Беседи на Учителя Петър Дънов 1943 година

1943 Съдържание:

1943 Март

1943 Април

1943 Май

1943 Август

1943 Септември

1943 Октомври

1943_01_01 Нова основа
Лекция на Младежкия окултен клас

НОВА ОСНОВА

Сега сме на края на старата година и в началото на новата. Всички очакват нещо ново, както онзи, който има лотариен билет, очаква тегленето на лотарията с надежда да спечели нещо.

"Много вода не може да угаси Любовта, нито реки могат да я потопят. Ако би дал някой всичкия си имот за Любовта, съвсем ще го презрат." (Песен на песните 8:7) "Стани, свети, защото светлината ти дойде; и славата Господня изгря над тебе. Защото, ето тъмнина ще покрие земята, и мрак – народите. А над тебе ще огрее Господ, и славата Му ще се яви над тебе." (Исайя 60:1-2)

Здравият и болният си служат с различни мерки при оценяване на нещата. Болният е недоволен от всичко. Каквото му кажеш, каквото му дадеш, все е недоволен, всичко му е криво. Яде нещо, недоволен е; диша, пак е недоволен; чувства, мисли, пак е недоволен. Здравият е доволен от всичко. Каквото му дадеш, каквото прави, изпитва приятност. Той се намира в нормално здравословно състояние.

Последните три години, които минаха, а именно 1940, 1941 и 1942, се отличаваха от предишните. Те донесоха големи нещастия за човечеството, затова могат да се нарекат "нещастни години". Новата година, която иде 1943 заедно със следващите 1944, 1945 и 1946 носят голямо благо за човечеството. Те са началото на нова епоха. Като разглеждат цифрите, от които е съставена 1943 година, мнозина спират вниманието си върху количественото им значение. Всъщност, числата имат освен количествено значение и качествено, т.е. вътрешно, духовно. Числата девет и четири означават човешкия порядък, а едно и три – Божествения порядък, който поставя човека в правия път и не му позволява да ходи, дето иска. Двойката в 1942 година позволяваше на човека да излиза вън от границите на Божествения порядък, но тройката – Божественото начало, не му позволява. Значи, тройката представя Божественото, разумното начало в човека, което е свързано с великите, мощни сили в природата. Срещу това число никой не може да рита. Цялата земя се е подчинила на Божественото Начало. Колко повече хората трябва да Му се подчинят. В съзнанието на сегашното човечество се забелязва вече малък проблясък, малка светлина. Като се съберат числата на 1943 година, получава се числото 17, което означава също Божествения принцип. Съвременните хора очакват някакви блага, но отде ще дойдат не знаят. Благата ще дойдат,

но за онези, които изпълняват Божията воля. Който не изпълнява Божията воля, не може да получи никакво благо. Здравият може да придобива блага, а не болният. – "Какво ще стане със света"? – На този въпрос не може да ви се отговори, защото сами ще видите какво ще стане. Вие ще бъдете свидетели на събития, които ще се развият.

Всеки се запитва, какво нещо е войната, трябва ли да съществува, или не трябва. Войната е необикновено, изключително явление. От векове човечеството е трупало нечистотии, отровни вещества в своя организъм, вследствие на което се образувало абцес. Днес войната иде да направи операция на човечеството, да направи разрез на абцеса. Така всички нечистотии ще излязат навън. Войната е хирургът, който лекува хората. Всички хора очакват мир, т.е. изцеление. Чрез мира те ще се свържат с Божествения свят. Затова казваме, че мирът иде от Божествения свят. Мирът е състояние на съзнанието. Следователно, когато в съзнанието на хората проникне това състояние, мирът ще дойде. Засега Бог е предоставил грижата на трима души за земята да намерят лек против войната. Те са го намерили вече. Когато намажат този абцес, мирът ще дойде.

Помнете: Тази година носи големи благословения за онези, които следват пътя на Любовта и на обичта. Който се държи за старите си възгледи, дълго време ще си блъска главата в камъните. Всички народи, които съзнават, че Бог управлява света, че съществува Божествен ред и порядък в живота, ще бъдат благословени. Онзи народ, който мисли, че той сам може да оправи света, ще си блъска главата, без да постигне идеала си. Къде са великите народи и великите хора, които мислеха, че ще оправят света? Къде е Александър Велики? Къде е Наполеон? Един Александър Велики, един Наполеон сам нищо не може да направи. Светът се нуждае от множество велики хора. Всички хора трябва да станат велики. Само така светът ще се оправи.

Кой човек е велик? – На когото светлината никога не изгасва. Каква лампа е тази, която ту светва, ту изгасва? Радвайте се, ако лампата ви постоянно свети, защото зад нея се крие нещо разумно. Такава лампа е човешкият разум, зад който се крие човешкият дух. От вашите глави зависи как ще възприемете тази година светлината, която иде от разумното, от Божественото Начало. Тази светлина ще ви направи щастливи. Всеки иска да бъде щастлив и се пита как може да придобие щастието. Много просто. Който приема чистата светлина и топлина, чистия въздух, чистата вода и чистата храна, може да бъде щастлив. – Отде иде щастието? – От едно Начало, Което никога не се изменя. Всичко може да се измени в живота, но Божествената светлина, топлина и сила – никога. Божественото е

неизменно. Достатъчно е да се докосне То до човека, за да му донесе всички блага, всички радости в живота. Дето отсъства Божественото, там са всички мъчнотии и страдания. Това е признак, че човек е излязъл от границите на Божественото Начало.

Следователно, който се опита през тази година да излезе от границите на Божествения ред и порядък, сам се излага на страдания. През тази година не се позволява на никого да греши. Не се позволява никаква лъжа, никаква кражба; не се позволява никакво зло; не се позволява на човека да продава мозъка си или сърцето си. Досега мнозина са влагали мозъка си за откриване на оръдия или оръжия за спасяване на своя народ. И след това ще го патентоват. Единственото оръжие, което ще спаси всички хора, всички народи, е Любовта. Хората трябва да се въоръжат с новите пушки, с новите оръжия на любовта. Тя дава оръжията си в ръцете на човешкия ум, на човешкото сърце, на човешката душа и на човешкия дух. Няма по-силно оръжие от човешкия ум, от човешкото сърце, от човешката душа и от човешкия дух. Какво друго по-силно оръжие ще търсите от тях? Който упова на човешкия порядък, на прах ще стане. Който упова на Божествения порядък, ще мине през процеса на възкресението. Иде вече епохата на възкресението, когато хората няма да умират. Под "смърт", "умиране", хората разбират ограничаване на човека, затова се страхуват. Всъщност не е така. Турете запетая след буквата "у", да я отделите от следващите две срички и ще разберете смисъла на думата "умира". "У – мира" означава влизане на човека в света, т.е. в Божествения мир, за да се свърже с великите души, които ръководят съдбините на човечеството. Ако растението влезе във връзка със слънчевите лъчи, съдбата му е решена. Ако водата не влезе във връзка със слънчевите лъчи, и нейната съдба е решена. Всяко нещо, което не е във връзка със слънцето, е лишено от живот и от развитие. Всяко живо същество, което не е свързано с Божественото Начало, с Бога, само се излага на смърт.

Мнозина и до днес още спорят, съществува ли Бог. Те искат доказателства за Неговото съществуване, без да подозират, че най-доброто доказателство е тяхното съществуване. Ако Бог не съществуваше, човек не би дошъл на земята. Значи, човек съществува, защото преди него Бог съществува. Животът и смъртта са доказателства за съществуванието на Бога. Който приема Бога в себе си, той живее; който Го отхвърля, той сам се осъжда на смърт. Казано е, че БОГ Е ЛЮБОВ. Любовта пък ражда живота. Въпреки това, има хора, които искат да бъдат щастливи без Любов. Това е невъзможно. Те гледат на любовта като на нещо детинско. Не е така. Любовта ражда мисълта, чувствата, делата. Тя ражда великите хора. Тя ражда всичко велико в света. Вън от любовта няма никаква реалност. Тя е единствената реалност, от която произлиза всичко. Любовта

е родила музиката, изкуството, науката, религията. Да търсиш музика, изкуство, наука и религия вън от Любовта, това значи, да не разбираш нищо. Без Любов няма развитие. Идеята за Любовта трябва да проникне в умовете, в сърцата и в душите ви. От Божията Любов излиза светлина, която озарява човешките умове; топлина, която облагородява човешките сърца, и сила, която укрепява човешката воля. Който приеме тази Любов, всичко може да постигне. Какво трябва да направи човек, за да възприеме Любовта? Да излезе вън от къщата си и да се изложи на слънчевите лъчи. Те ще проникнат в неговия ум, и ще го озарят. Трябва ли да плати нещо за тези лъчи? Както приемате слънчевите лъчи, така ще възприемете и Божията Любов. Ако речете да плащате, никога не бихте се изплатили. Лесно ли е да излезете на повърхността на земята, да видите слънцето и да ви озари, ако се намирате на дълбочина шест хиляди км в земята? Колко време бихте изразходвали, ако от центъра на земята искате да излезете на повърхността? Благодарете, че сте на повърхността на земята и ви е нужна само една минута, за да излезете вън и да ви огрее слънцето. Колко време се изисква докато отидете при Бога? Достатъчно е само да помислите за Бога и вие сте вече при Него. – Къде е Бог? – Излез вън от себе си и ще Го видиш. Ако мислиш, че Бог не съществува, че хората са лоши, че животът няма смисъл, ти си на крив път. Ти доброволно слизаш към центъра на земята. Знай, че всичко, което Бог е създал, е добро. Че съществуват противоречия в света, това не е твоя работа. Не се спирай на противоречията.

Защо съществува войната? Трябва ли хората да воюват? Войната е противоречие, причините на което се крият в далечното минало. Понеже Бог превръща злото в добро, и войната ще донесе някакво благо на човечеството. За хората войната носи нещастие и смърт, но за великите същества тя е представление. Както актьорите умират на сцената и възкръсват зад сцената, така и участниците във войната ще възкръснат. Бог ще им даде нови тела по-здрави и по-красиви, с нови и здрави крака, ръце, очи и глави. Хората минават и ще минат през големи страдания, но след това ще се възрадват. Страданията представят материал за съграждане на бъдещите човешки тела.

Сегашните хора живеят повече за себе си, отколкото за ближните си. Те се затварят в черупките си и мислят само за себе си. Войната ще ги застави да отворят касите си, да отворят умовете и сърцата си, да извадят всичко, което са крили в тях. Тя ще ги накара да се откажат от своето користолюбие. Иде краят на користолюбието. Иде краят на живота на гъсениците. Досега хората са били гъсеници, гризали са листа и са мислели само за себе си. Свършва се този живот. В четири-пет години те трябва да се излюпят, да станат пеперуди. – Искаме да си поживеем още. –

Как искате да живеете: като гъсеници, или като пеперуди? Не можете да живеете повече като гъсеници – свърши се животът на гъсениците. От 1943 – 1946 година се поставят основите на нов живот. Идат благоприятни условия за нова култура, за Божествен живот. Ще каже някой, че иска да види поне един ангел от Божествения свят. Много ангели са слезли на земята, не само един. Ако не ги виждате, вината е във вас. – Защо? - Не се обичате. Не можете да видите едно същество, докато не го обикнете. Мислите ли, че хората се виждат? Те виждат сенките си, а не своите души. Красиво нещо е човешката душа. Казваш: видях един човек. Видял си сянката му, а не самия човек. Да видиш душата на човека, това значи да се разтвори цял свят пред тебе. Тогава ще кажеш: Има смисъл да видиш човека и да го възлюбиш. Бог създал човека, вдъхнал през ноздрите му и той станал жива душа. И след това ти казваш: Не ме интересува този човек, не ме интересува онзи. Бог се интересува от човека, а ти, подобният му, не се интересуваш от него. Това е неразбиране на нещата. Ако хората не се интересуват един от друг, какъв смисъл има техният живот? Вложете в ума си мисълта: БЕЗ ЛЮБОВ НИКАКВО ПОЗНАВАНЕ НЕ Е ВЪЗМОЖНО. Щом любите, ще се познавате. Щом любите ще видите и човека, и ангела. Срещнете ли човек, който е готов да ви услужи, ще знаете, че той е ангел. Той се усмихва и казва: На ваше разположение съм. Готов съм да ви услужа на всяко време. Когато имате нужда от мене, потърсете ме. Ако не любите, колкото и да викате за помощ, ни глас, ни услишание.

Днес всички хора искат да влязат в Царството Божие без Любов. Те искат да намерят Бога без Любов. Това е невъзможно. Като не прилагат любовта си, искат доказателства за съществуванието на Бога, търсят Го тук или там, но не могат да Го намерят. Какви доказателства са нужни за това? Аз, който живея, търся Бога в себе си и Го намирам. Той говори, и аз слушам гласа Му. Той ми казва: Върви в Моя път; не обиждай никого; не мисли лошо за никого; обичай хората, обичай всички живи същества. Ако те ухапе комар, духни го, не го убивай; ако те ухате муха, духни я. – Защо да ме хапят? – Че и хората хапят. При това, техните жила са по-големи. Често хората си причиняват по-големи пакости, отколкото животните им причиняват. Понякога това е за добро. Така познават какво се крие в сърцата им; така се познава на какво уповават хората в живота. Достатъчно е да бръкнете в джоба на човека и да вземете кесията му, за да познаете на какво разчита той. Ако изгуби присъствието на духа си и своя вътрешен мир, той уповава само на парите. Няма защо да се страхувате. Парите текат, както тече водата. При която чешма и да отидете, ще напълните кесията си. Който е изпразнил кесията ви, имал е добро намерение. Все едно, че е излял водата от шишето ви, за да го напълните отново с прясна и чиста вода.

"Много вода не може да угаси Любовта". Любов, която може да се гаси с вода, не е истинска. Любовта преобразява всички живи същества; тя преобразява света. Това става моментално, а не по еволюционен път. Великите хора – поети, писатели, музиканти, художници, учени, оратори работят под влиянието на Любовта. Колкото по-силна е Любовта им, толкова по-велики са те. Колкото по-малка е Любовта им, толкова по-обикновени са те. Следователно, комарът е комар, защото любовта му е микроскопическа. Любовта на мухата е една степен по-висока от тази на комара. Всяко живо същество, малко и голямо представя някаква степен на Любовта. Значи, Любовта се проявява в различни степени. Човек е изявление на висока степен на Любовта. И волът има любов, но като се наяде, не знае как да благодари. Благодарността е висша проява на Любовта. Като се нахрани добре, волът оставя изверженията си на нивата за тор. Това е неговата благодарност. Ако човек за направеното му добро от някого не благодари, а говори лоши неща по негов адрес, той постъпва като вола. Това е стар навик, от който трябва да се освобождавате. Ако не се откажете доброволно от старите си навици, ще дойдат страданията. Те ще ви заставят да се изправите. Дойдат ли страданията, понасяйте ги с търпение. Не казвайте на другите, че трябва да търпят, но вие бъдете търпеливи и така ще дадете пример.

Да се върнем пак към цифрите на новата 1943 година. Единицата, в началото на годината показва, че Бог е застанал на първо място и гледа какво правят хората. Тройката на края на годината представя Божественото Начало, което има отношение към хората. Тези две числа – единицата и тройката – ще преобразят света. Как ще го преобразят? – Незабелязано. Ако сте болен, неразположен, ще легнете да спите и на сутринта ще станете здрав, бодър, с добро разположение на духа. Къде отиде болестта ви? Къде отиде вашето неразположение? - Новият живот дойде и преобрази всичко. Щом влезе Любовта в човека, превръща всичко на добро. Тя разсейва съмненията, решава противоречията, стопява мъчнотиите. Повярвайте, че можете да носите Любовта в себе си. Повярвайте, че можете да имате по-висока степен Любов от миналогодишната. Не се задоволявайте с Любовта, която сте имали през 1942 година, защото тя унищожи милиони хора. Любовта, която 1943 година носи, ще върне на хората онова, което 1942 година им отне. Как ще познаете, че всичко е върнато? – По радостта, която ще изпълни сърцата на всички хора. Там, дето хората умират, растенията живеят. Ако не можеш да живееш там, дето хората умират, ти не носиш Божественото в себе си. Дето е Любовта, там всичко расте, цъфти и се преобразява.

Вярвайте в Любовта, която иде сега. Новата година, 1943, заедно със следващите три – 1944, 1945 и 1946, носят добри условия за проявяване на

Любовта. Използвайте тези условия, за да поставите нова, здрава основа на своя живот. Използвайте добрите условия, за да проявите чертите на новите българи. – Кои са новите българи? – Които работят като пчелите. Те ходят от цвят на цвят и събират мед за своя господар. Техният Господар не прилича на онези пчелари, които за да извадят мед от кошерите, избиват пчелите. Така е било някога; сегашните пчелари постъпват по друг начин – пушат пчелите и така вземат меда им. И това не е правилно. Истински българин е онзи, който се разговаря с пчелите. Той се обръща към тях с молба, да му дадат малко мед. Пчелите се събират на куп и го оставят свободно да си вземе мед; колкото иска. Те вярват, че като си вземе, той ще остави и за тях. Трябва ли добрият човек да говори за себе си? Достатъчно е да се приближи някой до него, за да почувства неговата доброта. Така се познава и справедливият, и разумният човек. Всеки трябва да излъчва това, което Бог е вложил в него.

Какво се иска от сегашните хора? – Разумно гледане на живота и на природните явления. Като вижда изгряващото слънце, човек трябва да знае, че Бог се проявява чрез него. Като вижда звездите, да знае, че и чрез тях Бог се проявява. Бог е навсякъде и във всичко – в мъглата, в облаците, в дъжда, във вятъра и в бурята. Как се отнася към мъглата онзи, когото преследват разбойници? – С благодарност. Мъглата скрива следите му. Щом се вдигне мъглата, разбойниците лесно ще го уловят. Търсете във всичко Божия Промисъл. Участващите на бойните полета виждат Божия Промисъл и там. Понякога войникът минава под град от куршуми, без да го засегнат. Шинела му може да надупчат, но той остава непокътнат. Това показва, че Божественият живот предпазва хората от всички страдания и нещастия.

Днес всички хора, всички народи се запитват: Кой ще донесе мира? Отде ще дойде мирът? – Мирът ще дойде от Божественият свят. Трима велики хора го носят вече. Те са измислили цяр против войната. Той е ароматен като парфюм. Като пръснат войната с него, тя веднага ще престане. Колкото да ви искат за този лек, не се скъпете, щедро плащайте. Заслужава да се намажете с него. С едно намазване или напръскване, всички рани, всички страдания ще изчезнат. Щом се напръскате с новия парфюм, вдигнете знамето на свободата, запейте и си кажете: Всичко върби на добре. Няма защо повече да се смущаваме. Ще служим на Бога с радост и с Любов. Досега служихме на хората, отсега нататък ще служим на Бога. Годините 1943, 1944, 1945 и 1946 носят благоприятни условия за съзнателна работа, за служене на Бога. Нека всеки в себе си пожелае да Му служи с любов, и то в най-малките работи. Не се стремете към велики работи – те са достояние на Бога. Не мислете, че вие ще оправите света. И това е работа на Бога. Помогнете на едно цвете, на една малка рекичка или

поточе, на едно изворче. Малките работи са за човека, а големите – за великия и мощен Божи Дух.

Кога ще дойде мирът? – Още малко остава. Засега две трети от света са за мира, една трета за войната. Когато и последната трета даде думата си, мирът ще дойде. Ще кажете, че новата година е дошла вече. Според нас новата година ще стъпи на прага от 22 март нататък. Наблюдавайте как цъфтят цветята. Както се разпукват цветовете един след друг, така ще дойде мирът. Истински ученият вижда това по съчетанието на звездите, на планетите, в изгряването на слънцето. Това са сили, чрез които духовният свят се изявява на земята. На времето си Христос говореше много на учениците си, но на въпроса, кога ще стане това, за което им говори, Той казваше: Не е ваша работа да знаете времето. Сега и аз ви казвам: Мирът ще дойде, но кога, не е ваша работа. Кога изгрява слънцето, и това не е ваша работа. Който иска да го посрещне, ще излезе вън да чака. – Колко време ще чака? – Най-много 12 часа. Казвам: Излезте вън да посрещнете изгряването на слънцето. Издигнете се над себе си, над обикновените условия, над дребнавостите на живота. Само така ще видите изгряващото слънце и ще се ползвате от неговите лъчи.

Всеки се стреми към Слънцето на живота, към Бога и Го нарича свой Баща. Докато работите на човека вървят добре, Бог е негов Баща. Щом изгуби нещо, разколебава се, забравя, че разполага с голямо богатство. Може ли синът на богатия Баща да се нарече сиромах? Кой може да го обере? Никой не може да обере онзи, в когото Любовта живее. Той трябва да бъде готов да дава. Срещне ли някой, който мисли да го обере, той сам трябва да го спре и да запита колко пари са му нужни да му даде. Ако сте богати, не поставяйте ближните си в изкушение. Отворете се за ближния си, както се отваряте за своя възлюбен. Като срещнете възлюбения си, вие се разговаряте с него, споделяте всичко, което преживявате. Вие се отваряте за него, и той се отваря за вас. Оттук вадим заключението: Говорете за Любовта си само на онзи, който разбира, но не и на онзи, който не разбира. Учителят преподава с Любов на онези ученици, които се интересуват от предмета. Интересувайте се и вие от Любовта на Бога, слушайте какво ви говори, за да не изгубите добрите условия. През тези години .Той е предвидил нещо добро за всички хора. Ако изгубите условията, които те носят, мъчно ще ги намерите. Досега сте правили много погрешки, пазете се да не правите нови. Никакво колебание, никакво съмнение в Любовта. – Какво ще стане със света? Кога ще дойде мирът? – Бог ще донесе мира. Кога ще дойде мирът, това е Божия работа. Мирът ще дойде, когато Божията Любов проникне в умовете и в сърцата на хората. Има признаци вече за това - външни и вътрешни. Днес народите се бият и пак говорят за справедливост. Това показва, че Божественият

принцип работи в света. Следователно, в света владее известен ред и порядък, а не анархия и безпорядък.

"Много вода не може да угаси Любовта". Щом е така, пазете се и вие, мъчнотиите на този свят да не угасят вашата Любов. Който има Любов, трябва да излезе из областта на мъчението. За любящия е страданието, а не мъчението. Той носи страданията си с Любов и с приятност. За него страданието е благословение. То подмладява и облагородява хората.

Приемете Любовта, дайте място на Бога в сърцата си, за да се подмладите. Да преустроите своя организъм, да превърнете неприятелите си в приятели. Тогава няма да срещате разбойници, които да ви обират, но ще срещате ваши братя, които търсите от хиляди години. Като ги намерите, ще съжалявате, че не сте ги срещнали по-рано.

Помнете: Годините 1943, 1944, 1945 и 1946 ще бъдат години на опознаване с онези, които любите и които ви любят. Опознаването на онези, които се любят, носи благословение на целия свят. Всички народи трябва да се опознаят, понеже те носят известни блага едни за други. Такъв е законът в Божествения свят. Всеки народ, който вижда в лицето на другите народи свои неприятели, не разбира Божиите закони. Народите трябва да се опознаят, да се разберат като братя и да си подадат ръка за взаимна работа.

Желая всички хора и всички народи да се опознаят в името на Любовта, за да приемат БОЖИЕТО БЛАГОСЛОВЕНИЕ.

ПОЗДРАВЯВАМ ВИ С ОПОЗНАВАНЕТО В ИМЕТО НА ВЕЛИКАТА БОЖИЯ ЛЮБОВ.

13. Лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя срещу Новата 1943 г. – 24 часа.
София – Изгрев

1943_01_03 Пътят на праведния
неделя, 10 ч. Сутринта

ПЪТЯТ НА ПРАВЕДНИЯ

„Добрата молитва“
„Ще се развеселя“
Ще прочета само 17-и и 18-и стихове от 16-а глава на Притчите.
„Венир Бенир“

Ще ви говоря върху един предмет, върху нещо, което всеки ден вършите и не го разбирате, вършите го, без да го знаете. Вие едновременно вървите по три пътища и не ги знаете тия пътища кои са: пътят на живота, пътят на знанието и пътят на свободата. Казва: „Как е възможно човек да върви по три [пътя]?“ Те са три пътя за три свята. Пътят на живота е за човешкия свят, пътят на знанието е за ангелския свят, пътят на свободата е за Божествения свят.

Някои хора искат свобода. Ако не си запознат с Божественото, свобода не можеш да имаш. Искаш знание. Ако не си запознат с ангелите, не може да имаш знание. Ти искаш живот. Ако не си запознат с хората, живот не може да имаш.

Сега нещата да бъдат малко ясни. Представете си един човек, който е една терезия, поставено има нещо отгоре [да] се тегли. Някой хванал тази терезия и тегли отдолу едното блюдо – другото се дига, 50–60 кила тежи. Като тегли отдолу 50–60 кила, дига се другата. Или някой се качил отгоре, че натиска терезията, пак 50–60 кила. Единият отдолу тегли 50–60 кила, другият отгоре натиска пак 50–60 кила. Кое предпочитате: отдолу ли да тегли или отгоре да натиска? Отдолу се нарича теглене, а отгоре – налягане. Когато говорим за външните условия, то е човекът, физическият живот. Когато говорим за напрежение отвътре, то е Божественото отгоре. Който натиска отгоре, по-лесно разрешава въпроса.

Аз искам сега да се освободите временно. Вие сте чели много работи, много пояснения. На някой човек поясненията са верни, има нещо у тях. За пример, от вас онези, които сте готвачи, чели сте много готварски книги – някои рецепти са много хубави, някои не са така практични, даже не са здравословни. Там се определя точно как се готви.

Вие, готвачите, още не сте изучавали кухнята на природата, как тя готви. И

тя готви. Между сготвеното от човека и сготвеното от природата има голяма разлика. Един човешки плод не може дълго време да изтрае. След една година разваля се, изгнива. В Божествения свят плодовете, които са Божествени, не гният. Плодовете, които са човешки, гният.

Защо вашите плодове гният? Понеже казвате: „Това дърво е мое." Щом кажеш, че това дърво е твое, ще го нападнат гъсеници, пеперуди ще снесат яйца. Казвате: „Защо го нападнаха?" – Защото казваш, че е твое това дърво. Ти това дърво не си създал, не се грижиш за него, нито светлина му изпращаш, нито топлина, нищо, а казваш: „Това дърво е мое." Тогава плодовете му не стават. Защо се развалят децата на някоя майка? Тя зачне някое дете и казва: „Това дете е мое" – разваля се, щом е нейно. Аз бих казал една дума, но не искам да я кажа.

Кое е твое? Трябва да знаете. Има неща, които са наши. Онова, което през целия живот сме опитвали, че няма никаква погрешка, то е мое. Или което сме направили в Любовта, което сме направили в знанието, което сме показали, което сме приложили било добро за мене, било за ближните ми. След като съм го направил, 120 години съм го опитвал, казвам: „Туй е мое". За нещо още в началото казва, че е мое. Отиде работата. Не казвай, чакай да залезе Слънцето. Като изгрява Слънцето, не казвай, че е твое. То е ден за работа. Като залезе Слънцето, направи сметка и кажи кои работи са твои. Което е останало с тебе, то е твое; което не е останало с тебе, не е твое. Защо ще ми разправяш: „Едно време бях богат, милиони имах". „Едно време бях учен човек, знаех френски, сега съм забравил." Не ми говори за френски, който си забравил. „Добър човек бях, сега съм лош." Сега станахте добър. Едно време бяхте глупав, сега поумняхте. Защо да не говорите?

Та казвам: Пътят на живота е път, в който има Любов, пътят на знанието е път, дето има Мъдрост, пътят на свободата – път, дето има Истина. Ако пътят на свободата не е свързан с Истината, този път е фалшив, не е истинен. Ако пътят на знанието не е свързан с Мъдростта, този път не е истинен. Постоянно, непреривно трябва в нашето съзнание Любовта да бъде ръководна нишка.

Сега аз не искам да ви направя калугери и калугерици, не искам да ви направя богаташи, не искам да ви направя сиромаси, не искам да ви направя генерали, полковници, нито последни просяци. Не искам да ви направя и светии, даже и ангели не искам да ви направя. Пожелавам ви добре да се учите, Господ да е доволен от вас. Сега ви предстои учение, какво ще мислите за ангелите. Сега ще учите в училище азбуката. Каквото правите, добре да го правите.

За оня свят не мислете. Свършете земния живот и тогава ще мислите за оня свят. Оня свят като на кино ще го гледате. Един, който не е свършил отделенията, какво ще мисли за гимназията? Може ли да влезе в гимназията? – Невъзможно е. Онзи, който не е свършил гимназията, може ли да бъде в университета? Може да идете в университета, може да се запознаете с професорите, да знаете колко стаи има университетът, но стаите в университета не представят знанието на университета. Професорите още не представят знанието, което те ще преподадат.

Сега всеки от вас има свещено чувство, иска да постигне нещо. Всички вие има да постигате разни неща и двама души няма еднакво да постигат. Трябва да знаете за вашето постижение какво ви трябва. Онзи готвач, който иска да меси хляб, трябва му брашно, вода, сол, после му трябва пещ. Той трябва да знае да меси, да направи хубав хляб. Онзи, който иска да сготви, трябва да [има] елементи, съответния зарзават. Музикантите, които искат да дадат някой концерт – нему му трябва едно хубаво пиано, ако е пианист, ако е цигулар, трябва му една хубава цигулка, най-малко трябва да учи 10 години, [за] да излезе на сцената. Не му се позволява да свири „Цвете мило, цвете красно“, 10 години трябва да е свирил. Сега някои искат някое даровито дете да излезе. Всички даровити деца, които излизат, преди да са свирили 10 години, се развалят. Чудни са хората, когато искат да излязат по-рано от 10 години. Да свири 10 години е една необходимост.

Онова дете, което се зачене в утробата на майката, ако иска да излезе на първия месец, какво ще стане? На втория месец ако иска да излезе, нищо няма да излезе, и на третия, и на четвъртия. 9 месеца му трябват, че на десетия да излезе и ще знае само да вречи. Като излезе на десетия месец, то 10 месеца е учило само да каже: „Вае-е!“ Но знаете какво значи „Вае-е“? – „Втасахме я.“ Знаете какво нещо е втасването? Значи „завърши се работата“. Детето казва, че стана вече това, което мислило, и казва: „Вае-е!“

Във всеки език има отрицателни страни. Когато някой ми каже, че ме обича, аз виждам, че той има обичта на брашното. Казва: „Обичам ви“. Казва, че ме обича, но като брашно е обичта му – зная, че при най-малкото духане на вятъра всичкото брашно ще хвръкне из въздуха и ще ми причини някаква вреда на очите. Не е завършена Любовта. Казва: „Обичам ви.“ – Ти си в пътя на живота. „Обичам те.“ – Той е в пътя на знанието. „Обичам ви.“ – Той е в пътя на свободата.

Сега разбрахме се. Три пъти трябва да кажеш, че обичаш човека. Единия път, че си в пътя на живота, другия път, че си в пътя на знанието, и трето,

че си в пътя на свободата. Тогава обичаш този човек. Трябва Истината и Мъдростта да дойдат, тогава да се прояви Любовта.

Да допуснем, че един цигулар иска да даде концерт в един салон. Трябва да има най-първо акустичен салон. Второто положение: трябва салонът да бъде добре отоплен, ако е зимно време. После: да е чист въздухът, да има отлична публика, да няма влага. Тогава може да свири.

Салонът не е отоплен, нечист е въздухът, публиката и тя е със скъсани дрехи. Не се позволява на концерт със скъсани дрехи да ходите. Знаете ли защо не се позволява? Ти отиваш да ловиш риба със съдрана мрежа – всичката риба, която хванеш, ще излезе из съдраната мрежа. Мрежата трябва да бъде здрава, без дупки, не трябва да бъде съдрана. Мрежата да бъде със ситни дупки, че като хванеш рибата, да остане. Като идеш на концерт със съдрани дрехи, никак не може да схванеш ония хубавите тонове, които носят живот заради тебе. Аз казвам: със скъсани дрехи не ходи. Имаш 10 дрехи – облечи най-хубавата. Имаш само една дреха – тогава иди с нея. Но като имаш повече, ще облечеш най-хубавите дрехи. Човек, който отива на концерт необлечен, няма светли мисли за музиката. Той играе ролята като Сократа. Един от неговите ученици се явил със съдрани дрехи, бос, тогава той му казва: „Твоята гордост се показва през съдраните ти гащи." Горделив е онзи, който е хубаво облечен; горделив е и онзи, който ходи със скъсани гащи. Казва: „Не давам внимание какво мислят хората, аз имам особено мнение."

Ти ако не можеш да разбереш музиката, ти нямаш никакво мнение. Ако не може да схванеш музикалните тонове, ти си един от последните [хора] в света. Един човек искаш да познаеш какво ще излезе от него, ще излезе или не. Като се роди едно дете, понеже 9 месеца е седяло, още 3 пъти по 9 като седи, като стане на 27 месеца, ще повикаш един добър цигулар да му изсвири [нещо]. Каквото каже детето, каквото е разбрало, ако е разбрало тоновете, човек ще стане. Като му свири цигуларят и онова дете се разкряква, нищо няма да стане от него, но онова дете, което даде внимание, слуша, от това дете ще излезе човек. Ако един човек не даде внимание на музиката, от него човек не може да стане. Като чуеш музиката, то е Божествен глас, ще дадеш ухо, с дясното мъжът, с лявото жената в тебе – или в тебе Мъдростта [от едната страна] и Истината от едната страна, ще дадете внимание на онова, което е хубаво.

Тази музика, дето свирят музикантите, ако видите, тази музика слиза от висши светове, разумни същества изпращат музиката. Ако твоето благо, което пращат, ти не цениш, какъв човек ще станеш? Ако тебе не те интересуват плодните дървета, ако тебе не те интересува водата, ако тебе

не те интересува въздухът, какъв човек ще бъдеш, кажете ми?

Казва: „Аз искам да живея добър живот.“ Как ще живееш добър живот? В какво седи добрият живот? Мислиш ли, [че] като се понамажеш с пудра, като теглиш тегели на устата, е добър живот? Едно лице свежо, червено, едни очи светли, едни уста зачервени отвътре, една ръка топла, крака топли, гъвкаво тяло, то е добрият живот.

Някой религиозен човек казва: „За Бога какво правя.“ Ние вършим малки прегрешения. Не е позволено на човека да си наведе главата надолу. То е прегрешение. Досега всичките християни, като се молят, коленичат. Кой не коленичи, като го бият? Някого прострат на Земята, бият го, той се моли. Това не е молитва. Какво значи това? (Показалецът превит с ъгъла нагоре.) Това значи: „Всичко давам за Божественото, нищо не давам за Земята.“ Когато ъгълът е обърнат към Земята, тогава значи, че всичко даваш на Земята, нищо не даваш на Небето. Ти като туриш колената надолу, туй показва, че всичко даваш на Земята. Сърцето трябва да е преклонено, да е обърнато към Бога. То значи поклонение на сърцето. Когато си на колене, не показва, че е обърнато сърцето към Бога. Трябва да издигнеш колената, да покажеш поклонение. Господ не се афектира от такива молитви. Единствено, което го засяга, то е човешкото сърце. Ще имаш едно човешко сърце благородно, обърнато нагоре.

Сега аз искам да ви предупредя. Аз не искам да изнеса вашите погрешки. Мене погрешките, които имате, не ме интересуват. Мене човешките погрешки не ме интересуват. Мене ме интересуват добродетелите, благата, дарбите, които хората имат. Онези неща, които вие ги знаете, те са за вас. Кой човек е лош, мене това не ме интересува.

Вие се намирате в известно противоречие. Да кажем, неразположени сте. Може да ви кажа защо сте неразположени. Вие сте неразположени, защото ръката ви боли, тъй ли е? Тъй. Ти си неразположен, защото ухото те боли. Тъй ли е? Тъй е. Вие сте неразположени, защото носът ви боли, тъй ли е? Тъй е. Вие сте неразположени, защото устата ви боли, тъй ли е? Казвам: Ръката те боли – неразположен си, стомахът те боли – неразположен си. От разни места идат неразположенията. Боли те ухото – неразположен си. Окото и ухото са две неща различни. Боли те окото, понеже си несправедлив. Боли те ухото, понеже си несправедлив спрямо музиката, спрямо хубавите звукове си несправедлив. Боли те носът – не си работил както трябва. Боли те устата – не си ял както трябва. Боли те ръката – не си помагал както трябва. Болят те краката – не си ходил в пътя на доброто както трябва. Боли те коремът. Като ви заболи коремът, веднага на лекар.

Кой от вас, като са го лекували лекарите, е оздравял? Аз ги виждам всичките хора, от памтивека, които са лекувани от лекари, са все в гробищата. Аз ги виждам, от памтивека са чели молитви и са все в гробищата. Лечение без Любов не е лечение. Учение без Мъдрост не е учение. Свобода без Истина не е свобода. Казва: „Аз съм жив.“ Живот без Любов не е живот. Живот без Любов и Мъдрост не е живот. Живот без Любов, Мъдрост и Истина не е живот. Тия неща трябва да залегнат в нас.

Аз ви казах тази сутрин: вие сте остарели, понеже много кал се е хвърляло във вас. Изчистете калта и ще се подмладите. Вие ще ми кажете: „Дядо ми умря.“ Дядо ти умря, защото го боляха очите. Дядо ти умря, защото го боляха ушите, дядо ти умря, защото го болеше носът, защото го болеше устата, боляха го ръцете, краката, стомахът, гърдите. Човек, който боледува от всичките болести, резултатът е смъртта.

Казвате: „Какво трябва да се прави?“ Ще обичаш светлината, която Бог изпраща в света, ще оценяваш очите. Ще обичаш звука, хубавите думи, които чуваш. Ще лекуваш ушите. Ще дишаш хубаво, въздуха ще приемаш чрез носа си. Като ядеш, ще благодариш на Бога за храната, която ти дал. Не да се мръщиш, че това не е хубаво, онова не е хубаво, да кряскаш. Мъжът дойде, кряска на жена си, че не е хубаво сготвено. Да каже: „Днес аз ще готвя заради тебе, ти иди да работиш заради мене. Аз ще ти покажа.“ Ако земеделецът може да иде да оре на нивата, ако една свиня може да оре, защо една жена да не може да оре? Свинята, мъжът, жената, все орат с носа си. Ако една свиня с носа оре, защо една жена с една малка лопата да не може да оре? Не се изисква много, с малка лопата да разкопае 4–5 метра. Не е работата в много, един метър на ден да разкопае, то е достатъчно.

Трябва да се измени писането. Мома иска да се жени. „Любезни, откак те видях, вече целият свят ми светна, сърцето ми трепери, аз те обичам, готова съм за тебе всичко да направя.“ Туй писмо да го задържи. Всичко, каквото пише, да го направи – да види дали може да го направи. Какво ще му казва – то са фалшиви банкноти, които нищо не струват. Ти като кажеш, че обичаш някого, ти да си готов да направиш всичко заради него. Ако не си готов, не го обичаш. Туй, което не си готов да направиш, не говори.

Господ вас ви изпитва. Гледам, двама седят и той поглежда другарката си, казва: „Тази ли Господ намери да ми даде?“ Тя го гледа и казва: „Този ли намери Господ да ми даде?“ Гледа някого друг. Господ я пита харесва ли този. После не го харесва. Че кой е крив? В началото я питаше – тя го

харесваше. Сега не го харесва.

Аз да ви кажа защо не го харесва. Най-първо, тя счита, че е здрав и може да ѝ носи вода. Пък тя донесе вода от чешмата. Освен че не носи, но нея кара да носи вода. Казва: „Втасахме я, аз мислех той да носи вода, сега аз трябва да нося. Затова ли се ожених?“ Ето погрешката. Най-първо да каже: възлюбленият да иде на чешмата, двамата да идат, 3 месеца да отиват, да види дали ще може да носи вода. Тя без проба предполага – то е теория.

Ти, като искаш да се жениш, не искай да ти носи вода. Кажи: „Аз ще ти нося вода.“ Ти мислѝ ти да носиш вода, ти като носиш вода, той да седи вкъщи. Ти да носиш вода – свободна да бъдеш. Виж сега, ако той ходи, ще дойде съблазънта. Той отива за вода, позакъснее – „Защо закъсня?“ Ето беля. „Защо закъсня, да няма нещо, да не си приказвал с друга на чешмата, там и жени, и мъже има. Защо отиваш?“ – „Очи имам, Божие творение са всички жени, хубави картини.“

Всеки има право да гледа една жена. Когато иска тази жена да стане негова собственост, то е престъпление. Няма нищо да се приближи, да ѝ даде въздушна целувка. Няма право да целува иконата – изтрива се. Ако я целува, ще се развали. Никой няма право да целува една нарисувана икона, понеже се разваля боята на иконата. Ако ще развали боята, да даде въздушна целувка.

Сега аз ви говоря на един език, искам да ме разберете. Светлината ни целува, въздухът ни целува, въздушни целувки ни дават от невидимия свят. Светлината ни целува, донася нещо, въздухът ни целува, донася нещо, водата ни целува, донася нещо, хлябът донася нещо. В Божествения свят всяка целувка носи живот в себе си.

Същият закон е заради вас. Кажеш някому, че [го] обичаш. Този човек да почувствува, че думите са живи, че носят живот, да не каже: „Я ме обича, я не.“ Представете си, в тъмната нощ не съм взел свещ, викам само – тази е неразбрана Любов. Ще изляза с най-хубавите свещи, ще хвърля светлина в пътя – може да му говоря. Не разчитай в мрачната нощ да викаш – този човек може да падне някъде. Този път не е осветен, може да има трап, може да има кладенец. Осветете пътя. Този, когото обичаш, освети [му] пътя, освети целия път пред тебе, за да не пострада. В Любовта ние трябва да имаме благото на онзи, когото обичаме.

Сега туй са практически правила. Ние, съвременните хора, не сме се учили да живеем. Ние изкуството да живеем имаме. Вие ще попитате аз как разбирам работите. Дойде някоя, иска да се жени, [пита] от Бога ли [е

това] или не. Казвам: Ти като се жениш, женитбата ще ти принесе ли по-голяма полза, отколкото сега? Щом ще ти принесе по-голяма полза, жени се. Ако ще ти принесе по-голяма вреда, отколкото сега, не се жени. Искаш да хванеш търговия – ако търговията ще ти донесе повече печалба от сега, започни, ако ще изгубиш, не ти трябва търговия. Искам да стана професор някъде – ако ще ми донесе повече полза, да стана, ако не, защо ми е? Ще видя дали ще ми принесе полза. Ако стана проповедник и причиня вреда, няма да стана проповедник. Каквато и да е работа, в света каквато и работа да захвана, и най-малката, ще гледам дали ще произведе една по-голяма полза, едно благо.

Питат сега за войната. Същия закон турям. Искаме да се бием. Може да се бием. Ще принесе ли боят по-голямо добро, отколкото го имаме – да се бием. Ако причини по-голямо зло, отколкото имате, не се бийте тогава. Едно божествено правило. Тогава на всичко трябва да гледаме как Бог гледа. Майката иска нейното дете да се въздигне, да стане учено – то е Божествено. За другите не се грижиш – поне да ги не спъваш, ако не се грижиш. Да желае доброто и на другите деца, понеже Бог изисква всичките хора да прогресират. Всичките души да бъдат в пътя, да опитат благата на Любовта, да опитат благата на Божията Мъдрост и Истина, да опитат благата на живота, на Божието знание и Божията свобода, да опитат благата на Божието училище и работа, която Господ им дава в света.

Та казвам: В новия път, в който сме тръгнали, знаете какво разочарование влиза в сърцата, когато имало един човек, който ви обича, бил готов да се пожертвува, че ви намери, че вие сте фалшив. Какво разочарование в неговата душа има! Разочарование не внасяйте в душата. Ако се разочарова, погрешката ще бъде негова. Всякога в Любовта да бъдем неизменни.

Сега може да ми зададете въпроса кого имам пред вид. Някои мислят, че в света англичаните са виновати, някои мислят, че французите са виновати. Французите че са виновати, виновати са. Някои мислят: германците, русите са виновати, американците. Всички имат малка вина.

Аз казвам: Мирът иде отгоре. Идат щастливите години, когато Бог е определил да опита съвременното човечество. Бялата раса се намира на едно голямо изпитание. Аз желая доброто на всички народи. Нека англичаните покажат своята човещина, нека англичаните покажат своето благородство, нека англичаните покажат своята разумност и доброта. Нека германците покажат своята човещина, нека германците покажат своето благородство, своята разумност, своята доброта. Нека русите покажат

своята човещина, своето благородство, своята разумност, своята доброта. Нека американците покажат същото. Всичките народи да покажат същото и мирът ще дойде. Ще имат едно благо, което никога не са имали в света. Ще опитат новото, което Бог им дава. Не искам да кажа, че нямат.

Ако това не го направят, Господ ще ги приспи, ще приспи онези народи, които не са изпълнили волята Божия, ще ги принесе в един друг свят [и] на мястото им ще тури други. Ще кажете: „Как да го разбираме?“ Разбирайте го както искате. Ако аз имам един син, баща съм, и ако той не иска да изпълни волята ми, ще взема, ще го приспя, ще го изпъдя, ще взема сираче да изпълни волята ми. Този, който изпълнява волята ми, той ми е син. Бог иска народите да изпълняват Неговата свещена воля. Благороден е онзи народ, който изпълнява волята Божия.

Казвам: Ако вие не изпълнявате волята Божия, ще ви приспи Господ, ще си намери други на вашето място. Вие като идете, като богатия ще видите Авраама и Лазара, вие ще бъдете на мястото на мъчението. Как дойдохте до това място? Когато Лазар седеше при вратата на богатия, той казваше: „Това низко същество!“, а той ядеше [и] пиеше с музика. После музиката се превръща на страдание. Човешки живот е това. Човешкият живот започва с благо, свършва със страдание. Адът е земният живот, човешкият живот е адът. Адът е тук.

Считам човек онзи, който може да люби. Всеки, който не може да люби, той е едно животно. Човек, който не може да обича, той е едно животно. Който люби, той е човек. Човек е по образ и подобие, който люби и който обича. Ако ние не можем да вложим Любовта като един побудител в този път на човешкия живот, не може да турим основа, не може да турим Обичта като водител в пътя на знанието... Кое трябва да приложим и в какво седи нашата човещина? Единственото нещо, което ни препоръчва пред очите на Бога, то е Любовта, която работи в нашата душа, и Обичта едновременно. Това радва Господа. Като гледа, се радва, че има деца, които са готови да изпълнят волята Божия.

Често са идвали някои хора при мене, още като влезе, погледне ме от главата до петите. Аз чета – казва: „Мене така не можеш да ме излъжеш. Представяш се на светия. Не мисли, че можеш да ме излъжеш.“ Мисля да му кажа нещо реално, но мисли, че може да го заблудя. Казвам: Аз ако нося твоя ум, ще бъда като тебе. Ако аз нося твоя ум, ще постъпвам като тебе, от тебе по-ниско ще бъда. Ако аз искам да съблека дрехата на един свещеник, аз съм крадец и разбойник. Ако аз искам да го пропъдя из църквата, аз съм насилник.

Казвам: Твоите одежди трябва да съответстват на реалността. Ако на нашето знание, което имаме, не съответствува Обичта и Любовта, какво е нашето знание? Ако на нашето богатство не съответствува Любовта и Обичта, в какво седи то? Ако на нашата сила не съответствува Любовта и Обичта, каква е нашата сила? Тази сила ще бъде нашето нещастие за насилие. Ако няма това, ще дойде измама, лицемерие, всичките тия неща ще дойдат.

Аз се оплаквам и казвам: „Защо ми дойде всичко това до главата?" Защото не си турил в действие Божията Любов и Божията Обич. Казва: „Нямам достатъчно знание." – Ти имаш повече знание, отколкото ти трябва. – „Сърце нямам." – Не говориш Истината. Сърце имаш и откакто си се родил, то казва: „Люби!" То тупа и казва: „Люби!" Всеки ден ти казва: „Люби!" „Туп-туп!" – и като тупа, сърцето казва: „Люби! Люби! Люби!" Какво значи търпение? Аз ви казвам: какво значи ще любим? Лекарят да тури инжекция. Инжекцията е: Ще любиш, ще обичаш.

Ти бързаш. Бързат някои. Като се турят някои плодове, внимавайте, не бързайте да вземете някой плод. Аз съм повикал гости. Гости съм повикал и ако имам един слуга, който люби и обича, него ще пратя да обере плодовете. Няма да пратя човек, който не люби. Той ще ги опорочи. Турете някой човек да сготви, който има Любов. Някой шивач да ви ушие дреха, който има Любов и Обич. Да ви ушие без Любов е проказа. Обущар да ви направи обуща, който има Любов да вложи. Бакалин продава нещо – като няма Любов, не му влизайте в дюгена.

Те са правила в света. Някой е учител – да обича децата. Майката трябва да обича децата. Всички хора трябва да започнат каквато и да е работа с Обич, и най-простата работа да я почнат с Обич и Любов.

Вие се намирате в лоши условия. Аз съм беден, с туй знание, което имам, ето как бих си пробил път. Представете си, че нямам никакво обществено положение, никъде не ме приемат за чиновник. Харесвам двама души студенти, един гимназист, който беше свършил гимназия с отличие – това беше преди войната – ходил за чиновник, не го приели. Отишъл при един свой приятел, взел 500–600 лева назаем, купил едно точило, турил го на гърба си, турил дипломата на точилото и почнал да точи ножове. Другият беше студент втори семестър, закъсал, той стана ваксаджия, ходеха при него да си лъскат обущата. После му тръгна.

Вземете една долна работа, но вложете Любов, не се обезсърчавайте. Казвате: „Аз ли ще слугувам?" Всичките бедни хора са слуги на Любовта. Всички богати хора са слуги на болестите. Кой е богат човек? Болните хора

са богати. Болният току охка. „Миличка, какво искаш?“ Този болен е аристократ. Като го запитате, иска пилешка чорба, после – малко хайвер. „Скоро хайвер!“ Всичко, само за да оздравее. Онзи, здравият, е демократ, здравият човек тича за вода, за това-онова, болният само седи и разправя кое е за предпочитане. От охкането и слугуването аз предпочитам слугуването.

Сега аз се отдалечавам от моята идея. Аз бих взел две стомни хубави, чисти, по 3 кила – 6 кила. Тогава ще ида на място, дето се разхождат надалече богати хора, пък няма вода. Ще избера ден, когато е горещо, засъхвало им гърлото. Аз съм хубаво облечен, спретнат, налея вода на този, на онзи. Той иска да плати, казвам: „Не, не.“ Ден, два, три, тези хора когато имат нужда от вода, им давам, колега ставам, услужвам им. Те казват: „Да направим нещо за него.“ Зимно време, като нямат нужда, ще помислят: „Той лятно време ни услужваше. Хайде в зимата да му направим една услуга – и ние да постъпим като него.“ Аз им дадох пример как да постъпват. Ето един начин как да постъпват. Ще напишат препоръчително писмо, диплом. То не е още препоръка.

Хората от света, богатите хора, като идеш, той те гледа как ще се усмихнеш. Ако намери погледа ти в хоризонтална посока или ако върви под плоскостта, казва: „Не е за мене.“ Ако е над плоскостта, казва: „За мене е.“ Или има една хубава усмивка. Този човек, който има хубава усмивка, той е благороден човек. Има една усмивка, няма лъжа. Има усмивка престорена. Има една усмивка, има нещо Божествено, като се усмихнеш, с години не можеш да забравиш усмивката. Като те погледне човек искрено, сърдечно, с готовност за услуга, каквото направи, не го забравяш.

Ако ние не може да представим Бога в тази красота, която Господ изявява, защо сме дошли на Земята? Като свирим, за Него да свирим. Като шетаме, за Него да шетаме. Като орем, за Него да орем. Като учим, за Него да учим. Каквото правим, Той да е в ума ни. Той е далече, Той не иска да хвърли сянка върху нас. Абсолютна свобода ни е дал – каквото правим, да го правим тъй свободни, както е Той свободен. Тогава ще имаме Божието благословение.

Всеки да работи каквото сърцето му иска да работи. Да не ходим по ума на хората. Към първоначалното желание да се стремим. Желанията ще дойдат по естествен път. Всяко нещо, което човек желае, ще го постигне. Ще го постигнеш ти, като вървиш по един музикален път. В една песен ти не можеш да прескачаш нотите. В песента ще вървиш последователно, не може да прескочиш няколко ноти. Един човек, когото вие любите, то е една пиеса – или той трябва да ви свири, или вие трябва да му свирите

нещо. Или вие трябва да бъдете слушател, той – цигулар, или вие – цигулар, той – слушател, едно от двете. Като ви свири, всичкото богатство приемете от музиката.

Аз ви говоря за неща, които се сбъдват. 12 години, когато аз правех своите изследвания (Учителят говори за френологическите изследвания, които е правил из България в периода 1900–1912 г.), казват ми: „Искате ли препоръка?" Аз отивах да изследвам без препоръка, нито исках някой да ми плаща. Аз ще плащам. Само, аз искам да видя как ще ме приемат без препоръка. Действително само на две места имах възможност да видя българите. Но то е малко, то е 2 1/2, то е едно изключение, на 2 1/2 изключение, половината изчезнало. Ако половина имаше, в реда на нещата трябваше да бъде.

Често ме питаха защо нямам препоръка. Казвам им: „Ако имам препоръка, вие ще се явите каквито не сте. [Със] знанието, което имам, аз сам се препоръчвам. Аз ще направя опит." Влизам в гимназията, казвам: „Ще направя един опит, правя известни изследвания, да проверя туй, което аз зная, вярно ли [е] или не, колко на стоте е вярно." Казвам: „Изберете ми 10 ученици най-способни, 10 души средни и други 10 души най-слаби. Нищо друго няма да ми кажете и аз ще определя техния характер. Много материално ще определя за бъдеще какво ще стане от тях. Как може? Как може, няма да ме питате, това е теория. Аз искам да зная от вас дали това, което ще ви кажа, е вярно, а откъде аз го зная, няма да питате." Казвам за един ученик: „Този, в математиката, от 10 задачи, 3 остават нерешени. Така ли е?" – „Така е." – „Този – казвам – от 10 задачи 4 разрешава, другите не може. Така ли е?" – „Така е." – „Този от 6 задачи една решава. Така ли е?" – „Така е."

Не ме питайте как познавам. Това е наука. Турено е в главата. Виждам го. Неговата глава показва, че в миналото е бил немарлив. На този ученик, казвам, майка му е здрава, баща му бил богат, заможен, роден е при много добри условия, не знае какво нещо е сиромашия. На лицето е написано туй. Този, хубавият организъм, даровит е, това е писано на лицето му, че това и това ще стане. Отгде познавам, няма да питате. Отгде го зная, не е важно, но искам да знам вярно ли е това и колко на стоте е вярно. Ако дойде един с Божественото знание и ни каже доде сме достигнали, казвам: Това е, което ще препоръчам.

Вие може да мислите, че искам да ви лъжа. Възможно е. То са предположения. Но казвам: Като ви излъжа, тогава ще ми кажете. Да предполагате, че аз ви лъжа, може да е, но може и да не е вярно. Като дойда аз, вие имате едно убеждение. Казвам: Днес вие ще се коригирате и

утре ще се измени мнението ви. Викам един учител и му казвам: „Ти си женен, не живееш добре с жена си, жена ти е много сприхава, одумничава, опърничава, обича да полъгва и любовни работи има не само с тебе. Ти се пържиш.“ Казва ми: „Кой ти го разправи?“ – Ти го носиш написано на лицето.

Каквото върши мъжът, се пише отвън по лицето на жената и каквото жената върши, се пише на мъжа. Всичко се пише, няма скрито-покрито. Лъжата се пише. Миналите поколения каквото са лъгали, то е написано. И доброто, каквото са направили, и то е написано.

Аз съм дошъл с едно желание: Трябва да се коригират миналите поколения. Каквото добро са вложили във вас, мене това ме интересува, другите неща не ме интересуват. Доброто ме интересува.

Българите имат едно предназначение от Провидението – искам да им дам подтик да служат на Бога. Ако вървят по този път, ще имат бъдеще. Ако се откажат, ще носят своите последствия.

Вие ще кажете: Да е даровит човек. Бог ви е дал дарби, но и досега не вярвате в туй, което ви е дал, чакате да се преродите втори и трети път. Сега сте преродени, използувайте сегашния живот. Вие като сегашния живот никога няма да го намерите. Следующия път като дойдете, съвсем други ще бъдат условията за вас.

Веднъж на един български чорбаджия казвам. Иде при него един млад момък и от него иска една помощ. Той казва: „Нямам пари, не мога да ти услужа.“ Аз му подшушнах: „Видиш ли този момък, той за бъдеще ще бъде министър на България и ти ще имаш нужда от него.“ Той ми казва: „Имам пари, ще ида да му услужа.“ Помогни на този човек – впоследствие той ще заеме видно място. Този човек, който иска от тебе, помогни му – той ще бъде министър. Всеки човек, който иска една помощ, аз го зная, той ще бъде министър. Аз му помагам – той ще стане министър и ще ми се отплати. Всеки, който идва при мене и е богат, няма нужда – аз зная, че те ще го смъкнат. И министър ако е, ще го смъкнат.

Всеки човек, който има нужда от Любовта, има бъдеще. Всеки, който има нужда от Обичта, има бъдеще. Човек, който няма нужда от Любовта, свършено е с него, няма бъдеще. Туй, което мога да ви кажа е, че човек, който не се нуждае от Любовта, няма бъдеще. Човек, който постоянно има копнеж за Любовта, той е човек с бъдеще. Туй трябва да влезе в ума ви, помнете го.

Най-хубавото нещо, което може да ви каже Любовта, е единственото благо в света. Тя е, която ни е въздигнала. Когато казва Бог: „Да направим човека по образ и подобие Наше“, то е Любовта, която казва: „Да направим човека.“ Любовта като проговори, Бог тогава направи човека. Ако Любовта не беше проговорила, човек досега щеше да бъде в онова положение в материята. Като дойде Любовта и проговори, даде Божественото дихание на човека.

Когато Любовта говори, отговорете на нея. Не се срамувайте от Любовта. Не изповядвайте Любовта си с думи, да кажете: „Аз ви обичам.“ Кое нещо е Любовта? Любовта е огън, но ако тя изгаря, не е Божествен огън. Любов, която не изгаря, тя е Любов. Любов, която произвежда светлина в човешкия ум – светлина на живота, Любов, която произвежда топлина в човешкото сърце – топлина на живота, Любов, която произвежда сила в човешката душа – сила на живота, тя е Божествена Любов. За тази Любов ви говоря, тя е, с която ще се подмладим.

Често вие говорите за старост. Под думата „стар“ се разбира учен човек, има знание как да живее. Виждам стари хора сега, не може да живеят. Ти като човек още на 40–50 години носиш бастон, подпираш се. Хората като били маймуни, носили тояги, да се подпират, да ходят на два крака, за да излязат от маймунското състояние. Понеже не можели да ходят на краката си, та се подпирали с тояга. Щом ходиш без бастон, показва, че си проходил. Без бастон гледай да ходиш. Ти имаш 100 000–200 000 лева в банката – те са бастон. Утре ти вземат бастона, тогава? Имаш един апартамент – то е бастон, на който уповаваш. Утре ти вземат апартамента – не можеш да ходиш. Имаш една нива – тя е бастон. Не разчитай на бастона.

Защото цялата Земя е дадена на разположение. Всеки един, който е пратен на Земята, са му дадени всичките условия за развитие. Няма какво да се оплаквате. Аз се чудя, тия блага, които Бог ви е дал, вие сте големи богаташи и пак сте недоволни. Седите и чакате да бъдете още по-богати. Като идеш сутрин за вода, ще си напълниш стомната с вода и като срещнеш един свой приятел, ще му услужиш. Като отидеш на лозето, ще имаш една кошница и като срещнеш един приятел, дай му един хубав грозд. Или ще имаш една кошница с ябълки, череши и като срещнеш един свой приятел, да се зарадваш, че срещаш едно същество, което Бог е направил. Всички да се радвате. Ако вие не може да го направите, отворете се, да дойдат други да го направят във вас. Ти не може да го направиш, съгласен съм. Нали някой път имате къща, не ви върви и давате стая, някоя стая под наем, кираджии туряте. Туряте кираджии, за да ви тръгне. Та и сега, когато не ви върви, турете кираджии във вас, да тръгнат работите.

От невидимия свят има доста кираджии, които ще дойдат да изпълнят волята Божия. Ако вие сами [я] извършите, още по-добре. Ако кираджиите [я] извършат, и то е добре. „Кираджия“ как се казва на български? – Наемател. Или можете да дадете вашата къща на някой ваш възлюблен приятел, който иска да живее във вашия апартамент. Дълго време като чакате, повикайте ваши приятели да съжителствуват.

Сега вие казвате: „Да забогатеем, да имаме 10–15 къщи.“ Казвате: „Остаряхме, зъбите опадаха, очите потъмняват, ушите оглушават.“ Казваш: „За оня свят съм вече.“ Въобразяваш си оня свят такъв, какъвто не е. В оня свят ще срещнете само ония хора, които сте обичали на Земята. В оня свят, щом срещнете онези, които не сте обичали, те ще обърнат гърба си. Щом срещнете онези, които сте обичали, те ще обърнат лицето си. Тъй че, на едните ще гледате гърба, а на другите – лицето. Тези, на които гледате лицето, те са, които сте ги обичали и са ви обичали. Онези с обърнатите гърбове към вас са, които не сте ги обичали и които не са ви обичали.

Вие срещате един камък. Какво е един камък? Онзи, когото не са обичали хората, камък е станал. Необичаните хора са станали камъни. Ако ги обикнем, хора ще станат. Казва: „От тия камъни Бог може да направи чада на Авраама.“ Какво значи? – Тия камъни са необичаните хора. Като обикнем тия камъни, ще станат хора. Тия дървета са необичани. Като ги обикнем, хора ще станат. Тия животни са необичани. Като ги обикнем, хора ще станат.

Вие имате един кон, той е ваш приятел, който за 20 години ви служи и вие не го познавате. Като идете в оня свят, ще го срещнете, той си е изменил формата и ще каже: „Много добре ви познавам характера.“ Вие сте го държали в обора, качвали сте се на гърба му, ходили сте с него, слама сте му давали, някой път с камшик сте го удряли.

Вие казвате: „Кон е.“ Друго понятие трябва да имате. Да виждаш в един кон разумно същество, което доброволно е слязло да ти служи, от Любов. Аз съм гледал какви хубави очи имат воловете. Веднъж гледам два вола впрегнати, каруцата е много натоварена, отивам при господаря и му казвам: „Много добри волове имаш, какъв хубав поглед имат. Много си ги натоварил. Малко човещина да имаме. Ако и тебе те впрегнат, какво ще ти бъде?“ Поглади ги. Той казва: „Тежко ще бъде.“ Казвам: „Може да бъдем по-справедливи – и те имат всичкото добро желание. Ти нищо не им плащаш, само слама им даваш.“

На нас, съвременните хора, ни трябва обхода, благородна обхода. Българинът казва: „Ти като говориш така, правиш ли го?“ Мен ме питаха: „Ти защо ходиш да мериш главите?“ Аз рекох: „Без пари меря, нищо не искам. Без пари всичко правя.“ – „Че без пари може ли?“ – Аз може да съм много богат. Богат съм, и като нямам друга работа, тръгнах да се занимавам с хорските работи, да видя кой какъв е, да видя кой как живее с жена си и искам да направя някои измерения.

Този българин ми казва: „Ти какво ще кажеш за моята баба?“ Гледам, има една хубава брада, едни хубави живи очи, хубави скули, вежди тънки, много хубаво гледа. Казвам на дядото: „Ти си щастлив, че си имал такава баба и благодарение на тази баба ти си такъв дядо.“ Казва ми: „Отгде го знаеш? Тя е ангел. Пък знаеш как готви! Едно време на хорото, като ми запали сърцето, знаеш какво беше! Имаше много момци, които я искаха, на тях хич не обръща внимание, само мен гледаше. Гореше ми сърцето.“ Рекох: „Тя ще се подмлади.“ – „Как ще се подмлади? Вярно ли говориш?“ – Ще се подмладим.

Хубавото в света е да тропаме на хорото, да гориш сърцето, но да гори и да не изгаря. Нека горят сърцата. Аз се радвам на горящите сърца. Аз се радвам на дърветата, които цъфтят. Аз се радвам на реките, които текат. Аз се радвам на вятъра, който духа. Аз се радвам на всичко онова, което носи Божиите блага на хората. Казвам: Всички трябва да се радваме на онова, което Бог е създал. Туй е хубавото заради нас.

В тия години, които идат, всички нечисти съдове трябва да се изчистят. Трябва да се измият съдовете. Всички необработени места трябва да се обработят. Всички нечисти места трябва да се очистят. Всичко да се поправи.

Разумност се изисква. Не да търсим погрешките. Ако има някой в света, който търси погрешките, то е Бог. Но и Той не ги търси. Има един стих в Писанието: „Господ влезе в нас и иска да примири целия свят с нас, като не ни вменява в грях.“ Казва: „Няма какво да ги съдим.“ Няма съдба. Съдбата е работа. Съдба има за доброто да проявим, не за злото. Сега ще се съдят праведните какво трябва да вършат. На всеки един добър човек, на всеки един умен, справедлив човек ще му се дадат условия да извърши добро, да се подигне светът. Всички затвори ще се отворят, всички болни ще станат от леглата, всички мъртви ще излязат от гробовете, които са в гробовете. Всички ще излязат, ще дигнат онова трикольорно знаме – знамето с червеното, жълтото и синьото, знамето на Любовта, знамето на Божията Мъдрост и знамето на Божията Истина. Напред! Всички да тръгнем да служим на Бога!

Едно просто правило: Измийте очите си, да приемете добре Божествената светлина, да извършим волята Божия. Измийте устата си и кажете на устата: „Може сега да изнесете най-красивото Божествено слово.“ Измийте ушите си, да чуете Божествената Мъдрост и добре да я предадете. Ще погладите вашия нос, който ще измиете, и ще кажете: „Въздухът, който влиза, да го приемеш добре.“ Всички вие и аз ще служим на Господа, тъй, както Бог иска.

„Отче наш“

14-а беседа, държана от Учителя
на 3.I.1943 г., неделя, 10 ч. сутринта,
София, Изгрев.

1943_01_03 Пожелаване
утринно слово

ПОЖЕЛАВАНЕ

„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитва на Царството“
„В начало бе Словото“

Ще прочета 23 псалом.

Ние мислим, че хората в нашата епоха са по-просветени, по-напреднали. По-напреднали души имало и в миналото. (Учителят прочете псалма.)

Сега прочетете тринайсета глава от Първото послание към коринтяните. Всеки, който има Евангелие, да прочете, който няма, да размишлява. (Прочетохме тихо посочената глава.)

Знаете ли колко време се изисква, за да прочетете тринайсета глава? Много мъчна работа е. Цял един живот се изисква, за да я прочетете на този свят, и то при най-добрите условия – цял един живот от сто и двайсет години, да я прочетеш на този свят. Тук вие в половин час казвате: „Свършихме.“ Можете да дадете някоя песен, доста дълга, класическа, на някой цигулар. Казва: „Лесна работа“ – като прекара само един бегъл поглед на нотите. Но като вземе да свири, знаеш колко трудна работа е. Не само да образува известни тонове, но всеки тон да бъде верен, че нито едно от трептенията на тона не трябва да отсъства. Сега пет, десет, даже двайсет трептения изчезват, и тонът се минава за верен.

Сега туй, което спъва съвременното човечество, то е идеята, че хората са направени по образ и по прилика, подобие, на Бога. Всеки мисли, че е царски син – царска кръв тече в него. Който носи името цигулар, трябва да е свършил музикална академия, учил е десет години при най-добрите професори, всичкото изпълнение е хубаво. Казвате: „Как да се изпълни Словото Божие?“ Двама души се карат. Интересувам се, казвам: „Защо си приказвате тъй реално? Кой е поводът, да приказвате тъй любезно?“ Турят си разни епитети. Вие ги знаете: все епитети на някое животно, на някое голямо животно, после на друго голямо животно, на трето, на четвърто. Турят си разни епитети, произвеждат се полковници, генерали. Но всеки е недоволен от чина, който му е даден, всеки иска по-голям чин. Въпросът е – три хиляди лева си дал на едного, той не ти ги е върнал навреме и затуй

го произвеждаш генерал. Изваждам парите, казвам: „Може ли на вас да ви услужа?“ Понеже иска да го произведе генерал, понеже онзи не му е върнал парите, няма какво да облече, че го произвежда генерал. Казва: „Защо донесе тия пари, да направя дрехи за генерал?“ Сега дрехи не донасят, и те произвеждат генерал, дрехи няма. Липсва нещо на генерала, дрехата липсва. Аз се намесвам, казвам: „Плащам за дрехата.“ Като стане генерал, подадат си ръка, примирят се. Когато хората не могат да се примирят, генералските дрехи ги няма. Този, когото ще произвеждат, той трябва да плати за дрехата. Да допуснем, че Господ мене иска да ме произведе генерал. Туй, което иска от мене, аз трябва да го занеса. Най-първо, за да стана генерал, трябва да зная да говоря. Ако аз говоря с човешки и ангелски езици, а любов нямам, нищо не се ползвам.

Вие сега всички си пожелавате за новата година много неща, много сте щедри. Всичко пожелавате, но в туй пожелание нищо няма. Добри дни, здраве пожелавате, всичко пожелавате. Написали сте картички с черно писмо. Целият свят е пълен с пожелания, пълен е с картички, с черни писъмца, с пожелания, и се чудим защо не върви. Че как ще върви? Само с картички ако вървеше, хубаво е. Сега, ако се върнете назад и прегледате, може цял хамбар да имате с картички, с пожелания. Питам, този хамбар колко ще ви струва? Някои от вас, като идат в небето, искат Божията любов, планират Господ да ги посрещне. Много човешко схващане. Не е било време, когато Бог да не ни е обичал. Като отидете в небето, Той ще се скрие от вас, понеже сте Го гледали, и нищо не сте направили заради Него. Като идете, не ще видите. Ще видите, че Господ не присъства. Отсъства Господ. Нищо не сте занесли. Тогава как ще ви произведат генерал? Сега вие очаквате кръвта Христова да ви спаси, всичко Христос да е направил за вас. Христос е вече произведен генерал. Той е Син Божи. Който е изпълнявал волята Божия, той е станал Син Божи. Който не я е изпълнявал и е още в пожеланията, не е станал още.

Представете си двама души художници. Свършили са академия. Но, представете си, че единият художник трябва да го произведат доктор на художеството. Задават му една тема, трябва да рисува една картина, хубав някакъв пейзаж. Вещо лице трябва да бъде. Представете си, че той трябва да нарисува една художествена картина, която да представя любовта, вярата и надеждата. Като погледнеш картината, отпред да представя любовта, отляво, като погледнеш, да представя надеждата, отдясно – да представя вярата. Отдето погледнеш, да можеш да видиш. Ако ти погледнеш отдясно, не можеш да видиш вярата. Като погледнеш отпред, не можеш да видиш любовта. Като погледнеш отляво, не можеш да видиш надеждата. Това картина ли е? Сега да нарисуваш един човек, да знаеш как да нарисуваш очите му, да знаеш как да нарисуваш носа му, да знаеш как

да нарисуваш устата му. Много мъчно е да нарисуваш човешкия нос. Много мъчно е да нарисуваш човешката уста. За художниците най-мъчната работа е в очите. Има един фокус, много малко художници има, които могат да го нарисуват. Не че нямат желание, много мъчно се рисува. Сега, щом не можеш да рисуваш, трябва да има някаква причина. Например един художник при двайсет и пет градуса студ не може да рисува. Не само при двайсет и пет, но и при двайсет, пак не може да рисува. Не само при двайсет, но и при петнайсет градуса, пак не може да рисува. Не само при петнайсет, но и при десет градуса не може да рисува, и при пет градуса, и при нула градуса, пак не може да рисува. Ако се покачи температурата на пет, десет, петнайсет градуса над нулата, може да рисува. Но, ако надмине сто, сто и двайсет градуса, пак не може да рисува. На колко градуса трябва да спре, дето художникът трябва да рисува най-добре? Художниците не знаят на кой градус именно може да рисуват най-добре. Нито един няма от сегашните художници, който е измервал при колко градуса рисува най-хубавите картини. Аз не съм срещал. Ако вие сте срещали, ми кажете, аз ще бъда много благодарен, защото ми трябва тази статистика. Като художници, ангелите какво са рисували? Да станеш ангел, не е лесна работа. Някой път аз казвам: „Ангел." Има ангели, които са отлични художници. Някои ангели са отлични оратори: каквото каже, става. Много хубаво говорим ние, говорим каквото става – дотам сме дошли.

Сега казвате: „Какво нещо е любовта?" Много материално трябва да ви представя работата, отвлечено ние разсъждаваме. Де е мястото във вас на онази Божествена стаица, в която поставяте любовта? Де ви е стаята, на кое място поставяте любовта? В тази стаица влизали ли сте? Вашата стая, дето сте съградили стая за Господа, ходили ли сте в тази стая? Една стая, дето е само Господ. Вие Го търсите отвън. Той трябва да бъде вътре. Една любов на стая. Казвам: „Ти кога се молиш, влез в скришната си стая, в горницата, че се помоли Отцу твоему, и Отец, Който вижда в тайно, ще ти въздаде наяве." Сега ние казваме: „Като умрем, ще идем в небето." Все в бъдеще или в минало разглеждаме въпросите. Или в миналото той бил християнин, или в бъдещето. В миналото или в бъдещето, нещата са много неопределени. Тогава се извиняваме: „Аз като нямам Божествена стаица, другите нима имат стаица?"

Най-първо, през тази година стаицата, вашата горница къде е? Има една горница, която е направена. Поне тази година да влезете в себе си. Когато влезете в тази стаица, ще почувствате това, което никога не сте почувствали. Писанието казва: „Чистите по сърце ще видят Бога." Знаете ли какво значи да видиш Бога? Само когато ще видиш Бога, тогава ще разберете смисъла. Като видиш, ще кажеш: „Сега вече разбирам."

Запример сега, ако вие обичате някого, любовта ви на колко издържа? Аз не съм срещал нито един човек сега на земята, на който любовта му да издържа за една секунда. Любовта ни не може да издържи една секунда. Вие сега казвате, че вашето сърце гори, загоряло сърцето ви. Печките горят, но изгасват. Туй, което изгасва, не е любов. Може сто и двайсет години да гори някой вулкан, има някои, които горят с хиляди години, това не е любов. Ако един човек разреши добре въпроса в света, и всички хора ще го разрешат. Един като не може да го разреши, и другите не могат. В рая на Ева дадоха една задача, не я разреши. И досега нито една жена не е разрешила въпроса. Всичките правят погрешката на Ева. Понеже мъжът в рая не издържа, всичките мъже от памтивека същата погрешка правят, говорят за туй, което не е. Трябва да има сега една жена, която да извърши волята Божия, и един мъж да има, който да извърши волята Божия. Тогава всички, които излязат от туй поколение, ще извършат волята Божия. Законът е верен. Засягам един въпрос и да ви кажа, ще внеса една нечистота във вас. Христос дойде, и Той още не е женен, Ева няма. Църквата не е готова. Новата Ева не е създадена още. Ние се намираме в едно състояние, в което човекът беше в рая, като прекараха всичките животни, жени и мъже, които вървят по линията на животните. Божественият човек е сам, Той няма жена. Ева я няма. Там има адамовци, той им тури имена на животните. Но туй е съвсем друг свят. Вашето безпокойство, което имате, е животинско. Някой казва: „Какъв е смисълът на моя живот, самотен живот? Ева я няма. Тези животни са щастливи. Те си имат другарки.“ Търсиш Ева. Къде ще я намериш? Ще намериш някоя Ева от някое животно. Сега става преврат с всички онези богословски тълкувания. Големи работи са казани, но тия работи са неразбрани.

Павел казва: „Ако говоря с ангелски и човешки езици, а любов нямам...“ Да познаваш Бога, значи Ева да дойде в сърцето ти, нищо повече. Ти ще видиш Ева реално тогава. Ще се зарадваш на тази Ева. Не само Адам се зарадва, но и Ева. Къде беше Ева? Тя беше в друг рай. Два рая има. Ева беше в женския рай, а Адам в мъжкия рай. Сега трябва Ева от женския рай да влезе в мъжкия рай, и тогава Адам и Ева трябва да се качат в женския рай. И като преминат тия двата рая, да идат при Бога – истинския рай на живота.

Сега говорим за човешкия дух, за човешката душа, говорим за човешкия ум, за човешкото сърце. Казваме: „Колко чист трябва да бъде човек.“ Ти си някой ден радостен и весел. Ако си мъж – видял си Ева. Целият си радостен. Ако си жена – видяла си Адама. Някой ден си тъжен. Защо? Като Адама си ял от забраненото дърво. Ева, и тя е яла от забраненото дърво. И двамата се сгушили. Господ вика: „Адаме. Адаме.“ Адам мълчи цял ден. Надвечер едва Господ го намери. Ако Господ вас ви повика, и вие не се

обаждате, ако Господ ви каже, че трябва да пожертвате живота си, вие ще се скриете някъде. Хич няма да излезете. Мислите ли, че ако Господ ви извика, да помогнете на цялото човечество, вие ще идете? Не, вие ще се скриете. Ще кажете: „Тази работа не е заради мене. Трудна работа е.“

Сега, представете си, че на вас ви кажат най-хубавата дума. Контраст трябва да се даде. Казват ви най-хубавата дума, но хвърлят кал на вашата бяла дреха, оцапат я. Какво ще кажете, ако ви хвърлят кал и ви оцапат дрехата? Или кажат ви най-обидната дума, но дрехата ви, която била окаляна, очистят я? Кое е по-хубаво: да ви кажат най-хубавата дума и да ви оцапат дрехата, или да ви кажат най-лошата дума и да ви изчистят дрехата? Кое е за предпочитане сега? Сега в човешкия живот тия неща са възможни. Вие сте чудни. Някой от съвременните хора иска да се жени. Знаете ли какво нещо е женитбата? Аз се чудя на голямото невежество на хората. Искат да се женят. Момата, и тя иска да се жени. Хубаво, отлично е това. Ти, като се ожениш, нито една лоша мисъл, нито едно лошо желание в сърцето, нито една лоша постъпка в душата ти да не се яви за твоята възлюблена. Като че Господ дошъл у тебе. За мъжа е това, и за жената е същото. Законът е все същ. Най-после зачена истината. Истината, зачената, докато я дириш, ще мине време. Ако девет месеца мърмори тази жена, каква истина ще роди? Нито една лоша мисъл да не мине през ума ѝ, нито едно лошо желание през сърцето и нито една лоша постъпка през душата. Тогава ще роди едно дете на истината. Ако тя е мърморила, тя ще осакати това дете в утробата. Има хора – осакатени родени.

Религиозните хора казват: „Новото учение.“ Осакатено учение. Тази година, като наченете една мисъл, да я не осакатявате. Като се зачене едно желание във вашето сърце, да го не осакатявате. Като се зачене една постъпка, да я не осакатявате. Възможно ли е? Казва: „Не разбирам отношението на мъжа към жената.“ Казва: „Ако са такива задълженията, човек да се не жени. Който приеме това, да се жени.“ Една млада мома иска да живее с мене. Казвам: „Бих те пуснал да живееш с мене, ако ми обещаеш, че сто и двайсет години в ума, в сърцето няма да допуснеш нито една лоша мисъл, нито едно лошо желание, нито една лоша постъпка. В който ден допуснеш, ще бъдеш извън от рая.“ Ти си ял от плода и си излязъл вън от рая. Нас ни представят как Адам и Ева излезли из рая, а пък ние седим, като че сме в рая, като че това не се отнася за нас. Адам и Ева излезли – такива глупци. Ние не виждаме, че сме същите глупци, които седим извън рая. Как така глупавият Адам и глупавата Ева станаха причина да страдаме? Ние като че сме в рая. Запитайте се, защо те ядоха от забранения плод. Не от забранения плод, а от плода на дървото на познанието на добро и зло. Те ядоха от плода за добро и зло, да опитат нещата. И тогава, ето колко учена беше Ева, че една змия я съблазни.

Казвате: „Как е влязла тази змия?“ Бог прекара тия животни в рая. Змията, и тя влязла със своята възлюблена. Сегашната змия не е онази, която изкушаваше. Тази змия, понеже направи прегрешение, една лъжа каза, изгуби ръцете, краката и доби сегашната форма. Онази беше красива змия, много красива, хубава змия. Аз не съм виждал по-красива змия от тази. Змията беше много красив момък. Като го видя Ева, трепна ѝ сърцето. Казва: „Такъв красив човек, истината говори. Ето един момък, който говори истината.“ Най-красивият момък, който влезе в рая, беше този. Аз казвам, че е черният адепт, по човешки говори. Той беше облечен в светли дрехи. Питам, кой момък, като дойде в дома на богатата мома, иде със скъсани дрехи? Той е облечен много хубаво, вчесан, всичко е модно. Виждали ли сте някой момък, който да отива за една мома със скъсани дрехи, обуща? Като го видят, още от вратата ще го изпъдят. Той е много добре облечен, носи големи подаръци, много учтив, любезен, усмихва се навсякъде, гледа да не направи някоя погрешка. При най-малката погрешка може да я изгуби за себе си.

Сега говоря тия неща за изяснение, как са реално нещата. Не ви говоря за нещо илюзорно. Сега ви говоря за понятни работи, от тях ще извадите други заключения. Често казват хората: „Без любов може.“ Без любов не можем да живеем. Една неразбрана идея е. Без любов в какво отношение? Да дойде един от Божествения свят, от духовния свят, не може да слезе на физическото поле между хората, ако няма двама души. Трябва да намери майка да се въплъти, да мине през процеса на зачеването, раждането, възпитанието, че тогава може да дойде човешката любов. Ако той не намери баща си и майка си, никаква човешка любов не може да разбере. Ще намериш една майка, която да те роди по човешки. Идеш на земята, ще намериш някоя майка. Тя няма само да те роди, но ще ти покаже началото на Божия път. Сега искате да идете на другия свят. Трябва да намерите баща в другия свят. Законът е същ. Ако в другия свят не можеш да намериш един баща и една майка, не може да влезеш. Вие мислите направо в рая да идете. И там трябва да имате един баща и една майка, да ви родят. Роденият от Бога, грях не прави. Как се разбира това? Представете си, че вие сте едно чисто платно, най-хубавото платно. Но няма нищо написано на това платно. Този художник, който дойде да нарисува това платно, трябва да бъде майстор. Не да нацапа туй платно, но да нацапа туй платно по всичките правила на Божественото изкуство. Да нарисува най-хубавия образ, че като го видите, да останете доволен от това платно. Ако платното ви се нацапа, и видите, носът не е на свят, очите не са на свят, веждите не са на свят, ушите не са на свят, казвате: „Защо нацапа туй платно?“ Сега аз искам да ви избавя от противоречия. Като ви говоря, вие сте се стреснали, като нащрек сте. Разберете ме. Представете си, че вие се качвате на Алпите. От вас петнайсет, двайсет души са се

вързали с въжето. Единият върви напред, но всички трябва да сте нащрек. Един може да се подхлъзне, другите ще го задържат, ако не – отиде в пропастта. Ако не внимават, може всичките да идат. След като излезете до върха и се върнете назад, тогава трябва да се радвате. Изисква се стегнатост на мисълта. Един направил погрешка, нищо не значи. Хлъзнал се е, една несигурна крачка. Може да стъпи несигурно. Положението не е така сигурно в тия, високите, места.

Вие се качвате в духовния свят, в Божествения свят. Зависими сте един от друг. Не можеш да кажеш: „Аз не се нуждая от другите." Цялото човечество е навързано с нишките на любовта. Ние остаряваме. Защо? Този те срещне, каже ти една любовна дума, и хвърли кал отгоре. Друг те срещне, и той хвърли кал. Като се погледнеш, остарял си от кал. Остаряваме от любовна кал, която хвърлят върху нас. Аз не намирам никаква чиста мисъл в любовта, то е кал, която е нахвърлена. Описват герои и героини в романите. Героинята припаднала на земята, изгубила съзнание. Мечката заминала, станала героинята. Героиня, която припада при мечката, не е героиня. Героиня е мечката. Героинята да хване мечката, да я поглади, да каже: „Добре дошла, сестра." Мечката да седне до краката ѝ, да ги лиже. Тя е героиня. Наместо мечката да припада при краката на героинята, героинята припада при краката на мечката. Следователно мечката е героиня. Героят, като срещне мечка, три месеца ще боледува. Той казва, че го плюла мечката. Казва: „Плюла ли те е мечка?" Мене никога не ме е плюла. Мечката плюе един глупак. Тя казва: „Как смееш да ме срещаш без любов? Аз толкоз години те чаках тебе с любов." Плюе, плюе, и си замине. Ще ми разправя някой, че срещнал голямо страдание. Аз по някой път се усмихвам. Мечка ви среща, тя очаква любов. Ако не – ще ви плюе. Казвам, като срещнете мечка, ще положите ръката си отгоре ѝ. Тя ще седне при краката, ще започне да ви лиже. Казвам, аз бих желал да ви видя герои, дето страданието да лиже краката ви, страданията да лижат ръцете ви. Тогава сте герои. Тогава страданието казва: „Радвам се, че срещам герой, на когото може да оближа краката."

Сега, като ме слушате и като излезете, казвате: „То не е засега, но за в бъдеще, като се преродим..." Прераждането какво е? Какво ще се преродите? Хората осем хиляди години се раждат и прераждат. Какво са добили от това? Роденият от Бога грях не прави. Ако не се родите изново, не може да влезете в Царството Божие. Някоя сестра има някой мъж, казва: „Не може да вляза, той да не е." Не може да влезе в Царството Божие. Паднал е той някъде, виси. Тя да вика друга сестра. Не са един–двама на въжето, може да го изтеглят навън. По този въпрос жени нека се съберат четирийсет на място, да постоят четирийсет дена. Четирийсет жени могат да направят ума на мъжа да се намести. Мислите ли, един

мъж, който се е разфучал, като дойдат красиви жени, той ще фучи? Веднага ще се измени настроението му. Като влезе само първата красавица, престава фученето. Четирийсет като влязат, сърцето му ще се запали, всичко изчезва. Мислите, и една жена, която се е разфучала, като влязат четирийсет красиви мъже като ангели, ще фучи пак? Ще затупа сърцето. По човешки ви говоря. Поставени са все красиви, че си мязат. Чудиш се кого да избереш. Не можеш да избереш: един от друг по-красиви. Кого ще избереш? Между тях всичките има само един, когото може да избереш. Между четирийсетте има само един. Писанието казва, че между десет хиляди Бог личи. Той се познава, Той е единственият. Между десет хиляди Той личи. Един между четирийсетте може да изберете, другите са отражение на него, сенки са. Който не разбира, ще сметне сенките реални. Един е реален между четирийсетте. В тия десет хиляди само един е реален.

Сега привеждам тия работи, за да имате една идея. Не трябва да вземете буквално. Ако един човек е живял сто и двайсет години, сто и двайсет пъти се е фотографирал: най-първо, имате как се е родил, последният – когато е заминал на сто и двайсет години. Питам, от сто и двайсет живи картини коя ще изберете? Ще изберете една. Коя? Някои ще изберат картината на деветнайсет години. Ако е мома, на деветнайсет години ще изберете. Ако е момък – на двайсет и една години. Някой път, от немай-къде, ще изберете двайсет и две, двайсет и три, двайсет и четири, двайсет и пет... по някой и на шейсет години. Някъде втора женитба – вдовец избира някоя вдовица. Питам, кой от вас ще избере последната картина на сто и двайсет години? Има ли някой от вас да е избрал на сто и двайсет години? Аз още не съм срещал някоя мома, която се е оженила на сто и двайсет години, или някой момък, който се е оженил на сто и двайсет години. Ако ми дават статистика, срещал съм на шейсет години. Ако се пренесете в историята назад, когато са живели по деветстотин години, то е друго. Аз говоря за сегашната епоха. Този старец не може да избереш, понеже неговият ум е зает с друго. Той продал всичката стока. Казва: „На земята не искам да живея.“ Мисли да влезе в ангелския свят. „Мене нищо не ме интересува, свърших работата на земята.“ Той не иска да остане. Не можеш да избираш. Казва: „Аз съм на сто и двайсет години, да си замина на другия свят от земята.“

Трябва да намериш ония числа, които Бог е поставил. Бог е поставил числа, съвършени числа ги наричам. Ако ти не намериш едно съвършено число, ти си на погрешен път. Числа има, които разрешават въпросите. Аз, ако бих избрал една мома, най-малко ще проследя сто и двайсет поколения в рода ѝ: баба ѝ, дядо ѝ, да не е минала мрачна мисъл през ума, мрачно чувство през сърцето и мрачна постъпка в душата. Тогава ще стане

въпрос за любов. Не е въпрос само за сегашното поколение. Тогава има вече защо да се жертвам. Изключени са. Избор ви трябва. С един басов лък на контрабаса може да свириш. Но един контрабасов лък е за контрабаса, не е за цигулка. Лъкът за обикновена цигулка не е за контрабаса. И с него и сега можеш да свириш, но не е. Трябва да намериш онзи лък, който е за цигулка, и онзи, който е за контрабаса. Всяко нещо е на мястото си.

Помнете едно нещо: като срещнеш един човек на любовта, твоята мисъл се издига. Като минеш някъде, някой път се радваш. Понеже си минал покрай някой добър човек, върнеш се вкъщи радостен. Минал си покрай някой добър човек, който в тебе ще остави всички възвишени мисли, и целият ден ти е весел. Ти не го познаваш, не го знаеш, но той е внесъл всичките хубави мисли и чувства, и през целия ден си весел. Някой път някой ангел мине покрай земята. Като те погледне само, и ти целият ден си весел. Някой светия е минал. Ти не си го видял, но се радваш.

Сега прочетете трета глава от посланието на Петра. (Прочетохме го.)

Искам да ме разберете. Аз ви говоря за една задача, която е за цялото човечество, не говоря за един човек. Една задача, която цялото човечество трябва да извърши. Като я извърши, тогава всинца ще я извършим. Бог е в цялото човечество. Всеки от нас трябва да внесе нещо микроскопическо. Има нещо, което той трябва да го направи. Тази задача не е само за един човек. В нея участва цялото човечество. Под думата човечество разбирам онези, на които съзнанието е пробудено, и всички работят. Колко е приятно да слушаш един музикант, който свири хубаво. Даже публиката се радва повече от самия музикант. И самият музикант, като свири, и той се радва. Те като се радват, и той се радва. Казвам, ако хубаво свириш, всички ще се радват. И ти ще се радваш с тях. Ти като правиш едно добро на хората, и хората се радват. Ние се радваме на доброто, което другите правят. Ти като направиш едно добро, всички хора да се радват на твоето добро. Това допада на всички. Туй е свирене. Ти като се радваш, и те да се радват на онова, което ти си свирил.

Казвам, да проявите любовта. Има една любов, която проявяват художниците. Има една любов, която проявяват музикантите. Има една любов, която проявяват ораторите. Има една любов, която проявяват готвачите. Има една любов, която проявяват дрехарите. Има една любов, която проявяват учителите. Има една любов, която проявяват, предават майките. Не предават, защото предават, предател има друг смисъл. Предавам значи изневерил. Но предавам значи дал от една ръка на друга. Всички тия понятия за любовта трябва да образуват една цяла хубава картина, да образуват един красив човек. Като го видиш отвън, да кажеш:

„Това е човек." Като погледнеш в челото, излиза светлина. Като погледнеш в очите, една дълбочина – благост. Като погледнеш носа, показва, че тече нещо. Носът е извор: постоянно, което е скрито, тече. Сега, затворил си носа, трябва да се отпусне. Всичките хора не са щедри, понеже е запушен носът им. Нали въздуха приемате през носа и го пущате пак през носа. Сопола, който тече през носа, наричам го любовен сок. Като те хване хрема, има любовни сокове, които изтичат от любовта навън. Казвам: вие сте много щедри. Някой, който спи вечерно време, хърка. Като изпраща соковете и като приема въздуха, хърка, не върви гладко. Един ден, като погледнеш носа, да е святото място. Свещено място е носът, през което е минало диханието на Бога. Носът е свещено място, през което Божественото дихание влиза в нас и Божественото дихание излиза. Свещена работа върши, не е така проста работа. През него влиза и излиза диханието на Бога. Очите са свещено място, през което място светлината на Бога влиза през очите и излиза. Свещени работи са очите. Ушите са свещено място, звукът на Бога влиза през ушите. Хванеш носа, хванеш ушите, изгубили сме онова свещено чувство да считаме, че всичко е свещено, онези процеси, които стават. Сега всичката погрешка е там. Сегашните хора пишат на много любовни езици, не си разбират езика. Когато казваме мъжът нагрубил жената, мъжът говори едно, жената друго разбира. Не си разбират езика. Туй неразбиране, дето хората не си разбират езика на любовта, уподобявам на следното: един млад момък среща един стар дядо, който си купил нова шапка. Казва: „Добър ден, дядо." „На пазар ходих" – казва дядото. Онзи пак му казва: „Добър ден." „Хубав, добър, купих го веке." Идеята в моя ум, ето как седи. Казва: „Аз не ви обичам." Че вие не сте разбрали. Значи онзи, който обича, е на единия бряг, вие сте на другия бряг. Доста широка, голяма река. Онзи, който ви обича, е на лявата страна на реката. Ти си бил на дясната. „Не ви обичам" значи, че е на дясната страна. Не че не ви обича, но има нещо, което препятства. Като турите любовта, ще се образува ност, махване н-то, минал си на неговия бряг. Сега реката тече между вас. Как ще се обичате? Трябва да се хванете, да се ръкувате. Казвам, когато някой казва, че не ви обича, направете мост, да се обикнете. Не ви обича, значи мост няма. Мост трябва да има. „Обичам – после казваш – не обичам." Как е станало? Значи от дясната страна си минал на лявата. Ти си на дясната, той на лявата. Не се обичате, значи мост няма, реката тече между вас.

Или казвате: „Как ще познаем Бога?" Постоянно Бог влиза в нас. Бог влиза чрез въздуха. Казва: „Не Го познавам." Бог влиза чрез светлината, влиза чрез хората. Толкоз хиляди години Господ влиза и излиза, и още не Го познаваме. Казвам, дишането е влизане и излизане. После гледам, ям. Казваме: „Мъчим се." Мислим, че това е мъчение. Не сме разбрали какво нещо е яденето. Не сме разбрали какво нещо е дишането. Ти, като

приемеш въздуха, да се развеселиш, че Господ е влязъл за много кратко време, и пак ще излезе. Няма да седне една секунда. Влиза и излиза бързо. Да ти е приятно. Като задържиш въздуха, да кажеш: „Остани по-дълго време." Ти гледаш да излезе по-скоро. После пак го приемаш, пак го изхвърляш. Казваш: „Как ще се реши тази задача?" Задръж го за една минута, ще имаш Божието благословение. Колкото по-бързо дишаш, толкоз по-зле. Колкото по-медлено дишаш, по-добре. Задръж онзи образ на светлината, задръж този образ по-дълго в ума си.

Сега вие казвате: „Като идем в оня свят, тогава ще разберем." Питам: кой от вас е ходил в оня свят? Имате много сънища. Може да ви запитам кой от вас е ходил в университета. Мнозина сте ходили. Който ходи в университета, онзи студент, който е първият семестър, той не може да иде в четвърти. Първия семестър трябва да завърши, втори, третия, и тогава да иде в четвърти. Ако направо иде, дето са студентите от четвърти семестър, какво ще разбере? Той нищо няма да разбере. Ако иде при студентите от трети семестър, пак нищо няма да разбере. Сега разбирате много. Аз гледам другояче на онзи свят. Дойде майката на двамата Зеведееви синове и каза на Христа: „Единият да седне от лявата, другият – от дясната ти страна." Че ако вие идете в оня свят, трябва да имате някого да познавате. Кого познавате в онзи свят? Понеже в другия свят, ако не го обичате, не го познавате. И да го търсите, не може да го намерите. Щом нямате любов, не може да му намерите адреса. Ако любиш някого, още като отиваш, ще го намериш. Вие казвате: „Баща ми отиде." Виждам, баща ти не намерил адреса на този, когото обича. Майка ти не намерила адреса на този, когото обича. Вие ще идете да търсите адреса на тези, които не са намерили, смешно е. Един е вашият Отец. Значи този, който намира любовта, той е. Значи, щом баща ви е намерил любовта, той е там. Щом брат ви намерил любовта, там е. Щом сестрата намерила любовта, там е.

Аз гледам тук, много братя и сестри дотегнало им, не им се живее. Нямат любов. В Изгрева искат да ги обичат. Как ще ги обичат, когато те сами не обичат? Идват тук без любов. Ние не се нуждаем от хора на безлюбието, нямаме нужда от тях. Да си вървят. Светът е за тях. Ние се нуждаем от хора, които имат любов. Да дойдат тук, да носят любовта. Защо ни са без любов? Не искам да хвърлям упрек. Туй, което вие минавате, то е последствие. Да кажем, един българин ви кара на една своя каруца. След като слезете, четири–пет часа като ви е возил, ще бъдете раздрусани, гърбът ви боли, всичко. Това не е возене. Аз бих предпочел да ходя пеш, отколкото да се возя на такава каруца. Или има такива коне, като ги яздите, краката ви болят. Някой кон е караешкин, някой е раванлия. На раванлиите успоредно вървят краката, на караешкин диагонално вървят краката. Някои от вас вървят раванлия, някои – караешкин. Казвам, не сме

виновати, защото хиляди поколения са живели преди нас, не са разбирали любовта, и ние носим последствията. Казвате: „Един човек не може да поправи света. Един народ не може да поправи света." Една задача, в която трябва да станем проводници. Божественото тогава да регулира нещата. Бог изисква лицето да работи с Него заедно. Да кажем, Господ ти е дал един кон. Ти не знаеш коня си, как ще се препоръчаш? Най-първо, аз, ако съм една мома, искам да се оженя. Онзи, който ме иска, ще ида да видя как си гледа коня. От коня ще извадя своите заключения. Казваш: „Не е заради мене, коня си не знае да гледа." Ако е градинар, ще ида да видя как копае. Който гледа само да копне оттук-оттам, не е градинар. Този градинар, който не кълца корените на растенията, той е градинар. Не оставя нито една гъсеница, изчиства дърветата, чисто е навсякъде. Ида в някой дом, извиняват се, че не са помели. Няма какво да се извиняват. За мене извиненията нищо не показват. Ако дойде някой човек и каже: „Извинявайте, казва, много бързах, не написах писмото" – не че е бързал. Негов навик е. Запетаи не турил, зацапано, зачеркнато. Онзи, който пише внимателно, няма какво да пише много. Някой казва: „Пожелавам ви." Ще пишете тъй: малко обещавай, но което обещаеш, направи го. Само едно нещо обещайте, да туряте запетаите на място, нищо повече. Напишеш нещо, еровете на български да не ги изядеш. Бог да не пишеш с малка буква, с голяма. Или само с големи букви да го напишеш. Сега говорим за Бога, че е нещо велико, написано е с малки букви, че нямаме понятие. Някой напише Го – в началото голяма буква, другите малки. Не, Бог се пише с едри букви: Б О Г, еднакви. Не една голяма, другите малки. Така се пише Господ, както в печатането. Дойде някой гост. Не излизай с нечиста ръка. И ти се извиняваш. Измий със сапун ръцете си. Посрещни го с чисти ръце. Казваш: „Ще ме извините." Ние сме сити от извинения. Направи нещо на свят. С чисти ръце посрещни този човек, усмихни се, кажи: „Много се радвам." Като не се радваш, не казвай, че се радваш. Какво правят хората тогава? Защо да не се радваш на този ближен? Дошъл ти Господ на гости. Христос със Своите ученици беше, не Го познаха, казва: „Ти си странник. Нима не си разбрал какво стана в Йерусалим?" Като им говори, не Го познаха. Когато Го познаха, Той се скри. Ако ти в лицето на един човек, не може да видиш, да прозреш Бога, Който е скрит в него, тогава назад си останал. Тук преди години, срещна ме един военен, носи револвер. Като влезе при мене, остави револвера на масата и започна да се усмихва, да се извинява: „Извинете, срамота е пред вас да носим оръжие. За лошите хора носим този револвер. Понеже ти си от добрите хора, поставям го на масата." Пред него седи и ми приказва. Като рече да си отива, взе оръжието. Когато отивате при вашите любещи, оставете вашите саби, вашите револвери отвън. В църква не влизайте с вашето оръжие. Гледам, военните влизат в църква със своето оръжие. Всичкото оръжие – отвън. Какво ще пазят в църквата с револвер, със сабя?

Та казвам, във вашите църкви не влизайте въоръжени. Ти отиваш да се молиш на Господа. Ти си въоръжен, ти отиваш със своя револвер. Молиш се на Господа, казваш: „Господи, помогни ми.“ Но държиш ръката на револвера. Такава молитва не се чува. При Господа като идеш, сабята и револвера навън. Няма да уповаваш на тях. Дръж револвера за зло. В ума ни трябват чисти мисли. Няма по-силно нещо от чистата Божествена мисъл. Няма по-силно нещо от силното желание в сърцето. Няма по-силно оръжие от чистата постъпка. Когато видиш ангел, те държат мечове, те пазят. Когато ангелите те пазят, няма какво да се пазиш. Когато тях ги няма, дръж револвера, сабята.

В двайсет и трети псалом казва псалмопевецът: „Като отивате да се молите, оставете револверите и сабите отвън.“ Ти си се скарал с някого, не можеш да се примириш. Отиваш да се молиш. Казваш: „Не го обичам.“ Чудна работа. В тебе седи едно заблуждение, че не го обичаш. Ти си на другия бряг на реката. Направи един мост. Думите Христови в молитвата „Отче наш“ са: „Прости нашите дългове, както и ние прощаваме на нашите длъжници.“ Ако вие, казва, не простите, и Отец няма да ви прости.

Прочетете първите двайсет стиха от четиринайсета глава от евангелието на Йоана. (Прочетохме.)

Христос е излязъл от Отца. Дойде в света и влезе в Отца. Дойде по закона на любовта, да покаже любовта на света. „И пак, казва, се връщам при Отца.“ Той е излязъл от Отца, казва: „Отец е в Мене и Аз съм в Отца.“ Ако едно дете не е било в утробата на майка си и ако майката не е у него, законът е верен. Туй дете, ако не държи майка си в своето сърце и ако не я държи в ума, туй, което му дала, връзка няма между майката и детето.

Сега, понеже настават четири години и ако мислите механически добрите години в материално отношение да ги използвате, ще загазите. Онези хора, които искат материално да използват Божествените блага, съвсем ще загазят. Най-първо, Божествените блага трябва да се използват по закона на любовта. Всяко нещо, което за четири години не се използва по закона на любовта, ще има съвсем други резултати. Не въздигането на един човек, но въздигането на всичките хора трябва да бъде. Всичките хора на земята трябва да бъдат добри. Земята е създадена за добрите хора, за любещите хора. Тя не е един затвор. Едно училищно здание е за даровитите ученици. Всеки, който влиза, трябва да се учи. Трябва да се предаде туй знание. Ако влезе, и не може да възприеме, безпредметно е туй училище. Земята е училище. Казвате: „Да идем на оня свят.“ Оня свят е друго училище. Ако не свършиш четирите отделения, не можеш да влезеш в прогимназията.

Прогимназията е елементарен свят. Духовният свят е гимназия. Божественият свят е университет вече. Не мислете, че е лесна работа да влезете. Тук е един свят и който има очи, хармоничен е този свят. Който няма очи, никаква хармония няма. Който е сляп, никаква красота няма. Носът показва работа. Той постоянно работи, като дишаш. Аз, като спра при някого, като видя как диша, зная как работи, каква работа ще свърши. Като гледам как диша, зная как учи. Онзи, който учи, има едно дишане. Който работи добре, има друго дишане. Който е добър, има друго дишане. Хората на истината дишат по един начин, хората на любовта дишат по друг начин, хората на знанието – по трети. Разни дишания има. В носа разни движения стават на ноздрите. Някой казва, че гори сърцето от любов. Показва се, виждам, в носа няма никакво движение. Няма скрито-покрито в света. Всяко нещо, което ние правим, оставя отпечатък. Движение има в очите, в носа, в устата, навсякъде. Искаме да бъдем красиви. Само красивите мисли, туй, което сме възприели от Божествения свят, от ангелския свят, всичко туй ще приложим в нашето тяло. Пожелавам на всинца да бъдете здрави, да имате отлични носове, да имате отлични очи, да имате отлична уста, да имате отлични ръце и крака, да имате отлично състояние. Всичко това е човекът. Като го видиш, да ти е приятно, да кажеш: „Ето едно Божие създание, което няма да стъпче, нито едно камъче няма да повдигне. Всяко нещо е турено на място. Човек, на когото можеш да разчиташ.“ Да влизаме в положението, че сме в изключително положение. Всеки да помага. Много не говорете: „Аз едно време тъй направих.“ Не разправяйте. Аз няма какво да разправям на човека как съм ял. Аз го виждам, че е гладен. Ще го заведа на трапезата, ще кажа: „Моля, яжте, както знаете, и бъдете свободни, не се стеснявайте.“ Може да седна и аз с него. Той ще яде, както знае, и аз ще ям, както зная. Като станем, и двамата ще бъдем доволни. Като идем при извора, няма да му давам. И аз ще черпя, и той ще черпи. После за учтивост той ще начерпи да ми даде и аз ще начерпя да му дам. Най-първо, той трябва да си начерпи тъй, с ръката да си вземе. Защото той няма чаша, и аз нямам чаша. Някой път, от любов, съм виждал, момата вземе с ръката си, че дава на момъка. Приятно е да пиеш от момина ръка или от момкова ръка. Виждал съм, момата погледне, усмихне се. Той почерпи, и тя се усмихне. Не е лошо, хубави работи са. Но веднъж или два пъти съм ги виждал. Рядко се случват. За да ги видиш, трябва да си далече, да не ги смутиш. Те седят и гледат. Той поглежда да няма никой, и тя поглежда.

Като срещнете някой беден човек, погледнете го. Сега аз вярвам сто и един процента, че онова, което Бог е определил, ще бъде. Няма ничия сила, която може да даде обратен ход на Божествените благословения, които идат в света. Който ги приеме, ще се благослови. Който не ги приеме, ще остане за в бъдеще да ги възприема. Онези от вас, които сте готови, трябва

вие добре да възприемете светлината, добре да възприемете звука, добре да възприемете храната, трябва добре да работите. През тази година, с когото се ръкувате, като хванете ръката, кажете в себе си: „Пожелавам ти да изпълниш Божията воля.“ В себе си ще го кажете, не гласно: „Пожелавам ти да бъдеш най-благороден, пожелавам ти да бъдеш най-справедлив, пожелавам ти да бъдеш най-учтив, да имаш най-добрите отношения към хората.“

„Отче наш“

Тринадесето утринно слово
3 януари 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1943_01_06 Нова епоха

НОВА ЕПОХА

Отче наш

Изгрява Слънцето

(Направихме следното упражнение: ръцете настрани. Дясната ръка пред лявата с допрени пръсти. Дясната се движи по лявата пред гърдите и настрани. Лявата ръка се поставя пред дясната с допрени пръсти, движи се лявата по дясната пред гърдите и ръцете настрани. Няколко пъти.

Ръцете над главата горе с допрени пръсти. Сваляне на ръцете до темето на главата, като пръстите си остават все допрени и когато дойдат над главата, дланите образуват хоризонтална линия. Издигане ръцете високо над главата, като се обтягат. Няколко пъти това.)

Не си туряйте букаи на краката. Нещастие е, когато си туряте букаи и не знаете как да ги извадите, не може да се движите. Турите една мисъл, която е спънка в живота. Трябва да се научите кои мисли са производителни. Вземете, някои хора страдат от краста. Едни малки животинки се разплодяват по кожата на човека, те чоплят и ти започваш да се чешеш. Има разни церове, но може 4, 5, 6 месеца да ти вземе, докато се освободиш от тях. Постоянно се чешиш. Тук се чешеш, там се чешеш. С чесане крастата не минава. Ти правиш упражнения, разместваш ги от едно място на друго. Подвижиш ги, тям им става приятно. Тук, там – навсякъде по тялото. Всеки, който страда от краста, по-дълго ще живее, понеже е правил упражнения. Тия упражнения продължават живота. Крастата е благословение, който разбира. Седи някой човек и не прави никакви упражнения, мечтае. Казва: „Аз имам възвишени мисли“. В какво стои една възвишена мисъл. Един добър цигулар трябва да има един хубав тон. Един ум е хубав, когато произвежда хубави мисли. Едно сърце е добро, когато произвежда добри чувства и желания. Една душа е добра, когато прави Добро.

Трябва да излезем от обикновения ред на нещата. Казва някой: „Аз вече съм добър“. Че си добър, добър си. Че знаеш да свириш, знаеш. Но как свириш? От свирене до свирене голяма разлика има. Например някой път някои свирци свирят. Авторът направи песен, да покаже, че едно семенце като е посято, израснало и цвят дало. Но цигуларят като свири, ни най-малко не показва този процес. Той съвсем друго свири. На един весел човек да му пеете една тъжна песен, защо. Той е весел, а пък вие казвате:

„Тъжен е животът, мрачен е животът“. Твоят живот е тъжен и мрачен, а казваш, че и на другите хора е така. Отвори прозорците си. Твоята погрешка е, че ти си затворил прозорците и няма светлина. Не отдавайте вашата скръб на другите хора! Сега ще ви дам две правила: ако си силен, никога не позволявай на слаби хора да се бият пред тебе. Ще им кажеш: „В мое присъствие аз не позволявам да се бият слаби хора“. Ако се бият, ще ги вдигнете нагоре и ще кажете: „Забранявам ви, аз съм господар на положението“. Ако сте слаб, позволете на силните да се бият, гледайте ги отдалече как се бият като боксьори. Ако си силен, не позволявай на слабите да се бият. Ако си слаб и забраняваш на силните да се бият, ставаш смешен. Слабият не трябва да забранява. В биенето силните хора се бият. Англичаните и германците са силни хора, нека се бият. Защо се бият силните хора? Вие си мълчете, щом сте слаб, не си давайте мнението. Вие давате тон, защо се бият слабите. Да мълчи невежият, да не си дава мнението. Вие седите по някой път и питате защо злото е дошло в света. Не е ваша работа. Защо сиромашията е дошла, не е ваша работа. Като дойде сиромашията, приеми я, разговори се с нея, ще видиш – отлична мома е, пъргава е. Навсякъде кара хората да работят. Всички ония, които са минали през дисциплината на сиромашията, хора са станали. Всичко в света се дължи на голямата сиромашия. Сиромашията аз тълкувам по произхода ѝ. Сир, сър – значи голям човек, господин. Мах, маг – значи голям. Сиромах значи голям господар, голям господин. Този, големият господин, е богат. По някой път в какво седи вашият идеален живот. Аз, за да видя дали съм добър, като стана сутрин, когато има облаци по небето, казвам: „Ако моята Любов е силна, тия облаци да се махнат отпред Слънцето“. Щом се махнат, Любовта ми е силна. Щом кажа – и небето се изчисти. После казвам тъй: „Ако моята Любов е силна, да се появят тогава малко облаци“. Явяват се. Значи Любов имам. Казвате: „Не се меси в Слънцето, в облаците на Земята“. Но Земята може да се меси на Слънцето колко енергия ще изпрати. Човек може да се меси, но трябва да бъде много разумен.

Вие искате по някой път да се молите. Че как се моли човек без Любов. Казвате: „Аз се молих“. Човек, който се моли без Любов, ни глас, ни слушание. Молитвата е на една педя. Ако вие сте ясновидец, ще видите, че тя е останала като облак над главата ви. Молитвата, това е език на Любовта. Без Любов молитвата ще бъде няма. Щом поддържате Любовта, трябва да знаете да се молите. В какво седи молитвата? Не тия писаните молитви. Вие в какво се различавате? Вие мислите, че се различавате. Че се различавате, се различавате, но по какво се различавате? А, Б, В, по какво се различават тия букви? Буквата А показва слизане, Б показва възлизане, а В показва събиране вътре в себе си. Пишеш А, трябва да слизаш. В еврейския език има една легенда, когато повикал Господ буквите, за да

види с коя буква може да създаде света. Всяка буква се явила пред Господа, но Господ създал света с Б-то, понеже то не направило никакво престъпление. Всичките други букви написали лоши думи. Щом една буква напише лоша дума, не може с нея да се създаде светът.

А. Б. В. Г. Д. Ж. З.

Ще кажете това са детински работи. Не са детински работи. В Природата съществуват тия букви. И ако знаеш да ги напишеш, ти ще се ползваш. Ето една сказка. Вие се спирате върху недъзите на миналото, чоплите стари работи – вашите деди не живели добре, вашите баби не живели добре, че Ева туй направила, че Адам туй направил. Всичко туй чоплите като в една библиотека, нареждате книгите, изваждате, четете надписите, снемате ги, поставяте ги. Често вие казвате: „Да бъдем добри, да бъдем любящи“. Че това нищо не значи. Какво значи да любиш. Най-първо, да любиш, трябва да знаеш как да ядеш. Да любиш, трябва да знаеш как да пиеш вода. Да любиш, значи да знаеш как да слушаш, да знаеш как да гледаш, да ухаеш. Да любиш, трябва да знаеш как да работиш; да любиш, трябва да знаеш как да ходиш. Той не може да ходи, пък за Любов говори. Той не може да работи, пък за Любов говори. Той не знае как да слуша, пък за Любов говори. Всички тия сетива трябва да се впрегнат и те да разбират Любовта. И тогава от нашето безлюбие се раждат всичките ни страдания.

Аз съм виждал как българите си създават болестите. Българите като направят една къща, направят един пруст*, една малка веранда отворена. Мият си съдовете и пред лицето на къщата, от верандата хвърлят помията. Днес хвърлят, утре хвърлят и казват: „Не знаем защо, но откак влязохме в тази къща, започнахме да боледуваме“. От тия нечистотии, от тия изпарения образуват се отровни вещества и започват да страдат. Пред къщата не се хвърлят помии. Дойде ти една лоша мисъл, отвориш душата си и мисълта влезне. Казваш: „Нямам разположение на духа“. Че как ще имаш разположение на духа. Задигнали ти 5-10 хиляди лева. Що те интересува, че крали тези пари. Ти туриш в ума си една лоша мисъл, която те отравя. Не мисли за онова, което ти взели. Ти няма да изядеш парите. Тази мисъл няма съзнание, тази мисъл ще образува една отрова, от известни елементи, и от тебе ще направи един неспокоен човек. Следователно никога не допущай в себе си една мисъл, която не е в съгласие със законите на твоя дух, със законите на твоята душа, със законите на твоето сърце, със законите на твоя ум. Да кажем, вие сте говорили за някого. Питам ви: „Защо говорите?“ Казвате: „Аз не съм говорил“. Ако на мене ми кажат, че аз съм говорил за някого нещо, аз ще кажа: „Как го приехте, по вашето радио или някой друг ви го предаде? Ако е прието по вашето радио, вярно е. Щом ви е предадено по друго

радио, има погрешка". По радиото всеки може да знае какво е говорено. Но ако някое лице ви е предало без вашето радио, там има погрешка. Ако е прието по вашето радио, 20% е вярно; ако някои други са ви го предали, на 100% едно е вярно. Следователно на всички ония данни, които ви разправят кой какво е казал, едно на 100 е вярно. Веднъж, двама мои познати се бяха скарали. Пращам един, да ги примири. Колкото пъти съм пращал друг, да примири двама скарани, работата се е влошавала. Казва: „Говорих им". Говорил им, но ще си спукат главите. Аз отидох, поговорих им и за 10 мин. се примириха. Отишъл да ги примирява, но как. Отива при единия и му казва: „Не му обръщай внимание, той е голям глупак, простак, той нищо не знае. Не му обръщай внимание". Отива при другия и му казва: „Ти не му обръщай внимание на този простак, на този дивак". Че как ще ги примири? Така примиряват ли се? Казва: „По Божествено ги примирих". А за единия и за другия казва, че е дивак. Дивак е, разбира се. Какво значи дивак. Дивак значи чист човек, девица. Дева значи чиста, не е съгрешила. Бих желал всички да бъдете девици. Трябва да знаете закона. Цялото човечество представя един Божествен организъм. Един народ някъде като греши, цялото човечество страда, и другите народи вземат участие. И в Доброто е същото. И в Доброто, и в злото, разпределя Бог в отношенията между хората. Когато има печалба, на всички се дава. Когато има загуба и тя се разпределя. Не мислете, другите като правят погрешки, че вас няма да ви засегне. Ще ви засегне и вие ще носите. Вие като направите Добро, вашето ще се сподели с цялото човечество. Зло ако направите, и то ще се сподели. Не можете да избегнете това. Радвайте се, когато всичките хора се подигат. Не само един трябва да живее добре, всички трябва да живеем добре. Казвате: „Това не е моя работа". Аз считам – да правя зло, не е моя работа, но да правя Добро, е моя работа. Да говоря Добро, е моя работа, да правя зло, не е моя работа. Да слушам Добро, е моя работа, да слушам глупости, не е моя работа. Често на мене ми казват: „Чакай да ти кажа нещо". – „Близо до ухото не ми говорѝ". Казва: „Пари ми трябват". Какво ще ми кажеш на ухото, туй, което тайна се казва, само шпионите говорят в тайно. Тайна е само ти да го знаеш. Майката праща детето си и казва: „Ще идеш да повикаш съседката с половин уста". То отива, туря си ръката на половин уста и казва. Питат го: „Защо туряш ръка на устата си". – „Майка ми каза с половин уста да ти го кажа". Майката на друго дете насаждала яйца. За да се излюпят пиленца, българите вярват, ако минава някой поп, трябва да го спрат на пътя. Детето, като видяло попа, казва: „Дядо попе, почакай майка пече една пита, сега ще се опече". Той се спрял, а тя насаждала кокошката. Питата е кокошката. Майката казва: „Иди кажи на дядо поп, като се върне, тогава ще му дадем питата. Закъсняхме, да не седи да чака". Детето отива и казва: „Питата не се е опекла, но майка насади кокошката, ти може да си вървиш". Вие ще спрете някой поп, ще спрете себе си, за да насадите вашата квачка. Казва:

„Чакай да ти кажа“. – „Какво ще ми разправя?“

Сега кои са най-важните новини на Изгрева. Тогава да се създаде вестник – „Утринно слово“ или „Изгревско утринно слово“. Всичките новини, каквито новини има, ще ги направим достояние на вестника. Ще го редактираме за 4-5 месеца, „Утринно изгревско слово“. Каквито новини има, ще ги облечем с нови дрехи. Няма да ги говорим както са, но иносказателни ще ги направим. Някоя погрешка ще я турим в разказ, доста романтичен разказ. Да кажем, някоя сестра се е окаляла някъде. Ще направим един хубав образ, че е свършил, няма много хубаво, че се е запознала с калта. Приказвала много Любовно, че писала писма и че калта ѝ е отговорила. Няма да кажем, че е кална, но че се е запознала с високо общество, много благородни, за отличен род, за всичките Божествени неща. Сега нека да се образува един комитет от най-способните сестри за издаването на вестника. Онези, които знаят – хубаво, ами онези, които не знаят? Тъй да го пишете – хубаво, не да го разправяте – проста работа. Преди години дойде една сестра и ми казва, че намерила банкноти – едната от 600 хиляди марки, а другите – от един милион и половина. Казва: „Отиде сиромашията“. Какво излезе? На тия пари изтекъл падежа, ни пет пари не струват. Вие някой път носите такива банкноти, които пет пари не струват. Като говорите за нещо, вие ще изразходите енергия. Като говорите, ако спечелите нещо – хубаво, но нищо не печелите. Сега в света само Доброто е, което пречиства хората. Злото и Доброто – те са на място. За злото и Доброто нищо лошо не може да се каже. И злото е на място, и Доброто е на място. Те вършат една отлична работа. Лошите работи се дължат на хорската неразумност, не знаят как да постъпят, вършат прегрешения, грехове. В Писанието, в Стария завет казва Господ: „Аз Съм, Който творя и Добро, и зло“. Защо умират хората? Едно благо е, да умре човек – прогресът седи в това. Злото дойде, хване човек, умори го, извади го от затвора, освободи го. Някое дете няма бъдеще, дойде злото, вземе го, казва: „Защо ще страдаш?“ Доброто ги донася, злото ги отнася. Казвам: не считайте каквото ви се случва, че е зло в света. Не обвинявайте злото. Всичко произтича от материалните блага. Двама цигулари могат да се скарат по единствената причина, като дават концерт кой да свири пръв, или след като са свирили кой е свирил по-хубаво. Като са свирили, има една придобивка от 30-40 хиляди лева. Единият казва: „Аз свирих по-хубаво, повече ще взема, а другият да вземе по-малко“. Всичките недоразумения между хората почиват върху материални работи. И вкъщи недоразуменията се дължат например, че една кърпа или една тенджера липсвали. Все за материални работи хората се карат. Казвам: напуснете материалния свят, не се занимавайте с него, ако искате да прогресирате. То е един вътрешен процес. Ако във вас страхът стане неестествен, страхът е една предпазливост, но ако страхът стане неестествен, какво ще стане. Ако

ред поколения, които са се плашили неестествено, техните гърди се спитяват*. В Америка дробовете на американците постоянно се спитяват. И това се дължи на онази раса, която те изтребиха. Постоянно се спитяват гърдите им и те казват, че имало микроби, които спитявали гърдите. Американците вземат мерки да дишат, спитяват се дробовете им. Ако идете в Америка, ще видите, че всичките страдат. Американците, които минават, че водят много естествен живот, след като пие американецът една чаша чай, ще вземе едно студено ледено или ще изпие едно горещо кафе и след това ще изяде едно ледено. Всичките имат развалени зъби, позлатени зъби имат. Веднъж, като вървя по улиците, иде един и ми бута брадата. Казвам: „Как мислиш, че е дегизирана ли? Не съм дегизиран, ти не си научил занаята си. Изкуствената брада се познава по горната част". Той мисли, че съм много голям майстор, да не би да се е излъгал. А вие искате наука. Ако искате да знаете кой човек е добър, учете външните признаци на човека. Научете признаците кой може да пази тайна и кой не може да пази тайна. Някои от вас невъзможно е да пазят тайна. Отишли жените при царя в старо време, искали да управляват. Царят бил много умен. Казват: „Искаме и ние да управляваме". Той турил една птичка, затворил я в един съд. Казва: „Дръжте този съд и след една седмица ще ми го донесете, няма да го отваряте". Събрали се всичките и казват: „Какво ли има вътре? Я да видим". Отворили съда и птичката хвръкнала. Като дошъл царят, отворил съда, птичката я няма. Той казва: „Къде е птичката?" Те казват, че не са отваряли. Той, както е дал съда, така и никой не го е бутал, пък птичката я няма. Ако изгубиш мира си, Господ ти го е дал затворен. Щом изгубиш мира си, изскочила е хубавата птичка. Искал си да погледнеш какво има в съда.

Такова чело не е идеално. Човек с такова чело не може да бъде идеалист. Човек с такъв нос не може да бъде идеалист. Такава уста не може да бъде идеална. Този човек, който има такава трапчинка, може да бъде привързан, ако е на долната бърна. Някой път, има една резка на устата, ако няма такава трапчинка. Когато няма такава трапчинка на горната устна, човек не може да бъде активен, той е пасивен човек. Онези хора, на които горната челюст не е развита, а долната е издадена, възприемат повече. Когато горната бърна е издадена, човек е по-активен. Устните на човека трябва да съответстват на тялото. Не трябва да бъде благоутробието голямо. Талия трябва да има човек, да бъде тънка. Линията на талията не трябва да бъде права линия. Казвам: на нас принадлежи да създадем една глава детинска, едно лице детинско, да създадем една ръка детинска, крака детински, нормални, не тънки крака, но образувани от една фина материя. Линии на тялото трябва да съществуват. Не само да се слушат сказки. Като се пеят песни, вие не можете да заучите една песен, да изпеете една песен на свят. Не само да пеете една песен на един глас, но по много начини да

пеете. Казвате: „Аз не мога да пея, аз не мога да говоря, аз не мога да слушам“. Възможно е. Защото има много недъзи, които носим от ред поколения. Възможно човек да е ходил на бойното поле и от снарядите, които са падали, от бомбите, които са се пукали, може да са повредени някои органи. Най-първо, като седиш при един господар, който всеки ден те хука, има една опасност – да станеш много нервен. При този господар, който ви хука, бих ви препоръчал малко памук да си турите в ушите, да не го чувате каквото говори. Сега, по вестниците, по книгите кой какво види, казва: „Лоши времена, лоши хора, няма човек, който влиза в положението“. Трябва да се пазим от тия състояния. Всички сме станали нервни. Ние живеем в един свят, дето Господ постоянно ни говори, а ние сме глухи. Понеже Той тихо говори, не го чувате, а онези, външните хора говорят много по-силно. Някои от вас направете следния опит. Да кажем, вие имате хронически ревматизъм. Намерете 10 души хора, които страдат от ревматизъм, идете да им кажете: „Вашият ревматизъм ще оздравее“. Ако можете да накарате тия хора да повярват и да оздравеят, ще оздравее и вашият. Ако не можете да ги убедите, и вашият ревматизъм ще остане, нищо повече. Ако вие можете да убедите хората, че ще оздравеят, ревматизмът ви ще мине, нищо повече. Ти казваш: „Ако аз ида и им кажа, ще стане ли?“ Ти иди и им кажи, стане-не стане. Всеки ден колко мисли допущате. Мўнете някъде, сп®нете се. Гледал съм, минава някой, закачи се дрехата му за стола и той се разгневи, че столът се е подвижил. Или мине, прекатури се нещо, раздразниш се. Всяко нещо тури на мястото. Гледайте да не ви изненадат. Всички станали лековерни. Дойдат, за нищо и никакво се безпокоят. Сега дойдат и ми казват: „Тук Изгрева щели да го отчуждят“. Кой ще го отчужди? Изгревът не може да се отчужди по никой начин. Изгревът как се отчуждава? Изгревът си е Изгрев. Онези, които ще го вземат, значи са по-силни от вас. Ние, силните хора, не позволяваме на слабите да ни обират. Не позволявай на слабия човек да те обере. Слабият да позволи да го оберат, разбирам. Щом си слаб, давай. Слабият да бъде умен. Вие, които сте слаби, препоръчвам ви да бъдете гениални. Силните да бъдат справедливи, тогава ще има хармония. Когато слабият човек иска да раздава правото в света, ако очаквате слабите да ви раздадат правото, отиде тази работа, та се не видя. Не е хубаво сега да ви говоря така. Не е хубаво да се разправят вашите погрешки. Да ви кажа, в света има едно нещо, като се изправят вашите погрешки, търговията не върви. Не е в мой интерес да се изправят вашите погрешки. Защото ще станете всички учени, ще ви се отворят очите, всички ще виждате. Защо ще ви разправям. Тогава вие на мен ще ми кажете: „Къде се намери да ни разправя такива работи“ и ще си излезете. Ако искам да ви науча каква е целта, аз разглеждам нещата от Божествено гледище, не от човешко. Бият се двама души, като си счупят крака, може да ги лекувам. Ще кажа: „Няма нищо, те са хубави упражнения, запознахте се двамата. И двамата сте герои“. Някой

казва: „Ти си много скържав човек“. Кое е по-добре да кажеш: „Ти си много скържав човек“ или „Ти си много щедър човек?“ Кое по-хубаво да кажа? Какво ще ми коства на мене да пея. Колко енергия ще изхарча да пея. Въздухът даром го вземам. Имам едно разположение, пея. Какво ще изгубя, ако някой път попея. Някой казва: „Не искам да пея“. Нищо няма да изгубиш, пей. Ти ще дадеш въздуха, който е в тебе. Като изкараш въздуха, попей на хората, въздуха ще го дадеш. Тази песен ще стане с много малко разноски. Колко разноски отиват за една песен? Едва ли ще похарчиш половин лев. Толкова разноски турям за една песен. Много ли е? Защото ти ще издишаш и без това. Като пееш, въздухът ще излезе. Сестрите, които обичат много новачеството, ще им кажа следното: щом някой дойде, някой да ви каже някаква новина, кажете му: „Чакай да ти изпея една песен“. Никога не слушайте новините. Кажете: „Да ви изпея една песен, че тогава разправяй“. Изпей ми една песен хубаво и тогава слушай. По този начин, за който ви говоря, ще бъдете здрави. По този начин ни кръст ще ви боли, ни бъбреци ще ви болят, ни корем ще ви боли, ни хрема ще ви хваща, ще бъдете свободни. Ако слушате всички тия новини и коремоболие ще имате, и гърдоболие, и ушоболие. Всички тия болести се дължат на един неестествен живот, който живеем. Не че искаме това. Вестниците постоянно пишат туй, което не е.

Най-първо ние сме призвани да обработим вътрешния си живот. Чул си нещо, не го разпространявай. Не бързайте да го кажете. Ако идете в оня свят, какво ще правите? В оня свят светиите не се интересуват от такива новини. Искате да им разправяте за Земята, а те не се интересуват от земния живот, такъв какъвто си е. Какво ще правите? Мислите ли, че онзи, който рисува карикатури, че това е художество. Аз не бих желал да рисувам карикатури. Понеже, който рисува карикатури, осакаща себе си. Един човек, който говори лошо, осакаща устата си. Един човек, който гледа зле, осакаща очите си. Един човек, който слуша неверни работи, осакаща ушите си. Един човек, който не прави Добро, осакаща ръцете си. Един човек, който не мисли добре, осакаща себе си. Трябва да вършим онова, което Бог е определил. Питайте се: „Туй, което го върша, определил ли го е Бог?“ Ако го е определил, направи го. Ако не го е определил, не го прави, нищо повече. Как ще имаме благоволението на Господа. Много пъти вие питате: „Защо Господ ни даде това?“ Какво трябваше да ви даде Господ? Да кажем, заболи ви кракът. Господ ли ви го даде? Аз по невнимание съм ходил, къпал съм се в студената вода и вследствие на това дошъл ревматизмът. Кой ме е карал да се къпя в студената река? Ще ида на баня. Един наш приятел, преди години, доста виден брат, отишъл да се окъпе и взел един топъл душ. След това се полял със студен душ. Казва: „Не зная, лошо ми е нещо. Къпах се и след топлия душ се полях със студен“. Казвам: никога на топлия душ не турай студен. Тия студените душове са за

боговете. На хората топло им трябва, а на боговете студено. Студен – ако си Божествен; ако си човек – топъл душ. Ако сте богове, можете да говорите лоши работи, за злото можете да говорите. Щом не сте богове, говорете друго. Ако говорите за лошите работи, ще се повреди езикът. Казвате: „Лош човек е той“. Ще се повреди езикът ви.

Изпейте: „Духай, ветре“. (Изпяхме песента.)

Тия работи, за които ви говоря, за Добро и зло, не може да се говори общо. Двама приятели могат да си обменят приятелството. Преди всичко, учете се да мислите хубаво. Ако искате да имате хубави чела за бъдеще, хубави очи, хубави носове, хубави вежди, хубави уста, хубави уши, хубави тела, Доброто е необходимо. Без туй ние се осакащаме. Туй трябва да се знае. Доброто, което се потиква от Любовта, ни е необходимо.

(Учителя казва един брат сам да изпее песента „Духай, ветре“.)

Да допуснем, че Божието Слънце грее днес. Това е един от начините. „Божието Слънце“ не трябва да се пее много бързо, понеже Слънцето не върви бързо. Трябва да го пееш така, че да изразиш състоянието на Слънцето. (Един брат изсвири „Божието Слънце грее днес“ и всички пеем.) Това е един от начините. По какъв друг начин може да се изпее? (Учителя пее: „Божието Слънце грее днес, Божието Слънце грее днес, Божието Слънце грее днес, Божието Слънце грее днес. То събужда спящите души, които от векове са спали, да станат и на работа да се захванат, на работа да се захванат, на работа, на работа, на работа да се захванат“.) Тъй може да се изпее. Съвсем друго настроение ще даде. Казвам: по някой път, може да вземете една дъска и с пръстите на ръката си, удряйте по дъската като барабан. Колко е мъчно да се свири на цигулка соло. Цигулката не е много мелодична, много мъчно могат да се извадят нежни тонове. На един цигулар колко години ще му вземе да се научи да свири хубаво? (Учителя свири на цигулката разни мотиви. Учителя свири и пее: „Здрави бъдете, здрави бъдете, добри бъдете, здрави бъдете, здравето е богатство, от Бога дадено за душите. Здравето е от Бога дадено за душите. Здрави бъдете, здрави бъдете“.) Сега като видях, най-малко една четвърт сте здрави. (Пее: „Здрави бъдете, здрави бъдете, здрави бъдете“.) Казвам: Божието благо трябва да се използва в света. Музиката трябва да бъде здравословното състояние, човек да пее за здравето. Първото нещо, човек да пее, да свири за здравето. Аз искам във всинца ви да се събудят онези Божествени дарби, които седят от векове в потенциално състояние. Много нещо е посято и трябва отгоре да поставим малко пръст, та тия хубавите семена да израснат. Ако има един метър пръст, няма да могат да израстат, но да турим два пръста пръст. Хубавото в

нас да го проявим. Отсега нататък има за какво да живеем. Отсега нататък трябва да се пее. Отсега именно трябва да започнем да направим една нова епоха.

Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил

16-та лекция от Учителя, държана
на 6.I.1943 г. сряда 5 ч. с., Изгрев.

1943_01_13 Нова обхода

НОВА ОБХОДА

Добрата молитва
Изгрява Слънцето

Вие сте като някои гости канени на угощение, да ви дадат банкет. Някой път става изключение, че банкетът позакъснява малко.

Ако сега вас ви запитат какво нещо представят болестите в света, какво ще отговорите? Всичкият учен свят, християнският свят има особено мнение за болестите. Какво е болестта? Една сложна музикална пиеса с много бемоли, мъчно се свири. Обикновените песни всеки ги свири. Дойде ли до една болест, това е по-сложна пиеса. Трябва да знаеш леко да я вземеш, не може грубо да я вземеш. Често вие не обичате болестите, защото не може да свирите. Мъчно се свирят. Здравето е много обикновена песен. Вие искате да бъдете щастливи в света. Да допуснем една свиня: иска да бъде щастлива при един господар, иска да я гледа добре. Какво е желанието ѝ? Тя има известни стремежи, свои разбирания, но и господарят има свои разбирания. Той може да храни свинята, казва: „Хранете я добре“. Често вие казвате: „От себе си трябва да жертваш“. Какво значи жертва? Имаш един апартамент от 4-5 стаи, отстъпиш 1-2 стаи, стесниш се в една стая само. Сега вие считате, че сте дошли на Земята и мислите, че сте някой княз с права. Казвате: „Аз имам право“. Какво право имате? Де ви са документите? Казваш: „Аз съм княз“. Где ти е документът? Или казваш: „Свършил съм училище“. Документът къде ти е? Дойде някой, казва, че има вдъхновение. Хубаво, документът ти къде е? Певецът казва: „Аз пея“. Документът ти къде е? Да пееш, не да кажеш, че може да пееш. Та сега казвам: „Къде ви са документите?“ Проверка трябва. После вие на Земята не може да се ориентирате, че като идете на Небето как ще ви приемат? Значи една свиня в гората да мисли, като дойде в София, в града, как биха я приели. Знаете как биха приели една свиня, тук в София. Ако някой невежа иде между учените хора, ще го приемат добре, няма да му турят знамена.

Сега в ума ви седи идеята, че вие любите Бога. Нямам съмнение, че Го любите. В едно отношение Любовта е единствената сила, която има еднакви отношения към всички. Любовният свят тепърва има да го учите. В този смисъл вие не сте запознати с Любовта. Любовта има отношение към всички същества без разлика, малки и големи, еднакви отношения има. И към комара, и към човека, Любовта е еднаква. Любовта тъй гледа,

защото ценното в комара може да се развие като една пъпка и да стане човек. Сега казвате: „Как е възможно един комар да бъде като човек?“ Вие се запознавате със статическото състояние на един, с външната форма, която има. При това мислите, че комарът е много малък. Туй, малкото същество, е пак разумно.

В 1917 година, когато бях във Варна, имах един комар, и като започвах да задремвам, той идваше при мене. Като съм буден, той е скрит някъде, целия ден. Вечерно време, като наближи да задремвам, ще наближи, ще направи сондаж. Като усети, че мърдам, ще се скрие пак някъде. Движенията ми познаваше. В какво седи разумността? Вие имате едно радио, един апарат. Вашият апарат разумен ли е? Разумно е нагласен. Апаратът няма съзнание. Комарът е един апарат, чрез него говорят разумни същества. В радиото говорят разумни същества. Възприемаш тия вълни. Всяка една човешка форма е едно радио, което възприема разумните вълни на света. Ако вие не внесете вашето радио като един възприемател, щом го развалите, тогава не може да възприемете вълните и ще бъдете в едно разбъркано състояние.

После, Природата от памтивека тъпче хората. Те се въздигат, възгордяват се. Тя казва: „Донесете го тука, заровете го тука“. Вместо хората да го почитат, казва: „Вземайте по малко от него“. И започват ония малки същества да вземат. Той може да е цар, може да е княз и най-после, остават само мертеците*. Казвате, душата отишла някъде. Душата вижда своите заблуждения в какво седят. Като се разруши къщата, какво ще гледаш? Ще обикаляш, ще казваш: „Не я съградих хубаво“. И за бъдеще ще мислиш каква къща да съградиш. Най-първо освободете се от старите възгледи, не да изхвърлите възгледите си. Например, вие имате един възглед, че трябва да бъдете обичани. Какво нещо е обичта? Гладен си, искаш да ти дадат хляб, то е хубаво. Или жаден си, искаш да ти дадат хубава вода. Или учен си, искаш да четеш хубави книги. Не някой буквар на отделенията как се преподават буквите, но те интересува някоя класическа книга. Всичките хора в света, както живеят, то е един разбъркан свят. Когато влезе един кредитор между своите длъжници, започва да ги гледа, има един поглед, гледа ги кой може да плати. Най-първо мисли кого да хване. Защото някой вълк като влезе в някое стадо, отдалече вижда тлъстата овца. Влиза вътре, побутне я, намери я, хване я, отиде си. Казва ѝ: „Ти трябва нещо да ми дадеш“. И овцата тръгне с него. Тя пристава на вълка. Овчарят прати кучетата, но и тя припка като кон с вълка. Тя мисли, че ще бъде блажена при вълка. Той като иде, ще ѝ съблече горната дреха, ще я въведе в апартамента си. Казва: „Тия неща са потребни, ние ще живеем по Божественому, по закона на самоотричането. Аз съм решил да се самоотрека, но най-първо искам да ти покажа как се самоотрича“. Вълкът

учи овцата да се самоотрича. Казва: „Всичко, каквото имаш, ще дадеш, аз ще ти покажа как се самоотрича". Това не е език, който може да научи човекът. Вълкът ще я научи на закона на самоотричането. Утре този вълк, който я учи нея, ще го убият и него ще го учат на самоотричането. Здрави са вълчите кожи. Ако искаш въшка и бълха да не пъпли, направи си кожух от вълча кожа, хигиенична е, здравословна е кожата на вълка. Туриш кожата и ставаш смел. Едно време беше на мода, момите да носят лисичи кожи. Значи умна е момата като лисицата. Пък красива е тази кожа.

Ние не можем да се освободим от нашите лъжи и идеи, които имаме в живота. В Русия имало една поговорка, че който е прост войник на Земята, като иде в Небето, става генерал. Влиза една банда от руски апаши, намира един руски войник, който се напил, задига го и го занася в Москва или Петербург е било, не зная. Обличат войника в генералска форма, поставят го в един хубав апартамент. Той се събужда и се гледа генерал. Другите около него му казват, че той е в оня свят, затова е генерал. Казват му: „Там беше прост войник, трябваше да се подчиняваш, а тук си генерал". Гледа, смущава се да не би да не е. Но гледа всичко е чисто, всички го слушат, каквото заповяда, изпълняват. Иска за ядене, дават му каквото иска. По едно време иска водка. Казват му: „Всичко каквото искаш за ядене в този свят има, само водка няма". След като го държали 40 дена, убедил се е, че е генерал. Дошло време да го женят. В оня свят му казали, че има женитба. Избрали му една княгиня. Трябват украшения за невестата. Качват се в една кола, тия апаши с генерала заедно, и отиват в бижутерски магазин. Влизат с генерала, събират накитите и казват: „Ще идем да ги проверим и ще оставим генерала, а ние скоро ще се върнем". Генералът остава да ги чака в магазина. Те задигат украшенията за една голяма сума и избягват. Чака ги генералът. По едно време казва: „Закъсняха. Какво става?" След като чакал дълго време: „О – казва – тук няма водка". – „А, има – казват му – в магазина". – „Дайте!" Дават му. Тегли 100 грама водка и излиза пред магазина, и седи на един стол. Минава един офицер, неговият началник. Той го вика при себе си, онзи му отдава чест. Войникът му казва: „Познаваш ли ме кой съм? Аз те уволнявам". Той снема еполетите на началника си. Той го уволнява, защото в оня свят всички офицери са прости войници. Снема му пагоните и му казва да върви в редовете на войската. Офицерът гледа, генералски чин има. Подчинява се, познава го. Знае, че бил прост войник, но как е станал генерал, не знае. В полка му е бил прост войник, но как е станал генерал, не знае. Ние сме облечени в такива генералски форми и мислим, че сме в оня свят. Да се избавим от своите илюзии. Дотогава, докато хората ти свирят на тебе, не разчитай. Казвате: „Трябва да се насърчават хората". Как трябва да се насърчават? Казват: „Ти много хубаво свириш". Най-добрият от вас като се разболее, не може да свири. Да седиш спокойно и да свириш. Онези бемоли мъчно се

вземат. Бемоли в слабините, 7 бемола в слабините, с 4 ръце трябва да свирите. Времето и ритъма трябва да спазваш, иначе ще повтаряш. Дойде на другата страна, пак 7 бемола, дойде болката на кръста – бемоли, на врата – бемоли, навсякъде бемоли. Пък много бързо темпото някъде. Болестите като дойдат, ми се оплакват. Казват: „Много невъзпитани са тия хора. Отиваме да правим Добро, да ги научим на човещина, изпъждат ни. Нямат обхода. Току шушнат си: „Кога ще си иде болестта" – пък ние чуваме, ние не сме си свършили работата. Казват: „Да се махне, да си върви". Дойде съседката, пита: „Ще си върви ли, какво казва лекарят? Какво определи?" – „Още 10-15 дни". Целия ден се занимават с нас, кога ще си идем". Щом дойде болестта, дайте ѝ угощение, викайте съседите за здраве на болестта. Да дадете угощение, за богатия е лесна работа, но да дадете угощение – за бедния... Във всяко болезнено състояние се крие един диамант от първо качество. Само ако можете да снемете опаковката, ще го намерите. Ако не, този диамант ще минава от едни ръце в други. Мислите ли, че в Христа няма честолюбие? Като влезе в храма и видя търговците, взе камшик и ги изпъди. Казва: „Дома на Отца Ми направихте разбойническо гнездо". Те казват: „Ще ти дадем един урок, ти ще видиш как се поправя светът". Ние имаме едно външно разбиране за страданията на Христа. Вие трябва да преживеете ония състояния, които Той имаше. Да имате разбирането как се разкрива духовният свят и защо човек трябва да страда? Ако една пъпка не цъфне, не възприема слънчевите лъчи. След като се облякла в своята красота, ако не [я] задържи, безпредметна е тази красота на цвета. Тази красота на цвета ще се смени в един плод, който постепенно ще узрее. Този плод пък някой трябва да го изяде. Сега вие всички сте кандидати за генерали за оня свят. Всеки човек има своя служба. Комарът има една служба, малък чиновник е. Вие виждате една птичка и казвате: „Птица е". Птичката е едно разумно същество, което се разхожда със своето аеропланче, виждате аероплана на птицата. Тук кацне, там кацне. Но това разумното същество, което живее в този аероплан, не сте виждали. Вие не сте виждали каква красота има птицата като разумно същество. Вие виждате аероплана или виждате един кон, той е автомобил с четири колелета. Вие виждате само автомобила, но не виждате разумното същество. С него не сте запознати, а само с автомобила сте запознати. С аероплана сте запознати, но не и с жителите [на] аероплана и на автомобила. Вие казвате за себе си, че сте храм Божий. Ако сте храм Божий, не може да се разболеете. Храмът Божий е нещо, което не се разболява. Туй е едно временно приспособление на Земята. Същината не смесвайте с вашите превозни средства. Казвате: „Остарях". Автомобилът остарял, колелетата са се изгубили, но това може да се поправи. Всеки автомобил може да се поправи. Един стар автомобил може да се поправи и моден да стане, ще платиш разноските.

Сега може да се говори по музиката, но практическа школа по музика може да се направи. Може да се даде една пиеса, може да се говори, че трябва да се свири, но като се дойде до свиренето, е мъчно.

Преведете сега песента „Духай, ветре“. За какво духа? На какво е изявление вятърът? В един свят, дето има вятър, най-първо той е изявление, че преди вятъра се е явила топлината и светлината. Те са дошли първо. „Духай, ветре“, то е слизане в един по-низш свят – там, гдето няма светлина и топлина, няма бури, няма вятър. Някои искате животът ви да не е бурен. Щом не е бурен животът ви, вашият свят не е организиран. Там гдето има вятър, светът е организиран. Вятърът разнася благата, полива тревите, растенията. После духането на вятъра пречиства въздуха, донася неща от Невидимия свят, които са потребни за нас.

Казвам, всички бягате от страданието, търсите свят, гдето няма страдания. Хубаво е. Аз ще ви приведа онзи пример на един американски философ. Отива един млад американец при един професор по философия в Германия и му казва: „Господин професоре, имате ли един съкратен курс по философия за 4-5 месеца да свърша?“ – „Имаме“. Но като Господ иска да направи една диня, взема му 6 месеца. За 6 месеца прораства и плод дава, а пък когато иска нещо солидно да направи, един дъб, взема му 100 години. Ако носиш състоянието на дините – за 6 месеца. Защо човек след като е станал болен, е неразположен? Казва: „Неразположен съм“. Най-хубавият масаж е това. Що е една болка? Ако погледнете в пространството, болката представя най-нежните ръце, които разтриват. Болката е една разтривка. Защо да не ви е приятно, когато тези ръце ви разтриват, тия милосърдни сестри? Казвате: „Не искаме такива разтривки“. Ами че вие месите хляб. Защо месите този хляб? Мелите брашното, ще турите брашното, ще сипете вода и ще го месите. Защо трябва да го месите? Казвате: „Трябва да се измеси“. После казвате: „Трябва да се опече“. По същия закон, болестта е едно месене. Тя като дойде казва: „Доста брашно се е насъбрало, да направя нещо“. Всяка болест иде от Невидимия свят. Гостите ще ги посрещнеш много добре. Сега вие викате: „Кой лекар да дойде?“ За бъбреци, бъбречни болести, после хемороиди, ревматизъм, главоболие, тумор някъде, изпоплашили сте се. Ти се считай за щастлив, че имаш ревматизъм. Като погледнеш крака си, поглади го, кажи: „Колко си хубав“. По-напред си бил сприхав, искал си да риташ. Ако не те боли кракът, ще риташ. По-напред си искал да плеснеш някого. Сега като речеш да плеснеш, не може да мръднеш ръката си. Ревматизмът казва: „Досега можеше да плескаш, но в нашето присъствие не може“. Казваш: „Да бъде Волята Божия“. Ще бъде, как не. Рамото те боли, лакътят те боли. Най-първо като дойде болестта, питал ли си я какво иска. Като ѝ говориш, всяка дума да бъде отмерена. Някой път си гледал криво, като дойде

болестта, казва: „Криво не го гледай!“ Аз като разглеждам болестта, вие казвате: „Какво прави Учителя горе, какво прави?“ Занимава се с гостите, които са дошли. От Невидимия свят правят проверка, казва: „Ще посвириш туй, онова ще посвириш“. Обхождам се много добре с тях. Казвате: „Действително или алегорично да разбираме това?“ Когато не може да плачеш, алегорично говоря; когато не може да говориш нещо, алегорично говоря; когато не може да направиш нещо, алегорично съм говорил. Щом може да го направиш, няма алегория. Казваш: „Боли ме нещо“. Ще пееш. (Учителя пее: „Настана ден тържествен за моя гръб да се почувстваш свободен от всичко невидимо робство, настана ден тържествен за моя гръб, за моя гръб, гръб, гръб, гръб“.) Смешна работа? Не е смешна работа.

Ангели има на Земята. Тях ги посрещнете, да ви разправят какво е на оня свят. Щом сте заболели нещо, вече е почивка. Болестта е почивката. Всяка една болест – в чин ще те произведат. Толстой разправя, че 7-8 пъти е страдал и 7-8 пъти са го произвеждали в чин. Казва, във всяко боледуване съзнанието му се развивало, имал е едно хубаво разбиране за живота. Всяко Божествено състояние, откривало Любовното състояние на света. Ние се тревожим с обикновените работи на света. Като минеш през този свят, ще дойде онова, реалното. Мнозина се смущавате дали някой говори Истината. Как се познава човек, който говори Истината? Да кажем, аз влизам в този салон, обърнат е ключът, свети, това е Истина за мен. Ако може да функционира тази светлина, има Истина. Казва: „Някой ден ще ме излъжеш ли?“ Ти човек си, може да го излъжеш, но един човек едва ли може да го излъжеш повече от 3 пъти. Срещнеш 3 пъти и всичко е свършено, той знае. Във Варна имаше една гимназистка, тя ми казваше своята опитност: „Като кажа най-малката лъжа, него ден ще падна така, че ще си ударя главата. Никога не е било да има изключение. Като кажа на майка си някоя лъжа или на баща си, или на ученичките, него ден знаех, че ще платя, нямаше изключение“. Що е лъжата? Защо искате да знаете какво нещо е лъжата. Да се запознавате със златните пари, разбирам, но да се запознавате с полиците, да подписвате... Каква реалност има в полицата? Един падеж след една, две години направен. Полицата да платиш след няколко години, това е илюзия. Този човек умрял, парите отишли и тя умира. На какво може да разчиташ. Преди години иде една сестра и ми казва: „Освободих се от страданието“. Защо? Те са банкноти от два милиона марки. Гледам тия марки, падежът им се свършил и не струват нищо. Два милиона марки, но минал падежът. Всеки един от нас разчита на такива стари марки, всеки носи такива стари марки, които нищо не струват. Заблуждаваме се. Аз гледам на живота, някой свири една песен и аз наблюдавам как я свири. Няма какво да го коригирам, сам ще се коригира. В този такт е песента, в този такт я свири. Не вземал добре

времето, ритъма не спазвал. Особеният темп на музиката може да се спазва, не е лесна работа да се свири. Има известни песни, има музикални парчета, щом ги изсвириш, ако времето е облачно, ще стане хубаво. Времето ще се проясни. Ако е тихо и свириш песента, веднага дойде буря. Вие ако се учите, имате едно състояние. Ако някой ви напада, пейте! Песните въздействат, може да се лекуваш. Бих желал тук да ги слушам. Някой върви, кракът го боли и вика: „Ох, ох“. Изгревчани се противят на Доброто. Казвате: „Остарях“. Мен старостта не ме интересува. Не че не ме интересува, но старият човек иска да се освободи, иска да предаде на внуците си, той иска да се освободи от голямата работа, която имал, да я даде на своите синове и внуци, а той да седи на стола и да гледа. И той да иде на нивата, с тях да работи, да се оправят работите, нищо повече.

Парчетата, които имате, трябва хубаво да ги свирите. Аз като минавам, чувам, не ги свирите добре. Ще дойде някой и казва: „Кой не може да свири песента?“ Той свири, но и той самият не може да свири хубаво. Той не може да свири, пък си дава мнението. Един човек, който си дава мнението, трябва да знае да свири и да пее. Казва: „Аз разбирам. Тази работа не е така“. Туй, което вие наричате болест, то е проверка. В Природата съществуват факти, те са съществените работи. От тия факти са образувани хипотези и теории. Теориите като се проверят, се образуват научни данни. Като се прилагат тия научни данни, имаме изводи. То е наука вече, която може да се употреби за благото на другите. Научните неща са, които отговарят на реалността, те са проверени неща. Проверените неща са научни. Някой път вземете теории, хипотези и факти. Фактът ти не може да го опровергаеш. Светлината е един факт, топлината е един факт, движението на Земята е един факт. Какво ще се доказва дали Земята ще се движи. Без да го доказвам, тя се движи. Светлината без да я доказвам, тя свети. Топлината без да я доказвам, тя топли. Казва: „Аз като доказвам, то ще стане“. Но ако е лъжливо, може да го доказваш и 10 пъти, нищо няма да получиш. Онова, което [е] реално и без да го доказваш, то ще дойде. То е една реалност, един факт. Той работи – дали ти ще приемеш, или не. Твоето сърце е един факт, твоята душа, твоят дух е факт. Той работи вътре. Какви теории имаш, какви хипотези имаш, какви науки имаш, те не важат за духа. Ще бъдете съгласни с науката на вашия дух. Каквото и да дойде и най-малкото страдание да дойде, духът е в състояние да се справи с тия неща. Казвате: „Кога ще се свърши войната?“ Войната е едно опознаване на хората, тя е Божествен език. Когато хората се възгордеят, когато те започнат да мислят, че са силни, герои са, всичките водители, започват борба. Те се запознават. Казвате: „Да се молим на Господа да престане войната“. Хората най-първо трябва да се молят на Господа, да приложат закона на Любовта, войната ще престане. Защо се бият хората? За хляб се бият. Беден човекът, този

беден, онзи беден, нямат, за богатството се бият. От сиромашия се бият хората. Казвам: имайте вие една ясна представа за нещата. Войната е едно коригиране. Тя е една от най-големите войни за Доброто на човечеството. Каквото и да стане, опознават се хората, ще се възлюбят тия народи. Вие имате симпатия към някои. Много хубаво. Някой път момъкът има симпатия към някоя мома. Какво лошо има в това? Някой път на бащата не му е приятно като гледа този момък. Момата го харесва, бащата не го харесва. Майката го харесва, братът не го харесва. Чудното е, че по мъжка линия не харесват, а по женска линия го харесват. В друго семейство по женска линия не харесват, по мъжка линия го харесват. Някъде по мъжка и по женска линия го харесват. Има си свои причини това. Този момък като влезе там, той е много умен, на всички дава щедро. Не обича само момата. Като погледне майката, казва: „Аз съм готов да се жертвам заради тебе“. Като погледне брата, казва: „Готов съм да се жертвам заради тебе“. И те казват: „Благородство има този момък. Нещо хубаво лъха от него, каквото човекът говори, вярно е това. Като каже, че се жертва, жертва се“. Ти не може да не го обичаш. Ти не може да не обичаш един извор, от който тече чиста вода. Всички трябва да бъдем такива чисти Божествени извори, които текат. Дойде някой при тебе, кажи: „Пий от водата“. Дойде някой и каже: „Я ми кажи нещо“. – „Пий от водата“. „Това е живот вечен“ – казва Христос. Изворът е вътре, извира водата. Сега Го цитираме.

Как се дразнят хората. Дойде някой, казвам: „Не съм свободен“. Дойде друг, тропа. След малко друг тропа. А според закона на хремата, не трябва да ме лъха студеният въздух, Любов е проявила по-дълго време. Дойде някой: „Учителю, как сте?“ – „Много добре съм“. Обичат ме. Казвам: виждаш сълзи ми текат от Любов. Отвориш на този, отвориш на онзи, и най-после ти се дразниш. Какво има да се дразниш: „Днес ли намериха да хлопат!“ Днес намериха. Банкет си дал, казват: „Не може ли да участваме в този банкет?“ Може, който има масло в масленицата. Нали онези деви, които очакваха младоженеца, трябваше да имат масло в маслениците. В едно Божествено състояние Невидимият свят се проявява. Най-хубавите състояния в живота са болезнените състояния на нервите. Нервният не разбира болестта и се нервира. Всяко едно болезнено състояние внася в човешката душа нещо. Има някои хора боледуват, без да знаят, че боледуват. Трябва да знае човек, че боледува. Допуснете, че имате една скръб, само вие я знаете. Разговаряте се весел, но има нещо, което ви чопли. Представете си, че вие сте баща и виждате, че един от синовете ви или дъщерите ви не ви почитат. В дъщеря си виждаш едно изопачаване на устата, казва: „Минаха ония времена, когато можехме да вярваме в такива заблуждения на бащите“. Бащата вижда това, но мълчи. Дойде синът и той казва: „Минаха времената, такива стари неща да се вярват“. Почитайте баща си, понеже Господ го е поставил. Най-лошият баща е добър!

Почитайте господаря, понеже Бог го е поставил. В най-лошите неща, във всичко каквото става в света, Бог е скрит във всичките работи. Преди повече от 20 години в Ючбунар бях на „Опълченска“, без да съм опълченец, живях на „Опълченска“. Седя в двора и идват полицаи с началника си с револвери. Проверяват. Началникът, който влиза, носи револвер. Седна на стола, остави револвера на масата, усмихна се. Казвам: „Заповядайте, седнете“. Виждам, че той има доверие. Дойде, остави револвера си, усмихна се и направи едно движение с ръката. Ако нямаше доверие, ще го държи в ръката си, защото може да го взема, да го претрепя. Оставя револвера на масата, иска да каже, че има доверие, че тук няма нужда от такова оръжие. Казвам: „Вие имате доста голямо доверие в мен. Вие оставихте револвера тук, не ви е страх“. Казва: „Ако всичкият свят е като вас, не щяхме да го носим, нямаше да има нужда от тях, измъчихме се – и показва револвера. – По закон трябва да ги носим“. Често вие носите кобури по закон. Вие сте от полка на Любовта, а носите кобури. Нови кобури трябва да имате. Новият кобур аз считам – седи една млада мома, дойде по-възрастен, тя стане от стола. То е новото оръжие. Старото оръжие е, когато някой възрастен седи и като дойде някой млад, от някоя видна фамилия, старият трябва да стане, за да седне младият на неговото място. Вие седите в гората на стола, иде една мечка. Как мислите, няма ли да ѝ отстъпите мястото? Ще кажете: „Заповядай, заповядай“ – ще ѝ отстъпите. Казва някой: „Аз не отстъпвам“. Но в даден случай може да отстъпиш. Дойдем ли до закона на Любовта, да отстъпим. Отстъпването не е слабост в човека, то е само път на най-малкото съпротивление. Правиш една крива линия, само Любовта може да направи тази крива линия. Само един виртуоз като дойде в Доброто, може да тури такива ноти. Ние мислим, че не живеем добре. Ако Бог би гледал на нас строго, но Той гледа със снизхождение, като гледа дребните същества, имаме Неговата амбиция. Той направил света и както Той влияе и ние искаме да бъдем като Него. Казва някой: „Не може да бъдем като тебе“. Ти, докато дойде да бъдеш като мене, много време ще мине. В дадения случай, благодари на Бога, че си едно дете. Бъди едно разумно дете. Няма нещо по-хубаво – да бъдеш един разумен слуга. Един човек е труженик. Има ли нещо по-хубаво –всичко да е в ред. Никаква лъжа да няма в себе си, да няма ни бяла, ни черна лъжа. Някой път има един вид лъжи, които се турят на гърба на Истината. Някой път обявление има, турени на гърба на Истината, тя ги носи снизходително, плаща заради тях. Някой таман те е раздразнил, ти минаваш. Никога не се сърди. Дойде някой твой брат, никога не се сърди. Ти като не можеш да се самовладаш, погледнеш, като че той е виновен. Казва: „Как тъй ме гледаш лошо“. Причината са другите. Човек не трябва да си изменя вътрешното състояние. Всякога може да изменят вашето състояние, защото около вас има ред същества, които се интересуват. Тия духовни същества се интересуват, както мухите. Аз съм минавал през

гората, някой път 50-60 мухи накацат по шапката, накацат по гърба. Казват: „Ти си философ, да се качим, да придобием нещо от твоето знание. Понеже ти си един свят човек и ние да вземем от тебе“. Вървя, не може да им се сърдя. Погледна ги. Някой казва: „Какво има по лицето на светията?“ По лицето има мухи, накацали. Доста умни са мухите. Дойде студеното време, всичките мухи изчезват. Дойде топлото време, явяват се. Когато имате всичките мъчнотии в живота, то са неблагоприятните времена, че може да страдате. Щом страдате, ще знаете, че имате всичките възможности за успех. Щом нямате страдания, имате по-малко възможности.

В песента се казва: „Духай ветре, тихо духай, тихо духай, мило гледай“. Вие като пеете, казвате: „Като духаш, мислиш“. Трябва да знаеш как да духаш. После тихо да духаш и мило да гледаш. На вятъра се казва това: „Тебе думам, дъще, сещай се снахо“. Пеньо, я изпей песента. (Брат Пеньо изпя песента.) Вземете една българска песен – имате „Цвете мило, цвете красно“. Какво липсва на това цвете? През какви изпитания и мъчнотии е минало това цвете, докато стане то. В тази песен няма никаква красота. Казвам: трябва да турите поезия. Считайте мъчнотиите, които идат, чрез Невидимия свят се изявява[т]. Ние още не сме такива, каквито трябва да бъдем. Има още неща за постижение. Вие искате да ви се подчиняват работите, да говорите на болестта и да ви разбира. Заболи ви кракът, кажете: „Бъдете добра, днес съм заета, утре съм на ваше разположение“. Вие не съдите болестта и тя си замине.

Вие не се радвате. Радвайте се на малките придобивки. В Изгрева трябва да пеете. Казвам: коя песен искате, че всички да я обичате еднакво. Песента може да е от 2-3 думи, но всички да я обичаме еднакво. Аз мисля, че най-хубавата песен е: „Аз обичам сладко да ям“. Всички еднакво обичат сладкото ядене. Една песен, която еднакво допада на всички. Изпейте: „Аз обичам сладко да ям“.

Кой от вас иска хрема? Кой от вас иска ревматизъм? Кой от вас иска квартиранти за бъбреците, за черния дроб? Лесна работа. Щом дойде хремата, сварете едно чисто кафе, 3-4 зрънца ще сварите в една лъжичка и ще дадете кафенцето на носа. Като ви заболи гърлото, да ви дам един цяр. Не го разправяйте на другите хора, да го предавате без пари. Без Любов никому не казвайте. Заболи ви гърлото или имате жлези, сливици, намажи ги с кафе, ще оздравеят. Да благодарим на Бога за всичко. Аз по някой път съжалявам, че не сме така деликатни с болестите. Някой казва: „Боли ме гърбът“. Да каже: „Имам отличен квартирант, много учен човек, приятелски говори“. Дойде някой и ми се оплаква, че го боли нещо, казвам: не се говори така, другояче се говори. Ще кажеш: „Един

квартирант имам, който дошъл". Ти казваш: „Главата ме боли". Ще кажеш: „Дошъл квартирант, занимава се с много важни работи". Няма да се набръчкаш, много весел ще бъдеш. Като те хване болестта, ще облечеш най-хубавите си дрехи, като генерал. Като дойде здравето, с обикновените си дрехи, редови ще бъдеш. Като си болен – генерал; като станеш здрав – редови. Тъй ще гледаме на живота и в най-низките му прояввления и в най-висшите, еднакво да гледаме и да се радваме. Бог е навсякъде. Ако живеем в Бога, навсякъде е добре. Ние не разбираме нещата и създаваме ада. Бог, гдето влезе, е Рай. Като Го изпъдим от себе си, образуваме ада, тревожим се. Ако в болестта внесем Любов, веднага е Рай.

Та казвам сега: цярът за ревматизма е да обичате повече вашите квартиранти. От сърце да ги обичате и да им прислужвате хубаво. Имате главоболие, от сърце да обичате главоболието, да ви е приятно, че ви е заболяла главата. Главоболието произтича от натрупване на енергии в по-висшите центрове. Като се справите с тия енергии, ще мине туй главоболие. Считайте, че всички болести не са нищо друго освен излишна енергия, която ние не сме употребили както трябва и вследствие на това идат болестите. Ако бяхме работили, както Господ иска в света, щяхме да бъдем здрави. Понеже не работим както трябва – това не е от зла воля – понеже не разбираме, явяват се болестите. Да се хармонизира здравето на човека. Благодарете за всичко. Колко души има, които страдат от ревматизъм. Някои страдат от бъбреци, някои страдат от жлъчка, чер дроб, коремоболие, някои страдат от гърди, някои страдат от сливици и ходят да ги изрязват. Когато дойде една болест, не тичайте при лекаря в града, но се качете горе на Небето, викат ви горе, подигнете си ума нагоре. На лекаря, ако искате да услужите, пратете 200-300 лева, без да ходите. Турете 200 лева в плика и пишете: „Имам една ревматична болка, помогнете ми ако можете. Кажи една дума". Ако лекарят каже и не мине, не е лекар. Кажете: „Няма защо да идвате. Пращам ви за визитата 200 лева, кажи само една дума. Заповядайте!" Лекарят е комендант, като заповяда на болестта, тя си отива. Ако болестта си иде, той е лекар; ако не си отиде, тогава пратете 200 лева на друг лекар, той да заповяда. Обиколете всичките лекари в София. Тъй ще се опознае човек. Вие минавате за сиромаси, че нямате пари. Не обичам такива работи. Шеги не обичам. Някой казва: „Нямам пари". То е шега. Всички вие сте богати! Аз не считам богатство външните книжни пари. Богати сте, не трябва да мислите, че сте сиромаси. Всички трябва да бъдем сиромаси в едно отношение. Всички сме богати в онова, което Бог е вложил в нас. Да бъдем щедри. Какво повече от туй? Всички можем да бъдем щедри. Мислете, че сте богати. Цялото животинско царство да съберат, всичките животни заедно, не може да се сравнят с един човек. Цялото знание на животните не може да се сравни със знанието на един човек. Тъй щото, не мислете, че сте бедни. Жалко е, че

при тия богатства казвате, че сте сиромаси. Чакате да дойде вдъхновение, да идете в Небето, да се преродите. Сега имате всичко, вие сте се преродили. Вие и друг път сте се прераждали. Казвате: „Като дойдем втори път“. Прераждали сте се неведнъж, не два пъти и казвате все: „Втория път като дойдем“. Не чакайте втория път, сега е важно. Сега чета в очите ви и казвате: „Какво е патила главата ми да знаеш“. Моята глава какво е патила, вие знаете ли? Ако съберете патилата на целия свят, не може да се сравнят с моите патила на един ден. Знаете ли какво нещо е. Казвате, че имате страдания. Благодарете на Бога за тия страдания, те са залъгалки. Зад всички страдания виждам скрити Божествени блага. Така се възпитават хората. Бъдете благодарни. Казвате: „Малък е апартаментът“. Благодарете. Нямаш апартамент, благодари. Скъсани ти са обущата, благодари. Като ходиш, да се вижда, че вярваш в Бога. Казвате: „Изпокъсахме се“. Не сте се окъсали. Ако Бог облича пеперудите с такива красиви дрехи, няма ли да облече и вас. Христос е казал: „Ако Бог криновете така облича, колко повече вас“. Казвам: ние хората, които носим Името на Христа, трябва да имаме друго верую. Съжалявам, че тук не разбирате. Казвате: „Разкряскал се е някой брат“. Не се е разкряскал. Хубаво говорете. Кажете: „Колко Любовно говори“. Той кряска, понеже смята, че хората са глухи. Той говори за онези, ушите на които са глухи, не за онези, на които ушите са отворени. Някой се е разгневил. Много енергичен е станал. Че кряска някой, колко му е крясъкът. На половин километър не се чува. Крякане разбирам на 10 км да го слушаш. Вие сте станали много деликатни: „Сестра, откъде дойде?“ (Изговаря го дебело) – басът говори. „Сестра, откъде дойде?“ (Изговаря го тънко) – сопранът говори. Аз ще ви кажа: „Аз ида от Небето, сега дойдох отгоре“ – сопранът е това. „Сестра, откъде дойде?“ – „Аз дойдох от дъното на Земята, сега излизам на свобода“. [Басът е това.]

Свиренето ще оставим за другия път.

Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил

17-та лекция от Учителя, държана
на 13.I.1943 г. сряда 5 ч. с., Изгрев.

1943_01_20 Вратата на Любовта

ВРАТАТА НА ЛЮБОВТА

Добрата молитва

(Направихме следното упражнение: ръцете настрани, дясната ръка пред лявата с допрени пръсти, движим дясната по лявата, пред гърдите и настрани. Лявата ръка пред дясната, с допрени пръсти. Движим лявата по дясната ръка, пред гърдите и настрани. Няколко пъти.

Ръцете над главата, високо изопнати, с допрени пръсти. Сваляне ръцете до темето над главата, допиране върха на пръстите, като от дланите се образува една плоскост. Издигане ръцете нагоре и се повтаря същото няколко пъти.)

Всички вие сте кандидати за нещо. Дошли сте в света и не знаете какъв е смисълът на живота ви. Общи понятия имате. Например Земята се носи из пространството, има ред и порядък. Хората се състезават, бият се, във всеки дом има недоразумения между бащата, между майката, между децата, между всичките има раздори, спорят сЎ. И в малките, и в големите същества има един спор. Само умните го правят по-умно, а глупавите – по-глупаво. Разумните хора като направят една погрешка, не се вижда, а глупавите като направят една погрешка, се вижда.

Говори се за вяра. Какво нещо е вярата? Вярата не седи в това, което ти знаеш, което майка ти те е научила, баща ти те е научил. Вкъщи да сте, това не е вяра, то е знание. Че тук сте, това не е вяра. Някой ви обещава да ви даде една сума пари. Без да ви е дал, вие вярвате. Щом ви даде парите, вече няма какво да вярвате. Това не е вяра.

Сега казвам: новата година и трите години, които следват, са благоприятни години. Дали хората ще ги използват, то е друг въпрос. Дали синовете ще използват богатството на баща си, както трябва; дали житото ще израсте, както трябва – то е въпрос. Сега вие всички сте си турили една задача – всеки от вас иска да оправи света. Една много сложна задача е това. Всеки иска да оправи света. Кого как срещнеш, казва: „Той не живее добре“. Как трябва да живее? „Той не вярва“. Ами как трябва да вярва? В какво седи добрият живот. Един човек, който не може да ходи добре, той Добро не може да прави. Ако ходиш добре, Добро можеш да правиш; ако не ходиш добре, не можеш да правиш Добро. Има една наука за ходенето. Като видиш човека как ходи, ще знаеш какво прави. Лисицата като ходи в

курника, има особено ходене. Вълкът дебне, разглежда работата стратегически, като военен. Някой път, 4-5 вълка се съберат и двама идат отдалече, кучета ходят по тях да лаят, а другите влизат в кошарата и задигат няколко овце. Аз бих желал да се науча, според вас как трябва да се поправи човек. Казвате: „Да го набием". Хубаво, да го набием, то е най-лесната работа. Поставете го на земята, набийте го. Става ли добър? Представете си една замръзнала вода, която е била нечиста и като замръзнала, е пак нечиста. Като я разтопите, става ли чиста? Трябва да се филтрира тази вода или да се изпари. В света, вие докато не се свържете с Невидимия свят, с чистия свят, да имате една опитност, реално, не само да кажете: „Аз вярвам" – вие не може да бъдете чисти. Вяра трябва да имате. Във вярата се виждат нещата много надалече. Ако искаш да пребродиш света на вярата, трябват ти най-малко 200 милиона години. Казваш: „Аз вярвам". Пребродѝ този свят, да го видиш. Казвате: „Виж Слънцето". Слънцето не е туй, което дава само светлина. Земята не е само туй, което се движи – тия хора, които живеят, молят се на Бога, храмове имат, училища имат, концерти дават, с музика се занимават. Какво правим на Земята, каква култура има на Земята? По някой път се бият, модерно се бият, големи бомби спущат. Аз наричам бомбите яйца, които спущат. Вече милиони яйца се измътиха, доста пиленца излязоха. Целият въздух е покварен. Сега инфлуенцата* е доста лоша, понеже е война и всички трептения са военни. Като те хване, тя не те пуща. По-напред за 3-4 дена ще мине, сега 10 дена не минава. Като те хване хремата, ще дойде лекарят, едно лекарство, друго лекарство.

Казвам: какво носи Новата година? Във всинца ви няма ред и порядък. Научете се всяко нещо, каквото се каже да го кажете добре. Аз в Братството толкова години гледам, много евтино предавате работите. Казвате: „Щастие иде, щастие носи Новата година". Но англичаните бомбардираха Берлин и германците свалиха 25 от техните аероплани. За заплата на това, германците бомбардираха Лондон. Вие ще кажете: „Защо Господ не оправи света?" Че Господ го е оправил. Господ е оправил света. Щом не искаш да бъдеш здрав и кажеш: „Дотегна ми да бъда здрав", Господ казва: „Повалете го на земята, дайте му болест". Щом не искаш да бъдеш здрав – искаш да бъдеш аристократ, да лежиш на леглото. Той казва: „Давайте му супица, вода, чисти чаршафи, ухажване, гледайте го добре, разтривайте го – всичките най-нежни работи". Сега мнозина нямате обхода. Между всинца ви каква обхода трябва да има? Един музикант трябва да взема всичките ноти правилно и тонът трябва да бъде ясен и верен в своите трептения, да има яснота, мекота и сила. Ако тонът е ясен, той носи светлина. Ако тонът е мек, той носи топлина. Ако е силен в себе си, той постига своето. В музиката да се постигне нещо, непременно тонът трябва да бъде ясен. Нали казано е: „На ясно да бъдем" – че аз не искам да ви

говоря за отвлечени работи. Всички ние правим погрешки. Не пием от чистата вода в Природата, пием от мътните потоци и вследствие на туй заболяваме. Всички заболявания се дължат, че има примесена във всичките мисли една нечиста материя. Една нечиста материя, примесена в чувствата и в човешката воля. Вследствие на тази материя, която е примесена, се раждат болестите. Писанието казва: „Да ни очисти Бог от всичките нечистотии, от нашите нечисти мисли, от нашите нечисти желания". Те са неща на миналото. Още доста време ще вземе, докато се освободим от тях. На някой от вас му се ревнало да бъде богат. Знаеш колко мъчно става богат човек? Вие искате да имате няколко милиона. За да имате няколко милиона, откъде ще ги вземете? Не само книжни пари да имате. Знаете на колко животни трябва да се одерат кожите, да се продадат, че да станете вие богат. Знаете колко тона жито трябва да се продаде, да се смели, за да станете богати. На колко овце гърбът трябва да се остриже, за да станете богат. Знаете колко неща от миналото, които Природата е събирала, трябва да се извадят из земята, за да забогатеят хората. Защо ви е едно богатство, което нищо няма да ви допринесе? Да допуснем, че имате 10 милиона. Какво ще направите с тия 10 милиона? Ако имате 10 милиона и имате светлина в главата, е добре; ако имате топлина в сърцето, е добре; ако в тялото имате сила, парите са на място. Ако главата ви е тъмна, ако сърцето ви е студено, ако в тялото нямате сила, защо ви са парите? Аз съм превождал този пример, ще го приведа и сега, то е из американския живот. Един апаш среща един богат американец, който носи една торба с пари, и иска да го обере. Проследил го и най-после успява да задигне парите на този богаташ. Казва: „Сполучих, целта е постигната". В това време го среща капитанът на парахода и му казва: „Параходът потъва!". Той слага торбата. Може да спечелиш 10 милиона, но параходът потъва. След няколко часа лекарите констатират, че сърцето ще спре и заминаваш за другия свят. Защо са ти тия пари? Аз съм против сиромашията в този смисъл. Аз не препоръчвам никога да бъде човек сиромах, но не препоръчвам никому да бъде богат. Да бъдеш сиромах и да си болен човек или да бъдеш богат и да си болен – защо ти е това богатство? Сиромахът трябва да бъде богат и богатият трябва да бъде богат. Сиромахът и богатият са двама братя. Богатият е по-големият брат, сиромахът е по-малкият брат. Защото, който се е родил пръв, той е по-богатият, а който се е родил втори, е по-беден. Първият брат задигнал всичкото богатство, той трябва да го раздели. Всички, които са богати, трябва да разделят своето богатство със своите братя, които са сиромаси.

Най-първо трябва да имате едно приложение. Срещате един човек и казвате: „Не ми харесва този човек". Защо не ви харесва? Един човек ще го харесате, ако има отлично красиво лице, има здраво тяло, човекът има познания, богат е. Срещате някой, който няма нищо, и той казва: „Никой

не ме обича“. За да обичаме човека, трябва да има нещо, за което да го обичаме. Хората трябва да ви обичат, заради Истината, която живее във вас. Всеки човек, когото не обичате, той е лишен от Истината. Някой казва: „Никой не ме обича“. Ти разбираш ли да живееш в един свят, дето никой не те обича, пък ти да обичаш всичките тия хора? Да обичате онези, които вас обичат, то е най-лесната работа. Коя мома не обича онзи, богатия момък, с положение, с чин в живота. Тя напуща бащиния си дом за него. Колко моми има, които могат да обичат онези момци, които нямат никакво богатство, никакво знание и са бедняци. В историята зная само един пример из американския живот. Една американка от богато семейство се сгодява за един американец, млад момък. Това било в междуособиците, които съществуваха в Съединените щати. Раняват го на бойното поле и той ѝ пише: „Аз съм ранен, освобождавам те за в бъдеще да си избереш, когото искаш, инвалид съм“. Тя му пише: „Нищо, че си ранен, не се отказвам от тебе.“ – „Ампутираха ми едната ръка.“ – Казва: „Няма нищо“. Той ѝ пише: „Свободна си, за един инвалид няма какво да се жениш. Аз съм с една ръка“. Тя пак казва: „Няма нищо“. Той ѝ пише: „Ампутираха ми десния крак“. Тя казва: „Тъй както си, пак не се отказвам от тебе“. Най-после и като изчезне, пак да ви е добре дошъл. Чудни сте вие. Аз, който зная работите, казвам, че хората не изчезват, те са сенки, вие не ги виждате. Хората, когато умират, са много по-реални, отколкото, когато са живи. С умрелите хора съм в по-голям контакт, отколкото с вас. С умрелите се разговарям по-добре. Каквото има, те ме слушат, а вие не слушате. Вие сте особени. Казвам: и вие като влезете в другия свят, ще ме разберете, пък и аз ще ви разбера, тогаз ще се разберем. Понеже сте на Земята, сте егоисти, всеки живее за себе си, взел нещо, държи парите. По някой път, вечерно време като нямам работа, през време на хремата ми, гледам богатите какво правят. Броят парите на купчини – друга купчинка злато, после пак погледнат, отворят ги, затворят ги, гледат банкнотите. Казват: „Туй не е реално. Какво ще се прави с тия банкноти? Реално е златото“. Някоя стара баба извади една жълтица само, банкноти има, а има само една жълтица. Казва: „Ако са хиляда, две хиляди жълтици“ – а старата баба има само една. Тя казва: „Да имам такива поне стотина“. Да обичаш един добър човек в света, струва повече, отколкото да имаш 100 милиона. Богатство е в света да обичате хората. Всичкото нещастие седи там, че има едно безлюбие в света. Ние трябва да обичаме хората, защото те са касиери. Щом обичаш, всичко тече и те разтопява. А щом не обичаш, всичко е смразено. Користолюбивият човек всичко смразява. Щом дойде Любовта, всички неща стават естествени. Божествената каса – изворите са отворени, мисълта тече, сърцето тече, телата са здрави – има Любов. Практическо приложение има.

10, 20, 30, 40, 50, 60. Вие имате числото 10, казвате, че са 10 души, то е един

човек, само един човек. Казвате – 20 души са. Не са 20 души, ни най-малко, двама са. При 30 имате трима, при 40 – четирима. Когато мен ми кажат, че имат 10 души приятели, казвам: само един приятел имаш, а другите са условие. Или имате десетина приятели, тия деветимата са условия. Само на един от тях може да разчитате, на другите не може да разчитате и деветимата не може да ви бъдат приятели. Само един ще бъде приятел, а другите ще финансират, те не се интересуват. Деветте души постоянно мислят за война. Един вълк, като срещне една овца, какво мисли за нея. Казва ли ѝ: „Почетна госпожице“. Не, веднага я сграбчи за врата. Или един вълк като срещне една крава, веднага я сграбчи за стомаха или за слабините. Не мислете, че вас като ви срещне злото, ще ви пощади. Вие си играете. Не се прикосвайте до злото, стойте настрана. Гледам сега, големи юнаци се борят със злото. Няма някой, който да се е борил със злото и да е прокопсал. Злото е нещо силно, мощно, стойте настрани от него. То е цял един океан. Да не мислите, че този океан можете да го прехвърлите от едно място на друго. Злото го използвайте за Добро, дръжте се за Доброто между вас. Между вас и между злото, Доброто да бъде среда. Не отивайте да кажете: „Да видим какво е злото“. По някой път вие искате да знаете какво нещо е един лош човек. Не ви трябва да знаете какъв е лошият човек.

Тук в София един богат българин слиза от гарата и една млада мома се хвърля на врата му: „Чичо!“ Целува го, качват се на файтона, знае му името. Отива до хотела. След два часа той вижда, че златният часовник изчезнал и всичко, каквото има в джобовете, е обрано. Тя като го прегръщала, обрала джобовете. Чичото е обран. Ще намерите много чичовци. Не се радвайте на щастието, което ви се усмихва. Дойде някой, ще каже да ви прегърне.

Вие сега седите и още не знаете какво нещо е Господ. Ако попитате онези хора, които са слепи, които са глухи, които са неми, какво ще ви кажат какво нещо е Господ. Господ като дойде при тебе, ти, който си роб, освобождава те, изважда те от робство. Мъртъв като си, оживяваш. Слаб като си, силен ставаш. Болен като си, оздравяваш. Всички работи се нареждат там, гдето е Господ. Туй, което е дошло в тебе, се дължи на Него. Господ като дойде в тебе, всичко се туря в ред и порядък. Вие се карате по някой път. Господ е при вас и ви гледа. Двама се скарали за 10 лева. Господ ви гледа как се карате за 10 лева книжни пари. Вие по някой път имате един приятел и искате да знаете приятел ли е, или не е приятел. Не разсъждавате правилно. Аз като срещна един човек, искам да зная живее ли добре с Бога и какви са неговите отношения към Него. Иска ли и той да разбере какви са моите отношения към Бога? Моите отношения са Любовни към Бога, аз мога да му бъда полезен. Ако моите отношения не са Любовни към Бога, аз не мога да му бъда полезен. Ако вашите

отношения не са Любовни, не може да бъдете полезни никому. Не се лъжете. Казвате: „За в бъдеще“. Туй е, което аз зная. Вие искате да знаете дали той ще бъде верен. Щом е верен на Бога, ще бъде верен и на тебе. Щом не е верен на Бога, и на тебе няма да бъде верен. Вие искате хората да бъдат верни на вас. Така не се разсъждава. Целият свят е в едно заблуждение. Мене да ме обичат хората, светът няма да се поправи, но Бога ако обичам, ще се поправи. Под думата Любов към Бога и Любов към ближния, аз разбирам бащата и майката. Бащата – това е законът, ближният – това е майката. Един син, който не обича баща си и майка си, той не е син. Щом ги обича, тогава ще има обичта на баща си и майка си и всичко може да стане от него. Само онзи, който е обичан от Бога и който е обичан от ближните си, всичко от него може да стане. Ближният – това е Божественият Дух, Който изважда хората из всичките лоши положения и урежда всичко в света. Той е ближен. Да го любиш, то е в проста форма. Затуй Писанието казва: „Който огорчи Духа, няма да му се прости“. Дълго време не може да му се простят прегрешенията. Сега вие разсъждавате от лично гледище, казвате: „Аз имам морал“. Ако е за морал, и аз имам морал. Искам да ме обичат хората, това и вие го имате. Искам да бъда богат, това и вие го имате. Искам да бъда учен, това и вие го имате. Но в света вие да бъдете учени, и аз да бъда учен, няма да оправим света. Ние имаме лъжлива почва, разсъждаваме неправилно. Ако един други се обичаме, светът няма да се поправи. Ако аз ви обичам, има нещо користолюбиво в това. По някой път се старая да обичам чисто.

Дойде някоя котка или някое куче при мене. Преди два дена беше дошло едно куче, качило се горе. Черно, няма нищо бяло по него. Гледам го, легнало горе пред вратата. Виждам го, така седи и то като дойде, изгони котката. Котката долу протестира. Един голям котарак, като дойде голямото куче, ми казва: „Ако ме обичаш, изпъди черното куче“. Казвам му: „Слез долу“. Слезе долу, но като затворя вратата, пак се качи. Котаракът пак слезе долу и казва: „Ако ме обичаш, изпъди го“. Излизах 4-5 пъти и му казвам: „Моля, отстъпи, слез долу“. Като слезе долу, черното куче казва: „Тебе ти е много добре вкъщи, няма ли нещо да ми услужиш?“ Седя аз, виждам го, разсъждавам. Другаде няма постелка, а пред вратата ми една нова постелка, мекичка, там иска да лежи. Слиза долу, търси друга, няма. Казва: „Нека тази вечер мина тук, на постелката“. Казвам – това са неразрешени въпроси. Все ще има някой при нашите врата. Аз седя, разсъждавам и казвам: може и аз такава роля да играя някъде. Казвам на кучето: „За да се сприятелим, иди да повикаш котката и двама да се качите тук. Да няма спор“. Той ме гледа и казва: „Не зная дали ще ме послуша. Той знае да дращи“. Казвам: спор има тука. Рекох: „Ако ти не идеш да повикаш котката и двамата да ви видя, че се обичате, аз ще те полея с вода, аз ще те кръстя“. Като му казах, че ще го кръстя, избяга.

Казва: „За кръщение още не съм готов“. Да го кръстя, ще замръзне. Въпросът остана неразрешен между това черното куче и големия котарак, понеже туй куче, то е мъжко и котаракът е мъжки. Ако беше женско едното и другото мъжко... Въпросът остава неразрешен. И двете са еднообразни. Вие мислите само за себе си и аз мисля само за себе си – не може да се оправи светът.

Понеже за нашето съществуване Бог е мислил и по причина на Неговата мисъл, ние съществуваме. Той е мислил и измислил най-хубавото заради нас. Тия блага, които съществуват в нас, се дължат на Божията мисъл, която мисъл направила най-добрите и най-хубавите условия, при които може да живеем. Ние няма какво да мислим за себе си, трябва да изпълним Божия план. Да носим идеята на нашия Баща и идеята на нашата Майка. Сега вие ще кажете как да обичаме. Аз да ви кажа как да обичате. Дойде ви един приятел, как ще го обичате. Вие имате едно легло, ще станете от леглото и ще кажете: „Спете вие един час и аз ще ви събудя. След това аз ще спя един час, след това вие ще спите един час“. То е Любов. Ако е въпрос за легло, някой ще каже: „Аз ще отстъпя леглото“. Може да отстъпиш. Една хубава мисъл, вие трябва да я споделите. Една Божествена мисъл трябва да се сподели. Аз ви говоря за вътрешен процес. Светът по механичен начин не може да се поправи. Аз на вас може да направя един опит. Законът е: Ако има една мома, която никой не я обича, момците минават, неглижират* я, аз мога да накарам да я обикнат. Щом аз я обикна и другите ще я обикнат. Тази мома не я обичат, но и тя не обича. Никой няма да я обича. Вие нито обичате, нито някой ви обича. Голямо нещастие в света – да няма кой да ви обича. Вие сте изхвърлили Бога от сърцето си, от ума си, изхвърлили сте ближния си, останали сте сами. Вие сте без Баща и без Майка, кой ще ви обича, кажете ми. Аз считам да бъдете един човек без крака, да бъдете един човек без ръце, да бъдете един човек без очи и без уши, кой ще ви обича. Да бъдете един здрав човек, на който ръцете са на място, да бъдете един здрав човек, на който краката са на място. Ако вие не може да обичате, тогава не зная защо е сърцето на вас. Този ритъм на сърцето, то като тупа, то е ритъмът на цялата Природа. Казвате: „Има Любов в света“. Има Любов, то е сърцето. Аз си поставям ръката от дясната страна и вие ще се заблудите. Аз две сърдца имам. Казвате: „Учителю, ти тури дясната си ръка на дясната си страна, там не е сърцето“. „Вярно е“ – казвам.

Нека намерим онези хора, които обичат. Светът е пълен с герои на обичта. Нека отворим историята и всичките хора, героите на Любовта, които са съществували, да ги намерим. Всичко онова, което става по закона на Любовта, аз съм съгласен с него, но всички ония неща, които стават без Любов, те са безпредметни. Седиш ти и нищо не те интересува. Казваш:

„Мене нищо не ме интересува“. Какво те интересува тогава? Значи тебе не те интересува Любовта на Бога, Който милиони години мислил заради тебе. Тебе не те интересува мисълта на твоя ближен, който милиони години е мислил. Какво те интересува тогава? Сега аз мисля, че вие не сте от тия, гдето нищо не ги интересува.

Сега гледам – нови теории. Казвате: „Да си имам един приятел“. По-добър приятел от Бога в света няма. По-добър приятел от ближния няма. Най-първо приятел да ви е Бог и тогава да дойдат другите приятели. Приятел наричам Онзи, Който през всичките времена, във всички съществувания, всякога е бил изправен. Няма нито един дефект в Неговия характер. Всякога е бил верен на онова, което ви е обещал. Правил го. Сега всички вие мислите за оня свят. Вие във вашия ум имате светли идеи. Казвате: „В оня свят как ще ме посрещнат?“ Ако имате приятел, ще ви посрещне. Ако нямате приятел, няма да ви посрещне. Може в [оня] свят да ви посрещне един, може в оня свят никой да не ви посрещне. Показва, че не сте обичали. Първото нещо, трябва да имате един, когото да обичате в света. Знаете ли какво е да обичате? Да обичате едного, в когото никога да не се съмнявате. Там, гдето има съмнение, оставете тази Любов, тя не е меродавна Любов. Имайте Любов, в която никакво съмнение няма, на която всякога може да разчитате. Мъртъв да си, ще оживееш. Сиромах да си, ще забогатееш. Любов да влагаме във всички свои проявления. Любовта никога не се е показала немощна. Писанието казва, че ръката Божия не е отслабнала да прави Доброто.

Като ви гледам сега, вие сте в едно недоумение. Изпъква една картина в ума ви. Мома седи, двама души кандидати има. Предлагат ѝ да се жени. Тя гледа единия, гледа другия, кого да избере. Сериозна е към двамата. На два стола не стойте. Семейството е един баща и майка. Те са едно. Раздвоение в Любовта няма. В Любовта има единство. Любовта е единна. Помнете това. Няма два вида Любов. Троелична е Любовта: физическа Любов, духовна и Божествена. Но единна е Любовта. Любовта на физическото поле е Любов. Любовта в духовния свят е Любов и в Божествения свят е Любов. Каквато е на Земята, такава е горе, в Божествения свят. С каквато дреха да я облечем, тя е същата. Тия дрехи са ценни. На нейната дреха никога няма да намерим нито едно петно. Каквито са дрехите тук на Земята, такива са и горе. Някой път може да виждате тука неща, но то е ваша илюзия. Вие виждате една привидна Любов.

Сега аз не искам да ви убеждавам, вие имате доста врати. Виждам вие имате стотина врати, то са адреси. Всеки от вас носи 100 адреса и все сте хлопали на тия врати. Досега сте хлопали на 99 и все Любовта търсите. Аз ви казвам: „Не е тук“. Казвате: „Дали няма някоя друга врата?“ Като

влезете тук, какво ще стане? Мислите, на последната врата, която е останала, като похлопате, ще ви отворят ли? Какво ви казаха на 99 врати, на които сте хлопали? Тук не е, тук не е, тук не е. Човек като намери Любовта, той се ражда. Той е новият свят. Да намериш вратата на Любовта, то е новото, то е освобождението, то е голямата свобода, която човек търси. Всички възможности са отворени и животът добива смисъл. В тебе се заражда желание да учиш. Ако си певец, заражда се желание да пееш, а не да престанеш. Като намериш Любовта, усилва се тази деятелност. Не се обезсърчаваш, но има за какво да се радваш. Като дойдем до тази врата на Любовта, животът ще се осмисли да има за какво да работим в света. Сега аз не искам вие това сами да направите. Вие сами по себе си не може да намерите Любовта. Аз искам да я намерите, тъй както аз съм я намерил. Аз ще ви дам пример. Аз ще ви кажа как да пеете. Както аз съм се научил, просто така и вие ще я намерите. Ако остане вие сами да я намерите, няма да можете. На мен както са я предали, аз искам и на вас да ви я предам. Дадоха ми я по един много правилен начин в света, непроизволен. Пътят, по който съм намерил тази врата, искам по същия начин и вие да я намерите. Свобода трябва! Вие казвате: „Те са празни работи, те са илюзии“. То е заблуждение. Той иде на старата врата и казва: „Да си имам къщица, да си имам дечица“. Тия дечица ще ви ги вземат. Пари имате, ще ви ги вземат. Знание имате, ще ви го вземат. Здраве имате, ще ви го вземат. Всичко ще ви вземат по този път, по който сте вървели и няма да остане нищо, което да не ви вземат. Всичко ще ви вземат. Вие мислите, че сте осигурени. Не сте осигурени. Сигурни сте толкоз, колкото е сигурна замръзналата вода. Докато е зима, вие сте сигурни. Щом дойде пролетта, ще се стопи ледът. Какво ще правите?

Сега вие казвате: „Ние сме почувствали Любовта“. Вие сте почувствали Любовта, както онзи български чорбаджия от града Котел. Ходил в Добрич и като се върнал – бил голям скъперник, имал двама слуги – той си е налял от шишето малко масло да си топи и затворил шишето. Слугата му си потопил това, което е потекло по шишето. Той му казва: „Тебе не те бива без масло“. Другият слуга като нямало какво да потече, той пък от сянката, която хвърляло шишето от Слънцето. Той си потопил на сянката. Казва: „Брей, тебе не те бива без масло“. Това не е реалният живот. Ще имате вяра. Знаете какво нещо да имате вяра в хората. Аз вярвам. Защо вярвам? Понеже Бог гледа благосклонно и аз гледам така. Понеже Бог ги обича и аз ги обичам. Обича го Господ и аз го обичам, нищо повече. Не се занимавам с неговия характер. Щом мисля, че е добър, и той става добър. Щом мисля, че е лош, лош става. Ние сами правим хората да стават добри и лоши вътре в нас. Помислиш лошо за един човек и той мисли лошо. Помислиш добро и той мисли добро. Неизбежен е законът. Не мислете, че вие може да предизвикате Любов без Любов. Ако Божията Любов в нас не

предизвика Любов, ще дойдат страданията, мъченията и обратен процес има. Ако човек не използва Божията Любов, тя произвежда това, което хората имат – страдания. Страданията са един отзвук, че не сме приложили Любовта навреме, тогава ще дойдат страданията. За да избегнем страданията, непременно трябва да приемем Любовта. Сега аз ви говоря за Бога, не тъй както Го разбират в църквата. За Този, за Когото трябва да бъдете готови всичко да направите, за този Бог ви говоря. Като помислите заради Него, всичко да е възможно. Всичките противоречия, които имате, като дойде за Бога, всичко да имате. Трябва да има нещо, да се бориш. Някой човек не обичаш. Казваш: „Ще го обичам заради Него". На този човек не искаш да дадеш, ще дадеш заради Него. Не искаш да свириш – за Любовта ще свириш, ще рисуваш, ще услужиш. Навсякъде да има един потик за Онзи, Който живее в нас. Свещена идея да имаме, да бъде мощна и силна. Сега се колебаем, намусени сме.

Някой път седя горе и като дойде хремата, приятно ми е, не искам да я изпъдя. Отнасям се доста любезно. Казвам: "Много си добра. Откак дойде, ме очисти, изчезнаха всичките нечистотии навън". После много ме милва за носа, за лицето, за хълбоците, милва ме за краката, навсякъде. Не правя никакво възражение, гледам, поусмихвам се. Казвам ѝ: „Долу ще слезеш ли да говориш на тия?" Те ще кажат: „Той проповядва за здравето, пък сам се е разболял". Казва ми: „Ще им покажа, че който е здрав и болен може да стане". Сега аз ще бъда по-снизходителен; като здрав бях по-строг, а като болен съм по-снизходителен. Виждам добрата страна. Дойде братът и ме пита: „Ще слезеш ли?" Казвам: „Ще помисля 5 минути". Цигулката давам. Не мисля сега какво ще кажете вие, можех да се откажа, хремав съм. Казвам на хремата: „Ще те препоръчам". Много добра е хремата. Виждам целия свят страда от нея, оплакват се. Майката гледа болните деца. Слугите страдат по бойните полета ранени – на някои крака откъснат, на някои ръката, на някои окото излязло. Всичко туй виждам и не се възмущавам. Казвам: Онзи, Който е създал света, ще тури всичко на място. Краката на място, очите на място. Не губя вяра в Бога, че Той ще оправи света. Хората за в бъдеще ще станат по-добри, отколкото са сега. Не губя вярата си. Та искам и вие така да гледате. Не вие ще оправите света, не и аз ще оправя света. Аз ще оправя света, като бъда проводник на туй, което Господ е казал. Казвам: туй ще бъде, понеже е Божествено. Всяка Божествена дума, която съм казал, никой не може да я измени. Божествените мисли, които съм казал, никой не може да ги възпре. Ония мисли, които са Божествени, ще излязат и никой не може да ги спре. Вашите мисли, човешкото, то е спомагало, то не трябва да ви смущава. Има човешки работи, които са потребни. Има човешко – нашето почитание към човешкото. Някой път човек се уморява, дойдат някои и не искат 5 пари да знаят. Аз отворя вратата и ме духа вятърът. Казват: „Ти

трябва да бъдеш здрав“ – и прави са. По човешки може да бъда болен, но по Божествено – не. По Божественому човек болен не може да бъде. Не искам да внасям съблазън, че по човешки съм болен. Не, не, по Божественому болен не може да бъда. Сега правя опит – човешкото да се оправи от Божественото. Хремата може да се преобрази – новите мисли, новите желания ще преобразят хремата. Снизхождение трябва да имаме към всичките хора в света. Трябва да стане една промяна в света. Трябва да бъдем носители на Божественото. Бог изисква всичките хора да живеят добре и да носят Неговите идеи. Преизобилно блага може да имат. Да се убедят хората, че като обикнем Бога, светът ще се оправи. Какво трябва да направим? Като обикнем Бога и ближния си, светът ще се оправи. Не само на думи, но да бъдем носители на тази идея в себе си, не аз да ви я наложа. Научих се, на мене Бог ми показал. Господ колко е бил внимателен, как е постъпвал и аз постъпвам по същия начин: както Той е бил внимателен, така и аз съм внимателен. Христос казва: „Както Отец Ме е възлюбил, така и Аз ви възлюбих“. По същия начин, както Бог ме е възлюбил, така и аз ви възлюбих, предавам Неговото Учение. Сега всички трябва да предадем Божията Любов, както ни е предадена на нас. Ако аз не може да предам Божията Любов, както на мен е предадена, и вие не може да предадете. Безпредметно е Учението, ако ви предавам нещо невярно. Любовта трябва да предадем такава, каквато е. Любовта носи светлина навсякъде, светлината образува Красотата. Любовта носи топлината, а в топлината всичко расте и плод дава. Любов донася силата, а силата е, която поддържа Правдата, равенството и братството в света, то е силата. Ако една сила в света не е донесла братството, равенството и Правдата, разпределянето, не е сила. Любовта има за цел да уреди света. Светът е уреден. Ние да се убедим, че по този начин светът може да се поправи. Като любим Бога, светът ще се оправи. Не мислете дали заслужава. Единственият, Който заслужава Любовта, е Бог. Да обикнем Него и тогава Любовта ни към другите хора да бъде такава, каквато е била Божията Любов към нас. Ако така не разбирате, на всяка друга основа не може да градите. Както Бог ни е възлюбил, така и ние да възлюбим другите. На тази Любов казвате илюзия. Аз не се заблуждавам, че имам болка, може да имам болка в корема, но то не е моят живот. Опитвам състоянието на хората. Мене ме боли глава, защото хората ги боли. Опитвам състоянието на хората. Мене ме боли стомахът, опитвам тяхното състояние. Щом ги опитвам, имам снизхождение, свързан съм с тях. На тия, които ги боли коремът, казвам: „След половин час болките ще престанат“. На тия, които ги боли главата, казвам: „Болките ще престанат“. Трябва да образувам един контакт. Ако ние не можем да направим една връзка с болестта, ако нас ни е страх... Мен не ме е страх от болестите. След половин час всичко ще се оправи.

Та казвам: тази година ако залюбите Господа и предадете Неговата Любов

тъй, както трябва, тогава тия 4 години за вас ще бъдат години на благополучие. Благото ще потече не само за вас, но за целия свят. Нека всичките хора в света знаят, че като възлюбят Господа и ближния си, Божиите блага ще потекат. Това е едно Учение, което трябва да се приложи. Казвате, че Апостол Павел казал така. Аз на Апостол Павел намирам за най-хубава 13 гл. от I послание към Коринтяните: „Ако говоря с човешки и ангелски езици, и Любов нямам, нищо не съм".

Днес е Иванов ден. Ивановците ще минат от Стария в Новия завет. Вие сте турили единия крак в новото, а другия в старото и гледате накъде ще надделее. Ако надделее Старият завет, стар сте; ако надделее новото, нов сте. Трябва да се мине в Новия завет.

Сега аз не искам Любов от вас. Аз искам да възлюбите Господа. Към мене много добре се отнасяте. Сестрите са ме отрупали. Ако е за ядене, за 10 години има какво да ям – самуни хляб и всичко туй, трябва да раздавам. Казвам: Любов тия хора имат, всеки носи по нещо. Ако е за Любов към мене, много добре ме обичате, но тази Любов не поправя света. Тази Любов към мене трябва да мине другояче, понеже в тази Любов аз не мога да приема хляба и като не го приема, сестрата не се ползва. Трябва да го дам на другите. Някой път дам хляб на черното куче и то хич не мисли за сестрата. Тя казва: „Аз хляб за черното куче ли дадох?" Трудна работа е. Като дам на някое черно куче, казвам: „За тази сестра да се помолиш, заради нея ще ѝ пожелаеш Доброто, ще я обикнеш". То ме гледа: „Как да я намеря?" – „Ще ти покажа къде е".

Да дойдем до същественото. В тази Любов, която аз ви препоръчвам, престават вече всички смущения. Човек преди да е учил Божията Любов, той се тревожи за малки работи. Щом обикнеш Бога, всичките въпроси са разрешени. Евреите не разбраха Господа. Казват: „Като Го обикнем, какво ще бъде?" Всичките прегрешения ще ги заличи и кармата се ликвидира. Кармата не е ликвидирана, понеже постоянно изпъква миналото, съмненията: „Аз мислих, че си ме обичал, пък ти не ме обичаш. Ти не си верен". Хора, които не се обичат, как ще бъдат верни. Щом обичаме, ние сме верни и надежда имаме в Него. Щом не Го обичаме, не можем да бъдем верни в тази Божествена Любов, която е потребна – да внесе мир в ума ни, да внесе спокойствие в сърцето. Като ни кажат за Любов, ние се страхуваме, че може да ни разлюбят. Някой вложил Любовта си само в едното. Майката внася Любовта само в детето. Че коя майка е прокопсала? Майка, която е внесла своята Любов в своето дете, да внесе и във всичките деца. Да обича само своето дете, то е човешкото в света. Имаш едно Добро, желай го за всичките. Туй, което ти имаш, желай го да бъде достояние за всичките. Туй Бог го иска. „Да бъде Волята Ти, както на Небето, така и на

Земята“. Ако Волята на Бога на Земята не става, Любов нямаме. Ако е със сила, Бог може да внесе Своето Царство, но тогава няма да има Любов, ще Го познаем другояче. Ако искаме с Любов да Го познаем, трябва по пътя на Доброто и злото да познаваме Бога. Любовта ще примири Доброто и злото. Оставете идеята, дали аз съм достоен. Аз не ви препоръчвам, че Господ е силен, но ви казвам: обикнете Бога. Казвам: идете в тази чиста вода, омийте се. Пийте от чистата вода, жаждата ще изчезне. Не ви казвам да идете при някоя мътна вода. Дали аз съм достоен, оставете тия работи. Всеки, който люби, е достоен; всеки, който не люби, не е достоен, нищо повече. Кой е достоен човек? Според мене всеки човек, който люби е достоен. Който не люби, не е достоен. Та сега искам всички да станете достойни. Сега симпатия имате някъде. Вашите симпатии наричам златни монети. Симпатията е насърчение. С една златна монета колко ще се насърчите? Един, два дена – изчезне насърчението. Туй, което не чезне в света, то е Божията Любов. Тя е изобилен извор. Трябва да обикнем. Жалко е, че доста ние сме закъснели. Всичките хора на християнския свят проповядват Любовта на Бога. Всеки гледа църквата да е добра. Любов безгранична, да светнат лицата, служение на Бога трябва. Тогава може да се носят всичките страдания и мъчнотиите. Мъчнотиите и страданията лесно се носят тогава. Без Любов – то е цял ад. Да направим едно място в душата си, едно свещено място за Бога. Казано е в старо време: „Да влезем в горницата, в стаята, да се помолим в тайно. Отец, Който вижда в тайно, ще ти даде наяве“. Или аз както казвам: ако говориш на Бога по Любов и Той ще ти отговори. Любовта ти ще стане явна. Да принесете Божията Любов тъй, както знаете. Никакви правила. Като дойдем до Любовта, всеки да постъпи, както той знае. Тъй както ти я разбираш, тъй постъпи, нищо повече. Не вземайте образец от другите. Вие може да вземете първоначално. Щом дойде да проявите Любовта, ще бъдете самостоятелни. Ще проявите Любовта тъй, както Бог я проявява към вас. Христос казва: „Никой не може да дойде при Мене, ако Отец Ми не го е привлякъл. И никой не може да иде при Отца Ми, ако Аз не съм му показал пътя“.

Тази работа не е мъчна. Вие сте герои. Виждам на някои колко пъти са ви пукали главите за Любов. Ако за обикновената Любов са ви пукали главите, защо за Божията Любов не можете да направите същата жертва? Казвате: „Ядох попарата“. В Божествената Любов главата не се пука. Навсякъде се пука, но в Божествената Любов, пукане на глави няма. Най-красивата работа – то е Любовта към Бога. Най-красивото дело – то е Любовта към Бога. Най-красивата наука в света – то е Любовта към Бога. Най-красивият свят в света – то е Любовта към Бога. Най-красивата светлина – то е Любовта към Бога. Най-красивата топлина – то е Любовта към Бога. Всичко онова велико в света, Божественото, което сега иде,

трябва да се прояви. Ще говорят сега за еволюция. Любов, значи да се върти колелото. Еволюция, значи туй, което се върти. Колелото е еволюция. Когато колелото се е спряло, когато се спре колелото, имаме еволюция. Значи туй, спряното колело, да го завъртим ние, то е еволюция. Ще дойде еволюцията на Любовта. Досега е било еволюцията на безлюбието. Сега е еволюцията на Божествената Любов. Като вземете живото колело, няма да има прегазен човек в света. Туй колело не прегазва нито един човек. Туй колело не прави нещастие никому. Тази мисъл, която произтича от Божията Любов, тя носи блага на всичките хора. Туй чувство, което е потикнато от Любовта, носи блага на всичките. Никому не причинява вреда. Ще престанат всичките страдания в света. Тя е Божествената Любов, която ще прекрати страданията, ще ги превърне на Божествени блага.

Сега ще обикнете Бога, както малките деца обичат майка си и баща си. Нали сте виждали, детето хване баща си за шията, прегърне го, казва: „Каквото кажеш, татко“. И майката и бащата прегърне за врата. То е Любов. Ше прегърнете Него и Той ще ви прегърне. Тогава и двамата ще се прегърнете и всичко ще тръгне на добре.

Иван още чака. Изваждам го из Стария завет. Младите да прегърнат старите и старите да прегърнат младите. Детето да прегърне баща си и бащата да прегърне детето си. Законът ще бъде: Да прегръщате, когото обичате. Като го обичате, прегърнете го. Това е Любов. Едного като си прегърнал, достатъчно е. Достатъчно е само на едно място да запалиш огъня. Този огън ще се разнесе по цялата Земя.

Вижте тази госпожица Хремова, колко е настойчива. Всичките нечистотии тя изнася, всички лоши мисли. Казва: „Този нос трябва да се научи да мисли“. Първото нещо, щом сте неразположени, хванете се за носа си. Оттук е диханието. Обезвериш се, хвани се за носа. Неразположен си, хвани се за носа. Не да го стискаш, да го милваш. Вие сте в един свят, дето тепърва очаквате Божиите блага. Туй, което не сте сънували, ще го сънувате и туй, което на ум не ви е идвало, ще дойде. Хубавите работи тепърва ще дойдат. Туй, което човек не е сънувал в света, то иде. Възкресение, подмладяване, светлина, топлина, богатство, добрина, справедливост, милосърдие, кротост, въздържание.

Каква песен бихте ми изпели сега? Я ми изпейте една песен, задето ви казах. Вие ще кажете: „Аз мога да любя“. Аз бих ви казал една песен: „Надувай, овчарко, кавала. Надувай добре, да пасат овцете. Надувай, овчарко, кавала, защото красивите моми, само който надува кавала, само него обичат. Надувай кавала, надувай кавала. Овчарко, надувай кавала, да

пасат овцете“. Само при туй свирене овцете пасат. Красивите моми, само овчар, който надува кавала като мед им пада. Те него харесват. Вечерно време свири на овцете, гледа звездите и овцете пасат. „Надувай кавала“. Разбрана работа е: „Надувай кавала“. Я го изпейте! Не сте кавалджии. Любовта, която иде в света, ще донесе всичките блага. Тя ще донесе много работи, ще донесе най-хубавите работи. Стига да бъдете готови сега. Не че не сте готови, но да не заспивате. Вие ще кажете, като идете в оня свят. В оня свят влизате сега.

Кажете едно число от Библията. Ще прочетем. Кажете едно число, на което всички да сте съгласни. Не по симпатия, но да го одобрите всички. (19.) Ще прочетем от Новия завет 20 гл. от Матея от началото до 15 стих. (Прочете го.)

Значи, който работи малко и който работи много, еднаква е заплатата в Любовта.

Обикнете този, който винаги ви е обичал.

Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил

Отче наш

Добрата молитва

18-та лекция от Учителя, държана
на 20.I.1943 г. сряда 5 ч. с., Изгрев.

1943_01_22 Съотношение на тяло и продобивки
Лекция на Младежкия окултен клас

СЪОТНОШЕНИЕ НА ТЯЛО И ПРИДОБИВКИ

Добрата молитва Венир Бенир

Направихме следното упражнение: Ръцете настрани, лявата ръка пред дясната с допрени пръсти. Лявата ръка движим по дясната, пред гърдите и настрани. Същото движение и с дясната ръка. Няколко пъти.

Ръцете настрани, трептения на дланите. Ръцете изопнати високо над главата с допрени пръсти. Сваляне ръцете до темето на главата и дланите се поставят в една плоскост. Издигане ръцете нагоре над главата. Няколко пъти.

Какво означават две прекръстосани линии? Елементарни работи са, но ще видите каква философия има. Единият знак е за събиране, а другият – за изваждане. Допуснете, че събирате две кучета, които не се обичат, на едно място. Какво ще има да ги събирате? Давене ще има, лаене ще има. Като съберете две котки, които не се обичат, какво ще има? – Ще има един скандал. Ако съберете две нееднородни мисли, какво ще имате до себе си? – Ще има един скандал. Ако съберете две мисли, които си хармонират, ще имате едно миролюбиво настроение.

Допуснете сега, че имате минус две кила жито. Ако 2 кила жито посеете в земята, то е минус. Минус две кила дадете като храна на един кон, минус две кила изядете вкъщи, какъв ще бъде резултатът? Сега вие говорите за знаците, трябва да ги владеете. Минусът да го владееш да те слуша, плюсът да го владееш, да те слуша. Вие говорите за плюс, който не ви слуша; вие говорите за минус, който не ви слуша и за равенство, което не ви слуша. И разбойници, след като спечелят плячката, равно я разделят. Не мислете, че равенството разрешава всички противоречия в живота. Щом имаш една отрицателна мисъл, или трябва да я посееш в земята, или трябва да я дадеш на някой кон, или – на един човек. Резултатите ще бъдат различни. Ако храниш едно приятно чувство към една котка, какъв резултат ще имаш? Все ще имаш нещо, но какво? Обичаш една котка, влезе вътре в стаята, помърка, дадеш ѝ хляб, седне на стола, омие се малко, после пак мече, отвориш ѝ вратата, излезе навън. Какво си придобил с туй влизане и излизане на котката? В дадения случай котката е професор, ти си ученик. Предаде ти урок, умие се, казва: Значи така ще се държиш чист – едно елементарно правило. После като влезеш вкъщи, ще поздравиш всичките

хора, както тя поздравлява, ще намериш най-удобното място към всички. Благоприличие трябва. Професорът предаде урока и казва: Моля, отворете вратата. Ти отвориш. Сега ти не чувствуваш, че си ученик, пък котката е професор. Казваш: влезе тази котка. Професорът влязъл, предал своя урок. Твоят професор от невидимия свят дошъл с котешки автомобил. Професорът влиза с автомобила в къщата ти.

Някой човек ви обещава нещо. Обещанието какво е? Плюс ли е или минус? Обещае да ви направи една услуга, какъв знак е? – Плюс. Има знаци още: "х" – за умножение; ":" – за деление. Сега трябва да се спираме върху малките работи. Човек за да образува един характер, за да разбира силите на природата, да може да се ползува, той трябва да обръща внимание на малките работи. Ако една дума не знаете как да я произнесете, за пример как произнасяте на български думата "добро"? "Добро", "добро", ударението се мени. Във втория случай значи доброто е турено на някой човек. "Едно добро" казваме, на жена ли е турено или на дете? От среден род е думата. Доброто не може да се тури на жената. Значи доброто е свойство на децата. Мъже и жени го вземат назаем от децата. Туй определение не го знаехте досега. В разместването на тия вътрешни знаци в човека се раждат противоречия. Ако турим знака на събиране, какво трябва да събереш или какво трябва да извадиш? Ако туриш знака на умножение, какво трябва да умножиш, ако туриш знака на деление, какво трябва да делиш вътре в себе си? Човек какво може да дели вътре в себе си? – Дайте ми един пример на вътрешно деление. Да кажем, имаш две ябълки, мислиш да дадеш едната на друг. Какъв е този процес? Ако имаш две ябълки, дадеш едната, процес на деление ли е? – Процесът на деленето разбира, една ябълка да я разделиш на две. Делиш ябълката на две, на три или на четири. Може ли да разделите една своя хубава мисъл с друга? В дадения случай вие самата мисъл не може да я разделите. Но от една мисъл излиза известна енергия и от тази енергия на мисълта може да дадете, да отделите. От енергията на мисълта и от енергията на едно чувство може да разделите. Енергията, която се образува от чувството, може да разделите, част от тази енергия може да отделите. Трябва да имате една ясна представа, щом говорим за деление на енергиите, които произтичат от чувствата и мислите. Всяка енергия, която произтича от мисълта, може да отделиш. Ако съберете най-неспособните ученици в едно училище, какъв резултат ще имате? Имате два процеса, събирате неспособните ученици, събирате и способните. Процесът е един, но ще имате два различни резултата. В единия процес вие ще изгубите повече енергия, не ще изгубите, но ще изразходвате повече енергия. В другия случай – по-малко. В единия случай енергията ще се пласира, в другия няма да се пласира или може би дълго време се изисква, докато се пласира. Често вие събирате неспособни мисли. Дойде една мисъл, втора,

трета, събирате ги, направите цял клас, разсъждавате, мислите и резултатът е равен на нула. След като сте работили един час, решението е вече нула. За пример обидил ви някой и вие мислите как да го обидите. Пишете една статия, втора, трета, четвърта, станете сутринта, отхвърлите всичките статии, казвате: Няма да му пиша нищо, отхвърляте, каквото сте решили. Ако бяхте написали статията против него, какво щяхте да получите? – На какво отгоре дойдойхте до заключение, че не трябва да му пишете, (че трябва) да го оставите. На какво основание решихте да не му говорите нищо? Или казвате: Аз ще му дам да разбере. Цяла нощ мислите, цяла нощ искате да му дадете да разбере, а призори се отказвате. Той е приел по радиото всичките ваши излияния, неговото радио беше отворено и каквото му говорехте цялата нощ, той го прие. Как ще си обясните, че при изгрева на слънцето на сутринта казвате: Нищо няма да му говоря. Вие му говорихте, вие се споразумяхте. Той се извини и затова вече му прощавате. Цялата нощ ако не бяхте му говорили, той нямаше да се извини. Той казва: Направих това нещо, аз се извинявам. Ти извиняваш погрешката. Ставаш сутринта и казваш в себе си, аз му прощавам. Това е психологически процес. Все трябва да има едно разрешение. Ако няма, напразно е всичко. Вие бихте тъпан. За пример на таралежа като биете тъпан, какво прави? Стряска се той. Като удариш тъпан, той се стряска и туй го наричат, че той играе.

Сега какво ви дава повод, че трябва да обидите някого? Някои от вас са учители и на някой ученик тури зъб. Коя е подбудителната причина? За пример онзи, който не е музикален, като дойде при една цигулка, ще я вземе, ще я разгледа, ще я тури настрана. Който е музикален, след като я разгледа, ще дрънне на четирите струни, дали е нагласена добре. Който не е музикален, няма да обърне внимание дали има струни или не, вижда - прилича на цигулка. Онзи, музикалният, ще види, че има струна. Ако не е нагласена, ще я нагласи, ще си даде мнението, дали е хубава.

Та казвам: всякога, когато човек е способен, всяка една мисъл трябва да се изглади, всяко чувство трябва да се изглади, да се видят основните качества, които мисълта има. Сега трябва да разгледате едно основно качество. Под думата "добро" какво разбирате в най-простия смисъл? Какво е вашето определение за добро? Казвам "добър човек", "правдив човек", "разумен човек", после – "образован човек", "културен човек" – това са все различни идеи. Кога един цигулар е добър? Ако искате да знаете, ще гледате кутията на цигулката каква е, какво положение, цигулката в какво положение се намира. Как ще познаете дали е правдив, справедлив? Да допуснем, че вие сте музикант и искате да знаете добър ли сте или не? По музикален начин как ще познаете дали сте добър? Искате да се проявите. В музиката може да проявиш дали си добър или не, може да проявиш дали

си справедлив или не, музикално да провериш дали си добър или не. Как ще познаеш музикално дали си добър, дали си справедлив и дали си разумен? Те са първите психологически наблюдения.

Туй изкуство ли е? – Сянка на изкуство. Къде е същественото в тази картина? Какво означава тази, долната устна? Този човек е винаги недоволен. Когато си недоволен, долната джука изпъква. Психологичен процес е това. Понеже се занимава с физическия живот, той нямал материал да си образува носа. Горната бърна не може да се сформира. Понеже горната бърна е умственият свят, а долната бърна представя чисто физическия свят. Долната бърна показва, че във физическо отношение има достатъчно материал, плътна е долната бърна. Горната страда от немотия, беднотия. Горната бърна е бедна, долната е богата, доста богата. Горната е сиромахкиня. Устните трябва да бъдат еднакво богати; и горната, и долната бърна да бъдат еднакво богати. Във възприемането и в даването да бъдат еднакво богати, защото в дадения случай горната бърна предава, а долната възприема. Активна е в предаването. Законът е там, ако ти нищо не дадеш, не може и да възприемеш. Който не дава, не може и да възприема; който не възприема, не може и да предава.

Туй представя човешкото чело. Ако вие се качвате нагоре, ще имате усилено изказване. Като се качите горе, на темето, ще имате уравновесяване. Нагоре като се качвате, правите усилие да се качите нагоре. Та по някой път вие се спирате върху тия процеси, искате постоянно да слизате. Невъзможно е постоянно да слизате и постоянно да се качвате е невъзможно. Правиш усилие да се качиш, ще дойдеш до една точка, дето трябва да слезеш. Вие туй не го вземате предвид и се намирате в противоречие. Казвате: Дотегна ми да слизам. Не трябва постоянно да слизаш. Щом ти е дотегнало да слизаш, за да смениш своето психологично настроение, ще започнеш качването нагоре. Ти може да започнеш да се изкачваш направо по отвесната линия нагоре. Много стръмно е.

В линията 1 стръмнината се намалява, тя е по-наклонена. В 2, в 3 още

повече. В този случай кой път бихте избрали от тия четирите? В дадения случай психологически трябва да знаеш кой път да хванеш. Имате 4 пътя да постигнете целта си горе. Ако тръгнете по най-стръмния път, ще изхабите много енергия. Ще съкратите времето, но когато се качите горе, ще бъдете преуморен, няма да можете да се ползувате от придобитото. За пример често казвате: Трябва да бъдем добри. Кой е пътят на доброто? Кога човек е добър? – Всеки човек е добър. Когато има най-малката спънка. На годината има една спънка, тогава човек е добър. Или, когато някой няма нищо да го тревожи, когато няма никаква спънка, той е добър.

В съвременния живот всичките хора се занимават с живота на другите хора, не със своя живот. Човек се занимава повече с другите хора, не със себе си. Срещнеш някого, видиш носа и казваш: Крив му е носът. Не забелязваш, че можеш да видиш, че и твоят нос е крив. Видиш някому веждите, намериш, че не са добре устроени или че са груби. Занимаваш се целия ден с чужди работи. И как няма да остареете, като се занимавате с чужди работи. Аномалия е това. Всяко впечатление дисхармонично те притеснява. Човек вижда две котки се карат, седи и гледа представлението на тия, това ще ти повлияе. Примири тия котки. Най-малкото – вземи едно камъче и хвърли, да избягат. Карат се две котки, ти кажи: Аз съм господар, в мое присъствие не позволявам да се карат слугите. Някоя сестра може да носи чадър, с чадъра може да влезе вътре. Да допуснем, че някъде видите две мравки се карат, примирете ги, не допускайте във ваше присъствие скандал. Минавате някъде и виждате, че един камък се качил отгоре на другия. Вземете този камък, който е отгоре, и му кажете: Нямаш право да седиш на гърба му. В дадения случай само ония камъни, които привличат вниманието ви, тях ще снемете. Ако можеш да отмахнеш този камък, то е много тежък, ще го оставиш. За малките камъни е тук въпроса. Ако бихте направили това в една година, ще видите какъв резултат ще имате, какъв нов подтик, каква нова енергия ще потече в живота ви. Ние оставяме нещата в живота. Една мисъл потиска друга, едно желание потиска друго, една постъпка потиска друга. Че как ще се възпита човек, ако една мисъл потиска друга? Премахни тази мисъл, която потиска. Кажи: в мое присъствие не позволявам една мисъл да потиска друга, едно чувство да потиска друго и една постъпка да потиска друза. Не позволявайте това. Вие позволявате всичките скандали вътре във вас и искате света да се оправи. То е невъзможно. Аз, казва, няма да оправя света. Ти няма да оправиш света, но в себе си човек не трябва да допуска една мисъл да потиска друга, там трябва да има хармония, равенство. Да допуснем сега, че една мисъл те потиска. Една мисъл на правдата и една мисъл на добротата те потиска. Казвам: Много добър си. Защото справедливостта изисква един човек да бъде енергичен? Вие считате, че един човек е добър, а оставяте една мисъл да потиска друга. Децата се

бият, за да не им разваляте хатъра, оставяте ги. При учителя идват и казват: Двама ученици се бият. Той казва: Няма какво да ги бия вече, набиха се, работата е свършена. Аз ако съм , ако се бият двама ученици и единият ударил една плесница, а другият ударил две, аз как бих постъпил? На онзи, на който са ударили две плесници, на него ще дам две ябълки. А на онзи, на когото е ударена една плесница, ще му дам една (ябълка). На бития ще му дам две ябълки. На другия понеже му е ударена една плесница – една ябълка. Казват: Биха се двама души. Казвам: Колко ти удари? – Две плесници. Дам му две ябълки. На когото е ударена една плесница - една ябълка. Туй как бихте го разрешили? Две плесници няма разрешение. Като му ударят две плесници, имам съображение. Въпросът не е разрешен. Защо го ударил два пъти?

Представете си сега, че един карикатурист направи една карикатура и иска да я разнася из града. Често като идете в Америка, ще видите, че има хора, които разнасят карикатурите на художниците. На гърба носи карикатура, той върви отзад на гърба с карикатурата. Мен ми разправяше един българин, който бил в Бостън. Гледам един ден един висок господин 2 метра, облечен в царска мантия, корона на главата, казвам си, как туй величие да ходи тъй с такава хубава мантия между толкова много хора, като погледнах – на гърба му има обявление, целият гръб е пълен с обявления. Отпред е с мантия, а отзад – с обявленията на някаква фирма. От главата до петите обявления на гърба на царя. Сега, често когато вие се дразните, носите тия обявления. Ангажирана е една фирма. Отпред царят е много добре облечен, но отзад са обявленията на фирмата. Има един свят, който ни ангажира и ние ставаме смешни, много изкусно ни ангажира, на гърба са турени всички обявления, трябва да се пазиш. Царска мантия не искаме. Различни обявления имаме, някой път вие се разсърдите, набръчкате челото. Вземете огледало, че се огледайте, вижте дали ще се харесате, наблюдавайте себе си. Не свързвайте тия ваши състояния. Гледайте се в огледалото и вижте кое не харесвате и каквото не харесвате, изправете го веднага. Вашето неразположение ще изчезне. Изправете линията на веждите, на устата, погледът ви има един особен ъгъл. Въдворява се едно хубаво настроение. Ако не се огледате, ще минат два-три часа, ще махате с едната си ръка, с другата си ръка и след туй въпросът ще свърши. Нали някой път, когато човек е гневен, ако вие искате да видите погледа му, вие го гледате, пък той гледа на друга страна, отклонява погледа си, не иска онзи поглед, защото в едно добро състояние от очите излизат лъчи. Има едни добри лъчи, които излизат от очите, и те имат особена форма. Човек, който е едновременно добър и справедлив по какво се отличава? За пример той ще забележи, че вие сте тих и спокоен, но има във вас нещо отпуснато, ще забележи някакъв недъг в дрехите. Добър човек е, но той се свил надясно, лявото рамо издигнато. Като дойде

справедливият, ще покажете това положение, не е разумно, той се изпъчи, вдигне дясното рамо повече, отколкото трябва. Може 1/10 от [от :н:???] да се е повдигнал или няколко си. Нагоре рамото е повдигнато. Ненужно е това. Разумният казва: Туй положение не е справедливо. Справедливият казва: Тъй да се наведеш на едната страна, не е добре. Нагоре като вдигаш рамото си, не си справедлив. Ако дойде най-после любещият, той ще намери и в разумния погрешка. Често вие ръката си като я свиете в лакътя, я държите назад. От какво произтича? На кой моторен център се дължи? Може да турите 10 ученици да седнат на столове и на всеки стол турете по една тънка игла, свързана с конец. Без те да знаят, опъне се конеца и иглите боднат всекиго. Ще видиш кой ученик колко е чувствителен, какво движение ще направи. Сигурно е, че движенията ще бъдат много разнообразни, че всеки ученик ще прояви особени качества. Поглежда стола, вижда, че няма нищо. Има един разказ за един лекар, който имал много пациенти и някои като идвали, се захласвали. Той направил столовете си с игли. Като заседне пациентът дълго време, той потегли конеца, свързан с иглата, убоде го и той скочи. Погледа, погледа и казва, че ще си ходи вече.

Природата е толкова умна, че е турила доста игли. Заседиш се някъде и някой път те бодне нещо в рамото. Един неестествен живот имате. Като те бодва, тя ти напомня нещо. В един хармоничен живот всичките тия неща ще изчезнат.

За втория път да нарисувате 3 картини, скици: едната да означава доброта, другата – справедливост, а третата – разумност, тъй както вие ги разбирате. Дали е вярно или не, това не е въпрос. Да видим как ще турите идеята.

Всеки може да направи това. Тази линия на челото показва вглъбеност, възприема впечатленията в себе си. Веждите са пасивни, хвърлят сянка и впечатленията са много дълбоки. Да не ви е страх. Съвременните хора прекарвате голяма част от времето си в бездействие. Трябва да формирате челото си, трябва да формирате веждите си и лицето си, очите си, после носа, устата, да изва-яте брадата си. Всеки от вас трябва да бъде скулптор. Гледам, всеки един от вас рисува донякъде и после съвсем е загазил, погледнеш този – скулптор рисува хубаво, после в зрялата възраст в и старините. Вие не държте в ума си, че природата е справедлива. Мислите, че природата постъпва както хората, че и тя си има свои любимци. Когото обича, гали; когото не обича, мачка го. В природата няма такива работи, тя е идеална майка. Тя постъпва много справедливо, във всички други може да се съмнявате, но щом дойдете до природата, дръжте мисълта, че в нея не може да има пристрастие, понеже това е изявление на самата нея. Тя организира много справедливо.

Някой път вие се сърдите, не е лошото в сръднята. Казвате: Не се сърди. Аз, ако бих писал една книга, щях да дам известни правила. Трябва да знаеш колко време да се сърдиш. В дадения случай ти е позволено 10 секунди да се разсърдиш, а ти цял час се сърдиш. По някой път трябва да се смееш. Колко трябва да се смееш? Една минута, а ти си се смял половин час, изразходвал си много енергия. Позволено ти е да плачеш 5 минути, а ти си плакал цял един час. Излишно е плакането. Думата."плака" на български има два смисъла. "Плака", глаголът "плача", и "плака", на която се пише. Да плачеш, има нещо, за което плачеш, но с плача трябва да се изчистиш. Плачът чисти съзнанието, чисти очите да виждат ясно. Чисти съзнанието да възприемеш светлината и да имаш правилно понятие. Човек, който разумно плаче, правилно трябва да вижда хората. Който не плаче разумно, често в сълзите се образува една кал. Един плач има, който чисти калта, тъгите и скърбите чисти. Не е лошото, че си се разгневил, но си се разгневил повече, отколкото трябва. Всяко нещо е определено колко да трае, ако не спазваш туй време, там е всичката погрешка. Да се разгневиш за една минута отгоре, ставаш енергичен, после пак ставаш весел. Намръщиш се, направиш няколко движения, разсърдиш се, после отиде сръднята. Сръднята е естествено положение, но не на място. Тя трябва да се прекрати. На физическото поле завзема повече място. После си много внимателен, страхлив, казва: Много благоразумен е. Никакво благоразумие няма, страх има, мълчи от страх. Този страх има определено време. Не, човек трябва да бъде безстрашен, но в даден случай страхът е предпазителна мярка. Щом си слаб, иди на някоя канара горе, а неприятелят да е долу. Онзи, който е слаб, да е горе, а силният да е долу. Който е силен, долу при канарата казва: Слез. Слабият горе казва: Ще си помисля. Казвам: Ще слезе ли от канарата? Онази котка, която гонят куче тата, тя се качва горе на дървото, много умно разрешава въпроса. Казва: Какво искате? Кучето казва: Слез долу. – Няма какво да слизам, ти се качи. Ако то рече да се качи, тя ще му даде такъв урок, че втори път кучето няма да иска да се качи. Ако ние не прилагаме знанието (......),човек трябва да работи върху своя ум, върху сърце то си и тялото си. Вие седите и казвате: Колко хубави движения правим някой път с ръцете. Колко хубави движения може да се правят с краката.Трябва да се учите (Учителят показва разни движения на ходене), не че е лошо това, но в природата няма излишни работи. Едно движение погълва друго. Дисхармонично е. Едно движение е една идея. Щом се даде една психологическа форма, тя да се разрешава. Да кажем, имате отношение А:Б, да допуснем "а" е ученик, "б" е учител. Отношение имат. Какво отношение имат? Ученик като влезе в класа, не може да заеме катедрата. "А" е изключено да заеме катедрата, той ще вземе обикновен стол и после пак ще заеме катедрата. Ако "а" е професор, а "б" е ученик, тогава, "а" ще заеме катедрата, а "б" ще вземе

обикновен стол. Вече имате едно определено понятие. Въпросът е разрешен. Ученикът трябва да учи, професорът ще говори, а ученикът ще взима бележки и върху тия бележки ще прави своите заключения. После ще го изпитват. Всякога вие имате известни преживявания. Всичките преживявания се дължат на професора, който ви е говорил. Вие не съзнавате, че сте ученици. Имате ученици върху гнева, практически един опит може да направите, за да знаеш какво нещо е гневът, за да имаш едно понятие за гнева, трябва да се разгневиш. Професорът казва: Тъй както си се разгневил, опиши гнева, не считай, че гневът е лошо нещо. Опитал си захарта, като си я опитал, ще я опишеш. Гневът опитваш и него ще опиташ, ще покажеш как се е изменило състоянието и след туй как си добил своето равновесие. Тия състояния вие ги считате неестествени, направите погрешка и професорът ви покаже, че имате грешка. Не е лошо, че погрешката е станала, но ще опишеш естественото положение на погрешката на какво седи и ще се оправи тази погрешка. Казваш, защо направих погрешката? То е опит, предметно учение е. Трябваше в училището като си, да направиш погрешката, не може да не направиш погрешка. Съдията, когато съдят някого, щом е казал някои нецензурни думи, казва: Кажи как му каза? И онзи ще каже какво е казал. Може за една дума да те турят в затвора. Съдията ще каже думата тъй, както е казана, и се отбелязва там.

Та казвам: Онова, което става в нас, съдията казва: Кажи го как беше? Ще го кажеш тъй, както е, да се констатира фактът. Казваш: Аз не искам да го казвам. Попреди си го казвал, а сега не искаш да го кажеш как е. Да кажем, вие пишете любовно писмо. Не е лошо, че сте писали едно любовно писмо. То е един опит. Но любовното писмо не е съдържателно, не издържа критика. Една десета от любовта няма вътре, няма сладчина. Аз съм чел доста любовни писма, но имам доста силен вкус, някои писма са горчиви. Тук- там ще намериш някое писмо да е сладко. Едно любовно писмо сладчина има. Някой ви каже една любовна дума и веднага почувствуваш нещо много приятно. Откъде е дошло? Значи нещо си почувствувал много приятно. Казваш една дума и вече може ясно да определиш каква е. Много приятна, фина дума. Всичкият живот, това е предметно учение. Вие се учите и не съзнавате. Благодарете на природата, че ви учи, тогава ще имате съвсем друг език. Казвате: Днес ми се случи едно голямо нещастие. То е предметно учение. Изучавал си предмета на лъжата, или изучавал си предмета на убийството, или предмета на кражбата. Считайте всичките неща на мястото си, като не ги изучавате както трябва, това е на място.

Често вие страдате от илюзии. Съвременната наука показва, че човек може да умре от внушение. Осъден някой престъпник на смъртно наказание.

Казвам му, че ще го накажат вече, правят една малка резка на врата и зад гърба му оставят вода да капе капка по капка. След като капе така час и половина, той мисли, че кръвта му тече и умира човекът. Привидно натискат врата му и той като мисли, умира. Вие често си въобразявате неща, които не съществуват. 75 % от всичките ви впечатления са илюзии, 25 на сто е вярно, а 75 % са неверни от впечатленията, които имате. Затуй трябва да бъдете много внимателни, после трябва да вярвате. Казват: Бог е Любов. Вие още нямате туй съзнание, че Бог участвува в цялата природа и взема участие във всичко. Понеже ни е дал абсолютна свобода, никога не спира процесите, оставя всеки процес да върви, не коригира процесите, той няма да спре процеса. Някой може да иска да те убие, но малко ако помръднеш – и ще замине куршумът. Ще направиш известно движение в себе си. Измени своята мисъл, своите чувства, своите постъпки, направи едно малко отклонение. Не трябва да се спъне целият процес.

Сега казвам: Ще нарисувате три картини: едната да представя доброто; другата – справедливостта; а третата – разумността. Знанието е ценно. Всяко знание микроскопически може да се приложи. Доброто може да се прилага не в своята максимална програма. Справедливостта може да се прилага и разумността. Всичко може едновременно да се прилага. Художеството може да се прилага. Вие ако не рисувате на физическо поле, умствено нарисувайте една картина. Вие искате да бъдете добри, но не знаете как. Казвате: Аз искам да бъда добър. Кое за доброто трябва да се измени? Трябва да стане в тялото една промяна. Казваш: Аз искам да стана справедлив, трябва да стане една промяна в ръцете. Казваш: Аз искам да бъда разумен, в лицето, в челото, в мускулите трябва да стане промяна. Ако тази промяна не стане, ти не можеш да бъдеш разумен. Ако тази промяна не стане 6 ръцете, справедлив не може да станеш. Ако в брадата не стане малка, микроскопическа промяна, добър не може да бъдеш. Всичките добрини имат отражение в тялото. Най-малките отражения са признак за присъствието на тия добродетели вътре. Животът не е из въздуха. Например: имате уста посинели, туй показва, че кръвообращението ви е слабо. Започнете да дишате и след време започват да стават червени, кръв приижда в устата. Изпращайте повече кръв в устата. Носът ви се сплеснал. Не дишате дълбоко. Щом влиза въздух, поставя доста енергия и носът ви е станал обемист. Ние искаме да дойде всичко наготово. Добрият човек трябва да бъде отличен ученик, да учи, да работи върху носа си. Не цял ден да работи, пет минути за ушите си, пет минути за устата си, пет минути да веждите си, пет минути за челото си, за разните части да работи, 5 минути за ръцете си, за краката си. Казвате: Много време ще ми вземе. Ако 20 години работите така, ще имате много големи постижения. Ние искаме да бъдем добри, да имаме една програма определена. Искам да бъда добър певец. Преди да стана добър певец,

челото трябва да се разшири отстрани, трябва да стане промяна в гърлото, след туй дробовете да добият по-голям обем. Трябва да бъдат не сплеснати, но широки. Ако тия промени не дойдат, аз не мога да бъда добър певец. За да бъде добър певец, човек трябва да подобри дробовете си, да стане подобрение и в неговия ларинкс и в края на челото отстрани трябва да стане преобразование. И в широчината на неговите рамене трябва да стане една промяна. Ако не станат тия промени в тялото на човека, той не може да бъде добър певец. Най-първо какво е тялото, на него можем да знаем колко сме успели, до каква степен сме достигнали в развитието. Тялото представя сума на всичките процеси, които човек е минал през вековете, неговите умствени способности, духовни и физически.

Сега изпейте "Духай ветре!" Божието слънце грее.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината, в Истината е скрит животът!

14. Лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 22.1.1943 г. Петък – 5 ч. с.
София – Изгрев

1943_01_24 С благодат и истина
неделя, 10 ч. сутринта

С БЛАГОДАТ И ИСТИНА

„Отче наш“
„Благост“

Ще ви прочета само 14-и стих от първата глава от Евангелието на Иоана: „И Словото стана плът и всели се между нас и видяхме славата Негова, слава както на Единороднаго от Отца, пълен с благодат и Истина.“

За нас, хората на Земята във физическия живот, духовният живот и Божественият живот не е понятен. Някои не струват хас от земния живот, но не знаят, че той е само отражение на Божествения. Онзи, който не може да разбере земния живот, той Божествения никак няма да разбере.

Сега трябва едно разбиране, туй е реалното разбиране. Човек трябва да знае кога е гладен и кога е сит. Трябва да има два усета. В глада има едно активно състояние, едно неспокойство, незадоволение. В ситостта има спокойствие, почивка изисква човек. Те са две състояния. По кое се определя кога човек е сит и кога е гладен?

Сега често казват, че някой човек е духовен. Как ще определиш? Божественият човек и физическият човек си мязат, само че на Божествения човек главата е нагоре, а на земния човек главата е надолу. Туй е и в съвременната фотография. Когато фотографирате нещо, отражението е обратно. Трябва да го поставите в първото положение. Истинския живот трябва да го поставите във фокус. Онези, които не разбират този закон, като фотографират, дават тези негативи, дават изопачен живот. Казват: „Не мяза на човека, с главата надолу е.“ Огледайте се в една бистра река и ще видите, че човек в реката е поставен с главата надолу, а с краката нагоре. Вие сте с главата нагоре и с краката надолу, а гледате образа във водата, че неговата глава е към центъра на Земята, а вашата е към центъра на Слънцето.

Най-първо трябва да се избавим от известни илюзии или самозаблуждения, които съществуват във физическия свят. За пример, някой път човек е недоволен. Щом си недоволен, имаш отражение. Виждаш човека с главата надолу. Вземи огледалото и може да го поставиш с главата нагоре. В огледалото ще видиш себе си. Само че в огледалото не може да го накараш да говори. Той може да направи всичките гримаси, но

никога не може да чуеш гласа. Може би човек още по-напреднал да направи този в огледалото да говори. За бъдеще туй ще го направят. Един ден ще направят тъй, както скулптура, и второто лице там да говори. Може да турят един апарат и каквото ти си казал, и той ще говори. Казва: „Знае да говори." Но точно ще каже това, което ти казваш, нищо ново няма да каже от себе си. Ще каже само онова, което ти си казал.

Ние, съвременните хора, сме само автомати на същинския човек в нас. Ние говорим това, което той е говорил в нас. Казва: „Аз много зная." Знаеш толкоз, колкото той ти е казал. Той като престане да ти казва, ти млъкваш, не знаеш повече от това. Сега е необходимо едно огледало. После, човек сам не може да се огледа. Приятно е огледалото. Ти на физическия свят може да се оглеждаш. В Божествения свят, ако останеш там, не може да видиш себе си. Щом слезеш на Земята, ще видиш какво нещо е Божественият човек в умалена форма. В духовния свят човек е толкова голям, че не може да го фотографираш по никой начин. Като слезе на Земята, може да го фотографираш, виждаш го в умалена форма.

Трябва да имаме една ясна представа за физическия свят. Тепърва трябва да се изучава. Цялата материална Вселена представя нещо подобно на нашата Земя. Тя има своя ос, има северен и южен полюс, има изток и запад. Онова, което става на Земята, става и в материалната Вселена. Туй, което става в цялата Вселена, става и на Земята. Следователно когато ние говорим за Земята, за земния живот, разбираме за в бъдеще след милиони години, понеже човек няма да живее само на Земята. Той хиляди, милиони години ще пътува от свят на свят, от земя на земя, от слънчева система в друга слънчева система и ще учи. Сега е бил малко дете в отделенията. Казва: „Какво има за в бъдеще?" Той [си] представя Небето такова, каквото не е. Той докато дойде да живее в Небето, ще мине много време. Той трябва да завърши своята екскурзия по всичките материални светове и тогава само ще надзърне в Божествения свят и тогава ще бъде готов да разбере.

Сега тия работи ги считате като „Хиляда и една нощ". Може някои от вас да кажат: „Дали това е вярно или невярно?" Вие казвате: „Тия работи не са верни." Туй, което сънувате в съня, вярно ли е? Като се събудите, това, което сте видели в съня, в действителния живот не е вярно. В съня съвсем друг е животът. След като се събудите, животът се различава от сънния ви живот.

В туй няма противоречия, защото тъй, както е Божествената реалност, без сенки тя не може да се разбере. Един художник, който не може да тегли една хубава линия, не може да нарисува една картина. Един художник,

който не знае как да нарисува сенките, той не знае как да нарисува една картина. Мислите ли, че да нарисувате един нос е лесна работа? Малко художници съм виждал, които да са нарисували вярно един нос. Малко едно подвижване на тази линия на носа дава съвсем друг образ. Защото, ако носът е дълъг, показва, че е обективен, очите му са отворени, всичко вижда. Ако носът е много широк, тогава е много чувствителен, обича да си похапва, обича удоволствията, работлив е, но той обича другите да работят, а той да заповядва. Ако е много дълъг, е взискателен, каквото направиш, все ще коригира. Посолиш яденето – ще прави въпрос, че повече сол си турил. Затуй на такъв човек с дълъг нос ще оставиш яденето неосолено. Ще кажеш: „Вие сте добър, вие сте специалист.“

Сега тези неща са вметнати, за да разберем духовния свят. Защото, като ви говоря за кухнята, ако ти не разбираш обикновената кухня, как ще разбереш кухнята на своето сърце, как ще разбереш кухнята на своята мисъл? Че и мисълта си има кухня. Там, в умствения свят, се вари боб със зехтин и се вари без зехтин, сол му се туря, някъде не се туря. И в духовния свят, и в Божествения свят и там се вари боб.

Вие ще кажете: „Какъв е Божественият свят?“ Какъвто е физическият свят, такъв е и Божественият свят. Духовният свят и от двата има еднакво. Ние трябва да се запознаем с физическия свят в неговите подробности. Ако един човек не може да види красотата в своята ръка, ако един човек не може да види красотата в своя крак, ако един човек не може да види красотата в своите рамена, ако един човек не може да види красотата в своите уши, в своите очи, в своите уста, той нищо не е разбрал.

При създаването на човека са взели участие най-възвишените същества. Най-после взел участие и самият Господ. Те като го създали, Той взел, че го доправил и го направил по образ и подобие Свое. Казваме, че човек е направен по образ и подобие Божие. Но по образ и подобие ще го разберем, като проучаваме този човек какъв е. За да го познаем, трябва светлина. Представете си, че вие влизате в този салон, когато е пълен с хора, но вечерно време, няма светлина – какво ще видите? Ще чуете шум само, но тия хора как са разположени няма да ги видите.

За да разберем физическия свят, имаме засега доста малка светлина и не може да видим света такъв, какъвто е. Ние недовиждаме нещата. Не е станал пълен ден. Сега идва зазоряването и туй го наричат „тъмен век“. От 8000 години е наречен „тъмният век“ и едва сега започва да се пуква зората. Сега ще изгрее духовното слънце и този свят ще има съвсем друг облик, отколкото сега. Без тази Божествена светлина ще знаем толкоз, колкото може да ни се открие сега. Вие във вашите умове може да си предполагате

дали това е вярно. Аз може да ви задам много въпроси. Вие, които живеете сега тук, вярно ли е, че живеете? Аз искам от вас доказателство.

Правят в Сливен един сеанс. Един наш приятел, Димитър Голов, прави сеанса. Явява се един дух, и [Димитър Голов] пита духа: „Ти знаеш ли кой съм?“ Духът му казва: „Ти си Стоян Станчев.“ Той казва: „Аз съм Димитър Голов.“ – „Ти не си никакъв Димитър Голов, ти си Стоян Станчев. Ти си Станчев, понеже стоиш до медиума. Ти си Стоян, понеже стана причина той да заговори и аз да дойда, затова си Стоян Станчев.“ Значи, говори му по дух.

Един музикант след като свири, аз мога да кажа дали той е музикант. Преди да е свирил, не зная какъв музикант е. Но щом като свири, вече зная дали е музикант. За да бъде човек музикант, той трябва да носи онова име, което си го създава. Ние казваме за някой човек, че е добър. Един човек не може да му туриш името „добър“, докато той не проявява доброто. Като прояви доброто, тогава може да му кажеш, че е добър. Като прояви разумността, тогава може да му кажеш, че е разумен. Като прояви справедливостта, тогава може да кажеш, че е справедлив. Като прояви Истината, тогава може да кажеш, че е истинолюбив. В Божествения свят само тогава те кръщават с туй име. Тук, на Земята, казват, че някой е истинолюбив човек, но той е статическо положение – прилича на човек, но същинският човек е онзи, който се проявява.

Следователно същите заблуждения съществуват у хората за Бога. Хората имат много понятия за Бога. Някой път те Му се молят, молят, но Той не ги чува.

Имаме в Стария Завет един пример, когато Израилският народ стана идолопоклонски, служил на лъжливи богове, искали да знаят где е истинският Бог. Отива в това време Илия и казва: „Да принесем жертвоприношение на Бога и Онзи Бог, Който изпрати огън да пояде жертвата, Той е Бог.“ Събират се 400 души лъжливи пророци и от сутринта започват да викат: „Ваале, Ваале, Ваале!“. Илия ги подиграва и им казва: „Викайте по-високо, може да спи, може да е зает с някаква работа, недочува, викайте по-високо.“ След като са се молили дълго, не слиза огън от небето. Тогава Илия направил жертвоприношение, заколва жертвата, помолва се и след известно време слиза от небето огън и пояда жертвата. Тогава Илия избива тия лъжливи пророци.

Сега онези, които не разбират философията, казват: „Как тъй да се избият пророците?“ Много естествено става това избиване. Лятно време Слънцето не избива ли снега? Всичките глави на снега падат, нищо не остава.

Всичките ги изколва до една и на какво стават? Обръщат се на вода и хубави извори. Зимно време, погледнеш, пак започват да възкръсват тия изкланите пророци. Илия ги изкла. Но сега имаме още повече пророци, сега пак трябва да се колят.

Трябва да се изучава физическият живот на хората, понеже той съдържа Божественото в себе си. Той е едно семе, което съдържа всичките възможности. По някой път много духовни хора казват: „В Небето да идем, Небето е разумният живот, там ще изучаваме човека на Земята.“ Щом започнем да изучаваме човека на Земята такъв, какъвто е, ние сме вече в Божествения свят. Щом ти си в Небето и ако идеш да търсиш това, което е на Земята, ти си на Земята. Вие ако се качите в Небето, да ви заведат, вие няма да видите никакви ангели, никакво Божество. Ще видите празен салон, навсякъде празнота. Ще гледате една пустиня, ще се върнете и ще кажете: „Няма нищо там.“

Хората имат едно смътно понятие за Небето. Невъзможно е да стъпи човешки крак в Божествения свят, той може да го зърне отдалече, но там да влезе е невъзможно. На мене няма това да ми разправяте: „Може да го зърне, да го види.“ Често мене някои са ми казвали, че са ходили в Божествения свят и видели Бога. На сарафина не може да прокараш позлатена монета за златна. Като вземе монетата, пробва. Щом се изтрива златото, знае, че е позлатена. Щом не се изтрива и като я претегли вижда, че има известна тежест, знае, че монетата е истинска.

Истината има една определена тежест, която никога не се мени. Единственото нещо, което има тежест, без да се изменя в цялата вечност, това е Истината. И следователно чрез Истината ние подобряваме знанието, подобряваме Любовта, защото Любовта няма тежест. Това е нейното преимущество. Единственото нещо без тежест е Любовта. Единственото нещо, което е безгранично, то е Мъдростта. Единственото нещо, което тежи и което никой не може да дигне, то е Истината. Ти Истината не може да я мръднеш никъде. [Тя е] туй, което никой не може да го мръдне, но което е толкоз подвижно, че то като иска, навсякъде се движи. Като не иска, никой не може да го мръдне. Никое божество, никой ангел не може да го мръдне. Що е Истина? – Туй, което никой не може да го мръдне. Що е Истина? – Туй, което никой не може да го претегли.

Туй са моите определения с кратки думи да ви кажа какво нещо е Истината. Сега, има една Истина, която е отражение. Аз не говоря за това, то е друг въпрос. Като говориш за Истината, да живееш в нея. Да живееш в Истината и да говориш за Истината са две неща различни. Да живееш в Истината с Любов е едно нещо и да живееш в Истината без Любов е друго

нещо. Ти тогава ще живееш в света на мъчението. Да живееш в Истината без Любов е ад, да живееш за Истината с Любов, това е рай. Що е пъкъл? – Да живееш в Истината без Любов. Що е рай? – Да живееш в Истината с Любов.

Следователно ние, хората, сами си създаваме нашия ад и нашия рай. Ти отхвърляш Бога и казваш: „Няма Бог, няма Любов" – ти създаваш ада тогава. Казвате: „Защо Господ създаде ада?" Ти го създаде. Измени възгледа си, възлюби Господа и веднага ще дойде раят.

Всичката съвременна философия е в това: има ли Господ, няма ли Господ. Цели томове се пишат за това. Щом Бог Го няма, адът е там. Щом признаваме, че има Господ, рай има. Като вляза в някой дом, гледам, всичките скръбни – Господа Го няма. Като вляза в друг дом, усмихнати са хората – Господ е там. По някой път гледам по лицата на хората, или като пипна ръката, казвам: Господ е тук. Някой път го няма, студена е ръката, суха е, живот няма. Гледаш някое същество бездушно, хилаво, погледна веждите – недоволно. Казвам: Защо си недоволен?

Един млад момък питам: „Защо си недоволен?" Казва: „Имах една мома, обикнах я, изигра ме." Казвам: „Ти си обикнал чужда, тя не е била от твоето ребро. Има една жена, която Господ е създал от твоите ребра. Ти си обикнал чуждата. Ти ще опиташ, ще пипнеш и ако уйдисват на място – тя е, ако не уйдисват ребрата – ще оставиш, тя е чужда жена. И да се жениш за нея, ще ти я вземат." Сега някой момък иска да се жени. Трябва да види дали е от неговите ребра. Той е имал 13 ребра и от двете тринайсети ребра е направена жената.

От туй число 13 и дявола го е страх. Дяволът и до днес казва: „Тази глава ми побеля от жената. Що ми трябваше да кажа на тази жена да яде от забраненото дърво? Главата ми побеля от туй". Той се оплаква и казва: „Никога не бих накарал една жена да яде плода. Нейната глава не побеля, но моята побеля. Вижте на какъв хал е главата ми, смазала я, толкоз хиляди години все заради нея ме гонят – все заради жената." Туй е фигура на речта. Гонят го, понеже дяволът предаде едно учение на Ева без Любов. Той създаде ада. В този ад го тури Господ, във вечния огън.

Туй, което направим без Любов, в този ад ще влезем, да го опитаме, да знаем за бъдеще как се лъже. Казвам: Вие сега ще идете в своя си ад, който създадохте. Жената, която лъгала един мъж, ще иде в ада; мъжът, който лъгал една жена, ще иде в ада, който създал. Едно дете, което лъгало баща си и майка си, ще иде в ада. Слугата, който лъгал господаря, ще иде в ада и господарят, който лъгал слугата си, ще иде в ада. Всеки в своя ад ще иде.

Учители, свещеници, всички, без разлика, в ада ще идат. Всички, които употребяват Любовта, в рая ще идат. Тук няма никакво лицеприятие.

Та казва Писанието, че е „пълен с благодат и Истина“ Онзи, Който дошъл. Казвате: „Христос как е издържал?“ Само един човек, който е обосновал живота си на Истината, той може да издържи тия страдания. Не е въпрос само за страдания. Много хора са страдали като Христа, но да издържиш страданието, да не роптаеш... Виждаме, Христос и при най-големите страдания казва: „Прости им, Господи, защото не разбират този въпрос.“ Най-после и Той се намира в едно противоречие, казва: „Тъй както вярвам, в Твоите ръце предавам душата си. Туй, което е добро за Тебе, то ще бъде добро и за Мене. Аз понасям с радост всички тия страдания.“ Христос понесе скръбта с радост. Сега ние искаме да понесем страданията и да имаме радост. То е обратен процес. То е най-лесното. Всеки човек, като му дадеш, благодари. Да намериш хора, които благодарят, когато вземеш от тях. Като те обере, няма да благодариш. При какви условия да те обере?

Представете си, че са завързали 20 кила злато на врата и [са] ви хвърлили в реката или в морето. Онзи, който дойде да те обере, да вземе тия пари, той ще спаси живота ти. Значи един човек, който те обира, той те спасява. Ако един човек те обира, за да те спаси, е едно нещо, но ако след като вземе златото и наместо златото тури два килограма желязо, то е съвсем друг въпрос.

Та казвам: Ние, съвременните хора, трябва да имаме съвсем ясна представа за живота. Какъв трябва да бъде животът? Всички искате да бъдете щастливи. Днес може да бъдете щастливи, щом днес може да имате Любовта. Няма нищо по-ценно от Любовта. Един поглед на Любовта струва повече от цялата Земя. Да ви дадат един поглед на Любовта е по-ценно, отколкото цялата Земя със злато да ви дадат.

Вие разсъждавате да имате погледа на Любовта и да имате златото на Земята. Те са несъвместими. Земята е слугиня, служи на погледа на Любовта. Следователно тебе не ти трябва слуга. Тя ще те научи как да слугуваш, пример дава как да станеш господар. Съвременните хора искат да бъдат господари. От Земята ще се научим да слугуваме на Бога. Тъй, както тя слугува, и ние ще слугуваме. Голямо търпение има Земята. Тя изтърпява, нечистотии хвърляме, преработва тия работи.

Хората не разсъждават, казват, че Земята не е жива, но мъртва материя, една топка, която се върти. Едно заблуждение е. Никаква топка не е Земята. Земята е едно живо яйце, голямо яйце, от което всичко се измътя. Яйце, което съдържа всичките яйца в себе си, яйце, което има всичките

възможности.

Пратени сте на Земята да добиете едно от нейните качества. Другояче защо човек ще дойде на Земята? Бог от тази Земя извади онази есенция, най-чистата материя, и създаде човешкото тяло, което отговаря на всичките части на Земята. Има нещо в човека, което отговаря на цялата Земя. Има нещо, което отговаря на Северния полюс, има нещо, което отговаря на Южния полюс, има нещо, което отговаря на изток; има нещо, което отговаря на запад. Защото северът, това е Истината, или посоката на нашата глава. Северът е горе – нашата глава, югът е долу – нашите крака. Югът е Добродетелта. За да бъде човек добър, в него трябва да е добре организиран южният полюс. За да бъде истинолюбив, трябва да е организиран северният полюс. Или, ти за да бъдеш истинолюбив, главата ти трябва да бъде добре организирана. За да бъдеш добър, сърцето ти трябва да бъде добре организирано.

Сега, аз за това, което ви говоря, не мислете, че всичко може да го направите. Върху този въпрос няколко милиона лекции ще ви държат, докато го разберете. Аз мисля, още десет милиона лекции има да слушате върху този въпрос и тогава едва ще надзърнете. Десет милиона лекции като ме слушате, слънцето на хоризонта ще се покаже. След десет милиона сказки Божественото слънце ще го видите и ще кажете: „Разбирам.“

Сега вие ще кажете: „Много дълъг период.“ Десет милиона сказки, по една на година – десет милиона години. Който отива на театър, не трябва да се интересува за времето. Десет милиона години за мене нищо не значат. Десет милиона години за мене са един Божествен ден. Вие ако влезете в Небето, десет милиона години като седите, като ви кажат да се върнете, ще кажете: „Чакайте, едва сме влезли.“ В този, щастливия живот, времето ще ви се види малко, ще кажете: „Нищо не съм видял.“ Нещастието продължава времето, щастието го съкратява. Следователно блаженството е така съкратило времето, че милиони години нищо не значат. Нещастията, мъчнотията така са продължили времето, че минутата са я направили милиони години.

Сега не искам да ви кажа къде е Господ, искам да се занимая с онова, което Господ е направил. Казва: „Бог никой никога не е видял.“ Казва: „Бог взе пръст, направи човека и вдъхна дихание.“ Виждали ли сте строежът на ръцете какво означава? Възлите какво означават, първият пръст какво означава, вторият пръст, третият пръст, какво означава дланта ви? Една жена не може да живее с мъжа си. Аз да ви кажа защо: тя не е запозната с повърхността на ръката. Щом я бие мъжът ѝ, не познава ръката. Щом

познава горната част на ръката, мъжът като писано яйце ще я гледа. Мъжът, който страда, не познава долната страна на ръката. Защото долната страна на ръката на мъжа е жената. Тази жена, която носи [на] ръката [си], не познава, че [с] онази, която е вън, как ще живее? Съобразно тази жена, която носи на ръката си, както познал, така ще познае и онази жена.

Сега практически вие искате хората да бъдат добри с вас. Помнете един закон: Човек, който не знае как да се отнася добре със своето тяло, със своите ръце, със своите крака, със своите очи, със своя нос, със своята уста, със своите гърди, със своя стомах, и хората не може да имат уважение към него. Ако нямаш уважение към своята глава, за своя мозък, туй вещество, което Бог е турил, онази сила, която е скрита... Ако нямаш уважение за своето сърце, за живота (понеже сърцето е свързано със слънчевата система, с енергиите на живота)... Ако ти не си добре запознат с дихателната система, която вдъхва диханието вътре на Бога и то оживява...

Вие мислите да умрете и да идете на оня свят. Нищо няма да научите. Господ ви е пратил тук да учите, вие искате да изклинчите, че в оня свят да идете. Малките деца от отделенията отиват в университета. Оставете тия работи, свършете отделенията, прогимназията, гимназията, университета, после ще влезете в живота. То е естественият ход. Може да идете и в оня свят, но само външно ще го видите. Вие не можете да вземете участие вътре в живота.

Ти искаш да те обичат хората. Знаеш какво нещо е да те обичат? Трябва да участвуваш в живота. Какво си направил, за да те обичат? Досега Бог, Който те е създал, не си Го обичал, нищо не си направил заради Него, искаш другите хора да те обичат. То е невъзможно. Според както мислим, както чувствуваме, Бог възвръща нашите мисли на Земята и всеки от вас преживява своя си живот. Казвате: „Дотегна ми да живея.“ Че как живееш?

Сега аз нито на кафе гледам, нито на боб гледам. Аз съм човек, който съм изучил туй, което Бог е създал. Цялата природа съм я проучил тъй, както никой друг не я [е] проучил. Аз съм проучил дърветата така, както никой друг не ги е проучил. Аз съм проучил камъните тъй, както никой друг не ги е проучил. Аз съм проучил водата тъй, както никой друг не я е проучил. Казвате: „Кога си ги проучил?“ Кога съм ги проучил, то е моя работа. Че съм ги учил, учил съм ги. Искам да ви кажа, че и вие трябва да учите. Всекиму се дават условия, но ако не вложите Любовта в онова, което Бог е създал, няма да имате никакъв успех.

По какво се познава Любовта на Бога? Търсите Любовта. Изядете една

ябълка – то е Любовта на Бога. Този сладък вкус е излязъл от Бога. Ядеш една круша – този вкус иде от Бога. Дишаш – туй приятното, което въздухът има, то е излязло от Бога. Светлината приемаш – туй приятното, което светлината създаде, то е Бог. Светлината, Божественото възприемаш и ти казваш: „Къде е Господ?“ Туй приятното, което възприемаш, то е Бог. Ако Този, Който ти е дал радост и веселие, милиони години е проявил дълготърпение и ти не Го познаваш и питаш: „Къде ли е този Господ?“, то е материално схващане. Търсиш Го някъде.

Но всяко нещо има свой фокус. Поставете се точно на фокуса, нито напред, нито назад, но на фокуса, дето предметите са най-ясни. Щом си неразположен, не си на фокуса. Щом си болен, не си на фокуса. Щом си сиромах, не си на фокуса. Щом си невежа, не си на фокуса. Щом не говориш Истината, не си на фокуса. Щом не ти вярват, не си на фокуса. Щом се разболяваш, не си на фокуса. Щом умираш, не си на фокуса. Тури се на фокуса веднага, няма да умреш.

Да ви приведа един пример. В древността осъдили на смърт един престъпник. Царят дошъл и искал да види неговото наказание, понеже извършил много престъпления. Той казва на царя: „Аз съзнавам всичките престъпления и ще ги изправя. На всички хора, които избих, ще им върна живота. Ако ме убиеш, по-велик няма да станеш. Аз като вляза в света на душите, ще ти направя повече пакост. Остави ме да живея – и на тебе ще бъде добре. Сега зърнах Господа и ми остава сега онова, което видях, да го изпълня. Ако не го изпълня, тогава ми тегли присъдата.“ Царят се поусмихнал и казал: „Дайте му свобода.“ Този престъпник станал един от най-големите светии на времето си. Станал най-ученият човек, донесъл на царя и държавата най-големите блага.

Трябва да бъдем готови да изправим прегрешенията си. Ще кажете: „Всичко туй го направихме, ще го изправим, понеже зърнахме лицето на Бога. Както бяхме усърдни да правим престъпление, така ще бъдем усърдни да правим доброто. Както бяхме усърдни да направим своя ад, така ще бъдем усърдни да направим своя рай. Защо да не се заемем да създадем нашия рай? Какво ни коства да създадем нашия рай сега?“ Може да ви наведа много примери. Ако четете Библията, там има една земя, която е наречена Офир, дето има много злато, слонова кост, търсят тази земя, знаменита е била. Тази земя изчезнала, понеже царят, който живял в тази земя, имал 600 жени и много жестоко се отнасял към своите поданици, към народа си много зле се отнасял. Един ден дошъл ангел от Небето и му казал: „Господ иска да измениш живота си, да не се отнасяш така зле. Търпението се е изчерпало на Бога, по този начин не може да търпи да живееш.“ Царят веднага заповядал да го екзекутират. Не

признавал никого. Вечерта още паднали бодли от небето и разрушили цялата земя на тоя цар.

За този разказ имаме разказа за Содом и Гомор. Че туй е станало с нас! Онази земя, в която живеехме, изгонването на човека от рая е из тая земя. То е описано като за Адама и Ева, но то е съвсем друга история. Тя седи така: Съществувала една раса много възвишена, която раса се е отклонила от Бога, влязла вътре в материята. Та покрай тях и другите по примера вървят. Синът върви по примера на баща си. Дъщерята върви по примера на майка си.

Един от тия първичните, които са останали да не съгрешат, е Христос, Който слязъл на Земята, за да възвърне човечеството. Сега всичките решиха да поправят погрешката. Той отиде в ада и показа погрешката им, какви са били техните заблуждения, извади ги.

Казвам: Поправете вашите погрешки на миналото. В целия свят поправлението трябва да стане, да се поправят всичките погрешки. В какво седи новият ред на нещата? Брат брата не трябва да изнасилва. Брат сестра си не трябва да изнасилва. Господар слугата си не трябва да изнасилва. Слугата господаря си не трябва да изнасилва, учителя – учениците си, учениците учителя си не трябва да изнасилват. Никакво насилие в разумния живот не се позволява.

Онова, което разрешавахме на Земята, говори не за горния живот. На какво замязахме? Сега погледнете тия хора на какво мязат, като ги срещнеш. По-напред бяха ангели, сега те са изопачени, черепите, ръцете им, очите са като на един престъпник. Ръцете на убийците са дебели и къси, главата – чрезмерно широка, челото много ниско, отпред сплеснато, отзад издигнато. Разгледайте главата на един вълк, разгледайте главата на един тигър, разгледайте главата на една кобра – тя е широка при ушите. Всички ония същества, които са миролюбиви, имат съвсем друга конструкция.

Ние искаме сега такива, каквито сме, да влезем в Царството Божие. Аз ви казвам: Вие от една круша може да вземете един неузрял плод, но няма никакъв вкус. Може да го вземете да го консервирате. Избират се най-хубавите плодове за това.

Хората са плодове на Божествения свят. Бог очаква. Ние ако не станем най-хубавите плодове, каква цена имаме? Ако Бог се е жертвувал заради нас, защо и ние да не се жертвуваме за Бога? Бог не изисква това. Той сам се е жертвувал. Следователно и ние ще се жертвуваме. Бог като се е жертвувал,

ни най-малко не се е изгубил, проявил [е] своята сила. Ние като се пожертвуваме в света, ставаме силни. Сега всички казват: „Като се пожертвува човек, става лошо.“ Като се пожертвува човек, става силен. Ледът като се стопи и стане вода, водата е по-силна. Водата като пара е още по-силна. От пара пак може да се превърне на вода. Водата може да се превърне на лед. Всякога, когато нещата се превръщат от едно състояние в друго, водата е по-силна от леда, парата е по-силна от водата.

Та казвам: Ако ние се пожертвуваме, ние ще станем по-силни. Вие мислите, като се пожертвувате, ще изгубите нещо. Не, ще се трансформирате. Вие срещнете един учен човек. Най-първо не се заражда Любов, но гледате по кой начин е станал [учен], да вземете знанието, и вие да станете авторитет. Пример за такъв авторитет имаме за един млад българин, млад момък, името му Илия, сега е в Америка, Илия първозванец. Кортеза се прочува като ясновидка. Той отива със смирение и гледа какво прави. Шест месеца седи и гледа, най-после се подига и казва: „Зная повече от Кортеза.“ Видял, че кади на всяка икона с тамян. Този Илия се фотографира и туря Бог Отец от дясната си страна, Сина Божи Христа туря от лявата си страна, Духа Святи – отгоре и той по средата. И на мене ми изпрати един образ – прочул се в света.

Така знание не се добива. Един учен човек като срещнеш, ще го залюбиш. Ако искаш да ти даде знание, един учен като срещнеш, ще го възлюбиш. Един художник като срещнеш, ще го възлюбиш. В света хората се изявяват само като ги възлюбиш. Да възлюбиш ближния си. Приложете закона. Ако ти не може да възлюбиш човека, всякога ще бъдеш невежа.

И себе си да възлюбиш. Често и върху себе си хвърляте съмнение. Донякъде вярвате в себе си. Като остареете, казвате: „Остарях.“ Ти започваш да се лъжеш, че си остарял. Кой ти каза, че си остарял? То е първата измама на дявола, че си остарял. Поумнял си. Казва: „Аз се подмладих.“ Младостта носи сила в себе си. Младостта носи голяма сила. Посланието казва: на младите, които победиха лукаваго. Кои са млади? – Които побеждават лукаваго. Кой е стар? – Който никога не се обезсърчава. Ако ти си се обезсърчил, че си стар, де ти е знанието? Като гледам, някои стари казват: „Побеля ми главата.“ Мене не ме интересуват твоите бели коси, но ме интересува чисто ли е сърцето. Главата е побеляла, но сърцето не е побеляло, умът не е побелял. Ако побелее умът ти и сърцето ти, вече има на какво да разчиташ. Светлината и желанието, то е здравословно състояние.

Казвам: Приложение трябва. Вие седите по някой път и страдате по единствената причина, че нямате правилни отношения към средния

пръст. Средният пръст означава справедливост. Щом не обичате средния пръст, не сте справедлив човек, нищо повече. Това е, което аз зная. Ти някой път не зачиташ достойнството на хората и на себе си – ти нямаш отношения към показалеца. Този пръст е за достойнство. Този пръст господарува във всички същества, които са разумни и духовни. Ти трябва да разбираш. Той е роб заради тебе, ти ще черпиш сила. Ти казваш: „Този пръст ми е изкривен.“ Той е инертен, ще приемеш, ще го обърнеш, ще го пипнеш, ще ти дойде нещо в главата. Аз съм виждал: българинът, когато иска да си припомни нещо, туря пръста на челото, казва: „Разбрах.“ Ще почетеш първия пръст, ще ти даде достойнство. Ще почетеш средния пръст, да бъдеш справедлив. Ще почетеш безименния пръст, за да имаш красивото. Ще почетеш малкия пръст, той е секретар на боговете. Ако него не обичаш, твоите материални работи ще бъдат неуредени. Дето вземеш, не връщаш, дето трябва да дадеш, не даваш, оттук ще вземеш, оттам ще вземеш – не върви.

В оня свят като идете, ще кажат: „Я си покажи дясната ръка“, ако е мъж. Ще кажат: „Върнете го на Земята.“ Жена като иде, ще покаже лявата ръка. И на нея ще кажат: „Назад!“ Сега се формират ръцете. Тогава само като покажеш ръката, ще видят какво си постигнал.

Един американец намира един банкер и му казва: „Разбираш от хиромантия? Виж на ръката ми колко ще ме кредитираш.“ – „1000 долара.“ – „Дай. Ще опиташ дали е вярно знанието ти или не.“ След две седмици той връща хилядата долара. Казва: „Виж ми другата ръка, за колко ме кредитираш?“ – „За 2000.“ – „След четири седмици ще ме опиташ.“ Връща парите след четири седмици. Казва: „Разбираш от физиогномия? Я виж очите ми. Колко кредитираш?“ – „10 000 долара.“ – „Дай ми ги.“ След един месец връща ги. – „Виждаш ушите ми, за колко ги кредитираш?“ – „50 000.“ Дава му. Той пипнал ушите. Сега ушите на младата мома струват повече. Ухото не може да се бута. Той само прекарал ръката си по ухото и приятно му станало. Казва: „50 000 долара.“ Само като бутнал по ухото, казва, че дава 50 000 долара. Има хора, които ще дадат 50 000 само да те бутнат по ухото, но трябва да бъдеш млада мома, сърцето ти да е пълно с Любов, умът ти – със светлина, душата ти – пълна с Истина, тогава може да се бутне ухото.

Ние, съвременните хора, отсега трябва да се подмладим. Има за какво да живеем. Казва: „Какво ли ни чака за бъдеще, страшен съд.“ Знаете ли нещо за ръцете? За бъдеще като дойде един човек, ще си покаже лицето, ръцете и ще каже: „Туй, което виждаш, за лицето ми колко ме оценяваш?“ Колкото оцени, той ще бъде доволен. Десет долара оценява – десет. Ако оценява пет долара – пет, ако един – един. Колкото оцени, толкоз ще даде.

Оценка ще има.

Две неща велики има в света: да знаеш, че има някой, който те обича, и да знаеш, че някого ти любиш. Това са две неща велики. Да знаеш, че има някой да те обича, да знаеш, че има кого да любиш, че заради него си готов да направиш всичко. Да знаеш, че някой те обича, готов е заради тебе всичко да направи. Без тия две величини в света, ако не вложим туй знание на Любовта, с какво ще започнем? Или с едната Истина, или с другата трябва да започнем. Или с Любовта, или с Обичта трябва да започнем.

Трябва да знаеш да обичаш и като обичаш някого, да не ходиш да го човъркаш, че има престъпления. Изключено е онзи, когото обичаш, да направи престъпление и онзи, който те обича, не може да прави престъпление. Ако той не вярва в твоята Любов, той не е прав. Сегашните хора подозират. В туй подозиране няма никаква Любов. Който люби, престъпление не прави. У хората на Обичта и Любовта е абсолютно изключено всякакво престъпление. За мене е изключено. Роденият от Бога – онзи, който има Любовта и Обичта, той е роден от Бога – грях не прави.

Сега аз не се спирам върху погрешките, то е друг въпрос. Не мислете, че ръцете всякога може да бъдат чисти. Ние живеем в една материя, която не е чиста. Ще се окаляме. Има достатъчно вода, ще се очистим. Казват за Едисон, след като е работил целия ден в своята лаборатория, опръскал дрехите си с разни химикали, вечерно време сяда на един стол и през един диск пускал ток. За 20 минути дрехите му се изчиствали. Ще се туриш на Божественото търкало, ще пуснеш този ток и след 20 минути ще бъдеш чист, всичките петна ще изчезнат.

В съзнанието ще бъдеш добър и весел. Защо да не носиш Божията Любов, да си свободен от всички съмнения и дрязги човешки. Че някой не те обичал – то са заблуждения. Да ви не интересуват заблужденията на хората. Тях ги дръжте отвън. Интересувайте се от хубавите образи, които Бог е създал в света. Интересувайте се от хубавите образи, които ангелите са създали в света. Интересувайте се от хубавото учение, което великите хора създадоха в света.

Казвам: Цялото човечество и всичките народи са призвани. Според мене един народ трябва да бъде разумен. Силата седи в неговата разумност. Един народ трябва да бъде добър. Силата седи в неговата доброта. Един народ трябва да се състои от здрави членове. Всичките членове трябва да бъдат здрави, да има здраво поколение, всичките моми и момци да бъдат здрави.

Бъдещата религия не е само да вярваме в Христа. Трябва нещо положително. Написаното вече трябва да се чете. Туй тяло, с което ти си роден, тоя образ, тия очи, тия вежди, всичко ще четеш. Ще си пипнеш косата, ще видиш каква е. След като туриш ръката си, че ти става приятно, добра е. Като туриш ръката на гърдите си, да ти стане приятно. Като туриш ръката върху едната си ръка, да ти стане приятно, като туриш ръката си върху другата, да ти стане приятно. Здравият човек като тури ръката си на коляното, да му стане приятно. Ако искате диагноза, здравият човек където и да тури ръката си по тялото, му е приятно. Като тури ръката си на тази страна, дето е болна, усеща дисонанс. Научно е доказано, че лъчите, които излизат от тялото на болния, са пречупени. Лъчите, които излизат от здравите места, не са пречупени. От здравия човек ще видите да излиза светлина, бяла светлина. От болния лъчите, които излизат, са като драка начупени.

Сега казвам: Вие сте храм на Бога. Този храм е създаден да служи на Бога. Говорим за тайна станция. Ако ти не пазиш себе си, ако с тази глава не може да мислиш хубаво за Бога, ако с туй сърце не може да обичаш, ако с твоята душа не може да обичаш, да възлюбиш Господа с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си сила, кога ще Го обичаш? Цялото човечество с тебе трябва да е занято. Във физиката да чувствуваш тази Любов. Човек, който може да люби в душата си, със сърцето си, с ума си, със силата си, този човек всякога съществува. Този човек е безсмъртен, нищо повече. Щом престанеш да обичаш, колебаеш се с ума си, колебаеш се със сърцето си, болезнените състояния идат. Трябва една диагноза.

За бъдеще какви трябва да бъдат максимите? Ще любиш, ще търпиш хората, както Бог ги търпи. Ще бъдеш към тях снизходителен, както Той е. Не изведнъж, постепенно. Той е дълготърпелив, ние трябва да бъдем търпеливи. Той е вселюбящ, ние трябва да бъдем любящи. Ще мязаме на Бога.

Като се върнете дома, поблагодарете на Господа, кажете: „Господи, прости ни прегрешенията, които направихме против нашите ръце, че не проявихме нашата правда. Прости нашите прегрешения, че доброто, което искаха нашите крака да направят, не го направихме. Прости, Господи, прегрешенията, че очите, които ни даде, искаха да покажат Истината, [а] ние не я показахме. Прости за ушите, които ни даде да слушаме твоята Мъдрост, [а ние] не слушаме. Прости и за прегрешенията на устата, която ни даде да говорим любовно, [а] ние говорим какво ли не. Прости ни за тия прегрешения, отсега нататък решаваме да живеем тъй, както искаш. Да осветим Името Ти с всичкия си дух и с душата си да

търсим Твоето Царство и неговата Правда и със сърцето си да изпълним Твоята воля сега и всякога.“

Ако птицата в тихо време хвърка, а в бурно не хвърка, не е птица. Птица е онази, която и в тихото, и в бурното време знае как да се справи с мъчнотиите си. Ако ние, хората, не можем да се справим с големите мъчнотии, ако се справяме с тихото време, а в бурното не можем, не сме хора.

Желая на всинца ви да се справите в тихото и в бурното време с мъчнотиите си!

„Добрата молитва“

15-а беседа, държана от Учителя
на 24.I.1943 г., неделя, 10 ч. сутринта,
София, Изгрев.

1943_01_24 Вратите на Любовта
утринно слово

ВРАТИТЕ НА ЛЮБОВТА

„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитва на Царството“
„В начало бе Словото“
Ще прочета няколко стиха от дванайсета глава от евангелието на Йоана. Вие си прочетете цялата глава после, аз ще прочета от 37 стих до края.
„Аз мога да любя“
Изпейте песента „Химн на Великата душа“.

Не върви, понеже вашето величие изпъква, та Божието величие остава назад. Там е дисхармонията.

Два порядъка има в света, които нам са неизвестни: малкият порядък, който трябва да го наблюдаваме с микроскоп, и големият свят, който трябва да намаляваме. Тъй щото и двата са неизвестни. Живеем между две неизвестни величини.

Симеоне, кажи едно число. „47.“ (Прочете се тази страница от томчето „Дали може“.)

Лулчев да каже. „11.“ (Прочете се.)

Емануил Иванов. „278.“ (Прочете се.)

Вие се учете сега. Косъм по косъм цяла дреха става. Сега се правят бъдещите дрехи.

Боян Боев. „10-а страница.“ (Прочете се.)

Паша Теодорова. „156.“ (Прочете се.)

Стоянова. „153.“ (Прочете се.)

Николина Балтова. „203.“ (Прочете се.)

Всички съвременни научни теории носят само закуска. Или някой е пил някоя малка чашка коняк или ром, или винце за аперитив. Животът зависи от три правила. Любовта има три врати. От тия три врати зависи състоянието на хората. На някои и трите врати са затворени. На някои едната врата е отворена. Една врата има в Божествения свят, една врата има в духовния свят, една врата има на земята. На земята вратата е почти затворена. Много рядко се отваря вратата на любовта. Всичките нещастия произтичат, че хората седят при тази врата и хлопат, хлопат. Трябва да чакаш, когато се отвори. С хлопане никой не отваря. Много говорят за любовта. Може да хлопаш цял един живот на физическата врата на любовта, и тя не се отваря с хлопане. Запример имате примера за десетте девици, които чакат на физическото поле вратата да се отвори, да дойде младоженецът. Петте девици усещат, че трябва да имат масло в своите масленици. Които нямат, искат на заем. Онези им казват: „Идете да си купите." Четете историята на Мойсея. Когато беше в пустинята, вижда горящата къпина. Тя беше отворена – физическата врата на любовта. Господ казва: „Чух въздиханието на Моя народ, решил съм да те пратя да му помогнеш." Мойсей се приближава като обикновен човек. Спре го Господ и казва: „Изуй обущата си, мястото, на което стоиш, е свято, с чисти крака трябва да влезеш." Чудни са съвременните хора, искат с обуща да влязат там, дето е любовта. Светотатството на всички хора е там. На физическото поле, в духовния свят, в Божествения свят трябва да изувате, краката чисти трябва да бъдат. С обути крака не се влиза. Искате да имате любовта на някого с обути крака? Никога. Всеки, който е обут, не може да го любят, невъзможно е. Вие може да говорите, каквото искате, но на мен не ми говорете, че обут човек може да го любят. Аз съм извън заблужденията на хората. Казвам правилото: ти ще носиш обувките, които Бог ти е дал, не хората които ти ги дават. Тия обувки, които носим, са човешки порядък на нещата. Тялото, с което живеем на земята, с него не можем да влезем в любовта. За да влезем, трябва да излезем из тялото навън. Мислиш, ако коремът ти е голям, да влезеш в любовта. С голям корем не се влиза. Какво ще се лъжем? Мислите ли, че с тесни гърди ще влезеш в любовта? Не може да влезеш. Мислиш ли, ако си болен, може да влезеш в любовта? Не може да влезеш. Аз се чудя някой път колко криво разбирате туй, което говоря. За Новата година говорих. Турили в моята уста, че след два месеца ще се свърши войната. Ами след два месеца като не се свърши войната? Аз не казах това. Казах: „Аз няма да ви кажа кога ще се свърши. Има възможност да се свърши през тази година."

Всичко в живота може да се постигне само когато се прилага. Аз се чудя. Тук преди години имаше сестри. Дойде един брат от провинцията, ясновидец. От братството отидоха при него, да се осведомят за онова, което ще каже. Двама братя и сестри бяха тръгнали да идат в Македония, да

проповядват. Доста напреднали сестри ходиха, врачуваха им. Тия врачувалници ги няма. Врачувалникът и врачувалниците изчезнаха. Сестрите ходиха да се учат какво ще кажат. Нямам нищо против врачувалниците и врачувалника, ако е чист извор. Опитай водата хубава ли е, чиста ли е. Щом пиеш, че побият те тръпки, зараждат се болезнени състояния в стомаха, тази вода не е здравословна. Чудни са суеверията. Казваха, че войната ще се свърши през октомври, през декември ще се свърши, на Рождество ще се свърши. Нареждат. Всички вярват, ще се свърши. Казвам, кой право казва? Казвам, онзи, който право казва, той трябва да е силен да наложи това. Единственият, Който може да наложи това, е само Бог. Онзи, Който е създал света, Той може да наложи, което иска. А пък хората, които са създадени, не може да наложат. Те може да врачуват. Врачувалник в Русенско, в Делиормана, правят спиритически сеанс. Явява се една сестра медиум на двайсет години. Един брат ръководи събранието. Започват много добре, явяват се духове. Най-после младата сестра казва: „Духовете заповядват ти да се ожениш за мене." Баща му не иска тази мома. Цял един скандал става. Нещо, което Бог заповядва, никой не може да се противи. Нещо, което Бог не е заповядал, всякога има противоречия. Всички неща, дето има противоречия, не са Божествени. Помнете едно правило: щом имате една идея, в която се раждат противоречия във вас, тя не е Божествена идея. Божествени идеи са онези, в които не се явява някакво съмнение: нито в ума, нито в сърцето, нито в духа, нито в душата. Някой дойде със съмнение, влиза и мисли, че е Божествено. То е човешки порядък.

Казвам, знайте, много рядко се отварят вратата на любовта на земята. Всичкото нещастие седи в това, че хората проповядват любовта на земята. Трябва да знаят кога е отворена вратата. На някои двете врати са отворени: на Божествената любов и на духовната любов. Физическата врата е затворена, не може да се прояви. Някои от вас имате желание да ви обичат. Оставете се от туй заблуждение да ви обичат. На какво основание ще ви обичат? За какво ще ви обичат? Нека имаме конкретно една идея. Един певец се обича за хубавия глас. Един цигулар се обича за хубавото свирене. Един художник се обича за рисуването. Здравият човек се обича за здравето, умният – за неговия ум, силният – за неговата сила, добрият човек за неговата доброта, не статическа доброта. Вие искате да ви обичат. За какво да ви обичат? Казва: „Той не ме обича." Сега, ако аз от вас изисквам да ме обичате, за какво може да ме обичате? Ако сте гладни, че може да ви нахраня, ще ме обичате. Ако сте жадни, че ви утоля жаждата, ще ме обичате. Ако сте болен, че мога да ви излекувам, ще ме обичате. Ако сте невежа, ще ви дам знание, да ме обичате. Нещо трябва да направя за вас, което е безкористно. Без да направя нещо, защо ще ме обичате? Аз съм пратен от Господа пророк, да оправя света. Вие ще тръгнете отподире, ще

започнете да разгласите, че дошъл някой пророк на света. Тия пророци забъркаха света, защото са много. Във времето на Илия имаше четиристотин лъжливи пророци. Само Илия беше Божествен пророк, другите четиристотин бяха лъжливи, които казваха какво ще направи Господ. Четиристотин към едно. Питам, колко пророци има сега в света? Всичките пророци казват: „Да победим, силни да станем, нов ред ще турим." Че как ще турят този новия ред и порядък? Новия порядък го туря слънцето, порядъка го туря въздухът, порядъка го туря водата, порядъка го туря хлябът, порядъка го туря самата земя. Ние искаме да турим нов порядък. Откъде ще вземем този новия порядък? Някоя мома се жени за момъка, да живее щастливо. Откъде ще вземе щастието? Първата жена парясал, жени се за втора, и тя, глупачка, очаква да живее с него щастливо. Може да ви приведа доста примери за женени за втори път. То е човешки порядък.

Сега при нас. Не е въпрос за женитба. Повярваш в едно учение, ти си се оженил за него. Започнеш търговска работа, ти си се оженил. Свещеник си, ти си се оженил. Учител си станал, ти си се оженил. Целият свят е от женени хора. Казва: „Аз не съм женен."

Помнете вратата на вашата любов на физическото поле и не позволявайте, когато вратата е отворена, да влезе някой с обути обуща. Който и да е, и светия да е, като дойде, да изуе обущата си. И цар да е, който и да е, трябва да се пази. Казвате: „Той е светец, може и с обути крака да влезе вътре." Аз не вярвам в един светец, на когото краката му миришат. Той е нечист. Аз не вярвам в един светия, на когото очите са гуреливи. Трябва да се очистят. Извинява се. Гурелите какво показват? Гурелите казват на светията: „Чист трябва да бъдеш." Той не е чист и гурелът казва: „Чист бъди в мисълта." Ще му каже: „Като дойдеш при мене, да нямаш гурели. Ще идваш, когато нямаш гурели." Аз, като гледам, по някой път идват хората при мен, съжалявам. Казва: „Аз много вярвам в тебе." Много вярва в мене. В какво вярва? Казва: „Може ли да ми помогнеш?" Казвам: „Какво?" Казва: „Имам нужда от две–три хиляди лева за една полица. Ти имаш толкоз вярващи богати, вярват в тебе. Като им кажеш една дума, ще ти дадат." Там е трагедията, че аз, като раздадох всичкото богатство, че никой банкер нищо не дава, нито признава, че съм дал. На който банкер да му кажа, че ми дължи, той ще повярва ли? Аз няма да бъда толкоз глупав да кажа, че съм дал нещо на света. Аз само за пример го давам. Отдавна съм събрал своето богатство. Всичко, каквото имам в света, е каймета, звонковото богатство го скрих. Сега ще намерите само каймета. Всички скъпоценности ги няма вече. Не мислете, че вие може да станете щастливи. Не се лъжете. Човек, който не е влязъл във вратата на любовта, той щастлив не може да бъде. Човек, който не е влязъл във втората врата на любовта, добър не може да

бъде. Който не е влязъл в третата врата на любовта, той умен не може да бъде. Има един стих в Писанието, казва Христос: „Ето, хлопам, и кой отваря?“ Колко от вас има, на които, като е хлопал Христос, че са Му отворили вратата? Колцина от вас, които сте напреднали почти, имате същата опитност на онази негърка, която, на деветдесет години била негърката, живяла в Америка до една семинария, и студентите слушали, че казвала: „Господи, прибери ме, не искам да живея.“ Все туй казвала. Трима души се представили като трима ангели и една вечер хлопат. Казва: „Кой е там?“ „Трима ангели от небето. Господ ни прати, да ти вземем душата.“ „Кажете на Господа, че нея я няма тук.“ Ето в какво седи простата работа. Ще каже някой: „Аз много зная да свиря.“ Дадеш му просто упражнение, казва: „Чакай да го упражня.“ Изведнъж не може да свири. Какво знание има? Като му дадеш едно упражнение, не може да го изсвири добре. Имайте за любовта само едно свещено чувство.

Любовта еднакво постъпва и в Божествения свят, и в духовния, и във физическия свят. Само тя борави на физическия свят с най-малките величини, а в Божествения свят – с най-големите, в духовния – със средните величини. Може вие да се заблудите, като казвам малки величини. Малка величина или голяма величина, те са относителни мерки, но имат еднаква валидност. Ако имате едно същество, което има първата степен на любовта, може на гърдите му да поставите цялата земя, и то ще я носи. Леко ще я носи, като перце. Ако поставите на гърба му слънцето, и него ще носи като перушинка. Най-малкото същество невидимо, което притежава любовта, може да носи на гърба си земята и слънцето. Ще ви приведа пример. Когато Бог създаде Адама, беше целият рай на негово разположение, с всичките възможности, и той беше недоволен. Гледа: животните по-низши, но и те не може да го разберат. Като тури имена на тях, Адам направи една погрешка, че тури лоши имена. Магарето и до днес не може да се оправи със своето лошо име, което му тури. И волът не може да се справи, и свинята не може да се справи. Рибите, на които тури имена, не могат да се справят. За тия имена, които Адам им тури, сега ги пържат. Казват: „Кажи си името.“ Защо пекат рибите? Казват им: „Кажете си името, което Адам ви тури.“ И те, като не може да си кажат, пекат ги. Защо колят една овца? Казват: „Какво име ти тури Адам?“ Овцете не знаят какво име им тури Адам. Ние казваме, че Адам им турил имена. Адам трябваше да им тури ония имена, които бяха в Божествения свят. Не кръщавайте любовта с вашите имена. Вие как кръщавате любовта? Казвате: „Тя е Божествена любов, тя е духовна любов, тя е земна любов.“ За мене Божествената, духовната и земната любов е една и съща любов. Земната любов е спъната, вратата са затворени, понеже работи. Тя работи, затуй нейната врата е затворена. Много рядко се връща вкъщи, затуй вратата са затворени. Ще търсите любовта, когато се връща вкъщи. Тя е на

работа, запретнала ръкави, работи. Не чака да я облекат с воали, с копринени дрехи, мъжа – с редингот.

Любовта носи три подаръка на света. Първият подарък, то е светлината, която носи за човешкия ум. Вторият подарък, това е топлината, добрите чувства, които носи за сърцето. Третият подарък, това е силата, храната, която носи за човешкото тяло. Любов, която не носи светлина за човешкия мозък, любов, която не носи топлина и добри чувства за сърцето, любов, която не носи сила и храна за тялото, това не е любов. Имайте известна мярка. Аз се чудя на големите заблуждения. Имах един приятел американец, доста способен американец, студент. Казва ми: „Аз мога да спра слънцето." Казвам: „Възможно е." Казва, че и земята може да спре, но не иска да прави този опит. Може да спре слънцето в себе си, своето слънце да спре, да престане да се движи, но да спре външното слънце, което се движи, то е невъзможно. Казва: „Аз може да го спра, да го потъмня." Тук имаме едно слънце: като завъртим ключа, може да потъмнее слънцето. Аз заповядвам на моето слънце, но да кажа, че аз заповядвам на слънцето горе, не си правя илюзии. Аз се радвам, че това слънце не се подчинява. Защо трябва да му кажа да не свети? Един ден ще кажа на хората: „Да ме слушате, понеже ще заповядам на слънцето да не свети." Оставете се от тия заблуждения. Не заплашвайте хората с любовта си. Аз искам новите хора да бъдат свободни от заблуждения. Може да кажа, че обичам парите. Обичам парите, но не съм роб на парите. Аз съм господар, те са слуги. Аз бих желал всичките хора да бъдат богати, но да бъдат господари на парите. Аз бих искал всичките да носят злото, но да бъдете господари на злото. Не да бъдете роби на злото. Аз бих желал да бъдете добри, но бих желал да бъдете слуги на доброто. Злото да ви служи, да бъдете господари на злото, а вие да бъдете слуги на доброто. Това са Божествени правила. Ако ти не може да бъдеш слуга на доброто и ако ти не може да бъдеш господар на злото, ти в първата врата на любовта не може да влезеш. Първото нещо е да станеш слуга на доброто и да бъдеш господар на злото. Тогава ще те пуснат да влезеш през първата врата на любовта. Ще изуеш обущата си да влезеш в първата степен на Божествената любов на земята. Аз ви казвам как може да влезете с изути крака в Божествената любов. Като бъдете господари на злото и слуги на доброто, да си изуете обущата и да слушате онова, което Господ ще ви каже. Той ще ви каже следното: „Идете да разнасяте любовта Ми по целия свят. Чух въздиханието на всички души в света, идете да разнесете любовта Ми по целия свят." Тъй ще каже Господ. Сега не мислете, че туй, което имате, не е важно. Това са ценности. Сегашните ви ценности, ако не се обърнат в ценности на любовта, един ден ще се обезценят. Туй, което сега имате, ако не вземете предпазителни мерки, един ден всичкият ваш капитал няма да струва нищо. Вие ще мязате на онзи българин, който в

1914 година вложил 600 000 марки в една германска банка и казва: „Осигурих се.“ След шест месеца дойде в Германия инфлацията, и му пишат: „Господине, ще дойдете да изтеглите шестстотинте хиляди марки, понеже не можем да водим сметка за тях.“ Шестстотинте хиляди марки стрували само десет стотинки. А според правилата на банката не можело да се води сметка за по-малко от 30 стотинки. Като отишъл българинът, и касиерът, като го гледал, му казва: „От мене ти давам един милион и двеста хиляди, за да може да имаш сметка.“ Питам, какво ще добиете с 30 стотинки в банката?

Аз не искам да се хвалите с 600 000 марки, не искам да се хвалите с 1 300 000, не искам да се хвалите и със сто милиона марки. В германската инфлация някой път за един милиард не може да вземеш един обед. Всички трябва да имаме едно понятие: да дойдем, да се приближим до Бога, да не ни е срам. Да се срамуваме от съвременната бъркотия. Срамуваме се, че сме слаби. По някой път срамуваме се, че сме страхливи. Хубаво, ако си страхлив. Защо, като се отвори, влизаш с обущата вътре? Значи не си от страхливите. Страхлив си само дето има дърво, дето има бой. Там, дето няма бой, много си смел. Аз уважавам хората, които са смели, дето има бой; дето няма бой, са страхливи. Според мене човек, който не се бои от любовта, той не е герой. Онези, които се боят от любовта, са герои. Онези, които са безстрашни при злото в света, те са герои. Щом дойде любовта, треперят ти гащите. Ти от едно треперене на любовта ще научиш много повече, отколкото всичките геройства. Сега може би тия сравнения са контрастни. Те съответстват на „както Ме е Отец научил.“ Аз искам всички да знаете какво ви е научил. Всички вие сте дошли тук и сте подписали, и аз виждам онова, което сте подписали. Дошли сте на земята да слугувате на Господа. Вие мязате на онази булка в Шуменско, Новопазарско. Като била мома, дядо ѝ подарил Евангелие. На шестнайсет години била. Турила го в сандъка и отгоре си турила прикята, която приготвила за женене. Оженила се и се ражда едно момче. И когато става на шестнайсет години, умира ѝ детето. Дотогава Евангелието стояло в сандъка. Започнала да го рови и намерила Евангелието. Почва да го чете. Събира в селото всички жени, чете им Евангелието, та те да не живеят като нея. Казва: „Аз съжалявам, че като мома не четох Евангелието, и сега ме наказа Господ, да го чета след шестнайсет години. Като се ожених, родих едно дете и трябваше да ми вземе детето, за да чета Евангелието. Моля ви се сестри, четете Евангелието, преди да са отишли децата ви. Много тежко е да се чете Евангелието, след като замине детето. Аз ви моля, не чакайте да умрат децата ви, че да четете Евангелието, но още сега започнете.“ Извадете туй Евангелие на любовта. Един евангелист във Варненско се обърнал, взел си Библията и мислел, че всичко ще му върви добре. Обаче всичко изгубил и най-после се разсърдил и казва: „Откак взех тази книга,

назад ми тръгна.“ Тури я в огъня, изгаря я и изскача едно малко листче, и той чете на него: „Бог е любов.“ Тогава той разбрал. Тогава се съвзема и му тръгва напред. Купува си нова Библия и разбира Библията. Казва: „Докато четях Библията на безлюбието, не ми вървеше. Сега чета Библията на любовта.“

Казвам, започнете вие да четете Библията на любовта, тогава ще се оправи светът. Туй е новото.

Отгоре всички сте се подписали. Слезли сте за любовта да слугувате. Сега още седи Евангелието в сандъка. Сега турците казват... „Любовта е заната. Стойте при вратата и чакайте, като се отвори вратата, да влезете.“ Поне гледайте веднъж да влезете, и да видите тази горяща къпина, да чуете гласа, да си изуете обущата, и да чуете какво ще каже Господ: „Чух въздиханието на човешката душа, пращам ви да идете да разнесете любовта Ми по целия свят“, за да влезете всички във вратата на любовта, която Бог е отворил.

Езикът на любовта е най-нежният език, който някога ще чуете. Сега слушайте. Казвате, не сте живели. Казвам да изпълните обещанието, което сте подписали по любов, без никакво насилие. Да съжаляваме, че много сме закъснели.

Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.

Четиринадесето утринно слово.
24 януари 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта.
София – Изгрев.

1943_01_27 Красиви движения

КРАСИВИ ДВИЖЕНИЯ

Добрата молитва
Красив е животът

(Ръцете настрани. Лявата ръка пред дясната с допрени пръсти. Движи се лявата ръка по дясната пред гърдите и настрани. Същото движение с дясната ръка. Няколко пъти.

Ръцете изопнати горе, над главата, с допрени пръсти. Сваляне ръцете до над главата, допиране до темето, като дланите образуват една плоскост. Пак нагоре ръцете и заемат същото положение.)

Човек, за да се храни добре, трябва да има здрави зъби. Щом зъбите му не са здрави, стомахът започва да страда. За да мисли човек, има основни правила. Не може да мислиш без основни правила на мисълта. Три лъча трябва да има, за да мисли умът правилно. Всичките хора се занимават с много обикновени работи. Например вие се занимавате с обущата си, да ги лъснете сутрин, после снемете чорапите, дрехите си. Пък не са важни обущата, важни са краката. Някой от вас, като стане сутрин, не си погледне палеца, първия пръст, втория, третия, не си помилва коляното, но е като някой аристрократ. На краката гледа като на нискостоящи, парии, които ходят по земята. Кой ще се занимава с тях. С големи работи се занимава. Като идем в Небето, ще може ли да видим ангелите, светиите, с тях да дружим. На какъв предмет ще говорите, като идете при ангелите? Кое е, което интересува ангелите? От вашето гледище бих желал да ми кажете. Или да направите една приказка, от какво се интересуват ангелите, според вашето разбиране. От какво се интересуват ангелите най-много? Гладният човек от какво се интересува най-много? Или жененият човек от какво се интересува най-много? Или който иска да стане богат, от какво се интересува?

Ние трябва да се учим да оставяме миналото. Ние носим целия минал багаж, та се уморяваме. Снемем раницата и гледаме само миналото. Чоплим, чоплим и пак го турим на гърба. Цял битпазар – гащи на дядо ти, сукман на баба ти, всичко туй разглеждаме и очакваме някакъв пазар да стане, да се продадат, да вземем парици, че да си уредим живота. Хубави са всички тия работи. В света всичко е интересно, но животът на дядото не е интересен. Но си е изиграл ролята вече. Един лист, който се е сформирал на едно дърво, е интересен; новите листа, които ще дадат потик; новите

пъпки са, които дават живот. Неразпукнатите пъпки са, които дават новия живот. В нас трябва да се развият онези пъпки, които не са се развили. Онези, които са се развили, са дали и на тях може да се радваме. Но онези, които не са развити, в тях е Божественото. Всяка пъпка, която е в зародиш, носи Божественото. В китайския език ударението пада на първия слог, защото думите им не са много сложни. В европейските езици ударението е на третия слог, в някои езици – на втория, на първия слог.

Та казвам: учете се да пазите своята младост. Не ставайте стари. Няма по-голямо нещастие – да станеш стар. Да станеш стар, не зная какво нещо е, няма по-голямо нещастие – да станеш стар. Старият човек е натоварен кон, пъшка, носи товара. Младият никакъв товар няма, върви. За да се развива човек, трябва да бъде млад, да няма никакъв товар. По възможност, умът ви да е свободен, сърцето ви да е свободно, душата ви да е свободна. Тъй се служи на Бога. У българите има обичай по Великден да ходят да се изповядват и млади, и стари. Един калугер дошъл от Света гора в едно прочуто село във Варненско. Отиват две млади момичета при него, да се изповядат. Той извадил една голяма пила, казва: „Аз ще ви изтъркам греховете с тази пила“. Те като видели пилата, избягали. Грехът не се пили с пила. Той тъй направил, знаете защо. Посръбнал си малко винце и тогава казва: „Елате, аз вашите грехове ги зная и ще ги изпиля“. Сега оставете вашите пили. Като дойдете тук, изплашвате младите с пили. На младия човек няма какво да туряш пила. Той е млада фиданка, расте сега. Не е старо дърво, да го изглаждаш, младото само по себе си е гладко.

Да не осакащаме Божественото. Младостта е Божествено състояние, да не го осакащаме. Щом го осакатим, никой в света не е в състояние да го поправи. Божественото трябва да го пазим. Като остарееш, напука се кората на дървото и да го пилиш, тогава нищо не помага.

Нали имахте една задача зададена. Сега направете три линии: една крива линия на светлината, една линия да представя светлината, друга линия да представя добротата и трета – силна линия. Как ще ги представите? Може да не може да ги направите. Като се каже да нарисувате един добър човек, как ще го нарисувате? Този не може да бъде добър. Добрият човек не може да има такова малко чело. За този образ за красота не може да се говори. Един художник, който знае, може да направи нещо красиво. Ходих на изложба. Гледам, нарисували голи тела. Защо турили голотата? Художникът няма идея. Голото тяло трябва да бъде красиво. В това тяло няма никаква красота, отпуснато. Ако е красиво, както гърците са ги имали, разбирам красиви линии да има. Красотата може да бъде дреха на голотата, но грозотата никога не може да бъде дреха на голотата. Вие по някой път се оглеждате в огледалото, искате да бъдете красиви. Трябва да

бъдете красиви, да имате красив поглед. Гледаш, в погледа има раздвояване. „Тебе гледа, мене вижда" – турците казват. Не трябва човек да бъде раздвоен. Той не знае кой е добър. Кой е добър, и децата го знаят. Питайте и най-малкото дете, ще ви каже кой е добър. Питайте майка му добра ли е, ще ви каже. Ако майка му го бие за нищо, ще каже: „Че не е добра майка ми". Веднага има понятие какво е добро. Ако направи погрешка, че го бие майката, признава вината си, но някой път за нищо и никакво го бие. Мине детето, бутне я по лакътя, тя го плесне. Сега не плескайте вашите мисли.

Ние водим един живот, който не е естествен. Какви са били светиите? Сега минавате по пътя на светиите. През какво голямо изпитание са минали светиите. Вие мислите, като минете по пътя на светиите, няма да имате мъчнотии. Вие ще минете през мъчнотии, дето не сте ги сънували, и изпитания ще имате, дето не сте ги сънували. Сегашните ви изпитания са много малки, те са необходими изпитания. Казвам: понеже светиите са минали по един път и те са готови да ви помагат, благодарение че те вземат участие в нашия живот. Много пъти казвате: „Аз да напусна Земята, не се връщам". Вие не знаете, вие сте на Земята, не заради Земята, но заради хората, които са на Земята. Тази Земя е станала Земя заради хората. Хората, ако не бяха като идея в ума, да ги създаде, в ума на Бога, светът не би бил създаден. Хората, които излязоха от Него, даде им място за възпитание, дошли са на Земята. Какво ще учат сега? Първото нещо, вие искате като ученици да имате шест, да ви тури учителят да имате най-доброто [му] мнение. Хубаво е желанието, но трябва учение, разбиране. Отиваш при един учител, професор по музика, с обикновеното „Цвете мило, цвете красно". Не отива тази работа. Като те види, трябва да му мръдне сърцето. Като те погледне, като му мръдне сърцето, знае, че си даровит. Като те гледа, че нямаш музикалност, гледа само да те прекара.

Сега по някой път мислим да бъдем религиозни. Че то е едно от най-свещените чувства. Да бъдеш религиозен, не е така проста работа. За да бъдеш религиозен, трябва да гледаш всичката Божествена красота, хубавите красиви неща и да вземеш участие. Човек, който обича Бога, взема участие във всичко. Вие считате за Божествено само съзерцанието. Туй съзерцание има смисъл, когато онзи, който съзерцава, трябва да наблюдава нещо. „Азан тук, умът му го няма". Помнете: аз искам да имате едно свещено чувство. Има неща, които са като сенки. Истинският живот е едно, сенките на живота са друго нещо. Някой път говорите за Любов, но има една Любов на сенките. Има една Любов, която носи живот. Тази Любов, която носи живот, то е като Слънцето, като изгрее сутрин, снеме всичкия товар. Любовта, която носи живот, снеме всичкия товар. Веднъж като те зърне, няма страдания, всичките страдания изчезват. Ние страдаме

дотогава, докато дойде първият лъч на Любовта. Житото като посеят в земята, с туй страданията му не се свършват. Като го овършеят, турят го под хромела*, да го направят брашно. Като минава този хромел отгоре ти, какво знание ще добиеш? Житото търпи туй страдание, понеже ще дойдат две нежни ръце на една млада мома, тя ще вземе туй брашно, ще тури малко вода, че като го пипа, то са Любовните ръце. Тия страдания на хромела имат смисъл, когато младата мома дойде. Ако не дойде младата мома, на вятър е тази работа. Без Любов животът е едно мъчение. Като дойдат младите ръце, тази мома ще тури брашното в нощвите, ще тури кваса, ще го подмеси, като вкисне, ще го раздели, ще го тури в пещта. Като излезеш оттам, не се свършват страданията. Ще дойде житото, да опита нейните хубави зъби, казва: „Добре дошъл“. То счита за чест, че влиза в нея. Докато не минеш през нейните ръце, през нейния огън, не може да влезеш в нея. Тя, като те погледне, ще се усмихне, тогава ти ще забравиш всичките страдания – на нивата, под хромела колко си страдал. Казваш: „Струва си човек да влезе в такава уста. То са царски врата“. Тогава трябва да имате една идея.

Ако човек не може да възприеме Божието благо, тогава устата са безсмислени. Ако от устата не излиза най-хубавото слово, ако от устата не излизат най-хубавите думи и ако не приемаш най-хубавата храна, безпредметна е устата. Три неща: доброто слово, въздухът, който трябва да приемем, и хлябът или храната. Като влиза храната, да благодарим за всяка хапка. Като влезе хапката вътре, какво казва? Всички тия живи същества, които влизат, носят Божието благословение.

Мнозина са говорили за подмладяването. В какво седи тайната? Тайната седи в яденето. Ако ти, като ядеш, не знаеш как да ядеш, никога не можеш да се подмладиш. Някои казват: „Като ядат, да пукат ушите“, бързат. Някой яде полекичка, като че ангария го карат. Като седнете да ядете, да има една усмивка. Като погледнеш яденето, да му поприказваш малко. Вие досега сте се научили да благодарите на Бога за благословенията, които ви дава, за голямата светлина. Дал ви добър баща, добра майка, братя, сестри, приятели, както на Йова говеда, камили, овци, всичко това. Дойде Сатана и казва на Бога: „Неговата Любов е доста материална. Кой няма да Те обича, като му дадеш всичко. Я дай аз да му взема всичко това, синовете и дъщерите да му взема, да пипна и тялото му, че ще те обича ли Тебе?“ Ще се опита Любовта. Как ще се опита Любовта? Вие търсите много лесна Любов. Човешките страдания са път на Любовта, да се покаже къде е. Най-големите страдания съответстват на познанието на най-голямата Любов. Най-малките страдания съответстват на най-малката Любов. Значи онзи цигулар, който знае, естествено върви.

Сега вие седите и казвате: „Новото Учение, като идем в оня свят“. Че вие сте в оня свят. Отдавна сте в оня свят. Какво сте научили? Има един разказ в древността. Един ученик искал да знае какво прави неговият учител. Като се запознал, учителят имал едно магаре. Сутрин щом стане, отива при магарето, помилва магарето по гърба, погрижи се за храната. Ученикът и той си купил едно магаре и той като стане сутрин, и той помилва магарето. Първият урок е, да погалиш магарето. Учителят го гали и ти ще го галиш. Сутрин като изгрее Слънцето, гали това магаре, тия лъчи погалват и Земята. Ние виждаме, че в магарето няма никакъв живот, има един Божествен живот, скрит вътре. Този учител ще [го] пипне по врата, по челото го погали. Да допуснем в дадения случай, вие имате една болка на коляното. Цяла нощ не сте спали. Като станеш, поглади магарето, поглади го по челото, по гърба, поблагодари на Бога, че си имал едно страдание. Знаеш колко мъчно е човек да благодари! Като дойде болестта, да благодариш. Боли те кракът, поглади крака си – за Добро е. Ти не си първият, който страдаш. Сега тия работи трябва да ги правите съзнателно. Ако не ги правите съзнателно, ще дойде насилствено. Вземете сегашната война, някоя граната падне, откъсне крака, ръката откъсне. Ние седим и казваме: „Бият се хората“. Слушали ли сте воят на хората, които викат. Този вика майка си, вика баща си. Казвате: „Да се свърши войната“. Трябва да се развие един усет вътрешен.

Всички ние ако се научим да обичаме Бога, Той ще поправи тия работи. Казва: „Ще избърша сълзите им“. Той ще върне удовете на всички, на които са откъснати ръцете, краката, ще оправи сърдцата, които са разстроени, ще ги тури на място. Господ ще каже така: „Ходете по пътя на Любовта“. Сега се приготовлявате за този път. Без този път на Любовта не можете да влезете в живота. Разумен, човек може да бъде само в Небето. Всички вие сега имате възможности. Не отделяйте Божествения живот. Турете в себе си мисълта, да служите на Бога, тъй както вие разбирате. Аз не искам да служите както аз разбирам.

– една буква може да я пиша така. По някой път пиша така . Защо го пиша така А-то? Защо не го пиша така ? Какви са моите съображения или вашите съображения? – тази линия показва да бъдеш богат и добродетелите ще ги носиш отпред. Отзад , тук ще туриш погрешките, ще ги изхвърлиш да си вървят. Доброто, което имаме в себе си, задържаме в лицето, погрешките отподире изхвърляш. Доброто го задържаш отпред. Хубавите работи трябва да ги задържаме в ума си, хубавите работи трябва да ги задържаме в сърцето си, хубавите работи трябва да ги задържаме в душата си. Онези, непотребните, с метлата навън, без да видят хората. Навън! Ще им кажем: „Да си вървите!“ Погрешките ще ги пратим в училище, ще турим хубави торби на врата, да идат да се учат. Ако не знаем

как да изпратим нашите погрешки в училище, няма да може да се освободим. Мнозина питат как да се освободят от погрешките. Ще ги пратите на училище: в забавачницата, отделенията, прогимназията, гимназията да учат.

Туй е египетско рисуване. Те не са били художници. Гърците са имали понятие за крива линия. Египтяните геометрически са представяли. Големи геометрици и математици са били. Ако вие живеете като египтяните, вие искате да бъдете геометрични, лицето изгубва ония потънкости. Тогава се образува геометрически нос, геометрически вежди, геометрическо чело, уши – всичко става геометрическо, всичко изсъхне. Геометрическото е изсъхване, ошав става.

Този, вторият образ, е недоволен. Има навици и е недоволен: „Как така да не постъпят". Първият образ си свил устата и не знаеш дали е недоволен, или доволен. Като някой стар дядо на 120 години, очаква само смъртта да дойде, да го преобрази – тя му е възлюбената. Като няма кой да го обича, казва: „Дано тя да ме обича. Досега не я обичах, сега я обикнах". Старите хора се влюбват в смъртта и пристават. Като умре някой стар човек, се радваме, но като умре младият, скърбим, понеже смъртта го е задигнала, откраднала го е. Старият е съгласен. Младите не трябва да позволяваме да ги краде смъртта. Като дойде смъртта при дядото на 120 години, тогава той ще пристане. Като дойде при младия, да каже: „Да дойдеш, когато стана на 120, тогава ще ти пристана, на 120 години ще бъда готов с всичката си прикя*. Сега имам работа".

Всеки от вас искам да проучи три песни. Изберете си от репертоара три песни да заучите. Като кажа да изпеете песента, и млади, и стари да пеете. Кой както знае. Няма да пеете музикално, тъй както сте научили песента, никой няма да си дава мнението. Кой както я изпял, няма да казвате добре или зле изпял песента. Като я изпее, ще кажете: „Много добре изпя песента братът или сестрата, макар и да кряка. Много добре пее". Сега по закон не ви го налагам. Но по закона на Любовта, ако сте готови, Любовта има един закон, по Любов ще пеете. Доста добри певци сте вие. Някои може да излезете горе на сцената.

Имате песен „Аз мога да любя, добър да стана". Добри станахте ли? „Аз мога да обичам, силен да стана". Силни станахте ли? После третото положение – слуги станахте ли? Три неща. Добри да станем. Основа трябва да имаме. Силни да станем и след туй да дойде слугуването. Ако не добием тия качества да слугуваме, животът няма смисъл. Изражението на живота е в слугуването. Слугуваш на буквара – ще четеш, ще учиш буквите буква по буква, смирение ще имаш.

Сега вие искате да ви разправям за оня свят. За оня свят ви разправям. Изложение няма да правите.

От тази и горната картина на кого повече да разчитате. (2) – този има малко любопитна линия. Очаква нещо. Очаква нещо за себе си. (3) – при този намаля се малко тази линия. Казва: „Неразбрани хора, не могат да те разберат“. Седи той и е недоволен, не може да ги научи. Горната бърна не е хубаво развита, художествено не е турена. Той е скържав, обича повече да му дадат, отколкото да даде. И двамата са скържави. В приемането много искат, но да дадат, не дават.

Сега да се занимаем малко с музика. Човек не трябва да бъде мълчалив като глистия. Да не бъде мълчалив, но като жабата да кряка. Голяма е разликата между глистията и жабата. Глистията с години мълчи и като риба тя мълчи. Като стане жаба, има право да пее, артист е. Много музикални са жабите. В материалния живот ние прекарваме жабешки живот.

Как може да представите музикално едно движение на човешкото сърце, че минаваме във всички области по един прашен път, в зелени поляни, в планински места, при цъфнали цветя, при ясно небе. Лакътят представя човешката воля. Ръцете ви трябва да бъдат свободни. Човек, който няма свободна ръка, волята му не може да бъде добре развита. Ако краката му не са стабилни, липсва стабилност на волята. Ако погледът не е устойчив, волята не е устойчива. Очите допринасят нещо на волята, на човешката душа. Ушите допринасят, говорът допринася, движението на ръката допринася. Затуй трябва да оформим движението на ръцете си. Всеки един от вас трябва да има едно красиво движение. Никога да не правите движение, което е погрешно. Има движения погрешни. Сега аз ще ви свиря на вас като на артисти. Вие сте даровити, скрити сте. Вие сте скрити музиканти. След като слушате нещо, ще се върнете и ще кажете: „Не пя хубаво, не свири хубаво“. Тук минавате, като че не знаете нищо. Ще ви свиря нещо: движението на съзнанието, движението на сърцето, движението на ума, хода на човешката душа и работата на човешкия дух в проста форма. (Учителя свири на цигулката.) Долини, неприятности, всичко туй е предисловие в живота. (Учителя пее: „Сега аз съм готов да слугувам в живота. Аз ще вложа Любовта на Бога в своя живот, пример да дам на всички как трябва да се живее. Тогава животът се подига, тогава животът успява. Радост, радост е потребен за него, за да диша свободно“.) Една ария имате. Мислите тия движения са лесни. Работа, работа трябва. Хубавите работи време изискват. Да се радваме, че имаме време. Сега имате най-хубавото време, инструменти, певци даром пеят. Едно време

нямаше тия работи. Певците сега сами идват, концерти дават. Цигулари идват, пианисти идват, арфисти идват, какви ли не на крака идват. Сега книги имаме, едно време бяха затворени. Всичките тия книги са на наше разположение. Сега страдаме от изобилие.

Да благодарим, че сме в най-трудните времена и в най-добрите времена. По-лоши времена от тия не са наставали и по-добри времена не са наставали. Всичко туй, лошото, Бог ще го превърне на Добро. Този оптимизъм трябва да имаме. Ще се превърне на Добро, туй е 101%. Как? Не се знае. Като изгрее Слънцето, въпросът се разрешава. Докато не е изгряло Слънцето, се чудиш: „Без соба* не върви“. Като изгрее Слънцето и без соба става. Като дойде Божественото в нас, ще усили, ние ще бъдем зрители на онова, хубавото. Да бъдем готови. Не трябва да си правим илюзия, че няма да ни засегне. На щрек ще бъдем. Седиш, но онази кобра като мине, ще се пазиш, всякога може да те клъвне. Ще бъдеш най-малко на 2-3 метра. На една педя няма да бъдеш, може да си проточи шията, но на 2-3 метра да си надалеч.

Втория път ще има концерт от вас, аз ще слушам. Вие тук сте артисти. Всеки по Любов да си избере по една песен и ще пее. Ако искате може някои сестри да идат на пианото. Който иска без пиано, който иска с пиано, свободно. Ще пеете, да се не смущавате. Как си го изпял, то е друг въпрос, но кажи: „Изпях го“. Че не си го изпял добре, то е друг въпрос. „Че го изпях, изпях го. За бъдеще ще го поправя.“ Да бъдете свободни.

Днес имаме повече поети, повече музиканти, повече философи, повече певци, повече оратори от всякога. От всички имаме толкоз много, че в сегашните времена трябва да ги използваме. Никога в света не е имало толкова певци, колкото сега.

Отче наш

19-та лекция от Учителя, държана
на 27.I.1943 г. сряда 5 ч. с., Изгрев.

1943_01_29 Причина, проява и резултат
Лекция на Младежкия окултен клас

ПРИЧИНА, ПРОЯВА И РЕЗУЛТАТ

Отче наш. Духай, ветре

Имате ли зададена тема? – Имаме да начертаем профила на разумния, добрия и справедливия човек.

Сега, кои са чертите на умния човек? Вие как определяте умния човек? Като кажете "умен човек", каква е идеята в ума ви? Като кажете "умен човек", много умен, интелигентен, имате ли някакво определение?

Може ли този да бъде умен? Колкото челото е по-полегато, интелигентността се намалява. Интелигентен е този, на когото перпендикулярът, издигнат от долната част на носа, да опира до челото. Човек с изпъкнало чело не показва, че е интелигентен. Показва човек със своите хипотези и теории в живота и иска да намери причините. Умният човек се занимава с природата, туй, което е създадено. Умният човек има за цел да учи природата. Този /Учителят показва чертежа/ няма за цел да учи природата, той учи човешкия свят, литературата, учи този философ какво е казал, онзи философ какво е казал, природата много малко го интересува. Под "умен човек" разбираме човек, който се занимава с природата, конкретно с онова, което природата е създала. Що е "добър"? Овцата показва доброта, трева пасе. Тъй щото за добро, избирайте овцата. Всеки човек, който мяза на овцата, е добър; който не мяза на овцата, не е добър. Сега как ще определите справедливия човек? Справедливият е петел. Ако искате справедлив, петелът е справедлив. Като намери едно зрънце, вика всичките кокошки, казва "Да мине от мен". Щом намери много зрънца, пак ги вика. Щом намери едно зрънце, никога няма да го глътне изведнъж, ще повика другите, ще каже "елате" и като го изядат, приятно му е. Справедливостта в петела е естествена. Той е справедлив, без да мисли за това. За пример, кой от вас, като намери ябълка, ще я сподели? – Той ще я изяде. Намерите един лев, ще го турите в джоба. В малките работи човек се познава. Справедливият човек каквото и да

намери, не го туря в джоба. Кой от тия е справедлив? – /Учителят показва чертежите, които са на дъската – на дъската има три чертежа/. Този мяза на един учител, който търси някой виноват ученик, който направил някоя погрешка, да го бие. То е за ред и порядък. Като влезе някой учител в класа, търси има ли някаква погрешка. Има справедливост, но е свикнал да търси виновния. Има учители, на които е приятно да плашат учениците. Вие наблюдавайте някой човек, който е справедлив, какви черти има на челото, на устата, каква е долната част на неговата брада. Справедливият има по-строги черти. По-опънати черти, мустаците на справедливия са прави. Тия хора със закръглените лица не са справедливи, те прощават лесно, понеже сами правят погрешки. На справедливия лицето е продълговато, мустаците са опънати. Прави линии има, веждите са малко свити, устата прибрани. Има една естествена справедливост, за която аз говоря. Справедливият човек е, който иска да сподели благата, които има, с окръжаващите. Сега вземете справедливостта на един съдия. Ако искате законна справедливост, търсете съдии, които дълго време са съдили, около 30 години, и вече имат една очертана съдийска справедливост, те гледат на законите. Не е лесна работа. И по себе си може да наблюдавате. Когато някой път се харесвате, че сте умен, наблюдавайте се в огледалото. Някой път се чувствувате добър, пак се огледайте в огледалото. Някой път се чувствувате строг, справедлив, пак се наблюдавайте. Ако искате себе си да наблюдавате, може да изучавате себе
си, понеже различавате тези състояния. Чувствуваш, че си умен, казваш: Не съм толкоз глупав, него ден погледни се в огледалото. Някой път казваш: Много съм глупав. Наблюдавай се и ще видиш, че има голяма разлика между едното и другото състояние. На добрия човек устата са винаги отпуснати. Онези, които не са добри, устата са прибрани, има нещо деформирано в устата. Сега много нещо, много общо е казано.

Деформиране на устата. Едната страна на устата може да е по-малка, не е правилно разпределена. Природата изобщо геометрически е проектирала, с прави линии. Разумността проекция има, проекция има и на доброто, и на справедливостта. Върху всички качества, които човек има в себе си, природата е наложила известни черти. Някъде са малко тия черти. За пример вземете страхливия човек – има известни черти, които показват на неговото лице, че е страхлив. Ще забележите една неустойчивост на мускулите. У страхливия има едно движение на мускулите, неустойчиво движение на лицето. Колкото човек става по-безстрашен, мускулите стават по-устойчиви, под контрола са на човешката воля. Колкото повече е страхлив, мускулите не са под контрола на неговата воля. В себе си може да различавате три състояния. Когато човек е интелигентен, живее в светлина. Като мисли, винаги излиза светлина – той е интелигентен. Присъствието на интелигентност се отличава в съзнанието,

че има повече светлина. Щом имаш повече светлина, ти си интелигентен. В добротата чувстваш, че има светлина, но чувстваш че имаш и повече топлина. Имаш една естествена топлина, една вътрешна топлина в организма, която дава широчина на разположението. Добри чувства имаш. То е доброта. В справедливостта винаги има присъствие на известна сила, искаш всичко да бъде в ред и порядък, в разумен порядък.

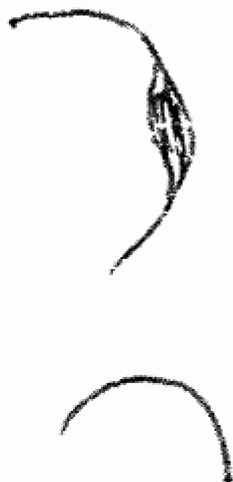

Имате такова ухо. Този човек, на когото ухото в средата е вдлъбнато, не е активен. В средата на ухото е волята. На някои хора тази част е изпъкнала. Такъв човек е активен. У животните ушите са заострени. Имате едно котешко ухо. На туй ухо ти не може да разчиташ. Кой от тревопасните има такива заострени уши?

Тази черта на човешкото ухо показва, че този човек е добър, справедлив и умен. Когато долната част на ухото е развита, месеста, това показва дълъг живот. Някой път месестата част е малка, туй показва, че животът е по-къс. Ред поколения животът е бил къс. В ред поколения, които са живели дълъг живот, меката част е по-дълга. Хора, в които меката част е по-дълга, произтичат от дълговековен живот. Меката част показва качеството на живота. Горната част на ухото показва чувствата. Някой път горната част показва чувственост, но то е вече по-висши морални чувства. Изобщо тази линия, ако е добре развита на един човек, той е добър, справедлив, умен и честен. Природата винаги туря геометрически бележки. Ако изучаваме черепите, които имат завършен характер, много добре е поставен черепът. Контрасти трябва да имаме, за да може да правим сравнения. Трябва да ви покажа един човек, който е безсъвестен, да ви покажа каква форма има черепът и друг, в който съвестта е много силно развита, и тогава може да забележите различието. В контраста трябва да вземете един със силно развит и друг със слабо развит център, и тогава ще видите разликата. Оттам може да правите разликата за посредствените типове. Защото в природата има едно усилие, човек трябва да има една съвършена форма. Някои хора имат унаследени много хубави форми и вследствие на това са

по-добри. Той е като войник с много добро оръжие, много добре бие. Въоръженият с по-слабо оръжие бие по-слабо, и разумните хора са въоръжени. Разумният човек е добре въоръжен. Добрият човек е добре въоръжен. Справедливият човек е добре въоръжен.

Този, както е нарисуван /Учителят показва тема 1/ е много активен. Има едно несъответствие между горната част на главата, която е много добре развита, и горната част на ухото, която е много добре развита. Както е горната част на главата, той е имал добри условия, но не е слушал, оставил работите да преминат. Имал добри условия, баща му бил добър, но той нашироко се държал. Туй показва горната устна както е турена, искал да си поживее. Той не е лош, благороден е. Но помнете, той иска да се покаже пред хората, че е добър, че не е грубиян. Иска само да си поживее. Носът му както е турен, показва, че мисли, но не иска да разрешава никакви философски въпроси, да си върви всичко тъй, кой ще оправи света, не го интересува. Той не е тщеславен. Тази линия на долната устна, разстоянието от чупката на брадата до устната е малко, не е дебела тази част. Ако е дебела, показва тщеславие. Когато се говори за родовите работи, разбираме, че ред поколения – 100, 200, 300, 500, 700 – поколения как са живели, за постъпките на които не сте отговорни, но носите техните черти. Един негър носи черен цвят на племето. Ще кажете, защо е попаднал там – не че е виновен, но наследство е. Защото ако един бял има сношение с една черна жена, може в първото поколение да излезе бяло; първото дете може да бъде бяло, но ако не излезе първото дете бяло, в четвъртото поколение ще излезе майката. Бащата заминал, няма го и в четвъртото поколение погледнеш между черните – едно бяло. Черните показват откъде излиза туй бяло. Ако една бяла жена има черен мъж, в четвъртото поколение ще излезе черното – или в първото, или в четвъртото черното излиза. Няма в природата нещо скрито - покрито, което да не се разкрие. Черният цвят има една по-гъста материя, която поглъща светлината. Чувствителността е погълнала светлината и вследствие на това се образува черният цвят. Образува се повече пигмент, който поглъща светлината, и дава повече удобства на сърцето, отколкото на ума. Черната раса е хроника за падението на хората. Когато човек е съгрешил, е влязъл в черния цвят. Отклонил се от правия път на своето умствено развитие.

Тази черта на брадата /Учителят показва тема 1/, както е издадена брадата, показва, че се поддава на възпитание. Може да му се въздейства. Кривата линия на горната бърна показва готовност да възприема. Ако другарите му го извикат да отиде да бере ябълки, готов е да иде с тях, за хатър иска да услужи. Иска да има доброто мнение на своите приятели. На всички иска да угоди. И той сам страда с тях заедно някой път, това показва горната

бърна.

Често съм привеждал примери из американския живот. Американците са доста находчиви. Мисля, че е било в един от университетите в Америка. Председателят на щата имал син в университета и той идва с едно малко файтонче, карано от едно конче, и отива при ректора на университета и иска да поговори с него. Като излиза, вижда, че неговото файтонче заедно с кончето е горе на покрива на университета. Студентите го качили горе на покрива. Той не може да го снеме и трябвало да плаща на други хора, за да го снемат. Не може да хване тия студенти, не може нищо да им каже. Един ден тия студенти изнесли една крава на третия етаж, която била на директора на университета, и директорът трябвало да хваща хора, за да снемат кравата отгоре. Директорът бил доста умен и решил да им даде един урок. Студентите измислили да крадат дини от един близък бостан и решили да занесат там файтона на директора и да го оставят, та да кажат, че той ходил да краде дини. Отишли веднъж, разглобили файтончето на части, занесли го в бостана, сглобили го и го оставили там. Директорът се престорил на студен и им казал: Момчета (.......), никога оттам насетне те не направили подобна шега. Всички подигравки престанали, нито крава се качила на третия етаж, нито файтон отишъл на покрива на университета. Един път учениците на варненската гимназия не си знаели урока по геометрия, учителят им бил чех, доста дребнав човек. Него ден те не били готови – за да се освободят, знаели че учителят го е страх от жаби, турили 5-6 жаби в катедрата на учителя дето стои каталогът. Влиза учителят, бръква да вземе каталога и като отваря чекмеджето, жабите изскачат. Веднага той напуска класа и отива в дирекцията. Иде директорът, разправят се и целият час минава. Кой турил жабите, не се знае. Сами влезли жабите.

Как ще определите тази тема? Има ли разлика между умен, справедлив и добър? Има една естествена доброта /тема 2/ – тъй, както са подрязали косите, е модно, това мъж ли е или е жена? Този като дойде /показва справедливият/, ще ти даде един морал. Преди това ще ти разкаже цялата своя история. Казва: Научете се от моята опитност. Много съм страдал, много ми е патила главата. Ако не искате и вие да патите, вземете пример от мене. Този, който е начертан за добър, показва, че рокля няма, недоволна е, как е станало, че шивачката да не ушие роклята. Може ли такова нещо? Аз съм виждал жени, когато роклите не са хубаво ушити, казват: Може ли такова нещо, да не ти ушие роклята, както трябва? Едно недоволство има в нея. Какъв свят е днешният? Недоволна е как тъй шивачката да не разбира, че тя иска хубава дреха. Веждите както са направени, са повече на сърцето, както са дигнати нагоре, показва, че повече са ангажирани чувствата. Добринка е тази /Учителят показва, която

е представена за справедлива на тема 2./ Като влезе няма да те обере. Кой от тия трите е добър, кой е справедлив, кой е умен? /Учителят показва, тема 3/ – тя е по-художествено нарисувана./ Какъв характер има първият, вие как го схващате? Като го гледате, какво впечатление добивате? /Учителят показва тема 4 / Този, първият, показва, че пет пари не дава. Третият показва, като отиваш на пазар, да се пазариш, че може да те изиграят. Както е представен първият показва, че не се тревожи. Този е доста спокойна натура /третият/. Тази брада е голямо отклонение /третият/ от хора на природата, от естествения ред на нещата – има нещо изкуствено, вметнато в брадата. /Учителят показва първият/ Този е най-добрият, този е най-справедлив /третият/. В справедливостта брадата играе важна роля. Няма какво да съжалявате, че не сте представени добре, защото големи художници има, които рисуват, без да знаят къде се намира добротата, не знаят къде се намира доброто. Не знаят как да го поставят. Едва в последните времена започват да различават. Художниците са много наблюдателни. И вие наблюдавайте себе си, наблюдавайте вътрешните състояния, наблюдавайте и светлината, която е във вашия ум, топлината, която е в слънчевия възел, и силата, която се проявява във вашето тяло. Те са важни неща, които всеки може да ги наблюдава. Светлината е свързана повече с мозъка, топлината е свързана с кръвообращението, силата на човека е свързана с всички функции на тялото. Тия неща може да ги наблюдавате по-лесно, правете ваши наблюдения.

Изпяхме песента "Аз мога да любя". Пишете върху темата "Разлика между материален, идеален и реален живот". По какво се отличава материалният, реалният и идеалният живот? Ако не може да пишете, поне мислете върху него. Това е една тема да мислите. Учителките, като дойдат на великден, да донесат темите си. Имайте предвид, че в материалния живот имаме неподвижност, в реалния имаме подвижност, а в идеалния живот имаме красота. В материалния живот преобладава материята. В реалния преобладава силата, в идеалния преобладава разумността. Точно определено е. В материалния човек материята преобладава. Реален човек е човекът на движението – малко материя, много сила. Материалист е онзи, който има много материя, малко сила. Реален човек е, който има малко материя, много сила. Идеален е, който има малко материя, малко сила, а голяма разумност. Силата в сравнение с разумността е по-малка в идеалния човек. В тия двата свята ако искате да образувате сила, ако се превърне повече материя, може да образувате сила. Вземете в един облак колко материя има, а каква грамадна сила се развива. В гръмотевицата милиони волтове има. Човек в малко материален живот може да развие голяма сила. Когато човек иска да си почине от активността, да стане материалист, тогава ще намали деятелността. Когато искаш да си починеш умствено, тогава ще станеш реалист, ще увеличиш движението. Човек

трябва да свърже материалния живот с реалния и идеалния, тогава започва да мисли. Който не може да прави връзка между материалния и реалния свят, мисълта му е слаба. Или може да се постави другояче: причина, проява, резултат. Причината е мисълта, проявата е реалността, материята е резултат. Винаги слизаме в материята до материалния живот. Лоша причина, лоша проява, лош резултат. Добра причина, добра проява, добър резултат.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

15. Лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя
на 29.1.1943 г. Петък – 5 ч. с.
София – Изгрев

1943_01_31 Бог е виделина

БОГ Е ВИДЕЛИНА

„Бог е виделина и никаква тъмнина няма в Него.“ (из Първо (Съборно) послание на апостол Иоан, глава 1, стих 5)
„Отче наш“
„Изгрява Слънцето“
Ще ви прочета няколко стиха от Първото послание на Иоана, от 6-и стих [на 1-ва глава].
„Духът Божи“

Има неща, които се поставят на своето място, те са разбраните неща. Но има неща, които не се поставят на своето място – те са неразбраните неща. Ако не знаеш как да поставиш една мисъл на мястото ѝ, тя остава неразбрана; ако не знаеш как да поставиш едно чувство на мястото му, то остава неразбрано; и ако не знаеш как да поставиш една постъпка на мястото ѝ, и тя остава неразбрана.

Сега често казваме, че в света стават известни промени. Вярно е това. И промените, които стават, се отразяват върху човека. Ако отидете на Северния полюс, веднага ще се измени положението ви, ще почувствувате какво нещо е Северният полюс. Студът ще ви стисне и няма да имате същото разположение, каквото сте имали по-рано. Ще искате да имате дебели дрехи, кожух, здрави и дебели обуща, мазничка храна, която да произвежда повече топлина. Ако отидете на екватора, и там ще се измени положението ви. Там ще искате да облечете тънки дрехи, леки обуща, лека храна и т.н. Там пък има други опасности: може да ви ухапе някоя змия или да пострадате от друго нещо. Казвате: „Защо стават тези промени?“ – Защото не сте отишли на своето място. Вие сте застанали на мястото, за чиито условия не сте готови. Вие сте отишли неподготвени на Северния полюс и казвате: „Защо е студено тук?“ Това е северен полюс, какво търсиш тук? Северният полюс е място на студа. Студът показва, че си на Северния полюс.

Какво нещо е студът? Студът показва трезвата човешка мисъл. Който иска да развива мисълта си, да отиде на Северния полюс. Който иска да развива сърцето си, да отиде на екватора. Ако отидеш на Северния полюс и мислиш да развиваш любовни работи, ще се вцепениш. На Северния полюс няма любовни работи, там няма и разходки. Там не се говори много

сладко и медено, там ще се съсредоточиш в себе си. Щом отидеш на екватора, там има условия за разходки.

Това са само обяснения, чрез които да ви станат ясни някои противоречия, които съществуват в духовния и във физическия свят. След всичко това ние казваме, че светът е тъй или иначе направен, не ни харесва. Светът е добре направен, но ние сме се преместили от едно място на друго и искаме светът да се мести така, както ние се местим. Ние искаме светът да се мени така, както ние се меним. Това е невъзможно.

Вземете например обичаите на хората. Преди години, ако отидете на гости в някое турско семейство, за всичко можете да говорите, но не и за жената на домакина. Можете да го питате за децата му, за роднините му, за всичко, каквото ви дойде на ум, но никога за жената. Ако речеш да попиташ нещо за жената, ще излезеш вън от къщи. В дома на турчина има едно свещено нещо, за което нищо не можеш да говориш. Там е свещено името на жената. Казано е в Свещеното Писание да не произнасяш името на Господа Бога твоего напразно. И турчинът казва: „Не произнасяй името на жена ми напразно." Свещено име е жената за турчина. Ако някой го попита нещо за жена му, той счита, че се интересуваш специално някак за нея. Българинът, напротив, свободно ще запита за жената на своя приятел.

Сега аз разглеждам въпроса вътрешно, от социално гледище. Има една космическа социология, в която отношенията на хората са еднакви. В космичната социология и жените, и мъжете са на еднаква степен на развитие. В нея и жената е силна, и мъжът е силен – еднакво са силни. Ако се борят, нито жената може да победи, нито мъжът може да победи. Ако се сравняват по ум, и жената е умна, и мъжът е умен. Ако се сравняват по добродетели, и жената е добродетелна, и мъжът е добродетелен. Между такива двойки може ли да има спор? Те имат широчина, простор. И жената е свободна, и мъжът е свободен. Жената не крои никакъв план, с който да завърти главата на мъжа. И мъжът не носи никакъв план, да завърти с него главата на жената.

Там, дето жената завъртва главата на мъжа и дето мъжът завъртва главата на жената, там не може да се говори за космическа социология. Там се говори за обикновената социология на света. В нея хората не са еднакво умни, не са еднакво силни, не са с еднакви разбирания.

И после казваме, че Бог създал света така. Не, Бог не е създал света така. Преди години бях във Варна. Там срещнах една ученичка от пети или от шести клас, която не можеше да вземе два тона верни. Майка ѝ и баща ѝ казваха, че така била родена. Аз виждах, че тя не е така родена, защото в

рода на майка ѝ имаше доста добри певци. Един ден казах на бащата, че в дъщеря им има музика. – „Никаква музика няма, тя си е родена без музика и така ще си остане.“ Реших да направя опит с нея. Дадох ѝ няколко урока по музика и след 5–6 месеца тя влезе в хора да пее, донякъде стана добра певица.

Та казвам: Във всеки човек има вложени известни дарби и способности, но се изисква малък подтик, да започнат да растат. Те са като семенца. Като стоят в хамбара, нищо няма да излезе от тях, но ако се извадят оттам и им се дават подходящи условия, те ще почнат да се развиват.

Ние, съвременните хора, трябва да насърчаваме добрите си подтици и побуждения. Не е достатъчно само да преподаваме. Какво е преподаването? Срещаме двама учители по педагогия. Единият прилага един метод: дебне само ученика, да го хване в престъпление и да го накаже. Другият прилага друг метод. Той не търси само слабостите на ученика, за да го накаже, но търси метод как да изправи неговите слабости. Той вижда, че един ученик се мъчи да отвори една каса и тихо се приближава при него. Потупва го по гърба и му казва: „Не се мъчи. Не виждаш ли, че касата не се отваря? Колко ти трябват?“ Ученикът се обръща и учудено поглежда учителя си. Последният продължава: „Защо се спираш пред тази каса? Не виждаш ли колко е упорита и своенравна? Тя не иска нищо да ти даде. За да вземеш нещо от нея, трябва с чук да я биеш. Когато имаш нужда от нещо, обърни се към мене, аз ще ти дам каквото и колкото ти трябват.“ Първият учител ще го предаде на полицията, да го турят в затвора, че направил престъпление.

Днес се прилагат и двата метода, но кой от двата е за предпочитане? Вторият метод е на свободата и на знанието. Но на колко случая от десетте хиляди ще се употреби той, не зная. Що се отнася до първия метод, на дебненето, той навсякъде се употребява. Той се прилага не само в обществения живот, но и в религията. Навсякъде те дебне, питат те: „Ти какъв си, вярваш ли в Христа? Вярваш ли, че Христос е Син Божи? Какво мислиш за Него?“ – Какво ще мисля за Христа? Той е жив, преди 2000 години не зная какво е мислил Той, не съм говорил с Него. Има един стих от Евангелието, който казва: „Никой не познава Отца както Сина и никой не познава Сина както Отца.“ В друг стих е казано: „Никой не може да отиде при Отца, ако Синът не го е приел.“ Бог е виделина, а виделината е нещо разумно.

Казано е в Писанието: „Бог е виделина и никаква тъмнина няма в Него.“ Значи, в Бога няма никакви користолюбиви мисли да използува нещата. В Него всяко нещо е на мястото си. Или, с други думи казано: Всяка мисъл,

която има зад себе си едно побуждение на Любовта, е Божествена. Всяко чувство, което има зад себе си едно побуждение на Любовта, е Божествено. И всяка постъпка, която има зад себе си едно побуждение на Любовта, и тя е Божествена. Във всяка такава подбуда е Бог на Любовта. Единственото същество, Което подтиква хората към добро, е Бог.

Всеки, който се отказва от закона на доброто, от подбудата на Любовта, той влиза във втория закон, в закона на противоречията и на ограниченията. От този закон се ражда злото. Като влезеш в областта на злото, ти се вече ограничаваш. Там, искашне искаш, трябва да направиш нещо. Там няма избор. Като дойде някой при тебе и ти иска доброволно помощ, не даваш, но ако ти покаже револвер, ще дадеш.

Аз съм привеждал този пример и сега пак ще го приведа. Това се е случило в Англия някъде. Отива един беден човек при един голям банкер и му иска някаква помощ в името на Господа. Банкерът не му дал нищо и му казал: „Няма защо да просиш, иди да работиш.“ Изобщо, англичаните не обичат да се проси. Ако имаш нужда от пари, можеш да отидеш в някой локал, да изпееш нещо, после да поднесеш шапка да ти дадат нещо, но без да си направил някаква работа, не обичат да дават пари. Английско разбиране е това. Бедният човек посещавал няколко пъти банкера с цел да изучи характера му и след като го изучил, отишъл една вечер при него, когато банкерът турял златото си на купове и го броял. Бедният човек извадил револвера си, насочил го към банкера и го попитал: „Сега ще ми дадеш ли нещо?“ – „Моля ти се, вземи колкото искаш, само не ме убивай.“ Тогава бедният казал на банкера: „Преди известно време дойдох при тебе да ти поискам нещо в името на Бога, но ти нищо не ми даде. Сега, като видя този револвер, уплаши се и даваш всичко.“ След това той добавил: „Когато дойде някой при тебе да ти иска нещо в името Божие, дай му. Иначе ще дойде този, вторият, и в негово име ще дадеш колкото ти иска.“

Следователно ако и ние отказваме на този, който иде при нас да иска нещо без револвер, ще дойде този с револвера. Среден път няма. В света управляват или доброто, или злото. Има едно трето положение, което и аз сега уча – то е Любовта. Но човек трябва да е минал школата на доброто и на злото, за да влезе в Любовта. Това не е лесна работа.

„Бог е виделина, и никаква тъмнина няма в Него.“ Ако ние искаме да влезем в областта на Любовта, там никаква тъмнина не трябва да съществува, ясно трябва да ни бъде. Преди повече от 20 години, иде при мене един учен българин и започва да ми говори върху научни работи. Това беше в Ючбунар. Той ми говори дълго време. По едно време ми каза: „Слушал съм за тебе, че виждаш много неща.“ – „Виждам както всички

хора виждат.“ – „Не крий нищо от мене, но кажи ми, какво мисля сега?“ – Ще ти кажа какво мислиш. Точно в този момент ти мислиш: „На много места ходих, мнозина ме лъгаха. Чакай да видя и този какво ще ме излъже.“ Сега ще ти определя какви са качествата на онзи, който говори Истината, и на онзи, който лъже. Който лъже, бърза, а който говори Истината, оставя времето да говори за него. Хората на Истината работят във виделина, а хората, които не поддържат Истината, работят в тъмнина.

Понякога ние ходим в тъмнина и искаме да имаме резултатите на виделината. Това е невъзможно. Така постъпват и са постъпвали някои напреднали същества, които са изменили своите прави възгледи и са повлияли на човешката раса да влезе в кривия път на живота. Казвате: „Тази работа с добро няма да стане.“ Така е, с добро няма да стане, но знаем, че всички работи, които са станали със зло, са много скъпи.

Вие имате сега една такава скъпа работа – войната. Целият християнски културен свят се намира в обсадно положение. Всички части на света са размърдани. Какво ще придобие християнската култура от сегашната война? Нищо няма да добие. Милиони хора ще измрат, милиони тонове ще потънат във водите, милиони хора ще станат нещастни. Много хора се обезверяват, огрубяват. Всички правят това, което не трябва да се прави. Някъде падне бомба от 10 000 килограма тежест. Знаете ли какво нещо е да падне такава бомба? Пишат, че в Англия има един милион и 200 000 къщи разрушени. Знаете ли какво нещо представя това разрушение? При това между религиозните хора се води тази война.

Бият се сегашните християни и се питат кой ще победи. Значи, всеки иска да вземе надмощието. Смешно положение. Всички ще победите в гробищата.

Без Любов няма победа в света. Когато се говори за победа, аз поставям едно ново правило: победа има само в Любовта. Само Любовта побеждава. Само Любовта може да даде победа, но не в този смисъл, какъвто вие разбирате. Побеждавайте злото чрез доброто. Всеки момент имайте влияние върху вашия ум, върху вашето сърце. Да разбирате основните качества на вашата мисъл, да знаете права ли е вашата мисъл в даден случай или не е права. Да разбирате в даден случай право ли е вашето чувство или не е право. И най-после, да знаете права ли е вашата постъпка или не е права.

Казвате: „Как ще разберем това?“ Чудна работа! Пчелите разбират 5–6 часа по-рано кога ще се развали времето и се прибират, а вие не знаете кога ще се развали времето. Два часа преди да се развали времето, петелът

предсказва това, а човек не знае кога ще се развали времето. Петелът познава времето по-рано и от най-точния барометър, а човек не знае.

Ще ви приведа един случай от моя живот. Тръгвам от Варна с един познат за едно турско село, Гюлекю. Казвам му, че трябва да почакаме два часа и след това да тръгнем. – „Не сега да чакаме, веднага да потеглим.“ – „Ако ме слушаш, да почакаме, ако не ме послушаш, да потеглим.“ – „Защо да чакаме?“ – „Виждаш ли това малкото облаче на запад? Да почакаме да мине то, и тогава да тръгнем.“ – „Какво ще го чакаме? Ще ни е страх от такова малко облаче! Да вървим!“ – „Да вървим.“ Едва изминаваме два километра, и се изви голяма буря, силен дъжд, достигна до половин метър височина. Той носеше захар и кафе – всичко това стана на каша. Слизаме в Аджабер. Не можахме да продължим. Той се чудеше, че от това малко облаче е произлязъл цял потоп. И си казваше: „Отсега ще зная, като видя това облаче на запад, какво може да създаде.“ Като мина бурята, продължихме. Дойдохме до моста, но той беше залян с вода. Пак му казах: „Сега ще се оставим на конете. Ако без да ги буташ тръгнат, ще вървим. Но ако те спрат и не искат да вървят, и ние ще се върнем назад.“ – „Как така? Ще се оставим на конете?“ – „Ако ти караш колата, и двамата ще паднем във водата, аз ще изляза, но тебе ще те оставя във водата, да научиш урока си.“ Той ме послуша. Оставихме се на конете. Те минаха през водата, която ги обхвана само около 20 сантиметра. Казвам: Конете разбират работата по-добре от нас.

Казвам: Има неща у нас, в които трябва да се вслушваме. Има нещо дълбоко в човешката душа, което ни нашепва какво трябва да правим. Има неща, които засягат дълбоко човешкия ум, човешкото сърце и произвеждат приятни състояния. Но някой път това чувство произвежда един дисонанс и трябва да се вслушаме в него. Щом в човека се яви този дисонанс, той трябва да бъде внимателен.

Та казвам: Когато се говори за Любовта, трябва да се знае, че тя говори именно чрез това вътрешно чувство. Някои наричат това чувство интуиция, други – душа, трети – дух, четвърти – човешки ум, пети – космическо съзнание и т. н. Както и да го наричат, има нещо, което говори на човека. Човек расте именно в Божественото, което му говори. Децата, които се вслушват в Божественото, растат. Старите, които престават да вярват в него, преждевременно остаряват и главата им побелява.

Разправяше ми една стара жена: „Мома бях, но пропаднах от любовни работи, главата ми побеля. Най-напред ми израсна един бял косъм и аз го изтръгнах. След два деня ми израснаха два бели косъма – и тях изтръгнах. След това ми израснаха четири бели косъма – изтръгнах ги, но ми

израснаха осем. Изтръгнах и тях, израснаха ми шестнайсет. След това престанах вече да ги изскубвам и главата ми побеля.“ Защо побелява главата на човека? – Защото е зима вече. Вън е станало студено, а отвътре е топло.

Често хората се безпокоят какво ще стане с тях, къде ще отидат, след като умрат. Чудно нещо: като си се раждал, отде дойде? – „Къде отивам?“ – Отиваш там, отдето си дошъл. Отде дойде баща ти? Всеки човек отива там, отдето е дошъл.

Има един свят, който е еднакво достъпен и за праведни, и за грешни. Той е свят на приготовление. Като умрат, хората отиват в този свят. Той е Божествен свят. Но онзи свят, за който специално говорим, той е като един университет или като една гимназия. Само подготвените ученици влизат в университета. Обикновените хора не могат да бъдат ученици на този университет. Само като се приготвят, тогава влизат там.

Човек се учи вън, в общия живот. В живота всички могат да вземат участие – и сиромах, и богат. Там е друг въпрос. Някои мислят, че животът изключва невежите. Не е така. Невежеството се дължи на известна тъмнина, която присъствува в човешкото сърце. В дадено отношение всеки може да бъде невежа. Сега аз чета Библията, защото е ден, светлина има. Ако е вечер и няма свещ, и аз ще бъда невежа. Трябва да има свещ, да се чете на нея. Като изгуби светтлината на своя мозък, всеки човек не може да чете. Някога вие забравяте нещата, не помните. Защо? – Тъмнина има във вашия мозък.

Най-първо всички трябва да се стремите да избягвате тревогите. Защо да не мислите, че Бог е Любов и да не се страхувате? Ако една мома се поддава на един момък и уповава на него, защо и вие да не уповавате на Бога? – „Ама къде ще ме заведе?“ – Не мисли по това. Ще те заведе, дето трябва. Къде те завежда момъкът? В бащиния си дом. Момата като хване момъка, где го завежда? Някой път момата отива в дома на момъка, а някой път момъкът отива в дома на момата. Когато момъкът отива в дома на момата, казваме, че той е приведен зет. Какво е положението на приведения зет? Лошо е положението на приведения зет, защото често му казват: „Ти си дошъл тук по благодат, нищо не си донесъл.“ Той седи на тръне. Като влезе вкъщи, трябва да козирува на всички. Това са специални порядки в живота, не са създадени от Бога, но от хората.

Божественият ред изисква от всички хора да се уважават едни други, да се обичат, да обичат баща си и майка си, братята и сестрите си, ближния си, слугата си, да дават на всеки човек това, което изискват за себе си. Няма по-

хубаво нещо в света от това да бъдеш разумен в своята обхода. Ти изключваш Бога от себе си и питаш: „Къде е Бог?“ Когато аз постъпвам правилно, Бог е в мене. В даден случай никой не ме вижда, но има едно око, което вижда всичко и си мълчи. И след като се проявиш, Той ти казва: „Добре направи.“ Ако не си постъпил добре, Той казва: „Не направи добре.“ И Той си дава мнението. Ти се извиняваш, казваш: „Слаб човек съм.“ – Не. „Не направи добре“ – нищо повече. Ако си постъпил добре, ти имаш едно приятно чувство, което в тебе ти казва: „Така постъпвай.“ Питам: защо да не слушаме този вътрешен глас, който одобрява или не одобрява нашите постъпки? Като се вслушва в този глас, човек става бодър, весел, животът му се осмисля.

Казва Иоан: „Бог е виделина, и никаква тъмнина няма в Него.“ Във виделината растат най-хубавите мисли, най-хубавите чувства и най-добрите постъпки. Във виделината идат най-големите добрини, които ние научаваме. Сегашният свят се нуждае от хора, които да носят запалените факли на Истината, да има повече свещи, да светят в тъмнината. Казвате: „Какъв трябва да бъде животът?“ Както звездите светят на небето, така и хората трябва да бъдат малки свещи. Колкото и да е малко това блещукане, по него хората могат да се ориентират. Някои хора са подобни на Месечината, други на Слънцето. Има едно слънце в човека, има една основна мисъл в човешкия живот, която е подобна на Слънцето. Тя е Божествена мисъл, тя е фар, който ориентира човека.

Та казвам: Хората на сегашните времена трябва да престанат да се безпокоят. Дойдат ли безпокойствия, радвайте се, че се безпокоите. Не е въпросът да избягваш безпокойствията, но като се безпокоиш, да се радваш, че се безпокоиш. Като скърбиш, да се радваш, че скърбиш; като гладуваш, да се радваш, че гладуваш. Каквото зло да ти се случи, да изпитваш приятност. В това се заключава добрият живот. Всеки може да влезе в този живот.

Съвременният човек се радва на противоречията в живота, защото Бог е в противоречията. Той не е в самите противоречия, но седи зад тях и наблюдава, иска да знае как ще ги разреши. Така постъпват и учителите. Някой учител по математика даде една задача на ученика си и гледа как ще я реши. Той ясно вижда решението на задачата, но иска сам ученикът да я реши. Тук-там подсказва. Има мъчни задачи и в живота, като тези по математика, които трябва правилно да се решават. Някои искат със заобикалки, с прескачане да ги решат. Така не се постига нищо. Някои мислят, че с преписване на задачите ще постигнат нещо. И така нищо не се постига. Някои ученици от гимназията написват формулите на ръката си. Учителят вижда това и казва на ученика: „Я да видя какво си написал там?“

Според мене той не трябва да проверява какво е написал ученикът, но да му каже: „Не гледай какво е написано на твоята ръка, но гледай на моята.“ Така той подсказва малко на ученика.

Нашият век има за цел да оценим противоречията, сиромашията, безправието, които съществуват. Да имаме ясна представа за причините, които са произвели този безпорядък. Като знаем причините, можем да ги изправим. Представете си, че имате един човек, когото не обичате, но той ви дължи една сума. Вие сте взискателни към него, искате да си плати дълга към вас и му казвате, че по закон трябва да си плати. Как щяхте да постъпите, ако обичахте този човек? Най-малко щяхте да отложите плащането на човека, а можете и съвсем да му го простите.

Съвременните хора още имат нужда от съдии, да разрешават въпросите им, а те сами трябва да станат съдии на себе си. Разправят за един българин лихвар следния случай. Той бил голям богаташ. Един ден се разболял и се пренесъл в онзи свят. Като бил здрав, той имал три големи тефтера, на които държал сметките на своите длъжници. Обаче като се пренесъл на другия свят, научил нещо много и обещал, че ще измени живота си. Като се върнал на Земята и оздравял, извикал синовете си и им казал: „Аз научих един добър урок. Дайте ми трите тефтера, на които си правя сметките.“ Той взел тефтерите и ги турил в огъня да изгорят. „Това иска Бог от нас“ – казал той на синовете си.

И тогава ние трябва да имаме тефтери да пишем не кой колко има да ни дава, но на кого имаме да даваме. Нека правим добро и следим не какво имат другите да ни дават, но какво ние имаме да даваме. Любовта е закон на даване. Като се научим да даваме, светът ще се оправи. Пътят на Любовта е най-лесният път. И ако ме питате кога ще се оправи светът, казвам: Ако вървите по стария начин, трябват ви още 10 000 години. Ако вървите по новия начин, по пътя на Любовта, трябват ви още 10 години. Питам ви сега: Какво искате – десетте хиляди години или десетте? Ако изберете десетте години, блажени сте. Ако изберете десетте хиляди години, има още много да се учите.

Как да се справяме с мъчнотиите? Вие имате билет за трена, трябва да пътувате. Идете на трена, заемете си място и за нищо не мислете. Дали има въглища, кога ще потегли – това не е ваша работа. Сега и вие имате по един билет за живота. Какво ще се безпокоите кога ще тръгне тренът? Вие ще отидете на мястото си и ще чакате. Сега вие се безпокоите дали ще тръгне тренът или няма да тръгне. Това безпокойство е безпредметно. Без тревоги!

„Аз мога да любя“

„Отче наш“

16-а беседа, държана от Учителя
на 31 януари 1943 г., 10 ч. сутринта,
София, Изгрев.

1943_01_31 *Любов без закон*
утринно слово

ЛЮБОВ БЕЗ ЗАКОН

„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитва на Царството“
„Махар Бену Аба“
Ще прочета двайсет и втора глава от евангелието на Матея.
„Духът Божи“
„Милосърдието“

По какво се отличават умните и глупавите хора? По какво се отличават добрите и лошите хора? Умният човек, като започне една работа, скоро я свършва и не прави погрешки. А глупавият само чака, събаря, чака, събаря и казва: „Уморих се.“ Той гради и събаря. По какво се отличава набожният? Той чете само една молитва. И свършва. А пък глупавият чете много молитви.

Трябват възгледи и много приложения в живота. Трябва да имаме една предпоставка. Сега искате всички работи да бъдат наред. И могат да бъдат наред. Вземете един цигулар, вземе цигулката си и свири. Работата е наред. А пък който не знае да свири, обръща цигулката насам-нататък и казва: „Времето е такова, влага има, лъкът не е толкова добър...“ и прочее. Все намира някоя погрешка. А пък погрешката е в ръката му. Не държи той лъка, не прави движения добри, не го движи добре. Пръстите си не полага на позициите както трябва.

Има едно духовно пиано. Набожните хора са духовни пианисти. Защото има духовни цигулки и духовни пиана. Обикновените цигулари свирят на физическото поле, а духовните свирят на духовни пиана и цигулки. В Париж един цигулар дава концерт пред парижаните. Той засвирил и се забравил в свиренето си. Свирил, свирил и по едно време идва служителят на салона и казва: „Господине, публиката си отиде от салона.“ Цигуларят продължава да свири. Служителят му казал: „Когато свършите, ето ключа, заключете салона.“

Често вие оставате като този цигулар сам и като се обърнете, няма никой около вас. Това показва, че не сте свирили както трябва, не сте мислили,

нито чувствали и постъпвали както трябва. Вие казвате: „Не ме обичат хората.“ Че как не те обичат. Ти сам не обичаш, сам не любиш. В съвременния живот е интересно, че глупавите хора са станали съдии. Тези хора, които не живеят добре, те съдят. Чудна работа. В музиката отличните професори ги натоварват да преподават и рядко е глупав цигулар да стане професор. А пък в живота всеки става професор и ще преподава урок за морал кой е добър човек и прочее.

Че кой е добър човек? Добрия човек – вари го, печи го, каквото и да го правиш, той все си е добър. Сто тояги да му удариш, той си мълчи. На тебе ще ти омалеят ръцете, а гърбът му не се уморява. Добрият човек, като заспят другите, той остава буден. Всички като заболеят, той единствено е здрав. Добър човек е той. А пък сега кои са добри хора? Ние имаме особено понятие за добър човек. Вие казвате: „Той е справедлив.“

Сега в прочетената глава се занимаваме с работи, които са станали преди две хиляди години. Христос представлява един пример, който, разгледан от сегашно гледище, е малко неестествено. Канят ги на една царска сватба, и не отиват хората. Сега да поканят хората на царска сватба, всички ще отидат. А тогаз, във време на Христа, ги канят на царска сватба, и не отиват. Едни от поканените казват: „Ще идем на нивата, нямаме време.“ Други казват: „Ще отидем на друго място.“ И хващат слугите и ги наказват. Казват: „Ние на царска сватба не ходим.“

Религиите на миналото са били религии на месоядство. И по какво се отличават те? С жертвоприношение за греховете. Принасят в жертва гургулици, агнета, говеда и... Има и ръсене с кръв. И това било служене на Бога. Това не е служене на Бога, а на нисшите духове, които имали нужда от кръв. И за да ги укротяват, са правили тези жертвоприношения, са клали тези животни. И сега даже в България имаме такова нещо. На Гергьовден колят агнета, все за тези духове. И на Коледа колят свине, все за жертвоприношение. Според Мойсеевия закон без жертвоприношения не може. А пък в България ги колят също за жертвоприношение, за да укротят духовете. И действително духовете се укротяват от свинете. В турско време, когато дойде в село турчин – забитин, ояник – българинът ще наточи баница със свинска мас, ще заколи кокошка и ще му поднесе. Чрез свинската мас турчинът омеквал. И действително след това турчинът ставал разположен. Действително свинята се разполага само когато я погалиш малко по корема. Ние се възхищаваме от старите вярвания. Аз никак не се възхищавам от старите вярвания. Откакто е излязъл човек от рая, ни най-малко не се възхищавам. Защото животът вън от рая е познаване на доброто и злото. От това дърво на доброто и злото ядоха Адам и Ева. Раят беше училище за живота. А пък в познаването на

доброто и злото ние сме сега в това училище. И всички се учат какво нещо е доброто и злото. И трябва да се пратят в голямото училище, за да се учат.

Питат сега трябва ли човек да бъде вегетарианец или месоядец. Ако искаш да поддържаш старото учение, непременно трябва да бъдеш месоядец. Най-хубавите кокошки ще колиш. Кебапи ще направиш, печени, хубави, по всичките правила. Супица, направена от кокошка. А пък ако искаш новото учение за любовта – никакво месоядство. Щом аз видя някой човек, че яде месо, казвам: „Той не е готов за любовта.“ Не че са лоши хората, които ядат месо. Те са под закона. Според мен месната храна е закон за ограничение. Тази кокошка иска да живее. И целият ред на нещата е все такъв. Колко вегетарианци има сега? Казвате: „Кога ще дойде Царството Божие?“ Не искам сега да се обезсърчавате. Трябва да имате една ясна представа. Човек без любов вегетарианец не може да стане. Без любов е винаги месоядец. А пък вегетарианството по закон не става. Плодоядството е един вътрешен процес. Плодът е най-фина храна. Няма по-нечиста храна от месната. Аз, който виждам нещата, виждам мръсотии и във вярванията на хората, в религиозните им вярвания за Христа, за Света Богородица, за ангелите. Всичко това е опетнено. После какви ли не... няма за Христа. Няма нищо, което светските хора да не са опетнили. Питам, когато една вода минава през една канализация, канализацията ли роди тая вода? Тази вода е родена преди милиони години. Ако тази вода излиза от шишета, то шишето ли е баща, или майка на тази вода? Казват: нашата майка земя. Донякъде е вярно.

Има един стих в Писанието, което казва: „И весели се в неговата обитаема земя.“ Живял е някога човек в обитаема земя. Нашата земя, нашето съзнание не е тази обитаема земя. Земята не е раят. Дето, ако бъде раят, било на едно място, дето сега са Тигър и Ефрат. Ни най-малко не е там. В рая имало четири реки. Тогава где са другите две реки? Един американски професор поддържал, че раят бил на северния полюс. И след като съгрешили хората, Бог ги изпъдил и турил там студа, за да не отива никой там. Русите отидоха там и мислеха да влязат в рая с аероплан. И след девет месеца се намериха на 2500 километра вън от рая. И сега им се дава една хубава поука как се ходи в рая. Всеки, който се опита да влезе в рая неподготвен, го изпращат навън. Считайте, че работата е сериозна сега. Годините, които настъпват, са години да служим на Бога без закон, по любов. А пък сега всички служат под закон. Ти казваш: „Аз трябва да вярвам.“ Щом трябва да вярваш, то е под закон. В дома бащата и майката служат много добре. И слугата служи добре. По закон всички служат много добре. Много добри са хората. Но оставете хората свободни, накарайте ги по любов да работят, и ще видите каква обхода ще имат. Всеки ще казва: „Аз съм на особено мнение.“ А пък какво е особеното

мнение? Всички други да работят, а пък аз да почивам. А пък точно обратното трябва да се каже: всички да почиват, а пък аз да работя. Аз така го тургам. Що е любов? Всички да почиват, а пък аз да работя. Това е любов. А пък сега е: всички да работят, а пък аз да почивам.

Що е законът на любовта? Всички други да бъдат лоши, аз да бъда добър и да слугувам.

В прочетената глава се казва, че на сватбата не поканили само добрите, но и злите. Не правили никаква разлика. И всички отишли на сватбата. И там имало един необлечен със сватбарска дреха. Само едного намират виноват от всички сватбари. Само един бил виноват, който нямал сватбарска дреха. Онези, които били дошли на сватбата, злите и добрите, като отишли там, ги облекли. А пък този, от званите, казал: „Аз и без дрехи мога да вляза." И не отишъл да го облекат. И му казали: „Ти не поиска сватбарска дреха." Що е сватбарската дреха? Това е Божественото учение на любовта, възприето. То е сватбарската дреха. А пък що е без сватбарска дреха? Това е, когато човек е със собствено учение, а не с учението на любовта. В моя ум тази е правата идея. Всеки човек, който иска със своето разбиране за Бога да влезе, то е без сватбарска дреха. И той ще бъде изпъден навън. Когато известни храни влязат в човешкото тяло, които нямат хармония със самия организъм, организмът ги отхвърля. Например чрез някоя подутина образува се цирей. В един цирей са събрани непотребните материали, които излизат навън от рая. Тялото е рай. По някой път правят абсцес на крака или на друг орган, за да се изхвърлят навън нечистотиите. Щом ти не си хармониран с Божественото учение, с което светът е създаден, ще бъдеш изхвърлен и нищо не може да те спаси.

Та първото нещо е: доброволно в себе си правете едно вътрешно различие какви са вашите подбуждения, дали по любов, или по закона на хората. Страхът ли е подбуждение, или любовта? Користолюбието ли е подбуждение, или любовта? Страхът ли е подбуждение, или любовта? Силата ли е подбуждение, или любовта? Сега това насила не може да стане. Щом е въпрос за Божественото учение, там никога няма насилие. Там, дето има насилие, то е човешко учение. Там, дето няма никакво насилие, там е Божественото. Щом насилваш един човек, ти не постъпваш правилно. Защото чрез закона на насилието, което ние упражняваме, същевременно ние изнасилваме Божественото вътре в нас. Мислите ли, че Божественото, което е вътре в тебе, когато човек прави престъпление, че то съизволява? Бог го търпи. Но после Бог връща престъплението, което правиш, върху тебе, за да го опиташ. Ти казваш: „Защо страдам?" Защото живееш без любов. Живей по любов, и страданията ще изчезнат. Страданията са един признак, че не сте живели по любов. Живей по

любов, и веднага ще дойде хармонията. Досега са писани цели томове за кармата. Има някаква карма. Турците казват карма карашик. Това значи бъркотия. Значи, карма е, когато става карма карашик. Щом хората не живеят по любов, става карма карашик.

Сега новите хора навсякъде очакват да дойде Христос, да тури ред и порядък. Те имат механическо разбиране. Христос по този начин никога няма да дойде. Идването на Христа е следното: любовта, която влиза в сърцата на хората. Всички да започнат да живеят по закона на любовта. Да са свободни, без закон да служат. И всеки, който служи, да му е приятно. Да му е приятно, като се учи и като свири, и като работи. Каквато работа в света да върши, да я върши с любов и да има радост в душата си, че я прави.

И тогава, по закона на любовта, когато се раждат децата, ще се радваме и когато заминават децата за другия свят, пак ще се радваме. А пък сега, като идват от горния свят, ние се радваме, а пък като заминават, плачем. Като ни дадат пари, се радваме, като изгубим парите, скърбим. Като ни похвалят, се радваме, като ни обидят, плачем. Това е законът на доброто и злото. Боят е от злото, а пък галенето е от доброто. Има гладория, то е от злото. Има храни, то е от доброто. Всички противоречия се дължат на това.

Два метода има, с които се оправя светът. Щом искат да те подчинят, казват: „Ще гладуваш." И ще те лишат от заплата. Ще те уволнят от генералството. Ще станеш съдник. Ако си син и не слушаш баща си, той ще те изпъди навън. Сега всички искат да се освободят от лошите условия на живота. Синът иска да стане самостоятелен и намира, че баща му не се отнася добре с него. Бащата вижда, че синът е недоволен от него. И взема, че го оженва. Намира му една другарка и му казва, но умният баща му казва: „Я ми покажи как може човек да бъде свободен." И като се ожени синът, той почва да постъпва като баща си. Бащата, понеже потупвал синовете си, и синът потупва вкъщи своите деца. Бащата е трошил чашите, и синът прави същото. Бащата биел слугите, и синът прави същото. По какво се отличават тогава? Ако се жениш, за да тупаш другарката си, то не е женитба. То е женитбата на тупаницата. Ако хващаш слуги, за да ги тупаш, то е слугуване на тупаницата.

Кое е новото в света, да тупаш ли? Не. Новото е да любиш. Новото е цветята, които цъфтят, плодовете, които зреят, това е новото в света. И тогава ние казваме: „Плодове ли да ядем, или месо?" Някои, след като ядат месо, казват: „Хайде да опитаме малко и новия порядък." И ще изядат една–две ябълки и казват: „За бъдеще ще станем вегетарианци." Питам,

първите жители на земята месоядци ли бяха, или тревопасци? Аз мисля, че първите жители на земята бяха мъховете, които растяха върху камъните. Те се хранеха от трошиците на камъните. Всички наслоявания, които падаха по камъните и не ги искаха, мъховете ги събираха. Тези камъни някой път се разсипваха от любовта на мъховете. И благодарение на тези първи жители, които отвориха сърцата на камъните, камъните станаха на почва, и ние можем да живеем. Някои казват: „То с любов не става, но трябва да бъде силен човек.“ Питам, силните предипотопни животни къде са? И останаха все дребните: жаби, мухи, комари и прочее. Малките микроби се умножават, а пък гигантските животни изчезват от света. Ако един човек не може да се приспособи, както мъхът върху камъните, ако не може да си изважда храни както мъховете, той не е вегетарианец. Според моето определение човек без любовта не може да бъде вегетарианец по никой начин. И плодоядец не може да бъде. И да иска, не може. Забранено му е. Адам, след като яде от дървото на познание на доброто и злото, не можа да яде от другото дърво на рая. Без любов, и да искаш да живееш добре, не можеш. Не е позволено да живееш добре. С любовта е позволено да живееш добре. И ние си блъскаме главата, искаме това, което не е позволено. Искаме да примирим доброто със злото. Те са два метода различни. Те си работят. Те са на мястото. Те са създали света. Той е един съвсем отделен свят. Светът с добро и зло, това е един свят, дето трябва да живеят най-разумни същества, понеже в света на доброто и злото условията са много тежки. Няма условия по-тежки от това познаване на доброто и злото. Разгледайте цялата история, и ще видите, че цялата земя е посеяна с човешка кръв и всички са страдали. Ние живеем върху костите и върху плътта, и върху кръвта на хората, които са измрели. Отгоре им живеем. Върху една мъртва материя. И върху тая мъртва материя ние искаме да бъдем щастливи.

Тогава във вашия ум се поражда въпросът: „Кой е църът на това?“ Или преведено, как ще се реши тая задача? Ще приложиш любовта без закон. Ще приложиш в живота си и обичта без закон. Щом приложиш любовта със закон, ти си в стария порядък. В Писанието е казано: „Ще отнема каменното им сърце и ще им дам плътско. И ще Ме познаят от малък до голям.“

Сегашните вегетарианци не ми се харесват. Смешни са сегашните вегетарианци. Ще приведа един български пример. На българските заговезни в един дом, след като заговели, сварили една кокошка и почнали да ядат. Чули, че идат съседите и те скрили кокошката отдолу под масата и извадили чорба с коприва. Попитали ги: „Какво ядете?“ Те казали: „Коприва.“ А кокошката е отдолу под масата. И във вашите веруюта е така: отгоре е копривата, а отдолу е кокошката. Че какво е това верую,

когато под новото верую е кокошката? А като заминат съседите, тогаз се туря копривата отдолу, а кокошката отгоре. Трябва да влезем в положението на кокошката. Аз се поставям в положението на кокошката. Някой, който отсича главата на кокошката – тя страда. И казвам: „Ако аз съм в положението на кокошката, ще искам ли да ми отрежат главата?“ Аз се поставям и в положението на един човек, който страда. Това, което ми е неприятно в даден случай, няма да го причинявам на другите. Не е възможно да живеем един чист живот без любов. Хора без любов винаги живеят един нечист живот. И целият свят да се събере, не може да ме убеди в противното. Хора с любов живеят чист живот. Ето какъв е животът без любов, при най-малкото поколебаване в любовта идват нещастията. И при най-малкото решение да вървиш по любовта, животът ти се изменя. И ако има добро в света, то е защото хората помислили за любовта. Само като помислят хората за любовта, тя изпраща своите благословения. При всичко, че не изпълняваме закона на любовта, то Бог е толкова благ, че пак изпраща всеки ден Своите благословения.

Та казвам, за бъдеще сейте вашите житни зърна върху почвата на любовта, а не върху почвата на безлюбието. В бъдеще сейте вашите житни зърна върху доброто си сърце, а не върху лошото си сърце. Колко е мъчно сега да посееш едно семе на любовта. След като сме изяли един плод, ние изхвърляме семената, не ги сеем. След като изядеш един плод, ти се ангажираш спрямо семето, спрямо семената. Ти изядеш плода, и не изпълняваш задълженията си. Ядете грозде и изхвърляте семената, без да ги посаждате. Колцина от вас имате събрани в кутии гроздените семена? Аз виждам, че ги хвърляте навсякъде по земята.

Казват: „Кога ще дойде Христос?“ Христос сега е в света. Вие го виждате в Евангелието веднъж с камшик вътре в храма. Влиза и гони месоядците, които изкараха Христа от търпение. И Той влезе в храма с камшик и им каза: „Не правете дома Ми дом търговски. За какво са тези животни в храма?“ Той само веднъж го направи това, а не два пъти. И видя, че тази работа по този начин не може да стане.

И сега виждаме Христа в света. Доста голям камшик има сега. Че всяка война е камшик. Че какво мислите? А пък вие виждате сега и добрата страна. Любовта идва при ранените. Има сестри милосърдни и лекари, които лекуват. По-добре е с една ръка да влезеш в Царството Божие или с един крак, отколкото с два крака и две ръце, и да идеш в пъкъла.

Направете един опит: един ден да живеете, без да се смутите. Целия ден да бъдете весели. Че каквото и да стане, да не се изгуби вашето разположение. Да бъдете толкова умни, че никой да не може да ви

предизвика. Че много е това. Но е възможно. При любовта нещата могат да се приложат, но без любовта не могат. Страданията ще продължават дотогава, докато приемем любовта и почнем да живеем по нея. И това ще стане по свобода. Това с насилие няма да стане. Щом живеят хората без любов, всякога ще има насилие.

Ти не можеш да бъдеш син на Бога, ако не си роден от Бога. Само родените от любовта са синове Божии. А пък ония, които не са родени от любовта, те не са синове Божии. Има два рода човеци. Родени от любовта, той е син Божи. А онези, които не са родени от любовта, живеят по знанието на доброто и злото. Това е сегашният порядък на нещата. И тогаз няма какво да се смущаваме. Ще колиш кокошки, ще печеш кебапчета и няма да му мислиш много. Копривата ще турят ту отдолу под масата, ту отгоре. И много естествено е. Зимно време водата замръзва, а лятно време се размразява. Лятно време водата всичко върши, а зимно време тя почива.

Та казвам, новото в света седи само в няколко думи: служене на любовта.

И това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото Ти си изпратил.

Бог ще изпрати Духа Си само когато дойде любовта в сърцето ви, тогава Духът ще слезе върху вас.

Петнадесето утринно слово
31 януари 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1943_02_03 Подмладяване

ПОДМЛАДЯВАНЕ

Добрата молитва
Аз мога да любя

Каква е програмата за днес? Сола да се пеят. Който има сол, може да пее, който няма сол, не може да пее. Аз разбирам в широк смисъл пеенето, не механическото пеене. Има пеене на мисълта. Всяка правилна мисъл, всяко правилно чувство, е пеене. Някой казва: „Аз не мога да пея“. Може човек да не може да пее, но може да се научи да пее. Детето като се ражда, не може да ходи. И като се роди, не може да ходи. След 1-2 години се научава да ходи. Най-първо не може да ходи. Че не можем да пеем, нищо не значи, след няколко години можем да пеем. Музиката разрешава най-добре всичките социални въпроси.

Например, когато майката е бременна, това е „до“. Ражда се детето, това е „ре“. Започва да ходи, клатушка се, това е „ми“. Започва да яде, това е „фа“. Ходи на училище, разцъфтява се, това е „сол“. Започва да мисли, че знае нещо, това е „ла“. Това е едно обяснение. Сега, ако вземете само няколко трептения, тия трептения нищо не означават.

Имате думата ЛЮБОВЪ. Колко елемента има в Любовта? Шест елемента има. Така са поставени, че са понятни. На английски тия елементи съвсем не съществуват. Там имате четири елемента. Вие искате изведнъж човек да пее като ангел. За да започне да пее така, много трябва. Вие седите и казвате: „Аз съм на 45 години“. Оставете вашите 45 години. Що са 45 години, нищо не означават. Земята се е мъчила, 45 пъти е обиколила около Слънцето, вие сте станали [на] 45 години. Мязате тогава на онази муха, която стояла на рога на вола и вечерта казва: „Уморих се да ора“. Уморила се да седи на рогата. Уморил се е волът. Казвам: много поговорки има. Питали таралежа, защо хваща змията за опашката: „Хващам я за опашката, за да се научи да мисли. Понеже тя като хваща нещо, цяло го гълта. Тя го хваща за главата и не кара съществата, които гълта, да мислят. Аз като я хвана за опашката, я карам да мисли колко разбрала. Мисли ли, че като хване жабата, тя не е мислила. Аз за опашката я хващам, тя се клатушка насам-натам, преподавам ѝ уроци“. Вие сега трябва да хванете пеенето за опашката. Трябва да вземете участие. Гледам, някой слуша, като пее друг, и в себе си мисли, че не знае да пее. Дай му внимание и като кряка, слушай го и кажи: „Отлично пее“. Ти веднага кажеш: „Не струва“. Ти на себе си вредиш. Щом отхвърляш, че той не може да пее, ти себе си

спъваш. Като кажеш, че той пее и ти ще пееш. Като кажеш, че той не пее и ти не можеш да пееш. Затуй турете положителното! Вие сте свикнали да казвате: „Лош е светът!“ Не говорете така! Какво значи „лош е светът“? Материален свят. „Лош е светът“. Някой ял, пил, пък вие казвате: „Аз не мога да поправя някоя погрешка“. Чудното е, че човек може да направи погрешка, а не може да я поправи. Какъв е законът? Ти 400 погрешки не може да ги поправиш. Три четвърти плаща Природата, от тях 1/4 остава за тебе, а ти казваш: „Аз не мога и това да платя!“ Значи 400 лева може да заборчнееш, а 100 лева не можеш да платиш. Това не е право. Тъй щото една погрешка, която ни се дава, трябва да я поправим. Всичките погрешки трябва да се поправят. Сега кои песни сте избрали? Сега ще си помагате. Онези, които са добри певци, те ще изпеят най-първо. Най-способните ще пеят най-първо. Не можете ли да изпеете песента „Аз мога да ям“? Каква мъчнотия има? „Аз мога да ям“. Каква мъчнотия има? „Аз мога да ям“. Че аз мога да накарам, който и да е от вас, да изпее „Аз мога да ям“. А на тия години да ви дам 10 000 лева как ще изпеете „Аз мога да ям“. Един стимул трябва. Когато казвате: „Не мога да пея“ – препятствие има, има някакви спънки. Някой път от тревога запушват се каналите на онова лигаво вещество, което трябва да слезе в носа. Ако се тревожите, в носа не може да слязат и тревогите пречат да изпеете „аз мога да ям червени череши“. Я изпейте „аз мога да ям череши“. Ситият не може да яде, но гладният яде винаги. Сега причината, че някой ти е прощавал, коя е? Дойде друг и той ти прощава. Той... трябва да чакаш да изгладнееш. Вие не пеете, може много да сте пели, трябва сега да мине известно време. Вие сте ходили на концерт, слушали сте някой добър певец, искате като него да станете. Значи яли сте от аристрокатическо ядене, че простото ядене не ви интересува. Може да говорите за печени кокошки, пържолчета. Аз мисля най-хубаво се пее „боли ме кракът“, веднага тон имаш. (Учителя пее: „о-ле-ле“.) Музикално я изпейте „о-ле-ле“. На български ле, значи излива нещо, тече, излива се нещо. Показва движение.

Я някой от вас да изпее сега някоя песен. (Брат Ради изпя „Изгрява Слънцето“ с движение.) Дето гласът му не е ясен, вие го спъвате. Гласът му може да бъде много по-ясен. В подсъзнанието вие го спъвате. Един ден Ради може да бъде певец, да пее на сцената. Втори кой ще изпее соло? (Брат Пеню изпя: „Бе някога“, „Скитах се по гори и планини“, „Изгрей ти, мое Слънце“.) Само като мислите за пеенето, е хубаво. Дори без да пеете, само да мислите. Третият? Кой ще изпее? (Брат Лазар изпя „Махар Бену Аба“, „Добър ден“, „Тъги, скърби, са богатство“.) Три сола стигат ли?

Не е лесна работа човек да владее гласа си. Зависи от човешката мисъл, от човешките чувства, от човешките постъпки, за да се хармонират клетките. Понеже във външния свят навсякъде има смущения, трябва много хора да

се съединят заедно, за да излезе един певец. Един певец за да бъде, някой път 2000-300000-1000000 хора трябва да се съсредоточат. Едно съчетание трябва да стане, трябва да си помагат, трябва да се хармонизират. В един ден човек не може да стане певец. Сега във всинца ви има желание във вас да пеете много хубаво. Но като речете да пеете, не излиза така. Някой казва, че ангелски пее. Но отвън като започне да пее, никак не излиза ангелски. В пеенето трябва мекота. Трябва да вземе верен тон. (Учителя изпя „Махар Бену Аба".) Песента е осакатена с известни трептения. Изпейте песента „Духай, ветре".

В пеенето има четири фактора, които играят важна роля – то е подсъзнанието, Божественият свят, гдето нещата са складирани музикално; Свръхсъзнанието, дето разцъфтяват в музиката. Има два спомагателни фактора: съзнанието, което съществува у животните и самосъзнанието у човека. Когато съзнанието не е развито, в самосъзнанието изправи пеенето и свиренето. В съзнанието започва да учи. Човек трябва дълго време да учи. Има няколко ритъма в хармонията. Някой започва класически, ние започваме с движение. (Учителя свири с цигулката.) Туй е в подсъзнанието. (Свири друго.) Туй е в самосъзнанието. (Свири друго.) Това е проникване в Свръхсъзнанието. Избавя се човек от страданието. (Свири пак.) Този ритъм – няма спънка в живота. Няма нещо, което може да спъне живота. Това показва, че в нас се крие музика. Някой път човек стои дрехъл*, няма разрешение. (Учителя свири български мотив.) Българинът това го е взел от светилището. Няма разрешение в тая песен. Има материал за обработване. Тази мелодия да излезе навън, ще се образува хармония. След туй българинът се справя със затруднението. (Учителя свири игриво ръченица.) В българина, на затворения интервал, разрешение има. Тези песни, които са дадени, са според правилата на музиката. Не може да се разработват. Те са като пътните надписи – показват как трябва да се пее. Да се разработи някоя песен, трябва съвсем друг характер да се тури, думите трябва да бъдат свободни. (Учителя пее: „Настанаха, мамо, нови времена, дето младите да оправят света".) Младите да оправят света, не старите. Докато човек е със старите идеи, не може да оправи света. (Пее: „Настанаха, мамо, нови времена, гдето младите да оправят света".) Сега вие може да пеете така. (Учителя пее същото без всякакъв израз.)

(Учителя свири ритмично „Време е да вървим".) Има някои песни, които мъчно се обработват. (Учителя пее: „Снощи съм бил тъжен, тъжен и скръбен. Аз не зная защо е било. Тъга голяма обхвана моето сърце. Без да зная защо, без да зная защо. Като станах сутринта пак се наядох, се зарадвах и разбрах, че съм бил гладен".) В живота на обикновените работи трябва да им дадем смисъл, искаме все високи работи. Яденето е

Божествен принцип. Гладът е мощна сила. Като е гладен, човек пее хубаво. Щом е сит, не може да пее. То е почивка. Една почивка е хубава. В съзнанието си никога не допущайте отвън да нахлуят противоречиви мисли. Човек винаги трябва да ги изолира, защото човек някой път си внушава някоя мисъл на някое животно. Някой вълк не може да изяде една овца. Ти си в симпатия с вълка, вълкът казва, че ще умре гладен и ти казваш, че ще умреш гладен. Свържи се с някоя овца, която има доста трева да пасе. Сега хиляди поколения са казвали: „Остарях“. Бащата, като дойде на 45 години, казва: „Остарях“. Майката казва: „Остарях“. Всички си внушават: „Остаряхме, побеляхме“. О-стар. Стар значи звезда. Остър значи наострен. Не стар, който е дрехъл. Но старият може да реже хляб. Старият светлина има, запалена свещ е. Стара свещ е, която свети. Изгасналата свещ не е стара свещ. Стара свещ е само онази, която гори. Която не гори, не е стара, идея няма в нея. Когато произнасяте думата, имайте предвид две неща. Остър станах – съвсем друга идея се придобива. Ти казваш: „Остарях“ и внасяш идеята дрехъл. Ние грешим против себе си. „Онези, които чакат Господа, тяхната сила ще се обнови“. Онези, които чакат Божествената Любов, ще се подмладят. Трябва да се внесе Любовта като подмладителен процес в живота. Някой казва: „Изветрял“. Който се е влюбил, казвате, че е изветрял. Няма да се спирам върху думата. Любовта е много съдържателна, има известен произход. Първият потик в живота, това е Любовта, най-мощното, което е създадено в света. Първият потик на Бога да създаде света, то е Неговата Любов. Този, Силният, е създал цялата Вселена. Целият материален свят е обект за развитието на нашите души. Всичките възможности, които имаме, са за възпитанието на човешките души. Бог ги създаде и очаква Бог, душата да посети тия светове, да придобие знанието, кое[то] е отредено.

На Земята седите, имате ограничени схващания. Казвате: „Остаряхме“. Искам всички, които сте остарели, да станете остри. Да имате достатъчно светлина, да давате и на другите. Аз забелязвам, имате остър език. Някой път трябва тихо да говорите. Кажи: „Доста светлина имаш“. (Учителя го каза тихо.) „Доста остър си станал, може да режеш“. (Учителя го каза тихо.) Думата остър е силна, затуй трябва музикално да я кажеш. Понеже и светлината е силна, затова и тя трябва да се произнася тихо. Всичките думи, които са мощни, силни, тихо трябва да се произнасят. Онези думи, които са слаби, тях силно трябва да произнесем, а ние правим обратното. Слабото произнасяш слабо, а на силното даваме още по-голяма сила. Така нищо не се придобива. Един ангел, който има милиарди години, не се счита стар. Ти на 45 години мислиш, че си стар. Като чуе ангелът, че на 45 години си остарял, казва, че това не е вярно.

Трябва да измислите едно ново поздравление. Поздравът „Няма Любов

като Божията Любов“ вече не е за времето. Какво трябва да бъде новото поздравление? „Трябва да изпълним Волята Божия!“ Трябва да имаме предвид, да се прослави Името Божие, да не мислим за себе си, да търсим Царството Божие и Неговата Правда с духа си. Да търсим прославлението на Името Божие с душата си. Да търсим Царството Божие и Неговата Правда със сърцето си и да изпълним Волята Божия. След като изпълним, ние да останем последни. Сега искаме Бог да се прослави, търсим Царството Божие, но ние мислим за себе си. Ние трябва да оставим себе си на последен план. Бог, Който създаде света, трябва да се прослави! Той като се прослави, веднага ще се подигнем и ние. Когато тялото е здраво, всеки орган ще бъде здрав. Новото е да не мислиш, че си стар. Който мисли, че е стар, то е старото. Лицето започва да се набръчква, то е сухота. При големите скърби и страдания започва да се набръчква лицето. Срещнеш някой брат, трябва да му се подпомогне. Някой, който носи товар, освен че не му помогнете, ами туряте повече. Казвате: „Да се опита неговата сила“. Не сме толкова силни. При сегашните условия трябва да носим по възможност най-малкия товар. Ние много голям товар носим. Питаме как ще се оправи светът. Не е наша работа. Той си е оправен. По някой път може да имаме смущения, които се дължат на другите хора. Тия смущения сами по себе си ще се оправят. Една болест, не че лекарите я лекуват. Човешкият дух и човешката душа лекуват! Ако човек би се оставил на своя дух, на своята душа да вярва, болестта сама по себе си ще си иде. Ние напуснем духа си, напуснем душата си и на хората уповаваме. Ще се спънем! Нека дойдат като помощници всичките лекари. Те трябва да бъдат асистенти на човешкия дух и на човешката душа. Лекар, който е асистент, може да лекува. Ако той дойде сам да лекува, не може да лекува.

Всички трябва да се съединим, да работим и да бъдем съработници на Бога. Бог иска да оправи света и ние трябва да се впрегнем на работа, да оправим света. Планът, който Той е приложил, да го приемем и да го прилагаме. Винаги, когато говорим за Любовта, подразбирайте Любовта – носи блажения живот, силния живот, животът, който побеждава всичките мъчнотии. Като говорим за Любовта, подразбирайте един живот, който е над смъртта, един живот, който е над страданията, един живот, който е над мъченията, един живот, който е над ада, над всичко отгоре. Под думата живот трябва да разбираме животът, който е над всичко – това е Божественият живот. Казва: „Това е Живот Вечен, да позная Тебе, Единаго, Истиннаго Бога“. Това е Живот Вечен да позная Вечната Любов. Това е Новото Учение! Ако ние не можем да се подмладим, де е Любовта? Любовта не е нищо друго освен вечен процес на подмладяване. Eternal generation, Вечното подмладяване на човешката душа. Що е Любовта? Вечното подмладяване на човешките духове, вечното подмладяване на човешките души. Ако не се подмладява човек, утайки се явяват. Това е

новото. Сега ние чакаме някой да дойде, да ни спаси. Имаме ограничена идея. Спасението е, Онзи, Който е в тебе и ти показва как да побеждаваш. Духът казва: „Ти трябва да се подмладиш“. Душата казва: „Ти трябва да се подмладиш“. В света, ако има стар, то е Господ. Господ Единствен. От Бога по-стар няма, но и по-млад от Него няма. Най-старият и най-младият, това е Бог.

Бъдете бодри! За сега ние сме най-бодрите хора, имаме мъчнотии, но сме най-бодрите. „Светът да изгори, но чергата да не изгаря“.

Когато видите едно цвете цъфнало, кажете: „Ето една душа, която се подмладява“. Когато видите плод, кажете: „Ето една душа, която е добила знание“.

Отче наш

20-та лекция от Учителя, държана
на 3.II.1943 г. сряда 5 ч. с., Изгрев.

1943_02_05 Превезло, стени и дъно
Лекция на Младежкия окултен клас

ПРЕВЕЗЛО, СТЕНИ И ДЪНО

Отче наш

Имате ли тема зададена? – Имаме. Как сте я развили?

Прочете се темата.

Пишете върху следната тема: Как се прави доброто в материалния свят, в реалния и в идеалния свят? Или второто, как се поправят погрешките в материалния, реалния и идеалния свят? Един много философски въпрос. Дали може да напишете нещо, е друг въпрос, като мислите върху него, ще бъде добре. То ще бъде козметика. Като капне няколко капки, ще замирише на хубаво.

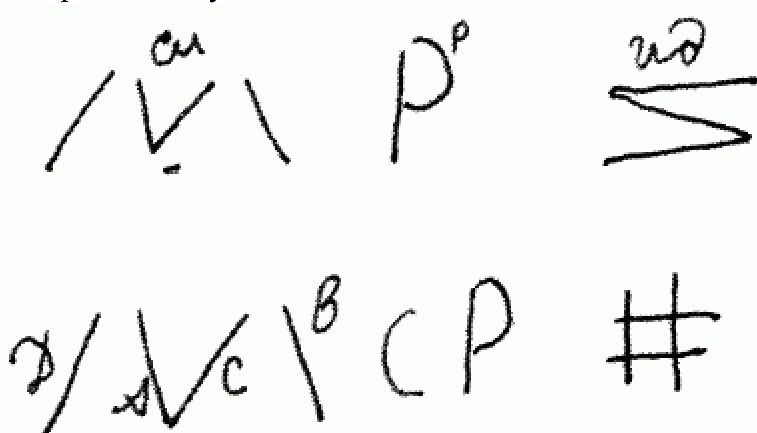

Геометрически изразени са материалният свят, реалният и идеалният. Материалният свят е да пълниш кофата, реалният свят е да носиш кофата, а пък идеалният свят – изпиваш кофата, каквото си турил,да го изпиеш. Това е геометрически представено. Това е само едната страна. Светът има три допирни точки. Всяка идея, всяко чувство, всяка постъпка има три допирни точки. Когато тия допирни точки не се явяват в съзнанието, човек не може да произведе една мисъл, не може да произведе едно чувство, една постъпка, неправилни са постъпките. Всякога, когато се изгубват трите подбудителни причини у човека, всякога неговата мисъл, неговото чувство, неговата постъпка са неправилни, погрешни. Туй, което не виждаш, туй което не слушаш, туй което не помирисваш – това са трите неща: помирисване, слушане и гледане. Имаме две други неща: ядене и пиене. Дуализмът в света се дължи на това, че липсва третият елемент. Погрешките произтичат от яденето и пиенето, защото имаме само две, няма го третото. Погрешката става в яденето и пиенето. Ева сбърка не

когато видя плода, но когато го пипна и изяде, нямаше допирна точка. Кое липсва в яденето? В яденето когато липсва любовта, всякога може да стане погрешка. При всяко ядене, което става без любов, може да стане погрешка. Кога човек яде с погрешка? Когато му дават рициново масло, то е за поправка, не е за ядене. Когато му дават горчиви хапове, е същото. Следователно всяка мисъл, в която Любовта не присъства, винаги произвежда помрачение. Във всяко чувство, в което Любовта не присъства, се появява изстудяване. Във всяка постъпка, в която не присъства Любовта, се ражда насилие.

Геометрически като погледнете, линията "А" е успоредна на линията "Б", линията "С" е успоредна на линията " Д". Тия двете линии, които са неуспоредни – С и А, образуват едно течение и като слезете, ще се намерите в един конус с вода, те се пресичат. Като слизаш по тия линии, образува се една пресечка, където хората се намират в затворен кръг, следователно този ъгъл трябва да се подигне. Само така може да живееш в туй положение. Тия линии са подвижни. Изискват се ред математически доказателства, как се образувало движението. Трябва да се яви едно чувство, една постъпка. Не е лесна работа да образуваш една мисъл; да дадеш ход на една мисъл. Не е лесна работа да дадеш ход на едно чувство. Не е лесна работа да дадеш ход на една постъпка. Като дадеш ход на мисълта, винаги ще се яви светлина. Като дадеш ход на чувствата, винаги има омекване, топлина има. Топлината е свързана с мекотата. Светлината е свързана с широтата. Дето има светлина, има широта, всякога светът е широк. Там, дето има постъпки, там се явява силата. Всякога, дето има постъпки, има сблъскване. Хората се сблъскват в движението. Ако светът, в който се движиш, не е широк, винаги ще дойде сблъскване. В един свят на движение ти не може да вървиш в права линия. Допуснете сега, че има да дадете хиляда лева някому. По колко начина може да се издължиш? Ще кажеш: Нямам пари. Човекът казва: Аз искам да ми платиш. – Нямам. – То е друг въпрос. – Трябва да ми платиш. Както аз ти дадох парите, трябва да ги върнеш назад. Как аз имах да ти дам, а ти нямаш да ми върнеш. Това е невъзможно, юридически не е право. Аз, като искаше ти, имах, ти сега, като взе от мене, казваш, че нямаш. Не говориш истината. Имаш, само че не искаш да дадеш нищо повече. Някой път казвате: Аз мога да го направя. Ти си можел да вземеш парите на заем, а не можеш да ги платиш. Значи имал си сила да идеш да ги вземеш, сега не ти останало сила да ги платиш. Няма никаква логика в това. Там, дето има изтичане, има и втичане. В природата е така. Там дето има изтичане има и втичане, не може да има изтичане и да няма втичане, не може да има втичане, без да има изтичане. Те са неща невъзможни. Кога човек трябва да каже "Аз не мога", и кога човек трябва да каже "Мога"? При какви условия можеш да кажеш "Аз мога" и при какви условия можеш да кажеш "Аз не мога"? Много лесна

работа. Всякога, като вземеш пари на заем, кажи: Аз мога да ги върна. Аз мога да ги платя. А преди да си взел парите, кажи: Аз не мога да правя дългове. Всякога направения дълг мога да го платя. Всякога можеш да кажеш: Аз не мога да правя дългове. Да казваш, че не можеш да платиш, логически не е право. Нито математическо отношение има, нито геометрическа проекция има, нито е материално, нито е реално, нито е идеално. Ще кажеш: Не мога да правя дългове, нищо повече. Казвате: Как да не мога да правя дългове? Една кофа, която няма вода, може ли да я изпразниш? Какво ще изпразниш от празната кофа? Може ли да изпразниш празната кофа? Дългът е напълнена кофа, която може да изпразниш. Що е дългът? Дългът е пълна кофа. Да я платиш, значи да я изпразниш. Не си направил дълг, празна е кофата. Какво ще изпразниш, няма какво да изпразваш, защото няма нищо в нея. Вие туряте идеята, че пълната кофа не може да изпразните, пълната кофа не може да подигнете. Представете си, че аз ви казвам тъй, идеално ви говоря. Казвам: Изпразнете тази кофа. Няма нищо, няма дръжка отгоре, пълна е с вода. Как ще хванеш тази кофа, като няма превезло? Ти гледаш, няма никаква кофа. Как ще хванеш, как ще изпразниш идеалната кофа? Казвате идеално: Аз ви обичам. То е празна кофа. Вярвайте в тия работи. Казва: Обичам ви, пък то нито превезло има, нито кофа има. В нея има някаква проекция, 6 която няма никаква реалност. Туй не е решение на задачата. Представете си, че вие идвате при мене с една идеална кофа. Вземам, че ви наливам масло. Къде ще иде маслото? – В земята. Вие ми поднасяте една идеална кофа, наливам маслото и после казвате, че нищо нямате, ще се извинявате, че кофата била пробита. В съвременния свят, ако се разгледат научно всичките идеи на хората, ще се види колко неща са неизяснени. Често светът е пълен само с идеални кофи. Пълен е с материални кофи и е пълен с реални кофи. Сега, каква е материалната кофа, каква е идеалната кофа и каква е реалната кофа? Аз да ви представя: идеалната кофа е превезло без кофа. Реалната кофа е с превезло и със стени на кофата, но без дъно. Материалната кофа е с дръжка, с дъно и със стени – и трите свята в едно. Дъното е материалното; периферията на кофата – реалното, а дръжката на кофата – идеалното. Що е превезлото? – Идеалната страна на кофата. Стените, това са реалното, дъното, това е материалното. Без превезло, без стени и без дъно нещата са непонятни. Имате една нова обстановка, едно ново обяснение на материалния, реалния и идеалния свят. Някой път казвате: Неразрешен въпрос. Някой път мъчнотията е в идеалния свят, че дръжка няма кофата. Някой път мъчнотията е в реалния свят – стени няма кофата. Някой път мъчнотията е, че дъно няма кофата. И дръжката е потребна, и стените са потребни, и дъното е потребно. Когато в идеалния свят на мен ми казвате, че нещо не може да го направите, аз мисля, че вашата кофа няма дръжка. Казвате, че в реалния свят не може да го направите. В моя ум седи идеята, че стени няма кофата. Казвате: в

материалния свят не може да го направя – дъно няма кофата. Казвам: Тогава ще идеш в идеалния свят да си купиш една дръжка на кофата. Когато казваш, че в реалния свят не може да го направиш, казвам да съградиш стените на кофата. Когато казваш, че в материалния свят не може да го направиш, за да го направиш, дъно ще туриш. Много лесна работа е. Ето дъното, ето стените, ето и дръжката. /Учителят начерта/.

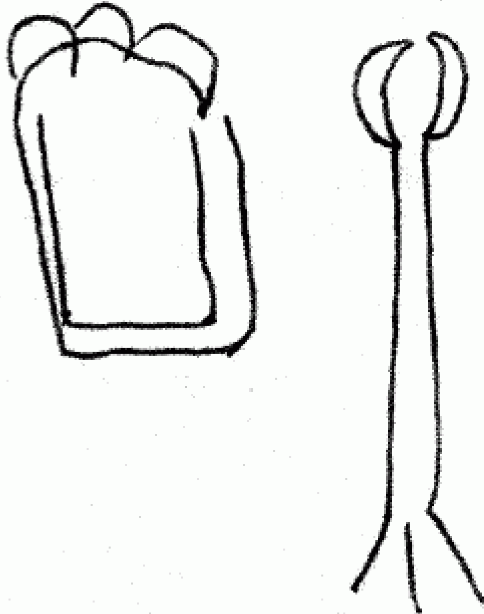

Ето реалния свят. Това е един цвят. Корените са в материалния свят. Стъблото е в реалния свят, а цветът в идеалния свят. Това съществува в природата. На всяко цвете корените представят материалния свят. Стъблото, което израства нагоре, това е реалният свят, там текат соковете. Идеалният свят е дето се събират нещата, това е цветът и плодът. Всяко житено зърно, всеки ябълчен плод показва разрешението на задачата. Погледнеш ябълката, задачата е разрешена. За тебе остава да изядеш ябълката – да изпразниш кофата. Кой от вас не може да изяде една ябълка? Откъснеш една ябълка, изядеш я, ти изпразваш кофата. Ако нямаше никакъв плод на дървото, не може да изпразниш никаква кофа. Туй, което природата прави, и аз може да го направя. Туй, което природата не прави, и аз не мога да го направя. Или, англичаните имат едно изречение, което, преведено, значи: Каквото хората могат да направят, и аз мога да направя, каквото всичките не могат да направят, и аз не мога да направя. Казвате: Аз не мога да разреша тази задача. Какво разбирате под думите не "може да разрешиш задачата"? Понеже кофата или превезло, или стени, или дъно няма. Когато кажете, "Аз това не мога да направя", едно от тия три неща в дадения случай се подразбира: или че дъно кофата няма, или стени няма, или превезло няма. Защото превезлото трябва да има къде да я хванеш. Стените са потребни, за да се хване превезлото, а дъното е необходимо, за да се захванат стените и да се образува една кофа. Вие сега решавате въпроса, може ли да донесеш вода

без кофа? Представете си, че на вашата кофа дъното е направено от лед, представете си, че стените са направени от желязо, а пък превезлото е направено от злато. Като дойде най-малката топлина, дъното ще се стопи. И кофата ви ще остане без дъно, ледът се е стопил. Желязото до 400 градуса може да издържа. Като го сгорещите повече и то ще се стопи, ще остане златото. А то ще се стопи над 1200 градуса. Когато се увеличават мъчнотиите в живота, най-първо дъното отива, понеже е от лед. В реалния свят при 400 градуса стените отиват. В идеалния свят при няколко хиляди градуса и дръжката ще изчезне. В моя ум, когато дъното на кофата изчезва, седи, че топлината е малка, но на нея ледът не може да издържи. Стените са по-издържливи. На 400 градуса и те се разтопяват, не издържат. А само дръжката остава. Понеже дъното на кофата ви е направено от лед, ако е жаден човек, ще стопи дъното и ще изпие водата. Кофата ви ще остане без дъно. Ако иска да се бие с хората наоколо, оръжие му трябва, желязо е потребно. Ще употреби желязото и ще остане само дръжката; понеже му трябват пари да си купи дрехи, ще иде и ще даде дръжката. В идеалния свят обират, дръжките вземат, в реалния свят се бият, желязото вземат; в материалния свят водата пият и дъното отива. Имате ясна представа какво е идеален свят, дето дръжките отиват. Но това е едната страна. Когато въпросът се разрешава, ако сте в идеалния свят, турете дръжките. Щом турите дръжките, създаваш идеалния свят; щом туриш желязото, създаваш реалния свят. Щом туриш дъното, създаваш материалния свят. За туй има една поговорка: От парите никога не харчи от майката. Майката е дъното, направено от лед. Лихвите на парите харчи, майката никога не харчи. Като похарчиш майката, всичко ще престане. Не сечи дървото, реалното не сечи. Чакай дървото да се разлисти, да даде плод; не отсичай реалното. Хората правят погрешка, като отсичат едно дърво. Те нарушават реалния свят. Идеалното изисква да вземеш плода и да не чупиш клоните. Щом чупиш клонищата, нарушаваш идеалния свят. Щом сечеш дървото, нарушаваш реалния свят. Щом го изтръгваш, разрушаваш материалния свят. Да изтръгнеш нещо, значи да разрушиш материалния свят. Щом отсичаме, разрушаваме реалния свят. Щом ги чупиш, разрушаваме материалния свят. Значи, не чупи, не сечи, не изтръгвай! Онази притча сега се разрешава, дето дошъл слугата и казвал на господаря: Нали сяхме хубаво семе, кой посял плевелите? Да ги изтръгнем ли? – Не ги изтръгвайте, оставете ги да узреят. Не позволявам изтръгване. Туй, което се изтързва, нищо не излиза. Когато една идея не ви е понятна, или превезло няма, или стени няма, или дъно няма. Щом има превезло, щом има стени и щом има дъно, тази кофа е разбрана, тази идея е понятна.

Сега проверете вашите кофи имат ли превезла, стени имат ли и дъно имат ли. Сега нали казваме, че човек трябва да бъде хладнокръвен. Защо трябва

да бъде хладнокръвен човек? – За да не се стопи дъното му. Ако човек не е хладнокръвен, ако е горещ, веднага ще се стопи дъното. Ако воюваш, непременно стените на кофите ще идат. Не воювай, нищо повече. "Вой" какво значи? – "вие". Кучето вие по някой път. Неразбрана работа е. Предсказва някое нещастие. "Бой". "Бой се" значи да си смел. Да се боиш от войната. Защото трябва да знаеш, че като удариш противника си, и той ще те удари. На един юнак някой му казва: Знаеш ли че ме обиди? Знаеш ли, че онзи, който ме обижда, го наказвам? – Как го наказваш? Онзи удря плесница на юнака. Този юнак, като му ударил плесница, другият се търколил на земята. Казвам му: Всеки, който не знае как да бие, аз го уча. Аз те уча как да биеш. Като удариш някого и не може да го търколиш, хич не удряй. Казва: Защо ме бие? – Защото не знаеш как да биеш. Аз те уча как да биеш. Като удариш една плесница, да търколиш човека. Не започвайте да разрешавате задача, която не може да разрешите. Намерете някой, който може да я разреши. Или практически казано: Винаги започвайте с леките работи. Започни със задача, която е най-лека, която можеш 101 % да я разрешиш. Започни с това, което може да направиш, да бъдеш силен. Започни тия работи, които може да направиш. Ти казваш: Аз това не мога да направя, аз онова не мога да направя. Съзнаваш едно противоречие в себе си. Земята е направена не аз да я нося, тя сама се върти. Въпросът за движението на земята не трябва да разрешаваме. Въпросът за греенето на слънцето няма какво да разрешаваме. Но отношението ни към слънцето може да разрешаваме. Като съм на земята, какво трябва да правя? – Може да разрешавам. Понеже съм на земята, какво трябва да правя? – Трябва да правя нещо, понеже имам отношение към слънцето, трябва да зная какво трябва да правя.

Вие сега държте кофата в ума си. Да имате една ясна представа, графическа представа за неща, които са отвлечени, които може да приложите в живота. Трите свята, съединени в едно. Свят, който е материален, реален и идеален, е разбран свят. Свят, който е само материален, е неразбран. Свят, който е само реален, и той е неразбран. Свят, който е само идеален, и той е неразбран. Имаш само превезло, какво ще разбереш? Имаш само стени на кофата, какво ще разбереш? Или имаш само дъно на кофата, какво ще разбереш? Съединени в едно, вече имате една идея, която може да разберете. Едно цвете, което има корени, стъбло и цвят, то е разбрано цвете. Всяко дърво, което няма корени, което няма стъбло и което няма цвят и плод, то е неразбрано. Всяко дърво, което не дава плод, отсича се. Зад тия изречения трябва да разбирате съдържанието. Казано е "дърво без корен". Казват: Това е дърво без корени. Какви са дърветата без корени?

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

16. *Лекция на Младежкия окултен клас,*
държана от Учителя
на 5.II.1943 г. Петък – 5 ч. с.
София – Изгрев

1943_02_07 Най-сигурното място
утринно слово

НАЙ-СИГУРНОТО МЯСТО

„Добрата молитва“
„Бог е Любов“
Ще прочета пета глава от „Второ послание към коринтяните“.
„Духът Божи“
Ще прочетем страница първа, втора, трета, четвърта и девета от беседата „Дали може“. Да видим съдържанието на страниците, да видим какво съдържа тази година. (Един брат прочете страниците.)
„Аз мога да любя“

Човек трябва да бъде здрав, защото нездравословните състояния пречат на човека да може да разбира нещата. Човек не може да яде сладко, ако има болки на крака. Седнеш да ядеш, болката те безпокои. Легнеш да спиш, не можеш да спиш, болката те безпокои. Ние се стремим към здравословните състояния. Здравословните състояния в сегашния свят съществуват. Ние сме се събрали, да се молим на Бога. Може да ни кажат, че сме извеяни. Някой може да е на някой военен параход, обстрелват се, бият се. Питам, тяхното положение по-добро ли е? Дебнат ги с подводници, някои мини има поставени. Някои може да са в някои фабрики, хиляди положения има. Кое положение е най-хубаво? В дадения случай онова положение, в което човек се намира и има най-малко спънки, то е най-добро. Животът е ограничен на земята. Туй ограничение иде от четири места: иде от твърдата материя, която е в нас; иде от течната материя, която е в нас; иде от въздухообразната материя, която е в нас; иде от светлообразната материя. Една твърда материя, като влезе в обувките ти, ако не я извадиш, може да ти причини известна вреда. Водата, която е безопасна, ако туриш захар в нея, ще се стопи. Или, ако имаш риза, която е суха, намокриш я зимно време, замръзне. Какво ще стане? Ако не си в състояние да внесеш топлина, да измениш състоянието на водата, може да се простудиш. Човек трябва да разбира законите на въздуха. Постоянно трябва да го приемаме, за да пречиства кръвта ни. Защо ни е въздухът? Да пречисти кръвта ни. После необходима е светлината, която влиза в очите ни, за пречистване на нашите мисли.

Та казвам, Бог сега се проявява чрез твърдата материя. В твърдата материя

силите отиват към центъра, затова са твърди. В жидката материя движението е към повърхността. Във въздухообразното състояние имаме разширение, излизане от центъра навън. А в светлината вече се намираме далеч от центъра, от който сме излезли. Следователно светлината, след като пътува дълго време, все ще изгуби нещо от себе си. Да допуснем, че човек е излязъл от Бога. Най-първо, ти чувстваш една радост в себе си. Но след като пътуваш дълго в света, ще дойдеш в едно малко стълкновение, ще се измени твоето състояние. Да допуснем, че вие сте богати. Всички хора ви заобикалят, почитат, идват, вземат пари от вас. Изгубите парите си, оставате сиромах, никой не обръща внимание. По-напред минават, поздравяват ви. Като станете бедни, всички минават, не обръщат внимание. Питам: защо ви почитат хората? За парите, които имате. Вие сте учен човек. Докато сте учен, всички обикалят около вас. Като изгубите знанието си, веднага ще ви напуснат. Казвам, във всичките области Бог ни е дал по нещо, за да бъдем интересни за хората. Един за друг ние сме интересни. Например като диамант трябва да бъдеш твърд, да имаш твърдост. И само при твърдостта може да бъдеш диамант, да пречупва светлината. При водата трябва да бъдеш чист, защото чистият приема Божиите блага. Без чистотата човек не може да приема Божиите блага. Бъдете чисти и свети. Писанието дава две неща: чисти на физическия свят и свети в Божествения свят. Бог е свят, ние сме чисти. Чистотата е контраст на светостта.

Сега, тъй както разбираме земния живот, ние сме пратени на земята всичко да опитаме. Не е лошо всичко да опитаме. Но вземете най-хубавото, което имаме, яденето. То е едно Божествено благо. Ако ядеш много, може да пострадаш. Вода ти е дадена да пиеш. Ако пиеш повече, отколкото трябва, пак ще пострадаш. Даже и светлината, най-приятното, което разкрива света пред нас, ако вземеш силна светлина, може да повреди нашата нервна система, очите ни може да повреди. Очите ни постоянно трябва да се приспособяват към светлината, да я възприемат, да я трансформират. Казвам, в целия си живот ние трябва да проучваме проявлението на Бога, Бог как се проявява, да изучаваме законите Му, да Му служим. Може да Му служим чрез закон. Ако всичките животни нас ни служат, свързваш един вол, свързан е, не е свободен. Ако го вържеш, ще го развържеш. Ако го развържеш, ще го вържеш после. Ако посетите мястото на животните, жилищата им не са чисти. При лоши условия живеят и няма кому да се оплачат. И да се оплачат, никой не ги слуша. Няма закон, който да ги защити. Една кокошка няма кому да се оплаче. Господарят ѝ е абсолютно свободен. Може да я извади из курника, да я заколи, да я изяде или да я продаде. Никой не смята, че не е право. Ние още не сме свободни. Казваме: „Свобода, то е много относително.“ Ние не сме обяснили какво нещо е смъртта. Кокошката, когато е в курника, дойде

господарят, хване я за гушата, отсече главата. Така и ние, дойдем в нашия курник на земята, хване те някой за гушата и казва: „Умрял. Господ му взел душата.“ Хубави са такива приказки да разправяме на децата, да им казвам, че жабите говорят. Може да разправяме, че жабата добре се облича, че има качества на една мома да се люби. Така може да разправяме, но жабата не може да има мисълта на една мома. Това е преносен смисъл. Ние се нуждаем от една добра среда.

Твърдата материя, в която живеем, трябва да се облагороди, да знаем как да се обхождаме с нея. Ако не разбираме законите на твърдата материя, можем да си създадем много неприятности. Ако не разбираме законите на течната материя, можем да си създадем много неприятности. Ако не разбираме законите на въздухообразната материя, можем да си създадем много неприятности. Ако не разбираме законите на светлината, и там можем да си създадем много неприятности. Вижте, тези, избухливите, вещества се дължат на сгнетеното състояние на материята. Едно избухливо вещество, силата му зависи от разширението, което иска да добие. Когато се запали туй вещество, иска да заеме първоначалния обем. Този обем като добие, става разширение. По някой път ние искаме да се освободим. Има три начина. Ако си силен, може да се освободиш, но ако си слаб, ум ти трябва, да те освободи. Силният физически сам се освобождава. Умния – умът го освобождава. Това беше в Търново, аз веднъж гледах едно малко кученце, много умно, носи една кост. Гледа друго голямо куче, което тича към малкото. То изведнъж оставя костта пред голямото куче и започва да го гали. Казва: „За тебе е, за тебе е костта, не е заради мене.“ Голямото седна, взе костта и малкото започна да играе около него. То знае, че ако държи костта, голямото куче може да му причини пакост. Казвам: „Умно куче, веднага разреши въпроса.“ Като се намериш на бойното поле, гдето гранати се пукат, бомби падат, какво ще правиш? Ако си в някой европейски град, ще търсиш скривалище. Казват, че едно скривалище трябва да има бетон 14 метра дебелина, за да не може да се разруши. Ако се намериш на полето, да не те засегнат далнобойните оръжия, като падат гранатите, да падат далече. Щом падат, неприятелят не се грижи какво става. Той иска повече да обезоръжи своя противник.

Сега има неща в света отговорни. Дойде някой човек, махне ти шапката. Скарате се двамата. Когато вятърът ти дигне шапката, с кого ще се караш? Може да заведеш едно дело, че ти снел шапката. Какво право има някой, без позволение, при тебе като дойде, да ти снеме шапката? Вятърът, и той без позволение я снема, кому ще се сърдиш? Гледаш, гледаш, вземе шапката, изхвърли я, и ти пак идеш да я вземеш. Някой път туриш един подбрадник. Има мъчнотии, които се разрешават, пък има мъчнотии, които не се разрешават. Аз съм на мнение, когато има буря, не излизам на

разходка, защото ще имам работа с вятъра. Ако съм с шапка, трябва да я овързвам, ако остана без шапка, косата ми е голяма, ще разбърка косата ми. Трябва постоянно с ръцете си да оправям косата си. Ако съм приятел с духането, може да му говоря, той е доста учтив вятър. Като изляза без шапка, пък ми размърда косата, казвам: „Може би туй е за добро?“ По някой път вятърът ме слуша, по някой път не ме слуша. Някой път е доста учтив, някой път казва: „На ваше разположение съм.“ Друг път казва: „Не ме интересува, аз имам работа, под закон съм. Аз съм войник, не може да отстъпвам.“ Един войник, когато генералът е далече от него, той може да ви услужи. Но когато генералът е при войника, този войник ще седи мирно. Каквото генералът каже, него слуша. Когато Бог е близо в света, ние трябва да мълчим всички. Когато Бог е далече, тогава имаме право да говорим.

Питам, ако влезе една царска кобра тук, вътре, тъй както сме, какво ще бъде нашето положение? Една от най-отровните змии, смъртна отрова носи, тя е най-смелата змия, която напада човека, единствената змия, която, като срещне човека, веднага го напада. И в умствения свят имаме такива кобри. Като влезе една такава кобра, ти трябва да имаш дърво. Аз наскоро четох една книжка на един англичанин: и ги напада една такава кобра, него и жена му. Жената с дървото се бие, а тя иска да я ухапе за крака. Идва слугата, и с един голям прът спасява господарката, защото тя, ако клъвне господаря или господарката, след няколко минути няма да бъдат в този свят. Казвам, ние живеем в един свят, гдето има много експлозиви. Някой път сте много невнимателни. Една наша дума, казана не на място, може да причини голяма вреда. Ти казваш някому: „Ти си голям невежа.“ Защо трябва да казваш на човека, че е голям невежа? Какво трябва да му кажеш наместо невежа? Когато срещнем гладния, няма какво да му проповядваш, че Господ е благ, че е добър. Но на този гладния човек ти му сложи един хубав обяд, да му покажеш, че има Господ. Господ е в тебе, ти ще постъпиш тъй, както Господ постъпва. Защото Господ, като ни повикал в света, така постъпва. Той наредил пред нас една отлична трапеза, най-хубавите неща сложил. Ние някой път не използваме погрешките си. И в умствения свят Бог е вложил най-хубавите работи, и в духовния свят, и във физическия свят. Имаме право да ядем, но нямаме право да преядаме. Имаме право да бъдем щедри, но не да бъдем разточителни. Няма в света по-хубаво нещо човек да служи на Бога.

Да кажем, може да служим. Представете си едно дете, което се намира в утробата на майка си, ограничено състояние има. Девет месеца трябва да седи там. В живота по някой път ние се намираме като дете в утробата на майка си. Изисква се едно търпение – да седим там, докато се сформираме, че майката да пожелае да ни освободи. Човек е вътре в утробата на майка

си и когато тя го освободи, той се ражда. Раждането е освобождение от утробата на майката, от неблагоприятните условия в живота. Някой път има такива стеснителни условия, че на човека му иде всичко да направи. Вие казвате: „Защо?“ Сега имаме един от най-културните векове, които съществуват, според нашето схващане. Днешният свят е най-културен. Приблизително 2000 години, откакто Христос е проповядвал. Християнските народи, които проповядват за култура, и тия хора сега са се хванали гуша за гуша. Те се бият така, както хората никога не са се били. Дойдат в един град и хвърлят своите бомби, и то бомби от хиляда килограма, две хиляди килограма. Че щели да убият жени, деца, пет пари не дават. Англичаните казват: „Българите да внимават, ние на шведите не простихме.“ За всяка обида ще си платим. По радиото казват, ще плащаме. Като дойдат, лошо, имат бомби от голям калибър. Да не мислите, че е само приказка? Може да го направят. Направят го, как не. Да ни пази Господ от зло. Защо светът е такъв? Никакво разрешение няма, такъв е светът. Този свят ние го направихме. Божественият свят не е такъв. Ако християнският свят би се молил, сега християнските народи искат победа. Ако всички те биха се молили за любов, щяха да омекнат хората. Ние се молим, за да се смекчи състоянието. Сега има крайно ожесточение, носи се нещо жестоко – като отровата на кобрата.

Казвам: бдете и молете се. Или да влезем във връзка с Първата Причина. Човек, който се задушава, чист въздух му трябва, да диша. Човек, който е в тъмнина, светлина му трябва. Човек, който е във водата, твърда почва му трябва, да излезе извън водата. Много братя имаме и много сестри имаме. Ние сме още чужденци. Колко хора гледаме, страдат, не влизаме в тяхното положение. Няма някой да им каже утешителна дума. Време е, когато трябва да знаеш да утешиш един човек. Изкълчил си крака, да минеш да му дадеш първа помощ. Аз например уважавам светските хора, които са добре организирани. Предвиждат един ден как да си помагат, как да се превързват. Духовните хора някой път казват: „Господ ще оправи работата.“ Като дойде една бомба, как ще се оправи работата? Трябва да има заместник на Господа. Щом дойде една бомба и нарани някого, трябва да има кой да го превърже. Казвате: „Той на това място не трябва да бъде.“ Отгде да знае, че там ще падне бомба? Гледах тук по-миналата година, когато ставаха тия експлозии при гарата. Този аероплан се разхождаше. Първо, осветяваше мястото. После намерихме в нашия Изгрев доста железа, нападали от гранатите. Такова железце, като те тракне в главата, ще се свърши. Разхождам се, и една сестра върви отподире ми. Казвам ѝ: „Не върви отподире ми.“ Казва: „И аз искам да ходя.“ Не че тя иска да ходи, но виждам, тя трепери, и мисли, че гдето съм аз, нищо няма да падне, аз като минавам, няма желязо да падне. Мен като удари, както и да е. Но нея ако удари, ще каже: „Вървях подир него.“ Доста железца имаме

тук, но гледам, нито един прозорец не се счупи. Божията любов ни е запазила. Най-сигурното място е Божията любов. Най-голямата крепост, в която можем да се запазим от бомбите, е тя. Бомбите отвън ще падат, ние сме в безопасност. Любовта е като защитно средство. В любовния свят раните скоро заздравяват, всичко лесно се поправя и животът се осмисля. Любовта е, която осмисля живота. Трябва да се живее на физическия свят. Един човек на физическото поле трябва да живее. Ние на физическото поле не сме живели както трябва, ограничения, ограничения. Вино да не пиеш, това да не ядеш, онова да не ядеш, тъй да не се обличаш. Човек да носи, каквато иска връзка: червена, зелена, синя. Да облича каквито иска гащи, да е свободен да пие вода, най-разумно всичко да направи. Да каже, че е свободен и да се радва, че е свободен. Като направи нещо, няма да питате защо го е направил. Пие. Радвай се, че е пил. Пил е сладко винце, радвай му се, че е пил. Отишъл на театър, каза, похарчил си парите. Нека си похарчи парите, може да е бил сърдит, преди да е отишъл на театър, а като отишъл, тъгата му изчезнала, туй безпокойство изчезнало. Че това струва повече от 45 лева. Нека идат 45 лева. Нека иде на концерт.

Та казвам, бъдете свободни, не се критикувайте. Ние критикуваме Господа вътре в себе си. Кажи: „Добро е.“ Случи ти се нещо. Кажи: „За добро е.“ Защо да не кажеш: „За добро е.“ Бог, Който е в мен, за добро го е допуснал. Не може Господ в света да допусне нещо, което не е за добро. Може другите неща да нямат изключение, но в Бога всичките неща са свързани. Като дойдем да разсъждаваме за Бога, Бог е направил света, и друг възглед трябва да имаме. Когато други същества се месят в Божествения порядък, може да имаме изключения. Но когато Божията воля се изпълнява в света, тогава имаме свят на блаженство. На земята, ако изпълняваме волята Божия, всичко за добро действа. Да кажем, че някой човек е болен, счупил си крака. Какво ще му проповядваме? Трябва кракът му да се поправи, костта да зарасне. Или да вземем, изкълчен е кракът, или мускулът е навехнат. Мускулът трябва да се тури в правото положение, както е. Или, да кажем, някой човек се е простудил, става свиване на капилярните съдове. Ще го турим в топлина, да се разширяват капилярните съдове, да го турим в нормално състояние. Знанието, което имаме, трябва да приложим. Ако ние не можем да направим това, кой може да го направи? Трябва да намерим някой, който може да го направи. Сега ние сме поставени в положението и от нас светът иска да бъдем светии. Казват: „Във вас лъжа няма.“ Лъжа у нас няма, но хората си оставят лъжите, и нас ни държат отговорни за своите лъжи. Ние въшки нямаме, но хората ни оставят своите въшки. Тогава какво ще правим? Гледам, някои идат и питат кога ще свърши войната. В мен изпъква една идея. За мен този въпрос е много ясен. „Кога ще се свърши обедът?“ – пита ме някой. Кога ще се свърши обедът? Като се наядат хората: половин час, един час. Като се

наядат хората и няма какво да ядат, ще се свърши обедът. Докога ще гори тази къща? Докато изгори. Докога ще гори печката? Докато изгорят въглищата. Кога ще се запали? Като се турят въглища. Сега питат кога ще се свърши войната? Когато хората се опознаят и си кажат най-сладката дума. На бойното поле сладки думи си говорят. Аз говоря за войната. Войната ще даде най-сладкото, ще даде за спомен или на ръката, или на реброто, или на главата. Ще остави нещо за спомен. Когато хората кажат най-хубавите неща на бойното поле, войната ще престане. Англичаните са в състояние да прекратят войната. На Германия ѝ трябват два милиона колонии. Като ѝ дадат, ще престане войната. Англичаните, които са богати, държат, не дават. На германците им трябват, и те се бият. Туй е при сегашните условия. Ние започваме една война, но във войната или ще спечели човек, или ще изгуби. Ако си силен, ще биеш. Ако са по-силни от тебе, ще те бият. Ако си по-умен, ще спечелиш. Ако другите са по-умни от тебе, ще изгубиш. Питаш: „Защо изгубих?“ Ако уповаваш на ума си, ще спечелиш. Ако уповаваш на силата си, и тази сила съответства на онова, което правиш, ще спечелиш. Казваш: „Вярвам в Бога.“ Вярваш в Бога, но то е състояние. Ако вярваш, всякога победата ще бъде на твоя страна. Само в Бога няма изключение, понеже е Всесилен, Всемъдър и Всеблаг. Ако живеем в Него, изключение няма. Всички други същества, които са извън Бог, там има едно малко изключение. Не че те искат, но така е. Когато някой път дойдат в нашия живот изключения, не трябва да ги турим в Божествения свят_

Един ден мен ми донесоха мляко и понеже бях ял, го турнах в тенджерата и го оставих близо до прозореца. Мисля си, ще му туря кафе и ще ям. Отидох на прозореца да правя нещо друго, бутнах прозореца. Изля се млякото, изля се на покривката и всичко млечно стана. По някой път има сестри, а тогава – няма никаква сестра, вечерно време беше. Взех една бърсалка и започнах да събирам млякото. Казвам си: „Ти изля млякото, ти ще поправиш. Трябваше да бъдеш внимателен.“ Казвам на себе си: „Не трябваше да турям тази тенджера.“ Ние се извиняваме. Станалото станало. Казвам: „Хайде, за умрелите.“ Утешавам се, че е за умрелите, но казвам: „Отиде млякото.“ Казвам: „Още веднъж не туряй тенджерата, дето може да буташ.“ Ако беше някой друг, можех да се нахвърля: „Как тъй да не внимаваш!“ Сега, гледам, няма кого да хвана. Та казвам на вас: не туряйте млякото близо до прозореца, може да го изсипете.

Свободата, която Бог ни е дал, да я използваме. Няма по-хубаво нещо да се използва свободата. Като забележите – някой има нужда, помагайте си. Видите някой брат замислен – въглища няма. Някой брат замислен – дърва няма. Видите някоя сестра – хляб няма, облекло няма. Веднъж гледам една сестра с такива тънки копринени чорапи, пък студеничко.

Казвам ѝ: „Доста голям герой си.“ Тя казва: „Като нямам вълнени, герой съм.“ От немай-къде турила коприненеите. Пак топлят. Да ѝ предложа някой път, може да я обидя. Да направиш добро на човека някой път не може. Да искаш да помагаш на някой милионер, да му дадеш пари, ще го обидиш. На този милионер, ако е на разходка някъде, една чаша вода може да му дадеш. Но дадеш 20 000 лева, ще го обидиш. Една чаша вода да му дадеш, е на място, но 20 000 не са на място.

Щом е въпрос за любовта, не туряйте материални работи. Любовта изисква живот. Човек страда, живот му дайте. Дайте му условия, да живее. Скръбен, дайте му условия, да дойде радостта. Или дайте му условия да дойде светлината. Казвам, съдействайте си. Всички да бъдете служители на Бога, да носите Неговите блага. Често вземаме много добър пример от растенията. Една ябълка ще направи своите плодове и казва: „Този плод е заради тебе.“ Откъсвам плода и се радвам на плода. В самия плод, в сладчината на плода е Божествената любов, която се проявява. Ако този плод не е сладък, аз ще го хвърля. Всичките наши мисли, чувства и постъпки трябва да бъдат сладки. Сладките плодове да бъдат сочни. Да оставим всеки, който вземе една наша мисъл, да оставим всеки един, който вземе едно наше чувство и да оставим всеки, който вземе една наша постъпка, да бъде тъй свободен, както при едно дърво, от което ние откъсваме плод. Такава свобода трябва да имаме. Ако имаш една ябълка, която дава плодове, и искаш заради тях да ти платят, порядъкът е човешки. Ако направиш услуга и после му кажеш: „Аз ти направих услуга“ – то не си струва. Аз съм привеждал този пример. Един български чорбаджия купил на един сиромах един бял дроб и малко измити черва. Бедният върви, и след него върви богатият. Казват на богатия: „Дядо Драгане, къде си ходил?“ „Ходих на пазар, че купих на този бедния човек един бял дроб.“ Срещне го друг, и той, като го пита, казва същото. На трето място пак казва същото. Най-после бедният хвърля дроба и казва: „Дядо Драгане, не ти искам ни дроба, ни нищо.“ Връща се бедният вкъщи и казва на жена си: „Днес бях на пазара. Дядо Драган ми купи един бял дроб. Че като вървим по пътя, на този разправя, на онзи разправя, че ми купил един бял дроб. Най-после му хвърлих дроба. Не му искам нищо. Днес без дроба на дядо Драгана ще минем. Дайте малко хубав хляб и лук, дайте малко сиренце, да оставим на дядо Драгана дроба.“ Казвам: да оставим дроба на дядо Драгана. По-добре сух хляб и малко сиренце. Да извадим новото, Божественото, и него да турим. Да влезем в новото състояние на любовта и да започнем да изучаваме законите и правилата. Един отличен свят е той, с който трябва да се запознаем сега. Апостол Павел казва в прочетената глава: „Кой ще ни отдалечи, кой ще ни откъсне от любовта Христова?“ Нито сегашните хора, нито бъдещите, нито смъртта, нищо в света не е в състояние да ни отдалечи от любовта.

Любовта е единственият реален свят, който никога не се изменя. Навсякъде може да има една промяна. Някой път, дето в любовта има промяна, то не е светът на любовта. В истинския свят на любовта изключение няма. Този, истинският, свят осмисли и физическия свят. Когато човек мисли за Божественото, да благодарим на Бога за всичко онова, което имаме.

И тъй „от Христова страна посланици сме, като че Бог чрез нас умолява. Молим ви от Христова страна, примирете се в Бога“ (двадесети стих от петата глава на „Второ послание към коринтяните“). Значи приемете любовта. „Защото тогоз, който грях не е знаел, Бог за нас го грешен направи, за да станем ние чрез него праведни пред Бога“ (двадесет и първи стих от същата глава). Бог изпрати Христа, за да ни покаже каква е Неговата любов. Ние да постъпим така. Както Той изяви Божията любов, така и ние да я изявим. В нашите умове, в нашите сърца да царува любовта. Когато сме на земята, когато сме в духовния свят, когато сме в Божествения свят, любовта да ни бъде един закон. Сега ние сме на земята, и страданията ще дойдат. След всяко едно страдание ще дойде една радост. След всяка радост ще дойде пак страдание, смени стават. Земята се върти, слънцето ще изгрее. След това ще залезе. Пак ще изгрее и пак ще залезе. Лято ще има, пролет ще има, есен ще има, зима ще има. Ако ние сме разумни, ще ходим в любовта на Бога, ще имаме благата, които слънцето ни изпраща, благата, които земята ни дава, и благата, които Бог ни дава отвътре. Да се учим. Казва: „Примирете се с Бога.“ Приемете Бога на любовта в себе си и животът ще се измени.

Ще ви дам един пример. В едно българско село имало един стар дядо на деветдесет години, малко сакатичък. Често се оплаквал, че никой не му обръща внимание. Един ден десет момичета, които чели Евангелието, решили да изпълнят урока. Ходили на лозе и като напълнили кошницата с грозде, казват: „Да идем при този дядо и да му оставим по един грозд.“ Като отишли всичките млади момичета и му оставили по един грозд, дядо Драган казва: „Днешният ден е най-щастливият, че десет момичета ми оставиха грозде, което никога не съм ял.“

Казвам, днес на дядо Драган, който страда в нас – има един дядо Драган, който страда – да занесем хубавото грозде на Божията любов, за да приемем Божиите блага.

„Отче наш“

Шестнадесето утринно слово
7 февруари 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1943_02_07 Ще бъдат научени
неделя, 10 ч. сутринта

ЩЕ БЪДАТ НАУЧЕНИ

„Отче наш“
„В начало бе Словото“
Писано е от пророците: „Всички ще бъдат научени от Господа.“
„Духът Божи“

Мнозина са говорили върху този предмет – „всички ще бъдат научени“ – и всеки го е развивал според своето разбиране. Фактите в природата имат само едно значение. Един факт, то е една Истина, която нито се потвърдява, нито се отрича. То е единственото реално нещо в света, от което всички се учат. Върху тия факти ние градим своите хипотези, теории, религии. Единствени, неизменни – това са фактите. Туй, което наричат абсолютна Истина, което е най-тежкото нещо, което никой не може да помръдне, нещо, което не се руши, нито се изменя.

Разбира се, в тия работи се говори лесно, но не са понятни. Да говориш за сладкото, човек може да провери. Думата „сладко“ не значи сладко. Сладко е като близнеш, [да] е сладко. Думата „горчиво“ не е горчива, като близнеш горчивото, става горчиво. Някой казва горчива дума. Като чуеш тази дума, горчиво ти става. Ухото ти различава горчивите думи от сладките думи. Ако не чуеш думата, не е горчива.

Ще бъдем научени от Бога, значи от Разумното в света, от Което хората от памтивека се учат. Мислят, че сега ще ги научи. Откак се е създал светът, все от Бога хората се учат. Каквото учи майката, от Бога се учи. Един баща каквото учи, от Бога учи. Някой философ писал – то не е от Бога. Поети, учени хора, растенията, които растат, всичко все в името Божие говорят. То са факти.

Сега някой път хората се спират, казват: „Като ям, каква полза ще имам?“ Яж, не мисли каква полза ще имаш. „Като гледам, каква полза ще имам?“ Не мисли каква полза ще имаш, гледай. „Като слушам, каква полза ще имам?“ Не мисли каква полза ще имаш, слушай. Не търси някаква полза, слушай.

Чудни са някои, казват: „Ще умрем.“ Че като умреш, каква философия ще разрешиш, каква философия има? „Искам да изчезна.“ Че като изчезнеш,

какво ще разрешиш? Казва: „Не ми се живее.“ Че като не ти се живее, какво ще разрешиш? Ти като живееш не разрешаваш нищо, че като умреш какво ще разрешиш? Къде ще изчезнеш? Никаква философия няма в това. Разбира се, който има да плаща, трябва да изчезне някъде, да го не безпокоят, да го не тревожат неговите кредитори. Иска да бъде невидим, разбирам това. Но когато има да взема, ни най-малко не иска да изчезне, но иска да живее.

Сега трябва едно положително разбиране. Когато се ходи в тъмнина, има спънка, когато се ходи в светлина, няма спънка. Когато се храни човек с хубава храна, болест няма, но когато се храни с лоша храна, болест има. Когато следвате едно учение, което е чисто, болни няма; когато не възприемате хубавото учение, болни има. Съвременните хора искат да бъдат щастливи, да живеят добре, без да обичат Бога. То е невъзможно. Значи, все таки е да искаме в тъмнината да не се спъваме, без хляб да бъдем сити, без сила да направим всичко – нещо невъзможно.

Допуснете сега, че някой казва: „Аз не искам да обичам никого.“ Много добре, ами защо искаш да те обичат? Ти не искаш да обичаш никого, а искаш тебе да обичат. Какви са съображенията, защо искаш да те обичат? Необикновеното излязло от обикновеното и обикновеното излязло от необикновеното.

Най-първо се яви човекът, после се яви сянката. Сянката никога не е съществувала преди човека. Никаква теория, никаква хипотеза, никаква наука, никаква поезия, никаква философия не е съществувала преди фактите. Най-първо фактът е съществувал, необоримата Истина е съществувала и тогава се явили всички науки. Нашият живот се дължи на тази Истина, в която ние живеем. В тебе ще се яви правата мисъл.

Казвате: „Какво има, като следвам правата мисъл?“ Чудни са хората. Ти си в един кладенец, пущат ти едно въже, ти казваш: „Защо ми е това въже?“ Без него ще седиш в кладенеца, на дъното ще идеш, с него ще излезеш из кладенеца. Правата мисъл е едно спасително въже, едно спасително средство, с което може да излезеш в реалния свят. Без нея ти ще останеш в ограничения. Казваш: „Защо ми е това чувство?“ Това чувство ще те извади навън. Всяка мисъл, всяко чувство, всяка постъпка, това са средства, които ни изваждат из онзи неорганизиран свят на страданието. Когато дойде една мисъл, ние я отхвърляме. Днес отхвърлим една мисъл, утре отхвърлим една мисъл, четвърта, пета и си създаваме своето нещастие. Тогава ще вземем едно положение, ще направим една молитва и мислим, че Господ ще ни слуша.

Не се лъжете. Молитвата без Любов остава глас, въпиющ в пустиня. Единственото нещо, което слуша Бог, то е молитва чрез Любов. Онова дете, което от Любов иска хляб, хлябът иде. Мъртвото дете, което затворило уста, че дума не казва на майка си, майката го оставя да изгние. Де са умрелите деца? Щом умре детето, което не иска да люби, заравят го. Щом умре детето, то не обича майка си и майката казва: „Навън!" Защо умират хората? – От безлюбие. Казвам: „Любете!"

Казвате: „Аз като умра, в оня свят ще живея." Тъй не се говори. Няма живот в света без Любов. Ако тебе те е страх от смъртта, има нещо в тебе, което не ти достига. Ако се радваш, че ще умреш, ти си разбрал какво нещо е смъртта, тя за тебе ще бъде отворена врата за нов живот. Ако умрем без Любов, е страшно нещо. Няма по-страшно нещо да умреш без Любов. Няма по-хубаво нещо да умреш с Любов. Влизаш в един кладенец с въжето, ще влезеш и ще излезеш. Влизаш в кладенеца без въже, ще останеш вътре. Ако слезеш в кладенеца без въже, ти ще се нараниш.

Всичките нещастия в света произтичат от това, че хората не мислят, нямат ясна представа какво нещо е добро, какво нещо е правда, какво нещо е милосърдие, какво нещо е кротост, какво нещо е въздържание, нямат ясна представа. Казват: „Да бъдем богати." Богат човек е онзи, който е разумен, [с] разположение. Има много работи да се учат.

Нас ни носи доста голям параход, който в миналото е имал няколко хиляди комини. Сега са останали 100, някои ги наброяват 50–60, някои – 150 комини. Тези вулкани на Земята са комини, дим излиза, вижда се, че параходът пътува. Носим се някъде в пространството, някъде отиваме, носят ни, на някакво далечно пристанище да излезем. В този път някой път е опасно. За пример, преди милиони години Земята е минала през една космическа прашна пустиня, в която като минавала Земята, се е образувала ледената епоха на Земята. Този прах е попречил [на] лъчите на Слънцето, Земята приемала много малко лъчи, че се образувала ледената епоха. Из тази ледена епоха излизаме. За бъдеще пак се опасяват, че пак ще минем през такъв космичен прах и пак може да дойде ледена епоха на Земята. Има друга опасност сега. Ще минем през една зона, дето нашата Земя има опасност да се запали. Като се запали, всичко, каквото има по Земята, ще изгори. Туй ще го намерим в посланието на апостол Петър.

Сега това не казвам, за да се плашите. Ако имаме Любов към Бога, ние ще се радваме. Ако имаме Любов, ще разпръснем праха. Ако имаме Любов, като минем през праха, той ще се дигне, няма да стане ледена епоха. Ако имаме Любов, Земята няма да изгори. Ако нямаме Любов, или Земята ще изгори, или ледената епоха ще дойде. Защо ще изгори? Защото хората

нямат Любов. Ще дойде огънят да ги стопли, като ги стопли, всички ще започнат да любят.

Сега не искам да ви представя нещата да се плашите. Наука, която иде от страх, не е наука. Според мене всяка наука трябва да има за основа Любовта. Според мене зад всяка теория трябва да бъде Любовта. Зад всяка хипотеза трябва да е Любовта. Любовта трябва да седи зад тях.

Само обятията на Истината са в състояние да възприемат Любовта. Никога човек не може да възприеме Любовта без тази чистота, без обятията на Истината. Човек трябва да има обятията на Истината, да възприеме Любовта, да внесе в него новия живот. Ако едно дете се роди и майката няма обятия да хване това дете, защо ѝ е? Каква полза има? Истината, това е същественото, с което възприемаме Любовта. Щом дойде Любовта, ще донесе всичко. Та казвам: На хората е необходима Истината, за да могат да възприемат Любовта. Без Истина Любовта е непонятна.

Казвам: Тогава имаме три положения. Някои говорят за идеална Любов. Това е Божествената Любов. Някои говорят за реална Любов. Това е тази Божия Любов. Някои говорят за човешка Любов. Това е тази Любов. Тия три вида Любов са едно и също нещо. Само че идеалната Любов е облечена с едни дрехи, реалната е облечена с други дрехи и човешката – с други дрехи. Дрехите са различни, Любовта е една и съща. Човешката Любов в основата е Божествена Любов, ангелската Любов в основата е Божествена Любов. Само дрехите са различни външно.

Тогава казваме: „Да имаме Божията Любов." Божествена Любов има всеки, на който мислите се подчиняват на Любовта. Божествена Любов има всеки, на който чувствата се подчиняват на Любовта. Божествена Любов има всеки, на който постъпките се подчиняват на Любовта.

Всичко, каквото човек върши, чувствува и мисли, той го върши от съображения на Любовта. Майката роди едно дете, Бог ѝ казва: „Търпи, ще израсне това дете, ще ти благодари." Посееш една ябълчна семка, Господ казва: „Търпи, след време ще принесе плод." Сееш някоя градина със зарзават, казва: „Търпи, този зарзават ще израсне, ще даде плод."

Ние бързаме в света, искаме да израснем. Младото момиче иска да израсне, по-скоро да се ожени. Какво значи да се ожениш? Някое, като не е израснало, нещо като не е узряло, как ще се жениш? На български „женя" значи да оженеш узрялото. Зеленото жене ли се? Казва: „Да го оженим." Не, не се женят нещата така. Турците имат една поговорка, казват: „Ако ми е късмет, на краката ми да дойде." Късметът при краката на доброто

иде. Като си добър, късметът иде при краката ти. Като не си добър, при краката не иде. Разправят за една баба, която се молила на Господа. Един искал да се подиграе и взема един кошер пчели и ги изтърсва при нея, мислил, че ще жилят бабата. Като изтърсил целия кошер, всичките пчели се превърнали на жълтици, станали звонкови монети 12 кила. Отива на сутринта да види подула ли се е бабата, гледа тя седи и дрънка парите. Ако всички наши мухи, които ни турят, не можем да ги превърнем на звонкови, да се превърнат всичките нещастия на звонкови монети... Тези пчели, които жилят, които хапят, на звонкови монети да се превърнат.

Това са иносказания в света, но са верни. Срещне те някой човек да те обере. Каквото имаш, взема го насила. Среща те друг, дава ти два пъти повече, отколкото те обрали. Питаш: „Защо ме обраха?“ Аз да ти кажа защо. За да срещнеш онези, които ще ти дадат двойно за ограбеното. Една нещастна мома, която [я] били нейните любовници, понеже не се определила, изкълчили крака ѝ. Дошъл един млад момък, тя плаче. Тя казва: „Защо ме биха, защо туй голямо нещастие?“ – „Тебе – казва – те биха, за да те намеря. Аз откога те търся. Добре, че те биха.“ Псалмопевецът казва: „Добре ми стана, че пострадах.“ Във всяко страдание виждам, че израства в човешкия ум, в човешкото сърце, в човешката душа нещо много хубаво и красиво. Всякога, когато един народ минава през големи изпитания, същият закон е. Когато пострадва човечеството, всякога в тия изпитания има нещо хубаво, което иде в света, в което Бог се проявява. Когато хората загазят някъде, тогава се явява Божественият промисъл на Любовта, да покаже, че в света има нещо разумно, което учи хората да уповават на туй Божественото.

Та казвам: Ние трябва да се радваме на нашите бащи, ние трябва да се радваме на нашите майки, ние трябва да се радваме на нашите учители, трябва да се радваме на нашите списатели, на философите, на всички ония, които работят. Чрез хиляди и хиляди умове Бог се проявява и изказва онова, което се събужда в Него. За какво ти говори една ябълка? Щом ядеш, казва: „Благ е Бог, пълен с благост.“ Въздухът, след като влезе в дробовете, казва: „Благ е Бог, живот има в Него“, казват: „По Неговата воля взима и оставя живота“, казват: „Вярвайте в Него, както ние вярваме.“ Светлината влиза в ума и казва: „Благ е Бог. Приемете Божията благост, както ние сме я приели и сме дошли във вас.“ Светлината ни говори за Божията Любов. Въздухът ни говори за Божията Любов. Водата ни говори за Божията Любов. Земята, плодовете, сливите, черешите, течението на водите, всичко в света ни говори за Божията Любов. То е закон.

Ние питаме къде е Господ. След като сме получили едно писмо, казваме: „Дали е от Господа или не?“ Онова, което е написано от Бога, има

уханието на Бога. Едно писмо, написано от философ, има уханието на философията му. Едно писмо, написано от поет, има уханието на поет. Едно писмо, написано от момък, има уханието на момък. На 21 година когато е момъкът, уханието е друго, на 15 години като е, уханието е друго. Според годините се мени уханието на човека.

Задава се въпросът: „Кой ще ни утеши?" Когато дойде някой да ви утешава, кой ви утешава? Единственият в света, Който утешава, то е Бог на Любовта. Той казва: „Вярвайте, че създадох Небето и Земята." Има ли причини ние да се обезсърчаваме и да не искаме да живеем? Казва: „Мене не ми се живее." Защо не ти се живее? Не ти се живее, понеже имаш да даваш. То е лъжа вече. Онзи, който има да дава, да посрещне кредитора и да каже: „Ще платя." На някой дължиш Любов – ще покажеш. На някой дължиш да пожертвуваш от доброто – доброто ще покажеш. На някой дължиш справедливост – справедливост ще покажеш. На някой дължиш да покажеш милосърдие – ще покажеш милосърдие. Има хиляди полици положителни, които сме подписали. Ние искаме много лесно да минем.

Събрали се в Англия, в Лондон, в една знаменита баптистка църква, дето е бил знаменитият проповедник Спържен. Трябвало им голяма сума от няколко милиона лири. Казва: „Да се помолим на Господа, да ни даде тия пари." Спържен казва: „Братя, да не изкушаваме Господа. Всички сме богати. Аз съм богат, давам сто лири. Ти, брат, си богат, и ти можеш да дадеш." Нашите каси са пълни с пари. Искаме от Любовта. Ще отворим касите, туй, което имаме, ще дадем навън. Аз другояче проповядвам. Аз проповядвам молитва, след като сме отворили кесиите, направили сме Божията воля. Да идем да Му благодарим, че може да извършим волята Божия, не да ходим да просим от Него. Всичко ни е дал. Като извършим волята Му, ще благодарим, че сме могли да извършим волята.

„Всички ще бъдат научени от Господа." Ти ако не можеш да запалиш собата на един човек, какво знание имаш? Често идват някои сестри и им казвам: „Знаете ли да палите соба?" Действително, дърва има, кюмюр има, някои знаят да палят много хубаво, някои не са се научили. После съжаляват, извиняват се.

Казвам: Ще се научим. Лесна работа е да се пали една соба. Ако не знаеш как да буташ човешкото ухо, ако не знаеш как да буташ човешкото око, ако не знаеш как да буташ човешкия нос, ако не знаеш как да буташ човешката уста, ако не знаеш как да буташ лицето, твоите работи не вървят. Като бутнеш ухото, да е доволно, да кажеш една сладка дума, да се отвори сърцето. Като изпратиш един поглед, да каже: „Този човек има нещо особено." Като изпратиш от себе си онова ухание, пак да те търси като

някое цвете. Като свършиш някоя работа за някого, човекът да е благодарен, че ти си му услужил. Защо са ръцете? Царят да е доволен, че писал да се отложи смъртното наказание, да пуснат от затвора, да се помогне на този, на онзи.

Не отрицателно, но положително да се пише. Аз всеки ден срещам някой дядо, казва: „Боли ме коремът." Казвам: То е щастие. Казва: „Болят ме гърдите." – То е щастие. – „Боли ме окото." – То е щастие. – „Боли ме носът." – То е щастие. – „Болят ме ръцете." – То е щастие. Казва: „Как щастие, то е нещастие!" – Щастие е, как! Ако не можеш да познаеш онзи, който те стиска, то е нещастие. Казва: „Обърни внимание" [и] ще те прегърне. Той те стиска да се върнеш в себе си. Всяка болка е да не те прегази някой трен, автомобил, тегли те навътре. Боли те кръстът – щастие е, избягнал си смъртта. Болят те краката – щастие е. Да се опасявате вие, когато престанат болките.

Говоря за нашия свят. Нашият свят е свят на причини, дето всички ще бъдат научени от Господа. Тепърва трябва да се учим. Каквото прави човек, да го прави, да има една идея в себе си. Една домакиня, другарката на мъжа, целия ден е недоволна, вложи всичките горчивини в хляба, в яденето, какво може да очаква от него? Такова ядене не се туря на масата. Тя трябва да вложи в гозбата на своя възлюблен най-хубавите мисли, най-хубавите чувства и постъпки любовни, че той като яде, да му се отвори сърцето. Сега той като яде, започва да се стяга, казва: „Пресолено е яденето." Значи турила е нещо лошо. „Много пипер си турила." Тя се оправдава. Тогава знаете на какво мяза.

Имало във Варненско един мъж, много сприхав. Жена му наготвила едно пиле, турила толкоз лют пипер, че не могло да се яде. Той ѝ казва: „Ти не си наготвила добре яденето." Вземе яденето, че го изсипва на главата ѝ. Често сготвеното ядене на нашите мисли и чувства се връща върху нас. Тя започнала да ходи по съседките си и да казва: „Сготвих му пиле, че било люто, го изсипа на главата ми." Цялата махала знаела, че пилето е сипано на главата [ѝ]. Това е един анекдот, може да е верен. Има нещо вярно, че този мъж е сприхав. Аз се колебая дали той го изсипал на главата [ѝ] или тя го преувеличава.

Във Варненско се случило друго: жената сготвила пиле, но хубаво го сготвила. Тя се разсърдила и той я вика да яде, тя не иска да яде. Сяда човекът, много хубаво сготвено пилето, и започва копанче по копанче, яде. Тя гледа с едното око. Като останало само едно копанче, тя казва: „Моля, остави едно копанче за мене." По-хубаво да се помолиш, отколкото цялото да бъде турено на главата. Той погледнал, засмял се и ѝ оставил копанчето.

Казва: „Ще ме извиниш, бях лаком, трябваше да ти оставя две копанчета.“ Те са анекдоти, от които трябва да извадим онова, хубавото в живота.

Седим и се безпокоим за нищо и никакво. Гледам, хората се безпокоят за нищо. „Той ме обиди.“ Какво те обидил? Защо да го обиди – няма разрешение. Не може да запретиш на хората да говорят по твой адрес каквото искат. Може ли да забраниш в стаята си да говорят? Ти го чувстваш, че говори зле. Някой път ти писне ухото, по радиото си приел, или неспокоен си духом. Някой път си радостен – говорят нещо хубаво заради тебе. Когато хората говорят хубаво, ние сме радостни; когато хората говорят лошо, ние сме неспокойни. Като говорят всичките хора, всичките хора да бъдат любящи.

Само Любовта е в състояние да внесе тия хубавите мисли в материалния живот, туй, което нашите чувства може да произведат в материалния свят. Хубавите чувства организират материята. Защото има чувства и постъпки на хората, [които] играят важна роля в сладчината на плодовете. Колкото хората стават по-добри, плодовете стават по-сладки; колкото хората стават по-лоши, плодовете стават по-горчиви. Тия, горчивите плодове се дължат на човешките мисли, чувства и постъпки. Тия, отровните змии научиха туй изкуство, когато хората са били най-лоши. Кобрата е създадена в епоха, когато хората са живели много лош живот. Тигрите са останали от една епоха, когато хората са живели много лош живот, те са остатъци. Овците са остатъци от епоха, когато хората са живели много добър живот. И ние ако искаме да оставим едно бъдеще, ако живеем добре, ще оставим нещо, някои добри животни ще останат, плодовете ще станат по-сладки, овците ще станат по-добри, вълците ще станат тревопасни, вегетарианци ще станат вълците, ако сме добри. Ако ние не станем добри, тия вълци няма да изменят характера си.

Пророците са предвиждали това и са казвали: „Вълкът и агнето ще пасат заедно.“ Като попитали един руснак бедняк как разбира този стих, вълците и овците ще пасат заедно, той се поусмихнал и казал: „Ето, вие сте вълците, аз съм овцата, заедно живеем.“ Що е вълкът? Вълкът е, който живее за себе си, не разбира Божията воля, прави каквото иска. Що е овца? – Да имаме съзнанието, че не трябва да правим пакост. [Овцата] трябва да пасе. Не трябва да прави пакост на своите ближни.

Господ учи, че каквото Бог е създал, не трябва да разваляме, но да обичаме. И вътре в нас не трябва да разваляме собствените си мисли, собствените си чувства, не трябва да разваляме и нашите постъпки. Постъпките живеят в нас. Ние носим постъпките на хиляди поколения складирани вътре в нашата душа. Ние носим чувствата и мислите на хиляди поколения в

нашите умове. Защо да не бъдем тъй честни и справедливи спрямо хубавото, че и ние да придадем нещо на това.

В сегашните времена казва Господ: „Обърнете се към Мене, елате да разсъждаваме.“ Сега не мислете, аз виждам, че имате Любов, но имате Любов на 10 градуса, на 20, на 30, на 40, 50, 60, 70, 80, 90, 100, 110, 200, 300, 400, 1000, 2000, 10 000, 15–20–30 000, милион, 100 милиона – то са степени на Любовта. Тази Любов, която носиш 100 милиона градуса, то е нещо, което създава най-хубавото в света. Не че на 10 градуса Любовта нищо не струва, но трябва да има един подтик, постепенно да увеличаваме с един градус, всеки час да увеличаваме с един градус няма да бъде зле. Чакаме сега един градус на година, 120 години – 120 градуса. На 120 градуса само водата завира. Със 120 градуса Любов нищо не можем да направим в света. Малка вода е. С малка вода голяма градина не се полива. Голямата градина иска голяма вода, всичките зарзавати да се полеят.

Божията Любов трябва да полее нашите мисли, нашите чувства, нашите души – само по този начин ние можем да бъдем щастливи в света. Всичко, каквото майката ви учи и бащата ви учи, приложете го. Всичко, каквото вашите учители са ви учили в миналото, приложете го.

Днешният ден е мъглив, но то е едно заблуждение, само тук [в] Софийско е така, оттатъка горе Слънцето грее. Туй показва, че ние често си създаваме такива мъгли около себе си и мислим, че целият свят е мъглив. То е като пътниците, които пътуват през пустинята и дигат много прах [и мислят,] че целият свят е прах. Прахът е на 10–20 метра около тях само.

„Всички ще бъдат научени от Господа.“ Господ ви е учил, слушайте Го. От памтивека ви е учил. Когато ви говори чрез плодовете, слушайте Го. Когато ви говори чрез изворите, слушайте Го. Когато ви говори чрез въздуха, слушайте Го. Когато ви говори чрез светлината, слушайте Го. Когато ви говори чрез тъмнината, чрез звездите, слушайте Го. Когато ви говори чрез книгите написани, когато ви говори чрез нарисуваните картини, когато ви говори чрез скъпоценните камъни, слушайте Го. Когато ви говори чрез устата на майка ви, чрез баща ви, чрез вашите братя и сестри, навсякъде Го слушайте.

Идем при един извор, да благодарим: „Благодаря ти, Господи, за сладката вода.“ Минаваш през планината, благодари на Бога за хубавия въздух, който дишаш.

Казвам: Животът ни трябва да бъде едно благодарение на Онзи, Който е безгранична Любов.

Ние сме затворени в себе си, затворени сме. Казваме: „Няма кой да ни обича, няма кой да мисли заради нас, усещам се самотен.“ Някой път ни дойде на ум да се самоубием и искаме да умрем. Че като умреш, къде ще идеш? Да умреш, но да умреш в обятията на онзи, който те люби. Да умреш в обятията на онзи, който не те люби, отбягвайте това. Смъртта без Любов, това е ад. Смърт с Любов, това е рай.

Желая ви сега да не умирате в обятията на безлюбието, но да умрете в обятията на любящите. Пожелавам ви да не седите в обятията на онези, които не ви любят, но в обятията на онези, които ви любят. Този, Който ви люби, само ще ви научи. В ръцете само на Бога и в Неговата реч може да ни научи на всичко.

„Отче наш“

17-а беседа, държана от Учителя
на 7.II.1943 г., неделя, 10 ч. сутринта,
София, Изгрев.

1943_02_10 Път за всички

ПЪТ ЗА ВСИЧКИ

Добрата молитва
Венир Бенир

Мъчно е по някой път да оживявате мъртвите кости. Музиката е създадена от мускули, от нерви и от жизнена енергия. Има нещо съществено в живота, което липсва на хората. Има нещо, което липсва. Седиш, усещаш, че ти липсва нещо. Макар да си философ, макар да си поет, както и да те хвалят хората, липсва ти нещо. Не го знаеш какво е, но го усещаш. Вчера беше при мене един млад музикант. Казва: „Не обичам да ме хвалят хората, неприятно ми е“. Някой ще дойде да ти каже, че ти си много добър музикант, много добре свириш. Туй е факт. Какво ще ме хвали! Като ме хвали, какво ще ми даде? Че свиря хубаво, свиря, че пея хубаво, пея. Не е това, което ние искаме. Значи искаш да намажеш човека с масло, нищо не му предаваш. Всеки музикант, като го похвалиш, да придобие малко нещо. Не само да кажеш: „Аз ви обичам“. Кажеш, че обичаш някого и нищо не придобива, нищо не значи, че обичаш. Казваш, че обичаш, ти само си раздвижил въздуха. „Много ви обичам“. Колко ме обичате? Кажете ми каква е мярката. „Повече от другите“. Колко повече от другите аз не зная, колко обичаш другите и мен колко обичаш, не зная. Или аз ви кажа, че ви обичам.

Сега ще се спра върху една проста работа. Що е права линия? Учили сте геометрия. Между две точки може да се прекара само една права линия. Двете точки, това са границите на правата линия. Правата линия не е такова разстояние, много малко е туй разстояние. Две точки, които се допълват една с друга, образуват правата линия. Психологически що е правата линия? Правата линия е, имаш да плащаш някому дълг, и за да има право отношение, ще платиш. Или някой приятел ти е писал писмо, ти ще му отговориш на писмото, допълнят се. Правата линия се е образувала. Не му отговориш навреме и той пита: „Защо не ми отговори, какви бяха съображенията? Аз бях толкова добър да ви пиша едно така хубаво писмо, вие се умълчахте. Какви са вашите съображения, че мълчите?“ Сега ние съзнаваме, когато някой човек няма отношение към нас, а някой път нашите отношения към другите, не ги съзнаваме. Имаме отношение към Бога. Бог е създал светлината. Той се проявява чрез нея. Ние мислим: „Лесна работа е!“ Ни най-малко не сме благодарни на Бога, за светлината, която имаме, не сме му писали едно писмо. Той създаде въздуха и този въздух има отношение към нас и досега не сме Му

благодарили за туй. Мислим за светлината, за въздуха, като неща обикновени, а ние мислим за неща велики в света, а какви са, не ги знаем. Мислим, ще идем в оня свят, в Небето. Какви са ангелите, какъв е Раят, не знаем. Имаме едни понятия. Какво нещо е Раят, не го знаем. За мен Раят е, когато съм гладен, че някой човек ме повика и ме нахрани, това е Раят. За мене Раят е, когато съм жаден, че ме срещне един човек и ми даде чаша вода, то е Раят. Раят е отношение на хората. В Рая съществата са така внимателни, че най-малката нужда задоволяват. Това е Раят. В Рая всичките хора са задоволени, един друг се задоволяват. Или другояче казано: всичките са разумни проводници на Божествените блага. Ако ние не можем да станем проводници на Божиите блага, какви хора сме? Аз искам вие да бъдете добри, другите хора какви са, нищо не значи. Така не се говори: „Какви са другите хора?“

Сега вие седите и казвате: „Учителя трябва това да направи“. Какво трябва да направя? Бият се хората, трябва да им кажа да не се бият. Хубаво, може да им кажа, но не ме слушат. Закон има. Законите не ги направих аз. Мойсей направи закона. Аз не се меся в Мойсеевия закон. Ще викате Мойсея. Мене не ме викайте за Мойсея, да се разправям с него. Ако искате да се обичате, за Любовта може да ме повикате, ще ви кажа, там участвам, но за закона викайте Мойсея, той е специалист [в] тази работа, още не съм проучвал законите.

Сега навеждам това, вие да мислите право. Има една мярка в света, която ние трябва да я турим. Аз за първи път съм дал тази мярка на един мой приятел. Няма да ви кажа кой е. То е следното: има Един, Който е Път за всички. Има Един, Който е Живот за всички. Има Един, Който е Истина за всички. Има Един, ама кой е? Има Един, Който е път. Ти търсиш пътя. Има Един, Който е Път за всички. Вие казвате: „Кой е Онзи?“ Вие като научите кой е Единия, Той ще ви каже: „Той е Този“. Вие Него не знаете. Кой е? Има Един, Който е Път за всички. Има Един, Който е път за Любовта. Има Един, Който е път за Мъдростта. Има Един, Който е път за Истината. Има Един, Който е път за всичките Добродетели. Чрез Него Добродетелта като дойде, тя е Добродетел. Чрез Него Любовта като дойде, тя е Любов. Ако не минем по пътя на Единия, ние нямаме истинско схващане за нещата в света.

Сега дойде някой и ни казва, че няма кой да го обича. Виж, в това не се меся. Защо не ви обича, не се меся. Мойсей ще викате, той е закон. Ако искате аз да ви обичам, мога да го направя! Да накарам другите да ви обичат, не мога. Аз може да ви обичам. Като дойде някой, казва: „Не ме обичаш“. Може ли да покажа Любовта си. Минали сте някой път, не съм ви нахранил. Минали сте някой път, не съм ви дал някоя чаша студена

вода. Минали сте някой път в градината ми, плод не съм ви откъснал. Минали сте някой път и внимание не съм ви обърнал, не съм ви погледнал. От малки неща се нуждае човек. Мине някой човек, погледне приятелски, както Господ иска. Вие трябва някой път да участвате в някой хубав хор, че да видите диригентът на хора, как е внимателен, внимава, знае всеки, като направи погрешка, как да го погледне. Ако диригентът погледне строго, той не е музикант. Той само любовно трябва да се обърне, полекичка, внимателно, а не изведнъж, грубо, невнимателно. И като се обърне полека, да покаже погрешката с поглед. Сега вие имате стари начини, стари методи за пеене. Като дойде за новото, казвате: „Едно време аз така пеех“. Оставете едно време, като дете как сте пели, какви сте били. Казвате: „Аз като дете пеех“. Зная като деца как сте пели, какви певци сте били. Казвате: „Гениално дете“. Едно дете на 7 години не може да има един хубав глас. Гласът не спада към физическия свят. От 19 години нагоре може да стане певец. Като стане на 19 години, 20, 21, тогава може да се появи гласът. Гласът спада към духовния свят, то е качество на ангелите. Когато гласът е груб, пеенето не е Добро. В духовното пеене, трябва да бъдете подвижни, да няма нищо да ви смущава. Вас ви смущават много неща – едно, второ... Влизам в положението ви, малки работи ви смущават. Може ръката да е наранена, малка болест смущава сърцето ви и не можете да пеете. Като река да пея, малката рана на ръката ме смущава, трябва да изчезне тази рана. Казвам: не трябва ние да образуваме рани. Ние, съвременните хора, си играем с огнестрелни оръжия, които Бог ни е дал за Добро. Ние стреляме за тук и там. Цъкнеш някого с един куршум, цъкнеш друг, не може да се излекува. Кжете някоя обида. Казвате: „Обиди ме някой“. Вземете, като дойде Юда Искариотски при Христа, казва: „Радвай се, Учителю“. Прегърна Го и Го целуна. Обръща се Христос и му казва: „С целувка ли предаваш Сина Человеческаго? Защо нямаш смелост да кажеш: „Аз те предавам!“ Юда казва: „Радвай се, Учителю“. Някой път цитирате нещо и често виждам, че не цитирате както трябва. Често казвате: „Човек е направен от кал“. Тази дума от кал ме дразни, чакай да видя какво пише в Библията. Казва: „Направи Бог човека от пръст“. Казвам, не е от кал. Кал и пръст са две неща различни. Кал е туй, което човек прави. Пръст в дадения случай е онази материя, от която светът е образуван. Всяка една дума, всеки един поглед, даже светлината в даден случай, може да причини вреда някому. Погледнеш криво някого и ако е много чувствителен, тази светлина, която си насочил, никой не забелязва това, но онзи казва: „Криво ме погледна“. Някой път ние го усещаме в себе си. Някой казва: „Пет пари не искам да дам заради него“.

Сега аз ви говоря върху един предмет, с който може да се справите. Не можеш да ядеш и най-хубавия обед, който е приготвен, ти не можеш да го използваш, ако имаш една фуска* на езика си. Тази малката фуска ще

препятства. Като превръщаш езика си, усещаш една болка. Ако езикът беше здрав, тази храна ще влезе спокойно и ще кажеш: „Доволен съм от яденето“. Малката фуска никой не я вижда. Искаш да обичаш някого, някъде има една малка фуска на сърцето и като речеш да го обичаш, бодне те нещо. Кого ще викаш? Не може да викаш Мойсея, да поправи тези работи. Единственото нещо в света, което може да даде всичките наши права, то е Любовта. Аз говоря за Любовта! Божествената Любов може да ни излекува от всичките тия малки недъзи. Малки недъзи има в сърцето, малки недъзи има в човешкия ум, такива петна има и в човешката душа. Тялото има най-много ранички.

Та казвам: първата точка съм аз, втората точка е Бог. Искам да имаме отношения към Бога. Не можем да имаме правилно отношение към Бога, ако не Го обичаме. Когато Бог ме люби, аз трябва да Го обичам. Ако няма между Бога и мене Любов, какво отношение има. Бог вече е образувал отношението, създал ме, създал ми тялото, дал ми ума, сега от моя страна се изисква аз да образувам отношението. Сега допуснете, че вие сте баща и сте купили цигулка на вашия син, купили сте и хубав лък да свири, но той не свири. Като дойде някой, той извади кутията, отвори я, покаже цигулката. После пак я затвори. Бащата казва: „Този син отвори кутията“. Показва цигулката – казва, че баща му му купил цигулка и пак я затваря. Но това не радва бащата. Той не е купил тази цигулка, да я показва на хората. Той иска син му да се научи да свири и когато се научи да свири хубаво, нему му е приятно. Казвам: колко е хубаво да знаем как да говорим. Че то е свирене на тази цигулка. Ако ти не знаеш добре да говориш, ако ти не знаеш добре да мислиш на цигулката на ума, ако имаш едно сърце и не можеш добре да чувстваш – чувстването добре, то е свиренето в живота, активност в живота – ти не знаеш да свириш на твоята цигулка. „Учителят трябва да ни научи“. Учителят трябва да ни научи, когато ученикът иска, когато има желание непременно да учи. Може да научиш, но трябва да имаш едно горещо желание, да мислиш право. Като мислиш право, веднага ще почувстваш една вътрешна радост в душата си. Като мислиш право и болките ще почнат да се намаляват. Като мислиш право и сиромашията, която ние чувстваме, се намалява. Целият свят и ние се намираме почти във Второто пришествие. Вие седите тук, но един ден, като дойдат англичаните, българите могат да бъдат бити от англичаните и от германците могат да бъдат бити. Ако вземем страната на англичаните, германците с аероплани над София ще дойдат. Ако вземем страната на германците, англичаните ще дойдат. Ние се намираме на страната на една мома, която иска да се жени и двама кандидати има. И двамата искат да я вземат. Казва: „Ако не ме вземеш, знаеш ли? Аз съм човек. Или ще се определиш...“ Ако се определи към единия – аероплани, ако се определи към другия – пак аероплани. Какво ще прави, кажете ми?

Ще бягаш надалече, няма да се определяш. Сега, разбира се, вие не сте отговорни. Туй, което става в света, има други причини. Тази война е предизвикана от Невидимия свят, в нея са заети всичките – и малки, и големи същества. Но ние, хората на Земята, трябва да имаме отношение. Тя, войната ще се свърши, но ако ние нямаме отношение, ще пострадаме, защото ти щом си в един оркестър, имаш отношение. Трябва да пееш. Че другите не пеят, то е друг въпрос, тяхна работа е. Аз като член в хора трябва да пея хубаво, безупречно. Ако всичките пеят безупречно, имате един хор. Не е въпрос за една погрешка, защо съм взел един тон фалшив. Няма прегрешение, че си взел тона по-високо или по-ниско. В даден случай, ако една малка искрица изскочи от огъня, няма прегрешение в това. Една вечер бях на Езерата, край огъня, с палто и често като турят дървата, като разбъркват огъня, изскачат искри. На другия ден забелязвам на палтото, паднала една малка искрица и направила дупчица. Казвам: с хубаво палто не ходи при огъня! Малко по-вехтичко. Понамокри го, да не е сухо, но влажно. Ще кажете: „Защо турят толкова огън, защо го бъркат“. Турят го, бъркат го, всичко ще стане.

Ние като идем някъде, трябва да се самоопределим, умни трябва да бъдем. Тази сутрин ще ви дам масло, но искам да направите една хубава баница. По 3 грама ще ви дам масло, хубаво, прясно масло, но искам по една хубава баница да направите. После ще ви дам по 3 грама брашънце, ще ви дам по 3 грама вода и от вас ще искам да направите баница. Казвате: „Как да я направим?“ Аз не мога да правя баница за вас. И аз правя баница, точа. Когато аз викам гости, аз им правя баница. Вие като викате гости, вие ще правите баница. Правилото е еднакво. В Любовта отношенията са еднакви и големите, и малките имат едни и същи отношения. В Божествения свят големите хора служат на малките. Онези, малките хора, са любещите. Като го видиш, отвориш сърцето си, да му направиш една малка услуга. Погледне те, но в погледа му, в лицето, има нещо приятно, готов си да направиш услуга. Някой като те погледне, не ти е приятно. Поне Едного може да обичате, нали? Има Един, Който е Път за всички, може да Го познаваме. Има Един, Който е Истина за всички, може да Го познаваме. Вече отношения имаме. И после има Един, Който е Любов за всички, може да Го познаваме. Често казваме: „Ще се явим пред съдовището Христово, пред съда Христов“. Съдът Христов тук става, на Земята. В Небето няма никаква съдба. Там не е място за съдилище. Съдбата е тук. Та казвам: за да турим ред и порядък в нашия ум, в нашата душа, в нашето сърце, необходимо е да имаме Един, Който е Път за всички. Христос казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът“. Много мъчно е да се разбере в даден случай какво е Път. Пътят, това е първия потик. Тръгнеш, имаш някоя мисъл, която можеш да реализираш, някое чувство, което можеш да реализираш, някоя постъпка. Този, първият импулс, е

Пътят. Ако вземеш правилен път, може да реализираш; ако не вземеш правилен път, усилието ще отиде напразно. Станеш сутринта с желание, вечерта се връщаш и казваш: „Нищо не съм придобил“. На другия ден пак станеш с желание и пак кажеш вечерта: „Нищо не съм придобил“. Целия ден се безпокоиш. Като станем сутрин, да хванем Път на Единия, Който е Път за всички. Туй, което е станало, е много малко. Да допуснем, че вие сте канени на една вечеря и хората не турили сол в яденето. Дали ти супа, да кажем, но безсолна, правиш въпрос. Вие ще я осолите. Те са оставили несолена супата, вие ще я осолите. Вие като излезете, ще кажете: „Дадоха ми една супа и тя беше безсолна“. Не говорете така, кажете: „Много хубава беше супата“. Ти ще туриш сол и няма да обвиняваш никого. Казваш: „Безсолна беше, после малко масло имаше“. Понеже, някои хора обичат много масло, някои малко обичат. На супата турили малко масло и ако е малко, ще вземеш масло, ще туриш повече. Имаш и масло, имаш и сол. Дали ти чай, ти ще туриш захарта, ако е малко захарта. Дават чая без захар, но захарта е до тебе. Ако турят захар вътре, ще кажеш: „Много захар туряте“. Казвам: Бог ни е дал нещата и трябва ние да турим по малко масълце, тъй както ние разбираме. То е най-хубавото. Вие постоянно се оплаквате от живота, че не върви животът. Малко Любов при тебе има, тури от Любовта. Малко справедливост има, тури справедливост повече, не трябва голяма справедливост. Лошо е човек да не бъде справедлив, но и много справедлив да бъде, не е хубаво. Представете си един войник, че едно от копчетата горе не е изчистено. Турят го под арест два часа да седи. Едно малко петно, неизчистено, забелязъл началникът и казва: „Как така да не бъде изчистено“. Иска всичките копчета хубави да бъдат, безупречни, като че са позлатени. Щом не е чисто, казват, че войникът е немърлив. Мойсеевият закон вижда, че вашите копчета не са изчистени. Мойсей обръща внимание на копчетата. За едно копче Мойсей ще те тури 2-3 часа, а някой път и 3 деня под арест. Как така копчетата да не са изчистени.

Вие ще превеждате, тия работи са иносказателни. Няма нещо по-хубаво в света, човек да превежда за себе си и да е доволен. Някой път аз свиря, свиря на себе си, но не съм доволен от свирнята. Има нещо в атмосферата, има нещо в лъка, в цигулката, не го зная, но има нещо, което не е хубаво. Оставям цигулката. Някой път като свиря, съм доволен, има нещо ново, което ми придава. Усещам, че моята температура се е повишила. Мислите ми, чувствата ми. Някой път се повишава мисълта ми, какво е това, и аз не го зная. После някой път влага има или сухота има. Ако в салона има един, който те мрази, ти не може да пееш, не може да дадеш концерт. Този, който те мрази, ще праща вълни, ще се затегне гърлото ти, не може да пееш. Някой оратор иска да говори, но някой в публиката е по-силен, изпраща своите снаряди и той не може да говори. Говори, и той казва: „Не е вярно, не е научно“. Това не е, онова не е. Ние не живеем по Бога,

критика е това, нищо не значи това. Кое е живеене по Бога? Живеене по Бога е да станем слепи за погрешките на хората. Аз смятам, ще си изгубя времето, да поправям хората. Този е виноват или онзи е виноват. Каквото и да разправям на едно дърво, то ще си остане същото. Разправяш му, разправяш му, казва: „Ти нямаш работа“. Той ще те изслуша хубаво и като заминеш, ще ти каже някоя нецензурирана дума. Някой път нищо не ти казва, но ти вътре чувстваш. Слушаш добър певец. Като го слушаш, гласът му е мек, казваш: „Хубаво пее“. Казвам: като се приближат хората при нас, да чувстват, че нашата мисъл е права, не сега да я правим, но аз да се радвам на своята мисъл. Аз да се радвам, че мисълта ми е права и чувствата ми са прави, радвам се на трептенията, които излизат. Радвам се и когато мислите на хората са хубави. Няма по-хубаво нещо, когато всичките хора са носители на Великото и Божественото в света!

Сега на вас ви говоря за малките работи, понеже лесно можете да ги направите. Какво ви костваа да турите препинателните знаци на мястото, да турите там, гдето трябва запетайка, точка и запетая, точка, удивителна, въпросителна. Един анекдот има, мисля във военното училище е било. Един от учениците, един юнкер, не знаел да пише на място препинателните знаци. Направил му забележка началникът и той втори път като писал работата си, най-отдолу написал – точка, запетайки, точка и запетая и след това написва: „Марш всички по местата!“ Подписал се отдолу. Казва: „Аз съм научен да заповядвам“. Можеш да им кажеш „марш“, но ти сам трябва да ги туриш на мястото. Може да заповядваш, колкото искаш, но тия са войници, които не се подчиняват на никакъв закон. Ако ги туриш на мястото, може да седи, не се помръдва. Като идеш ти, може да го смениш. Ние не трябва да кажем като този: „Марш! Да се поправи светът!“ Често казваме, да се поправи светът. Светът ние трябва да го поправим. Нашият свят е много добър, но аз трябва да го поправя, да коригирам всеки ден, вметнати неща има. В своите мисли трябва да внеса нещо ново, в своето сърце трябва внеса нещо ново и в своята душа има нещо ново, което трябва да внеса. В туй седи прогресът! Онова, което излиза от Бога, аз трябва всеки ден да го възприемам и да благодаря на Бога. Дадено ми е днес едно ново парче, една нова песен, трябва да го зауча. Като изпея, да съм доволен. Аз днес отлагам, утре отлагам, тази песен не е за учене, онази песен не е. Но пеене от пеене има разлика. Ако пееш и ти дадат един лев, какъв певец си.

Отива един доста виден певец в Америка, при един американец, да пее и той му дава един долар. Певецът поглежда, а онзи му казва: „Толкоз заслужаваш. Втори път като дойдеш, да пееш по-хубаво, повече ще ти дам. Днес толкоз оценявам – за един долар“. Втори път отиват дует да му пеят. Този американец обичал красивите моми. Този певец знаел, че има

слабост, че обича красивия пол и води една красива певица с него. Пеят те и той веднага изважда 500 долара. Казва: „Единият долар е за тебе, 499 заради нея“. Сега аз ви превеждам този пример. Ако вие сами отивате да пеете, един долар ще ви дадат, а ако дойде Божествената Любов, 499 са заради нея. Казвам: повикайте Любовта и идете с нея. Като пее, казвам: „Доволен съм, но 499 са за нея, а единият е пак за тебе“. Всички ние ставаме ценни с Любовта. Не че сами ние не сме ценни, ценни сме, Бог ни е направил, но ценното в нас е, когато проявим Божията Любов. Няма нещо по-хубаво, по-велико в света, освен да бъдем изразители на Божията Любов! То е най-великото! Тогава ще разбереш единия път, ще разбереш живота, ще разбереш Истината, всичко ще разбереш. Бог е Онзи, Който ни е дал живота. Сега трябва да изявим Любовта си към Него. Щом изявим Любовта си към всеки човек, то е Любов към Бога. Бог се радва, когато заради Него, обичаме другите. Обичаш едно куче. Казваш: „Заради Тебе, Господи! Не ми е приятно, но заради Тебе“. Приятно е на Господа, когато обичаш заради Него. Правиш услуга на едно дърво, казваш: „Не ми е приятно, но заради Тебе, Господи“. Когато всички неща правим заради Бога, Нему е приятно! По човешки ви говоря. Това е великата Истина. Туй във всички отношения прави. Пееш, пей за Господа. Свириш в себе си, да имаш идеята в себе си, че за Господа го правиш. Обличаш се, правиш услуга някому, за Господа го правиш. Ако държим туй правило, има кого да обичаме. Трябва да има Един, Когото да обичаме. Тогава се образува онази права линия, допълват се. Бог чрез Своята Любов изпълва човека с неговия ум, с неговото сърце, с неговата душа и човек става благоприятен на Бога. И ти като добър проводник на Любовта, радва се Бог на онова, което Той е създал.

Сега като музикант вижте кой тон не можете да вземете право. Някой път някой „до“ не може да вземе вярно. Не че не иска, но не може да го вземе. Някой „ре“ не може да вземе правилно. Някой „ми“ не може да вземе правилно. Някой „фа“, някой „сол“, някой „ла“, някой „си“ не може да вземе правилно. Не че не взема правилно, но един тон, за да се вземе правилно, тонът трябва [да] има нормална светлина и нормална сила трябва да има тонът. Отблизо и отдалече да не правиш пакост никому. Един ден, като експлозия, една бомба може да ескплоадира. Отдалече по-малко сътресения произвежда, а отблизо по-голямо. Един тон, като пееш, често може да произведе сътресения. Ти трябва да усещаш една приятност от трептенията на тона. Щом тия трептения те безпокоят, този тон не е верен. Ние се приготовляваме за един свят, гдето съществува абсолютна хармония. Тук трябва да се учим. Знаете ли, според мене, в какво седи старостта? Старостта винаги се образува от зелените плодове. Като не можеш да узрееш добре, стар ставаш. Ако един плод не е достатъчно сладък, той е стар. Ако един плод е сладък, показва, че семето, което е

вътре, е узряло. Ако плодът не е сладък, и от семето нищо няма да излезе. Бъдещият наш живот се определя от нашите сладки мисли, от нашите сладки чувства и от нашите сладки постъпки. Вие защо остарявате? Вие остарявате, понеже стари гледате. Започнеш да мислиш какъв е бил дядо ти, цяло едно поколение. Какво ще ти предаде старият дядо и старата баба? Сега не можем да изправим погрешките на миналите поколения, тя е една работа само за Бога. Аз говоря за вас, вие можете да се коригирате. Ние коригираме малките погрешки, които никой не вижда. Онези, които виждат хората, законът ги коригира. Има погрешки, които законът не ги хваща. Има тайни прегрешения. Убил си някого на сън, на сън пак ще те съдят. Ти не си избавен от кармата. И в съня има карма. В действителния живот няма да те съдят, но в съня ще те осъдят. Има някои мисли, които спадат в сънната област. Много пъти човек на сън не е толкоз учитив. Вегетарианец си, 28 години не си ял, обаче през вечерта опекли кокошка и ти ядеш. Станеш сутринта, плюеш, плюеш, ял си на сън – значи не си вегетарианец. При добрите условия ние сме много добри, никой не те предизвиква. Щом те предизвикат, веднага кипнеш, усещаш неприятност. Там те поставили на хлъзгава почва и трябва да бъдеш много умен. Не сме виновати, че сме направили погрешката. Но сме виновати, че не сме били умни. Турили сме се на хлъзгава почва, гдето няма никъде да се хванеш. Като дойдеш там, ще слезеш тъй, както не искаш.

Сега кажете ми три думи, които вие обичате. Най-обичните ви думи. Една дума, която вас в живота ви е приятна, която ви помага. На мен ми е приятна дума, която ми помага, която ме обича. Като проговори, тя ме обича, тя се усмихне насреща ми, тя ме обича. Понякой път кажа една дума и виждам колко ме обича. Някои хич не искат да знаят. Някой път кажеш думата 3-4 пъти, но заети са някъде, всеки си има нещо. Коя е вашата любовна дума? Ако обичате, ще я кажете. Станете сутрин и казвате: „Да имам една топла пита!“ Или ставате сутрин, казвате: „Да имам една чаша хубава вода!“ Топла пита. Как бихте казали музикално? Понеже ние обичаме тази топла пита, как ще я посрещнем? Много мъчно е. Много трудна задача е. Често вие [пеете] песента: „Аз мога да любя“. Кого? Който има топла пита. Добър човек става, щом има топла пита. Някой дойде, каже ти някоя хубава дума, нахрани те, тогава ти си добър, веднага. Ако Бог всяка сутрин ни носи и ни изпраща нещо хубаво, изпраща ни Своите благословения, че всяка сутрин Той ни изпраща по нещо. По отношение на Божествения свят, всяка сутрин имаме нещо, което можем да направим – Добро. Можем да бъдем добри и като възприемаме Божиите блага. От нас се иска добри да бъдем, от нас се иска добре да възприемем Божиите блага. Всеки, както схваща в себе си, да възприеме Божественото благо, да бъде искрен спрямо себе си. Той, като е искрен спрямо себе си, ще бъде искрен и спрямо другите хора. После имаме: „Аз мога да обичам, силен да

стана“. Обичта показва, че ти си се наял и силата иде. Любовта е външен процес. Обичта е процес, който възприемаш. Тази сила щом дойде в тебе, ти трябва да проявиш сила вътре в себе си. Благата, които Бог ни е дал, трябва да ги проявим. Певецът трябва да пее. Добрият човек трябва да прояви своята Доброта. Справедливият човек – своята справедливост. Всички трябва да проявят онова, което имат.

Сега се бият хората. Изпратете своето пожелание, да се спре войната. Дали ще се спре, или не, то е друг въпрос. Ти като част, изпрати една хубава мисъл и пожелай да се спре. Ако всичките хора пожелаят, ако целият християнски свят пожелае да се свърши войната, тя ще се свърши. Ако всичките желаят, веднага ще се свърши войната.

Да изпеем „Аз мога да любя“. (Изпяхме песента). Щом можем да любим, щом можем да обичаме, щом сме слуги на Бога, какво ни липсва още? Казваме: „Аз мога да любя, добър да стана. Аз мога да обичам, силен да стана. Любовта и обичта ще ни направят на Бога слуги да станем“. Щом имаме Любовта, щом имаме обичта, щом имаме слугуването на Бога, какво ни остава още? Музикантите имат камертон. Аз често като нямам камертон, удрям двата пръста, показалецът и средният пръст, и давам тон. Знаеш колко е мъчно да чуеш тона на двата си пръста. Защо средният пръст е много взискателен? В него е Сатурновият принцип. Показалецът е Юпитерианец. Събрали се две Божества. Единият Юпитер, другият Сатурн. Средният пръст показва какъв е бил едно време Сатурн. Значи, всяка една благородна и справедлива мисъл е един камертон. Справедливостта и човешкото достойнство са камертони. Справедлив и благороден трябва да бъде човек. Когато направиш една погрешка, удари двата пръста и ги тури на едното ухо. После удари двата пръста и ги тури на другото ухо. Аз по някой път забелязвам колко трябва да бъде внимателен човек. Една котка имам, която ме е турила на изпитание, не женска, мъжка котка е. Тя като дойде, беше дебеличка, сега започва да добива линия, седи цялата нощ до вратата ми. Щом като отворя вратата, влезе вътре и седне до собата. Някой път я оставя до стаята, тя вземе от хубавите работи. Като се върна, гледа ме, казва: „Как ще се оправи работата, направих погрешка, какво наказание ще ми дадеш“. Някой път имам желание да я ритна с краката си, хващам я за врата, както майка ѝ я хващала и я изпъдя. Чета в погледа му: „Ти не трябваше да ме оставяш, ти трябваше да ме видиш още като дойдох, трябваше да ми дадеш, а ти ме остави аз да избирам. Аз си избрах, пък тебе ти е неприятно“. Тази сутрин излизам, братът ме чака на стълбата. Той излиза пред нас, пред брата и пред мене и влиза вътре в салона. Аз като излизам и той върви пред мене. Казвам: „Той е адютант“. Някой път може да го ритна, няма никакъв закон. Някой път като го ритна, нещо ми казва дълбоко в мене: „Не го

ритай!“ – Нещо ми казва: „Ритни го, искам той да знае, че не трябва да се бута“. Като влезе в стаята ми, има изобилно неща. Казвам: в нас има един неуреден свят, гдето се правят погрешки. Този свят ни измъчва. Този свят е, който Божествената Любов организира. Много мъчно се организира. Само когато Божествената Любов влезе в нас, тя ще започне да ни организира. Тя ще повика на помощ Мъдростта, ще повика на помощ и Истината и всичките Добродетели и ще започне да работи. Трябва да имаме търпение. Един ден Любовта ще създаде от нас нещо хубаво. Човек, който е под влияние на Божията Любов, всичко онова, което е определено, ще дойде. Има велики блага, които са определени за всяка човешка душа. Ние само да чакаме. Не трябва сега да блокираме нашите права, да спрем Божиите блага. Да бъдем всякога отворени, да може Божественият Дух да работи върху нас и да организира. Погрешки ще има, не трябва да обръщаме внимание на тях.

(Учителя прочете от „Светът на Великите души“: „Ако искаш да бъдеш здрав, мисли за радостта и веселието. Радостта е човешка, а веселието е Божествено. Ако искаш да бъдеш богат, мисли за знанието и търпението. Ако искаш да бъдеш силен, мисли за светлината. Ако искаш да не скърбиш, всякога бъди доволен, без да има защо“.

Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единаго Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил

21-та лекция от Учителя, държана
на 10.II.1943 г. сряда 5 ч. с., Изгрев.

1943_02_12 Първата любов
Лекция на Младежкия окултен клас

ПЪРВАТА ЛЮБОВ

Добрата молитва Венир Бенир

Каква беше темата за днес? – Как се прави доброто в материалния, реалния и идеалния свят.

Болният човек как ще прави доброто в материалния, реалния и идеалния свят? Може ли да дадете една идея как болният ще прави доброто? във всеки свят ще внесе своето състояние, ще се оплаква, казва: Не знаете ли, че съм болен? Ако е в идеалния свят, ще се оплаква, ако е в материалния свят, ще се оплаква, ако е в реалния свят, ще се оплаква, все ще се различават оплакванията му.

Ако ви обиди една котка, как ще се отплатите за обидата? Представете си, че едно куче ви обиди, как ще му се отплатите? Минавате някъде, залае ви кучето, то ви обиди и изведнъж се нахвърля. То е вече обида. Доста знатен чиновник си, туй куче се нахвърля отгоре ти, обиди те. Никой не му е дал заповед, господарят не му е казал. Той му казал само да пази къщата, а то казва: Никой не може да влезе. Присвоява си правото. Вие как трябва да постъпите с кучето, което ви е обидило? Обида за обида става ли? Ако го обидиш, ще замязаш на него. Вас ви се вижда това чудно. Представете си един човек върви и хвърли кал върху тебе и ти за да му се отплатиш, и ти хвърлиш кал. Той хвърли кал и ти хвърлиш кал, и двамата се окалвате. Казваш: Аз му се отплатих. Каква отплата? Кал за кал, това отплата ли е? Въпросът не се разрешава, не е разрешение за това. Един удари едного по дясната страна, другият му отплаща, удари го по лявата страна. То е хасъл отплата. Единият го удря по дясната страна – значи, мислиш ли ти, каквото правиш? Другият го удря по лявата, казва: Ти чувстваш ли, каквото мислиш? Сега, ако някой те удари от дясната или от лявата страна, ударът се различава. Какво значи това?

← у о - || +
у. л + || - →

Плюс е онзи, който дава, който удря. Минус е който приема нещата. Първо ударения от дясната страна е плюс, после плюсът идва от лявата страна. Ако те ударят от дясната страна, течението отива вляво; когато те

ударят от лявата страна, течението е обратно. Единият удар, от дясната страна, отива нагоре, а от лявата страна отива надолу - различават се.

Сега вие често имате препятствие. Някои препятствия идат отдясно, а други идат отляво. Да кажем, вървите по пътя и искате да се отбиете отдясно, не можете, препятствие има, отляво се отбивате. Вляво правите погрешката, защото там има условия. Някой път човек направи погрешка по сърце, защото там има възможност. Някой път по ум не може да направи, заграден е пътят. И да искаш да направиш, не можеш. Влизаш някъде, имаш желание от някой плод от някоя градина да вземеш. Двама души пазачи има – много си изправен. Нищо не вземаш. Минеш през друго място, няма кой да пази, изведнъж погрешката лесно правиш. Ти си направил погрешка, където няма кой да пази. Дойде някой, че ти се оплаква, че са го набили, той иска да знае защо са го били. Много проста работа, защото е слаб. – Що ме биха? – Защото си слаб. Слаб си, мислиш, че си голям, че си обидил един силен човек и той те набил. Казва: На слабия не се позволява да обижда силния. Той казва: Наби ме. – Ще те набие. Преведете сега, слабият човек какво значи. Слабият човек да не се ангажира да разреши една трудна задача. Слаб си, бил те силният. Преведете сега да осмислите, какво значи слаб човек и какво значи силен човек. Щом не ти стига ума, не се ангажирай да разрешаваш трудни задачи. Трудната задача е силен човек. Не може да разрешиш задачата. Ако си силен човек, не се занимавай с решаването на малки работи. Ако си много учен човек, не се занимавай със събирането на едно плюс едно. Учен човек, философ да се занимава едно плюс едно е равно на две. Какво означава да събереш едно плюс едно? Като събереш една жена и още една жена, правят две жени. Или имате едно дете и още едно дете, правят две деца. Две положителни единици винаги образуват една отрицателна единица. Двама силни хора като се бият, и двамата са слаби. Виждали ли сте борци, петли, след като са се били дълго време, клекнат и двамата с разкървавени глави, туй показва, че са слаби вече. 2 - те показва че са отслабнали. Двама положителни хора за да възприемат едно положително учение, трябва да ги набиеш. Или две ниви, които не са разорани, като ги изореш, те стават способни да ги посееш. Сега трябва да превеждате нещата. Често не правим преводи. Казва: Набиха ме. То е много обикновено да те бият, значи едно плюс едно е равно на две. Или две плюс две е равно на 4. Две отрицателни величини дават една положителна. 4 е положително число. 2 ниви по 2 декара, посети с жито, дават изобилно. 4-те, изобилие, мъжки принцип е, показва изобилие. Що е мъжът? Мъжът е изобилието; туй, което дава. Що е жената? Туй, което взема. Една жена никога не може да я задоволиш. Целият свят да дадеш, жената все ще взема, изтича. Животът никога не може да се задоволи. Животът вечно взема и вечно да му даваш, вечно взема. Някой иска да задоволи някого, ти

си тръгнал по кривия път. Ако искаш да задоволиш себе си, то е една задача, която никой досега не я разрешил. Не може да задоволиш и себе си. Защото за да задоволиш себе си, трябва да умреш, нищо повече. В който ден ти се задоволиш, ти умираш. Като останеш незадоволен, живееш. Недоволството на физическото поле е живот, доволството е смърт. Гледам, някои искат да се задоволят. Ще умрат. Някои от вас искат да имат 500 лева повече заплата. Ще умреш, 3000 са достатъчно. 500 не ти трябват. Влезе един бръмбар в ума ти, мислиш, че като имаш 500 лева, ще станеш човек. Вие мислите, че като свършите втори клас, ще станете поет, заблуждавате се. И втори, и трети, и четвърти и пети като свършиш, ти си туй, което си. Втори клас е работата, която си свършил. Ако във втори клас добре си свършил работата, то е друг въпрос. Да свършиш само втори клас, нищо не значи. Ако във втори клас си свършил нещо, въпросът седи другояче. Казвате: Не ми върви. Ти си при едно дърво, седиш и казваш: Не може ли да падне една ябълка? Представете си, че някой път не пада. Защо не пада? Понеже времето е тихо, не пада. Ако духа вятър ще падне. Като духне вятър, схваща твоето желание, дойде, падат ябълките. По някой път е тихо, спокойно. Казваш: Ти реши тази задача. Вятърът казва: Не разрешавам. Вятърът по някой път усеща, че ще го държат отговорен, казва: Не духам, понеже ще ме държат отговорен. Ти искаш да има вятър. Няма вятър. Какво трябва да правиш? Казват: Потърпи. Плодовете са на 4 - 5 метра високо, на върха, клоните са тънки, да се качиш не можеш, ще се счупи клона. Да хвърлиш камък, да брулиш не е позволено, ще те държат отговорен. Да откъснеш плод, никой няма да те държи отговорен. Ако брулиш, държат те отговорен. В този случай какво ще правите вие? Там е най-трудният въпрос. Сега тази печка като гори, ако затворим комина, какво ще стане, ако няма тяга, веднага ще се напълни стаята с дим. Често вие затуляте вашите комини и всичкият дим излиза. Недоволни сте от себе си. Не затуляйте вашите комини, тяга да има. Да допуснем, че имате трудни задачи. Казвате: Да има някой да ги разреши. Хубаво, какво ще дадеш за една задача? Аз имам една задача. Аз имам една мекица и още една мекица, колко правят. Две мекици. На мене ми дават една мекица и още една мекица, аз ги събирам. Аз разрешавам задачата, изяждам мекиците. Казвам: Много хубави са мекиците. Хубаво, ти си събрал мекиците, не ги ядеш, дойде едно куче, изяде ги. Кучето разреши въпроса по своему. То казва: Много са хубави мекиците. Вие често оставяте вашите задачи да ги разреши друг. Туй, което изядеш, е разрешено. Туй, което не изядеш, не е разрешено. Туй, за което ти мислиш, то е разрешено. Туй, за което ти не мислиш, то остава неразрешено. Туй, за което работиш, се разрешава; туй, за което не работиш, не се разрешава. Вземете в тесен смисъл. За пример, колко лампи имаме тук? – 6. Хич не обръщате внимание вие, като влизате тук, не се радвате на 6-те лампи. Казвате, че нещо високо ви занимава, но какво възвишено, не го знаете. Ти искаш да

станеш цар, ти искаш да станеш учен човек. Когато станеш учен човек, какво ще направиш? Когато нямате работа, аз да ви кажа, две неща трябва да правите: допуснете, че вие не сте чиновник, нямате никаква работа, никой за нищо не ви е ангажирал. Създайте си сами работа. Направете си едно корито, турете го близо до чешмата и започнете да пълните коритото. Като го напълниш, вземи да изпразваш коритото. Напълниш, изпразниш, напълниш, изпразниш. Кажи, свърших работа. Какво? – Напълних коритото, изпразних коритото. Вие нямате работа. Да допуснем, никаква работа нямате, не сте ангажирани. Тогава отворете книгата на вашия живот и вижте кому какво има да давате. 10-20 неща имате да давате, а от някои имате да вземате. Направете сметка, колко имате да давате и колко имате да вземате. Създайте си работа. Аз ако съм на ваше място, ето как ще постъпя: правя една задача психилогически. Имам да вземам от 10 души, всичките са богати хора. На 10 души имам да давам, те са бедни. Най-първо няма да ида при сиромасите, на които имам да давам, но ще ида при богатите, ще взема от тях и ще дам на сиромасите. Ти няма да идеш при сиромаха да се извиняваш, че нямаш. Най-първо ще идеш при богатия, от който имаш да вземаш, и после ще идеш при сиромаха, каквото имаш да му дадеш. Сега във вас, кой е богат и кой е сиромах? Имате нещо да вземате, от кого имате да вземате? Кой е богат? – Сърцето ли е богато, или умът е богат? Сърцето е загазило, борилия е много то. Едно време било много богато, яло и пило, че до уши заборчляло. Умът го турили да му урежда сметката. Умът седи, смята оттук-оттам, оправят се работите на сърцето. По някой път доста гешефтар е този слуга. Каквото вземе, половината го туря в своя джоб. То се извинява на ума, че условията били такива, това не станало, онова не станало. Ако дойдеше един богат човек при вас и би поискал да ви направи една услуга, какво бихте му поискали? Представи си, че си гладен, че си жаден, че си бос, нямаш книги, много работи ти липсват. Кое ще поискаш? – Имаш десет големи нужди. Но като започнеш от глада, от жаждата, като дойде богатият човек да ти направи услуга, кое ще поискаш? Представете си, че сте в един свят, гдето порядъкът е друг. Казваш, че ще поискаш пари, да си купиш хляб. Много хубаво, но в този свят, след като вземеш парите на заем, след една година имаш право да си купиш хляб. Ти може да поискаш някой скъпоценен пръстен, но след една година имаш право да го туриш на пръста си. В дадения случай имаш право на туй, от което имаш необходима нужда, само него имаш право да вземеш. За други неща след години имаш право да ги имаш. Само онова, което е необходимо за тебе в дадения случай, него имаш право да го вземеш. Една нужда имаш ти: искай туй, същественото. Сега същественото за вас кое беше? От къщи като дойдохте дотук, кое беше същественото? – Краката. За да дойдете дотук, вашите крака са съществени. Да искате вашите крака да са здрави, щом краката са здрави, всичко ще бъде здраво.

Щом не са здрави краката, нищо не е здраво. Вие искате главата да е на място. Ръцете да са на място. Оставете това, краката трябва да са на място. Щом те са добре, всичкото е добре. Божественият закон е такъв.

Или искате да пишете. Същественото в дадения случай са ръцете, ръцете ви трябва да бъдат здрави. Или искате да гледате в даден случай, очите са същественото, гледането е същественото. Щом то е нормално, всичко друго е хубаво. В дадения случай туй, което работи в Божествения свят, то помага на всички. Искай едно само. Сега да се пълни коритото или да се празни? – Ще създадете едно корито и ще го пълните и ще го празните. Всички тук, които сте без работа, ще създадем изкуствена работа. От изпразването на нашето корито хубавите работи след някое време ще дойдат. Като пълним и празним коритото, водата потича и отива по градините. Някой казва: Аз от тази къща навън не излизам. Говори ли право? Запалете къщата, как няма да излезе. Казва, не излизам от къщи. Не излизаш при обикновените условия на живота. Но щом се запали къщата, ще излезеш навън. Щом една къща е развалена, ще седиш вън, а щом я съградиш и щом е добре мебелирана, ще влезеш вътре в нея. Следователно, какво ви трябва сега? Кое е сега същественото? Същественото е че, ви трябва пак да са здрави краката. От тук пак да може да идете до вас. Значи същественото беше да се молите краката ви да бъдат здрави, че както дойдохте, така да може да си отидете. Вземете друг един процес, яденето. След като си ял, след като си приел храната, не желай нищо друго. Но пожелай тази храна правилно да се смели, асимилирането да стане правилно, че да ти е приятно. Щом стане този процес неправилно, ти ще имаш някакво главоболие, някакво неразположение. Щом този процес на храносмилането стане правилно, ти ще придобиеш известно благо. Ако храносмилането не е правилно, ще се отрази върху дишането, върху човешката мисъл, върху човешките чувства. Ако храносмилането стане правилно, и другите процеси са правилни. Сега вие мислите малко по-другояче. Вие мислите вашият живот да се уреди по един механически начин. Вие искате да бъдете богати, да имате къща, слуги да имате, автомобили и всичките тия работи. Никой по този начин не може да бъде щастлив. Нашият свят е създаден по този начин, щастливи ли са хората? Какво ли нямат хората, но сега имаме най-големите нещастия в света. Имаме повече, отколкото ни трябва. Тия хора от изобилието се карат и се бият. Що е храненето, то е първият процес на Любовта. Да ядеш, значи пробуждане на съзнанието, първата Любов, то е яденето. Първата Любов в света е сладкото ядене. Запознаване с хляба. Тия гости, като влезат, да ги поканиш всички, да им говориш сладко, че всички да са доволни. И те, като излязат навън, пак да са доволни. Те влезат и ти бързаш да ги изпъдиш, мислиш за нещо друго. Първата любов е яденето. Вие все ядете и мислите за някаква друга любов. Ако хляба не знаете как да приемете, как ще приемате другите неща? Вие когато ядете, нямате едно

съзнание. Не се позволява да кривиш устата си, когато ядеш. В млекопитаещите има едно преживяне. Най-първо животните са лакоми, гълтат храната си, тревопасните събират, събират и като седнат, повръщат храната назад и започват да я дъвчат, джуруликат я, както когато правите попара или трахана.

Докато хората не се научат да се хранят хубаво, възпитание не може да има. Възпитанието трябва да започне от яденето. Един Божествен процес е. Всичката погрешка на Ева е, че не знаеше как да яде. Тя яде едно ядене, което не беше за нея. Това ядене Господ не й беше препоръчал, чужди хора дойдоха и го препоръчаха, и препоръчаха едно ново ядене. Господ каза: Такова ядене няма да ядете. Тя не Го слуша. Дойдоха други, които препоръчаха туй, което беше забранено. Тя повярва. Не яжте от яденето, което хората препоръчват. Едно правило: Каквото ядене хората ви препоръчват, не го яжте. Туй, което отвътре ви препоръчват, него яжте. Има нещо, което трябва да желаеш, не яж. Ако някой почувствува нещо дълбоко, че като яде, да му е приятно. Като ядеш туй, което хората препоръчват, всякога ще има вкисване, неразположение. Това няма да вземате буквално. Има едно чувство в човека за яденето, него слушайте. Каквото хората ви казват отвън, то е второстепенна работа. Не една мисъл, която ти препоръчват отвън, но мисъл, която ти се препоръчва отвътре. Не едно чувство, което ти се препоръчва отвън, но едно чувство, което се препоръчва отвътре. Отвътре има един свят, слушайте него. След като сте чули гласа отвътре, тогава слушайте външния свят. Ако е в съгласие с вътрешния, слушайте го. Ако не е в съгласие, не го слушайте.

$3 + 3 = 6$

$4 + 4 = 8$

$5 + 5 = 10$

Имате 6, 8, 10, в дадения случай имате 4, това е една киселина, 5 в дадения случай е основа, а 3 е резултат. Когато турите една киселина и една основа, какво дават? – Сол. Що е солта? - Солта всякога спира един процес. Сол трябва да турите на един процес. Имате едно ненаситно желание, желаете много работи, то е разплодяването на едно желание. Млекопитаещите страдат от чрезмерно оплодяване. Една риба хвърля по триста хиляди яйчица. Ако биха ги оставили така да се размножават, за 10 години биха напълнили целия океан. Трябва да се явят риби, които едни други да се ядат, за да се ограничи процеса на размножаването. Съвременните хора страдаме от чрезмерно разплодяване, като риби се разплодяваме, като млекопитаещите. Трябва да ограничим процеса на желанието. Искаш да те обичат всички хора. Какво значи всички хора да ви обичат? Моята

(мисъл) ето каква е: Представете си, че (сте) един човек, когото са обрали – дошъл един, откъснал ти носа, друг ти взел очите, други – ушите, ръцете, всичко ти изпокрали. Ти си останал голтак, без нищо. Да те обичат всички, значи да дойдат да ти донесат очите, ушите, носа, всичко да турят на място. Това значи да те обичат всички. Да те обичат всички, значи, да ти върнат всичко, каквото са взели. Да дойде онзи, който те обича, да възстанови очите на място, да възстанови ушите на място. То е любов, да дойде всичко на място. Да те обичат всички, значи да идеш да занесеш това, което трябва на тях. Да обичаш всички, значи да дойдат да ти донесат онова, което Бог е определил за тебе. Това е смисълът. В любовта ако не носиш нищо и в обичта ако не даваш нищо, любовта и обичта остават неразбрани. Защото в любовта трябва да занесем, в обичта трябва да дадем нещо от себе си. В любовта трябва да възприемем Божественото, а в обичта от възприетото трябва да дадем. Животът седи във вземането на любовта и в даването на обичта, в тия двата процеса. Любов плюс обич е живот. Любовта, която приема и обичта, която дава; събраният резултат е живот. Любовта и обичта раждат живота. Щом функционира любовта и обичта, има живот; щом не функционира любовта и обичта, няма живот. Любовта и обичта трябва да функционират, за да се яви животът. Ако така схващаме любовта, вече има смисъл. Любовта като вън от нашия живот. Животът е резултат на любовта и обичта. "Да възлюбиш Господа Бога с всичкото си сърце и ближния си" – това е животът. Защото ако не го любиш, не може да живееш. Ако любиш Бога, ако любиш ближния си, ще живееш. Това е живот вечен. Учиш нещо, това учение защо е? Във вас имате чешмички, които са отворени. Често се усещате неразположени, има нещо затворено. Представете си, че устата ви са схванати, не може да си мърдате устата. Като е схваната устата, не можеш да ядеш, не можеш да приемаш храната, не си разположен. Най-първо обръщай внимание на устата, да не са схванати устата ви. Желанието ви за ядене да бъде естествено. Никога не скривай желанието за ядене. Радвай, се че може да ядеш. "Не само с хляб", казва Писанието, "ще бъде жив човек, но с всяко Слово, което излиза от Бога". Ще ядеш и с него ще живееш. Процесът на яденето е сложен процес. Знанието ако не вземеш като храна, не си на правия път. Знанието, учението ще вземеш като храна. Туй, което ядем, ние усещаме вкуса му какъв е, туй, което не си ял, не знаеш какво е. Туй, което ядеш, знаеш сладко ли е или е горчиво. Да се радвате на една малка мисъл, която дойде в главата ви. Вие искате големи идеи. Какви са големите идеи? Кажете ми сега, каква е най-грандиозната идея? Лъчите, които приемате от слънцето, е най-грандиозната идея. Радостта, която чувстваме като храна, то е грандиозна идея. Като чувствуваме лъчите, каква по-грандиозна идея? Каква по-грандиозна идея – да обичаш Бога. Първият лъч – да чувстваш в сърцето си, че обичаш Бога. Най-грандиозната идея е да любиш Бога. Втора грандиозна идея е да обичаш ближния си и трета

грандиозна идея е да обичаш себе си. По-грандиозни работи от тия няма. Сега някои говорят за грандиозни идеи. За мене по-грандиозна идея от тази да обичаш Бога няма. Да обичаш Онзи, Който е създал всичко. Той може да те научи на всичко. Онова, което Той е създал, ако го обичаш, ще се научиш, ако не го обичаш, целият свят ще бъде затворен за тебе. Тогава ще прекараш един живот на недоволство. Защо си недоволен? Станеш сутринта, неразположен си. Тогава ще очакваш да дойде някой от някъде да те направи щастлив. Ще почакаш. Ще станеш сутрин рано, когато Господ излиза, и като станеш, да Го видиш още като стъпиш на крака си. Вие като станете сутрин, за какво мислите? Казвам: Елементарните работи, които дават подтик, са важни. Любовта е подтик. Ние не го съзнаваме. Щом имаме този подтик, всичко върви добре. Трябва да има един малък импулс. Казва един: Какво бива за една дума? Че като съм казал една дума, какво бива? Казвам, една дума много значи. Една дума не е празна работа. Седи той, минава един цар, казва една дума: Арестувайте го! Веднага го арестуват. Подкарват го. Минава пак царят и казва: Пуснете го! Той за пръв път започнал да мисли. "Арестувайте го" и "пуснете го" – има смисъл – вижда една дума какво означава. Значи не е празна работа една дума. Всяка дума, която казваш, има смисъл. Ти си чиновник, казваш: "Арестувайте го", като чиновник власт имаш. Казваш, "Пуснете го!". Ще говориш осмислено, ако говориш несмислено, ще направиш голяма пакост.

Вие често седите и казвате: Какво ще бъде на оня свят? Ако не знаеш да ядеш, на оня свят зле ще ти бъде. "Оня свят" значи условия. После "оня свят", "Н" е на противоречие, ако не можеш от единия на другия бряг да минеш. "Я" = "И А" – според мене то е човек, който седи празен, да знаеш как да го натовариш. Значи оня свят е на условия, на противоречия и на товар. Да идеш в оня свят, ще имаш условия, ще имаш противоречия, ще ги примириш. Като отивате в оня свят, щом се намерите в противоречия, и ако използвате условията, ако примириш противоречията и се натовариш, ти си в оня свят. Щом не използваш условията, щом не знаеш да примириш противоречията и не знаеш как да се натовариш, в оня свят не можеш да бъдеш. Или казано научно: да знаеш как да разрешиш една задача, то е "оня свят". Що е "оня свят" ? -Правилно разрешение на задачата. "Оня свят" е да разрешиш правилно задачата. Ние сме в "оня свят," в нерешените задачи. Що е материалният свят? – Свят на неразрешени задачи. Що е духовният свят? – Свят на разрешени задачи. Що е Божественият свят? – Изпълнени задачи. Физическият свят е неразрешени задачи. Духовният свят е разрешени задачи. Божественият свят е изпълени задачи. Да имаме ясна представа. Хубостта на материалния свят седи в това, че задачите са неразрешени. Хубостта на духовния свят е, че задачите са разрешени. Хубостта на Божествения свят е,

че задачите се изпълняват. Туй, което желаеш, ще се изпълни само в Божествения свят. На физическото поле имаме неразрешени задачи. В духовния свят се разрешават, а в Божествения свят се изпълняват. Образуват се три свята, които са свързани. В ума дойде една мисъл, явява се светлина, после топлина и после сила се явява.

Та сега имате нерешени задачи в тоя свят. Имате една разрешена задача, в оня свят сте. Имате една задача, която е изпълнена, в Божествения свят сте /Учителят погледна часовника си/. Пет минути минава шест. Прекалили сме. Вече пет минути как сме влезли в света на любовта. Пет е търговия, с търговия започнахме, вземане – даване, търговска работа. След като събраха данъка, за любовта говорим.

Аз разбирам да изпеем "до", значи да станеш от леглото, като хвърлиш юргана. Като се изправиш и тръгнеш на краката си, това е "ре". Като знаеш да излезеш навън, да намериш вратата, това е ми. Като намериш дърва и запалиш собата, това е "фа". Като приготвиш хубавото ядене да го видиш, това е "сол". Като го приготвиш, то е "ла". Като седнеш, че го приемеш, то е "си". Ето цялата гама. "Си" значи хубавото ядене. Като ученици като кажеш "до", значи ставаш от леглото. "Ре" вървиш. Навън из вратата е "ми", "фа" е при дърварника. После при собата е "сол", "ла" е хубаво приготвеното ядене и "си" е да седнеш да ядеш. То е да вземете един музикален обяд. Казвате сега, да станем от леглото. То е "до". Защото и разположен си под юргана, ставаш, хвърляш юргана. Щом си неразположен и вземеш "до" вярно, ставаш разположен. Разположението показва, че си взел правилно "до". Щом останеш неразположен, болен си. Искаш да станеш, боли те крака, това-онова, "до" не можеш да вземеш правилно. Като вземеш правилно "до", ставаш. Всички, които боледувате, куцате в "до". Не можете да го вземете правилно, не ви се става от леглото. Някои, които не им се ходи, куцате в "ре". Някои не искате да излезете из вратата, "ми" не можете да вземете правилно. Някои при дърварника не ви се ходи, "фа" не можете да вземете. Някои не искате да направите гостбата, "сол" не можете да вземете. Някои намирате, че собата е черна, бяла искате да бъде, неважи дали е бяла или черна топлинка се изисква. Може да е бяла собата, нищо не дава, може и златна да е, нищо не дава. Аз бих предпочел желязна да е, отколкото златна да е и нищо да не дава.

Та първото нещо, здрави уста се изисква. Кажи на устата си: Хубаво да ядеш днес, добре да свършиш работата за първи път. Езикът вътре е диригент, зъбите са арфата. Като влезе яденето, музика има. Устните казват "бис". Зъбите свирят, езикът е диригент, устните казват "бис", ръкопляскат. Красив е животът. Животът е толкоз красив, че ако видим неговата красота в най-малките неща, да виждаме Божественото. Да

благодарим. Като станеш, да чувствуваш устата си. Някой път да чувствуваш приятност в устата.

Сега каква песен да изпеем? Изпейте "всичко в живота е постижимо" /Изпяхме песента/. Тогава имаме песента "Божието Слово е хляб за душата". /Учителят пее/ "Божието Слово е хляб за душата. Божието Слово е хляб за душата. Божието Слово е хляб за душата, хляб за душата, живот и радост за нея. Божието Слово е хляб за душата, хляб за душата, радост и веселие за нея. Хляб за душата е Словото на Бога". Божествено пение.

Отче наш.

17. Лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя
на 12.II.1943 г. Петък – 5 ч. с.,
София – Изгрев

1943_02_14 Пътят на живота
утринно слово

ПЪТЯТ НА ЖИВОТА

„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитва на Царството“
„Махар Бену Аба“
Ще прочета шестнайсетата глава от Притчите.
„Духът Божи“

Ако направиш една хубава къща с малки прозорци, ще имаш малко от слънцето. Ако отпечаташ една обикновена книга, пък я подвържеш със златна подвързия, подвързията ни най-малко няма да ѝ предаде нещо. Ние по някой път се стремим да предадем нещо на живота отвън. То е невъзможно. Изгубваме цял един живот с подвързията само. Хубавата книга и без подвързия е хубава. Зависи от нас. Присъстваш на някой концерт на отличен певец или музикант – пианист или цигулар, или арфист, или свири на какъвто и да е инструмент – не зависи само от добрия свирец, но зависи и от твоето ухо. Той може да свири много добре, но ако твоето ухо е тъпо, какво ще разбереш? Ако ухото ти е отлично и схващаш музикантът, че не свири, тогава ще разбереш где му е погрешката. Ако не свири, ще знаеш, че свирецът не свири добре. Ако ухото ти е тъпо, ще имаш погрешно схващане. Ако ухото ти е развито и цигуларят свири добре, ти разбираш музиката. Тогава ще се разберете и двамата. Ако цигуларят не свири хубаво, и твоето ухо не разбира добре, тогава цигуларят минава за добър и ти минаваш за добър слушател. Но и двамата сте на погрешен път. Като не чуваш, казваш: „Хубаво свири. Той е добър цигулар.“ Когато цигуларят свири хубаво и ти имаш ухо и разбираш, тогава се разбирате.

Казвам, когато сърцето е свежо, схваща добре словото Божие. Трябва да имаме добро сърце, да разбираме словото Божие. Сърцето трябва да бъде добро заради словото Божие, за нищо друго. Може да е добро за други работи, но доброто сърце е за словото Божие, да може да се разбира. Често ние претърпяваме различни кризи в живота си по единствената причина, че не спазваме правилата, на които Бог е подчинил човешката душа. Например някой път ние сме невнимателни с яденето, гледаме да се наядем бързо. Мислим, че има някоя работа по-важна от яденето. Заблуждаваме се. Най-важната работа в дадения случай е яденето. Ако ти правилно не ядеш, ако не ядеш с любов, и другите работи така ще

свършиш. Мислиш, че има някоя работа, по-важна от яденето, но всяка добра работа в света зависи от яденето. Ако ти ядеш добре, тогава умът ти добре ще мисли, добре ще работи. Щом не ядеш добре, и мисълта ти няма да бъде добра, мислите няма да бъдат добри. И работата ти няма да бъде добра. Казваш: „Да мине яденето, каквото и да е сготвено.“ Не каквото и да е сготвено, но добре да е сготвено, по всичките правила. Природата е много взискателна, природата готви много хубаво. Знаете ли колко време е взело на природата, докато сготви яденето? Тепърва трябва да изучавате готвачеството на природата. Ние, както готвим, може да сготвим едно ядене за два–три часа. Много време е взело на природата да сготви един плод. Трябвало ѝ четири–пет месеца, докато сготви хубавото ядене. Какво ядене ще направиш ти за два–три часа? Аз това го наричам буламач. Не е лоша дума. Бул какво значи? Като ям един буламач, аз трябва да го сготвя в стомаха. Взема ми пет–шест часа, докато го сготвя. После казвам: „Неразположен съм малко.“

Пазете ушите си. Разговаряш се. Не слушайте всичко. Някои хора говорят за нещо, ти искаш да чуеш. Не се интересувай. Когато четеш, чети хубави книги. Ако си слаб, чети хубави книги. Ако си гениален, светия, можеш да четеш най-долните книги, позволено ти е. Ако си слаб, чети най-хубавите книги. За слабите хора – най-хубавите книги. Щом станеш вече установен, може да четеш и други романи. Щом си дете, трябват ти хубави приказки. За едно дете – най хубавите приказки.

Та казвам, в сегашния живот нас не ни трябват големи философии. Седим и мислим защо Господ направи света. Господ направи света, за да ям добре. За децата е правилото да ядат добре. Затова е създаден светът, да ям добре, нищо повече. Второто нещо, за което Господ създаде света, е да работя добре. Третото нещо, за което Бог създаде света, е да спим добре. Господ създаде света, да се събуждаме добре, да мислим добре, да живеем добре. Така идат постепенно всичките работи. Има един ред на нещата. Не искам да правя помени за какво Господ създаде света. Но ако първото нещо, че трябва да ядеш добре, не разбираш, и другите работи няма да разбираш. Яденето е основният тон. Ако не вземеш първия тон, „до“, всичките други тонове имат отношение към „до“ и отношенията ще бъдат неверни. Ако „до“ е вярно, всичките са верни. Ако направиш едно опущение в „до“, всичките тонове, които следват след „до“, ще имат същото опущение. Една погрешка ще се отрази върху целия живот. Всяка доброта, която допуснеш в началото, тя ще влезе в състава на целия ти живот. Сега тия неща са като Божествени правила. Туй любовта го изисква. Законът съвсем други работи изисква. Законът изисква мъчни неща.

Всеки един от вас иска да има една голяма къща. Колко голяма трябва да бъде къщата? Аз не съм срещал досега нито един от вас да ми даде една мярка. Бил съм в Америка. Американците имат много хубави постройки, жилища. Харесвам ги, но намирам американските жилища много нехигиенични. В туй отношение българинът е по-практичен. Жилищата на българина не са така удобни. Но българинът е направил един комин, огнище и през комина постоянно става проветряване на въздуха. В американците няма такова проветряване. Турил една печка, затулено е. Като влезеш в къщата, миризмите се дигат. Казвам на американците: българинът има по-хубава хигиена. Вие имате хубави жилища, но хигиена нямате. Нямате комин. Нечисто е. Българинът направил камина, и има чист въздух. Вие обичате да имате външен лукс. Българинът не е за външния лукс, но за вътрешния. Но в българина има една несправедливост. Той на огнището ще тури баща си и майка си. Те вземат важните места, а децата са в един полукръг между тях. Когато бащата го няма, и майката я няма, кой ще заеме кътчето до камината? Големият брат. До него – по-малкият. По средата се нареждат най-малките и образуват една дъга. Другите, като няма място в тази дъга, отвън образуват друга дъга. Не им иде наум да се отстранят и да образуват по-голяма дъга. Те казват: „Каквото мине през нас, даром ви го даваме.“ Тази черта я има в българина. Той иска да вземе първото място на камината. Онзи, който остане на втората, на третата линия, той приема по-малко топлина. Лятно време въпросът е разрешен много добре. Казва: „Не искам първото място.“ Но зимно време всеки иска да има първата линия до камината. Лятно време може да не е на първа линия, лятно време у българите няма спор. Но зимно време има спор кой да е пръв до камината.

Хубаво, сега да направя едно сравнение. Ти си направил една къща с един прозорец на юг. Очакваш слънцето целия ден да изгрее, да те лъхне един час. Ако дойде някой да ти вземе прозореца, казваш: „Как смееш да го вземеш? Не знаеш ли, че целия ден чакам за слънце?“ Где е погрешката? То е един човешки порядък. Вкъщи, ако живеят двама или трима, ще има спор по колко време да седят на прозореца, и този спор не може да разрешат. Или трябва да направим още два, три, четири, пет или десет прозорци, или да излезем вън от къщи. Тогава, като излезем на отворено място, въпросът е разрешен. Та казвам, като правим къща, да не я правим с един прозорец, но да направим къщата от стъкло, че и целият покрив да бъде стъклен, та слънцето да иде отвсякъде. То е Божественото. Отгоре, отдолу, отвсякъде иде светлината в Божествения свят. Подът може да го направим, какъвто и да е.

Та казвам, ние, съвременните хора, страдаме от порядъка на миналите наши ръководители, които според своите разбирания са създали известни

порядъци. Ние сме взели тия порядъци за Божествени, като че ли не може да се менят. Менят се нещата. Прозорци може да направим още, може да се турят на противоположната страна, на север, на юг, на изток. По два–три може да се турят на едната страна. Аз намирам три прозореца много добре за една стая. Ние тук, в салона, колко прозорци имаме? Седем прозорци, пълно число. Нито в Америка има такъв салон. Като правиха този салон, братята, които го градиха, бяха много учени и понеже бързаха, за седемнайсет дена направиха салона, бяха направили такива тесни малки прозорци, като мазгали. Казват: „Сега да го направим, после ще турим по-големи." Дотогава седях на една страна, само гледах как работят, мислех, че знаят да градят. Аз не съм градил ни салон, ни къща. А те, зная, къщи са градили. Като видях тия мазгали, казвам им: „Не може да оставите такива мазгали на прозореца. Ще ме слушате, ще удвоите на салона прозорците. Ще турите стълбове между тях и прозорците ще бъдат големи, чак догоре. Като седем слънца ще бъдат, да изгряват." Казват: „Няма да се отоплява салонът." „Ще се отоплява. За отоплението не му мислете, въглища ще намерим." Малко поскърцаха, и после казват: „Где ще намерим такива големи стъкла, ще струват скъпо?" Казвам: „Оставете това, нека да ни коства 50–60 хиляди, сто хиляди. Що са за нас сто хиляди лева за стъкла?"

И действително веднъж нашият салон е пострадал. Един ден бяха довели тук една обсебена от духове и тя, като минавала, счупила едно–две стъкла. Майка ѝ я водеше. Сега привеждам тия примери, защото често в нашия живот се намират такива сестри, които са водени. Майка ѝ я водеше и тя, като се обърна, мушна ръката и счупи прозореца. Тя замина и каза: „Може да чупя прозорци и на такъв един салон." Майка ѝ се извини, че дъщеря ѝ била умопобъркана. Ни най-малко не е побъркана, защото, когато човек бие някого, показва, че има свобода. Човек, който счупи един прозорец, показва, че воля има. Аз изваждам заключението. Тази, объркaната, сестра казва: „Прозорците ви са големи. Но да не бъдете на затворено, да имате чист въздух. Затова аз ще отворя един прозорец, чист въздух да влиза." Аз, като предвидих това, направих тия горните прозорци да се отварят навътре. Това са счупените прозорци. Наместо тя да ги чупи, сега така се отварят. Взех правилото на побърканата сестра. Тя не е побъркана, казва: „Вие хората имате нужда от чист въздух. Аз да ви дам един съвет." Тя не казва това с думи, тя счупи прозорците. Сестрите, които видяха, казват: „Тази защо счупи прозореца?"

Аз изваждам какъв е поводът, далечната причина каква е. Казвам: „Много хубаво, няма нищо." От всяко нещо, което се случва в нашия живот, разгледано от Божествено гледище, трябва да извадим добрата поука. Бог допуща всичките неща като неразрешени задачи. Всеки, който разреши една неразрешена задача, ползва се. Целият живот за мене е сбор от

неразрешени задачи. Целият материален свят са нерешени задачи. Всичките души и духове, които идат на земята, идат да разрешат някоя от тия задачи, да се ползват. В материалния свят не искам всичко да разрешим, но има някои неща, които трябва да се разрешат. Ако питате какъв е смисълът на вашия живот, ще ви кажа, че имате може би една, две, три задачи да решите. Три задачи като реши човек, е достатъчно. Една задача като реши в своя умствен живот, която е основна, да реши една задача, която е основна за неговото сърце, и да реши една задача, която е основна за неговата душа. Те са три области, от които ще потече Божието благо. Зад всяка скрита задача седи Божественият извор. Всичките блага идат от тази разрешена задача. От тая разрешена задача влиза Божието благословение в твоя ум. Ти като разрешиш една неразрешена задача в твоя ум, ще влезе всичкото Божие благословение. Ти като разрешиш една нерешена задача в твоето сърце, всичкото Божие благословение влиза в твоето сърце. Ти като разрешиш една нерешена задача в твоята душа, всичкото Божие благословение влиза в душата ти. От всичките разрешени задачи се отварят изворите на Божието благо. Всеки, който не разрешава задачата, оставя извора затворен.

В прочетената глава се казва кои неща са от Господа. Казва се в първия стих: „На човека принадлежат приготовленията на сърцето, но от Господа е ответът на езика.“ За да знаеш как да говориш, трябва да имаш добро сърце. Твоят ум са зрелите плодове, които излизат от соковете на сърцето. Та казвам, онези, които не са разбрали духовния живот, са изоставили земните работи и имат заблуждението, че като идат в оня свят, ще изправят живота си. Земният живот на небето не може да се изправи. Най-добре е да видиш кои задачи не си решил. Трябва да слезеш пак, за да разрешиш задачите на земята. Само като разрешиш задачите на земята, в духовния свят ще имаш право да работиш, а в Божествения свят ще опиташ сладките плодове от тия задачи, които си разрешил. От онова, което ние разрешаваме, ще опитаме благото.

Ние трябва да се научим да се храним добре. Казва Христос: „Аз съм живият хляб.“ Как трябва да се яде този, живият хляб? Представете си, че Христос е този живият хляб, как ще Го ядеш? Не обикновен хляб, но жив хляб. Казвам, учениците Го разбраха много буквално. Казва: „Думите, които ви говоря, са Божествени. Тия думи, като ги възприемете, те са най-хубавата храна.“ Казвам, Божието слово е храна на душата, най-хубавата храна, с която човек трябва да се храни. Казвам, блажен е онзи човек, който не съди Бога в сърцето си. Блажен е онзи човек, който не съди човека в сърцето си. Блажен е онзи човек, който не съди Господа в ума си. Блажен е онзи човек, който не съди Господа в душата си. Като дойдем до онова, което Бог прави, да считаме, че то е съвършено, че то е образ на всички

блага. Нима ти можеш да бъдеш по-добър от Господа? То е върхът на безумието, оттам започва кармата, нашето нещастие. Щом помислиш, че Господ може да е направил погрешка, достатъчна е тази мисъл само, за да изопачиш целия си живот. Казваш: „Може би Господ да е допуснал някаква погрешка?" На какво основание допущаш това? Каква логика има в това? Каква логика има, че допущаш Господ да е направил някаква погрешка? Ти имаш шише вода. Правиш спор, че ти изпили водата. Где седи погрешката? Погрешката е твоя, понеже си направил шише от един килограм. Ако беше напълнил една бъчва от 500 кила, спорът щеше да бъде по-малък – взели едно кило. Ако ти вземат всичката вода, едното кило в шишето, казваш: „Как така да ми вземат водата?" Ако идеш при едно езеро, където има милиони тонове вода, че някой гребнал малко, ще има ли спор? Няма да има никакъв спор. Всичките спорове седят у нас, понеже ние сме създали известни правила със своите шишета, изхождаме от нашия живот, кой взел водата. Всички трябва да идем при Божествения извор, да няма никакъв спор.

Съвременната любов я делим. Някой турил малко любов в шишето. Спорим, че любов има. Не е лошо да носиш малко любов в шишето. Но по закон каква трябва да бъде любовта? Не делете любовта. Някой път мислите, че нещо в света става от любов. Мислите, че любовта може да е подбудителната причина. Всичките нещастия в света идат от безлюбието. Аз смятам безлюбието нещо, направено като любов. Пресен хляб, направен хубаво, външната форма я има, но съдържанието не е любов. Формата мяза на любовта, но съдържанието не е любов. Формата мяза на любовта, но силата, която съдържа, не е любов. Казвам, внимавайте тогава. Хлябът на любовта се отличава от хляба на безлюбието. Хляба на любовта, щом го опреш до устата на един мъртъв човек, той оживява. Една песен, ако някой я пее с любов, всичките заспали слушатели се събуждат. Гдето няма любов, всички заспиват. От безлюбие хората умират. Що е възкресението? Любов. Що е смъртта? Безлюбие. Защо отиваме при Господа? Да придобием любовта Му, да оживеем. Ние очакваме сега да възкръснем, очаквате последния ден. Христос говори за последния ден. Кой е последният ден? Онзи ден, в който ти повярваш, че любовта е всичко в света, то е последният ден. Дотогава, докато мислиш, че има нещо друго, че някоя друга сила има, че ангели, че този-онзи, ти отлагаш. Последният ден е когато трябва да повярваш, че само любовта е реална, а под любов да разбираш Този Единия Бог. Когато Бог ти проговори и повярваш, то е първият ден. Когато Бог оживява в тебе, то е първият ден.

Сега не считайте, че нямате любов. Любовта ви е една. Любовта на росната капка е едно нещо, а на дъждовната капка е друго. Разбирайте Божията любов, туй, от което всичко в света е излязло. Когато мислиш за Божията

любов, считай, че всичко от любовта е излязло. Безгранична е любовта. Няма нещо в света, което е излязло извън любовта. Изопачените работи в света, които съществуват, тя е неразбраната любов в света, в която се учим. Какво нещо е любовта? Като научим, ще влезем в правия път. Дотогава, докато мислиш, че твоята любов може да я откраднат, ти си на кривия път. Докато мислиш, че любовта може да изгасне, ти си на кривия път. Ще мислиш, че любовта е единственият огън, единственият пламък, който никога не изгасва. Може да се явят препятствия между теб и него и да не възприемаш топлината, но той е единственият пламък, който никога не изгасва. Не туряй никакво препятствие между себе си и Бога, защото всяка лоша мисъл е преграда за любовта. Всяко лошо чувство е преграда за любовта. Всяка лоша постъпка е преграда за любовта. Ние сами туряме тия прегради и страдаме. Новият живот е да премахнем всичките препятствия, които спъват проявленията на Божията любов да се прояви в нашия ум, да се прояви в нашето сърце, да се прояви в нашия дух, както Бог е определил. Първите хора Бог остави на изпитание в рая. После ги прати в света, да се учат. Първите хора мислеха, че не само раят може да им даде знание, но и външният свят. Щом помислиха така, Господ ги изпрати из рая навън. Сега виждам, че има нещо, което светът не може да ни даде. Ние имаме желание да се върнем в рая. Кое е раят? Кое е онова, което той може да ни даде? Туй, което любовта може да ни даде, ничия друга сила не е в състояние да ни даде. Другите сили може да ни дадат от нея. Онова, което може да запълни живота, да го осмисли, то е само любовта, която в рая е дървото на живота, от което Бог забрани на хората да ядат. Ако хората ядат, и нямат любов, те ще направят по-голяма пакост, отколкото сега вършат. Съвременните хора употребяват аероплани и, най-първо, казваха, че с аероплан ще се разхождат. Сега ни най-малко не се разхождат и наместо да се разхождат, пускат такива големи яйца бомби. Защо се евакуира София? От тия аероплани. Някоя вечер може да дойдат аероплани, и кой ще им забрани да пуснат бомби? Колкото искат могат да пуснат, когато намерят за добре. Казвам, такъв е светът, но това е един свят на безлюбие, който трябва да се коригира. Сегашният свят трябва да се коригира.

Ние искаме победа. Такива победи ние не искаме. Ние искаме една победа на любовта в света. Да победи любовта, която носи право на всичките хора. Това право е и свобода на всичките хора. Туй, което дава право на един народ, това е любовта. Туй, което дава право на един човек, това е любовта. Туй, което дава право на всичките разумни същества да живеят тъй, както Бог е определил, това е любовта. Ние сме призвани не за оня свят, но сега вие трябва да работите. Къде ще бягате? Един закон има. На любовта човек или трябва да се подчини, или да бяга от нея. Сегашните хора бягат от любовта. Когато не искаш да се подчиниш, трябва да бягаш. Или трябва да

се подчиниш, или трябва да бягаш. Казвам, който няма любов, да бяга. Любовта казва: „Който не ме обича, да бяга, а който ме обича, да слугува." Да имате ясна представа. Искате да бягате. Може да бягате, но нищо не се разрешава с бягане. Със слугуването се разрешава, то е кардинално. Всеки, който остава в София, да остане с любов, да служи на любовта. Да каже: „Гдето е любовта, там съм и аз, каквото и да става." Гдето не е любовта, и ние не сме там. Сега ще знаете защо хората бягат. Инстинктивно бягат от любовта, търсят спасение вън от любовта. Онези, които остават, ги считат за глупави, понеже без любовта те излагат живота си на опасност. Питам, кои войници са по-смели, които бягат от фронта или които стоят на фронта? Които стоят и устояват. Аз виждам добрата страна. Един човек, който работи при този ужас, при този ад, има нещо в неговата душа. Той ще се кали, той е на посвещение. В сегашната война душите на войниците се посвещават. В цялата бяла раса, като излязат от тази война, ще бъдат облечени с една бяла дреха. И по този път се ражда шестата раса, расата на любовта. Досега имаме расата на интелекта, на човешкото знание. Сега се ражда расата на любовта, която ще ни покаже път, по който трябва да служим на Бога. Аз наричам онази раса, че служи от любов на Бога. Всеки, който служи с любов на Бога, той вече е влязъл в шестата раса, може да се роди. Всеки, който не е готов да служи, той е в петата раса. Всеки, който е готов да служи, възкресението за него ще дойде. Който е готов да служи и да възкръсне, има бъдеще. Всеки, който не е готов от любов да служи, за второто възкресение трябва да чака. При първото възкресение няма да умрем.

Сега, казвам, да изучавате свещените книги, да обръщате внимание. Много работи има, върху които човек трябва да се спре. Ние по някой път не знаем как да гледаме. По някой път наблюдавам хората, като погледне яденето, не знае как да гледа яденето. Най-малко трябва пет минути да погледаш храната си, помечтай, че тогава започни да ядеш. Едно писмо трябва да го разтвориш, да го прочетеш, че тогава да правиш спор. Трябва да прочетем онова, което е написано. Ако ние не се учим да прочетем онова, което Бог е направил от памтивека, ако не може да четем онова, което Бог е написал на една ябълка, ако не може да прочетем онова, което Бог е написал на една книга, на една круша, на една слива, на една череша, на един портокал, на един лимон, ако не може да прочетем онова, което е написал на един пъпеш, на една тиква, на една краставица, какво е написал на зелето, какво е написал на пиперките, на сладките, на лютите пиперки, какво ще търсим в небето? Казвате: „Да идем в небето, в рая." Мислите, че светиите ще се занимават с невежите деца? Какво ви интересува в оня свят? Като отидат децата в училище, има нещо, което ги интересува. Най-първо, учителят започва с откриването на елементите на човешката реч – буква по буква се открива. Тия букви стават много интересни. Като се върне вкъщи

детето, майката започва да разпитва какво нещо е „а“-то, „б“-то, после следват другите букви. Тия деца се научават да четат. Като влезеш в музиката, ти трябва да учиш какво нещо е „до“, какво нещо е „ре“. Всеки тон има особен звук. Трябва да го вземеш правилно. След туй вече много от тия звукове ще се научиш да ги пееш. Като станеш добър певец, всеки ще иска да те слуша. Някой път някой от вас казва: „Дотегна ни да слушаме.“ Дотегна ли ти ти да коригираш пет, десет, петнайсет, трийсет пъти? Един ученик може да коригирам деветдесет и девет пъти, но щом той не може да вземе верно тона, на стотния път му казвам: „Навън от вратата ми.“ Трябва да имам търпение да го поправям деветдесет и девет пъти. И ако на деветдесет и деветия път не може да вземе правилно тона, показвам му вратата и му казвам: „Мястото ти не е тук. Ти не си за музикант. Друго може да правиш каквото искаш.“ Когато един религиозен човек деветдесет и девет пъти го поправям, му показвам вратата. Когато един учен човек деветдесет и девет пъти бърка, и не може да се поправи, показвам му вратата по същия начин. И вие покажете по същия начин пътя навън. Не ставайте по-търпеливи от деветдесет и девет пъти. Деветдесет и девет пъти, то е крайният предел на търпението.

Не искам да разбирате буквално тия неща. Ние нямаме право да отнемаме времето никому. Всеки един човек, който служи без любов, той злоупотребява с времето. Всеки човек, който служи с любов, той използва времето. Времето е мярка за любовта на земята. Що е време? Мярка за възприемането Божията любов на земята. Това е време за мен. Що е време? Мярка за възприемане последователно любовта. Някои искат да живеят извън времето, то е друг въпрос. Вън от времето на земята как ще живееш? Времето е мярка да възприемеш Божията любов. И във всяко време да виждаш изобилието на онази разумност, то е време. Време е всяка секунда. Виждам светлината в една секунда каква голяма работа свършва, 300 000 километра изминава. Аз това не мога да го направя като човек, а светлината го прави. Тя е от по-висш свят. В една секунда каква голяма работа свършва. В една секунда какво трябва да направим? В една секунда може да кажем една кратка дума, много дълга дума не може да кажем. Тогава в 60 секунди може 60 добри думи да кажеш, а в един час – 3600 думи. Ако знаем само как да впрегнем ума си на работа или ако дадем място на Духа Божи, да тури ума на работа. Някой път нито ние можем да направим, нито даваме на Господа да работи с нас. Чакаме Господ да ни уреди работите. Щом сам не можеш да туриш ума си на работа, отвори място на светлината, да те подтикне. Малко се изисква. Ако сърцето ти не може да го туриш на работа, остави го Господ да го тури на работа. Ако душата, която имаш в себе си, не може да я туриш на работа, дай място на Господа, Той да я тури на работа.

Та казвам, сега е време от любов да дадем място на Господа, Той да извърши в нас туй, което ние не можем да извършим. Да дадем място на Господа да извърши невъзможните неща. Онова, което е възможно, ние ще свършим. Невъзможните работи трябва да дадем на Господа, Той да ги свърши. Без туй не може да има прогрес в човешката душа, в човешкия ум, в човешкото сърце.

В заключението на прочетената глава в последния стих казва: „Всичката му съдба е от Господа." Излезли сме от Бога, връщаме се при Него. Трябва да знаем, да не си правим илюзии, че сме някакви фактори. Излезли сме от Господа и ще се върнем при Него. Силата ни е като на една пружина. В сегашния живот един телен конец има, по който Божествената любов минава. Да не късаме този конец, да го пазим. Като се скъса той, животът на човека става безпредметен. Та онази нишка, с която Бог държи ума ни в изправност, онази нишка в сърцето, с която държи сърцето в изправност, онази нишка в душата, с която държи душата в изправност, това са най-красивите нишки. Тия нишки трябва да ги държите чисти. Всеки път тия нишки трябва да бъдат чисти. Под думата нишка разбирам хубавата мисъл, хубавото чувство. Ти ще я пазиш. Казвате: „Каква е тази нишка?" Хубава мисъл, какво ти коства? Никой не може да ти препятства. Бог те е направил свободен в мисълта, свободен си да мислиш. Да можеш да туриш ума си да мисли за туй, което трябва. Може да мислиш с любов, може да мислиш без любов. Може да чувстваш с любов, може да чувстваш без любов. Може да постъпваш с любов и може да постъпваш без любов.

Казвам, не се страхувайте от ръцете на любовта, не се страхувайте от очите на любовта, не се страхувайте от всичко онова, което любовта върши във вас. В нея имайте пълна вяра, която е осъществяване на всички блага, които Бог е създал. Единственото благо, то е Божията любов, която иде в света, и нека да я възприемем. Да бъдем добри, умни деца, които очакваме. Всичките деца, които учите, да започнете с новото Божествено учение. Новото Божествено учение е да турим ума си на работа за Бога с любов. Новото Божествено учение е да турим сърцето си на работа с любов. Новото Божествено учение е да турим душата си на работа с любов за Бога. Какво по-красиво от това? Не да излезем извън земята. При сегашните условия, при най-лошите условия, да го направим. Защото лошият живот е сянка. Той ще бъде сянка за добрия живот, за да видим разликата. Без лошия живот не може да се извади поука. Във всичките противоречия „хиляди ще падат от страната ти и десет хиляди от другата". Ти ще минеш неповредим, ще знаеш, че любовта е с тебе. Само Бог може да направи това. Ако нямате противоречия, ще останете невежи. На онова, което сега се случва, радвайте се.

Мен ми дадоха един лист, да избера где да ида, да напусна София. Казвам: „Избирам Господа.“ Къде ще ида? Гдето е Господ, там избирам. Ако има някъде другаде сигурно, другите там ще идат. Къде на друго място ще ида? Единственото безопасно място, това е любовта на Бога. Когато научим това, пред нас ще се отвори един нов живот, един нов свят. Сега е още тъмно. Има нещо неразбрано, но когато разберем, че единственото безопасно място е Бог, тогава ще видим онзи, красивия свят. Една тънка мрежа има още, която остава между Него и нас.

Пожелавам сега всеки един, който е служил на любовта, да служи доброволно, че той сам да се радва, че служи. Да не бъде радостен външно, но вътрешно. Всеки дом да се радва, тогава ще се радваме, че служим на Бога. Ще се радваме, че Бог служи и на нас. Ние ще се радваме, че служим на Бога и Бог ще се радва, че Му служим. Той ще ни служи и ние ще се радваме, че ние служим на Бога и че Бог ни служи и на нас. „Отец работи.“ Значи люби, показва ни онази неизмерна любов, която праща от Себе Си към всички същества. И ние да бъдем носители на любовта, която Бог изпраща. И ние да изпращаме малката любов на росните капки. Туй всеки може да направи. Да изпратим малка росна капка на любовта, то е Божието благословение в света.

Един е пътят на живота – то е любовта. Един е пътят на живота – то е мъдростта. Един е пътят на живота – това е истината.

„Отче наш“

Седемнадесето утринно слово
14 февруари 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1943_02_14 Умити в Любовта
неделя, 10 ч. сутринта

УМИТИ В ЛЮБОВТА

„Отче наш“
„Кажи ми ти Истината“

Ще прочета само няколко стиха от 9-а глава от Евангелието на Иоана: 6-ия стих: „Това като рече, плюна на земята, и направи кал от плюнката, и помаза с калта очите на слепия, и рече му: „Иди, умий се в къпалнята Силоам.“ И тъй, отиде, уми се и дойде прогледнал.“ – и 7-ия стих.

„Духът Божи“

Има само един пример в историята, гдето калта се е използувала за едно благо. Плю, направи кал, намаза очите на слепия и каза: „Иди, умий се.“

Земята е важна по едно стечение на обстоятелствата – че е едно училище, предметно училище за онези, които са родени на нея. Онези, които разбират, [за тях] животът е предметно учение. Онези, които не разбират, постоянно си блъскат главите, както мухите в съвременните къщи, постоянно си блъскат главите по прозорците. Знаят как да влязат, не знаят как да излязат. За пример, вие имате млада мома, искате да я ожените. Защо? Представяте на тази мома това, което не е. Вие представяте, че вечният живот е едно блаженство, че семейният живот е блаженство, че е рай. Тя решава една от най-трудните задачи на Земята. Тя ще стане бременна и после как ще ражда, е въпрос. Ние, съвременните хора, всинца сме бременни и трябва да раждаме сега, нищо повече. Всички, които плачат, са бременни. Ако го родиш, добре, ако не, може и ти, и детето заедно да [си] идете.

Сега може да се питате защо човек трябва да яде? Радвайте се, че може да ядете. Защо трябва да се питате защо трябва да ядете? Ще бъде най-голямо нещастие, ако не може да ядем. Защо да ядем? Това е най-голямото щастие, което може да се даде на човека. По-голямо щастие не може да се даде. Представете си животът без ядене какъв би бил? Единственото нещо, което реално радва човека, то е яденето, хубавото ядене. Дадено е нещо разумно. Ядеш, имаш един усет в езика. Сладчината, която усещаш, не е нещо, което можеш да хванеш. Усещаш се доволен. Материалът, който приемаш, е реален. Онзи усет е невидим, усещаш го и го свързваш с храната. Тази храна, по този усет, ти стане приятна. Дотогава, докато ние

ядем сладко, докато яденето е приятно, ние сме добре. Щом яденето става ненормално, и в духовния, и в умствения свят сме ненормални.

Съвременните хора имаме малко знание върху същността на нашия живот. Как трябва да живеем, не знаем, много малко правила имаме. Казваме: „Да бъдем добри. Да бъдем справедливи, да бъдем честни, да бъдем здрави.“ Но това са резултати. Да бъдеш справедлив, това е един резултат на едно стечение на твоя ум и твоето сърце. Не всякога човек може да бъде справедлив.

Мислите, че един вълк е справедлив с една овца, като я хване и я разкъсва? Ако питаш защо я разкъсва, казва: „Това е баница, направена заради мен, да я опитам.“ Вълкът за овцата ще ви даде такъв отговор, както вие разкъсвате баницата. Вие като разкъсвате баницата, казвате: „За мен е направена“ и не влагате никакъв живот в баницата. Вълкът не мисли никога, че има една душа в овцата и че [тя] страда. Счита я като баница. Дали така мисли вълкът, то е въпрос, аз правя едно сравнение, аз го сравнявам и вие може да сравнявате, има подобие в аналогията. Ако вълкът схващаше, че овцата страда, че един ден и той ще страда, то той не би го направил. Схваща го като една необходимост, че трябва да изяде овцата в дадения случай. И ние, съвременните хора, се оправдаваме, заколваме една овца и казваме: „Необходимост е заради нас“. Няма Божествен закон, който да забрани. В природата няма закон, който да казва какво да се яде. Яденето на месо за нас е един произвол.

Някои се осланят на думите на Христа: „Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта [Ми], нямате живот.“ То е буквално схващане. Може да изядеш една кокошка. Ще я попиташ: „Обичаш ли ме, готова ли си да се жертвуваш заради мене?“ Ако е готова, ако те обича, може да я ядеш. Ако я извадиш от курника, без да я питаш, това е една човешка работа. Ти като ходиш зимно време в гората и може да те нападнат вълци. Човек някой път става гощавка на вълците. Някой път вълците може да не те изядат, но войници има някой път намерени, само пушките им останали, дрехите. Казвате: „Господ е решил.“ Това е наша работа.

Аз ви говоря на вас като на разумни. Вие искате едно разрешение – не търсете туй разрешение по стар начин. Човек, който иска да излезе към Слънцето, не трябва да отива към центъра на Земята. Може би някой учен човек ще каже, че като идете към центъра на Земята, ще идете и ще излезете от другата страна на Земята и там ще видите Слънцето. Досега нито един човек не е минал през центъра на Земята да иде от другата страна на Земята и да види Слънцето. Може да кажете руската поговорка: „Колкото по-лошо, толкова по-добре.“ Задачата не е турена правилно.

Колкото задачата е по-трудна, толкоз по-добре. Не тъй, както се цитира, но колкото задачата е по-трудна, по-добре е. А не колкото задачата е по-лоша, е по-добре.

Често мене са ми цитирали стиха, че човек е направен от кал. Такова нещо няма. Цитирали са може би стиха, дето Христос е излекувал слепия с кал. Казват: „От кал е направен човек." Не е направен човекът от кал, от пръст е направен. Сега всичките невярно цитират. Ще ги поправите. Не се позволява да се изопачава Божествената Истина. Една Божествена Истина е както един Божествен музикален тон. Ще цитираш тона с всичките трептения, няма да изядеш нито едно трептение. Един музикант един тон трябва да го цитира правилно. Щом го изпее фалшиво, другите още по-фалшиво ще го изпеят. Оправдават се с времето, атмосферата, влагата, яденето – това не е извинение. Един добър музикант, който има хубава цигулка, държи я в хубава кутия, покрита с вълнен или копринен плат, не оставя да се овлажняват струните, държи лъка в изправно състояние.

Ние никак не пазим себе си. Оставяме разни влияния да ни влияят и оставяме най-хубавото в нас да се нарушава. Извиняваме се. Ще пазиш ума си, сърцето си и душата си като инструмент. Няма да излагаш ума си на поругание, няма да излагаш сърцето си на поругание, няма да излагаш душата си на поругание. Няма да излагаш и тялото си [на поругание]. Не да излагаш ума си на поругание, да учиш криви работи. Не да правиш зло, да излагаш сърцето си на поругание. Като вършиш зло в света, и слагаш душата си на поругание. Не излагайте ума си на поругание, не излагайте сърцето си и душата си на поругание – туй е целта на Новото човечество.

Аз не говоря за съвременното човечество. Ние извиняваме всичките наши погрешки. Съдят се хората. Ние имаме повече съдии, отколкото трябва. Официални съдии има, пък неофициални с милиони има. Отгдето минеш, съдии съдят. Казват: „Ти не мислиш добре." Отгде знае той, че ти не мислиш добре? Казват: „ Ти не свириш добре." Отгде знаеш ти, че не свири добре? Казва: „Ухо имам." Той не знае сам да свири, а ухо имал.

Аз поставям нещата чисто на опит. Аз съм правил опит с музиката. Правил съм опит да свиря при бурно време и да утихне времето. Правил съм опит, когато е ясно времето, и като свиря, да се заоблачи. Един път, два пъти, три пъти, четири пъти съм правил опити и виждам: музиката има влияние. Когато е голяма суша, ще свиря, като молитва ще бъде – ще дойде дъждът. Пък когато е бурно времето, свиря, свиря, и ще се умири. Казвате: „Каква е тази музика?" Тази музика не може да ви кажа, тя е свещена. Как да ви я кажа? – „Изсвири ни я." Не може да ви я изсвиря. Не може да ви дам изкуството да правите бомби, че после да хвърляте на

хората и да ги осакащате.

Какъв морал имат съвременните културни хора, туй култура ли е? Ако вземете културните хора, които правят съд: съдят един виноват човек, който заслужава една плесница, удариш му две плесници – право ли е? Направил една малка погрешка и го наказваме. Ние, съвременните хора, извиняваме големите погрешки, а наказваме малките. Казваме: „Понеже големите не може да се поправят, затова не трябва да се наказват, малките погрешки може да се наказват.“ Не е право. За една малка грешка голямо наказание не се дава.

В природата няма такива неща. За малки погрешки – малки наказания, за големи погрешки – големи наказания, така е в разумната природа. В природата няма лицеприятие. Между слуга и син в природата няма разлика. Онзи, който е близо до нея, и който е далече, еднакво ги съди. Когато не иска да ги съди, взема всичките прегрешения върху себе си и ги изправя. Все трябва да има някой да страда. В страданието има заместници. Има заместници на страданието. Човек трябва да стане бременен с една идея. Тази идея, за която отговаря, съответствува ли на неговите страдания? Ако за 100 лева се осакатиш и станеш хром за цял живот, заслужава ли? Да станеш сакат за 100 лева. Да се осакатиш и да станеш инвалид през целия си живот, умно ли е това? Трябва да се пазим.

Човек трябва да пази и по никой начин не трябва да осакаща ума си. По никой начин не трябва да осакатява сърцето си и не трябва да вреди на душата си. Туй трябва да бъде едно правило за бъдеще. Не само за нас, но по възможност навсякъде трябва да се стремим да не повреждаме човешките умове. Онзи човек, който иска да работи за човечеството, той трябва да бъде справедлив, защото благото на цялото човечество е наше благо. Човечеството на Земята е цяло, единно, а ние, отделните хора, сме като органи на това човечество. Ако е добре на цялото човечество, и на нас ще ни бъде добре. Ако не е добре на цялото човечество, и на нас ще ни бъде зле. Като се удариш, боли те кракът и в тази болка вземат участие всичките органи. Дойде здравословното състояние и всичките органи се радват на общото здраве, което съществува в организма.

При сегашните условия, при които живеем, ние очакваме нещо ново. Кое е новото на физическия свят? Новото е всеки ден Слънцето, което изгрява сутрин, и Слънцето, което залязва. Новото на Земята е светлината, която идва всеки ден, и благата, които ни носи. Старото е тъмнината, която идва. Те се редуват.

Има епохи, които са тъмни. Едва сега ние излизаме от една тъмна епоха от

милиони години. Едва сега сме на излизане от тази епоха. Безпредметно е да ви разправям как сме попаднали. Историята на Космоса е обширна. Като излезете из съвременното земно училище, вие ще учите тази история. Вие ще видите причините кои са били. Понеже всичко в природата се движи, и ние се движим към някаква цел, ние не знаем къде, но се движим нанякъде. Излизаме от една тъмна зона и влизаме в една светла зона. Когато Писанието казва, че Бог създаде Небето и Земята, и Земята беше неустроена, показва, че Земята е била в тази тъмна зона. Дошло е времето за излизане навън и тогава Бог построил Земята, за да бъдат хората в сегашните времена готови да го разберем. Ако тия хора са слепи, ако тия хора са глухи, ако тия хора не мислят, ако тия хора нямат сърца и души, какво ще разберат от новата епоха, от онзи ангелски живот? Ангелският живот са Божествените блага, които сега идат в света. Те се разнасят във въздуха.

Говорим за наследственост, как се унаследяват благата на майката. Онова дете, което върви по линията на майката, скритите блага на майката се предават на детето. Дете, което върви по линията на бащата, скритите блага на бащата се предават на детето. Не само добрите, но и лошите работи се предават. Лошите работи, скрити в бащата, се предават на детето и скритите работи, които са в майката, се предават на детето, което върви по нейна линия. Всичките добродетели, които се раждат в нашето сърце и всичките хубави постъпки, които излизат от нашата душа, какво излиза от нас? Ако нещо се роди от нашия ум, какви качества ще предадем? Ако аз със своя ум не може да предам на един човек спокойствие, веселие... Виждам го обезсърчил се, казвам: „Ти си на края на своя тъмен век, след няколко месеца иде нещо ново.“ – „Откъде го знаеш?“ – Не питай отгде го зная и как го зная; но ако след няколко месеца не се случи, тогава може да ме питаш.

Та всичките ония пророци, които са пращани на Земята, защо са дошли? Защо е дошъл Христос, защо дойдоха пророците преди него, защо идат на Земята великите хора, защо идат музикантите, поетите, философите? Мислите ли, че то е произволно? То е план. Тия хора идат да ни забавляват. Има един Промисъл: в туй училище, в което сте, да нямате живот несносен, но [да] имате всички външни удобства. Всичките дървета, които раждат плодовете, реките, които текат, ветровете, които духат, всичките носят блага за човека. Седим и търсим благата извън Земята. Някога като умрем, ще идем в оня свят. Считайте, че тук е раят. Казвате: „Като идем в Небето.“

Земята е един рай, но ние не я разбираме. Земята, която Бог създаде, е рай. Че в началото Бог създаде Небето и Земята и втори път ги създаде. Значи

тази Земя, която Бог е създал, ние вярваме, че е благо за нас, един рай за нас, ако разбираме. Ако не разбираме, както Бог я създаде, тя е ад. Земята е ад, когато не разбираме Божия план и не ходим по Неговите закони. Но щом разбираме Божия план и ходим по Неговите закони, Земята е рай. Сега за пример, какво ви липсва на вас, да мислите, че Земята е рай? Казвате: „Как може да мислим?“ Мислете, че е рай. Какво ми липсва на мене да вярвам, че след като е залязло, Слънцето ще изгрее? – „Отгде да зная?“ – На Земята след 12 часа ще опиташ. Даже още сега, като е залязло Слънцето, едва може да ви убеди дали ще изгрее. Ще изгрее, но по някой път попадне тъмен облак в тебе.

Неразположен си. Казвам: Ако вярваш, ще оздравееш! Ние сме наранени, защото се нараняваме. Всякога раните идат, че сме били в тъмнина, тъмнина някъде.

Някой път човек е замислен в нещата и иска в света повече да постигне, отколкото му е дадено. Природата не обича разточителност. Ние трябва да напуснем онази област на разточителността и да влезем в икономиите на природата. Всяко нещо да бъде на място, да няма никакви излишества, да не злоупотребяваме със земните блага. Как ще изтълкувате стиха: „Бог толкова възлюби света“ – онзи разумния свят, – че изпрати Сина Си да им покаже един път, по който човек трябва да живее и да използува Божиите блага. Защото в света Бог е вложил Своите блага, в света Бог е вложил Своя капитал и иска да научи хората да живеят по-добре. Ако не живеят добре, този капитал един ден ще изчезне.

Ние остаряваме, по какви причини? Най-първо, старите не знаят защо са стари и младите не знаят защо са млади. Младият трябва да се учи да не остарява. Старият трябва да се учи как да се подмладява. Старият не може да се учи как да не остарява, той остарява. Но той трябва да се учи как да се подмладява. Младият трябва да се учи как да не остарява. Ние казваме, че остаряваме. Че остаряваме – остаряваме, няма съмнение. Като остарееш, ще умреш. Какъв смисъл има смъртта? Подмладяването е вечно, понеже в света хората умират, за да се подмладяват. Учат закона за подмладяването.

А за да не остарява, човек трябва да живее добре. Щом вкуси от доброто и злото, двете неща ги събира, тогава се ражда смъртта. Злото по всеки начин трябва да се избягва. Туй избягване не може да стане без закона на Любовта в света. Ако вие искате да запазите своята младост без Любовта, то е невъзможно. Ако искате да се подмладите без закона на Любовта, пак е невъзможно.

Туй трябва да стане като наука, не само твърдение, но трябва да се опита.

Светиите са правили този опит, подмладявали са се. Мислите ли, че онези светии, които са живели по 30 години уединено, че те са учили закона? Те са внесли Божествения закон, като са придобили онова знание и те са излезли да го предадат на света.

Светиите не трябва да ги представяте тъжни. Те са най-веселите хора, най-жизнерадостните хора. Аз не съм виждал такива весели хора, както светиите. Той не е замислен, но виждаш една душа жизнерадостна, като погледне целия свят, казва: „Тия страдания са временни, страданията са външни. В себе си животът има друг смисъл.“

Ако ние, съвременните хора, не може да повярваме в безсмъртието на живота, ако ние очакваме да умрем и ако още приживе не направим да ни се отворят очите да видим онзи свят, който е затворен пред нас, сегашният свят е едно голямо представление. Има една завеса пред онзи, истинския свят и трябва вече да се вдигне тази завеса и да видим онзи свят.

В миналата война изчисляват (във войната от 1914 година между англичани, германци, французи), имало хора, които, като излизали на позицията, играели, не ги ловили куршумите. Имало е около 1000–2000 хора, които, като излязат на позицията, хвърлят куршуми, но никакъв куршум не ги лови. Наричали са ги луди. Ти при най-голямото нещастие да играеш, ще се чудят хората. Казват: „Глупав човек.“ Мен ми разправяше един български капитан, във Видинско било, във време на войната, пратил генералът един войник до него, да му даде една заповед. Тръгва войникът и всичките сърби стрелят по него. Той върви полекичка, те стрелят, той върви полекичка, те стрелят, но куршумите не го удрят. Минава преспокойно, цял час го стрелят и нито един куршум не го удря. Нито ляга да се скрие, върви, като че не се отнася до него. Този човек има вяра в себе си, погълнат е с една идея в Божественото. Погълнатите хора с идея, тях куршум не ги хваща. И да мине куршумът, само ще пробие шинела. Разправят за един, който ходил на война, но не е влизал в сражение, турил шинела си встрана и накарал другарите му да стрелят 50–60 куршума. Като се връща в къщи, казва на жена си: „Виждаш ли колко куршума са пробили шинела ми?“ Не трябва да бъдем такива герои, само шинела ни да стрелят. Доста умен българин, 50 куршума минали през шинела му, но него никой не го засегнал.

Ние, съвременните хора, сме повикани на едно голямо представление и ние се отличаваме с краен скептицизъм. Казвате: „Кой знае дали има някаква реалност.“ Ще ви приведа онзи пример на един английски лорд, който имал 500 длъжници, доста крупна сума дадена. Той дал обявление във вестниците: „На еди кой си ден, на еди кой си час, който от

длъжниците ми дойде, ще му простя дълга." На уреченото време, събрали се 499 длъжника пред къщата му отвън, разсъждават какви са намеренията на лорда. Решават, но никой не влиза вътре. Идва един беден човек и пита дали е тази къщата на лорда. Хлопа на вратата, отварят му, влиза вътре. Казва: „Защо идете?" – „Четох във вестниците, че който дойде, ще му простиш дълга." Гледа на часовника си лордът, като англичанин, и от 500 души един се намерил, който повярвал, че лордът е искрен в намеренията си. Съвременната наша вяра е 1/500. Така е според англичаните, те са търговци, реалисти са.

Какво е заставило Христа, като срещнал този, слепия човек, да се спре при него и какви са били мотивите да му отвори очите? То е дълга история. Разправят за Буда, че дошли един ден много видни хора и той не ги приел, че е занят. След малко дошъл един беден човек, Буда го приел любезно. Учениците питали: „Учителю, защо другите не прие, а този прие?" Буда дал едно изяснение: В миналото, преди хиляди години, този беден човек направил на Буда една голяма услуга – пожертвувал се заради него. И вследствие на това, затова той му направил тази услуга. А от тези, видните хора, никой нищо не е направил заради Буда. Та нямало какво и той да прави заради тях.

Всеки човек, който [се] е пожертвувал заради нас, може и ние да направим [това] заради него. Който нищо не е направил заради нас, какво ще направим ние? Законът е същият. Сееш нещо в полето – ще даде. Не сееш – няма да даде. Божественото добро е, което прилагаме в света. Добрата мисъл, която ще посеем в своя ум, доброто чувство, което посеем в нашето сърце и добрата постъпка, която посеем в нашата душа, тия неща ги сеем и те ще дадат за бъдеще плод у нас. Най-първо човек прави добро на себе си. Като внася светли мисли в ума си, веднага ще роди хубави плодове. Правиш добро на другите хора, но ти ще посееш в твоето сърце. Казвам: Всичко онова, което правим в света, ние го посаждаме в себе си и първи ще опитаме плодовете на Божествените блага в нашия живот. То е радостта.

Колкото повече светли мисли посаждаш в себе си, колкото повече светли чувства посаждаш в сърцето си, колкото повече светли постъпки посаждаш в душата си, толкова животът става по-благ, по-блажен. Ние така не го разбираме. Разбираме го много механично. Казваме: „Господ да бъде милостив към нас." Нима майка ни не е милостива към нас, нима баща ни не е милостив към нас? Че баща ми е пожертвувал живота си, за да се родя аз, майка ми, която [се] е пожертвувала за нас, какво може да ни дадат повече? Те са дали вече. Аз какво съм дал? Аз трябва да се отплатя за тази жертва, която баща ми е направил и която майка ми е направила. Какво искаме от Господа още? Ние, съвременните хора, трябва да се

отплатим, малко признателност трябва.

Казвате: „Дали има съдба?“ – Оставете съдбата в света, ние не се нуждаем от съдба, дали ще се съдят хората. Ако е за съдба, викайте Моисея. Аз се интересувам ще бъдете ли [с] Любов посрещнати в невидимия свят. Вие, които заминавате за другия свят, този свят е тук. Вие, които се връщате от лозето и лозето никакви плодове няма, ако не носите поне една кошница с грозде, или череши или други плодове, кой ще ви посрещне? Ако носите грозде, всеки ще ви посрещне. Та казвам: Нашите кошници трябва да бъдат пълни с череши, круши, грозде, ябълки и да занесем на нашите приятели от онова, което сме работили на Земята. „Така да просветнат делата ви пред человеците, щото като ги видят, да прославят Отца вашего, Който е на Небеса.“

Една цяла идея има скрита в Любовта. На пръв поглед вас може да ви се вижда, че е много трудно. Вие досега сте се трудили да угодите на хората. Желая, ако някой е могъл да угоди на хората, да дойде и да ми разправи. Аз, който се старах да угодя на хората, не можах. Разбрах две неща: Ако искаш хората да бягат от тебе, давай им пари назаем. Ако искаш хората да те търсят, имай да им даваш, вземай пари от тях. Всички се интересуват, молят се да не умреш. Като имаш да им даваш, молят се за тебе да не умираш. Като имат да вземат от тебе, те да ти дават, казват: „Да умре, да се отървем.“ Които имат да вземат от мнозина, които има да им дават, се молят да умрат. Който иска да живее дълго време, да извади тефтерите си, да обяви във вестниците, че прощава на тия, които имат да му дължат. Да каже: „Прощавам дълговете на всички.“ Веднага всичките ще се явят. Да каже: „Ето полиците, накъсвам ги.“ Това е законът на подмладяването.

И тъй, всичките задължения, кой каквото има да ни дава, да скъсаме полиците. В „Отче наш“ е казано: „Прости нашите грехове, както ние прощаваме на нашите длъжници.“ Бог постоянно прощава. И ние като Него ще прощаваме. Бог не ни държи отговорни за онова, което сме направили. Той иска да изведем една хубава поука, да проявим Любовта. Във всяка погрешка имаме условие да проявим по-голяма Любов, отколкото без погрешка. Погрешките, които правим, да станем герои – да ги поправим с Любовта, че и невидимият свят да се радва. Христос казва, че за всеки грешник, който се кае, който поправя погрешките си, става голяма радост в ангелския свят горе. Не за праведник, но за грешник, който се оправя, става радост. Да се радваме. Имаме условия да станем видни. Според мен всеки един, който изправя живота си, е виден вече. Всички мислят заради него.

„Иди и се умий.“ Аз казвам: Идете сега и се умийте във водата на Любовта.

Вярвайте в Любовта.

Вие най-първо не вярвате в Любовта. Нима вашата крава, която ви дава мляко, няма Любов към вас? Нима онази ябълка, която изядате, няма Любов към вас? Нима онази круша, която изядате, няма Любов към вас? Нима онзи хляб, който изядате, няма Любов към вас? Не се лъжете. Това е Любов. Храната, която приемаме, е Божията Любов. Във всичките плодове е скрита Божията Любов, която се проявява. Въздухът, който дишате, то е Божията Любов. Светлината, която приемаме, е Божията Любов. Този параход, на който пътуваме, е Божията Любов. Животът в нас който тече, това е Божията Любов. Защо да не благодарим на Бога? Ние носим някаква външна философия. Казваме: „Къде е Господ?“ Животът в нас от Бога иде, светлината от Бога иде, всичките блага, които чувствуваме, добрите мисли, добрите желания, добрите постъпки, всичкото иде от невидимия свят, или от разумния свят.

Времето беше облачно и от невидимия свят като знаят, че ще говоря върху туй, проясни се времето и Слънцето грее. Към края облаците се оттеглят. Решете в себе си. Вие досега сте се влюбвали в парите. Най-хубавото нещо, което виждам във вас, то е вашето влюбване. Единственото нещо, което ме радва, то е влюбването. Защо да не можете да се влюбите в някого, което иде по същия начин? Вие считате, че то е нещо глупаво. Не, най-разумното нещо е това. Отпосле, когато разлюбите, то е глупавото нещо, което сте направили. Любовта е вечно подвижна.

За бъдеще всичката наша радост ще бъде само делата на Любовта в света. Само мисли, които са дошли по закона на Любовта, те остават, само добрите чувства, които са дошли по закона на Любовта, те остават. Всичко в света, което е дошло по пътя на Любовта, то остава, то ще ни радва. И в Небето, като се научим, ще видим любовните работи. Когато вие обичате някого, как се раждат във вас хубавите мисли? Майката само с Любовта става бременна. Ако нямаше Любов, тя никога не би станала бременна. В Любовта ние сме готови на всички жертви. Без Любов на никакви жертви не сме готови, трябва насила законът да работи.

Та казвам: Ние сме в епохата, когато искат не със закон да ни накарат, но доброволно да възприемем пътя на Любовта, понеже е един от най-светлите пътища. Всичките тия дрехли умове, които имаме, всичките дрехли сърца и души, всичко, като приемем Любовта, ще просветне, ще просветнат лицата ни, сърцата ни, умовете ни, душите ни, както ангелите. Защо да не се радваме?

Смущавате се сега, трябва ли да излизаме вън от София, да се евакуираме?

Накъде да идем, къде да бягаме? Аз ви препоръчвам селото на Любовта. По кой път да тръгнем? По пътя на Любовта. С какви мисли? С мисли, добити по пътя на Любовта. С какви чувства? С чувства, добити по пътя на Любовта. Всичко в света по Любовта да бъде.

Идете при Любовта и се върнете назад. Умийте се и като прогледнете, елате да помагате в света. Някой казва: „Аз вече на Земята не искам да се върна.“ Някои искат да се освободят от Земята. Като идем в оня свят, трябва да се върнем да помагаме на света. Има нужда от помощници. Добри работници трябват на тази Божия нива, че да се превърне цялата Земя на един рай. Писанието казва: когато се върнем така умити в Божествената вода на Любовта, тогава ще имаме един нов свят, дето Правдата ще царува на Земята. Хората ще бъдат братя и сестри, ще гласуват на Бога с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичката си сила.

Молитвата на Христа е била: „Отче Наш, гдето съм Аз, да бъдат и те.“ Всички да бъдем, гдето е Христос, понеже Той представя любовния свят – да бъдем в този любовен свят. Той е тук.

„Добрата молитва“

18-а беседа, държана от Учителя
на 14.II.1943 г., неделя, 10 ч. сутринта,
София, Изгрев.

1943_02_17 Три съзнания
сряда 5 ч. с

ТРИ СЪЗНАНИЯ

Отче наш
Бог е Любов

Най-мъчното и най-лесното в живота кое е? Не се смущавайте, ако не можете да отговорите. Дали можем да отговорим на един въпрос, то е друго нещо. Що разбираме под думата лесно? Малка мъчнотия. Що разбираме под думата мъчно? Голяма мъчнотия. Знаете ли какво нещо е да се научи човек да живее? Говорим за музика, за мисъл, всички тия са спомагателни средства. Да се научиш да живееш, то е най-трудната работа. Писанието казва: „Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единаго, Истиннаго Бога". Човек, само като познава Бога, може да намери този живот. Извън Бога, животът е постоянно страдание. Ние се намираме в едно голямо противоречие. Животът е изложен на хиляди страдания, противоречия. Човек бил в Рая при най-хубавите условия, но дойде една мъчнотия. Яви се една болест там – непослушанието. Даде се на човека една малка задача в яденето. Само един плод имаше в Райската градина, от който не трябваше да яде. Това са алегории. Вие някой път схващате, че жената Ева е виновата. Не е виновата Ева. То е една форма. Можем да кажем, че Ева е дъщеря на Бога, Ехова. Адам е син на Бога. Дъщеря и син в един дом е много естествено. Или синът, или дъщерята ще бъдат непослушни, а някой път и двамата стават непослушни. Бащата има известни възгледи и синът трябва да върви по баща си. Но в някои отношения той си има особени възгледи.

Сега хората се разделят по възгледите си на вегетарианци и месоядци или хора силни и меки. Тези, месоядците, са силните хора. Такъв човек, месоядец, може да причини хиляди страдания. Вземете едно месоядно животно. Аз съм гледал колко хората са безжалостни. Хванал кокошката за врата, носи я, дойде на дръвника и с брадвата клъцне главата. Нему му е приятно, но той хич не мисли, че отрязва главата на кокошката. Изтича кръвта и тя става за ядене. Турят малко гореща вода, попарят я, оскубят я, очистят я, опекат я. Да оставим тия противоречия. Ние няма да разрешаваме въпроса. Представете си, че всичко, което става в Природата, е на мястото си. Един камък, който тежи, турен е на мястото си. Ако този камък го туриш на гърба си, ще се изменят условията. Ти питаш защо тежи. Никой не те е турил да носиш този камък. Питаш защо тежи този камък. Всеки камък искаш да го преместиш от мястото. Нещата, които не

искат да се местят от мястото, имат точно определена тежест. Всяко нещо, което няма определено място, то се мести от едно място на друго, но то е едно криво заключение. Ще кажете, че тежките неща трябва да седят на едно място. В Природата нещата сами се местят. Вземете Земята, която е толкова тежка, никой не може да я дигне. Тази Земя се движи с 29 километра в секунда. Тя се движи в пространството и хем се движи, и хем се движи около себе си. Сега туй движение не го виждаме, не го забелязваме. Толкоз тихо се движи, мислим, като че върви полека. Учените хора разправят, че върви по една крива линия около Слънцето, в същото време се движи по една крива линия около себе си.

Ние в живота имаме две линии – едната линия на движение около Бога и едната линия на движение около себе си. И ние се движим околоостно. Именно всичките противоречия в живота ни произтичат от околоостното ни движение. Кардиналните мъчнотии – от движението около Слънцето или движението около Бога. В движението около Бога, ние ще се научим на три неща: какво нещо е Божията Любов; какво нещо е Божията Мъдрост; какво нещо е Божията Истина. Туй, което ние разбираме за Любовта не е всичкото, много работи се учат за Любовта. Под Любовта, аз разбирам първоначалния Божествен потик да се създаде нещо в света. Защо и за какво – ние не знаем. Явявали са се разни философи и са създавали разни теории, но те са техни разбирания. Никой не е бил съветник на Бога. Можем да турим какво и да е заключение, но всякога, щом се създаде една крива теория, щом човек мисли криво, ще страда. Човек живее по три начина, т.е. три съзнания има в себе си: съзнание на Любов, съзнание на Мъдрост, съзнание на Истина. В съзнанието на Любовта изтича животът, ние съзнаваме живота. В този живот се явяват всичките противоречия. Някой път ни се иска да живеем, някой път искаме да умрем, някой път искаме да направим Добро, някой път искаме да направим зло. Казвате: „С Добро не става“. Но и със зло не става. Сега в света, в материалистическо отношение, имаме една от най-големите войни, които са съществували. Сега мнозина вземат страната на едните или на другите. Ние не сме замесени във войната. Замесените са по-големи същества от нас. В тази война са замесени ангелите, в тази война са замесени светиите, замесени са учените хора. Има учени хора на светлината, има учени хора на тъмнината. Тогава вие казвате, че някой ден сте радостни, след туй вашата радост се сменя на скръб. Усещате тъмнина, мрак, хората ви са неприятни, не можете да обясните защо. Ако някой човек ви изяде яденето, веднага вие сте недоволен от него. Ако някой човек ви вземе парите, или ви направи някаква пакост, или ви каже някаква обидна дума, или хвърли някакъв поглед, вие сте недоволни. Ние не се спираме да обясним. Трябва да се живее. Казвате: „Защо той говори зле?“ Това знае, това говори. Тече една мътна вода. Защо тече мътна? Този

въпрос не го разрешаваме. Морето се развълнувало, защо се развълнувало, негова работа е. Морето само по себе си не се вълнува, от собствено съзнание не се вълнува. Има нещо извън водата, което раздвижва морето. Туй море като че дига шум. Туй вълнение на морето се дължи на въздуха. Въздухът и той сам по себе си не го прави, има нещо, което и него вълнува. Морето трябва да се вълнува, понеже ако не се вълнува, водата ще изгуби нещо от своите качества. Като се вълнува водата, опреснява се водата.

Сега няма защо да обяснявам защо страда човек. Страданията опресняват човека. Разбирайте страданията в широк Божествен смисъл. Ако нямаше никакво предназначение страданието, Бог би ли го допуснал. Защото страданието в известна степен, засяга и Божественото, засяга Бога. За да бъде човек търпелив, има нещо неприятно, което трябва да търпиш. То е едно пасивно състояние. Ти най-първо смел си, весел си, здрав си, радваш се, дойде ти на ум, че сам не се живее. Тогава минава мисълта в ума ти, че не е Добро човек да е сам. И Адам като беше в Рая видя, че нещо му липсва, но туй, което му липсва, той не е в състояние да разбере. Казва: „Липсва ми нещо съществено“. Какво липсваше на Адама? Бог всичко му е дал, всичко е задоволил, но няма нещо съществено. Бог прочете в неговото лице, че му липсва нещо. Казва: „Не е Добро на човека да бъде сам“. Така е писано в Писанието, Библията. Има един анекдот в евереите. Но преди да ви приведа него, ще ви приведа друг един анекдот. Имало един българин, който се влюбил в една много красива мома. Тя му казала: „Слушай, аз ще те взема, само ако ми донесеш сърцето на майка ти“. Сега каква е идеята? Идеята е да се покаже, че момата е много лоша. Сега приказката както казва, момъкът отива при майка си, изважда сърцето на майка си – това показва колко е добра майката. Като върви по пътя, синът се спъва и пада. Сърцето изхвръква и проговаря сърцето: „Синко, удари ли се мама?“ Тук няма разрешение на въпроса. Ето аз какво тълкуване давам на приказката. Тя е далечна приказка. Този момък, който се е влюбил в тази мома, тя усеща, че ѝ липсва нещо. Тя казва: „Не мога да се оженя за тебе, в мене има нещо, което ти не познаваш. Ако туй, което е в мене, не се оправи, не можем да живеем добре“. Затуй тя казва: „Само ако ми донесеш сърцето на майка си, тази работа ще се оправи“. Това са коментарии. Отива момъкът и казва на майка си: „Мамо, намерих една мома, но тя иска да види твоето сърце“. Тя казва: „Вземи го“. Майката дава сърцето си. Той тръгва по пътя. Като отива при момата, тя целува сърцето на майката. Тя казва: „Занеси сърцето пак на майка си“. Работата тръгва сега. Майката дига ръце и ги благославя двамата. Докато ти не целунеш сърцето на майката, ти в живота не можеш да живееш добре. Що е майката в света? То е Любовта. Докато ти не целунеш сърцето на Любовта, ако ти не целунеш това сърце на тази, която търсиш, ти не може да се оправиш. Вие сте недоволни, защото не сте целунали сърцето на майка си.

Човек, който не е готов да разбере страданията, той остава недоволен. Аз имам едно изречение. То е следното: в страданието се крие балсамът на човешката душа. В страданието се намират лечебните средства. Човек, който не е страдал, той няма този балсам. Когато човек страда, се добива този Божествен балсам или туй, което в далечните векове са търсили – безсмъртието на човека. Човек, който изучава закона на страданието, той ще се домогне до същественото в живота, ще разбере защо човек трябва да живее.

Казваме: „Аз трябва да живея“. Ако ти не обичаш Бога, как ще живееш? Първото нещо е Любов към Бога. А Любовта към ближния е произлязла от Бога. Най-първо Адам не обичаше Ева, но обичаше Бога. Първият, Който Адам видя, то беше Бог, Който го създаде. На второ място беше Ева. Сега сме изменили закона и казваме, че първо Ева, че после Бог. То е прегрешение. Първото нещо, с което човек иде, то е Бог, Който го създаде. Сега три неща се изискват, за да разбере човек: човек трябва да има светлина в ума си; топлина в сърцето си; сила в душата си. Животът трябва да се разбира от три становища. Ние се заблуждаваме от външната форма на нещата. Един човек по форма се изменя. Една красива мома, като е млада, е красива, после изменя се формата и остарява. Ти се заблуждаваш. Животът не остарява, външната форма остарява. Ако ти мислиш, че формата е реалност на живота, то е заблуждение. Ако ние мислим, че можем да бъдем щастливи вън от Бога, ние се заблуждаваме. Първото нещо в света е – в нашето съзнание трябва да любим Бога. Сега може да ме попитате: „Как може да обичаш Слънцето?“ Ти имаш очи, ще го видиш. Най-първо туй Слънце ще го видиш, ще възприемеш светлината му. Тази светлина, която влиза, влиза по един начин. Някой път влиза през 7 милиона пори, които човешкият организъм има. Светлината прониква в 7 милиона пори, тях ги наричам прозорците на човешкото тяло. Влиза светлината в туй тяло и се оживява човек. Вторият човек трябва да диша чрез своето сърце, свобода трябва да има. Непременно трябва да възприеме Божествената топлина на нещата. Ако не я възприеме, тогава става едно засичане в живота. И най-после трябва да има сила. Ако няма сила, няма туй прилежание. Ако ние сме лишени от светлина, ако ние сме лишени от топлина, ако ние сме лишени от Божествена сила, три засечки ще има. Най-първа засечка има в светлината, недовиждаш. След това засечка има в топлината, малко топлина имаш, става замразяване, ставаш инертен. Като остане малко топлина, казваш: „Мене не ме интересува нищо, не ме интересува животът“. Нас Любовта трябва да ни интересува. Животът е един резултат на Любовта. Няма какво да ви обяснявам какво нещо е Любов. Ние обясняваме, като идем в оня свят, какво ще правим. Като иде в оня свят, човек какво ще прави? Как си представяте живота там? Каква е разликата в живота на един ангел и един човек? Мислите, че човек

живее само на Земята. Един ангел пътува през световете, може да посети Луната, Земята. Може да посети Марс, Венера, Меркурий. Ангелите посещават звездите, пътуват от една звезда в друга. Те не страдат като човека. Ние сме в един малък свят. При това цялата Земя не сме посетили. Даже вие, които сте тук, не сте посетили Австралия, в Африка не сте били, в Азия не сте били. Тук сте били, в Европа, в една много малка част на Земята. Ако с нашето съзнание можем да обхванем Земята, да я видим как е валчеста, да се запознаем с всичките потайности – какви ще бъдем? Седим ние и се занимаваме с малки работи. Казвате: „Ще умра, ще ида в оня свят при Бога". Какво ще правиш там? Ще срещнеш баща си и майка си? Ти се заблуждаваш. Баща си и майка си няма да ги срещнеш там. Тъй както са били тук на Земята, ни най-малко не са там такива. Ти си представяш оня свят да има мечки, да има месарници, сладкарници. Може тук на Земята да е така.

Казвам: Новото, то е Свръхсъзнанието, туй което го наричат Космическо съзнание или Божествено съзнание. Да се отвори едно ново зрение. С туй зрение, което сега имаме, ние не можем да видим оня свят. Да се отвори новото зрение, туй което наричат ясновидство, ти да добиеш Божественото зрение, да видиш оня свят. Оня свят, както го схващате, той е разумен свят. Там ще се намериш между разумни същества, които са готови всякога да ти услужат. Един Учител всякога е готов да услужи на един способен ученик. Учителят е готов да услужи на едно дете. Казвате: „Той му тъпче главата". Щом трябва да му тъпче главата, то не става работата. И сърцето, и тялото не трябва да се тъпче. Щом има търкане, има страдание. Туй треперене трябва да престане. Какво е търкането сега? Ако ви дадат една такава задача, да проявите най-малката Любов, как ще я проявите научно? По видимому много просто е. Най-малката Любов как ще я проявиш? Палиш собата, ти си турил сухи дръвца, имаш борина, само драснеш една клечка кибрит и ще се зпали собата. След 5-10-15 минути собата ще се разгори. Собата трябва да бъде здрава, да няма пукнатини, дупки оттук-оттам, да излиза огънят от собата. Този огън, ако излиза от собата, ще ти причини вреда. Любовта, за да бъде понятна на хората, трябва да се постави в най-хубавата форма, която съществува в Природата. Щом не поставиш тази Любов, тя ще ти причини вреда, доста голяма вреда. Ти живота ще го облечеш в светлина, ще го облечеш в топлина, и ще го облечеш в разумна сила. Само тогава ти можеш да очакваш от живота нещо хубаво. Не го ли облечеш така, животът е недоволен от тебе.

Допуснете сега, че вие искате някой да ви обича. Той ще ви обича, както вие му се покажете. Не само привидно, но този човек трябва да го обичате както себе си. Какво значи да обичаш както себе си? Да му дадеш всичките неща, които ти имаш. Ти искаш да свириш, ще му дадеш възможност и на

него да свири. Ти искаш да четеш, ще му дадеш възможност той да чете. Ти искаш да говориш, ще му дадеш възможност и той да говори. Ти искаш да се обличаш, ще му дадеш възможност и на него да се облича. Каквото желаеш, най-хубавото, това, което ти обичаш, тия възмжности ще му ги дадеш. Направи го в тази степен, в която си ти. Ти не може да дадеш на един човек повече от това, което е в тебе. Христос казва: „Да обичаш ближния като себе си“. То е най-великата наука. Много мъчно е. Дойде в тебе едно разумно същество, казваш: „Дали ме обича? Щом не ме обича, значи не желае моето благо, така както своето“. Господарят на агнетата, щом дойдат гости, хване агнето, заколи го. За себе си мисли, но за агнето мисълта е друга. Агнетата нямат същите права както той. Той ги пожертва, няма никой, който да защити агнетата. Агнето може да го одерат, няма кой да го защити. Ако обидиш един човек, ако му кажеш една обидна дума, можеш три месеца в затвора да седиш. Тогава ще се научиш, че всичко не можеш да казваш. Против този закон ако кажеш някоя дума, ще идеш в затвора. В семейния живот ако се приложи този закон, в година колко инцидента стават в семейството. Най-малко в три месеца, все един скандал става, значи – четири в годината. Някъде в година един инцидент става. Колко хубаво е да бъде човек спокоен при всичките мъчнотии. При всичките мъчнотии да останеш невъзмутим.

Привеждал съм един пример за един математик, който 20 години работил върху разрешението на една задача. Обичал да държи листата, на които работил, разхвърлени и затова държал стаята затворена. Нямал ред и порядък и всичките листове били разхвърлени из стаята му. Един ден забравил стаята отворена и неговата слугиня влиза в стаята му и казва: „Този, нашият господар, колко му е разхвърлена стаята“. Взела, та събрала всичките листчета, пречистила всичко, изгорила ги и изчистила стаята. Като дошъл той, тя му казала: „Аз изчистих стаята“. Той ѝ казал само: „Още веднъж това да не правиш. Още веднъж така да не чистиш стаята“. И в нас някой, като дойде, прави същото. Най-първото нещо – като дойде някой в нас, търси малките листа и чисти. Не чистѝ по този начин. Тия листенца нека седят там. Всички като дойдат, имат желание да реформират нещата. Казва някой: „Аз ще го реформирам“. Казва: „Аз ще науча мечката да играе“. Тя, тази мечка, докато има тояга и юзда, играе. Без юзда мечката в гората отива. Никога не се лъжи, че можеш да реформираш хората. Себе си може да реформираш, но хората – не. Туй е мой възглед. Аз съм го намерил. Оставете хората сами да се реформират. Може да им услужим приятелски. Може да му кажем: „Приятелю, обущата ти са тесни, ще ти създадат мазоли. Много хубави са, но не съответстват на крака ти“. Той трябва да го знае. Казва: „Модата е такава“. Модата е такава, но ще имаш едно болезнено състояние. Може и дрехите да не са добре скроени. Оставете човека да носи такива обуща, каквито

обича, оставете го да носи такива дрехи, каквито обича, оставете го да спи, както обича, да става, както обича, да се мие, както обича. Човек, който мисли, който има светлина, остави го, пък и ти постъпвай, както искаш. Някой човек може да ти попее. Като пее хубаво, всичките ще възприемат. Изпее една песен хубаво, всички я възприемат. Казвам: трябва да се пее. Без музика не може. Без едно Добро самият живот няма смисъл. Само добрият живот, облечен в добрите мисли, само добрият живот, облечен в хубавите чувства, само добрият живот, облечен в сила, има вече смисъл.

Каква е разликата между двете написани срички? Единият е чрезмерно щедър. Голямото показва щедрост. Той е щедър, понеже има в изобилие. Вторият е скържав, той е стегнат. Аз имах един пример, когато правех своите научни изследвания, измервах главите на хората. Дойде един софийски адвокат, един богаташ. Той, мисля сега, е заминал за другия свят. Казва ми: „Трябва да знаеш, че аз съм семеен човек, имам деца“ Казвам: „Радвам се, че си семеен“. – „Това да го знаеш, че съм семеен“. Мен не ми иде на ум. Казва: „Ти ще ми измерваш главата, но можеш да поискаш толкова много, че аз да нямам толкова пари. Трябва да имаш предвид, че имам деца, не съм сам. Трябва да мисля за децата си“. Аз рекох: „Тия работи ги правя даром, нищо не вземам, научно ме интересуват само хората. Като свърша своите изследвания, другото не ме интересува“. Той стана весел, казва: „Вие сте благороден човек, това е много хубаво“. Щом като не вземам нищо, благороден съм. Щом вземам пари, спор има. Като правиш нещо, да го правиш без оглед на себе си. Обичаш нещо, но да няма никакво користолюбие. Обичаш някого, не да имаш предвид да ти направи някаква услуга. Не е лошо това. Там седят мъчнотиите. Както тебе Бог те е оставил свободен, така оставете и другите свободни, понеже всичките хора имат отношение към Бога. Туй трябва да го знаем. Както аз имам отношение, така и вие имате отношение. Ако аз обичам Бога и Му служа тъй както трябва и на вас ще служа. Ако не обичам Бога и не Му служа, и на вас не мога да служа. Да ви кажа, че към вас имам по-голяма Любов, не може да бъде това. Кога пишете толкоз големи букви? Ако си сиромах, че пишеш такива едри букви, не струва. За сиромаха, малките. При големите букви се харчи по-голяма енергия. Природата не търпи излишество. Пишеш големи букви, но навсякъде има математически отношения. Големите и малките работи се допълват. Ако този, първият пръст, беше голям, както е голяма цялата ръка, какво щеше да бъде? Този, малкият пръст, има математически отношения. Самата ръка има три подразделения. Китката – едната част, до лакътя – втората част и до рамото – третата. Онези, които изучават човешкия живот, китката показва умствения живот на човека, ръката до лакътя показва духовния живот, а ръката до рамото, показва физическия живот. Доколко е здраво тялото, зависи от третата кост. Доколко е здраво сърцето, зависи

от втората кост. Умът зависи от китката. Същевременно и ръката е разделена на три части. И пръстите са разделени на три стави. Онези, които изучават, знаят, че това са подразделения, които съществуват в Природата. Ставите са свързани с умствения живот. Когато умственият живот е деятелен, и в краката пръстите са къси, не са както в ръцете. У маймуните пръстите на задните крака са тъй дълги, както на предниците. В човека пръстите на краката са къси. Във физическо отношение, човек е спрян в своето развитие. Вие излагате тялото си на големи изпитания, нямате предвидливост за страданията, които ще дойдат. Ако пръстите на краката бяха толкова развити, колкото на ръцете, ние щяхме да чувстваме и щяхме да се предпазим от много страдания, които ще дойдат. Сега, след като дойдат страданията, ние се досещаме. Първото нещо, което ще приложите, което е хубаво, хигиенично е, винаги да поддържате достатъчно светлина в ума си. По някой път ще дойде тъмнината, но по възможност повече светлина, по-малко тъмнина. Поддържайте топлината в сърцето си. Поддържайте топли чувства, ако искате да бъдете здрави. Поддържайте тялото си в здравословно състояние. Поддържайте подвижност на очите. Човек трябва да се движи, но не трябва да се движиш повече, отколкото трябва. Тръгнете да вървите нанякъде, не туряйте в ума си автомобил да имате, или файтон, или кон. Не е лошо да се качиш на кон, не е лошо да се качиш на файтон или автомобил, но трябва да бъдеш готов, когато няма автомобил, пак да си свършиш работата, ако няма кон, пак да си свършиш работата си. Ако имаш аероплан или автомобил, е още по-хубаво. Един ангел има хубаво превозно средство. Може да питате как пътува един ангел, от едно слънце на друго. Не ги зная как пътуват. Да ви кажа, че пътуват със светлината, това не е обяснение. Как пътуват със светлината? Трептения имало, вълни имало. Пътуването на светлината не е обяснение. За бъдеще ще се обясни. Има нещо сложно в движението на светлината. Тя има три начина на движение, три скорости има. Най-малката светлина се движи с 300 000 км бързина в секунда. Има и по-голяма бързина. Това са хипотези, теории. Факт е, че се движи с три различни скорости. Какви са, не ги знаем, но се движи. Този човек тръгнал полека, но мисълта му е бърза, дълбоко мисли, дълбочина има, но въпросът не е разрешен. Той мисли, но мисълта му не е бърза. Щом реши, въпросът тръгне бързо. Виждаш някой върви бързо. От къщи като излезе, много бърза. Този човек, който като тръгне, бърза, той няма да си свърши работата. Като правило в Природата е: не излизай бързо от къщи. От къщи като излезеш, полека тръгни и постепенно, колкото минава времето, забързвай. Няма защо да бързаш. Обмисли най-първо, кажи: „Какво ми казаха да купя – захар, после хляб, после една книга“. Запиши всичко туй на тефтерчето и тогава тръгни.

Сега аз като ви говоря, искам вие да бъдете свободни. Аз ето какво

разбирам под свобода. Щом ви говоря и вие мислите, че аз ви уча, вие не сте свободни. Аз разправям за постиженията на живота. Аз ви казвам, че сме ходили на Витоша и ви казвам как сме отишли. Не ви уча. И вие имате същите възможности. От моята малка опитност, като тръгнете, може да идете на Витоша. Казвам ви: трябва да обичате Бога. То е ваша работа. Начинът, по който аз съм пригодил тази Любов, това е моя опитност. Опитността всякога трябва да я дадем на другите. Една свещ не може да свети за себе си. Вашата светлина и моята светлина ще се посрещнат и светлините ще образуват едно течение. Ние не можем да живеем само за себе си. Аз обединявам трима, четирима, петима в една определена работа. Когато хората си помагат, по-лесно върви работата. Когато има концентриране, човек е здрав. Опасно е да живеете само за себе си. Тогава се зараждат болезнени състояния. Ние седим и казваме: „Той не живее добре“. Оставете това. Казвате: „Дяволът“. Оставете този дявол. Щом мислиш за него, вече се впримчваш. Защото, за когото мислиш, ще се влюбиш. Щом за дявола говориш, ще се влюбиш. Дяволът досега направил ли е някаква пакост на вас? Вие виждали ли сте го? Да ви дам описанието на дявола. Един набожен човек говорил много зле за дявола. Той му казва: „Всичките тия хубави занаяти, които имате, аз ги създадох. Лекарите, аз ги създадох. Създадох болестите, създадох и лекарите, да ги лекуват. Хората като грешат, имат нужда да се прераждат. Аз създадох майките и бащите в света. Всичко, което съществува в света, аз го създадох. Аз създадох работа заради вас, вие само говорите против мене“. Елифас Леви дава един анекдот. Дяволът едно време казал на Христа: „Ако паднеш и ми се поклониш, всичките царства на Земята ще ти ги дам“. Като дошъл Христос втори път на Земята, дяволът се обезсърчил, че никой не го слуша. Христос го видял отдалече, че седи на една планина с увиснала глава, две змии се впили в гърдите му. Христос тръгнал, да иде при него. Той му казва: „Късно идеш. Едно време ако беше дошъл, всичко туй го имах, но сега и мене не ме слушат. Късно идеш, нищо не мога да ти дам вече“. Христос му казал: „Не ида да ми дадеш нещо. Искам да ти помогна, да ти отнема тия змии от гърдите ти. Понеже ти си с големи опитности, ще се откажеш от стария живот и ще започнеш да учиш хората на хубави работи“. Та се съгласил дяволът на тази работа. Туй може да го турите и в човека. В човека има нещо лошо. Евангелието го нарича „стария човек“. Трябва да се примирим с него. Нещо в тебе има, което казва: „Не постъпваш добре, не си умен, в борба си“. Искаш да направиш нещо Добро. Казва: „Не правиш Добро“. Искаш да мислиш нещо, то те потиква. Ако направиш нещо, има друго противоречие. Човек в себе си трябва да дойде в една вътрешна хармония. Когато децата влизат в училище, на какво разчита учителят? На ония дарби, които децата носят. Разчитайте на дарбите, които имате в себе си. Те трябва да се развият. Първото нещо, вложете Любов към Бога. Първият опит, който бих направил, да кажем,

имам кон за езда. Ако изучавам Божията Любов, няма да се кача на гърба на коня. Първият път няма да се кача, ще тръгна с коня. Той ще върви и аз ще вървя. Щом ме обича коня, той сам ще върви. Щом туря на коня юларя, да го водя, обич няма. То е закон. Ако конят върви без юзда и аз го яздя, между мене и коня има обич. Мен ми разправяха за обичта на един кон. То е било в едно българско село. Преди 70-80 години конят на един български чорбаджия бил много своенравен. Когато чорбаджията го нямало, ако го турят да вършее, той върви полека. Ако го удрят – рита, хапе. Щом като види господаря си, изведнъж започва да тича. Щом го зърне, не върви полека. Между коня и чорбаджията има отношения. Като дойде господарят му и го погледне, поглади го, няма ритане, няма хапане. Разбират се. Разумният живот не седи в юларя. Той седи в свободата.

Та казвам: вътрешно да се приближим към Бога, без юлар, в свобода. Да вървим в пътя по Любов и да вършим Волята Божия. Юларят не е нещо лошо, но по-хубаво е без юлар, без ограничения. Като останете сами, по възможност не критикувайте себе си. Има някои погрешки, които са на място. Без погрешки живот не може. Или една мисъл не е оформена както трябва, или едно желание, или една постъпка. Туй да не ви смущава. Ние сме още деца. Много работа е направена не както трябва. Трябва да има подобрение в постъпките всеки ден. Като станете сутрин, погледнете лицето си в едно огледало. Трябва да имате подобрение. Като станете сутрин не оставяйте някоя мисъл, която да ви безпокои. По възможност отдалечете всички мисли, които смущават ума ви, всички желания, които смущават сърцето ви, отдалечете всички неща, които смущават душата ви. Изведнъж това не можете да направите, но постепенно.

Аз имам две котки, едната шарена – замине, гледам дойде черна. Тя седи – дежурна е. Като замине черната, дойде шарената, сменят се. Аз казвам: понеже е зимно време, нямат храна, чувстват, че има нещо за ядене. По някой път чувам гласа, отвън мече. Казва: „Моля, ако имаш нещо за ядене, дай. Не мисли само за хората, но и за котките. Ако е останало нещо, дай. Баница или топъл хляб, сиренце, кашкавалец“. Не че тя говори, но тя мечи само. Някой път аз си правя оглушки. Тя мечи, аз мълча. Искам да ѝ кажа, че съм много занят, пък не съм толкова занят. Някой път, като измечи, дам ѝ, тя си замине. Някой път мечи, мечи, аз си мълча, занят съм. Според моята мярка, според онова, което съзнавам, понеже мисля, че съм добър човек, трябва да отговоря на нейното съзнание. Някой път тя ме гледа критично и най-малкото помръдване го забелязва. Още като пристъпвам, знае с какво намерение тръгвам. Гледа ме в очите, чете мислите ми. Погледна я някой път, усмихна се. Почна да мисля за кашкавала, който ще ѝ дам. И туй същество разбира. Мислите ми как ги разбира, не зная. Та казвам на себе си: ако Бог е дал голяма свобода на мен, свободата, която е

дал на нея, аз трябва да я зачитам. Свободата, която Бог дал на котката, трябва да зачитам, малката свобода, която Бог ѝ е дал, да бъде тя доволна. Не съм длъжен всичко да дам, орехи, обуща, но свободата, която Бог ѝ е дал да я зачитам, да ѝ направя една малка услуга. Да ѝ дам малко хлебец и сиренце. Няма някоя чиния, дам ѝ го на земята. Идеята, която е в ума ми, каква е? Казвам: малката свобода, която Бог е дал на това същество, не трябва да ограничавам. Минавам покрай някое растение, пак същата идея имам. Свободата, която Бог е дал на това растение, трябва да зачитам. Не да хвърля някой камък и да счупя някой клон. Внимателен съм, когато минавам, както покрай някой човек. За новите хора туй е потребно. Като минавате, зачитайте свободата на другите. Не свободата, която аз давам, но свободата, която ми е дадена, която е естествена. Божествената свобода е благо за хората. Зачитайте вашата Божествена свобода. Тя е благо. Божествената свобода, на което и да е същество, е едно благо. Всички трябва да зачитате тази свобода. Да се поощрявате за туй. Да изпълним Волята Божия, както ние разбираме. Имате много правила. Стани сутрин, помисли: какво изисква Божията Любов днес от мене; какво изисква Божията Мъдрост днес от мене; какво изисква Божията Истина днес от мене. Божията Любов изисква да живея, както Бог ме е създал. Божията Мъдрост изисква да възприема светлината, тъй както Бог я изпраща, без да я изопача, да я приема и да я предам. Божията Истина изисква свободата, която Бог ми е дал, да не злоупотребя. Няма по-хубаво нещо да знаеш, че постъпваш свободно. Свободата, която Бог е дал на другите, да не злоупотребиш с нея. Да не злоупотребиш със своите мисли, да не злоупотребиш със своите желания, да не злоупотребиш със своите постъпки. Първото нещо сега е: да се стараете, да имате отношение.

Един брат казва: „На Изгрева всички са станали като оси“. Не е важно какво само аз вярвам. Ако ние не можем да създадем една светла струя в света, ако ние не можем да създадем едно топло чувство в света, ако ние не можем да създадем една разумна сила в света, тогава е безпредметен животът ни. Новият живот е носител на Любовта. Трябва да бъдем носители на Любовта в най-малък размер. Трябва да бъдем носители на Божията Мъдрост, на Божията свобода и на най-малката Божествена свобода. В себе си да бъдем свободни. Казвате: „Какво ще кажат хората“. Най-първо Бог какво ще каже. Господ, като ми гледа ума, какво ще каже? Като ми гледа сърцето, какво ще каже? Казвам: какво ще каже Господ. Туй да стане лесно. Да бъдем радостни, че можем да направим едно дело за Любовта, едно дело за Мъдростта, и едно дело за Божествената Истина.

Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил (три пъти).

22 -ра лекция от Учителя, държана
на 17.II.1943 г. сряда 5 ч. с., Изгрев.

1943_02_19 Дълги и къси вълни
Лекция на Младежкия окултен клас

ДЪЛГИ И КЪСИ ВЪЛНИ

Отче наш
Аз мога да любя

Имате ли тема? Не. Какво разбирате под думите: дълги вълни и къси вълни? Какво бихте разбрали, ако ви кажа: Дълги музикални вълни и къси музикални вълни? Има дълги и къси музикални вълни. Силните гласове, са които дават гласа отблизо – това са дълги музикални вълни; а пък далечните са къси. Късите вълни са тихи, те проникват надалече. А пък дългите вълни достигат само до близкото пространство.

Та когато мисълта е обикновена, тя е от дълги вълни, а пък когато мисълта е необикновена, тя е от къси вълни. "Аз дишам". Тези думи съставляват ли реалността? Казва се: Аз дишам. Но въпросът е как трябва да дишаш. В една минута колко вдишки трябва да направиш? в природата нещата са определени. Като кажеш "аз дишам", то е неопределено. Поемаш въздух, но колко въздух не определяш; или казваш: Аз мисля. Но как мислиш? в една минута колко мисли трябва да дойдат? Та вследствие на неопределените понятия някой път се раждат недоразумения. Дишам, дишам, някой пише без да прекъсва буквите на думата, всичките букви "дишам" са свързани, а някой пише и буквите са разпокъсани. Защо някой пише със свързани букви, а друг пише всяка буква отделно? А когато думата е ръкописна, буквите могат да бъдат и свързани. Кое се чете по-добре – печатното или ръкописното. Печатното. Не, в кое има по-голямо съдържание: в печатното или в ръкописното? Например, някой поет е напечатал съчинение или пък е писал с ръката си. Кое е по-ценно? – Това, което е писал.

вие като пишете, влагате във всяка една буква нещо от себе си. Има хора, които, като помиришат написаното от вас, ще знаят характера ви. Той, като помирише това място, ще знае. Вие сте вложили нещо в тези букви. Например едно куче, като помирише обущата на господаря си, знае че са обущата на господаря му. И кучето ще каже, че познава тия обуща.

Тогава какво показва това? – Ако познавате нещата в природата, знаете на кого са. Кое е по-хубаво? – Кучето да познава ли обущата, или да не ги познава? Ако вие търсите този човек, и кучето познава обущата, вие вече имате един факт, че са на човека, когото търсите.

всяка една идея, всяко едно чувство, които проникват вътре трябва да знаете от какъв източник са и принадлежат ли на този източник, от който очаквате нещо, или не. Това е вярно за мисълта, чувството и постъпката.

вие казвате: – Аз имам една определена, една идеална мисъл. Мислите, които човек има, трябва да бъдат съдържателни, той трябва да ги познава. Кога познаваш едно нещо? Кога познаваш дали хлябът е хубав, или не? Да кажем, че погледнете хляба, една пита – вие казвате, че отвън тя е хубава; но като изядеш хляба, ще го познаеш. И тогава ще си дадете мнението. Значи, ако е хубав, той съдържа онези вещества, които организмът изисква.

влезне в ума ти една мисъл, която не подхранва ума. Коя е добра мисъл? – Която подхранва ума; Кое е добро чувство? – Което подхранва сърцето; Коя е добра постъпка? – Която подхранва душата. Мисълта, която не подхранва ума, чувството, което не подхранва сърцето, и постъпката, която не подхранва душата, не са здравословни.

Ако мисълта не внася светлина в ума ти или чувството не внася топлина в сърцето ти, то не ти е потребно. Но оная животворна топлина – тя е необходима, а не тази, която изгаря – тя не е здравословна. Трябва да изучавате вашите мисли. Често вие не изучавате вашата мисъл. Идеална мисъл е тази, която е красива; реална е тази, която е топла; здрава мисъл е тази, която е силна. Някой път говорят за идеал. Мисъл, която не е красива, не може да бъде идеал. Защото Божественият свят е красив. А пък реалният свят е топъл.

Храна, в която има липса на топлина, например ако е студена 20 градуса под нулата, може ли да я обичате? Или ако храната е 150 градуса под нулата, може ли да я обичате? За да я обичате, тя трябва да бъде над нулата. Та казвам: Често вие допущате във вашия живот студени чувства и веднага животът ви слиза под нулата. Някой път чувството е студено 20- 25 градуса под нулата и веднага става свиване във вас. Щом чувството ви е студено, то винаги причинява свиване; щом една мисъл няма светлина (....); щом една постъпка е слаба, човек се огъва. Или ще се огънеш, или ще изпъкнеш; в огъването има две страни. Какво разбирате под огъване? Огъването е навътре. Кои хора са по-опасни – огънатите или изпъкналите? Кои хора са по-добри – огънатите или изпъкналите?

Ако търсиш един човек със съдържание, търси огънат човек, той има съдържание. Ако търсиш един човек, който да бъде чист, за да влезе в живота, търси изпъкнал.

Изпъкналата чаша, след като я очистиш, ще я обърнеш. Тя ако не стане изпъкнала, не може да се очисти. Нещо е изпъкнало, за да има някой живот вътре. Ти казваш: Аз не искам да се огъвам. Не е хубаво човек да бъде поле. Ако чашата беше поле, какво можеше да се тури в нея? Трябва да бъде огъната чашата.

Та в новият живот трябва да имате една ясна представа за поле, за вдлъбнато и изпъкнало.

Българите в селата имат такива сдиплени сукмани, на редове на редове. Може да има 20-30 ръба. Като дойдат от хорото, сдип-лят роклята и я направят само на две линии "А". Като дойде другата неделя, пак я разпънат. За момата, чиято рокля не е добре опъната, казват, че къщница не става – на любение правят. Вие имате една мисъл и ако тази мисъл не е наредена, то какво показва? Например, ако пишете едно писмо разхвърляно, зацапано и после се извинявате, че запетаята не е турена на мястото, това какво показва? вие казвате: Извинете, аз бързах. Не че бързате, а характерът ви е такъв и когато не бързате, пак е така.

Онзи, който има чувството на чистота, той е внимателен, пък у когото това чувство не е развито у него всичко е разхвърляно и зацапано. У когото не е развито чувството на красота, той не пише чисто.

Да допуснем,че вие имате един художник и той пише така "в". Коя е причината, че тази страна, която се издига, е по-къса, а другата част, която се спуща, е по-дълга? Това показва, че той мисли за себе си повече, а за другите – по-малко. С тази, късата страна той засяга, а пък с дългата държи.

Овчар, който има една гега, държи дългата страна; и ако една овца не върви дето трябва, той я закача за гегата и я тегли, с късата страна, за да може да хване овцата. Хора, които искат да печелят много, у тях ръката е по-дълга. Това са твърдения още, това са научни твърдения, но трябва да се докажат. Добре. Някой носи дълго въже, а някой късо въже. Защо първият носи дългото въже и защо другият носи късото въже? Дългото въже е, когато трябва да върже снопи, а пък когато някой ще върже някои малки работи, трябва му късо въже. На голямото въже работата е голяма, а на късото въже работата е малка. Носиш малки въженца или върви за обуща, а пък носиш голямо въже, за да вържеш човека, да кажем. Срещнеш едно дълго въже, оставено от един човек. Още като срещнете дългото въже, може да знаете ка-къв е характерът на човека, който го е оставил. И като намеря късо въже, пак зная характера на човека, който го е оставил.

Нещата си имат подбудителна причина.

Да допуснем сега, че някой дърводелец е направил масата много хубава, изгладил я добре и я полирал. А пък друг я е направил небрежно. От масата ще знаете какъв е характерът на дърводелеца. Още като пишете писмото си, вие си тургате вътре 8 него ха рактера си. И затова можете да бъдете съдени. Други пишат добре. Няма да пишете неправилни буквите. Ще коригирате нещата. Сега направете един министерски подпис – ще коригираш себе си. Тази работа няма да я правиш, както досега. Няма да хващаш вече с гега овцата, но ще се запознаеш с нея, ще й дадеш малко хлебец и тя ще тръгне подире ти.

Овчар, който обича овцете и последните го обичат. Овчар, който хваща с гега овцете, не е много благороден. А пък овчар, който обича овцете, и последните го обичат, той е добър и умен. Ако учениците като видят учителя и не искат да го посрещнат, това показва, че той е много строг и всички го избягват, а пък ако искат да го срещнат, те го обичат. Та строгите неща в природата ние ги избягваме; а пък с меките неща се срещаме и се поздравляваме. С такава буква искаш да покажеш, че за другите мислиш повече, отколкото за себе си. Някои работи изглеждат малки, както е малък този ъгъл "О". За този ъгъл казваш: Тази е малка ра бота. Но ако продължиш рамената на този ъгъл с 1000 км, тогава ще видиш, че става голямо разстоянието и пространството, което обхваща. Та малките погрешки са като тези ъгли, но после порастват.

Ако искаме да покажем мекота в характера си, щяхте да пишете буквите така:а пък ако искаме да станем енергични, виж.Някой може да каже: Аз нямам време, де ще седна сега да му правя тези криви линии! Тази линия И, която нарисувах, това са дългите вълни. А пък късите вълни са наредени така на ситно. А пък това сега, това е още по-ситно.

Някой, след като пише и остави многоточие

Какво означава това многоточие? С многото точки той иска да каже: Да се разберем на ясно. Нали напечатаните букви не са свързани? Този, който пише много точки, иска да каже: Непрочетените думи да станат ясни.

Ако имаш стомна, от която трябва да пиеш, тя трябва да е отворена – да е на ясно. Когато вземеш една книга, трябва да можеш да четеш – трябва да е на ясно и да не е запечатано. Защото има запечатани книги. Те не са на ясно, не може да ги четеш.

Какво означават тези линии? Този човек, който пише такива линии, той е

рибарин, той, като хвърли тази мрежа и я отвори, образува цял чувал и риби се хващат вътре. Ако хубаво е направено, тази линия значи, той е хвърлил мрежата и е хванал риби, пък ако не е направена хубаво мрежата, значи не е хванал риби. Когато торбата е пълна с риби, тя е красива, а пък когато торбата е празна, тя е така опънати и няма красив изглед.

Та всичките онези хубави красиви форми са пълни, а пък грозните форми са празни. Що е красота? – Пълнота. Що е грозота? – Празнота. Тогава можем да кажем, когато някой иска да бъде красив, значи пълен трябва да бъде. Всеки може да бъде красив – като бъде пълен. П. – Човек, който иска да образува един характер, трябва да бъде внимателен в движенията си. В свиването на ръцете тряб-ва да дадеш, да образуваш една крива линия на ръцете си. Замах трябва да има ръката. А някой прави резки движения на ръката си, това не е правилно.

Сегашното ви тяло, както е създадено, има много дефекти. По тези дефекти вие може да проследите ред поколения, които не са правили, не са постъпвали право. Ако ред поколения са свършвали работата си добре, тогава челото е широко, има ред и порядък. Ако 10-20 поколения са вършили всичко с ред и порядък, тогава челото е правилно.

Ако 10-20 поколения са се занимавали добре с музика, тогава се образува музикалния ръб на челото. Щом нямаш музикален ръб, ти не разбираш от музика. Тия музикални ръбове са планински върхове на музикалния свят. '] ъй че от нашия свят виждаш музикалните върхове. А пък много върхове са толкова отдалечени, че не виждаме нищо.

После има философски върхове. Те са двата изпъкнали върха на средата на челото. Има си и върхове на духовния свят – ако има такива върхове горе главата е изпъкнала.

Някой път човек е хубаво да вижда високите върхове на духовния свят, на материалния свят.

Нещата трябва да имат едно приложение, не само временно приложение. Много човешки състояния минават от физическия свят в духовния и от духовния в умстве-ния и Божествения. Та енергията, ако не минава от физическия в духовния свят, тогава тя не може да се прояви и остава спяща. Във физическият свят енергията е повече потенциална. Значи съдържа повече материя, а в реалния свят съдържа по-малко материя и повече сила. А пък в мислящия свят съдържа по-малко материя и по-малко сила, а повече мисъл.

Мисълта е една енергия много по-висока, отколкото реалната енергия. Та щом един човек е красив, това показва, че у него мисловната енергия е голяма. Всякога се предполага, че красивият човек е умен. Глупавият човек не може да бъде красив. Ако той е красив, той е мумия. Това се позна ва по линиите, че са такива още неговите прадеди. Л. Тази линия на челото е красива. Този човек има благородство, а този /Н/ мисли за себе си само. Той е като едно животно, като един вълк, който мисли да влезне да хване една овца и да я изяде. В природата няма скрити неща. Всяка една постъпка или всяка една мисъл си имат своята определена форма. И можем да я избегнем. И потайните мисли си имат свои форми. И като се напластяват тези линии, се създава човешкото лице и мислите, чувствата и постъпките се напластяват върху човешкото лице. Ние като мислим, чувствуваме и постъпваме, сме зидари. Затова мисълта трябва да бъде хармонична, и чувството трябва да бъде добро.

Сега вие се боите от последствията. Последствията ще дойдат. Там, където има мисли, чувства, и постъпки ще има, и последствия. Те са неизбежни. Добрата мисъл има добри последствия, лошата мисъл има лоши последствия; добрите чувства имат добри последствия, лошите чувства имат лоши последствия. Ние сме дошли сега до онова положение – искаме да бъдем силни, умни, богати в света. И търсим наготово нещата. – Според мисълта, според чувството и според живота, според работата и наградата. Защото според постъпката е и наградата в природата. Резултатите съответствуват на самата причина.

Някой път вие се оглеждате в огледалото и не харесвате вашето чело или не харесвате вашия нос. Гледате носа си и казвате: Не ми се харесва. Но не можете да го поправите; гледате ръката си и нея не я харесвате. Има някои красиви ръце. Някой път гледате кожата си и я харесвате. Някой път не я харесвате и не знаете как да я поправите.

Сега вие сте дошли и очаквате баща ви и майка ви да ви оставят нещо. Не. Баща ви и майка ви са оставили жито в хамбара и вие трябва да го сеете. Те са оставили само семето и трябва да го посадите. Това значи, че като работите върху себе си, ще развиете вашите сили.

Някой човек има заложби, но трябва да работи. Ако върху музиката не работиш, не пееш и не свириш, какъв успех можеш да имаш? Ти няма да пееш цял ден, достатъчно е да пееш 1/2 час на ден върху музиката аз не съм работил много. Ако има някой, който да е работил най-малко върху музиката, това съм аз. Ако работя върху музиката 10-15 минути или 1/2 час, то е много. Малко съм работил, но като съм свирил в музиката, за нищо друго не съм мислил.

Та когато изучавате нещо, концентрирайте си ума върху това нещо. Тогаз да не се занимавате с посторонни работи.

Ти искаш да станеш богат, красив, силен и умен. И седиш, и приличаш на човека, който е взел лотариен билет, и чакаш да получиш един милион. И чакаш 1,2,3 и прочее години и милионът не идва. Ако аз исках да стана богат, има лесен начин за това.

Мога да взема две хубави стомни с вода и ще отида лятно време там, гдето се разхождат милионерите в безводно място и даром ще им давам вода. Та така ще се запознаеш с тези, богатите хора и те ще ти утслужат. И две-три години като утслужваш на богатите, така ще вземеш много повече, отколкото ако 10 години вземеш от лотарията билет. В стомните е късметът.

Сега има друг закон. Ако аз искам да спечеля с лотарийни билети, то е, ако децата, които бъркат в една шапка, за да извадят билетите, ги познавам; хубаво е да изуча характера на детето, което бърка. И ако аз обикна това дете, то ще намери моя билет в шапката. Ако не ме обича, то няма да намери моя билет.

Та ако не печелите в лотарията, това показва, че не ви обича детето, което бърка.

в света има произволни неща. Под думата "произволни" неща разбирам далечни причини. Непосредственото явление има една причина. На тази причина има друга, по-далечна причина; и по-далечната причина има още по-далечна причина, и т.н. Трябва да отмахнем последствията и близките причини и да дойдем до първоначалната причина, ако искаме една ясна представа за нещата. Та трябва да дойдем до първата причина.

Колкото водата е цр близо до извора, толкова тя е по-бистра; а колкото водата е по-далеч от избора, толкова тя е по-мътна. Близката до извора е чиста, но не е свършила работата си. А пък мътната вода е далече от извора, но е свършила работа.

Мислите ви да бъдат ясни. Една мисъл, която е права, винаги произвежда едно радостно състояние; щом имаш едно топло чувство, ти пак се радваш. Но радостта на ума е друга, и радостта на сърцето е друга, и радостта на душата е друга.

Как ще определите умствената радост, сърдечната радост и душевната

радост? /Учителят показва големите прозорци на салона./ Какво показват тези големи прозорци на салона? Значи от външния свят приемаме много светлина. Зад тези прозорци седи една идея. Това не е нещо произволно. На горния край на прозорците има малки квадратчета и зад тези квадрати седи една идея. За много от учените хора това са идеи. Скрити идеи има там. На горния край на прозорците има и малки триъгълници. И в тях има идеи.

Като дойде един учен човек, той ще чете цяла история на салона, като види прозорците. Като дойде един човек, който е много чувствителен, като помирише прозорците, ще знае кои хора са влизали в салона. Защото всички хора, които са влизали в салона, оставят своите влияния върху прозорците. И ако дойде един чувствителен човек, ще разправя небивалици. Цяла история е написана, там на прозорците. Там е хроникирана историята и всички подробности. Добрите неща са хроникирани. А пък тези неща, които (не) са важни, са оставени на заден план.

Та всички ваши неща във всички епохи, всичко това остава върху човека отпечатък. Всеки човек носи историята на известна епоха. Някой повече, някой по-малко.

Сега това да ви даде един подтик. По този начин има възможност да се изправи и да се забогатява. Другояче човек се обезсърчава и ще каже: Аз нищо не съм постигнал. Не. Много работи можеш да постигнеш. Често хората спъват това, което другите хора добиват. Ти не искай да придобиеш. Ти гледай да добиеш това, което ти е дадено. Черешата трябва да израсте като череша, сливата като слива, ябълката като ябълка и дюлята като дюля. Човек трябва да стане такъв, какъвто е определен. Ти искаш да станеш круша, ябълка и пр. Не. Ако си определен за череша, ще станеш хубава череша в това прераждане. А в друго прераждане можеш да станеш някоя хубава ябълка. Каква е формата на черешата – О. Това показва едно любовно състояние. Тая валчеста череша съдържа много чувства. Сливите са по-продълговати. Житното зърно като поляризирано показва едно определено състояние. За мен житото е много умно. Това показва една черта на голямо безкористие. Много е добра формата на житните зърна. Ако има една форма на безкористие, то е на житото. То има много красива форма. Даже обърнете внимание на следното: като гледаш много време житните зърна, приятно ти е.

Та онези от вас, които искат да бъдат безкористни, да вземат малко жито и да го поглеждат малко. Защото житото придава от себе си. Ако аз бях възпитател на децата, щях да имам една крина с жито, друга с царевица, с

ябълки и ще започна с житото – безкористи-ето. Ще дам на детето жито да го гледа и държи – предметно учение за възпитание.

Сега казват: Да бъдем добри, да бъдем безкористни, да бъдем умни. Но трябва да имаме предметно учение – форми, които да ти дават нещо.

Един скъпоценен камък е красив. Красиво разлага светлината. Някой път има мек, приятен цвят.

Та, използувайте природата – това, което природата ви е дала. Има хиляди блага в природата, които трябва да се оценят. И хората седят и чакат върху лотариен билет. И не работят върху благата, които имат от природата. Баща му оставил милиони и той не ходи да ги използува, а ходи да вземе лотариен билет, да му се падне нещо.

Да допуснем, че лотарията разполага с 10 хиляди билета. Ако някой купи всичките билети, ще спечели ли нещо? Онези, които са създали лотарията, те знаят, че 10 хиляди билета дава печалба на тези, които са купили билетите. Но тази печалба е само една част от дадените пари за купуване на битетите.

Един богат човек може да купи всичките билети -може да вземе 10-тех хиляди билета и като направи сво-ите изчисления, да види, че има загуба. Тогава харчиш по-вече и печелиш по-малко.

То е определено кой билет ще спечели. Точно е опр-делено. Ти вземеш един билет, не е опрелено по кой начин този билет да спечели. Всеки един от вас, ако е много чувствителен, може да знае печели ли билета му или не.

Направете един опит. Да кажем, когато изгрява слънцето, в момента да видите какво ще чувствувате. Какво самочувствие имате, когато една реалност ще стане! Когато дойде моментът, че тъкмо слънцето ще изгрее, образува се една самоувереност във вас. В тебе няма и най-малко съмнение, че слънцето ще изгрее! Тогава не може да има съмнение. Когато дойде моментът да се покаже слънцето, в тебе всяко съмнение изчезва. Можете да направите опит с часовника си. До известно време има съмнение. И щом изчезне съмнението, слънцето показва първия лъч. Като изчезне всичкото съмнение, първият лъч се показва.

Та когато у вас изчезнат всичките съмнения, първият лъч се показва във вашия живот. Докато се съмнявате, не може да изгрее слънцето. Когато последното съмнение изчезне у тебе, ще видиш първия лъч и ще почувствуваш една радост.

Сега стига толкова философия. Какво остава сега от лекцията? Какво разбрахте? – Като изчезне последното съмнение, лъчът вече се вижда. И като изчезне и последният лъч, съмнението вече почва да се ражда. Като залезе слънцето, първите съмнения идват. Щом съмнението идва, да знаете, че слънцето е залязло и после ще дойде второ съмнение, трето съмнение, четвърто съмнение, пето, шесто и пр. И като се народят много съмнения, това показва, че слънцето се отдалечава.

И при изгрева е същото. И всеки един от вас може да направи опит. Ако няма друга работа, ще бъде прятно един такъв опит. Вие сега търсите много големи работи. Искате да четете една голяма книга. Хубави са книгите. Ще знаете автора кога е писал книгата. Ще знаете как изгрява слънцето преди 20 години, но по-добре е да видиш как слънцето изгрява сега. /Към брат Гавраил величков:/ -вие на дълги вълни можете ли да свирите, а на къси? – На дълги можем, но на къси не.

Аз наричам тази лекция музикална екскурзия, музикален опит.

Да кажем, че минавате музикално през първичната област на живота, през подсъзнанието – минералите, кристалите имат подсъзнание. В подсъзнанието са складирани нещата. Оттам минавате в органическия свят – растенията и животните. Те нямат съзнание. После влизате в човешкия свят. Там има самосъзнание. След това минавате в ангелския свят. Те имат свръхсъзнание – там трябват къси вълни. /Учителят свири на цигулка./ - Това са дългите вълни. Това е една музикална разходка – такива тонове. /Учителят свири друго нещо./ в това, което свирех, едните тонове – вълните са по-далече, а другото -са по-близко. Музикалността, музиката се предава, като се пее и като се свири.

Като са пели ангелите, сега достигат вече техните песни до нас. Човек трябва да се учи да слуша. Тихо пеят и силно пеят. Тихото пеене е на къси вълни, а силното е на дълги. Дългите вълни запълват близкото пространство, а пък късите – далечното пространство.

Музиката кара човека да мисли. Това е доброто. Човек трябва да мисли, да чувствува и да постъпва добре. Тези три неща са важни за човека. А пък всички други неща са методи. Много методи има, които спомагат на човешките мисли, чувства и постъпки. Като отидеш на един концерт, ти се ползуваш. Това е само като един метод за посвещение. Като отидеш на театър, това е пак метод за посвещение на човешкия ум и сърце. И като гледаш на един скъпоценен камък, човек се поощрява.

Та човек трябва да се ползува от всички поощрения на природата. Всички поощрения на природата са добри и в мисловно, и в сърдечно, и в духовно отношение. Нейните постъпки са идеални!

Имайте по възможност вяра. Като дойде вярата, слънцето изгравя. Щом изучаваш природата, слънцето изгрява, а пък престанеш (ли) да я изучаваш, слънцето залязва.

Та когато почвате да изучавате природата, слънцето ще изгрее, а когато престанете да я изучавате, слънцето ще залезе. Учете се!

18. Лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 19.II.1943 г. Петък – 5 ч. с.,
София – Изгрев

1943_02_21 Приятни на Бога
неделя, 10 ч. сутринта

ПРИЯТНИ НА БОГА

„Добрата молитва“
„Ще се развеселя“
Ще прочета само няколко стиха от 14-а глава от Евангелието на Матея, от 15-и стих нататък.
„Духът Божи“

Сега всички искате да чуете нещо. Но има неща, които могат да се чуят, но остават неразбрани. Има неща, които могат да се разберат и пак остават недоразбрани. Обикновените неща, които често се повтарят, се втръсват на хората. Когато някой човек постоянно ти повтаря една и съща погрешка, че ти това си направил, онова си направил, най-после казваш: „Да се махне този човек от главата ми.“ Когато учителят постоянно казва на ученика си, че е неспособен, не е даровит, най-после на ученика се втръсват думите на учителя и той казва: „Да се махна от главата на този учител, да се освободя от него.“ И съвременните хора казват: този лош, онзи лош, това било лошо, онова било лошо. Няма някой да ти каже нещо добро, но все отрицателни работи говорят.

Какво ще кажете, ако някой би ви запитал за отношението между електричеството, между атомите или между прашинките, или разстоянието от Полярната звезда до Земята? Ще ви кажат, че за всичко това са правени измервания, една четвърт милиони пъти по-големи или по-малки линейни измервания. Ние казваме, че някои неща са големи, а някои са малки, но това са относителни неща. Няма абсолютно малки или абсолютно големи неща – това са все относителни величини. Малко е това, което стои далеч от нас. Голямо е това, което е близо до нас. Колкото е по-далеч нещо от нас, толкова е по-малко. Колкото е по-близо, толкова е по-голямо.

Казват за нещо, че има известно математическо отношение. Какво е отношението между двама души? За да се намери отношението им, трябва да се направи една проекция. Те се хващат за ръцете и образуват една права линия. Следователно правата линия е отношението между две разумни същества, които се сдружават, за да свършат една работа.

Казват за някого: „Той е организиран човек.“ Това значи, че човекът е в движение. После казват, че той е разумен. Значи той е не само в движение,

но е производителен, във всяко нещо има резултат, осмисля всяко нещо. Един цигулар свири така, че всички остават доволни от него. Всяка енергия, всяко движение на лъка е на мястото си.

Като гледам светлината в природата, за мене тя е един разумен акт. Аз виждам хиляди разумни същества, които взимат участие в светлината. Аз гледам на растенията като на разумни същества. Затова, като видя едно посято семе в земята, радвам се. Радвам се, защото това е един разумен акт. Аз се радвам, когато семето расте, цъфти, връзва и плодът му зрее, защото в тези процеси виждам разумни актове. И най-после, като вкуся плода, най-много се радвам.

Ние разделяме процесите, но това [не] са отделни процеси. Казваме: този е млад, този е възрастен, този е стар. Така не се разглеждат процесите. Младият е на мястото си, възрастният е на мястото си, старият е на мястото си. Животът е на мястото си и смъртта е на мястото си. Това са полюси, които вие не разбирате. Като не ги разбирате, вие се страхувате. Смъртта съдържа неизявени богатства, а животът съдържа изявени богатства. Като се роди, човек отваря касата си. Като умре, той затваря касата си, нищо на никого не дава. Не мислете, че умрелият няма богатства. Големи богатства има, но не иска да дава. Следователно когато ми кажат, че някой умрял, аз казвам: – той е затворил богатството си. Той не съчувствува на никого и казва: „Пет пари не давам за тези хора. Не искам да зная за тях.“ Когато ми кажат, че някой се е родил, казвам: Той отваря кесията си и започва да раздава: 5, 100, 1000, 2000 и повече лева. С раждането се започва цял процес на даване.

Та сега гледам, вие сте се изпоплашили от смъртта. Казвам: Сега смъртта си е затворила касата, но иде един голям банкер, който отваря касите и всеки може да си вземе колкото пари иска. Няма защо да се плашите. Иде старият, най-добрият банкер, той отваря всички каси. „Къде е той?“ – Идете при него сами да се запознаете, няма какво да ви разправям аз. Ще отидете при него, ще се запознаете, ще направи договор. Някои искат да знаят името му. Той взима участие във вашия живот. Той иска да знае жените и децата ви здрави ли са, имате ли къща, имате ли ниви. Той се интересува от всичко. Ето един банкер, който взима участие във вашия живот. Нали искате да се запознаете с него?

Сега, има много работи, които могат да ви се говорят. Да кажем, че искате да преброите един милион. Знаете ли колко време ще ви отнеме? Ако броите по 10 часа на ден, ще употребите цял месец, докато преброите един милион. Представете си, че вземете един човешки косъм, който е една десета част от милиметъра на дебелина и го увеличите един милион пъти

– той ще стане 100 пъти по-дебел, отколкото е в действителност. Ако увеличите една муха милион пъти, тя ще стане голяма 7 километра в дължина и 7 километра в широчина. С нея ще може да се покрие цяла София и предградията ѝ. Вие нямате ясна представа какво нещо е да увеличите един малък предмет милион пъти, а при това говорите за билион. Ако увеличите един косъм милион пъти, знаете ли колко дебел ще стане? Той ще стане 8 пъти по-голям от земния диаметър. Ако пък една муха увеличите един билион пъти, тя ще стане 7 пъти по-голяма от Слънцето.

Това са математически изчисления. Като нямат работа, понякога математиците си правят такива изчисления. Често се запитват кое е най-голямото трицифрено число. Какво число ще се получи, ако умножите числото 999 три пъти само на себе си? Някой не е [ли] правил това изчисление? Ще се получи 364 милиона и 693 хиляди. Ако това число се нареди по единици, ще заеме 1848 и пет десети километра пространство.

Сега хората искат да знаят много работи. Ако ви питат по какво се отличава един философ, какво ще отговорите? Философът се отличава по три неща. Той има отпред на главата си издатини. Религиозният човек пък има горе на главата си 9 издатини. Красивата мома има пък красиви очи, красив нос и красива уста. Силният човек по какво се отличава? По своите мускули. Краката и ръцете му са мускулести. Той е силен. Тъй щото, като говорите за философа, ще знаете, че той има в мозъка си две издатини и постоянно мисли за причини и последствия на нещата. Ако философът осиромашее, той постоянно мисли за причините на осиромашаването, дали се крият в майка му или баща му, в дядо му или баба му. Какво от това, че знае причините? Някой счупил стомната си и знае, че някой го бутнал, стомната паднала от ръката му и се счупила. Какво от това?

Сега всички ние се връщаме към миналото и се питаме как е станало, че стомната се счупила. Това значи: какво е станало, че човек е съгрешил? Ще кажат, че първите човеци – Адам и Ева, яли от забранения плод и сгрешили. Има и друго разрешение. По-добре ли щеше да бъде, ако Адам и Ева не бяха яли от забранения плод? Ева ако не беше яла, щеше да остане и досега неоформена пъпка. Като яде, тя цъфна [и] даде плод. Със съгрешаването стана нещо от нея. Иначе щеше само да цъфне, без да узрее. Хората са чудни, когато говорят за съгрешаването на първите човеци. Ще кажете, че аз насърчавам греха. Не го насърчавам. Това е един закон, който накара Ева да яде. Има нещо в нея, което я накара да яде без позволение. Тя си казваше: „Защо да не ям? Имам право да ям от този плод. Защо от всичките плодове да ми се позволява, а от този да не ми се позволява? Ще ям именно от този плод.“

Казвате, че нищо не може да се направи. Това е по човешки. По човешки може и не може, но в природата всичко може. Това е закон. В човешкия живот може и не може, но в Божествения живот всичко може. Ако става въпрос за грях, ти разсъждаваш по човешки. В Божествения свят грях не съществува. Грехът, сиромашията съществуват само в човешкото разбиране. Ако имаш едно шише, което съдържа едно кило вода, ти го пазиш с четири очи, да не го изпият хората. Но ако имаш едно езеро, стотина километра дълго и широко, какво ще се безпокоиш, че ще изпият водата му? Че дошло някое говедо или този или онзи да пият, ще ги дадеш ли под съд? Ще пият колкото искат и пак няма да се забележи нищо. Интересно е, че след всичко това съвременните хора говорят за свобода.

Радвайте се, че Истината ви дава свобода да мислите. Като направиш една погрешка, радвай се. И като поправиш погрешката, радвай се два пъти повече. Това е закон. Трябва ли след това да плаче, че направил една погрешка? Това е неразбиране.

Да допуснем, че ти имаш една кошница ябълки. Ако ти или жена ти, или синът ти или дъщеря ти изяде ябълките, ще си доволен, защото ги обичаш. Но ако ги изяде някой, когото не обичаш, ще бъдеш недоволен. Какво означава това? Бог, Който е създал всичко, на Когото всичко принадлежи, не гледа така. Той не е пристрастен, не гледа на един по един, на друг – по друг начин. В Бога има хармония. Но ние, като се отдалечаваме от Бога, казваме, че това не е на мястото си или онова не е на мястото си. И правим въпрос за нещата. Това е от човешко гледище. Обаче от Божествено гледище нещата стоят другояче.

От човешко гледище, ако имаш да вземаш от някого, имаш право да го дадеш под съд. Но от Божествено гледище, колкото ти е взел, толкова още трябва да му дадеш. Ако е взел 10 000 лева от тебе, дай му още толкова. Ако е взел един милион, дай му още толкова. Давай на човека да се наяде. Как може така? Може, това е Божествено. Божественото подразбира давай, а човешкото – вземай. Сега ние сме се научили само да вземаме. И това не е лошо.

Ние чакаме последния ден, последната тръба да затръби и да възкръснат мъртвите. Къде ще се съберат всички мъртви от памтивека досега? Къде ще се съберат всички мъртви от времето на Адама досега? Невъзможно е всички умрели от времето на Адама досега да възкръснат и да се съберат на Земята. Няма да има място за вас. Да се мисли така, това са детински работи. Да възкръснат стотина–двеста души, да видят Христа, разбирам. Но не трябва да се мисли, че всички могат да възкръснат. Да бъде детето в

първо отделение и да мисли като дете от първо отделение, това е на мястото си, не е лошо, но възрастният да мисли като детето, не се позволява.

Сега да не се спираме върху погрешките, защо е счупена стомната. Въпросът остава неразрешен. Защо се създава стомната – и този въпрос остава неразрешен. Защо грънчарят създава грънците? Този човек гладувал дълго време. Като не знаел нито да оре, нито да свири, най-после намерил калта и си казал: „Не мога ли от тази глина да правя нещо?“ Като мислил дълго време, най-после направил от тази каша една стомна. Аз се радвам на умния човек, който е направил стомната. Ти употребяваш стомната, но си казваш: „Виж този човек с какви работи се занимава.“ И цигуларят е станал цигулар от зор. Като гладувал известно време, и видял, че не може да оре земята, това не може да направи, онова не може да направи, току взема цигулката и започне да свири. Като се научи да свири, викат го на една сватба, на друга сватба, тук му ръкопляскат, там му ръкопляскат и току виж на вечер по 10 000 лева изкарал. Това не е малко. Ще кажете: „С какво се занимава този човек?“ С хубаво нещо се занимава. Като раздвижва въздуха, той произвежда особени трептения и препраща тези звукове в душите и в сърцата на хората. Те го слушат и са доволни от него.

Срещате някоя религиозна мома и всички ще я нарочат. Защо? Че се червисала. Нека се червисва. Лицето е нейната къща. Нека си маже къщата. Тя се причесва, туря си добре забрадката, украсява си пръстите, иска да направи добро впечатление на хората, да я харесат. Защо ще я съдите? Хората са станали много дребнави, готови са да се съдят едни други. Ако Бог украсява толкова много пеперудите, защо и хората да не се украсяват, да се кичат с пръстени и със скъпоценни камъни? Те искат да бъдат жълти, изпити, да минават за светии. Някои ще постят, да бъдат приети в онзи свят. Не е добре да се пости безразборно. Ако постът има за цел да усили вярата, има смисъл. Не да пости човек, за да икономисва, да стане богат – този пост не е на мястото си. Не измъчвайте тялото си. Някой яде много, измъчва тялото си. И това не е на място. Някой измъчва ума си, ще разрешава философски въпроси. Не измъчвай ума си, тези въпроси не са за твоя ум.

Един ден всички хора ще се ползуват от своите резултати, от своите взаимни трудове. Има една взаимност. И в човека вътре има една взаимност. Всички въпроси не се решават само с една способност. Ред способности има, които взимат участие при разрешаване на въпросите. Някой човек е музикант, но в музиката влизат десетина способности. В музиката влизат много чувства, много сили, сложен въпрос е тя.

Като гледам как свирят различните музиканти, виждам, че те правят различни движения: един се навежда на дясната си страна, друг – на лявата, трети – напред. Тези движения не са произволни. Гледаш едно цвете, приятно ти е. Ти взимаш участие в движенията на неговите листенца, цветове. Така и при свиренето на някой, ти можеш да взимаш участие в неговите движения. Това и на тебе ти става приятно. Това е гимнастика. Но ако разглеждаш движенията механически, ти нищо не можеш да разбереш.

Ако обичаш цветето и го разбираш, и то ще те разбере. Ако разбираш цветето, то ще ти даде от своето ухание. Не го ли разбираш, не дава нищо от своето ухание. Ако си болен, но обичаш цветята, като отидеш при тях, ще оздравееш. Ако не ги обичаш и разбираш, не само че няма да оздравееш, но болестта ти ще се увеличи. Има дървета, които ако обичате [и] отидете при тях с Любов, те ще ви дадат изобилно от своята енергия. Често хората отиват в горите и казват: „Дървета са това.“ Те се отнасят небрежно към тях. Ако отношенията ви са добри към дърветата, те ще подобрят вашето здраве, ще подобрят умственото ви развитие, а даже ще помогнат и по отношение на религиозния ви живот. Има дървета, които са по-религиозни даже и от хората.

Ще кажете, че това е противоречие. Това е само твърдение, не е още доказано. Какво ще кажете за онова дърво на живота? Какво ще кажете за онова дърво за познаването на доброто и злото? Нали и до днес още хората се учат от него, да различават доброто от злото?

Та, първото нещо във века, в който живеем, е да се освободим от мислите, които безпокоят ума ни. Има много безполезни мисли, които не са необходими. Всеки ден четете вестниците, но в тях има неща преувеличени, не са всички неверни, но са преувеличени, и то доста преувеличени. Има една Истина, която човек трябва да я познава и да се ръководи от нея.

Мнозина казват: „Ние познаваме Вселената.“ Вие познавате Вселената такава, каквато е била първоначално, преди хиляди и милиони години, а не такава, каквато е днес. Каква е днес, ще я знаем след милиарди години. Светлината, която виждаме от една звезда, е светлината, която е излязла от преди милиони години. Каква е светлината ѝ днес, не я знаем. Същото може да се каже и за Земята. Каква е Земята днес, не я знаем. Ние я изучаваме такава, каквато е била преди милиони години. В бъдеще ще я изучаваме такава, каквато е днес. Може да има напреднали същества, които познават Земята такава, каквато е днес, но те са малцина. Ето защо,

когато хората казват, че Земята е лоша, те я имат пред вид в нейното далечно минало. Когато се прави, една къща красива ли е? Не е красива. Като я съгради, измаже отвън и отвътре, като се мобелира, къщата става приятна. Тогава ти е приятно да я гледаш. Докато се строи нещо, всичко е разхвърляно. Защо ще гледам как се е строила къщата? Земята още се маже, не е завършена напълно. Отвън още тя не е замазана с калта на Любовта както трябва. Тепърва има още да се маже.

Сега вие ще ме питате какво е казал Христос преди 2000 години. Че какво е било съзнанието на тогавашните хора? Едно време Христос е говорил на глухи хора, които много малко са чували. Той им е говорил повече с притчи. Казва Христос: „На тях още не е дадено да разбират тайните на Царството Божие."

Ако вие не можете да разберете отношението на красотата към човека, отношението на доброто към човека, на чистотата и на разумността към човека, какво друго ще разберете? Те имат отношение към сегашния живот, към Любовта. Те не са фиктивна сила, но сила, която иде в света да уреди всички отношения, които съществуват между хората, между най-дребните същества и буболечици. Те имат пред вид да изгладят всички отношения между живите същества, да ги направят хармонични.

Сега вие искате да имате много пари, да имате милиони. Ако аз съм на ваше място, бих искал да имам само един наполеон в джоба си, но той [да] има свойствата като нещата от приказките на „Хиляда и една нощ". Като отида до една бакалница да купя нещо, разваля наполеона, купя си каквото ми трябва и като бръкна в джоба, пак наполеонът е на мястото си. Отивам да си купя дрехи, разваля наполеона, но като се върна вкъщи, той пак е в джоба ми.

Това не може да го вземете буквално, но то се отнася до друг един свят, а не до физическия. Във физическия свят нещата са поставени другояче. Учениците, които изучават математиката, не вярват в този наполеон, но онези, които разбират свойствата на единицата, ще я държат постоянно в джоба си. От това гледище, математиката не е трудна наука. Докато единицата е в джоба ти, всичко ще знаеш. Щом единицата не е в джоба ти, нищо няма да знаеш. Мислите ли, че който има една ябълчна семка и я посади в земята, след няколко години няма да има достатъчно ябълки? Ако е разумен, ще има много ябълки. Разумност трябва в света. И Бог е създал човека за разумното. Всички хора са слуги, които помагат за подобрението на живота. Всеки човек, в каквото и да е отношение, е работник. Като видите един бръмбар или една пеперуда, не казвайте, че са дребни същества, но гледайте на тях като на работници. Че и водата е една

работничка.

Та казвам: Новият начин на мислене изисква нов ред на живота. Мислите ли, че ако един беден човек сте го обидили 10 пъти и след като стане министър, ще ви услужи? Ни най-малко. Той ще помни, че сте го обидили 10 пъти и ще ви отговори по същия начин. Обаче ако, като беден, сте му направили 10 добрини, и той ще ви отговори по същия начин, и ще ви бъде признателен. Та, когато казвате, че животът е лош, отговарям: Обидили сте министър, той ви познава и ви отговаря със същото.

Не обиждайте никого. На никого зло не правете и за никого зло не говорете. Казвате, че някой човек е лош. Не казвайте, но кажете, че този човек не си е свършил работата добре. Казвате, че някой цигулар е лош. Не казвайте така. Никой цигулар не иска да свири лошо, но или времето е влажно, или струните не са добри, или лъкът има някаква повреда, или самият цигулар е нещо неразположен. Някои цигулари са любимци на публиката, а някои не са. Как ще свири такъв цигулар? Публиката е шило за него. Който свири добре, той е любимец на публиката. Който не свири добре, публиката не го обича.

Вие не можете да бъдете религиозен човек, ако не ви обичат. Вие не можете да бъдете добър философ, или добър поет, или добър работник, ако хората не ви обичат. Без Обич няма постижение. Ако нямате едно Божествено разположение, ако нямате Обич в себе си и предизвиквате Бога, мислите ли, че ще имате някакви постижения? Ако критикуваш Бога, как мислиш, че ще те благослови Той? Отде накъде ти, който нищо не знаеш, имаш право да критикуваш Бога? Ще седнеш и ще благодариш за всичко, което ти е дадено. Ама еди-какво си казали философите. Остави философите настрана. Какво знаят те? Философът има два рога. Трябва единство в нещата. Не че не уважавам мнението на философите, но тяхното мнение не е меродавно. Те не са били при създаването на света, не знаят нищо. Той не е участвувал на Земята от преди милиони години, да знае какво е ставало, но дошъл на Земята едва от 45–50 години и ще дава мнението си за неща, които са станали хиляди и милиони години насам. Ама чел някакви книги от библиотеките. Всеки може да чете такива книги. Никой философ не е авторитет по тези въпроси.

Казвате: „Знаете ли какъв огън ни гори в главата?“ Че кой ви е крив? Защо го подклаждате? Ако лятно време подклаждате силен огън, разбира се, че ще ви стане горещо. Не подклаждайте чрезмерно огъня. Има една философия в живота. Тя е следната: В един съд можеш да носиш най-много толкова вода, колкото той събира. И в един съд можеш да носиш такъв огън, колкото той може да издържа. Носиш ли по-голям огън,

отколкото той може да издържа, ще се стопи. Има известни енергии, известни материали, от които можем да направим някаква течност и да ги носим спокойно. Всеки човек носи това, за което е подготвен.

Някои хора искат да видят ангел. Това е невъзможно. За да видиш един ангел на Земята, ти трябва да се преустроиш. Енергията, която излиза от ангела, е толкова мощна, че ти не можеш да издържиш. Ти ще се простреш на земята. Искаш да го прегърнеш като човек, но това е невъзможно. Ти трябва да стоиш далеч от него. Ангелът минава от една слънчева система в друга, той сам пропътува пространството. Той минава милиардите километри така, както човек няма понятие. Човек няма представа какво нещо е ангелът. Когато ангелът иска да провери нещата, да изучи нещо, той сам пътува от една планета в друга и там получава това, което го интересува. Той отива на Сириус и се връща. Отива на Полярната звезда и се връща. Колкото бързо и да пътува, все пак има едно различие в знанията му от това, което сам е видял в момента, и това, което се е изменило. И той употребява известно време, докато отиде на една планета и се върне назад.

Човек трябва да има широки възгледи в живота. Ние трябва да благодарим, че сме се родили на Земята, че сме дошли да учим. Вие гледате един бръмбар и казвате: „Бръмбар е това.“ Но бръмбарът благодари за положението, в което се намира, и казва: „Господи, благодаря за това, което си ми дал. Дотук ми стига, само да проуча това, което ми е дадено.“ Като стане недоволен от своята форма, той казва: „Господи, искам друга форма да ми дадеш, друго нещо да уча.“ И молбата му се чуе, той се превръща в друга форма.

Сега вие сте дошли във формата на човек, но има още милиони форми, през които трябва да минете. Докато не проучите тези форми, в които живеете, няма да минете в друга форма. Всяка форма има свои възможности, които трябва да се използуват. И бръмбарът има свои възможности за развитие. И сегашните хора имат свои възможности, чрез които се развиват. Добре е да имате такива знания, че каквото кажете, да стане. Ако времето е облачно, да кажете да се изясни, и то да се изясни. Или, ако искате да се заоблачи, да стане облачно. Или кажете цветята да цъфнат, и те да цъфнат. Но какво знание е това – казвате да стане топло, не става. Казвате да цъфнат цветята, не цъфтят. Казвате да стане това-онова, но нищо не става. Това още не е знание. Ако вие обичахте Бога както трябва, Той щеше да отговаря на вашия зов. Понеже не Го обичате, Той не ви отговаря. Човек не върви по пътя, който Бог му е определил.

Сегашните хора искат една религия, една наука, в които Бог да върви по

техния ум. Та те и досега са свободни. Бог е оставил хората свободни, да правят каквото искат. Забранил ли им е да вършат своите желания? Аз си представям човешките желания във форма на животни и Бог търпи всичко. Кой е видял Бога във всички форми, които е създал? Кой в каквато форма Го види, такъв е Той. Значи, Бог е дал свобода на всички хора да мислят, да чувстват и да постъпват както искат.

Често се запитват какво нещо е човекът. Само когато обичаме човека, ние ще имаме ясна представа за неговия образ, за неговия ум, за неговото сърце. Само тогава ще разберем какво нещо е човекът. Гледаш един човек, но затворен е, не разбираш неговите нужди. Ти минаваш край него и казваш: „Да си носи товара!“ Не, кажи му една сладка дума. Загубил се е човекът в гората, попитай го какво иска. Кажи му: „Братко, какво искаш?“ Или виждаш, че този човек е гладен, три дена не е ял. Кажи му: „Братко, имам малко хляб, мога да ти дам.“ Човещина е това. Всички гледаме картини в живота, без да се трогваме и всеки иска да бъде богат, да заповядва.

Не е лошо да заповядваш, но да заповядваш с Любов е едно нещо, да заповядваш без Любов е друго нещо. Като заповядваш с Любов, има един резултат, като заповядваш без Любов, има друг резултат. Ако ти даваш пари назаем като банкер с висока лихва, всички ще те намразят, ще те нарекат кожодер. Ако пък даваш пари назаем като един богаташ, без никаква лихва, всички ще кажат: „Ето един добър човек.“ Казвате: „Къде ще му отиде краят?“ – Къде ще му отиде краят? И който е много добър, умира, и който е много скържав, пак умира, но къде отиват двамата? На две различни места. Единият отива нагоре, а другият отива надолу. Единият, като богатия, отива в ада, а другият, сиромахът, отива в лоното на Авраама, при добри условия. При Любовта цялата природа е отворена за нас и ние се радваме на живота. Без Любовта цялата природа е затворена за нас. Повечето хора са в ада, в гладорията, в сиромашията, в болестите, в страданията, в недъзите и т.н.

И тъй, като дойде Христос, какво ще ви учи? Христос ще ви каже: „Изпълнете волята на Отца Ми, както Аз съм я изпълнил и както сега я изпълнявам.“ Всички трябва да служим на Бога. Той е съвършен и ние трябва да бъдем съвършени. Да се откажем от себе си и да служим на Бога. Какъв ще бъде светът тогава? Светът ще бъде много добър. Караници няма да има, убийства няма да има. Тогава ще има висока култура, музика ще има, хубави къщи ще има, театри ще има, всичко ще има. Тогава няма да има никакъв недоимък.

Някои мислят, че и този живот щял да стане скучен на хората. Те питат

какъв ще бъде крайният предел. Предел има само в злото. В доброто предел няма. Недоволство има само там, дето злото присъствува. Това е закон и така трябва да бъде. Ако няма предел, злото не би могло да се поправи. Всеки предел показва, че злото у нас трябва да се поправи. Какво правят някои хора? Когато имат да вземат даже 10 лева отнякъде, помнят и записват името в тефтерчето, да не забравят. Когато имат да дават, не помнят.

Ето какъв е законът: Ако една жена иска да живее по-дълго време, трябва да обича мъжа си и да му услужва хубаво. Ако жената е лоша, мъжът ще иска по-скоро да я махне от него, да си замине. Ако жената му готви хубаво, ако го посреща любезно и му говори мекичко, той ще каже: „Да я поживи Господ, да поживее по-дълго време.“ Някои жени са недоволни от мъжете си и казват: „Да се махнат тези мъже!“ Така те осакатяват живота си. Всяка жена трябва да говори любезно и мекичко с мъжа си.

Сега вие ще ми възразите: „Ти бил ли си на наше място, да знаеш как се говори нежно с мъж?“ Влизам в положението ви, разбирам ви, не казвам, че е лесно. Геройство се изисква за това. Ще кажете, че това е много мъчна работа. Възможно е, но аз ви говоря за онези разумни отношения, които трябва да съществуват.

Ние се приближаваме към една епоха, в която се изисква разумност. Ако четете цялата Библия, ще видите, че разумността е, която трябва да вземе първото място и връх. Спокойствие се изисква за това. Като ви гледам лицата, виждам, че не сте спокойни. Това не е спокойствие. В очите на спокойния човек се изразява красотата. В очите му се чете радост. Вие още живеете с мрачни мисли. Често мъжът казва за жена си: „Тази грозотия ме измъчи.“ Същото казва понякога и жената за мъжа си. Това са неразбрани думи. Шишето, като се счупи на части, става опасно. Докато е здраво, то е добро. Съберете частите му и то пак ще стане добро.

Не чупете живота. Счупеният живот в своите части става опасен. Като съберете частите му, той става красив, като плод, като една нова дреха, като една ценна монета. Целокупността на живота носи всички хубави работи. Мъчно е, наистина, в големите смущения, вътре да седиш тих и спокоен, да мислиш добре. За това се изисква достатъчно сила на човешката воля, на човешкото сърце, на човешкия ум. Защо да не сме това? Ако на бойното поле употребяват десет пъти повече енергия да се бият, защо ние в доброто да не бъдем поне толкова герои?

Та казвам: Оставете този механически начин на живот. Вие очаквате Христос да дойде и по един механически начин да ви освободи, да ви пусне

от затвора. За да се пусне един човек от затвора, преди всичко той трябва да знае как да живее отвън. Ако не знае как да живее, той пак ще намери лошите условия. Какво представят лошите условия? – Затвор. Какво представят добрите условия? – Живот вън от затвора, на свобода. Дето има свобода, там не може да има война. Сега хората се бият за свобода. Често между мъжете и жените има спор. За какво спорят? Като влязат в къщата, те спорят кой от двамата да заповядва. Ще ви кажа кой трябва да заповядва. Ако мъжът е служител на Любовта, жената трябва да бъде служителка на Обичта. Ако мъжът е служител на Обичта, жената трябва да бъде служителка на Любовта. Нищо повече.

Сега вие пренебрегвате този закон и спорите кой от вас да бъде пръв. Казвам: Любовта е първа. Който обича, той е пръв. Който не обича, той е последен. Често искате да бъдете първи. Всеки може да бъде пръв. Като любиш, можеш да бъдеш пръв, като един цвят, като един плод, като един хубав лист, като един скъпоценен камък, като една росна капка и т.н. Като гледа росната капчица, как хубаво пречупва светлината, [на] Бог му е приятно. И Той не прави разлика между нея и големите същества. В дадения случай росната капчица е жива. В нея има едно същество, което пречупва светлината. Тя благодари, че може да вижда лицето на Бога. Един ден тя се изпарява, но не се губи.

Та казвам и на вас: За всяко нещо, което ви е дадено, тряббва да благодарите. Защо да не благодарите на Бога за всичко, което ви е дадено? Всичката погрешка на хората се заключава в това, че не благодарят. Казваш: „Аз не съм красива, аз не съм умен, аз не съм добър, тялото ми не е здраво, не съм здрав.“ Това са неразрешени въпроси. Ако боледуваш, трябва да благодариш. Не си ял три дена, пак благодари. Като ти донесат парче хляб, благодари. Дадат ти една чаша вода, благодари.

Ще кажете, че това са противоречия. Бог примирява противоречията и превръща злото в добро. Обърнете се тогава към Бога. Само Бог е в състояние да превърне злото в добро. Следователно не се месете в Божиите работи, не казвайте, че светът е създаден лошо. Ако светът е лош, Бог ще го подобри, вие не се месете в Неговите работи. Що се отнася до вашия живот, до вашите мисли, чувства и постъпки, вие можете да ги организирате както искате – от вас зависи. Във вашия живот вие можете да създадете всичко, каквото искате. Представете си, че вие сте научили песента „Цвете мило, цвете красно“. Дето ходите, все тази песен пеете. Не е лошо, че сте научили само една песен. И питам: Кои бяха съображенията ви, че не научихте друга някоя песен? Според мене първата песен, която сте научили, е само за вас. Научете друга песен за вашите ближни. Който иска да се жени, трябва да знае две песни. Който иска да бъде певец, трябва

да знае три песни. Ако човек има и син, и дъщеря, и жена, трябва да научи четири песни. Ако иска да има повече деца, той трябва да научи повече песни: 5, 6, 10 и повече.

Казвам: От качеството на песните зависи вашето бъдещо положение. Така гледам аз на музиката. Тъй щото, ако пееш само за себе си, можеш да знаеш само една песен. Ако се ожениш, ще знаеш две песни. Ако имаш дете – момче, ще знаеш три песни. Ако имаш и момиче, ще знаеш четири песни. Ако не знаеш да пееш хубаво, детето ти ще се роди и ще умре. Знаеш ли да пееш хубаво, децата ти няма да умират. Майка, която знае да пее хубаво, децата ѝ не умират. Баща, който знае да мисли правилно, и който чувства и постъпва правилно, децата му не умират. Такъв е Божественият закон. Тъй щото, когато казваме, че трябва да мислим, да чувствуваме добре, това е за наше добро, за доброто на нашия дом.

Когато говорим, че трябва да приемем Любовта, това е, защото тя ще преобрази тялото, ума и сърцето ни. Човешката Любов трябва да бъде служителка на Божията Любов. Само така сегашният свят може да се поправи.

Ще кажете, че на сегашния свят трябва да се говори. Това не е достатъчно. Това, което се говори, трябва да се прави. Като говоря, аз често се запитвам: „Правя ли това, което говоря?“ Аз проповядвам само онова, което правя. Ако онова, което говоря, не го правя, и ти не можеш да го направиш. Онова, което аз проповядвам и съм го направил, и вие не можете да се освободите от него. Така не можете да се освободите от Словото, което проповядвам. И вие ще го направите – нищо повече. Обаче ако от онова, което проповядвам, нищо не съм направил, и вие не можете да го направите. Следователно ако от онова, което проповядвам, правя всичко, всичко ще стане. Ако говоря и не го правя, нищо няма да стане.

Следователно ако изпълните волята Божия, ще стане така, както Бог е наредил. Ако не изпълнявате, нищо няма да стане. И тогава или ще стане, или няма да стане. Значи, ако извършваме волята Божия с Любов, ще стане всичко така, както Бог го е наредил. Бог ще се всели в нас и ние ще се радваме на Неговите дела. И ще бъдем сътрудници с Него в цялата природа. Аз се радвам, че и ние, между всички, принасяме своя дар. Че и ние можем да направим нещо по Бога.

Та казвам: Служете на Бога. С най-малката ваша мисъл, която имате, с най-малкото ваше чувство и с най-малката ваша постъпка, направете една услуга на някого. И така да бъдете приятни на Бога, така, както Той иска.

„А з м о г а д а л ю б я“

„О т ч е н а ш“

Отворете най-малките прозорци на вашия ум, отворете най-малките прозорци на вашето сърце, отворете най-малките прозорци на вашата душа още днес, за да дойде Божието благословение.

19-а беседа, държана от Учителя
на 21.II.1943 г., неделя, 10 ч. сутринта,
София, Изгрев.

1943_02_21 Плодовете на Любовта
утринно слово

ПЛОДОВЕТЕ НА ЛЮБОВТА

„Отче наш“
„В начало бе Словото“

Ще ви прочета едно послание на апостол Павел, едно от най-добрите писма послания, които той е писал – посланието към Филимону. Онисим е роб на Филимона, избягал от господаря си, и отива при Павел. Във време на Римската империя всеки можел да постъпи с роба си както с едно говедо. Апостол Павел моли Филимона да приеме Онисима, който без позволение е отишъл при Павел, и да го приеме с любов, а не според правата, които има.

„Аз мога да любя“

Ще ви прочета няколко думи от последните съборни беседи „Опорни точки в живота“ – беседата „Дом на блаженството“, стр. 66:

Не се опитвай да победиш Всесилния.

Не се опитвай да надхитриш разумния.

Не се опитвай да ограничиш свободния.

Стани слуга на любовта.

Стани ученик на мъдростта.

Стани придворен на истината.

По-добре любов, отколкото омраза. По-добре знание, отколкото невежество. По-добре свобода, отколкото робство.

„Венир Бенир“

Във времето на апостол Павел и в наше време имаме едно неясно понятие за живота. Какво нещо е животът и как трябва да се прояви? Всеки един човек е затворен в себе си, както лайденова стъкленица. Всеки носи един товар. Хубави и лоши работи носи. Отвън го гледаш – едно, а пък отвътре е

друго. Отвън е благоугоден, а пък отвътре е обратното. Някой път отвън няма каяфет, а пък отвътре е друго.

Когато си млад, като дете плачеш, носи те майка ти на ръцете и те милва и целува. Държи те близо до гърдите си. Но след известно време трябва да те остави в люлката, и си заминава. Ти мислиш: кой знае какво е станало. А пък тя е отишла да работи, за да придобие храница, за да те нахрани. А пък като дете разсъждаваш, че майка ти трябва да седи при тебе като слугиня и да не се отдалечава.

Ние мислим за духовния свят. Някой иска да проникне в духовната музика. Но за духовна музика се изисква духовно ухо. И за духовния свят, за да се види, се иска духовно око. Ако отидеш с тези очи и уши, нищо няма да видиш и да чуеш и ще кажеш: „Там няма нищо, нищо не виждам." С физическите очи ще видите неща само които са физически.

Има съвременни учени хора, които казват: „Аз вярвам само в това, което виждам." Има микроби, които образуват болестите и трябва да се гледат с увеличение две–три хиляди пъти, за да се видят. Ти не виждаш микробата с обикновени очи. И тя не те вижда. Тя вика и роднините си, и те идат при тебе и ядат, и пият от тебе. А ти пожълтяваш. Те ядат на общо основание. Та всеки човек, който е болен, той прави угощение на хиляди нисши същества. Те ядат и пият, а пък той плаща за тях. Те са цяла рота, цял полк, цяла армия същества са те. Сега са фигури на речта. Ти усещаш болката някъде в корема си. Усещаш някой път главоболие, а някой път болка в гръбнака си или в някоя става на крака си. Почнеш да куцаш, не можеш да ходиш, причината е много малка.

Апостол Павел от прочетеното разрешава един важен въпрос. Онисим бил роб. По едно стечение на обстоятелствата Павел, както казва, го е родил. Той го е обърнал към Христа. И Онисим е вече християнин. Но римският закон поддържа, че тоя роб трябва да е роб. Онисим, макар и християнин, не може да постъпи сега, както иска. Филимон има права над него и може да го продаде и тури на наказание, дето е напуснал господаря си без позволение и отишъл при Павла. Апостол Павел сега постъпва така. Казва на Филимона: „Постъпете с Онисима така, както че с мен постъпвате." Сега, ако вие сте на мястото на Филимона, как ще постъпите?

Две сестри има тук. Някой път едната сестра се отпусне и каже една дума и те обиди. Минава се ден, два дена, три дена, цяла година и ти казваш: „Тази сестра ми изстина от сърцето." Значи една дума казана, и ти се изстудило сърцето. Аз не зная какъв е този огън, когато една дума може да изстуди сърцето ти. Тогава тази печка е съвсем слаба. Ако тази сестра беше

те обидила на френски език и ако ти не разбираш френски, не щеше да се сърдиш. А пък тя ти каза на български и затова ти разбра обидната дума. Да допуснем, че тя ти е казала така: „Ти само гурели носиш.“ Какво идва от това? Хората не носят ли гурели? Които са здрави, носят по-малко гурели, а които са болни, носят повече. Какво нещо са гурелите? Това е много дребна работа, която седи на очите. Казват: „Той е гурелясал.“ Ще кажете: „Това са малки погрешки.“ А малките погрешки са опасни. Една малка погрешка, една малка искрица само върху барута може да причини цяла катастрофа. Но като знае човек как да постъпи, тогава нищо.

Българинът, който няма съвременните удобства с кибритената кутия, има си кремък, огниво и прахан. Ще извади кремъка, ще извади и праханта, и ще цъкне едно малко парче с огнивото. И като цъка, изважда от кремъка една искра, и искрата пада върху праханта и подпалва праханта. И с тази прахан българинът запалва огън или цигарата си. Но цъкането на кремък върху барута е друг въпрос. Кремъклия пушка е създадена по същия закон. Там се запалва снаряд, за да се убие някого. Кремъклия пушка българинът я нарича още и кавал. И когато ти каже българин кавалджия някой път, значи се разбира, че носи пушка кремъклия.

Та казвам, всички ние сме изпратени на земята да се учим и да изучаваме живота от просто материално гледище. Защото в материалния живот ние боравим само с количеството на материята. От материално гледище една идея е по-добра, колкото е по-материална, колкото повече материал има на физическия свят, толкова по-добре. Ако влезем в духовния свят, една идея, колкото е по-динамична, колкото повече сила има, толкова е по-добре. А пък в Божествения свят една идея, колкото е по-разумна, толкова е по-добра, по-силна. Значи в материалния свят важно е количеството на материята. В духовния свят е важно количеството на силата. А в Божествения свят е важно количеството на разумността. Когато свържем материя, сила и разумност, тогава Божественият свят има преимущество. Да кажем, че една идея има три единици материя, две единици сила и една единица разумност. Как мислите, тази идея потребна ли е? А ако има една идея по три единици материя, сила и разумност, тогава тази идея е хубаво съчетана.

Ние виждаме, че в създаването на човека има известно съотношение между всичките му удове. И това съчетание, това съотношение образува красотата. Ако носът е по-дълъг например, ако носът е дълъг петнайсет сантиметра, какво щеше да бъде? Или ако горната устна е дълга петнайсет сантиметра и дебела пет сантиметра, или ако очите са големи като ябълки, какво щеше да бъде? Тогава човек щеше да бъде страшилище. Но и ако очите са много малки, пак не е добре. Има една съразмерност в очите.

Някой път, като виждам красиви очи, красива е формата. Двата клепача правят очите красиви. И ако премахнете клепачите, не можете да забележите никаква усмивка. Очите са едни врати, които са отворени и затворени. Затворените очи показват някой път, че човек е тъжен или скръбен, отворените показват някой път радост. Мътните и бистрите очи са две състояния. Бистрите очи показват, че атмосферата на душата е чиста. А пък мътните очи показват, че много мъгла има, доста пара.

Та казвам, съвременните хора разглеждат живота много отблизо. Това е така, когато сме млади. На пълна възраст пак го разглеждаме отблизо. И като остареем, пак отблизо го разглеждаме. Ти седиш, и имаш особени понятия. Искаш да те обичат хората. Но конкретно за какво трябва да те обичат? Най-първо, ти се нуждаеш от храна. Донесат ти храна. Жаден си. Донесат ти вода. Имаш нужда от дрехи и обуща. Донесат ти тези неща. Като ти донесат всичко това, като ти услужат във всичко това и след като имаш и един слуга, който може да ти услужи, ти пак си недоволен. Някой път слугата всичко прави за тебе, но ти пак си недоволен. Има нещо, което той не може да ти направи. Има слуга, който може да те направи щастлив. Ако той е сам щастлив, той може да направи и господаря си щастлив. Ако слугата не е щастлив, той не може да направи господаря си щастлив. Никога човек не може да предаде това, което няма. Ако имаш нещо, можеш да го предадеш. И една истина, и любовта можеш да предадеш, доколкото ги имаш. И една мисъл можеш да я предадеш, доколкото я имаш.

Обичта и любовта са две различни състояния. Под думата любов аз винаги разбирам в Божествено отношение да дадеш. И да не държиш никаква сметка. Това е като една река, която тече. Нищо повече. А пък обичта е едно човешко състояние – това, което си взел, което си възприел и си го разработил. Да любиш, това е Божествено състояние. Да обичаш, и това е пак Божествено състояние. При обичта човек е работил. Любовта е по-чиста, тя идва кармично от Бога. Но някой път любовта е минала през човека и носи утайки. Тя носи утайките на онези пластове, през които е минала. Когато любовта минава от един мозък в друг, Божествената любов приема от утайките на хората. Зависи през колко човешки умове е минала любовта. И от човешките мозъци тя носи утайките. Чувствителните хора усещат някой път, че любовта не е такава, каквато са я очаквали. Тогава трябва да се филтрира. Знаете ли колко мъчно се филтрира любовта?

Вземете идейната любов на Христа, която слиза от Божествения свят. Той е бил богат и всичкото си богатство раздал, за да изкупи света, за да помогне на света. И после взема един робски образ и се излага на унижение, преследване. Всички онези религиозни хора, които са на чин, Му

приписват работи верни и неверни. Колко от нещата, които приписаха в Негово време, бяха верни? Присмиваха Му се. Казваха Му: „Той заблуждава народа, нарушава Мойсеевия закон и пророците и пр.“ Като че пророците и Мойсей седят по-високо от Него. А пък онези вземат пророците и Мойсея за авторитет. Често ние казваме: „Той не постъпва по любовта.“ Какво е правото да се постъпва по любов? Това е една смътна идея. Какво значи да постъпваш по любов? Че този човек не ни е дал това, което ние очакваме. Щом ни даде това, което ние искаме, казваме, че е постъпил по любов. А ако не го даде, казваме, че не е постъпил по любов. Но това са наши понятия.

Да допуснем, че един съвременен професор християнин отива да предава на студентите си една лекция, а пък ти искаш той да ти услужи. Ти трябва да го спреш по пътя, и той не трябва да си държи лекцията, за да ти услужи. Представете си, че ти си млада мома и се развързали обущата ти и искаш той да се спре и да ти свърже обущата. Питам: защо тази мома си е турила тези връзки? И моите обуща са свързани. Връзвам ги, защото, ако не ги свързвам, ще излязат обущата из краката ми. А без тези връзки те ще са халтави и ще излязат. Младата мома да свърже обущата си с една хубава връзка. И ще погледне някой обущата ѝ, че хубаво ги е свързала. Има особен начин за това. Аз още не знам как да ги свързвам. Аз ги свързвам един път, а пък трябва по два пъти да ги връзвам, така че да седят равномерно от двете срани, като рогчета седят от двете страни, както вратовръзката на мъжете. Ако професорът ти свърже обувките, щеше да бъде хубаво, обаче ако знае, но ако не знае, ще ти каже: „И да искам да ти услужа, не мога.“ Срещаш една мома, тя иска да бъде мома млада, червендалеста. Тя сега е малко пожълтяла. Представете си, че аз съм професор и отивам да държа лекция. И козметическите работи аз не ги нося със себе си. Нямам ги. Но тя ме срещне и ми каже: „Моля, услужи ми с козметически средства.“ Но, представете си, че аз живея четири километра далеч от града и ако отида да взема козметическите средства и да ги донеса, и аз ще загубя, и тя ще загуби. И ѝ казвам: „И без тази козметика ще стане.“ Представете си друго едно положение. Срещаш едного, и ти си носиш хубав хляб. Даваш му едно парче, но той казва: „Да има една чашка червено винце.“ Виното нищо няма да му даде, но той го иска. Сега ти четири километра трябва да се върнеш, за да вземеш вино и да му дадеш. Някой път ние сме много взискателни за неща ненужни. В Божествения свят обръщат внимание само на нужните неща. За хубавия хляб, да. Той е нужен. И ако ти си жаден, една чаша вода би била на място. Но една чаша вино не е на място. И без него може.

При сегашните условия вие проучвате законите на любовта. С любовния свят вие се занимавате така, както с лотарийните билети. Любовта не е

лотариен билет. В любовта всички номера печелят. Няма номер в любовта, който да не печели. И печели повече, отколкото искаш. Най-малкият номер носи по-голяма печалба, отколкото се очаква. Единствената лотария, в която всички билети печелят повече, отколкото очакваш, това е любовта. Любовта е това, в което всичките билети печелят повече, отколкото очакваш. Повече от един милион. В обикновената лотария най-голямата печалба е един милион. А пък при любовта най-малката печалба е повече от един милион. Струва си да вземеш билет от такава лотария. В сегашната лотария някои казват: „Искам да взема милиона." Можеш. Когато купя всичките билети, тогава ще взема милиона. Но тогава аз ще платя повече, отколкото ще спечеля. Ще дам пет–шест милиона повече. Онези, които са създали лотарийните билети са били по-умни. Те знаят своите сметки. Аз употребявам тези примери като едно изяснение. Любовта може да се изясни и по друг начин.

Човек, който не знае как да люби хората, петни себе си. Нищо повече. Неразбраната любов, най-първо, опетнява този, през когото минава, а пък разбраната любов облагородява. Под думата разбрана любов аз разбирам любовта чиста, такава, каквато е излязла от Бога, така, както е излязла от Първия извор. Ако я приемеш любовта такава, то ти се повдигаш, а инак слизаш, и остава в тебе любовна кал. И много мъчно се чисти любовната кал. Човек любовната обида мъчно прощава. Да пази Господ от това, онзи, който те обича, ти да го обидиш. Любовта не допуща обида. В любовта онзи, който те обича, не може да те обиди. И ние някой път мислим, че някой, който ни е обичал, ни е обиждал. Не е право. Онзи, който ни обича, не може да ни обижда. И защо ще ни обиди? Не можем да допуснем, че Бог иска да ни обиди в нещо, да ни унижи. Бог, Който е създал човека, да иска да го унижи? Невъзможно е това. Бог иска да изправи човека, да го повдигне, а не да го унижи.

Да кажем, че ти си сиромах. Хилав си, нямаш къща и мислиш, че Бог за тебе не мисли. Ние не разбираме Божиите блага. Най-първо, в любовта има вече съединяване на човешката душа с човешкия дух. Това е Божествената любов. Първичното на човешкия ум и сърце, това е проявление на Божията любов. Това са дарове, които Бог ни е дал. Умът е син на човешкия дух, а сърцето е дъщеря на човешката душа. В един дом, каквато роля играят синът и дъщерята, такава роля играят в духовния живот умът и сърцето. Сърцето дава мекота. Умът е свързан с по-гъста материя. Сърцето е свързано със светлината, с топлината, а умът е свързан с човешкия студ. Мозъкът има много ниска температура. Ако остане да обичаме умствено, ако някой умствено го обича, вие ще замръзнете. Само с ума щяхме да бъдем чисти като снега, но студени. А на този сняг нищо не расте. Казваме: „Да бъдем чисти." Но ако сме чисти, както снегът.

Сега ще ви говоря за една любов, която има отношение не само към човека, но и към целокупния човек. Любовта има отношение към човешката душа, към човешкия дух, към човешкия ум и сърце и към целия организъм френологически. Ако ние сме приели Божията любов, така както сега слиза, както се проявява, щяхме да бъдем здрави, добри. Сърцето ни, умът ни, душата ни, духът ни щяха да бъдат здрави, и тези тъмни точки в живота, които преминаваме, щяха да бъдат по-малки. То не може без промени. Страданията в света от моето гледище са една фаза. Някой път промените са големи и вследствие на това не можем да ги изнесем. Някой път температурата може да е толкова голяма, че да не можеш да издържиш. Като стане сто градуса, сто и двайсет градуса, какво ще правиш? Ти ще почнеш да се задушаваш при сто и двайсет градуса.

Та казвам, всинца ние трябва да бъдем носители на Божествената любов в света. Някой път вие говорите за ангелите. Но знаете ли какви същества са ангелите? Колко са знатни, каква интелигентност имат? Колко са досетливи? Един ангел, като се доближи до тебе, той знае от какво имаш нужда и запълня всичките ти нужди. Но понеже човек е лаком, той иска да знае повече и тогаз, щом дойде ангелът, ти ще се простреш на земята. Значи ти си взел в този случай повече, отколкото трябва. Ти при един малък товар ще издържаш, но при голям товар ще се простреш на земята. Защото си взел повече, отколкото можеш да издържиш. Любовта, понеже има силни трептения, и когато дойде в човека, който е слаб, то нервната му система не е в състояние да издържи трептенията на любовта. Затова при закона на любовта трябва да се калява постоянно нервната система. Вие искате да дойде Божията любов. Любовта трябва да дойде както светлината, отначало по-малка и постепенно по-голяма. Както при зазоряването. И човек постоянно трябва да се приспособява. И човек трябва да цени и ако не я цени, образува се най-лошото състояние. Например съмнение. Например съмняваш се дали те обича някой, или не, или мислиш, че той обича повече някого другиго, отколкото тебе.

Какъв закон има в света, който регулира любовта? Любовта няма никакъв закон. Ние сме направили тези закони. Онзи хлебар изважда хляб. Има, да кажем, трима души хлебари. Единият от тях меси хубав хляб. Вади хляб, хубав по форма и по съдържание, и по хранителност. Тогава аз отивам при този хлебар, и вземам от него хляб. Но ти казваш: „Ти при нас не идваш.“ Онзи изважда хубав хляб. И аз го ценя. А пък другите не изваждат хубав хляб. И казвам: „Като почнете да изваждате хубав хляб, и при вас ще идвам.“

Ако обичаш някого, има за какво да го обичате. В градината има повече

плод – отиват повече хора. Като идеш при някого, и той като те съпосрещне със сладки думи, повече го обичаш. Ако те хука днес, утре, можеш ли да го обичаш, като те хука постоянно? По-мъчно може да се обича.

Аз гледам самия живот, както е сега в света. Най-първо, двамата млади, скоро оженени, много добре се обичат. Той е взел месо и го носи вкъщи. Тя погледне месото и казва: „Не е хубаво месото." Нему му стане мъчно. Той купил лук и донесе. Тя казва: „Не е хубав лукът." Донесе чесън. Тя казва: „Не е хубав чесънът. Не са големи главите му." Днес намери махана, утре намери махана, и всичката любов изчезне. А пък тя, като види месото, да каже: „Много хубаво е месото." И тогава ще му падне мед на сърцето. Той купи някоя дреха, и тя казва: „Не е хубава." Пак нещо го резне. Цветът не е хубав. Не така. А тя да каже: „По-хубава дреха от тази нямам." Важна е любовта, която е вложена в дрехата. Ти гледай любовта, която е вложил, а не самата дреха. А пък тя казва: „Не е хубава дрехата. Избелява ѝ цветът." И пак го резне по сърцето. Щом избелява цветът ѝ, тя да го боядиса пак. Да вземе дрехата, да я тури в своя кюп и да я боядиса, както тя иска.

Това сега са аналогии. Ние не разсъждаваме правилно. Има много работи да решим. Срещал съм някои да казват: „Аз знам да пея." Че знаеш да пееш, знаеш, но за мене пеенето има три мерки. Най-първо, ще те заведа при един болен човек и ако той оздравее, ти добре пееш. Или при някой неразположен – и ако пееш и той се поразположи – ти добре пееш. Или има помрачение на ума и като му пееш, и му светне на ума, тогава добре пееш. Някой казва: „Едва изтърпях пеенето му." Ще дам един анекдот. Отива един виртуоз да дава концерт в Париж. Той свирил дълго време. Всички слушатели излезли от салона и той останал сам да свири. Отива при него вратарят и му казва: „Ти, като свършиш да свириш, вземи ключа и затвори салона." И вратарят си отишъл. Та ние не трябва да дойдем до това положение да ни дадат ключа на салона да затворим ние салона. Не се изисква дълго време да свирим. Трябва да изучаваме малките качества на любовта. Любовта трябва да се разбира в нейните малки изявления. В закона на любовта един човек, който е готов да ти направи една малка услуга, той е готов да ти направи и една голяма услуга. Някой път една малка услуга да направи, е по-мъчно, отколкото да направи една голяма.

Някое дете пише. Учителят дойде при него, вземе и му написва буквата, и после минава нататък. Така този учител ще напише една буква или една дума на ученика и той ще му направи и много други услуги. На този ученик написва, на онзи ученик написва. Аз съм гледал учителката по рисуване, седне при някой ученик, и почне да му коригира рисунката. След това дойдат другите ученици при коригираната рисунка и казват на

ученика: „Тази е по-хубава.“ И на ученика му стане приятно. А пък това е благодарение на учителя. Но това говори за благородството у този учител. Но всички не са така.

Някой път нарисувате картина, поправи я учителят ви и вие се радвате на нея, като че вие сте я нарисували. А всъщност вие сте ученикът, и учителят ви е помогнал.

Във всеки едного от вас има един Онисим, който е роб. И трябва да го помирим с неговия господар. Има известни мисли, известни чувства в нас, които трябва да ги примирим с нашия дух. Духът е господар. Знаете ли колко е мъчно да примирите една мисъл и чувство с духа си? Какво значи да се примирим с Бога? Как ще се примирим? Какво ще дадем на Бога, за да се примирим? Някои казват: „Бог не мисли за мен.“ Някой мисли, че Господ не постъпва добре. Как ще се примири тогава той с Бога?

Допуснете, че вие имате един длъжник тук, на земята. Той дойде при тебе и ти разправя своето положение: „Аз имам всичкото желание да ти платя, но съм голям бедняк, че не мога да ти платя. Заплатата ми е много малка.“ И като дойде този длъжник и ти разправи какво е неговото положение, ти си готов да му направиш една услуга. Но да кажем, той седи горделиво и казва: „Какво ще ми направи той? Да ми прости дълговете.“ Но това е наше схващане.

Защо не можем да изтърпим една бълха? Някой път бълхата е влязла под ризата. И там, дето е влязла, не седи бълхата, но почне да чопли. И ти искаш да идеш някъде, да извадиш ризата и да видиш къде е бълхата. Или някоя въшка седи на главата ти, и тебе те сърби. Тази въшка не е глупава. Тя изпуща известно вещество, известна киселина. И въшката има киселина. Тя има това изкуство да изпуска тази киселина и разтваря кожата, за да може тя да черпи повече. Ти тогава вземеш гребена. Въшката не знае, че ще дойде закон – правото, с гребен ще я вземат и ще я турят в огъня. И смъртно наказание ще има. И тя казва, че много сме жестоки, нямаме никакво търпение, не я оставяме на главата си да седи. Сега това са сравнения. Не е виновата въшката.

Има хора, по които въшките не могат да се качват, понеже тяхната повърхност е толкова гладка, че бълхата или въшката няма къде да се захване. Ако положителната енергия на човека е много голяма, ако мозъкът е динамичен, ако има достатъчно електричество, то достатъчно е да изпратиш електричество в космите си, за да накараш всичките бълхи да избягат. И няма да остане нито една въшка на главата ти. Но като не знаеш това, ще търсиш гребена. Достатъчно е да изпратиш тази сила и да

накараш всичките бълхи да изскочат. Но като нямаш тази сила, трябва да изваждаш ризата и сам да се изчистиш от бълхите.

Аз често съм правил опити. Мога да кажа, че повече от четири–пет пъти съм правил опити с мухите. Някой път съм изваждал мухите с кърпа от стаята и ще ми вземе за това повече от половин час. Но някой път отворя прозореца си и си концентрирам мисълта, всичките мухи да излязат. Изваждам часовника си. Някой път за десет–двайсет минути, и те като овце една след друга си излизат – всички, до една. И нито една муха не остане вкъщи. И си казвам, кое е по-хубаво: с кърпа ли, или с мисълта да ги изгоня? Сега има една друга опасност. Ако ти концентрираш ума си да излязат мухите, то ти имаш приятели, то и твоите приятели ще излязат заедно с мухите. Ти с тази енергия ще изгониш и приятелите си. Защото и те като мухите ще приемат мисълта ти и ще си вървят. Та затова предпочитам кърпата, отколкото да ги пъдя с мисълта си. Като имам приятели, не изпъждам мухите с мисълта си, защото, ако изпъдя мухите, ще изпъдя и приятелите.

Някои работи са лесни. Но лесните работи някой път причиняват неприятности. Ние някой път седим и не знаем в какво седи любовта. В един художник в какво седи художеството? Той четири–пет години рисува картини, и най-после направи изложба. Ако той четири–пет години е мислил и нищо не е нарисувал, няма нищо черно на бяло? Ние, силните хора, какво бихме сложили, нали картини имаме нарисувани? Колко картини на любовта бихте изложили вие? Ти, като си се занимавал пет години с любовта, и не можеш да създадеш едни хубави черти на своето лице? Казваш за някой човек: „Този човек има много хубави устни, много хубави очи.“ Това се дължи на любовта. Любовта създава хубавите очи и хубавото ухо, хубавите уши. Хубавите очи, хубавите косми и пр. се дължат на любовта, която минава от Бога в човека. И ако ние бихме любили, както Бог иска, ние щяхме да приличаме на светии, на ангели и щяхме да бъдем толкова красиви и мощни. А пък сега с нашите съмнения ние ставаме хилави. Щом се усъмниш в любовта си, казваш: „Аз съм разочарован от любовта.“ Ставаш хилав. И от всички чувства да се разочароваш, и от всичко друго, но не и от Божията любов. Дойдеш ли до Божията любов, никакво съмнение да нямаш. Ако искаш да бъдеш здрав, трябва да има нещо в света постоянно. Божията любов да бъде нещо, в което никога да не се съмняваш. И в ангелите, и в светиите можеш да се съмняваш, но в Бога – никога. Има лоши и добри ангели.

Та казвам, аз различавам сега: в човешката любов се допущат много неща неестествени; щом дойдеш до Божественото състояние, трябва да бъдеш съвършен. Казано е: „Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш

небесни." Щом дойдеш до Бога, да ти е приятно, че си се примирил с целия свят. Като отиваш при Бога, какво има да Му се сърдиш? Като отиваш при Бога, не отивай да Му се оплакваш от Драгана, Петкана, Стояна. Безпредметно е това. Безпредметно е да се оплакваш на Бога, че се бият германци и руси. Ако дойде Божията любов, всички тези германци и руси умрели ще възкръснат и ще бъдат здрави. Ако дойде Божията любов, всички мъртви ще възкръснат. Мъртвите хора ще станат красиви, а лошите хора – добри. Но като дойде любовта. Нищо повече.

Тогава има много неща, които губят Божията любов. Ако имате стая със счупени прозорци, зимно време при 25 градуса студ може ли да отоплите стаята си? Ако прозорците на стаята са затворени, ще я отоплите по-скоро, но ако са отворени прозорците, не зная дали ще я отоплите. Та прозорците на нашия ум и сърце не трябва да бъдат счупени.

Ние сме свободни да се примирим както искаме. Някой е беден човек, сиромах. Той е свободен, но той има право да се съмнява, обаче това носи своите последствия, своите сетнини. Ти си свободен, и само по свободата на любовта няма закон. И няма лоши последствия. Няма противоречия.

Божествената любов по това се отличава, че щом достигне до нея противоречие, те престават. До Божията любов има много противоречия, но щом достигнем до любовта, противоречията ще изчезват. Тогава ще видиш добрата страна на нещата. Като пристигнеш в Божествения свят, то е лесна работа, но сега, като сме на земята, какво трябва да се прави? На земята, ако те мъчи някой, трябва да намериш друг, който да те обича. Защото онзи, който те мрази, той ще ти навреди. Той е динамичен. Когато има един, който те изтезава, трябва да се намери друг, който да те обича – по-силен, за да се застъпи за тебе. Онзи, който те мрази, той за тебе съставлява нож, а пък онзи, който те обича, той ще ти стори добро. А някой път ние и сега се измъчваме. Ти седиш и измъчваш сърцето си, седиш и измъчваш ума си. Ако имаш една рана, превържи и остави на организма, той скоро ще заздрави раната. Не се меси в раната. Ако сърцето е направило една погрешка в чувствата ти, ти остави на съзнанието да поправи тази погрешка, ако умът ти е направил една погрешка, той е в състояние да я поправи. Остави го той сам да я поправи. Има някои мъчнотии, които сърцето не може да поправи. Тогава остави на Бога да ги поправи.

ранени сърца, ум и тяло мъчно се живее. А със здраво тяло, здрав ум и здраво сърце лесно се живее.

Апостол Павел се обърна към Филимона много деликатно. Той му пише

деликатно. Аз виждам психологически как цялата епоха израсна пред мене. Той му пише така, че да не го обиди, да не нарани неговото честолюбие, нито да го накърни. Той му пише така: „Ако ме обичаш, тогава направи така от любов към мене.“ И Онисим, като се връща при господаря си Филимона, му занася посланието на апостол Павел. И ако Филимон няма любов, ще постъпи както римляните, ще постъпи както господарят на Епиктета. Той бил роб на римски патриций. И този патриций имал няколко хиляди роби и ги биел. Веднъж патрицият дошъл при Епиктета, а последният седи смирено. Патрицият го хваща и му натиска крака. Епиктет казал: „Господарю, така както натискаш крака ми, ще го счупиш. И тогава аз не ще мога да ти служа.“ Господарят продължава да натиска крака му и го счупил. Римският патриций се трогнал от погрешката на Епиктета и го освободил и му дал една доста крупна сума. Епиктет отишъл в Гърция, където прекарал последните дни на живота си. Колко е мъчно да бъдеш като Епиктета, на когото натискат крака и да го счупят, и да кажеш много спокойно, както е казал Епиктет?

В Америка при обида се разправят много лесно. Когато обидят някого, той не дава другия в съд, а тук в България го дават в съд. Там ще се срещнат и единият ще каже на другия: „Ти си казал обидни думи за мен.“ Ще се боксират. Набият се хубаво, и единият каже: „Още веднъж да си държиш устата затворени.“ После хващат се и се ръкуват. Там двамата се съдят така. А пък тук, в България, с години отиват да се съдят по съдилищата. А американците лесно решават въпроса. Този американски начин по-лесно разрешава въпроси. Слабият не трябва да обижда силния, нищо повече. Глупавият не трябва да критикува умния, нищо повече. Защото не е практично да кажеш на силния човек една обидна дума.

Сега да дойдем до същественото. Аз полагам любовта като една основа, за да се създаде у нас едно здраво тяло, едно здраво сърце, един здрав ум, една мощна душа и един мощен дух. Ако не са тези подбудителни причини, тогава любовта е безпредметна. Казват, да живеем добре и пр. Не. Любовта трябва да ни създаде здрави тела. Трябва да бъдем разположени в сърцето си. Защото тогава можем да възприемем слънчевите енергии. И умът, който е добре разположен, може да възприеме светлината от сърцето. А пък душата, като не е готова, няма да знаеш как да постъпиш в живота си. Няма да знаеш как да ги употребиш без светлината и топлината.

Писанието казва: „Бог толкова възлюби света, щото даде Сина Своего, Единороднаго, за да не погине никой, който вярва в Него, но да има живот вечен.“ Христос какво би казал днес за света, за петстотин милиона християни, които се бият сега? Какво ще каже Христос? Петстотин

милиона християни се бият по правилата на християнството. Снарядите са християнски, аеропланите са християнски и автомобилите, и куршумите са християнски. Какво ще каже Христос, като се бият? Ти казваш: „Защо не дойде Христос да оправи света?“ Ето какво има. Христос казва така: „Мене стари дрехи не Ми трябват вече. Трябват Ми нови дрехи.“ За стари дрехи няма да правя въпрос. Ако намеря някой човек със стари дрехи, ще го облека с нови. Ако той е взел стари обуща и ги е хвърлил и ходи бос, няма нищо. Няма да правим въпрос. Ако си е хвърлил старата шапка, пак няма нищо. Ще му дадем нова шапка, нови обуща. Защо сме хвърлили стария хляб, старите шапки и дрехи? Много естествено – да бъдем сега готови за новото, което иде. Ще хвърлим обущата си или ще ги държим, то е наше право. Всеки да постъпва, както той иска. Но като дойде новото, старото трябва да отстъпи на новото. Старата дреха трябва да отстъпи мястото на новата дреха. Старите обуща, старите шапки, всичко трябва да отстъпи мястото на новите обуща, шапки и дрехи. Всичко старо трябва да излезе и да се облече с ново, в новото.

Така всички ваши стари разбирания за любовта, за правото, трябва да си отидат. Христос казва: „Ако не се отречете от себе си...“, значи от непотребното, от старото да се отрече човек. Ако не се отречем от него, не можем да приемем новото. Не че е лошо старото, но то е непотребно. Със старото другите могат да се ползват. Но ние, в които е дошло новото съзнание на Божествената, новата любов, ние не може да се ползваме със старото вече. Ние ще приемем Божествената любов, която да внесе красота на нашето тяло, на нашия ум, на нашето сърце, на нашата душа и на нашия дух. Няма по-хубаво нещо от това.

Доброта, чистота, красота и разумност в света, това е нужно. Това носи новата любов, която иде в света. Тя разбира това.

Та онеправдания Онисим да го прием и да му дадем свобода. Да не притесняваме нито ума си, нито сърцето си, нито душата си, нито духа си. И да не се съмняваме в Бога. Но като дойдем до Бога, да кажем: „Да бъде волята Ти, да дойде Царството Ти, както горе на небето, така и долу, и да се освети името Ти. “

„Добрата молитва“

Да бъдат отворени очите ни и ушите ни, за да възприемем истината и мъдростта.

Осемнадесето утринно слово
21 февруари 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1943_02_24 Път за свобода
сряда 5 ч. с.

ПЪТ ЗА СВОБОДА

Отче наш
Светъл лъч отгоре слиза

Ще ви прочета от книжката „Опорни точки на живота" само няколко реда на стр. 45 – „Новият свят":

„Душата – храм на Истината, умът – светилище на Мъдростта, сърдцето – олтар на Любовта.

Бог създаде света на светлината за очите, света на слуха – за ушите, света на уханието – за носа, света на словото – за устата, работата – за ръцете, движението – за нозете, тялото – за жилище на душата.

Старият човек беше създаден за живота и за движението.

Новият човек е създаден за Любовта и за знанието".

Трябва да имаме едно правилно схващане. Човек като млад, не знае защо е млад, като е възрастен, не знае защо е възрастен и като стар, не знае защо е стар. Като млад – добре да расте, да стане възрастен. Като възрастен – ще направи нещо и после казва: „Да остарея". Като остарее, казва: „Да умра, да отида в другия свят".

Двор. Двора. Дворце. На български, като турите дворче, значи малък двор. А дворец – значи царски дворец. Като турите накрая -це, означава нещо малко, но означава също и голямо, дето се управлява държавата. Вие трябва да знаете силата на думите, в кой слог* е силата. Силата зависи от един слог. Трябва да знаете къде да турите ударението. Всеки език има свое ударение и не всякога ударението пада еднакво, мени се. При ударението всяка дума има сила в своя слог. Де е ударението на думата Любов? На първия или на втория слог пада ударението?

Човек, докато не разбере музиката правилно, не може да разбере и самия живот. Под думата музика , аз разбирам свобода на живота. Без музика няма свобода на живота. Що е музика? Свобода на живота, възходящ път към Бога. Ако не знаеш как да гледаш, ако не знаеш как да ходиш музикално, защото и в ходенето има музикалност... Като ходи някой път,

някой има музика в хода; друг ходи, няма никаква музика. Ходи, но движенията му са разбъркани. Казвам: музикално трябва да ходите, музикално трябва да говорите. Казвате: „Ние остаряхме“. Вие не разбирате какво значи музика. На всеки народ Бог е дал задача. На българите в духовния свят Бог им даде удължено време и съкратено време. Два вида песни. Гледам удълженото време – те са го удължили повече. Защо е удълженото време? Да туриш всяко нещо на мястото. В съкратеното време на песните, някъде те са ги претрупали, направили са мода. Някой просто ходи, а някои носят натрупани неща по тях. Красотата не седи в натрупването на излишни неща – ако вие направите лицето си много ярко, къщата си замажете с мека червена краска или с много ярка краска. Една мека краска ще произведе приятно впечатление. Ако направите ярки краски, ще подбуждате хората, ще говорят високо. Не туряйте ярки краски, турете мека розова краска. Казвате: „Искаме да бъдем добри“. Под думата доброта, в музиката разбираме, да се установи един ред. Любов – е да турите една нота на мястото. Под думата музкална чистота разбираме – ясно да се вземе този тон, да няма никакви примеси. Взема се един тон, не знаеш дали е „ре“ или „ми“ – помеждината е. „Ре“ означава винаги разумно движение, изходният пункт на движението да бъде разумен. Като отиваш някъде, да имаш цел. Ако нямаш цел, никакво „ре“ не е. Посоката на движението – това е „ре“. Туй „ре“ има свои трептения, точно определен брой трептения. Ако не ги вземеш вярно, ти ще направиш една погрешка. После ще се извиняваш. Не е лошо човек да се извинява. Някой път не е лошо и да се осъжда, но справедлив трябва да бъде, и като се осъжда, и като се извинява. В думата осъждане разбираме – трябва да се оправдаеш. Като се оправдаеш, какво трябва да направиш? Да кажем, закъснял си. Ако си закъснял, ще дадеш един банкет, за да се оправдаеш. Ако беше дошъл навреме, банкет нямаше да дадеш. Понеже си закъснял с 5 минути, за да се оправдаеш, ще дадеш един банкет и ще те извинят другите. Кой няма да ви извини, ако дадете един банкет в сегашните времена? Пет минути си закъснял, като дадеш банкета, ще те извинят, понеже ще има ядене и пиене.

Казвам: да излезем от туй положение. Вие казвате: „Като идем в оня свят, какво ще бъде?“ Ще бъде точно тъй, както на този свят. Ако ти влезеш в училището и не учиш, ще излезеш из училището неучен. Като влезеш в света, какво ще бъде положението? Ще бъде точно такова, каквото е в училището. И там ще си блъскаш главата. Ако не се учиш и там, в света, може да те бракуват. Може да те турят министър, забъркаш работата, снемат те. Турят те учител да възпитаваш, не знаеш как да възпитаваш, снемат те от учителството. Турят те майка да бъдеш, родиш едно дете, второ, трето, измрат децата. Казва: „На пет деца съм майка“. – „Къде са децата?“ – „Отидоха на оня свят“. – „Преди да дойдат при тебе, те бяха на

оня свят. Значи ти си неспособна майка, децата не останаха да живеят при тебе, отидоха да живеят при Бога“. Господ казва: „Аз не искам такива майки“. Те казват: „Наместо да ни научи на Твоите пътища, тя започна да ни приказва за неща, които ги няма“. По някой път вие изгубвате вашата идея. Дошло нещо от Бога, но го забравяме. Защо да го забравим? Казвате: „Не го помня“. Че то е дефект, щом не помниш. Щом ти не помниш, млечна киселина има в ума ти, има тъмнина, не е ясно. Как ще забравиш? Казва: „Половината песен забравих, не я зная“. Половината от 10 ноти забравил. Не трябва да се заблуждаваме. Ние мислим да идем при ангелите, при Христа, да ни даде нещо даром. Хубавите идеи на оня свят може да ни дадат, може да ни дадат една дреха. Може да ни дадат една хубава книга със съдържание, но четеш, четеш, не разбираш нищо. Следователно книгата не е проста, с някакъв роман или разказ, но има съдържателни работи, но ти не ги разбираш. Защо ти е книгата, като не я разбираш? Има хора, дойдат при мене, искат да имат много пари. Някой дойде, иска да има 10 милиона. Защо му са 10 милиона? Майката да има 10 деца, че то е цял товар. Да има [пет] дъщери и пет сина, то е голямо главоболие на сегашните времена. Всяко дете ще ти струва по 500 000. Пет милиона ще ти струва тяхното възпитание. После трябва да търсиш любезна за сина си, любезен за дъщеря си. После на техните деца любезен ще търсиш. Какъв може да бъде? Може да бъде поет, може да бъде философ, може да бъде търговец, може да бъде учител, офицер – всякакъв може да бъде. Може да бъде голям юнак. Тия въпроси, те са решени в Невидимия свят. Човек, който е изпратен от Невидимия свят, всичко му е дадено. Ако трябва да се жени, решено е. Колко класа трябва да свърши, то е определено. Ти си забравил програмата някъде, дойдеш на Земята, направиш нова програма. Като направиш нова програма, нищо не си научил. Дръжте програмата, която Бог ви е дал, че като ви остане свободно време, тогава туряйте вашата програма. Ако вървим по Божествения път, други хора ще имаме. По някой път може да забравиш името на някой твой приятел. Един американски професор забравил своето име. Отива той на пощата и го питат: „Моля, кажете си името“. Той казва: „Извинете, имам работа“. Не казва, че си е забравил името. Тръгнал да пита жена си как му е името. По пътя го среща един негов приятел и му казва: „О, мистър Джон“. – „Благодаря“. Връща се на пощата и си казва името. Питам: един човек, който си е забравил името, не зная дали ще знае какво е предназначението му. Как ще забравиш какво е прадназначението ти? Ти си дошъл на Земята да говориш разумно.

Мене ми разправяше един мой приятел. Баща му казва: „Научи как се пее Отверзётся уста мои“. Казва: „Как бих пял. Създал си моята уста. Разширил си я да бъда положен за всичките хора“. Отворил си устата ми за какво? Отворил си устата ми да ям. Ако ядем, възприемаме блага

Божии. Отворил си устата ми, да даде хваление на Бога. Ти нито ядеш, както трябва, нито хвалиш Бога, както трябва. Целия ден мърмориш, недоволен си. Туй нямаш, онуй нямаш, заплатата ти малка, дрехите не са на свят, окръжаващите хора не са добри. Ти търсиш една нова среда. Когато житото хвърлят на нивата, каква среда има? Като го вземе онзи земеделец, хвърля го. Ще бъде ли доволно житото? То, дето падне, израства и даде плод. Този плод показва колко безкористни трябва да бъдем в живота. Сега се проповядва, че като идем на Небето, какви ще се покажем. Да се покажем със знание. В оня свят не може да се покажем със знание. Онези, които са преди нас, ангелите, знаят повече. Те са участвали, когато светът се е създавал, когато Вселената се е създавала. А вие не сте участвали. Като идеш на оня свят, с какво ще се похвалиш? Кого ще срещнеш? Баща си тук си го срещал, ако срещнеш баща си, от кого ще се оплакваш? Като идеш при баща си, какво ще му занесеш? Ако си син, баща ти от тебе иска Любов. И синът иска от баща си Любов. Ако един баща не може да предаде Любовта, която Бог му е дал, ако един син не може да предаде Любовта, която Бог му е дал, тогава нито синът е син, нито бащата е баща.

Та казвам: туй, което сега имаме, е много добро. То е един капитал. Но вашият капитал, който сега имате, не е в обръщение. Мислите да идете в оня свят, като умрете. Но като дойде да умирате, най-първо ще дойде един страх. Ще треперите какво ще бъде. Ако дойде да умираме, трябва да имаме само една цел. Да умреш, но да идеш да учиш Любовта; да умреш, но да идеш да учиш обичта; да умреш, но да идеш да учиш Истината; да умреш, но да идеш да учиш Новия живот; да умреш, но да идеш да учиш знанието. Да умреш, но да идеш да се мъчиш в оня свят, не разбирам. Мъчение и тук имаме. Защо ще идете да се мъчите в оня свят? Животът там трябва да използваме. Ако този живот, който сега имаме, не използваме, как ще използваме другия, в оня свят? Ако един ученик не може да използва първите правила на музиката, как ще използва последните? Под думата музика разбирам, човек като говори, като мисли, като се движи, навсякъде трябва да бъде музикален. Ти вървиш, пък няма никаква музика в движенията ти. Аз говоря за подмладяването. Бог внесе музиката. Спасението иде от музиката. Любовта е музикален свят. И в мислите, и в чувствата, и в действията на волята, всичко наоколо да бъде музикално, всичко да бъде отмерено, да върви в музиката. Пеенето, което сега пеят хората, то е изкусно. Самата музика това е най-хубавата форма на онзи живот, който трябва да проявяваме. Ако ние не можем да възприемем Божествения живот, който е музикален, като отправим очите си към небето, ще видим, че то е пиеса, всичките звезди са ноти на Божествената хармония. Когато вятърът духа, когато реките текат, когато растенията растат, ако имаме развит слух, ще чуваме цяла музика. Когато

цветята растат, хората чуват пуканица. Това са музикални тонове, които нашето ухо не може да схване.

Ако вие всички тук бяхте доволни, какви щяхте да бъдете? В какво седи доволството? Да не мислиш какво ще вземеш, но да мислиш какво ще дадеш. Да не мислиш колко ще дадеш, но както един извор дава, един поток дава, така да дадеш от себе си. Да ти е приятно, че можеш да дадеш. Искаш да пееш. Още като речеш да пееш, ще излезе песента. Хиляди песни има, които можеш да пееш. Хиляди песни има в миналото, които сте пели и забравили сте. Някои от тези песни за бъдеще ще забравите. Коя песен ще остане при вас? Първото пробуждане е песента за яденето: „Аз искам сладко да ям". Първата песен е, когато детето заплаква, майката го туря на своята гръд, тури го на лявата гръд и казва: „Каквото Господ е определил, ще ти дам". Тури го на дясната страна, казва: „Каквото Баща ти турил, ще ти дам". Тя му дава от силата, която майката има и бащата има. Лявата страна е женска, дясната страна е мъжка. Едновременно в жената – и мъжът, и жената подуват. Казват, че само жената подува. Не е вярно. Дясната страна е мъжка. Мъжът подува. Лявата страна е женска, жената подува. В дясната ръка мъжът работи, в лявата ръка жената работи. В левия крак жената ходи, в десния крак мъжът ходи. Казва: „Аз съм жена". Като жена, в женската форма, жената е на първи план, мъжът е на втори план. В мъжката форма, мъжът е на първи план, жената е на втори план. В женската форма, мъжът е на заден план. В мъжката форма, жената е на заден план. И жената трябва да се учи, и мъжът трябва да се учи. И тогава в семейството имате майка, баща, деца. Майката и бащата се учат от децата. Бог изпраща децата за предметно учение за бащата и майката. Майката, чрез тези деца, ще се научи какво нещо е Любовта. Бащата, чрез децата, ще се научи какво нещо е Любовта. Чрез пеенето ще се научиш до каква степен сме дошли. Като пеем, проверяваме до каква степен сме дошли в разбирането. Някъде виждаме, мъжът взел надмощие, някой път виждаме, жената взела надмощие. Трябва да си хармонират, трябва да се допълват. Вие пеете сопран, други пее тенор, трябва съвпадение на гласовете. Трябва да се съединят вълните на сопрановото пеене с вълните на теноровото пеене. Трябва да се допълнят. Двама души, които са изпели нещо, ще има изтъкано нещо хубаво, или може да има нещо ушито. Та казвам: трудна работа е. Може да ви говоря за изкуството, но да ви нарисувам нещо на дъската, е трудно. Може да ви говоря за някой виртуоз, но трудна работа е да свиря. Трябва да се учим от някои хора. Всеки един човек трябва да ни бъде предметно учение.

Изсвирете „Аз мога да любя".

Сегашният човешки ум, както е направен, три линии има.

Наблюдателният ум на човека не е музикален. Той не е приготвен за музика. Музиката започва с духовните способности, тъй наречените литературни способности. Музиката е граница между творческия ум и мислещия ум. За да разберем отвън творческия ум, трябва музика. Тя е метод за подигането на живота. Трябва да говориш правилно. Трябва да знаеш къде да туриш един глагол. Глаголът показва туй, което правиш, на кое място трябва да го туриш, на кое място трябва да туриш прилагателното, местоимението, съюза. Съществителните имена са дошли най-после в езика. Най-новите думи са съществителните имена, най-старите са съюзите. След тях идат глаголите. Другите са предпоставка. Цялата реч трябва музикално да я поставиш. Колко мъчно е да пишеш правилно, да говориш правилно. Имаме една задача – като говориш, да ти е приятно, като пееш, да ти е приятно. Подбудителната причина трябва да бъде съзнанието на онази Любов. Като речеш да пееш, да слушаш как пеят другите. Някой път, пролетно време, минавате и слушате как пее славеят или чучулигата как пее, може да слушате и млекопитаещите. В рибите няма никакво пеене. Музика има в птиците. То е мислещият живот. Човек, като започне да мисли, става музикален. Под музика не разбирайте само пеенето. Мисълта е музикална. Хубавите мисли са музикални, хубавите чувства са музикални. Ако няма музика в мисълта, не е приетo от Бога. Тогава ще пеете по два начина: по съкратеното време и по удълженото време. Вие сте слушали удълженото време. И турците имат удължено време. Удълженото време в турците се дължи на сърдцето, а у българина се дължи на неговата воля. Българинът е дошъл, да възпитава в себе си твърдостта. Българинът е от най-твърдите. Няма народ, да е тъй твърд, както българинът. Разправят един анекдот. Събрали се англичани, турци и имало един българин. Имало един гадател, който казал на българина: „Ти си от едно племе на Европа, което е много упорито, друго племе като него няма, много проклето“. Клет значи турен в тесни условия. Българинът трябва да възпита своята упоритост, като каже нещо, не може да се пречупи. Твърдостта е един от елементите на волята. Тя е един Божествен елемент. Когато иска да туря дирек, от Божествения свят Бог изпраща българин да викат. Никакъв дирек без българин в света не може да се тури. Ако иска някой да бъде твърд, българин трябва да бъде. Казвам: не е лоша твърдостта, но тази твърдост трябва да бъде разумна. Щом сме разумни, не се мърдаме. Щом сме неразумни, отстъпваме. Всяко нещо, което турим на място, да не отстъпваме. Щом сме турили на мястото, може да се преместим няколко сантиметра. Щом дойде точно на мястото, казва: „Не се мърдам“. Един американец имал навик да увеличава нещата, никога не ги турял такива, каквито са. Той бил проповедник и понеже знаел този свой навик, че много преувеличава, казал на един свой приятел: „Когато чуеш, че преувеличавам, да направиш един знак с ръката“. Проповядвал той за Самсона, че Самсон хванал лисици, но казал, че тия лисици имали

много дълги опашки. Не са като сегашните, имали по 4 метра дълги опашки. Приятелят му направил знак с ръката. Той казал: „Вижда ми се, че 4 метра са много дълги, трябва да са били около три метра“. Онзи пак направил знак с ръката. Проповедникът ги намалил на два метра, на един метър и като дошъл до половин метър дълга опашка, казал: „Не смалявам повече“. Щом дойдем до същността, не смаляваме. И така той от 4 метра дошъл до половин метър. Да дойдем до онова положение, което Бог е определил. Няма по-хубаво нещо – да е поставен човек на мястото, дето Бог го е поставил. Тогава ти чувстваш вътрешна радост. Щом дойдеш на мястото, дето Бог те е поставил, ти чувстваш радост. Щом не чувстваш радост, ти не си на мястото. Мислиш за някой предмет, радваш се, на място е. Остани там, не се смущавай. Казвате: „Какво ще стане с нас?“ Не трябва да се смущавате. Всичко, каквото Бог е направилq ще бъде за Добро. В Бога няма обратни решения. Само като не виждаме, казваме: „Какво ще стане?“ Нашият живот ще се оправи. Ние сме малки деца, ще пораснем, ще станем възрастни, ще остареем. Ще станем стари дядо и стара баба. Ще се намерим в една форма, много по-хубава отколкото сега. Едно време сме били много по-красиви, отколкото сега. Въпрос е: какъв е бил първият човек? Първата жена е била много красива. За да има красота, човек трябва да бъде музикален. Във всичките мускули музикално трябва да тече Божествената енергия. Когато станем отзвук на светиите, на Божествените гении, на музикалните гении, на всичко, което Бог е създал в света, веднага ще се хармонизира тялото ни. По някой път искаме да се смирим. Какво значи смирение? Някой си навождат главата. Навождането значи: аз, големият човек, да имам снисхождение към малките същества. Минава мравята, да не я стъпчеш. Господ казва: „Понеже не тъпчеш мравята, и Аз ще постъпя по същия начин“. Ти минаваш, стъпиш на мравята, тогава и Господ ще стъпи отгоре ти. Казваме: „Да бъдем смирени пред Бога“. Смирение е да бъдем снизходителни към ония, малките същества. Как ще постъпим спрямо долните същества, така Господ ще постъпи и към нас.

Пееш – да пееш с Любов. Мислиш – да мислиш с Любов. Работиш – да работиш с Любов. Каквато и да е работа, да я свършиш с радост. Ние очакваме да станем възрастни. Гледам, една сестра казва: „Дано да оздравея, да работя“. Тя станала 80-90 годишна, сега ще работи. Когато е била за работа, не е работила. Сега да каже: „Господи, освободи ме от туй тяло, дай ми нова форма, в която да работя“. Сега, докато имаме Божественото, да не изпускаме условията. Да не оставяме работата за утрешния ден – да мислим, че утрешният ден ще бъде по-добър. Днешният ден е добър. Утрешният ден, ако е добър, добре. Дотогава, докато имаме съзнание, да благодарим за всеки ден на Бога. [В] сърдцето на Бога има нещо хубаво заради нас. Господ не е, както са хората. Той има нещо за всеки едного от нас, който изпълнява Волята Му и който Го обича.

Той има нещо много хубаво и ние трябва да чакаме. Той ще дойде не след 1000 години, може днес да дойде, може утре да дойде. Туй, Божественото, като дойде, да чакаме. То като дойде, ние ще бъдем сътрудници на Доброто в света. Тогава няма да мисля, че аз работя. Мен ще ми бъде радостно и всичките други да работят. Ако всичките пеете хубаво, да бъдат гласовете ви ангелски, да бъдат лицата ви ангелски, да бъде хода ви ангелски. То е хубавото – да срещаш ангели навсякъде. Под думата ангел се разбира същество разумно. Като го срещнеш, няма никаква задна мисъл в погледа му, няма никаква задна мисъл в говора му. Поздрави те и казва: „Бог с тебе“. И той излиза по работа. Всички ние да знаем целта, за която сме пратени на Земята. Тя е да бъдем изразители на Божията Любов.

Сега ще ви кажа какво е удълженото време. Между многото работи, които не са ми влизали в работа, занимавал съм се с неща, които не ми бяха в работа. Сега ще ви свиря туй, което не ми е било в работа. Четири мотива са останали от удълженото време в аналите на музиката, в българския народ. Удълженото време българинът го е удължил повече, отколкото трябва. (Учителя свири тъжен български мотив.) Най-първо българинът се оплаква, че светлите години на неговата младост са изчезнали. После казва: „Идат тия, същите дни. Няма да изгубвам времето, както едно време. Няма да ме лъжат вече, както съм твърд, ще бъда твърд на мястото. Като работя, ще бъда на мястото“. По-напред мислил, че всичко можел да направи. (Учителя свири.) Тези, късите вълни, по-далеч отиват. (Учителя пак свири тихо.) Аз съм дал толкова модели за здраве, за хубави мисли, за хубави чувства, за хубави постъпки, здрави да бъдете, богати да бъдете, поети да бъдете. Модели съм дал. Имате песента „Давай, давай“. В песента „Изгрява Слънцето“ трябва да се даде ритъм. Появяването на светлината не е бързо. Изгряването става постепенно. Светлината е бърза, но появяването не е бързо. Трябва да турите не че само изгрява Слънцето, но носи блага. (Учителя пее: „Изгрява светлината, носи благост за живота тя, благост за живота, за душата“.) Мекота се предава там. Ако искате да дадете сила на „Изгрява Слънцето“, показва само факта, когато изгрява Слънцето. Как раздава благата, без да влизате в тия блага, оставете всеки човек да мисли за себе си. (Учителя пее: „Разширил си устата ми, Господи. Научил си ме добре да говоря на своите ближни. Ще ходя в живота и ще говоря Божията Истина. Няма да престъпвам Твоя закон, който си вложил вътре в мене. Ще пазя светлите мисли на ума си. Ще пазя чистите свои чувства и ще постъпвам тъй, както Ти си пожелал“.) Като ме слуша Господ да види, че говоря тъй, както е, не само да говоря, но и да правя. Няма по-хубаво нещо, да бъдем чисти като Бог. Ние да бъдем чисти, пък Бог е свят. Чистотата е за нас, а светостта е за Бога. Както Бог е свят, ние да бъдем чисти. И Той в своята святост, като освети водата, да види, че ние сме чисти. Тази светлина, която излиза от Него, показва, че водата е чиста. Да бъдем чисти

по ум, чисти по сърдце и чисти по дух. Като мислех да ви свиря, казвам защо ще свиря? Не искам да повикам някого, да ви свири. Какво ще ви свири той? Аз, като съм разбрал, да ви свиря добре. Като ви свири някой, може да направи погрешка. Ако направи друг погрешка, ще каже, че той не може да свири. Като вършим Волята Божия, да я вършим сами добре, да не викаме някой да я свърши, че да го обвиняваме. Ако направим погрешка, да се радваме, понеже, който направи погрешка и я поправи, два пъти повече печели. Който прави погрешка и я поправи, не губи.

Сега българинът се е подобрил в музикално отношение. Казвам: не продължавайте времето. Толкоз, колкото е удължено, на място е. Не го съкратявайте повече. Съкратеното и удълженото време да ги пазим сега. Да не удължаваме повече и да не съкратяваме повече. Правиш едно Добро, не го удължавай, но и не бързай. Нито по-напред, нито по-после, да го направиш точно навреме. Като видиш човек, да не погледнеш в последния момент. Като го лекуваш, да бъде точно навреме. Не когато е умрял. Сега всичко правете навреме. Каквото правите, най-първо мислете. Помислете как Бог е създал света и почувствайте какво съдържание има в него. После да се зарадвате, че имате нещо да придобиете. Светът е създаден за нас. Благото за всички хора е и наше благо, и нашето благо е благо за всичките хора. Божието благо е благо за нас. И нашето благо е благо за нас. Ако живеем добре, е благо за Бога. Всички хора като живеят добре, е за наше благо. На всеки, който пее, давайте внимание. Ако бихте се вслушали един в друг, щяхте да пеете по-хубаво. Слушайте всеки, който пее, давайте внимание. Казвате: „Той не пее добре“. Тази погрешка може да е у тебе. Ти като речеш да пееш, няма да пееш по-хубаво. Ти мислиш, като видиш един товар, че можеш да го вдигнеш, но ти не можеш да го вдигнеш. Пеенето, музиката вземете като Божие благо. Да бъде човек музикален, значи да бъде свободен. Музиката е път за свобода. Музиката е път за човешкия ум, музиката е път за човешкото сърдце, път за душата. Музиката е Божествен път. Когато светът се създаваше, ангелите пееха. И сега светът, който се създава, ангелите пеят. Ние трябва да вземем участие. Музиката е Божие благо, което трябва да оценим. Музиката, тъй както сега се употребява, то е изкуство. Музика е да бъдем свободни в нашия ум, свободни в нашите чувства, свободни в нашия дух. Като дойдем, да усещаме, че има защо да живеем. Само по този музикален път, старият може да стане млад и младият да стане възрастен. Сега вие седите и казвате: „Остаряхме“. Стари хора ни трябват нас. Старите дървета струват за градеж. Когато видите някое старо дърво, него секат. Стари дървета на по сто години, които са, тях секат за градеж. Вашите здрави мисли и чувства са потребни за света. Старият човек има много устойчиви чувства. Ако искаш пластичност, търси го в младия, огъва се. Ако искаш устойчивост, търси я у стария. Няма по-хубаво нещо в света – да

възприемем Божията светлина, Божията топлина, Божията сила. Да чувстваме Божието присъствие в нашия живот навсякъде. Да чувстваш, че с тебе присъства нещо хубаво. Каквото правиш, да го правиш с радост. Ядете ли, пиете ли, спите ли, ставате ли, каквото правите, да го правите от Любов към Бога.

Нека да използваме условията и благословенията, които Бог има към нас. За благата, които ни е дал, да Му благодарим. Това е заслугата!

Добрата молитва

23 -та лекция от Учителя, държана
на 24.II.1943 г. сряда 5 ч. с., Изгрев.

1943_02_26 Добро и зло
Лекция на Младежкия окултен клас

ДОБРО И ЗЛО

Отче наш Изгрява слънцето

Първата част в тази песен е за ума. "Изгрява слънцето" е за ума. Като храна е. Другото,"Сила жива", то е за сърцето, да се обнови. Ритъмът трябва да се измени. Как си представяте "Сила жива"? Как "Изгрява слънцето"? То не изскача изведнъж. Трябва да се даде подтик на светлината. Едновременно имате движението на слънцето и на светлината, която приемате. Образ трябва да имате, за да се ползувате. Като пеете, слънцето като изгрява, няма го в ума, излиза само гласа. От ума трябва да мине в ларинкса. Я изпейте още веднъж. Като пеете, да почувствувате, че слънцето изгрява и като пеете "сила жива, „ и нея да почувствувате. Умът трябва да вземе участие в светлината, а сърцето – в "сила жива". Първото най-просто правило. Една песен преди да я обичате, не я пейте. Може да изучавате, каквото искате в музиката, но песен, която човек не обича, не може да пее. Ако с ума си не можеш да видиш красотата на една песен и ако със сърцето си не можеш да усетиш красотата на песента, не можеш да пееш. Едно много просто правило. Всичките добри певци, които не обичат песните, много изкуствено излизат. В песента думите "носи радост за живота" - там е по-живо. "Изгрява слънцето, праща светлина, носи радост" - ти ще почувстваш, то не е равнина. Този, който носи радост, е пъргав, всички познават, че носи радост. Без любов не може да пеете "Изгрява слънцето".

=Доброта

=Чистота

=Красота

=Разумност

На какво е равна добротата? Казвам "добър човек". Един тон, за да бъде добър, трябва да бъде плътен. Плътният тон е чист. Вие, за пример, успокойте се и произнесете три пъти думата "доброта". Вижте какво ще почувствате? Да не е занят умът ви? Като произнесете думата, ще имате един усет. Може би тук в слънчевия възел ще почувствувате нещо, защото добротата не може да се учи теоретически. Добротата трябва да я обичаш.

Няма никакво съдържание, ако не я обичаш, само като кажеш "доброта". Туй, което човек е опитал, е добро. Туй, което не си опитал, не е добро. Динята като си ял, можеш да кажеш, че е добра. Но без да си ял, не можеш да кажеш, че е добра динята. Думата "чистота" е в човешките чувства. Чистотата разбира да няма никакъв примес. Като направим нещо непримесено в доброто вътре, то е чистота. Да кажем, някой път правите добро, давате ябълка някому, но имате задната цел, искате да завържете приятелство. Или вие сте бакалин и докато сте нов, посрещате клиентите си добре. Имате задната цел да ги привлечете. След като ги привлечете, не държите с тях същата обхода, както в началото. Преди да сте се запознали, имате всичкото желание да се обхождате добре, но щом се запознаете, не държите първото правило. Доброто не е добро. Чистотата е вътрешната страна на доброто. Красотата е външната страна на доброто, а пък разумността, това е приложение на добро. Доброто като чистота можеш да го приложиш навсякъде. Доброто като красота можеш да го приложиш навсякъде. Доброто като разумност можеш да го приложиш навсякъде. Казвате: Той е добър, разумен и чист. Казвате: Какъв е оня свят? – Оня свят е свят на доброто. Доброто на земята е плътно. В духовния свят е чисто, в Божествения свят доброто е красиво. Доброто само по себе си е плътно. Туй, което не се мени, е плътно. Казвате: Плът и кръв. Но ако се вземе доброто да представя плът и кръв, които не носят доброто, не може да наследят Царството Божие. Значи една мисъл, за да помогне, трябва да бъде красива, чиста и плътна. Работи някой в умствено отношение и не знае как да усили ума си; ние се обезсилваме. Не знаете как да усилите ума си. За пример, вие не знаете колко пакости правите, когато гледате някого накриво. Вие си правите пакост на себе си. Черната ложа, която е създала това нещо, ти като погледнеш криво, себе си осакатяваш. Няма да гледаш криво. Ти гледаш криво и тебе те гледат криво. Казваш: Нищо не струва. Хубаво, щом нищо не струва, защо го държиш в ума си? Казвате: То е боклук. Ами с този боклук да занимаваш ума си. умно ли е? Най-първо, старайте се да гледате право. Някой път поглеждаш криво. Веднъж ракът казал на сина си: Синко, право да вървиш! Синът казал: Татко, я ми покажи как! - Бащата му показал и синът казва: И аз така ходя. Казва: Гледаш, но нищо не разбираш. Веднага отрязва, авторитет: Нищо не разбираш. Ти от материалните работи щом ти казват, че нищо не разбираш. – Право е, т.е. от глупавите работи нищо не разбирам. Казвам: Много голям глупак си. – То е твое понятие. Аз досега не съм мислил, че съм глупак, ти си първият, който ме считаш глупак. Аз, умният човек, ти никога не си чел моя живот, а казваш, че съм глупак. Прочети книгата на моя живот, не само от външната страна да се произнасяш. Сега какво разбирате под думата "глупак"? – Глу-пак, пакт. Човек, който прави пакт с неразбрани работи, той е глупак. Завързал си приятелство с немислещи хора. Тази гънка на брадата какво показва? Голямо е налягането отвън.

Брадата е издадена навън, значи налягането отвътре е голямо, затова е изпъкнала брадата. В брадата има едни движения. Ако искате да изучавате геометрически главата и лицето, трябва да знаете гънките на челото как са станали. Нищо не е произволно. Външните условия са огънали челото. Тази чупка на носа, показва налягането отвътре. Когато външните и вътрешните условия са уравновесени, човек има умерен характер. Когато вътрешното напрежение и външното налягане се уравновесят, човек има умерен характер. Ако правите научни изследвания, ще видите, че някои път, когато започнете да се дразните, да кипвате, долу носът се сплесква. А когато имате добро разположение, долу носът става по-широк. Като се дразните, става плосък. Щом се изгуби широчината на носа, човек става нервен. Когато носът се заостря, човек е нервен. Когато носът става широк, подобряват се чувствата. Когато ставаш нервен, ще гледаш носът ти да се разшири, за да имаш равновесие. Казвам: Дръжте като правило, не мислете, че доброто само по себе си ще дойде отнякъде, човек трябва да работи върху него. Един широк нос приема повече магнетична сила. Един тънък нос приема повече динамична сила. Когато носът се стеснява, то е сухота, когато носът се разширява, това е влага. Ако е голяма сухотата, нищо не расте, изсъхва. Ако пък е много влажна, всичко гние. Сега равновесие трябва да има. Сухота и влага трябва да дойдат, да стане обмяна, да започне животът. Затова при дишането дишайте дълбоко, за да направите носа си по-широк. Поне с 1/10 от мм да разширите ноздрите. Въздухът за да влезе, трябва да му отворите широка врата. 1/10 от мм като разширите, е достатъчно. Колкото са по-тесни вратите, по-мъчно се влиза. Има едно телце в носа горе – освен, че е тясно, но някой път туй телце като се подуе, запушва канала. Като ви хване хрема, запуши се канала, и съвсем не може да дишате. Човек трябва да е свързал ума си с тия телца. Щом те се разсърдят, запушват носа. Щом не се обхождаш добре с тях, разсърдят се, запуши се носа. Трябва да ги обичаш. Ще се извиниш. Щом обидиш сърцето си, изведнъж се измени пулса. Човек може да обиди сърцето си. Да не обиждаш сърцето, да не обиждаш ума си, да не обиждаш душата си, да не обиждаш духа си и ръката си да не обиждаш, да не казваш: Ръката не струва. Ни най-малко ръката не е виновна.

Забелязвам във всинца ви, като пипам ръцете ви, показват, че чувствата ви са загрубели. Женският елемент в сестрите и братята е груб. Жената в човека е много груба. Мъжът е по-деликатен. Долната част на ръката,

вътрешната страна представя женския принцип, тя трябва да бъде мека. Долната част е груба във всинца ви. Трептенията, които излизат, не са хармонични, груба е ръката ви. Веднага се изменя състоянието. Ако имате разположение, ръката става пластична. Имате доброта, красота, чистота и разумност. Щом е разумна ръката, никога не стяга. Има ръце, които са толкова разумни, че не стягат нищо. Ръката е направена от разумни клетки. Ръката сама по себе си не е разумна, но клетките са разумни. Ако ги оставим да действуват самостоятелно, като че те чувствуват, те знаят повече. Цигуларят ако остави ръцете си, те знаят музиката. Той като ги учи, има препятствия. Като остави на тях, те са музикални. Като иска да се наложи, не върви.

Ние искаме да си наложим волята. Може да си наложиш волята само по закона на Любовта. Ако наложиш волята си без любов, ти вършиш престъпление. Ако наложиш волята си по любов, то е Божествено благо. Нямаш никаква любов, ще наложиш волята си. Да стане тъй, както Господ иска.

Както е направена горната устна на този, той малко дава. Ще направи някаква услуга някому, ще мисли, ще мисли как да го направи. Като рече да му даваш нещо, веднага се противи. Като иска да даде, десет пъти ще мисли. Когато дойде за вземане, веднъж мисли. Когато дава, десет пъти мисли. Казвате: Да мисли някой. – Ти си в доброто, няма какво да мислиш. Щом мислиш колко да даваш, какво добро е? Доброто в света да бъде като извор, да изтича, не го спирай. Постоянно да тече. Не спирайте живота си. Казвате: Какво ще стане от мене? -Така не се говори, какво ще стане от мене. Значи от невидимия свят не знаят какво ще стане от тебе. Казваш: Аз музикант не може да стана. Кой е авторът, те или ти? Ако един голям юнак, който може да носи 150 кг, казва, че не може да носи 10 кила, право ли е? Когато едно дете мисли, че може да вдигне цял чувал и като дойде да го вдигне, казва: Сега не мога, но като стана като бате. Сега съм малък, но като стана като бате, тогава ще вдигна. Вие искате да направите нещо разумно, но не можете. Като не можете да го вдигнете, кажете: Като стана като бате, тогава ще го вдигна. Не си давайте мнението, че нищо няма да стане от вас. Дини и пъпеши на главата ти няма да растат, но все таки в ума ти може да узрее някоя хубава мисъл. Пъпеши и дини не може да узреят на главата ти, но хубави мисли, каквито искаш, може да узреят. На главата дини не може да сееш, тя не ражда дини и пъпеши. Но главата ти, умът ти раждат хубави мисли.

Когато някой пише буквата "ш", първата част е висока, той иска да казва: Ти за мой интерес ще работиш и в края може да излъжеш. Когато на края "ш” - то е повдигнато, значи никаква лъжа не крия, трябва да мислиш

хубаво. Мнозина пишат ш-то в началото по-високо, издават се техните деди и прадеди. Те казват: Ти в началото гледай, пък за края не му мисли. Тъй, както се пише "ш"-то, мяза на един турски ходжа, който имал голямо желание да дава пари с лихва, сто на сто. Иде един при него и казва: Може ли да ми дадеш 200 турски лири? Онзи му казва: Ще ми дадеш ли 100 на 100? Изважда и му дава 200 лири. Той 6 месеца му плащал сто на сто лихва. Пита го: Доволен ли си? Казва: Доволен съм, ами майката? – Майката, казва, остави. Той изял стоте лири за себе си, а другите дал 100 на него за лихвата. Човек, който ви дава 100 на сто, той ще вземе половината за себе си. Малките лихви са за предпочитане. Туй, което принася малък приход, е Божествено. В природата всички работи започват с минимални максими, с най-дребните работи, с тях е създаден светът. Ние, сегашните хора, искаме да започнем с големите работи.

Един учен човек в Германия доказва, че слънцето е студено. Казва, че повърхността на слънцето имало 6000 градуса, но вътре имало студена вода. Тази студена вода, прави петната на слънцето. Прави заключение, че светлината, която светулката издава, като свети, за да се образува тази светлина, трябва да има 1165 градуса. Светулката няма тази топлина, но свети. Казва: Както светулката няма 1165 градуса, студена е, но свети, така и слънцето свети, но е студено. Това е неразбрана работа. Аз ето как считам, че седи въпросът. На повърхността слънцето е магнетично, а вътрешността на слънцето е електрична, студена светлина има вътре, не показва, че има мраз. Има една светлина вътре в природата, която е студена. Всички сили, които вървят по права линия, са студени, а всички, които вървят по крива линия, са топли. Правата линия не показва студенина, но трептенията са особени. Лятно време нали вятърът като духа, се образува хлад. Туй движение ви е приятно. Като се вее, вас ви е приятно туй движение. Този студ не е, който отнема, този студ, е, който подхранва нещата. Електричеството подхранва магнетизма. Аз наричам електричеството потенциално, а магнетизма динамичен. Едно тяло, ако се удари някъде, енергията се превръща в топлина. Вашият магнетизъм, с който сте облечени отвън, той е гънкав, магнетични трябва да бъдете. Представете си, че седите и разрешавате някой въпрос. Допуснете, че разрешавате въпроса, има ли "оня свят" или няма "оня свят". Как ще го докажете? Много проста работа. Щом има "този свят", има и "онзи свят". Какво друго доказателство ще дадете? "Този свят" е от "оня свят". Щом "този свят" го няма, и "онзи свят" го няма. Законът е такъв. Вземете едно дърво. Плодовете му показват, че това дърво е хубаво. Как ще докажете, че дървото е хубаво? Има неща, които може да се доказват, но реалните работи не се доказват. Опити има. То е скъсяване на време. Малко време се изисква да докажеш дали един предмет е горчив или сладък, дали е топъл или студен, дали е добър или не, дали предметът е красив или не. Доброто

се познава. Доброто е топло, злото е студено. Заедно действуват. Доброто като отнема студа на злото, предава му от своята топлина, че го укротява. Същевременно като предава от своята енергия, от студа, и то влияе на доброто. Едно на друго си влияят. Закономерност има, не е нещо произволно. Борбата между доброто и злото е разумна. Има правилна обмяна. Злото каквото дава, дава, за да поумнее. Доброто и то дава, за да поумнее. Когато обмяната е правилна, отношенията са правилни, уравновесени. Когато обмяната не е правилна, когато светът е лош или добър, някой път доброто влага повече, някой път злото влага повече. Туй става и 6 нас. Някой път злото в нас влага повече, ние сме лоши. Някой път доброто влага повече, ние ставаме добри. Добрината ни зависи от това, колко влага доброто. И лошавината ни зависи от това, колко влага злото. Като станеш зъл, злото е вложило повече капитал, ще намалиш кредита му. Ще кажеш: Не ми трябва този кредит. Ще увеличиш кредита на доброто. Сега ще започнеш да си правиш своите теории: ще стана добър, това ще направя, онова ще направя. Цели методи има. Туй, дето няма да го бъде. При 25 градуса под нулата да свириш хубаво, не може. Туй няма да го бъде. При 5,10,15 градуса топлина може да свириш. И при мисълта е същият закон. Когато човек е вкочанясал, не може да мисли. Капиталът на доброто трябва да се увеличи. Това е метод на самовъзпитание. Ръкувате се с едного, ръката му е студена. Ръкувате се с друг пак. Намерете някой ваш приятел, на когото ръката да е топла, и като се ръкувате, да се измени състоянието ви. Някой път усещате, че ръката е по-топла, отколкото трябва. Намерете някой, на когото ръката е студена, ще се уравновеси. Много пъти едно състояние може да го подобрим само с едно ръкуване. Когато ръката е студена, ръкувайте се с някого, на когото ръката е хладна. Ръката му да има повече електричество. Топлата ръка има повече магнетизъм. Зад топлината седи магнетизмът, той е женският елемент. Електричеството е мъжкият елемент. Сега не ги обяснявам. Що е електричеството? – Енергетичният мъж в природата. Що е магнетизъм? – Енергичната жена в природата. Като дойде мъжът, той ще събуди ума, жената дойде, тя ще събуди сърцето, ще даде подтик. Един учил едного да стане богат. Казва: Много хубаво говориш, но да стана богат, дай ми пари назаем. – Изключете всякакви заеми. Когато вършите нещо, никога не очаквайте назаем. Светлината, която ти дава, това е заем. Въздухът, който имаш и ти дава, това е заем. Ние не знаем какво да правим. Искаме заем. Никакъв заем! Разчитай на този заем, който природата ти дава. Разчитайте на Божественото, което сега оперира в дадения случай. Да имаш къща, да имаш пари, обуща, те са второстепенни работи. Разчитай на онова, което влиза в очите, разчитай на онова, което влиза в ушите, разчитай на онова, което влиза в устата, в носа. Туй, което в сегашния момент имаш, на него трябва да разчиташ. Другите неща са второстепенни, но и те са важни. Ако първите неща не оценяваме, и вторите неща ще бъдат безпредметни.

Имайте вяра! Някой казва: Аз се обезверих. То е неразбиране. Като грее слънцето, ако се обезвериш, правиш прегрешение. Докато слънцето изгрява, аз никога няма да се обезверя. Докато вятърът духа, аз никога няма да се обезверя, докато водата тече, аз никога няма да се обезверя. Тази сутрин, ако някой се е обезсърчил, кажете му: Какво си се обезсърчил, слънцето изгрява. Доста кредит има. Вярвайте на онова, което сега функционира в природата, малкото, на което знаете.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

19. Лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя
на 26.II.1943 г. Петък – 5 ч. с.
София – Изгрев

1943_02_28 Трите пътя
утринно слово

ТРИТЕ ПЪТЯ

„Отче наш“
„В начало бе Словото“

Ще прочета тринайсета глава от първото послание към коринтяните.

Тринайсета глава сега трябва да я слушате чрез ухото на търпението. Да имате понятие какво значи да слушате. Тъй както Писанието казва: „Любовта дълго търпи, благосклонна е“, това са обикновени състояния, обикновени работи. Да търпиш е лесно, но да търпиш злото, злия, и разумно да търпиш, това е цяла наука, това е цяло изкуство. Апостол Павел дава характеристика на любовта от умствен характер. Той описва външната страна на любовта, а после ѝ дава и вътрешната страна. Търпението е външната страна. Човек трябва да бъде сляп за погрешките на хората. Няма какво да го обезпокоят погрешките на хората, защото всяка душа, която прави погрешки, тя ги прави за себе си.

Сега искате да знаете какво нещо е светската любов, какво нещо е духовната любов, какво нещо е Божествената любов. В светската любов ти нямаш никакъв товар – той ще те натовари с товар и ще те насърчи ти да носиш товара. Това е светска любов. Ортаклък като направи, като се правят сметките, оставя ти всичко да плащаш. Казва: „Ние нали се обичаме.“ Дълготърпеливият всичко носи. Духовната любов наполовина споделя товара. Божествената любов, като те види, ще те тури на каруцата, ще тури и товара ти. Ти ще седнеш. И този, който те обича, е свободен, и ти си свободен. Говорите за духовна любов. Чудя се каква философия имате. Като говори някой, казва, че разбрал духовното. Пък то не е разбиране. Някой път ние искаме на някои стихове от Писанието да припишем някои свои възгледи. Каквото мислиш, каквото чувстваш, ти градиш в себе си. Както мислиш, както чувстваш, както постъпваш, така и градиш. Тъй както си мислил, такива ще бъдат и резултатите. Има три вида любов. В светската любов хората обръщат внимание, в духовната любов ангелите обръщат внимание, а в Божествената любов Бог обръща внимание. Там, гдето Бог обръща внимание, там е съвършеното, понеже Той е единственият Съвършен. Туй е новото разбиране на любовта.

„Ако говоря с човешки и ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед, що звънти, или кимвал, що дрънка.“ Тоест, ако говоря с човешки и ангелски

езици, хората и ангелите обръщат внимание, а Бог не обръща внимание, нищо не съм. „Ако имам пророчество и зная всичките тайни и всяко знание...“ (Учителят прочете 3, 4, 5, 6 и 7 стих.) Човек, като влезе в духовния свят, човешкото знание и човешките мисли престават. Като влезете в другия свят, вие няма да имате стомах, там по съвсем друг начин ще го чувстват. В духовното тяло материята, която действа, съвсем другояче действа. Вие казвате: „В оня свят ще има ли ядене?“ Има ядене, но не така сготвено, като тук. „Ами месце ще има ли?“ Няма такива неща. Не мислете, че месото е една от най-добрите храни. По-нечиста храна от месото на животните няма. По-нечиста храна от месото от чисто хигиенично гледище няма. (Учителят прочете до края главата.) Надеждата има предвид човешката мисъл, вярата има предвид ангелската мисъл, а любовта – Божествената мисъл.

Изпяхме „Венир Бенир“

Ще ви прочета „Възходящият път“ от книгата „Опорни точки на живота“. (Учителят прочете 22 и част от 23 стр. „...Страдаш, защото си нехаен към разумността.“) Неразумността разбира една секунда, не разбира цял ден да си нехаен. В един момент кажеш някоя дума, която не трябва да я кажеш, нехаен си. Не е тъй в Божествения свят. Всичките неща трябва да са ценни и хубави. Когато продаваш плодове, ти даваш най-хубавите, всичките са здрави. Да продаваш гнили плодове, то е човешка търговия. „Напусни калния път на живота, гдето всичко е в мъгла, и тръгни по възходящия път на любовта.“ Не е лошо човек да събуди надеждата на човешката мисъл. Една трета е необходима за нашето развитие. Една трета е ангелската мисъл и една трета е Божествената, която може да закръгли. Човешката любов, като влезе, ангелската любов и Божествената любов, те създават едно цяло, другояче имаме едностранчиво разбиране на нещата. „Не презирай малките цветенца, които срещаш на пътя си. Не презирай росните капчици, които виждаш по завехналите листа. Не презирай цвъртенето на малките птички, които се разговарят помежду си. Не отхвърляй и най-малката песен на светлината, която весели твоята душа. Не отказвай услугите на малкия бръмбар, който бръмчи около тебе и се моли. И когато кацне на коляното ти, поглади го и му кажи: „Благодаря ти за малката услуга и за малкото благо, което ми носиш.“ Приеми го, като кацне, той идва да ти донесе нещо. Като кацне, трябва да разбираш защо каца. Казваш: „Бръмбар.“ Не е така. „Благодари не за хапливите мухи, които хапят, но за малките бръмбарчета, които милват. Хапливите мухи са лошите хора, а малките бръмбарчета са добрите хора. Говори ясно и отчетливо, не бъди гъгнив.“ Трябва да направите превод.

Някой път, като се наяде човек, не може да мисли. Върху тия работи

трябва да се мисли, трябва да се чувства. Аз толкоз години съм говорил за любовта и гледам колко повърхностно разбирате любовта. Вие разбирате само добра обхода. Големи критици сте станали. Знайте, че мислите не са любовни, че чувствата не са любовни и постъпките не са любовни. Първокласни критици сте. Казвате, че правите различие. Правите различие в любовта, какво нещо е човешката любов. Човешката любов ще те натовари като кон, ще носиш товара си и ще чакаш, докато те разтоварят. Да те товарят и да те разтоварват, това е човешката любов. Ангелската любов е сдружаване. Сдружават се хората, разбират се. А пък Божията любов е освобождаване. Ти ще се освободиш от всичките противоречия, ще бъдеш свободен. За да бъдеш свободен, трябва да бъдеш в света на истината. Някои казват: „Какъв ще бъде Божественият свят?“ Ти след като си ял една храна, дъвкането е човешката любов. След като сдъвчеш, усещаш сладчина, и тази храна влезе в стомаха, то е ангелската любов. След като тази любов се превърне на сокове и ходи по цялото ти тяло, това е Божествената любов. Само с дъвкане на храната не става и със смилането на храната не става, но храната трябва да се разнесе по цялото тяло и всичките тия малки клетки да добият дажбата си, да знаят, че имат един господар, който се е грижил за тях. Ние казваме, че Господ ни е забравил. Ние някой път забравяме краката си, забравяме ръцете си. Някой цял ден се пънка с ръцете си, иска да свърши всичко. Ние измъчваме ръцете си. Някой оперил очите си. Ти разваляш очите си. Този направил нещо – гледаш, онзи направил нещо – гледаш. Не ги гледайте тия работи. Често казвате: „Не ме погледна както трябва, накриво ме погледна.“ Геометрически как ще определите кое е кривото гледане? Даже един гениален художник не може да предаде този поглед. Има един фокус на окото, който художниците мъчно рисуват. Най-трудното в изкуството е да предадеш този фокус на окото. Светлината, която иде от окото, не е хармонична. Казваш: „Лошо ме погледна, жегна ме.“ Във фокуса не е дошъл, и ти на фокуса не може да се поставиш, докато не разбереш любовта. Единственото нещо, което поставя нещата на фокус, то е любовта. Без любов ти не можеш да имаш една наука, която ще ти даде светлина. Ти ще рисуваш, но обикновени картини, няма да бъдат идейни картини. Когато човек е рисувал с любов, идея има. Щом дойде любовта – гениално е. Щом свириш само тъй да мине, или когато говорите без любов – не говорете без любов. Кажи десет, петнайсет, двайсет думи, но с любов. Дойде ти някой приятел, дай му малко хляб, не му давай много да преяде, много готвено не му трябва. Сложи му три ябълки, прясно опечена погача и малко солчица и пипер. Нямало чорбица от доматена супа с ориз, че захар нямало или че бамя не си сготвил, тия работи са съвсем официални.

Аз гледам колко хора не може да се освободят от известни навици. Например всеки говори за търпението. Колко ние губим моментите.

Говори за търпението един евангелски проповедник, доста стар е, той е тука, на земята, още, не е заминал на другия свят. Говори той веднъж, че като умре някой, не трябва да плачем, много хубава проповед държи. След като свършил проповедта, иде една телеграма, че сестрата на жена му умряла, жена му започнала да плаче, и той започнал да плаче. Не че иска да плаче човекът, но той забравил проповедта. И сега ние в търпението мязаме на коне – като го бутнат, рита. Не че конят иска да рита, но хиляди години той се е учил да се пази от ритане. Сега туй дете няма да му направи пакост, но като бутне коня, рита. И ние често сме свикнали за нищо и никакво кой как ни бутне, мислим, че някаква пакост ще ни направи.

Казвам, съзнанието трябва да бъде много будно. Когато дойдох в София, наблюдавах как се качват в трамваите. Гледам, кой иде последен, мушка другите пред него да се качат по-скоро. Първите трябва да вървят напред. Казвам: „Ако се качиш пръв, все ще те мушкат, трябва да вървиш напред." Понеже не исках да ме мушкат, чаках, като се качат всичките, ако остане място заради мене, тогава аз се качвах. Някой път няма място, тръгна пеш. Казвам: „Пеш вървя, но поне никой не ме мушка." Да се кача на трамвая, може би има мушкане. Кое предпочиташ? Предпочитам да ме не мушкат. Да ме мушне някой добър човек, разбирам, но като ме мушне някой лош, развали ми цялото настроение. Та казвам, на трамвая първи не се качвайте, дайте място другите да се качат от съображение да ви не мушкат, нищо повече. Мушкане има не само тук, в България, но и в Америка има мушкане. Ако идете в Америка, като излизат от параход или треновете, като че къщата им се запалила, всичките бягат, тук полекичка вървят. Там по американски бързат. Тези, които са дошли от Европа, особено немците, се отличават, те имат доста голямо благоутробие. Този, който мине, го мушне, онзи, като мине, го мушне, и той тръгне, течението го повлича. Ако остане да ни блъскат хората, толкоз хиляди години сме блъскани, че кой не ни е блъскал: майка ни, баща ни, братята ни, сестрите ни, учителите ни... Какво ще чакаме още да ни блъскат? Сега няма време да оставим да ни блъскат, да научим нещо. Блъскането не носи радост. Останете встрани, не вървете в главното течение.

Сега човек по три начина може да печели нещата. По пътя на надеждата печели, по пътя на вярата печели и по пътя на любовта печели. В дадения случай трябва да бъдеш умен. Ако пътят е необходим на надеждата, дръж този път. Ако този път си го изминал, тогава не се връщай, да го повтаряш. Втория път е на вярата. Ако и този път си го изминал, не се връщай. Влез в пътя на любовта. Минал си веднъж в пътя на надеждата, минал си по пътя на вярата, влез в пътя на любовта. Често се говори за погрешки, че ние се връщаме да проверим нещата. Не се връщай да проверяваш пътя на

надеждата, не се връщай да проверяваш пътя на вярата. Не се връщай да опитваш човешките умове какво мислят и защо мислят. Във вярата не ходи да опитваш какви са умовете на ангелите. Като влезеш в света на любовта, любовта ще хвърли светлина върху света, върху човешкия свят и върху ангелския свят. Тогава ще ви стане ясно. Докато не хвърли любовта светлина, човешкият свят ще бъде непонятен. Противоречията, които са в човешкия живот, не могат да се обяснят по човешки. И по ангелски не може да се обяснят противоречията, защото противоречия имаме и в ангелите. Там светлината и тъмнината са разделени, в хората са смесени. Сега не ви давам правило, то е вече закон на свободата. Когато ни притесняват, казват: „Ти трябва да бъдеш добър.“ То е по човешки. Аз, който съм добър, как трябва да бъда добър? Когато някой ми каже, че трябва да бъда добър, в моя ум ето какво е понятието. Значи аз съм позлатен отгоре и трябва да бъда добър, да гледам да не се изтрие позлатеното, другояче ще изгубя цената. Щом съм златен, няма какво да се боя, като се трие, ще се изяви златото. Но щом съм позлатен, трябва да бъда внимателен. Казват: „Трябва да бъдеш внимателен, трябва да мислиш.“ То е по човешки. Щом влезем в закона на любовта, няма какво да мислим. Да мислиш, от моето гледище, то е насилие. Божествената мисъл, това е най-свободният акт, който съществува в природата. По-голяма свобода от човешката мисъл не съм видял. Ти казваш: „Реката трябва да тече.“ И без да кажеш, тя тече. Приеми нещата, както са, не се мъчи да мислиш. Ти за някого мислиш, като го разбираш. Като не го разбираш, хич не мислиш заради него. Без любов мисъл няма в света. Има такива мисли, но това не е мисъл, то е чувстване, което се мени. Някой казва: „Аз го обичах, пък сега не го обичам.“ Те са човешки работи, неразбрани работи. Казва: „Едно време се обичахме, сега не се обичаме.“ Аз го зная какво е. Едно време ти си бил сиромах, той е бил богат. Обичали сте се, давал ти е пари на заем. Ти си му плащал. Сега и той осиромашал, загазил като тебе, не се обичате. Или и двамата сте станали богати, на високо се държите, нито той взема от тебе, нито ти вземаш от него. На другите давате кредит.

Вие казвате: „Днес много хора дойдоха при мене, това направих, онова направих.“ Аз още считам, че малко съм направил, а моите ученици направили сто пъти повече, отколкото аз съм направил. Смешно е това. Оставете се от тия заблуждения. Казваш: „Много помогнах.“ Освен че не си помогнал, но си заблудил човека. Много хора са идвали при мене и ми казват: „Един ваш ученик така и така ми казваше.“ Казвам: „От друга светлина е говорил, вие не сте го разбрали.“ „Че как да не го разберем?“ Помнете едно нещо: не е хубаво човек да представя Божествената светлина такава, каквато не е. Не е хубаво човек да представя ангелската мисъл такава, каквато не е. Не е хубаво човек да представя човешката мисъл

такава, каквато не е. Не по закон, но по възможност да бъдем по-искрени. Щом усетиш, че някъде си направил една малка погрешка, никой не те вижда, изправи погрешката. Защото животът седи от пробуждането на съзнанието. Колкото съзнанието по-хубаво действа в нас, по-добре е.

Та казвам, когато ти разправят нещо, трябва да отвориш ухото на търпението. Ще ви приведа един анекдот из българския живот. Един българин вземал пари от един богаташ българин. Като плащал, все имал още да плаща, не могъл да изплати дълга. Умира богаташът, остава син му. Синът чел Евангелието и казва на другия българин: „Има да ти разправя нещо, да се не безпокоиш.“ Казва: „Толкоз си дал на баща ми и още толкоз има да даваш. Какво мислиш, имаш ли намерение да плащаш, или и аз да постъпя като баща си?“ Казва: „Че баща ти ми одра кожата.“ Казва: „Аз, ако бях вървял по пътя на баща си, можех да одера две кожи, но понеже четох Евангелието, сега искам да поправя тази погрешка. Пращам ти кожата, която баща ми ти я одрал.“ Връща му колкото баща му му е надвзел. „Да останем по братски, по приятелски да се разберем. То е човещина. Както баща ми е постъпвал, то е негово разбиране. Аз постъпвам по новото разбиране.“

Казвам, по стария начин, в човека има един стар човек, и апостол Павел казва, че старият човек кожа дере, а новият човек е, който плаща за кожата. Казвам, новият човек е, който носи Божествената благост, който дава да се всели в нас и да се подмлади душата. Душата не е стара, но да се подмлади старата дреха на душата. Сега тия работи ги знаете. Някой път знаем работите, имаме да плащаме. Някой път имаш десет лева да плащаш. В джоба си имаш десет лева, дойде да ги иска да платиш, казваш: „Нямам.“ Не че нямаш, имаш десет лева, но имаш съображения. Ако дадеш десетте лева, ще останеш без пет пари. Не че е голямо прегрешение, както казваш, че нямаш. Но като ти поискат парите, бръкни в джоба си и ги дай. По-добре да си с празен джоб и спокоен, отколкото джобът ти да е пълен, да останат десетте лева, но да имаш вече смущения в ума си. Той не че няма, но не иска да даде. Не оставяй едно противоречие, не допущай да носи една мисъл, че ти нямаш желание да дадеш. Направиш каквато и да е погрешка, три начина има, по които човек трябва да се извини. Единият начин е по човешки, другият начин е по ангелски, третият начин е по Божественому. По човешки ще идеш да се изповядаш, по човешки си търсиш един млад да те изповядва. В човешкия свят младите се изповядват, старите не се изповядват. В ангелския свят старите се изповядват, младите не се изповядват. В Божествения свят няма никакви изповеди. Да ви е ясно. В човешкия живот младите се изповядват, в ангелския живот старите се изповядват, а в Божествения живот няма изповеди. Всичко е ясно, намираме, че младият добре се изповядвал и

старият добре се изповядвал. Наместо изповядване приложи онова, което днес по човешки в живота го знаеш. Приложи каквото по ангелски знаеш и приложи каквото по Божественому знаеш. Те са три свята, методите са различни. По човешки по един начин, по ангелски по друг начин, по Божественому по друг начин.

Сега казвам да не мислите, че само по Божественому ще започнем. По човешки, по ангелски и по Бога. За сега сърцето е по човешки, умът е по ангелски, а пък душата е по Бога. Аз вземам душата в най-висшето състояние, свръхсъзнанието. Ти се радваш, че като млад си се изповядвал, ти се радваш, че и като стар си се изповядвал. И на двете изповеди се радваш. Не казваш: „Колко глупаво е било." Радваш се, че като млад си поправил погрешките и че като стар си поправил погрешките. В Божествения свят на любовта всички неща се осмислят.

„Ако говоря с човешки и ангелски езици, а любов нямам", нищо не се ползвам. Тогава казваме, че любовта дълго търпи. Търпението е човешкият свят. Търпението и милосърдието в един свят спадат. Търпението и милосърдието ги свързва любовта. Когато говорим за милосърдието, подразбираме ангелския живот. Когато говорим за търпението, разбираме човешкия живот. Когато говорим за Бога, разбираме, че трябва да ги примирим. Той дълго търпи по отношение на хората. Той знае нашите слабости и всичко дълго търпи, не ни съди. Малки деца сме, неразбрана работа. В дълготърпението не разбира ангелите. Дълготърпението има отношение към хората. Когато сме търпеливи, трябва да знаем, че е към хората.

„Аз мога да любя"

Облечете сърцето си с дрехата на надеждата. Облечете ума си с дрехата на вярата. Облечете душата си с Божията любов. Те са три дрехи, които са необходими за земята. Като влезем в Божествения свят, нас ни трябва само една дреха. Като влезем в ангелския свят, трябват ни две дрехи. А на земята ни трябват три дрехи. Докато сме на земята, трябва да бъде сърцето облечено, умът облечен и душата ни облечена. Тогава няма да треперим, но ще бъдем изправни.

„Добрата молитва"

Деветнадесето утринно слово
28 февруари 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1943_02_28 Мъдростта съгради
неделя, 10 ч. сутринта

МЪДРОСТТА СЪГРАДИ

„Добрата молитва“
„Благост“
Ще прочета 9-а глава от Притчи.
„Блага дума на устата“

Човек в света има да изучава две единици: крайно голямата единица и крайно малката единица – две крайности. Жалкото е, че човек е започнал с голямата единица, опетлал се е. Всички съвременни хора искат големи работи. Кого как срещнеш, казва: „Турете ме да управлявам, всичко ще оправя.“ Като го турят да управлява, всичко забърква. Направи една каша, че хиляди години след туй не може да се оправи.

Вземете еврейския цар Соломон, който имаше 300 жени и 900 наложници. Защо му бяха толкова жени? В природата няма такъв закон. С 900-те наложници той изучаваше лошото в жените, а с 300-та жени изучаваше благородното в жените. Тъй щото му трябваха 900 лоши жени, за да ги изучава и 300 добри жени.

Туй е тълкувание сега. Вие мислите сега, че сте мъже и жени. То е въпрос сега. За да бъде човек жена, за да бъде девица, трябва да има мек елемент. Мекият елемент омекчава всичко в природата. Без меко не може нищо да има. Мъжът силен трябва да бъде. Мъжът без сила нищо не върви. Или на модерен език казано: мъжът е електричен, динамичен, жената е магнетична, огнена, гори, запаля, изгаря чергата на света, отдето мине, на този мъж главня, на онзи мъж, запаля. Двама души се карат някъде – жената е причината. Двама души се намират някъде – жената е причината. Напуснал някой училището – жената е причината. Някой осиромашал – жената е причината. Туй е сега 900-те наложници. Но че се родил някой гений в света – жена е пак причината. Че се е родил някой талант – жена е причината. Че се е родил някой изкусител – жена е причината. Някои хора вземат само едната страна. Има жени на нощта, на тъмнината, има жени на деня. Те се различават по характера. Онези са караяз, черннички, с дебелички устни, а жените на деня са белички, със сини очи.

Не е само до формата. Човек е мислещо същество. Трябва да се определят съществените качества на човека. Кое отличава човека? Светлината, която човек носи в себе си, светлината, която носи в себе си, и силата, която носи

в себе си, възможностите, които носи – то е човекът. Човек без ум що е? Човек без сърце що е? Човек без сила какво е? Без сила той е един индивид, без топлина той е полярна страна, без светлина е мрачна нощ.

Сега туй е едната страна. В сегашния живот ние разглеждаме само лошата страна на живота. На Земята има толкоз хубави работи да се изучават. Хората хубавите работи не изучават. Където и да идете, един българин знае да заколи една кокошка. И децата знаят как да откъснат главата на кокошката, знаят как да заколят едно агне, как да го одерат, един вол знаят как да го заколят, много работи знаят. Щом дойдат до доброто, казват: „Как да го направим?“ Доброто е естествено, злото е присадка. Естественото в човека е добро да прави. То е много по-естествено, отколкото злото. Да яде човек сладка храна е много по-естествено, отколкото развалена храна.

Та казвам: В сегашния живот трябва да се започне отнякъде. Казват: „Как да се помогне?“ Ако растенията знаят как да използват слънчевата светлина, да вземат от нея туй, което им е потребно, ако камъните са използвали светлината, взели са туй, което им е потребно, всичко живо на Земята разбира светлината, защо човек в сегашното му състояние да не може да използва светлината и да вземе онова, което му е потребно?

Хората търсят Господа в някое философско съчинение, търсят там какво е писано за Господа. Да кажем, много пъти е писано, че тия хора са ходили в оня свят. Оня свят е тук. Значи тогава са ходили, от 2000 години няма ли някой, който да е ходил? Значи едно време са ходили, пък днес не ходят. Казвате: „Невъзможно е да идем в оня свят.“ Не е вярно. Когато иде вкъщи бащата вечерно време, умрелият ли баща даде съвет? Откъде иде бащата? Казвате: „Умрял е.“ Дойде вечерно време и даде съвет.

На един български държавник се явява майка му и казва: „Синко, ти напусни този политически живот, ще ти смаже главата, в Царството Божие може [да] не може да влезеш. Напусни го, започни да живееш добре.“ Какво интересува майката? Казва: „Аз много добре съм в този свят.“ Синът плачел за майка си. Тя му казва: „Много добре съм, не искам да плачеш.“

Питате: халюцинация ли е туй? Че халюцинации има. Как ще докажеш, че си гладен? Изплезиш езика си – бледен. Бледният език глад ли е? Гладът в известен смисъл е един от великите подтици на Земята за работа. Човек, който не е гладувал, няма тласък. Глад има физически, глад има духовен. Ако не знаеш как да гладуваш, ще образуваш ад в себе си. Ако знаеш как да гладуваш, да използуваш глада, ще създадеш рай в себе си.

Мнозина искат да се докаже. Някои казвате, че са отвлечени работи. По-отвлечено нещо от Любовта няма. Как ще ми докажеш, че обичаш някого? Казва, той се поизчервил. То не е Любов. Светнали очите. То не е Любов. Виж как се оперил. То не е Любов. Това са прояви, но Любовта се чувствува. Онзи, който те обича, в негово присъствие ти се променяш. В присъствие на Любовта умрелият оживява. Гладният при Любовта се нахранва. Невежият при Любовта се просвещава. Като се яви Любовта, всички недоволства изчезват, тази сила храни.

За Божията Любов пишат писма. Какви [ли] не писма няма. В любовните писмовници съм ги чел. Всяка мома пише от писмовника, но умира. Един момък се оженил за една мома. Преди да се ожени, казва: „Умирам за тебе“ – това около 20 пъти ѝ го написал. На двайсетия път се оженили. Като се оженили, казва: „Досега аз умирах за тебе, сега ти ще умираш за мене.“ Ако един човек, преди да се ожени, казва: „Готов съм всичко да направя заради тебе“, а като се ожени, казва: „Сега ти ще направиш всичко заради мене“ – в какво седи Любовта?

Най-първо ти се молиш на банкера да ти даде пари назаем. След като банкерът даде, той ще се моли да му върнат парите, той ще пита къде е длъжникът му. Човек може да стане много виден, като направи много борчове. Всичките вестници ще пишат заради него, ще стане знатен. Ще го съдят, ще има доказателства. Този човек, който от 20 души е взел пари назаем, той не е глупав, стига му умът. Парите са само едно средство, проводник са.

Ние се заблуждаваме в неща, които не са реални. Ако една мома се жени за един момък, или ако един момък се жени за една мома, аз бих му казал как да я опита, ще може ли да живее с нея. Не като се ожени да пита, но момата без да знае, момъкът да я заведе при някой болен човек. Като иде момата и болният започва да оздравява, да се подига, да се ожени за тази мома. После момъкът да заведе момата при някой сиромах човек и като влезе момата при сиромаха, да започнат работите на този беден човек да се поправят. Да заведе момата в някой дом, дето се карат хората и след като я заведе, ако настане мир, тази мома е добра. Но ако я заведе в един дом, дето има мир, [и] оттам насетне започват да се карат, стават скандали, или иде някъде, хората са оздравели и се разболеят, иде при богатия [и той] осиромашее, той да се не жени за тази мома. Онези от вас, които не сте женени, може да го изпитате. Онези от вас, които сте женени – за втория път като дойдете на Земята.

Казва там в Писанието, че нито се женят, нито за мъж отиват. Но вечният

живот съвсем друг израз има. Не че няма да има женитби, но по този начин няма да се женят хората. Ако мъжът живее на Месечината, а жената – на Земята, как ще се карат? Той може би с аероплан ще дойде веднъж на деня, ще прескочи и ще се върне. Може ли да се карат? Не може. Тя ще въздиша на Земята и той от Месечината. Ние се караме, понеже много близо физически сме, много тягостно е. Живеят в една стая с 5–6000 лева, как няма да им дотегне? Аз съм слушал много приказки. Ако бих писал един роман, тия работи не са лоши, но нямам време. Те са исторически факти. Мене ми разправяше един евангелски проповедник: „Четох един педагог, който поддържаше, че трябва да вземеш една упорита жена и да я възпиташ. То е благородство. Аз намерих една такава, както този педагог казва. Аз се тревожа, тя мълчи." Той ѝ каже да направи нещо, тя седи. Казва: „Дето ще ми даваш уроци, ти го направи. Що ще се сърдиш на мене, в туй време, дето ще се сърдиш, запалѝ собата, да се свърши работата." Но тази жена, като замина мъжът ѝ, чудна промяна стана, тя съвсем измени характера си. Но трябваше да замине мъжът ѝ, да живее в нея, да се измени характерът ѝ.

Ще приведа един пример. Във Варненско, на един Атанас чорбаджия синът му се оженил за една красавица, наречена Минешка. Тя била толкова ленива, че постоянно седи, не се дига. Две слугини ѝ слугуват, децата, които родила, други ги гледат. Като искат да кажат някой, че е ленив, казват „като Минешка, снахата на Атанас чорбаджи". След 12 години, слушам, мъжът ѝ умрял и тази Минешка станала работлива, търсят я жените да ги учи как да сноват, как да навиват. Променила се, като умрял мъжът ѝ.

Трябва някой добър човек да умре, да влезе в жената, или жената да влезе в мъжа, да стане нещо от него. Има закон: не да умре, но да се пожертвува. Ако в нас няма добри мисли, да се пожертвува [някой] за нас, ние как ще се подобрим? Когато пожелаем доброто на един човек по закона на Любовта, може да стане нещо от него, но когато искаш да го използуваш, нищо не става. Бог е създал всичките хора много разумно. Не трябва да си правим илюзии, не трябва да се опитваме да насаждаме нищо ново в човека. Невъзможно е по никой начин да се всади нещо ново в човека. Туй, което е дошло чрез майката, може да се развие. Каквато и присадка да се присади, тя като се счупи, пак израства онова, с което човек е роден.

Казвам сега: Не трябва да се вземе обезсърчителната страна. На всичко трябва да се радваме, че в човека има едно добро естествено, на което човек трябва да разчита. Човек трябва да разчита на своя Божествен ум, човек трябва да разчита на своето Божествено сърце, човек трябва да разчита на своята Божествена душа. Ако сърцето нямаше Божествен характер,

нямаше Бог да каже: „Сине мой, дай си сърцето.“ Ако в ума ни нямаше нещо Божествено, нямаше да има онова изречение в Писанието, гдето казва Господ: „Елате да разсъждаваме.“ Всички трябва да извикаме Божественото в себе си, да извикаме живота такъв, какъвто си е. Често ние виждаме лошата страна. Лошите страни са опаковка. Зад всяка лоша черта седи нещо добро. Доброто не е излязло от злото, но злото от доброто. Когато бащата е богат, синовете се карат. Когато бащата е сиромах, понеже се разпръскват да работят, никак не се карат. Този е отишъл някъде да слугува, онзи отишъл другаде. Щом има да делят, караница има. Злото в света е оня материал на неразбориите, които съществуват между нас.

Сега говоря на онези от вас, които може да приложите закона. Разчитайте на Божественото благо в себе си, на благото, което Бог ви е дал. То е разменна монета. Някои хора са сладкодумни, има нещо хубаво в гласа им, като говорят, разполагат те. Някои хора в езика си са динамични. Някои хора, като пеят, предразполагат. Някой човек, без да ти говори, само като го видиш, те разполага. То е Божествената сила, която Бог ти е дал – разчитай на нея. Дал ти е един отличен прозорлив ум – разчитай на ума си. Дал ти е едно добро сърце – разчитай на сърцето си. Дал ти е една душа – разчитай на душата си. Цигуларят трябва да свири, песнопевецът трябва да пее, поетът трябва да пише, скулпторът трябва да дяла камъните.

Сега има много школи, които препоръчват. И в религията препоръчват един метод, той е добър за насърчение. Казват, че Христос дошъл да спаси света – никак не са дали Христовото учение така, както трябва. Че Христос дошъл в света, но учението Христово спасява света, само ако се приложи Любовта към Бога. Като започнат хората да любят Бога, спасяват света. Човек, като люби Бога, учен може да стане, поет, музикант. Без тази Любов, ако остави настрана Любовта, не става. Тук-там се появява Любовта, за милостиня. Милостинята е второстепенно нещо, най-първо човек трябва да има Любов към Бога. Бог е най-близкото Същество, Което е за нас. Бащата, майката, които имаме, са Негови настойници, братята, сестрите наоколо ни, в тях Бог се изявява. Той е скрит във всички неща. Зад тия форми ние трябва да виждаме Причината, Която ни обича. Ние казваме, че този ни обича, онзи ни обича и всякога оставаме излъгани. Нямаме една правилна философия.

В света туй, което спасява света, е Любовта, без Любов светът не може да бъде спасен. Светът без Любов не може да се оправи. Светлината е израз на Любовта. Движението на нашата Земя е израз на Любовта. Движението на Слънцето, изгревът на Слънцето, всичко в света, което се движи, е израз на Божията Любов. Любовта е, която движи нещата. Земята се движи около

Слънцето. Гледана от чисто физическо гледище, Земята представя една топка, гледана от Божествено гледище, Земята е девица – девойка, дева е тя, още не е майка. Тези деца, които са на нея, те са храненичета, тя ги отглежда на Земята. Земята е красива мома, а Слънцето е величествен красив момък, като ангел. От туй гледище вие като погледнете Космоса, няма да видите топки, които се движат, но ще видите живи същества, които се разговарят. Земята е превозно средство на тази мома. Слънцето е превозно средство на този момък. Земята обикаля около момъка, поздравява го всеки ден и той с всичките си свои приятели в пространството се движи.

Някой ще каже: „Това са халюцинации, илюзии." Кое ли в света не е халюцинация, илюзия? Да кажем, една майка роди едно дете, питате къде е то? – Умря. Че как тъй позволи ти на смъртта да ти вземе детето? Ние за бъдеще искаме майките да не позволяват на смъртта да взема децата им. За бъдеще искаме майки, които да не позволяват невежество да влиза в умовете. За бъдеще искаме майки, които да не позволяват на постъпките на злото да влизат. Майката може да предпази всичко туй. Майката е един творец. Когато се зачене едно дете, тя влага всичко в него. Какъвто живот тя прекара през деветте месеца, такова става детето. Всеки може да направи опит. Ако тя в девет месеца се въодушевява с най-хубавите възвишени идеи, такова ще бъде и детето. Ако се тревожи с дребнави мисли, и детето ще стане дребнаво. Като се роди това дребнаво дете, започваме да се молим на Господа, Господ да му даде ум. За ум майката трябваше да се моли през деветте месеца. И след като се роди, трябва да се молим, но от зачеването до края на деветия месец, тя трябва да се моли на Бога и тогава от туй дете може да излезе нещо.

Казвате: „В религията, каквото Господ даде." На онези, които не орат, праща тръни, а онези, които посаждат дървета и жито, тях Господ благославя. Ние искаме в живота да минем с малко работа. Ние виждаме: някой, който копае земята отгоре-отгоре, не получава това, което чака. Малко по-дълбоко ще копаеш. Та сега в света, докато имаме майки, така е. Има друг един начин за раждане за бъдеще. Хората сами ще се раждат. Сам ще се роди човек. Христос казва: „Ако не се родите наново от вода и Дух, не може да влезете в Царството Божие." Вие казвате, че някой е станал гений, значи някое гениално същество е влязло. Когато в почвата израсне някоя форма, значи някое семенце е паднало. Тази почва не може да произведе семето, но може да го възрасти. Един скъпоценен камък не излиза от земята. Тя не го е създала. Туй, което създава скъпоценния камък, е съвсем друго.

В съвременната наука всичко се разглежда механически, прави са учените

хора. Те вземат факта, скъпоценния камък. Който иска да му търси историята, може да я изучи. Външната страна е едно, а как се е създал този камък, е друго. Един скъпоценен камък е създаден от баща и майка. Скъпоценните камъни имат страдания, много болести имат те. Скъпоценният камък понякога изгубва своята светлина, не може да пречупва светлината. Дадат този камък на някой здрав човек и той като го поноси, възстановява се светлината на камъка. Казват: „С какъвто човек дружи, такъв и става.“ Ако нас ни занимават дребнавите мисли на животните, на растенията, на камъните, на тия дребнавите мухи, какви хора може да станат от нас? Може някой, като изучава живота на мухите, да стане доктор. Може някой, като изучава живота на растенията, да стане доктор. Но дотолкоз, доколкото е разбрал живота на растенията, дотолкоз може да се ползува. Ще стане доктор дотолкоз, доколкото е разбрал живота.

Аз не отричам този живот, но има един свят малко по-висок от животните, с който ние трябва да се занимаем – защо не се занимаваме с ония хубавите мисли? Казвате, че на млади години сте имали илюзията да се занимавате с Любовта. Докато младите се занимават с Любовта, щедри са, в тях има замах. Щом минат тази младост, и казват, че Любовта е една илюзия, започват реалния живот, съвсем друг характер се явява в тях.

Човек не може да предизвика в другите хора чувства, които в себе си ги няма. Никога не може да предизвикаш в хората тия мисли, които в теб ги няма. Ти не може да бъдеш добър, ако не си добър. Ти не може да направиш хората умни, ако ти не си умен. Ако твоята душа не се стреми да бъдеш проводник на Божията Любов, как ще повлияеш на хората? Туй всички трябва да го знаете.

Аз поддържам в света, че Бог е туй Същество, Което е най-близко до нас. Този, Който е създал всичко, в Него погрешка няма. Той е най-близкото Същество, Което ни разбира. То ни разбира тъй, както никое друго същество, То е отзивчиво на всичките мисли, чувства и страдания, както никой в света не е отзивчив. Няма какво да се съмняваме в това. Може да ви приведа много примери. Тогава ако се съмнявате, казвате: „Дали този пример е факт или измислица?“

Един българин ми разправяше следующия пример: В миналата обща война, когато българите отстъпили, той там бил градинарин. Един войник останал в неприятелската страна и той се скрива в една пещера. Този войник бил учител от Казанлък, гимназиален учител. Дотогава учил учениците, че няма Господ. Седял 3 дни в пещерата, гладувал и казвал: „Господи, майка ми ми е говорила, че Ти съществуваш, че Ти [с] всичко

разполагаш, аз нямам никаква опитност, умирам гладен. Ако сега по някой начин може да ми дадеш хляб, ще позная, че Ти съществуваш и като се върна, ще проповядвам за Тебе. Ще седя на думата си, ако ми дадеш доказателство." Не се минава и половин час и гледа: една костена жаба носи половин хляб. Откъде го е взела, никой не знае, но носи хляба в пещерата, и го оставила и се върнала назад. Той взема хляба, нахранва се и през нощта успял да се промъкне през гръцките позиции и да се върне в България. Като дошъл в Казанлък, казва: „Аз разбрах, туй, което Кант и другите философи не можаха да ме убедят, една костена жаба ме убеди. Когато бях гладен, тя ми донесе хляб."

Ако нас не може малките причини в света да ни убедят, не големите, малките разумни причини, ако може да ни убедят – добре. Ние се спъваме. Един мъж изтезава жена си – той създава едно страдание на себе си. Тази душа [е] излязла от Бога, Бог не благоволява в това. Този мъж не е питал Господа, той трябва да пита Господа да я изтезава или не. Той казва: „Имам право." Никакво право няма. Той си присвоява туй право. Жената и тя може да изтезава мъжа – и тя няма право. Ако жената обича мъжа си, тя от Любов не трябва да го изтезава. Тя да го погледне, да види, че има нещо Божествено в него.

Сега вие ме гледате и казвате: какви са причините, защо ли ви проповядвам, каква ли задна мисъл трябва да имам? Две цели може да имам: или да стана виден, знатен, че като замина от този свят да питат за мене, или да изявя онази Божествена Истина. Може да е едното, може да е другото. Ако първото е причината, аз се намирам на крива посока – понеже нищо не съм създал, искам да убедя хората, че всичко аз сам съм създал. Не е право, не е честно. Моите отношения към Бога не са прави. Най-първо Бог създаде света, аз съм проводник и трябва да спазвам Неговия закон, нищо повече.

Сега често казвате, че той е ръкоположен. Има човешко ръкополагане. Единственото нещо, което може да ви ръкоположи, е Божествената Любов. Единственото нещо, което може да ви ръкоположи е Божествената Мъдрост. Единственото нещо, което може да ви ръкоположи, е Божествената Истина. Ако Любовта я няма, кой ще ви ръкоположи? Вие искате да имате влияние. Човек, който няма Любовта за тил, той влияние не може да има. Човек, който няма Мъдростта за тил, влияние не може да има. Човек, който няма Истината за тил, влияние не може да има. Три неща са, които подигат човека. Да имате Любовта за цел, Мъдростта за цел и Истината за цел.

Мен и цветята като ми говорят, и тях слушам. По някой път се спирам при

някое цвете, то си разправя цялата история. Това за вас може да е приказка. Много пъти съм се спирал по десетина минути да разговарям с някое цвете и то ми разправя своята история. За вас е цвете, а за мен ни най-малко не е цвете, но едно разумно същество, което взело формата на едно цвете. Казвам му: Кои са причините, че дойдохте в тази форма? Казва: „Аз се нуждая от чистота, затова нося белия цвят.“ Друго ми казва: „Аз нося червения цвят, понеже в миналото съществуване не използувах живота, сега искам безкористен да бъда в този живот.“

Всичките плодни дървета, житото, царевицата, ябълките, крушите, сливите – всичките се жертвуват, за да придобият някоя добродетел. Всички се жертвуват за нас, разумните същества, направени по образ и подобие на Бога. Ние ходим и много малко вършим.

За пример, колцина от вас могат да приложат това, което ви говоря? Ако един приложи нещо, не съм загубил. Аз като ви говоря, казвате: „Сега не може, но след 100 години.“ Аз за след 100 години не говоря, но за днес говоря. Туй, което ви говоря, днес може да се приложи. Ако приложиш Любовта, ще станеш здрав. Ако приложиш Божията Мъдрост съзнателно, което е в тебе, ще влезе във връзка с хората. Ако приложиш Истината, веднага свободен ще станеш. Свобода, светлина и живот са необходими в живота.

Много пъти гледам, жените се мажат, да бъдат красиви отвън. Аз виждам, мазилката е хубава. Както мажем къщите си, защо да не мажем и лицето си? Аз съм много свободен. Не да не се маже, но с боя по вътрешен начин, не по външен начин. Вижте една пеперуда как боядисва дрехите си отвътре, една птица как боядисва дрехите си, а ние ги боядисваме отвън. Ти може да направиш лицето си красиво както един ангел. Може да бъдеш красив, защо не? Може да го направиш в 24 часа, може да го направиш в една седмица, може да го направиш в един месец, може да го направиш в една година, може да го направиш в цял живот. Зависи от знанието, от степента на Любовта, от степента на Истината. Може да си адепт и да не го направиш. Има грозни адепти, които не са красиви. Някои, като добият закона, придобиват красотата.

Ние, съвременните хора, сме в една епоха, за да вземем участие в творчеството. Ако ние не можем да бъдем носители на Божественото за бъдеще, тогава защо сме дошли на Земята? Ако възприемем Любовта, Мъдростта и Истината, ще влезем в Божественото Царство и бъдещето е наше. Ако не може да възприемем Любовта, Мъдростта и Истината, нямаме никакво бъдеще.

Вземете един пример: 36 000 обещания имат евреите от Бога, че ще ги направи велики. Те не разбраха Божия закон и досега още страдат. Като дойде Христос да приемат Любовта, не я приеха. И досега, 2000 години оттогава, евреите казват, че Христос е донесъл най-голямото нещастие, най-голямото страдание, да ги гонят всичките хора.

Една жена се оплаква от мъжа си, че той не я разбира. Причината не е в мъжа, причината е в жената. Знае как една жена хваща друга жена, знае как една жена хваща един мъж. Не е лошото да хванеш жената. Сега разбирайте: Всяка жена, която се жени, всяка мома, която се жени, тя се жени за една по-голяма идея. В ума си тя иска царица да стане. Тази идея беше и в първата жена, като дойде онзи адепт и ѝ каза, че като Бога ще стане. Всяка жена мисли, че като Бога ще стане, ще твори, деца ще ражда. То е първото заблуждение. Деца, родени без Любов в света, са едно нещастие. Престъпници се раждат.

Всяка една мисъл без Любов е престъпление. Всяко едно чувство, което се ражда без Любов, е престъпление, всяка една постъпка, която се ражда без Любов, е престъпление. В моя ум тъй седи въпросът. Аз или вие, който и да е, не е право. Трябва да бъдем наясно. Мисълта трябва да я родиш с Любов. Умът и сърцето ти трябва да вземат участие, че тази мисъл се познава, тази мисъл е жива, тя не умира. Мисъл, която е родена от Любовта, не умира. Които не са родени от Любовта, умират.

Та казвам: Това са новите схващания. Преди няколко дена, като ме слуша една сестра, казва: „Много високо, забърка се умът ми.“ Сега тия работи не са високи, те не са отвън. Някоя стара баба на 50–60 години, казва: кой ще я гледа? Любовта, Мъдростта и Истината да я гледат. Тя да счита Любовта най-добра дъщеря, тя ще ѝ дойде на помощ. Да счита за най-добрия син, който ще ѝ дойде на помощ, Мъдростта. И да счита Истината за спасител. Ние не сме разчитали на тях.

Разчитай на свободата, разчитай на Божията Любов, разчитай на Божията Мъдрост, дълбоко в душата ти да стане промяна в тебе. Като минеш през сухата гора, да се раззелени. Като минеш през камъните, да се размърдат. Като минеш покрай водата, да потече. Аз наричам, това е Божията Любов. Това е Божието присъствие. Там, гдето стъпи Божият крак, животът започва. Гдето Бог стъпи, животът започва; гдето не е стъпил – за бъдеще, като мине.

Ние трябва да бъдем носители на Божествената Любов в света. Новата религия е това. Няма да се бият хората както сега. Трябва нови войници, въоръжени със светлината на Любовта, със светлината на разумността.

Нека се бием. И светлината като минава, бие, тя се движи с 300 000 километра в секунда, знаеш какви удари нанася? Като дойде 300 000 в секунда, но тя полекичка удря. Вятърът, и той е деликатен. Ако светлината в 300 000 километра знае гладко да гали, защо ние да не можем да постъпим като светлината, защо ние да не можем да постъпим като въздуха?

Вие сега ще ми кажете, че ние още не сме отживели. Не, не сме отживели, но сме закъснели. Какво очаква бъдещото поколение? – Старост, гробища. На колцина от вас ще останат имената в историята? От богатството, всичко, което имате, помен няма да остане. Онзи, в когото Любовта се весели, онзи, в когото Мъдростта се весели, той има гражданство, той може да стане жител на Слънцето. Той може да пътува из пространството, той може да види лицето на Бога и Бог ще бъде доволен от него.

Сега някои се чудят какво трябва да се проповядва. Новобранци на Любовта, новобранци на Божията Мъдрост, новобранци на Божията Истина. Аз уважавам тия хора, които сега умират на бойните полета. Тия хора за отечеството се бият и полагат живота си за нищо и никакво. Нищо няма да придобият. Те като умрат, ще им турят паметник.

Като се проповядва на хората за живота в Бога, казват: „Кой знае?“ Хората вярват в туй, което не е реално, а от това, което е реално, се отказват. Разчитайте в онова, в което не вярвате – то е реално. А в което вярвате, в него се съмнявайте. При сегашните условия, аз разчитам на неверието, на туй, което хората не вярват, на туй, което отричат.

Някои поддържат, че има оня свят. Повече има доказателства, че има оня свят от невеpующите, отколкото от вeрующите. Понеже невеpующите нямат интерес да има друг живот, не вярват в оня свят. Те имат да дават. Онези, които отричат бъдещия живот, които отричат прераждането, те имат да дават. Затуй го отричат, за да не плащат. А онези, които поддържат прераждането, имат да вземат. Те го поддържат, за да вземат парите си. Двете категории са заинтересовани. Двете не са безкористни.

Всеки от вас може да има един опит, той е най-красивото състояние, което човек може да има. В този момент, като се отвори цялата природа, Слънцето всякога дава. Усещаш едно блаженство. Всичките животни наоколо стават приятни, мухите не хапят, като че ли има мир и спокойствие и това не трае дълго време. Може би ден, два, три, четири. Може би за бъдеще ще трае за по-дълго време.

В тази глава се казва: „Мъдростта съгради дома си.“ Казва: Да дойдат

онези, които искат блага. Всичките искате да бъдете здрави, всички искате да бъдете умни, всички искате да бъдете силни, всички искате да бъдете богати – то е ваше право. Човек не трябва да бъде сиромах. В еврейския смисъл „сиромах“ се разбира – не трябва да желаеш туй, което хората имат. Туй, твоето, което ти е дадено, то ще работи в човека. Туй, което те съблазнява, то не е за тебе. Моисей казва: „Не пожелавай туй, което ближният има.“ Пожелай всичко онова, което Бог ти е дал на тебе. Имаш право да изучаваш звездите, имаш право да изучаваш водата, имаш право да изучаваш облаците, имаш право да изучаваш скъпоценните камъни, имаш право да изучаваш човешките умове, имаш право да изучаваш човешките сърца. Какво богатство човек има!

Ако човек изучава себе си, знаете колко лесно може да поправи своите погрешки! Дойде някой при мене, оплаква ми се, че хората не го обичат. Казвам: „Всичката причина е в брадата, в долната устна. Всеки ден натискай брадата си, ще си помогнеш повече. Ако натискаш брадата си, ще те обикнат повече, отколкото ако седиш.“ Та казвам: Добри неща са вложени в нашето лице. Ще видим добрите страни и отрицателните страни – така може да се изучи човешкият характер. Ще изучаваме и слабите страни.

Казвам: Защо да не работим всички? Аз ви препоръчвам да работите върху себе си. Някой минал 45, 50, 60 години Ти и на 120 години като станеш, работѝ. Едно слънчево същество на една година, то е на 120 милиона наши години. Слънцето, за да обиколи около своя център, му взема 200 милиона години. Едно същество на 200 милиона земни години, то е на една слънчева година. Ти си на 100 години – каква част съставлява от Слънцето? Говорите за старост. 120 години са играчка, нищо не значат. Да мерим живота с Любовта.

Според мене мярка е Любовта за късите вълни, за средните вълни е Мъдростта, а за дългите вълни е Истината. Целият наш живот трябва да бъде проникнат с трептенията на Любовта. Късите вълни са, които проникват навсякъде. Средните и дългите вълни проникват физическия живот. Ние по радиото имаме къси вълни и дълги вълни. Който се занимава с Любовта, трябва да се занимава малко с късите вълни. След като обикнете някого, след 20 години вижте какво ще окаже вашата Любов върху този човек. Ако след 20 години виждате подобрение в този човек, радвайте се. Ако не стане промяна, гледайте да измените нещата.

Сега няма какво да се противим. Вие се обезсърчавате и вие имате ролята на брашното в чувала. Казвате: „Какво ще излезе от мен – брашно съм.“ Ще дойде един майстор, ще извади това брашно, ще го тури в нощвите, ще

стопли вода, ще тури във водата брашното, ще замеси тия частици, ще направи хляб и ще извади най-хубавата погача. От туй брашно, което сте сега, Господ ще извади най-хубавата пита. Искате-не искате, хич няма да ви пита.

Казвате: „Свободен съм.“ Свободата е относително нещо. Един ден Господ ще дойде, ще развърже чувала, ще донесе вода и ще замеси брашното и ще го тури в пещта. Ще дойдат онези, които знаят да ядат, и ще имат опитността на ябълката, на сливата, на крушата. Тия същества, които ще ви ядат, ще бъдат ангели, в ангелската уста ще ви сдъвчат малко. Аз ви облажавам, ако всинца можете да станете такъв хляб за ядене. Моите уважения и почит към всички вас, които могат да станат такива пресни погачи. Имайте вяра в Онзи, Който е промислил, Който е направил Слънцето да ви свети, да ви помага, Който е направил звездите и цялата природа. Той е промислил нещо хубаво заради вас. Да нямате никакво съмнение.

Тайна молитва

20-а беседа, държана от Учителя
на 28.II.1943 г., неделя, 10 ч. сутринта,
София, Изгрев.

1943_03_03 Човешка, ангелска и Божествена Любов
сряда 5 ч. с.

ЧОВЕШКА, АНГЕЛСКА И БОЖЕСТВЕНА ЛЮБОВ

Добрата молитва
Фир Фюр Фен

(Направихме следното упражнение. Двете ръце успоредно настрани с допрени пръсти. Лявата ръка движим по дясната, пред гърдите и настрани. Оставяме дясната ръка пред лявата с допрени пръсти. Движим лявата по дясната, пред гърдите и настрани. Правихме няколко пъти това упражнение.

Ръцете над главата хубаво изопнати с допрени пръсти. Сваляне на ръцете до темето над главата, като пръстите образуват права линия. Издигате ръцете нагоре с допрени пръсти. Няколко пъти.)

По два начина човек разбира от какво произтичат противоречията в живота. Някой път ги търсите в живота, търсите ги в хората. Донякъде е вярно. Че и Земята е приела нещо отнякъде. Земята не всякога е приемала слънчевите лъчи, тъй както трябва. Някога е имало раздор между Земята и Слънцето, голяма кавга е имало и този раздор е трябвало Господ да го примири. Сега виждате как хората се карат. Хората се карат за дребни работи. Например едно дете се сърди, че майка му не му дала да яде. Сръднята може да е за някоя круша, за някоя ябълка, кавгата може да е за някоя слива, може да е за бучка захар. Някой може да се сърди за дрехи, може да се сърди, че шапката му не е както трябва, че обущата му не са както трябва. Синове и дъщери има, които се сърдят за дрехи. Бащата има всичкото желание да им купи, но няма пари. Децата не разбират и казват: "Защо е станал баща?" Прави са. Защо е станал баща? Като няма пари, да не става баща. "Защо той ни повика от другия свят и представи ни работата така? Дойдохме, изложи ни на такива страдания. Не е умно. Как така бащата да направи?" Бащата казва: "И мене така ме излъгаха. И моят баща, и той не беше сретен както трябва, така и аз съм". Някой път ти си недоволен човек, сърдиш се на себе си, че не е тъй, както трябва да бъде. Какъв трябва да бъде човек? Те са колективни идеи. Ти влезеш между военните и веднага ставаш военен.

Разправяше ми един наш приятел, Голов, книжар беше, миролюбив човек. Казва: "Събрали се на едно протестно събрание и по едно време цялата тълпа се разбунтувала. Дойдоха стражари да утешават, но хората от

тълпата взеха камъни да хвърлят на стражарите. Аз се увлякох, взех един камък да ударя и аз един стражар, и като хвърлих, ударих един от бунтовниците. Казах си: Тази работа не е за мене". Като ще хвърляш камък да удариш стражарите, то не са един, не са двама, те са много стражари. Ние, по някой път, искаме да намерим някоя наша погрешка, да ударим с камък. Случва се, че удряме някоя наша Добродетел, пък стражарят седи настрана.

Този чертеж показва, че лъчите се приемат наклонени. Тия лъчи, които падат перпендикулярно, носят най-голямата полза. Светлинните лъчи – червените, портокалените, жълтите, зелените – са наредени според бързината. И светлината не пътува с еднаква бързина. Понеже лъчите не пътуват с еднаква бързина, образуват една дъга, нареждат се според степента на бързината. Най-бързите са най-отгоре, а с по-слаба бързина са отдолу. Червените лъчи пътуват по-бавно, по-малко трептения имат. По-бавно пътуват с няколко километра в секунда, да кажем половин километър или един километър в секунда. Ние не може да забележим, защото 300 000 километра изминава светлината в секунда. С един километър по-малко, туй нещо за нашето съзнание е незабележимо, никак не можем да го забележим. Сега вие всички сте се научили на лесните работи. Например не знаете какво влияние имат червените лъчи. Има 7 вида червени лъчи, които действат върху човека. Някои от тях имат обратни движения, създават в човека едно неразположение, някой път създават цял скандал в него. Зависи как възприемате тези лъчи, как падат. Ако онзи, който хвърля камък върху гърба на някого, че този камък пада перпендикулярно на гърба, тогава ударът е най-силен. Животните знаят това и щом хвърлиш камък, навождат се, за да падне камъкът полегато, да е по-слаб ударът.

Някой път, когато дойде някоя лоша мисъл, ние не се навеждаме да мине мисълта, а ние се изправим и гледаме. Гледах тук, когато бомбардираха английските аероплани, някои излизаха да гледат какво става, да видят как се пукат снарядите. През деня доста железни парчета намерихме. И ако едно такова парченце те хлопне, може да те удари лошо. Там, дето са гледали, имаше повече от 10-20 такива парчета. Двама души се карат, искаш да видиш как се карат. Казват си най-обидните думи. Като се върнеш дома, започват тия думи да идват в ума ти като по радио, чуваш целия разговор, какъвто е нецензурен, в ума си. Та казвам: най-първо човек трябва да има памук. Щом се карат двама души, затули ушите си. Ти искаш да знаеш какво ще си кажат. От хиляди години си казват все същите думи. Та казвам: трябва да се измени речника ви. Как ще изменим този речник? Тези едносложните думи – един съюз е турнат да свързва два глагола: пие и... Сега в българския език има е-просто , э-двойно* . В звука

има едно различие – Э-двойно и е-просто. Някой път э-двойно пишете така: . Э носи страдание. Е-то е закон на разширение. Като обичаш е-то, разширяваш се, ще се разшириш. После ще влезеш в зоната на някой свой близък и той ще се нахвърли отгоре ти. Без да искаш, ще навлезеш. Други пишат Э – двойно като И с точка и ер голям. Не зная в сегашния правопис как го пишат? Българите нямат правопис и англичаните нямат правопис. В английския ще туриш две-три букви и те не се произнасят, но ще ги напишеш. Ще отвориш речника, ако нямаш речник, не може да ги напишеш. Казвам: онези, които са създавали езика, какво са имали предвид? Пие и ям. Как се пише ям? Турците казват – ир. Едно вътрешно побуждение има, липсва нещо. Първото побуждение ще се изрази с гласна буква, някой слог трябва да има, който ще даде потик. Туй, което събужда яденето, е поставено в слепите очи. Този център на яденето е тясно свързан с обонянието. Като усетиш миризмата на някое хубаво ядене, на баница или на нещо сготвено, в теб ще се събуди желание да ядеш. Който има добре развит нос, който е чувствителен, той има едно хубаво разположение за яденето. Когато обонянието се развали, тогава яденето не е така сладко. Ако яденето е приятно, човек е здрав. Щом започне човек да боледува, неприятно е, вгорчивява се на езика му. Не само това, но някой път известна литература нас ни интересува. След време тази литература ни стане отвратителна. Някой път обичаме религиозните книги, след туй стане пресищане, не искаме да ги четем. Някой път философски книги, но и те после ни стават тягостни. Някой път и в поезията. И много неща стават пресилени, стават ни тягостни.

Природата не обича еднообразие. В разните народи виждаме, в своето развитие, кой къде е работил. Тези турци, които дойдоха на Балканския полуостров, бяха с вирнати глави, личните им чувства бяха много развити, а милосърдието бе много малко развито у турците. След като дойдоха на Балканския полуостров, вземаха най-добрите гъркини и българки, образува се едно ново турско поколение. Челата на турците се повдигнаха. Значи провидението прати турците, да смеси кръвта с тази на българите и гърците, да се повдигнат челата им. Като се смеси българската и гръцката кръв с турската, челата им се повдигнаха. Ако разгледаме гърците и французите, те си приличат. На гърците хубаво са развити умствените способности, но моралните способности са много слабо развити. Горната част на темето е ниска.

В чертежа, човешкият свят е долу при ушите. Над него е поставен ангелският свят. Способностите, които са свързани с ангелския свят, те са Божествения свят. Още човек не е доразвит. Казвате: “Да влезем в Божествения свят”. Разните способности и чувства, Божествени трябва да ги развием, за да влезем. Човек още не ги е развил. Някой говори за

религия, мисли, че е религиозен. Докато слуша, интересува го. Като замине, този, който му говори, казва: "Бабини деветини". Който няма музикалност, музиката е бабини деветини. Който има тези ръбове на челото, челото трябва да бъде широко, ръбове да има. Някои казват, че това са бабини деветини. В какво седи животът, хората нямат никаква идея. Да се облекат, да се народят, после да спят, да идат на гости и туй се повтаря – обуване, събуване, четене на книги, после други книги. Ние всички сме свързани. Ние се намираме в положението на онези бърбъзънци. Виждал съм малките деца, хванали един бърбъзънец, свързали единия му крак с един конец, той хвръкне нагоре и като го дръпне конецът, падне долу на земята. После пак хвръкне, пак падне долу. Този бърбъзънец не знае, че е свързан с конец. Силата му не е така мощна, да скъса конеца. По-възможно е да скъса крака си, отколкото да скъса конеца. По някой път отива и кракът на бърбъзънеца.

Имаме някой път илюзията, че някои сте много набожни, много справедливи. Справедливостта е много обикновена. Някой човек е честен, а мисли, че е справедлив. Някой човек не обича хората да говорят заради него. Това не са още морални чувства. Моралните чувства са твърдостта, там седи човешката воля. В моралните чувства влиза Любовта към Бога, влиза милосърдието, влиза вярата, надеждата, идеалността. Те са от Божествения свят. Ако в тебе вярата не е развита, ако ти вярваш само, когато имаш пари в банката, това не е вяра, това е знание, че имаш пари. Вяра е туй, да уповаваш на туй, което го нямаш. Например един цигулар вярва на цигулката, че ще изкара нещо. Дето и да иде, може да изкара своята прехрана. Земеделецът вярва, като сее житото, ще изкара жито из земята. Вяра е, дето влезеш между хората, да си проправиш път. Аз се чудя по някой път на политиката на една котка, която има котешка обхода. Като влезе в един дом, тя има едно движение, че разполага. Ще мине покрай крака, ще се поглади, ще помърка, едно огъване прави. Вкъщи тя чувства кой е господар. Най-първо ще отиде при господаря, после ще отиде при господарката, после ще отиде при детето. При всичките ще отиде и ще се поглади. Всички се усещат разположени към котката, казват: "Късметлия е". Може. Ако хората биха били така умни като котката, много неща биха се избегнали. Ще кажете: "Човек сега ще се глади?!" По някой път знае на кой крак да се глади, не отива на десния крак да се глади, но на левия крак. Знае слабата страна. А ако иде на десния крак, ще я ритне. Като иде при левия крак, помилва се, политика има в тях. Може да е инстинкт на едно Божествено чувство, на едно съзнание. Може да има туй съзнание, че като един аероплан хвърка разумно, не че аеропланът е разумен, но онзи, който кара аероплана. Аеропланът е разумно направен. Той хвърка разумно, слиза, качва се, но онзи, който е в аероплана, го кара. Та казвам: има нещо, което направлява нашия живот, на което ние трябва

да се подчиним. Щом един аероплан не се подчинява на оня пилот, който го кара, случва се някое нещастие. Въпреки желанието на авиатора, по някой път ще функционира там, където не трябва, не стига на целта си. По някой път се случва, че не може да кацне на аеродрума, остават 200-300 километра. По-далече кацне, в чужда страна, арестуват го. Без позволение не можеш да се спреш, където искаш, трябва да имаш разрешение.

Сега всички мислите, че сте свободни да мислите, каквото искате. Ти си свободен да мислиш, но всяка една мисъл, за която си свободен, те ограничава. Зависи каква е мисълта. Ти си свободен да мислиш, каквото искаш, но щом създадеш тази форма на мисълта, тя вече се отпечатва на мозъка. И чувствата се отпечатват на мозъка и постъпките се отпечатват. Събират се мислите и може някой път, година-две да минат и да почнеш да чувстваш някаква тежест. Позволяваш си някой път десетина пъти да обидиш приятеля си или обидиш едного, втори, след туй ще се върнеш, неспокоен си. Нещо ти казва: "Не си прав, не трябваше да го обиждаш". Ти казваш: "Те се обходиха с мене не добре". Но и ти не се обходи с тях добре. Нашата погрешка е за нас и тяхната погрешка е за тях. Трябва да знаеш това. Ние не можем да извадим хората от техните погрешки, нито себе си можем да избавим от нашите погрешки, не можем да се избавим и от последствията им. От последствията ние можем да се избавим само по един начин, понеже има закони в света, които ни ограничават. Не можем да мислим, каквото искаме. Самата мисъл е обоснована на закони. Не можеш да мислиш, каквото искаш. За всяка мисъл, която си създал, ще дадеш отговор заради нея – защо я създаде, какви са били намеренията ти. Че вземЎте сегашните хора, които създават тия, огнестрелните оръдия – картечници, големите топове, гаубици, аероплани създават, подводници. Какви са намеренията им? Каква култура имат, какво благо носят на човечеството? Защо съществуват, кажете вие. Но тия гаубици са важни, отдавна съществуват. Дългобойните оръдия са в ума. Не е имало време, когато да не е имало дългобойни оръдия. Ами че имаме един език, който може да бъде гаубици, и дългобойно оръдие може да бъде, пък може да бъде и едно от най-добрите оръдия. За езика казват: "Кости няма, а кости троши и кости заздравява". Най-хубавите работи езикът може да направи, но и най-лошите – езикът може да направи. Зависи каква служба му даваш, зависи от кой свят се влияе. От човешкия свят ли се влияе, от ангелския свят ли се влияе, или от Божествения. Защото три влияния главно има. Ако се влияеш от хората, злото е навсякъде. Ако се повлияеш от ангелите, злото и Доброто са отделени. Щом дойде светлината, веднага внася спокойствие в нас. Ние и да искаме да правим пакост, се отказваме. Щом стане тъмно, казваме: "Никой няма да ни види, може да се прави и престъпление". Щом се влияеш от Божествения свят, умът е по-мощен и не можеш да правиш зло. В Божественото престават нашите и ангелските

съображения.

Сега допуснете, че вие страдате, имате разстроен стомах. Аз ви казвам от какво произтича болестта. Вие чувствате болките. Може ли да издържите един час да ви боли коремът и аз да ви говоря? Коремоболието е често, когато човек яде бързо. Една хапка глътне, втора хапка и приеме доста въздух, в стомаха влиза повече въздух. Това е лакомо ядене. Като влезе въздухът в стомаха, започва реакция в храносмилането, този въздух като се стопли, се разширява, после присъединяват се отровните газове и започне едно напъване. Ако стомахът не се измие, ще имате коремоболие. Затова трябва да вземете веднага рициново масло и всичките газове да се изхвърлят навън. Тогава да пиете топла вода, да ядете леко ядене. Бъдете внимателни, не туряйте въздух в стомаха си! Провидението казва: "Въздухът за дробовете, не за стомаха". В стомаха колкото се може по-малко въздух. В ума колкото се може по-малко тъмнина. Голямата тъмнина произвежда нещастие. Повече светлина в ума; повече топлина, вътрешна топлина в сърдцето. Под топлина разбирам, вътрешно разположение, то е Божествената топлина. Щом тази Божествена топлина се намалява, ангелите имат друга топлина, хората и те имат друга топлина. Три вида топлина има. Божествената топлина носи живот, мир, радост и веселие. В ангелския свят като влезете, там има Добро и зло, и като дойдете в човешкото, всичко е разбъркано. Всичко туй трябва да се проучва. Срещате някой човек и вие казвате: "Този човек е чадо Божие". Тъй не се говори! Всичките гениални картини са чадо Божие, но картините на всичките гарги, които са нарисувани, не са Божествени картини. Най-първо трябва да знаете, че един човек, който носи човешка душа, има друг образ, друго вижда, космите му са други. Върви друг човек, няма нищо човешко, един звяр е, нищо човешко няма в него. Вие често казвате – този е брат. Скоро се е обърнал. Такъв един брат ми казваше: "Я ми кажи кой билет да взема, че искам да спечеля 200000 лева, и ще дам 50000 лева на Братството". Ако ние искаме пари, аз ще взема този билет, ние да спечелим. Това не е Добро, ти да дадеш тия пари, ти не си работил за тях. Ти искаш от лотария да спечелиш. То е друг закон. Лотарията разбира един закон, който разбира закона на числата. Ако ние искаме пари, при всяко теглене може да вземем по един милион. Най-малко три пъти можем да вземем. Защо ми са тия пари? Като взема трите милиона, ще изгубя. Три милиона ще взема, а ще изгубя 10 милиона. Защо ми са? Чудни са хората, когато искат да спечелят. Значи ще си раздадеш всичкото богатство, което имаш, после ще идеш при тези, на които си дал богатството си, да ти дадат и да се радваш на това, което те ти дадат. Няма какво да си раздаваш богатството. Вие искате да бъдете чада Божии. Трябва да виждате. Ако ти не можеш да видиш къде са заровени парите, ако ти не можеш да видиш къде са заровени скъпоценните камъни, не ми

говори за Божествения живот. Оставете тия работи. Вие говорите за оня свят. Аз живея в оня свят и зная какъв е оня свят. Аз съм там, умрели хора няма. Мен не ме интересуват умрелите хора. На умрелите хора кракът им не стъпва в оня свят. Умрелите хора седят тук и като се научат да не умират, тогава отиват в оня свят. Оня свят не се нуждае от умрели хора. Господ каза на Адама в Рая: "В който ден ядеш от забранения плод, ще излезеш от Рая и ще влезеш в друг свят". Който умира, отива вън от Бога, не отива при Бога. Казва: "Брат ни умря. Къде е?" Всичките са тук, разхождат се по Земята. Вие казвате, че е в оня свят. Целия ден седи и се оплаква. Жената казва: "Мъжът ми къде е?" Текат ѝ четири реда сълзи. Той плаче в нея. Казва: "Лошо ми е тук, нямам никаква работа, кажи ми какво да правя, помогни ми. Ти имаш тяло, пък аз нямам тяло, ръце нямам, крака нямам, по-рано имах автомобил, сега нямам, очи имах, сега нямам, ослепях. Помогнете ми". Тя плаче и пита къде е мъжът ѝ. Рекох: "У тебе седи и плаче".

Скъсването на Любовта към Бога е причина за смъртта. Ние искаме да обичаме хората. Докато не възстановим първата Любов към Бога, ние не можем да обичаме другите. Адам, когато беше създаден, към кого имаше Любов? Чудни са хората, когато искат да обичат другите. Адам, като видя Бога, той не почувства Любов към Бога. Той каза: "Високо същество е, знание има. Такива работи знае". Адам беше доволен, че е самичък и тогава Ева се създаде. Тя изучаваше не Любовта към Бога, но Любовта към ближния. Адам беше нейният ближен. Имаме втори закон – Любов към ближния. И този закон стана причина за грехопадението. Не Любовта към Бога, но Любовта към ближния стана причина за това. Като дойде онзи, черният адепт, каза им: "Вие не сте разбрали Бога. От този плод като ядете, няма да умрете, но като ядете, като Господа ще станете". Сега вие сте поставени като Адама при Дървото. Чудни сте? Една жена казва: "Как да взема да ям от плода". Гледам, духовна жена е, тя е женена. И Ева беше женена. Родена от Адама беше Ева, дъщеря му беше. Адам женско роди. Бог създава първия човек мъж, а вторият е жена. Сега една жена като види двама мъже, единият е по-красив, и тя се чуди кого да обича от двамата в дадения случай. Всякога мъжът си трябва да обича повече. Някой път жената не обича мъжа си, а обича другия. Другият я погледне и казва: "Ако ти ме обикнеш, няма да бъдеш слугиня, но царица ще бъдеш при мене. Ако ме обичаш, няма да бъдеш в туй положение. Ще заповядваме на целия свят". Тя казва: "Тъй ли ще бъде?" Тя мисли, че той не я лъже и почват ихири-михири. Започват да пишат писма, лъжи и най-после, освен че като Бога не стават, но и из Рая навън излизат. И туй, което имат, се изгубва. Не мислете, че нещата отвън могат да се добият. Отвън съществуват Божествените условия. И всеки може да ти бъде за Добро и за зло. Туй трябва да го знаем. Не трябва да се сърдим. Доброто е възможно

за нас. Да разбираме трите вида Любов.

Ние страдаме от неразбиране качествата на човешката Любов, от неразбиране качествата на ангелската Любов и на Божествената Любов. Не е лошо да обича човек като човек. Човешката Любов има добрите страни, ангелската Любов има добрите страни, а Божествената Любов е съвършенство. Ти не можеш да дойдеш при ангелите, докато не си минал човешката Любов. И при Бога не можеш да идеш, ако не си минал при ангелите и човека. Едновременно трябва да минеш, то е право на човека. То е едно вътрешно състояние на сърдцето, едно вътрешно състояние на човешкото съзнание. Ако не разбираш тия неща, колко майки има, които страдат от дъщерите си, от синовете си, колко господари страдат от слугите си, страдат от неразбиране. Защото трептенията на една Любов не съответстват на трептенията на твоята Любов, това е страдание. Това са философски работи.

Линията 1 и 2 донякъде изразяват хармоничната Любов, допълват се, но третата линия изразява една Любов, която не се допълва с другите, отблъскват се. Усещаш, че нещо те отблъсква от този човек. Да кажем, двама души сте, ако се обичате, онзи, когото обичаш, даваш му преднина. Ако избираш ябълки, даваш му той да избере. Ако и двамата сте еднакво положителни, тогава искаш ти да бъдеш пръв и той иска да бъде пръв. Веднага ще дойде стълкновението. Той казва: “Аз имам право”. И ти искаш да имаш право. Кой има правото? Правото в света е само на силния. Силният човек кой е? Силният човек е добрият човек, разумният човек, красивият човек, чистият човек. Той е силен от Божествено гледище. Всеки човек, който е силен и неразумен, той употребява силата си не тъй, както трябва. То той ще употреби силата си за своя сметка. Онзи, който е силен и разумен, ще употреби най-първо тази сила за Бога. В света най-първо трябва да имаме Любов към Бога, от там трябва да изхождаме.

Сега във вас три вида Любов съществуват. Но вие по някой път се държите за човешката Любов, някой път се държите за ангелската Любов, някой път се държите само за Божествената Любов. Не ги отделя[й]те. Те са три основни цвята. Човешката Любов е червеният цвят, жълтият цвят е ангелската Любов, а синият цвят – това е Божественото. От тия трите основни цвята, още четири други производни има. Казвам: червеният цвят е на човешката Любов, тя създава формите на живота и движението създава. Жълтият цвят създава формите на разумността, на човешкия ум, онази област, в която човешката мисъл може да се прояви. Синият цвят дава свобода, туй, което наричаме разумното, волята. Човек в Божествената Любов става волев. Няма воля в човешката – той прави нещата тъй, както не трябва. Разумността, разумната воля представя

Божествения свят. Та казвам сега: вашата опитност не да оставите, но да я коригирате, защото във вас има много заблуждения. Вие имате заблуждение. Вие не знаете коя усмивка е Божествена, коя е ангелска, коя е човешка и коя демонска. Има четири вида усмивки. Някой път човек те погледне с Божествен поглед, някой път с ангелски, някой път с човешки, а някой път с демонски поглед. Аз говоря за неща, които съществуват. Опити се правят. Трябва да се опознаят нещата. Когато влезем в Божествения свят, ние ще се освободим. Писанието поддържа, че ще се избавим от смъртта. Ние не можем да се избавим от смъртта дотогава, докато не разберем законите на Божествената Любов, да изчезне всяко колебание. Христос казва: "Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единаго, Истиннаго Бога". Казват: "Всички ще умрем". То е друг въпрос. "Ще умрем, ще се изпарим". Ако по този път вървим, ще влезем в света на противоречията, няма съмнение. Ако се решим да познаем Бога, в 17-та глава казва Христос: "Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил".

Ако вие искате Божествената Любов, направете следното упражнение. Най-малко три пъти на ден направете упражнението – както обичате, може да го направите според вътрешното разположение. Може да хванете палеца за най-долната част, за основата му и да го погладите отстрани от основата до върха три пъти. После погладете палеца отгоре три пъти, от горната страна на ръката. После го погладете три пъти от долната страна на пръста. След това погладете палеца на дясната ръка. Много глупави работи сте направили, защо да не направите и това глупаво. Вас ви се вижда това глупаво. Направете още едно глупаво нещо. Вземеш една хапка, туриш я в устата си и бързаш да се наядеш. Онзи, който разбира закона на яденето, яденето е разумен акт. В старо време, когато са искали да обезсилят някого, са отрязвали палците. Божественият свят е създал палеца, дръж се за него. Когато в човека почва да отслабва неговата воля, той си свива ръката на юмрук и скрива палеца вътре. То е отслабване на нервната система. Божественото тогава не работи, а човешкото и ангелското го защитават. Като свиеш ръката на юмрук и палеца отгоре – свободен. Като дойде една лоша мисъл и ти искаш да се бориш, ще проектираш ума си през Божествената воля и казваш: "Първо Божественото". Тогава всички лоши духове отстъпват. Ако свиеш ръката си и нямаш Божественото отгоре, тогава можеш да бъдеш бит на общо основание.

Казвам: онова, което Бог ни е дал, трябва да разчитаме на него. Ще пазиш палеца си! Ще бъдеш внимателен да не изкълчиш палците си. По възможност да не изкълчиш първия си пръст, нито палеца. То е най-голямото богатство, което имаме. То е голямо богатство, което Бог ни е

дал. Казвате: "Един ден ще умрем". Ако не сме изпълнили Волята Божия, ще умрем. Ако изпълним Волята Божия, няма да умрем, ще се съблечем. Има хора, които събличат дрехите си, като змията. Много хора събличат дрехите си, не умират, те наново са родени. Родени са нови хора. И всичките хора около него са радостни. Този човек, който умира и всичките негови хора са радостни, той си отива. Има някои, които умират и всичките скърбят наоколо заради него. Той е тръгнал по друг път. Сега тази работа е трудна. Показвам ви един скъпоценен камък, изведнъж не може да го имате. За този скъпоценен камък Христос казва, че онзи, който ходил да търси един скъпоценен камък, продал всичко заради него. Човек като намери Божествената Любов, всичко друго е постижимо. Другите неща лесно се добиват. Ние влизаме в естествения път на развитието. Когато Божествената Любов в света не функционира, тогава идват всичките катастрофи, както сега в християнския свят. Ако тия хора имаха Божествената Любов, не биха се били. Сега те имат Любовта на хората, имат и Любовта на ангелите. Те са разделени и искат да победят. Божественото е останало на заден план. Казвам: Божествената Любов е необходима, за да разрешим въпросите на човешката Любов и ангелската Любов. За да разрешим въпросите в тия, двете области, трябва да имаме онова Божествено знание. Защото в Любовта ние трябва да се подмладим, в Любовта ние трябва да се просветим, в Любовта трябва да се облагородим, в Любовта ще ни се дадат всичките възможности, за да живеем така, че да сме доволни от нашия живот. Ако аз не съм доволен от своя живот, аз още нищо не съм постигнал. Аз зная, че ще дойдат някои нещастия и ще минат, зная, че тия неща не зависят от мене. Те се дължат на минали поколения. Има поколения, с които сме свързани. Тогава ще дойдем във връзка с ония поколения, които са били в хармония с нашите и ще започне нов живот. Когато дойде Христос, искаше да изведе хората от света и да ги въведе пак в Рая. Християнството не е нищо друго освен приготовление да влезем в Рая, както черният адепт влезе в Рая и приготви хората да влязат в света. Като влезе човек в света, непременно ще излезе из Рая. Който е ял от забранения плод, в света влиза. Христос учи хората на покаяние. Що е покаяние? Да не ядеш вече от забранения плод. Или в какво седи покаянието? Най-първо да слушаш – както Бог ти е говорил, не някой друг какво ти е говорил. Да има нещо, на което да разчиташ, което никога не те е лъгало. Да разчиташ на онова, което никога не е помрачавало ума ти, да разчиташ на онова, което никога не е помрачавало сърдцето ти, да разчиташ на онова, което никога не е помрачавало душата ти, но всякога е пращало светлина. Това е Божественото в нас!

Имаме само един пример с Илия. Той беше смел, изкла пророците, отслаби се и избяга. Даде му Господ едно изпитание. Появи се буря, но Бог не беше в бурята. И огън дойде, но не беше в огъня Бог. Най-после Илия чу

тихия глас на Божествената Любов. Покри лицето си. Казвам: тихият глас, е гласът на Божествената светлина. И мъртвият като чуе тоя глас, оживява. Казвате: “За бъдеще”. Не, за днес! Ти като мислиш за него, ще се промениш. Като се промениш, не ходи да разправяш на хората. След като се промениш и станеш здрав, помагай на хората. Съвременният свят има нужда от хора да помагат. Съвременният свят има нужда от майки, бащи, учители, добри хора. Навсякъде от тях се нуждаят. Сега искам туй от вас. Казвате: “Светии можем ли да станем?” Аз не искам от вас да станете светии, но малко да близнете поне с крайчеца на езика си от Божествената Любов и да имате една опитност. Днес близнеш, утре близнеш, ще се зароди едно желание, и докато туй желание стане голямо, да надмогне всичко. Как се образува дебелото въже? Най-първо един конец, после още един, още един, няколко хиляди като съединиш, ще направиш едно въже. Казвам: в нашата мисъл като се турят ред мисли, които вървят успоредно, хармонират си и тези мисли стават мощни. Когато допуснем една лоша мисъл, дойде обезсърчението в живота. Когато допуснем едно лошо чувство, то действа обезсърчително. Та сега, ако вие обичате, всеки може да помогне. Гледам, някой път правя опит. Върви някой, навел глава надолу, мисли: “Аз ще го науча него”. Казвам: “Иване, как си?” На съзнанието му казвам: “Мисълта, която имаш, не е Божествена, тя ще ти създаде големи страдания. Ти както си решил да постъпиш, хиляди хора са си счупили главата. И ти ще си счупиш главата, твоята глава не е по-яка”. Не мислете, че като кажете някому нещо, ще го поправите. Всичките казвания в света са напразно. Само Божествената дума, ако Господ ти каже някому, иди да му кажеш. Ако Господ не ти казва, не се меси в чужди каши. Аз не ви препоръчвам да ходите да примирявате хората. Виждал съм мнозина, които са примирявали другите, а после те сами се карат. Мъж и жена отиват да примиряват другите, а след това те започват да се карат помежду си. Тия трептения остават в тях, приемат ги и сменят своето състояние. Ако не сте голям извор, не ходете с малки извори да примирявате хората. Опасна работа е. Много искат да лекуват. Че вие като лекувате, пущате в себе си едно болезнено състояние и се свързвате с болния човек. Искаш да учиш някого. Неговата мисъл минава в тебе, става понижение. Казвате: “Да го излекувам, да се обърне към Бога”. Христос казва: “Кой Ме бутна, сила излезе от Мене?” Като лекуваш някого, ще излезе сила. Мнозина гледам, искат да се прочуят. Водят ми някой и казват: “Учителю, да го излекуваш”. Нямам нищо против, но водите един човек да се лекува, който няма Любов. Събудете Божественото в него, да оздравее. Защо ще оздравее? Един лош човек е хубаво, че е болен. Нека боледува 3-4 месеца. Защо да не боледува? Откъде накъде аз да му плащам дълга? Нито жена има, нито деца има, наперил мустаци, иска да оздравее, да ходи да лъже момите.

Та казвам: в Новото Учение не ходете по стария начин. Не искам да се осъждате. Всеки ден да постъпваме справедливо. Когато видя, че хората се обичат, радвам се. Когато се лъжат, говорят си лъжи двама души, забавляват се, там не се меся. Казвам: не играйте на зарове в Любовта. Всяка Любов с лъжа се наказва строго. Не моментално, може да мине ден, два, три, месец, година, но строго се наказва. Всички наказания в света, все за Любовта са. С Любовта не си играйте! Нито с човешката Любов, нито с ангелската, нито с Божествената Любов си играйте. Едно правило: не осмивайте Любовта. Любовта, като човешка, не осмивайте, тя е отражение на Божествената. Има една Любов, която не е човешка, но е сянка. Има една Любов на ангелите, която е сянка. Има една Божествена Любов, която е сянка. За сенките е друг въпрос. Когато говорим за човешката Любов, за ангелската Любов и когато говорим за Божествената Любов, показваме степените, през които човек трябва да мине. Ако бихте вървели по правия път, можехте да се освободите от много страдания, които сега ги имате. Едно правило в човешката Любов: не товарете човека повече отколкото трябва. То е човешка Любов. В ангелската Любов: не вземайте повече от товара върху себе си. Тури върху себе си толкова, колкото можеш да носиш. Вземи толкова, колкото ти можеш да носиш. В Божествената Любов си готов да служиш на всички, по това се отличаваш. Дойдеш до човешката Любов, не товари хората повече, отколкото трябва. При ангелската Любов не товари себе си повече, отколкото трябва. Казваш: "Аз го обичам". Обичай го! Самата Любов задължава. Онзи, който ме люби, той ме задължава с Любовта си, Любовта ме задължава. Като вляза в едно течение, онзи, който ме е поставил в течението, той ме е заставил да ме носи водата, но самото течение ме носи. Щом вляза в течението на Любовта, тя ме носи. Онзи човек, който ме хвърля, казва: "Аз го хвърлих да се научи". Не че той ме е научил. Аз в туй течение ще се науча да гледам. Той, като ме е хвърлил, може да остане неучен. В Любовта може да се науча да гледам хубаво. Той ще каже: "Аз го научих. Ако не бях го хвърлил, не щеше да се научи". Аз можех и сам да се хвърля, няма какво да ми казва, че ме е хвърлил. Много хора има, които сами се хвърлят.

Ценете човешката Любов. Ценете ангелската Любов. Ценете Божествената Любов и я прилагайте всеки ден. За ангелската Любов хванете първия пръст. За човешката Любов хванете кутрето. За Божествената Любов хванете палеца. И така, хванете палеца, първия пръст и кутрето. Кутрето е човешката Любов. По някой път обича да човърка, съгласява се, няма какво да прави. Човешката Любов без него не може. Ако си цигулар, ще видиш каква роля играе малкият пръст. Сега вие ще кажете: "Да идем в оня свят". В оня свят да идем, трябва умът да е готов, сърдцето и душата да са подготвени, да бъдем здрави хора, да видим красотата. Аз ви казвам: едно дете, докато не стане на 9 месеца в утробата на майка си, да не излиза

навън, да седи там и като дойде последния ден, да излезе и да каже: “В-я-я-я”. Човек трябва да се роди. Казвам: вие като почувствате Божествената Любов, вие сте родени. Човешката Любов е зачеване в Любовта. Зачеваш три месеца. Три месеца е ангелската Любов и трите последни месеца е Божествената Любов. В последния ден на Божествената Любов, ти ще се родиш. Щом влезеш в човешката Любов, ти си заченат. Щом влезеш в ангелската Любов, ти вече се развиваш. Щом влезеш в Божествената Любов, оформяш се. В последния ден на Божествената Любов, ще започнат да функционират дробовете, ти ще се родиш, ще излезеш навън, ще се освободиш от ограниченията на майчината утроба, ще станеш свободно същество. В този свят ние наближаваме да се родим. Аз говоря за раждането. Ние сме в последния ден на Божествената Любов. Гледайте да не прибързате! За мен нещата не са така бързи, но систематично вървят по един път. Да не изгубим нито един ден, нито един час, нито една минута, навреме да се родим. Като излезем, тогава ще ни посрещнат хубавите ръце на онази Божествена майка и ще усетим какво нещо е човек да бъде хванат от ръцете на Любовта и погладен от тях. Да чуеш първата дума: “Моето детенце”.

Отче наш

24 -та лекция от Учителя, държана
на 3.III.1943 г. сряда 5 ч. с., Изгрев.

1943_03_05 Контрастни думи
Лекция на Младежкия окултен клас

КОНТРАСТНИ ДУМИ

"Отче наш"
"Фир-фюр-фен"

Направихме следното упражнение: Ръцете настрани, дясната ръка успоредно на лявата и се допира до пръстите на лявата. Дясната се движи по лявата пред гърдите и настрани. Същото движение с лявата – няколко пъти.

Ръцете високо изопнати над главата с допрени пръсти. Сваляне на ръцете до темето на главата. Допиране на средните пръсти, като пръстите на ръцете и дланите образуват една плоскост. Издигане на ръцете в първото положение. Няколко пъти се повтаря.

Да излезе някой да напише 10 контрастни думи, като "добро" и "зло", "светло" и "тъмно". /Един брат написа думите/:

зло добро

тъмно светло

грозно красиво

студено топло

твърдо меко

горчиво сладко

черно бяло

слабо силно

старо младо

болен здрав

Представете си, че тук имате едно общество от хора, как ще ги задоволите?

Злото как бихте задоволили? Вълкът иска овца, змията иска жаба. Менажериите какво правят? По някой път вие се възмущавате, че змията изяла някоя жаба или някоя гургулица. Човек, като хване жива риба и я опече на скарата, не е ли същото нещо?

Змията като хване някоя риба, я гълта непечена, а човек я пече. Добрият човек как ще го задоволите? Вие като се разсърдите, как разрешавате въпроса на сръднята? Някой път не ви остава време да мислите, експлозия става, отпосле мислиш. Как вярвате, към кой свят спада "добро" и "зло"? После имате "тъмно" и "светло". Значи, злото остава повече в тъмнина, отколкото в светлина. По някой път и в светлина става. В тъмнината става, когато иска да се скрие, а в светлината става, когато иска да бъде известно. За очите "тъмно" и "светло" е едно упражнение, една гимнастика. В тъмнината очите добиват едно качество, а при светлината – друго качество. Един човек, който на светлината чете, като стане тъмно, почиват очите му. Тъмното е почивка.

Следващото какво е? – "Грозно" и "красиво". Какво е отношението между грозното и красивото? Грозота кога се явява – в тъмнината или в светлината? За да стане явна грозотата, се изисква светлина. Онези, които не обичат грозотата, искат светлината да стане явна. Пък грозотата като дойде в светлината, тя се мъчи, че се показва. Ако искаш да накараш един грозен човек да страда, дай му едно огледало да се огледа, когато е светло. Пък ако искаш един красив да го зарадваш, дай му огледало, когато е светло, да се зарадва. Сега грозатата към кое лице спада. Грозен е някой. Когато грозотата е за другите, както и да е, но като дойде грозотата до тебе, да кажеш: "Грозен съм", друго е вече. С външната грозота се справяш, със своята грозота се намираш в трудно положение. В какво седи грозотата? Някой път седи в несъразмерността на членовете, на удовете на тялото, неестествено са поставени. Каква цел бихте предписали на грозотата? Как бихте оправили грозотата? Допуснете, че влизате в един двор, кучето веднага се озъби, показва си зъбите. Казва: Знаеш ли какво мога да направя? Можете ли да смекчите характера на това куче? Извадите малко хляб и хвърлите. То най-първо погледне, казва: Как, за мене ли е? – За тебе, ще кажете. След като хапне хляба, намери, че е хубаво, вие още му хвърлите и то казва: Мислих, че сте лош човек, а виждам, че сте добър. Най-първо кучето иска да покаже, че си грозен човек, то е неразположено към тебе, показва какъв си. После казва: Понеже си добър, и той туря доброто си. То казва: По-напред ми направи грозно, затова не те обичам, понеже сега направи добро, обичам те. Колцина от вас туряте хляб; вие хвърляте камъни.

След това имате "студено" и "топло". При студените работи спира процеса.

Когато е много студено, нищо не расте, нищо не става.

Имате след това "твърдо" и "меко". В твърдите тела сцеплението на частиците е по-голямо, а меките тела са по-пластични, сцеплението на частиците не е така силно. Твърдите и меките работи спадат към Божествения свят. Ние на земята имаме само отражение на "твърдо" и "меко". Няма по-твърдо нещо от истината. Няма по-меко нещо от любовта в света. Досега вие не знаехте кое е най-мекото и кое е най-твърдото. При твърдото състояние като пробиете, твърдото отскача. Истината е толкоз твърда, че всичко отскача от нея. А пък в любовта всичко се разтапя, омеква. В любовта и най-твърдите неща омекват. Следователно, когато станете много твърд, когато искате да смекчите твърдостта, вие говорите твърдо. Как ще я смекчите? Трябва да разбирате закона на любовта, за да я смекчите. Искате от меки да станете твърди. Трябва да разбирате закона на истината. На физическото поле нещата можем да направим меки или твърди. Простото желязо може да го направят стомана. Често някои са меки, не може да станат твърди, и твърдите не може да станат меки. Да кажем, човек е много мек, иска да угоди на всичките хора. Някой дойде, иска да отреже малко месце от ръката. Щом те засегне, вече не може да бъдеш така мек. Аз бих ви препоръчал един метод. Когато човек е много мек, той трябва да има една игла и щом някой дойде при него, иска нещо, той нека се бодне в мускула. Готов си да се размекнеш, забий иглата в мускула си, веднага ще се измениш. Или накарай някой ваш приятел да ви убоде. Често, без да знаете, таман ще направите някаква погрешка, бодне ви с игла. Вие не оставате признателни, казвате: Много ме бодна. Туй бодване е точно и навреме, да станете малко по-твърд.

След това по ред имате "горчиво" и "сладко". Какво отношение имат те? Кой го каза това, кой го измисли? Туй вече е медицина за болните хора. Не е за ядене, за лекуване е. Сладките работи са за здравите хора, а горчивите са за болните.

След това имате "черно" и "бяло". Кой го каза това? Какво искате да кажете с това? Защо го поставихте тук, да оцапате? Черното е, за да изпъкне, то е като сянка, да изпъкне бялото. Бялото не може да изпъкне, ако няма черно. Какво представя черното? В действителния живот черните работи са ниски – някой трап, някоя дупка. Белите тела са високи места. Когато човек яде много, чер става. Когато яде малко, става бял.

След това имате "слабо" и "силно". Слабият може да стане силен и силният може да стане слаб. Бялото как може да стане черно? Щом се огъне, бялото става черно, и черното щом изпъкне, става бяло. В природата имате дъгата. Тя оцветява, без да боядисва. Светлината осветлява един предмет,

без да го прави светъл. Като се махне светлината, предметът изгубва светлината. Природата не боядисва. Като се отнеме черното, предметът вече не е чер. Черното може да стане светло и бялото може да стане черно. Слабият може да стане силен и силният може да стане слаб.

След това имате "старо" и "младо". Какво отношение имат те? Какво отношение имат към черното? Старият черен ли е или е бял? В коя категория спада? Старият влиза да примири тия противоречия. Той е педагог. Тия, противоречивите елементи, иска да ги помири.

Имате "болен" и "здрав". Болният човек е слаб, но слабият не е болен. Болестта носи слабост в света. Болестта може да се прояви при слабия. На слабия какво му липсва? Той е слаб по причина, че му липсва сила. На болният какво му липсва? Здраве.

Да допуснем, че имате едно неразположение. Как се справяте с неразположението? Нали сте забелязали, когато някое дете е неразположено, то не става най-първо с главата, но си обръща задницата нагоре и така става. Когато е разположено, става с главата напред, а когато е неразположено, не става с главата, но си наведе главата, дигне си задницата и така става. С туй дете, което обича да става със задницата и което си навежда главата, как бихте постъпили с него педагогически? Вие имате тия състояния и във вас. Със себе си как ще постъпите? Сутрин станеш със задницата. Тия погрешки като дойдат, ние започваме да ги крием. Като са у другите, ние ги издаваме, а като са у нас, ние ги крием. Ако ги издадем, ще ги затворим някъде. За пример, някой път си слаб, не искаш да се покажеш слаб, искаш да криеш слабостта си. Какво разбирате след думите "слаб по ум"? – значи, не разбира предмета. А "слаб по чувства"? – Туй, което обещае, не може да го направи. "Слаб по воля"? – Не може да я изпълни. "Слаб по сърце" значи, че не може да яде яденето. Не може да го караш, човекът прави усилие, не му е вкусно яденето, горчиво му е. Вие никак не се запитвате, как е дошла слабостта. Усещате слабост и никак не сте си задали въпрос, откъде е дошла слабостта. Вие считате, че е едно естествено състояние във вас. За пример, някой път искате да прескочите някоя река, дойдете до брега и не смеете. Случвало ви се е да видите, някой се затича, дойде до реката и пак не може да прескочи. Втори път, трети път го направи и някой път, рече да скочи и – хайде в реката вътре. В този случай причината е страхът. Някой път причина може да са хората. Когато ще скачаш, какво ще кажете? Най-първо ти си смел. Няма никой при тебе, но те е страх, не можеш да прескочиш. Виждаш, че може да паднеш. Някой път мислиш какво ще кажат хората и не можеш да скочиш. Намесват се други чувства. Освен, че имаш страх, ти речеш да се окуражиш и пак ще влезеш в трапа. После ще започнеш да търсиш

причината за извинение, защо не си могъл да скочиш. Страх те е било някой път, не си бил много смел. Изобщо, всичките месоядни животни са много смели. Затова страхът е даден като едно противодействие на месоядните животни. При птиците, като наближи някой техен неприятел, например лисица, птицата, като разпери крила, в крилата си отдолу има бял цвят и лисицата, или друго животно ако е, се смути. В това време птицата избяга. Един контраст е у животното, не може да разбере, откъде изкочи туй бяло. Като изпъкне бялото, животното се сепне. То е възможност да си помогнат птиците. Откъде им е дошло на ум, да си направят това малко забавление. Или някои животни имат известни жлези, църкалки имат. Като наближи неприятелят, течността, която излиза, има много лоша миризма; като цръкне няколко пръскалки, неприятелят се стъписва, в това време животното избяга.

Вие по някой път в мисълта си изпадате в някои мъчнотии. Трябва да знаете по кой начин да се извадите.

Някой път пипнеш косата си, малко е остра. Как ще помогнеш на косата си да стане мека? Или пипнеш лицето си, малко загрубяло, трябва да го направиш по-меко. Какво средство употребявате? Аз бих ви препоръчал свинска мас. Много хубаво действа. Ето на какво основание. Свинята много обича охолния живот. Като туриш свинската мас, любов има свинската мас, и като я туриш на лицето си то омеква, понеже има любов за живота. Вие казвате: Свиня е това. Свинската мас действа много хубаво, много по-хубаво от зехтина. Ако имате някаква болка на крака си, турете малко сланина, лечебно средство е, направете си компрес от сланина. Някого го боли крака, да тури едно голямо парче сланина на крака си и да стои 4-5 часа. Понеже тия клетки имат малко живот, като дойде сланината, окуражава ги. Не че отнема, придава нещо. Някой път някои ги е срам да употребяват сланина. Боли те крака, намажи се със сланина. В едно шишенце си носи и се намажи. Ако имате някоя приятелка сприхава, която не ви обича, дайте й малко сланина, да се понамаже. За храна не е хубава свинската мас по следните съображения: Клетките на свинята са много аристократи, не обичат работата. Ако някой е много мързелив, то са клетките на свинята. Ако искате свинско месо да ядете, като влезат тия клетки във вас, мързел внасят вътре, ти нямаш разположение да работиш. Казвам: Ако някой работи, дайте му свинско месо. Свинята има една хубава черта, наричаш я "земледелец", "орач". Лошото е, че с носа рови, копае; но много работи; прави с носа си.

Сега, за една седмица мислете върху тия 20 думи – каква роля играят в човешкия живот. Щом си болен, желай здравето. Слаб си, желай силата. Грозен си, желай красотата. Студен си, желай топлото. Твърд си, пожелай

мекото. Горчив си, пожелай сладкото. От тях една хубава песен става. Учителят пее: Напиши на дъската точка, означи я с буквата "А". Съедини я с близката нейна съседка, ще образувате правата. – Казва: Зъл е нашия Драганчо, да го оженим за Стойка, добрата, да се примирят двамата. – В сегашния живот има много противоречия. Хората не разрешават въпроса. Има сиромашия, но причините на сиромашията откъде произтичат? Или причините на болестите откъде произтичат? Ако човек живее дълго време в една тъмна стая, създават се болезнени състояния. Болезнените състояния се дължат на малко светлина, която прониква в организма, на малко светлина и на малко топлина.

Тия контрастни думи вие ги наредете в друга категория. Наредете ги както мислите, всеки един да ги нареди по друг начин, не както са тук. Тъй както (са), няма хармония.

Учителят пее "Изгрява слънцето". – Представете си, за един болен човек, слънцето изгрява. Той ще го пее по един начин като болен. Ако слънцето изгрява за здравия, другояче ще го пее. /Учителят показва, как болният би изпял как изгрява слънцето, а после показва и здравият как ще го изпее – много ритмично/. Когато пеете ритмично, не да се прекъсва, но навътре да отива гласа. /Учителят пее "Изгрява слънцето, праща светлина, носи радост за живота тя" – много ритмично/ Сега да изпеем "Сила жива, изворна течуща" /Учителят изпя цялата песен "Изгрява слънцето" на съвсем нова мелодия/.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

20. *Лекция на Младежкия окултен клас,*
държана от Учителя
на 5.III.1943г., Петък – 5 ч. с.,
София – Изгрев

1943_03_07 Новата идея
утринно слово

НОВАТА ИДЕЯ

„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитва на Царството“
„В начало бе Словото“
Ще прочета пета глава от Матея.
„Мога да кажа“

Които имат много дрехи, имат една мъчнотия, че не могат да изберат с кои дрехи да се облекат. Дълго време избират – тази дреха, онази дреха. Който има само една дреха, като стане сутрин, иска – не иска, макар да не му е приятна, облича я. Ако човек облича една и съща дреха, какво печели? Недоволен е от себе си. Ходи, поглежда дрехите си. Ако човек носи цял живот една дреха и е недоволен, какво е добил? Нищо не е добил.

Казвам, в главата, която прочетох, някои неща се повтарят. Евреите казват: „Око за око, зъб за зъб.“ Ако някой ти извади окото, и ти ще му извадиш. Христос казва: „Ако те съблазнява окото ти, извади го.“ Мисля, онези, които написаха Евангелието, го написаха така. Не мисля, че Христос е казал да се извади окото, няма смисъл. Казваме: „Като те съблазнява окото, извади го.“ Често теософите бяха привеждали следното: убиват в себе си всяко желание. То е старо възпитание. Казват: „Убий желанието.“ Щом убиеш желанието, с какво ще работиш? Желанията са материал, с който трябва да се работи. Често се случва с едно въже да обесят човека. Ако беше само един конец, не можеха да го обесят, щеше да се скъса. С дебелото въже обесват човека. Значи не струва да има дебели въжета. Изваждам правилото: направете дебели въжета, за да не бесят хората. Казвам, правете дебели въжета, но не бесете хората. Защо да кажем: не правете дебели въжета, за да не бесите хората? Казвам, правете дебели въжета, но не бесете хората.

Другото противоречие е: защо е злото в света? Ние мислим, че ако няма зло в света, ще бъде по-добре. Два пъти по-зле ще бъде. Тогава какво ще кажете? Апостол Павел се оплакваше, че му се дало един ангел сатанински да го мъчи. Три пъти се моли на Господа, ако може, този ангел да се отнеме. Ако този ангел не беше се дал на апостол Павел, щеше да бъде два пъти по-лошо. Благодарение на този ангел той се повдигна. Казва му Господ: „Достатъчна ти е Моята благодат. Ако отнема от тебе този ангел, в

тебе има нещо още по-лошо, ще изпъкне навън.“ На човека е свойствена една гордост и ако злото го няма в човека, човешката гордост би създала едно зло, два пъти по-голямо от туй зло, което съществува. Представете си на някой съвременен цар да му подшушнат, че някой образувал заговор срещу него. Дали това е вярно, или не, не се интересува, но веднага казва: на ешафода, само че имал някаква мисъл против него. Аз изваждам тогава правилото: щом къщата е направена от дърво, внимавай, може да изгори. Може дървото да е огнеупорно. Има огнеупорни дървета, а има други, които не са огнеупорни.

Казвам, човек трябва да стане огнеупорен. Казвате: „Да се не изкушава.“ Като се изкушава човек, да не се изкушава. Изкушава се човек от парите. Как се изкушава от парите? Парите език нямат, не говорят нищо, очи нямат, но съблазняват. Изкушава се човек от тях. Ако е жена, ще кажеш: „Очите ме съблазниха, устата ме съблазниха, ръцете ме съблазниха.“ Ами в парите кое съблазнява човека? Съвременните хора казват: „Жената е причина, тя съблазнява.“ Понеже лицето ѝ било много хубаво, лицето ѝ съблазнява. Но в парите кое лице, кои очи, кои уста те съблазняват? Онова, което съблазнява у жената, не е нейното лице. То е заблуждение. Не са нейните очи, не са нейните ръце. То е едно извинение, обяснение – такова, каквото не съществува в света. Човек е излязъл от Бога. Бог създаде Адама, но го създаде от два елемента. Събрал малко пръст отнякъде, едно вещество Бог намерил на земята, най-хубавото вещество, което може да се намери на земята. Бог взел от това вещество и направил тялото на човека. В туй вещество турил Своя Дух и човек оживял, станал жива душа. Туй, което наричат плът сега, то е туй вещество. Като турил Духа Си в туй вещество, то с Божествения Дух започва да се не спогажда. Имате една проста причина.

Представете си, че вие се оженвате за една жена, която не знае да чете. Вие се оженвате, за да ѝ направите едно добро. Богат сте. Тази жена един ден по закон се изменя. Най-първо, политика има, всичко върви добре, а после започва да се показва друга. Най-първо, се подчинява, защото е слаба. Когато някой се подчинява, ще видиш силен ли е, или слаб. Ако е слаб, да те е страх, като стане силен, той ще ти покаже, че работата не седи така. Малкото мече, което се подчинява, да не мислиш, че когато стане голяма мечка, тъй ще се подчинява? Казва: „Едно време бях меченце, но сега като мечка не се подчинявам.“ Така казвам, ние по някой път трябва да се подчиняваме. Човек трябва да се подчинява в света само на три неща: на любовта, на мъдростта, на истината. На всичко друго – никакво подчинение. Подчинявам се на чистата вода, влизам в нея да ме очисти, ще ми предаде нещо. Ако слабият човек влезе в студената вода, която е 25 градуса студ, нима мислите, че тази вода ще му предаде нещо? Тази вода

ще отнеме малката топлина, която е в него, ще загуби и този, видиш, хване пневмония. Где е погрешката? Казва: „Студената вода ще произведе реакция.“ Той влязъл в студената вода и стоял петнайсет минути. Лекарят може да му е казал само да се топне за десет–петнайсет секунди или половин минута и да излезе навън. Той седял петнайсет минути в студената вода и се простудил.

Има ли нужда човек да живее десет години с един упорит човек? Няма нужда. Десет години що ще живееш с един упорит човек? Защо ще живееш десет години с един болен човек? Да се покажеш търпелив? Ни най-малко не трябва. Та казвам: всички писатели и онези, които проповядват, искат да примирят нещата с Божия закон, като как трябва да живеем. Земята е създадена за едно от хубавите училища да се живее най-добре. Казвате: „На земята има изпитания.“ Какво е изпитанието? Изпитание има всеки, който се учи, и в края ще се даде изпит, да се види колко е научил. Един художник може да се изпита да нарисува една картина, да се види има ли сръчност. Ако може да нарисува хубава картина, в изпита е първи. Ако не може да я нарисува, значи не си разбира изкуството.

Сега на земята ние ще дадем изпит. Държиш изпит по любовта. Какъв е изпитът? Да направиш един лош човек добър. Да направиш лъжлив човек верен. Да направиш един слаб човек силен. Как ще го направиш? Можеш да го направиш. Аз може да направя едно лошо шише добро. Защото лошавината може да седи в самото шише. Или лошавината може да седи в съдържанието на шишето. Следователно дават ми едно лошо шише. Казвам, де е лошавината, в самото ли шише, или в съдържанието? Ако е в съдържанието, изпразват туй съдържание – отровата, която имало, и турят най-хубавото вещество. Турям сладко вино, запушвам го. При първия случай, който би пил, би платил с живота си. Във втория случай, който би пил, е благо. Ти чуеш една лоша дума. Лошата дума има две съдържания. Отвън има една форма и вътре има едно съдържание. Лошата дума, може да вземеш една форма и да я превърнеш. Вземете в българския език думата би. Тя произтича от един корен да бъде. Думите еволюират. В английския език има такава дума – превент, която преди двеста години е означавала накарай ме, Господи. В сегашния език на англичаните означава забрани ми, Господи. Как е станало това, че тази дума добила точно обратен смисъл? И англичаните не могат да обяснят. Имате би на български. Българинът не е разбрал, взема тоягата и налага. Казва: „Бъди човек, изправи се, говори разумно на хората, постъпвай разумно с тях, че който види, да се весели.“ Сега българинът казва би, значи набий го, да знае, че си човек. Казва, как става?

Като носиш дълго време една дреха, нали чистата дреха става черна, изгубва своите качества, ако не я переш. Един човек би трябвало да носи една риза цяла година, без да се окирляви. Сега като носиш една седмица ризата, трябва да я съблечеш. Ако носиш една година ризата, не зная какво би станало. Здравият човек трябва да се чисти. В годината едно пране е достатъчно. Сега имаме петдесет и две седмици, петдесет и две пранета. Онзи, който пере, да му мислят ръцете. От живота ще извадим поука. В прането ще видим къде е причината за недоброто пране. Да се пере е хубаво нещо. Трябва хубава вода, която пере добре. Когато переш една риза, трябва да имаш най-хубавата вода, не каквато и да е вода, варовита. После трябва да туриш най-хубав сапун, изисква се много мачканица. Човек, за да го възпиташ, трябва да го мачкаш много време. Болният човек как го разтриват? Ако го разтриват, като че ли го милват, никаква реакция няма да стане. Аз съм виждал, когато ги разтриват, как викат. Простудил се някой и който го разтрива, като си прокара палците по гръбнака, онзи вика „олеле". Този човек, като го разтриват, след половин час се образува реакция в тялото и след един час човекът е здрав. По-добре да те разтриват и да бъдеш след три–четири дни здрав, отколкото да не те разтрият и четири–пет месеца да боледуваш.

Сега има масажиране, но не всеки е роден за масажиране. Казва: „Да го разтрием." То е цяло изкуство. Аз не бих желал някой да ме разтрива, който е сух като пастърма. Аз бих избрал някой, който ще ме масажира, пръстите да са заострени, да са дебелички в основата, тумпарлет да е, после да лъха живот от него. Да предаде нещо, като разтрива. Някой има, който, след като те разтрил, каквото имаш в себе си, го взел, че отпосле боледуваш.

Аз някой път, след като говоря някоя беседа, има обратна реакция. Някои хора, като дойдат, не са доволни, казват нещо по добър начин да се поправи. Това е старият начин, недоволни. Прави са, искат нещо ново. Казва: „Бъди добър." Много остаряла дума е бъди добър. Преди години дойде един и казва: „Кажи ми най-добрия метод как може да стана добър." Казвам: „Яж добре. Като седнеш, яж добре, музикално яж, да ти е приятно. Не мисли за нищо друго, благодари за яденето, че имаш добър хляб. Виж хубавото, кое е в хляба, да ти предаде доброто. Като ядеш круши, сливи, виж доброто, което е в тях. В ябълките, в хляба виж кое е доброто. Кажи си: както е сладка ябълката, и аз да бъда като нея сладък. Както е сладък хлябът, и аз да бъда така сладък. Като пиеш вода, бъди добър като водата. Туй, което влиза в тебе, бъди като него, не търси нещо отвън." Казва ми: „Лесна работа." Никакви книги не трябват. Всичкото зло седи там, че житото, като се пипа от лошите хора, като мине през десет ръце, които са лоши, туй зло минава и в житото. Зависи през какви ръце

минава хлябът. Всичките храни, които ядем, масло, кашкавал, сирене, през двайсет ръце са минали и всеки е вложил нещо, и разваля се сиренето, кашкавалът, маслото. Не че самото сирене, кашкавал са лоши, но онова, което хората са вложили вътре. Сега като привеждам Библията, бих желал за свещените книги да се изберат най-добрите хора да ги преведат, тия хора, които в ума си нямат никаква лоша мисъл и да разбират езика много добре. Сега ще изберат някого, ще му платят. Тия хора не са толкоз добри, не са и толкоз учени. Като минава писаното през техния ум, влагат нещо от себе си.

Та казвам, ако аз бих ви проповядвал да бъдете добри, ще ви кажа: никога не посрещайте слънцето през прозорец, през стъкло. Качи се на някое високо място да видиш слънцето и там го посрещни. После, ако денят е влажен, мъглив, не отивай да посрещнеш слънцето. Търси някой хубав ден, когато небето е ясно, да идат направо лъчите. Като дойдат тия лъчи, имат известно благо. Ако е облачно небето, благостта на тия лъчи приемат облаците. Ще остане нещо и за тебе, но ти ще бъдеш недоволен. Аз бих препоръчал сутрин да се качиш на аероплан, ако е облачно, на три–четири километра във въздуха, и тогава да посрещнеш слънцето от аероплан.

Всички носите старите възгледи. Някои, най-първо, са доста красиви и колкото остаряват, връщат се към миналите поколения. Започнал да прилича на дядо си: щом замязаш на някого, ти вече имаш неговия характер. Ако някой човек замяза на мечка, има мечи характер. Ако някой човек замяза на вълк, има вълчи характер. Ако някой човек обикне един кон, ще замяза на коня и ще има конски характер. Ако обикнеш някое дърво, ще замязаш на дървото. Ако обикнеш една река, ще замязаш на реката. Помнете: този, когото обичаш, и който те обича, вие си предавате. Казваш: „Никой не ме обича.“ Още не си готов. Ако ви обикне, ще ви предаде нещо от себе си. Хората не знаят. Казва някой: „Ти не ме обичаш.“ Казвам: „Ако ви обикна, ще ви предам нещо от себе си.“ Мислите ли, че аз, като обичам месце, че като обикна кокошката, ще ѝ мисля доброто? Като не я обичам, ще я оставя да живее. Щом я обичам, ще обикалям курника. Казвам, трябва да дойдем до онази Божествена любов. Ако аз не мога да видя същината на Бога, скрита в кокошката, то е неразбиране. Господ опитва ума ми. Тази кокошка не е кокошка. Онова, което Бог създаде в света, Той го създаде за благото на хората. Бог създаде всичките животни и растения, те са писана книга на Бога. Хората изопачиха тия символи. Казвам: в какво седи новото? Новото седи в любовта. Ако ти не можеш да обичаш, ти нов човек не можеш да станеш. Ако очакваш да те обичат, инвалид ще станеш. Англичаните казват етернал генерейшън. Който обича света, постоянно се обновява. В любовта човек се обновява. Ако искате да ви обичат онези, които вие обичате, и ако не ви обичат на свят, ще

остареете. Ако ме обичате, ще се подмладите. В света любовта е, която обновява. Щом се разбере законът, има подмладяване. Думата подмладяване иде в своето първоначално проявление. Само Божествените неща са млади. Всичко онова, което не е Божествено, е старо. Под думата стари разбираме неща, които не са Божествени. Божествените неща са млади. Има нещо много хубаво. Под думата младо разбираме най-хубавото, което излиза от Бога. Това е младостта. Като кажем: много добър стар човек, разбираме онзи, който е разбрал младостта. Този старият човек, като има идеята за младостта, и той се подмладява. Казваме старец. Защото, ако е за старост, по-стар от Бога няма; ако е за младост, по-млад от Него няма. Най-младият е Бог и най-старият е пак Бог.

Казвам, ние трябва да тръгнем по Божествения път, да станем млади, както Бог е млад, да носим в себе си най-хубавото. Не разбирайте под млад детето, което пъпли, но да носиш най-хубавото в света. Да го носиш и като дадеш, да ти е приятно. Така никога няма да остарееш. Казвате: „Дали ще ни разберат, като обичаме хората?“ Мислите ли, че щом на гладния човек дам хубав хляб, няма да ме разбере? Да разбереш що е хубав хляб. Мислите ли, че човек, който е жаден, като му дам най-хубавата вода, няма да разбере? Всичките хора на земята разбират туй, което е хубаво. Хубавия хляб всеки го разбира, хубавата вода всеки я разбира, чистия въздух всеки го разбира, хубавата светлина всеки я разбира. Мислите ли, че ще трябва да ни учат за това?

Ако ние искаме да образуваме хубава идеална връзка, да даваме от себе си по възможност най-хубавото, което имаме. Но всичко естествено да излиза, както излизат нещата от преизобилието, което Бог е вложил в тебе – да тече туй преизобилие. Не се пресиляйте, не искайте да ставате добри. Под думата добър разбирам да проявя любовта тъй, както е тя самата, каквото носи. Добрините да ги проявява без никакъв примес. Доброто трябва да предадеш в най-малък размер. Под думата добро разбирам да предадеш в най-малък размер дозите на любовта. Казвам, ние сега всички сме ограничени. Срещаш един човек, погледнеш лицето му, но туй лице е на десет поколения, не е негово. Гледаш главата му, и тя е стара, тялото е старо, всичко е старо. Лицето трябва да бъде да носи сегашните идеи. Ние сега казваме: „За в бъдеще, когато хората възкръснат.“ Туряме нещата за в бъдеще, че това ще бъде така. Но възкресението няма да стане в един ден. Някои кокичета възкръсват по-рано, други – по-късно. Най-първо, се появяват кокичетата, минзухарите и колкото напредва пролетта, започват другите цветя да се явяват. Някои от най-деликатните остават последни. Кокичето и минзухарът се появяват първи в снега, поздравляват пролетта.

Казвам, вложете една нова идея. Още ние живеем с идеята да уредим

нашия живот, да станем добри. Да се уреди животът е хубаво. Казваме: „Да си уредим живота и в края на живота си да служим на Бога.“ То е едно заблуждение. Още от началото, като се родиш, да служиш на Господа, най-после, ако ти остане, да служиш на себе си, тогава – обратния процес: най-първо, служи на Господа. Сега ние служим на себе си цял живот и като остане малко време, като наближи да умираме, започваме да се молим на Господа. Тя е изгубена работа. Ти, като се родиш, започни да живееш за Господа. Ако ти остане малко време, можеш да поживееш и за себе си. Казваш: „Тогаз какъв ще бъде животът?“ Ами сега животът какъв е? Сегашният живот, който живеете за себе си, какъв е? Едно пържило. Кой от вас не е пържен по десет пъти на перустията? Чиновник си, пържат те. Войник си, пържат те. Генерал си, пържат те. Жена си, пържат те. Навсякъде пържене. Зад всяка усмивка, когато някой ти се усмихнал, ще платиш десет пъти повече, отколкото усмивката струва. Ще платиш, тъй както платил един негър в Америка. В тъмнината върви една американка, доста красива, настига я един, прегърнал я, целунал я. Като не го вижда, тя мисли, че е красив. Вървят под ръка, тя мисли, че намерила своя възлюблен. Какво било учудването ѝ, когато излезли на лампа – видяла, че е чер. Извиква един стражар, хващат го, глобяват черния да плати десет хиляди долара за една целувка. Десет хиляди долара, това е един български милион. И ние някой път намерим в мрачината някой негър, тръгнем с него под ръка и мислим, че всичко е уредено. Като дойдем до фенера, видим, че е негър. Миришат негрите. Мъчно се живее при един негър. От него излиза нещо, мирише. Американците не могат да ги търпят. Казват: „Търпи.“ Но има нещо, което мирише. Има някои негри, не миришат така, но има някои, много зле миришат.

Казвам, тия блаженства. „Блажени нищите духом“ се казва. Аз не коригирам, но аз бих казал така: Блажени нищите духом, които са намерили любовта, тяхно е Царството небесно. Блажени кротките, които са намерили любовта. Тъй както е блажен нищият духом, който е намерил любовта, блажен е кроткият, блажен е и нажаленият, който е намерил любовта, за тях е Царството небесно. Ако ти си нажален и не си намерил любовта, Царството Божие не е за теб. Тяхно е Царството Божие, но за тия нажалени, които търсят любовта. Блажени нищите духом, които търсят любовта и са я намерили, тяхно е Царството Божие. Блажени нищите духом, които са намерили любовта, те са в Царството Божие. Всеки човек, който е намерил любовта, той е нищ духом. Всеки човек, който е намерил любовта, той е кротък. Без любов човек не може да бъде кротък, и нажален не може да бъде. Като намериш любовта, ти си нажален. Радваш се, че си намерил онова същественото в живота. Новото е: трябва да се намери любовта. Не разчитай на една къщна печка, която представлява вашата любов. Не разчитайте на къщното осветление, което представя вашата

любов. Тия неща се изменят. Под думата любов аз разбирам човек, който е излязъл из областта на смъртта и се е освободил от прегръдките ѝ. Освободил се е от нескончаемите ограничения, които ни разрушават постоянно. Имаш най-хубавото разположение, пък дойде разрушението. В живота от младини до старини има съграждане, рушене. Таман съградиш нещо и мислиш, че си постигнал, разруши се.

Толстой привежда един пример за един руски светия. Един ден довели при него една мома, малко смахната, но много красива. Той я излекувал, но тя го съблазнила. Като го съблазнила, той напуснал светилището и вече никой да го не вижда. Ние някой път лекуваме хората. Не се опитвай да лекуваш хората, докато не си с любовта. Само като дойде любовта в тебе, тогава лекувай. Без любов настрани стой. Гледам, вие току водите този, онзи, казвате: „Ела при Учителя да те излекува." Не лекувайте хората, които не приемат любовта. Нека да си носят товара. Всеки, който е готов да служи на любовта, може да го лекуваме, но който не служи на любовта, няма какво да се лекува. Да го лекуват в света лекарите, да му вземат парите, да плаща. Нека плаща, нека си намери лекар. Правете разлика кого да лекувате. Искате да лекувате, питайте: „Готов ли си да служиш на любовта?" „Не съм." Препоръчайте му лекар. Казвате: „Тия грешните, елате да ги лекуваме." Нов живот ще им дадем да грешат. Ако искате да се освободят, лоши са последствията. Вие искате да услужите. Хубаво е, но да услужите с любов. Ако нямаш любов, как ще услужиш? За да освободиш някой силен, трябва да бъдеш по-силен от него. Ако не си силен, ако си слаб, не отивай да освобождаваш от силния. Ако си силен, иди, вържи го, освободи другия. Силни можете да станете с любовта. Без любов ние сме слаби хора, с любовта сме силни хора. Като станем силни хора, тогава ще се освободи светът. Ако вие не можете да вярвате, че любовта ще може да преобрази света, тогава в какво ще вярваш? Вярваш в Христа, че е умрял. Христос казва: „Аз победих света." Какво разбирате под тия думи? Казано е там: „Както Отец Ме е възлюбил, така и Аз ви възлюбих. Идете и предайте тази любов." Казва Той: „Повярвах, че Аз излязох от любовта." Всеки човек, който е повярвал, че е излязъл от любовта, той е нов. Който не вярва, оставете го настрана. Христос казва: „Не се моля за света, моля се за тия, които Ми даде." Вие сега седнете и се молите за целия свят. Христос, който имаше силата, не се молеше за целия свят. Вие, които нямате нищо, се молите за целия свят. Много сте щедри. Молете се само за онези, които приемат любовта. Онези хора, които не приемат любовта, те са силни. Нека си носят товара. Училището не е направено за болните хора, то е направено за здравите. Болните нека седят в болницата да се лекуват. Като оздравеят, тогава ще влязат в училището. Това е новото, да имате ясна представа.

Ще ви прочета от „Светът на Великите души“. Казва: „Туй, което мери, а само не се измерва, е разумното.“ Туй, което мери, е любовта, а тя всякога остава неизмерна. Разумното е една външна форма на любовта. Човек не може да бъде разумен, ако душата му е неизпълнена с Божествената любов. Единственото нещо, което трябва да приемем без никакъв оглед, то е любовта. Когато приемеш любовта, не търси да я изучаваш. Не изучавайте любовта. Приемете любовта, опитайте я и не я изучавайте. Щом я изучавате, нищо няма да научите. Единственото нещо, което не трябва да се изучава, е любовта. Приложете, опитайте я. В Стария завет пророците казват: „Казва Господ, опитайте Ме и вижте, че съм благ.“ Трябва да опитаме Бога в Неговата благост. Ако така не Го опитаме, ние ще бъдем чужди в света, ще се мъчим и при големите блага, при които живеем. Може да ви показвам какви са моите възгледи за живота. Моите възгледи са мои възгледи. Вашите възгледи са ваши. То е друг въпрос.

Казвам на вас, приемете новото, тъй както аз го приех. Аз не го приех с философия. И вие така го приемете, както аз го приемам. Приемете го тъй, както аз го приех, нищо повече. Сега не знаете ли как се приемат нещата? Вие вземете един лотариен билет и мислите да спечелите един милион. Нищо не печели. Защо по същия начин да не приемете любовта? Приемете любовта тъй, както тегленето на един милион. Всеки, който е приел любовта, без да я изучава, той е получил всичко. Всеки, който я изучава, изгубил е и това, което има. Ако изучаваш любовта, ще изгубиш и това, което имаш. Тъй седи въпросът. В целия свят ние изучаваме любовта, как Господ е създал света, защо го е създал. Какво ще придобием от тая философия? След като приемем любовта, тогава ще почнем да изучаваме света и ние ще имаме правилната философия. Като дойде любовта, ще имаме едно истинско разбиране. Като изучаваме любовта, ще имаме един изопачен начин, както е сега.

Бъдете съвършени. Любете, тъй както Отец вас люби.

Блажени са, които са намерили любовта.

„Отче наш“

Двадесето утринно слово
7 март 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1943_03_07 Трите зова
неделя, 10 ч. сутринта

ТРИТЕ ЗОВА

„Отче наш“
„Ще се развеселя“
Ще прочета 23-ти псалом.
В псалома се казва: „Твоят жезъл и твоята тояга, те ме утешават.“ Не зная дали жезълът и тоягата могат да ни помагат.
„Духът Божи“

Големите трудности, които хората изпитват, седят в самите тях. Мъчно може да се угоди на човека. Няма друго същество толкова взискателно, колкото човека. С нищо не може да му се угоди. Все ще се намери нещо, от което е недоволен. Ако е сиромах, пита защо е сиромах. Да си сиромах е в реда на нещата. Какво е грехът? Никакъв грях – разтоварен кон. Сиромах е човекът, никакво богатство не носи. „Какво прегрешение направих, че Господ ме е поставил така?“ Никакво прегрешение не е, на почивка си. Ако си богат, ти си натоварен кон, почивал си – натоварили са те. Кога ще те разтоварят, не зная. Чудни са хората, особено младите – искат да знаят какво ще бъде за бъдеще. Старият знае, казва: „Нашето се свърши.“ Младият пита как ще се свърши една работа.

Аз в живота си два пъти имам нещо, за което съжалявам, че съм го казал. Първото беше на един мой приятел, д-р Миркович. Той искаше да знае кога ще умре. Определих деня, годината. Като му казах, като че го попарих с вряла вода. И умря точно когато му казах, замина за другия свят. Другият случай беше в 1914 г., беше дошла една млада мома един ден и тропа. Казва: „Много сериозно имам да Ви питам.“ Казвам ѝ: „Нямам никакво време сега.“ Като нямам време, зная, че ще ме пита нещо, дето нито в нейната работа влиза, нито в моята. Казва: „Моля, пет минути да определиш, понеже туй решава съдбата [ми].“ Щом ѝ решава съдбата, я приемам. Казва: „Кажи ми, ще бъда ли щастлива.“ Гледах, гледах, казвам ѝ: „Ти има да живееш само две години. Има една малка възможност да останеш на Земята. Случва се на 10 000 веднъж. Може да ти се случи. Вземи Евангелието да го четеш. След две години ще идеш на другия свят. Определено е. Ще похлопа ангелът.“ Свършиха се петте минути. „Ако те оставят, ела да ми кажеш.“ И досега още не е дошла. Казвам: Що ми трябваше да ѝ казвам, че след две години ще замине! Можеше да ѝ кажа:

„Нищо не зная." На д-р Миркович казах... Човек по-добре е да не знае, то е най-хубаво. Невежеството е за предпочитане пред знанието.

Да знаеш кога ще те обесят, да знаеш кога ще се удавиш, да знаеш кога ще си счупиш крака, да знаеш кога ще си пукнеш главата, да знаеш кога ще си счупиш кръста, да знаеш кога жена ти ще умре или кога децата ти ще умрат, това [е] една страна. Има нещо конкретно. Сега говорите за противоречие. Една овца живее в една местност, дето има хищници, и пита: „Каква ще бъде моята съдба?" Казвам: „След година твоя другар ще го опапат, след две години децата ти ще опапат, най-после и тебе ще опапат и ще се свърши." Казва: „Друго няма ли?" Засега туй е съдбата. При сегашните условия тъй е. Туй е в един неуреден свят. В един неуреден свят е така. Аз различавам света на безлюбието, то е свят на нещастие, на големи противоречия, големи контрасти. Този свят на нещастие е щастие за вълците. Един вълк, който изяде една овца, е щастлив. Децата му са охранени добре.

Сега някой може да пита защо е така. Има си може би някакви причини. Казва: „Защо вълкът трябва да изяде овцата?" Не зная. Аз питам: Защо трябва да пиеш вода, като си жаден? Тази вода не можеш да изпиеш, тя като влезе в тебе, ще излезе от тебе. Нейното влизане ще причини утоляване на жаждата. Хляба като приемеш, всичко няма да погълнеш – голяма част от туй, което си ял, ще излезе, ще си замине и една малка част ще остане у тебе.

Сега ние се спираме върху ред разсъждения, които не ни влизат в работа. Ние искаме да бъдем щастливи, никой не иска да бъде нещастен. Обаче, без да искаш да бъдеш нещастен, ти, който искаш да бъдеш щастлив, ще намериш своето нещастие. Тогава по закона на контрастите, ако търсим щастието, ще намерим своето нещастие. Да обърнем другото – да търсим нещастието, за да намерим щастието. Един човек, който се занимава с взривни вещества или който се занимава с отрови... много химици има, които се занимават с отрови и всякога животът им седи на косъм. Някой акробат играе на някое въже. Случило се на един такъв акробат, ангажирали го за огняр и трябвало по едно въже от едната улица да мине на другата, да помага за гасенето на един пожар. Обаче като се качил на въжето, огънало се това въже, то било високо 30–40 метра, подхлъзнал се и се захванал с ръцете и краката за въжето. Притекли се на помощ, турили стълби да може да го стигнат и след като слязъл, попитали го какво е било неговото чувство горе на въжето. „Какво мислеше горе на въжето?" Той казва: „Мислех, че всичко се свършва, и огнярството, всичко, мислех, че ще падна на земята и ще се пръсна като яйце." Друга философия. „Не мислех нищо друго, а мислех, че като яйце ще се разчупя. Благодаря, че не паднах,

не си счупих главата. Отсега нататък напускам този занаят и не искам да вървя по такова нагънато въже.“

Ние в живота вървим по такова въже. Казваме: „Защо животът е така създаден?“ Не е така създаден. Сега някои от вас живеете в закона на Любовта и пак търсите Любовта. Другите живеят извън Любовта и търсят Любовта. И вие търсите Любовта, и онези, които са в нея, търсят я, и които са извън нея, пак я търсят. Какво е търсенето на едните и другите? Защо търсят Любовта? Много естествено, ние търсим хляба, защото този хляб ще ни даде нещо. Любовта придава нещо на живота, една необходимост е. Безлюбието носи всички нещастия, които съществуват. В безлюбието няма какво да търсиш.

Можем да кажем, че адът, както го описват, е място на насилие – едни други се изтезават. Ако питаш защо изтезават един човек... Един вълк, като хване една овца, най-първо не я вземе кротко да я разкъса, но ще я раздруса и ще къса. Тя блее, той къса от месото и не иска да знае. Тя като плаче, нему му е приятно, като музика е нейното блеене, като че тя пее и той къса от месото и яде. До известно време блее и после престане да блее. Где седи злото? Понеже месото, от което е направена тази овца, е мекичко, приятно. Ако беше направено от камък, щеше ли вълкът да яде туй месо? Не само това, но съвременните учени виждат, че желязото, което ръждясва, не се окислява, но го ядат известни животни, които турят известни киселини, изядат го. Те ядат желязото, а туй, което остава, то е триците. Какви са побудителните причини на тия животни, които ядат желязото, никой не ги знае.

Кои са побудителните причини на някоя мисъл, която се е вгнездила в тебе, мъчи те? Тази мисъл има интерес от тебе. Една мисъл, след като те е глождила, хубаво ѝ става, а тебе ти е неприятно. Лошите мисли в хората са паразити, лошите чувства в хората са паразити. Тия паразити са от разни степени. Някои от тях са доста умни. Цялото сегашно човечество е потънало в такива паразити, въшлясали са съвременните хора. Десет години се съдят за една малка сума, за 10, 20 или 100 хиляди лева се съдят. Големите последствия, които могат да създадат, не си струва труда. Двама братя ще се съдят, две сестри ще се съдят. Някой каже обидна дума, ще се съдят за нея. Светските хора имат законност, но онези, които говорят за Любовта, казват: „Не си струва само Любов, работите само с Любов няма да станат.“

Хората още не са приложили Любовта. Любовта е едно състояние, което задоволява целокупния живот. Любов наричаме туй, което в даден момент задоволява всичките нужди на човека и не оставя никакви противоречия.

То е *Любов*. То е едно Божествено състояние. Тия състояния в нас рядко идват. Ако дойде Божественото състояние, се разширяваме, понеже Бог идва.

Мен ми разправяше един американец: дошла Камила Русо и свирила „Съня на живота“. Той казва: „В дадения момент бях готов да се примиря с целия свят, да си раздам имането и като напуснах концерта, като излязох от залата, изчезнаха тия желания. Казвам: Не съм готов да раздам всичко, не съм така глупав. Докато ми свиреше „Съня на живота“, казвах: „Не ми трябва повече от това.“ Като престана музиката, полека-лека се изгуби туй състояние и останах със старото.“

Като дойде Божествената музика, готови сме всичко да дадем. Като излезем от концертната зала, казваме пак старото. Туй няма да бъде така. Една гъсеница е определена да бъде за известно време гъсеница. Човек във вечността е определен за нещо велико. Понеже е минал през всичките етапи, ще мине всичко това, което е определено. Той ще мине през шлифовките, като скъпоценен камък, който е излязъл из утробата на Земята, ще го шлифоват, за да стане диамант, да пречупва светлината. Ако не мине, не придобива цена.

Някои искат да бъдат диаманти, без да минат през тия шлифовки. Всички изпитания, които имате, не са нищо друго, освен приготовления на онези плоскости, за да станете диамант, или да разбирате смисъла на вътрешния живот. Има контрасти в света. Ако ти си много учен човек и дойдеш при друг учен – двама учени, които не се интересуват от своето знание, отблъскват се. Невежият, който няма никакво знание, като намери учения човек, интересува се от него, понеже този учен може да му предаде знание, което му е потребно. Един болен човек се интересува от здравия. Здравият човек, дето мине, предава нещо от себе си, има тази магнетическа сила. Като мине, всички болни се усещат радостни и весели в неговото присъствие. Ако мине един болен човек, не може да произведе това състояние.

Казвам: Съвременните хора говорят за Любовта и разбираме бедните хора. *Любовта* подразбира човек, който има в природата всичко на свое разположение. Туй, с което оперира, трябва добре да го употреби. Законът на Любовта не търпи никакви погрешки. Там е несъвместима мисълта за някаква икономия, изтощаване или изхарчване напразно силите. Всяко нещо трябва да се употреби навреме, да принесе своята полза. Един певец като пее, казвате: „Защо пее?“ Пеенето е проводник на здравето. Природата е направила хората певци, за да бъдат носители на жизнените сили. Онези хора, които пеят, са по-здрави от онези, които не пеят. Онези,

които пеят, са по-щастливи от онези, които не пеят. Онези, които обичат да слушат пеенето и музиката, са щастливи; онези, които не обичат да слушат пеенето и музиката, не са щастливи.

Ние употребяваме думата „Любов“ в българския език, но думата „Любов“ в българския език не съдържа всичките елементи. Нито в английски думата „лъв“ [love] (love (англ.) – любов) ги съдържа. Англичаните са взели от славяните думата „лъв“, тази дума не е тяхна. Те нямат глагол от същата дума.

Мнозина си позволяват да казват, че познавали Бога. Вечната Любов е непозната. Това е, дето казват, че Бог е непознат и никой не Го е видял. Отчасти можем да познаем Бога. Вечността ние не можем да обхванем целокупна каква е. Много малко съприкосновение има. В туй отношение, Бог никой никога не Го е видял. От философско гледище, това твърдение, че Бог никой никога не Го е видял, то е невъзможно. Любовта, която отчасти прониква в някоя душа, може да имаме известна представа за Бога какъв е. Трябва да проучваме ония контрасти. Някой път имаме известни понятия вътре, които ни измъчват. Нашето състояние, което прилагаме, нашата грубост влагаме и мислим, че Господ е като нас. Някой път мислим: защо Господ е допуснал [злото] в света. Злото е една приятност, едно развлечение за Бога. Нашето зло за Бога не е зло. Когато онзи кит погълнал Иона, който бягаше от Бога, Господ казва на кита: „Слушай, Аз ще ти пратя един ученик да му дадеш един урок, много няма да го биеш. Само за два–три вечера ще му дадеш един урок да види какво нещо е преподаване.“ Иона се моли в кита и видя, че от лошо по-лошо има. Господ казва на кита: „Изплюй го навън.“

Смъртта какво е? Умори ви, ще ви погълне китът. Който не слуша Господа, ще влезе вътре в кита; който Го слуша, ще се изпари нагоре. Който не слуша, като вода ще потъне в земята, да се пречисти. Сега аз ви превождам тия контрасти, докато дойдем до положението да разберем в какво седи животът. Всички същества, които съществуват, от най-малките до най-големите, искат да живеят. Всяко дърво, колкото и малко да е, има идея, иска да живее. Една птичка иска да бъде щастлива, като птичка разбира. Ние по някой път минаваме и ставаме причина да произведем своето нещастие. Една птичка пее, минеш, хвърлиш камък, подплашиш я – ти създаваш своето нещастие. Ще мине някой край тебе, той ще хвърли камък и ще наруши твоето щастие. Минаваш в гората, откъснеш един лист – ти създаваш своето нещастие. Отчупиш един клон – ти създаваш своето нещастие. Минеш през една река, размътиш водата – ти създаваш своето нещастие. Като размътиш реката, и тебе ще размътят. Откъснеш лист – и от тебе ще откъснат. Каквото мислиш, ще ти дойде. Хората мислят, че

всичко имат право да направят, а на тях не може да се направи.

Мнозина казват: да се докаже научно. Има неща, които аз може да ги докажа и кое кога ще стане. Казвам: Непременно Слънцето ще изгрее. Казвам: Тази вечер Слънцето ще залезе, и залязва. Непременно зимата ще дойде и сняг ще има, и туй ще бъде – снегът ще дойде. Казвам: Ще има 25, 30, 40, 50 градуса студ, и става. Не че аз го правя – предсказвам нещата.

Казвам: Има неща в природата, които стават и ние може да констатираме, че ще станат. Има неща, които не са в реда да станат, предсказваме, че ще станат, но нищо не става. Казваме нещо, но няма да стане. Видя някой просяк и казвам: „Ти след година цар ще станеш." Каква вероятност има след година просякът цар да стане? В историята само един такъв пример има. В Китай един китайски мъдрец, много беден човек, той се оженил за една красива китайка. Много добър е бил. Оженил се заради нея. Тя била много взискателна. Един ден иде при него и му казва: „Намъчих се с тебе, позволи ми да си намеря някой друг, да може да живея с него, нали ти си философ." Той казва: „Намери си някой, ако можеш с него да живееш по-добре." Тя намерила един богат търговец, напуща философа, за да живее с него. След година Китай се намерил в трудно положение и вика този китайски мъдрец да изправи Китай и той става император. Тя дошла при него и казва: „Не може ли да живеем пак заедно?" Той казал: „Може, може, как не." Той бил умен философ. Взел нектар, че го излял на земята. Казва ѝ: „Събери този нектар така чист, както беше. Ако можеш да го направиш, можем да живеем заедно."

Вие когато живеете с Любовта, сте като тази китайка. Понеже не е дошло щастието, искате да намерите по-щастлив. Не напущайте Любовта. Там е погрешката на мъжете и жените. Те напускат Бога. „Що ще вярваме, кой знае какво същество е, виждаме какъв свят е направило – страдания, бият се хората. Ние да си уредим работите, както ние знаем." После като тръгне наред, искаме да Го потърсим. Не мислете, че тъй, както в старите времена ще му носят масълце, агънца ще му носят, ще коленичат, да го склонят.

Три неща има, в които Бог отговаря, на нищо друго. Той отговаря на зова на Любовта, Той отговаря на един зов на Мъдростта, Той отговаря на един зов на Истината. Вън от това на всичко друго не отговаря. На три неща Господ отговаря. Ако в душата ти има зова на Любовта, слуша. Като кажеш зова на Любовта, слуша. Ако в душата ти има зова на Мъдростта, слуша. Ако в душата ти има зова на Истината, слуша. Може цялата вечност да крякаш, няма да те чуе. За да те послуша Господ, трябва да имаш този зов. Ти минаваш и виждаш, че една мравя се дави във водата. Тя има зов, вика, ти казваш: „С мравята ли аз ще се занимавам. Велика

идея имам, нека се дави мравята.“ И загубиш едно условие, с което може Бог да ти помогне. Помогни на мравята, то е Любов в дадения случай. Някой паяк хванал някоя муха, ти чуваш гласа ѝ, тя се моли. Казваш: „С муха ли ще се занимавам!“ Спри се, кажи на паяка: „Ти нямаш право в мое присъствие да я давиш.“ Ти ще се избавиш от едно зло. Ако помогнеш на тази муха, и на тебе Господ ще помогне, ако не ѝ помогнеш, и на тебе няма да помогне. Ти минаваш покрай пътя, някое зрънце паднало на земята. То казва: „Моля, посади ме някъде.“ Казваш: „С такива зрънца не се занимавам, да си вървя по пътя.“ Вземи туй зрънце, посей го. Ти срещаш някоя костилка някъде, ритнеш я, тя казва: „Не ме ритай, посей ме някъде.“

Ние, съвременните хора не само, но и от памтивека хората презират онзи любовен акт, който човек трябва да изрази, онзи разумен акт, който човек трябва да изрази, и онзи акт на Истината, който трябва да изрази. Три акта има: единият акт засяга неговата душа, единият акт засяга неговия ум, единият акт засяга неговото сърце. Ако нито на едно побуждение ти не отговориш, ако не отговориш на туй, което може да внесе сила в твоя живот, какво очакваш? Ако ти си глух за Любовта, за Божията Любов, ако ти си глух за Божията Мъдрост, ако ти си глух за Божията Истина, която във всяка животинка се отправя към теб, да помогнеш, какво очакваш? На целия свят не можеш да помогнеш. Безброй същества има, които по същия закон помагат. Ако всички постъпват така, светът ще се уреди. Ние се занимаваме само със себе си и мислим, че светът е създаден заради нас. Право е. Бог създава света за нас, за всички го създава. Всеки присърце трябва да ти бъде. Като си на Земята, желай да живееш, да работиш, тъй, както Господ е създал Земята. Не че ние не работим, работим, но нямаме онова съзнание.

В какво седи един добър певец? Казвате: „Лошо пее.“ Не че иска да пее човек лошо. Онзи, добрият певец, в какво седи? Добрият певец – аз зная – седи в Любовта. Неговият тембър седи в Любовта, в тази подбуда на Любовта. Този певец има достатъчно светлина. В зова на Мъдростта седи добрият певец. В добрия певец Истината говори, затуй му е хубав гласът. Който не може да пее, трите побуждения ги няма. Някой поет не може да пише. Поет, който пише, който има поезия, тия побуждения ги има. Който не пише хубаво, който пише безразборно, няма тия побуждения. В света всеки трябва да отговори на най-малкия зов на Любовта, даже на крякането на Любовта. При най-малкия зов на Любовта душата ти да бъде будна, там е радостта.

Мен ми разправяше един български свещеник, лятно време било, пътувал между две села и казва: „Седнах при една круша. Гледам нагоре – доста

узрели круши. По едно време съм се унесъл, като свещеник мисля как да се оправи светът. Нещо изфуча и една чучулига се скри в джубето ми вътре. Погледнах – един сокол я гони. Тя предпочете попа пред сокола.“ Той ми предаде думите си, малко нецензурни думи са: „„Слушай, казвам, в мое присъствие ще я оставиш свободна, няма да я гониш. Виждам, че ти не се обхождаш добре. Да си вървиш!“ Той се въртя, въртя и си отиде. Отворих джубето и чучулигата излезе навън, няма опасност вече.“

Няма по-безопасно джубе от джубето на Любовта, няма по-безопасно джубе от джубето на Божията Мъдрост, няма по-безопасно джубе от джубето на Истината. Казвате: „Къде ще ида?“ Там е безопасното място. Казвам: Чудеса има.

Може да ви приведа пример. Един от великите певци в един голям град дава концерт. Едно бедно момиченце искало да го чуе, но не могло да си купи билет и плакало отвън, че не може да го слуша. Като излязъл певецът навън, обърнал внимание на това момиченце. То казало: „Съжалявам, че не можах да те чуя, четох във вестниците, но нямах пари.“ Певецът взема името и адреса на туй момиченце, за да отиде при него. Отива и на нея ѝ пее. То е Любов. Мисля, че това момиченце е слушало много хубаво, повече от цялата публика. Певецът на всички дава концерта си с пари, на нея дава един концерт без пари. По някой път и Любовта дава своите концерти и може би някой път дава концерт само за един. То са изключения.

Красотата на живота седи във великите изключения, които рядко стават. Но когато стане едно изключение, то има цяла епоха. Едно изключение като дойде в човешкия живот, той се подига.

Сега наближава пак едно изключение. Едно изключение се случи и Адам излезе из рая. Друго изключение сега ще се случи и Адам ще влезе в рая. Казвам: Сега пригответе се за изключението, което иде, да влезете в рая, както сте излезли из рая.

Ще ви прочета из „Светът на Великите души“ (Беинса Дуно, „Светът на Великите души. Словото на планината“, София 1933 г. В края на настоящия том е отпечатан целият текст на книгата. Цитираните тук три изречения са на стр. 359. Беинса Дуно е духовното име на Учителя Петър Дънов.):

„Ученият да се справи със знанието си.
Добрият да слуша разумността си.

Любящият да служи на ближните си.“

Тайна молитва

21-ва беседа, държана от Учителя
на 7.III.1943 г., неделя, 10 ч. сутринта,
София, Изгрев.

1943_03_10 Новото верую
сряда 5 ч. с.

НОВОТО ВЕРУЮ

Добрата молитва
Мога да кажа

(Направихме следното упражнение с ръцете: двете ръце надясно с допрени пръсти. Движим лявата ръка по дясната, пред гърдите и настрани. Дясната ръка поставяме при лявата с допрени пръсти. Движим дясната ръка, по лявата, пред гърдите и настрани. Няколко пъти правим това упражнение.

Ръцете високо над главата с допрени пръсти. Сваляме ръцете до темето на главата, като пръстите и дланите се намират в една плоскост. Издигаме ръцете в първото положение. Правим упражнението няколко пъти.)

Давай, давай

Често си задавате въпроса: от какво зависи успехът на човека, от какво зависи здравето на човека или от какво зависи добрината на човека. Ако се зададе такава тема, всеки ще я развие по особен начин. От какво зависи положението на певеца? От пеенето. Ако пее хубаво, работата ще бъде добре; ако не пее, ще закъса. От какво зависи положението на един поет? От перото, как пише. Ако пише стихове, всичко върви добре; ако не пише, ще закъса, никаква поезия няма. От какво зависи положението на един майстор на дрехи, крояч? Който знае да шие добре дрехата, като ушие дрехата, че приляга, става виден. Ако пък шие по своему, по свои теории и хипотези, да убеждава хората, че дрехата ще се намести... Стиска го някъде, казва: "Ще се оправи".

Сега всинца вие имате известно верую, което ви стиска. Като ви гледам, виждам, че вашето верую не е право. Не съм виждал нито един, лицето на когото да показва, че има право верую. Като гледам носовете ви, носът не е поставен на място, дето трябва. Когато ви поставяха носовете, трябваше да си дадете мнението. Дойдохте с един нос, който не е поставен на място. А от носа зависи всичко на човека. Като дъхна Бог диханието, вдъхна го чрез носа. Къде е единицата? Единицата е човешкият нос. Ако тази единица не е на място, всички други числа: 2, 3, 4, 5, 6 – не върви. Казваме – доказателства, къде е Господ. Той си е турил пръста на носа, казва: "Ето го". Сега няма да се впускам в доказателства, защото да доказваш нещо,

значи да накараш хората да вярват в туй, което не е. Неща, които се доказват, не са верни. Всички неща, които не се доказват, те са верни. Светлината няма какво да доказваме, че е светла. Какво ще доказваш? Превозно средство е тя. Казват колко трептения е имала, как се е образувала. То не е въпросът. Чрез трептенията не се образува светлината. На цигулката тоновете не излизат из струните, те са само проводници. Звукът иде от друго място. Въздухът е носител на звука, но има нещо по-дълбоко от въздуха. Той е проводник само. Най-първо, вие нямате една обхода с носа си. Туй, Божественото, вие го дърпате. Най-непохвалната обхода с носа си имате! Няма друг уд, който да е така мачкан, както човешкия нос. Човек не може да се възпита, докато не знае как да се обхожда с носа си. Първо е: добра обхода към носа, а отпосле иде възпитанието на другото. Най-първо ще имаш обхода с носа си, после с устата си, с ръцете си, с краката си. Ако ти вечерно време не вземеш да умиеш краката си, каква обхода имаш? Целият ден те са те слушали, а ти казваш: "Крака са". Като че краката са отделно нещо от тебе. Ти си ги отделил, те са слуги. Ако Христос имаше смелостта да измие краката на учениците си, защо вие всяка вечер, след като се върнете от света, да не измиете краката си? Нечистото е вътре, трябва да си измиете крака, ще хванете пръстите си. В краката пръстите са другояче поставени. Най-голям е палецът, после иде първият пръст, после вторият, по-малкият и най-малкият. Така образуват една крива линия. Вие считате, че те са малка работа; мислите оня свят какъв е. Какъв е оня свят? В оня свят вие искате да видите един ангел. Този ангел трябва да има три очи, трябва да има един нос, една уста, трябва да има уши, да има вежди, косми – неговите косми не са като човешките, после талия има. И ангелите са като хората. Но те нямат такива гърбици, после никакво наслояване на лицето си нямат. Лицето няма нищо излишно, всяко нещо е ценно. В един ангел няма нищо, което да не е на място, когато в хората има излишни работи. На някои хора лицето е хлътнало, на някои е изпъкнало, под брадата има сума утайки, ушите не са на място.

Казвам: ако новото верую не може да преобрази тялото на човека, какво верую е то? Едно верую, което не може да преобрази телата ни, умовете, сърцата ни, душите ни, туй верую не е право. Не само да се казва Любов. Какво значи Любов? Любов. Според мен, ако съм един бедняк, Любов значи да ме посрещнат, да ме угостят, да ми дадат подслон да живея някъде. Това е Любов. Ако съм ученик, Любов заради мене е, учителите да се отнасят добре с мене. Учителят изисква Любов. Какво е Любов според учителя? Учениците да имат уважение спрямо този учител. Щом учениците започнат да критикуват учителя си, никаква Любов няма. Щом учителят критикува учениците си, няма никаква Любов.

Сега вие седите и мислите в себе си, че някой е по-напреднал. В какво седи напредването? В какво седи напредъкът? Между 10 души певци в какво седи напредъкът? Онзи певец, който пее най-хубаво, е най-добър. Дарба има, гласът му е мек, пластичен, съдържателен. Като изпее нещо, всичките болни хора оздравяват, всички хора са весели. Всичкото седи в гласа му. Всичката сила е в мощта на неговото пеене. Нашата мощ де трябва да седи? Или трябва да седи в нашия ум, или трябва да седи в нашето сърдце, или трябва да седи в нашата душа, или в нашия дух. Мощта трябва някъде да се прояви. Ако мощта ни се проявява – умът да ражда най-светлите мисли, сърдцето да отхранва най-благородните чувства, душата да носи най-тежкия товар, човешкият дух да се справя с най-яките мъчнотии на Земята. Вие ще кажете: "Тази работа не е заради нас". Да ви дам едно сравнение – ти можеш да не ядеш като цар една пищна храна. Царят яде ябълка и ти ядеш ябълка. Само, царят като яде ябълката, ножът му е направен със златна дръжка, ножът е добре полиран. Ти като вземеш ябълката, такъв златен нож нямаш. Царят я обелва с ножа си, ти не я обелиш. Казвам: царят изяжда ябълката и ти си изял ябълката. Кой се ползува повече? В дадения случай, ако царят е изял ябълката без Любов, се ползува по-малко; ако ти си изял ябълката с Любов, ползуваш се повече. За мен това е закон. Ако чета една книга с Любов, аз се ползувам повече. Ако чета с малко Любов, малко се ползувам. Ако обичам живота, ако любя живота, ползувам се повече. Ако не обичам живота, ползувам се по-малко. Ако любя тялото си, грижа се за него, ползувам се повече. Ако не обичам тялото, не се ползувам. Казвам: Любовта трябва да влезе във всички области на живота като стимул, защото тази Любов е вече почитание на Бога. Ако обичам някого имам, уважение към него. Щом не обичам ума си, тогава какво отношение имам към Бога? Бог се проявява чрез нашия ум, Той ни говори чрез ума ни. Бог ни говори чрез чувствата, Бог се проявява чрез нашата душа, Бог се проявява чрез нашия дух. Без нашия дух, без нашата душа, без нашия ум, без нашето сърдце, Той не може да се прояви в нас. Всички вие имате понятие, че Той се проявява извън вашето сърдце, чрез някое друго сърдце, чрез някой друг ум, в някоя друга душа, в някой друг дух. Не си правете тази илюзия, не падайте в тази грешка.

Има един анекдот: един карал патки в Рим. Среща ги пътник и те казват: "Не знае как да се обхожда с нас, не знае, че нашите прадеди освободиха Рим". Казва пътникът: "Вашите прадеди освободиха Рим, но вие какво сте направили?" Ние казваме: "Христос умря за нас". Христос умря за света и добре направи. Аз какво съм направил? "Христос умря, Той ни спасява". Хубаво, спасил ни е Христос, но след като ни е спасил, какво сме направили ние, кажете ми? След като си слушал една лекция или една песен и нищо не си запомнил, не можеш да изкажеш нито една дума, нито един тон да изпееш от песента, какво се ползуваш от нея?

Всички седите със старите идеи. Младите ще започнат със същата история. Ще имате историята като едно представление. Вие седите и гледате да се отвори сцената. Актьорите да играят тази драма. Интересно е, че вие се учите от тия актьори. Целият живот е драма, трагедия, комедия. Най-добрият театър е светът. По-добър театър от света не съм видял. Тия театри излизат от света. Ако туй, което се придава в света, не разбираш, как ще разбереш това, което излиза от света. Всичкото, което е в театъра, не е вярно. Актьорите са гримирани – актьорите в света не са гримирани. Дрехите на актьорите не са същите, както дрехите в света, те са уподобление. Този, страдащият в света, страданията му са истински; а онзи, на сцената, никакво страдание няма. Чел книгата и играе една роля, как страдал някой. Той няма никакво понятие за страданието. Или някой умрял. Той ще представи как е умрял. Че онзи, който умира, чувствува, а онзи, който умира на сцената, после погледнеш, пак станал, възкръснал. Мислите ли, че човек на сцената, който умира, ще ви даде една идея за смъртта? Не. Аз сега не отричам тия неща, те трябва да бъдат второстепенни. По някой път аз ви говоря за оня свят и мисля как да ви го представя. Оня свят не е туй, което са ви разправяли. Оня свят не е и вашето разбиране. Трябва да идем, да влезем в света, да го видите. След като го видите, пак няма да го разберете. Аз виждам едно, вие виждате друго. Аз съм се разхождал със свои приятели и гледам кой какво е видял. Някой казва: "Много хубава шапка носиш". На шапката е обърнал внимание. Друг казва: "Ръкавиците са много хубави". Трети казва: "Обущата му бяха много хубави". Един гледал шапката, друг гледал ръкавиците, друг е гледал краката. Казва: "Аз видях". Видял е само шапката. Друг е видял само ръкавиците, друг е видял обущата. Туй наблюдение ли е? Казва: "Имаме понятие за хората". Имате понятие за техните шапки, ръкавици, обуща. Казвате: "Той е много набожен човек". В какво седи набожността на един човек? Ако си в трамвая, като влезеш, ако някой е набожен, като види, че стои, ще стане и ще каже: "Заповядайте, аз слизам". Той е набожен човек. Онзи, който седи и ви гледа, не става от мястото, няма никаква набожност. Ако е набожен, той казва: "Аз ще стоя, а ти ще седнеш". Предпочитание ти дава. Той ще създаде в тебе една идея. Като гледаш този човек добре облечен, пък на тебе ти дава предпочитание, ти ще кажеш: "На какво основание ми даде почит този човек?" Той ти даде една идея: постъпвай спрямо другите тъй, както аз постъпих спрямо тебе. Това е един човек религиозен. Ако ние не може да дадем един пример в живота, какъв религиозен човек сме? Ама вярвам в Христа. То е друг въпрос, че вярваш.

Сега не говоря за целокупния живот. Не всякога правим една погрешка. В няколко секунди аз правя една погрешка. Допуснете, че аз искам да

услужа. Зароди се желание да направя една услуга и отложа. Допуснете сега друго нещо. Ти седиш вкъщи, занимаваш се, пишеш, страдаш, вън една котка мечи. Нещо ти казва: “Стани, дай на тази котка!” Ти казваш: “На котката ли ще дам? Нека си мечи”. Ако като котка мечи, е друг въпрос. Но ако тази котка е посланик, да те изпитат, ако тя е един скромен посланик, и ти не станеш да кажеш: “Заповядайте, какво обичате”. Да ви направя мисълта малко по-ясна. Преди години, колко години има от онзи параход, който потъна в Черно море, качват се всичките пътници на парахода, качва се и един каракачанин. Хваща го кучето му, тегли го за дрехата, казва: “Излез навън из парахода”. Той влиза и седи, и най-после казва: “Ще си отида, ще се откажа, няма да пътувам, ще послушам кучето”. Казват му: “Как кучето ли ще слушаш? Не бъди толкоз глупав”. – “Не, ще послушам кучето”. Излиза кучето напред, той подир него. Той бе единственият човек, който се избави. Питам: кой беше по-умен – онези пътници, които бяха вътре или кучето, което изведе господаря си? Следователно в даден случай, всеки, който може да ни пренесе една малка услуга, е по-умен от всички ония, които се давят в морето. Не как са живели хиляди поколения, потънали са в морето, не ме интересуват. Интересуват ме ония, които са излезли. Само един каракачанин имаше, който послуша глупавото си куче, и остана жив. Вие сте се настанили във вашия параход и искате да пътувате с него. Питате: “Този параход ще иде ли?” – “Ще иде”. Казвам: ще потъне парахода, излезте навън, нищо повече! С тия възгледи, които имате, ще потънете. Приятелски ви казвам. В дадения случай с тия възгледи, които имате, не можете да минете морето, ще потънете някъде в морето. Ще кажете вие: “Молих се, баща ми се моли, майка ми се моли”. Баща ти и майка ти са се молили, но баща ти се е молил не да седиш в парахода, но се е молил да излезеш из парахода. Те се молят да излезеш от парахода. Не е въпросът да бързате. Не е въпросът в бързането на нещата. Силата седи в изпълнението Волята Божия.

Три неща са необходими за човека: Името Божие за човешкия дух, Царството Божие и Неговата Правда за човешката душа, Волята Божия за човешкия ум и за човешкото сърдце. Ако ти с духа си не можеш да служиш на Бога в Неговото Име, ако ти с душата си не можеш да служиш в Царството Божие и Неговата Правда, ако ти със своя ум и своето сърдце не можеш да изпълниш Волята Божия, в какво седи самият човек? Сега не е въпросът как сте изпълнявали до сега. Ние седим и се мерим с хората. Казвате: “Аз съм по-горе”. Като идете в оня свят, ще се сравните със светиите. Като идете при техните лица, ще почувствате колко сте останали назад. Запример всеки цигулар знае как свири. Аз съм наблюдавал много цигулари, които мислят, че свирят хубаво. Но като дойде някой знаменит цигулар, разбират какво е свирене. Един виден руски цигулар слушал един знаменит цигулар и като се върнал вкъщи, теглил си куршума, толкова се

обезсърчил. Благодарение, че не ударил сърдцето си, а само се наранил. Глупаво разбиране. Не могъл да се вдъхнови.

Та казвам: поощрение трябва. Всеки човек, който е добил нещо, той ти е дал. Той е работил над себе си. Трябва да изучаваме методите и начините, по които са работили добрите хора. Изучавайте начините на един певец, изучавайте начините на един дрехар, изучавайте начините на един земеделец, на един поет, на един философ, на когото и да е. Сега често казвате: "Учителя говори нещо против нас". Да ви кажа Истината. В какво седи тя? Носите един диамант и той лъщи. По какво се отличава диамантът от тоя, направен от стъкло? Вещото око ще ги различи. Той различава по две неща: диамантът е по-як, после пречупва слънчевите лъчи повече, по-голям блясък има. По това се отличават. Ако ви се представи един диамант от стъкло и един истински диамант, може да ги различите. Драснете с истинския диамант върху стъклото. Ако [не] може да го нараните, не е диамант. Ако се наранява, диамант е. С диаманта щом нараните стъклото, ще знаете Истината. Щом се наранявате, вие не сте диамант. Щом се наранявате на всяка стъпка, вие не сте диамант, стъкло сте. Казвате: "Нарани ме". На диаманта не може да остане следа. Да бъдеш неуязвим, това е диамант. Ако на всяка стъпка се нараняваш, не си диамант. Ако всеки може да ти нарани ума, сърдцето, душата и духа ти, не си диамант. Неуязвими трябва да станат и духът ни, и душата ни, и умът ни, и сърдцето ни. Това е новото верую в света. Когато Писанието казва, че Бог е направил хората, че онези, които ще следват Новото Учение, ще бъдат неуязвими, да имат голяма коравина. Каквото зло да ти тури, да не може да ги нарани. Добрите хора за Доброто са меки. Когато дойдат до Доброто, имат най-голяма мекота. Когато дойдат до злото, имат най-голямата коравина. Да бъдете крайно меки и крайно твърди! Да знаете къде да турите твърдостта и къде да турите мекотата. Сега не е само туй. Целият свят нямат един мащаб, с който да се мерят нещата. Не мислете, че може да влезете в Божествения свят. В Божествения свят като мрави може да влезете, може да ходите по светилището, но мрави ще бъдете, нищо няма да разберете. Една мравя може да ходи по пианото, да ходи по клавишите, да влезе вътре, но тя няма да знае, че туй пиано издава звук, че артисти свирят. Това е непонятно за нея. Казвам: не търсете да влезете механически в оня свят. Като влезете в оня свят, вашият дух трябва да бъде буден, душата ви трябва да бъде будна, умът ви трябва да бъде буден и сърдцето ви трябва да бъде будно. Или казано другояче: духът ви да служи за Славата на Името Божие и да слави Бога. Душата ви да служи за напредването на Царството Божие и Неговата Правда. Умът ви и сърдцето ви да бъдат изпълнители на Божията Воля. Сега може да ме запитате как да знаем дали сме угодни на Бога, или не? Как ще знаете дали един певец е добър, или не? Повикайте 10 деца, изпейте им една песен. Или, ако си

добър певец, иди при 10 говеда, които пасат, и като вземеш да пееш, ако спрат да пасат и си вдигнат главите, че не пасат, ти си добър певец. После може да опиташ гласа си при някой извор. Като пееш, ако си лош певец, водата тече по обикновено. Щом си добър певец и започнеш да пееш, тази вода ще започне да клокочи, да излиза повече. Туй са факти. Ако един певец пее при един извор, музиката ще извика в него повече вода да излезе. В пеенето има една привлекателна сила, както магнитът привлича стърготините, така и музиката, така и хармоничният живот привличат нещата. Всичко, което е Божествено в нас – Божествените хора се привличат. Когато в нас отсъствува Божественото, ние сме обикновени. Сега вие ще ми кажете: “Ние това го знаем”.

Ще ви преведа един анекдот за един турчин, който идва в едно българско село и казва: “Да не говорите за мене на български, понеже зная български”. Заплашва ги, той не разбира български. Казва: “Ако говорите по български, ако кажете лоша дума, аз ще разбера”. Той пушил с лулата си, паднала чалмата и се запалила. Един българин му казал: “Аго, чалмата гори”. Отговаря му: “Аз зная”. После пак му казва на български: “Агачо, чалмата гори”. – “Аз го зная”. Най-после му казва на турски: “Агачо ефенди, чалмата гори”. – “Така кажи!”

До като в нас не се роди един стремеж, да изправим една погрешка, ние сме на кривия път. Не да изправим целия си живот, но в даден случай, аз наричам силен човек онзи, който като направи една погрешка, може да я изправи. В живота има много погрешки, всички не можем да изправим. Всяка погрешка, която изпъкне в съзнанието, те са малки погрешки, които трябва да се поправят, за които нас няма да ни държат отговорни. Не мислете, че говоря за грехове. Има малки погрешки, има тайни грехове невидими, за които не ни държат отговорни. Онаследени неща, чувствуваш, че имаш неразположение, не знаеш причината. Има утайки от деди, прадеди, за които не ни държат отговорни. Но всичките утайки трябва да се очистят. Умът ни трябва да се изчисти от всичките ни утайки. Онова, което спъва ума ни, трябва да се премахне. Сърдцето ни трябва да се освободи от всичките тия утайки, душата ни и духът ни също трябва да се освободят от тях. Най-малко погрешки има човешкият дух. Най-малките погрешки са много ситни утайки. Човек трябва да изчисти духа си. Като се очисти така, ще дойде Божият Дух, Божията радост и животът ще има съвсем друг облик. Да говорим положително. Никога не говори, че ти имаш вяра. Като кажеш, че ти имаш вяра, каква вяра имаш? Дойде един човек при мене и иска да му дам 10 лева. Готов съм да му дам 10 лева – имам вяра. Поиска ми 20 лева, пак съм готов; поиска ми 100 лева, започна да се колебая. Поиска ми 500 лева, не може да му дам. Вярата ми е до 500 лева за него. Казвам: до 500 лева имам вяра, от 500 лева нямам вяра. Казва

някой: "Аз имам вяра". То е неопределено. И Любовта по същия начин се определя. Дойде някой имаш Любов за 100 лева, но като дойде до 1000 лева, Любовта спре. Казва: "Не може повече". В Любовта няма невъзможно. Но и онзи, който иска, ако иска невъзможно, той е престъпник. Ако иска от мене, иска една хубава книга, аз ще му я дам. Ако иска хубави обуща, аз ще му дам, но ако дойде и ми иска пари за червило, да си боядисва лицето, устата, тия работи не са важни. Всеки може да му даде 5-10 лева. Най-скъпата книга може да му дам за четене. Но ако иска едно шишенце за мазане, ще му кажа: "Виж, с тия работи не се занимавам". Ако е за козметика – и аз имам козметика; ако е за козметика – аз имам едно средство, и бих станал милионер. Има една формула, с която всекиго може да накарам червен да стане. Имам една формула, с която всекиго може да накарам жълт да стане като пъпеш. Като се уплаши човек, пожълтее. Като го туриш на тясно, засрами се, веднага стане червен. Като се засрами човек, лицето му става по-хубаво, красиво, особено младите моми. Срам в малките работи, не в много големите. На една мома някой момък казва, че има много красиви уста. Ако момъкът, който ѝ казва, че има красиви уста, тури в ума си, че може да я целуне, тя вече схваща мисълта му, зачервява се. Че са хубави устата е едно, но той позволение не иска да целуне. Тя да каже: "От баща ми горе не си искал позволение". Баща ѝ казва: "Никога няма да даваш да те целуват момци без мое позволение. Всеки момък да ти даде писмо от мене. Ако устата му са чисти и му е позволено, да те целуне, но иначе да не те целува".

Не мислете, че в света има произвол. Светът е разумен и всеки акт трябва да бъде разумен. Всяко нещо, което не е извършено разумно, е престъпление. Всяко нещо, което е разумно, е Божие благословение. Всички трябва да вършим ония Божи благословения, които създават в нас нов живот. В какво седи свободата? Свободата седи в онази свобода, която Бог е дал на душата, да не ставаме причина да ограничаваме душата – нито своята душа, нито душата на другите, нито нашия дух да ограничаваме. Под ограничение разбирам да не ставаме предатели. Юда предаде Христос за какво? Богат стана ли? За 33 сребърника го той предаде, излъгаха го тези свещеници. Обещаха му една голяма сума, а му дадоха само 33 сребърника. И понеже го излъгаха, отиде да се обеси. Казва: "Евтино Го предадох, излъгаха ме". Онези, които не разбират Писанието, казват: "За 33 сребърника". Ако Го беше продал за милион, още по-лошо. Ако за 30 сребърника Го беше продал, по-добре е, грехът му щеше да бъде по-малък. Понеже Го продаде за много, обеси се. Казва: "Много ниска цена е". Казват някои, понеже Юда знаел законите, искал да се обеси по-скоро, да иде преди Христа, че Христос като иде в ада, да го намери и да го изведе. Затуй се обесил, да иде в ада, понеже Христос трябваше да иде в ада. Казва: "Може да се смили да ме извади, да прости моите грехове". То са

тълкувания. Дали е така, е друг въпрос.

Казвам: в света трябва да се турят други максими. Не трябва човек да заблуждава душата си. Не трябва човек да заблуждава и сърдцето си. Ти искаш да обърнеш някой човек. Ти уверен ли си, този човек като го въведеш в храма, в Царството Божие, че той ще работи за Славата, за Името Божие с духа си, с душата си, ще работи ли за Царството Божие и Неговата Правда и с ума си и със сърдцето си ще работи ли за изпълнението на Волята Божия? Ако там го въведеш и мислиш само за себе си, ти правиш едно престъпление. Никога не въвеждай един човек, който работи само за себе си – да седи отвън. В Царството Божие всички трябва да работят за Славата Божия, за Царството Божие и Неговата Правда и за изпълнението Волята Божия. Туй трябва да бъдат максимите. Казвате: "Той ще се обърне". Не искам такова обръщане. И тогава казвам: вие от кои сте? Ние ще кажем: ние сме от онези, които работят с духа си за Славата Божия, с душата си – за Царството Божие и Неговата Правда и с духа [ума] си и сърдцето си работим за изпълнението Волята Божия. Ние сме от тия. Ще кажете: "Не може ли да ни заведете там?" Тръгнете подир мене и аз каквото правя, правете го. Няма да го водите в храма. Една, две години нека върви подир вас и вие каквото правите, и той да прави. Сега всички гледам тук, правите една погрешка. Аз съм имал търпение, че ми е дошло до гуша. Дошъл някой два-три пъти на някоя вечеря, ще му дадете първия стол на трапезата. Казвате, че бил брат. Никакъв брат не е. Аз не одобрявам тия работи. Един човек без Любов, без знание, без Истина, той няма какво да седи на трапезата. Тия работи ги оставете, туй е света – първото място. После, в едно училище, вие нямате право да се критикувате. Отвън може да се критикувате, колкото искате. В един концерт нямате право да си давате мнението. Като излезете вън, може да си дадете мнението. Когато свирят на концерта, вие ще изслушате. Отвън ще си дадете мнението, хубаво ли е или не. Започнете ли вие вътре да си давате мнението, вие ще направите погрешка. В себе си слушайте това, което Бог ви говори. Вие седите и разсъждавате, право ли е, или не. Вие сте в храма Божий. В себе си слушайте, като дойдат посторонни* мисли, нека седят отвън. Никаква критика! Аз не критикувам себе си, понеже, ако критикувам себе си, критикувам Бога в себе си. Няма какво да се критикуваме. Казвам: Бог ме създаде добър. Това петно е мое. Като изляза навън, ще поправя петното. Няма да каже, че туй петно Господ го е турил. Петното е от мене. Като изляза отвън, ще поправя погрешката. Всичките тия петна, които имаме, ние може да ги поправим. Аз говоря само за петната. Човек няма право да осъжда сърдцето си, няма право да осъжда ума си. Една мисъл може да не е на място, извади я навън. Едно чувство може да не е на място, извади го навън. Една постъпка може да не е на място, извади я навън. Но онова, което е на място, ще му дадеш всичкото

почитание. Ние ще благодарим на Бога. Казвате: "Колко сме грешници ние". Аз не зная какво разбирате под думата грешни . Думата грешни – всичкото зло е в ш -то. Гре- – е много хубаво. В ш -то е лошото. -Шник , шиник , какво се прави шиника**? Шиникът, който взема, той е грешник. Гре- е много добре, но с шиникът се взема нещо, затова, материално, е грешник.

Ти седиш и мислиш, че Господ те е създал повече от другите хора. Ти си на кривата посока. Ти се радвай, че си голям човек, имаш условия да помогнеш на ония, бедните. Господ помага на още по-бедни същества. Господ се интересува от малките микроби, за които на ум не ни е идвало. Ние сме помогнали на някое дърво и казвате: "На дърво ли ще помагам?" Де е в нас смирението? Всичките неща, които Бог е създал, имайте към тях уважение и почитание. Както Той гледа на нещата, така и ние трябва да гледаме. Ако ние не се научим така да гледаме един на друг, както Бог гледа на нас, каква култура имаме? Досега все сме имали спорове, спорове. В следните прераждания, пак спорове ще имаме. Главите побеляват, веждите побеляват, очите отслабнаха. Царството Божие е за душата. Виждам как идва Царството Божие. Казва: "Когато ще дойде Христос". Когато ще дойде Христос в ума, ще дойде да се отворят очите да видите, вие още не сте отворили очите си да видите. Някой път искате да видите ангели. Хората, които са тук, тях не виждате, ангелите искате да видите! Има хора, които са ангели, много от тия хора са ангели. Много пъти вие гледате един човек, в когото има един ангел и ти му казваш: "Може ли някъде да видите един ангел?" Той се усмихне и казва: "Може, за бъдеще". Един ангел има един непокварен ум, един ангел има едно непокварено сърдце, един ангел има една непокварена душа, един ангел има един непокварен дух. Ангелът е непокварен, ни сянка от съмнение няма. Той, като усети Божията мисъл, че има нужда някъде някой ангел да помогне, без да му каже Господ, слиза и помага. Досетливи са. Оставя своята работа, помага и пак се върне. Без да му каже Господ, той вижда, че този човек, който се е молил, е свързан. Нас трябва да ни увещават, че за Господа, че за Христа и след като ни говорят 3-4 часа, едва ще се дигнем да кажем: "Реших да изпълня Волята Божия". Така не се изпълнява Волята Божия. Онзи, който идва, при мене да изпълня Волята Божия, преди да е дошъл, в мене да се зароди желание да я изпълня, преди да е дошъл, да намери, че съм отишъл да помагам. Като е тръгнал, да намери, че върша Волята Божия. Това е досетливост в света. Другаде са максимите. Не пея така, другояче пея. Ако искате един ден, вие може да ми кажете всичко туй, което вие не сте могли да направите, целият клас каквото не е могъл да направи, един ден ще ми го кажете и аз ще го направя. Всичко, което вие не сте направили, аз ще го направя в половин час. Да допуснем, че на някой сте казали, че ще му дадете хиляда лева и не сте ги дали. Някой

казва, че ще иде при някой болен и не е отишъл. В половин час ще събера една сума от няколко милиона и всичко, което не сте направили, аз ще го направя. В половин час всичките тия 5-6 милиона ще ги имам и болните ще бъдат здрави. Как ще стане? Ще видите. Каквото и да ви казвам, няма да разберете, като го направя, ще видите как става тази работа. Казвате: "Как става това?" И да ви кажа как става, няма да го разберете. Седи публика в едно здание и всички казват: "Ние не се мърдаме от тук". Някой казва: "Аз ще ви накарам да излезете". Запалва зданието и всички навън избягват. Може да ви направя илюзия, че салонът гори и вие всички да излезете навън. Може да образувам един пожар и всички ще изкочите навън от салона. Ще кажете: "Отиде салонът". После ще видите, че салонът не е изгорял, а това било само една илюзия във вашия ум. Нали вечерно време на сън бягаш? Гони те някой бивол или мечка. Качваш се на дървото, събуждаш се, виждаш, че ни мечка има – нищо. В живота има такива илюзии. 90 на сто от това, което преживявате, е илюзия, не е нещо реално. Най-първо трябва да се освободите от илюзиите на живота. Казвате: "Земетресение". Илюзия е. "Светът ще се свърши". Илюзия е. "Земята може да се сблъска". Илюзия е. Слънцето щяло да изгасне някога. Това е една илюзия. Отде знае онзи философ, че ще изгасне. Той философства, не е бил там, с Бога, да знае, че ще изгасне Слънцето.

Вложете Любовта като подбудителна причина в ума си. Вложете Любовта като подбудителна причина в душата си. Вложете Любовта в духа си като подбудителна причина, да работи за Славата Божия. Вложете Любовта в душата си, да работи за Царството Божие и Неговата Правда. Вие сте първият, който трябва да опитате какво нещо е Царството Божие и Неговата Правда. Първият трябва да опита какво нещо е да работиш с ума си, със сърдцето си за Волята Божия. Това значи трябва да бъдем съработници. И досега вие се потривате. Целият християнски свят да бъдат съработници на Бога. Не можем да бъдем съработници без Любов. Този закон Христос го е казал: "Както Ме е Отец възлюбил, така и Аз ви възлюбих". Понеже Бог като изпрати Христа на Земята, изпрати Го с Любов. Като дойде Христос да проповядва на хората, казва: "Както Ме е Отец възлюбил, така и Аз ви възлюбих". Ако ние отиваме в света да работим без Любов, то е една илюзия, ние се заблуждаваме. Не може служение на Бога без Любов. Как трябва да се предаде Любовта? Предадената Любов ще направи цял кръг и пак ще се върне при Бога. Любов, която е излязла от Бога, ще мине през всички ни и ще се върне и ще занесе всичките възможности, които тя е извършила. Ако ние не може да направим една връзка с Бога чрез Любовта, тогава служението ни [не] е на място.

Сега се изисква да се направи една връзка. Аз говоря за онези, които са

будни, не говоря за децата, които са на 2-3 години. За Любов на тях не говоря. На тях ще им говоря за ядене, за мляко. На онези, които са на 15, 16, на 21 година, за Любов може да се говори на тях. Да говоря за Любов разбирам най-хубавата работа, която можем да свършим на Земята. То е човешката Любов. Най-хубавата ангелска Любов е работа в ангелския свят, която можем да свършим. Най-хубавата Божия Любов – работата, която можем да свършим в Божествения свят. Най-хубавата работа, която сме свършили на Земята, то е човешката Любов. Ако ние на Земята не можем да свършим тази работа с Любов, как ще свършим онази работа при ангелите, която е по-сложна? Първата основа е човешката Любов, за да разберем Божествената Любов. Казвам: вложете Любовта като подбудителна причина в духа си, в душата си, в ума си, в сърдцето си. Направете най-малкия опит. Ето в какво седи най-малкият опит: за една седмица всяка вечер преди лягане ще си измивате краката. Ще почнете с десния крак, ще измиете палеца, първия пръст, втория, третия, и ще произнасяте най-хубавите думи, после ще измиете левия крак и ще произнасяте най-хубавите думи. Ще измиете ръцете си и ще произнасяте най-хубавите думи. Ще измиете лицето си и пак ще кажете най-хубавите думи, и ще си легнете да спите. Ще запишете, какво ще сънувате, в една книжка. На втората вечер пак същото нещо ще направите. Думите, които ще кажете, може да измените. Пишете какво сте казали, ще напишете всичките думи, които сте казали. Няма да разправяте на другите какво сте казали. Всеки за себе си да го направи. Една тайна да остане. Вие ще кажете: “Аз тъй си измих краката, тъй казах”. То е вестникарска работа. Оставете тия вестникарски работи. Нямате никакъв резултат.

Благодарете на Бога, че ви е дал една възможност, да окажете най-малката услуга на вашите крака. Благодарете на Бога, че ви е дал ръцете, на които може да окажете най-малката услуга. Най-после благодарете за лицето си, към него вие сте били по-внимателни. Някой път станете сутрин, бързате, измиете си лицето и с кърпата грубо триете лицето си. Така не се мие. Ще вземете една кърпа, много мекичка, и само ще допрете до лицето си, няма да търкате. И краката си няма да търкате, само ще турите кърпата полекичка и няма да изтривате всичката влага. Само ще допрете меката кърпа много деликатно. Краката си ще измиете до колената и няма да има никакво търкане! Това ще бъде първото служение на Господа, служение на краката, служение на ръцете, служение на вашето лице!

Отче наш

25-та лекция от Учителя, държана
на 10.III. 1943 г. сряда 5 ч. с., Изгрев.

1943_03_12 Зло и добро
Лекция на Младежкия окултен клас

ЗЛО И ДОБРО

"Отче наш"
"Аз мога да любя"

Направихме следното упражнение: Двете ръце отпред, прегънати в лактите под прав ъгъл, пръстите на дясната ръка са до лактите на лявата отвън, пръстите на лявата ръка са до вътрешната страна на лактите на дясната ръка. Движим дясната ръка по лявата, до върха на пръстите отвън, после лявата ръка движим по дясната отвън, до лакътя на дясната и така, сменяме ръцете няколко пъти.

Ръцете настрани и правим трептения на ръцете само на китката.

Ръцете напред успоредно, допираме пръстите на дясната ръка до лявата, движим дясната ръка по лявата пред гърдите и я поставяме напред, успоредно на лявата. Същото движение правим с лявата ръка. Правим упражнението няколко пъти.

Какво разбирате под думата "зло"? Какво е вашето понятие под "зло"? От философско гледище, от политическо и от морално гледище? Три становища може да имате. Какво нещо е "зло"? Като се говори за злото, трябва да имаме ясна представа. Казваме "грозен човек". Трябва да имаме ясна представа. Казваме "красив човек". Красота и грозота са два образа. Добро и зло са два образа. Какво понятие имаме за тях? По какво се отличава злото от доброто? И двете са абсолютно свободни. Доброто е абсолютно свободно да направи добро. И злото е абсолютно свободно да направи зло. По какво се отличава в своите постъпки, в своите действия един вълк? Свободен е да изяде една овца. След като я изяде, какво остава от овцата? Нищо не остава, но той става малко по-тежък. Един вълк, като изял една овца, е по-тежък, отколкото преди да я е изял. Придобил е нещо. Човек, който е направил добро, винаги олеква. За пример, ти носиш цяла кошница или един чувал с жито, и след като раздадеш чувала жито, олекне ти. Преди да си раздал чувала, повече тежиш, след като раздадеш чувала, олекваш. Да имате ясна представа. Добре тогава, представи си, че като се разболееш, олекнеш. Болестта зло ли е или добро? Олекнал си, значи е добро. Щом оздравееш, станеш по-тъжък, с десетина кила, зло е. След като си бил болен, постил си, живял си по Бога. След като си оздравял – една кокошчица, агънце и ти станеш десетина кила по-тежък.

То не е едно здравословно състояние. Вас не ви иде на ум да мислите, че считате в реда на нещата, човек като оздравее, да натежи. Опасно е човек да оздравее. Но това е само една картина. Всякога, когато човек оздравява, придобива повече.

Злото представя една неорганизирана материя. Без никакъв закон. Всичко в злото е в безпорядък, няма никаква цел, никакъв стремеж, нищо няма. В доброто вече имате известно оформяване, известен порядък, ред. Злото произтича от един свят на безпорядък. Доброто – от един свят на порядък. Сега, вас ако биха ви попитали, какъв трябва да бъде животът ви, какъв отговор ще дадете? Ако вие бихте желали, какво бихте пожелали? Кои хора имат най-малко последователи? Кое в света има най-малко последователи? От занятията, ако си поет, имаш ли много последователи, или ако си философ, имаш ли много последователи, или ако си моралист? За пример, в какво седи философията на поета? Той се занимава с езиковите форми, всяка дума да тури на мястото. Той е музикант на езика, той съчинява творби, гледа как е ритъма на слоговете, като тури една дума, гледа по колко срички има, после иска да се римуват накрая. Иска да звучи нещо много хубаво. Ако не звучи, не струва. Ако една дума не е турена на място, да звучи с друга, да съвпада, пак не е хубаво. Малко поети съм чел, дето пишат хубаво. Философът с какво се занимава? Философът се занимава с причини и последствия. Всяко нещо има свои причини и свои последствия. Право ли е туй твърдение, че всяка причина има свои последствия? Допуснете сега, че в човека се зароди желание, да си направи една къща. Тази къща след като я намисли, може ли да съгради къщата? Всяка причина, която няма основа, не може да има последствие, а всяка причина, която има основа, има последствие. Всяко тъкане без основа може ли? Когато вашите работи в живота не вървят, вие имате причини и последствия без основа. За да ви тръгнат работите, турнете основа. Ще имате върху какво да работите. Ще ви приведа един пример: Минавал един, който търсел своето щастие, гледа – едно момиче се дави във водата. Казва си: Ако ида да го извадя, може аз да се удавя, нека се удави, пък аз ще живея. Той бил бедняк, пък тази била царска дъщеря, която се давела. Идва друг човек, изважда момичето, а беднякът изгубва своето щастие. Ако ти не можеш да помогнеш на една твоя добродетел, която се намира в лошо положение, в себе си какво щастие може да имаш? Ако се боиш да проявиш една своя добродетел и да я изявиш навън, да я туриш в действие, какво можеш да очакваш?

Как ще изтълкувате думите "без страх". Какво разбирате под "без страх". Да не те е страх. Може ли да не те е страх? Че то е ясно. "Без страх" значи любовта отвътре, страхът отвън. А "със страх" значи, страхът отвътре, любовта отвън. Щом любовта е отвън, като видиш опасност, хукнеш да

бягаш. Любовта към живота ще те накара да бягаш. Щом любовта е вътре, дръж живота на Бога, страхът е отвън. Щом страхът е отвън, а любовта отвътре, човек никога не бяга. Войникът, който има оръжие, бяга ли? Който има оръжие, той се брани; който е без оръжие, хукне да бяга. Когато любовта е отвън, човек е без оръжие, страхът е отвътре. Когато любовта е отвътре, човек е с оръжие.

Сега другото: всичките неща в света могат ли да бъдат явни? Сега във вас кое е явно? Бяга някой човек, страхът явен ли е? Бягането не е страх? Или човек стои на едно място, това ни най-малко не показва, че е смел. Може да не го държат краката.

Никога не късай един плод, преди да е узрял. Турете едно правило: Никога не изказвайте една мисъл, която не е узряла във вас. Никога не проявявайте едно желание, което не е узряло; никога не проявявайте една постъпка, която не е извършена. Сега вие казвате, че слънцето изгрява само от изток, нали тъй? На физическото поле е тъй, а в живота къде изгрява слънцето? За младия момък откъде изгрява слънцето? По някой път изгрява от север, по някой път изгрява от изток, по някой път изгрява от юг, по някой път изгрява от запад. Тия работи не ги знаете. За светския човек слънцето изгрява от четири места, а за праведния и грешника – от пет места изгрява слънцето. За праведния къде е петото място? – Нагоре. Ами за грешника? – Надолу. Човек, на когото слънцето изгрява отдолу, какъв е? И отгоре като изгрява, какъв е? По обед, когато слънцето грее, де има отражение? Долу е отражението. Онези, които не разбират живота, винаги гледат надолу. Вижте отражението на слънцето. Ако срещнете един иманяр, който постоянно пита, къде е заровено имането, де е неговото слънце? Все ходи и търси, някъде в земята, заровено имане. Той ако беше един математик, ще види, че там, дето има заровено имане, светлината има особено пречупване. Вие сега не вярвате в това. Трябва да турите 100 наполеона в джоба си и веднага ще бъдете усмихнати. Щом извадите от джоба парите си, ще имате съвсем друго лице. Щом почувствате, че златото е излязло от джоба, вие ще бъдете посърнали.
Всякога здравето зависи от златото, което имаме в кръвта. Ако една хилядна от милиграма се придаде в кръвта за една година, човек здрав става. Ако се отнеме една хилядна от милиграма, от златото, веднага той се разболява. Вие правили ли сте опит? Имате някой път болка. Вземете една златна монета, измийте я много хубаво, турете я в една чаша да постои един час и пийте от водата. Някой път сърдити сте. Турете една златна монета в чаша с вода да постои, и пийте от водата и ще видите, как ще изчезне гнева. Или обезкуражени сте, пак турете една златна монета, дръжте я един час в чашата и като изпиеш водата, веднага отчаянието ще изчезне. Трябва да проверите тия работи – да видите доколко това е вярно.

Ония храни, които са здравословни, съдържат повече органическо злато, а които не са, по-малко злато съдържат. Тия храни придават една динамичност. Сега какво разбирате под думите "златна уста има"? Фигура на речта е, казвате "златна уста има." На какво прилича тази краска на златото, към коя краска е по-близо? От плодовете към кой плод прилича? Аз, ако бях преподавал в някое първоначално училище, за учениците щях да имам всичките краски. Децата да ги гледат хубаво нарисувани. Всичките краски на една дъга, като влизат, да ги гледат. Или бих накарал децата да носят седемте краски. Да имат по една панделка и всеки ден да ги менят. По една панделка да имат закачена на рамото. Така щяха да бъдат по-здрави децата. Макар че, първоначално, може да се посмеят малко. Има думи, които имат червен цвят, други имат портокален цвят, други имат зелен, жълт, ясно-син, тъмносин, виолетов. Думите имат цветове. Ако нямате пари да си купите панделки, намерете думи със съответните цветове. Златото си има дума. Буквата "Л" в златото – това са два слънчеви лъча. Българите имат думата злато. "З"-то в дадения случай – то е семето, което слънчевите лъчи са разтворили. "Л"-то – това са слънчевите лъчи, които разтварят семето. "З"-то е отвореното семе. "А"-то е натоварено с блага, които носи. "Т"-то показва, че му е дадена енергия да пробие, да излезе. "0"-то показва, че му е дадено условие да расте. В човека злато е туй, което дава възможност на човека, на една добродетел да се прояви. То е злато. Златото в човека е, когато даде условия на една мисъл да се прояви. Като извадите "зла", остава "то". Като махнете "з" и "л" остава "а"-то. "То" е поставен елемент, "то" е минус и плюс. На български е "злато", на френски е съвсем друго.

В какво седи разликата между положителното и отрицателното? Отрицателното е потенциал, положителното е кинетично състояние. Едното е в застой, другото е в действие. Потенциалът винаги се обръща в кинетично действие. Злото всъщност е потенциал. Злото е потенциал в природата. Кинетичното състояние – това е доброто в света. Само че в този потенциал доброто като влезе, понеже доброто предава своите добри условия на потенциала, доброто като събуди злото, злото се проявява. Следователно, доброто след като събуди злото, злото се проявява. За да го събуди и да го накара да работи с доброто, трябва да се прояви. Като се прояви злото, то ще изяви своето естество какво е. Следователно, вие като направите едно добро, веднага ще събудите в човека злото. Извикайте един разбойник, повикайте го вкъщи да му дадете, отворете касата, че му дайте да види. Имате добро желание да му помогнете, но вие ще събудите в него злото: той ще пожелае да ви обере. Не му отваряйте касата си, но му дай хляб, нахрани го. Като тръгне навън, като излезе навън из къщи, парите, които искаш да му дадеш, тури ги в джоба, без да знае. Кажи: Като идеш в гората, виж какво е. Казват: Направи добро, да намериш зло. Че тъй е.

Тези, които са опитали, затова не искат да направят добро. Много мъчно е да правиш добро. Няма по-мъчно нещо от това, да правиш добро. Природата, която е опитала хората, много умно постъпва. Турила плода някъде и ще накара човека да го търси тук и там, да се лута. Накарай този човек да иде да търси доброто. Не се показвайте добър. Някое дърво ни най-малко няма да ви повика. Вие сте на старото мнение. Казвате: То е така, но е хубаво човек да си има. Какво трябва да си има човек?

Един адвокат (пътувал) от Търново в Севлиево. Там има едно място, дето разбойници обирали. Той носел револвер. Хванали го разбойници и го обрали. Казват му: Този револвер за какво го носиш? – За зор-заман. – Че по-голям от този зор заман къде, защо не го употреби? Ние носим револвер и като дойдат разбойници, не го употребяваме. Ако знанието, което имаме, не го употребим намясто, защо ще го носим? Трябва да го употребим. Един проповядвал, казвал: Като видиш вълк, пей, като видиш мечка, пей. Той като видял мечка, схванал му се гласа. Казва: Не можах да пея. Ако мечката те види по-рано, не можеш да пееш; ако ти я видиш по-рано, можеш да пееш. Вълкът, ако те види пръв, ти не можеш да пееш. Един свещеник ми разправяше своята история. Във Варненско, зимно време, в село Чатма отива от Козлуджа. Сняг има. Като излиза един километър от Козлуджа, явява се един вълк. Иде до попа, приближава се и започва със задни крака да хвърля сняг в очите му. Той казва: Постоях, постоях и си казвам: Попе, я се върни назад, че може само поп да станеш. Казва на вълка: Магаре, не те ли е срам да хвърляш сняг на поп? Постоях малко, разпасах пояса си, пуснах го, пак се върнах в Козлуджа.

Ако не можеш да победиш злото, върни се назад. Това е пример. Казвам: Трябва да се победи злото. Нямаш оръжие, ако не можеш да победиш злото, върни се. Поп не поп, вълкът не иска да знае. Казва: Мене не ме интересува, че си поп. Аз съвсем друго учение имам. Обръща задницата и казва: За твоето учение пет пари не давам. Когато човек обръща гърба си, казва: От друг свят съм. Казва вълкът: Аз съм от друг свят. Ти проповядваш мира, аз отивам и ям овцете. Щом не можеш да победиш злото, върни се назад. Това е разумното, което можеш да направиш. Когато силен човек те бие, казваш: Защо ме биеш? Кажи, братко, по-малко ме бий, не удряй толкоз силно. Не му казвай, да не те бие. Речи му: По-малко ме бий. Не казвайте, както децата казват: Опитай се да ме набиеш. Не чакай той да те бие. Малките деца казват: Я ме удари. Онзи го удари, после почне да плаче, казва: Като дойдеш в нашата махала, аз ще ти покажа. Често вие постъпвате като малките деца. Вие казвате: Я ме удари. Той те удари, ти казваш: Като дойдеш в нашата махала, ще видиш. Вие като кажете "Я ме удари", мислите ли, че няма да ви удари? Вярно е, ще се намери някое друго дете, което е по-силно от него, то ще го набие.

Сега, ако вас ви попитат, на коя дума в езика разчитате най-много, можете ли да кажете? Не теоретически на коя дума разчитате. Аз, за да опитам коя дума е най-силна, гледам децата. Едно дете, като го гонят кучетата, вика най-първо "олеле татко, олеле мамо, олеле бате, олеле чичо", а най-после казва: "Олеле Божичко". И кучетата се спрат. Казвам: Най-силната дума е, която спира кучетата. Да кажем, един разбойник гони някого. В колко посоки може да го гони? Ако онзи започне да бяга към изток, ще го гони към изток; ако започне да бяга към запад, ще го гони към запад; ако почне да бяга на север, ще го гони към север; ако започне да бяга към юг, ще го гони към юг. Ако той се качи със своя аероплан и хвръкне, накъде ще го гони? Ще гледа отдолу, ще започне да стреля, ако има пушка. Казва: Отиде човека. Сега вас ви гони някой разбойник, на север бягате, подир вас е, не може да се освободите. На изток бягате, подир вас е, на юг бягате, подир вас е. Тогава, учили ли сте се да бягате нагоре? Зная един разказ. Един набожен човек носи голяма стомна, пълна с жълтици. Хващат го разбойници, обират го, полагат го на земята. Той казва: Нося тия пари, да направя добро на някои бедни хора. Те казват: Ние сме онези бедняци, на които трябва да се направи добро. Казвам: Радвам се, щом вие сте тези бедняци. Сядат да ядат и главатарят го заболява корем, започва да се превива. Той казва: Аз зная да лекувам. Те му казват: Каквото искаш ще ти платим.

Той направил цера, изцерил главатаря. Тогава той му върнал парите назад. Той казва: Не говорите истината, не сте вие бедни хора. Вие сте богати, обирате хората и мен обрахте, не сте от бедните хора. Връщат му всичкото богатство назад. Той казва:"Господ тъй казва – вие не сте от бедните". Те му казват: Всичко ти връщаме назад: – Големи герои сте – им казва той.

Когато вас ви обират разбойници, отвътре какво правите? Имаш едно хубаво настроение като голямо богатство, след 10-15 минути се случва, че изгубиш настроението, всичко потъмнее. Ти вече си хванат от разбойниците, какво ще се случи тогава? Всичко, което носиш, ще ти го вземат и казват: За нас е. Питат го: Защо носиш това богатство? Да правя добро. Че ние сме тези, на които трябва да правиш добро. Трябва да накараш да го заболи корема главатаря и да го лекуваш. Всичките хора са лековерни. Щом ти стане мъчно, казваш: Изгубих си настроението. Чудите се къде е отишло това богаство. Има две изяснения. Понеже богатството, доброто, което придобиваш, има голяма топлина. После, ти си човек, направен от лед вътре. Като придобиеш тази голяма топлина, стопиш се, нямаш основа и изчезне ти доброто. Не, че е изчезнало, няма на какво да го поставиш. За да правиш добро, се изисква предпоставка. Предпоставка

разбираме туй: Гласът може да излиза добре, ако ларингсът е добре поставен. Ако този ларингс не е поставен на място, тогава този въздух, който влиза и излиза, не може да даде глас. В ума за доброто трябва предпоставка и за доброто в сърцето трябва предпоставка. Не може да излезе светла мисъл, която няма предпоставка. Сърцето не може да се прояви, ако нямаш предпоставка. Трябва да се радваш, трябва да пазите предпоставката на вашето сърце, както и на ларингса. Те са правила, които можете да проверите.

Я изсвирете една песен, да видим, коя ще ви дойде на ум. – "Давай, давай". От кой тон започва? – От "ла". Как бихте изпели тази песен темпераментно? Тъй да го изпеете, че да се разбере, че давате. /Учителят изпя песента темпераментно, с израз, после я изпя на съвършено нова мелодия./ Я сега изпейте всички песента темпераментно. Вие сега пеете само сопрано. Той излиза отгоре, не може да се ориентира, трябва някой да пее бас или тенор.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината, в Истината е скрит животът.

21. Лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя
на 12.III.1943 г., Петък – 5 ч. с,
София – Изгрев

1943_03_14 Навреме и без време

НАВРЕМЕ И БЕЗ ВРЕМЕ

„Отче наш"
„В начало бе Словото"
Ще прочета от книгата „Светът на Великите Души", няколко изречения от „Пробният камък":
„Ходѝ в светлия път на живота, где огън гори, где вода тече, где въздух лъха, где трева никне, где цвят цъфти, где риба плува, где птица хвърка, где човек мисли, где Духът бъдеще чертае и Истината цари."
„Духът Божи"

Ще ви говоря върху време и без време.

Всичките противоречия в света произтичат от времето и безвремието. Всичкото щастие произтича от времето, всичкото нещастие произтича от безвремието. Не си отишъл някъде навреме – нещастие ще те сполети; отишъл си навреме – щастие ще те сполети. Сега философите твърдят, че всяка причина има последствия. Но философите трябва да турят, че всяка причина и последствие трябва да имат една основа. Философите разсъждават без основа. Следователно досега нито един въпрос не са решили както трябва. Казват: „Логически причината има последствия." Основа трябва да имат. Върху основата причината може да гради. Тогава вече имаме едно следствие, градене на цялата къща. Казват: причина и последствие. Основата я няма.

Някои от вас сте дошли без време. Казвам: Върнете се назад, че елате навреме. Казвам: Продължавайте, не се връщайте назад. Ти си сиромах човек, защото си дошъл без време. Ти си богат човек, защото си дошъл навреме. Красив си – навреме си дошъл. Грозен си – без време си дошъл. Слаб си – без време си дошъл. Силен си – навреме си дошъл. Добър си – навреме си дошъл. Лош си – без време си дошъл.

Сега ще кажете: „Откъде се пръкна туй без време?" Не разсъждавайте така. Безвремето е време на по-напреднали същества. То е едно нещастие за тебе, но е щастие за напредналите същества. А пък туй, което е щастие за тебе, е нещастие за по-малките същества от тебе. Ти си щастлив, когато кокошката кряка; щастлив си, когато агнето блее; щастлив си, когато кравата доят. Но кравата питат ли я дали е щастлива или не? Щастлив си,

когато някое дърво гори в печката, но попитайте дървото дали е щастливо. Твоето щастие ни най-малко не обуславя щастието [на] другите. Ние искаме да бъдем щастливи, ние сме много егоисти хора. Някъде идеш – щастлив, някъде идеш – нещастен си, защото щастието се ражда от нещастието. Без нещастие щастие няма и без щастие нещастие няма. Следователно нещастието е майка на щастието.

Сега аз няма какво да ви доказвам нещата. Ако искате да приемете. Мен това не ме интересува. Казвате: „Това са глупави работи.“ Зависи где е глупавото, дали това, което говоря, е глупаво или вие глупаво разбирате, дали аз съм глупав или вие глупаво разбирате. Едно от двете е: или аз глупаво говоря, или вие глупаво разбирате. Този, който не разбира, той не е дошъл навреме, не ме чува. Като каже, че не говоря добре, навреме не е дошъл. Навън да излезе. Когато ме разбира, навреме е дошъл. Болният човек в света не може да разбира Божиите пътища. Ако някой има болка в главата или в краката и пита защо Господ е създал света така, той не е дошъл навреме. Да се върне назад и да облече друга дреха. Ако ви канят на дине, няма да отидете с обикновените си дрехи, ще турите фрак, черна връзка, цилиндър може би имате или някой нов вид шапка. Когато влезете в света, вашият ум трябва да бъде на място, навреме да е дошъл. И вашето сърце навреме да е дошло, когато идвате в света. Когато идвате в света, вашата душа трябва навреме да е дошла. Нещастието в света е, че Адам дойде навреме, а Ева дойде без време, затова стана голямото нещастие. Ева трябваше да излезе навън. Като излезе навън да се оправя, и Адам, и той излезе с нея. Тя като излезе, не ѝ каза да иде в света и да се преоблече, но и той отиде с нея да гледа как ще се преоблече. Гледай му ти ума! И досега гледа как Ева се облича, как туря шапка, как туря обущата си, как се намазва.

Хубаво е всичко, което правите в света, отлично е за света. Като се върнете в рая, тогава ще видите дали е навреме. В рая навреме трябва да влезете. Ако без време влезете в рая, въпросът още не е разрешен. Ти си недоволен в живота в даден момент – тази мисъл се е явила без време в тебе. Ти си зле разположен – туй чувство без време се е родило в тебе. Изпъди го навън, да дойде навреме! Вие искате философия. Че нито един философ не е разрешил един въпрос навреме. Всяко нещо трябва да се тури навреме, секунда не трябва да губиш. Светлината не губи нито една тристахилядна от секундата, ние изгубваме цяла секунда, 2, 3, 4 секунди и считаме, че е нищо. Как тъй нищо?

Казвам: Защо са тия противоречия? Целият свят е в противоречия. Вие, един ден, като ви донесат една диня, не я оставяте вкъщи цяла, но вземете ножа, направите я на парчета, извадите семето. Вие сте щастлив човек, но

защо развалихте тази красива форма? Вие не попитахте динята: „Може ли да те разрежем, ще благоволиш ли да се отвориш?“ Ако бяхте от умните хора, веднага динята щеше да се разреже, щеше да се отвори сама. Вие отваряте нещата и затова правите погрешка. Не навреме режете динята. Една пъпка, която цъфти, чака ли тя вие да я отворите? Тя има 4–5 листенца, отваря се сама. Докато дините сами не почнат да се режат, светът няма да се оправи. Вие искате да знаете дали някой като захване търговия, ще му върви. Да внесе една диня и ако се отвори тази диня, ще му върви; ако не се отвори, няма да му върви. Ако той среже динята, аз да му предскажа, че първо ще има печалба, в края ще има загуби.

Сега се иска по-дълбоко разбиране. Сегашното разбиране на хората не е правилно. Вземете сега в музиката: един разбира музиката, пеенето, разбира хубаво, пък друг едва дочува. Не всички хора еднакво разбират. На някой човек като му изпееш една песен, става промяна, на някой след като са му пели десет пъти, никаква промяна не става. Има хора, само от една дума разбират. Има хора, които [и] 100 думи да кажеш, пак не разбират. В света на някои хора бащите са богати, а на някои бащите са бедни. Онези от вас, които имат богати бащи, пък са скържави, във вас се заражда желание по-скоро баща ви да си замине и майка ви да си замине, че да ви оставят богатството да си поживеете. Казвате: „Този старият докога ли ще живее?“ Казвам: „Няколко години“. Често питате: „Обича ли те баща ти?“ Той свие уста. Аз не искам да ми говори повече. Щом си свие устата, там спирам. Казвам: Как, щедър ли е баща ви? Той изкриви устата си. „Образование имате ли?“ Пак си изкриви устата, повече не го питам.

Мислите ли, че в света плодовете без светлина и топлина може да узреят? Мислите ли, че някой цвят може да се яви без светлина и топлина, без влага? Чудното нещо е, че в живота ние изискваме добрия живот, добрите условия, доброто разбиране на живота. Ние искаме един щастлив живот, без да го разбираме, без да имаме знание, без да имаме свобода. Под думата „живот“ аз разбирам да имаш нещо разумно в тебе, което да се втича. Да съзнаваш, че тече нещо в тебе. Под „знание“ разбирам да оценяваш туй, което се е втекло и в даден случай да може да се ползуваш от туй, което ти е дадено.

Та казваме, че Ева дойде не навреме. В еврейската кабала има един анекдот. Кабалистите са казали много фантастични неща. Господ направил Адама и Ева била на гърба му едно момиченце. Най-първо не е усещал, [че] носел нещо на гърба си. Като започнал да се интересува, и тя започнала да расте на гърба му. И той понеже не може да я види, забелязва една промяна и се зародило в него желание да види тази, която носи. Явило се желание да види коя е тази, която той носи! Тя като расте,

започнала да мисли, искала да узнае, кой е този, който я носи. В него се явило желание да види коя е тази, която той носи. Вие казвате, че Ева е направена от двете ребра, а според този анекдот, еврейския анекдот, Господ приспал Адама отрязъл само нарамките, с които е била свързана. Като я видял, казал... Той усетил, че му е леко, но не знае откъде е дошла тя. Казва: „Имах една голяма тежест и много ти благодаря, че ти като дойде, я няма. Леко ми стана." Защото тя слязла от гърба му. Той не е разбрал, че тя слязла от гърба му. Помислил, че тя като влязла в рая, го избавила от голямата тежест, която имал на гърба си. Не знаел, че той нея е носел. Адам трябваше да си тури ръцете да я побара, че да види, но той се плашел да попипа, да не би да развали. Като рекъл да пипа, тя се отстранявала. Като си тури ръцете отпред, тя пак се приближавала и така по никой начин не е могъл да я пипне. Тъй е казано в тази кабалистична история.

Казвам, помнете: Щом ви дойде едно страдание, то е не навреме. Щом ви дойде една радост, тя е навреме. Щом ви дойде една обезсърчителна мисъл, без време е, тя не е навреме. Вярата е навреме, Любовта е навреме, Доброто е навреме, Истината е навреме. Всички ония велики добродетели, които въздигат човека, са навреме, а всичко онова, което спъва човека, то не е навреме. Щом нещата са навреме, всичко е добре.

Ако човек влиза в рая не навреме, той ще направи някаква пакост. Защо ви е една красива жена да се ожените заради нея, когато във вашия рай ще се внесат всичките раздори? Ти като се ожениш за красивата жена, ти вече няма да може да спиш. Може ли красивата жена да не ходи? И ще ви кажа защо. Едно време, като създаде Господ комара, казва му: „Слушай, Аз ти давам хобота, но като видиш някой човек, че иска да направи пакост някъде, с този хобот го ужили в носа му, за да не направи пакостта. Ако видиш някого да бие друг, ще го ужилиш по ръката." Туй било назначението на комара. Но той не си изпълнил тази длъжност. На красивата мома казал: „Когато хората се карат, ще идете да се облечете с хубавите си дрехи и ще идете при тях, да престанат да се карат и да се бият." Те забравили туй предназначение и като се бият хората, никакви ги няма, а като са мирни, дойдат и създават раздори между хората.

Красотата е дадена в света да внесе мир. Красотата в мирните хора е в тях. За онези, които воюват, в тях трябва да се внесе красотата. На глупавите хора ум им трябва, то е красота за тях. Красивият ум е, който внася ред и порядък в света. Ако вие на глупавите хора не може [да] им дадете разумност, всичкото друго богатство, което те могат да имат, е безпредметно. Защо е богатство на един човек, който не е добър? Защо е едно богатство на един човек, който не е справедлив? Защо е богатство на

един човек, който не е разумен? Богатството е достояние на добрия, на справедливия, на разумния човек. Тогава то е на място.

Ние, сегашните хора, задаваме въпроса защо Господ е направил света така – всички са станали учители. Хубаво е да бъдем всички учители, но трябва да се тури нов морал. Аз считам съвременния свят идолопоклонски свят. Никъде не е турен Бог на Любовта, на Който хората да се покланят, никой не се покланя на Него, но се покланя на себе си. Той иска да бъде силен, да прави каквото иска, всички да му се подчиняват. Това не е религия. Туй, което досега сме живели, не е лошо. От 8000 години Адам като се роди, хич не му е дошло на ум да дойде да изучава Бога, колко е велик. Той започнал да мисли за своето щастие. Той като отиде в рая, Господ му показа всичките животни, той им тури имена, Господ му казва: „Ще ти ги дам." Той си каза: „Богат съм." Като видя всичките животни, че те си имаха другарки, той каза: „Тия по-нисши същества другарки си имат, а аз си нямам другарка." Другарката му беше на гърба.

Често мене ме питат: „Ти женен ли си?" Чудна работа. Един човек, който не е разбрал живота, не е женен; като разбере живота, е женен. Какво нещо е жененето? Ти трябва да познаваш човека. Как ще го познаваш? В света не може да има познания без Любов. Смешно е: оженят се хората и не се познават. В света отношения на хората не може да съществуват без онази Първична Причина, която може да донесе хората на фокус.

Ти не може да обичаш един човек, който не ти е направил добро. Двама души, които не са си направили добро, не може да се обичат. Първото нещо, за да има обич, майката за да има обич към детето, ще му направи едно добро. Детето трябва да направи второ добро, за да се обичат. Ние сега искаме да ни обичат, без да обичаме. Има три положения. Като говоря, може да попаднете в една погрешка. Обичаш, обичат те. Аз може да обичам един човек, без да ми е правил добро. Защо? – Понеже този човек, когото аз обичам, Бог го обича и понеже Бог на мен ми е направил хиляди добрини и заради Любовта на Бога, аз може този човек да го обичам, макар и да ми е направил хиляди злини. Но понеже Бог го обича, считам, че туй зло, което ми е правил, е на място. Този човек, когото Бог обича, прави зло повидимому, а ние навреме не разбираме нещата. Мислите ли, че един човек, който пипа крака ви, когато ви е изкълчен, че няма да ви причини болка? Мислите ли, че един човек, когато вие се давите в морето и имате 100 кила тежест на гърба си, няма да ви одере? Той снема всичкото богатство от гърба, за да ви избави.

Казвам: Всички вие сте свързани с известни непотребни идеи. Някоя жена иска да има красив мъж. Защо ви е красив мъж? Някой мъж иска да има

красива жена. Защо му е красивата жена? Най-първо ти желай да бъдеш красив и после желай жената да бъде красива. Ако онази жена е красива, тя на служба трябва да иде. Когато се бият хората, да се облече хубаво и да иде да ги примири. Тя не е пратена тебе да те задоволява в живота. Красивата мома, да бъде красива, трябва да бъде добра певица, трябва да бъде добра цигуларка, трябва да бъде отлична художница, трябва да бъде добра готвачка. Във всяко едно направление да бъде красива. Красотата не седи в оная неподвижна красота. Има красота подвижна. Аз говоря за подвижната красота, да знаеш в даден момент какво да направиш. Когато се усмихнеш на един човек, да е навреме. Това е красота. Този човек досега са го хулили на сто места, ти го посрещаш, усмихнеш се и той вижда красотата, която никога не е виждал. Ако ти не се усмихнеш, този човек няма да разбере живота.

Казвам: Ако ние, хората, не станем проводници на Божествената красота, да изявим Божиите добродетели, за каква красота може да става дума? На туй място, на което сме ние бедняци, ние, сегашните бедняци, сме станали богове. Смешно е. И тогава природата, за да ни избави от нашето самовнушение, тя ни дава страдания. Ние мислим, че сме велики, че имаме знания, може да оправим света, ставаме царе, князе, ставаме богати, пишем философии, учим хората и какво ли не ставаме и Господ постоянно ни уволнява за нашето невежество. Защо остаряваш? – Защото си невежа. Защо се подмладяваш? – Защото си решил да станеш умен човек. Ако иска някой да се подмлади, нека реши да служи на Бога, нищо повече. Щом реши да служи с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичката си сила, ще се подмлади. За онзи, който служи на Бога, всичко е възможно, не изведнъж. Всеки един човек, който [е] решил да служи на Бога, има бъдеще. Онези, които изучават духовния свят, всичките ангели, които са ангели, Бог им дал тази свобода и понеже служат на Бога, дал им свободата си да ходят по цялата Вселена, да се разхождат. Ние, съвременните хора, не сме научили туй служение и затова ни държат затворени на Земята, седим и гледаме високите светове.

Казваме: „Какво ли има на Слънцето?“ На Слънцето има живот. За грешниците Слънцето е огън, който мъчи хората, а за праведните Слънцето е Царство Божие, рай, дето хората благуват. Ако грешникът иде на Слънцето, ще се стопи, ако праведникът иде на Слънцето, ще цъфне, ще завържe, плод ще даде и ще се върне.

Сега вие ще попитате кое е реалното. Всяко нещо, което може да се опита, е реално. Горчивината може да опиташ, тя е реална. Една бучка захар може да опиташ, сладчината и тя е реална. То е илюзия. В даден момент ти си обезсърчен, мислиш да направиш една пакост. Ако само допреш до

твоя език една бучка захар, тази сладчина веднага ще измени твоето настроение и ще се откажеш да правиш зло. Някой път си намислил да направиш едно добро и ако някой те погледне, ти се усмихне, веднага ти се откажеш.

Често някои питат: „Има ли Господ, няма ли Господ?“ Казвам: Аз този въпрос не го разрешавам. Казвам му: „Да тръгнем двамата и да видим има ли Господ.“ – „Къде? И аз Го търся.“ И тогава казвам му: „Ела да идем да попитаме ябълката.“ Отиваме при ябълката и я питаме има ли Господ или не. Тя казва: „Господ е в мене, яжте ме и ще видите, че Господ е всякога сладък.“ Изядем ябълката и виждаме, че Господ е сладък. Отиваме при водата и казваме: „Търсим Господ къде е.“ Водата казва: „У мене е – на когото е засъхнало гърлото, щом ме пие, утолява си жаждата и му става сладко на гърлото.“ Този мой другар казва: „Дали право говорят?“ – Право говорят. Казват: „Господ е сладък“ и като опитаме ябълката, виждаме, че е сладък. Водата казва, че Господ утолява жаждата и виждаме, че е така. Вървим по пътя и питаме един вълк има ли Господ. Той казва: „Едно време беше у мене, а после излезе. И като излезе Господ от мене, ми казва: „Ще ходиш да се храниш с овце. Само овце ще ядеш. Кои овци ще ядеш? – Като намериш овца, която ражда повече, отколкото трябва, туй излишното ще го ядеш.“ Туй е било дадено на вълка – да яде излишното на овцете, то е било дажбата на вълка. Но той си позволил, след като Господ му дал тази дажба, да яде не само излишното, но и неизлишното.

Казвам: Какво е заключението? – Идете при ябълката и щом е сладка, Господ е там. Идете при водата, и щом утолява жаждата, Господ е там. Отворете книгата, и светлината, която ви дава възможност да я четете – Господ е в тази светлина. Срещнеш един добър човек, твоето състояние се изменя – Господ е там. Дойде при тебе един човек, ти си болен, оздравяваш – Господ е там. Щом си болен, дойде лекар да те лекува, ако ти оздравееш, Господ е там; ако дойде лекарят да те лекува и ти не оздравееш, Господ не е там.

Тогава имаме следния закон: Ако си недоволен от Любовта, влез в безлюбието. Ако си недоволен от безлюбието, влез в Любовта. Казвате: „Как тъй да го направя?“ Ако красивата мома я задяват момците на всяка стъпка, какво трябва да направи? – Да си зачерни лицето и да влезе в грозотата, отвън да стане грозна. Като ѝ дотегне грозотата, да си измие черното и да влезе в красотата. Любовта ни запознава с основата на живота. Безлюбието ни запознава с отрицателната страна на живота. Искаш да изучиш сенките на живота – влез в безлюбието. В земния живот не можеш всякога без Любов. Трябва да излезеш от безлюбието. Има такова състояние на безлюбие. Не е лошо безлюбието, те са контрастни

състояния.

В света, всъщност, само Любовта на Земята е изпъкнала, безлюбието е огънато. За мене, щом ми говорят за безлюбие, огънато е. Една чаша е безлюбие, събира водата. Обръщаш чашата, става изпъкнала, изливаш водата – това е Любов. Напълваш чашата – това е безлюбие; изпразваш чашата – това е Любов. Аз така тълкувам нещата: обере ме един човек, това е Любов; даде ми пари, това е безлюбие. Обрал някого и той ще дойде да ми даде 200–300 000, казва: „Уреди си живота." Подир него идат стражари, хванат ме, бръкнат в джоба, намерят парите. Аз как ще се оправдая? Мислите ли, че това е щастие? Разправят за един руски проповедник, един пътешественик убил един руски княз, полицията търси убиеца. Той отива при един стар руски изповедник да се изповяда. Изповяда се пред него, че убил княза, но при изповедта турил ножа, с който убил княза, в джоба на изповедника. После казва на властта: „Да ви кажа кой го е убил. Идете при еди кой си проповедник и там ще намерите ножа." Хващат изповедника, намират ножа и му казват: „Откъде е този нож?" Той казва: „Дойде един, изповяда се." Но не му хващат вяра. Оплетена работа.

Та казвам: Много мъчно е да определим кое нещо е морално в даден случай и кое не е. За да се опита един акт дали е правилен, трябва да мине през две състояния. Човек е същество с два центъра, двуцентрово същество е. Туй, което съм направил, то ще се върне върху мен, трябва да ми го направят другите и което другите са ми направили, [ако] аз намирам, че е добро, тогава и туй, което аз съм направил, е добро. Щом аз не го харесвам това, което на мен са направили, тази постъпка е лоша, но и първата – моята постъпка, е лоша. Постъпката на другите хора показва, че първия път и аз не съм постъпил добре. Обирам един човек – за мен е приятно, вземам му парите, в реда на нещата е. Оберат мене – неприятно ми е. Значи първото, което съм направил, не е хубаво. Дал съм пари на някого, помогнал съм, после на мене като ми дадат пари, приятно ми е. Услужват ми. И моята първа постъпка е добра. Понеже тя се връща при мен, туй, което аз съм направил, и на мене ми го дават; туй, което съм вземал, от мене вземат. В туй няма изключения.

В нас живеят две същества: аз ги изучавам и двете. От пъпа надолу краката си аз изучавам. Този човек е надолу с главата обърнат. На другия човек лицето изучавам. Туй същество, което е с главата надолу, е крайно упорито. Толкоз е яка главата на туй същество, че всичките чукове да се съберат и да чукат главата му, едва ли ще разбере Истината. Толкоз упорито същество е. Първият пръст, палецът, е толкоз голям, честолюбив. Справедливият – вторият пръст, е малък. Пръстът на изкуството е по-малък, а малкият пръст, който показва отношението към хората, съвсем го

няма. Този човек е съвсем обратен. Та казвам: Ние живеем по закона на краката си. Туй същество казва: „На мен трябва да се покланяш, моята воля трябва да става.“ Някой път туй същество, което започва от два пръста под пъпа, говори. Някой път чувствувате и казвате: „Тъй трябва да бъде.“ Тогава ще се съберат всичките чукове. Туй същество, то е старият човек в нас, от него се раждат всичките престъпления. Вие не мислите за причините и последствията, направите го, но си казвате: „Да става каквото ще.“ Туй същество казва: „Убий, кради! Всичко туй да става. Да става каквото ще в света.“ Ако вие не сте господари на туй същество, ако искате отвън да го обуздаете, има съдилища. Никога така не може да се възпита. В даден момент вие сте гневен и вземете револвера. Там не е човекът.

Ще ви представя един пример: Отива един умен човек, който имал нещо към духовния свят, и пита един религиозен: „Ти вярваш ли в Бога?“ Казва: „Още не съм го намерил, не вярвам.“ – „На такива хора, които не вярват в Бога, не искам да помагам, да си вървиш.“ Казва: „Много хубаво. Аз ще ида да намеря Господа.“ Отишъл той, взел един револвер и се връща пак при религиозния човек, който носил доста голяма сума. Среща го в гората и му казва: „Стой! Давай парите! Ти познаваш ли ме? Ако не ми дадеш парите, ще те убия. Нали си, казва, набожен човек, нали вярваш в Бога, казва, нали се казва там, че религиозният човек трябва да се откаже от богатството. Ти отказваш ли се?“ Той казва: „По човешки го искай. Не така се иска, „ти отказваш ли се?“ – „Слушай, знаеш ли защо те обрах? Аз те видях, че ти си много набожен човек и както виждаш, аз съм един разбойник, исках да обера един набожен човек, че да дойде неговото разположение в мен и аз да правя добро като него. Аз се научих от тебе. Аз те обрах в началото, а сега аз, разбойникът, ще ти дам парите. След туй и от мене да замине.“ Освен че изважда неговото, но изважда още 3000 лева и казва: „Според тоя закон, аз не те питам дали ти вярваш или не, но постъпвам както ти постъпваш. Сега и ти постъпвай както мен. Обери хората и накрая върни обраното и отгоре 3000 лева дай. Сбогом!“

Ако ние, съвременните хора, не вземем този пример на разбойника, не зная каква култура може да има.

(Учителят чете от същата книга [„Светът на великите души“] и от същата беседа – „Пробният камък“.)

„Слушай, когато Истината говори.
Работи, когато духът на Мъдростта бъднини чертае.
Път без светлина, къща без врата, река без вода, празни работи са.
Светли мисли, чисто сърце, възвишена душа, силен дух, приятели за човека са.

Вслушвай се в наставленията на духа си и в упътванията на душата си, за да ти бъде всякога добре.
В пътя на живота се изпитва вярата и надеждата на човека.
В пътя на знанието се изпитва умът и волята на човека.
В пътя на свободата се изпитва благородството на душата и милосърдието на сърцето.
Там, гдето малкото зрънце пада, камъкът стои.
Там, гдето камъкът пада, малкото зрънце стои.
Когато листата от дървото на живота слизат, зимата идва.
Когато листата на дървото на живота се качват, пролетта идва.“

Щом в тебе започват лоши състояния, зима е. Щом започват добрите състояния, пролет иде.

„Когато простият царува, прах се дига.
Когато умният царува, мирът изгрява.
Там, гдето мравята се дави, човек се забавлява.
Там, гдето мравята се забавлява, човек спи.
Глупавият слуша с едното си ухо, умният – с двете, а глухият и от двете не се интересува.“

Казвам: Сега съществуват противоречия. Да премахнем тия противоречия в нас. Ти едно противоречие не може да го махнеш от душата си без помощта на своя ум, без помощта на своето сърце и без помощта на своята душа. Ако хлябът, който Бог ти дал, ако го ядеш и не го сдъвчеш, причинява болка. Причината е в тебе, защото ти не си го сдъвкал. Взел си една круша – по всичките правила ще я сдъвчеш. Аз съм виждал българските дръндари какво правят. Когато вълната е сбита, той така майсторски я бие, че тази вълна стане рохкава.

Ако ние, съвременните хора, не можем да премахнем тия противоречия, които съществуват в нашия ум, ако ние не можем да премахнем тия противоречия, които съществуват в нашето сърце и ако ние не можем да премахнем противоречията, които съществуват в нашата воля, тогава де е нашата култура?

Сега казват, че майката, като раждала децата, била умна, че увивала детето в пелени. Че и царевицата, преди човек да беше дошъл на Земята, това го правеше. Всяка царевица, когато роди един кочан, тя го увива с пелени хубаво, увие хубаво детето. Кога е научила царевицата това? Сега хората като направят един бонбон, го увиват в книжка. Я вижте ябълката как опакова своите плодове. Онзи бонбон, с какво внимание го е увила, пък и соковете не са фалшиви. Не сега както правят – на десет хубави неща ще ти

турят две лоши. Тях ги турят да ги посеете. В природата няма такова нещо. Всяко нещо е чисто. По някой път, на десет хубави мисли, две ще прекараме не хубави.

Целият ни досегашен живот е едно мъчение за невидимия свят. Всяко разумно същество, което иде в нас, ние го поставяме на страшен изпит. Влезеш в един безпорядъчен дом, дето всичко е нечисто. Трябва целия ден да чистиш, да измажеш, докато тази къща се освободи от този злой, който има. От съвременните хора излиза една миризма. Ако обонянието ви е развито, ще избягате. От един лош човек излиза воня. От един несправедлив човек излиза воня. От един човек на безлюбието излиза воня. Трябва да мислим, да станем красиви цветя, ухание да излиза от нас. Ние мислим, като идем на църква, да запалим свещ, да прочетем Библията и с това всичко се свършва.

Ако детето не е добро като майка си и баща си, то не е родено от тази майка и от този баща. Ако детето не мяза на баща си и майка си, то не е родено от тях. Ако върви по линията на майката, майката е майка, но бащата не е баща. Аз бих ви привел примери. В съвременните семейства не само мъжът прелюбодейства, но и жената прелюбодейства. Ако един мъж има една жена, която не обича, а обича друга жена, тя тази, която обича, го зачева, а другата го отглежда. То не е дете на тази майка. Любимата е майка, тя е майка му. Законът е такъв: щом едно дете не носи добродетелите на родителите си, щом едно дете не носи добродетелите на Любовта, щом едно дете не носи добродетелите на Мъдростта, щом едно дете не носи добродетелите на Истината, то не е родено от Бога. То не е родено от тази майка и баща. Това е моралът. Едно дете трябва да носи добродетелите на Любовта, поне една добродетел да носи.

Казвам: Всяка една мисъл, която се ражда в нашия ум, трябва да носи една добродетел на Любовта, една добродетел на знанието, на Мъдростта и една добродетел на Истината. Защото вие цитирате Любовта. Тя е от съвсем друг свят. Ние Любовта разбираме само по отрицателната страна на живота. От Любовта излиза живот. От Мъдростта излиза знание. Знанието е отрицателната страна на Мъдростта. От Истината излиза свободата. Свободата е отрицателната страна на Истината. Ако ние не можем да разберем свободата, не може да разберем и Истината. Ако ние не може да разберем знанието, не може да разберем и Мъдростта. Ако ние не може да разберем живота, не може да разберем и Любовта, понеже животът излиза от Любовта.

Всичките противоречия, които съществуват, са добри. Ние не разбираме живота. Един човек яде повече, страда, боли го стомахът. Не е лошото в

яденето. Ял повече. Някой яде по-малко. И малко няма да ядеш. Ще ядеш толкоз, колкото стомахът в дадения случай може да смели. Ако ядеш повече или по-малко, то е престъпление. Да не мислиш, че като ядеш повече, ще спечелиш и като ядеш по-малко, ще спечелиш? Ще ядеш толкоз, колкото трябва, и да си благодарен. Благодари на туй, което ти е дадено. И в Любовта има пресищане. Не обичай повече, отколкото трябва, не обичай по-малко, отколкото трябва. Не знай повече, отколкото трябва и не ставай невежа [повече], отколкото трябва. Толкоз, колкото трябва в дадения случай. Не бъди чрезмерно свободен, радвай се на онази свобода, която Бог ти е дал.

Ще дойдем до ограничения. Смъртта ще дойде и ще те ограничи, какво ще правиш? Когато тия хора те понесат, мислят, че си умрял, заровят те. Гледам умрелите, но някои не са умрели, казват: „Колко ангелско лице има.“ Но той не е умрял човекът. Гледам, много живи заравят. Те го заравят, пък той е жив още, не е умрял; като го заровят в земята, ще научи урока. Защото житото, като го посеят, като научи урока, израства. Онова, което не знае да израсте, умира. Та казвам: Ако вие сте умрели и след като сте умрели, слушате да се говори за вас, че сте умрели, покрият ви с пръст в земята, вие оставате в гроба. Знаете какво е туй състояние? Адът е нищо. Казват: умрял, отишъл при Господа. А пък той е заровен в гроба и седи ден, два, три, излезе из тялото, пак дойде. Така е с тези, които се вампирясват.

Не трябва да се влюбваме в тялото. Тялото е като дреха и трябва постоянно да се преобразява. Ние, съвременните хора, в живота трябва нашият ум постоянно да се преобразява, и нашето сърце да се преобразява, и душата ни да се преобразява. Всичко да расте. Сега на какво мязаме?

Казва: „Като умрем, ще дойде Христос.“ Не зная как ще дойде Христос. Христос за мене е Любовта, която въздига света. Тази Любов, която функционира в дадения случай във всички сърца, туй е Христос. Тия дървета, които цъфтят и дават плодове, това е Божията Любов. Слънцето, което грее, звездите, които светят, вятърът, който духа, във всичко онова, което носи благо за нас, там е Бог. Това е Любовта. Всеки ден се излива тази Любов. Господ казва на хората: „Дотолкоз, доколкото вие Ме обичате, и Аз ви обичам.“ Такъв е законът. Не мислете, че като дойде Христос, ще ви обикне. От десетте девици петте влязоха, а петте останаха навън. Отидоха, взеха си масло и като плакаха пред вратата, казва им: „Не ви познавам.“ Петте влязоха, а петте останаха. Те останаха и хлопаха отвън.

Трябва Любов. С празни дума само да казваме: „да дойде Христос, да влезем в Царството Божие“, не става. Човешкото сърце трябва да стане

олтар. Да турим Бога в себе си. Ние трябва да възстановим нашия [...] (На това място в разчетената стенограма изглежда липсват няколко думи.) нашето идолопоклонство. Трябва да турим себе си на заден план и да турим Бога в себе си. Да кажем: „Аз ще служа на Бога тъй, както Господ ми е служил.“ Всички трябва да станем слуги до един, не да чакаме да ни служат. Всички трябва да бъдем най-добрите слуги. Няма по-хубаво нещо в света [от това] да служи човек. Най-хубавото нещо е то. Най-голямото нещастие на един човек е да му служат. Представете си, че ви турят на едно легло и трябва да ви обличат, да ви събличат, да ви не дават да се мърдате, да не мърдате ни крака, ни ръце. Ще се атрофира тялото ви. Ако една година само тъй трябва да ви слугуват, вие щяхте да видите какво голямо нещастие е да ви слугуват хората.

Слугуването по Любов е друг закон. Няма по-хубаво нещо, когато един човек направи една услуга с Любов. В Любовта е тайната на живота. Аз в живота си бих предпочел да ми служат един ден с Любов, отколкото 360 дни да ми служат без Любов. Един ден да ми служат с Любов струва 1000 дни. Защото един ден да служиш с Любов, то е ден в моя ум. То е служение на Бога. Погледнете с каква Любов Бог служи на душите. Казвам: Колко малко ние разбираме туй служение на Бога. Този ден искам да бъде като днешния ден. Както светлината служи, и аз така искам да служа. Както вятърът служи, така и аз искам да служа. Както водата служи, така и аз искам да служа. Както Земята служи, така и аз искам да служа. Това са правила, които трябва да ги турим в живота си.

Ще плачем, че Христос е пострадал. Христос пострада заради нашите грехове. И ако сега не изправим живота си, за бъдеще ще Му приготвим много страдания. Каква е тази Любов? Любов, която приготовлява бъдещи страдания, не е Любов. Любов наричам тази, която приготовлява бъдещо блаженство на човека. Това е Любовта в моя ум. Онова, което приготовлява нещастие, то е безлюбие в света.

Всички казвате: „Кога ще дойдат свободни времена?“ Свободните времена са днес. Любовта е навреме, Мъдростта е навреме, Истината е навреме. Животът е навреме, знанието е навреме, свободата е навреме. Учението е навреме. Работата е навреме. Да се хванем за времето и да станем ония, добрите слуги. Да станем добри синове на Онзи, Който ни е пратил и тогава ние ще видим лицето на Онзи, Който ни обича. То е най-красивото лице, което досега сме виждали. В моя ум Христос е най-красивото лице, което съществува в света. Като видиш туй лице, никога няма да го забравиш. Като видиш онзи поглед, ще познаеш, че има Един, на Който думите са верни, има Един, Който ви обича.

Казват: „Заслужава ли човек да живее?“

Казвам: Да бъдем готови сега, не както Моисея, който преведе Израелския народ с гръмотевици на Синайската гора и нищо не разбраха евреите. Бог ще се изяви сега в онзи, тихия глас. Ще изяви своята красота в светлината. Той се изявява в цветята, в плодовете, в онзи тихия ветрец, който лъха, в онази тихата вода, която тече и утолява жаждата на хората, изявява се в онзи хубавия хляб, който носи живот. Да благодарим на Бога, че има достатъчно вода. Тя трябва да бъде вряла, да си изперем нечистите дрехи.

Тайна молитва

22-ра беседа, държана от Учителя
на 14.III.1943 г., 10 ч. сутринта,
София, Изгрев.

1943_03_17 На място
сряда 5 ч. с.

НА МЯСТО

Отче наш
Всичко в живота е постижимо
Мусалла
Малко размишление.

Трябва да се изучават законите на човешкото тяло. Дълго време никак не сме обръщали внимание на тялото. Според повечето религиозни тежнения, тялото е една обвивка. Едно погрешно схващане е това. Тялото не е само дреха, само покривка. То е храм Божи. Туй, което е покривка, туй е външното, което постоянно се мени. За 7 години се променя формата на човешкото тяло. Трябва да си съставим хубаво понятие за тялото, понеже е цял един свят. От правилното разбиране на тялото, ние можем да разберем духовния свят, да разберем и Божествения свят. Без разбирането на тялото, то е наблизо до нас, и другите светове остават непознати. Сега туй знание, което имаме, не е преходно. Да кажем, имате вода, трябва ви пара. Тази вода трябва да знаете да я превърнете в пара, за да образувате едно ново движение. Или ако не разбирате законите на въздуха, който дишате, сега много може да се говори върху дишането. Не е само да диша човек. Ако нямаш едно разположение на тялото, едно разположение на чувствата и на мислите, влизането на въздуха в тебе руши. И тогава аз мога да предскажа комуто и да е. Три е съвременният живот на човека. Едно плюс две е равно на три. Едното – това е причината на нещата; двете – това е основата на нещата. Трите – това е резултатът. Ако имате едно и две, имате основата, имате причината, нямате резултата. 123 е хубаво число – имате причината, имате основата, имате добър резултат.

Казвате: “Тия работи ги знаем”. Знание, в което човек остарява и оглупява, не е знание. Знание, при което човек става кисел, не е знание. Киселината е за работа. Ти значи се вкисваш в живота, понеже не си употребил тази киселина в живота за работа. Киселината трябва да разтваря нещата. Ти се вкисваш, защото не работиш. Вкиснал си се. Щом се вкиснеш, какво трябва да направиш? Жените, които замесват брашното, гледат да се не прекисне. Те имат познание – като дойде до известна степен, правят го на малки самунчета. Вие ще кажете: “Тия работи ние ги знаем”. Ние сме замесили тестото. Някой път дойде в човешкия мозък една мисъл като квас и ако ти я държиш по-дълго време, отколкото трябва, ще прекиснеш. Хубаво е човек да се вкисне, но прекисването е лошо. Например гневът не е опасен,

но прегневяването е опасно. Писанието казва: "Господ се разгневил". Гневът не е лош. Гневът дава енергия. Ще впрегнеш гнева на работа. Като се разгневиш, ще свършиш една работа. Като си ленив, разгневи се, ще научиш урока си. Често вие се сърдите. Вие се тревожите и не учите, и тогава гнева руши. Щом се разгневиш, тури гнева на работа, нищо повече. Сега се изисква метод. Какъв метод употребявате, след като сте се разгневили? В гнева вече имате малко повишение на температурата. Гневът има три произхода. Той произхожда от чисто физически причини, произхожда от причини на чувства и по някой път – гневът произтича от причини на мисълта. Тогава трябва да знаеш причината на гнева – физическа ли е, на чувствата ли е, или на мисълта. Ако знаеш, че е на физическия свят, тогава ще знаеш как да се справиш, ще отмахнеш тия причини или ще увеличиш светлината. Аз не казвам – не се гневи. Гневи се, но използвай гнева си. Сега как вие се гневите? Може ли някой да ми опише как се е разгневил? На един човек ако не му дадат хубаво ядене, ще се разгневи. На един човек като му кроят дрехи и като не му ги скроят добре, негодува. Ако те излъжат някъде, веднага ще се разгневиш. Ако ти кажат една вярна мисъл, как ще се разгневиш? Ако някой не храни към тебе хубави чувства, ще се разгневиш. Казвам: какво трябва да правиш, след като се разгневиш? Аз бих говорил за гнева. Да обичаме, да любим. Да знаете какво нещо е Любовта. Цяла школа трябва да се направи, като говорим за Любовта. Има Любов за младите, има Любов за възрастните, Любов има за старите. Какво е Любовта на младите? Не съм срещал писатели, които да са описали Любовта. Те пишат туй, което не е Любов. За възрастните, за старите, което пишат, не е Любов. Това са сенки на Любовта. Какво ще ме ползува, ако нарисувам една сянка. Ако не турим отличителните черти на лицето, защо ще дойдат сенките. Ще туриш една черта, която означава умствената деятелност. Ще туриш една черта, която означава сърдечната деятелност, и ще туриш една черта, която означава физическата деятелност. Сенките показват степени. Ако има повече сенки на лицето, долу в брадата, физическият свят е развит. Ако има повече сенки на лицето духовния свят е развит. Ако има повече сенки на челото, умственият свят е развит. Казвате: "Какви са тия сенки?" Изучавайте ги, както художникът изучава тия сенки. Един художник изучава сенките на водата, която наблюдава. Правили ли сте опит да нарисувате вода? Даже аз не се опитвам. Някой път може да говоря, но да направя тази сянка, е трудно. Много художници представят работите, пък не е вярно. Тук, което представят, то е една илюзия; в даден момент може картината да е вярна, но тя не представя една цялост. Ако рисуваме сутрин езерото, или по обед, или вечер, различава се туй. В живота имаме сутрин едно разположение, на обед – друго и вечер – друго. Казваме – все е човек. Не е все човек. Около нас стават цели промени. В съзнанието трябва да си дадем отчет. Ако не държим отчет, ние ще влезем в стълкновение. Ти не можеш със змията да

постъпиш тъй, както с кротките същества. Щом е змия, ще вземеш мерки. После трябва да знаеш змията от какъв род е. Ако е кобра, ще вземеш мерки. С кобрата, ако направиш приятелство и ако нарушиш това приятелство, трябва да знаеш, че в две минути ще изчезнеш от света. Някой път гледаме някои хора, са се разсърдили на Господа. Казват: “Как така?” Ти не се сърди на Господа. Като тури малкия Си пръст, нищо няма да остане от тебе. Ако е за сръдня, Той като се разсърди, ти какво ще правиш? Докато не се е разсърдил Господ, бъди внимателен. Като се разсърди, от тебе нищо няма да остане. Защо ще се сърдиш на Господа? Че не си даровит – не е виновен Господ. Имаш несрети в живота, съвсем други са причините. Ако изучавате Бога, ще видите, че на всички същества е дал преизобилно. Хората са развалили работите и ангелите много неща развалиха в нас. Ангелите бяха много умни, но те развалиха много работи. След това дойдоха хората и те развалиха. Два фактора има сега. Казвате да се запознаете с ангелите. Но ти с кои ангели ще се запознаеш? Два вида са те. Има едни, които са се дегизирали светли, но са тъмни вътре. Те ще ти създадат такова нещастие, каквото не си сънувал. Мъчениците на християнството кой ги пече, кой ги тури в огъня? Тия ангели. Те имаха слуги, хората вземаха участие, техни съмишленици бяха. Горят този човек на кладата, защото не вярва в Бога, както те вярват. Сега вие ще кажете: “Защо Господ допуща тия работи?” Питам: “Вие защо допущате гнева?” Защо Господ допуснал туй, оставете го настрана. Ти защо допускаш да се гневиш на Господа, ми кажи? Туй е цяло безумие. Туй верую ми дотегна. Туй верую не е на Господа. Създал си в себе си едно лъжливо верую, лъжливи стремежи. Вие носите последствията на старата година, на числото две. Сега не мислете, че критикувам нещо. Казвам: хиляди поколения са мислили криво, материално са мислили, но са мислили повече материални работи, криви работи, отколкото добри.

Виждаме сега какво става. Ако преди две хиляди години евреите бяха приели Христовото учение, и ако бяха станали мисионери, светът щеше да има друг облик, не щяха сега да ги гонят и християните не щяха сега да се бият. Те се отказаха: “За Мойсея знаем, че Господ е говорил, но за Този не знаем. Той говори да се отричаме от себе си? Това учение нас не ни трябва”. Аз ви казвам: доста еврейщина има във всинца ви. “Как такава глупава работа – да се откажа от себе си?” Казвате: “Като идем в оня свят”. Не очаквайте да идете на оня свят. Оня свят е тук. Ти си слуга и казваш – ще идеш в оня свят. И в оня свят ще бъдеш слуга. Ако тук си слуга, и в оня свят ще бъдеш слуга. Ако гледате глистята, тя е без зрение. Но в тези същества желанието да гледат, тази усилена деятелност, постепенно минава от форма във форма, туй желание става толкоз силно, че Невидимият свят създава на туй същество органи да гледа Божия свят. Нашето око се развива. В нас има желание да гледаме. Някои искат да

станат ясновидци: “Да гледаме”. Трябва ново око, трябва нова мрежица. Тази мрежица, която ще се образува, ще прави голямо пречупване: светът ще се отвори, ще стане по-широк. Та казвам: онези, които са ясновидци, те имат широки чела, челата им не са тесни. Тия, които имат чела АВ, те са ясновидци, а които имат В1А1 – те не са ясновидци. По какво се отличава воля на английски и на български? На английски се пише по един начин [will], на български – по друг. Англичанинът за волята има чисто материално гледище. Той е краен материалист, затуй е търговец. Знае много добре да продаде стоката. Той започва най-първо с материалното, Божественото го туря по средата – i , l – показва разумния свят. Първо той изучава физическия свят, а после изучава Божествения свят. Българинът турил най-първо Господа на първо място. А назад е турил материалното. Започва с духовното, а свършва с материалното. Англичанинът, започва с материалното, а свършва с духовното; а пък българинът започва с духовното, а свършва с материалното. Сега това не е лошо. Първоначално, като се освободи България, всичките ученици бяха идеалисти, а после казват: “То толкоз идеален живот не може”. И колкото застаряваха, ставаха материалисти – съответствие на идеята – характерните черти на българина. Колкото съм ги срещал... Един свещеник ми казваше: “Не зная дали има оня свят? Като бях млад, мислех, че има оня свят, уверен бях; сега започнах да се колебая. Баща ми умре, не ми е казал нищо. Майка ми умре, не ми е казала нищо. Чичо ми умре – също”. Сега ще ви приведа друг пример. Муди, един американски проповедник, казва: “Най-първо не знаех какво е Рая и Небето, мислех само – Господ и ангелите. Но нито Господ познавам, нито ангелите познавам. Умря майка ми. Започнах да мисля: Господ, ангелите, майка ми. Умря баща ми. Започнах да мисля: Господ, баща ми, майка ми, ангелите. Най-после умряха моите приятели и след туй оня свят ми стана ясен”. Като отишли неговите близки, не е мъчно човек да влезе в общение с оня свят. По радиото си трябва да имате контакт. После в оня свят има паразитни вълни. В радиото гледам, когато някой път англичаните говорят, германците паразитни вълни изпращат. Когато говорят германците, англичаните изпращат паразитни вълни, не се чува. В духовния свят, когато рекат ангелите да ни изпратят хубави мисли, тъмните ангели изпращат тъмнина, замотаят работата и ние не разбираме работите как са всъщност. Те са майстори да смущават сърдцето ни, те са майстори да смущават ума ни, те са майстори да смущават и тялото ни. Всичките болести, които съществуват, са техни изобретения. Защото таман станеш духовен, ще ти дадат една болест, не може да се лекува. Казват: “Нали има Господ”. – “Молим се, молим се на Господа, болестта не минава”. Вътре те казват: “Ако имаше Господ, щеше да ти помогне”. Празна е тази работа. Ти се разколебаеш. Една вечер в Русе бях, в един евангелски дом, при познат евангелист, правоверен. Надула му се страната, боли го зъб, не е разположен. Казвам: “Нали Евангелието говори, ако

някой е болен, нека се съберат няколко души, да се помолят”. Той казва: “Едно време беше така, сега не е, в нашите времена тази благодат е отнета”. Казвам му: “Аз сега мога да те оздравея” – “Че как ще ме оздравееш без цяр? Подуто е, ще ида при някой лекар”. Рекох: “Няма какво да ти казвам, тази е смешна работа”. Изваждам си кърпата и я турям на подутото. Не може да търпи, но после престава неговата болка. След един час пак го заболява зъбът. Казвам му: “Защо те заболя сега? Изправи мисълта си!” Казва: “Този човек ме хипнотизира. Какво направи с ума ми?” Като дойде тази мисъл в ума му, и болката дойде. Казвам – има един закон. На него казвам: “Отмахни тази мисъл”. Туй, което аз правя, то е проста работа, то са Божествени закони, които работят. “Дайте топъл компрес, много горещ”. Сложиха няколко горещи компреса, зъбът изпадна след един час. Сега онези ще кажат, че онзи, който лекува, има нещо специфично, което само той може да го направи. То е тъй – само който знае законите, може да го направи. Онзи, който върви по Божествените пътища, може да го направи. Без Божественото знание в света нищо не може да се направи. Ако ние не сме готови да турим Бога в нас, на мястото, дето трябва да го турим, нищо не може да се направи. Цялото човечество трябва да постави Господа доброволно на мястото. Не че Той иска. Ако не Го поставим, ние ще страдаме. Ако Го поставим там дето трябва, има едно място, дето трябва да го поставим, на Бога да дадем свобода. На Бога трябва да дадем свобода, да действува в нас, понеже Бог като ни прати в света, даде ни свобода, да действуваме, както ние разбираме. Той не ни ограничи. Защо на същото основание, и ти да не дадеш свобода, както Той ти е дал. Казват: “Аз имам чувства”. На две места чувствата не могат да бъдат. Ако в нас Бог действува, няма да правим погрешки. За 25 години целият свят ще се поправи. Ако не турим Господа на място, още 10 000 години ни трябва, докато узрее главата. Ще се блъска, ще се блъска и най-после като се блъска тази глава, ще проумее.

Има един анекдот. Един проповядвал Правдата в света и гдето влезе вкъщи в света, казва: “Това не е право”. Казват: “Това не е твоя работа”. На друго място иде, казва: “Това не е право”. Пак го бият. И като го били, били на много места, млъкнал. Идва друг, който също проповядва Правдата и казва: “Няма ли тук справедлив човек?” Онзи казва: “Има” – но не смее да се покаже вече. Ако се покаже, бой има. Ти не трябва ни най-малко да казваш кой е на правата страна. Щом си слаб, в себе си го дръж. Слабият при силните хора не трябва да защитава. Ако го защищава, той трябва да каже на онзи, който бие: “Ударете на мене, колкото ударихте на него. Останалите удари – на мене”. Вие казвате: “Нямате право да биете”. Какъв закон има да казвам, че нямам право – трябва да разполагам с всякаква сила в света. За да кажа, че нямате право да биете, трябва да бъда силен. Защото аз съм най-силният човек, заповядвам да не биете. Щом си най-

слабият, стой. И тогава приеми ударите. Ако си силен, казваш: “Заповядвам”. – “Защо?” – “Защото съм най-силен човек”. Силният всякога заповядва. В моето присъствие не позволявам да се бие човек. Аз съм правил този опит с паяците, не съм го правил с хората. Много пъти съм правил опити и 25% не са излезли сполучливи, а 75% са излезли сполучливи. Хванал той някоя муха и тя бръмчи. Аз казвам: “Слушай, – аз зная как да говоря на паяците – ще пуснеш мухата, защото в мое присъствие не позволявам да я ядеш. Ако ме няма, може да я ядеш”. Той се изправи на краката си, казва: “Знаеш колко съм гладувал. Как ме лишаваш от туй благо?” – “В мое присъствие не можеш да ядеш мухата, пусни мухата, ако не, и ти, и паяжината ще изчезне”. Някой път откъсне и пусне мухата. Някой път не я пуща. И тогава, хайде, навън с паяжината.

Казвам – всички може да направите този опит със себе си. Дойде една лоша мисъл, ще ѝ кажеш: “В мое присъствие, аз не ви позволявам да правите това”. Ако не, ще я хванеш и ще я изхвърлиш навън. Кой от вас има силата да изхвърли една лоша мисъл навън, както Бог изпъди Адама из Рая? Както Бог имаше право да изпъди Адама и Ева от Рая, така изпъдете тази мисъл, и турете един ангел на вратата. Нека и те идат навън, да поскитат. Вие мислите, че нямате право. Като поставите Господа на място в Рая, правото ви ще дойде. Ако Господ не е във вас, нямате никакво право. Единственото право в света е Бог. Затова казвам: най-първо трябва да поставите Любовта на място. Казвате: “Да се обичаме”. Най-първо Любовта ще оставите като закон. По закона на Любовта ще вървим. Какъв е законът на Любовта? От когото имаш да вземаш, ще се откажеш. Когото искаш да биеш, няма да го биеш, понеже ти си силен. Онзи, който има Любовта, е най-силен. Онзи, който има Любовта, е най-богат. Онзи, който има Любовта, е най-умен човек. Ти си богат, някой има да ти дава 100 лева, какво ти струва да кажеш: “Не ги искам”. Ти си най-силният човек, с един удар можеш да откъснеш главата му. Ще кажеш: “Слушай, едно време аз бях като тебе, без Бога живеех, бях слаб. Сега с Любовта живея. Не мисли, че това го правя от слабост”. Хвани го за крака, дигни го във въздуха, тури го на земята, пак го дигни във въздуха и така 3-4 пъти: “Сега понеже Любовта е станала закон, ела да ти покажа пътя, да станеш силен; ела да ти покажа пътя, да станеш умен; ела да ти покажа пътя, да станеш добър”. Вие чакате да умрете, да идете в оня свят, че да станете добри. Същият закон е и там да идете. Казва Христос: “Ако имате Любовта, ще правите туй, което Аз правя, и по-големи чудеса от тях ще правите”. – “Как – казва – човек може да прави по-големи чудеса?” Христос казва: “Всякога си Ме слушал” – и казва на Лазаря: “Лазаре, излез вън”. Мойсей казва: “Нямам ли власт да направя това?” – и той не можа да влезе в Ханаанската земя. Веднъж иска да покаже силата си и Бог го лиши да влезе в Ханаанската земя. Може би, ако Мойсей не беше направил тази погрешка, щеше да

бъде по-добре. Сегашните евреи казват: "Не сме ли ние силни?" На евреите трябва Любов, и на вас, които ме слушате, трябва Любов. Толкоз години проповядвам за Любовта, но Любовта не е приложена, малко е приложена. Аз не съм видял нито един от вас, като дойде някой, да окаже една услуга от Любов. Наблюдавал съм в трамвая и само един случай имам, в толкоз години само един случай. Аз влязох в трамвая и една доста благородна мома каза: "Моля, заповядайте, седнете". Казвам ѝ: "Не, стойте си!" Тя казва: "Аз може да седя права, вий заповядайте". Приех и седнах на мястото. Другите ме гледат и чета в ума им: "Да си дошъл по-рано, кой ти е крив". И намирам, че е право. Стоя и се радвам. Кой при кого стои, наблюдавам. Като ме погледна тази мома каза: "Заповядайте". Казвам: "Защо ще си губите вашето място?" Тя каза: "Аз мисля, сега да сляза". Рекох: "Тогава приемам". Една хубава черта, не зная каква беше.

Но казвам: Божественото в хората навсякъде е еднакво. Детето, още като се ражда, си показва какво ще бъде. Вълчето, още като се ражда, показва какво ще бъде. Агнето, още като се ражда, показва какво ще бъде. Змията, още като се ражда, се показва какво ще бъде. Всяко нещо, още като се ражда, показва какво ще бъде. Сега не е лошо, че змиите съществуват в света. Едно време хората бягаха от кобрите, а пък сега змиите, кобрите, бягат от хората. Хората се научиха, че отровата на кобрата лекува рака и други разни болести, ходят да търсят кобрите и кобрите бягат. Сега има чифлици, гдето ги развъждат, за да изваждат отровата им. Намерили са начини, по които да я изваждат. Умните хора са направили, че сега змиите да бягат от тях. Сега змиите бягат от хората, а едно време ние бягахме от тях, от змиите. Защо ти да не можеш, тази отрова, да я извадиш и да я употребиш за лекуване. Изисква се знание. Сега едно от правилата е: никога не яж нещо, което не си опитал. Най-първо го опитай хубаво и тогава го яж. Някой казал, че е хубаво. Никога не яж туй, което не си опитал, никога не яж туй, което не си сдъвкал хубаво. Ще ви кажа, че причината дето се развалят зъбите на хората, това са чувствата. Дето се развалят очите, чувствата и умът са причината. Дето човек оглушава, отъпяват нервите от неправилни мисли, неправилни чувства, образува се една кал в нервната система, която прекъсва трептенията, не може да се предадат хубаво и човек оглушава. Трябва чисто да мислим и може до голяма старост да запазим слуха си. Мнозина не може да слушат. Изчисти ума си, изчисти сърдцето си. Изведнъж няма да прочуете, но ще започне да се подобрява слухът ви. Може да направите опит за една цяла година. Мнозина ми се оплакват, че не може да ме слушат, затъпял е слухът им. Гледам, някой път и вашата мисъл се предава на мене. Като изляза от беседа, ходя да си лекувам ушите. Казват: "Учителю, направи да чуваме". Аз ви казвам: изчистете ума си. Онази кал, насъбраната, трябва да се изчисти, не образувайте нова кал. Като ядете, яжте от благодарност.

Дъвчете добре храната. Не яжте много, не яжте и малко. Две неща – лакомията е престъпна, но и въздържанието от яденето е престъпно. Ще ядеш толкоз, колкото трябва. Благодари и всякога остани малко гладен. Да имаш желание и втори път да ядеш. Не оставяй да гладуваш, да мъчиш тялото си и да мислиш, че като гладуваш, ще станеш светия. С гладуване не се става светия. Постът е метод за уякване на разумната воля на човека. Дотолкоз, доколкото постът може да уякчи нашата воля, да постъпваме разумно, този пост е намясто. Туй, което отслабва физически, умствено и сърдечно човека, такъв пост не е намясто. Като ядеш, благодари. Благодари на Онзи, Който ти е дал тия плодове – грозде, ябълки, круши и т.н. Благодари и на тях. Лекуването в света не става единично, то е колективен процес. За да се лекуваш, много същества трябва да вземат участие. Може да се лекувате, но ако отгоре не вземат участие, не може да се излекувате. Казва: "Да дадем такъв цяр". Церът е само проводник. Доктор Миркович имаше едни хапове и още имам от тях. Той лекуваше, като даваше сутрин по един хап и вечер по един хап, да се взема. Казвам му: "Има и друг метод – хомеопатестически". Аз разделях този хап на 16 части и една частица давах на ден на болния. И имаше същите резултати. Той даваше по два цели хапа, сутрин и вечер по един. Аз разделях един хап на 16 части и давах само една частица на ден. И този метод имаше същите резултати. Не трябва да мислим количествено, малко трябва да има количество – но качествено. Достатъчно сила трябва да има. Тази сила трябва да има. Тази сила трябва да бъде разумна. Едно лекарство, което употребяваме, трябва да ни свързва с физическия свят, трябва да ни свързва с духовния свят и с Божествения свят. Лекарство, което така ни свързва, то лекува. В Природата Бог е предвидил такова лекарство. Листа на цветя има, които лекуват. Има листа на цветя, които лекуват. Има листа на растения, които лекуват. Корите на ябълката лекуват, корите на крушата лекуват. Турците казват: "Ябълката я обели и яж, крушата не бели, умий я хубаво". А зарзалите на брой ги яж. Ако ги ядеш без брой, ще си създадеш пакост. Тия зарзали, ако преядеш, образуват обратна реакция, защото тия косъмчета в корицата, имат известна киселина, която може да произведе цяла пертурбация. Който знае, може да употреби ябълката за едно благо. Крушите няма да ги бели, а зарзалите ще ги чете. На физическото поле казвам: каквото ядете, четете го с брой. В духовния свят обелете кората на ябълката, а в Божествения, умийте хубаво крушата и я яжте с всичкото. Само в Божествения свят нещата се ядат с всичкото. В ангелския свят кората на ябълката няма да я ядеш, а във физическия свят с брой ще ядеш. Някой се натъпчи и казва: "Не можах да спя цялата нощ". Ако ние заставим стомахът да работи много, тогава се отнема нашата интелигентност. Онези, които са накарали стомаха да работи много, намалява се тяхната интелигентност. Та казвам: яжте умерено. Винаги храната, която обичате, яжте. Говоря за един ученик: "Ще ядеш храна,

която обичаш”. Щом намериш в храната дефект, не я вземай. Казвате: “Всичко ям”. Всичко не може да ядем. Един изгнил плод ще го изхвърлиш, всяко нещо, което ядете, трябва да бъде здраво. Хлябът, който ядете, трябва да бъде чисто, хубаво приготвен. Тази кал, която влиза в стомаха, пакости. Много овце, като ги карат в ниските места, умират от кал. Хваща ги една такава кал. Казвам: трябва да бъдем изправни. Когато имаме желание да ядем, което ядем трябва да бъде чисто и да не бързаме. По някой път аз като отида някъде, предадат ми и на мен един метод. Не какво ти се падне, да ядеш, но има едно число определено. Не изменям начина на храненето! “Искам да свърша по-бързо”. Природата има [метод] – вие, като ядете, сами да го намерите. Дойдеш до едно място, дето яденето ти е най-сладко, спри там. Ако вземеш една хапка повече, ще се развали туй настроение. Остани при тази хапка, да имаш желание още няколко паници да изядеш. И вечерта, като ядеш, пак спри там. Спирайте при онова, най-хубавото чувство, то е здравословно. Някой път вие не спазвате това. Гледам някой път приятелите, като се храним на обяд, като изядат една чиния, после още една, понеже им е сладко. Не е въпросът за скръжавост, но избягвайте тия работи. Аз съм правил опити и съм намерил, употребявал съм правилото, много добър метод е на физическото поле. Говоря неща, които са верни. Изям една ябълка, ям втора и ако има друга, оставям я за вечерта. Вечерта, ако имам втора, оставям я за другия ден. Вие казвате: “Сега имам, утре кой знае дали ще имам”. Бог е във вас и ако спазвате Неговия закон, всякога ще имате тази храна. Бог не иска да оставя Своите деца в лишение. Много е внимателен. Ако храната е здрава и вие имате едно чувство на благодарност, Той се радва. Ангелите и те се хранят, много добре се хранят. Ако беше ангелският свят отворен, щяхме да изпратим няколко души на специализация, но не е отворен. Не може да идем, да изучим как ядат те. Казва там: “Бог храни еврейския народ с хляб ангелски, манна”. Трябва да знаете, след като ядеш, имаш приятно чувство, искаш да ядеш повече, ти си дошъл до началото на яденето, спри там. Щом искаш изведнъж да приемеш повече, там спри. Следующия път като седнеш да ядеш, пак ще имаш туй приятно чувство за ядене, туй приятното седи в тебе. Като ядеш, остава това чувство. Туй чувство, ако не те оставя, ще бъдеш всякога здрав. Когато туй чувство се изгуби, болестите идат. Тази е причината. Щом се изгуби приятното чувство в яденето, болестите често идат. Но щом спираме на туй, приятното чувство, ти ще оздравееш. Ще кажете: “С такива дребни работи да се занимавам”. Тия, дребните работи, са необходими. Големите работи ще ги оставим настрана. Големите работи създават сегашните нещастия.

Някой иска да бъде учен човек, нещастие е да бъдеш учен човек. Някой учи – ще го тури в мозъка си – защо му е това учение. Трябва да знаеш къде да

го туриш в мозъка. Всяко нещо, което се изучава, трябва да се тури в мозъка на място, отвътре. За да се отпечата една мисъл хубаво, човек трябва да има най-хубавото настроение. Той трябва да има светлина в мозъка си, трябва да има топлина в сърдцето си и Божествената сила трябва да работи. Тогава да тури мисълта. Щом тия условия ги няма, мисълта не е турена на място, чувствата и те не са турени на място. Някои се складират само в стомашния мозък, в слънчевия възел. Други се складират само в мозъка, горе. После много от чувствата – отзад на главата, други се складират горе. Божествените чувства се складират отгоре, на короната на главата. Низшите чувства се складират долу при ушите. Ако не знаеш къде да си складираш, ще си създадеш много нещастия и неприятности. Казвам: всеки един ученик трябва да знае къде да постави една мисъл. Питам: един голям герой трябва ли да го е страх от един комар. Ще бъде смешно да ви е страх от комара. Някой път направете опит да видите колко е силен умът ви. Някой комар кацне на ръката ви, концентрирайте ума си и кажете на комара да ви не хапи. Ако можете да заставите комара да ви не хапе и да хвръкне, мисълта ви е силна. Ако не го заставите, ще тури хобота и след малко ще видите, че коремът му става червеникав. Някой път някои комари са били по-силни. Казвате: "Какво ще се занимавам с комар". Гледам, зачерви се коремчето на комара, а той вече по радиото съобщава, след като изтеглил от мене кръв казва: "Намерих хубава храница и гледам друг комар да дойде". Като махна с ръката, той хвръкне. Аз като бях във Варна в 17-та година, там имах един комар. Аз го наричам, че беше интелигентен комар. Таман ще легна да заспя, и току рече: "Бръмм". Сепна се, той се скрие. Наново почна да заспивам, той пак, бръмне. Така 4-5 пъти. Някой път казвам: "Няма да ме буташ. Като заспя, да не идваш". Той идваше да види дали съм заспал. Можех да го намеря и да го утрепя. Човещина имам, беше голям майстор, криеше се и вечерно време идеше само, чувах гласа му, един музикален глас. Беше ми приятно, като бръмне, хубаво, музикално. Някой път имах неразположение, не можех да заспя от него. Исках да го надхитря, не исках да му дам кръвчица. Понеже зная, ако отнеме тази кръв, спъва се мисълта ми. Защото, за да се роди някоя мисъл, трябва да тече особено количество кръв. Ако я няма, тази мисъл не може да се появи. Както една майка, ако не е здрава, не може да роди едно дете. Майката трябва да има сърдце добре развито, тя трябва да има много добре развит ум, трябва да има и много добре развито тяло. Тогава може да роди добро дете. Майката, на която умът е хилав, сърдцето хилаво и тялото хилаво, и детето ще бъде хилаво. На първо място трябва да поставим като закон, който регулира тялото, да вложим Любовта в тялото и да изучаваме физическата Любов. Да вложим Любовта в сърдцето и да изучаваме духовната Любов. Да вложим Божествената Любов в ума си и да изучаваме Любовта. Те са новите работи. Ако изучавате вътрешната връзка, ще се подмладите, щом

се подмладите, ще станете богати, ще можете да преустроите тялото. Ако нямате вътрешно богатство, мъчно можете да се преустроите. Сега виждаме, като заболее някой, веднага си поправя къщата, някой иска да си поправи къщата, пък няма пари. Трябва да забогатеем духовно, Божествено и физически, за да може да се поправим. Постоянно трябва да правим обмяна. Постоянно трябва човек да се обновява. Ние сме родени, но постоянно трябва да се обновяваме. Трябва да се обновява нашият ум, нашето сърдце и душа. Вечно обновление трябва да има. Трябва да сме в закона на вечното обновление. Всеки ден да имаме една малка мисъл, не да се занимаваме с глупави работи. – "Кога ще свърши войната?" Не се интересувам кога ще дойде лятото и то не ме интересува. И да кажа да се махне, няма да се махне. Лятото ще дойде навреме. Пролетта ще дойде навреме. Да се не месим в тия работи. Есента ще дойде навреме. Зимата кога ще дойде, то е нейна работа. Кога ще изгрее Слънцето, то не е моя работа. Слънцето ще изгрее навреме. Уверен съм в този Божествен закон. Така трябва да бъдем уверени в Божествените [закони]. Ще изпълняваме нещата, които са наши, ще гледаме в нашия живот да направим, както ние разбираме дотолкоз, доколкото съзнаваме – да направим едно преобразование. Това е културата на човека. Да замязаме на хора, че разбираме законите. Остареете, започвате да не чувате. Иде една млада сестра и казва, че не чува. Седя в стаята си и отвън чувам гласа на една сестра. Казвам: "Еди коя сестра иде, носи нещо". При мен има една млада сестра и казва: "Как чуваш? Нищо не чувам!" Тя е млада и не чува, а аз чувам. Всеки, който приложи закона, той ще чува. Вие не прилагате Любовта, чувате лошите работи, много ги чувате. Добрите не ги дочувате. Приложете Любовта. И другото не е лошо, хубаво е. Все човек трябва да се интересува от лошото. Трябва да разбираме и тъмнината, не съм против лошите работи. Те съществуват и трябва да ги изучаваме, да ги слушаме.Важно е да вложите Любовта на физическото поле и да изучавате Природата такава, каквито отношения има към вас, да изучаваме и нашите отношения към нея. То е най-хубавото. Цялото ни бъдеще, на нас и на обществото, на народа и на цялото човечество лежи в това – отношенията ни какви ще бъдат към Природата и какви ще бъдат отношенията на Природата към нас. Туй е новото сега в света. Аз имах намерение да ви свиря музикално сръднята и примирението. Как музикално ще представите музикалното примирение и сръднята? Друг път, може би, ще ви дам едно понятие – какво е музикална сръдня и какво е едно музикално примирение.

Добрата молитва

26-та лекция от Учителя, държана

на 17.III.1943 г. сряда 5 ч. с., Изгрев.

1943_03_19 Двете движения
Лекция на Младежкия окултен клас

ДВЕТЕ ДВИЖЕНИЯ

"Отче наш"
"Венир Бенир"
"Сила, живот, здраве"

Направихме упражнението с ръцете и дишането.

Колко цели числа има в света? Половинки има безброй. Всичките числа са родени от единицата. Едното е цяло число, а другите са части от това число. Да кажем, ако имате 0/1, 1/2 ,2/3, 3/4, 4/5, 5/6, 6/7, какво значи "една втора"? Цялото число е разделено на две части, едната част е взета, а другата остава. Какво означава "две трети"? Цялото е разделено на три части и взети са две, а една е оставена. Какво значи 3/4? Цялото е разделено на 4 части и са взети три части, една остава. Следователно, тези части, които се вземат, са динамични. Онези, които остават, са потенциални. 1/3 е в работа. Какво значи нула върху единица? Нула от единицата значи да оставите само периферията на едно колело. Защото нулата е колело без съдържание. Като се извади съдържанието на колелото, остава само периферията. Нула върху единица – значи нищо не остава. След като си работил целия ден, градил си, разграждал си, вечерта си се уморил и нищо не си свършил. Представете си, че си кроил една дреха, 4-5 пъти си я шил, разшивал и най-после си я изхабил. Връщаш се неразположен. Имаш нула върху единица. Целият ден не си научил нищо. Защото едно яйце, за да стане действително, колко дена се изискват? Двадесет и един ден. Едно яйце, за да стане видимо в човека, се изискват 9 месеца. Има яйца, които години вземат, да се измътят. Някоя идея може в ума ти да иска 3-4 години. Заченеш една идея, за да се роди, иска време. Някой път бързо искате да раждате идеите си. Те са кокоши яйца. Ако искате кокоша идея, за 21 дена може да я измътите. Пък някои може да ги измътите за един ден. Микробите скоро се измътват. В 24 часа милиони стават. По някой път бързате, имате някаква идея в живота. Всякога, когато човек бърза, това е нисшият живот. Бързаш да станеш учен, то е нисш живот. Какво ще станеш учен, вземеш от библиотеката, четеш книги, запомниш какво са казали хората. Това не е учение. Ти сам трябва да учиш. Ти сам трябва да изучиш. Туй, чуждото, може да го вземеш. Тия картини, които рисували художниците, може да ги прекопираш. Това не е изкуство. Сега, ако един художник рисува един сюжет, един човек ще придобие много съществено нещо. Но онзи, който прекопирва картината, той ще придобие

много малко. Щом рисуваш от картината, ти не можеш да придобиеш. Да кажем, имате едно растение, рисуваш сянката на растението, от сянката не може да придобиеш онази същина, която има същинското дърво. Онова, което четете, не е учение. Щом като четеш, трябва да отидеш до мясото. Ако не може да рисуваш картината, поне да видиш мястото, което го е рисувал художника. Някой рисувал Рила, езерата; трябва да идеш да видиш, да ги обиколиш. Не може да ги рисуваш, а да ги обиколиш, че имаш една идея. Като се върнеш, ще кажеш: Разбрах тази картина. Като казвам опит, това е опит, да идеш да посетиш тия езера, които са на картината. Вие сега гледате и казвате: Хубава картина. Като идеш на това място, дето художника е рисувал, той е бил на мястото, има друго понятие за картината. Ти, който гледаш неговата картина, нямаш туй схващане на художника. Художникът рисувал някой добър човек. Ти казваш: Много добър човек. Ти ще идеш и ще намериш този добър човек, когото той е рисувал, да го видиш. Тъй се изучава картината. Онзи, който иска да изучи картината, трябва да иде на същото място, което художникът е рисувал. Ако не иде, не може да има идея. Художникът рисувал добър човек. Ще идеш да намериш добрия човек. Той рисувал огън.

Ще идеш да видиш тоя огън, дето го рисувал, да го опиташ. Може да не рисуваш картината, но ще имаш една идея за съдържанието на тази картина. Този художник схванал само един момент. Художниците схващат само един момент. Ако целия ден рисува едно и също място, ще има разни изгледи. За пример, видиш човека сутрин, има едно разположение, по обед – друго и вечер – друго. Постоянно се мени човек. Всеки момент човек се различава. Казвате: Той е пожълтял. Той не е пожълтял, но е поумнял. Зелен станал, но е забогатял; ама син станал, вяра добил. Почернял, голямо богатство събрал. Черният цвят показва събрано богаство, което човек не знае как да го употреби. Целия ден слънцето като гряло, дало на всичките растения доста богатство. Дойде вечерта и всичките се съберат да работят. Туй, което слънцето оставило, те го обработват. Другия ден, като дойде слънцето, са готови за нова работа, възприемат слънчевите лъчи и вечерта пак работят. Във време на страдания, онова, придобитото, трябва да го обработиш. Вие седите и скърбите. Скръбта и страданието са неща, които трябва да се обработят. Скръбта е работа, страданието е работа. Скръбта е частична работа, новашка. Този, който скърби, е още новак, не знае, учи се да скърби. Страданието е майстор. Скръбта е чирак – ученикът, който учи; страданието е учител, който преподава. Казва: Аз скърбя. Учиш се. Готов си за народен учител, ще идеш да възпитаваш. Скръбта е ученик. Направиш погрешка, това ще изхабиш, онова ще изхабиш, ще те погълчат. Казват: Не знаеш как да кроиш. Пишеш, не знаеш как да пишеш, не знаеш как да ходиш. Кога скърби детето? Таман се е повдигнало да ходи, падне, блъсне си главата. Пак плаче, плаче. Казва: С

плач няма да стане. И пак се изправи. Пак падне. Като поплаче туй дете и като види, че няма кой да го вдигне, пак само стане. Пак падне, пак плаче. С плач тази работа няма да стане. Плачът става, докато тръгне да ходи. Казвате: Детински работи. Отличен характер има. Вие по някой път трябва да се учите от децата. Детето постоянства. Падне, плаче, стане. На деня 10 – 20 – 30 пъти може да пада и става. И така, 3-4 месеца, докато се изправи това дете. Добие веселие. Някои от вас се обезсърчавате морално, защото падате. Във физическото поле си се изправил. Станеш, в духовния свят паднеш, плачеш, пак станеш. Пак паднеш, ще си поплачеш и пак ще станеш. Ще си кажеш, с плач не става. Вие, след като сте завършили своята еволюция тук, ще захванете еволюцията в духовния свят. И там има падане. И в умствения свят има падане. В трите свята: на физическото поле, в духовния свят има падане, и в умствения свят също. Докато най-после се изправите в умствения свят и започнете да мислите правилно. То е вече изправяне. В духовния свят като започнете да живеете правилно, то е изправяне на краката. Докато не можете да живеете добре, издигаш се, падаш, издигаш се, падаш. Това е обяснение на противоречията, които съществуват във физическия живот.
Нула върху едно е самият човек. Едно и две ортак има. Съдружник има. Две и три – трима са в предприятието, а само двамата работят. В следващото – четирима работят, а петима са в предприятието. В следващото – петима работят, а шестима са в предприятието, и в последното – шестима работят, а седмина са в предприятието. Онзи, който е в предприятието, той носи най-големия капитал, той работи по-малко, а даже и съвсем не работи. Той казва: От мене парите, от вас работата. Онези, другите, са бедняци. Това е при сегашния порядък на нещата. Тия дроби, както са наредени, показват разни състояния – 1,2,3,4,5,6,7 – това са състояния. Единицата е Слънцето. Две е на Месечината, три на Юпитер, четири пети е на Меркурий и на Земята. Земята и Меркурий са се съединили, ортаци са станали. Пет шести имате Меркурий и Венера, съединили са се. Шест седми – Венера и Сатурн са се съединили, ортаклък правят. Сатурн е философ, подозрителен е. Венера гледа любовно навсякъде. Сега, при шест седми, Венера и Сатурн ортаци са станали. Единият е философ, а другата дала своята любов, любовна философия. Нали сте прекарали любовна философия? Седите така, мечтаете във въздуха. Това е Венера. Като загазите, започнете да мислите, философията Сатурн е дал. Казвате: Защо тази работа не стана така? Започнеш да философстваш, правиш опити. То е като дете – ще паднеш, нищо не значи ортаклъка; че не си спечелил първия път, нищо не значи. Вземеш лотариен билет – 25 лева струва билета – или вземеш цял билет – 100 лева струва. Какво са сто лева, ако спечелиш един милион?

Казвам: всичките мъчнотии произтичат от тия дроби. Ти искаш да имаш

на първия ден резултат от шест седми, това е невъзможно. Ти не можеш да имаш опитността на пролетта в зимата и не може да имаш опитността на лятото в есента. Може да направиш забавление, може да направиш топло, но тия нюанси, които носи пролетта, тия цветя, които тя носи, не може да ги направиш. Значи, зимата си е зима, пролетта си е пролет. Що е зимата? Зимата е вече събран материал, който имаш да го обработиш. Зимата е нощ, пролетта е изгрев, лятото е ден, на зенита е слънцето, а есента е на залез, а през зимата слънцето е залязло вече. Четирите годишни времена показват състоянието от обиколката на Слънцето, или показват състоянието на Земята, която, като обикаля около Слънцето и като се върти около своята ос, има четири годишни времена. Тия четири годишни времена показват движението на Земята около Слънцето – какви промени може да произведе. Че става ден и нощ, това зависи от въртенето на Земята около себе си. Трябвало е време да се докаже, че Земята се върти около себе си. Хората виждат ден и нощ и казват: Има въртене на Земята – но не разбират. После учените хора да обяснят. Преди да са го обяснили учените хора, хората знаеха, че става ден и нощ, но не са знаели, че от въртенето на Земята около оста си произтича. Това е второстепенно. Годишните времена показват, че Земята се върти около Слънцето. Отпосле са доказали, че Земята се върти. Най-първо са считали, че Слънцето се върти около Земята, а после учените доказаха, че Земята се върти около Слънцето.

Сега най-важното е да се използват четирите годишни времена, да се използва деня и нощта. След туй ще дойде науката – да знаеш, че Земята се върти. Щом ти се въртиш, и Земята се върти. Според вас, кое показва в човека, че Земята се върти? Аз ще оставя да помислите върху това. Кое движение в човека приблизително показва въртенето на Земята? Човек е млад, възрастен и стар. Туй, че човек е дете, млад, възрастен и стар, това показва движението на Земята около Слънцето. Че човек се радва и скърби, това зависи от въртенето на Земята около оста. Ако земята не се въртеше, нямаше да имаме тия състояния. Ако земята не се въртеше около себе си, не щеше да има тия състояния на скръб и радост. Понеже се върти, имаме тия две състояния. Що е старост и що е подмладяване? Слънцето, което тук залязва, на друго място образува нов ден. Нашият залез на друго място е изгрев. Старостта не е нищо друго, освен, че Земята се върти; постоянно остаряване и постоянно подмладяване има. Що е подмладяването? – Изгрев. Що е остаряването? – Залез. Залезът не е статическо положение. Залезът на един е младост за други. И младостта на едни е залез на други. Земята като се върти, образува вечното подмладяване и вечното остаряване. Тъй щото, не остарявайте. Вие искате да не остарявате. Тогава не трябва да се въртите около оста си. Ако тръгнете заедно със Земята да се въртите, ще бъдете винаги млад. Ако

можете да видите, когато Слънцето залязва, ако можете да направите във вашето съзнание Слънцето да не залязва, вие ще бъдете вечно млад. Туй не можете да го направите, затова остарявате. За бъдещето докато се научите, години се изискват, векове се изискват. То са бъдещи перспективи. Да кажем, ние не виждаме Слънцето, сега е наблизо, след 1 1/2 ще изгрее. Понеже Земята е наклонена на 23 градуса, то върви от Юг към Север и от Изток към Запад. Тия промени стават и в човека. И човек има център. Каквото прави Земята, и човешката душа го прави или каквото човешката душа прави, и земята го прави. Човешката душа обикаля около нейния център и се върти около себе си. Това е само да се отмахнат някои противоречия, които съществуват в нашия ум. Ти скърбиш, защото Земята се върти.

[[Картинка:MOK-22-22-1.gif]]

Скърбиш, защото Слънцето залязва; радваш се, защото Слънцето изгрява. Когато Земята обръща едната си страна, постепенно като се върти около Слънцето, показва, че известна част идва по-близо до Слънцето, лъчите падат перпендикулярно. Когато лъчите са наклонени, това е зима. При зимата има най-малък ъгъл. Турците нямат дума за "пролет". Това е едно статическо положение. В този чертеж идеята пак не е добре представена. Накланянето на лъчите образува най-малката топлина и най-малката светлина. От зимата отиваме към пролетта, от лятото отиваме към есента.

Вие имате ли някаква тема зададена? – Нямаме. Човек, ако би разбирал процесите, които стават в природата, тия процеси стават и вътре в него. Той мисли, че туй, което става в него, е произволно. То не е произволно. Понеже Слънцето минава по небето, топло е. Слънцето никога няма да те чака, то постоянно изменя своето положение. Започва да става все по-студено и като залезе, съвсем изстинеш. Как ще обясниш, че Слънцето изменя своето положение, защо не седи горе на небето? Затуй Слънцето по обед има тънка дреха, вечер по-дебеличка. Казва: Аз ще изменя към тебе моето положение, няма да имам същото положение, ще изменя характера. И ние не можем да бъдем еднакви. По обед сме най-добри, най-щедри; когато залязваме, при залез даваме най-малко. Колкото наближава залеза, става по-скържав и след залез се увеличава до среднощ. От среднощ пак ставаме по-добри, започва добрината ни да се увеличава до изгрева на Слънцето и тогава ставаме малко по-щедри. От изгрева до обед ти си най-щедър, след обед казваш, че не може толкова да се дава и пак започваш да ставаш скържав. Трябва да се обработи материала.

Сега, как бихте представили една музикална скръб или една музикална обида, или едно музикално примирение. /Учителят изсвири на цигулката

и представи музикално тия три състояния./ Да имате ясна представа за музикална скръб, страдание и обида. Ако някой би ви говорил за музикална скръб, как ще я предадете?

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

22. *Лекция* на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя
на 19.III.1943г., Петък – 5 ч. с.,
София – Изгрев

1943_03_21 На първо място
утринно слово

НА ПЪРВО МЯСТО

Празнувахме първия ден на пролетта.
„Добрата молитва“
„Евангелие от Матея“, 12 глава, 1–10 стих
„Евангелие от Лука“, 9 глава, 9–21 стих
„Евангелие от Йоана“, 3 глава, 1–15 стих
„Духът Божи“
„Молитва на Царството“

Една песен може да се изпее много пъти, но зависи кой я пее. Ако я пее някой майстор, е едно, но ако е някой, който не знае как да пее песента, то е друг въпрос.

Ще прочета тринайсета глава от първото послание към коринтяните.

Апостол Павел говори за любов, която е на земята, за земната любов.

„Аз мога да любя“

Ако човек не знае в света как да се подмладява, той е изгубил смисъла на живота. Животът вън от подмладяването няма смисъл. Сега всички разбирате само какво нещо е остаряването. Остареете, говорите за старостта си. Хората остаряват, понеже не разбират какво нещо е младостта. Човек, който не разбира младостта, не може да разбере и старостта. Който не може да разбере старостта, не може да разбере и възрастния живот. Кой е възрастният живот? Съвременният живот. Ние поддържаме неща неверни. Всичкото заблуждение е там. Човек мисли, че е нещо, че той е цар, че е син Божи, всичко мисли. Постепенно вижда, че нито е цар, нито е син Божи, отслабва, отслабва и най-после го донесат с особено тържество, изнесат го от света навън. Казват, че има оня свят, но никой не е ходил на оня свят, не знае какъв е. Казват, че са дошли от оня свят, забравили са оня свят. Дошъл е на тоя свят, и тоя свят не разбира какъв е. Ние мислим, че разбираме света. Единственото нещо, което знаем положително, то са всичките наши разочарования, които имаме. Туй е, което аз зная. Казва: „Млад бях, остарях. Не зная как остарях. Богат бях и осиромашах. Не зная как осиромашах. Силен бях, сега останах слаб, посмешище станах на всички наоколо.“

Сега аз не искам да ви говоря обезсърчително. Когато някой голям герой се разболее, какво става? Ние сме привеждали един пример за някой си Стоян Пехливанин от Варненско. Той е бил най-големият юнак в селото. Казвал: „Мамо, защо си ме родила такъв юнак, когато момите не ме обичат? Всичките моми бягат от мене." Той бил юнак в цялата местност и, разбира се, всичките моми се страхуват от него: знае да бие, ако не слушат. Казвам, ние често говорим за любовта в света. Реалността на света се отличава на физическото поле със своята плътност, в духовния свят се отличава със своята мощност, а в Божествения свят се отличава със своята красота. Сега говорят за плътност, то е физическият свят. Когато говорят за мощност, дето се добива сила, то е духовният свят. Казвам, къде е Божественото? Всеки човек, който е красив, той е от Божествения свят. Всеки човек, който е силен и мощен, той е от духовния свят. Онзи, който е плътен, е от физическия свят. Често цитират стиха, че плътта няма да наследи Царството Божие. Че без плът, без мощ и красота как ще наследят Царството Божие? Онези, които казват, не мислят. Под думата плътност разбираме неща, които стават видими, достъпни на човешките умове, за ангелските умове и за онези от Божествения свят. Защото, когато Бог създава един свят, става видим. Най-първо, то е една мисъл, отвлечена мисъл. Ще стане един реален свят, който съдържа в себе си нещо материално, една гъста форма. После тази форма да е мощна и красива. Казвам, противоречията в света произтичат от три думи. Противоречията произтичат от плътността, от мощта и от красотата. Те са съблазни. Там, дето има плътност, има съблазън. Парите, като са плътни, всеки ги обича. Човек, като стане силен, има съблазън. Силният си позволява да направи работи, които слабият не може да направи. И красивият си позволява да направи работи, които грозният не може да направи. Кои са причините за това?

Злото не е в яденето. Без ядене не може. И на физическия свят ще ядеш, и в духовния, и в Божествения свят ще ядеш. Злото седи в преяждането и в недояждането. Мощността зле я употребяваш. Когато злоупотребиш със своята мощност, със силата си или някой път не я проявиш – там е злото. Като си красив, и с красотата може да злоупотребиш. Сега разглеждам този въпрос от гледището на хората, както вие разбирате. Защото ние, хората на земята, сме семки, които трябва да се сеят в земята, да израстат. Едно дърво ще израсте, ще цъфне – това подразбира духовния свят. Нещата на физическото поле растат, в духовния свят само цъфтят, а в Божествения свят завързват и зреят. Ние свързваме тия трите процеса в едно, считаме, че са на физическото поле. Казвате: „Къде е Божественият свят?" Божественият свят е в зрелите плодове. „Къде е духовният свят?" В цветовете, които цъфтят. „Де е физическият свят?" В семките, в

плътността, дето се сеят нещата. Вследствие на туй се възбуждат известни противоречия. За да стане светът плътен, знаете ли колко милиарда години Господ е мислил, докато направи света плътен? Хората могат да мислят хиляди години, докато разберат какво нещо е плътността.

Например сега се говори за налягането отвън. Но нямаме установена теория какво нещо е налягането. Казват: „Трептения има." Но какво е трептението? Факт е, че има трептения. Че телата се привличат от земята, привличат се, че се привличат от слънцето, привличат се. Туриш двайсет–трийсет кила на едно блюдо на везните и мериш. Казват: „Тук е петнайсет–двайсет кила захар или друг някой материал." Но някой силен човек хване едното блюдо на везните, потегли и шейсет кила се повдига. Няма никаква материя на блюдото, но той с едната си ръка тегли. Силата, с която тегли, повдига петдесет, шейсет, седемдесет кила. Тегленето показва каква сила се крие вътре. Да теглиш едно нещо, то е вече в духовния свят. Самата материя е материална, но туй, което тежи, което наляга, налягането е от духовния свят. Напрежението отвътре е от Божествения свят. Едновременно на физическия свят, тъй както са оформени, ние имаме всичките нужди на земята. По някой път вие заставате против реда, който съществува. Какъв ред би трябвало да тури природата в света? Една мома остарява. Защо? От любов остарява. Един човек изгубва силата си. Защо? Борил се е, борил се е и най-после изгубил силата си. Не държи силата си, ходи да се бори, пехливанлък прави. Къде отиде нашият Дан Колов? Бори се в Америка, в Европа, докато изгуби силата си. Някой иска да покаже, че е много умен: мисли, мисли, докато оглупее. Туй, което се бори, губи от себе си. На физическото поле трябва да знаете, ако искаш да придобиеш нещо, туй, което желаеш, ще го изгубиш. Ти желаеш да живееш, трябва да знаеш, че непременно ще изгубиш живота си. Ти желаеш да бъдеш богат. Непременно трябва да знаеш, че ще осиромашееш, тъй че най-после никой няма да те зачита. Един ден ще ти съберат костите, ще ги турят в една торба, ще ги турят в някоя църква, ще ти поменават името, че знаменитият е турен в тая торба, да го помене Господ.

Чудни са хората със своите разбирания. Има един пример в Библията. Няколко души са носили един умрял. Дошли до гроба на Елисея, подгонили ги разбойници и те хвърлили умрелия в гроба и той, като се допрял до костите на Елисея, оживял. Благодарение, че излязоха разбойниците да ги подгонят и онези хвърлиха умрелия в гроба, който, като се допира до светията, оживява. Значи, ако се допрем до красотата, можем да оживеем. Ние не разбираме реалността на човека. Мислим за земните материални работи, мъртви неща са. Виждаме, като се посее едно семе в земята, оживява. На земята, щом се роди един човек, оживява. Има нещо в земята, което ние не виждаме. Ако не виждаме, причината е в нас.

Слепият човек не вижда нещата, глухият недочува нещата, следователно светът е затворен заради него. Казвам, ако някой би бил лишен от тези две сетива, той няма да има истинска представа какво нещо е светът. Казвам, в света къде е любовта? Ти носиш една риза четири–пет години, скъса се ризата, хвърлиш я, любов ли е? Никаква любов не е. Най-първо, се радваш на ризата, радваш се на дрехата, но като остарее, я хвърляме.

Казвам, любов ли е това? Радваш се на един цвят, повехне цветът, изчезва любовта ти. Радваш се на майка си, на баща си, на сестра си. Заминат за другия свят, дето са умрелите, ходиш на гробовете, плачеш заради тях. След като си плакал, баща ти не се връща, майка ти не се връща. Защо не се връща? Те са яли попарата на тоя свят, какво ще се върнат? Разправят един анекдот за един млад българин, който се наричал Иван. Може и тук да има Иван, Ивановци има много. Умира този Иван и жена му върви и плаче, и казва: „Иване, Иване, на кого ме оставяш?“ Той не бил доумрял и като отишли до гроба, българите го постърсили, като го пущали в гроба, и Иван станал. Всички се разбягали. Казва този Иван: „Чакайте, тя казва на кого съм я оставил. Аз я оставих на вас. Виждам, че вие сте страхливи и че вие няма да се грижите за тази, която казва „Иване, Иване, на кого ме оставяш?“ Тя не е готова да живее в света сама. Трябва дълго време да живея в света, докато уякне, че тогава да ида и аз в другия свят.“ Сега хубаво е като тази българка да плачете: „Иване, Иване, на кого ме оставяш?“ Хубаво е Иван да възкръсне и да работи. Аз привеждам този пример, защото и ние сме на земята да работим. Единственото силно нещо е да работим.

Работа в света не може да се извърши без човешката любов. Работата е невъзможна без любовта. Някой казва: „Работа.“ Работата произтича от любовта. Без любов не можем да работим. Реалната работа принася щастие на човека. Единственото нещо, което ни свързва с духовния свят, то е работата. Ако работи човек, той ще се свърже с духовния свят. Най-първо, трябва движение, трябва учение, трябва и работа. Двете са приготовление за духовния свят. В духовния свят като влезем, ще започнем да оживяваме, животът се ражда. Знанието в духовния свят се ражда. Връзката на духовния свят с Божествения е свободата. Що е свобода? Туй, което ни свързва с Божествения свят. Ти, ако не си свързан с Божествения свят, свободен не можеш да бъдеш. Искаме да бъдем свободни. Духовният свят служи само за връзка. Свободата като добиеш, тя служи да добиеш Божествения свят. В Божествения свят вече имаме туй, което наричаме истина. Истината, това е най-тежкото нещо в света. Единственото нещо, което нито се разлага, нито умира, нито някой може да поклати, нито може да се измени, е истината. Единственото нещо, което не се изменя и което е всякога най-красиво, е истината. На земята по-красиво от истината

няма. Истината е свързана с работа, свобода и красота. В Божествения свят тя се замества с красотата, но истината е същността. Ако истината в нас не може да роди красотата на човешката душа, ние не сме в пътя на истината. Що е истината? Човек трябва да бъде плътен, мощен и красив. Тия думи аз ги употребявам. Плътността изразява външната страна на физическия свят, мощта изразява външната страна на духовния свят, а красотата изразява външната страна на Божествения свят. Само Божественият свят е красив, следователно, ако някой е красив на земята, ако някой ангел е красив, то е по отношение на Божествения свят. Физическият и духовният свят, това са огледала, в които Божественият свят се отразява. Не трябва да се смущавате. Някой казва: „Не зная.“ Нас не ни е потребно много знание. Многото знание, което не се прилага в живота, е товар. Може да знаеш кой човек е най-силен, но какво те ползва това? Ползва те, ако ти си силен. Може да знаеш кой човек е най-умен, но ти ако не си учен, какво те ползва? Може да знаеш кои са най-добрите певци, но ако ти не си певец, безпредметно е. Може да знаеш кои са най-добрите хора на света, но ако ти не си добър, безпредметно е. Туй, което знаем, трябва да бъдем. Ние мислим за Бога. По три неща се отличава Бог, които са достъпни за нас. Бог е любов. Любовта е достъпна за нас. Какъв е Той Сам, не Го знаем. Бог като любов е достъпен за нас: и на физическото поле е достъпен, и в духовния свят е достъпен, и в Божествения. Бог е мъдрост. Мъдростта е достъпна и за физическия свят, и за духовния, и за Божествения свят. Бог е истина. Истината е достъпна и за земята, и за духовния, и за Божествения свят. За земята истината е достъпна като работа, в духовния свят – като свобода, а в Божествения свят – като красота. Зад красотата седи истината. Ние говорим за истината. Много мъчно е да се определи какво нещо е истината. Туй, което е най-красиво, туй, което е най-реално, неизменно и най-тежко, то е истина, следователно, когато призоваваме истината, ние сме свободни. Тя е основата. Истината е канарата, върху която е съграден животът ни. Всичките хора на земята сме нещастни, понеже истината не е основа, но пясъкът е основа. Христос казва: „Като дошли изпитанията, всички онези, които не са съградили живота си върху истината, всичко туй ще се разруши.“

Казвам, три неща има в света. За да познаем любовта, трябва да познаваме живота. За да познаем живота, трябва да познаваме движението. Те са свързани. Ако ти разумно не можеш да се движиш, ако ти разумно не можеш да повдигаш и слагаш ръцете си, ако разумно не можеш да повдигаш и слагаш краката си, ако ти не можеш да отваряш очите си, да мигаш; на този свят, ако не знаеш как да отваряш и затваряш устата си; ако не знаеш как да лягаш и ставаш разумно; ако не знаеш да се обличаш и събличаш разумно; ако не знаеш да се събуваш и обуваш разумно, тогава какво ще знаеш ти от физическия свят? Казваш: „Не зная как да живея.“ В

духовния свят живеенето е смяна на работата. Да живееш, значи трябва да разбираш. Ти живееш само когато смениш физическия с духовния и когато смениш духовния с Божествения живот. Ако ти не можеш да смениш физическия свят с духовния и ако не можеш да смениш духовния с Божествения, да познаваш любовта, ти трябва да се движиш разумно на земята. За да познаваш любовта, ти трябва в духовния свят да живееш. Да има в тебе всичкото желание в даден случай да извършиш всяка една работа, която ти се дава, и да извършиш тази работа, без да искаш някаква заплата. Като вършиш работата за любовта, тя плаща. В света само любовта плаща най-добре. Няма по-добър господар от любовта. На нея като работиш, тя дава доброволно. Ако работиш извън любовта, и целия свят да ти го дадат без любов, пак ще ти го вземат. Любовта една семка да ти даде, никой не може да ти я вземе. Като ти даде любовта една семка, ти ще бъдеш най-силният човек, с тази семка чудеса можеш да направиш. Христос взе хляба, повдигна очите си нагоре – любов имаше в Него – помоли се, и този хляб се увеличи. И рибите се увеличиха. Казвате: „Чудо направи.“ Чудо направи, защото не само вярва, но любовта беше в Него. Той съедини физическия, духовния и Божествения свят в едно цяло.

Ние мислим, че Господ е само в Божествения свят, но то е заблуждение. Физическият свят е опознаване на духовния и Божествения, защото степени са това. Ти, за да познаеш Бога, трябва да слезеш във физическия свят, да познаеш плътността на всичките неща, които Бог е създал. После, да познаеш духовния свят, трябва да познаваш и живота. Да познаеш Божествения свят, трябва да изучаваш любовта. Ако ти не си изучил плътността на нещата, ако видимите неща не можеш да разбереш разумно, ако не можеш да живееш, как ще разбереш любовта? Чудното е, че хората търсят любовта извън плътността, извън мощта. Човек трябва да бъде плътен и мощен. Ако не сме силни, ние нищо не разбираме. Имаш богатство, ако не си силен, богатството ще ти го вземат. Другото е заблуждение, което съществува, че казвате: „Като дойде Господ, Той ще ни научи.“ Насила няма учение. Ако със сила ставаше всичко в света, Господ би го направил. Той създаде цялата вселена, но за човека е оставил да работи. Насила не може. Той трябва да има желание да учи, трябва да има любов да учи. Няма в света по-красиво нещо на физическото поле от учението. Три неща има в живота, които са красиви. Движение, учение и работа. На физическото поле знаете ли каква красота има в един млад момък, който се движи? Знаеш каква красота има в един човек, който знае как да си движи лицето, очите. В туй движение се изразява неговата красота. Ние казваме: „Човек трябва да е Божествен.“ Ако любовта не може да се изяви в живота, ако животът не може да се изяви в движение, те остават непонятни. Вие седите и сте недоволни от живота, защото има нещо криво. Вие искате хората да ви разбират, а вие сами себе си не

разбирате. Искате хората да ви разбират. Чудна работа. Вие себе си не разбирате, а искате да разбирате духовния свят какъв е. Чудна работа. Значи слепият да иска да разбере светлината без очи. То е невъзможно. Най-първо, човек трябва да разбере себе си. Първото нещо е да разбереш себе си. Ти страдаш, трябва да разбереш защо страдаш. Слаб си, трябва да разбереш защо си слаб. Невежа си, трябва да разбереш защо си невежа. Учен си, трябва да разбереш защо си учен. Красив си, трябва да разбереш защо си красив. Което притежаваш в дадения случай, трябва да съзнаваш. Как може да се прояви любовта, какво искаш ти, преценка ти трябва. Да ви приведа пример в какво седи оценката. Ако ви дам един красив хляб, който е силен и мощен, и красив, ако този хляб не го опиташ, какво ще се ползваш? Ако целия ден го държите под мишницата, целувате го, прегръщате го, какво ще добиете? Този хляб ще го приемеш на гости. Най-първо, ще го вземеш с ръцете си, ще благодариш, че хлябът е жив. Този хляб ти говори, жив е той. Ще кажеш: „Благодаря, че Господ те е изпратил." Ще го приемеш на гости, да ти каже какво е казал Господ. Като приемете хляба вътре, вие не разбирате, и този процес го наричаме смилане. Казвате, че стомахът е воденица. Като поеме въздух човек в дробовете си, казвате, пречистване става, и то не е вярно. Ти ще разбереш езика на хляба. Христос казва: „Аз съм живият хляб, Който съм слязъл от небето, и който Ме яде, ще има живот вечен." Какви ли не теории са се създали. Какви ли не хора са идвали при мене да ме питат. Преди години идва тук при мене един и ме пита дали може да стане като Дан Колов. Казвам: „Може да станеш, но ще отидеш при Дан Колов." Друг ме пита: „Богат може ли да стана?" „Може да станеш, но ще отидеш при един английски милионер, и ти гладен ще умреш." Един млад момък ме пита може ли да се ожени за някоя красива мома. „Може да се ожениш, казвам, но тя ще те остави. Ще те остави, разбира се. В реда на нещата е. " Чудни са хората. В една каса, дето са турени богатства, ако туй богатство не влиза и не излиза, ако затвориш богатството в касата, не става. То трябва да влиза и излиза. Ще те остави жена ти, и човек тогава ще станеш. Ако жена ти е при теб, ти човек не може да станеш. Семето, ако не излезе из хамбара и не се посее, нищо няма да стане. Но ако излезе и се посее, ще израсте, и плод ще даде. Хората искат цял живот да ги обичат. Тя се заблуждава, че той можел да обича други жени. В света съществува само една разумна жена, Божествена. Три жени съществуват: една в Божествения свят, една в духовния и една на физическото поле. Според моето убеждение мъжът може да люби само три жени: на физическото поле една, в духовния свят – друга и в Божествения свят – трета. Вие намирате, че има нещо не в ред да обича три жени. Че какво има в три жени? Думата жена не харесвам, няма съдържание. То е свършен процес: да жънеш нещо. Другарка е по-близо, отколкото да каже някой: „Тя ми е жена." Никаква жена не ти е. Ако ти е жена, трябва да я вършееш. Ако е жена, трябва да я жънеш.

Да дойдем до една нова идея. Ако ние не можем да се просветим, да разберем света от Божествено гледище – Бог иска да бъде достъпен за нас във физическото поле, физически да Го разбираме. Бога трябва да Го разбираме. Да ти е приятно, когато ти се движиш, да ти е приятно, когато се учиш, и да ти е приятно, когато работиш. На физическото поле три неща има. Миеш паници, да ти е приятно. Жената казва: „Аз за паници ли се ожених, да мия?“ Че ти, ако не можеш да умиеш на свят паниците, какво може да направиш? По някой път и аз съм врачувал. Когато искам да врачувам, искам да зная някой какъв е – дам му да измие една паница. Имам една лупа и като измие паницата, взема и я разгледам с лупата и започвам да му врачувам. Ако измие добре паницата, той човек ще стане, ако не я измие, човек не може да стане. Много лесно всички може да врачувате. Искаш да направиш някого приятел или искаш с някого да станеш съдружник, накарай го да ти измие паницата. Искаш да се учиш при някой учител. Ха сега мъчнотията! Как да караш учителя да мие паниците? Учителят може да накара учениците да му мият паниците. Ето аз, като ученик, как бих питал учителя какъв ще бъде. Ще му занеса четири–пет ябълки, ще ги туря в една паница, ще туря хляб в паницата и ще го оставя. Ще видя как е изял ябълките. Ако ги е изял с корите заедно, липсва му нещо. Втория път ще му занеса круши. Ако ги е обелил и изял, пак му липсва нещо. Ако ябълките не е обелил, а крушите е обелил, липсва му нещо. После ще му занеса зарзали и ще видя как ги е ял. Ако, след като е ял, и всичките кокички ги е оставил в паницата и е оставил аз да я турям на мястото, няма да стане учител. Аз ще му гадая вече. Учителят, като изяде тия ябълки, трябва да скрие тия паници. Кокичките са свещени. Не са, както ние мислим. Хвърляме ги по земята. Ние сме много невъзпитани хора. Хляба хвърляме, кокичките хвърляме, плюем навсякъде. Един живот крайно безразборен. Много лошо е. Седи някой на стола, чумери се, не може да седи спокойно, върти се, нещо го мъчи вътре. Сега и аз се движа, понеже и вие се движите. Аз, като се движа, изразявам вашето състояние. Вие всички сте неспокойни. Когато станете по-спокойни, и аз ще стана по-спокоен. Онези листа отвън, щом духа вятър, не може да бъдат спокойни. Движението зависи от нашето неразбиране. От туй става неразумното движение в света. Най-първо, Бог ти даде богатство, и ти искаш с туй богатство да се покажеш пред хората, че си богат. То е лъжлива идея. Ти мислиш, че си чиновник, на някого Бог му поверил богатството за Неговата слава, Той ти дал жито, царевица, всички тия работи, не да се хвалиш пред хората. Тази царевица и жито трябва да ги раздаваш на хората. Казва: „Къде ще му иде краят?“ Чудна работа, трябва ли един слуга, който служи при един господар, да се осигурява? Той е осигурен. Ние всинца в света сме осигурени. Ако бихте знаяли, има къде да черпите сигурност. Ако слугувате на Бога, щяхте да бъдете здрави.

Ако разбирате Бога както трябва, всичкото, каквото искате, може да го имате – не излишните работи. Ако Бог облича цветята, ако Бог облича райската птица с най-хубавите дрехи, няма ли и вас по същия начин да облече? Дреха без любов е едно нещастие. Живот без любов е нещастие. Движение без любов е нещастие. Знание без любов е нещастие. Учение без любов е нещастие. Работа без любов е нещастие. Свобода без любов е нещастие. Всичките неща, които вършим в света, е нещастие. Казва: „Нищо не ме интересува.“ Какво ни интересува нас? В България кои пари вървят? Които имат български герб. В Англия кои пари вървят? Които имат английски герб. В Германия кои пари вървят? Които имат германски герб. В Русия кои пари вървят? Които имат руски герб. За тия пари държавата има известни отношения, има кой да гарантира. Зад английската монета, като дойде в България, ако няма английски герб, няма да я приемат. Една книжна английска монета колко струва? Ако зад тази монета седи Англия, Германия или коя да е друга държава, тя струва нещо, ако никоя държава на седи зад нея, нищо не струва.

Ако зад всяка наша добродетел, ако зад всяка наша мисъл, ако зад всяко наше чувство не седи Божественият свят, колко струва това чувство? Ако зад всяка наша постъпка не седи Божественият свят, колко струва тази постъпка? Казвате: „Да мислим сериозно.“ Не да мислим сериозно, но трезво да мислим. Вземам българска банкнота. Благодарение на българската държава, дето дадеш банкнотата, вземат я и ти услужват. Чудни сме ние, когато искаме да ни вярват на голи думи. Казваш: „Вярвам в Бога.“ То са голи думи. Какво вярваш в Бога? Ако ти нямаш любов, ако нямаш живот, ако нямаш движение, ако нямаш мъдрост, ако нямаш знание, ако нямаш учение, ако не познаваш истината, ако не познаваш свободата и ако не познаваш работата, какво е твоето верую? Новите хора съвсем други понятия трябва да имат. Ако дойде днес Христос, какво ще каже? Той е дошъл в умовете на хората. Христос днес казва на всичките хора, че на първо място в умовете си трябва да поставим Бога. Както Бог мисли, така и ние трябва да мислим. Христос днес е дошъл и казва на всичките хора, че в своите чувства и в своята душа трябва да поставим любовта на първо място. И в умовете ни, и в сърцата ни, и в душите ни, и в духовете ни Божественото трябва да бъде на пръв план. Само така ще бъдем красиви, мощни и плътни. Под думата плътност разбираме туй, което е реалност в света. Сега аз не искам пред вас като оратор да ви кажа, че за Бога трябва да живеем и Бог трябва да живее в нас. Това са два процеса. Не можем да живеем без Бога. Ние живеем в Бога. Всичките ми разправят, че трябва да живеем в Бога. Той ни е създал, турил ни е в света, ние живеем в Него. Не ние да живеем в Бога, но Бог да живее в нас е въпросът. Имаме първата любов. Втората любов, Божествената, да проявим. Вътре да оставим любовта на Бога да се прояви в нас. Господ ти

шепне: „Раздай всичкото имане.“ Казваш: „Как ще го раздам?“ Раздай го. Той е господар. Каже ли ти „Раздай“, раздай го. „Сиромах ще стана.“ Хората в сегашния порядък, които не вярват в Бога, не стават ли бедни? Сега хората се бият, Господ ли им е казал? Друг им е казал. Бият се и учени, и прости. Казва: „Аз не мога да се подчиня на заблужденията.“ Когато хората говорят, ние се подчиняваме; когато Бог говори, ние разсъждаваме, за Господа мислим. Аз говоря на вас не какво хората правят, какво ние правим. Господ десет пъти ти говори на деня, ти седиш на стола и мислиш дали Той ти говори, или друг ти говори. Какъвто си ти, такъв е и Господ. Аз да ви кажа де сте вие и де живеете вие. Всичките нещастия, които имате във вашия живот, причината сте вие. Защото сте живели без Бога. Казвате: „Защо страдам?“ Защото живееш без Бога. Всеки човек, който живее без Бога, ще страда, нищо повече. Всеки човек, който живее с Бога, ще бъде щастлив, блажен ще бъде. Сиромах си – без Бога живееш. Невежа си – без Бога живееш. Изгубил си силата си – без Бога живееш. Нямаш свърталище – без Бога живееш. Къде да Го намерим? Чудна работа. Къде да намерим въздуха? Във въздуха е Господ, в светлината е, Той постоянно слиза и възлиза. Той не се бави много. В светлината в нас остава само една триста хилядна от секундата. Така и във въздуха не стои дълго. В човешката мисъл движението е още по-бързо, с милиарди е в секунда. Голямо безлюбие има в нас. Светът без любов не може да се разбере. Живот без любов не може да се разбере. Наука без любов не може да се разбере. Красота без любов не може да се разбере. Богатство без любов не може да се разбере. Всичките неща в света не може да се разберат без любов, не може да се проучат. Като разбереш нещо, ще живееш. Ти, като разбираш живота, ще се подмладиш. Под Божествен живот аз разбирам това вечното подмладяване. Човешкият живот е вечно остаряване. По човешки ако живееш, вечно ще остаряваш. По Божествено ако живееш, вечно ще се подмладяваш. Ако духовно живееш, вечно мощен ще ставаш. Сега ние оставяме за другия свят. Оня свят и този свят са тук. Както разбирате тук живота, тъй ще го разбирате и на другия свят. Както разбираш живота в затвора, така ще го разбираш и отвън, само че отвънка ще имаш свобода. Сега ние сме в затвор и ако в този затвор не разбираме живота, и отвън няма да го разберем. В затвора ние се подчиняваме. В тази стая да влезеш – с двама, с трима или с четирима ще живееш. Не сте господари в живота. В затвора ще живееш, както ти заповядват, ще се обличаш, както ти заповядват. Вие казвате: „Дойде ми тази мисъл.“ Вие сте в затвора още. За да разберем Божествения свят, трябва да сме отвън затвора. Докато сме в затвора, по един начин разбираме. Когато сме извън затвора, по друг начин разбираме. Когато ние направим едно жилище, понеже имаме една опитност със затвора, да направим едно жилище, дето затворниците да влизат и излизат, наместо да им заповядвате, ще ги прощаваме. Всеки дом е затвор. Затвор, но модерен затвор. Децата са

затворници, дъщерята, бащата, майката, и те са затворници. Някой ги е затворил. Те са научили онзи затвор какъв е и са направили модерен затвор. Казвам, за в бъдеще ще направим някой модерен затвор. На някой му е дотегнало тук, казва: „Като ида в оня свят“ – мисли, че ангелите ще го посрещнат. Ако знаеш да пееш, ще те посрещнат, ако не знаеш да пееш, хич няма да те посрещнат. Ако си пълен с грехове, няма да те приемат. Който е безотечествен, няма до го приемат. Казва Христос: „Събирайте си съкровища, дето молец и крадец не влизат.“ Що са добродетелите? Това са богатства, с които трябва да станем богати. Оставете сиромашията. Богат във физическия свят, богат в духовния свят, богат в Божествения свят. Какво богатство? Богат с разум и сила. Богат с добродетели. Богат човек е онзи, който носи свобода за всичките хора. Носиш свобода за своите мисли, носиш свобода за своите чувства, не е така безразборно, носиш свобода на мислите на всичките хора. Влезеш в един дом, скарали се хората. Ще ги попиташ защо се карат. Карат се, че той бил беден и жената повярвала, че е беден. Не е беден. Опитват я временно. Аз съм привеждал следния пример. Връща се един французин във Франция, в Париж. Милионер бил. Имал трима души братовчеди и искал да ги опита при кого може да живее. Казва: „Бях богат и осиромашах. Нямам никак пари.“ Отишъл и живял една седмица при единия си братовчед. Той му казва: „Не можем да те поддържаме, трябва да ни напуснеш.“ Отива при другия си братовчед. Живял две седмици при него, но и той му казал, че при тях не може да остане, трябва да си намери място. Отишъл при третия си братовчед, и при него живял 3–4 месеца, и той му казал: „Не се бой, ти ще можеш да живееш при нас. Като има за нас, и за тебе ще има.“ Като живял една година при него, той му казва: „Аз не съм сиромах, богат съм.“ И завещал богатството си на него. Идват другите му братовчеди и го канят да живее при тях. Той им казва: „Късно е вече.“

Ако вие не можете да приемете Господа вътре в сърцето си, как очаквате Той да ви приеме? Чудна работа. Искаме Бог спрямо нас да бъде благ, като се помолим, да ни послуша. Че ние какво сме направили заради Господа, кажете ми? Аз не обичам да говоря за себе си, защото компрометирам себе си. По някой път седя на стол и си мисля за някой въпрос и слушам: една котка мечи вън. Някой път ми иде да я ритна, не мечи навреме. Започна да мисля, че тази котка не мисли като мене, тя е котка. Тя се показва любезна, има доверие в мене, че като помечи, ще ѝ дам нещо. Ставам разположен. Някой път искам сух хляб да ѝ дам. Отрежа ѝ малко кашкавал или ако са ми донесли баница, ще ѝ дам. Има нещо в човешкото естество. Искам да я ритна тази котка, да не ме смущава. Ще ѝ дадеш, както ти обичаш. Ти искаш тя да разбира, услужи ѝ, ти си умен. Като се обхождам така с нея, по някой път искам да я набия, по някой път да я погълча, после се явява едно съзнание. Аз излизам, разхождам се, и тя

върви след мене като адютант. Аз се връщам, и тя се връща. Възпитава се, цяла нощ седи пред вратата ми. Спи там като стражар. Българите имат поверие: дето котка варди, зло не влиза.

Сега въпросът е, ако не можем да бъдем тъй добри заради Бога, не от себе си, ако не можем да бъдем тъй внимателни, как ще бъдат хората внимателни спрямо нас? Каквато е моята обноска спрямо всичките, ние нямаме обноска спрямо едно дърво, ние нямаме обноска спрямо водата, ние нямаме обноска спрямо въздуха, ние нямаме обноска спрямо туй, което Бог е създал, какво отношение може да има Бог спрямо нас? Във всички ни трябва да се роди желание да имаме крайно почитание и уважение спрямо всичко онова, което Бог е създал. Изгрява слънцето – да се зарадваш, че слънцето изгрява. Вятърът духа – да се зарадваш, че духа вятър. Цветята цъфтят. Казваш: „За кого? Не е заради мен." За тебе е и за всичките. Радвай се, че мушиците отиват на цветята, радвай се на тях. За всичко на света трябва да се радваме. Сега ние искаме без любовта на Онзи, Който създаде света, да бъдем щастливи, то е невъзможно.

Казвам, снемете себе си от първото място, вие сте все на тронове турени. И в сърцето си, и в душата си на първо място сте вие. В ума си на първо място сте вие. И в духа на първо място сте вие. Турете на първо място Онзи, Който ви е създал, Той заслужава първото място. Нали дойдоха при Христа двама ученици и искаха да заемат първото място. Много добре искаха. Трябваше да кажат: „Учителю, кажи ни на кое място да поставим Господа." А те искаха да седнат на първото място. Христос им казва: „Не знаете какво искате. Чашата, която Аз пия, ще пиете и кръщението, с което Аз се кръщавам, ще се кръстите. А на първото място ще седне, Комуто е дадено." Само Бог има първото място. За нас е второто място. Всеки, който си позволи да заеме първото място, главата му ще побелее. Тогава ти трябва да бъдеш готов да услужиш на целия свят, като имаш първото място. Болни, страдащи се молят, ако не можеш да услужиш, остави Бог на първото място, Който може да помогне на всички. Ние на всички не може да помогнем. Бог може да люби всички, ние не можем да любим всички. Ние, хората, може да любим само едного. Малкото може да люби само едного, голямото може да люби всички. Някой път казвате: „Да любим всички." Ако живее Бог в нас, всички можем да обичаме; ако ние живеем, само едного можем да обичаме, най-много трима души. Кои ще бъдат? Едно момиче, едно момче и жената. Те са тримата. Ти си четвъртият. Може да обичаме всички, то е Божественото. Ако Бог живее в нас, ние може да обичаме всички. Ако ние Го поставим на първото място, тогава тази любов вече е плътна. „Както Ме е Отец възлюбил, така и Аз ви възлюбих." Тогава само Бог е в сила да ни научи как да обичаме. Ние никъде не можем да научим това. Ако е въпрос за любов, отникъде не

може да научите това. Ако дойде до истинското знание, пак от Бога ще го научите. Истинските неща, любовта от Бога идва, мъдростта от Бога идва и свободата от Бога идва. Ако приемем тия неща и поставите на трите свята, поставите любовта на място, поставите мъдростта на място, поставите свободата на място, тогава ще дойде животът, знанието, свободата, движението, учението, работата, и те са на място. Всичките неща ще дойдат. Ти може да бъдеш млад, без Бога ще остарееш. Ти можеш да станеш стар, без Бога ще умреш. Ако идеш без Бога в другия свят, в ада ще идеш, ще умреш. Разправят, апостол Петър бил в рая. Знаеш какво значи Петър. Една българка ми даваше смешно тълкуване, няма да кажа нейното тълкуване. Думата Петър е зрял плод. Вие казвате: Петър значи камък. Не е така, Петър е узрял плод. Петър, който се отрече от Христа, беше зелен. Христос му каза: „Петре, Петре, зелен си. Тази вечер ще се отречеш три пъти от Мене, понеже не си узрял." „Учителю, всички да се отрекат, аз няма да се отрека." „Три пъти ще се отречеш, преди петелът да е пропял." Като пропя петелът, казва: „Каквото ти казах, това стана. Де ти отиде геройството? Не си узрял, Петре". Ако ти се отричаш от любовта, не си узрял. Ако ти се отречеш от мъдростта, не си узрял. Ако ти се отречеш от истината, не си узрял. Ако ти се отречеш от живота, не си узрял. Ако ти се отречеш от знанието, не си узрял. Ако ти се отречеш от свободата, не си узрял. Ако ти се отречеш от движението, от учението, от работата, ти не си узрял. Всички ония хора, които не са узрели, ще се отрекат, Петър е там. Човек, който не е узрял, няма никакво бъдеще. Само узрелите хора имат бъдеще. Плод, който има сладък сок, има бъдеще. Той и при царя може да иде, и при княза може да иде, навсякъде може да иде.

Казвам: за да узреете всички, най-първо, трябва да направите една реформа. Нали искате реформа. Като се върнете, всеки да направи реформа. Да постави на първо място в ума си Господа, да постави на първо място в сърцето си Господа, да постави на първо място в душата си Господа и да постави на първо място в духа си Господа. Че като видиш Господа, да чувстваш вътрешна радост. Като ти каже нещо Господ, два пъти да го не повтаря. Веднъж като ти каже, да бъдеш готов. Ще видите тогава как ще ви тръгне напред. Ще се подмладите. Тия бръчки ще изчезнат.

Сега като ви гледам, вие си казвате: „Колко хубаво говориш, колко мъчно става." Разбирам, че мъчно става. Божествените работи стават при големи мъчнотии. Дето има големи мъчнотии, там е Божественото, дето няма мъчнотии, не е Божественото. Ако може да обичаш само едного, то е човешка любов. И тази любов е хубава. Но този, който те обича, единия, когото ти обичаш, може да го обичаш десет, петнайсет, двайсет, трийсет години, най-много сто и двайсет години. Като го обичаш сто и двайсет

години, ще избяга, дотяга му. Хората умират, да се освободят от еднообразната любов. Казва: „Аз те обичам, но ти друг няма да обичаш освен мене.“ По три пъти на ден повтаря това. Сутрин казва: „Аз те обичам, друг няма да обичаш“, на обед казва и вечер казва. Сто и двайсет години по три пъти на ден – почти сто и трийсет хиляди пъти само да му се повтаря: „Другиго няма да обичаш.“ Какво учение е това? Това е човешко. Хубаво е, но няма никакъв прогрес. Божественото казва: „Всички ще обичаш.“ В Божествения свят има какво да обичаш, всички ще обичаш, значи да идеш да се учиш при тях. Ти, като обичаш един човек, ще се научиш много работи. Онзи, когото обичаш, че не може да се учиш от него, не е обич. Аз разбирам обич, от когото всякога, като обичаш, може да се учиш. Като обичаш един скъпоценен камък, научаваш нещо. Като обичаме хляба, от хляба научаваме нещо. Ръката като изучаваме, научаваме нещо. Не само с палеца, но с всичките пръсти може да свършиш работата. По кой начин се върши работата? Ако пръстите не се подчиняват на този палец, каква работа може да свършиш? Като стегнеш ръката си на юмрук, кажи: „Искам моето сърце, моят ум, моята душа да бъдат едно с Господа.“ Като станеш, кажи: „Искам Господ да бъде на първото място.“ Свий си тогава ръката на юмрук. Господ заповядва, започни работа. Като престане Господ да заповядва на един цигулар, заболи го ръката и казва: „Не искам да свиря.“ Там, дето има любов, има щастие, има блаженство. Там, дето няма любов, идат всичките нещастия. Там, дето има достатъчно разбиране, има щастие. Казват: „Само едного трябва да обичаш.“ В бъдещата култура, която иде, кого ще обичаш?

Еврейските пророци се бориха с идолопоклонството на своя народ. Целият сегашен свят трябва да се освободи от своето идолопоклонство. Нашите идоли ни заповядват, не ни заповядва Господ. Бог, Който ни е създал в света, ограничил ли ни е? Каква свобода ни е дал? Каква свобода е дал на очите ни, каква свобода е дал на ушите ни, каква свобода е дал на ръцете ни, на краката ни? Я вижте един музикант, като свири на пианото, каква свобода има. Онзи, който не слуша Господа, не знае. Онзи, който слуша Господа, може да говори; онзи, който не слуша Господа, не може да говори. Онзи, у когото Господ се е наместил на първото място, може да мисли. Онзи, у когото Бог е на първото място в сърцето, може да пее. Онзи, у когото Господ е на първото място в душата, силен се проявява. Там, дето Бог е поставен в човешкия дух на първо място, духът силен става. За да ставаме силни хора, трябва да поставим Господа на място. Туй Господ не иска. Аз ви казвам как седи въпросът. Мене не ми е казал Господ да ви кажа да Го поставите на първото място. Той въпрос не го прави. Ако по човешки говоря, той казва: „Оставете ги да си поблъскат главите, като се блъскат, блъскат, ще познаят.“ Туй, което ви говоря, след хиляди години пак ще го приемете. Казвам ви да го направите, преди да ви е оголяла

главата. Не чакайте да дойдат и да ви заставят. Сега християнският свят очаква Христа. Христос всяка сутрин иде като светлина, те го чакат на облаците да дойде. След хиляди години, аз ви казвам, ако очаквате Христа да дойде на облаците, ще има голямо страдание. Тази война е в облаците горе. Аз ви говоря за един Христос, който ще дойде в облаците. Той ще дойде със светлина, ще има ред и порядък. Затворите ще се отворят, мъртвите ще станат, болните ще оздравеят, невежите ще поумнеят. Ще има братство и равенство. Братство и равенство има само когато любовта дойде, когато Бог се постави в умовете на място. Всеки човек да постави Бога на място в сърцето си, в душата си и в духа си. То е идването на Христа в света. То е новата епоха. Всеки човек става безсмъртен. То е вечното подмладяване в живота. По-хубаво нещо няма, когато поставиш любовта в ума си. Цяла епоха ще има. Когато поставиш любовта в сърцето си, цяла епоха ще има. Когато поставиш любовта в душата си, цяла епоха ще има. И когато поставиш любовта в духа си, цяла епоха ще има. Тия епохи ще започнат, и тогава ти ще кажеш: „Сляп бях, а сега виждам. Слаб бях едно време, но сега съм силен. Невежа бях едно време, но сега вече зная.“ Другите неща – пророчества, знания, ще изчезнат, ще остане любовта, която прави човека господар, да се радва на всичките блага, които Бог е дал. Казвам: Поставете любовта на място, за да бъдете сънаследници на богатите блага не само за хиляди, но и за милиони години. Целият свят ще се отвори пред вас. Като приемете любовта, след като живеете на земята, ще бъдете сънаследници на други слънца, навсякъде ще ходите на гости. Някои искате да идете на гости във Франция, Германия. Хубаво е, ще има какво да научите. Но може да идете на слънцето и на другите слънца. Те са далечни перспективи. Най-първо, като приемем любовта, ще започнем да ходим на гости на хората, които са приели любовта. Какви велики са хората, които имат любов. Тогава ще видите какъв е целият свят. Вашите съседи, като приемат Господа, тогава ще видите какво нещо е човешката душа. Ще има хиляди години да се посещавате и ще кажете: „Колко сме били невежи досега, не сме знаели какво богатство Бог е вложил във всичките. Ще се възлюбим.“ Тогава хората ще бъдат братя и сестри.

Сега остават трите: любов, вяра и надежда. А най-голяма от тях е любовта, която трябва да се възцари в човешкия ум, в човешкото сърце, в човешката душа, в човешкия дух. Вярата и надеждата са служители на любовта, двете ръце на любовта, за да работи в света, да направи света щастлив.

Учителят прочете от „Новия свят“: „Душата е храм на любовта, умът е светилище на мъдростта, сърцето е олтар на истината.“

„Отче наш“

Двадесет и първо утринно слово
21 март 1943 г., неделя, 5 ч. 30 мин. сутринта
София – Изгрев

1943_03_21 Събирайте съкровища
неделя, 10 ч. сутринта

СЪБИРАЙТЕ СЪКРОВИЩА

„Добрата молитва“

Ще прочета само няколко стиха от 6-а глава на Евангелието от Матея.

Много евангелски стихове има, които на съвременен език трябва да са в друга форма. Едно време хората са били деца, като на децата им се говорило. Сега се говори на възрастни. (Учителят прочете 19-и и 20-и стих от 6-а глава на Матея.)

В Америка американците, които си събираха пари, бедното население спестяваше и ги слагаше в банки. След миналата война там фалираха от 8 до 9 000 банки, в които хората бяха вложили парите си, събрани за черни дни. Отидоха и белите, и черните дни. В тази война в Америка се явяват банки с големи капитали, с по 400–500 милиона. Ние все още уповаваме на тия американски банки, спасителни банки.

Казвам: Преведен на съвременен език, този стих значи един порядък, в който да няма кражби и да няма лъжа. Една дреха да бъде чиста – да няма вълна и памук, а да минава за вълнена. Ако е вълна, да е вълна. Ако е памучна, да е памучна. Ако е копринена, да е копринена. Всяко нещо да е на мястото си. От туй разбиране човек да се разочарова. Виното да е на място, сладко вино. В Южна Америка пращат от тези малките буболечици, които образуват виното – няма ги там. Вземат от България подквас, да си подквасят виното в Южна Америка. Там няма такива бактерии, а тука има. Те са, които правят виното да опива. Казвам: Не е лошо виното; отрицателната страна на виното е, че като пие човек, става медиум, става много разговорчив.

„Кажи ми ти Истината“

Аз ще взема само думите „подигна очите си“. Много обикновени думи са да си подигне човек очите. Съвременните психолози и философи от хиляди години може да са знаели Истината, те търсиха да намерят методи да обяснят Истината. Обяснявали са една Истина, която е недостъпна. И досега обясняват страданието по разни начини. Причините турят там, дето не съществуват. Има страдания, но от какво те произтичат, не е обяснено. Децата се развалят и казват, че причината е обществото и народът.

Причината е много малка. Когато се присади едно дърво с някоя присадка, не е причината в дървото, в самата присадка е. Щом се махне присадката, имаме естествения ред. В съвременния живот имаме много присадки. Трябва да знаем кои от тези присадки трябва да се счупят и кои да останат.

Много малко сме запознати със законите на човешката мисъл. Казвате: свободна мисъл. Под свободна мисъл разбираме да допуснем каквато и да е мисъл? Да допущаме каквато и да е мисъл, не е свобода. В чистата вода да допуснем нечиста вода, това не е свобода. Да оцапаш дрехата, това не е свобода. Да счупиш крака си, това не е свобода. Да пръснеш главата си, това не е свобода. Да развалиш живота си, това не е свобода. Да смутиш сърцето си, това не е свобода. Казвате: „Свободни сме да правим каквото искаме.“ Това не е свобода. Свободата носи светлина, носи топлина, носи сила, носи благородство – всичките добродетели носи свободата. Само свободният човек може да мисли, само свободният човек може да бъде добър, само свободният човек може да бъде силен, само свободният човек може да бъде справедлив. За да бъдеш справедлив, трябва да бъдеш свободен.

Вие досега сте изучавали човешката душа тъй, както не трябва. Имаме смътни понятия, някой път изгубваме понятието, което трябва. Един българин тръгнал из града да продава магарето си. Обаче селото било доста далече от града, легнал под една круша да си почине. Денят бил горещ, позаспал. Минавали деца, извадили юларя от главата на магарето, подкарали магарето и го откарали в града. Става този българин, който се казвал Стоян, и казва: „Ако аз съм Стоян, изгубих магарето, ако не съм Стоян, спечелих един юлар.“ Един анекдот е това. А щом загубиш магарето, то е загуба вече, юларят никаква печалба не е. Магарето роди юларя, а не юларят магарето.

Та и ние се утешаваме по същия начин: като идем в оня свят, ще се оправи светът, или бъдещите поколения ще [го] оправят. Бъдещите поколения не могат да оправят нашите погрешки. Бъдещите поколения могат да поправят своите погрешки, но никога нашите погрешки не могат да поправят. Ние, съвременните хора, може да поправим нашите погрешки. Погрешките на миналото ние не може да поправим, може да се поучим, но да ги поправим е невъзможно. Често имаме друга идея. Мнозина мислят един човек да преобразят, да го превъзпитат. Може да го превъзпиташ, но ще бъде временно, но един тигър, един лъв, колкото и да го възпитаваш, остава такъв, какъвто е. Змията остава змия, вълкът остава вълк, мечката остава мечка. Ние не познаваме законите, по които животът може да се трансформира. Може да се преобрази един вълк, но такъв, какъвто е сега, не може да се преобрази.

Та казвам: Известни наши лоши състояния ние не може да ги преобразим. Вие допуснете едно лошо състояние във вас и казвате: „Да го изменим.“ Не, да не го допущаме! Вие сте вложили 100 000 лева в банка „Гирдап“, която, мисля, сега не съществува. Казват: банката „Гирдап“ пропаднала. Веднага ти се преобърне сърцето. Първо иди провери, че тогава се смущавай. Като четеш във вестниците, не мисли, че е свършен факт.

Дойде някой и казва: „Знаеш някой ваш приятел какво говори заради вас?“ Вие без да проверите, казвате: „Какво говори?“ – „Това и това.“ Не бързай, не приемай тия работи. Иди провери.

Даже ти като направиш една погрешка, не се поколебавай. Защото от една твоя погрешка, аз да ви кажа какво става в света. Съвременните хора, които се занимават с хипнотизъм, ето какви опити правят. Ако човек е много добър, не може да се хипнотизира, не може да му повлияе, а на слабите може да се повлияе. Внушават на някого еди в коя година, еди-кой си ден да иде и да направи нещо. Ако е добро, ще иде да направи нещо добро, ще иде да помогне на бедните. Но внушено е да набие някого, и като дойде времето, ще се яви желанието да набие. Казва: „Има желание да набия някого.“ Тази мисъл не е твоя, тя е присадена, турена е присадка. Влязла е мисълта в ума ти, че хората са лоши. Това е присадка. Тия хора са поставени в природата, Бог знае много добре, Той ги търпи, разумните същества ги търпят, а ние мислим лошо за тях.

Аз не се влияя от авторитети. Моите уважения към философите, които са казвали умни работи, но и детински работи са казвали. Това не е философия. Пророците онова, което са казвали по Бога, моите почитания за това, но ония лъжи, които са казвали, щом говори лъжа, не е пророк. Да говори Истината. Казвате, светия бил някой. Какво е светийско? Но погрешката на светията си е погрешка. И грешният човек като направи добро, признавам. Грешният може да направи едно добро. Казва се, че за престъпленията не се възнаграждава човек, но за доброто. Някой казва, че светията, понеже е светия, всичко му се прощава. Не е право това. Справедливост трябва да има.

Животът е музикален. Както ние го разглеждаме, няма смисъл. Една погрешка е музикална. И в музиката има доста погрешки. Много са приятни музикалните погрешки – дисонансите. След всеки дисонанс в музиката иде един хубав акорд, музикално нещо. Сега ние се нуждаем хората да внесат новата мисъл, която иде. Каква трябва да бъде новата мисъл? За да възприемеш една хубава мисъл, трябва да подигнеш окото си, да не гледаш надолу. Ти никога не можеш да възприемеш една хубава

мисъл, като държиш очите си надолу. Като гледаш надолу, и да искаш добре да възприемеш, не можеш. Ти държиш мисълта си при центъра на Земята, не може да възприемеш хубавите мисли. Хубавите мисли не вървят в туй течение. Те вървят в течението, което е съгласно с центъра на Слънцето, с тия течения, които идат от Слънцето

Трябва да имате малко по-друга идея. Казвате: „Туй е неразумно.“ Когато се хвърля един снаряд от 30 километра, самото оръдие не е разумно. Пукотът е неразумен, възпламеняването е неразумно, пукването на бомбата и убиването е пак неразумно. Онзи, който направил бомбата или това оръдие, той е разумен. Той го е направил да се пукне и знае колко хора може да убие. Казва: в механическите процеси на природата има разумност. Зад всички неща, които считаме неразумни, седи нещо разумно. Една бомба да се пукне и да избие хора, разумно ли е това? – Не е разумно. Целесъобразно е, но не е разумно. Целесъобразността не е още идея.

Казват: „Какво е целесъобразност?“ Най-лошият човек има целесъобразност, може да има оръжие да те сплаши. За доброто, добрият език е целесъобразност. Има целесъобразност, която е възходяща, има целесъобразност, която е низходяща. Мисълта си трябва да знаем възходяща ли е или низходяща.

Не мислете, че поддържам само възходящото. Потребни са възходящи и низходящи мисли. За нас не е потребно само Слънцето да грее 24 часа. 12 часа ако грее, 12 часа ще залезе. Степени има. Тази сянка, която сега съществува на земята, е потребна. При сегашните условия казваме: това е непотребно. Ние разумно не разбираме света. Идеята за Бога се проповядва неразумно. Бога турят като страшилище. Казват: „Господ има [в] света.“ Ако е за Господ, сега съд има. Оберат някого – държавата си има свои съдии, стражари, войници. Щом оберат някого, веднага вестниците пишат и тръгнат да го търсят онзи, [който го] обрал. Господ не изпраща ангелите си да го търсят. Ако ти изпратиш едно прошение до Господа, че са те обрали, след колко време ще дойде отговорът?

Наскоро беше дошла една мома, на която баба ѝ оставила една гривна, която струва 50–60 000 лева. Имала 50–60 000 лева в една книжка. Идват крадци и ги обират, обаче парите от спестовната книжка не можали да вземат. Момата идва и ме пита ще се намери ли гривната ѝ. Казвам: Това е работа на баба ти. Ако тя обича, да иде да намери къде е. Аз не обичам да говоря на хората. Като дойдат за гадания да ме питат, какво ще бъде тяхното бъдеще, не обичам, не зная. Не че не зная – не искам да кажа, не ми влиза в работата. И знаете защо? Този човек обрал някого, приятно му

е, той се радва: деца има, жена има. Ако кажа, онзи ще иде, ще го намери и той ще скърби. А така онзи ще се радва. Да си вършат работите сами. Аз не съм пратен тук да ги оправям и да ги хващам. Казвам: Аз имам работа, не се занимавам с това. Казвам: Ако дойдете при мен, може да ви помогна и да ви кажа: еди кога си ще ви оберат, бъдете внимателни. Но след като ви оберат, дума не правя. Може да кажа кога ще ви оберат. Ако не вземете мерки, ще ви оберат и после ще питате: „Кой ни е обрал?" Сега не ходете да питате след като са ви обрали, но преди да ви оберат питайте. Аз говоря преди обирането.

Ние се нуждаем от един живот. Както сега вървим, ние отиваме към разстройство на нервната система, тя се разстройва. Избухливи са като барут. Дето му е радостта, там му е и плачът. И то е хубаво, но трябва самообладание. Ние сме станали големи песимисти. Аз се чудя на хората. Ако аз бях слаб, претеглям колко са невярващи. Ида някъде и аз стана неверник. Отвсякъде слушам: „Няма Господ. Всеки да си живее както иска, карай наред." Идеш на друго място, дето хората живеят добре и слушаш: „Живеем добре."

Казвам: Животът мяза като вас. В една градина на благоухание, всичките цветя казват: „Бъдете като нас." Като идеш в една местност, дето има измрели животни и гният, има страшна воня, те казват: „Бягайте оттук, не бъдете като нас, не умирайте." Не искам да ви препоръчвам да идете и да търпите вонята на умрелите тела. Щом умре някой, заровѝ тялото. Срещнеш живо цветенце някъде, полей го. То е в реда на нещата.

Бог е Бог не на мъртвите, но на живите и следователно щом помогнете на всеки човек, който е жив, да помагаш на живия човек, разбирам. На един човек, на който Божественото съзнание се е пробудило, който търси Бога или търси Любовта в света, или търси смисъла на живота, искрен е, помагай на този човек. Дойде някой, който не търси този път, иска да се удоволствува – да иде да работи, да се стегне да работи, пък да пие колкото иска. Много жени има, той пие, пък тя работи. Щом той пие, а тя работи, да го остави. Развод! Щом пие, да се разведе жената. В Божествения свят, ти като пиеш първата чаша вино, ще се развеждаш.

Ти може да направиш хиляди престъпления, но Ева, като направи едно престъпление, я изпъдиха извън рая. Адам и той излезе с нея. За много малка работа – една ябълка, един плод изяде, че не послушаха. И знаете колко хиляди години ние не можем да се освободим от една постъпка. Динамична е тя. Знаете какво нещо е непослушанието. Казвате: „Той е мъж, какво ще го слушаш." И Ева не го послуша, Адама. Сегашните жени искат да бъдат свободни. Но каквото им каже вашият черен адепт, те го

слушат. Вие търсите щастието. Ако имате един мъж, когото обичате, ще идете да го повикате и да го попитате. Онзи мъж, когото Бог ви дал, ще го питате. И мъжът ще иде при Господа да Го попита, защото и двамата бяха непослушни. Мъжът не попита Господ и жената не попита мъжа си. Децата не питат майка си и баща си и всеки прави каквото си иска. И сега питат защо животът е такъв. Детето ще пита майка си: „Мамо, трябва ли да отида в градината и да откъсна плода?“ Слугата трябва да отиде и да пита господаря: „Трябва ли туй да го направя?“ Мъжът да пита Господа: „Трябва ли да го направя?“ Всички трябва да се допитате. Всеки трябва да се допита до един, който седи по-горе от него. Вече имате радио, което ви съобщава какво има да стане. Вечерно време ще отворите радиото и ще се допитате, ще чуете отговора. Не може по телеграфа. Има ли някакво унижение да се допиташ до радиото? Радиото ще ти каже какво има да стане.

Вестниците описват един факт. По безжичното радио германците дават сигнал и всичките подводници се събират на място и да атакуват един английски и американски конвой. Използуват радиото. Всичките се събират на уреченото място и атакуват. Атакуват, онези се бранят. Казвам: Браво, денем и нощем работят.

Казвам: Защо ние да не атакуваме? Подводниците на тъмните сили ни атакуват и ние трябва да се пазим. Казвате: „Господ ще ни пази.“ Отиваш в океана, плаваш, а искаш Господ да те пази. Не ти е казал Господ да идеш да плаваш в морето с парахода. Не ти е казал да се качиш на трен и да пътуваш с трена. Ти се качиш на трена и казваш: „Господ да ме пази.“ Ако ти каже Господ да се качиш, качи се, ще те пази. Но ако не ти каже, не се качвай, пеш ще ходиш.

И ние, съвременните хора, в себе си трябва да попитаме, една мисъл да я приемем или не. Може да познаеш една мисъл трябва ли да я възприемеш или не. Всяка една мисъл, която произвежда едно раздвояване в ума ви и сърцето ви, тази мисъл я оставете, не я приемайте, вън от вратата нека седи. Изследвайте нейното естество. Всичките погрешки на съвременните хора седят в това, че една мисъл, която причинява раздвояване в сърцето, я слушат и никога работата не излиза добре. Може всеки от вас да направи опит. Вие започвате една работа, искате търговец да станете. Раздвоен е умът ви. Щом си раздвоен, ще имате загуба и 20 години няма да ви стигнат да поправите грешката. Не започвайте търговия. Без търговия ще бъде по-добре, отколкото с търговия. Може да ви бъде мъчно без търговия, но ако се опитате с търговия, ще ви бъде два пъти по-мъчно. Искаш да възприемеш едно учение и пак се раздвоиш. Не го възприемай.

Аз казвам: Божественото никога не произвежда раздвоение в ума и сърцето, единство произвежда. То е като хубавата храна, чистия въздух, чистата мисъл, чистото желание. Има желания, които не са чисти. Може от миналото да са. Едно желание може да е минало през хиляди умове. Една вода като мине през пластовете на Земята, придобива качествата на тия пластове. Една мисъл може да е минала през хора добри и лоши и тя е взела нещо от динамичността на техния ум. Ако възприемеш тази мисъл, тя ще ти предаде това състояние. Възприеми една чиста мисъл. Има чисти мисли в света. От хиляди години чистите мисли са оставени и чакат време хората да ги потърсят. Засега хората имат обикновените мисли.

Сега аз ви говоря онова, което зная. Не изново да започнете. На онези, които знаете Истината, аз ви говоря да се усили вашето желание. Един цигулар като свири хубаво, като дойде друг цигулар, който свири по-хубаво, насърчава го, предава му на него, че и той свири по-добре. Той не го учи, но онзи така възприема. Онзи, който седи по-горе в свиренето, трептенията в него са по-силни, предава и на другия – и се радва. Щом дойде друг цигулар, който не може да свири, нищо няма да предаде, ще ти отнеме. Дойде един човек с по-слаба мисъл – какво ще ти предаде? Той, освен че няма да ти предаде, но ще ти отнеме. Какво ще те учи той какво ще вярваш в Бога, как да станеш щастлив, как да образуваш обществено положение? Глупави работи. Ако търсиш съвет, търси от умен човек да получиш, който, каквото каже, да стане така. В един народ, когато дойде някой държавник, който разбира как да подигне този народ, е добро, но ако дойде някой държавник, който не разбира как да управлява, а има само амбиция, как ще повдигне народа? Не е лесна работа да управляваш хората. То е най-трудната работа. Искаш да направиш тия хора щастливи. Трудна работа е това. Бог, Който е всесилен, Той не може да направи хората щастливи, чака време. Той е предвидил всичко и пак хората са недоволни, а ти като човек, мислиш, че ще бъдат доволни от тебе. Не се мами. Ако хората си позволят за Бога да говорят нещо, то против тебе ще говорят десет пъти повече.

Та казвам: Да си подигнем очите. Когато човек се оцапа, нему му трябва вода. Когато кръвта стане нечиста, нему му трябва въздух. Ние, съвременните хора, сме обеднели, демагнетизирали сме се, малко въздух имаме. Аура нямаме наоколо. Знайте, че ако в нас въздухът се намали, стане малко рядък, нас не ни очаква нещо добро. Благодарение на въздуха, че Земята е запазена. Хиляди взривове стават, цялото пространство е пълно със снаряди. И Земята като минава, от хиляди години я бомбардират. Ние се намираме в 13-ата сфера, дето постоянно артилерийски огън има. Благодарение на Земята, като идват във въздуха, [снарядите] се разтопяват, стават на прах. Другояче не зная какво би

станало с нас.

Казвам: Хубавите мисли, това са атмосфера. Трябва да се пазим, защото не сме в един уреден свят, когато една мисъл и едно чувство могат да те ползуват. Силна мисъл трябва да имаш около себе си, силно чувство и силна воля. Не както сега мислите механически. То е като аура, която окръжава човека наоколо. По този начин ние разбираме, че ние трябва да се обкръжаваме с Божественото. Ако ти, след като се молиш, ако тази Божествена мисъл не може да те ползува, непотребна е тази мисъл. Казва някой: „Аз се помолих на Господа." Ти щом се помолиш, трябва да се образува една аура около тебе. Щом молитвата не е чута, ти не си помолил както трябва.

Да ви приведа един пример. Имахме един брат, който се казваше Симеон, там от Еленско беше, един много религиозен човек, с особени възгледи. Той казваше, че може да заповядва и каквото каже, да стане. Един ден Симеон се разхождал и гледа наблизо един говедар изкарал говедата и една буга реве. Той казва: „Кой ти дал право да ревеш? Аз ти казвам, в името на Исуса Христа, да мълчиш!" Отива, хваща бугата за рогата, да мълчи. Като го натиснала бугата, идва говедарят и едва могъл да го спаси. Той казва: „Бугата излезе по-силна." Казвам му: Ти, като не си силен, не се бори с бугата, ти най-първо направи опит с малко бугле, после с по-голяма. Ти си захванал опита с голямата буга. Казва: „Каква е погрешката? Не ми трябваше да се занимавам с бугата. Що ми трябва тази глупава работа, да се занимавам с бугата? Защо ще ходя да се занимавам с говедарски работи?"

С такива Симеоновци светът е пълен. С туй разбиране мислим, че всичко можем да направим. Но има неща, които не можем да направим. За да се направи нещо, най-първо трябва да имаш една светла мисъл, тази мисъл да я обичаш. Трябва да имаш едно светло желание и туй желание да го обичаш. Трябва да имаш една воля, но туй, което волята изисква, трябва и него да го обичаш. Ако Любовта се съедини чрез ума, чрез волята, ще стане. Искаш да свириш. Ако Любовта на ума дойде в свиренето, ако Любовта на сърцето дойде в свиренето, може да свириш. Ако не дойдат, [може] да свириш, но онези, които слушат, няма да бъдат доволни от твоето свирене. Този закон е навсякъде. Ако нива посееш с Любов, дето присъствува умът, сърцето и волята, тя плод ще донесе. Ако сееш дърво и Любовта присъствува, то ще даде по-хубави плодове. Дърветата са много отзивчиви на Любовта. Всичко в природата е отзивчиво на Любовта. Всичко е отзивчиво на безлюбието. Следователно всяка една работа, [която] ние започваме без Любов, се отразява. Всяка работа, която започваме с Любов, в която Любовта на ума, на сърцето и на душата е

взела участие, отразява се и на работата.

Сега, това е за онези, които искат да вървят по новия път. Те са важни индивидуални схващания. Започнете тази работа, в която умът ви да участвува с Любов и сърцето ви да участвува с Любов. Каквато и да е работата, от какъвто и да е характер, работата може да е много нищожна, но ако направите с Любов тази нищожна работа, благодарение на Любовта вие ще придобиете нещо. Тази мисъл, придобита с Любов, ще мине с вас, като идете в другите светове, ще ви придружава. Мисъл, в която Любовта не е присъствувала, не може да дойде с вас, нито желанието може да иде в другите светове. Всички мисли, които са родени от Любов, всички желания, които са родени от Любов, всички постъпки, които са родени от Любов, всичко туй върви с човека заедно. То е Божията Любов, Божията благодат. Християните разбират думата „благодат“. Всичко онова, в което присъствува Любовта, е благодат. Индусите го наричат „дихарма“. Всичко онова, в което Любовта не присъствува, наричат го „карма“. Казвате: „Това е кармично.“ Безлюбие е. Тогава ще се раждаш, ще умираш и нищо не става. Казвате: „Втори път като дойда, аз ще довърша работата.“ Втория път като дойдеш, друга работа ще имаш, при други условия ще бъдеш.

Казвам сега: Всички тук чертаете бъдещето на вашия живот. Онова, което говоря, не искам нищо да приемете без опит. Когато няма какво да правите, ако ви остане един час на деня свободен, дето ще спите, направете опит за туй, което ви казвам. Не ви казвам да посветите живота си, но ви казвам да направите един опит, да се убедите в справедливостта на Божествения живот. Аз не съм за човешките неща. С човешки неща светът е пълен. Зная кое ще ви помогне. Не че Божествените неща не съществуват. Божествените неща се привличат. Без Любов Божественото не иде. При Любовта – тя е като магнит – привличат се. Щом сърцето е магнетично, привлича нещата. Щом волята ти е магнетична, привлича нещата. Ако нямате Любов, ще ги отблъснете. Следователно ако вие нямате Любов, ще отблъснете вашето щастие и тогава ще плачете.

Аз не искам сега да разбирате механично. Аз искам във вас да се роди желание, да имате една идея за Бога като най-добрия баща в света. И вие като негови деца, не сте извършили волята му както трябва. Той си мълчи, нищо не казва, много неща вижда, че не сте прави. Вие страдате. Туй страдание показва, че не вършите волята Божия. Не че сте виновати – може с вас ред поколения да вземат участие. Трябва да бъдем разумни.

Разправяше ми един стар човек, когато правих своите изследвания: „Иде едно дете с няколко макари, играе си. Обиколи ме с конците веднъж, два пъти, аз, казва, се смея. След това ме омота 300–400 пъти и казва: „Ха, дядо,

стани!“ Опитах се – не мога.“ Казваше: „Трябваше това дете в другата посока да започне да отмотава.“ Ти оставяш този конец да се върти около тебе 300–400 пъти, въже става. Ако туй дете те остави тъй, какво ще правиш?

Не си играйте с една мисъл, която се върти. Тя се върти, върти, образува едно въже. Ти казваш: „Развърти се!“, тя не се развърта. Не правете опити да играете с една ваша лоша мисъл, с едно ваше лошо желание. Ще си направите въжета, от които ще образувате кармата. После трябва да вземе цяло поколение, да ги късате конец по конец. Дойде една мисъл, ликвидира втора, трета – скъсай я. Всяка вечер се справяйте с тия мисли, не оставяйте за другия ден. Вечерно време ликвидирайте с всички лоши мисли, а което е хубаво, оставете го; което не е хубаво – навън. Освободете се.

Сега, туй аз разбирам новия живот. Ако в една година така постъпвате, лицата ви ще се изменят, бръчките ви няма да се махнат, но все таки 10 бръчки ще се махнат. Ако 20 години така вървите, ще се подмладите. След 20 години, ако научите закона, като гъсеницата може да станете на пеперуда. Чудни сте, като казвате, че може да си преобразите живота. Ако една гъсеница знае как да се преобрази, до известно време яде, после не иска да яде, направи си пашкул, скрива се в него.

Казвам: И вие си направете пашкул, скрийте се в него. Господ е направил туй, което не сте очаквали. Или: възприемете Божествената мисъл в себе си, оградете се с нея. Възприемете Божествените желания и силата на Неговия Дух, заспете и като се пробудите, ще има във вас едно подобрение. Оставете се на Господа, както когато влезете в парахода. Като влезете в парахода, не мислете капитанът как ще кара, не ходи да разглеждаш машините долу дали са в ред или не. Щом влезем в Божествения порядък, да бъдем свободни. Да заспим, да си починем, че като се върнем, да бъдем готови за работа. Светът се нуждае от работници. От майките се изисква работа, от бащите се изисква работа, от синовете се изисква работа, от дъщерите, от учениците се изисква работа, от учителите се изисква работа. По кой начин ще дойде? Казвате, ще го създаде народът. Не си правете тия заблуждения. Народът е една нива – каквото сееш, това ще израсне. Ако сееш най-доброкачествените неща, те ще израснат.

Та казвам: Ние, съвременните хора, да посадим в нас хубавите мисли, да ги възприемем. Тези семена съществуват. Те са в природата и чакат. Най-малко 10 семена да посеем. Те са дошли и чакат вече. В съвременния живот, много пъти има писма, които чакат в пощата до поискване, трябва да идеш да го намериш туй писмо. Та, много неща от невидимия свят, от

Слънцето, са дошли заради вас и чакат на пощата да идете да ги потърсите, понеже адресът ви не е даден както трябва. Идете и намерете ги да ги вземете.

Вие ще ми възразите, че учените хора казват, че Слънцето е огън. Има хора, които живеят и в огъня. Има същества, които живеят при 10 000, при 100 000 градуса. Има същества, за които огънят е приятен. Те дишат огъня, както ние дишаме въздуха. Колкото повече го дишат, хубаво им става. Има същества, които дишат светлината. Колкото повече дишат, толкова по-силни стават, тъй както ние дишаме въздуха. Ние приемаме малко светлина с очите и тази светлина ни безпокои. Един ден ще станат очите ни по-големи, повече светлина ще трябва. [На] едни ни трябва повече топлина. Сега едва можем да издържим 40 градуса. Ние сме много слаби същества, сега едва може да изтърпим 42 градуса топлина. При 42 градуса топлина човек умира, организмът не издържа. Има микроби, които са по-силни, които при 160–200 градуса топлина не умират. Човек 200 градуса топлина не може да издържи.

Съвременните хора мислим, че сме много културни, но това не е култура, това е полировка. Докато не се махнат скотобойните, докато не се махнат тия месарници... Това са нездравословни неща. Мислите ли, че това изсичане на горите е здравословно? Мислите ли, че тревата, която се покосява, е здравословно? Трябва да се коси, но трябва да знаеш как да я косиш. Тия дървета [не трябва да] се секат. И плодовете не трябва да се берат. Всяко нещо трябва да изучавате и трябва да знаете кога трябва да се бере един плод. Има време, когато трябва да пожънете една нива. Нищо няма, ако не я пожънете навреме, но ще бъдете нещастни.

Христос какво е донесъл на света? – Христос донесе едно учение, което хората на него време не бяха готови да го приемат. Казва: не им е дадено, не са готови. Христос дойде да научи хората да мислят правилно, да обичат правилно и да бъдат справедливи. Хората не бяха готови и казват: „Опасен човек е.“ Най-после знаете историята какво направиха с Него. Казвате: „Горкият, как е пострадал Христос.“

Ако днес Христос дойде да проповядва, готов ли е светът да Го приеме? Ако дойде Христос, друг начин ще употреби. В света ще има толкоз голяма светлина, че хората ще ослепеят и толкоз голяма топлина ще има, че сърцата на хората ще се разтопят. И толкоз силно раздрусване ще има, че хората ще легнат на земята. Няма да бъде като едно време, с едно малко раздрусване с езика.

Тази война е раздрусване. Вие казвате: „Миролюбив е Синът Божи

Човечески." Той е сега на фронта и казва: „Вие не искахте да приемете Моето учение." 30 милиона има, които са станали жертва. Ако на времето 30 милиона бяха станали проповедници, друг щеше да бъде светът. Тогава казаха: „Не искаме такова учение." Сега говорят, проповядват, но бомбите, оръдията проповядват на хората. Аз искам хората да говорят. Тия гранати говорят. Като ти говори граната, ще ти откъсне ръката. Казва: „Ако не беше се отказал да служиш на Господа, нямаше да ти откъсне ръката. Затуй сега ти откъсвам ръката или крака." Ако беше послушал преди 2000 години, ръката ти щеше да бъде на мястото. Може да ти извади окото и какво ли не. И тогава ще те утешават.

Аз похвалявам тези, които се бият, много смели хора са. Ако ние не сме толкоз смели като тях, да проповядваме... Ние сме много страхливи. Ние искаме всичко другите да направят, че ние да идем наготово. Защо ви е срам от Любовта? Защо ви е срам от Мъдростта? Казвате: „Не съм толкова мъдър." Защо ви е срам от Истината? Защо не обичате живота? Защо не обичате знанието или свободата? Аз считам, всеки човек, който иска сам да бъде свободен, трябва да обича свободата. Човек, който обича Любовта, иска тя да бъда достояние на всичките хора. Всеки, като я разбира дотолкоз, доколкото я разбира, на туй трябва да бъде проводник, не както аз я разбирам. През малкия прозорец малко светлина влиза, но качеството на светлината ще бъде същото. През големия прозорец голяма светлина ще има.

Ние се срамуваме от Любовта, която досега ни е направила най-големи добрини. Най-големите добрини в света са дошли от Любовта. Най-големите добрини са дошли от Мъдростта. И най-големите добрини са дошли от Истината. Туй, което ни е дало най-доброто, ние се срамуваме от него. Да не се срамуваме. Не говоря за вашия срам, но за вътрешния. Дойде Любовта, казвате: „Не е важно." Дойде ли Любовта, приеми я, прояви я, не говори за нейните процеси. Дойде ли Любовта, проявявам я, както искам към мене да се прояви. Защото онези, които я проявяват, са доволни, и аз съм доволен. Когато те я проявяват, по същия начин и аз да съм доволен. За бъдеще всички да сме доволни от Любовта, тъй, както я проявяваме.

Туй е сега практическото, но просто разбиране. Много философски трактати може да ви дам. Може да ви изчислят математически колко години ще живеете, за каква жена ще се ожените, със сини или черни очи, един метър и половина ли ще бъде висока или два метра, после колко деца ще ви се родят, женски или мъжки ще бъдат, дали тази жена ще ви донесе пари или не, ще бъде ли болна или здрава. Какво ще ви ползува това знание? То е главоболие.

Аз имам един метод, като дойде някой, веднага всичко е ясно. Дойде някой при мене, който крал, и виждам: говедата, кокошките вървят след него. Бил жена си и виждам всичко като на кино. Пита: „Какъв човек съм?" Виждам на киното: десет пъти бил жена си, ходил да краде. После направил добро – и то в киното. Говеда крал – и то е там. Казвам: „Доста интересен човек си." – „Тъй ли?" За мене е едно развлечение, на кино съм. По някой път казва: „Направи още по-гениален филм." Някой път не искам да му кажа, защото ще го обидя.

Някой казва: „Не искам да ми кажеш, че съм лош човек. Правиш ме добър, но зная, че съм лош." Аз се радвам на доброто, аз търся само доброто в тебе. Лошото не е в моята специалност. Туй, което виждам, че е лошо, поправям го. Ако ме питаш за доброто, ще ти кажа, но с твоите погрешки не се занимавам. Аз имам свои погрешки и аз ги нося. Аз като нямах едно време главоболие, вземах на хората погрешките да ги изправя. И сега не може да се освободя от тях. И сега трябва да изправя всичките погрешки като свои. Ти трябва да изправиш своите погрешки, аз изправям хорските. Ти си направил погрешка и аз съм направил по-грешка. От Божествено гледище, ако поправя погрешките на хората, ползувам се два пъти повече. И ти трябва да изправиш погрешките си. Тогава приятели сме, да си подадем ръка, и двамата в един път вървим. Той иска да си поправи живота и аз искам да поправя живота на другите.

Казвам: Да се заемем всички постепенно да поправим живота си. Една майка се ангажирала да поправи децата си; баща се е ангажирал да поправи децата си; учител се е ангажирал да поправи учениците си. Кой каквото може да го направи, да го направи. Всяко микроскопическо добро, което човек направи с Любов, то е благоугодно на Бога. Най-малкото добро, направено с Любов, е благоугодно. Казва Христос: За един човек, който се разкае, става голяма радост между ангелите. Действителни са тия същества. Аз не говоря за големите погрешки, но за малките микроскопически, които ние само знаем. Ако изправим невидимите погрешки, голяма радост става на Небето.

Желая и вие, малките погрешки, които никой не вижда, като ги поправите, да станете два пъти по-богати, отколкото сте сега.

Четири неща има, които всички, които сте тук, желаете. Няма нито един от вас, който да не цени, няма някой, който да не желае да бъде добър, справедлив, разумен и красив. Работете за вашето добро. Работете за вашата справедливост. Работете за вашата красота. Работете за вашата

разумност. Бог ще ви благослови.

Т а й н а   м о л и т в а

23-та беседа, държана от Учителя
на 21.III.1943 г., неделя, 10 ч. сутринта,
София, Изгрев.

(Празнуване на пролетния ден.)

1943_03_24 Малките правила
сряда 5 ч. с.

МАЛКИТЕ ПРАВИЛА

Добрата молитва
Изгрява Слънцето

(Направихме упражнението с ръцете и дишането.)

Ако питате кога ще дойде пролетта, може да ви предскажа: на 22 март. Кога ще дойде есента? На 22 септември. Щом като знаете кога ще дойде пролетта, ще намерите за зимата, три месеца разстояние има, ще намерите и кога ще дойде лятото. Казвате: "Пролет". Пролет и лято се различават, есен и зима се различават. Пролетта е много активна, всичко има преизобилно, големи пертурбации стават в пролетта. Лятото утихва, тиха и спокойна работа се върши. Когато ти ставаш тих, трябва да си в лятото, да зреят нещата. Казва: "Аз бях много активен". Сега какво става? Лято е сега. Като дойде есента – има една възраст, която е като есента – като дойдат хората в есента, пак стават активни. Когато хората се раждат, майката е много активна, защото е пролет, но и когато наближи да умират, пак стават активни.

Ние се плашим, както един българин се плашил, че от сина му няма нищо да стане. Той казва на сина си: "Синко, от тебе човек няма да стане". Синът искал да покаже, че от него може да стане човек. Напуща дома, ходи в странство, самостоятелно работи, свършил и дошъл в България. Назначили го за управител на една област. Става голям човек и праща двама души стражари, да задигнат баща му от къщи. Уплашил се човекът. Като го завели при него, казва: "Ти знаеш какво ми казваше едно време, че човек няма да стана. Аз съм твоят син, на когото казваше, че няма човек да стане". Той го поглежда, познава сина си и му казва: "Синко, така прави ли се!? Ти ме уплаши, ти мязаш на мечка. Прати ми един файтон с почит да ме повикат, не тъй да ме докарат стражари! Още не си поумнял. Има доста тщеславие и голяма гордост има. Може би аз ти ги предадох, но уплаши ме". Синът помислил малко, видял, че баща му е прав. Казва: "Да ме извиниш, татко, втори път като те викам, ще те повикам по начина, по който ти казваш".

Сега често и ние постъпваме като този българин. Не че сега има някакво лошо желание, но и бащата не е прав. Не е прав, понеже той няма право да каже: "Синко, от тебе нищо няма да стане". Синът ще стане това, което

той е дал на сина си. Той няма право да каже, че пролетта няма да дойде, че лятото няма да дойде. Дали си разположен или не си разположен, ще дойде пролетта. Какво ти мислиш, това е друг въпрос. Божествените процеси, трябва да знаеш, че те идват независимо от нас. Ние трябва да бъдем готови. Умният ще ги използува умно, глупавият ще ги използува глупаво. Под думата глупаво разбираме няма да се ползува от тях. Най-първо нас ни трябва младост. Под думата младост , на физическото поле, разрбираме най-добрата храна. Това е младост. Най-добрата храна и най-добрите условия, при които човек може да се прояви. При възрастния човек пак трябва да имаме най-добрите условия, при които да можем да свършим една работа. Пишеш ти една книга, трябва да се отпечата хубаво, чисто. Пишеш писмо, да го напишеш чисто, без да го оцапаш, да го напишеш чисто, хубаво. Или дойде есента, трябва да имате онова, което сте придобили. Когато даваш хубавите мисли на хората, от себе си ще дадеш най-хубавото. Който хубаво дава, хубаво приема. Който лошо дава, лошо приема. Сега ние сме призвани в живота да работим разумно. Някой път се занимаваме с работи, които не зависят от нас. Как ще се оправи света, не е наша работа. Светът ще се оправи. Как ще се оправи? Като дойде пролетта. Колко пъти стават наводнения, дъждове валят, колко неща се струпват. И пролетно време умират, и зимно време умират хората. Но има една разлика, че зимно време като отиват да погребват умрелите, изстиват ръцете им, краката им, треперят, казват: “Сега ли намери да умре, в този студ”. Като умре пролетно време, казват: “В много хубаво време умря”. Когато направим една погрешка, да не я направим зимно време, да я направим пролетно време. Като умираме и на себе си правим пакост, и на другите правим пакост, на онези, които ни погребват. Казват: “Ще умрем”. Ние създаваме пакост на хората да плачат. Да се раждаш, разбирам. Като се родиш, от тебе очакват да се роди нещо, да излезе нещо. Ако си роден добър цигулар, като излезеш по света да свириш, хората като са чакали да дадеш нещо, ще се радват. Ако си поет роден, напишеш нещо, четат хората, целият свят няма да чете, но онези, които четат, ще се ползуват.

Казвам: как трябва да се възпитаваме? Имаме един добър възпитател – Слънцето. Ние трябва да постъпваме тъй, както Слънцето постъпва. Слънцето еднакво изпраща своята светлина навсякъде. Но понеже Земята е построена валчеста, лъчите не падат еднакво навсякъде. Всичкото различие зависи от падането на лъчите. Едни падат перпендикулярно и постепенно се наклоняват. Там, където лъчите падат перпендикулярно, имате най-хубавите условия, при екватора сте. Дето лъчите са най-наклонено, там имате северния полюс и южния полюс. Какво може да постигнете на северния полюс? При сегашните условия нищо не се постига. При лошите условия какво може да сееш? Трябва да напуснете

северния полюс и да отидете към екватора. Не стой там, иди към екватора! Когато казваме, че светът е лош, при сегашните условия, това е северният или южният полюс. От какво зависи? Когато дойде пролетта, ще се изменят условията. И да дойде пролетта и на северния, и на южния полюс, нищо не може да свърши. Отивайте към екватора! Добрите условия са там. Доброто е на екватора. Колкото си по-близо до добрите условия, толкоз по-добре. Това изведнъж не може да стане. Ако един, който е живял по-близо до северния полюс, ако го заведеш веднага на екватора, ще бъде голямо мъчение за него.

Вие по някой път мислите, че можете да станете добър. Вземете щедростта. Правил съм наблюдение. Гледам някой като бръкне в джеба си – някой богат човек носи доста дребни пари – бръкне в джеба, извади 5 лева, тури ги в джеба. Бръкне пак, извади 2 лева, върне ги пак в джеба. Извади 1 лев, пак в джоба. Извади половин лев и него тури назад. Намери едно десетаче и от него като не намери по-малко, даде. Този човек какъвто е на физическия свят, такъв е и в духовния. Той няма да ти даде една голяма идея, а една малка идея. Казвате: "Бъди щедър!" Този човек трябва да го туриш в сиромашия, да има нужда, че тогава хората да го учат, да му дават 10 стотинки. Какво ще купи с десет стотинки? Днес да си изкараш прехраната, при сегашната скъпотия, ти трябват 50 лева. Да изкараш 50 лева с просия, на колко места трябва да идеш, колко хуканици ще има? Погледне те някой с презрение, вземе те един работник за работа. Дойде господарят, гледа да откъсне 10 или 20 стотинки. В него се ражда омраза, откъсваш от онзи човек. Той казва: "Подяде ме". Защо трябва да го подядеш? В Божествения свят никога не подядат. Десет стотинки дай повече, дай 20, 30 стотинки, няма да те заболи глава. Сега това са общи правила.

Казваме: "Трябва да бъдем добри". Ние трябва да имаме една идея. Някой от нас е като корен на Божественото дърво. Някой е голям клон, някой е по-малък – малко клонче представя. Някой още по-малък, листа е. Милиони листа има на едно дърво. Някои от хората са цветове, някои от тях ще станат плодове. Единственото нещо, което ние очакваме от едно дърво, е плодът. Плодът иде най-после. Казвате: "Какво бива един лист?" Ако туй дърво не изкара своите листа, ако те не са зелени и свежи както трябва, ако туй дърво не образува корените на материалния живот, които са в земята, може ли да се развива добре това дърво? Вие казвате: "Той е материалист". Или казвате, че някой е безбожник. Голяма работа свършват безбожниците. Всичките корени на дърветата се все безбожници. Туй е физическо разбиране. Що е безбожник? Тия корени не виждат светлината, безбожникът е на тъмно, не вижда къде е тази светлина. Слънцето не го вижда. Прави са хората. Казват: "Има голямо Слънце".

Казват: “Не може да вярваме”. Те са материалисти – туй, което виждат, вярват. Казват: “Не виждаме Слънцето”. Чувствуваме някаква топлина, някаква приятност, но и без тия корени не може. Онези клонища, които са отвън, те са в по-добри условия. Но те са в зависимост от корените. Между корените и клонищата има една обич. На всеки корен съответствува един клон. Благата, които клоните приемат от Слънцето, изпращат ги в корените. Ако клонищата не изпращат тия сокове, корените ще изсъхнат. Щом изсъхнат корените, изсъхват и клонищата. Щом изсъхнат клонищата, изсъхват и корените. Има зависимост. Казвате: “Как ще се оправи светът?” Този бил материалист. Оставете, не оправяйте света! Материалистът е намясто. И идеалистът е намясто. Всичките са намясто. Тия книги, които хората са написали, това е тяхно мнение. Писал ли е Господ някаква книга, да кажем за някого, че този е безбожник? Има ли някаква книга, дето Господ да е казал, че някой е безбожник? Библията е писана. Но в Библията е писано как хората разбират Божия закон. Като пишеш, да кажеш: “Това са мои възгледи, аз мисля така”. Сегашните хора винаги трябва да мислят. Ако идете някъде по света и ако срещнете религиозни хора, ако не разбирате, както те разбират, казват: “Не е правоверен”. Добре е да е някой добър химик в света, но не трябват само химици – някой добър физик, някой добър астроном, някой добър поет, цигулар. Каквото положение и да вземеш в света, ти си една важна единица. Колкото и да си нищожен, от Божествено гледище, ти си един лист. Като дойде един учен човек, от един лист може да чете. На този лист от дървото е написана цялата история на всичко онова, което става. Като гледаме дървото, може да прочетем преди 10, 15, 20 години какво е било. Хроникирано е на клонищата имало ли е дъжд, имало ли е суша, имало ли е плодородие. Отбелязано е кога е била пролетта хубава, кога пролетта е била лоша. Отбелязано е лятото, отбелязана е есента, зимата, всичко туй е отбелязано. Как? Отбелязано е.

Най-първо ще се освободите от вашите стари възгледи. Ти станеш сутрин, неразположен си. Защо си неразположен? Вечерта си ял някоя свинска пържола или сланина си ял, както обичат българите. Или си ял сготвено нещо, с лошо масло. Станеш и казваш: “Не зная какво ми е”. Яденето е причина или може би десетина души сте били в една стая, а въздухът е бил развален, не сте отворили прозореца, да не би да се простудите. Станеш, тежко ти е. Причината е, че прозорецът е бил затворен, трябваше да бъде отворен прозорецът малко. Станеш сутринта, бил си господар. Този слуга си подял, онзи слуга си подял. Тия слуги са ти пратили лоши мисли, цялата нощ се въртиш и не можеш да спиш. Станеш сутринта, неразположен си, нещо те мъчи. Иди да намериш тия хора, които си подял, иди да поправиш грешката си. Мислите ли, че Господ не е направил света? Някой път някой човек ти напакости и ти казваш: “Господ

е причината. Той го прати". Разболял се някой – Господ е причината; оздравял някой – Господ е причината. Религиозните хора казват така, а светските хора казват, че или светът, или обществото е причината и че хората си препятстват. Но и ние до голяма степен си препятстваме.

Минавам един ден и гледам едно куче ме гледа и аз го гледам. Аз чета в него, то мисли да ме залае или не. Мисли как да ме залае. Опашката му опъната, неподвита, сериозно ме гледа имам ли позволение. Аз го посрещам, както може да се посрещне едно куче. Бръквам в джоба си, хвърлям му, то ме гледа и ме пита: "За мене ли е?" Правя му един знак с ръката, че е за него. То подвие опашка и започне да я върти. Издаде един звук, залае ме, но ми казва: "Добре дошъл. Много ми е приятно, че имам такъв гост за първи път". Казва: "Махни се от пътя". Аз го заобикалям, не отивам да го плаша. Давам почитание на него. Мисля го като полковник, както един войник го заобикалям. Казвате: "Куче е, да се махне от пътя". Аз виждам, туй куче, турено на длъжност от господаря си. "Господине, аз имам длъжност. Господарят ми заповяда, без позволение не може да се минава оттук". Аз трябва да зачитам тревата. Казвате: "То е куче". Така може да мислят обикнивените хора. Виждам едно дърво посадено, то е поставено на място, не е безразлично де е израснало. Виждам една река, която тече, не е безразлично де тече. Всяко нещо, което е Божествено в света, трябва да му дадем Божествена почит. Ти, като станеш сутрин, благодари на Бога за това, което ти е дал. Поблагодари най-първо за косата, която имаш. Знаете ли, че като оголяват главите на хората, те не са така радостни и весели. Това са антени. Всеки косъм е антена. Докато има косми на главата ти, ти си радостен. Щом няма косми на главата, ти ставаш недоволен. Онези от вас, които имате голи глави, идете да сеете семена за косите и ги саждайте на главата си. Вие искате всичките хора да живеят добре. Те и сега са добре. Когато човек е болен, всичко наоколо му се вижда лошо. Изобщо цялата Природа е красива, злото в света е частично. Вземайте злото като творчески принцип. Ако вие срещнете нещо лошо, то е за поправка. Желязото не го мажат с четка, но чук играе върху него. Когато някой художник рисува, с най-хубавата четка работи, чукът не играе. Вие трябва да знаете как да употребявате чуковете, трябва да знаете как да употребявате четките. Във вашата мисъл ще имате четки, ще имате чукове, ще имате брадви, ще имате мотики и всичко туй трябва да е турено на място. Четките ви да са чисти. Мотиките ви, брадвите ви да не са ръждясали. Тук аз съдя за Братството. Нашите мотики тук са ръждясали, ръчките на брадвите са изпочупени. Греблата, дето имаме, са развалени. Най-първо, като дойдохме тук, един брат донесе много инструменти. В един сандък донесе нещо за 12 000 лева инструменти. След една година, две – изчезнаха. Този взел – братско, онзи взел – братско, няма ги. Тази ръчка се счупила, онази мотика развалена, всички безразборно вземат, казват:

“Братско е”. И братското еднакво чисто трябва да се държи. Аз ако съм работник, след като работя с една мотика, ще взема да я изчистя хубаво и чиста да остане. Тук гледам братя и сестри работят някъде и оставят на земята бела или мотиката, и хайде вкъщи. Не оставйте бела неочистен! Хубаво изчистете инструментите! Не само тук, но и вкъщи правете същото. Някой носи перо, пише и след като пише, не го изчисти. Като пишеш, изчисти перото хубаво, не бързай. После някои като работят с перото, тръскат го на земята, тези новите пера. Тогава и като кажем някоя идея, пръскаме, перото не върви. Някой път не си разгледал, тук останало мастило, там останало мастило, не работи перото.

От моето гледище, туй, което аз съм научил, за да предизвикаш хубавото в хората, не търсете техните погрешки. Аз съм правил опит и казвам: възможно е, не е лесна работа. Във всичките животни, вземете змията, която е много жестока, главата ѝ е плоска, разрушителните центрове до ушите са силно развити. В змията няма никакво милосърдие. Когато хване една жаба, гълта я. И като гълта жабата, ѝ е приятно. Жабата усеща страдание, кречи тази жаба. Един човек може да вземе една жаба, да я удря с чук – нищо няма да каже, но щом я хване една змия, тя кречи. Минавам един ден през Борисовата градина, една змия ме видя, дигна си главата, спря се, извади си езика раздвоен, поздравлява ме. Спрях се и аз. Казвам на змията: “Добър ден, какво правите?” Тя казва: “Пека се на Слънце”. Казвам ѝ: “Не стой тука, хората са невнимателни, на този път ще ти пречупят главата, иди на друго място. Аз ти казвам, не стой тук, ще платиш с живота си! Има закон издаден – като срещнат една змия, да ѝ пречупят главата. Вашите прадеди са направили една голяма погрешка в Рая и сега хората имат голям зъб на змиите”. – “Що сме виновати ние, че нашите прадеди са направили погрешка?” Казвам: “Държат ви отговорни”.

Въпросът седи в туй: търси в един човек хубавото, което Бог е вложил. Намери нещо хубаво в неговия ум! Едно нещо, не десет неща. Намери нещо хубаво в неговото сърдце. Намери нещо хубаво в неговата душа, в неговото тяло. Намери една хубава черта, това е полезно за тебе. Ако ти не се научиш да гледаш хубавото, не може да се ползуваш, защото хората са обект на визпитание. Ако ти в хората, като се оглеждаш, не виждаш хубавото в тях, правиш пакост на себе си. Казвам: най-първото нещо, трябва да се спираме върху неща, които са добри в нас и в другите. Кое е най-хубавото в човека? Какво ти коства да кажеш на човека една хубава дума? Какво ти коства като срещнеш един човек, да го поздравиш? Сега питаш: “Трябва ли да поздравлявам или не?” Поздрави този човек, като че срещаш баща си, като че срещаш брата си, като че срещаш сестра си. Каквато и длъжност да завзема, тази длъжност, колкото и да е нищожна, е

ценна в Божествения свят. Вие сте чиновник в пощата, ще дойдат не само богати хора да купят марки, писма, но и бедни и всички трябва да приемеш добре, от Божествено гледище. Дойде един цвят, който дава ухание, към него имаш разположение. Ако някой цвят няма това ухание, не може да бъдеш разположен. Най-първо ти от своето ухание го наръси. Нали хората имат такива пръскалки. Някой мирише на теменужка, на розово масло. Хубаво е всичко това. Някой път някой човек се понамазва с червено, хубаво нещо. Гледам ноктите си мажат с червено. Красиви искат да бъдат. Нека си намажат къщата отвън. Сега хората вървят по навика на старите българи. Една млада мома българка, която иска да се покаже, като замаже къщата, ще тегли една червена линия, ще я намаже хубаво навсякъде и казва: "Много хубаво е замазана къщата". Пред всяка къща тия моми посаждаха цветя, малка градинка с цветя имаха и знатни ставаха. Защо човек да няма такава градина? Той чака да се образува закон и тогава да има градина. Казвам: не си струва. Когато ще изкараш въздуха навън, прати една хубава дума. Минаваш някъде, някой човек съвсем закъсал, спри се при него. Ако е болен, кажи му: "Ще оздравееш!" Дали ще оздравее, или не, е въпрос, но ти му кажи: "Ще оздравееш!" Скъсан е някой студент, кажи му: "Втори път ще издържиш изпита". Осиромашал някой, кажи му, че ще се оправят работите. Някой има ревматизъм, бутни крака му и кажи: "Ще оздравее кракът ти". Ти казваш: "Ама дали ще оздравее?" Ти го бутни и кажи, че ще оздравее, пък остави това дали ще оздравее, или не. Кажи, че пролетта ще дойде и тя ще дойде. Кажи – лятото ще дойде и то ще дойде. Кажи, че есента ще дойде и тя ще дойде. Кажи, че зимата ще дойде и тя ще дойде. Каквото кажеш, ще стане. Кажи, че Слънцето ще изгрее и то ще изгрее. Всеки един от вас каквото каже, ще стане. Като кажете, че ще изгрее Слънцето, ще изгрее, нищо повече. Кой от вас не може да стане пророк? Има неща, които всеки като ги каже, ще станат. Петелът казва: "Ще изгрее Слънцето" и то изгрява. Кучето залая, че ще изгрее Слънцето и изгрява. Комарът каквото каже, кучето каквото каже, петелът каквото каже и всеки каквото каже, става. Те са Божествените неща, които може да ги кажем. За човешките работи друг е въпросът. Човешките работи, като ги правим по някой път, не знаем дали ще станат, или не. Има един анекдот. Един българин бил много своенравен и казал на жена си: "Утре, като стана, ще ида на лозето да го прекопая". Тя казва: "Мъжо, кажи, ако е казал Господ". – "Казал, не казал, ще ида да прекопая лозето". Тя казва: "Кажи, ако е казал Господ!" – "Мене не ме интересува дали е казал Господ, или не. Аз – казва – ще ида да прекопая лозето". Станал сутринта, в турско време било, хващат го турците, подкарват го и той целия ден с колата ходил ангария да работи. Връща се вечерта посред нощ, чука на вратата. Казва: "Жена, отвори, ако е казал Господ". Сега туй не е станало тъй. Анекдот е. То е за някакъв морал.

Аз разбирам следното: Никога не започвайте една работа, ако нямаш в ума си една светла мисъл; не започвай една работа, ако нямаш едно светло чувство; не започвай една работа, когато волята ти не е хармонична! Почакай да дойде светлина в ума ти. Почакай да дойде добро разположение в сърдцето ти. Почакай и в душата ти да дойде разположение. Туй значи "Ако е казал Господ". Когато Слънцето изгрее, то праща своята светлина, праща и своята топлина. Когато вятърът духа, той донася своите благословения, облаците донасят дъжд. Вие седите и се безпокоите за нищо и никакво. Стани сутрин, направи Добро на ръцете си, не си мил ръцете си, гледаш окаляни, вземи сапун, измий ръцете си, поискай извинение. Кажи: "Ще ме извините". Ти си осакатил ръцете си, загрубели. "Трябва да има пришки на ръцете – казвате – да се покаже, че сме работили". Не е човешко това. Аз като се ръкувам с хората, виждам, че някой скоро ще свърши. Още като му пипна ръката, познавам. Казвам: "На лош път си тръгнал. Ти си се напрегнал, искаш да станеш богат. Ти с този товар на богатството ще умреш". Не само пари трябват на човека. Най-първо трябва да забогатее сърдцето ти, душата ти, духът ти вътре. Най-първо всяка една клетка, всеки уд, каквото погледнеш – пръстите, косата, всичко да бъде в изправност. Станеш сутрин, вчеши се хубаво! По някой път вие с ръце си оправяте косата. Няма вчесване. Всеки да има едно гребенче да се вчеше. Онези, които са с голи глави, са свободни. Сега някои от вас се интересуват какво ще бъде в оня свят. Божественият свят, като идете оттука, трябва да направите едно сетиво, за да го схванете. Ако в твоята душа не може да образуваш една мрежица, с която да схващаш Божествената светлина, не може да видиш Божествения свят. Ние тук виждаме, защото схващаме физическите лъчи на светлината. Трябва да имаме духовни очи. Да имаме духовна мрежица, а в ума си, в Божествения свят, да имаме Божествена мрежица. Три мрежи трябват. Всеки свят си има една своя светлина. Ако тия трите мрежи ги нямаме, не може да възприемем съответната светлина. Божественият свят не се осветява с физическата светлина. Физическият свят се осветява с физическата светлина, те са най-грубите вълни; след това идат духовните и Божествените са най-деликатните лъчи, които осветяват света. Сега ще оставим Божествения свят и ангелския свят.

Ако ти не можеш да облагородиш косата си, ако ти не можеш да поправиш формата на ухото си донякъде, ако ти не можеш да поправиш пръстите, тялото си, от това ще съдят заради нас. Тялото е един инструмент, с който сме работили и работим, оставяме го да ръждяса. Ще го чистим. Аз имам едни ножици от 40 години, държа ги тъй чисти както в началото. Употребявал съм ги всеки ден, но ги чистя. Обвил съм ги с един копринен плат, чисти са като нови. Ако бях ги употребявал като обикновеному, отдавна да са заминали за другия свят. Остри са като в

самото начало. Ако вий не може да държите вашия ум в изправност, той трябва да забогатява. Казвате: “Едно време бяхме добре, сега започваме да ставаме нервни”. От какво произтича нервността? Има някакъв недоимък. Щом сме гладни, нещо органическо ни липсва. Недоволен си. Щом дам храната, хубава храна на клетките, веднага ставаме разположени. Някой път и умът има нужда от хубава храна. Дай му хубаво четиво. Прочети хубава книга с хубави мисли. Или пък някой път си неразположен. Като видиш някой добър човек, влиянията, които изтичат от него, са хубави. Някой път между хората като ходим, известни трептения има, за да се приближаваме при някои хора, нещо хубаво излиза от тях, едно ухание. Тъй че където и да минаваме, навсякъде да бъдат доволни хората от нас. Христос казва: “Така да просветнат делата във вашия ум, така да просветнат делата на вашето сърдце, така да просветнат делата на вашата душа, че като ги видят хората, да прославят Отца Вашего, Който е на Небесата.” Цитирате този стих, но да стане този стих плът и кръв за нас. Сега често ви наблюдавам. Приведа някой пример, засегна някого, казва: “Това е за мене”. Пиша една буква, например А . Напиши най-хубаво буквата. Идеш някъде, кажи: “Добър ден”. Не бързай да кажеш “Добър ден”, но кажи го хубаво. Не бързай да кажеш “Добър ден”, но в този “Добър ден” трябва да вложиш туй Добро. Като му кажеш “Добър ден” на човека, да каже: “Днес ще върви”. И умът да бъде радостен, и сърдцето да бъде радостно. Добър ден е да имаш Доброто. Като кажеш “Добър ден”, да кажеш “Божието благо иде”. И да се радваш, то е добър ден. Добър ден е само Божият ден. Слънцето ще изгрее и ще донесе Божиите благословения.

Вие всички сте артисти, големи артисти сте, много хубави инструменти ви са дадени. Гледам вашите инструменти, китари, цигулки, пиана – прашасали. Изчистете пианото хубаво от праха. Изчистете цигулката хубаво от праха. На някои гледам цигулките, като свирят, побелял корема на цигулката. Циганите мислят колкото е по-бял коремът на цигулката, толкова по-добър глас издава. То е въпрос. Никакъв прах да няма на корема на цигулката! Щом свириш, изчисти корема на цигулката, не оставяй коремът да побелее. Никога не оставяйте една мрачна мисъл във вашия ум! Като лягате, не оставяйте една мрачна мисъл във вашия ум. Заместете мрачните мисли със светли мисли. Никога не лягайте да спите с едно мрачно чувство във вашето сърдце! Няма да имате никакъв сън. Заместете го със светло чувство! Никога не оставяйте в себе си една лоша постъпка! Заместете я! Те са първите правила, с които трябва да се справим. По някой път ходим на концерт, защото всеки един артист ме интересува като свири. Най-първо гледам как държи цигулката, как държи лъка, накъде е обърнат, на юг ли, на север ли, каква поза има, гледам как свири. Мене ме радва. Виждам впрегнал ума си на работа, някъде сърдцето

впрегнал на работа. Не го критикувам как свири. Аз искам да го чуя. Като влиза, аз имам най-хубавото разположение към този артист. Гдето съм ходил досега да слушам, и никой не е свирил лошо, в мое присъствие лошо не може да свири, помагам му. Казвам: "Хубаво ще свириш". Вие идете на концерт и като излезете, казвате: "Не свири хубаво". Половината от отговорността е ваша, вие развалихте концерта. Казвам: и тук като дойдем на събранието, от всеки едного от вас зависи събранието да бъде Добро или не. И от мен зависи. Ако дойда и ви нахукам, вие сте такъв, вие сте такъв, утре такъв, какво ще излезе? Не оспорвам, много добре сте направени, малко сте мързеливички. Постоянно отлагате, отлагате. Тия малките погрешки отлагате, да ги поправите. За малки работи правите пристрастие. Казвате: "Днес ще ми дойде на гости голям човек". И на малките, които идват, казвате: "Днес да не идвате вие малките, защото големи хора ще посрещам". В Божествения свят големите хора като дойдат, те са много умни. Когато ще дойде един голям човек, той иска да приемаш най-първо всичките малки и него най-после. На Земята най-големите най-първо приемат и после другите, а в Божествения свят малките най-първо, а големите най-после. Ти ще посееш едно дърво в земята. Най-първо ще му израстнат корените, клонищата и след туй ще дойдат листата. Като се оформи, ще дойде цветът и най-после – най-хубавото, което очакваме, то са плодовете, които идват последни. Ако най-първо сиромасите не бяха дошли, ако корените, които са най-бедни не бяха дошли, ако и клоните не бяха дошли, где ще се явят плодовете? Вий считате някого, че е голям човек. Той не е отделен от дървото. За да бъде голям човек, преди него трябва да са дошли всичките ония малките, нищожните и тогава той ще дойде. Те ще му помогнат. Енергията от малките хора влиза в големите. От хиляди малки реки става голяма река. И в нашия организъм ако деятелността на всичките клетки в мозъка, в цялото тяло не се съединят в едно, нищо не може да направим.

Трябва да има една хармония. Та казвам: помнете правилото – като станете сутрин, да обичате всички, заради Единия, Който живее в тях! Да обичаш всичките хора, заради Единия, Който живее в тях! Аз обичам всичките хора, в които живее Единия. Не може да не обичаш един човек, в когото Бог живее. Въздуха не го обичаме, ти не съзнаваш. Щом съзнаваш, че Бог е в него, не може да не го обичаш. Умният човек, като влезе в една къща, отваря прозорците и светлината влиза. Онзи, който не е умен, оставя прозорците затворени и светлината не може да проникне, тъмно е в къщата. Първото нещо е: да отворите вксичките ваши прозорци, седем милиона прозорци има човек в тялото си. Всичките тези седем милиона прозорци трябва да бъдат отворени, да влезе Божествената светлина вътре. Туй е задачата! Да приемем светлината отсвякъде и в ума ни, и в сърдцето ни, и в душата ни. Сега практическото на Земята, което трябва при

сегашния живот, да приложим. Да кажем вие сте неразположен. Спрете се, търсете някой човек на Земята, някой здрав човек, който има въображение, намерете един човек със закръглено лице, валчесто лице, с кафяви очи, строен, свободен. Вие като вървите по пътя, наблюдавайте как са направени дърветата. Много пъти бихте почерпали енергия от дърветата. Като се спрете, вие по някой път сте ангажирани с вашите мисли, които не са естествени. Има човек несрети в живота – или обущата му не са направени както трябва, или чорапите не са както трябва, или дрехите не са както трябва. От неговата мисъл зависи всичко туй. Сега не е лесно да се научи човек да пише хубаво. Всичко туй ще се предаде на характера. Ако пишеш хубаво, можеш да се възпиташ. Някой път си развълнуван. Пиши буквата А, а , после пиши буквата Б, б . Най-първо пишете гласните. Искаш някой път добре да носиш товара си. Пиши А , да си доволен, пиши малко и голямо А . Като се научиш да пишеш а , можеш да носиш товара си, а означава натоварена гласна. Искаш някой път да се движиш по правата посока, пиши И, и . Като го пишеш, да си доволен. И тогава работите ти в Добро направление ще бъдат. Искаш някой път работите ти да се разрешат, пиши Е, е , веднъж, два пъти, три пъти и като се научиш да пишеш Е -то добре, работите ти ще тръгнат. Ако дойдем в музиката, да ви дам три правила: "до", "ми", "сол", "до". Ако искаш туй, което правиш, да го правиш добре, трябва да вземеш "до" много хубаво. Като пееш "до", ти сам да се радваш. Този глас ти да го слушаш. Не да питаш другите как си го пял. Ти като вземеш тихо тона, да го слушаш сам. От едната страна като пееш и от другата страна като пееш, ти сам да си публика. Като пееш този тон хубаво, ще ти тръгне работата. Вие сега казвате: "С такива работи не се занимавам". Ако ние не се занимаваме с малките работи, от нас нищо няма да остане. Като седнеш да ядеш, не е ли малка работа! Но трябва музикално да ядеш. Някой като яде, едва си движи устата. Енергично, хубаво ще ядеш. Най-първо не бързай в яденето. Репертоарът да е нареден. Погледай го, изправи се хубаво и никой да няма зад гърба ти. Когато някой пее на сцената, не трябва да има някой зад гърба му. Онзи ден гледам, той свири и зад гърба му като конвой се наредили, той се изпоти. Публика имаше и тия трептения бяха много влажни, дисхармонични, мъчи се човекът – не излиза. На цялата сцена трябва да има двама-трима души, никой да няма зад гърба на артиста. От публиката зад гърба се освободете, всички да бъдат пред вас. Вие ще оставите вашите лоши мисли и желания около вас. Ще ви смущават и няма да може да направите нещо. Христос е турил тази идея, като е казал: "Отречете се от баща си и от майка си". Отречете се от баща си, който ви смущава, от брата си се отречете. На Божествената сцена ти ще се отречеш сам. Ние всички страдаме, качваме се на човешката естрада много. На Божествената сцена никой да няма, там да дойдат един-двама, които те обичат.

Помнете: в живота ние без Любов нищо не можем да постигнем. Майка, която зачене едно дете с Любов, човек ще стане. Започнал си една работа с Любов, ще стане. Пишеш нещо с Любов, ще стане. Каквото правиш с Любов, ще стане. Започнеш нещо без Любов, нищо няма да стане. Да знаеш, че сме слуги на Господа. Каквото правиш, гледат те отгоре. Казваш: "Кой ще се грижи заради мен?" Ангелите наблюдават. Ти си даваш своето мнение. Казваш: "Аз зная, така съм се научил". Най-първо като дете ще свириш, като станеш възрастен, ще се научиш по-хубаво. При сегашните условия може да мислите много добре. Срещнете някой, не може да му кажете някоя хубава дума, не може да му кажете, че го обичате. Кажете: "Срещнах един ваш приятел и той ми каза да ви кажа, че много ви обича". Какво ви коствува да кажете на този човек това? Вие ще ходите да се занимавате с чужда Любов. Вие не разбирате Любовта. Кажи: "Срещнах един твой приятел, много ви обича". Вие сте го казали. Казвате: "То не излиза от мене". Любовта излиза от устата на всичките хора в света. Всяка хубава дума, която е излязла от един човек, тази дума е минала през всичките. Една добра мисъл, която е излязла от един ум, тя е минала през всичките умове в света. Тя ще мине през Земята, през всичките животни и до ангелите ще иде. Ще иде до Бога и ще се върне. Една ваша хубава мисъл ще направи цял един кръг: ще иде до Небето и ще се върне. Сега в света има два процеса. Господ има две седалища. Едното е на Слънцето, другото е на Земята. Като изпратиш една лоша мисъл, обратен е процесът, тя ще иде долу до дъното. Докато слиза надолу до дъното, ще чувствуваш какво е състоянието на Земята. Та казвам: най-първо изпращайте вашите добри мисли нагоре, към Слънцето, към Бога. Като станеш сутрин, изпрати една хубава мисъл към Бога, една благодарност. Тази мисъл ще се върне и ще ти донесе своето благо. Всяка мисъл, изпратена към Бога, е както семето, посято от земеделеца и посетите плодни дървета. Тия дървета, като израснат, плодът, който дават, е възнаграждението. Доброто, което сега правим, от него ние ще се ползваме. Туй е сега Новото Учение! Вий казвате: "Да дойде Христос". Туряме Христос вън. Казвате: "Като дойде, Той ще оправи света". По този начин, както мислим, светът няма да се оправи. Когато започнем да живеем както Христос е живял и както сега живее Христос, тогава ще се оправи светът. "Идете и проповядвайте и Аз ще бъда с вас до скончанието на века". Ако ние мислим, както Христос постъпва, светът ще се оправи. Ние очакваме Той да направи всичко и ний да идем наготово. Той да иде да сготви, а ние да дойдем на обеда да седнем. Като се нахраним, да оставим кърпите и паниците да ги чистят други. В Божествения свят всеки ще мие своята паница, всеки ще носи в джоба си паницата. Като дойде, ще извади паницата си и после ще я очисти. Всеки ще си носи своето. Всякога ще ядеш от паницата, от която друг не е ял. Ще идеш някъде, 20 души са яли от тази паница. Тия паници, от които 20

души са яли, на физическото поле не са здравословни. Тази паница, от която е ял един престъпник, и ти ако ядеш от нея, ще паднеш. Един дрехар, който е сифилистик или прокажен, ще внесе заразата в дрехите и ти от тия дрехи Добро не може да видиш. Дрехари трябва да бъдат хора с един добър живот. Навсякъде добри хора трябват! Трябват и добри майки, да раждат добри деца, трябват и добри бащи, добри деца, добри братя, добри чиновници – навсякъде Доброто трябва да влезе и от всичките форми да излезе. Някой казва: "Ти добър ли си?" На мене често ми казват, че съм много добър. Аз пипна косата си. Ако всичките косми на главата ми не станат добри, има още какво да работя. Някой ми каже: "Много си добър". Хвана ръката си отгоре и отдолу, да видя туй, което казва дали е вярно. Хубавото, Доброто трябва да мине в ръцете, в очите, навсякъде. Доброто, което Бог ни дава, да го възприемем. Някои от вас сте доста стари, остарявате. Кажете: "Отивам при Господа!" Като идете при Господа, Господ ще ви пита защо остаряхте, защо ви болят краката. По човешки е туй. Няма да бъде така. Да имаме ясна представа, която да е вярна. Три начина има, по които можем да познаем Любовта на Земята. Единият начин е Божествен, другият е ангелски, а третият е човешки. Най-първо, като обичаме един човек, отдалече го наблюдаваме, и като видим отдалече гърба му, целия ден сме радостни. Може да е минал надалеч, на половин километър, но ний се радваме. То е Божественото. Обичаш го, видял си го и целия ден си доволен, че си го видял. Второто положение: искаш наблизо да го видиш, той да те погледне и ти да го погледнеш. Не говорите. Пак си доволен. То е ангелската Любов. Третата Любов е: да се ръкуваш с него, той да ти говори и ти да му говориш. То е човешка Любов. Като дойдем до човешкото, се разваля. Божественото не се разваля. Само като го видиш в гърба, ти си доволен. Като дойдем до човешкото, вече става въпрос как те погледнал, какво ти казал, какви са дрехите, обущата, и тия работи объркват Любовта. Най-първо дръжте Божествената Любов. Отдалече да бъдете доволни, от най-малкото, най-малкото е Божественото, после е ангелското. Голямото изобилие, което искаме, е човешкото, там е всичката опасност. В многото ядене е опасността и в неяденето е опасността. Като ядеш толкоз, колкото Бог изисква, то е Божие благословение. И в Любовта е същият закон. Няма да се пресищаш. Пресищане в Любовта, пресищане в мислите, в чувствата да няма. Всякога чувствата да бъдат младенчески, малко яж, не да гладуваш. Сега често казвате: "Влезте в положението ми". Една майка има деца. Тия деца не слушат. Ти като майка, ако имаш две деца, ще станеш половин час по-рано и те още като спят, ти ще се измиеш хубаво и ще идеш да ги погалиш хубаво. По едната страна, после по другата, чак до краката, после ще ги погалиш по лицето. Така ще погалиш едното дете, после другото дете по същия начин. Ще пожелаеш Доброто, преди да са се върнали. След туй полекичка ще кажеш да станат, ще ги събудиш внимателно. Ти не си

прекарал три пъти ръцете отгоре по децата и им казваш: "Станете сега". Вземеш юргана и те стават. Казваш им: "Ставайте!" Туй е по военному. Така не се възпитава. Ти сутрин като станеш, най-първо на себе си го направи. Ще ви кажа правилото: като станеш сутрин, прекарай мислено тази Божествена ръка по едната страна, по другата страна, прекарай я отпред, след туй полека ще станеш. Сега вие без благословение ставате. Прекарай Божествената ръка да мине по тялото ти. Казвате: "С такива въображаеми работи ще се занимавам!" Ти си въобразяваш плодовете на дърветата и те стават. Като дойде в ума ти един плод, нали се явяват такива плодове? Туй, което се явява, се реализира. Прекарай Божествената ръка по своята ръка. Има духовна ръка в човека, не само физическа. Прекарай Божествената ръка и кажи: "Да дойде Божието благословение!" Прекарай и другата ръка и тогава стани. Изправи се и благодари на Бога. Стани на краката си и на ръката, която ти е дала, благодари. Целия ден ще бъдете радостни и весели. Защо ще бъдете скръбни пред лицето на Господа? Целия ден неразположени сте. Казвате: "Туй няма, онуй няма". Всичко имате. Слънцето изгряло за тебе, вятърът духа за тебе, цветята цъфтят за тебе, растенията растат за тебе. Тия същества очакват да си кажеш думата. А ти седиш и казваш: "Неразположен съм". Защо си неразположен? Защото искаш да станеш голям човек като Бога и да няма като тебе друг. Турците казват: "Олмаджак" – няма да бъде. Ти не знаеш какво искаш. Да станеш като Бога, значи да се натовариш с такъв тежък товар, че на пита ще станеш. Не искай това, туй е тежка работа за тебе. Туй, което Бог е дал за нас, е най-хубавото, а туй, което оставя за Себе Си, е най-тежкото. Като Бог искаме да бъдем. Много тежка работа има Бог. Само той може така да я носи. Силен е! Ние да бъдем доволни като деца на онова малкото, което ни е дал, и да се радваме, че има кой да носи нашата тежест. Казва: "Възложете товара си на Господа". Скръбен си, възложи товара на Господа. Сиромах си, възложи товара си на Господа. Болен си, възложи товара на Господа. Ама как? Не връзвайте болестта за себе си. Вие държите вашата болест свързана в обора като вол. Оставете я свободна, кажете ѝ: "Тук не може да те храня, ще идеш при Господа, Той е много добър". Болестта ще иде. И тя като иде, ще ти олекне на душата.

Туй, което ви казах, много ви натоварих, моля ви да се разтоварите – половината, което ви казах, да оставите. Даже една четвърт е достатъчна да задържите. Другото да го раздадете.

Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил

27-ма лекция от Учителя,

държана на 24.III.1943 г. сряда 5 ч. с.,
Изгрев.

1943_03_26 Зачитане
Лекция на Младежкия окултен клас

ЗАЧИТАНЕ

"Отче наш"
"Там далече"

Имате ли зададена тема? – Нямаме.

Пишете върху: Най-малкото и най-голямото добро. Дали можете да намерите най-малкото и най-голямото добро? Най-малкото добро, че по-малко от него да няма и най-голямото добро, че по-голямо от него да няма. Като пишете идната седмица, да видим, най-малкото добро и най-голямото.

Ако ви попита някой, защо човек има две очи, две уши и една уста? Но човек има две уста: едната е отвън, а (другата) вътре, в гърлото има два отвора, скрита е. Там един канал отива за стомаха, а другия за дробовете, само че каналът отвън е един. Едни хора мязат на тези канали. Отвън казват: "Разчитай на мен"; като влизаш вътре, раздвояват се. Две мнения имат за тебе. Можете ли да кажете защо детето, като се ражда, не може да ходи, години му взема, докато се научи да ходи. Знаете ли коя е причината? – Старостта. Туй дете не може да ходи, понеже старият е натрупал толкоз неща, че на туй дете му взема една година, докато се разтовари. Всяка година хвърля нещо от гърба си. Туй, непотребното хвърля. Като изхвърли всичкия багаж на старият, казва: Слава Богу, освободих се от старите идеи. Вие всичките грешите все от старите идеи. Например, хората търсят свободата. Как ще намериш свободата? Бият се хората за свобода. Как се добива свободата? Казва някой, че е свободен. Предположение е, че си свободен. Човек не трябва да търси своята свобода, той е свободен, но той предполага, че не е свободен, иска да се освободи. Там е заблуждението. След като човек е роден, той е свободен. Веднъж дошъл на земята, родил се е, какво ще иска свобода. Баща му е свободен, майка му е свободна, той търси свобода, търси своето благо. Баща му живее добре, майка му живее добре, а той счита, че е ограничаван в дома, казва: Искам да бъда свободен от баща си и от майка си. Мисли, че баща му го ограничава, майка му го ограничава. Неразбиране има на законите. Ако един клон на едно дърво поиска да бъде свободен, иска да се отдели от дървото, може да се отдели от дървото и да стане свободен. Някой път може да отделите едно клонче от едно дърво, да го турите в едно шише с вода и то да стане дърво. Като се отдели едно клонче от

голямото дърво, какво ще спечели? Свободата има свой произход. Свободата е един вътрешен процес. Той е обоснован върху три неща. Човек, който не обича истината, той не може да бъде свободен. Свободата произтича от истината. Но и човек, който няма знание, и той не може да бъде свободен. Знанието произтича от мъдростта. Човек, който иска да бъде свободен, трябва да има живот, мъртвият не може да бъде свободен. Свободни са живите хора, мъртвите не са свободни. Като умре някой, той /не/ е свободен. Ще го задигнат да го носят и погребват някъде. Според мене, като умре някой, трябва да го бият.

Аз съм привеждал този пример: Един работник служил на един богат човек 10 години и най-после, господарят му го изпъжда и не му дава пет пари. Този работник казва: Аз ще те науча. Намислил той да бие господаря си, но господарят – здравеняк. Намислил, когато някой път е вързан, тогава да го бие. Имало закон тогава, че когато умре някой, да оставят умрелия 24 часа и на другия ден да го заровят. Един ден работникът чул, че неговия господар умрял. Казва: Аз ще те набия. Отишъл на гробищата и като го ударил три пъти, умрелият скочил. Богатият ял нещо, спряло му се на гърлото и онзи, като го ударил, стиснал го, то изскочило навън. Казва му (господарят): Не ме бий, знаеш ли кой съм? – Зная. Ти защо не ми плати? – Много ти благодаря, че не ти платих, ако не ме беше бил, не щях да оживея. Благодарен съм, че не съм ти платил. Казвате: Ама да прости. Няма да простиш, но този, богатия, ако го биеш, да оживее. Казвам: Сега философията да разбирате. Трябва да знаем как да бием. Не е лесна работа да живееш. Умират хората. Казват: Трябва да се мре. Сега трябва да се разбере, как да се използва този живот разумно в света. Всичко в природата не умира, само тук, ние, хората на земята и животните, и растенията умираме. Има същества, които не умират. Мислите ли, че един богат човек като осиромашее, не е умрял? Умиране значи, че влизаш от едно състояние в друго. Здравият човек като изгуби здравето си, не може да работи. Някой казва, трябва да бъдем свободни. Човек може да бъде свободен, а пък може да изгуби своята свобода. Човек пари може да има, знание може да има и да не е свободен. Краката са парализирани, ръцете са парализирани, неговият ум е парализиран, сърцето е парализирано, не може да мисли. Казвам сега, трябва да турите основа на свободата. Малко по-другояче трябва да се разбира тази свобода. Човек се ражда със своята свобода и всеки един трябва да зачита свободата, която Бог е дал на човека. Тази идея трябва да турите – без свобода, човек не може да мисли.

Щом не можеш да мислиш, не си свободен. Трябва да се научиш да мислиш. Щом не можеш да обичаш, ти не си свободен. Щом не можеш да правиш добро и зло в света, ти не си свободен. Казват: Светът само с добро

няма да се оправи. Представете си някой човек, излезе му една голяма фуска цирей. Казваме: Само с добро, не трябва да правим зло. Тогава тази фуска ще мажем с мехлем, тя не си отива. Циреят стои, мъчи човека. Дойде злото, казва: Какво ще го мажете с мехлем, я ножа. Разрежат цирея и човекът оздравее. Злото може да освободи човека от всичките циреи, всичките препятствия в света злото отмахва. Когато се гради една къща, злото ще иде с чука; когато се гради една къща, дървета се секат, трева се изкоренява. Без злото ще кажем, че дърветата трябва да седят на мястото си, тревата да си седи на мястото, това да не бутаме, онова да не бутаме. Но можем да идем до другата крайност и да кажем: Доброто е непотребно. Злото седи в това, да цъфне един цвят. Злото го кара да цъфти. Един плод, за да узрее, доброто го кара. Ако в света съществува само злото, тогава ще имаме само цветове и никакви плодове няма да имаме. След като цъфне и завърже, за да узрее този плод в природата, е така: доброто трябва да дойде и да накара този плод да узрее. Злото не може да го накара да узрее. Доброто пък не може да го накара да цъфне. Пъпката е затворена, няма свобода. Сега, да имате една представа в себе си. Вие не вземайте това, което хората мислят. Този нямал свобода, онзи нямал свобода. Най-първо, това е лъжа. Свободата съществува. Кажи на човека: Слушай, ти си свободен. Не вярвай в тази лъжа, че не си свободен. Повярвай, че си свободен и ще се освободиш. Хубавата вода нали е свободна. Щом дойде студът, вкочани я, и тя казва: Не съм свободна. Казвам ѝ: Не бой се, след 3 месеца ще бъдеш свободна. – Кога? – Ще видиш. Дойде слънцето, нагрее тази вода, стопи се, потече. Казвам: Онова, което освобождава вътре човека, то е Божественото в нас. Божественото е, което кара хората да бъдат свободни. Както и да мислите вие, Божественото е, което освободи хората. Туй, Божественото, трябва да се приложи. Не само да вярваш. Ако не се прилага тази вяра, нищо не струва, нищо не се постига. Първото нещо: казвам, че хората вярват в много лъжи. Казва някой: Аз съм сиромах човек. Не е вярно. – Аз съм болен човек. Че е болен, болен е, но не е вярно. – Болен съм се родил. Не е вярно. – Аз всичко мога да направя. Не е вярно. В даден случай, в даден момент, човек едно нещо може да направи; като лекар – разрежеш цирея и човекът оздравее, умен си. Ако този човек, след като разрежеш цирея, не оздравее, ти не си вложил доброто. Циреят, който дошъл на ръката на човека, злото царува там.

Следователно, злото лекува. Двама души като се бият, те са силни. Двама лоши хора се борят. Не се борят един силен и един слаб човек. Зло със зло се бори в света. Двама силни хора се хванали, борят се, кой е по-силен. Някой път и двамата излизат еднакво силни, тогава си хващат ръцете. Някой път единият капитулира. Все таки, един ще излезе по-силен. Ако един е по-силен, какво ще се разреши в света? Този юнак завали 10 души пияници. Силният човек не ходи в кръчмата да пие винце. Напива се този юнак и след като се напие, мисли, че е юнак. И след като се напие, изгуби

своята сила. Та казвам: Не е позволено на човека да пие нещо, което Бог не е създал. Да пие хубавата вода, то е най-хубавото вино в света. Божествените неща винаги носят сила в човека. Щом се наядеш и тази храна не носи сила, остави я. Щом се наядеш и тази храна ти дава сила, приеми тази храна. Този закон ще го приложите. Всяка една мисъл, всяко чувство и всяка една постъпка, която не донася микроскопическо добро или сила вътре (........). Сега да допуснем, че един слаб човек иска да даде урок на един силен. Как ще го даде?

Едно време минавал един силен, умен човек. Една пчела се оплела в мрежата на един паяк, че помолила човека: Освободи ме от тая паяжина, много ще ти благодаря, един ден и аз ще ти услужа. – Хайде, казва, да й помогна. Скъсал мрежата на паяка, освободил пчелата. Тази пчела постоянно се върти (наблизо). Имало една голяма опасност, тамън един негов неприятел се готвел да го стреля и пчелата го жилнала в окото. Тя го жилнала и го освободила.

Казвам: Не жалете лошите навици във вас. Всеки лош навик вие го гладите с мехлем. Пипате го полекичка, мислите, че той ще се облагороди. Нож за лошите навици. За лошите мисли, за лошите желания – нож, не ги дръжте. Няма да ги туриш на кревата, да ги покриеш с юрган и да мислиш, че нещо ще стане от тях. Нищо няма да стане. Искам да имате ясна представа за света, за живота. Доброто, което е вложено във вас и злото, което е вложено, турете ги на работа. Как ще ги туриш на работа? Вървиш бос на разходка, влиза един трън в крака ти, какво ще правиш? Дошъл на гости трънът. Ще седнеш да го извадиш с губерката. На този трън не му е мястото там, ще го извадиш. Всяко нещо, което те безпокои, извади го вън от себе си. Безпокои те една лоша мисъл, извади я навън. Безпокои те едно лошо чувство, една лоша постъпка, извади ги навън. Човек трябва да бъде свободен. Казвате: Да има някой да ми помогне. Слънцето всеки ден ни помага. Въздухът ни помага, водата ни помага, хлябът ни помага. Четири неща има, които на нас ни помагат. Слънцето ни помага, светлината, която иде, ни помага, имаме известна нужда, дойде водата, утоли жаждата ни, иначе ще умрем. Хлябът ни помага и въздухът ни помага. Четирима в света са, които ни помагат. Ако ние ги слушаме, ще бъдем добре. Ако слушаме светлината, тя е най-разумното. Ако слушаме въздуха, то е най-енергичното в света, което работи. Ако слушаме водата, туй е мекото, подвижното. Ако слушаме хляба, който показва туй, плътното. Ние търсим нашето благо извън хляба; ние търсим нашето благо извън водата; ние търсим нашето благо извън въздуха; извън светлината. Какво е благото извън светлината? Тази сутрин нали беше развален ключа, нямаше светлина. Кой го поправи? В какво седеше погрешката? Знаете ли, колко такива ключове има развалени? Развален е

ключът на неговата мисъл. Всичкото туй трябва да се поправи.

Дръжте в ума си следното: Човек трябва да зачита своята свобода. Туй трябва да го тури за принцип. В света няма по-високо от това, да почита свободата. Да почита своята свобода и (свободата) на другите. Да почиташ някого, това е Божествено. Всеки иска да бъде почитан. Да почиташ, е Божествено и да те почитат, е Божествено. Минаваш покрай едно дърво, да го зачиташ, почит да дадеш навсякъде. На всички неща Бог е дал почит. Ще зачиташ някой камък, турен някъде. В природата всяко нещо е на своето място, а ние виждаме, че нещата не са на място. Ако вземеш един камък, не го хвърляй, но вземи го и го тури на друго място.

Целият свят сега е създаден разумно, много хора искат да оправят света. Те себе си не могат да оправят, света ще оправят. Какви закони ще турите? Никакви закони. Най-първо иде някой от вас и е недоволен. Които носят женска форма, казват: Да сме мъже. Хубаво, нали най-първо Господ създаде мъжа. Казва: Не ти трябва никаква жена в Рая. Тя като дойде, ще развали всичко. Като седя в Рая, Адам казва: Всичко хубаво си направил, много умно, но туй, дето не ми даваш жена, не ми харесва. Сам съм. Недоволен е. Какво ще прави? Вторият човек, който дойде в света, беше жената. Значи, първото дете беше момче. Адам беше първият роден брат. Родителите му не бяха на Земята. Той беше пратен в Рая, но баща му и майка му ги нямаше. Бог не живееше там в този смисъл. Той го посещава от друго място и Той му донесе едно сестриче и Адам казва: "Плът от плътта ми, кост от костта ми." Хората нямат разбиране, какво нещо е човекът. Адам трябваше да мисли. Какъв беше занаятът на Адама и на неговата сестра? Ева трябваше да учи предмета, как да обича. Адам се занимаваше със зоология, а Ева с ботаника. Тя като ходи из Рая, намери, че от всичките дървета може да се яде, а само едно дърво имало, от което било забранено да се яде. Тя искаше да прави изследвания, да знае причината, защо от туй дърво да не може да се яде. Някой човърка бомба. Не човъркай тази бомба, тя носи смърт. В нея има събрани изубхливи вещества и като бърка човек, тя избухва. Природата има доста бомби. Ние минаваме в една област във вселената, гдето, като минава Земята през пространството, много пъти е обстрелвана. Тия метеори, които падат, ако тия снаряди биха улучили Земята, нищо не би останало от нея. За да се избави от тия снаряди, които постоянно се хвърлят в пространството, природата е облякла Земята във въздуха, една по-гъста материя, че тия снаряди като минават, изгарят. Ако Земята беше без въздух, без атмосфера, тия снаряди биха ѝ причинили пакост. Атмосферата е като дреха, която пази Земята от ония дребни снаряди, които постояно пътуват през пространството. Ако вие не сте облечени с една мисъл, да има нещо, което да ви обвива, ако вашият ум няма една атмосфера, ако вашето сърце

няма една атмосфера и ако вашата душа няма една атмосфера, вие сте изложени на голяма опасност.

Сега ще ви приведа законът какъв е. Ти минаваш и не се харесваш. Този човек ти изпрати една лоша мисъл. Тази мисъл се върти около тебе. Минаваш, някой човек е неразположен, изпрати ти лошо чувство. Туй чувство се върти около тебе. Най-после някой ти направи някоя лоша постъпка. Трябва да имаш средство, с което да се браниш. Първото нещо е, че човек трябва да мисли. Не се намираме в един свят, дето всичко е в ред и порядък, но в един свят, дето воюват. В природата всичко е във война засега. Погледнете, всичките животни се изтребват, една вечна борба има, няма още ред и порядък. Години ще минат, векове ще минат, докато се организира светът. Някой път в стомаха ти влезе нещо, заболи те, някой път в главата ти влезе нещо, заболи те главата. Когато казваме да се вярва в Бога, то не е само да се носи формално една вяра. Когато казваме да вярваш във въздуха, този въздух постоянно трябва да се приема и да се изпраща навън. Онова, което носи благото, да остане част от него в тебе. Не само да вярваш в светлината, но тази светлина трябва да я приемеш и да приемеш част от туй благо, което тя носи, и то да остане в тебе. Водата, която приемаш, и тя да остане в тебе. Хлябът, който приемаш, и той да остави нещо в тебе. Тия са блага, които трябва да оставят в тебе. Същевременно, ти, след като пиеш водата, и тя, като минава през човека, придобива нещо. Водата, която дошла под действието на човешкия ум, под действието на човешкото сърце, под действието на човешката душа и дух, тя ще придобие. Трябва да й се плати нещо. Вие казвате, че тя се е замърсила. Туй замърсяване е за нас. А за нея туй замърсяване е едно благо.

Ще ви приведа един пример, ние как разбираме: Един ученик, в древността, се разсърдил на учителя си. (Ученикът) бил много як. Взел три големи камъка и ги турил на вратата, че да не може да излезе учителят. Учителят излязъл през прозореца навън, извадил тия камъни и от тях направил три стъпала и писал на стъпалата: "От почетния ученик, който помисли за благото на учителя си, да има стъпала. Тури три стъпала, да влиза вкъщи". Ако някой ви тури три камъка на вратата ви, какво ще правите? Ще ходите да го дадете под съд. Кой се е осмелил да тури тия камъни? Ако някой би ви оставил три торби със злато, хич няма да търсите, кой ги е оставил. Ако е злато, ще вземете тия торби и ще ги скриете. Ако искате справедливо да постъпите, ще кажете: Тези пари не са мои. Сега, ако оставите някому три торби със злато, мислите ли, че ще пита, кой ги е оставил? Ако оставите някъде три самуна, при сегашната купонна система, ще пита ли някой, кой ги е оставил? Ако оставите три умрели овци, които миришат, ще кажете: Кой оставил тия мъртви овци?

Та казвам: Както благодарите за хубавите работи, благодарете и за лошите. От умрелите овци какво ще направите? Донесъл някой три умрели овци. Съживете ги, пратете ги да живеят. Още дълго време ще мине, докато хората се научат да мислят правилно, да чувстват правилно и да действат правилно. Като ученици, вие най-първо трябва да се научите, да си давате почитание един на друг. Зачитай правото на един човек. Музикант е, художник е, зачитай го, здрав човек е, зачитай го. Всичко, каквото има, зачитай – хубавите работи в света са от Бога, лошите неща са от хората. Човешкото е една опаковка. Онова, от което може да се ползваме, е Божественото. Божественото е за всички еднакво дадено.

Всеки трябва да се ползва от него. От Божественото никой не трябва да те лиши. От човешкото може да те лиши, но от Божественото не позволявай да те лишат. Че някой ти взел парите, то е човешка работа. Човек ги взел, ти скърбиш. Но да те лишат от очите, да те лишат от ушите, не позволявай. Не позволявай да ти затворят очите, не позволявай да ти затворят ушите. Когато човек започне да чувства тъй, както трябва, ушите му се отварят. Когато не може да мисли добре, неговият ум е затворен. Като мисли правилно човек, очите са отворени. Хората ослепяват от неправилна мисъл. Често хората оглушават от неправилно чувстване. Очите са тясно свързани с човешката мисъл. Ако умът е светъл, за да се поправят очите, трябва да се мисли. – Много хубаво, хармонично. Хубавата мисъл предава нещо хубаво на тялото. Целият живот трябва да бъде един процес на най-хубави мисли и туй чувстване не трябва да бъде само негово, но общо достояние на всички. Човешкият живот трябва да бъде като един извор. След като се полее, ще пусне тази вода да тече, да образува една река чак до морето. И така реките съществуват, ще се ползвате от благото. Да кажем, някой път имате болка в стомаха. Как ще се освободите? Всеки един от вас трябва да мисли. В живота е вярно само туй, което е проверено. За хляба е вярно не онова, което се пише, но онова, което е проверено. За водата е вярно онова, което аз съм проверил. За въздуха е вярно онова, което аз съм проверил. И за светлината е вярно онова, което аз съм проверил, не онова, което разправят учените хора, но онова, което очите ни проверяват. Дотолкоз, доколкото може да се ползвам от светлината, туй съм проверил, то е благото. От въздуха толкоз, доколкото съм проверил, туй е благо. От какво е съставен въздухът? Това е второстепенно. Онова, от което може да се ползвам, от водата, доколкото може да се ползвам, е вярно. И за хляба е същото. Всяко нещо дотолкоз е полезно за вас, доколкото вие можете да се ползвате от него. Най-първо ползвайте се от вашия ум, ползвайте се от вашия дух, ползвайте се от вашето тяло. Отдавайте право на вашата ръка. Ти изнасилваш ръката си, дай свобода, недей изнасилвай. Дръж я свободно. Някой път ти се прекъснат краката.

Не постъпваш разумно. Отдай свобода на краката си, отдай свобода на стомаха си, не го натоварвай с излишно ядене. Дайте свобода на вашите гърди. Някой път не им давате достатъчно храна. Не дишате дълбоко. Хората умират от глад, не ядат хубаво. Хората умират, че не дишат хубаво. Казвам: Дишайте дълбоко, давайте достатъчно храна на дробовете си. Някой път човек умира. Ако не мислиш, умът ще започне да линее. Ако на сърцето не даваш достатъчно свобода, то започва да линее. Достатъчно храна трябва да се дава на човешкия ум, достатъчно храна трябва да се дава на човешкото сърце, достатъчно храна трябва да се дава на човешката душа и тяло. Те са разсъждения, върху които трябва да работите. Като ви срещне някой, да види, че вие сте от новите хора. Върви човек изправен, да има нещо изправено във вас. Човешкият ум е, който изправя човека. Човешкото сърце го прави смел. А човешката душа е, която го прави енергичен. Човешкият дух го прави мощен.

Най-важните работи са: плътност, мощност, красота и разумност. Те са основни неща. Плътни трябва да бъдем. Плътни, мощни, красиви и разумни. Плътност на физическото поле, в духовния свят – мощност, а в Божествения свят – красота. Онзи свят, който оживява всичко в себе си, той е разумният свят. Да бъдете плътни, да бъдете мощни, да бъдете красиви и да бъдете разумни, това е смисълът на живота. Ще кажете: Не трябва да бъдем доволни от тази форма, която имаме. Ако един кон е доволен от своята форма, той кон ще си остане. Какво са добили конете? Благодарение на конете ние имаме един подарък. Задните крака на коня станаха ръце на човека. От задните крака на коня човек си направи ръце.

Конят знае само да рита, а от туй ритане човек се научи да пише, да рисува. Ръцете са направени тъй, както са направени задните крака на коня. Предните крака на коня са краката на човека. Защото Господ така искал, това е неразбиране. В английски има една дума, "уор шип" – да се поклониш на Господа. Но ако разчлениш тази дума, "уор" значи война, "шип" значи кораб. Военен кораб го направили в служене на Бога. Да се биеш и да туриш нещата в параход, то е поклонение на Бога. Значи, туря второто значение. В думата "уор шип" първата дума е много материалистична. В български е по-добре – "Богослужение". Да почиташ хората, това е служене на Бога. Човек, който не почита хората, не може да бъде религиозен. Човек, който не воюва за свободата на хората, не може да бъде религиозен. Да почиташ хората за тяхната свобода. Ако ти не може да почиташ знанието, мъдростта, ти не си набожен. Да почиташ себе си и хората, това е Божествено. Казва: Аз искам да го почитам. Никога не се отказвай да почиташ, то е Божествено нещо. Туй, което не почиташ, тури го навън. Туй, което почиташ, дръж го вътре. Сега вашата погрешка е в туй. Вие казвате: Здрав бях, изгубих здравето. Умен бях, паметта ми

отслабна. Това отслабнало, онова отслабнало. Най-после остарявате, чакате да умрете, да идете в оня свят. В оня свят без любов не се отива. Ако не можеш да любиш в оня свят, кракът ти не може да стъпи. Ако ти нямаш мъдрост, кракът ти в оня свят не може да стъпи. Ако Истината не е в тебе, кракът ти в оня свят не може да стъпи. Ще се научиш да служиш на Любовта, Мъдростта и Истината. В оня свят може да отидеш. Ако не можеш да служиш, кракът ти не може да стъпи там. В оня свят да идеш, трябва да имаш живот, трябва да имаш знание, трябва да имаш свобода, трябва да имаш движение, трябва да имаш учение, трябва да имаш работа. Тия неща трябва да седят в ума ти. Без любов не се отива в оня свят. След като се научиш да любиш, може да идеш в оня свят.

Всеки един човек, който люби, за него оня свят е отворен. Тъй седи законът. Сега ще кажете: Този е от нашите. Аз казвам: Всеки, който люби, е от нашите. Всеки, който не люби, не е от нашите. Всеки, който люби, има живот. Там, гдето има живот, има работа. Там, гдето има работа, има благо. Там, гдето няма любов, там, гдето няма свобода, гдето няма светлина, се раждат много несгоди. Този закон, най-първо, ще го пренесете вътре във вас. Ако има нещо, което да ви смущава, да се освободите.

Според мене, най-първо ще трябва да се научи човек, да обича Бога, Онзи, Който ни е създал. Ако Него не може да обичаме и всички неща, които Той е създал, не може да се ползваме. Него трябва да обичаме. Човек не се учи да обича Бога. Всички обичаме, (а) казваме "Къде е Господ?". После, ако не се научим да обичаме слънцето, което ни праща светлина, а обичаме тия лампички, плодовете не зреят на тия лампи. Плодовете зреят на онази светлина, която изпраща слънцето, животът иде от Бога. Трябва да идем там, отгдето иде. Всичките хора трябва да се научат да обичат в този смисъл, не само да се изповядват, че вярват в Бога. Човек, който не може да люби, не вярва. Най-първо иде любовта, после вярата. На второ място е вярата, а после иде надеждата. Надеждата е свързана с физическия свят, Вярата – с духовния, а Любовта – с Божествения свят. И тия, трите неща, представят един Божествен свят. Земята е физическата страна на Божествения свят. Духовният свят е съдържанието на Божествения свят, а самият Божествен свят е смисълът.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

23. Лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя
на 26.III.1943г., Петък – 5 ч. с.,

София – Изгрев

1943_03_28 Два пъти родени
утринно слово

ДВА ПЪТИ РОДЕНИ

„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитва на Царството“
„Мисли, право мисли“
Ще прочета трета глава от евангелието на Йоана.
„Духът Божи“
Да имаме едно размишление.
„В начало бе Словото“

Тази глава е четена много пъти, и вие сте я чели. Ако човек идва на земята, каква е неговата цел? Когато човек постъпва в едно училище, да кажем, учи се да свири, пък не може да свири на свят, или постъпва в рисувална академия, не знае да рисува, или изучава ораторството, и не знае как да говори, или изучава филология, и не разбира, няма дарби, най-после, ако яде човек, ако гледа, ако слуша, той трябва да знае какво е придобил чрез очите, чрез ушите, чрез устата, чрез ръцете, чрез краката, чрез стомаха, чрез дробовете си. Ако вашият стомах е развален, и вие ядете, какво ще се ползвате? Първото нещо, стомахът на човека трябва да бъде здрав, за да свърши една работа. Защото и стомахът се учи. Те са на училище. Дробовете, и те се учат. Мозъкът, и той се учи. Краката и ръцете се учат. Човек едновременно се учи и преподава.

Сега, представете си, че обичате да се занимавате с хорски работи. Има хорски работи, които са много приятни. Слушаш, някой пее. Хубаво е да го слушаш. Говори някой много хубаво. Слушаш го. Но говори врели-неврели, карат се двама души, турят си какви не епитети. Ти, като ги слушаш, започваш да разказваш как са се поздравлявали, повтаряш речите кой какво казал. Сегашните съдии, когато някой напсувал някого, съдията ще пита: „Ти как каза?“ И той ще каже точно как е казал. Мисля, че за в бъдеще трябва да има един микрофон и когато се псува, да се запише на микрофона. Когато искат да знаят кой какво е казал, ще турят плочата да се върти, та хората да се освободят, да не си цапат умовете. За в бъдеще, когато двама души се псуват, ще има микрофон, плоча и плочата ще свидетелства как са се псували, кой какво казал. Та човек да не повтаря.

Животът изисква ученици, и то много добри ученици. Всеки баща очаква

ли обикновен син, да си харчи парите по него? Той чака одарен син. Ако е талантлив, даровит, радва се бащата. Казвам, сега ние трябва да изправим една погрешка. Християните от 2000 години правиха една погрешка и сегашния век изкупуват греховете. Евреите не искаха да стават проповедници. Казваха: „Нас не ни трябва да проповядваме, но да си осигурим работите като народ.“ Кой ще ходи да проповядва за несретни работи? Този човек, като разправя, кой знае, я му говорил Господ, я не.

Християните като приеха християнството, католическата църква разбра, че трябва да гони хората. Да гони онези, които не вярват, както те вярваха. Създадоха инквизицията и опърлиха много свят. Дойдоха англосаксонците. Те казват: „Ние не искаме да пърлим хората. Господ ги е повикал, това е тяхна работа. Ние не искаме инквизиция. Но нас ни дай парици, ние ще проповядваме. Плати ни.“ Казва Господ: „Идете. Колкото пари искате, ще ви платим.“ По-хубаво с пари, отколкото другото: който не вярва, да ходи в огъня. Парите не може да оправят света. Тогава дойдоха избрани хора, на които много се плаща, за да говорят. Много хубаво говори, но трябва да му се плати. Всичките хора набраха много пари, да им се говори много. Значи бакалска работа стана. Идеш на бакалина, платиш много пари, ще ти даде хубава стока. Платиш малко, по-лоша стока. Християнството започна да проповядва според парите. В Америка, когато викат някой проповедник да каже хубава беседа, ще му платят 50–100 долара. Знаете колко са сто долара? Десет долара, ако вземете, ако са хиляда лева, сто долара са десет хиляди лева. За една беседа вие трябва да платите таман десет хиляди лева. Представете си, че аз по две беседи държа. Два пъти по десет хиляди лева – двайсет хиляди лева. Как мислите изгревчани да ги платят? Като излезете, ще говорите и ще кажете: „Оскуба ни двайсет хиляди лева, какво научихме?“ Тогава ще учите много добре. Ако плащате, ще учите.

Тия методи са хубави, но не са методи на любовта. Какво ще говори един човек, който не обича истината? Ако човек няма любов за музика, ще свири нещо, ще пее, но още като чуеш, разбираш, че без любов пее. Свири някой цигулар, няма любов, нищо не излиза. Цигулката не върви. Някой свири на пианото, не върви. Суха е, нищо не излиза – като някой пън, бият кожата, дига шум. Ние трябва да се позамислим. Вие казвате: „Да се свърши войната.“ Тази война е от миналото, тя ще се свърши. Тя, войната, ще се свърши. Но ние как ще свършим живота? И между нас има война. И в нас има война – между ума и сърцето. Между сърцето и душата има вътрешен спор. Един ден си разположен, другия ден не си разположен, съмнения, подозрения. Искаш да правиш добро, и най-после казваш: „И с добро не става.“ Искаш със сила. И със сила не става. Онзи, който ти е направил зло, е по-силен от тебе. Ти речеш да го биеш, удариш един

шамар, той ти удари два. Ти го удариш дваж, той те удари пет пъти.

Ние, съвременните хора, трябва да мязаме на хубави цветя. Като цветя трябва да имате ухание. Като те посадят в земята, то е мъчението. Да израстеш из земята, значи победил си мъчението. Да цъфнеш, то е труд, да завържеш, това е работа. Ще започнете с мъчението в земята. Ще пуснеш корени, ще израстеш навън, това е труд. Работата, която увенчава, това е плодът. Бъдещият живот ще бъде пак на земята. В Притчите има едно място, където се казва: „Вселих се в Неговата обетована земя и наслаждението ми беше с човешките синове." Обетованата земя къде е? Казвате: „Къде е онзи свят?" Онзи свят е тук. Слепи сте, не го виждате. Гледате нагоре някъде. Има милионна част от микрона – милимикрон. Има още по-малки частички. Има хиксове, още по-дребни. Един протон е един милион пъти по-малък от милиметъра. Какво знаем ние за протона, за електрона? Нищо не знаем. Те са разни хипотези. Или какво знаем за злото или за лошите мисли? Минават през ума ти и къде отиват? Не знаеш. Имаш едно неразположение, не знаеш откъде иде. Във всеки един човек трябва да станат два процеса.

Най-първо, трябва да се родиш по плът. А след туй трябва да се родиш по Дух. Роденото по плът върви по закона на индуското учение за кармата. Този въпрос и досега седи неразрешен. Поддържате, че човек трябва да се въплъти втори път. Като се родиш по плът, после трябва да се родиш и по Дух. Единият процес е несъзнателен. Баща ти и майка ти знаят, че се раждаш, а ти не помниш. При другия процес ти сам ще знаеш, че си се родил от вода и Дух. Та казвам, ако човек в този живот не се роди два пъти, пак ще действа колелото на кармата, тя се увеличава. Втория път, ако не се роди по Дух, не го чака добро, върви в низходяща степен. Ако се роди по Дух, върви във възходяща степен. Втория път, като се родиш по плът, пак трябва да се родиш по Дух. Третия, като се родиш по плът, пак трябва да се родиш по Дух. Вие питате защо е така. Защото не може да бъде другояче. Вие може да кажете, че човек трябва да яде. Да яде, но как? Като яде, да е недоволен? Не. Да яде, че да е доволен. Да има едно приятно чувство, да се радва. След като си ял, увиваш се, заболял те коремът. Туй ядене не струва. По плът ядене, то е коремоболие. Що е раждане по плът? Коремоболие. Що е раждане по Дух? Ще се радваш. Казваш: „Искам така да ям." Ако те заболи корем, то е ядене по плът. Ако не те боли корем, по Дух е яденето. Всякога, когато ядеш зле, е по плът. А когато ядеш добре, е по Дух. Ясна да бъде идеята ви.

Пита Го Никодим и Христос му казва: „Ти си учител Израилев, тия работи не ги ли знаеш?" За да родиш, ти трябва да се смалиш. Когато минаваш през голяма врата, няма какво да се смаляваш. Да допуснем, че отиваш в

един двор с каруца или с автомобил, а вратата е много малка. Ще оставиш автомобила и ще влезеш сам през вратата. Не може да влезеш с автомобила вътре. По плът роден значи с автомобила си влязъл в двора, а по Дух роден значи вратата е много малка, тесен е пътят. Следователно, щом дойде твоят автомобил, и шофьорът отвън ще остане, и ти ще излезеш из автомобила, ще влезеш в тази врата и ще идеш на гости там, дето те викат.

Сега вашето разбиране какво е? Вие, като влезете в онзи свят, викате другите хора. Вие още сами не сте влезли, а викате другите да дойдат там. Някой път говоря, и вие казвате: „Елате да слушате." Онзи, който слуша, казва: „Я е вярно, я не. Такива работи всеки ги казва." Щом слушаш Божественото Слово, ако не се запалиш от него, ти не го разбираш. Когато слушаш едно Божие Слово, ако сърцето ти не гори, когато слушаш едно Божие Слово, ако умът ти не свети, когато се говори Словото Божие, ако душата не проявява своята сила – не разбираш Словото Божие. Вие казвате: „В наши времена да е говорил Христос." Ако беше във вашите времена, мислите ли, че ще Го разберете по-добре? Ще ви каже Христос: „Напусни жена си, ти не може да живееш с нея. Напусни я, да си намери друг, да си живее с него, и ти да проповядваш." Казваш: „Как ще я напусна?" Ти си търговец, Христос ти казва: „Раздай всичко и иди да проповядваш." Казваш: „Как ще раздам, деца имам?" Ние всички искаме лекия живот. Аз толкоз години гледам, и това не ми харесва. Аз не виждам герои.

Аз може да ви кажа, че главата ми е побеляла да ме питат: „Ще може ли да живея с него?" Казвам: „Може да живееш добре." „Да се оженя ли?" „Ожени се." Дойде после, оплаква се, че не живее добре. Сега ще се научите да живеете добре. Понеже тебе баща ти и майка ти те родиха с любов, ти остана недоволен от баща си и майка си, ожени се и сега твоят възлюблен ти дава първите уроци. Какво искаш ти от него? Най-първо, ти си се приближил много близо до него. Тя казва: „Той ме бие." Много близо си дошла. Ако беше на един километър, щеше ли да те бие? Ако ти беше на сто метра, не щеше да те бие. Дошла си наблизо, дотегнала си на човека, има бой.

Като се ожени човек, колко време трябва да бъде близо при възлюбления? Фокус има. Искаш да фотографираш някого, няма да останеш до самия него, но на пет–десет метра ще го фотографираш. Няма да отидеш и много далеч. Когато хората се залюбят, хванат се ръце за ръце, прегърнат се. Аз казвам: скоро ще се бият. Виждам, пияните хора, щом се напият, хванат се под ръка, прегърнат се. Мен не ме радва туй прегръщане на пияните. „Ама, казвате, близост." Близостта – на човешкия ум. Ако имаш хубава

мисъл за един човек, ти си наблизо. Ако имаш хубаво чувство за един човек, ти си наблизо. Ако не мисля добре заради вас, не съм близък. Ако вие не мислите добре за мене, не сте ми близки. Ако не мислим добре за Бога, не сме близки до Него. Ние искаме да Го видим. Не е въпросът за виждане. Във виждането има вътрешно знание.

Сега в какво седят вашите погрешки? Сега аз се радвам, аз печеля много в този живот. Като не ме слушат хората, придобих много. Виждам къде се крият погрешките в хората. Да кажем, идвали са да ми кажат: „Защо не му кажеш?“ Казвам: „Що ще му кажа?“ „Да не говори това.“ Казвам: „Кажете му вие.“ Не мислете, че ако вие на един човек кажете, че той ще ви послуша. Ако любовно не ви слуша и вие любовно ако не го слушате, всичко е напразно. Ако с любов не ви говоря, туй е напразно. Без любов светът не може да се спаси. Бог има любов към нас. И ако ние нямаме любов към Бога, спасението не може да дойде.

Христос казва: „Както Ме е Отец възлюбил, така и Аз ви възлюбих.“ Ако ние не можем да възлюбим другите хора, както Бог ни е възлюбил, не може да дойде спасение в света. Сега туй трябва лично да го турите. Някой път възразявате: „Нима другите хора живеят по-добре?“ Не е там въпросът. Аз поставям въпроса така: „Тия хора обичам ли ги тъй, както Бог ме обича?“ На себе си казвам туй. Както ме обичат, то е друг въпрос, това е тяхна работа. Но аз как ги обичам, понеже мярката е Бог. Бог ме е обикнал. Сега аз ви говоря като на ученици, проповядвам ви една лекция. Някой път има трудни работи. Много трудни работи има, които се учат. Да обичаш, това не е лесна работа. Съвременните ученици изучават любовта на шишетата. Гледам, някой носи един билник. Има любовта на билник. На един килограм, на два, на пет или десет килограма, едвам съм видял до двайсет и пет килограма, които носят. Казват: „Много тежко е.“ Никакви билници не носете. Любовта е едно обширно езеро, много голямо езеро, с най-чистата вода, с най-чистата енергия. Идете при езерото и вижте, имате достатъчно изобилие. Няма да питате дали аз ви обичам. Ако аз извадя от моето шише и ви дам, казвам, почерпих го. Ако сте при езерото, ще кажете ли, че сте почерпили някого? Няма да питате или да правите въпрос, че го обичате. Щом казвате, че го обичате, то – при шишето.

Петър казва: „Аз, Учителю, Те обичам.“ Христос казва: „Петре, твоята любов е от малко шише, три пъти ще се отречеш от твоето шише.“ „Как? Аз не се отричам.“ Човек, ако няма Божията любов, той всякога се отрича. Аз я наричам ограничена любов, не може да издържи на най-малкото изпитание. Веднага човек се съблазнява. Отиваш за Бога да работиш, и там ще пожертваш живота си. Както ти каже Бог, тъй ще живееш. И светът

иска самоотричане. Онези, които отиват на бойното поле, не умират ли? Какво добиват онези, които умират на бойното поле? Правят възпоменания, че той умрял за своето отечество. Онзи, който умира за Царството Божие, Христос казва: „Голяма радост става.“ Ти като умреш, ще те посрещнат светиите и ангелите, ще носиш новия живот. Казваш: „Той умря.“ Умря Лазар и отиде в лоното Авраамово. Посрещнаха го ангелите. Умря и богатият, посрещнаха го дяволите в ада, вътре засъхна гърлото му. Раят и адът са близо. Казва богатият: „Отче Аврааме, изпрати Лазара да ми понамаже гърлото.“ Казва: „Не може да дойде Лазар.“ Казвам, сега едно от двете – или като Лазара ще идете при Христа, или като богатия ще идете в ада. Вие ще кажете: „Ние сме от Неговото учение.“

Не уповавайте на тази фирма, на новото учение. Единственото нещо, на което аз разчитам, то е любовта. При Бога може да ида, ако Го обичам, всякога може да ида. Щом не Го обичам, далече съм, туй трябва да го знаете. Не си туряйте лъжливи работи. Любовта отпосле ще дойде? Не, без любов човек е далеч от Бога. Бог ни е възлюбил, и ние трябва да Го възлюбим. Ако ти не възприемеш светлината и не я изпратиш навън, ти си сляп. Тази светлина, като я възприемеш, ще я изпратиш навън. Отражение става. Изпратиш я навън, и виждаш света. Туй, което виждаме, то е рефлексията на светлината, която влиза в очите. Онзи, който няма тази рефлексия, е невежа. Казвате: „Светлината ще ни научи.“ Ако приемеш светлината с любов, ще прогледаш, ако не я приемеш с любов, въпросът е друг.

Та казвам, пречистете вашите възгледи. Без любов при Бога не се отива. Без любов знанието у човека не остава. Без любов животът не остава. Никаква добродетел без любов у човека не остава. Може да имаш нещо временно, но всичко ще изчезне. Ще останеш като богатия в ада. По какво се отличават богатият и Лазар? Богатият беше постоянно недоволен. Имаше ядене, пиене, веселие, да му свирят. Лазар имаше струпеи, седеше при вратата на богатия и беше доволен.

Кое е по-хубаво: да бъдеш болен и да бъдеш доволен или да бъдеш богат и да бъдеш недоволен? Кое е по-хубаво: да ядеш пищна храна и да те боли стомахът или да ядеш сухия хляб и да си здрав? Аз предпочитам сух хляб със здрав стомах, отколкото пищна храна с болен стомах. Когато боли стомахът, казват: „Развил му се пъпът.“ Щом му се развил пъпът, това е едно нездравословно състояние. Когато не е развит, то е здравословно. Когато му е развит пъпът, трябва да го разтриват. Най-добрата разтривка прави любовта. Ако любовта не разтрива вашето сърце, ако любовта не разтрива вашия ум и душа, нищо не се постига. Казвате: „Като идем в другия свят.“ Ако заминете в другия свят и не се отворят очите, що е оня

свят. Да влезете в общение със светиите. В този свят, казвате, прозрял ли е някой ясновидец, имате едно понятие за ясновидството. В този живот човек може да влезе и в общение със светиите. В този живот човек може да гледа оня свят и да бъде в общение с ангелите. Но любов трябва. Без любов не може да говоря с един ангел, с един светия. Но не такава любов, човешка. Съвременните хора, когато изучават тия дребните същества през микроскоп, трябва да има светлина, да ги озари и като гледа през микроскопа, ги вижда. Защо по същия начин и ние да не можем да видим онзи свят? Всички проповядват: „Като умрем." А аз казвам: сега, като живеем. Като умрем, ще видим точно туй, което сега виждаме, понеже човек като беше в рая, каза му Бог така: „В който ден ядеш, ще умреш." Господ каза на Адама: в който ден ядеш от забраненото дърво, ще влезеш в този живот, в който ние сме на земята. И като яде човек, веднага влезе. Ние поддържаме другото учение на земята, казваме: „В който ден ядеш от плода, като Бога ще станеш." Туй, което каза змията, стана ли? Ева стана ли като Бога? Адам стана ли като Бога? Изгубиха и туй, което имаха. Не се самоизмамвайте. Непременно трябва да се тури на първо място послушанието.

В какво седи послушанието? Без любов никой не може да види лицето Божие. Без любов никой не може да възприеме истината. Без любов никой не може да възприеме знанието. Без любов никой не може да възприеме истинския живот. Без любов никой не може да възприеме свободата. Без любов никой не може да възприеме работата. Бръкнеш в джоба, дойде един беден човек, дадеш нещо и казваш: „Направих добро." Не е добро. При даването пари огрешава се човек. Дам пет пари, дам един лев, този ме псува. Дадеш му един лев, той те гледа добре облечен, казва: „Дай ми пет лева." Не се учете да давате пари. С един лев, с пет лева работа не става. Хората на новото учение трябва да знаят, че парите са за една обмяна в света, но в новия живот не туряйте парите за развлечение в любовта. Не цапайте умовете си с пари. Не са лоши парите, но ако мислиш, че с пари може да направиш добро, ти се заблуждаваш. Ти като дадеш, да те не знаят. Бог, Който прави всичките добрини в света, прогласява ли? Той изпраща светлина, казва ли, че Той изпратил светлината? Като е създал света, казал ли е, че Той го е направил? Мълчи, но самите неща говорят за Бога как се проявява любовта.

Допуснете сега, че аз проповядвам, и вие не възприемате Словото, отлагате. Туй, което съм проповядвал, вие не сте го приели. Словото не сте приложили. Сега съм решил, всичко туй го вземам, и аз ще го приложа. Всичко, каквото съм проповядвал, аз ще го направя. Всичката работа, която вие трябваше да я свършите, аз ще я свърша. Няма да искам нищо, аз ще я свърша. И оттам насетне ще кажа: „Господи, аз им говорих, и аз ще

свърша всичките работи. Затуй Ти ги възпитавай, както Ти намериш за добре. Няма да се откажа, много добри хора са, ще кажа, но не можах да им проповядвам, аз ще ида да видя къде е моята погрешка.“ Вие ме питате дали ще ме видите в оня свят. Сега ме виждате. Без любов не може да ме видите. Ако имате любов, ще ме видите. Не трябва да се самоизмамвате по този начин. Временната любов оставете настрана, за света може да е важна, но любовта на Бога, която е основа на Божествения свят. Не мислете, че аз искам да ви съдя, не, казвам ви какво трябва да бъде моето отношение.

Вие казвате, че Христос беше много миролюбив. Мина покрай една смокиня, която нямаше плод, каза нещо лошо заради нея и тя изсъхна. Вие седите и гледате. Сега гонят евреите, но знаете ли, че и вас ще ви гонят? Можете ли да минете без гонение, ако не любите Бога? За всеки човек, който не люби Бога, естествено ще дойде гонението. Само любовта е път, по който може да се избавим от всичките нещастия, които идат в света. Християните много добре разбраха. Ония християни, които станаха мъченици, тръгнаха по пътя на духовното раждане и приеха страданието, за да се избавят от кармата. Те свършиха с кармата и влязоха в живота на любовта. Гледам, вие тук разбирате новото учение, да си уредите живота, да имате апартамент, автомобил, да имате хубава заплата, хубаво ядене. Не е лошо това. Другояче гледам на въпроса. Детето трябва да се роди здраво, умно и талантливо. А всичките други блага ще дойдат, те идат като последствие. Но ако това дете е бездарно, никакви блага няма да дойдат. Ако приемем Божествения живот и Божествения Дух, всички тия блага ще дойдат. Казано е там: „Няма нито един, който да е оставил баща си и майка си и който да не е приел стократно и за в бъдеще вечния живот.“ Значи любовта трябва да влезе. Не ви говоря насила, но казвам: „Законът на любовта е изпълнение на волята Божия.“ Насила се взема Царството Божие. Аз ви говоря, ако не се насилите, по този път в Царството Божие не може да влезете.

Вие мислите, че като ме слушате, това е всичкото. Приложение трябва. Не само вие, но и аз каквото ви говоря, трябва да го прилагам, аз сам се свързвам. Каквото аз говоря, засяга мене, най-първо. Вас засяга само веднъж, мене – два пъти. Всяко слово, което съм говорил, връзва ме. Ще ме питат: „Ти говори ли това? Ти изпълни ли го?“ Ако аз не изпълня всичко онова, което съм говорил, ако и вие, каквото сте ме слушали, не сте го изпълнили: вие имате една отговорност, аз имам две отговорности. Трета отговорност не приемам. Ако вие не изпълните, ще носите товара си. Искам да ви кажа закона: не се осланяйте да казвате „Нали ни обичаш“. Че ви обичам, това дава условие за спасение. Но любовта във вас трябва да влезе като подбудителна причина. Най-първо, да възприемете любовта, и от нея да излезе животът. Трябва да обикнете мъдростта, и от нея да дойде

знанието. Трябва да обикнете истината, и от нея да излезе свободата. Или казано: ако вие не възприемете Духа на Бога да работи вътре във вас – сега не казвам, че не сте го възприели, но ще дойде изпит, ще ви изпитат.

Една сестра иде при мен и ми казва: „Колчем съм дошла, имам най-доброто разположение. Ти, казва, ще ме понадялаш малко.“ Тя идва, и ми носи позлатени работи. Вземам, изтърквам позлатеното и виждам, че не са златни. Аз със позлатени работи не се лъжа. Някоя сестра носи кален предмет, виждам калта, но предметът е златен. Тази сестра уважавам повече, по-умна е. Носете кални работи, но златни, отколкото позлатени работи, и чисти. Ние не искаме позлатено християнство. Искаме кално християнство, но на което съдържанието да е златно. Трябва да разбираме. Казвате: „Новите хора.“ Оставете православната църква как вярва. Оставете и евангелистите да си вярват, както искат. Евангелистите вярват в парите, православните вярват в умрелите, а окултистите вярват в прераждането, че в следното прераждане всичко ще се оправи. Парите помагат, и умрелите помагат. Но онова, което свързва хората, то е Божествената любов. Тази любов трябва да дойде. Ние имаме любовта на хората, която е подействала да се родим по плът. Човешката любов е подействала, сега Божествената трябва да подейства да се родим. Представете си, че аз вече съм роден от Бога. Един човек, който е роден от Бога, той може да пее много хубаво. Един човек, който е роден от Бога, той може да рисува много хубаво. Един човек, който е роден от Бога, може да говори много хубаво. Един човек, който е роден от Бога, може много сладко да яде. Доволен е. В неговото лице има усмивка, няма задна мисъл. Ти сега се учиш да рисуваш, мислиш ли, че имаш любов? По плът си роден. Хората, които са родени по плът, те учат туй изкуство. По Дух, които са родени, те са гении. Още като се роди туй дете, трябва да му проповядват. Някой дух носи своето благо. Роденият по плът има свои дарби. Може душата му да е талантлива, но важното е роденият по Дух. Остава онова, онаследеното, богатство, което никой не може да му отнеме. Сега говоря за неща – трябва да се разбират. Ако смъртта нас може да ни лиши от всичките ни способности и живот, който имаме, той е временен живот. Онова, от което смъртта не може да ни лиши, то е Божественото. Любовта, която престава, е човешка. Любовта, която не престава, е Божествена.

Ако човек не се роди от Бога, гняв Божи остава. Който не е повярвал, понеже е писано в Евангелието, всеки човек, който не е роден от любовта втори път, гняв Божи остава върху него. Та сега единственото нещо, с което може да влезете в Царството Божие, то е любовта. Любовта е пътят, нищо друго. Няма друг път. Сега на вас толкоз са ви говорили и вие мислите по някой път, като умрете, да видите Христа. Не зная как вие вярвате на сенките. В България колкото са ми казвали, че са видели Христа, то е сянка.

Вярват в един Христос на сенки. Казва Христос: „Ако думите Ми пребъдат във вас и ако вие пребъдете в Мен – ако думите Ми пребъдат във вас с любов и ако вие пребъдете в Мен с любов – то Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище във вас, тогава ще ви се изявя, и вие ще изявите своята любов.“ Вие сте изоставили тия работи и казвате: „Да повярваме в Господа Исуса Христа, и ще бъдем спасени.“ Вие и домът ви. Право е, спасение в любовта има. Щом се родиш изново, ти си в Царството Божие. Няма какво да търсиш спасението. Казвам, онези, които не са родени още, да се родят. Онези, които са родени, да проявят любовта, за да дойде Христос и Отец Му, да се изявят. Онези, които не са родени, да се родят. А които са родени, да проявят любовта и да започне идването на Царството Божие. Ако Син человечески кажете, че е тук или там, казва Писанието, не вярвайте. Защото там, дето е любовта, там има светлина. Там има виделина, всичко има. Та там, дето не е любовта, мрак има. Там, дето е любовта, хората се споразумяват, а дето я няма любовта, смразяват се.

Сега няма какво да ни безпокои. Сегашния свят Бог го възпитава. Войната е наказание от Бога за изправление. Сега е едно от най-големите наказания, което е предсказано, понеже християнските народи не приеха любовта, следователно по закона на кармата мъздовъздаянието иде. Казват: „Как ще свърши войната?“ Някои са лансирали идеята, че съм казал, че на 22 март ще се свърши войната. Дотогава, докато хората не приемат любовта, войната няма да се свърши. Няма да престане. В който ден приемат любовта, ще престане войната. Единствената сила, която носи мир, е любовта. Когато всичките обърнат ума си към Бога, когато всичките християнски народи кажат: „Ще изпълним волята Ти“, тогава войната ще престане. Дотогава, докато искат да стане тяхната воля, войната ще продължи. Дотогава, докато вие искате на земята да си уредите работите, войната ще продължи. Когато решите да извършите волята Божия, да дойде Царството Божие на земята, тогава вашият живот ще се уреди.

Който не е роден, да се роди. Ще кажете: „Как ще стане?“ Както е казал Христос на Никодима, тия работи ги знаете. През една тясна дупка как се минава? Всичкото въоръжение, което имаш, ще смъкнеш, ще оставиш всичко настрана и ще минеш само с най-тънките дрехи. Всички ония мисли, желания, които нямат нищо общо с човешкия живот, ще оставиш настрани. Следователно три неща трябва да останат: туй, което изтича от любовта, туй, което изтича от мъдростта, и туй, което изтича от Божията истина, то трябва да бъде в човешката душа, за да минеш през тесния път. Или казано, любовта е изпълнение на волята Божия, в любовта се прославя името Божие, а във волята – Царството Божие. Божията любов е тесният път, по който всички сегашни хора трябва да минат, по този, тесния, път.

Няма какво да разискваме, право или криво. Влез там, в пътя на Божията любов. Няма да мислиш кой е прав. Път, в който любовта е, е прав. Път, в който любовта я няма, не е прав. Сила, в която любовта е, е сила. Сила, в която любовта я няма, не е сила. Мисъл, в която любовта действа, е мисъл. Мисъл, в която любовта не действа, не е мисъл. И живот, който сега живеем без любов, е едно мъчение.

(Прочете пак трета глава от Йоана: „Роденото от плътта плът е.") Без любовта страданията са неизбежни. С любов радостите идат естествено, любовта ражда всичките блага, които човешката душа търси. Като решим да служим на Бога, Той ще ни благослови и ще имаме всичките благословения, и Той ще се интересува от нас. Щом Го обичаме и вършим волята Му, Той се интересува. Сега ние вършим волята Му, гледа ни като деца своенравни и мисли как да поправи живота. Всеки ден Го полъгваме, казваме, че ще поправим живота, и всеки ден не го поправяме. Все за утре оставяме. Казваме: „За утре." Отиде животът ни. Кажете и свършете. Онези, силните от вас, кажете и свършете. Някои от вас сте като онзи евангелски проповедник в Русе. Той проповядвал Словото Божие и един сляп човек имало пред църквата му. Казва: „Като изляза, ще кажа на слепия човек: в името на Исуса Христа прогледай." Като свършил проповедта, отишъл при слепия, казал си: „Ами, ако кажа, и не стане?" Той се отказал да каже на слепия да прогледа. Вие казвате: „Аз ще се родя." Пък после ще си кажете: „Ами, ако не се родя?" То е един личен въпрос. В душата си, в себе си, ще кажете. Няма да кажете: „Аз отивам да се моля, пък нищо няма да стане." Онова, което обещаете пред Бога, направете го. Кажете: „Господи, с любов вече ще работя." Като кажете, поддържайте го. Вие кажете на Господа, и после Му се извинявате. Тогава идат нещастията. Вие казвате: „Господ нас не ни обича." Не е право. Ние всички страдаме от чрезмерна Божия любов, повече ни е обичал, отколкото заслужаваме. От любов страдаме, не от безлюбие. Страдаш, че някой има къща, пък ти нямаш. Ако всичките хора бяха бедни, страданията щяха да бъдат по-малки. Между богатите хора има състезания. Тия състезания произтичат от земния живот на раждания, то е живот на безлюбие.

Сега да ви оставя мисълта. Като се родите, гледайте да бъдете в много добри ръце. Като отидете да се раждате, гледайте да попаднете в любовни ръце, а не като се родите, да попаднете в лоши ръце. Едно дете, което слиза от невидимия свят, трябва да избере най-добрата майка и най-добрия баща. Ако не ги изберете, тогава ще имате страдания. Ще изберете да се родите, да се положите в ръцете на Божия Дух. Ще се родите от вода и Дух, от две неща, няма да търсите никого. Няма да търсите другиго. Сега,

за да се родите изново, трябва да потърсите Божия Дух. Той ще намери водата. Вие ще намерите Духа, Той ще намери водата и ще се родите. Като намерите Божия Дух по любов, вие не се смущавайте за водата. Духът ще намери водата, и тогава ще се роди човек. Първото нещо, като намерите Духа, приемете Неговата любов, съгласете се с Него, и тогава ще бъдете родени тъй, както Бог изисква в Словото Си.

Да ме разберете добре. Сега живеете на земята и направихте за нашия земен живот Божественото да бъде слуга. Направихте земния живот цел. Сега ще намерим обратното: ще турим Божествения живот на първо място, а земния живот ще направим слуга. Както сме живели досега, ще обърнем наопаки нещата. По-напред карахме Господ да служи на нашия живот, а сега ние ще служим на Бога. Тук на земята ще има ядене и пиене. По-напред карахте хората да ви слугуват, а сега те ще ядат, а пък вие ще им слугувате по Божествено.

„Отче наш“

Двадесет и второ утринно слово
28 март 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1943_03_28 Доброто училище
неделя, 10 ч. сутринта

ДОБРОТО УЧИЛИЩЕ

„Отче наш“
„Ще се развеселя“

Ще ви прочета от „Светът на Великите души“, от „Добрата дреха“, страници 28-а и 29-а. (вж. бел. на стр. 15. Посочените страници са според изданието от 1933 г. и в от настоящия том отговарят на с. 357 (от думите „Лъчът показва изгрева на слънцето.“) и с.358.)

Искам да коригирам едно мнение, което съществува в света и в науката, че Земята е място на мъчение. Това не е вярно. Най-доброто училище, което има засега, аз зная, има на Земята. По-добро училище не може да има. Страданията в туй училище произтичат от това, че някой е влязъл там, дето не му е мястото. Ако всеки влезе на своето място, страданията ще престанат.

От всичките хора не се изисква едно и също нещо. Природата много малко изисква. Когато някой път се изискват големи работи, то е за напредналите души, не е за обикновените. Те ще чакат, няма да бързат. Тогава се смущават децата. Погрешка правят, че като отиват в училището, бащите носят и децата. Училището не е за децата. За тях има друго училище. Желанието на бащата е по-скоро да свършат синовете и дъщерите му и учени да станат. Такъв закон в природата няма: да свършат учението. Учението никога няма да се свърши. Вие искате всичко да се свърши. В туй, което се свършва, там е нещастието. Щом се свърши хлябът, нещастие иде. Щом се свърши водата, нещастие иде. Щом се свърши животът, щом се свърши учението, всичките нещастия идват. Казвате: „Кога ще се свърши тази работа?“ Няма да се свърши.

Та сега искам да ви говоря за неща, които не се свършват. Онези, които се свършват, вие ги знаете. Старият иска да свърши, да не се учи. Там е нещастието. Че учението е там за стария. Защото какво ще се учи старият? Старият ще се учи как да се подмлади. Какво ще учи младият? Младият ще се учи да не остарява. Ако младият [не] учи как да не остарява и старият не учи как да се подмладява, не са в правия път – старите намират смъртта, а младите остаряват и нещата се повтарят.

Сега казват: „Защо ни са страданията?“ Не са на място. Щом страдаш,

влязъл си в едно отделение по-горе. Слез в едно отделение по-долу. Ако и там ти е мъчно, слез едно отделение по-долу. И така слизай и влез там, дето няма да имаш страданията. „Защо страдам?“ – Влязъл си там, дето не ти е мястото. Казваш: „Виж, хората не боледуват.“ Те са на място. „Аз защо боледувам?“ – Защото не си на място. Много лесна философия. Защо Господ направи света? Господ хубаво го направи, но ти влезе там, дето не трябваше. Сега ще доказвате философски защо страда човек. Не е на място. Проста и ясна работа: не е на място.

Ще възразите, че не е модерно. Кои са нови работи? Страданието модерно ли е? Войната модерна ли е? Сиромашията модерна ли е? Смъртта модерна ли е? Слепотата модерна ли е? Всичките болести, които съществуват, модерни ли са? Кое е модерно? Казват, модерна работа била. Не, в света има само едно модерно нещо. Кое е то? Аз ще употребя тактиката на онзи свещеник, който казва: „Братя християни, знаете ли какво ще ви кажа?“ – „Не знаем.“ – „Тогава и аз няма да ви го кажа.“ „Братя християни, знаете ли какво ще ви кажа?“ – „Знаем.“ – „Щом знаете, няма какво да ви го казвам.“

Има едно ново нещо в света. Туй, новото, всички го търсите. Туй, което постоянно ви смущава, то е новото, което търсите. Дето работите, дето се учите, дето страдате, то е, че търсите новото. Къде е то? Няма да ви го кажа къде е. Понеже Земята е едно отлично училище, по-хубаво от нея няма. Няма какво да се смущавате. Щом се смущавате, ще ви дам една рецепта: слезте по-долу. Престани да мислиш за това, което те смущава, мисли за това, което не те смущава. Мислиш, че ще умреш. Това не е твоя работа, че ще умреш. Мисли, че ще живееш; че ще умреш – ти не си умирал, да знаеш. Защо ще мислиш за нещо, за което нямаш опитност? Че живееш, ти знаеш, Бог те е пратил. Писанието казва: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите.“ Казвате, че ще умрете. Че Бог не е Бог на мъртвите, Той е на живите. Защо ще говорим за смъртта? Тя е извън Божествения живот.

Казвате: „Да се освободим.“ Че от какво да се освободите? – „Да се освободим от злото.“ Няма какво да се освобождавате от злото. Нито от доброто, нито от злото се освобождавай. Може да се освобождаваш само от едно нещо – от греха. То е човешка работа. От греха се освобождавайте, но от злото – не. То е творчески принцип, който Бог е турил. От греха всички се освободете, ние сме си го създали. Греха отхвърлете навън, то е смърт. Или казано: Да оставим погрешките. От тях се освободете. Имайте пред вид, че когато се изучава човешкият ум, умът, ако не мисли естествено, пренася една голяма опасност. Сърцето ако не чувствува правилно, има голяма опасност. Умът заварява нервната система с една много деликатна кал на повърхността. Сърцето със своите желания, то

окалва вътре. Те са две опасности, от които сега страдаме. Склерозата и какви ли не хиляди болести произтичат от калта на човешкия ум и от калта на човешкото сърце. Две неща в света има, от които трябва да се освободим. Сърцето да се освободи от своята кал, трябва топлина. Когато сърцето няма онази морална топлина, която природата му е дала, образува се кал.

Ще кажете, че някои неща не ги разбирате. Радвайте се, че не разбирате нещо. Някои неща са далече от вас, не ги виждате, нищо не значи. Като дойдете наблизо, ще ви станат ясни. Ако изгубите една игла на Витоша, ще знаете ли къде е? Няма да знаете. Ако имате един голям магнит? Такъв магнит има в Америка, във Вашингтон. Той е толкова голям, че онези, които отиват да посещават този магнит, трябва да изуят обущата си навън, ако имат железца на тях. Другояче, обущата ще се намерят на магнита. Ако не можеш да си изуеш обущата, и ти ще висиш там.

Опасността къде е? Да ви кажа защо хората грешат. Злото е един много голям магнит и доброто е много голям магнит. Като дойдеш до злото, увиснеш, като дойдеш до доброто, и там увиснеш. Казваш: „Какво да правя?“ Ако обущата ти имат гвоздеи, не се приближавай до злото. Ти ще залепнеш и то ще каже: „На работа го туряме.“ Сега хората са залепени на злото, бият се. Докога? – Като им се свършат всичките снаряди, ще престанат да се бият, като няма какво да залепят. Той е лесен път. Хората се бият, не е лошото да се бият. Научно гледам на работата. Щом се бият, пукне му главата. Защо му пукна главата?

Един български редактор – няма да му казвам името – ми казваше, даде ми едно обяснение, казва: „Ние в нашия род всички страдаме от кръвно налягане и на всеки две години имаме нужда да ни се пуска малко кръв. Аз бях вестникар, една година бях редактор на един вестник. Бях написал една статия, не се харесала на някого, намериха ме на едно място и ми пукнаха главата. Изтече малко кръв, аз се освободих от налягането, оздравях от туй налягане, което имах. Пишат ми от провинцията, изказват съжаленията си, пък аз се радвам. Тия хора видяха, че трябваше да ми се пусне кръв. Аз им благодарих, че не ме претрепаха, а само кръв ми пуснаха.“ Вие пишете някоя статия, която не се харесва, пукнат ви главата – зарадвайте се. Ударите си крака, излезе кръв – зарадвайте се. Тази кръв ти е пусната, тя е на място.

Сега ние сме на Земята и трябва да се учим. Първото нещо: не се отказвайте да се учите. Старите се отказват да се учат. Старите стават професори и започват да дават на младите наставления. Не учете младите. На старите давам един съвет: да не дават големи наставления на младите.

Ако аз бях стар човек, ще кажа: Синко, живей добре – нищо повече. Пък и на стария няма да му говоря много. Ще кажа: Живей разумно. Справедлив бъди. На стария бих му проповядвал да бъде справедлив, а на младия бих му проповядвал да бъде добър. На възрастния – да бъде разумен. Три неща има, които може да ни спасят от страданието: добротата ни спасява от един вид страдание, справедливостта ни спасява от друг вид страдания и разумността ни спасява от трети вид страдания. Когато доброто не присъствува в нашия живот, имаме страдание от липса на доброто. Когато справедливостта [не] присъствува в нашия живот, имаме страдание, понеже не присъствува справедливостта. Когато разумността отсъствува, пак имаме друг вид страдание.

Следователно страданията в света идват да възстановим доброто, което е необходимо. Без доброта човешкият живот няма смисъл. Без доброта физическият живот е безсмислен. Без справедливост духовният живот, т.е. животът на сърцето, е безсмислен. И без разумност Божественият живот не може да се изяви. Доброто е един проводник на физическия живот. Справедливостта е проводник на духовния живот. А разумността – на Божествения. Те са необходими неща.

Сега вземат съвременната наука и мислят, че всичко виждат. Много малко виждаме и много малко знаем. Даже една милионна частица от това, което се разкрива на Земята, не знаем. Че какво знаем за растенията, за живота на растенията, какво знаем за живота на насекомите? Туй, което учените пишат, е външната страна. Влизал ли си в живота на другите същества? Ние живеем в природата и нашият живот е затворен. Животът на Земята е затворен за живота на Слънцето. Животът на Слънцето е затворен за живота на Месечината. Животът на Марс, Юпитер, Сатурн, Уран, на всичките светове животът е затворен. Тепърва сега имаме желание да знаем какво има на Месечината. Затворен свят е. Никой не е ходил на Месечината. На Слънцето кой е ходил? Как ще идеш на Слънцето? Предполагат, че в центъра на Слънцето има 50 милиона градуса топлина. Знаете ли какво нещо е 50 милиона градуса топлина? Да ви представя на човешки език: учените хора както казват, ако имате материя колкото на малката карфичка и ако тази материя е нагорещена 50 милиона градуса, то енергията в тази главичка може да унищожи всичкия живот на 1500 километра. Това значи 50 милиона градуса топлина. Можем да говорим за тази топлина, но трябва да се намираме на 150 милиона [километра] разстояние. Ние сме 3 пъти по-далеч от топлината на Слънцето, за да не ни постигне някое голямо нещастие. Учените хора са изчислили, имат начини за изчисляване. Всеки човек в себе си има едно малко слънце, което отразява голямото Слънце. То е отражение на голямото.

Ние, съвременните хора, трябва да имаме друг един възглед за тази природа, в която живеем. Сега някои искат да докажат има ли Господ или не, разумна ли е природата или не. Разумна е. Вземете човека. Природата го е създала и за гъстата материя му е създала един стомах. В този стомах има 10 милиона клетки, които работят за смилането на твърдата храна, 10 милиона работници работят и ако трябва да им плаща по един лев, трябва 10 милиона да им плаща само за храносмилането. А природата, когато направи стомаха, тези големи разходи тя плаща, а човек седи сега и пита има ли разумност или не. За по-рядката материя, в която човек живее, тя му създаде дробовете. Там има 100 милиона работници. Каква отлична работа извършват! Най-после вземете за човешката мисъл. В мозъка има 3 билиона и 600 милиона клетки, които работят за човешката мисъл. И сега хората питат има ли разумност в природата или не. Значи неразумната природа създала разумни работи? Не че тя ги е създала, но ние неразумно разсъждаваме. Слънцето постоянно изгрява. То е един ред в природата; разумен ред е, върви по един определен път.

Казвам: В света всичко е разумно, не е механично. Понеже в нашия ум има едно безверие и за [да] покаже, че човек е много учен, всичко е отказал. Казва, че няма живот в другите светове. Казва, че няма духовен живот. Има ли живот на Земята? – И на Слънцето има живот. Няма какво да ми доказват учените хора за това. И да ми казват, аз имам начин, по който съм проверил има ли живот на Слънцето. Има, разбира се. Другояче са устроени тия същества. На Месечината има същества. И те са другояче устроени. На Юпитер има същества, навсякъде има. Няма свят, дето да няма същество. Има светове, които сега се приготовляват и на тях няма още същества. За тях от Земята се приготовляват. Като стане тясно на Земята, там ще ги пренасят. Сега се създават нови светове, дето за в бъдеще ще ви пренесат.

Сега някои от вас искате да идете на оня свят. Няма какво да идете в оня свят. Като дойде време, ще ви вземат оттам. Плодовете като узреят, сами не отиват на гости на разумните същества, но разумните същества отиват при тях. Събират ги в кошници, занасят ги дома. Като узреем на Земята, ще дойдат и ще ни занесат. Сега ще доказва някой учен човек дали като умрем, ще отидем в оня свят. Така не се говори. Хората на Земята не са узрели, зелени плодове са. Ще капнат, ще слизат, ще се качват на дървото. Сега хората слизат и се качват на дървото. Казвате: „Къде е оня свят?“ – Долу при корените. „Къде е другият свят?“ – Горе при клонищата. Къде е оня свят? В оня свят отиват само хубавите, зрели плодове. В оня свят ще идат разумните същества. Те ги ръководят, посаждат ги при особени условия.

Туй е, което аз зная за себе си. Дали хората вярват, не ме интересува. Питат има ли живот. Аз зная, че има живот. „Ама хората умират." Които умират, не ме интересуват. Ако има нещо, от което аз [не] се интересувам, то е смъртта. Че хората умират, пет пари не давам. Че се раждат, интересува ме. Че има добри хора, интересува ме. Че има добри и лоши хора, много ме интересува. Но че има грешници, хич не ме интересува, пет пари не давам. Лошия човек като чуя, казвам: то е на място. Добрият и лошият – на място е. За грешния не искам да зная. Аз така разсъждавам. Лошите хора са от Бога и добрите са от Бога, а грешниците са от хората.

Казвам: Сега трябва един нов начин за размишление. Какви ще бъдат новите веяния? Божественото в нас е онова, което носи радост и веселие на хората. То е Бог. Туй хубавото в нас, което чувствуваме по някой път, то се дължи на Божествената разумност, която прониква. Бог изпраща своите благословения. Някой път виждаме същества както ангелите и светиите и те изпращат своята помощ. По някой път има напреднали същества и те изпращат нещо. По някой път попадаме по Божественото течение, някой път попадаме по течението на ангелите, по течението на светиите, по течението на обикновените хора и най-после – по течението на низшите същества. Кой от вас не знае, като се яви чума или холера, тия малките бацили, като че от техните излишъци човек се отравя и умира.

Та казвам: Най-първо дишайте дълбоко, да имате чиста кръв. Не допущайте в ума си никаква нечиста мисъл. Туй може да го направите. „Бог не е Бог на мъртвите, но Бог на живите." Бог не е Бог на грешниците, но на праведните. Бог иска грешниците, като се освободят от греха, да станат праведни. Защо искат да станат праведни? За да бъдем радостни и весели. Защото Бог е единствен в света, който може да ни направи радостни и весели. Единственото същество, което може да ни подигне и може да ни даде онова, което ние желаем за Земята и за Небето. Ти си една жена, искаш да бъдеш отлична, умна жена – Господ може да те направи. Ти си мъж – само Господ може да те направи да бъдеш умен мъж. Ти си дете – само Бог може да те направи умно дете. Ти си учител – само Бог може да те направи умен учител. Ти си военен – само Бог може да те направи умен.

Под думата „Бог" аз употребявам най-умното в света, целокупността на всички разумни същества, които работят за доброто на хората, да бъдат като тях. Понеже светът има нужда от работници. От вас очакват един ден, като свършите училището, да станете работници.

Вие сега мислите за много малко работи. Засега една мома мисли да израсне, да стане 1,50 м, да стане 40 см широка, тантуреста, лице обличко,

дебеличко, да я харесват, да се ожени, да има едно–две деца. След 40–50 години двамата остареят, техните деца се оженят и те умират. Останат без имена. Къде отидоха? – В оня свят. Никъде не са отишли в оня свят.

Някой пък цитира думите на Христа. Христос дава един пример, че богатият отишъл в ада, а Лазар – в лоното Авраамово и оттам си приказват. На кое място е адът? Аз зная къде е адът, аз съм го виждал. И рая зная къде е. Вие мислите, някъде из въздуха. На едно място е. Раят не е само състояние. Рай има тук, на Земята. Ад има тук, на Земята. Те не са толкоз близо, но радио имат и си говорят. Много далеч са адът и раят, но по телевизия богатият видял Лазаря. Тези, които са в рая, виждат по телевизия как се мъчат в ада. И грешниците виждат праведните как се радват. Те си говорят по радиото. И грешниците си имат радио, разговарят се.

Сега вие ще кажете: „Дали това е вярно?“ Приемете го като „Хиляда и една нощ“. Туй, което е писано в „Хиляда и една нощ“, вярно ли е? Приемете го. Какво ще изгубиш, ако го приемеш? Нима всичкото онова, което вие вярвате, е вярно? Едва ли една милионна част от онова, което вие вярвате, е вярно. Другото след 1000 години ще видите, че е вярно. Невярното било полезно на времето, на място било, опаковка е. Невъзможно е да ви се говори Истината на един език. Истината е само за съвършените. На нас, които не сме достигнали до съвършенство, не може да ни се говори Истината. Нещата ще ни се представят такива, че да бъдат достъпни за нас. Така казвам: всички вие се нуждаете.

Плашили са ви, че има ад. Ходили ли сте вие да проверите адът какъв е? Христос ходи и го видя. Той ходи в ада и които бяха в ада, извади ги. Като излязоха из ада, възкръснаха, явиха се на много хора. Убедиха ги, че има оня свят. Христос отдолу ги извади, не отгоре. В Земята бяха затворени, извади ги и ги пусна. Всички тези, които излязоха от ада, са най-умните. Казват: „Още веднъж не влизаме в този затвор.“ Най-умните хора са, които излязоха из ада. Онези, глупавите, които не са ходили, те само търсят парите.

Христос сега държи ключовете на ада, понеже знае, че е опасно. Като идеш, ще те срещне, ще каже: „Къде отиваш?“ Казва: „Ти не си за ада.“ Някои от вас сте за ада. Не мислете, че е лошо място адът. Адът е училище, то не е мъчение, както този италианец го е писал, Данте. То не беше така. Има нещо вярно, но не е така. Той е писал така, за да бъде достъпно за хората. Както описва ада, като го чете човек, трепери, но като пише за Небето, за рая, бледо е. Не може да се опише раят на човешки език. Непонятно е за хората.

Раят и адът, това са два полюса на Земята. Вие се плашите от ада. Всеки има в себе си един ад. Като дойде болестта, свие те сърцето. Не е ли цял ад? Като дойде проказата, сифилисът, като дойде помрачението на ума, тия неща изтичат от ада. Казвам, че има ад, който разстройва човешките умове, разстройва и човешките сърца. Има рай, който възстановява здравословното състояние на сърцето и на ума. Всякога жителите на ада обират, разстройват човешкия ум, за да го оберат, за да вземат всичко и да го занесат в ада. Те са като вълците, обират. Те разстройват ума, за да те оберат, разстройват сърцето, за да те оберат. Онези в рая са богати, те възстановяват здравето на сърцето и здравето на ума. Туй, което са те обрали, те ти го дават. Ад има и в ада постоянно пращат цели пълчища за обир. Черкезлик има. Всяка година [от] ада идат и задигат 35 милиона хора и ги занасят долу, а всяка година по 40 милиона пращат живи от доброто. Борят се. Да видим кой ще спечели. Едните задигат 35 милиона, а другите пращат 40 милиона. Един ден ще се напълни адът, ще им стане тежко. Като се напълни адът с разбойници, пък и Земята няма да може да им дава храна, какво ще правят? Прекъснали им са пътищата. Добрите духове са прекъснали пътищата на лошите. Лошите духове едно време бяха в Земята и се ползуваха, а [добрите духове им] прекъснаха пътните съобщения. Какво ще правят? – Започват да мислят. Казват им: „Трябва да напуснете ада и да влезете в рая.“

Казвам: Всеки един от вас каквото желае, да иска да го постигне по един добър начин. Не се отказвайте от вашите желания. Каквито желания имаш, само търси да ги постигнеш по един добър начин. Искаш да бъдеш здрав – има един начин. Трябва да си избереш подходяща храна, която навсякъде можеш да намериш и да бъдеш здрав. Искаш да бъдеш умен – ще намериш подходяща храна. Искаш да бъдеш добър – ще намериш подходяща храна за сърцето си. Искаш да имаш една благородна душа – ще намериш подходяща храна.

Подходяща храна трябва в света. То е живият хляб. Всичките учени хора са, които носят храна. На някои храната не е толкоз доброкачествена. Някои учени хора много хубава храна приготвят. В съвременната наука много теории има за Слънцето, много теории има за Месечината. Те са хубави неща, но те са упражнения. Човек трябва да се упражнява, то е гимнастика на ума. Всичките тия теории са потребни. Не че са лъжливи, но в даден случай една теория е потребна, а в даден случай тази теория има известен период, в който трябва да господарува. За пример, през цялата година не може да бъде пролет. Три месеца природата е активна, теченията от южното полушарие идват към северното. Става смяна. След три месеца същите течения се обръщат от северното полушарие към южното.

Пролетта се връща назад. Лятото е много по-тихо. Есента пък е бурна. Нашата есен съответствува на южната пролет, и нашата пролет съответствува на южната есен.

Казвам: В природата има една закономерност, която трябва да изучаваме. Вие се смущавате от страданията, които идват във вас. Щом вие страдате много време, пролет е. Щом престанат страданията, вие сте в лятото. Щом затишието мине в живота, есен е. Щом сте на почивка, зима е. Зимата е старост. Стария човек какво го очаква? Старият човек трябва да се подмлади. Онези, напредналите същества, изискват да се подмладиш за 3 месеца. Той ще стане млад след 3 месеца, след 3 месеца ще стане възрастен, след 3 месеца като учи в зимата, пак ще се подмлади.

Животът на напредналите същества е вечно подмладяване. Старите вечно се подмладяват, затова в Небето има 24 старци. Всички в Небето са млади. Тук Земята е пълна със стари. Сега старите хора ги търсят от невидимия свят. Когато искат да подмладят стария човек, пращат го на Земята. Съберат 10–20 старци, подмладят ги, пратят ги на Земята. Старите хора ги купуват много скъпо и ги връщат на Земята млади. Като остареете, имате цена, ще ви купят.

Вие казвате: „Кажете ни нещо за оня свят." Какво ще ви кажа? Вие искате да опиша оня свят както Земята. В оня свят съществува същата разлика. Какъвто е животът на едно дете, какъвто е животът на един възрастен и какъвто е животът на един стар. Различават се. Между децата, между възрастните и между старите има вътрешно отношение, споразумяват се. Някой път казвате: деца. Децата не са глупави. Някои казват: „Това е дете." Старите хора като ги подмладяват, прекарват ги през една вода в едно езеро. Някой път бързат и не ги държат достатъчно в езерото да се подмладят, та остава нещо от старостта. И затуй някои деца не са хас деца. Стария трябва да го турнат във водата, а не набързо да го извадят от водата, защото няма да се подмлади. Трябва 24 часа да го турнат, той ще се подмлади и ни помен от старостта няма да остане. Като дойде на Земята, ще се зарадва. Един ден, като дойдете на Земята, ще ви турнат в тази вода.

„Онези, които чакат Господа, тяхната сила ще се обнови." Старите хора, които чакат Господа, Той като ги прекара през тази баня, през водата на Любовта, те ще станат малки деца. Затуй Писанието казва: „Ако не станете като малките деца, не можете влезе в Царството Божие." Блажени, които станат малки деца.

Има защо да се радвате. Слънцата са жилище на ангелите. Те са емблеми.

Планетите са жилища за нас, хората.

Т а й н а м о л и т в а.

24-та беседа, държана от Учителя
на 28.III.1943 г., неделя, 10 ч. сутринта,
София, Изгрев.

1943_03_31 Доброта, справедливост, красота, разумност
сряда 5 ч. с.

ДОБРОТА, СПРАВЕДЛИВОСТ, КРАСОТА, РАЗУМНОСТ

Отче наш
Духай, ветре
(Направихме упражненията с ръцете и дишането.)
Фир фюр фен

Сега пеете тази песен, но не знаете какво съдържа. Първата част съдържа всичките възможности, които човек иска. Втората част съдържа всичко, каквото човек може да постигне.

Вие чертаете това. Четири неща са потребни, за да се създаде човешия характер. За индивида, за народа, за каквото и да е разумно същество на Земята, четири неща трябват, които могат да се реализират, които могат да се постигнат. Най-първо трябва да имате Добротата. Що е Доброта? Отвлечена дума. В ходенето на човека кое е Добротата? Когато стъпва човек, тази твърдост, която се дължи на краката, е Добротата. Тази твърдост, която се дължи на краката, това е Добротата. Справедливостта е на неговата мисъл. Що е справедливост в движението? Да може да избира хубавото място – там, дето трябва да тури крака си, да не е хлъзгаво. То е справедливост. После човек трябва да има красотата. Туй място не трябва да бъде кално, хубаво трябва да бъде. И после на човека трябва разумност. Що е разумното в ходенето? Че като – човек трябва да постигне нещо. Отиваш при някой извор, и ако не може да пиеш вода от извора, туй ходене е безпредметно. Един човек, който ходи до извора, да пие вода, четири неща са му потребни: Доброта, Справедливост, Красота и Разумност. Ако не може да пие вода от извора, всичката друга философия е празна работа. Човек без тия неща мяза на един пуздер*, мяза на пепел. Аз да му кажа какво ще остане от него. От всичката му еволюция, от всичките му страдания, ще остане само пепел, той ще остане само пепел. Сега може да ви заблуждават – че това е бъдеща култура, че за бъдеще, в оня свят, че Господ има, че ангели има, че разумни хора има, това са празни работи. Без Доброта няма оня свят. Без Справедливост няма оня свят, нито тоя свят има. Аз разсъждавам другояче – ако има този свят, има и оня свят. А щом има оня свят, има и тоя свят. Щом има този свят, трябва да има и оня свят. Не може да има този свят, пък да няма оня свят. И тогава, свят без Красота, той няма никакъв смисъл. И свят без Разумност няма смисъл. Трябва да се приложи. Ако тази Доброта, тази Справедливост, тази Красота, тази Разумност не може да ги приложим в

нашето тяло, в нашия ход, в нашите чувства, в нашите мисли, ако не можем навсякъде да ги приложим, тогава какъв смисъл има животът? Та казвам, Природата изисква от хората на Земята да бъдат добри. Но да бъдеш добър, като вървиш; няма да вървиш като дядо, да се клатиш, като стъпяш, няма да тропаш, да удряш краката, ще стъпяш леко. Тя не обича да харчиш излишна енергия, но тя ни държи отговорни и да не харчим повече енергия. Тя иска да харчим толкова енергия, колкото е потребно за ходенето. Ако изхарчим повече, тя ни счита, че сме неразумни; ако много пестим, тя ни счита много скържави хора. Хората, които много пестят и които много харчат, нищо не добиват.

Казвам: вие всички се готвите за оня свят. Един ученик влиза в училището да се учи. Ако научи от училището нещо, външният свят се нуждае от знанието, което той може да придобие. Казвам: Новото в света е неприложено. Добротата трябва да се приложи. Щом човешкият ум се смущава, Доброто не е приложено. Щом човешкият ум се смущава, Правдата не е приложена. Щом човешкият ум се смущава, Красотата не е приложена. Щом човешкият ум се смущава, Разумността не е приложена. Щом човешкото сърдце се смущава, Доброто не е приложено. Щом човешкото сърдце се смущава, Справедливостта не е приложена, Красотата не е приложена и Разумността не е приложена. Сега казвате: "Как да се приложи?" Ще приложите. Като вървиш, да знаеш, че краката ти са добри, да имаш справедливост, в туй движение да знаеш, че има красота, разумност. В тия движения да чувствуваш, че си ограден с Добротата, Справедливостта, Красота и Разумност в ходенето. Като мислиш, като чувстваш, като пееш, навсякъде да чувстваш. Ако тия Добродетели са в тебе, животът има смисъл. Природата е отворила обятията си, ще ти покаже тайните си и ти ще бъдеш господар на положението. Няма да бъдеш роб на условията. Сега хората мислят по един химически начин да добият свободата. Чрез война свободата не се добива. Да се бият хората, това не е наука. Това са глупости, които се проповядват. Да се колят, да се убиват хората, това не е наука. От хиляди години, в религиозно отношение и в светско отношение, навсякъде – и католишката църква е опърлила милиони хора, че не вярвали тъй, както трябва. Всяка държава, като постави един закон – който не изпълнява закона, наказва го. Когато са донесли тютюна от Америка, знаете ли колко хора са станали жертва на тютюна да пушат? Екзекутирали ги и тия мъченици са образували религията и днес тютюнът е разпространен след хляба най-много. И то е благодарение на мъчениците, които умряха за тютюна. И казвам: ако хората за тютюна си пожертвуваха живота, накараха да прогресира; ние искаме за велики Добродетели без да направим жертва. Не, жертва се иска в света. Сега не ви държа отговорни, казвам: тия неща влизат в строежа на човека. Ако Доброто не влезе в

строежа... Доброто е свързано с плътността. Що е Добротата? Щом има Доброта, има и плътност. Щом има Справедливост, има и сила. Щом има Красота в живота, има и мекота. Щом има Разумност в света, всичко е постижимо. Постижимите неща са там, дето има Разумност. Вие мислите, че сте много напреднали. Че сте напреднали, напреднали сте; че вие сте гениални в сравнение с комарите – голям напредък имате, ако ви сравня с комарите. Да ви насърча, като ви сравня с комарите, вие сте гениални. Ако ви сравня с птиците, пак сте гениални. На всичките хора им липсва нещо. Сегашните хора трябва да ги подкупиш с нещо. Те нямат послушание, не знаят какво нещо е послушание. И в Рая беше човек. На Адама Господ му даде една заповед: "Няма да ядеш от забранения плод. От всичките плодове ще ядеш, но от туй Дърво няма да ядеш". Понеже Господ му каза, че това Дърво не е за него, Адам беше доста послушен. Той, като погледна на това Дърво, не бута, послушен беше. Обаче, като дойде тази другарка, която излезе от реброто, тя беше много любопитна. Казва: "Защо да не хапнем от туй Дърво?" – "Не бутай!" Казва: "Ти си много невежа, да го не бутам". – "Не, не бутай! Опасна работа е". Един ден тя намери един свой учител. – "Вие сте много големи будали в Рая. Вие, ако ядете от това Дърво, като Господа ще станете силни". – "Сигурно е така, трябва да се бута. Че аз така казах на нашия будала" – и тя яде. Адам без да му мисли много, като видя, че тя яде, забрави какво е казал Господ, и той яде. Ева се заблуди от адепта, а Адам от Ева. Като я видя красива, хайде да не чупим хатър. Когато дойде за Истината! Един човек, който не носи на света Истината, един човек, който не носи на света Доброто, един човек, който не носи на света Справедливостта и един човек, който не носи на света Разумността, вие се пазете от него.

Казвам: сега ще видите дали имате Справедливост във вашите движения. Най-първо вижте дали има Справедливост във вашата мисъл, във вашите чувства, във вашите постъпки и най-после вижте в движенията и в работата. Ти рисуваш или пишеш. Тия четири Добродетели като един човек може да покажеш – да е приложено в писмото Доброто, Справедливостта, Красотата и Разумността. Някои писма, още като погледна, виждам Доброта има ли. Виждам, Справедливост няма, Доброта няма, Красота няма и Разумността е много слаба. Добър е човек само една четвърт, а три четвърти му липсва.

Един мой ученик ме препоръчва в провинцията и казва: "Учителя в София умира от глад. Защо не му пратите? От глад умира". Че щом един учител умира от глад, да умре, той не е Учител. Щом не може да работи, да си изкара прехраната и трябва да му пращат от провинцията, да умре от глад, нищо повече. "Умира от глад" – не се проповядва така. Никой не умира. То е измама. Значи всичките софиянци да ме оставят да умра от

глад. Че тия от срам ще ми дадат едно парче хляб. Ще се компрометират. Да оставят Учителя си да умре от глад. Не се говори така. То е хипербола.

Без Доброта хората изгубват устой. Когато в органическо отношение се намали Добротата, започва гниенето. Гниенето е резултат, че липсва Добротата. Щом започва да липсва Справедливостта, често човек си навяхва крака или си чупи крака. Щом изгуби своята Красота, грозотата иде на мястото ѝ. Щом загуби Разумността, безумието иде на мястото. Тогава той ще направи глупости, ще говори безразборно, с всичките хора ще влезе в стълкновение. По някой път, един ученик в класа с всичките ученици се кара. Значи всичките ученици в класа са лоши, той единствено е добър. Да ме извини, който и да е. Половината да са лоши, разбирам, но всичките да са лоши, пък само той добър, това не е вярно. Казва: "Не се живее между тях". Тия ученици имат толкова право, както и той. Сега ако всичките други ученици се съсредоточат и кажат, че той е най-лошия, и то не е право. Някой път хората нарочат някого. Не е така. По естество всички ние сме добри, само по степен ние сме лоши. Първоначално вълкът беше много добър, отпосле стана вълк. Първоначално змията беше много добра, отпосле стана лоша. Първоначално лъвът беше много добър, отпосле стана лош. Човек беше много добър първоначално в Рая, отпосле стана лош. В живота отпосле ние като не опазваме законите, които съществуват в Природата, иде разстройството. Но не само това, но и ред поколения, които са живели един безпорядъчен живот, започва едно изражение. Ако изражението засяга органически човешката воля, веднага брадата поляга, пречупва се навътре. Ако не живеят добре ред поколения, челюстите излизат навън, челото се наклонява назад и главата се деформира. Един добър човек има една отлична форма на главата си. Всичките ония добри хора, светиите, имат отлични ръце, отлични глави, всичко в тях е в съвършенство. Ако някои светии са нямали такава философия, те не са били светии. На мен ще ми разправят, че един светия пожълтял. Не е светия. Един светия не умира и след като го заровят в гроба, той излиза. Търсят го там, излязъл навън. Той не гние. Той знае законите как седят. Може да стане малък, може да стане и голям. Може да стане видим и невидим. Той не се връзва. Ако го турят в затвора, излиза навън. Англичаните хващат един англичанин, който е живял в Индия и бил член на едно братство. Не иска да се подчинява на английските закони и затова го затварят. Идат да го търсят в затвора, няма го. Три-четири пъти така го затваряли и най-после той им казва: "Оставете ме, не може да ме държите затворен". Като достигнете до това положение, ще бъдете свободни. Но ние не сме достигнали дотам. Затворят те и ти не можеш да излезеш от затвора. Мислиш и не може да разрешиш един въпрос. Хората мислят още: има ли Господ, или няма Господ; има ли оня свят, или няма оня свят. Щом си в този свят, има и оня свят. Ти живееш в този свят и в оня свят.

Този свят е близък свят, който ти виждаш, който схващаш с очите си. Оня свят е широк свят, който ти не виждаш. Под думата невидим свят разбираме, че един ден ще го видиш. Всичко в света е видимо за този, който вижда. Ако един ангел дойде на Земята и насочи погледа си към Слънцето, ще вижда какво има там. Нему не му трябва телескоп, вижда всичко. Как вижда, няма да разправям. Един орел или един сокол с очите си виждат както ти не можеш да видиш с един много добър далекоглед. От два километра вижда една малка мишка – такъв остър поглед има. Даже на дъното на бистрите реки вижда какво има. Човек не може да вижда така, трябва да си послужи с нещо.

Казвам: на Земята ние търсим свободата. Ти не можеш да освободиш своя ум от робство, ти не можеш да освободиш и сърдцето от робство, ако ти не можеш да се въоръжиш със Справедливостта. Да бъдеш справедлив, значи да бъдеш силен човек. Само силният човек може да бъде справедлив, слабият винаги ще каже една лъжа. Силният не лъже. Който лъже, той не може да бъде справедлив. Политиката вреди. Казвам: за да бъдете справедливи, трябва най-първо да бъдете силни. Когато защитавате някого, трябва да имате сила. Когато сте слаби, не се месете да защитите някого. Казва някой: “Аз ходих и му пукнах главата”. Не се меси, щом си слаб. Този човек щеше да остане небит, а ти като захвана да го защитиш, го биха повече. Той за идея страда. Оставете тия идеи. Хубаво е човек за идея да страда. Ще ви преведа този анекдот. Един българин в турско време казал на селяните, че знае турски фарси*. Дошъл един голям турски чиновник – бимбашия, в селото. Викат този българин да се разбере, понеже знае турски. Разправя му бимбашията и другите питат какво иска. “Иска човекът един сак, риба да лови”. Донесли един сак. Той пак му разправя, че не иска сак и че криво го разбрал. Казва: “Трахана иска този човек”. Донесли му, той пак разправя и най-после бимбашията казва: “Ти с мене играеш ли си? Нито сак, нито трахана искам”. И му казва какво иска. Той иска три деца разумни от селото да ги прати да се учат в училището. Питат го другите какво иска. Казва: “Кюркчия** иска, да му шие кюркче”. Най-после бимбашията го набива. Питат го защо го бие. “Надумах го” – каза. И ние в живота като не разбираме, страдаме. Че да страдаме, страданието е едно благо. Един герой страда, но той не умира. Всичките велики хора страдат в света. Не е лошо човек да страда, но разумно трябва да страда. Да страдаме за Доброто, да страдаме за Справедливостта, да страдаме за Красотата, да страдаме за Разумността – туй е добре дошло. Но да страдаме за туй, което не е Добро, да страдаме за туй, което не е справедливо, да страдаме за туй, което не е красиво, да страдаме за туй, което не е справедливо – то е губене на време.

Сега някои от вас бих желал в една година отгоре да измените лицето си и

да станете по-красиви. Аз искам в една година старите сестри, които са прегърбени, да се изправят. После желая, като говорят сестрите и братята, да няма недоволни думи в речта им. Аз досега когото срещна, казва: “Не мога да пея, понеже стая нямам, апартамент нямам, отопление нямам”. Разбирам това. Разумният човек седи над условията. Ти в света си пратен и в този свят има всичките условия. Най-първо не е вярно, че няма условия. Има условия. Онази Разумност, която ни е дадена, дадени са ни и всичките условия, за да ги използуваме. Ако твоето обоняние не е развито хубаво, ти няма да може да приемеш уханието на цветята. Ако твоите очи не са хубаво развити, няма да виждаш красотата на светлината. Ако твоите уши не са развити добре, ти никога няма да слушаш красотата в музиката и в сладкия говор. Ако в тебе няма благородна душа, ти никога няма да почувствуваш Любовта. Само една благородна душа е в сила да чувствува великото в света. Всичките други неща – човешкият ум, човешкото сърдце – те са отглас на онова, което душата възприема.

Та казвам: няма да ходите старчески. Не може да ходиш?! Десет пъти се помоли да можеш да стъпиш. И като стъпиш, да си сигурен. Що значи Доброта? Да си свързан с центъра на Слънцето и със Земята. Тогава в теб ще има устой. Това е Доброта. Човек, който се ползува от благата на Слънцето и на Земята, той е добър човек. Щом използуваш добре Добротата, тогава Справедливостта сама по себе си иде като един резултат в нас. Имаме възможност да ходим. Трябва да се научим да ходим, право да стъпваме. Справедливи трябва да бъдем, нито да се блъскаме. Вие сте виждали пияните хора как залитат на една и друга страна. “Не зная – казва – какво да правя”. Как да не знаеш? Така не се говори. Казва: “Не зная кое е право”. Как да не знаеш? В дадения случай езикът ти показва, кое сладко и кое горчиво. Те са две мерки. Всяко нещо, което не е сладко, е горчиво и всяко нещо, което не е горчиво, е сладко. От тия двете мерки изваждаме другите наши заключения. Всяко нещо, което не е светло, е тъмно и всяко нещо, което не е тъмно, е светло. Те са мерки. Туй различие, което съществува от голяма до голямата светлина, много идеи могат да се приложат там. Трябва да имаме граници, граници между светлината и тъмнината. Там, дето Слънцето залязва, започва тъмнината; там, дето Слънцето изгрява, започва виделината. Следователно ще видиш изгрева на Слънцето – виделината иде; залязва ли Слънцето – тъмнината иде в тебе. Значи ако ти опитваш сладките работи, Слънцето е изгряло; ако опитваш горчивите работи, Слънцето е залязло. Така седи въпросът, те са максими в Природата. Под думата изгрев на Слънцето разбираме Разумния свят. Там има изгрев, дето има светлина. Там, дето има залез, има лошевина. Понеже Земята е добра и лоша, има залез за лошите хора, а изгревът е за добрите хора. Защо изгрява Слънцето? Да станеш по-добър. Защо залязва Слънцето? Да станеш по-лош. Сега вземам думата лош . В този смисъл

лошият човек е потребен за нощта, но не е потребен за деня. Тъмнината е потребна за един художник. Художникът някой път ще си послужи с тъмнината. Без тъмнината не може да тури сянка. Тъмнината служи за сенки на художника. Та казвам: лошите хора ще ги впрегнем на работа като сенки на нашия живот. Та сега светът както върви, той върви по един особен начин, ние не може да изправим този свят, защото друг се занимава с него. Ние не трябва да се занимаваме със Земята, докога ще се върти. Тя върви по своя път. Има някои, които ръководят Земята. Дали Слънцето изгрява, или не – и то не е наш въпрос. Има кой да се грижи за Слънцето. Можем да кажем, че Земята ще върви, както е вървяла досега. И Слънцето ще върви, както е вървяло досега. Туй всеки може да го предскаже. Сега за нас остава, като изгрява Слънцето и Земята като се върти, ние какво трябва да правим. При изгрева на Слънцето трябва да бъдем разумни. При движението на Земята трябва да се справим с Доброто и справедливостта, защото при изгрева, Земята като се върти, става изгрев, светлината иде. Като се върти Земята, става залез, идва нощта. Ако ние не разбираме този закон, в нас ще настане вътрешна тъмнота, ще мислим, че провидението спрямо нас не е разположено. Пък от движението на Земята, от нейната сянка се образува тъмнината. В тъмнината ще спиш, ще почиваш. Не ходи в тъмнината, може да паднеш някъде.

Аз съм привеждал този пример. Един пътник пътувал в една тъмна нощ, искал да стигне в дома си и по едно време като не вижда, усеща, че пада някъде и се залавя за един клон, за едно дърво. В тъмнината не вижда и цели два часа се държи за дървото. Моли се, но казва: “Вече молитвата не помага”. Прощава се с жена си, с децата си, казва сбогом на жена си, и като не иска да се държи повече, пуща се. Но като се пуснал, видял, че само 25 сантиметра земята е била под краката му. Той увиснал и като няма светлина, мисли, че е голяма пропаст, ще падне там и затуй се прощава с всичките хора. Ние не трябва да правим това.

В българите има една песен, която се свири. Аз я наричам “Молитва на българина”. Първата песен е много хубава, той описва своите страдания, много хубаво описва своите страдания. Като дойде до изправянето, казва: “Не ме интересува”. Че страда, разправя на Господа. Щом дойде до приложението на песента, не само да живеем [от] благата, които съществуват в света, но трябва да приложим нещо. Не само един цигулар трябва да има цигулка, но трябва да се научи да свири хубаво с тази цигулка. Тогава цигулката е на място. Та казвам, българинът всякога преувеличава своите страдания. В песните като пее, много хубаво описва страданията, но как ще излезе от тия страдания музикално, не е проучил. За бъдеще българинът има да изучава този метод, по който начин, музикално може да излезе из едно затруднение. В музиката не си е взел

вярно тона, заражда се дисонанс. Да кажем един, който води хор, на сопрана дал тона другояче, на алта дал неверен тон, и като започнат да пеят, има разногласие. Трябва да даде верен тон на сопрана и трябва да даде безпогрешен тон на алта, на тенора и на баса. Тогава всички като пеят безпогрешно, има акорд, хармонията се заражда. Щом алтистите не са взели верен тон, и тенорът не е взел верен тон, ще се зароди един дисонанс.

Някой път вие слушате една беседа, какво съм казал – че аз музикално говоря. Аз не искам да убеждавам хората в нищо. Искам да кажа: живейте тъй, както Господ ви е създал. Яжте от хубавите ябълки, яжте от хубавите сливи, от хубавите череши, от хубавия хляб, пийте хубава вода. Никаква друга теория. Яжте хубаво, пийте хубаво, ходете хубаво, не правете пакост на себе си. Като се върнеш вечерно време, измий краката си. Често сестри има, които се стягат за линия. Стягат стомаха си. Не яжте много! Яжте по малко! Аз бих ви говорил научно. Не ви трябва на ден 3-4 кила храна. Един човек, който тежи 65 кила, нему му е достатъчно едно кило храна. Индуси има, които със сто грама ориз прекарват, но там са работили ред поколения. От тези сто грама изваждат енергията за тялото, която е потребна. Че всеки, от сто грама може да извади нужната енергия.

Казвам: преди всичко не се смущавайте. Вие се смущавате, че ще остареете. Да остареете, но да поумнеете. Ти, като остарееш, ще оцениш какво нещо е младост. Казвате: “Ще остареем”. Като остарееш, мислиш, че ще отидеш в другия свят. Защо умират старите? “Трябва да умират младите по някой път” – понеже старите не искат да умрат и пращат младите да умират. Младите умират по причина, че старите не желаят. Старите искат да идат в другия свят, да се учат. Той не умира, но на училище отива. Старите хора не могат да се учат на Земята, но в оня свят. Като остареете, ще ви пратят да отидете в училището в другия свят. В кой свят? В разумния свят. Щом хората станат разумни, те и в този свят може да се учат. Старият човек, ако разбира законите на разумността, и в този живот може да се подмлади, да продължи живота си на 120, 200, 300, 400, 900 години. Сега като не може да продължи, като стане на 45 години, стомахът му се разстройва, главата му се разстройва и какви ли не хиляди болести идат. Всичките се оплаквате: “Побеля ми главата, това ме боли, онова ме боли”. Кракът го болял, хълбокът го болял, ребрата го болели. И след като му дам метод, казва: “Ще се излекувам ли?” Казвам: ако вие сте добър, ще се излекувате; ако вие сте справедлив, ще се излекувате; ако вие сте красив и разумен, ще се излекувате. Но ако не сте, ако тия неща ви липсват, не може да се лекува. Туй лекарство ще подействува, когато човек е добър, справедлив, красив и разумен. Тогава лекарството действува и болестта веднага си заминава. Сега казвам: това са нови работи. Краката ви трябва да бъдат добри, ръцете ви трябва да бъдат справедливи. Езикът ви трябва да бъде красив.

Очите ви трябва да бъдат разумни. Ушите ви – разумни.

Сега вие се интересувате от песента. (Учителя взема цигулката си.) Сега вие трябва да се научите да не се оплаквате. Има един народ, който най-малко благодари на Бога – това са българите. В моите изследвания народ, който благодари най-малко на Бога, то е българите на света. Един негърски адепт в Африка видял един българин и му казал: "Има там едно племе, което най-малко благодари на Бога". Не че е лошо. (Учителя свири "Молитвата на българина".) Туй е половината песен. Той много е страдал. Сега как ще излезе из това положение, вие ще го намерите. Друг път ще ви свиря как българинът ще излезе из мъчнотиите. Тази песен е много хубаво направена музикално. Онзи, който я е композирал, много добре я е направил.

Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил

28-ма лекция от Учителя,
държана на 31.III.1943 г. сряда 5 ч. с.,
Изгрев.

1943_04_02 Най-малкото и най-голямото добро
Лекция на Младежкия окултен клас

НАЙ-МАЛКОТО И НАЙ-ГОЛЯМОТО ДОБРО

"Отче наш"
"Мога да кажа"

Прочете се темата: Най-голямото добро и най-малкото добро.

По какво се отличава? Кои са отличителните черти на най-голямото добро и на най-малкото добро? Коя черта е чертата на най-малкото добро? Толкова лесна работа. Най-лесната работа. По-лесна работа няма. Най-малкото добро е, което най-лесно може да се направи. Толкоз лесно, че и мухите го правят. Най-голямото добро е, което най-мъчно става, няма по-мъчно от него. Това е разрешението, че после ще определяме. Голямото добро мъчно става; малкото добро и мухите го правят, и комарите, и всички. Всички мислим, че е лесна работа и можем да го направим. Ако вземеш като поп, да наръсиш и хората, то е най-малкото добро. Да ги поръсиш с китка босилек или да изпеете една песен, туй най-лесно става. На най-малкото добро някой път резултатите са добри. Ако драснете една кибритена клечка на някои, които зъзнат, треперят, всички ще ви благодарят за това. Вода ще имат, топло ще им стане. Най-малкото добро е, което лесно става, най-голямото добро мъчно става. Да направиш някой човек щастлив, то е мъчна работа, да подмладиш някой човек, мъчна работа е. Да възкресиш някой човек, мъчна работа е. Този предмет е богат, може да го разглеждаш от много страни. Вие го разглеждате в сенките, а аз го разглеждам от отличителните черти. Отличителните черти на голямото добро и отличителните черти на малкото добро, кои са? Няма по-голямо добро от живота? – Има. Земният живот не е най-голямото добро. Умира човек. При най-голямото добро не трябва да умира. А
малкото добро кое е? Една росна капка, която падне сутрин, е най-малкото добро, което, като изгрее слънцето, изпарява се. Един океан, колкото и да се изпарява, остава, не може да се изпари. Най-голямото добро е непонятно за хората. Защото никой земен човек не може да го направи. То е непонятно.

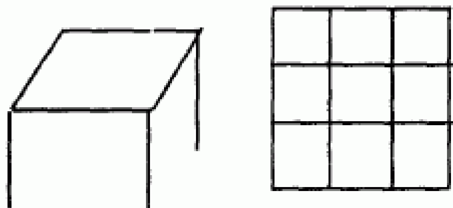

Какво представя това? Къде е дефекта? На всички хора им липсва долу. Недовършена работа, която хората имат. Ами туй какво представя? Старомодни прозорци с железа. Сега бихте (ли) наместили този прозорец на една къща? Знаеш, колко мъчно е да турите една идея в мозъка. За пример, вие искате да развивате вярата. Къде ще я турите? На кое място е вярата, не знаете. Досега сте мислили за вярата, но не сте намерили къде е. Тя има свое място. Ако съсредоточите ума си, има място специфично в мозъка, където се турят всички образи на вярата, като в една библиотека. И надеждата си има място, философията и тя си има място. Някои мислят, че човек мисли с целия си ум. Не мисли човек с целия си ум за философия или за музика. Музиката си има свое специфично място, от двете страни на челото. На музикалния човек долната част на челото е станала широка, изпъква челото отстрани, а на някои е спитено*. Това показва, че не са работили, или малко са работили. Ако човек стане милосърден, главата му се подига нагоре. Този човек, у когото милосърдието е развито, предал се е на милосърдие. Ако дълго време вие мислите върху милосърдието, ще започне една топлина да се образува в този център. Ако дълго време философствате, искате да намерите причините, ще излязат роговете на челото ви горе, от двете страни. На всяко нещо вие ще искате да му намерите корена. Онези хора, у които философското чувство е развито, ровят причините какви са. Казва: Коя е причината, че обрали богатия човек? Коя е причината? Този човек го обрали, понеже той философства. Този човек се мъчи с богатството, не може да спи спокойно. Дойдат, вземат му товара, да се освободи. Това са философски съображения. Да му дадат спокойствие, за да може да помисли малко за Бога. Понеже, никога не е мислил за един разбойник да го обича, иска да се научи, кой го е обрал, интересува се с любовно чувство кой е този, който е успял да му снеме товара от гърба; философията е друго нещо, не е обикновено. Вие казвате: Обрали го. Философски няма обиране. Снели товара от гърба на човека. "Обран" не е философско. "Обран" – това е адвокатска работа. За пример, вие изядете една кокошка; философски значи, че тая кокошка сте внесли в себе си, турили сте я в училище, пратили сте я на най-хубавото място. Какво е изгубила кокошката? Тя е една душа, която се радва и разхожда във вашата градина. Вместо да рови отвън, влязла вътре и учи се да чете книги. Клюн няма, доста красиво дете е станала. Един ден погледнеш, тази кокошка станала малко, възлюблено дете, което вие го гледате. Това е философско. Всяка кокошка ще бъде едно хубаво дете. Това е, когато философски разсъждаваме. Когато казвате: Изядох една кокошка, то е по-правото. Ако лисицата изяде кокошката, е друг въпрос. Някои от вас сте яли кокошка опечена, яли сте копанчета, воденичката. Някои работи лесно можете да ги изтриете. (Учителят изтрива чертежа на дъската.) Да останат хубавите работи. Хубавите работи ги запечатвайте, във вас да останат. За пример,

видите много хубаво цвете, което ви се харесва, остава спомен. Отпечатва се в мозъка. И в другия свят като идете, туй цвете го носите в себе си. Някой ви се скарал, казал: Говедо сте. В оня свят говедо не отива. Някой ви казал: Много добър човек сте. То отива в другия свят. Вие, тук на земята, казвате: Говедо ми каза. Като идеш в другия свят, преставаш да бъдеш говедо, там говедо не отива. Там си много добър. Казвате: Каза ми говедо. На земята ти е казал "говедо", в оня свят той не може да произнесе думата "говедо" по никой начин. И да иска, милиони да му дават, не може да каже. А тук и за 5 пари ще каже. Толкоз щедри сте, че и без пет пари казвате. В оня свят, съвършен е езикът. В тоя свят и без пари го казвате, колко лесно става.

На земята най-малкото добро е злото, а най-голямото добро е доброто. Най-малкото добро е злото. Когато те хванат разбойници, след като те оберат, ще те подкарат като слуга. Един от разбойниците ще те прати със стомната да идеш на извора, да донесеш вода. Веднага те назначават на служба. Но и един те придружава, конвой има, да не би да ти се случи някое зло. Ти ще вземеш стомната и ще донесеш вода, хем без пари. Сега вие всички на земята искате нещо. Някой иска да бъде много учен, някой иска да бъде много красив, някой иска да бъде силен. Да си силен, ще биеш този, онзи. Като си силен, ще помагаш на този, на онзи. Силните хора много пакости правят. Ако си богат, разполагаш с пари, ще дадеш пари някому и той може да набие друг. Ако си адвокат много умен, този изиграеш, онзи изиграеш. За пример, кое в света желаете? – Малкото добро. Голямото добро и голямото зло са равни. Малкото добро и малкото зло и те са равни. От големия въглен голям диамант става; от малкия въглен малък диамант става. Въгленът е злото. Туй зло може да се превърне, да кристализира. За пример, някой път казвате: Студено ми е. Какво нещо е студът? Според сегашните научни теории, студът е едно молекулярно движение. Като се намали движението на молекулата, явява се студът, когато се усили движението на молекулите, имаме топлина. Според сегашните теории абсолютният студ е, когато спрат молекулите да се движат. Атомите няма да спрат, те са в движение. Молекулите, ако може да се спрат, ще имаме 273 градуса покой. Пък то е невъзможно. Почти са дошли до една мярка, но в природата няма покой. Не може да се спрат.

Та казвам: Когато вие усетите студ, то значи молекулярното движение е намаляло; ще повишите движението. Хората могат лесно да си помагат. За пример, страхливи сте. Всичките хора не са еднакво страхливи. Заекът минава за страхлив, но той не е най-страхлив. Заекът, като се е отчаял от живота, тръгнал да се дави, казва: Не ми се живее вече. При такива условия не се живее. Като наближил към водата да се дави, всичките жаби се

изпоплашили и се хвърлили във водата. Той казва: Има и от мене по-страхливи. И благодарение на жабите се е спасил живота на заека. Страхът трябва да го продавате. Страхът се продава и безстрашието, и то се продава. Вярата се продава, надеждата, милосърдието, всичко се продава. Стига да знаете как да го купите, бакалници има. Само че, вие вярвате в купуването на захар, ориз – не вярвате, че може да се купува вярата. С кило не може да се купува вярата. И действително има случаи, може да ви приведа: хората, в които е развито милосърдието, като влязат при някой бакалин, който е скържав, който гледа първо да вземе парите, в присъствието на щедрия човек и той става щедър. Преди години кореспондирах в Англия за книги. И понеже знаех характера на англичаните, ако не пратиш (пари), не пращат книги. И винаги трябва да изпратиш един шилинг повече от сумата, да остане нещо в него. Но те са много точни, нито един ден не закъсняват да изпълнят поръчката. Ако не изпратиш парите, без пари няма да пратят. Като ми пращаха книгите, беше останал един шилинг и пет-шест години наред ми пише: Господине, имате един шилинг на ваше разположение, какво да ви отслужа? Всяка година, като си прави баланса, ми пише. Като се отвори войната, престана да пише. Само в един случай имам изключение с англичаните. Пише ми: На вас ще направя едно изключение. И праща книгите, без да съм пратил парите. – Изпратете парите, когато обичате. Аз му повлиях. Аз съм забелязал, ако влезе в бакалницата един човек, който е милосърден, щедър, в негово присъствие бакалинът възприема разположението му и казва: Няма нищо да платите после. А като влезе друг, не иска да даде без пари. Като влезе щедрият, който е разположен, веднага предава своето разположение на бакалина. Онези ученици, които знаят много добре предмета си, учителите, които са чувствителни, като погледнат учениците, познават ги и не искат да ги изкарат. И като видят някой, който се крие, казва учителят: Я, ти, излез там. Туй, от което те е страх, предаваш на учителя. И като не знае ученика, учителят му туря единица. Ако учителят не иска да тури на някой шест, не го вдига.

Та казвам: Не можете никога да предадете едно чувство на човек, ако го няма във вас. Аз съм забелязал следното: всякога, когато ще дойде някой виден музикант, като излизам по улиците, наблюдавам, че на много места се свири. В друго време много по-рядко се свири, но щом ще дойде някой музикант, увеличава се 5-10-15-30 % свиренето. Колкото повече процентът се увеличава, значи, че музикантът е по-голям. Щом 50-60-на сто се увеличи свиренето, навсякъде, където минеш, свирят пиана, цигулки свирят, тогава разбирам, че идва някой голям музикант. Когато само с 5% се е увеличило свиренето, не е такъв велик музикант. Хората имат музикално съзнание, оценяват докъде е дошъл и всички свирят, пеят. Щом 50 – 60% пеят повече, казвам: Трябва да отида да го слушам. Щом 70% пеят,

казвам: Струва си човек да иде. Трябва да бъдете чувствителни, да възприемате. Във въздуха, в етерното пространство се носят трептенията на всички добродетели. Трептенията на вярата се носят в етера, трептенията на надеждата се носят в етера, трептенията на любовта се носят в етера. Трептенията на всички добродетели се носят, човек само да е способен да възприеме тия трептения и да се ползва. Трептенията на музиката също се носят. Понеже не сме повдигнати в това положение, не може да се ползваме от благата. В света има вяра. Само трябва да я приемете. Светът е пълен с вяра. Светът е пълен с надежда. Светът е пълен с любов. Щом сами не можете да идете и да си напълните стомните, вие не може да се ползвате. Вие искате някой слуга да дойде и да ви донесе. Рахатлък е това. Някой чака слугата да иде, да му донесе вода от извора. Щом дойде до вярата, ще идеш сам да си напълниш, не хващай другите хора да ти напълнят стомните. Дойде ли до Божествените работи, сами ще станете да идете. Ако не станеш слуга, не може да приемеш Божественото. И в музиката е същото. Докато искаш да ти слугуват в музиката, нищо няма да научиш. Ти ще станеш слуга на музиката.

Да видим какви трептения се носят из въздуха. (Учителят взема цигулката.) Има ли някой музикант да е дошъл? (Учителят изсвири "Тъги, скърби", после изсвири друго.) Какво мислих, пък какво излезе. Всеки един от вас зависи как е засегнат и всеки ще си състави една идея. Каква идея изпъква във вас от свиренето? Основната идея каква е? Основната черта е, че вие се концентрирахте. Престанахте да бъдете разсеяни и започнахте да мислите какво е туй, къде ще излезе края и какъв край ще вземе. Може дъжд да вали. Може хората да се радват. Благодарение, че от невидимият свят свирят и пеят, ако там не свиреха и не пееха! Хубавите цветя, които се боядисват, се дължи на слънчевите музиканти. Като изсвирят едно парче – бял цвят; като изсвирят друго – червен цвят. Като изсвирят, плодовете се раждат. В туй свирене повдигаме температурата. Молекулярните трептения се повдигат. По някой път трябва да направите опит. Когато си неразположен, свири 10-15 минути и да стане една промяна. Пет минути – то е Меркурий; 10 минути е Слънцето; 12 минути ако се свири, е Юпитер. Често пъти вие говорите, но говорите много повече. За пример, ако говорите на слънчев език, 15 минути е достатъчно. Ако говорите 5 минути Меркуриански език, е достатъчно, разбира се работата. Ако говорите на Венерин език, 6 минути е достатъчно. В любов да се обясниш, 4 минути е достатъчно, не ти трябва повече. А гледам, някои пишат големи фермани повече от 6 минути, то е от лукаваго. Сатурн взема 7 минути. Числата може да се разглеждат от Божествено гледище. Едно е на Слънцето, две е на Месечината, три е Юпитер, четири е Земя, пет е Меркурий, шест е Венера, седем е Сатурн, осем е на друг, девет е на Марс. Това е едно отношение. После идват сложните числа 15-16, защото 16 съществува в

света. Щом се разклаща основата на злото – 15, тогава всичко рухва – това е числото 16. Има числа, които рушат всичките лоши последствия.

Трябва да впрегнете ума си. Ако човек не впрегне ума си на вярата, вярата е продукт. Във вярата ние имаме възможност за постижения. Ще намерите възможностите на вярата и постиженията на вярата. Те са две неща различни. Сега в песента "Тъги, скърби, дигай, слагай!" това са възможностите. А във втората част "Върви, право върви" то е важното, то е постижението. Ти носиш и придобиваш много, придобиваш някакво богатство. То е постижението, втората част. Мнозина, като пеете, мислите, че първата част е за възможностите, каквото е скрито в него, да го придобиеш. Като дойдеш до втората част, е постижението на песента. Тъй като изучавате, ще се ползвате от песните. Всичките песни имат възможности и постижения.

"Добрата молитва".

24. Лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя
на 2.IV.1943г., Петък – 5 ч. с.,
София – Изгрев

----
* спитено - смачкано, изравнено, сплескано (диал.)

1943_04_04 Двата велики закона
утринно слово

ДВАТА ВЕЛИКИ ЗАКОНА

„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитва на Царството“
„Мога да кажа“
Да имаме едно размишление.
Ще прочета девета глава от евангелието на Марка.
„В начало бе Словото“

Има доста противоречия. Отрежи си ръката, отрежи си крака. Когато един вълк се хване в един капан – с единия крак ако се хване, за да се освободи, предпочита да си прегризе крака, отколкото да го хванат цял. Ако цял те хвърлят в огъня, за предпочитане е да изгубиш един уд, отколкото да изгориш. Когато вълкът се хване с двата крака, не си прегризва крака. (Учителят даде да се прочете от книгата „Отворени форми“ лекцията „Истинска опора“ на стр. 34.)

„Изгрява слънцето“

Всичките хора страдат от еднообразие. И светските хора, и религиозните, и философите, всички страдат от това. Съвременните философи още поддържат философията на Аристотеля и Платона преди 2500 години. Религиозните хора от памтивека поддържат все същите идеи. Да се поддържа една идея не може, понеже човек расте. Детето, като расте, не може да се задоволи със същата храна, с която майка му го е хранила – с мляко от гърдите си. Щом стане възрастно, иска по-твърда храна. По някой път вие имате навици, както когато сте били малки. Както майка ви ви е носила на ръце, имате желание тъй да ви носят и сега на ръце, тъй да се обхождат добре. Майка ти две години те носи, но като станеш на три–четири години, започне с пръчицата по задницата, плесници има. Най-първо, детето е генерал, каквото заповядва, изпълняват го. Но като стане по-възрастно, започват да му заповядват. Туй дете, като стане възрастно, уволняват го от генерал и го направят редови. Не само редови ще станеш, но ще те уволнят съвсем, нищо няма да остане от тебе. Сега другото заблуждение. Казвате: „Не живеем добре, но в оня свят ангел ще бъдеш.“ Оставете се от туй вашето живеене. Пияницата живее като пияница. Пие вино и не мисли дали светия ще стане. Войникът, който ходи на бойното

поле да се бие, този убие, онзи убие, мисли ли, че светия ще стане? Мислите ли, че като бакалинът, който продава, светия ще стане? Мислите ли, един философ, който пише книги, светия ще стане? Мислите ли една красива жена, която се облича десет пъти на ден, че светия ще стане? Красотата е само едно условие за светийство. Да бъдеш велик, то е едно условие. Целият си живот велик няма да бъдеш. Цял живот философ няма да бъдеш. Те са периоди.

Три неща има в живота, които са важни в Божествения живот: любовта, която дава, която носи живот; мъдростта, която дава знание; истината, която дава свобода. Ако ти не познаваш любовта, животът не може да дойде в тебе. Ако ти не познаваш мъдростта, знанието не може да дойде в тебе. Ще имаш знание, от което хората умират. Ако не познаваш истината, свободен не можеш да бъдеш. Много пъти хората говорят за любов, но има една любов от картошки, има една любов от домати, има една тричена любов. Често слушам да казват: „Умирам от любов." Аз не съм срещал досега нито един, който да е умрял от любов. От безлюбие милиони хора умират, но от любов да е умрял някой, не съм срещал. Аз съм разглеждал този въпрос. Някоя мома иска да умре, но под думата умиране разбира да влезе в един друг свят. Не само да умре, но иска да оживее в друг свят. Когато иска да умре, момата иска да се влюби в някой момък и обратно, когато момъкът иска да умре, иска да се влюби в някоя мома. Значи някой път човек иска да обеднее. Някои религиозни хора казват, че не искат много богатство, че искат сиромашия. Онези, които искат да обедняват, разбираме, че те искат два пъти по-богати да станат. Когато някой ми говори за умиране, аз седя на десет метра от него. Той гледа да те хване. Хич няма да умре, ще оживее. Котката често умира при дупката на мишката. Тя седи при дупката и казва: „На издъхване съм, с философия се занимавам, наскоро мисля да напусна този свят, не ме интересува нищо тук, не ме интересува нищо тук." Мишката казва: „Право ли е?" „Дотегнало ми е вече, няма за какво да мисля. Виж, затворила съм си очите, не ме интересува нищо." Тя седи със затворени очи, и мишката ѝ вярва. Мишката е по-умна от котката. Котката не е така умна, както мишката. Правил съм наблюдение на мишките. Много умни същества са. Някой път туря нов капан, направен, туря кашкавал или пастърма вътре и седя отдалече и наблюдавам. Мишката излезе и като погледне, и не влиза в капана. Ще се качи на капана отгоре, отдолу, разглежда, прави научни изследвания: отпред, отзад, отстрани, отгоре, влезе в капана, но не тегли кашкавала. Разглежда го как е закачен, и пак излезе навън. Всичко изучава мишката, всичко знае, само едно нещо не може да определи. Тя не може да определи, че капанът ще се затвори по-скоро, отколкото тя мисли. Тя си казва, че като дръпне туй парче, се осигурява за цяла седмица. Казва: „Доста е това парче, аз не съм много лакома." Едно нещо не знае, че

капанът ще се затвори по-рано, отколкото може да излезе навън. Ние в света всичко знаем, само едно нещо не знаем, че капанът ще се затвори по-рано и ние ще останем в капана. Гледам всичките религиозни заключения – и философите имат един въпрос, който разрешават, и всеки философ в капана остава. Всеки религиозен човек в капана остава. Няма някой, който да не е останал в капана. Щом остане мишката в капана, мърда си главата и казва: „Втасахме я сега."

Въпросът е прост. Седнеш да ядеш, какво ще философстваш? Ако седнеш, преди да си ял, и да започнеш да философстваш за хляба – откъде е дошъл, от какво е направен, какви химически елементи съдържа, кой го е месил, в коя фурна е печен – ще изгубиш всичкото настроение. Най-първо, като седнеш, трябва да бъдеш радостен, че хлябът те е посетил. Ще завържеш приятелство с хляба. Ще вземеш този хляб, ще го погладиш малко и ще кажеш: „Много приятно ми е, че се намираш в нашата трапеза. Аз ще ви направя една голяма услуга, ще ви приема вътре в себе си. Най-първо, ще имате едно мъчение, за малко време ще бъде, след туй аз ще ви въведа в моя рай. Най-първо, ще влезеш в стомаха. Малко некултурни са тия жители на стомаха. После ще влезеш в дробовете, те са по-културни. И най-после ще влезеш в човешкия мозък, там са най-културните. Там ще ви назначат на място." Преносно говорим. Този хляб, който е дошъл при вас, има нещо да ви обича. Вие седите и гледате една ябълка и вие казвате: „Случайно." Някои обичат тази ябълка. То е предмет на учение. Вие изядете ябълката, без да може да прочетете какво е написано. Една ябълка трябва да я прочетеш, и тогава да я ядеш. Всички ядете ябълки, без да ги четете. След като сте живели двайсет, трийсет, четирийсет, петдесет, сто години, обезсмисли се животът ви, съвсем се обезсмисли. Защо в младини има какво да ви стимулира, а в старини няма? Според мене, според моето разрешение на живота, ето в какво седи. Младите трябва да работят, възрастните трябва да промишляват, а старите да се учат. Старият, като остарее, тогава трябва да учи, в училище да ходи, да си вземе торбата, тогава умът е дошъл на място да учи. Сега обратен е процесът. Младите пращат на училище да учат, оставят старите да промишляват – дето няма да го бъде. Старият вече мисли за смъртта си, казва: „Ние свършихме." Какъв смисъл може да има едно такова разбиране за живота? Гледа се някой и казва: „Остарях." Остаряхте, защо? То е крива идея. Младите да работят, възрастните да промишляват и старите да се учат. Остарели сте, ще вземете торбичките да се учите и като се учите, ще се подмладите. Младият трябва да работи, защото в работата ще добие ония материали за знанието. Трябва му сила.

Та казвам, ако ние, съвременните хора, не може да изменим този порядък, ако тъй мислим, както сега, резултатите ще бъдат същите. Много пъти вие

се спъвате. Някой ти се моли и молитвата ти не е послушана. Някои неща у вас не стават бързо, някои стават бързо. Много проста е работата. Допуснете, че вие сте един член на слънчевата система. Да допуснем, че както старите приемаха, че има седем планети до Сатурн, и те създадоха всичката своя философия. В новите времена откриха Нептун, Уран и сега са открили още планети. Едната е голяма, както земята, а другата предполагат да е шестнайсет пъти по-голяма от Юпитер, пет хиляди пъти по-голяма от земята. Представете си, че сега вие живеете в Меркурий. От слънцето много лесни ще бъдат съобщенията. Живеете във Венера, ще се удължи времето. Живеете на земята – още по-късно. Живеете на Марс, на Юпитер. Когато работите у нас не стават, ние се намираме далеч от слънцето, когато скоро стават, близо сме до слънцето. Ние не разсъждаваме така. Искаме и на края на слънчевата система работите да станат бързо. Не разбираме законите. В материалните закони това е невъзможно. Най-първо, ние, съвременните хора, онова, което Бог изисква, изпълнили ли сме го? Всички колко пъти се колебаем дали това е Божествено, или не. Няма нито един от вас, на когото Господ му е казал да направи нещо, и той веднага да го е направил. Ти седиш ден, два, мислиш и след една седмица го направиш. Знаеш колко дълго време е това? Ти искаш, като се помолиш, молитвата ти да бъде веднага послушана. Казвам, дотолкоз, доколкото вие слушате, дотолкоз и молитвата ви ще бъде послушана; ако вие отлагате, и за вас ще отлагат. Ти отлагаш, и твоята работа се отлага, ти бързаш, и за тебе бързат. Казвам, ако услужите на един ваш приятел, и той ще ви услужи. Ако не му услужиш, и той няма да ви услужи. Няма изключение. Ако любиш, ще те любят. Казвате: „Трябва да ме любят." Казано е: „Любете враговете си." То е друг въпрос. Две неща: любовта с пари не се плаща и с добро не се плаща. Любовта се възнаграждава с любов. Обичта се оценява само с любов. Две мерки има в света, които имаме. Щом те люби някой, обичта е, която заплаща за любовта. Ако ти не обичаш, ти на онзи, който те люби, не се отплащаш. Онзи, който те обича, ако ти не го любиш, ти не можеш да му се отплатиш. Казвам, имаме едно неразбиране: искаме да бъдем обичани, да бъдем любени. То са два велики закона в света, които действат. Единият е законът на човешкия дух, а другият е закон на човешката душа. Любовта е закон на човешкия дух, а обичта наричам закон на човешката душа. Според мен има друго разрешение.

Ако човек не може да вложи доброто в сърцето си, той добър не може да стане. Ако човек не може да вложи справедливостта в ума си, той справедлив човек не може да стане. Ако човек не може да вложи красотата в своята душа, душата му не може да се облагороди. Ако човек не вложи разумността в духа си, той човек не може да стане. Доброто в сърцето, справедливостта в ума, красотата в душата и разумността в човешкия дух,

събрани заедно, това е човекът. Тогава чрез сърцето можеш да правиш добро. С ума си да проявяваш справедливост, с душата си да проявяваш Божествената красота в света, да бъдеш радостен. В красотата всеки се радва. Единственото нещо, което нас ни радва, това е красотата. Хубавите работи нас ни радват. Онези хубавите извори, цветовете, слънчевите лъчи, дърветата, които растат, всяко нещо, което е красиво, то ни радва. Всяко нещо, което е разумно, то ни помага да можем да растем и да се развиваме.

Та сега вие имате старите идеи: „Да дойде да ни спаси Христос, да се пролее кръвта за нас.“ Хубави работи. Ако дойде Христос днес, Той ще проповядва това: доброто в сърцето, справедливостта в ума, красотата в душата, разумността в духа. Какво ще ми разправяте друго? Казвам, ако един българин няма доброто в сърцето си, ако няма справедливостта в ума си, ако няма красотата в душата си и ако няма разумността в духа си, той не е българин. Ако един англичанин няма доброто в сърцето си, ако няма справедливостта в ума си, ако няма красотата в душата си и ако няма разумността в духа си, не е англичанин. Ако един германец няма доброто в сърцето си, няма справедливостта в ума си, няма красотата в душата си и няма разумността в духа си, не е германец. Ако един русин няма доброто в сърцето си, ако няма справедливостта в ума си, ако няма красотата в душата си и ако няма разумността в духа си, не е русин. Моята мярка е тази за всичките хора. Важното за мене е човек да е човек, после да е българин. Българинът, той е уд на човечеството, англичанинът е уд на човечеството, германецът е уд на човечеството, русинът е уд на човечеството, всичките народи са удове на човечеството. Вие сте удове. Сега седите и мислите има ли оня свят. Аз отговарям положително. Щом доброто е във вашето сърце, щом справедливостта е във вашия ум, щом красотата е във вашата душа и щом разумността е във вашия дух, и този свят има, и онзи свят има. Щом ги няма, нито този свят го има, нито онзи свят съществува. Щом ги имате, имате най-великото бъдеще; щом ги нямате, вас ви очаква най-голямо нещастие. Тъй седи въпросът.

Сега гледам тук, приятелите се смущават. Издал се някакъв учебник в България и там пишат, че всичките най-лоши работи идат от Бялото братство. Казват: „Еретици, големи еретици.“ Какво да се прави сега, че хората говорят лошо? Аз се чудя на съвременните религиозни хора. Бедняци са. Въоръжете се с най-доброто оръжие. Човек, въоръжен с доброто, е въоръжен с най-доброто оръжие. Човек, въоръжен със справедливостта, е въоръжен с най-доброто оръжие. Човек, въоръжен с красотата и разумността, е въоръжен с най-доброто оръжие. Ако ги нямате, с какво ще се борите? Мен са ми разправяли, че мечка като срещнеш, не бягала, опасно било. Аз имах само един случай с мечка. То

беше в Марицината долина. То беше преди повече от трийсет години. Вървя с двама души евангелисти. Единият проповедник, доста образован човек, другият, и той евангелист. Аз нося един чадър и други няколко души вървят по-напред. По едно време, гледам, една мечка иде отгоре. Вече наближила на около шест–седем метра, върви надолу, вглъбена, с наведена глава. Аз се обръщам към евангелиста и му казвам: „Слушай, имаме една гостенка.“ Спирам се, искам да направя път на мечката, много тихо върви. Проповедникът, като се обръща, спъва се на едно дърво, пада и вдига двата си крака нагоре срещу мечката. Аз се спрях да гледам мечката. Гледам, тя се уплашила и се върнала назад по долината, върви нагоре по пътя, по който е дошла. Не съм видял така мечка да бяга. Проповедникът казва: „Аз се уплаших, че ти бягаш и аз помислих да бягам.“ Казвам: „Ако не бях останал да гледам мечката, тя щеше да те сдави. За петнайсет секунди тя ме гледа и аз я гледам. Тя гледа едно същество с краката нагоре и мене ме гледа, не може да разреши въпроса, казва: „Трябва да се бяга.“

И на вас казвам, обърнете краката на евангелиста срещу мечката, спрете се и гледайте мечката в очите, ще се уреди работата. В този живот, в материалния живот, при най-лошите условия, е условие за разумния живот. Онзи, който падне, е материалният живот, а онзи – разумният, живот с главата трябва да бъде обърнат към слънцето. Не трябва да седим и да разискваме въпроса къде е Господ и какви са Неговите отношения и какви са нашите отношения към Него. Да изпълним волята Му, защото Бог е едно любещо същество. То е тъй чувствително същество, не търпи никакво противодействие. При всяко колебание в нашия ум Той се отдалечава и остава да носим последиците, които сме против. Изпълним ли волята Му, тогава имаме Неговото благословение. Казвам, няма нещо по-хубаво, когато човек вътре в душата си е готов да изпълни волята Божия, неговото небе е ясно, има всичкото благословение, всичко се нарежда в света. Ако с Бога бъдеш и в бойното поле, войната ще престане. Ако Господ не е с тебе, хората се бият. Ако Господ е с тебе, войната веднага ще престане. Вие ще кажете: „Как ще престане?“ Трептенията са такива, че веднага всичките хора ще бъдат полезни, моментално ще изчезне желанието да се бият. Даже земята, ако дойде в присъствието на Божието лице, ще се разтопи. Каква е вашата вяра? Заповядваме да престане войната. Трябва да се въоръжите с любовта. Няма в света по-мощна сила от любовта. Човек да се въоръжи с нея и да я употреби за доброто. Няма какво да се церемоним със света. И мечка да има, тя ще се отбие или пък ти трябва да се отбиеш. Тя, като мине покрай мене, ни най-малко няма да се нахвърли отгоре ми. Една мечка, като постъпи с мене, тъй както една муха, тя ходи отгоре ми, аз духна и тя хвръкне – то е едно изопачено състояние. Мечките, това са изостанали човешки души в далечното минало.

Мен ми разправяха следното. То се е случило в Карнобатско. Хванали едно мече и една българка го подувала. Като станало голяма мечка, един ден, когато минава в селото, идва при тази жена, която го подувала. Приближила мечката, коленичила при краката и започва да ѝ лиже краката. Признава, помни мечката, че е подувала. Мечката останала благодарна. Ние, съвременните хора, забравяме да отдадем благодарност на онова същество, което за нас се е грижило през хилядите векове. Трябва благодарност. Сега мисли кой да бъде големец, коя държава да бъде силна. Те са второстепенни работи. Първо, разумността, второ, красотата, трето, справедливостта и най-после доброто, ако отгоре надолу идем. Ако отдолу нагоре вървим, първо, доброто, после справедливостта, красотата и разумността. Ако отгоре слизаме – по един начин, а нагоре се качваме по обратния начин. Тия са сега новите работи. Вложете ги в живота си, за да не бъдете еднообразни. Не ви правя никакъв упрек, но ви казвам закона. Ако вървите по този път, ще имате успех. Аз ви казвам, ако приложите доброто в сърцето си, справедливостта в ума си, красотата в душата си и разумността в духа си, ще се освободите от всичките болести, които имате, ще се освободите от всичката сиромашия в света, от всичките бедствия, от всичко ще се освободите. Направете опит. Може да имате несполучлив опит. Но няма да се прави, както сега правите опита. Изисква се сериозна работа. Да намериш в сърцето си най-доброто място, и да го дадеш на доброто. Туй добро да бъде един стимул. Да туриш справедливостта в ума си и тя да бъде подтик за работа. Красотата да бъде подтик за душата. Храна е днес. Разумността е подтик на твоя дух. Само така може този свят да се поправи. Светът може да се поправи чрез любов и обич. Той е във висшите светове. Да се поправи чрез добро, справедливост, красота и разумност, това са сили. Ако ние не ги приложим, другите работи са празни. Доброто е път за любовта; справедливостта е път за любовта; красотата е път за любовта; разумността е път за любовта. Доброто е път за обичта; справедливостта е път за обичта; красотата е път за обичта; разумността е път за обичта. Вън от тия пътища нищо няма да се постигне. Любовта и обичта се постигат чрез тях, тогава ще имаме резултати. Вън от този път ще имаме сегашния живот, пълен със страдания. Отклоняваме се от пътя на доброто, отклоняваме се от пътя на справедливостта, отклоняваме се и от пътя на красотата. В красотата човек има благородството на душата.

Та няма да ви кажа сега: извадете окото си. Аз ви казвам тъй: ако те съблазнява окото, тури доброто в сърцето си; ако те съблазнява ръката, тури справедливостта в ума си; ако те съблазнява животът, тури красотата в душата си; ако те съблазнява богатството, тури разумността в духа си. Това е новото. Първото е неразбрано, а туй е малко по-разбрано. Когато

Христос казва „извади окото си, ако те съблазнява“, Той иска да каже „тури доброто в сърцето си“, „отрежи крака си“ значи „тури доброто“. Кракът е доброто. Трябва да пожертваме нещо. Жертва трябва да направиш. Трябва тълкувание в иносказателния език. Казва „извади“. Трябва да знаеш как да извадиш. Като извадиш житото от хамбара в ден, когато е влажен, ще го развалиш. Ако извадиш житото, когато е сухо времето, и го посаждаш, вършиш добро. Всякога, когато знаем как да поставим доброто в сърцето си, когато знаем да поставим справедливостта в ума си, когато знаем да поставим красотата в душата си и разумността в духа си, това е новият живот. „Ще изпратя Духа Си, и Той ще ви научи.“

Приложете любовта в духа си. Приложете обичта в душата си и бъдещето е ваше.

„Отче наш“

Двадесет и трето утринно слово
4 април 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1943_04_04 Двата принципа
неделя, 10 ч. сутринта

ДВАТА ПРИНЦИПА

„Отче наш“
„Кажи ми ти Истината“

Ще прочета от книгата „Светът на Великите души“, „Дните на Битието“. (Учителят прочете само 22-ра страница. (вж. бел. на с. 15. Посочената страница е според изданието от 1933 г. и отговаря на с. 355 на настоящия том – от началото на главата „Дните на Битието“ до думите „Не давай място на безумието“.))

„Духът Божи“

Лесно смилаемите храни са за децата, за малките деца, мъчно смилаемите са за възрастните. Ако нахраните едно дете с твърда храна, ще спънете неговото развитие; ако един възрастен храните с млечна храна, ще го спънете. В нашия век хората много обичат чорби, навсякъде започват със супи. Ако възрастният изхвърли супата, няма да бъде зле. Зъбите се развалят. Като дъвче човек, уякчава зъбите, със супа зъбите се развалят.

Съществуват големи противоречия в живота. Ние мязаме на млади моми, които чакат да дойдат да ги харесват. Те само през прозореца гледат, този минал, онзи минал, гледат как е облечен, нагизден, с шапка, с парадна форма. Не е лошо това. Всичко, каквото съществува в света, е на място. Лошото е там, че някои неща има повече, отколкото ни трябват. Колкото за чешит е потребно. Погрешките са потребни, но да станат официален живот не е потребно. Някои хора обичат черните очи, приятни са. Някои обичат сините, някои обичат кестенявите. Вкус има. В черните очи има нещо, което привлича. В кестенявите има друго. Казва: „Не гледай очите.“ Ако не гледаш очите, като риба ще се печеш после. Ти живял ли си с жена със сини очи или с черни очи? Жената тебе да те мъчи, та да видиш какво нещо е. Няма по-хубаво същество от жената, но няма и по-лошо същество от жената. Сега вас ви считам, че сте актьори, играете роля на жени. Не виждам още жени. И мъже няма още. Мъжът в моя ум има определени качества. Не може да считат едно дете, което се родило, че е някой герой. Детето има възможности за герой. Сега е слабо същество, плачливо. То заповядва на майка си да го гледа, да го гали. Тя го гледа в очите и казва: „Герой.“ Няма никакво геройство.

Преди години, един българин, учител, ме вика и ми казва: „Да видиш детето ми. Имам едно дете гениално.“ Понеже правех своите изследвания (Учителят говори за френологическите изследвания, които е правил из България в периода 1900–1912 г.), помислих си, може да е гениално, някой голям гений изключителен. Като погледнах – едно обикновено дете. Има талант от трета степен. Не си казвам мнението, а на баща му се вижда гениално. Той вижда себе си в детето. Хубава е тази черта. Като го гледа, много хубаво мисли бащата и като го мисли талантливо, ще му предаде нещо. Ако каже: „От туй дете нищо няма да стане“, може да му напакости. Казвам: Поддържай тази идея, ще помогнеш на детето си. Ако така мислиш, ще го направиш талантливо.

Казвам: Има две крайности в живота. Като обичаме някого, виждаме всичките таланти; като го намразим, всичко е затворено, не намираме никаква добродетел. Сега, и омразата, и Любовта са неща потребни – оставете вашите възгледи, – в природата са потребни. Когато едно същество се приближава повече, отколкото трябва, трябва омраза, за да го изпъдиш. Омразата може да го тикне надалече. Когато някое същество се отдалечи, трябва Любовта, да го привлече. Следователно Любовта привлича, а омразата отблъсква. И в природата имаме привличане и отблъскване. Че те отблъсква, какво от това? Отблъсква те, да не се изгориш в огъня. Ако идеш много надалече, ще замръзнеш.

По някой път искате да идете на Месечината. Учените хора, които не са ходили на Месечината, поддържат, че дневната топлина е 180 градуса, а студът е 250 градуса. Учените хора твърдят това. Едва сега съм намислил да проверявам туй нещо, не съм правил проверка. Казвам като турците: „ола билир“ – възможно е. Може да има 250 градуса студ. Значи хората на Месечината мразят повече, а обичат по-малко. Защото 250 градуса под нулата, това е омраза, а 180 градуса над нулата, това е Любов. Тогава извадете от 250, 180 – 70 градуса е разликата, значи със 70 градуса повече, по-силна е Любовта. Когато някой на Земята се много загорещи, казват му да излезе вечерно време, да се посмекчи. Някой път на жена му, като ѝ стане много горещо, извежда я вечерно време, да се оттегли тази топлина. Защото при 180 градуса като калай ще те стопи. Трябва да намалиш температурата според температурата на Земята, около 60–70 градуса може да се търпи, но повече не може да се търпи.

Вие като ме слушате, се усмихвате и казвате: „Какво иска да каже?“ Какво искам да кажа? Какво иска да каже един автор, като пише някаква драма? Той представя героя и някой път му приписва добродетели, които ги няма, а други път му приписва престъпления, които ги няма. Той описва героите си такива, каквито не са. За пример, като четете романа „Дон

Кихот“, авторът, който написал този роман, турил Дон Кихот някакъв идеалист, с някаква идея, а другия, Санчо Панса, той е един демократ, обича живота отблизо, много философия не му трябва. Той казва: трябва да си похапне човек, да има къщица, да има женица, деца. Онзи, Дон Кихот, отива да освобождава света. Авторът осмива идеите на средните векове. Такива са били разбиранията на света. Но там са пресилени работите. Онзи автор, за да направи нещата достъпни, представя работата така, както не е. Представя Санчо Панса такъв, какъвто не е. В природата съществува Санчо Панса, но не е такъв, както го описва. Съществува Дон Кихот, но и той не е такъв, както е описан. Не е описан право. Не може да се създаде един тип, който не съществува.

Всичко, каквото човек мисли, съществува. Аз бих желал някой да помисли нещо, което не е в природата. Аз от себе си ще му дам 1000 лева за една идея, която не е в природата. Всичките неща съществуват вътре в света в някаква форма. Виждаш някой палат във въздуха. То е възможно. Сега с тия балони, подигат се и може да направиш да живееш в един балон на 1000–2000 метра във въздуха горе. Едно време беше невъзможно, но сега е възможно.

Ние считаме всичките хора, които идеално мислят, че са глупави. Не са глупави. Глупостта седи в това, когато изключим противоположностите. Ако всичките добри хора на Земята се съберат на едно място и изключат лошите хора, ще идат да ги търсят. Ако всичките лоши хора се съберат на едно място и останат сами, и те ще ходят да търсят добрите хора. Добрите хора са отдушник за лошите, без тях не може да съществуват. Но и за добрите хора лошите хора са отдушник. За лошите хора добрите са отдушник отгоре, а лошите хора са отдушник за добрите отдолу. Ти ще кажеш: „Защо е този лош човек?“ Отдушник е той, без него е два пъти по-лошо. Следователно предпочитаме едното зло пред двете злини. И лошите хора предпочитат едното добро пред двете добрини. Без добрите хора ще бъде два пъти по-добре, но то е зле за тях. Няма по-голямо наказание за един лош човек от доброто. Доброто съставлява голяма мъчнотия за него.

Когато се подобрят противоречията в света, някой път искате доброто. Но някой път доброто иде чрез злото, а някой път злото иде чрез доброто. Представете си, че ти имаш един навик да пиеш кафе. Сега няма кафе, струва 1000–2000 лева. Искаш да го свариш със захар, но и захар няма. Като нямаш кафе, ставаш нервен, казваш: „Къде е кафето?“ Ако не беше създал този навик, щеше да бъдеш спокоен. Преди години, във Варна, се разхождам, срещам един учител, свършил в странство, с високо образование човек, за някаква погрешка го уволняват. Разговарям се с него

и той ми разправя доста интересни работи. Лятно време беше, минаваме при една градина, маси сложени и там пържоли има и той въздъхна. Мисли си какво беше едно време. Аз пък каква философия имам: аз гледам по-скоро да минем, че ми мирише, а той въздъхна.

После, вземете някой път възпитанието, че мъжът трябва да бъде красив, хубав, строен, мускулест. В реда на нещата е, че трябва да бъде красив, трябва да бъде силен, да гледа жена. Но този, красивия мъж, не го оставят другите жени. Турците казват: „Да гледаш красивото е добро." Но онази негова жена постоянно се пържи. Когато го погледне някоя жена, тя се мъчи. Виноват ли е човекът, че е красив? Даже тя би желала да го направи да стане грозен. Някой иска да има красива жена. Хубаво, но красивата жена обръща вниманието на другите, естествено. Мъжът ѝ ще се сърди защо този я погледнал. Че тя не е виновна, красива е – гледат я.

Вие ме слушате като слушатели. Не че между вас стават тия работи, между вас ги няма. Но ги виждам, че те са специфични работи. Аз като разправям, вие не сте яли попарата на един красив мъж, вие не сте яли попарата на една красива жена. Тъй красива, че постоянно обикалят такива чешити. И през прозорците ще започнат да гледат. Не че има лошо, създала я природата красива. Красотата в природата е благословение. Минаваш, някой плод е красив, привлича вниманието, обръща внимание. Снемаш този плод. Природата има за цел възпитанието, да привлича вниманието. Че ние после придаваме на тази красота друг характер, то е друг въпрос, то е второстепенно.

Красотата е едно благословение, когато се разбира, а когато не се разбира, е едно нещастие. Грозният човек се мъчи от красивия, а пък [на] красивия му е приятно, когато има един грозен при него. Във Франция често правят следното: някоя французойка, която е много красива, ще вземе слугиня много грозна, за да изпъкне нейната красота. Като минава, тази слугиня се пържи, но трябва да ходи с красивата господарка. Ако аз съм на мястото на грозния, по-спокоен съм. На красивата мома какви ли не мисли и желания ще се натрупат. Всеки мъж може да пожелае нещо от нея. Никой не може да забрани на мислите. Тази, грозната слугиня, никой няма да я пожелае, съжаляват я. Тя ще бъде свободна, какво има да се мъчи! Слугинята не разбира, че тази грозота е благословение за нея. Нека се радва на красивите жени, понеже красивите хора носят греха на света, а грозните носят добродетелите на света.

Казвам: Трябва да влезем в положението на една красива жена. Тя е благословение, защото без красивите хора животът щеше да бъде ад. Без грозните хора друг ад щеше да образуваме. Понеже на Земята имаме

красота и грозота, да благодарим: едните изкупват греховете на хората, а другите носят цел за човешката душа. Казвате някой, че е грозен. Добро носи този човек в света. Красивите хора греховете на света носят. Влизайте [им] в положението. На красивите няма да изпратят хубави мисли и едва на сто 10 души ще изпратят добро, а 90 все лошо ще изпратят. Ако влезе в съвременен курник, господарят избира красивите кокошки. Красивите кокошки са тлъстите, а грозните са мършавите. Като влезе господарят в курника, какво търси: тлъстите или мършавите? Като пипне тлъстата кокошка, хване я за гушата, казва: „За ядене става." А онази, слабата, казва – като се угои. Тя ще живее може би 5–6 месеца или една година.

Сега някой ще каже: за кокошки ли се говори? Чудни са хората. Пише някой и цял въпрос става, че не турил запетая или точка и запетая. В английски турят много малко точка и запетая. В български точка и запетая какво означава? Точката е най-малкото време за спирането. Точката и запетаята е малко по-дълго. Двете точки е изброяване на предмети, при удивителната се учудваш и [при] въпросителната запитваш. При много точки – недоизказани са работите. Като тури някой 20 точки, ти да знаеш какво означават многото точки. Аз тълкувам. Аз чета писмото на младите моми и след като са писали писмото, са оставили по три–четири точки. Тя, като тури една точка, казва: „Аз обичам един момък със светъл ум." Като тури две точки, казва: „Обичам един момък, който да е много взискателен." Три точки значи: „Обичам един момък, който може да услужва", в дадения случай. Четири точки – казва: „Искам, като ме изведе на разходка, да носи столче, да седна." Петтях точки значи: „Като стана от столчето, той да вземе столчето и да се върнат." Това значи пет точки. Сега проверете това, вижте дали е вярно. Ако има 10 точки? Преди да се е оженил, 5 точки туря; 10 точки значи: сгоден е. И кой има 15 или 20 точки? Аз не зная вие колко сте тургали. Аз досега нито веднъж не съм писал повече от една точка. Две точки успоредно съм турял, една под друга.

Ще кажете: „Отде знаеш тия работи?" Сега, въшки не съм имал, но зная какво нещо е въшката. Щом се качи на главата, разбирам какво е. Чопли главата ми. Не зная какво нещо е бълхата, но щом влезе под ризата ми, започва да ме безпокои. Какво трябва да разправяш. Някой проповедник проповядва, някоя бълха влязла, безпокои го. Или някой актьор играе на сцената, или някой музикант свири – като влезе някоя бълха, може да развали целия ефект. Затуй актьорите преглеждат ризите си да няма бълха, главата вчесват, за да няма въшка. Вчесват главата си с гъст гребен.

Вие ще кажете: „За въшките говори." За мен въшката и бълхата са предмет на учение. Една мисъл може да играе ролята на въшка и човек може да е въшлясал. Някоя мисъл може да играе ролята на бълха, влязла бълхата,

безпокои те. Казвам: Ние от бълхите и въшките отвън сме се освободили, у културните хора мъчно ще намериш въшка, но още от въшливите мисли и бълхи не са се освободили.

Всичко, което съществува в природата, е на мястото си. Няма нещо в природата, което да е лошо, всичко е добро. Може едно добро да не е потребно за предназначението си. И злото е добро. Но злото, ако не се употреби на мястото, за добро е. Някой път злото е турено за добро да се направи. Ако не се направи добро, злото не е на място.

Не е лошо човек да се разсърди. Вие искате да се сърдите. Ще се сърдите, няма нищо. Ще бъде по-смешно, ако не се сърдите. Но ако целия ден се сърдите, поглъща енергията на мозъка. Понеже сега се открива, че в човека има 50 способности и чувства, които човек ги съзнава. Тогава ще разделиш на всяка способност, на всяко чувство по колко минути на деня се пада да служиш. Няма да му служиш цял час, може само 5 минути да му дадеш. След 5 минути ще дойде друго на мястото. Като се огледаш, ще кажеш: „Моля!“ Гнева ще го приемеш на гости като един министър, но после ще го пратиш да си иде.

Ние сега казваме, че това не е потребно, онова не е потребно. Представяте някакъв идеален живот, този бил идеалист, светия бил, гениални хора, талантливи хора. Не ми разправяйте какви хора са светиите. Светиите са правили много по-големи погрешки, отколкото обикновените хора. Ангелите в Небето, които имаха знание, направиха една погрешка и увлякоха цялото човечество в съвременното престъпление. Същества с голяма култура се увлякоха и увлякоха и хората в своите възгледи.

Най-първо в своите умствени схващания имате едно криво разбиране на законите, които съществуват в природата. Вие мислите някой човек за гениален. Тъй е, той носи едно голямо благо, но гениалният човек може да стане проводник на злото повече, отколкото трябва. Всичките тия гении са измислили пушките. Едно време със стрели се биеха хората отблизо, а сега се бият на 5–10 километра, даже на 20–30 километра може да хвърлят бомби и гранати. Сега тия учени гениални хора като хвърлят една бомба от аероплана, отгоре, от 4000 метра и от 4 тона, знаете какви разрушения прави. Култура е това. Знаеш какво нещо е 4 тона взрив – човек може да подлудее, ужасно нещо е. Такова сътресение става, че на много хора им изхвръква умът. Някой човек ще каже една дума, обиди те, ти започнеш като гениален човек да мислиш да намериш друго, да му се отплатиш. Той ти пусне също една бомба 50 кила и ти идеш, та пуснеш от 100–150, 150–200 кила. Какво се постига? Нищо не се постига.

Гледам, в България от толкова години обвиняват богомилите, че съсипали България. Богомилите не съсипаха България. Може да имат богомилите някаква погрешка, но за съсипването на България е причината българският народ. Казваме, че Ева е сгрешила. Ние имаме погрешка. Ние взехме участие. Ева беше колективно изявление на цялото човечество. Ние гласувахме с нея. Ние казахме: „Яж!“ и тя се съгласува с нашето желание. Ева беше израз на милиони същества. Те казаха: „Направи това, ние богове ще станем.“ Тя яде за цялото човечество. Сега ние се оттегляме и казваме: „Тази Ева съгреши.“

Аз разглеждам въпроса другояче. Злото в света е допуснато, за да стане явна Любовта, да се покаже, че Любовта е по-силна. Най-първо хората ядоха от дървото на живота и не знаеха какво нещо е Любовта. Злото и доброто дойдоха като процес, за да стане животът изявен в своята пълнота.

Ние, съвременните хора, ще научим в какво седи добрият и лошият живот. След този добрия и лошия живот, ще влезем в една област на Любовта. Само чрез доброто и злото може да разберем що е Любовта. До това време ще имаме доста страдания, но нищо не значи. Ако изтърпим всичките страдания, които сега минават хората, очаква ни едно светло бъдеще. Един ден Бог ще примири всичките противоречия, ще изведе хората из ада. Векове ще минат и тогава всичките хора ще се радват. Докато дойде да се радват, трябва да се носи страданието. С тия страдания ние допринасяме. Като страдаме, ние допринасяме, ние работим. Ние пренасяме една материя от едно състояние в друго, което е потребно за бъдещото устройство на човечеството, всички ние. Страдащите хора са най-добрите работници, които носят този материал, тази красота, която е необходима за градеж.

Сега разглеждат тия грешници. То е пресилено. Господ никъде не е казал, че са грешници. Туй, което е писано в тази книга, в Библията, то е човешко разбиране. То е все човешка работа. То е минало през човешките умове. Христос казва на едно място: „Защо ме наричате благ? Благ е само Бог единствен.“ Единствен Той не съди никого. Той гледа еднакво на всичките хора и като види един човек, който греши и [един,] който прави добро, еднакво му е приятно. Защото и двамата имат различни опитности. Доброто и злото се сменят. Злото има нужда от доброто и доброто има нужда от злото. Те са необходими едно за друго. Злото е понижение на температурата, а доброто е повишение на температурата. В злото човек става силен, а в доброто той придобива мекота. Сила без мекота е опасна и мекота без сила няма смисъл. Ако речем хората да не бъдат зли, какво ще направят? Ако не се гневи човек, какво ще направи? Ако на всеки човек се спити главата при ушите и стане 12 см широка или 14 см, той е

миролюбив. Но щом като главата стане 15–16, а особено 17 см, такава широка глава е опасна. Тесните глави не са опасни, но каквото обещават, не извършват. Много обещават, но малко свършват.

Казвам: Злото е един творчески принцип, който работи в света. Не го смесвайте с греха. Другите подлости са човешки изобретения. Човек по някой път ще употреби доброто като маска, за да те излъже. Наблюдавал съм, някой ще се покаже, че е религиозен, а виждам, че той ни най-малко не е религиозен. Казва: „Аз споделям вашите идеи, те са възвишени, слушал съм много добри работи заради Вас, много похвали." Аз казвам: „Извинете, трябва да четете, че и много лоши работи са писани за мен." Веднъж пътувам от София за Варна и един господин ми казва: „Господине, знаеш колко лоши работи пишат заради тебе вестниците?" – Да, да, зная. Но аз ще ви напомня едно нещо, ни най-малко няма да ме обвините, че съм ги подкупил. Без пари пишат лошо. Може други да ги е подкупил, но мене не може да ме обвините, че съм ги подкупил. Ако бяха писали, че съм светия, ще кажете: „Как ги намаза? Колко им даде?" Интересно е, досега нищо не са ме виждали, пък все говорят заради мен. По някой път се смея. Казват: господин Дънов е така и така. Дънов те не [са] го виждали. Един параван е. Ако някой автомобил, в който е влязъл някой, като видиш автомобила, виждаш ли този, който е в автомобила? Ако някой не живее добре с жена си, казват, че „неговото учение е причина". Някой бил жена си – „неговото учение е причина". Откраднал някой – неговото учение било причина. Излязъл някой от затвора, пак „неговото учение е причина". Приемам всичко туй. Аз от 40 години проповядвам, но преди 40 години тия работи като ставаха, кой ги научи? Все таки трябва да се намери някой виновен в света. Аз виждам тяхната грешка.

Много са хитри хората. Идат някъде, кажат: „Имаме един болен, лекували са го лекарите и не са могли да му помогнат." Казват: „Ако може да му помогнеш, ще изменим нашите възгледи за тебе." Веднъж беше дошъл един софиянец, казва: „Слушал съм за тебе това-онова", разправя ми. Рекох: „Много хубаво говориш. Действително без пари лекувам, но моите визити са много скъпи, за тебе са много скъпи. Когато вземам, много скъпо вземам." – „10 000 лева?" – „Не." – „20 000 лева?" – „Не." – „100 000 лева?" – „Не." – „Половината от това, което имам?" – „Не." – „Че какво?" – „Всичкото, каквото имаш, трябва да ми го дадеш." Казва: „Че как може?" – „Ако искаш. Ти си осъден да умреш. Как ще ти връщам живота?" „А бе, казва, половината не може ли?" Рекох: „Не само това, но искам след като те излекувам, да посветиш живота си на Бога, да проповядваш." – „Ами че как?"

Казвам: Не може де си играем с природата. Всичко в нея е точно

определено. Никой в света не е свободен. С Божествените блага всеки трябва да бъде много внимателен. Аз може да ти помогна, но условно. Казвам: Ако ти съгрешиш, после?

Казвам: Първото нещо, нас ни трябва една нова наука, която трябва да знаем как мислите творят, как чувствата творят и как постъпките творят. После, всяка една дума трябва да знаете. После, често създавате своето нещастие с думи. Знаете колко хора една и съща дума повтарят, повтарят, и тази дума ще роди нещастие. Езикът ви трябва да бъде разбран и разнообразен. Не повтаряйте някоя дума много пъти. Даже думата „добро“ не повтаряй много пъти. Като повториш думата „добро“ три пъти, спри. Като повтаряш думата „добро“, тя ще стане като захарин. Едно кило захарин е равно на 700 кила захар и няма тази хранителност. Той само ще размърда езика и ни най-малко няма да даде това, което искаш. Ти като кажеш „добро“, прилагай го. Говориш за Любовта, казваш „Обичам ви“. Какво обичаш? Не може да кажеш, че обичаш някого. Не можеш да любиш. Можеш да бъдеш проповедник на Любовта, то е друг въпрос. Че любиш някого, не разбираш въпроса какво значи Любов. Да любиш някого, значи да бъдеш на негово разположение, както майката, която роди едно дете, е на негово разположение до известно време. В природата даже кокошката за известно време се грижи за малките. Като пораснат, казва: „Ха да си вървите!“ и започва да ги кълве. И между кокошките, както и у хората, майката си има свои възлюблени. Вземете една кокошка – като си излюпи пиленца, вечерно време, когато си ляга, ако се качи до нея някое пиле, което не обича, ще го клъвне. Обаче ако се качи на дървото до нея да легне онова, което обича, оставя го. От едната и другата страна се нареждат нейните възлюблени, тях не ги кълве, и другите започват да се нареждат по ред. Никой не може да избегне този закон. Яков имаше 12 сина, но Иосиф беше възлюбленият.

Та казвам: Първото нещо, някой, който иска да въздействува на писателите [, трябва да им каже:] Когато пишете поезия, не се водете по поетите как римуват думите. Всяка дума, като произнасяш, да ти е приятна. Като произнесеш една дума, която ти е приятна, спри там. Думите, които са ти приятни, произнеси ги. Пишеш – думи, които не са ти приятни, не ги пиши в писмото. Употреби по-малко думи, но със съдържание, понеже са творчески. Хубавите думи се разбират. Една добра дума може да ти създаде едно щастие, но една дума може да ти създаде и нещастие. Често българите имат един лош навик, майките обичат да кълнат. Но случва се много пъти, като кълнат, не става. Не всякога клетвата става, обаче някой ден, каквото каже, става.

Имаме един наш приятел, той сега не е тук, замина за другия свят. Той ми

разправяше една своя опитност. Казва: „Всяка сутрин като ставам, трябва най-първо да се помоля и след това отивам на работа, всичко ми върви. Една сутрин бързам да дойда в София, нямам време, ще изпусна трена. И си казвам: „Днес няма да се помоля.“ Тръгнах от къщи, хванах трена, но него ден като играли децата ми, едно друго дете извадило окото на моя син.“ И сега син му е чиновник с едно извадено око.

Не бързайте, направи молитвата и тогава върви. Ще стане пакост на детето ти. Не бързай да станеш богат преждевременно. Не бързай да станеш сиромах преждевременно. И двете са нещастия. Ако ставаш богат, е нещастие, ако ставаш сиромах, е нещастие. Ако ставаш добър без време, е нещастие и ако ставаш лош без време, е нещастие. Стани добър на време, стани лош навреме – това е от гледището на природата. Лошото употребяваме в материалния живот. Един човек, който обръща внимание на материалните работи, не че е лош, но дава цена на материалното. Платиш добре – прави добре работата; платиш малко – лошо работи. Плащаш на един бакалин за маслото – напълни ти шишето; плащаш малко – той малко туря. „Той не е щедър човек.“ – Тук не е въпросът за щедрост. То е един закон. То е съобразно със закона. Ти си скържав, а искаш другият човек да бъде щедър. Но и на щедрия му трябват скържави хора, но на скържавите им трябват щедри хора. Защото скържавият няма нищо, а щедрият е богат. Следователно щедрият като даде изобилно на скържавия, и скържавият става щедър. Щедрият като осиромашее, изтече се всичкото и той става скържав. Когато сме здрави, ще сме щедри; разболееш се – започваш да икономисваш енергията си.

Първото нещо в живота: вие като станете сутрин, вас ви трябва спокойствие, да имате една идея. Поне да имате свян. Искаш да кажеш нещо, поне свян да имаш. Не срам – срамът е много силно, но свян да имаш. Свянът е деликатно чувство. Спри се и мисли, че има Един, Който те наблюдава. Има хора, които слушат и на 1000 километра. Вкъщи като си, като мислиш, има хора, които на 1000 и на 2000 километра схващат мислите ти. Следователно знаят твоята мисъл. Тази мисъл, като излезе из твоя ум, ако е добра, в твоя полза е, ако е лоша, в твоя вреда е. Следователно всяка мисъл, която пращаш в тия напреднали същества, ще бъде или за спънка, или за твое добро.

Казваш: „Защо да любя?“ Като любиш, ще отвориш път в света, път в света, да влезеш в новия живот. Физическото поле, умственият и духовният свят – всички трябва да служим на Любовта. Тя е принцип. Някои мислят само за духовния свят. И за физическия свят Любовта е потребна, навсякъде е потребна. Без нея нищо не може да се постигне, туй трябва да се знае. Може някъде да съзнаваме, може някъде да не съзнаваме, но без

Любов животът не може да се прояви.

Казва: „Защо трябва да любиш?“ Ако ти не любиш, човек не може да станеш. Защото Любовта в теб ще произведе мисъл, а мисълта създава човека. Ако не може да обичаш, ти не може да се проявиш. С Обич ще се проявиш. Най-първо ще предадеш в света Божествения принцип, който минава в тебе, а после – Божествения принцип, който оценява нещата. На всяко нещо, което си приел, ще дадеш цена. Ще цениш Любовта. Обичта е оценка на Любовта. Любовта без Обич не е оценка, не може да се приложи. Обичта е закон за приложение на Любовта.

Казва: „Защо трябва да обичаме?“ Без Обич не може да се приложи Любовта. Любовта е един огън, който всичко изгаря и пепел ще остане. Обичта е творчески принцип. Ако имате Любов без Обич, нищо не става. Тия два принципа работят.

Казвате: „Това е празна работа, Любовта.“ Така не се говори. Единственото нещо, което дава смисъл на живота, е Любовта. Тя подига човешката мисъл, човешките чувства, събужда сила, съгражда сърцата. Стомахът сладко яде, сладко спи, навсякъде отваря път. Вие не разбирате тия работи. Казвате: „Да мисли човек.“ Зад човешката мисъл седи Любовта. Тя е първият подтик на Божествения живот. Или, Любовта наричаме свят на всичките възможности в света. Човек, който не може да влезе в този Божествен свят, ако не може да използува възможностите, той нищо не може да придобие. Любовта трябва да се приложи.

Сега ние сме дошли в една фаза, дето жена не може да търпи мъжа си. Тя има възможност да стане добра. Лошите мъже са по-добри от добрите мъже. Добрите мъже разглезват жените си, разглезват децата си и лоши стават. На лошите мъже жените им се облагородяват. Един лош мъж, то е една трудна задача да я разреши жената. Ако не разбираш неговия ум, ако не разбираш неговия дух, ако не разбираш неговата душа и сърце, нищо не може да направиш. Ако ти не можеш да всадиш доброто в човешкото сърце, ако ти не може да всадиш справедливостта в човешкия ум, ако не може да всадиш красотата в човешката душа, ако не може да всадиш разумността в човешкия дух, ти нищо не можеш да постигнеш. Като направиш това в себе си, там е възпитанието. Съвременните хора искат да възпитат света. Трябва да знаеш как да вложиш доброто в сърцето, трябва да знаеш как да вложиш правдата в ума, трябва да знаеш как да вложиш Божествената красота в душата, трябва да знаеш как да вложиш разумността в духа. От туй съвременният човек се нуждае. Трябва да знаеш не само да говориш, че вие сте грешници, че в пъкъла ще идете. Това са празни работи.

Ние се нуждаем от доброта – това е материалният свят. Ние се нуждаем от справедливост – това е реалният свят. Ние се нуждаем от красота – това е [идеалният] свят. Ние се нуждаем от разумност – това са бъдещите блага, които идат отгоре. Ние трябва да ги възприемем, да ги вложим в живота, да се ползуваме ние, да се ползуват и нашите ближни. Това е да изпълним волята Божия, да се прослави името Божие, да отворим път за Царството Божие и неговата правда в света.

Казвам: Българите страдат по единствената причина, че не са били красиви. Европейците, които са идвали, всички са ги считали престъпни типове. Онези, които са се занимавали с криминология, са ги считали за престъпни типове. Липсва красота в душата на българина. По някой път съзнание има, съвестен е българинът, но в него чувството на почит е слабо. Чувството на почит е Божествено. Много българи казват: „Жена е това." Казвам, че майка те е родила, тя е жена, не бива така да говориш. Ти си роден от жена и благодарение на нея имаш всичко. Ще я почиташ. Някоя жена казва: „Мъж е." А, не така, ти си родена от мъж, баща имаш. Ако не беше баща ти, и ти нямаше да бъдеш, не говори за мъжа така. Баща ти и майка ти да бъдат образци. Почитай другите хора, както почиташ майка си и баща си. Тъй трябва да се тури. Бащата е Любов, майката е Обич. Семейството са тия добродетели: доброта, справедливост, красота и разумност. Семейство, което има тия добродетели, е семейство, а семейство, което ги няма, то е осъдено на смърт. Един народ, който има тия добродетели, има бъдеще. Ако той страда, липсва му нещо от тия добродетели. Всеки един народ трябва да навакса това, което му липсва. Тия неща са необходими. На българина му трябва красива душа. Той няма почитание.

Изучавайте българския език, изучавайте динамиката и на езика, и на думите. Българския език съм го разчленил, съдържателен е. Той съдържа една дума, няма да ви кажа коя е, но още не съм намерил друга дума да я заместя. Всякога, когато я употребявам, остава нещо бамбашка. Ако не намеря някоя друга дума, ще създам друга дума, за да я заместя. В българския език нецензурни думи има. Ако аз съм критик в българската литература, пердушан ще направя. Това не е литература. Така не се пише, това не е поезия.

Аз съм разглеждал и английския език. Там има една дума – „уършип" (warship (англ.)). Туй е много груба дума. Значи поклонение на Бога. „Уър" значи война, „шип" значи параход. Значи да воюваш с параход, то е да служиш на Бога. Английско разбиране. Даже англичани има, които не знаят какво значи „уършип". Преклонение на Бога. Българите имат думата

„пола“, но женска пола ли е или планинска пола? В английски някои думи имат 4–5 значения. Пластичен език. „Беер“ [bear] значи мечка, значи търпение, значи и роди, „ши беер“ [she bear] на английски значи още женска мечка, значи и „тя роди“. Много еластичен е езикът на англичаните. И политиката им е такава. Три–четири букви не се четат, нямат никакво значение, но ги поддържат.

Ние трябва да изучаваме нещата, не да се възмущаваме. Да благодарим на Бога, че сме дошли на Земята. Този живот е такъв, какъвто е сега. Да благодарим за този живот, който имаме. Бъдещият живот ще бъде създаден от материала на сегашния. Ако сега не благодарим, ако във време на мъчнотии не може да благодарим, когато дойдат хубавите времена, ще бъде още по-мъчно. Ако във време на сиромашия не благодариш на Бога, в богатството ни най-малко няма да благодариш. Псалмопевецът казва: „Не ми давай голяма сиромашия, да не би да открадна, не ми давай голямо богатство, да не би да Те забравя.“ Крайното богатство е опасно и крайната сиромашия е опасна. Обикновената сиромашия е благословение и обикновеното богатство е благословение.

Казвам: Сиромашията, това е Обич, богатството, това е *Любов*. Моето разбиране е така. Когато видя един богат човек, през него трябва да мине *Любовта*, има какво да даде. Сиромахът, който работи, може да оцени.

Да се радваме, че имаме бедни хора, които носят Обичта. Да се радваме, че имаме богати хора, които ще бъдат проводници на Божията *Любов*. Аз може да ви дам една идея какво значи да бъдем близо или далече от Слънцето. Близо да бъдем до Слънцетоq това е запознаване, човек се запознава. Щом се запознае, това е Меркурий. Щом го обикнеш, това е Венера. Щом зачене, това е Земята. Щом стане марсианец, трябва да се учи. Щом стане юпитерианец, ще започне да се възпитава, а като стане сатурнианец, ще стане полезен на хората.

Тайна молитва

25-а беседа, държана от Учителя
на 4.IV.1943 г., неделя, 10 ч. сутринта,
София, Изгрев.

1943_04_11 Божественото Слово
неделя, 10 ч. сутринта

БОЖЕСТВЕНОТО СЛОВО

„Отче наш“
„В начало бе Словото“
Ще прочета първите пет стиха от първата глава от Евангелието на Иоана.
„Духът Божи“

Хората се безпокоят за много работи, мълвят се, тревожат се. Младата мома се мълви за едно, майката се мълви за друго, бащата се мълви за трето, учителят [– за четвърто]. И вие, които ви гледам тук, макар че сте тук, мълвите се за неща, не сте спокойни. Накъде ще идете? Земята ви носи някъде и накъде ще излезете. Преместите се от едно място на парахода на друго. Безпредметно е.

Казва: „В начало бе Словото.“ „В какво да вярвам?“, казвате. В начало бе Словото. Туй Слово е, което поддържа днес света, поддържа всичко. Казвате: „В какво да вярвам?“ Но в какво вярвате? Вярата трябва да има някой обект. Ако нямаш никакъв обект, не може да вярваш. Може да вярваш в някой човек, но човекът трябва да съществува. За да вярваш, трябва да имаш ум, без ум не може да вярваш. Следователно щом човек има ум, вярата е един принцип, който поддържа ума.

Та казвам: Най-великото в света е човек да поддържа живота си. Какво се ползува човек, ако целия свят спечели, а изгуби живота си? Какво се ползуваш, ако имаш всичкото знание, а изгубиш живота си? Има правила, по които животът трябва да се поддържа. Всичките религии, които съществуват в света, са изгубили онази нишка за поддържането на живота. След като умре детето, казват: отишло при Бога. Значи детето, като било при майка си, не е било при Бога, а като умряло, отишло при Бога. То е наше заключение. Изгубените пари къде са отишли? – В касата са отишли. Те като излезли от касата, като са се изгубили, ни най-малко не са в касата, вън от касата са.

Та казвам: Съвременните хора са изопачили своето верую. Голяма деформация има в телата и в главите им. Бялата раса както върви, деформирани са лицата им. На някои носът е много дълъг. Не е нужен да е толкова дълъг носът. На някои носът е къс. На някои ухото е дълго повече, отколкото трябва. Ако е за дълго ухо, заекът има много дълго ухо, като на

магарето се е проточило. Заекът много малък ръст има и от страх да слуша, като съсредоточавал ума си във въздуха, пращал кръв в ухото и то е израснало, проточило се е. Много хора, които се интересуват да знаят човешките тайни, понеже турят носа си да помирисват, пращат повече кръв в носа и той е станал по-дълъг. Дългият нос, той търси тайните, отличен детектив става. Някой като наблюдава, наблюдава, казвате: много наблюдателен е, но веждите са станали много дебели, по-дебели, отколкото трябва. Веждите са граница между Божествения и духовния свят. Това са антени. Хубавите вежди дават хубаво разположение. Един човек с дебели вежди, с дебели косми, той е материалист, вярва в парите. „Вар пара, вар Хасан; йок пара, йок Хасан." – Има пари, Хасан е; няма пари, няма Хасан.

Важното е, при сегашното състояние на хората, хората искат да бъдат здрави, искат да бъдат щастливи. Съвременното възпитание, съвременната наука както върви, трябва много работи да се изменят. Някои казват: „Не трябва да се учим много, ще се разболеем." От учение човек не се разболява, от безпокойство, от тревоги – да. Някой иска да стане философ, но щом се безпокои, философия не може да учи. Някой иска да стане поет – щом се безпокои, поет не може да стане. Някой иска да стане музикант – щом се безпокои, музикант не може да стане. Може да се научи да търка цигулката, но да свири нещо изразително, но да пее – не може.

Сега не е въпрос да критикуваме нещата, но трябва да се върнем към онова положение, както светът е създаден, да се вземат разни мерки и правила, по които човек трябва да живее. Ако ти, който имаш един хляб, и мислиш за утрешния ден, ти създаваш един нов свят. Понеже в света Бог е промислил за онези, които Го обичат. Нима майката, която ражда своето дете, детето ли трябва да се грижи, или майката ще се погрижи за детето? В продължение на две години по няколко пъти на ден го туря на гърдите си – ще ходи ли туй дете да купува млякото си със шишенце? Добрите майки са млечни. Онези, които не са толкова добри, пресъхват и трябва да търсят кравешко мляко, биволско мляко, магарешко мляко. Човек, който не е захранен с човешко мляко, той човек не става. Като ядеш кравешко мляко, крава ще станеш.

Туй вие вземате буквално. Крава не се разбира само рога и козина да има. Най-първо, „крава" не е българска дума. „Крава" значи същество, което храни цял свят. Това значи имате крава: дава мляко на цял свят, поддържа всички същества. Казвате: Това е крава. По-силно нещо от кравата няма. Ако ти искаш в дома да ти върви, трябва да имате в дома си крава. Вие всички сте изпъдили кравата навън, не върви без крава. Или най-малко, денем като станеш, ще намериш някоя крава, ще [я] погладиш с ръката си,

да ти тръгне напред. Аз ако бих възпитавал деца или религиозни хора, щях да туря да поглаждат крава, тогава майките ще раждат много добри деца. Децата много добре ще се учат. Ако се женят моми и момци, да поглаждат крава, тогава работите им ще тръгнат напред. Щом не гладят, нищо не върви вкъщи. Карат се хората, казват: „Трябва ви крава, толкоз лесна работа!“

Ще кажете: „Извеяни ли сме ние?“ Не че сме извеяни, но съвсем завеяни сме станали. Я кажете какво прави днешният свят? Мислите ли, една жена, която не е доволна от мъжа си, че не е завеяна? Мислите ли, един мъж, който не е доволен от жена си, че не е завеян? Значи Бог одобрява тази жена, пратил я на Земята, има всичкото внимание на нея, дал ѝ душа, и той не е доволен. Казва: „Туй говедо откъде [е] дошло?“ – От кравата. Неразбиране на думите. Думите имат своя сила. Не всички думи са силни. Има думи, които са много прозаични. Има думи, които [като] се произнасят, веднага човек може да оздравее. Има думи, след като се произнесат, човек болен ще стане.

Казвам: Това е нарушение на онзи закон, който съвременния свят ще управлява. Заместили сме Божиите закони с човешките закони. Най-първо един мъж се ожени, за да възпита жена си. Абсолютно невъзможно е един мъж да възпита една жена. Абсолютно невъзможно е една жена да възпита един мъж. Да се обхожда добре, да му се покаже пътя – да, но да го възпита не може. Тя си дава една задача, която не е по силите ѝ. Най-първо, този мъж тя не го е раждала. Друга майка го е раждала, тя го задигнала от тази майка и даже не се е допитала. Тя казва на мъжа си: „Ако ти обичаш майка си, при мене не може да живееш.“ Може да цитирате Евангелието, дето казва: „Който обича майка или баща повече от Мене, не е за Мене.“ „Ще напусне човек баща си и майка си, ще иде при жена си и те ще бъдат една плът.“ Ако се ожени за една жена, която е излязла от Бога, той ще напусне баща си и майка си, но една жена, която [е] излязла от съвременните жени, които казват: „Да се оженя за един мъж с малко ум и с много пари“...

Като вярват хората, всякога имат користолюбиво чувство. Казват: „Дали в онзи свят ще ни бъде по-добре?“ Като вярват в онзи свят, мислят, че палати ще имат. Може да ви приведа един разказ. Един богат американец отишъл в онзи свят и гледа един хубав палат, пита: „Този палат на кого е?“ Целият мраморен палат. Казват му: „Този палат е на слугата ти.“ – „Че как на слугата ми?“ – „Слугата ти има този палат, защото той, каквото вземе от тебе, тук го праща. И този палат му се направи.“ Върви и най-после дохожда до едно място, една малка колиба, едва може една крава да се помести, пита: „На кого е това?“ – „За тебе е.“ – „Че как, богат съм аз.“ –

„От това което си пратил, едва можахме да направим тази колиба.“

Често ние страдаме и каквото направим, мязаме на съвременните кокошки. Като снесе едно яйце, ще се разкряка, че всички да разберат, че е снесла яйце. И свраките научат и тя като слезе от полога, свраката изяде яйцето ѝ. Първоначалното положение, кокошките мълчаха. Като дошла при човека, станала щастлива, като снесе едно яйце – свършила една работа.

Ние, съвременните хора, проповядваме, някой взел от Библията, от Евангелието, цитира. Но то е декламиране на Евангелието. И аз четох сега какво е казал Иоан. Не е лошо човек да цитира нещата, но онова, което в даден момент не излиза от нас, то не е валидно за нас. Българинът много добре казва: „Чуждото и на Великден се взема.“ Всичките неща, които са чужди, ще се върнат към онзи източник, откъдето са излезли. При това ще остане само това, за което ти си работил.

Често проповядвам Любовта. Любовта има друго отношение. Ако си живял един живот без Любов, нищо няма да остане при тебе. Казвате, как да обичате всичките хора? Ако си обичал всичките хора, техните придобивки ще бъдат и твои придобивки. И твоите придобивки ще бъдат техни. Ако не си обичал, и ти ще бъдеш като един от тях. Любовта към Бога е, която ни съгражда. Без Любовта към Бога нищо не може да се съгради в света.

Казвате: „Къде е Господ?“ Човек е направен по образ и подобие Божие и най-малко 10 души има в света, които са направени по образ и подобие на Бога. Ако някой иска да види образа на Бога, ще ги намери. Най-малко 10 души има, които са направени по образ и подобие, 10 мъже, 10 жени, 10 момичета и 10 момчета, които са направени по образ и подобие, тъй щото 40 души има, които са направени по образ и подобие най-малко. Казвате: „Къде да ги намерим?“ Онзи младият момък, който търси за себе си другарка, света преброжда, да я намери. Ти като търсиш Бога, как да не можеш да намериш един от тия, да го зърнеш само?

Сега аз искам да ви наведа на някои факти. Има такива ред факти, насъбрани в живота от онзи, неестествения живот. Неестественият живот в нашето подсъзнание, неестественият живот в нашето съзнание, неестественият живот в нашето самосъзнание. Всичките недъзи, които съществуват, се дължат на тия, неестествените положения. Онова, от което човек се интересува, то става присъщо на него.

Казва: „Аз вярвам в Бога.“ Не е въпрос да вярваме в Бога, трябва да имаме

Любов към Бога. Има едно свещено място в човешката душа, дето човек може да намери това, което търси вътре в себе си, не вътре в тялото си. Апостол Павел казва: „Бях пренесен в третото небе, чух и видях неща, които с човешки език не може да се опишат. В тялото ли бях или вън от тялото, не зная.“ Не, апостол Павел не във физическото си тяло е видял това, но с духовното си тяло. Като иде човек при Бога, три тела трябват: едно Божествено тяло, едно тяло, с което да бъде в общение с ангелите и едно тяло, с което да бъде в общение с хората. Всеки човек, който няма тия три тела да функционират, той е анормален. Само с физическото си тяло разбираме физическия свят. Само с духовното тяло разбираме чувствения свят. Само с Божественото тяло разбираме мисловния свят. Но с тия тела човек трябва да се научи как да манипулира или Духът да живее в тия тела, с всичките възможности, които са вложени вътре.

За пример, вие имате очи, но каква грамадна разлика между един художник, който рисува цветни картини, той има такива нюанси, разбирания за краските, знае как да ги постави. Вие, обикновеният човек, нямате туй разбиране на краските. Краската играе важна роля. Ако ти не може да възприемеш червения цвят както трябва, ти ще бъдеш анемичен. Ако ти не може да възприемеш портокаловия цвят както трябва, твоята индивидуалност ще се обезличи. Ако не може да възприемеш зелените лъчи, в тебе здравето не може да бъде нормално. Ако ти не може да възприемеш жълтите лъчи, умът ти няма да бъде на място. Ако ти не може да възприемеш сините лъчи, вярата ти няма да бъде на място. Ако ти не може да възприемеш правилно виолетовите лъчи, силата ти няма да функционира.

Не само да възприемем светлината, но тя носи известни сили, които трябва да останат вътре в сърцето, трябва да останат в ума, в душата. Аз казвам: Човек докато не постави доброто в сърцето си, докато не постави справедливостта в ума си, докато не постави красотата в душата си и разумността в духа си, той ще бъде далеч от Истината, която търси.

Сега аз ви говоря за една Истина, не за нещо, което измислювам. Аз не съм от тези, които вярват, че нещата може да се измислят. Неща, които всички напреднали разумни същества знаят, за които тепърва хората има да се учат. Те търсят тия светии, които имат бледи лица. Съвременните светии, както ги представят сега художниците, още не са светии. Преди 30 години бях ходил в Анхиало и гледам, един рисувал Христа, но така го нарисувал, че съвсем не мяза на Христа. Бамбашка човек. И тази църква изгоря, не зная дали не изгоря от този образ на Христа. Църквата изгоря заради този образ. Христос беше нарисуван като един престъпник.

Онези хора, които рисуват Бога като сатрап, какво понятие имат за Бога? Каква Любов има човек, ако не може от Любов да жертвува, да направи една малка жертва, да пожертвува заради Едного, Който е пожертвувал всичко заради тебе, Който има вниманието от хиляди години? Ти питаш кой е Той, искаш научно да ти се доказва. Той те е създал и всичките блага, които имаш – и дом, и деца, и народ –, всичките блага Господ ти ги е дал. Ти философствуваш и искаш да ти се докаже има ли Господ в света или не. За безумните Господ няма, а за умните има. За силните Господ има, а за слабите Господ няма; за здравите Господ има, а за болните няма. За грешните Господ няма, а за праведните има. За слепите няма светлина, не виждат. Те казват: „Няма Господ." Значи тия хора са слепи. Търсят Бога навън, да Го пипат. Онова състояние, което ти усещаш, онази радост в себе си, онова веселие, онова вдъхновение, вдъхновението на кого се дължи? То се дължи на Бога. Единственият в света, Който е блажен, Който е всякога доволен, това е Бог. Следователно като дойдеш при Него, ти усещаш това доволство.

Единственият, Който е безсмъртен в света, то е Бог. Единственият, Който изключва смъртта в себе си, то е Бог. Ние не можем да добием безсмъртие без Него. Казвате: „Кой е Господ?" Аз не разисквам въпроса има ли Господ, понеже този въпрос е болезнен и няма никаква философия. Всички философи от памтивека, които са отричали Бога, са свършили зле. Всички поети, които са отричали Бога, са свършили зле. Майки, бащи, които са отричали Бога, са свършили зле. Няма народ в света, който да е отричал Бога и да е свършил добре. И съвременните народи, които отричат Бога, няма да свършат добре. Нищо повече.

Някои казват: „Вярвайте в Бога, Той е Любов." Любовта е, която свързва хората. Ако един човек ти говори добре, в него е Бог. Бог е в човека, Който ти говори добре. Онази кокошка, която защитава своите пиленца, то е Бог в нея, Който я учи. Когато Господ напусне квачката, тя започва да ги кълве. Кокошката до 5–6 месеца се отнася много учтиво със своите пиленца, но след 5–6 месеца, кълве ги. Казва им: „На работа! Дотегна ми да ви гледам." По-напред ще ги повика, ще им тури зрънца, а след няколко месеца вече почва да ги кълве.

Съвременните хора не може да живеят добре. Какво показва – Бог Го няма там. Той се е оттеглил и ги наблюдава отвън. Ние в нашите теории, ние сме влезли като замъци, въздухът, който дишаме, е нечист и се душим в своите заблуждения. Всички трябва да напуснем съвременните заблуждения. Срещам един гадател и ми казва: „Да ти гадая." Рекох: „Съгласен ли си ти и аз да ти гадая? Трябва да знаеш, че тази къща, в която сега живея, е взета под наем. Аз ида от онзи свят. Ти ще ми разказваш всичко заради къщата,

но не и заради мене.“

По някой път като погледна ръката си, зная какви са българите. Българинът има много добри черти, но българинът е толкова упорит, че с девет чифта биволи, като се залости някъде, трябва да го мръднеш. Казвам: Хубава черта е. Ако българинът така би се заинатил за Истината, по-добър човек от него не би имало. Ако така би се заинатил за Божията Мъдрост, тогава по-хубаво нещо от това не би имало. Ако така би се заинатил за Любовта, на място е този инатлък. Но той се инати там, дето не трябва. В 1000 години той е направил 150 войни. Как ще прокопса един народ, на 150 години по една война, размирие. Казвам: Какво се безпокоим, ако постоянно воюваме? Има една философия: да победим себе си. – Няма философия да побеждаваме себе си. Най-глупаво е човек да побеждава себе си, няма какво да се убеждава. Онова, вложеното от Бога, него трябва да обработва. Да тури своите желания, своите мисли на място, да ги впрегне всички на работа. Да покаже на мислите по какъв път трябва да върви.

Ние, съвременните хора, мязаме на един американец, който не бил виждал своя приятел 10 години и като го среща, казва: „Днес ще бъдете в дома ми на гости.“ Отива той и телефонира пред приятеля си на жена си: моля, еди-кой си ще дойде на гости. Тя казва: „Този да не ми го довличаш днес.“ Тя така отговаря по телефона. Той казва на приятеля си: „Тя не те познава, тя като те познае, както аз те познавам, ще те приеме. Но не те познава, ще извиниш.“ Тя казва: „Да не ми го довличаш.“

Колко пъти вие, които сте религиозни, някой път се отпуснете по телефона и какво ли не говорите. Започвате да говорите врели и неврели. Господ те слуша. Ти на другите ще им туриш какви ли не епитети, че са неразумни, невъзпитани, това било, онова било, пък ти си най-възпитаният. Няма философия в това. Аз съм правил много опити, даже в своите научни изследвания най-първо мислех да пиша нещо за психологията на българина. Но като узнах какъв е българинът, казвам си: Туй, което му кажа, няма да го приложи. Всичките тия данни останаха и сега седят. Казвам: за бъдеще, не е за българина още това.

Едно учение в света трябва да се приложи. Ако ние, съвременните хора, не можем да приложим онова, което е вложено в нас, какво може да направим? Казвам: Когато се занимавах с изследванията на българина, когато се занимавах с изучаванията на музиката, правил съм опити много пъти. Турял съм саксии и съм свирил, изучавал съм цветята каква музика обичат. Свирел съм им разни песни, парчета, и са дали много добър ефект. Изучавах онази музика, която руши в света. Хората я употребяват. Дето се

бият, това е музика на разрушението. Тия картечници имат нещо зловещо, това са тонове. Големите снаряди като падат, издават тонове. Бях преди във Варна, при един приятел, и до мене – една кръчма. Два–три месеца всяка вечер до 12 часа дигат шум, крякат, бият се. Пращам им мисли, казвам на хазяина, че ще им платя да си преместят кръчмата – не искат да се преместят. Една вечер изсвирих на цигулката една песен и след една седмица кръчмата я нямаше, кръчмарят я напуснал. „Какво свири?“ – Свирих музикално, но втори път не искам да свиря.

Казвам: И сега съм намислил да изсвиря една песен, за да престане войната. Имам една песен и като я изсвиря, всички ще престанат да се бият. Кой ден ще я изсвиря, не зная, но когато я изсвиря, ще престане войната.

Ние лошото знаем как да го правим, а доброто не знаем. Доброто в света трябва да се прави. Герои се изискват за Любовта, да я приложат. Треперим от страх какво ще кажат хората. Любовта носи живот, носи щастие в семейството. Ще се родят най-гениалните хора, най-красивите моми, най-красивите момци, най-добрите слуги, най-добрите учители. Народите ще се подигнат в Любовта. Какво има да се срамуваме от тази Любов. Героите в света ще дойдат. Трябва хората да си подадат ръка в тази Божествена Любов. Не да мислим за себе си, какво ще бъде в оня свят като идем, при Господа – това са човешки разбирания.

Моисей седя 40 деня на планината и като слезе, евреите не можеха да гледат лицето му и той трябваше да тури един воал. Толкова светеше, [че] трябваше да тури едно було, за да може да го гледат.

Казвам: Кое е по-хубаво? По-добре е да бъдем на планината и да имаме желание да турим едно було. Сега толкоз сме се отдалечили от Бога, станали сме толкова студени, че сме доближили до 273 градуса студ. Който се приближава, замръзва. Казвате: студен човек. Светът на безлюбието е страшен свят, покваря човешкия ум, покваря човешкото сърце, покваря човешката душа, покваря човешкия дух.

Казва човек: „Изгубил съм смисъла, не ми се живее.“ Ние тепърва трябва да започнем да живеем в света, досега не сме живели. Тепърва трябва да започнем да живеем, защото в рая отиваме. Аз като посвиря тая песен, ще накарам всички праведни хора в рая да влязат, никой не може да се освободи вече. Не може да се свири без Любов. Човек, който ще свири, той трябва да свири за Небето. Като засвири, Божествената мелодия да зазвучи. Казва Христос: „Когато се въздигна, ще привлека всички към Себе Си.“

Та казвам: В начало бе Словото. Защо да не възлюбим туй Слово, че като излиза из устата ви, туй Слово да бъде сладко. Сладко ли е съвременното слово? Аз бих желал устата на всички вярващи поне да бъдат чисти извори и Словото да тече, да има ухание. Като се приближиш при някой човек, да има ухание от погледа му, от очите му, от устата му, едно ухание да излиза – то е Словото. Можем да бъдем такива. Ако, след като си седял 2–3 часа между пушачи, замиришеш на тютюн, защо да не можеш да замиришеш на праведните, да се обкръжиш? Казвам: Каквото човек мисли, такъв и става. Мислите, чувствата и постъпките градят човека. И в силата на човешките мисли се спазва онази хармония на човешките чувства. Няма по-хубаво нещо в света да видиш едно красиво тяло. Като срещнеш един човек, да има доверие.

Казвам: На българите им трябва почит. Аз считам думата „почит“ на благоговението, или на благостта. Имате почит, свян и срамежливост. Те са три неща. Да почиташ всичките хора, то е нещо Божествено. Ако този не почиташ, онзи не почиташ, какъв човек си? Да имаш свян, като говориш, да не би да дадеш лош пример и да съблазниш някого в погледа, в обхода. Всеки един човек, който ви срещне, да се радва. Или, като пееш, такава обхода да имаш, че всеки човек, който чуе гласа ти, да е доволен от онова, което е чул.

Пожелавам ви сега умовете ви да бъдат извори на хубавите мисли, да излиза светлина. Сърцата ви да бъдат огнище на онзи свещения огън, от който да излиза топлина, вълни на топлина. Телата ви да бъдат извори на онази хубавата сила, която гради в света, която е готова да помага.

Не е въпрос да вярваме. Казвате: „В какво вярваш, какъв си?“ Аз бих желал да кажете в какво вярвате. Тепърва съм започнал да търся баща си и майка си, искам да ги намеря. Ако ти във всеки човек не може да видиш баща си и майка си, ако във всеки човек не може да видиш брата и сестра си, това не е Божествено. Във всеки човек трябва да видиш баща си и майка си. Един е вашият Отец. Един е вашият Учител. Казват: „Какъв е вашият учител?“ Хиляди учители има в България, няма само един учител. Мисля, 9–10 000 има, наспорил ги Господ. Българските учители можеха да оправят света. Ако умовете им бяха съсредоточени, да издават светлина, щяха да оправят света.

„В начало бе Словото.“ Сега започва една нова епоха. Краят на безлюбието свършва. Земята вече е излязла от 13-ата сфера. И отсега нататък, който иска да ходи с един крив ум, с едно криво сърце, с една невъзпитана душа, с един груб дух, е останал назад.

„В начало бе Словото.“ Сега започва да създава Бог ново Небе, нова Земя, нови хора. Вие мислите, като умрете, ще идете в оня свят. Преди да сте умрели, трябва да идете в оня свят. По-преди ще идете да видите дали ще ви хареса, че тогава ще умрете. Туй е по-право. Най-първо ти искаш да се преселиш в Америка. Ще идеш там и ако ти хареса, ще се върнеш в България, ще продадеш всичко и тогава ще идеш да се преселиш там. Първо ще идете да видите оня свят, преди да сте умрели, и като ви хареса, ще дойдете на Земята, ще продадете всичко, каквото имате на Земята и тогава чак ще умрете. Без да си ходил, да умираш, не е на място, не е логично – ти ще умреш, преди да си видял оня свят. Ти първо ще идеш да видиш.

Оня свят не е далеч, то е близо – колкото от тук до Драгалевци. Сега представят, че оня свят е много далеч. С биволска кола няколко милиона години се изисква, за да идеш на Слънцето, с конска кола – пак няколко милиона години. А с най-бързия трен ако се движиш, трябват ти 250 години. А със светлината – 8 минути. Казвате: „Много далеч е оня свят.“ С биволска кола много милиони години е. С конска кола пак е далече, с най-бързия трен трябва да пътуваш 250 години, а ако пък пътуваш със светлината – за 8 минути. По-близо е и от Драгалевци. Онези, които са дали тази идея, идеята е много добра, педагогическа. Понеже не са били готови за оня свят, казват: „Много далече е.“ Ако кажа, че е наблизо, щяха да кажат: „Идете.“ Сега, понеже сте израснали, казвам, че оня свят е близо. Ние се приближаваме, Земята се приближава до оня свят. По-близо сме до оня свят, отколкото едно време. Всеки един човек, който възприема Любовта, той е вече близо до оня свят.

„В начало бе Словото и Словото бе у Бога“, и Словото бе в Любовта. Ако възприемем Словото с Любовта, ако възприемем Божественото Слово, тогава пред нашата душа ще се отвори нещо ново. Ще бъдем като онзи слепия човек, на който намаза Христос очите с кал и каза: „Какво виждаш?“ – „Виждам хората като дървета.“ – „Какво виждаш?“ – „Сега виждам, че се движат“ Докато Христос не беше турил кал на очите, не виждаше нищо.

Казвам: Когато Любовта [намаже] човешките очи с тази свещена кал – така аз я наричам, – тогава ще се отворят очите на всичките и човек може да живее. Не насън да е виждал. Среща ме един и казва: „Да ти кажа какво сънувах, какво видях в онзи свят.“ Какво видя? Ти си сънувал онзи свят, а аз живея в него. Тия работи, които говориш, не са верни. Ти не си бил в оня свят, ти си бил в света на илюзиите, на кино. В оня свят има кино. Някои, като идат в оня свят, забавляват ги в илюзиите, за да не ходят в оня свят.

Какво ще разберат? Най-първо един човек като иде да види един красив светия, един ангел, той ще се обезсърчи, ще се види такава грозотия, че няма да иска да иде. Всеки, който иде в оня свят, красив трябва да бъде. Красота трябва да има човешката душа. Разумност трябва да има, доброта, справедливост, красота. Разумност. Тогава ние ще бъдем готови да видим оня свят.

Вие казвате: „Как ще стане тази работа?“ Много лесно ще стане. Вземете тази дъщеря, която е свършила, която майка ѝ я е учила на всички правила. Минава онзи, младият момък, чужд, като я погледне веднъж, запали се, огънят слиза, търси го. Как стана тази работа? Как намери онзи свят? Както младите хора намират. От тях пример вземете. Ако този, младият момък, не [беше] зърнал младата мома и ако младата мома не беше зърнала младия момък, щеше ли да иде? Ще го зърнеш и тогава ще вървиш. В туй отношение вземам младите моми и момци като герои. Много големи герои, в онзи поглед има нещо. Вие знаете ли какво нещо е онзи любовният поглед? Усмивка няма, но и сериозност не е, но той е много хубав поглед. Като погледне, ще се стопиш. Като види този поглед, младият момък като се върне, хване цигулката, пианото, облече се хубаво. По-рано е бил ленив, [сега] става прилежен, започва да учи. По-напред се е карал с баща си, с майка си, от него ден като види този поглед, става нежен, внимателен. Казват: „Какво стана с нашия Стоян?“ Зърнал го е онзи, любовният поглед.

Ако Любовта не може да измени характера на човека, това не е Любов в света. Туй, което изменя човека, което дава подтик на неговия ум, което дава подтик на неговото сърце, на неговата душа и дух, това е Божествената Любов.

Пожелавам на сестрите да ви зърне онзи с хубавия поглед, на братята – онази с хубавия поглед, да ви зърнат и да се преобрази животът ви.

Едно малко сравнение, какво е Божествената Любов. Един пример ще ви дам. В древните времена имало една градина, насадена с всичките плодни дървета. Имало един черен човек. Който искал да си купува, този, черният, по 1000 лева продавал килограма. След черния имало един обикновен човек, който по 500 лева продавал килото. Имало и трета – една млада красива мома, която давала даром по една ябълка, без да взема нито стотинка. Божественото е туй, което не взема нито стотинка.

„Добрата молитва“

26-а беседа, държана от Учителя
на 11.IV.1943 г., неделя, 10 ч. сутринта,
София, Изгрев.

1943_04_14 Първо и последно място
сряда 5 ч. с

ПЪРВО И ПОСЛЕДНО МЯСТО

Добрата молитва
Давай, давай

(Направихме упражнения за дишането с ръцете.)

В живота сега ви трябва една нова фаза. В съзнанието ви липсва нещо, то е следното. Вие мислите – Любов за всички. Но Любовта, на първо място, е дадена за слабите хора в света. Силните хора нямат нужда от Любов, слабите имат нужда от Любов. Има други елементарни работи, които трябва да знаете. Понякой път не искате да бъдете последни, а искате да бъдете първи. Но то е невъзможно. В реда на нещата, в Божествения порядък, ще бъдеш пръв и последен. Може би в цял един живот веднъж да бъдеш пръв, а хиляди пъти последен. Може 10, 20, 30 пъти да бъдеш последен. Имате буквата б. Къде б-то може да бъде първо? В думата благост б-то е на първо място – б л а г о с т, но в думата милост не може да бъде на първо място. Б-то не може да бъде навсякъде на първо място. В реда на нещата е да не бъдеш пръв. После, онзи, първият човек, носи голяма отговорност. Острото шило трябва да пробива, а онези другите вървят зад него. Острото може да се осакати. Ако е някой плат, може да минава като игла, да шие. Но ако срещне голямо противодействие, може да се счупи.

В ума си вие имате, че един човек много лесно може да се реформира. Много мъчна работа е. Мислите, че може да станете ангели, светии. Мъчна работа е туй. Да станеш музикант, е мъчна работа, да станеш поет, е мъчна работа. Тъй както вие живеете, имате неща подарени, не ги оценявате. Природата, за да докара човека в туй състояние, трябвало е да мине през милиони форми и всяка една форма да я изучава, да се приспособи животът в тия форми. Сегашната форма е една от последните форми, но не е последната, до която човек е дошъл. В тази форма човек още не се е научил как да живее. Сега човек не знае как да употреби богатствата, които има. Да кажем, някои от вас не знаете да пеете, някои от вас поети не сте, някои от вас философи не сте, някои от вас не разбирате какво нещо е музика. Говорите за мисълта, но колко мъчно е човек да контролира своята мисъл. Като погледнете, какви ли не мисли, какви ли не ципури* минават, цяла пропаст. И още по-лоши мисли, разбъркани. Сега не сме ние отговорни – много хубаво сме се вчесали, но като вървим по пътя, турили

сме си бомбе, но като дойде вятърът, дигне бомбето, размърда косата. Казвате: "Защо ти е чорлава косата? Някой да не те е бутал?" Вятърът, при някои условия, не вдига шапката, но в известни моменти вятърът е толкова силен, че шапката не може да устои. Казва: "Долу шапката!" Аз трябва да снема шапката си. Ако не я снема, дига я. Като идете на парад, нали си снемате шапката? Ако не я снемеш, ще дойдат да я снемат. Гледам, един военен, дойде при мене и като поседя, сне оръжието си, тури го на масата. Аз го наблюдавам и зная причината. Казва: "Тук е миролюбиво място". Разпаса се и тури оръжието на масата, остана човекът свободен. Като тръгваше, пак се запаса. Вие по някой път тук идвате препасани с ножове. Като отиваш на бойното поле, ще бъдеш въоръжен, но отиваш на църква – остави оръжието вън от църквата. Като излезеш, пак се препаши. Постиженията в живота не седят само по един път. Казвате: "Да се обичаме". Как ще обикнеш някой човек? Един започва обичта от устата, един започва от ръцете, друг започва от краката. Аз съм виждал майка, като хване детето си, целува го по гърба, по врата, целува го и по задницата. Вие казвате: "По задницата?!" Аз имам съвсем друг морал. Като гледам майката, другояче разбирам. Вие сте смешни. Вие като хванете една ябълка, от задницата не я ли ядете? Долната част не е ли задницата? Хванеш, и от задницата започнеш да я ядеш. Някои от главата започват, а някои от задницата. Задницата не е тъй лошо нещо. Задната стража е, или предната е, която пробива? Ние, с нашите неразбории, сме турили нещо лошо, човешко, в задницата. Те са временни работи. Трябва една мисъл, с която да почистите. Чистота трябва. Често ви гледам, имате спор, състезание. Състезаваш се с един човек или състезаваш се с един певец – ще се състезаваш по гласа. Ако имаш много добър глас, ще се състезаваш, като него ще пееш. Ако не пееш като него, няма състезание. Ако може да изпееш една песен по-хубаво от него, по-ясно, по-чисто, ако може да направиш нещо по-хубаво – или състезавате се по живот, по Любов. Любовта ви трябва да бъде по-висока. По някой път ми казвате: "Аз ви обичам". Защо ме обичаш, какъв е поводът? Аз обичам една ябълка, заради ябълката; аз обичам круша, заради крушата; аз обичам един автомобил хубаво направен. Или някой път казвам: "Не го обичам" – не се качвам. Защо не се качвам? Защото хосканица има. Някой път седиш, хубаво е, удобно ти е, приятно ти е. Влезеш в някоя къща, обичаш я, хубаво е построена, има нещо приятно. Влезеш в някоя къща, не я обичаш. Кое е онова, което ние искаме? Да ни обичат хората. Всеки може да бъде обичан. Вие седите със старите идеи и казвате: "Като идем на оня свят". Чакате, като идете на оня свят или втория път като се преродите. Тези идеи имате. Вие втори път като се преродите, не знаете какво ще бъде, а сега знаете. Казвате: "Втори път като дойда, ще бъде така". Сега какво трябва ти да извършиш в този път? Сега се изисква – в този живот ти си буквата б. Гдето има благост, трябва да дойдеш. В благост тебе ще те търсят, защото с

нея се дава значението, с нея се създава цялата дума. После иде буквата *л*, а, г, о, с, т – всяка една буква има свои качества. Какво нещо е благост? Благостта трябва да носи земните блага, да ги извади. Благостта трябва да носи и благата, които са дошли отгоре, от Небето. Благостта трябва да съдържа нещата и добре да са опаковани, да няма нищо гнило. Благостта трябва да съдържа и Любовта, и обичта едновременно. И те трябва да са свързани. Трябва да съдържа и всичките възможности, за да може да се проявиш. После трябва да съдържа и пластичност, че всеки един момент трябва да бъдеш толкоз разумен, да знаеш как да постъпваш. После трябва да бъдеш смел и оръжието трябва да бъде на място. Този малкият ь е оръжието – без него не може. Големият ъ какво означава? Ъ произлиза от п. Този плод като узрее, трябва да се изяде и трябва най-добрият човек да го изяде. Не да го изяде кой да е.

По някой път желанието ви да бъдете първи е на място, но ще чакате да ви дойде редът. Щом не ви е дошъл редът, ще отстъпите. В една дума може да намерите първото място, може да не играете първата роля, може да сте на средата, може да сте накрая. Ако сте голям или малък ер, те никога не завземат първо място, а винаги последно. Ако сте голям или малък ер, какво ще кажете: "Дотегна ни да бъдем на опашката". Трябва да излезем из ония обикновените положения, които сега ги имаме. По някой път като проучавам българската музика, някои песни започват в секунда. Започват "до", "ре", "ми", "фа", "сол". Вземат ги в равно време. След "сол" ще слиза надолу и ще дойде едно украшение. От "до" до "ре" е секунда, от "ре" до "ми" е секунда, от "ми" до "фа" е секунда. Какво иска да каже българинът с тия четири секунди, защо ги взема последователно? Българинът казва: "Аз трябва да израста, трябва да си намеря пътя. Като намеря този път, да не погреша някъде. Да забогатея и да цъфна, че всичките хора да знаят". Тщеславие в него има, колкото искаш. В тия четири ноти българинът казва: Да расте добре, да си намери път добре, да се оформи добре, да не е беден, но да е богат. Българинът не обича да е сиромах. Господ му е дал сиромашията, но най-голямата мъчнотия е, като остане сиромах. И гледам, той, като види някой богат човек, дава му почит. Като види някой сиромах, гледа го с презрение, казва: "Дотегна ми да гледам тия сиромаси хора". Механичната страна в музиката е едно нещо. Един тон може да го изпеете механично, може да го изпеете органично, може да го изпеете психично и най-после в четвъртата фаза, може да предадете онова, Божественото в музиката. Как ще го предадете? Механичният тон "до" има известен брой трептения. Органичният – няма същия брой трептения. И психичният също, и този Божественият. Следователно във всеки тон, в трептенията на всичките гласове, всичките тонове са включени в него. Всеки тон съдържа всичките тонове в себе си. Но в дадения случай една от формите е тонът. "До" е форма, която се изразява. "Ре" е – на движение.

“Ре” ще ти покаже как се побеждава. “Ми” ще ти покаже кой път да хванеш – пътя на разумността. Човек, който не може да пее “ми”, не знае – вляво или вдясно да хване, нагоре или надолу. “Фа” е да знаеш онова, което си придобил, да го опаковаш добре. “Сол” значи да направиш нещо хубаво. Да ти даде добър ефект, е “ла”. Да дадеш едно хубаво угощение на хората, то е “си”. Онзи, който дава хубаво угощение, той разбира законите на “си”. Целият свят е една неизявена музика. Първо човек трябва да се учи. Детето не знае буквите, но сега ги изучава. Най-първо учителят като му изясни буквите се интересува и оттам насетне всичките учители все с тия елементи боравят. В първоначалното училище, и в горните училища, и в университета – всичките букви са. Само че има по-висока форма, другите учители се занимават с висшите форми. Всяка форма съдържа известно съдържание. Имате думата благост. Знаете ли какво се крие в благост? Ако знаеш да произнесеш думата благост – една година да се занимаваш да я произнасяш – че като я произнесеш, ще стане цяло едно преобразование. Казваш: “Благост”. Или казваш: “До”. В една пиеса турено някъде “до”; ако се изпее хубаво, дава съвсем друг тон на песента. Някой път някой певец пропада само с един тон, висок тон не може да го вземе. Един висок тон в ума е един узрял плод. Не може да вземеш този тон хубаво – плодът не е узрял. Долу са корените, а горе са плодовете. Ако ние добре израстем и не раждаме добри плодове, значи има нещо, което куца. Та казвам: “до” е в стомаха, “ми” е в дробовете, “сол” е в ума. Някога човек не може да пее “ми”. Трябва цяла наука, за да ви обясня защо е така. Тъй са го наредили. “До” са турили в стомаха, “ми” в дробовете и “сол” в ума. Ами другите? Другите тонове са ги турили някъде. Ако искаш да дишаш добре, “ми” трябва да вземеш добре. Ако не дишаш добре, “ми” ще куца. Ако искаш да бъдеш здрав, “до” трябва да пееш хубаво. Ако “сол” не пееш хубаво, ще има нещо, което да не ти достига в ума. Дали знаеш, или не знаеш, без разлика е. Може да пееш “до”, без да знаеш, имаш желание да пееш. Някой има желание да пее, но не пее. Някой не пее, но вътрешно има желание да пее. Казвам: да имате желание, да пеете вътре. Сега ще влезете в света и ще работите. Онези учители, които се приготовляват, като идат, трябва да знаят как да преподават на децата. Някои от вас искате да бъдете учители в университета, някои искате в гимназията, някои в прогимназията, някои в отделенията, а някои в забавачницата. Най-добрите учители трябва да са в забавачницата. Знаеш колко мъчно е да забавляваш тия деца, да ти стига ума да ги заинтересуваш. В забавачницата най-може да се постигне, а в отделенията на второ място. В прогимназията, в университета като влезете, тия деца вече разсъждават. В забавачницата, каквото му кажеш, вярва. То казва тъй: “Учителят в отделенията тъй казва”. Но в университета често казва: “Чакай да видим туй, което казва дали е вярно, или не”. Вече има един философски ум. Гледам, тук вие сте ученици от университета. Ще слезете в забавачницата.

Защото аз като ви гледам, смешни сте. Казвате: "Дали е право туй, или не". Аз още не съм мислил кое е право и кое е криво. Има неща, които съм считал за лоши и после съм видял, че са добри; някои неща съм считал за добри и после съм видял, че са лоши. В младини човек е весел, а в старини става сериозен. Не че като е сериозен в старини, е лошо, или в младини, като е палав, е лошо. Палаво е туй дете, защото е енергично. Баща му и майка му не може да намерят път, да се изяви неговата енергия. Един голям извор е и навсякъде го кара, не е виновно детето. Всички вие имате един метод и мислите да го набиете, да му кажете. Но с бой тази работа не става. Само един мъдрец може да го биеш, философа веднъж като го удариш, стига. Той казва: "Чакай, разбрах". На поета една плесница може да удариш. На детето трябва да му удариш десет плесници, за да разбере. То е губене на време. С детето добре трябва да се постъпи. Направи една погрешка – дай му една ябълка, круша или орех, кажи му сладка дума, кажи му: "Много добре си направил". Пукне на някого главата, кажи: "Много добре си направил". Утре ще пукнат неговата и то ще разбере. Като пука на другите, не знае, но като пукнат неговата, казва: "Добре е за другите, но за моята глава не е добре. Когато е добре за мене, пък за другите не е добре". Ще разберете, че като се пукат чуждите глави, е добре за вас, но като се пука вашата, не е добре. Пак е добре, само че Доброто не е при вас. Мислите ли, че като се удари човек, е лошо? Много пъти човек е забравил нещо, върви, не може да си спомни. Спъне се, падне и като си удари главата, спомни си го. Трябваше да падне на земята и земята ще му каже как е тази работа. Ще благодариш, че си паднал. Или пък някой път не трябва да те спрат в пътя. По някой път гледам, някой върви по пътя сериозен и изведнъж се сепне, като че си спомня нещо. Той понеже обича жена си, тя в този момент казва: "Забравих захар да му кажа да купи". Тя като помисли, той се спре и усети, че тя иска захар да купи и той изведнъж тръгне и купи захар. По радиото той схване, че захар трябва да се купи. Като се върне вечерта, тя казва: "Виж как си схванал моята мисъл". Тя си представя, че някой ангел прошепнал на ушите, то са вълните от нея. Предали се тия трептения по радиото.

Вие искате, без много труд да постигнете. Много труд трябва, човек за да постигне нещо. Всичките тия работи, които се добиват лесно, нищо не струват. Има нещо, което за цял живот човек трябва да посвети, и струва си. После, някой път вие във вас не се радвате на успеха на другите хора. Помнете това: Божественият закон е такъв – успехът на всеки човек е ваш успех и неговата спънка, за в бъдеще ще бъде ваша спънка. Щом те боли кракът, тази болка се предава на целия ви организъм. Щом е здрав кракът ти, туй състояние се отразява и на целия ви организъм. Някои от вас казвате, че не го чувствувате. Гледам ръцете на мнозина от вас са удебелени. Като работи един човек, че ръцете огрубяват разбирам, но

някой без да е работил, ръцете са огрубели. Туй значи, че вашите мисли и вашите чувства са груби, огрубяха и ръцете ви. Щом вътрешната страна на ръката става груба, сърдцето е огрубяло. Щом горната страна на ръката е огрубяла, умът е огрубял. Горната страна на ръката представя ума, а долната страна – сърдцето. Често ще попипаш как е сърдцето. Предната част на лицето, то показва пак сърдцето. Кожата може да е деликатна, космите отгоре стават нежни. Ако космите на брадата са дебелички, волята е дебеличка, невъзпитана.

Сега като говоря за младостта, вие казвате: "Учителя да ни подмлади". Може да ви подмладя, няма да ми коства много! Но ще си създам много бели и ще плащам борчове. Да зная, че като ви подмладя, ще употребите живота си за Бога, добре. Но като ви подмладя, онези, които са обичали да въртят мъжете си, ще идат пак да ги въртят; които са обичали да въртят жените си, пак ще идат да ги въртят. Аз не съм против нищо, но нещата в света имат стойност. Всяко нещо, което има стойност, е Божествено. Всяко нещо, което няма стойност, е човешко. Божествените плодове никога не гният. Туй, което гние, не е Божествено. Човешките плодове гният, Божественото не гние. Имате някакъв недоимък. Божественото е туй, което ще върви с вас, ще гради. То гради лицето, гради и тялото. То са хубавите камъчета, които се турят на тялото. Сега по някой път, вие обичате да критикувате. Постоянно гледам и на Изгрева, само кореспонденти – кой какво казал, кой какво направил. Не съм против туй, но трябва да бъдат верни работите. Да кажем някоя сестра много обича да цапа. Някоя е много мълчалива, друга не поздравлява, много се е възгордяла, друга като види някого, обръща гръб. За друга казва, че неузряла, зелена е. Ако е зелена, какво лошо има в зеленината? Зелени ли краставици ядете, или зрели? Зелените краставици са по-хубави, отколкото зрелите. Зелените са хубави, крехки. То е изключение. Вярно е само за краставиците. Не може да се извади общо заключение, че зеленото се яде. После салатата се яде зелена, крехка е. Като узрее, салатата не струва. Даже и житото, като не е узряло, е сладко, щом узрее, става твърдо, трябва да го дъвчеш. Като не е узряло, меко е, сладко е.

Та казвам: трябва да имате цяла философия как да се обхождате. Трябва да мязате на музикалните тонове, да знаете в дадения случай каква роля имате. Аз често виждам, някой човек пада. Аз зная причините защо пада човек. Всеки се спъва и пада. Щом си изгубил равновесието на ума и на сърдцето, винаги падането иде. Тогава определям: когато сърдцето е причината, човек пада към лявата страна; когато умът е причината, човек пада към дясната страна; когато волята е причината, пада напред към лицето си; когато материалните работи са причина, пада на гърба си. Падне на гърба си – материалните работи са причина. Падне на лявата

страна – сърдцето е причината. Някоя мома падне на дясната страна, мисли лошо за момъка. Щом паднеш, не е вярно това, което мислиш, ще поправиш погрешката. Щом паднеш на дясната страна, мисълта ти за някой твой приятел не е права. Падането показва, че не си прав. Поправи се. Като станеш, мисълта ти се намества. Провидението всякога ти показва. Един ден тук дошла една православна, на 45 години, и се спряла насред стълбата. Ама се спряла така, че може да нанесе голяма пакост. Тъй си турила крака, че от туй място може да препъне някого. Казвам ѝ: "Слез долу, тука ще извършиш престъпление. Стой долу". Защо не стои долу? Дошла, за Господа ще говори. Насред стълбата за Господа не се говори. За Господа се говори или горе на стълбата, или долу на стълбата. Насред стълбата никога не се говори. Някой отива и вие го спирате насред пътя. Никога не спирайте насред пътя. Или в началото, или в края го спрете, но насред пътя не го спирайте. Вие насред пътя се спирате, за да реформирате вашите работи. Не се спирайте насред пътя. Ти си тръгнал по един път и трябва да го извървиш, назад не може да се върнеш. Намислил си да идеш някъде, изходи този път, не се връщай. Назад да се върнеш, е по-опасно. Напред върви, кривни отнякъде, но назад не се връщай. Да няма връщане. Вие ще се спрете и казвате: "Какво иска да каже Учителя?" Какво искам да кажа? Как бихте изпели благост? Ние имаме една песен "Благост". Благост, но то е много прозаично, както е нашата песен. Не е лесна работа да пееш б-то. Онова б като се тури в земята, трябва да се мъчи, да си пробие път, да разчупва едно зрънце. Ако си на мястото на туй зрънце, в големи мъчнотии ще се намериш.

Вие всички търсите лесния път. В света няма лесен път – лесните пътища са опасни, широките пътища са опасни. Мъчните пътища са за предпочитане. Всяко нещо, което добиете с големи мъчнотии, струва повече. А онова, което лесно се добива, не струва така скъпо. Господ, Който създаде света, колко дълго време Му е взело да мисли. Несметни векове. Той е мислил, мислил и като е оформил всичко, започнал да прилага. В туй приложение колко корекции се правят. Бог прави корекции постоянно. Слизат същества, които помагат. И във вашия живот много работи трябва да се коригират. Вие казвате: "Любов". Тъй както вие проявявате Любовта, хората умират от Любов. Всеки един от вас иска Любов, но всякога трябва да имате Божественото. Най-първо вие искате вас да ви обичат, то не е Божественото качество. Бог направил света, всичко дал от Себе Си и има право Него да иска да обичаме, на място е. Ти нищо не си дал на света и искаш първо тебе да те обичат. Защо ще те обичат първо? Ти трябва да обичаш последен и като дадеш нещо, тогава ще бъдеш пръв. По този начин, сега като ви говоря, иде обезсърчението. Когато някоя мома е била вкъщи, мисли, че е много красива. Но като излезе отвън в света, вижда, че има по-красиви от нея. И като се поогледа,

върне се обезсърчена вкъщи. Тя не знае закона, че онези, по-красивите, са работили повече от нея, тя е работила по-малко. Срещнете някои хора, които знаят повече от вас, работили са повече. Няма какво да се обезсърчавате. Да бъде насърчение. Те са работили повече, имат повече. Казвате: “Виж Господ как на тях им дал, а на мене не е дал”. Ето първото заблуждение. Бог всякога благославя онези, които работят. Който много работи, много се благославя; който малко работи, малко се благославя. Който много учи, много знае.

Кое е милост и кое е благост? Милостта винаги пълни, а благостта винаги изпразва чашата. Съжаляваш жадния човек, пълниш му чашата. Ако си благ към него, ще я изпразниш. Ако той не изпие чашата, ще я излееш. Много бащи има, които като синът си налее вино, да пие, излее чашата на сина си и казва: “Вода, синко”. Не да казваш, че не струва. Погрешно си заръчал на кръчмаря, ще заръчаш да ти даде вода, от най-хубавата, то е вино. Туй вино е калпаво, не да кажеш: “Не се пие вино”. За теб, умния, чиста вода трябва.

Та казвам: на вас препоръчвам от най-хубавите мисли, всякога от най-хубавите мисли трябва да пиете. От най-хубавите желания и от соковете на най-хубавите постъпки. Това е. А другото е много прозаично. Сега искате да ви свиря. Някои може да кажете: “Аз искам да свиря като Учителя”. Ще се учите, може. Туй така лесно не е дошло. Аз, при нямането на време, съм употребил много малко за свирене и не съм престанал, всякога се интересувам. Няма нужда всички да бъдете свирачи, но всички трябва да бъдете певци. Дадено е всички да пеете. Не се изисква всички да свирите на цигулка. Най-първо аз съм свирил на тамбура. Сега ще ви изсвиря тази българската песен, за която ви казах, дето започва с четирите ноти по секунда. (Учителя изсвири песента.) Българинът разрешил въпроса. В българина има много нещо недоразвито и може би при големите мъчнотии ще ги разреши. Има много заложби в тях, в българите, но те трябва да минат в хармонията. В мелодията има много постижения, но в хармонията най-малко постижения има. Българинът мяза на един запушен извор, трябва да се отпуши, да тръгне. В музикалния свят трябва да се отвори път. То има възможност да се отвори.

Отче наш

29-та лекция от Учителя, държана
на 14.IV.1943 г. сряда 5 ч. с., Изгрев.

1943_04_16 Една мярка
Лекция на Младежкия окултен клас

ЕДНА МЯРКА

"Отче наш"
"Зора се светла зазорява"

Тема имате ли зададена? – Нямаме.

Кои бяха положенията на миналата лекция? (Каза се)

Допуснете, че ви дадат един паяк да го възпитате. Как ще започнете да го възпитавате? Как ще развъждате паяците? Представете си, че имате нужда да развъждате паяци, както има нужда от буби.

Човек, след като живее 120 години, кое остава в него, което трябва да обиква? Кое човек обича най-вече? Ако ви попитат, какво обичат децата и какво обичат старите хора, кое им е най-обичното? Какво ще кажете? След като си се уморил, кое е най-приятното? Почивката. След като си почивал дълго време, кое е най-приятно? Представете си, че човек обича да се гневи, трябва да се гневи. Гневът е едно чувство. Колко време продължава гневът? Кое е най-късото време за гнева и кое е най-дългото? За пример, ако вземеш хляба на един човек, той може да ви се разсърди; ако му дадеш един хляб, той може да те обикне. Защо в първия случай, ако вземеш хляба на един човек, ще се разсърди, а като му дадеш хляб, те обиква? Някой човек те удари с един камък, нали ти е дал нещо, защо се сърдиш? Значи, не всякога даването е приятно. Зависи как се дава. По аналогия може да извадите ония думи, които са от естеството на камъка. Като те блъсне една дума, ти е неприятно. Допуснете, ти си гладен и някой те удари с една ябълка. Тогава няма да се разсърдиш, но ще вземеш ябълката. Съдържанието, което ябълката има, спасява положението. Коя е най-взривната дума в българския език, която експлодира много, която, като ти (я) кажат, човек се запали от четири страни? Една голяма кухина има в средата на ухото. У разните музиканти, с разни способности, разно е устроена тази кухина. Наблюдавайте ухото на Сашо Попов, на всичките професори в Музикалната академия, направете скици, снимки на ухото и ще имате много интересни наблюдения. На честните хора другояче е устроено ухото, на поетите, на философите, на държавниците, на щедрите хора, на скържавите хора разно са устроени ушите. На един скържав човек ухото не е както на щедрия. Всяка година, когато имало повече дъжд, по-голямо е разстоянието от новия израстък за тая година. Когато имало

много дъжд, заколът е по-голям. Когато имало по-малко дъжд, заколът е по-малък. Ако разгледате вълната, тя е като тросък*. С тази дума – заколът – какво иска да каже? Казвате: Заколът* му е такъв.

Сега, ако ви дадат да си направите избор, какъв избор бихте направили? Ако ви кажат, в дадения случай, да пожелаете само едно нещо, което ще ви се даде, какво бихте желали? Ако всинца сте гладни, едно нещо ще пожелаете – хляб. Ситите хора желаят друго. Някои от ситите хора може да пожелаят обувки, шапка, часовник, някой пръстен. Когато хората са сити, имат големи, разнообразни желания. Тогава може да извадите заключението: когато хората много желаят – сити са. Когато малко желаят, гладни са.

Изпейте думата "благост". Изпейте думата "милосърдие". Ние имаме една песен "Милосърдие". Вие ще се повлияете от нея. Изпейте "Пролет дойде". Понеже две съгласни има, мъчно се пее. Една съгласна и една гласна по-лесно се пее. Каква е разликата между благост и милосърдие? Благото не е сладко. Добре, бедните хора при кои отиват най-вече? При онези, които са щедри. Малките тревици, които израстват, нали са бедняци? Към кого отиват? Към слънцето. Всички отивате към него. Казвате: Дайте, ние тук съвсем обедняхме. Веднага малките хора отиват нагоре, големите хора слизат надолу. Тогава да определим. Ако някой пита, може да се определи – надолу ли отиваш или нагоре отиваш. Ако надолу слизаш, богат си, ако нагоре отиваш, сиромах си, малък си. Малките хора нагоре отиват. Сега, някой път, вие искате да слезете надолу, какво е вашето състояние? Не искаш да слезеш надолу. Казваш: Не може да сляза надолу, защото не съм богат. Като сляза, трябва да давам, пък нямам. Нали, случва се, че сте недоволен. Ставате сутрин, недоволен сте, неразположен сте. Вие, по някой път как се справяте с вашето недоволство, когато сте неразположени? Някой път забравил си да вземеш хляб. Пътуваш 3-4 км, потърсиш, гледаш – хляб си забравил. Какво е състоянието, когато си забравил хляб да си вземеш? Ако имаш някой слуга, ще му се караш: как тъй да не вземе хляб; на себе си караш ли се? Ако искате да си създадете интерес, направите си на вратата секретен ключ. Често забравяте ключа си вътре, като излезете навън. При секретния ключ, като се пазиш от хората, пазиш се от себе си вече.

Това са противоположни ъгли. Линията А е успоредна линия на линията Б. И линията С е успоредна на линията Д. Ако нанесете тия ъгли един срещу друг, успоредните линии не могат да се съединят. Хората, които са

близо (......). Ако двама души много се обичат, успоредно вървят, работа не може да вършат. Краката са близо, но никога не може да туриш краката в едно съдружие. Приятелство, съдружие не може да направят. Като ги туриш на работа, всеки носи тялото, но съдружник не става. Някои хора мислят, (че) като се обичат, съдружници стават. Най-малко хората съдружници стават по любов. Двама души като се обичат, никога съдружници не стават. Любовта не търпи съдружие, любовта изключва съдружието. Понеже тя е съвършена, като влезе, едно мнение има. Любовта само едно мнение има. Каквото мисли единия, и другия трябва да мисли същото. Не може да каже: "Аз тъй мисля". Любовта изключва две мнения. Та често, вие като не знаете този закон, казвате: Да се обичаме. Щом обичате, няма да се разбирате. Щом обичате, не може да се разбирате. В какво седи различието на едно мнение? Двама души имат различие в музиката. Какво различие може да имат? Какво различие може да имат в основния тон "до"? Същественото е, че той има 16 трептения. Всичкото различие седи в това, че един може да вземе 15 трептения и казва, че е "до", друг може да вземе 14 трептения и казва, че е "до". Друг може да вземе 16 и 17 трептения. Сега може да дадете доказателства, че майката търпи децата. Тя ги търпи, но да търпиш нещо, не значи, да си съгласен с него. Някой говори, ти не си съгласен; ти му говориш, той казва: Ти говори, каквото искаш. – Какво мислиш? Казва: Нямам мнение.

С какво ще премерите една мярка. За една мярка, колко идеи може да имат хората? Щом с една и съща мярка мерите, в премерените работи може да има различие, но за самата мярка няма. Понеже любовта е мярка за всички, затуй тя е несъизмерима. В измерените неща с любов има различие, но любовта като мярка няма различие. Неща, направени по любов, нямат погрешка. Когато са мерени с две мерки, там има погрешка. Всички погрешки стават, когато мерим с две мерки. Имате тия линии. Тия линии в органическия свят коренно се различават.

Един нос с такава линия показва съвсем друг характер. Нос с линията А показва един характер, а този с линия С – съвсем друг характер. Ако човек пише криви линии, те се отразяват върху носа или върху очите. Може да се изопачи човешкият характер. У хищните птици ноктите са закривени. Дълго време като имали желание да хванат нещо, ноктите са се завъртели, и клюнът им и човката, и тя се завъртяла. Желанието у тях – да хващат, обърнало ноктите и носа им на куки. Казвам: В ред поколения една и съща мисъл ако работи, ще даде известни резултати. У птиците, желанието да хващат е завъртяло горния клюн на човката. Човек, в мисълта си, трябва да бъде много умен. И в чувствата си, и в постъпките си да бъде много умен. Много пъти хората изкривяват краката си; някой път хората изядат обущата си при пръстите. Това показва, че са много предпазливи, като

котка стъпват. Онези, упоритите, изядат тока си отзад. Тия хора, които са много упорити, бият на петите и нервни стават. Като стъпваш на петата си, става сътресение на гръбначния стълб и в последствие на това, човек става нервен. Някои хора стъпват на ходилото си. Някои от вас, които сте нервни, трябва да се научите да ходите, да не стъпвате на петите си първо.

Както е построен човешкият крак, има три свивки. Една при стъпалото, една при коляното и една горе при бедрото. Човек трябва да знае, колко да свива крака си. При петата кракът се свива напред; при коляното е точно обратното, кракът се свива назад; при бедрото се свива също както при петата. Човек трябва да знае, колко да свива крака си, защото всичко това се отразява върху характера. Горната свивка при бедрото, ако човек я свива неестествено, ще се отрази върху физическото тяло, (при) коляното ще се отрази върху сърцето, а долната свивка при петата ще се отрази върху ума. Ако човек не знае как да свие ръката си при рамото, то това ще се отрази върху тялото. Ако не знае да свива ръката си при лакътя, ще се отрази върху сърцето, а свивката при китката се отразява върху ума. Хората искат да се възпитават. Човек може да се възпитава, като свива ръката си. Вдигането на ръката при рамото действа на физическото тяло. Ако човек свие раменете си надолу и напред, той не може да бъде здрав. Що са енергични птиците? Понеже хвъркат с крилете си. Някой път, за да се лекувате, трябва да вдигате ръцете си напред. И затова ние правим упражненията. По 5-19 минути може да правиш и с ръцете си, тогава ще бъдеш по-здрав, отколкото, ако бъдеш огънат. После, като искаш да мислиш, трябва да знаеш как да свиваш пръстите си. Ако не знаеш правилно да свиваш ръката си при китката и да свиваш пръстите си добре, не може да развиваш ума си правилно. За пример, слаба ви е волята. Ще протегнеш ръката си напред, ще отвориш пръстите си, после полека започваш да свиваш ръката си на юмрук и поставяш палеца отгоре. Отваряш ръката си полека, после пак свиваш ръката си на юмрук с палеца отгоре. Страх те е да излизаш вечерно време. Защо? Волята ти е слаба. Започни да свиваш ръката си на юмрук. Първата вечер няма да можеш да излезеш, но 5-6 вечери като свиваш ръката си на юмрук, ще станеш по-смел. Ако не се употребяват ръцете, трябва всяко свиване да става правилно, трябва енергия на волята. Затуй, като правите гимнастиката, трябват много хармонични движения, за да се развива хармонично целия организъм. За пример някои от вас започнете да свивате показалеца, после средния пръст, после безименния и после малкия пръст. После, по някой път опитайте да отделите пръстите един от друг. Най-напред отделете малкия пръст, после безименния, после средния, после показалеца. След упражнението – двете ръце едновременно.

Казвате: Пролет. Пролет се пролива. Как бихте изпели "а"- то? То е

натоварен тон. Когато искате да натоварите един тон, пейте "а". "А"-то е натоварен тон. В йероглифите този знак е означавал човек в движение. Обърнат нагоре, този знак дава нашето днешно "у". Едното е нагоре с краката, другото е надолу (нагоре) с главата. "У"-то у българите показва чаша. Българинът показва, че е практичен. За пример, вие искате да пеете. Щом има публика, събуди се у вас осторожността, предпазливостта и имате свиване на гърлото. Значи, в музиката най-първо трябва да събудите едно чувство, което има сродство. Страхът ограничава музиката. Казва: Не пей, ще се компрометираш. В музиката трябва да събудите най-първо вярата като мисловен акт. След вярата трябва да събудите надеждата, понеже надеждата е акт на сърцето, а любовта е обект на душата. Дайте на български една такава дума, която може да се пее. Ако бихте направили една песен, с коя дума бихте започнали песента? Ако ви дадат думите: "висок е моя идеал, към който се стремя". Как ще го изпеете? На себе си ако пеете: "висок е моя идеал", как бихте го изпели? Как ще изпеете думата "висок"? Много лесно ще го изпеете. "Ви" – значи вие, нещо, което се навива, значи още и вие. Имате "ви" и "сок", станало "висок". Първите думи са били съюзите, след туй са дошли глаголите, след туй прилагателните, местоименията, причастията. Първите думи, които са се явили в света, са съюзите. Доста думи са заети от природата. Много интересно е как се е създал езикът. (Учителят пее думата "висок"). "Ви" – значи – отдолу почва. Соковете винаги слизат отгоре. "Сок" никога не излиза отдолу. "Сок" на български какво означава? "С"- то е туй, което дава, което отразява нещата. То е изпъкнало огледало, не вдлъбнато. Лицето е "С", изпъкнало огледало, изпраща, дава. "Висок" винаги излиза от едно изпъкнало огледало. (Учителят пее думата "висок") Който и да е от вас, колкото и да е неразположен, като му се изпее така, ще му изчезне неразположението. Има думи, които могат да сменят едно неразположение на човека. Едно неразположение зависи от натрупването на една енергия, която търси място да излезе. Има думи, които поглъщат, поемат тая енергия. Човек може да се освободи от някой акт неразумен. (Учителят пее "висок"). "Ви" произлиза от ума; при "ви" умът е работил да го възприеме. "Сок" е излязло от сърцето. Съдържанието на ума отдолу е дошло, а на сърцето отгоре. Като се съединили, станало "висок".

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

25. Лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя
на 16.IV.1943г., Петък – 5 ч. с.,

София – Изгрев

----

* тросък - трева, троскот (диал.)
* закол (злак) - прясна, свежа зеленина (нар.поет.)

1943_04_21 Правилата на Любовта
сряда 5 ч. с

ПРАВИЛАТА НА ЛЮБОВТА

Отче наш
Благославяй, душе моя, Господа

(Направихме упражнението с ръцете и дишането.)

Светъл лъч отгоре слиза

Със съвременния свят искат да се възпитават хората. Възпитанието започва от храната. Сладките храни, горчивите храни и солените храни оказват голямо влияние върху хората. Някои народи обичат повече сладки храни, някои обичат горчиви храни, някои солените. Българинът обича, като пие винце, пелин да има, малко горчиво. Американците като започват яденето, обичат горчицата. Българите обичат лютото, американците и те обичат лютото. Имат едни малки краставички, които са люти като шопски пипер. Превеждал съм един анекдот за един американски проповедник, който пътувал от Западна Америка към Източна, към Ню Йорк. Изважда си едно шишенце с такива люти краставички, изважда една малка краставичка и си отрязва едно малко парченце за аперитив. Друг един американец, като го гледал, му казва: "Господине, може ли да ме обслужите с едно от тези малките парчета?" – но той не знае какво е. Проповедникът знае, че са люти, и му отрязва едно голямо парче. Онзи, като му дал парчето, не взема малко, но взема цялото парче и му се запалва устата. Казва: "Моля, Господине, какъв сте по професия?" – "Проповедник". Казва: "Много пъти съм слушал да проповядват за огнените камъни на ада, но за пръв път ги виждам да ги носите в шишенце". Някои думи от човешката реч са сладки, някои са горчиви, някои солени. И в музиката за тоновете е същото – някои от тоновете са сладки, някои са горчиви, а някои тонове са солени. Солени тонове има в музиката. После и в изкуството, в цветовете и там има разлика. Казват: "Мек тон". Мекият тон е сладък. Някой тон е силен. Силният тон е горчив. Някои има, които държат равновесие между по-грубите и по-меките цветове. Те са солени цветове. Тези художници, които разбират много добре изкуството, се облагородяват. Гледам един художник дали е художник. Художник, който дълго време е работил и разбира, у него цветовете са сладки, меки са цветовете. Цветовете, които са горчиви, човек като ги гледа, образува се един вътрешен дисонанс и не може да ги издържи. Казвам: когато схващат третото свойство, много добре е развитието на човешкото чело. Забелязвам мнозина в музикално

отношение не разбират солените тонове. Хармоничното разбиране на солените тонове е непонятно за вас. Когато човек не разбира солените тонове на музиката, в него има един признак, който показва, че не е развит.

Най-първо човешката реч, с която човек си служи – той трябва да разбира влиянието на всяка дума, която изказва. Вие казвате: “Добро”. Но Доброто досега се проповядва и не знаят къде да го турят. Доброто е поставено най-първо със сърдцето. Ако ти не може да пратиш Доброто в сърдцето си, туй Добро не може да има влияние върху тебе. Ако ти не може да пратиш Правдата в ума си, тази Правда не може да образува влияние върху тебе. Ако ти не може да покажеш красотата... Красотата какво показва, към какво спадат красивите неща? Красивите неща са сладки. Красотата е сладчина. Ако вие не може да поставите един тон на негово[то] място, ако вие не може да поставите светлината там, където трябва, ако Правдата не може да я поставите в ума, ако Красотата не може да поставите в човешката душа, ако Знанието не може да поставите в човешкия ум, тогава вие не може да се възпитате. Всичките неразбории във всичките религиозни системи, които куцат във възпитанието, се дължат, че Доброто не е поставено на място, Правдата не е поставена на място, Красотата и Знанието не са поставени на място. Ние мислим безразборно – Господ да направи механически нещата. Като че Господ ще тури Доброто, ще го налее в шише. Да те направи справедлив, пак считат да ти налее Правдата. И за красотата липсва същото. Красотата не е механичен процес. Красотата винаги произтича от четири неща: тя е добра, справедлива, мека, в себе си милостива, милосърдие съдържа. И после красотата е разумна. Тя е естествена. Възможно, при сегашните условия на развитието, един неразумен човек може да изкаже една разумна реч. Ще кажете: “Как тъй?” Че една неразумна плоча може да изкаже една разумна реч, може да изпее една песен. Каква е разликата между тази плоча и един човек. Тя не съзнава, че може да пее или че може разумно да говори. По какво се отличава реалността? Реалността аз я разделям на две категории. Реалност, която изчезва, но сенките остават. Има реалност, на която сенките остават. А има реалност – сенките изчезват, а реалността остава. Как ще го обясните? Едно дете има хубава кукла, която като стисне, куклата говори. Един ден куклата се разваля и му казват, че куклата умира. Детето пита майка си къде е душата на куклата. Какво ще каже майката, я ми кажете. Куклата изчезна, но в ума на това дете остана тази форма. Туй дете през целия си живот помни, че е имало една кукла, която говори. Тази кукла живее в него. Туй е сянка на реалността. Зад куклата седи едно разумно същество. Трябва да се пазите. Има много живи хора, които са кукли – наричам ги хора без душа. Ти ще видиш – на такъв човек да му проповядваш и да го обърнеш! Ще проповядваш на куклата, че тя трябва да бъде добра, ще проповядваш на куклата, че тя трябва да бъде красива

или ще проповядваш, че тя трябва да е справедлива, или ще проповядваш на куклата, че тя трябва да бъде разумна. Какво ще стане с куклите? Когато кажем, че един човек е неподатлив на възпитание, той е кукла. Куклите имат свое предназначение. Те служат за възпитание на децата. И нека си играят малките деца. Когато се счупи ръката, кракът на куклата или куклата оглушее, ослепее, може да скърбят децата. Хиляди кукли може да правим, но какво ще искаме в реалния живот?

Добрият живот значи засяга сърдцето. Доброто има връзка със сърдцето, с Божествената топлина. А пък умът има повече отношение със светлината. Красотата има отношение с Божествената Любов, Разумността има отношение с Божествената Мъдрост. Но каквато и да е работата в света, ако вие нямате тия четири качества, ако в сърдцето не е насадено Доброто, ако Доброто не е посадено в нас, ако Справедливостта не е посадена в мозъка, ако Красотата не е поставена в душата и Разумността в нашия ум, тогава не може да разберем порядъка, който съществува в Природата. И не може едни други да се разбираме. Защото не е необходимо двама души да бъдат еднакво добри в едно отношение. Ако единият е добър, другият трябва да бъде справедлив, защото има отношение между сърдцето и ума. Ако единият е красив, другият трябва да бъде разумен. Между двама красиви хора се ражда състезание. Между двама разумни хора се ражда състезание. Ако всичките са красиви, добри, разумни, явява се спор. Между Разумността и Красотата има отношение – обич, те се познават. Между Справедливостта и Красотата има отношение, те се допълват. Между Доброто и Справедливостта и между Красотата и Разумността пак има взаимни отношения, съществува връзка на Любов и обич между тях. Сега ще кажете: “Що ни трябва тия дълбоки работи”. Че как ще възпитате един човек? Вие трябва да знаете къде да поставите неговата мисъл, коя е мислеща част. По цялото тяло той чувствува нещата, а в мозъка си той мисли. Не с целия си мозък, а с предната си част човек е мислещ. Тия места, които са без косми, там човек мисли. Дето има косми, там човек чувствува. Следователно, един човек, който има много косми, е много чувствителен; който има малко косми, не е така чувствителен. Един италианец правил изследвания и намерил, че някои хора имат 160 хиляди косми на главата си, някои имат 10 хиляди, а други 30-40 хиляди. От количеството на космите може да се познае и какъв е характерът. Този италианец казва, че човек има 160 хиляди косми, но този италианец трябва да се коригира, защото някои хора имат и 250 хиляди косми. Тези, които имат повече косми, са по-чувствителни. На някои главите са голи, по-малка чувствителност имат. По някой път оголее главата ви. Ако турите по-тежко на главата, започва да приижда кръв и ще започне да храни косите. В косата съществува едно вещество, което храни космите и като изчезне то, главата оголява. Та казвам: има музикални тонове, които може

да накарат косата да расте. Да ви го кажа, вие ще го продадете много евтино и всички ще знаят. Ако идете в Америка, ще видите голи глави. Като влезете в едно събрание, ще видите 400-500 души проповедници все с голи глави и тук-там ще намерите някои с коса, а на всичките други главите им са лъскави. Ако на всичките жени бяха оголели главите, какво ще стане? Ще изгубят своите чувства. Сърдцето не може да се изявява без косми. Космите са необходими за сърдцето. За мозъка, за ума трябва обработване на земята. Сърдцето изисква гора. Де е красотата? Красотата е във всичките цветя, които цъфтят. Хубостта и красотата е в човешката душа. Човешката душа дава красота на нещата. Всички хубави неща, които привличат вниманието, човешката душа е, която се проявява в красивите форми. Ако ние не се въодушевяваме, ние не може да получим красотата. Като погледнем по-низшите животни, виждаме, че те нямат красота. Има красота в линиите, но като дойдете до лицето, няма нищо красиво. Нито във вола има красота в лицето, нито в тигъра има красота в лицето. Всичките животни много грозни са. Всичките животни са грозни. Животинското състояние показва, че в тях Доброто е повече, отколкото трябва. Добро в туй отношение, че от Доброто създадоха космите. Космите показват, че обичат повече себе си от всичко в света. Затова се облякоха с косми. Като оголее главата на някой човек – да обикне себе си и ще му изникнат космите. Да обикнете себе си, то е цяла наука. Вие мислите, че е лесно да обикнеш себе си. Казвате: “Бог е Любов”. Знаеш ли какво е да разбереш Божията Любов? Вие още не разбирате това Бог е Любов. Под думите Бог е Любов разбирам всяко нещо да бъде като Божествен лъч, да не ражда съмнение. Изведнъж да мислиш, че този лъч е на място. Като ме пече този лъч, е Добро и като няма лъчът, е Добро. Като е силен лъчът, е Добро и като е слаб, е Добро. От гледището на Бога всичко е Добро. От моето гледище друг е въпросът. Вие казвате някой път за някой човек, че не е добър. Защо мислите, че не е добър. Пътували сте някъде, той дошъл без ваше позволение и изпил водата ви. Казвате: “Какво право има да изпива водата?” Представете си, вие сте на десет крачки от един извор. Той, като ви е изпил водата, ви е направил Добро. Вие ще идете и ще си напълните шишето. В света какъв морал може да има? Един гостилничар не постъпва ли морално? Той приготвил 25 тенджери, сготвил яденето, турил масло. И онези първите клиенти, които идат, на тях има повече мазнина, повече червено, а които са последни, има по-малко мазнина. Казвате: “Братство, равенство”. Които останат накрая, яденето за тях няма да бъде така хубаво. В съвременния порядък, в който живеем, ние сме внесли много чужди работи. Много чужди работи сме внесли в нашия живот. Ние изучаваме света такъв, какъвто е. Но имаме свой морал, казваме: “Това е Добро”. Човешкият морал не е морал. Представете си, че имате такива храни, които отначало са сладки, а после се вгорчават в стомаха. Като ги ядете, ви е приятно, а след туй усещате едно недоволство,

една неприятност. Има храни, които са безвкусни и вие очаквате някаква полза от тях. Казвам: не всякога онова, което е приятно на сърдцето, е приятно на ума. Не всякога онова, което е приятно на ума, е приятно на сърдцето. Неприятни работи има. Пресилените работи раждат неприятност. Пресилените чувства и те раждат неприятност. Затуй в правилното възпитание не трябва да има никакво пресилване. Всякога щом пресили човек своето сърдце, се ражда реакция. Всякога, щом пресили ума си, има много знания – неопитаните знания са тежест на човешкия ум.

Сега се говори за Любовта. Любовта има четири категории. Кой от вас е опитал Божествената Любов? Човек е достатъчно три пъти да опита Божествената Любов при сегашните условия. Сега може да кажете: "Той чувствува Божията Любов. Той чувствува човешката Любов". Човешката Любов изгрява и залязва. И много естествено е. Дойде до известна височина, после трябва да намали. Нервната система не може да издържи, още и симпатичната нервна система, и мозъчната система не могат да издържат трептенията на Любовта. Някой казва: "Аз искам Божествена Любов". Божествената Любов схваща другояче, ние схващаме другояче. Христос казва: "Раздай всичкото си богатство." Ние тълкуваме нещата материално. Парите да раздаде, онова благо да раздаде, но всички ония мисли, ония чувства да ги дадеш, да направиш отмяна. Ако във вашата Любов, която сте придобили, не можете да направите отмяна, не може да разберете Любовта. Защо е на един мъж женска Любов и защо е на една жена мъжка Любов, защо е на едно дете Любовта на майка му и баща му? Любовта на детето се различава, тя не мяза на майчината Любов. Любовта на децата е съвсем друга. Друга е краската. На женската Любов краската е друга и на мъжката Любов краската е друга. Сега това са само твърдения. Тези неща може да се докажат, но трябва да се опитат. С философствуване колкото и да ви разправят, не могат да се разберат, трябва един опит.

Сега в музикално отношение искам да ви дам няколко доказателства какво нещо е солената музика. Един човек, който обича солени работи, но няма сол, започна да му свиря и като започна да му свиря солени работи, започва да се задоволява. Той не иска соленото, но щом го нахраня със солена музика, се задоволява, а не обича да яде солено. Онези от вас, които обичате да ядете солено, музиката ви е слаба. Хранили сте се със солени музикални тонове. Най-първо трябва да се изучават сладките и хармонични тонове. Всеки един, който изучава пеенето, хармоничните тонове, след туй трябва да изучава тези тонове, които имат дисонанс, които не се спогаждат. Горчивите тонове не хармонират един с друг. На горчивите тонове трептенията са други. Някой път нашата горчивина е сладчина на други хора. Туй, което те считат сладчина, за нас е горчивина.

Не мислете, че земната сладчина е сладчина и в Небето, ни най-малко. Онази сладчина, за която говоря, е постоянна и от нея са излезли и горчивината, и сладчината. Реалност е тя. На единия полюс се ражда сладчината, а на другия – горчивината. Така и на Земята. Когато сладчината се ражда на северния полюс, на южния полюс е тъмнина. Когато сладчината иде на южния полюс, на северния е тъмнина. Едновременно и двата полюса не могат да бъдат светли.

Трябва да мислите. Някои четат Библията и мислят, че много знаят. Не се мамете. Тази книга, за да се напише, тия хора са живели в две-три хиляди години, в разни епохи. Вие не може да разберете Давида, който писал Псалмите. Вие не може да разберете живота на Авраама, който живя две-три хиляди години напред при други условия. И хората след хиляда години няма да разбират нашия живот. Вие не може да разберете какво заставило ангелите да съгрешат. Вие не знаете какви са били условията. Тяхното прегрешение, с което са се подхлъзнали, не е било голямо. Причината е била нищожна, нищожна както е тънка паяжината. Ако съберете десетина хиляди такива нишки, ще направите едно въже, с което може да обесите кой да е човек. Този закон ще го използувате. Във всинца ви има желание, големи работи да правите, искате дебели въжета. Какво би било, ако биха ви дали власт – каквото кажете, да стане. Какво би станало, ако каквото кажете, стане. Знаете какво би станало. Благодарение че на 10 хиляди неща, които стават, едно става. Благодарение че не стават, иначе светът ще се обърка. Провидението ни е въоръжило с халосни патрони, ние гърмим, много шум вдигаме. Ако всеки изстрел беше действителен, какво би станало? И гледам някои хора какви ли не картечници имат. Някой отвори ума си, мозъка си – картечница, като отвори сърдцето си, пак картечница. Умът и сърдцето, които воюват, картечниците въртят. Та когато някой път казваме, че за бъдеще хората ще се бият, разбираме не както сега. Те ще се бият с домати или с череши, или със сливи. Туй е вече до човека, до мисълта на хората и до техните чувства. Като вземат някои буквално, възможно е за бъдеще, наместо бомби от четири тона, да турят дрехи и тази бомба да падне на някоя къща, та като падне, хората да си вземат. Нас и сега ни бомбардират. Черешите са взривни същества от Слънцето. Там ги приготовляват, а тук ги пращат череши, сливи, ябълки – това са гранати, с които ни бият. И след като ни е била светлината, тя влиза в тия плодове и ние вземаме тия гранати, вкусваме ги. И намираме, че са много хубави. Един ден и нашите гранати трябва да бъдат такива сладки. Всяка една дума може да бъде сладка и горчива. Нали казвате: “Насолих го”. Как го насоли? Казвате много отвлечено. Вие казвате: “Насолих го, че да ме помни”. Тия думи, с които го насолихте, са били солени. Този, когото го соли, думите, с които го соли, са били солени. Някой път казвате: “Аз така го подсладих, че да ме помни”.

Горчиви думи сте му казали, а казвате: “Така го подсладих, че да ме помни”. Кои думи са сладки? Когато имате един човек наскърбен, че го утешавате, тия са сладки думи. Когато имате един човек обезсърчен и му махнете обезсърчението, тия са сладки думи. Гледам сега ни най-малко не говорите сладко.

Някой път гледам движението е нехармонично. Свиването на веждите е нехармонично. Има закон, по който трябва да се свиват веждите. Ако ти не свиеш веждите си, както трябва, ще има един резултат. Ако не гледаш, както трябва, ти ще платиш. Ако гледаш добре, ще те възнаградят. И за лошото гледане ще платите. За лошото и доброто гледане същия ден ще получите плата. Ако не си красив, ще те накажат, ако си грозен, ще те накажат. Ако си красив, навсякъде ще те приемат, ако си разумен, веднага ще те приемат. Неразумните хора се наказват, грозните се наказват, несправедливите се наказват и злите, и те се наказват. Добрите хора се възнаграждават, справедливите хора се възнаграждават, красивите хора се възнаграждават и разумните хора се възнаграждават. Те са правила на Любовта. Не са закони механически. Нали в човешкото право имате писани закони. Зад всеки закон седи съдия, седи адвокат, седи прокурор – всичките правници на закона. Ще цитирате еди кой си член. После има стражари, има войници с щикове, които ще наложат закона. Вие говорите: “Що е мъчение?” Как се представя мъчението, трудът и работата? Мъчението е – ти ще работиш и четирима войници ще седят и казват: “Ако не работиш, ще те убием”. Ти седиш, нямаш избор, ще работиш. Ако се поколебаеш, ще ти теглят куршума – то е мъчение. И трудът е по закон. Глобяват те, щом не изпълняваш закона. Щом не изпълняваш закона, веднага 50, 100, 1000 лева глоба ще платиш. То е труд. Що е работата? При работата нито стражар има, нито закон има. Ти си свободен да работиш. В туй отношение музикантите работят, художниците работят, ораторите като говорят – работят идейно. Който се моли, работи! Молитвата е работа. Работа е да говорим разумно. Че това е работа. Човек, който не знае да се моли, не знае да работи. Да се молиш, за мен е най-прекрасната работа. Да мислим Доброто е прекрасна работа. Да чувствуваме добре, то е прекрасна работа. Да обичаш красотата, това е работа. Да бъдеш разумен, това е работа. Сега в какво седи новото? Новото седи в Доброто, което е в сърдцето. Новото седи в Справедливостта, която е в ума. Новото седи в Красотата, която е в душата, не онази Красота, която е вън от душата. Новото е в Разумността, която седи в човешкия дух. Ще знам – Бог е в Доброто. Когато имаме Доброто, Доброто е проводник. Да бъдем по-ясни. Ти седиш някой път и казваш: “Дали има Господ или няма Господ”. Не е голямо прегрешение – една мисъл дошла в ума. “Може да няма Господ” – че след като дойде тази мисъл, заболи те кръста или корема. Започнеш да се молиш и болестта престава. Този, който накара болестта да престане, е

Господ. Като отречеш Господа, болката дойде в корема веднага. Като признаеш Бога, болката веднага изчезва. По някой път ти се питаш дали има разумност в света. Потъмнял е умът ти, започнеш да се молиш, пак дойде светлина. Та казвам: вие като ви заболи нещо, тичате за лекар. Като ви заболи коремът, идете молете се, като те заболи гърбът или бъбрекът, моли се. Аз не искам да ви говоря, да ви смущавам. Зная защо ви болят бъбреците, зная защо ви болят дробовете, защо ви боли гърбът, защо ви боли коремът, защо ви боли кръстът, защо ви болят очите. Казвате: "Оглушахме". Как няма да оглушеете. Казвате: "Остаряхме". Как няма да остареете. Каква е разликата между младия и стария. Младият е беден човек, който сега забогатява, а старият е разтоварен кон. Като остарее човек, трябва да го разтоварят. Старият, само като се разтовари, може да се подмлади. Младият, ако не се натовари, не може да стане стар. Младият, ако не се натовари, беден става. Старият е богат човек. Вие нямате разбирания. Защо работи бедният човек? Да забогатее. Като забогатее, не работи. Той не е разбрал, че трудът е по-благороден, от работата иде. Младият се труди, старият работи; който не разбира живота, се мъчи. Младият работи по закон. Майката какво прави? Тя има Божествен закон, тя не иска никаква заплата, тя прощава всичко на детето. Старите трябва да прощават погрешките. Старите хора не трябва да виждат никаква погрешка в света. Те да бъдат слепи за погрешките, не да не ги съзнават, но да ги изправят. Минаваш някъде, карат се двама души. "Защо се карате?" Казва: "Защото парите не ми ги дава". – "Колко ти е дал?" – "Толкоз". – "Аз имам да му давам, ето ти парите, не се карайте. За пет-десет лева не се карайте". След като престанат да се карат, мен ми е приятно. Те като се карат, ме смущават. Чувам по радиото: "Ти си говедо, ти си това". Дай му десет лева да млъкне. След туй по радиото му говори хубаво, медено сладко.

Казвам: бъдете примирители между хората. Вие сега разбирате много лесно да направите Доброто. Казва: "Сънувах, че баща ти се яви снощи. Да се помолим заради него". Ще се помолиш, ако имаш въздух. Даром вземам въздуха, лесно става. Аз съм превеждал този пример. В ихтиманско умира бащата на един българин. Явява се после бащата и казва на младия син: "Слушай, да ми заколиш курбан". Става той и заколва една овца. На другата вечер бащата пак му се явява и казва: "Такъв курбан не искам. Аз ти казах курбан да ми направиш". Отива той при един старец на 85 години и му казва: "Преди една вечер сънувах баща си и ми каза да му направя един курбан. Аз му заклах една овца на другия ден, но той снощи пак дойде и ме хука, че това не било курбан. Какъв курбан да му направя, не зная". Старецът казва: "Ще вземеш, синко, една овца и едно агне и ще я подариш заедно с агнето на някоя бедна вдовица". Синът така направил. Вечерта бащата му се явява и му казва: "Такъв курбан искам". Тази

вдовица като взема овцата и като изпраща своята благодарност към Бога, един малък резултат има. Ние схващаме много материално работите в света и затова много малки резултати имаме.

Добре, я им изпейте един сладък тон. (Един брат изсвири един тон.) Този тон е чист. (Учителя свири на цигулката много нежно.) Какъв е този тон? Кой е сладък, кой е солен, кой е горчив. Българинът има енергични тонове. (Свири.) Тук са съединени горчиви, сладки и солени тонове. Българинът обича от сладките тонове да мине към горчивите тонове. (Свири глизандо.) Това е горчив тон. Цигуларите в много малки дози ги турят. Тук дозата е много силна. Да оставим за друг път.

Музиката ще възпита света. Светът само като се изучава от гледището на Любовта, може да се разбере. Ако нямате Любов, не може да знаете тонът сладък ли е, или е горчив. Ще имате само понятие. Любовта трябва да влезе във вашата разумност като побудителна причина; Красотата, Справедливостта, Доброто – Любовта трябва да бъде побудителна причина всякога и на Земята, и в духовния, и в Божествения свят. Другояче – ще бъдем изложени постоянно на смени. Някой път трябва да се разгневим. По-добре е да се разгневим, отколкото да се мъчим. Някой път трябва да се обезвериш в някои работи, за да ти мине, някой път трябва да се обезсърчиш. Обезсърчението и насърчението са два метода. Трябва да се обезвериш, за да се излекуваш от нещо. Ако си натоварен с един товар, ще се обезсърчиш. Какво се изисква? Ще започнеш да мислиш, натовариш се и ще вземеш толкоз, колкото ти е приятно. Или искаш да решаваш най-мъчните задачи. Ти ще се обезсърчиш. Решавай онези задачи, които можеш. Като дойдеш до тази степен на развитие, и тези мъчните задачи се решават лесно. Решавайте най-първо една лесна задача. Като ги разрешите, да знаете задачата сладка ли е, горчива ли е, или е солена. В сладчината се добива мекота. Горчивината дава сила. Соленото дава устойчивост. Един тон е солен, когато е устойчив. Един тон е сладък, когато ти дава приятност, мекота. Когато е енергичен тона, той е горчив. Горчивината дава енергия.

Трябва да се радваме на новото, което иде от Невидимия свят или света, който люби; да се радваме на новото, което носи Любовта. Любовта чрез него се разкрива. Светът ще се разкрие и ние ще имаме ново понятие защо са черешите, защо са сливите, защо са животните, какво е тяхното предназначение. Ние ще разберем защо са страданията. Всичко туй ще се разясни и ние ще се радваме, че може да разберем туй, което ни мъчи.

Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил

30-та лекция от Учителя, държана
на 21.IV.1943 г. сряда 5 ч. с., Изгрев.

1943_04_25 Слуги, ученици, синове
утринно слово

СЛУГИ, УЧЕНИЦИ, СИНОВЕ

„Добрата молитва"
„Сила, здраве е богатство"
„В начало бе Словото"

Ще прочета двайсета глава от Йоана.

Чели сте я много пъти. Но двайсета глава означава: ако умре човек, може ли да оживее. Чете се като събитие, което е станало. Тя се отнася до всеки един човек. Като умре, ще може ли, тъй както е писано в главата, да възкръсне? Тогава има смисъл. Да участваме в един живот, в който хората ядат, а ние умираме от глад, няма смисъл. За гладния, да участва в живота на яденето, има смисъл. Казвам, туй е за онези, които трябва да ядат, а не за онези, които трябва да гладуват. (Учителят прочете двайсета глава от Йоана.)

„Духът Божи"

Обикновеният живот става тягостен. Повтарянето на едно и също нещо тягостно става. От обикновеното трябва да влезем в необикновеното, в извънредното. Да не се повтарят много пъти нещата, но само веднъж. Ние, като повтаряме обикновените работи, ставаме обикновени, изгубваме всеки един интерес. В детинството имаме едно желание. Детето иска да стане възрастно. Като стане възрастно, има желание да влезе в живота, да стане търговец. Нему му трябва един съдружник. Намира съдружник, подобен нему. Влагат стока, започват да я продават. По някой път спечелват, по някой път изгубват. След туй се разделя фирмата. Единият напусне фирмата по-рано, другият после. Казват, че тия ортаци се разделили, останали обидени, осиромашали. Като го срещнеш едно време, беше голям борец, с черна коса, със светли очи. Сега грохнал, върнал се от бойното поле на живота, казва: „Отиде търговията вече." Във фигуративен смисъл говоря. Всеки мисли да поживее, да се ожени, да има деца. Да се жениш – да си създадеш една голяма мъчнотия. По-голяма мъчнотия от женитбата няма. Който няма беля на главата си, да се жени. Разбирайте ме. Не искам да мислите, съчетанието, тази женитба, че трябва да я изхвърлим. Те има да извършат една велика работа. Да вземеш една книга от висшата математика, да се занимаваш с висши задачи, и да не може да ги решиш, какво разбирате? Искаш да влезеш в един семеен живот, искаш

да станеш баща. Ти, като станеш баща, ще идеш при Бога, Той ще ти даде един дял. Мъжът, като иде при Бога, Бог му дава един дял, едно женско страдание. Майката, като иде при Господа, дава ѝ един дял – едно мъжко страдание. Тъй щото бащата донася женските, а жената донася мъжките. Казва: „Защо Господ създаде жената?“ Тя отиде при Господа и женското дойде. Най-първо, Ева отиде при Господа и дойде Адам. После, като отиде Адам при Господа, заспа, и дойде Ева на земята.

Та казвам, някои блага вие не може да приемете, ако не идете при Господа. Мъжът донесе любовта. Дял му се даде любовта. Да се яви любовта, дреха трябва на тази любов, явява се животът. Когато майката иде при Господа, иде на земята мъдростта, знанието. Следователно жените не са носители на любовта. Те отхранват любовта, а те носят мъдростта. Мъжете не са носители на мъдростта, носят любовта. Всеки един от вас си има известни опитности. Чели сте книги, чели сте романи, опити има. Гледал съм автори как описват майката. Не съм срещал нито един автор – нито в старо, нито в ново време, да опише една майка както трябва и един баща както трябва. Винаги ги описват както не трябва. Ако някой е чел, и може да ми даде, аз ще му благодаря. Мисля, че един е писал. Няма по-хубаво нещо да срещнеш един баща, който е ходил при Господа. Любовта е дошла с него. Няма по-хубаво нещо да срещнеш една майка, която е ходила при Господа, донесла е мъдростта. Няма по-хубаво нещо от това. Няма по-хубаво нещо да срещнеш една сестра, която представя туй, което бащата донесъл. Няма по-хубаво нещо да срещнеш един син да представя туй, което майката е донесла. Следователно при брата се проявява Божията мъдрост, при сестрата се проявява Божията любов. Но любовта на сестрата, това е отражение, едно огледало. Братът е огледало, и сестрата се оглежда в това огледало. На другата страна, когато Ева се роди, дойде в света. Адам беше огледало, тя се оглеждаше. Сега, когато човек се оглежда в живота, е едно нещо. Когато се оглежда в него, е друго нещо. Казва: „Защо се оглеждаш в мене?“ Някой казва: „Защо се оглеждаш?“ „Искам да видя дали си срещнал бащата на любовта.“ „Що ме гледаш?“ „Гледам те дали си срещнал майката на любовта.“ „Какво искаш да ми кажеш?“ Това е животът. Без любов никой не може да възкръсне. Любовта, която имаше Христос към Бога, тя Го възкреси. Туй, което Го представи, то е мъдростта, която Го въздигна. „Отче, прослави Ме със Славата Си, която имам.“ Предназначението на любовта е едно нещо, тя носи живот. Предназначението на любовта на земята е, че тя носи живот, но във връзка с бъдещето, в растенето, което човек ще постигне.

По някой път някои от вас се много концентрирате. Обикнете земята повече, отколкото трябва. Човек трябва да обича. Ако обича земята повече от слънцето или ако обикне земния живот повече от духовния, той е на

кривия път. Ако обикнеш духовния живот повече от земния, пак си на крив път. Чудни са хората, когато казват: „Земният живот нищо не струва.“ То е неразбиране. Той е една подготовка, през която ти трябва да минеш. Ако не слезеш и не минеш през всичките изпитания, не може да влезеш в духовния живот. Земята е Божествена врата. Ако мислите, че не е Божествена врата, то е друг въпрос. Когато считате земята като врата за живота, то е друг въпрос. Бог създаде света, Бог създаде човека. Сега имаме предвид само хората, създадени от хората. Много хора, които срещате сега, те са копие на художници, нарисували картини хора или скулптура, но то е човешко дело. Гледаш някой човек, от восък направен, да ти заговори. По някой път ще заговори, като го пипнете, пак не е човек.

Казвам, в нас има едно Божествено начало, дълбоко нещо скрито; каквото и да направиш, има един глас, който пришепва: „Бъди добър.“ Любезно говори: „Бъди добър, да не повтаряш тази погрешка втори път.“ Кажеш някоя лоша дума, казва: „Бъди добър, втори път не произнасяй тази дума.“ Учи той. Или постъпиш криво, казва: „Тъй не се постъпва по този начин.“ Облечеш се, казва: „Тъй човек не се облича.“ Станете сутрин, някой турил лявата ръка в палтото, казва: „Какво има – лявата или дясната?“ Нямам нищо против. Ако искаш знание да добиеш, тури си лявата ръка; ако искаш любов, тури си дясната ръка в палтото. Туриш дясната ръка в палтото, отиваш, туй, което искаш, няма да получиш. Ако излезеш от къщи и туриш левия крак първо, ще придобиеш едно нещо. Не че е лошо. Ако тръгнеш с десния крак, ще придобиеш друго познание.

Сега аз ви говоря във връзка с онзи съзнателен живот. Под думата левия крак разбирам: ако започнеш живот с доброта. С добротата ще придобиеш едно познание. Ако си с Божествената правда, ще добиеш друго познание. Ако изучаваш красотата, ще влезеш в друг свят. Ако изучаваш разумността, пак ще влезеш в друг свят. Сега повтаряме, казваме: „Разумен да бъде човек.“ Ти не може да бъдеш разумен, ако не влезеш в разумния свят. Предметно учение трябва. Ти не може да бъдеш красив, ако не си бил в света на красотата. Ти не може да бъдеш справедлив, ако не си бил в света на справедливостта, в човешкия ум. Не може да бъдеш добър, ако не си бил в света на доброто. От книгите, от теориите – това са работи на книга построени, от тях умира човек. Представете си, че отивате при един ваш приятел, че ви угощава с картини. Покаже ви една бучка захар, вие имате право да я близнете. Представете си, че имате сто души приятели, сто пъти близнеш една бучка, по малко на езика. Какво ще бъде туй ядене? Само си докоснал с езика. Аз не съм за близването. Като идеш при един твой приятел, не да си близнеш, но цялата бучка трябва да ти даде. Тази бучка не трябва да бъде квадратна, но обла трябва да бъде. Най-малко да бъде десет грама тежка. Ако бъде двайсет или трийсет грама,

нищо. После не трябва да бъде твърда, корава, а мекичка, като я туриш в устата, да се топи, да усещаш едно благоухание.

Та сега вие ще кажете, че едно време апостолите са писали, Йоан в неговите послания пише туй, което видял и опитал. Казва: „Видях, пипах и опитах.“ Писали са опитности, не теории. Христос ги изведе в един свят. Казва: „Не се допирай до Мене, не съм възлязъл при Отца Си.“ Когато Христос изведе двама души от учениците Си горе на планината, от кой свят беше? Не беше в Палестина, изведе ги горе. Мястото, дето се описва исторически, не е мястото, дето дойдоха Илия и Мойсей, от съвсем друг свят бяха. Учениците със своите души се повдигнаха. Сега някои от вас казвате: „Да бяхме ние там.“ Да бяхте вие там, щяхте да спите, нищо повече. Ако очите на човека не са приспособени за тази светлина, той ще мижи. Както Мойсей слезе от Божествения свят, лицето му беше светяще и той трябваше да тури було, евреите не можеха да го гледат. Туй показва, че един ден, като дойде, няма да може да възприемат Неговото учение. Каквото учеше Христос, те туриха було. Дето не приеха учението на Христа, то е булото, булото, което Мойсей имаше на лицето си, забулено лице. Ако слънцето се забули, какво ще стане с нас? Ако земята се забули, какво ще стане с нас? Когато някоя булка се забули, както имат обичай в България, то е Мойсеевият закон. От всичките забулени булки нищо не излиза. Един обичай казва: „Забулена булка.“ Забулената булка знаете ли на какво мяза? Според турския обичай жената не трябва да я виждат мъжете. Един турски бей, понеже той не можал да си избере своята другарка, пращал роднини приятелки, но не от мъже, от женски род, майка му или сестра му, или братовчедката му, та те избирали. Венчал се той, тя забулена. След като се венчал, тя се отбулила пред него и го пита да ѝ каже пред кого да се явява, кому да се показва. На бащата, на братята, на някои роднини. Като се показала пред него, така се отвратил – не била красива, че ѝ казва: „Показвай се на когото искаш, но не и на мене.“ Нали искаме да видим някого. Той не се е явил такъв, какъвто е. Когато се открием, трябва да бъдем красиви, не трябва да крием своята красота. То е душата, животът. Значи си минал през училището на доброто, минал си през училището на правдата и си влязъл в красотата. Когато влезем в разумния свят, ще влезем с придобитото знание. То е знание. Красотата е едно знание, което човек има в себе си. Правдата е едно знание, което имаш. Доброто е едно знание. В доброто Бог е вътре. Само тогава може да Го видим, тогава, когато влезем в доброто, ще познаем Бога, че е благ. Когато влезем в света на правдата, ще видим, че Той е Всеправеден. Каквото нас да ни се случи, Той не е безучастен. Той присъства там, защото онова, което ние ще приемем, Той трябва да го превърне за добро. Ако Бог не присъства, нещата всякога се явяват така, както не са. Страдаме от постъпки, дето Господ не е. Щом не е там, мъчно се изправят. Там, дето

Той присъства, лесно се изправят. На земята ние искаме да бъдем щастливи. Без доброто, без правдата, без красотата, без разумността, не може да бъдем щастливи.

Някой от вас казва: „Аз обичам еди-кого си.“ Аз обичам една картина. Не е въпрос да обикнете моята картина. Какво ще се ползвате, ако обикнете картината? Нарисувана е хубаво, очите на тази картина светят. Но какво ще се ползвате? Ако чрез тази картина вие намерите пътя да идете на това място, да влезете в този свят, дето сме рисували, да пиете от водата, да ядете от хляба, да приемете светлината, тогава ще знаете. Да видите само картината, е празна работа, губене на време. Следователно казвате: „Да видим Христа.“ Че не сте ли Го видели на картина? Толкоз картини има рисувани. Коя е вярна? Като го видите, ще проверите как ще ви говори оттам. Като видите Христа в очите, познавате какво нещо е красотата, ще почувствате какво нещо са красиви очи. Като видите ушите Му, ще прозвучи най-хубавата музика, която някога сте слушали, като по радио. Като Му видите устата, тогава ще внесете най-хубавата храна, която някога сте яли. Това разбирам. Сега казвате: „Уста има.“ Какво влиза в тази уста? Врата е тя. Устата е врата за любовта, която трябва да влезе и излезе свободно през човешката уста. Музиката трябва да влезе и излезе през човешките уши. Красотата трябва да влезе и излезе през човешките очи. Казва Христос: „Мир вам.“ Може ли да имате мир? Значи в света на доброто мирът да бъде там. В света на правдата мирът да бъде там. В света на красотата мирът трябва да бъде там. В света на разумността мирът да бъде там. Това значи мир вам. Ако мирът не присъства във вашия свят на доброто, ако мирът не присъства във вашия свят на правдата, ако мирът не присъства в света на красотата на вашата душа, ако мирът не присъства в разумността, тогава истината не може да ви се открие.

Искам да ви говоря с един положителен език. Казвате: „Той е добър християнин.“ Така не се говори. Аз бих казал: „Не е добър християнин.“ Казвам: „Много добър е, но още не е посят, в хамбара е.“ Добрият човек даровит е, но всичките дарби трябва да се посеят, да минат през известни изпитания, да излязат из земята, да минат опитности.

Някой казва, че не знае да свири. Така не се говори. Може да свири човек, много даровит е, но салонът не е отоплен. При 25 градуса студ не може да свири. Много даровит е, но само стоплете салона хубаво. Този салон трябва да бъде отоплен с огъня на любовта. После, вечерно време ако даде концерта, трябва да го осветите със съзнанието, да светне. После да има една отлична публика, приготвена да го слуша. Аз, когато слушам един концерт, нося със себе си трийсет милиарда души. Милиарди знаете какво е. Всички си турили ушите, слушат. Слушам и аз, и гледам, всяка душа

разбира концерта. Радвам се и аз последен, който давам ухо. Радвам се, че те всички се ползват от концерта. Аз се запознавам с всички тези трийсет милиарда души. Какво ще ми кажете? Това е Божественият свят. Нещата там стават другояче. Ти влезеш в един салон, всичко е тъмно, нищо не знаеш къде има. Светът е забулен. Щом стане светло, милиарди неща стават видими. Виждате колко хубаво е облечена природата. Как става, мъчно може да се обясни. Онези, които обясняват отвътре, то са вашите приятели. Всеки приятел ще ви каже по една сладка дума, разнообразие има. Вие се върнете дома радостен, казвате: „Видях това, видях онова.“ Вижда се само това, когато любовта ви пришепва, вижда се само това, когато мъдростта ви пришепва, вижда се само това, когато истината ви пришепва.

Не говори ли истината, не говори ли мъдростта, не говори ли любовта, нищо не може да видите. Вижда се само това, което животът пришепва; вижда се само това, което знанието пришепва; вижда се само това, което свободата пришепва.

Представете си, че ще се явите при Господа, какво ще Му кажете? Ще идете да Му се оплаквате, че на земята не са се отнесли с вас добре някой ваш брат или сестра, че вие много сте работили, че сте ги обичали, че сте пожертвали всичко заради тях. Туй ли ще Му опишете? Не. Ти отиваш само за едно нещо при Господа. Ако си жена, отиваш за знанието, за мъдростта. Ако си мъж, отиваш за любовта, за истината. Мъжът отива за любовта и истината, истината ги съединява. Всяка една жена търси любовта, понеже я няма. Казват, че жената носи любовта. Тя търси любовта, размесени са работите. Мислите, че мъжът носи мъдростта. Лъжете се. Той търси почитанието от жената. Само търси да го упътва. Ще кажете: „Как го упътва жената?“ Майка му го упътва. Ако тази майка не беше ходила при Господа, да му донесе любов – сега щях да употребя една дума – може ли да познаете коя е? Аз ще ви я кажа, после ще ви дам тълкуване какво значи. Говедо. „Го“ значи да иде, „веди“ значи да се учи, ще му донесе книга да учи. Говедо значи да иде да се учи. Като ти каже някой говедо, значи иди да се учиш. Именно затова дойдохте на земята, да идете да се учите, да придобиете знание. Сега ще кажете: „Каза ми говедо, обиди ме. Няма да му простя двайсет години.“ Тя е една сладка дума. Първоначално думата говедо е много лоша. Пак ще употребя една дума – калпав, калпазан. Тя е турска дума, още по-лоша. Аз да ви кажа какво значи говедо. Мило и красиво учение. На един човек няма да му кажа говедо, но ще му кажа: колко си мил и колко си красив. Много ми е приятно, че те срещам. Значи: какво говедо срещнах, ти си едно говедо, което за пръв път срещам. Кажи: „Колко си мил, колко си красив.“ Ти кажеш другата дума. Лошо звучи думата говедо. Даже аз, като кажа някой

път говедо, бодва ме нещо.

Противоречия ще има, че бащата иска да учи майката това, което не знае. Майката иска да учи бащата на това, което тя не знае. Там е всичката драма в живота. Бащата учи майката на това, което той не знае, и майката учи бащата на това, което тя не знае. Та казвам, за знанието само майката може да заведе бащата при Бога. За любовта само бащата може да заведе майката при Бога. Така седи законът. Христос в света слиза. Какво носи Христос? Мъжкият принцип е Той. Значи ще ни заведе за любовта. Всички сега чрез Христа трябва да приемем любовта. Само любовта в света спасява света, да се жертва. Никой друг не може. Никакво спасяване, никаква жертва, никакво самоотричане не може да стане без любов. Постижението, възрастването на нещата иде чрез Божествената мъдрост. Хубаво разбиране трябва да имаме. Всички трябва да започнем с Христа, с любовта. Христос трябва да ви заведе при Бога. Вие, докато не видите Господа, не да Го видите по картини. Трябва да Го видите. Той казва: „Не съм възлязъл“. Казва: „Отивам да ви приготвя място.“ Като ги изведе Христос, видяха този свят, и тогава вече бяха готови да умрат. Петър не се отричаше, както първоначално. Всички апостоли станаха герои. Ходиха в другия свят. Когато човек се запознае с любовта, няма нещо невъзможно за него. Дотогава, докато не е запознат, пада, става. Щом се запознае с любовта, той е вече герой. Плачене няма, скърцане със зъби няма, недоволство. Преди да е дошла любовта, ще има всичките противоречия. Тия противоречия съществуват по причина на всички тия тълкувания. Какво ще видиш на небето, когато е покрито само с облаци? Как ще наблюдаваш звездите? Нито слънцето може да видиш. Ще имаш понятие за слънцето съвсем друго. Когато небето се очисти, тогава виждаме звездите, които представят всичките велики добродетели. Те представят всичките велики добродетели, които Бог е вложил във вселената. Това са слънца. Онова, което ние виждаме, то са възможности в този свят.

Та казвам сега, тази година Христовият Великден е облечен с хубава дреха. Виждате всички дървета как са облечени, великденски са облечени.

В тази война иде нещо добро за хората. Много християни ще се запознаят с любовта. Целият свят е добил една нова фаза на любовта, която ще придобият на земята. Сега всички ще бъдете герои. Не може ли да бъдете герои? Вие ще кажете: „Да не би да умрем?“ Ако отидете без Христа, трябва да умрете, ако отидете с Него, няма да умрете, гратис ще пътувате по треновете. Без Него ще платите. Плащането е смърт. Христос, като отиде, трябваше да плати билета. Знаеш колко скъпо костваше този билет? Вие не може да си представите каква грамадна сума плати. Фигуративно говоря. Онова, което имаше в себе си – онези страшните

изпитания, докато очисти този път на хората, да дойдат да познаят какво нещо е любовта, то е страшна работа. Тия заблуждения, наслоени в човешките умове, наслоени в човешките сърца, наслоени в човешките души, наслоени в човешките тела, то е ужасно нещо.

„Мир вам.“ Мир вам е да влезете в света на доброто. Мир вам е да влезете в света на правдата. Мир вам е да влезете в света на красотата. Мир вам е да влезете в света на разумността. Или казано другояче, ще влезете в света на любовта, на мъдростта и на Божията истина.

Та казвам, този Великден обърнете един нов лист на вашия живот. Досега, както ви виждам, радвам се, защото виждам по вашите лица, много сте страдали. Чета там каква ли не поезия. Какви ли не любезни стихотворения чета, писани от вашите възлюблени. Но ако всичко туй писано израсте, то ще бъде най-голямо благо. Пожелавам всички тия поетични неща, които са писани по вас, да израстат, да ги извадите из хамбара, да ги посеете. Знаеш колко хубави работи са писани? Виждам писано: „Откак те видях, аз възкръснах.“ Че възкръснал, възкръснал. Друго бих казал: „Откак те видях, моят живот се осмисли. Откак те видях, тъмнината изчезна.“ Те са хубави работи. Може да ви цитирам хиляди други работи.

Нали вие имате убеждение, ще умрете. Тъй не се умира. Аз да ви кажа, ако аз умирам, не искам да умра на бойното поле мърцина. Аз, ако умирам, не искам да умра за един човек. Да ме прати Господ някъде, на някоя земя, да проповядвам на хората. Като ще направя нещо, да го направя на свят. Да вдигна десет килограма, двайсет килограма, да вдигна цялата земя, да понеса, да вдигна и цялото слънце, разбирам. Не да вдигам прашинки. Велики подвизи – велики резултати раждат.

Ако искате, приемете любовта добре. Има нещо: любовта не е дар. Всички неща се даруват, но не и любовта. Всичките се заблуждават, искат любовта да е дар. От всичко може да правиш дар, но от любовта не може да правиш дар. Любовта никого не ограничава: нито сама се ограничава, нито някого ограничава. Тя е единственото благо в света, което примирява всичките неща. Някой казва: „Аз му подарих своята любов.“ Вие се заблуждавате. Другите работи стават подарък, доброто може да е дар, но за любовта зная, че тя не е дар. Любовта, това е изявление на Бога в Своята вечност, в Своята благост. Апостол Павел казва: „Око не е видяло онова, което Бог е приготвил за онези, които Го любят.“ Любовта е едно благо, не е един дар. Не давайте вашата любов дар никому. Ще направите погрешка. Не приемайте любовта за дар от когото и да е. Всеки дар приемам, но дар от любовта никога не приемам. То е унижение за любовта. Да се дарува

любовта значи аз да може да взема Господа, да Го дам дар някому. Идеята е много смешна. Казва: „Аз дарувам моята любов.“ Че Бог е любов. Ти Го оценяваш, даваш Го дар. Ако ти Го дариш, какво ще стане с тебе? В любовта аз бих предпочел да вляза в този човек, да му стана слуга, да работя заради него, да го повдигна, отколкото да му кажа, че давам Господа дар. Аз предпочитам аз да слугувам. Бог е благ.

Сега трябва известни ваши възгледи да ги проверите, спънката, с която ние се спъваме. Любовта не е скъпоценен камък. Скъпоценните камъни са произлезли от любовта. Животът е произлязъл от любовта. Всичките неща са произлезли от любовта. Но тя е единственото нещо, което е неделимо. Туй, което е неделимо, то не може да бъде дар. В него се движим, в него живеем и съществуваме. Какво ще дариш някому? Тогава в новото учение, за да възприемем любовта, вие трябва да възстановите Господа в себе си, на първо място да Го турите, на Неговото свещено място, в онази тайна стаица. Вие всички трябва да Му станете слуги, да слугувате. Или Той да ви стане Учител, вътре вие да Му станете ученик, да слугувате. Слугата слугува на физическото поле, ученикът – в духовния свят, и третото положение – трябва да стане Баща, вие да сте Негови синове. Слуга, ученик, син – това са трите свята. Най-първо, да бъдем слуги, да бъдем ученици и най-после да бъдем синове Божии. Бог да бъде в нас Баща, ние да бъдем послушни синове, които да носим любовта, с която Той ни е обгърнал.

„Отче наш“

Двадесет и четвърто утринно слово
25 април 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта, Великден
София – Изгрев

1943_04_25 Движение, учение и работа
неделя, 10 ч. сутринта

ДВИЖЕНИЕ, УЧЕНИЕ И РАБОТА

„Отче наш“
„Благост“
Ще прочета 21-ва глава от Евангелието на Иоана.
„Духът Божи“

Ще говоря върху движение, учение и работа.

Хората на Земята искат да бъдат щастливи, но животът без движение щастлив не може да бъде на Земята. Живот на Земята без учение щастлив не може да има. Относително щастие може да е. И животът без работа не може да бъде щастлив. Има много работи да се изправят.

Някой път майките мислят, че обичат дъщерите си много. Аз не съм срещал нито една майка да обича дъщеря си повече от себе си. Тя обича себе си повече, а дъщеря си – толкоз, колкото може да служи за проводник. Ако майката казва, че обича дъщеря си, че може да се жертвува, не е вярно. Една майка за една дъщеря да се жертвува, то е срамота. Най-после, ако дъщерята иска да се жертвува заради нея, то е безобразие. Искате да имате морал, казвате: жертва. Нека разбираме жертвата в какво седи. Онзи, Който е създал този свят, така разумно го е създал, че ако ние го изучаваме, ще живеем много добре.

Ние искаме да бъдем свободни, всички имат някакво право. Може да имат някакво право. Вие имате два крака, леви и десни. Нямат ли еднакво право – единият е назад, другият напред, когато другият е напред, единият е назад. Назад-напред, назад-напред, движение става. Казва: „Аз отидох назад.“ Важното е, ако не отидеш назад, няма да свършиш работата. Що е качване? Качване, слизане, ще вървиш. Ако няма качване, няма движение. Ако не си готов и останеш назад, или не искаш напред, никакво движение няма. Казва: „Не изпъквай напред.“ За една секунда ще изпъкнеш, пръв ще бъдеш, следната секунда – последен, пак пръв, пак последен. В туй движение вървиш напред. Ние казваме: „Той иска винаги да бъде на първо място.“ Статично положение е. То е невъзможно. Няма нито едно тяло в природата, което да седи в покой. Ако мислите, че като седите на един стол няколко хиляди години, този стол сам ще ви напусне... Ако не искате да станете, столът ще ви напусне. Не от тежестта, но в човека има една разрушителна енергия.

Гледах във Варна, имаше железни пейки, направени с винтове. Развинтиха се за 4–5 години. Всички тия железа се развинтиха, разклатиха се бурмите, развинтиха се. Младите моми и момци като седнат, развинтват се. Не само това, но може да забележите, дълго време като горят, крушките се развъртят, не горят. Трябва да се завъртят. Защото развъртане и завъртане трябва да има. Казвате: „Завъртя му главата.“ Ако му завърти главата, не може да я отвърти. Не считайте, че да ти завъртят главата е нещо лошо. Ако нашата Земя не се върти около Слънцето, какво ще стане с нас? Ако Слънцето и то не се върти, какво ще стане? Всичко в природата се върти. Този въртеж трябва да бъде разумен. Трябва да бъдем с широка площ, голямо пространство, да се не забелязва движението.

Сега по някой път тия неща са в стълкновение със съвременните наши схващания за живота. Казвате: „Има ли друг живот?“ Един живот има, два живота няма. Всичкото друго е фаза на един живот. Един червей стане пеперуда, пеперудата стане червей. След туй пеперудата постоянно изменя формите си. Спорят се сега как Господ е направил човека. Може да се спорят. Отворете аналите на природата и ще видите, писано е как Господ е направил света. Оттук черпят, оттам черпят, нарисувано е, картина има от памтивека как е направен човек, може да видите.

Сега казват, че човек не е излязъл от животните. Най-първо човек излезе от невидимия свят и животните излязоха от него. Като слезе човек на Земята, животните излязоха от него, после човек излезе от животните. Човек създаде низшите същества, след туй той мина през низшите същества. Той от низшето стана. От малкото голямото стана.

Сега на съвременните хора око им трябва. Знаете ли, когато се ражда човек, колко кандидати има в същото време? Пет милиона кандидати има за едно раждане. Състезание има. Казват, че за една служба в Париж имало пет хиляди кандидати, а за раждането на един човек пет милиона кандидати има.

Някой може да каже: „Докажи това.“ Няма какво да ви доказвам. Доказаните неща не ги доказвам. Туй, което е, е. Иди го провери. „Истина ли е това?“ – Иди го провери. – „Че как?“ – Щом не може да го провериш, не си за тази наука. Казано е. „Нямам време.“ – И аз нямам време.

Всичко в света е вярно, като вярваш. Всичко е невярно, като не вярваш. Всичко е Любов, като любиш; всичко е безлюбие, като не любиш. Всичко е знание, като знаеш; всичко е глупост, като не знаеш. Всичко е истинно, като постъпваш по Истината; ако не постъпваш по Истината, всичко е

лъжа. Това са относителни неща. Коя е побудителната причина?

Сега вярвате какво писал Исаия, какво са писали пророците. Те от Бога са били вдъхновени, така са писали. „Как ще ни докажете?“ – В съвременната наука как ще докажат? Проверка ще направиш. Ако може да става тъй, както е казано, вярно е; ако не може да става, не е вярно. Донесат ми една хубава цигулка и ми кажат, че е направена от еди-кой си майстор. Свиря на цигулката и ако издава хубав тон, от майстор е; ако издава обикновен тон, тя е от някой обикновен човек, който играе ролята на майстор. Майстор е онзи човек, който във всичките позиции на цигулката, от първата до деветата, тоновете са верни и ясни. После, особен лък има. Тия, които са правили цигулката, са разбирали. Тук има наши цигулари, имаше един брат, той замина за другия свят, правеше цигулки от орех. Цигулки прави, но не разбира. Така цигулки не се правят. Онези майстори са знаели кои дървета са музикални. Има музикални дървета. Орехът не е много музикален. Свирили ли сте на орехова цигулка?

Вие носите вълнена дреха. Някои носят памучна. Не ви са наложени, по свобода ги носите. Някои носите червен цвят. Някои обичате синия, някои обичате жълтия, някои – смесените цветове, кой каквото обича носи. Всеки един цвят на дрехата придава нещо на човека. Една дреха от вълна е здравословна, магнетична. Вълната на овцата е магнетична. Може да направят вълна от дърво, но никога няма да бъде като вълната на овцата. Някои искат да направят изкуствени яйца. Правят ги, но не мязат на тях. Онова яйце, което кокошката го носи, няма същия състав, пропорцията не може да направят. Хиляди години ще минат, докато хората се научат да правят такива яйца, както на кокошките. Казват, че кокошките са глупави. Не са глупави. Кокошката е предвидлива, че в яйцето, като образува черупката, остава въздух, храна за пилето, да има с какво да се храни. Всичките материали е предвидила, като се зароди пилето, да си направи своя организъм тъй, както иска.

Сега някои искат да видят разумното в природата. Съвременната наука показва в най-малките неща каква разумност има. Вземете процеса на нашата мисъл. Къде е човекът? Може ли да ми представите един човек? Виждаш го така: очите светнали, весел, погледнеш после – умислен, навел глава. Къде е веселият човек? Какво стана? Една дума е в състояние да измени неговото състояние. „Банка „Гирдап“ пропаднала.“ – Веднага клюмна. Или на българина да му кажат, че не му провървяло. Те са относителни мерки. Не разчитай на банка „Гирдап“. Може временно. Ти си на Земята, не разчитай на земния живот. Той е временен. След 50–60 години къде ще идеш, не знаеш. Казва се: в оня свят. Щом има този свят, и оня свят има. Аз изхождам от този свят, понеже оня свят се отразява в

този. Този свят е като огледало, в този свят влиза оня свят. Онзи свят го виждам в миниатюр, не е голям свят. Слънцето виждате ли го колко е? Изчислявали ли сте колко пъти е намалено Слънцето, едва да се провре един човек. Има братя тук, които не биха могли да минат през тази дупка. На зор ако са, може да минат.

Аз искам да ви говоря на един език не песимистичен, но надежден. Някой път вие се обезсърчавате, понеже искате туй, което Господ не ви турил в програмата. Всичките страдания на хората седят в това, че те искат повече, отколкото им трябва. Щом страдаш, да знаеш, че много искаш. Програмата, която е турена, учѝ програмата. На Господа няма какво да му даваш ум какво ти трябва. Да кажем, една майка се оплаква от дъщеря си. Кой е виновният? Двама души са виновни – майката или бащата, или и двамата са виновни. Ако бащата не е вложил в дъщерята Любов, ако майката не е вложила разумност, какво искат те от тази дъщеря? Когато се направи автомобил и автомобилът не върви, виновен е майсторът, че не върви. Когато цигулката не издава хубав глас, виновен е майсторът, който я правил. Но ако цигуларят не знае да свири, виновен е цигуларят, не знае как да си тури пръстите.

Казвам: В началото, ако вие в ума си не може да държите една свещена идея за баща си, ако не може да държите една свещена идея за майка си, живота не може да го разберете. Ако нямате свещена идея за баща си, ако нямате една свещена идея за майка си, вие живота не може да разберете. Ако нямате една свещена идея за брата и сестрата, животът във вас не може да бъде понятен.

Четири неща се изискват. Ще имаш една свещена идея за баща си. Той е един, ще го видиш в хиляди и милиони бащи, но той е един. Слънцето в милиарди форми се отразява, но едно е Слънцето. Ако нямаш една свещена идея за майка си... Искаш майка ти да те обича. Майка ти може да ти даде знание. Майка ти ще те научи да предеш, да тъчеш, да готвиш, да переш, да миеш. Бащата е, който дъщерите и синовете учи на Любов. То е моето схващане.

Тогава всинца вие имате изопачена идея за Бога, мислите Бога с един пръст. Не е така, Бог е Любов. Като те види, при най-големите погрешки казва: Не е така, аз ще ти покажа как е. Тъй не се пише, тъй напиши. Чакай, казва, не е така. Тъй направи, внимавай, казва. Той е баща. Ще дойде, не знаеш да пишеш – туп, туп! – какво ще научиш? Това не е баща. Майката като дойде, наместо знание – една–две плесници. Тъй не се предава знанието. Знанието без Любов е непостижимо. И Любов без Любов е несъвместима.

Две неща трябват в света: Трябва да знаеш, че Любовта е нещо свещено. Единственото нещо в света, което не трябва да обиждаш, е Любовта. Да има нещо в света, което да не обиждаш. Като дойдеш до Любовта, да имаш свещена идея. Има нещо, което не трябва да се обижда – то е Любовта. Мярка трябва да бъде. Ако вие постоянно обиждате Любовта, какъв живот ще имате? Никакъв живот не може да имате. Най-първо ни личен, ни семеен живот; ни учител, ни свещеник може да бъде. Да има една свещена идея. То е Любовта. Дойдеш там, казваш: „Преставам да мисля. Има за мене нещо, което е светло, чисто." Като дойдеш до Любовта, всичките противоречия в тебе да престанат. Като ти каже „Напред!" – напред! Няма да казваш „Защо напред?", или „Защо наляво, надясно, назад, напред?" – накъдето ти каже! „Нагоре!" – нагоре; „Надолу!" – надолу; „Напред!" – напред; „Назад!" – назад; „Наляво!" – наляво; „Надясно!" – надясно; навсякъде се въртиш, навсякъде се въртиш – нищо повече. Защо човек да се върти? – Защо да не се върти? Ако се въртиш, какво ще добиеш? Ще научиш нещо. Ако не се въртиш, нищо няма да научиш. Ако идеш наляво, знание ще добиеш; ако идеш надясно, Любов ще добиеш.

Сега виждам, често момците отиват, избират момите. Той отива от лявата ѝ страна, иска да го обича. То е знание. Право е, за знание отива, тя ще му даде знание. Ако вземе дясната ѝ страна, тя ще каже: „Покажи ми твоята Любов." Щом човек дойде от лявата страна, казва: „Покажи Любовта си." Щом дойде от дясната страна, казва: „Покажи ми знанието си." Затова в лявата страна иска да покаже Любовта. Несъвместими работи. Слънцето изгрява от изток, не от запад. Казва: „Може да изгрее и от запад." Щом изгрее от запад, западът е станал изток, изтокът – запад.

Казвам: Оттам, отдето иде всичко, е изток. Изток представя човешкия ум. Зад човешкия ум седи човешката Любов, която подтиква човека. Любовта е, която кредитира всичките прояви на Битието. Без нея кредит няма. Кредит е тя. Когато кредитира човека, вътрешните сили се събуждат. Единственото, мощното в нас, което работи за нашето създаване, е Любовта. Ние отричаме Любовта и казваме: „Няма Любов." Любовта работи чрез знанието, чрез свободата работи, чрез Истината работи, чрез волята работи. Воля без Любов е слаба, сърце без Любов е слабо, ум без Любов е слаб. Ум, който е озарен от Любовта, сърце, което е озарено от Любовта, воля, която е озарена от Любовта, то е силното. Аз ви говоря за силното, мощното. Бог е Любов в света. Великото, разумното Същество, към Което трябва да имаме едно велико благородно чувство. Да трепери нашето сърце. Да има нещо, което да не сме опетнили.

Казвам: Този Великден аз вярвам, не ви казвам, че е опетнена Любовта. То

за бъдеще аз предвиждам, че във вас има една склонност, някои от вас сте близо до границата да опетните Любовта. Пазете се. Ще изгубите всичко. Ако цял свят да ви дадат, ако да ви обещаят да ви направят някое божество, нищо не ви трябва. Онези, които искат, те ви лъжат вас. Няма по-голямо благо в света от Любовта. Бог е в Любовта. Няма по-велико благо от Словото, а Словото е Любовта и Любовта е в Словото.

Казвам: В български само първата буква е любовна, другите букви не са любовни. Затуй в български думата „Любов“ малко не е чиста дума. Като рече да люби някого, премрежва си очите, поусмихва се. Казва: „Знаем, Любов има.“ В Любовта има един свещен поглед, има нещо хубаво, което никъде не може да го видиш. Виждал съм в животните, в конете, в биволите, в кучетата, в котките. Някой път котката показва Любов. Дойде вкъщи, измие [си] краката, като влезе, казва „Добър ден“, измита. „Добър ден“ на господарката, после на децата, „Добър ден, пожелавам ви доброто, казва, Господ да ви благослови.“ Затуй хората обичат котките. Влезе вкъщи, започне да мърка. Туй мъркане е котешка песен. Ако искате да ви върви, вземете си една котка. Ако не ви върви нещо, ако на някой учител или съдия не му върви, или е баща, или е майка, вземете една котка, да ви помърка. Това не е заблуждение, но един факт. Да ти помърка, нищо повече.

Мислите, онова ухание, което излиза от едно цвете, не е Божествено? Онова дихание, което излиза от котката, не е Божествено? Казвам: Котката е котка, тя е научила някои посторонни работи отпосле. В нея има човешко съзнание. Наскоро имах една котка. Някой оставил сирене, около половин килограм в паницата, много хубаво сирене. Тя се качила горе, снела сиренето, яла, бутнала го, паницата се счупила. Като отивам, виждам паницата счупена на парчета. Друг път като се качвам, чака ме, посреща ме с усмивка, сега минава покрай мене, веднага слиза. Цял ден я няма. На другия ден иде, поглежда в очите. Казвам: „Няма нищо, ти или аз дали сме изяли сиренето, все едно е за мене.“ Като се разсърдя, ще я ритна някой път или ще ѝ ударя плесница. Понеже показвам Любов, казвам: „Хубаво си направила.“ Казвам: котешка слабост.

Сега аз ви говоря за същества. Котката, както вие разбирате, тя не е разумна. Но в котката има Божествено качество, като го събудиш, котката е много разумна. Животинското в котката и в човека го има. Човек, като изгуби своето равновесие, и той говори глупаво, това пише, онова пише.

Сега между лошите и добрите хора разликата седи в това: като разглеждат хората, простият човек прави повече погрешки и не ги съзнава, ученият човек, добрият човек прави по-малко погрешки и ги съзнава, поправя ги.

Не трябва да съжаляваме за погрешките, понеже те са необходими. Без погрешки нашият свят не би прогресирал. Ако не бяха растенията, които да пущат своите листа отгоре, този чернозем не би се образувал. Благодарение на тия листа, които падат – те са погрешки в растенията и от тия погрешки постоянно се образува почвата. Един ден ще дойде, когато няма да падат тия листа на растенията. Ние имаме един лимон и наскоро гледам, повече от 500–600 листа паднали в салона от жажда. Тези го забравили. Понеже два възгледа има, че зимно време много малко вода трябва, те го оставили, че никак не го поливали. Едната страна увехнала, 500–600 листа опадали. Наляхме му две–три кофи вода, понапръскахме го.

Често ние страдаме от суша. Да кажем, някой от вас минава за баща, защо да не може да каже на сина си, на дъщеря си, както аз казвам: „Ще купим нова паница, похапни." Позволил си го, защо? Като дойде при мене, не му дадох заповед, не може да го съдя, не му казвам: „Няма да буташ сиренето." Ако бях му казал: „Няма да буташ сиренето", щях да го накажа. Понеже не му казах, искам да съдя право.

Казвате: „С котка се занимава." За мене човекът и котката е все едно и също. Господ създаде животните и човека. Като се занимаваш с животните, учен човек ще станеш. Ако иска някой да създаде чистота и обхода, да се занимава с котки. Ако иска да развие приятелство, привързаност, да се занимава с кучета. Ако някой иска да стане бърборица – със свраката. Ако иска някой малко жесток да стане, да се занимава с тигър, тигрица. Ако иска мек да бъде – с гургулица. Ако иска да беси хората, да се занимава със змиите.

Казвам: Днес Божествената Любов нас ни говори на хиляди езици, има всичкото желание да ни научи. Аз ви говоря на вас, пробудено е съзнанието във вас. Няма нито един от вас, който да не желае Любовта. Всички въздишат за тази Любов. Всички плачете. Плачът не е нищо лошо. Огъвате се, не е лошо. Всичко, каквото става, не е лошо. Да не плаче човек повече, отколкото трябва. Да не говори повече, отколкото трябва. Да се не измъчва повече, отколкото трябва. Някой път е хубаво човек да се помъчи. Ти искаш да знаеш колко си търпелив. Вземи една игла, забий иглата и виж доколко ще търпиш. Забий половин сантиметър, ще търпиш ли. Направете един опит. Казва някой: „Аз съм много силен човек, вяра имам." Разправяше ми един български лекар, военен беше, казва: „Мене ме учуди един войник. Ранили го на бойното поле, трябваше да се направи операция. Казвам: „Трябва да ви упоим." Казва: „Господин докторе, направете операцията, аз искам без упойка." Протегна ръката си, аз го гледам, седи спокойно, не се помръдна нито един мускул по лицето му. Тих и спокоен седи. Като свърши, казва: „Благодаря." Един човек, който

влада себе си.

Религиозните хора много слаба вяра имат. Понеже уповават на Господа, казват: „Господ всичко ще направи.“ Слабата страна на религиозните хора е, че искат да направят Господа слуга – както искат, Господ да им помага. Възможно е, дето желанието е съгласно с Любовта на Бога. Волята и Любовта наедно действуват. Там, дето е съгласно нашето желание с Любовта, Бог отговаря моментално; там, дето не е съгласно, нищо не отговаря.

После, по някой път казвате: „Защо Господ ме събра с този човек?“ Не ви е събрал Господ. „Защо Господ ми даде това дете?“ Не ви го е дал Господ. „Защо ми прати този слуга?“ Не го е пратил Господ. Ти избра този слуга, ти избра това дете, не обвинявай Господа. Отиваш на концерт, не свирят хубаво – излез навън. Не смущавай човека, не го критикувай. Кажи: „Ако аз съм на негово място, как ще свиря?“ Казвате: „Не знае да свири.“ Ако ти знаеш да свириш по-добре, кажи, но ако той свири по-добре от мене, ще кажа: „Много добре свири човекът“, нищо повече. И религиозните хора, като дойдат до Бога, всички стават съдии, казват: „Не живее религиозно, в Господа не вярва.“ Тия възгледи ги оставете настрана.

Аз веднъж вървя с един религиозен човек, той ми разправя за Господа. Иде един беден човек, той бърка три–четири пъти в джоба си и извади едно десетаче и му даде. Друг път вървя с един, който не вярва в Бога, казва: „Не вярвам, но имам слабост, милостив съм. Като срещна един беден човек, бръкна в джоба си и каквото намеря, [давам го].“ Даде 5 лева. Кой е сега набожен? Кой е милостив? Казва: „Слабост имам.“ Извади от джоба си 5 лева, даде му и каза: „Друг път повече.“ Сега се извинява, че нямал повече да даде. Онзи му казва: „Сега ти давам 10 стотинки, понеже си грешен. Като станеш праведен – 20 стотинки.“ И двамата проповядват, единият проповядва във възходяща степен.

Сега не е въпросът в даването. В мене желанието е да разберете Любовта. Защото всеки импулс, който произтича от Любовта, е благословение. Всичките постъпки на Любовта са еднакво силни. Най-малкото, направено от Любов, то е все еднакво силно. Едно семенце, което е сято в Земята, съдържа всичките възможности. То не пита, но след 4–5 години ще стане дърво. Някое 4–5 години е станало по-рано. Онези импулси, които по-рано са излезли, не трябва да мислим, че са били по-силни. Времето ги е направило по-силни. Онези, които са в нас, ще се проявят, те имат същите възможности.

Затуй благодарете в себе си за две неща. Благодари на Бога, че си

промърморил. Кажи: „Господи, една слабост [има] в мене, ще я поправя – мърморя. Имам желанието да се поправя.“ Ако направиш нещо добре, пак благодари. Благодари, че си направил погрешка, виждаш една слабост, един дефект. Може да не е твой, може да е някой прадядо. Няколко хиляди поколения оставили погрешки. Бащата оставил дългове на сина да ги изплаща. Синът да се радва, че бащата оставил дългове – може да направи услуга. Когато правил услуга на някои хора, то е по-добре. Ако човек прави услуга, то е благословение за другите. Христос като дойде в храма, видя, че всички туриха от изобилието си, една вдовица тури най-много. Казва: „Тази вдовица даде най-много – каквото имаше, го даде.“

Аз поставям така: Ако освободиш цял народ без Любов, тази постъпка не струва. Ако помогнеш на едно дете да напише нещо с Любов, туй струва повече. Всяка постъпка, направена с Любов, е мощна, за вечността пребъдва. Постъпка, направена без Любов, е само за този живот. Най-малкото нещо, направено с Любов, на хиляди, милиони години отиват.

Като кажа милиони години, то е непонятно. Туй, което отива за хиляди години, отива и за милиони години. Думата „хиляди“ години е човешко понятие. Давам някому 1 лев, давам 10 лева, то е Божественото – от едно до 10. От 10 до 20, [до] 100, то е ангелско, от 100, 200 до 1000, то е човешко, от 1000, 2000, 3000, то е животинско даване, от 10 000 до 100 000, то е на растенията даване. Растенията дават изобилно. Като дойде до скъпоценните камъни, то са милиони. В един скъпоценен камък е затворен един дух, който се учи. В едно растение е затворен един дух, някой път може би един ангел. В едно животно някой ангел е затворен, в някой човек някой ангел е затворен. Не във всичките хора има ангели затворени. Възможно е.

Сега вие ще кажете: „Тия възвишени същества ще дойдат да живеят в тия колиби тук?“ Аз виждам във всичките пеперуди все ангели, които се разхождат между хората. Дойде някой ангел, кацне на рамото. Казваш: „Пеперуда.“ Превозно средство е пеперудата, аероплан е, но ангел е това. Погледне те, казва: „Какво ще кажеш?“ Ти искаш да го хванеш, той усети, казва: „Няма да ме буташ.“ Ако ти кацне на рамото, какво ти казва? Казва: „Тебе ти трябва Любов.“ Ако кацне на лявото рамо, казва: „Тебе ти трябва знание.“ И си замине. Щом кацне на дясното рамо, Любов ти трябва. Когато кацне пеперудата на рамото, зарадвайте се. Кацне пеперудата на дясното рамо и ти казва, че ти трябва Любов, а ти казваш: „Пеперуда е, ще си замине.“ Пеперудите, това е азбука на природата. Ти искаш да напишеш едно любовно писмо, нали най-първо трябва да знаеш азбуката. На български има 30 букви, в еврейски има 22 букви.

Когато бащата и майката не могат да изправят своите дъщери и синове, Бог поставя, че бащата става син, майката става дъщеря – разменят се ролите. Защото ти си много мърморел, че майка ти, че баща ти... Сега казват: „Поправете погрешките.“ Бащата се ражда у син, син става и казва: „Синко, научи ме, че като ти стана втори път баща, да зная как да постъпвам.“ Вие имате един син и ако не знаете как да го възпитавате, той ще ви стане баща. Тогава той ще постъпва с вас тъй, както вие сте постъпвали. Вие това хич го нямате предвид.

Знаете ли, че Бог, Който направи първия човек, разкая се Бог, че направи човека? Знаете ли какво значи това? Защо се разкая Бог? Понеже, като направи човека, той не възприе Любовта, Бог се е разкаял. Единственият син, от който Бог е доволен, то е Христос, Който показа Любовта. Адам, който слезе отгоре, каза на света: Следователно, човекът като не искаше да изпълни Волята Божия [......] (В разчетената стенограма на това място има многоточие и празно място – вероятно липсва част от текста.) Бог беше в Христа и примиряваше човечеството със Себе Си, не му вменяваше в прегрешение.

Казвам: Всеки от вас, който иска да влезе в рая, трябва да има Любов. Трябва да имате билети на Любовта. Още като се задавате, ще отвори раят при този билет. Раят е затворен.

Казвам: Сега Любовта има друго приложение в света. Ще бъдете много полезни на света. Какво трябва да разбирате вие под думата „полезен“? Ще бъдете сътрудници на Бога. Аз искам да ви предам Любовта, от един свят да я предам. Ще ми бъде приятно, ако вие разберете и я приложите. Аз вярвам, че ще я приложите, понеже толкоз ви е страдала главата, толкоз ви е страдало сърцето, така сте наплашени, нито един [не] може да ви изкуси да не обичате. Като ви гледам, виждам, че няма нито един, който иска да греши.

Казвам: Този път, по който сте тръгнали, ще го държите, не се връщайте. Наляво, надясно, назад, напред може да се отклоните, не бойте се, Любовта дръжте! Който път и да хванете, Любовта ви да е искрена вътре. Не е въпрос по кой път ще вървите. Колко е широк светът. Да не кажете: „Този е много напреднал.“ Някои от вас страдате от много напредване. Ако човек стане по-красив, отколкото трябва, е лошо. Ако някой стане по-богат, отколкото трябва, е лошо. Ако стане по-разумен, отколкото трябва, е лошо. Ако стане по-силен, отколкото трябва, е лошо. Силен трябва да бъде, колкото в дадения случай е потребно. Според мене то е тъй за момента, не за утре. В дадения момент то е най-малката единица. Туй, което направиш, то е добро. Помисли, направи, приложи волята си,

сърцето си. То е доброто. Другите неща са приготовление. Има приготовление в света.

Онова, което е мощното в света, е да приложиш едновременно ума, сърцето и волята да извършат една мисъл, която е Божествена, без колебание. Никак да се не колебаеш, не да кажеш: „Дали това е Божествено?“ Без да знаеш дали е Божествено, да го направиш. Като питаш дали е Божествено, да го чувстваш в себе си. Туй, което е Божествено, еднакво действува хубаво и на ума, и на сърцето, и на волята. Божественото еднакво действува хубаво на тялото: и на органическото сърце, и на органическия мозък, еднакво действува и на човешката душа, еднакво действува и на човешкия дух, на човешкия ум, на човешкото сърце.

На всинца ви сега трябва взаимно почитание. Да почитате в себе си Божественото. То е първото нещо. Да се не укоряваш. Да бъдеш добър, да бъдеш справедлив, да бъдеш красив, да бъдеш разумен.

Сега някои от вас сте чели и знаете за Сократа, чели сте Платона, чели сте Канта, чели сте кой да е философ. Моите почитания към всичките философи. Платон за времето беше много добър, но Сократ и Платон не са добри за нашето време. Малката количка на детето за времето е много добра, но сега това дете е на 21 година, тази количка нищо не струва заради него. Други понятия за Любовта ще имате. Тази детинщина за Любовта ще оставите, ще имате по-зряла Любов. Любов, която не може да възкреси хората, каква Любов е? Любов, която не може да внесе мир в човешкото сърце, каква Любов е? Любов, която не може да успокои човешкия ум, каква Любов е? Любов, която не може да поправи света, каква Любов е?

Този Великден се отличава по това – в 250 години така благоприятен става, веднъж в 250 години иде. Вижте как е облечена природата, красива е. Облаците показват, че нещо има в умовете на хората, с купони, хляб няма, маслини малко. Гледам, един приятел ме обича, пратил ми една малка кесийка с дребни маслини, не зная дали 50 грама имат. Горе ги държа. От Любов ги пратил, завити с вестник, пратил си дажбата човекът. Пратил ми е от Любов. Този човек си дал дажбата. Тези маслини са малки, дребни, но пак са вкусни. Изядох две маслини вече.

Ние, съвременните хора, за всеки плод, за всяка череша, за всяка слива да благодарим. Ония братя са ни изпратили дажбата. Казвате: „Тия череши не струват.“ Причината си ти, дето тази череша не е сладка. Аз съм правил опити, садил съм дини, които не са сладки и сладки са ставали. Садил съм сладки дини и не са ставали сладки. Изведнъж не става това. Добрите

градинари, които имат Любов, подобряват сортовете. Трябва да вложим Любовта навсякъде. Ако влагате във вашия живот Любов, всичките ви дела ще бъдат сладки. Ако влагаш Любов, мисълта ти е мощна и силна. Ако влагаш Любов в чувствата, чувствата ти ще бъдат силни.

Този Великият, Който създаде света, защо да не разчитаме на Него? Не насила. При Него малко по-другояче трябва да се държим. Колко близо трябва да бъдеш пред Господа? Колко близо е Слънцето до Земята? 150 милиона километра далече е Слънцето. Но тази светлина е таман, която нашата Слънчева система може да издържи. Ако се пренесем на Венера, нашата нервна система [не] е в състояние да издържи. Тази активност на светлината, която Венера има, не може да издържим, затова тя е забулена, скрита, да не знаем какво става. Месечината е близо до нас. Някои считат Месечината за майка на Земята. Има две теории: някои считат, че Месечината е дъщеря на Земята, че се разсърдила на майка си и затова не дошла и станала месечина. Другата версия е, че Земята е дъщеря на Месечината, понеже тя се влюбила, взела любовника на майка си и майката я изгонила. Сърди се постоянно. Дойде, погледне я с лицето, казва: „Не искам да те гледам." Намалява се, намалява се, изчезва, после дотъжнее ѝ, пак си покаже лицето.

Тази идея е турена от индусите, индуска идея. Като направил света, като направил човека, оплаквал се човекът, казва: „Другар нямам, не мога сам да живея в рая." Ва...тра (В разчетената стенограма е написано Ва---тра. Вероятно са изпуснати средните букви от името.), едно индуско божество, оплаквало се на Господа. Господ изпратил всичкия здрав материал. Замислил се много дълбоко какво да прави с него. Трябва другар да направи. Взел нещо от Месечината, за да направи жената. Образа на Месечината взел. Взел нещо от лъкатушенето на Земята. Взел нещо от растенията, от тръстиката, да бъде изправена, стройна. После взел от безгрижността на слънчевите лъчи – да ходи, да се разхожда. Взел качествата от облаците, те плачат, ходят навсякъде. Често плачат облаците. Като плачат, излива се дъждът, като плачат, Земята даруват със своя плач. За да не бъде много своенравна, взел от качеството на заека, малко да е страхлива. За да не бъде много страхлива, да бъде щастлива, да се пъчи, взел нещо от пуяка. Най-после, да я направи малко непоколебима за бъдеще, взел нещо от елмаза – да я направи да бъде твърда. Да я направи малко мека, взел от пуха на шийката на врабчето За да бъде смела малко, жестока, да не се предава, взел от качествата на тигъра. За да се пази от хората, взел нещо от огъня – да гори, да пали сърцето на някого. За деликатност взел нещо от елена. Взел нещо и от свраката. За да гугука, взел нещо от гургулицата. Всичките тия 14 качества Бог ги събрал и направил жената. Дал я на човека. Зарадвал се, казва: „Е, хубаво!" След 8 деня казва:

„Господи, вземи това същество. Като дойде, направи ме нещастен. Не ме оставя, цял ден ме разиграва.“ И Господ я взел. След 8 деня пак иде човекът при Господа, казва: „Господи, разбрах, правеше ми много главоболия, но пак ми липсва, колко любезна беше, милваше се, забавляваше ме. Дай ми я пак.“ Пак му я дал. След 3 дни казва: „Господи, убедих се, че с нея не мога да живея. Вземи си я.“ Разгневил се Господ и казва: „Да се махнеш, иди уреди живота си.“ Казва: „Нали ти казах, че с нея не може да живееш, но и без нея не може да живееш.“ Замислил се човекът, казва: „Нещастен с жената съм, и без нея съм нещастен.“

Аз сега турям: С Любовта, с жената си щастлив. Когато я няма, да я обичаш, пак си щастлив. Като дойде пак с Любов, пак си щастлив. Тогава с Любовта, и с нея, и без нея си щастлив – може да бъдеш.

Тази жена, това е животът. Какъвто и да е животът, и за най-лошия живот, и за най-добрия живот – да го посрещнем с Любов. Бог ще ни благослови.

Тайна молитва

27-а беседа, държана от Учителя
на 25.IV.1943 г., неделя, 10 ч. сутринта,
София, Изгрев*.

1943_04_28 Трите метода
сряда 5 ч. с.

ТРИТЕ МЕТОДА

Отче наш
Мога да кажа

(Направихме упражнението за дишането с ръцете.)

Сила, здраве е богатство

Три неща има, върху които човек трябва да работи. Той трябва да работи върху своя ум или да работи със своя ум, да работи със своето сърдце или да работи със своята душа, със своята воля. За да работи, трябва да има методи. Човек работи по три метода: метод на мъчението, метод на труда и метод на работата. В мъчението трима души войници седят с пушките си и казват: "Ако не работиш, ще те убием". Туй го наричат необходимост. Седиш, още като спреш, теглят ти куршума. В труда ще се създаде закон. Глоба има. Войници с пушки няма, но ако не си свършиш работата, има глоба. Един лев глоба. Един наш приятел, доста напреднал, минава в София, плюе на едно място, хващат го и казват: "Защо плю?" – "Не знаех". – "Пет лева глоба". Не знаех – пет лева глоба. Можеше да бъде 10, 20, 100. Работата е без закон. Войниците ги няма, законът го няма, вече има свобода. При сегашното положение хората искат да живеят със свобода. Не. За себе си искат тази свобода. Когато те постъпват, искат да няма вече войници, да няма закон. При другите турят войниците, турят стражарите, закони турят. Всеки един от вас иска да бъде свободен за себе си. Щом дойде за другите, казва: "Закон има в света". Ако аз живея без закон, искам и хората да живеят без закон. Ако аз живея по закон, искам и другите да живеят по закон. Сега не е лошо и със стражари, и с войници. То е принудително. Те те учат другояче. Ти си ленив цял ден като някое животно. Първите животни, които Господ създаде, имаха всичките удобства, имаше изобилие: храна, плодове; като се наядат, цял ден спят и не работят. Видя Господ, че тази работа не върви, на нищо не се научават, лениви са, изпрати хапливите мухи и комарите. Като го ухапе, то мръдне, започнаха да употребяват опашките си, започнаха да употребяват врата си, да правят движение. Другояче – ще се атрофират мускулите им.

Много пъти вие се безпокоите защо имате изкушения. Изкушенията са мухите. Таман заспиш някъде, въобразиш си нещо, ухапе те някоя муха. После протестираш защо са ти изкушенията. Лошо нещо ли е

изкушението? От какво се изкушава човек? Ти като чуеш да пее хубаво един певец, изкушаваш се, искаш да станеш като него. Като видиш един майстор крадец, знае да краде, и ти искаш да станеш като него. Изкушаваш се. Да се не изкушава човек в лошите работи, но да се изкушава в добрите работи. Ако човек се изкушава – да направи едно Добро. Или можем да кажем, опитва се да направи зло или опитва се да направи Добро.

Единственият най-хубав метод за работа е хармонията в света. Хармонията вече принадлежи към музикалния свят. Когато човек излезе от Небето, излезе по закона на хармонията. Висшите духове са излезли с хармония. Когато са слезли в гъстата материя, дошли до мелодията. Каква е разликата между хармонията и мелодията? Че слизането не било голямо. Във всяко едно слизане имало едно възлизане. При възлизането хората са дошли до мелодията, забравили са хармонията. Сега хората много малко разбират от хармоничен човек. Да накараш мелодично да пее, не може да пее. Изгубва се мекотата на тона. Понеже един тон, за да бъде мек, не зависи от гласа, от ларинкса. Ларинксът е инструмент. Зависи от милосърдието, зависи от трептенията на милосърдието, като минават те в ларинкса, тогава гласът става мек. За да дадеш на един тон онази пълнота, която се изисква, ти трябва да влезеш в чувството на почитание и обич, и Любов към Бога. Един тон не може да бъде пълен, ако в него не влиза Божията Любов съзнателно. Четири елемента има – или чрез подсъзнанието, или чрез съзнанието, или чрез самосъзнанието, или Свръхсъзнанието. Разбира се, те са отвлечени работи. Думата отвлечено какво значи? Отвлечен значи далечен. Една красива мома я отвличат някъде, надалече я завличат. Отвличане и завличане.

Какво означават тия букви на чертежа? Слава. Една отлична дума – слава. Надали българите имат друга дума, която означава по-величествено от слава. Първата буква означава човешкото лице. Красота означава с-то. Този елемент – л-то, той дава изобилие. Туй, което поддържа главата, л-то надолу е широко, нагоре се свързва в едно. Или л-то означава онзи принцип, с който ние сме свързани с Божественото, от което произтичат Божествените енергии към нас. Във в-то сме свързани с Божественото начало. В-то в даден случай е проявена Любов. А-то в даден случай означава човек, който е пълен с онова богатство на Божествените блага.

Казва Христос: "Не търсете слава от хората, но търсете слава от Бога". За да търсиш славата, трябва да бъдеш красив, трябва да имаш един отличен ум, трябва да имаш едно отлично сърдце и една отлична душа, и един отличен дух. То е слава. В слизането при инволюцията от хармонията минава в мелодията, а при еволюцията – от мелодията минава в хармонията. В

мелодията всеки живее за себе си. В хармонията когато дойдем, може да се пее един, може и двама, и трима или четирима души, или хорово пеене. Музиката е нещо вътрешно, не мислете, че е нещо външно. Ако в себе си, в ума си не пееш, ако в сърдцето си не пееш, ако в душата си не пееш, няма да научиш пеенето никога. Не туряйте мисълта, че не може да пеете! За да пееш, значи трябва да мислиш. Пението винаги съдържа мисъл. Ти не може да събудиш ума си без хармония. Ако не искаш да пее, умът ти не може да мисли. За да мисли непременно умът ти, трябва единично да мисли и общо да мисли. Той трябва да пази закона на хармонията. Да мислиш за всичко, което Бог е създал, най-после да мислиш за себе си, защо човек е създаден или защо той е дошъл на Земята. Човек дошъл на Земята – да придобие светлина в ума си, да придобие Божествената светлина в ума си, да придобие Божествената топлина в сърдцето си. Човек дошъл на Земята – да придобие Божествената Красота в душата си. Човек дошъл на Земята – да придобие Божествената Сила в ума си. Казва: "Защо съм дошъл?" То не е така произволно. Вас ви е срам да пеете. Да пееш, значи да мислиш. Онези от вас, които не може да пеете, не може да мислите добре. Не не може добре да мисли, но мисълта ви е слаба. Тя е само в обективния свят на Земята, занимава се с много обективни работи. Занимава се с къщи, със стаи, със столове, с маси, с ядене, с пиене. Хубави работи, не са лоши работи. Занимавате се с обличане. Щом дойдете, казвате: "Като идем на оня свят, ще се занимаваме с друго". Къде е оня свят? Оня свят е вътре в нас. Оня свят е във всичките хора, във всичкия живот. Там, дето има живот, е оня свят. Ангелите понеже живеят, оня свят е и в тях. Те имат повече разбиране. То се дължи на Слънцето. Бог е навсякъде. Бог, от Когото излиза животът, Който е създал всичко, е навсякъде. Казват: "Дали има живот на Слънцето?" Че Бог не е Бог на мъртвите, но на живите. Всичко, което Бог е създал, е Божествено, вложил е Своя живот във всичките светове. Бог е вложил степените на Своя живот навсякъде. Не е животът еднакъв. Има светове, които служат само на Бога, те са Божествени светове. Има светове, които служат само на ангелите, те са ангелски светове. Има светове, които служат само на хората, те са човешки светове. Има светове, които служат само на животните, те са животински светове. Има светове, които служат само на растенията, има светове, които служат само на минералите, има светове, които служат само на топлината, има светове, които служат само на светлината. Тази светлина, това е сянка. Онази Божествена светлина, тя е нещо разумно. Щом влезеш в Божествената светлина, вие чувате хармонията. Тази светлина говори. Щом влезеш в Божествената топлина, и тя говори. Нашата топлина не говори. Нашата светлина не говори. Изявява нещата, но мълчи. Като питаш, тя дума не казва. Сега в слизането има два процеса.

Човек изучава какво нещо е времето, какво нещо е ритъмът. Що е време?

Що е ритъм? Ритъмът е посока на движение. Вътре е определена силата на това движение. Защото туй движение може да е в две посоки: низходяще и възходяще. Всеки ритъм е низходящ. Низходяще и възходяще, качване и слизане и пак качване и слизане. В музикално отношение в слизането се образуват диезите, защото излизат с устрем. Диезът представя умът, бемолът представя сърдцето. Сега както ги турят, представят човешкото сърдце – бемолите. При един диез има сила, потик, яснота има, определена е мисълта. В един бемол винаги има по-голяма топлина. Тъй щото страданията са бемоли, радостите са диези. Ако слизаш в инволюцията, след всяка радост ще дойде един бемол, ще дойде една скръб. В реда на музиката е да има понижение. Или да има мекота вътре в твоята постъпка. Някой път вие питате каква ще бъде музиката без диези и бемоли. Ще бъде обикновена. Няма да има разнообразие, ще бъде обикновена, ще имате една песен. Не може да дадете на тази песен някакво разнообразие. Щом имате диези, може на тази песен да дадете движение.

Та сега скръбта това е бемол, радостта това е диез. Радостта това е хармония. Защо си дошъл на Земята? Да се научиш да мислиш правилно, да се научиш да чувствуваш правилно, да се научиш да постъпваш правилно. Или защо си дошъл на Земята? Да станеш добър, да проявиш Доброто. Защо си дошъл на Земята? Да станеш справедлив, да проявиш Справедливостта. Защо си дошъл на Земята? Да станеш красив. Защо си дошъл на Земята? Да станеш силен, разумно силен, да не се колебаеш. Да не казваш, че това не може да го направя. Като дойдеш до едно място, да бъдеш готов за всяка работа. Малка или голяма работа, да ти бъде безразлично. Казвате: "Той може да поиска от мене един милион". Иска да направи Добро. Съгласен съм да му дам един милион, но няма да ги носи с кола, но на гърба. Ако ги носи с кола, ще му ги дам в медни капици.

В Божествения свят ти може да искаш само това, което ти сам може да носиш. В Божествения свят може да искаш една мисъл, която в своя ум може да носиш, не с чуждите умове. Ние нямаме право да товарим чуждите умове, но нашия. Ти не може да натовариш един човек със своите мисли, не може да натовариш един човек със своите чувства, ти нямаш право да натовариш един човек със своята красота, нямаш право и със своята сила да натовариш един човек. Той и красив да стане, ти ще го туриш в изкушение. Красотата си той сам трябва да я добие. Силата той сам трябва да я добие, да я оцени. Всяко нещо, което не е добито от нашия ум, нашето сърдце, нашия дух, ние поставяме изкушение – свобода. Сега ние казваме: "Свободни да бъдем". Затова ще имаме най-хубавите мисли. Когато някой дойде да приложи своята мисъл по Любов, те не обременяват. Любовта е единствената сила, която не обременява. Що е Любов? Туй, което никога не обременява човека. Любовта е туй, което

всякога подига човека. Любовта е единственото, което радва човека. Дали знаем, или не, е друг въпрос, но всяка радост се дължи на силата на Любовта. Правите мисли в нас са потик на Божествената Любов.

Сега някои мислят, че жените носят Любовта. Жените са излезли от Любовта. Те Любовта не търсят. Те търсят знанието. Човек е излязъл от областта на знанието, на Мъдростта. Нему знание не му трябва, нему трябва Любов. Затуй отива при Бога. Той носи Любовта. Като кажем, че човекът дава Любовта, разбираме, че Любовта от него естествено излиза, не че той мисли за Любовта. Мъжете много малко мислят за Любовта в този смисъл. За какво мисли сега човек? Когато вие срещнете една ябълка, най-първо какво желание имате? Да оставим другите неща настрана. Щом се запознаеш с ябълката, най-първо я гледаш, вземеш я в ръката, поглеждаш я, казваш: "Красива е". После целунеш я, пак я отдалечиш, най-после като че се скараш, туриш зъбите си, отхапеш нещо, скриеш го вътре. Има ли някакво престъпление? Няма никакво престъпление.

Казва Христос: "Който Ме яде, има живот в себе си." Ти като изядеш ябълката, имаш живот. Ти като изядеш хляба, имаш живот. Ябълката се радва, казва: "Ти ме разбираш". Ако тази ябълка вкусиш и я хвърлиш на земята, ти си направил престъпление. Като изядеш, извадиш семето. Ти с кората трябва да я изядеш. Сега ние вземаме и обелваме кората. То е наполовин разбрана Любов. Ние хвърляме опашката. Още като късаш крушата, хвърляш опашката. Остави опашката. Ти я оставяш без опашка. След туй – на задницата на всеки плод има едно втвърдяване. В Любовта и него ще изядеш. Щом допуснеш, че ти не може да го ядеш, има нещо нечисто. В Любовта няма нечисти работи. Аз ви говоря сега за ония чисти понятия, които изтичат из Божествения свят, онзи свят, в който ние живеем. Сегашните ябълки не може да ги изядеш, защото ще разстроиш стомаха си, нямаш зъби. Ако не може да сдъвчеш тази бубечка, ще ти причини болка. Казвам: всяка една мисъл вие трябва да я разбирате добре. Всяко едно чувство трябва да го почувствувате добре. Всяка една постъпка трябва да усетите силата, която носи тази постъпка в себе си; защото една постъпка ние ще я направим само. Рисуваш някоя картина, но подтиците идат отвън. Бог е, Който ни потиква към мисъл, Бог е, Който ни потиква към чувства, Който ни потиква към постъпки. Тия трите подтици са Божествени. Когато откажеш една мисъл, ти се противиш на Божествения закон. Няма да те съдят, но ти губиш. Потикват те да обичаш, ти се откажеш да обичаш – ти губиш. Потикват те да кажеш нещо, ти се отказваш – ти губиш. Във всяка постъпка, която и да е, всеки потик е Божествено благословение. Сега разбира се ние трябва да се освободим от наследствените неща, да различаваме Божествените неща. В Божествените неща, които проникват в нас, няма раздвояване. Щом проникне нещо

човешко, дето не е Божествено, умът мисли едно, сърдцето друго, душата трето. Има едно разногласие в човека. Щом има разногласие, трябва да пречистим работата, да намерим погрешката къде седи. Погрешката може да е в ума, може да е в сърдцето. Изобщо повечето е в сърдцето. Някой път погрешката може да е в човешката душа, не иска да се прояви, или може да е в човешкия дух, който не иска да вземе участие. В един добре развит живот умът трябва да вземе участие, сърдцето ви трябва да вземе участие в Доброто. Умът да вземе участие в Справедливостта. Душата ви трябва да вземе участие в Красотата. Гледам в мнозина душата само не работи. Ако работи душата, няма да остарявате, няма да станете грозни. Ако работи душата ви, очите ви ще имат нещо по-хубаво. Ако умът ви работи в Правдата, ще има светлина, лицето ви ще издава светлина. Ако сърдцето ви работи, ще има нещо друго. Нормално топлината на вашето тяло ще бъде приятна, няма да страдате от простуда. Ако имате топлина на сърдцето, можехте на 25, 30, 75 градуса да излизате и нямаше да ви е студено. Сега пет градуса студ ви е неприятен. Показва, че топлината на сърдцето е малка. Сега съвременните хора казват, че другият свят е облечен. Дрехите са във физическия свят. Той формира нашите ръце, формира нашите крака, постоянно работи. Ние сме още незавършени същества. Господ има милиони години да работи върху нас, за да станем съвършени. Казва: "Бъдете съвършени!" Имайте стремеж. За Христа казва, че Той беше Син, дойде и научи нещо. Какво научи Христос? Научи трудното, да бъде търпелив като Бога. Той излезе на едно място в храма, като взе един бич, изпъди всичките. Тази работа не става, то е Мойсеевият закон. Казва: "Как искате, като Мойсея?" Като видяха Мойсея, вече Го познаха. Оттам насетне вече не употреби бича. Казва: "Аз като Мойсея няма да постъпя". Понеже вие този закон го знаете, няма какво да ви уча на Мойсея – как да се борите, как да се защищавате. Аз от вас трябва да се уча. Да се защищавате, колко красноречиво знаете да се защищавате. Гледам някой брат, някоя сестра колко красноречиво се защищават. Десет души адвокати така не може да ви защищят. Като дойде за другите, вече туй красноречие изчезва. Другите не може да защищавате както себе си. То е хубаво сега. Придобитото в нас ако дойде, тогава защищаваме Божествената Любов. На място е да защищаваме себе си, ако може да защищаваме Божественото в нас. Не е лошо човек да защищава правото, но така да защищава и Божественото.

Та казвам сега: *Любовта има свой ритъм.* Слизане има и ритъм има, потик на човешкия ум. Човек трябва да се поддава. *Любовта си има ритъм.* Ритъмът на човешкото сърдце е нисходящ и възходящ. Тя се предава. Излизаме от Бога, ще направим цял кръг. Ако вземем 120 години живот, 60 години е инволюция, от 60 години нагоре е еволюция. Понеже всички не доживяваме до 120 години, някои живеят 30 години, тогава 15 години са

инволюция, 15 години са еволюция. Ако живееш 60 години, 30 години са слизане, 30 години са възлизане. В първите години ще учим мелодия да пеем сами. В другите години трябва да пеем хорово, или хармония трябва да се изучава. Да може да пееш дует, да може да пееш трио, да може да участвуваш в един квартет, да може да участвуваш в един хор. Да хармонираш своята мисъл. Двама души като мислят, които знаят да пеят, много лесно се хармонизират. Единият може да пее сопран. Мисълта на единия може да е тенор, на другия може да е сопран. Допълват се. Ако може да слушате мислите, най-хубавата хармония ще чуете. Ако те мислят много хубаво, излиза една мелодия, хармония има между двамата. Ако не пеят добре, двамата се отблъскват, не може да се запознаеш. Чувствата на приятелство са по закона на хармонията и по закона на хармонията вървят. Ти си мелодия, изучаваш сам музиката. Ти си хармония, изучаваш колективно музиката. В пението или в мислите трябва да има светлина. Във всяка мисъл трябва да има светлина, трябва да има топлина, трябва да има сила. Във всяко едно чувство трябва да има топлина, трябва да има светлина и сила. Във всяка една постъпка трябва да има сила, трябва да има топлина, трябва да има светлина в постъпката. (Учителя взема цигулката.)

Вие живеете в един музикален [свят], трябва да се радвате, че сте присъствували на някой концерт. Имате доста инструменти. Източната музика е инволюционна. Единият крак на българската музика е в инволюцията, другият крак е в хармонията. Българинът слиза и се качва. Излизането е в източната музика. Особен ритъм има. В какво седи източната музика? (Учителя свири.) То е закон на слизането. Когато човек слиза, не се качва нагоре, слиза надолу. Внимава при всяка стъпка, да не би да се подхлъзне, да не падне. Затуй има туй кълчене. Като слиза, криви се по закона. И музиката съответства. Българинът е на равно, кълчене няма. Той мисли какво ще се прави. (Учителя свири тъжен български мотив.) Българинът мисли. В източната музика няма го това. Българинът започва да мисли, казва: "Как ще се живее сега?" Трябва да се живее за Бога. Дълги години той сЎ отлагал, сЎ за Бога живее, но в мъчнотии дошъл той. Той дошъл до затворените тактове на материалния живот. Като слязъл на полето, започнал да работи, оплел се в материалните работи. На равно като дошъл, казва: "Тук да си поживеем. Толкоз се мъчих като слизах, поне тук да си поживеем". Сега може да живее по-дълго на полето. Сега гледа как минава. (Учителя свири български мотив.) "Настанали са, мамо, светли дни, славни дни за младите момци и младите моми на учение да се учат и по правия път да ходят". Тази е песента. (Свири пак български мотив.) Пее: "Настанали са, мила мамо, светли дни за младите момци и младите моми, на учение да ходят, знание да добиват, по правия път да ходят, мамо! Настанали са, мамо, светли дни, славни дни за младите момци и

младите моми на учение да ходят, знание да добиват, по правия път да ходят, по правия път да ходят, мамо!” Туй е новата музика.

Аз зная онова, което Бог е дал и е скрито в душите на хората. То трябва да стане явно. Всичките дарби и способности трябва да бъдат явни, да се проявят. Всеки трябва да работи, защото музиката е нещо колективно. Тя не е достояние само на един човек. Тя е достояние на много хора. Там, дето хората се спъват, дето не пеят, животът е труден. Дето пеят и се радват, животът е лесен. Всеки трябва да се радва. Постиженията на всичките хора са Божествени. Те ще бъдат достояние на всички и всеки ще се радва. Тогава както дишаме, ще възприемем музиката. Ще възприемем музиката, както възприемаме светлината.

Сега Новото Учение изисква добри певци. “Настанали са, мамо, светли дни, славни дни, дни за младите момци и за младите моми и за възрастните са настанали светли дни.”

Доброта, Справедливост, Красота и Сила, това са качествата, които умът трябва да придобие. Всяка мисъл трябва да бъде добра, справедлива, красива и силна. Когато съдържа тия качества, тя е Божествена мисъл, тя има бъдеще. Те са Божествени мисли, те са безсмъртни мисли.

Тайна молитва

31-ва лекция от Учителя, държана
на 28.IV.1943 г. сряда 5 ч. с., Изгрев.

1943_04_30 Възходящ и низходящ порядък
Лекция на Младежкия окултен клас

ВЪЗХОДЯЩ И НИЗХОДЯЩ ПОРЯДЪК

"Отче наш"
"Мога да постигна що желая"
"Сила, здраве е богатство"

(Направихме упражненията с ръцете за дишането)

Пишете върху темата: "Отличителните черти на младия човек".

Да го не тълкувате както онзи, който тълкувал: "Лук свой, напрежит е готов". Това е на славянски език един стих от Стария завет. Един го превежда така: "Лука свой да го опържиш" и е готов, наготвил го да го изяде. А то значи: "Напрегнал лъка си и се приготвил". Коя е сега отличителната черта на младия човек? Аз виждам сега много стари хора, които не са стари. Всяко нещо има свое качество. Казвате "стар човек". Старият човек има отличителни черти и младият има отличителни черти. Има други черти, които не са свойствени на младия, притурени са. Много дрехи може да се турят на младия човек, които не съответстват. Например, ако турите една черна дреха на едно дете, няма да му подхожда. Често вие искате да бъдете радостни. Какви са отличителните черти на радостта или какви са отличителните черти на скръбта? Хората притурят черти на скръбта, които ги няма. Притурят черти и на радостта, които ги няма. Например всички искате да бъдете красиви. Кои са отличителните черти на красотата? Казвате "красив човек". Кои са отличителните черти? В красивия човек очите са другояче поставени, носът е другояче поставен. Всичко в него се отличава. Той не е като обикновен човек. Казвате – другояче са чертите, но как са поставени? Един човек, който е грозен, как са поставени чертите? Кои са отличителните черти на грозотата? Грозотата има черти. Грозотата и тя е красота. Вас ви е страх да ходите в гората. Там се крият мечки, крият се вълци. Вас ви е страх при хубавите условия. Казвате: Как ще бъде там, да ни изядат мечките? В града имате всичките удобства, всичките условия. Имате един контраст. Гората е страшна с мечките. Представете си, че туй общество, гдето сте, гонят ви като един нехранимайко; тогава гората ще ви стане прибежище като майка. Като се скриете, вас ще ви бъде приятно, че сте в гората. Кои са отличителните черти? Защо този човек са го накарали да бъде в гората? Защо не му е приятно в обществото? Туй е сравнение само.
Какъв беше въпросът? Отличителните черти на младия? Казвате: Да си

поживея. Как да си поживееш? Нали всичките хора живеят? Казва: Да имам храна. Много хора имат храна. Казвате: Да си имам пари. Вярно е, че парите придават нещо, но парите не правят човека щастлив. Едно условие към щастието е храната. След като имаш храна, пари, много работи, пак си недоволен. След като имаш храната, след като имаш парите, кое е туй, от което си недоволен? – Има ученици, на които пишат тройка и те са доволни. Има някой, на който пишат четворка и той е доволен. Има някой, на който пишат петорка и той е доволен. Има някой, на който пишат шесторка и той е доволен. Някой и при шесторката е недоволен. Защо е недоволен? Понеже тройката е извадена от шесторката. Намалили шесторката два пъти, той е недоволен. Казва: Какво право имат да ми намаляват? Сега, какво ще стане с този, като му притурят трите? Ще се зарадва, но как ще се зарадва? (6+3) 3+3=6; 6–3=3. Този, на когото турят три, казва: Това е мое право, това е мое достойнство. Той казва, че знае. Този, на когото му турят 3, ще бъде радостен, не я заслужава, радва се, като че Провидението му е турило 6. Онзи, даровитият, съзнава, че му е заслужена шесторката. Другият, който не заслужава тройката, се радва два пъти повече. Онзи, който се радва, два пъти повече се радва от онзи, който изгубил щастието. Всякога, когато човек се радва за нещо, той губи. Усеща, че 6 са му турили. За да му турят 6, зависи, какъв е характерът на учителя. Не зависи толкова, някой път, от неговите способности, но зависи повече от учителя. Някой път между способността на ученика и на учителя има такава връзка, че учителят го поощрява. Хубави отношения имат двамата един към друг. Учителят му предава нещо. Този, на когото туря тройка, няма отношение. Ученикът се колебае и учителят се колебае. Ученикът, като погледне учителя, си казва: "Страх ме е". Като гледа учителя, си казва: "Той ще ми тури тройка". Той се скрива някъде под чина. Учителят го познава, и ученикът казва: "Благодаря, че не ми е турил две". Три и четири са възходяща степен. Тройката е най-ниската степен на щастието. От три започва щастието, при четири се усилва, при пет става повече, а при 6 е най-голямо. Един учител във Варненската гимназия на най-способните ученици туря 5; 6 само на себе си може да тури. Той казваше: 6 турям само на себе си. Някои учители са щедри. Те, като турят 6 на себе си, турят и на способните ученици.

3, 4, 5, 6

2, 1, 0

Имате други три степени, те са в низходяща степен. Какво иска да каже учителят, като тури две на ученика? Какво иска да каже с единицата и какво иска да каже, като му тури нула? Като му тури единица, за бой заслужава; а като му тури нула, и за бой не заслужава. Какво иска да каже

учителят, като тури тройка на ученика? Този, на когото тури 3, този ученик е Юпитерианец, в него личните чувства са много развити. Ако турят 6 на ученика, той ще заболее. 3-ри е най-голямото число на личните чувства. Какво означава, като му турят повече от 3? Какво означава този с тройката?

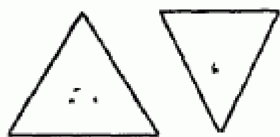

Този човек няма да те излъже, ще свърши работата хубаво, почтено. Този, на когото турят 6, наполовина е такъв: колкото е възможно да бъде честен, толкова е възможно да бъде и безчестен. Шестицата е Венерино число. Онзи, който е от породата на Венера, трябва да му турите 6, той заслужава. Онзи, Юпитеровски тип, три заслужава. Този, който има 4, той е на Земята, на Месечината. 5 е Меркуриево число. Този, на когото турят 5, добър търговец става. Туй е временно съдържание. Има ученици, на които, някой път турят 3 и им е приятно. Има някои, на които турят 3 и се безпокоят. Казва: Поне 4 да бяха ми турили. Не казва 5, но 4. Той е от Земята. Защо някой път вие сте недоволни от тройката? Ако живееш в един квадрат, във военно положение е хубаво, безопасно е. Но в мирно време квадратът е едно ограничение. Навсякъде пазят 4 души войници. Погледни, 4 прозорци има – на всеки прозорец по един войник. Ти седиш в квадрата вътре. Четирима има затворени. Да допуснем, че имаш трима души да те пазят. Ако ти турят 6, шест души ще те пазят. Кое е най-безопасното число? Имате 6, шест души те пазят като приятел. Или 6 души те пазят като неприятел. В даден случай някои числа не са щастливи, те са минус. Дисхармонични числа са. Има положителни числа, които са хармонични. Има хора, които са в противовес, има хора, които не си хармонират, каквото кажеш, те го оспорват. Каквото им направиш, те ще намерят погрешка. Ако такъв човек ти е учител, който не те обича, все ще намери нещо неправо. Казва: Този глагол не е на място, съществителното не е на място. После ще намери, че някъде не си турил точка или запетая. Някъде ще намери, че не си турил запетайка. Защото този, който не те обича, търси твоите малки слабости. Онзи учител, който обича ученика си, ученикът, ако е турил запетайка, той ще тури отгоре точка. Ако не го обича, не туря точката. Малки работи са това, но в малките работи известни психологически сили играят, не са произволни. Някой път, ти с една запетая, може да развалиш цяла една работа. Някой път, ако не туриш две точки, точка и запетая, може да развалиш някоя работа, а някой път може да я оправиш. Може да скъсат някой ученик, че не знае, как да пише въпросителната. Как я пишете вие, я един да я напише? Удивителната как я пишете? Защо не пишат удивителната с точката

отгоре, а точката е отдолу? Когато някой учен човек се удивлява, когато направи погрешка, се удивлява. Считали, че това са гениални хора и се чудели на ума им как тези работи да направят. Съвсем друга е причината. Еволюционният начин показва, че едно посято семе израства нагоре. Този човек, на когото ти се удивляваш, той е израснал. Някое дете гледаш и изведнъж се удивляваш от способностите му.
Всички трябва да се научите да имате един правилен начин на разсъждение. Дойде една скръб, намери й произхода. Неприятно ти е нещо, намери защо ти е неприятно. Ако се научите така да разсъждавате, ще видите, че туй, което в природата става, е разумно. Ние не разбираме порядъка в природата, който става и вследствие на това постоянно сме в стълкновение. Ние искаме неща, които не ни са позволени. Вземете един човек, който взел голямо богатство и иска голяма торба, да я напълни със злато. Хубаво, дадат му едно кило, дадат му 2, 10 кила, 20 кила, 30, 40, 50 кила злато. Ако 50 кила злато му дадат да го пренесе, какво ще стане? Докато иде на 50 км, ще се откаже. Затуй малкото желание е за предпочитане от големите неща. Желайте малките работи. Големите работи, които желаете, са впрегнати с големи изживявания.

Да допуснем, че вие обичате да изучавате история. Кои са подбудителните причини? Значи обичате човешкия живот, затуй изучавате история. Някой път обичате да имате градини и ниви посадени. Някой път обичате търговията. Много учители има, които спекулират, в училището са търговци. Как? Учениците дават и те, от този ученик отделят по една стотинка за себе си, от онзи ученик. 10, 20, 30 ученика донесли по една малка кошница с ябълки и круши; той взема една круша от друга кошница, взема друга кошница за себе си и другите ги даде. Търговия е това. Той мисли, че това е право. Не, това е прегрешение. Този е в числото 5. По какво се отличават учениците с 6? Какви са отличителните черти? Тези ученици, които имат 6, по някой път са способни. Като излезе учителят, заобикалят го, разправят за някоя задача. Щедри са, дават от себе си. Любовно чувство е това. Ще попитате, защо са се събрали около него другарите му. Задачата е трудна и той изяснява, и те го слушат повече. От учителя ги е страх. А този е като асистент. Сега всеки един от вас иска бележка. Коя бележка ще изберете? Почти всички ще изберете 6. Може да направим опит. 6 кила пясък и 3 кила брашно имате, кое ще изберете от тях? Някой направи някоя погрешка, 6 пъти ли да го ударите или 3 пъти да го плеснете, кое ще изберете? Това е в низходяща степен. 6 пъти може да го помилвате. Ако е за милувка, 6 пъти е по-добре, отколкото 3 пъти. В умовете ни влизат разни порядъци. Това са все порядъци на природата. Някои от тези порядъци са във възходяща степен, а някой път са в низходяща степен, преплетени са двата порядъка. Две е порядък, едно е порядък и 0 е порядък в природата. Този ученик, на когото

турят нула, той е още в първобитно състояние, в едно хаотично състояние, когато светът се е създавал. Ако искате, от него може да изучавате, какво е било първоначалното състояние на Битието. Като намерите такъв ученик, за научни изследвания трябва да го пазите. Не че той е неспособен, но той е в особено състояние. Ще кажете, че той е идиот. Идиотите в училището не ги приемат. Щом е приет в училището, той не е идиот. Идиотите се отличават с крайно малки глави и челото е много полегато. Той е станал идиот, понеже, като се е създавала неговата глава, нямало глави и от каквото е останало, е направена главата. Недоразвита е главата. На един идиот липсват много основни черти. Следователно, такива хора много мъчно се поправят.

В тия двата триъгълника, които начертахме, имаме един порядък на движение. Допуснете, че един седи в морето и този А, в този триъгълник, за да хване някоя риба, трябва да се обърне надолу с главата, да слезе на дъното. Навежда се, за да намери някоя риба под някой камък, бръкне и я изважда. Този А никога не може да извади риба, а този, който е обърнат с върха надолу, той може с пръчката да ги хване. Този е способен човек. От водата може да ги извади. В този триъгълник, с върха нагоре, е духовния, а този, с върха надолу, е материалния живот. Ако преплетете двата триъгълника, всичките тия линии са в движение, те са свързани. Това са далечни пространства. Този триъгълник е толкоз голям, но той е далече. Ако го донесете наблизо, ще бъде отворен. Понеже е надалече, виждат се краищата съединени. А те почти не са съединени. Те се пресичат, пресичане има. Повидимому се вижда, че има хармония. Ако тази линия А е разумно същество, В също е разумно същество. Тогава В се движи по ВС, пътят на движение на В е към С; А се движи по АС, следователно, тези страни са пътища, по които две разумни същества се движат. Този триъгълник, с върха нагоре, е възходящ. А този, с върха надолу, е низходящ.

Вие имате числото 3, но ако това число е едно живо число – представете си, че тия ученици са от тия типове – този, който има три, е Юпитеров тип. Този с 4 е Земен, този с 5 е Меркуриев, а този с 6 е Венерин. В дадения случай 3-ката е семе, което се дава на ученика, 4-ката е семе. Да допуснем сега, че дам на едного 1 кило, на друг дам 10 кила. Ако дам 10 кила жито или едно кило просо, с кое колко земя ще насееш? С едно кило просо колко земя може да насеете? С едно кило просо ще засеете повече пространство, отколкото с 10 кила жито. Казвам: В дадения случай (са) тези, дребните работи – просото е производително.

С едно кило просо може да насееш голямо пространство. В природата дребните неща са мощни. В светлината, за пример, колко трептения има в

червените лъчи? Те са милиони трептения. Всички трептения сами по себе си, събрани в едно, дават един малък резултат на червения цвят, на портокаловия цвят. Колкото отиваме нагоре, броят на трептенията се увеличава. Сега вие кое число бихте избрали? То ще бъде пак статическо положение. Тези ученици са на разни категории. Някой път 6 трябва при 3-ката да иде, да се учи. Някой път 3-ката, ако иска да добие качества на 6-цата, трябва да иде да се учи. Едно от друго може да се учат. 3-ката трябва да иде при 4-ката, 3 и 6 са в хармония. 3 и 6 са в хармония с един порядък. Два пъти по 3 е 6; 3 пъти по 3 е 9. Ако умножиш само на себе си, ще даде съвсем друго число. Ще вземеш числото 2 от нисшия порядък, 2х3=6. 2+4 също прави 6. Към 5 ще прибавите единицата, и тя е от нисшия свят. Ще вземете едно число от нисшия порядък и ще уравновесите горния порядък. Тези числа 2 и 1, помагат. Трябва да вземете числата от нисшия порядък. Тези числа са потенциал. Числата 3, 4, 5, 6 – те са кинетични числа; 2, 1 – трябва обработка на тия числа, за да станат активни. Онзи, който не разбира порядъка, казва: 2 му турили. Потенциал е то. На туй число му трябва помощ. Две по три прави 6; 2 плюс 4 прави 6; 1 плюс 5 прави 6. С едно число в низходяща степен може да си послужите. Умният човек си служи с всичко. Служете си с всичко, което имате. И с двойката, и с единицата, и с 0, и с 3, и с 4, и с 5, и с 6. В цигулката имате 4 струни, земно число е. После имате два отдушника – закон на месечината е. Струните са земни. Отдушниците са на месечината. Цигулката върви по женска линия, не върви по мъжка линия. Цигулката не е момък, но е мома, млада мома е. Много хубава, красива мома е. Когато цигулката дава хубав тон, цигулката е хубава, красива. Като пипне цигуларят и не дава хубав тон, тя е грозничка. Хубавите цигулки имат много хубави премени, лък, хубава форма имат. Сега, кое прави цигулката от женски род? Устройството. Мекият елемент е производителен елемент. Мекото е производително, а силното само подтик дава. Силното не произвежда. Мекото е, което произвежда. Под думата "мекота" разбираме туй, което е производително. Силно е туй, което дава подтик. Силното във вас трябва да даде подтик, стремеж. Когато искате да направите нещо, непременно трябва да имате мекота. Мекотата е подбудителна причина, а силата подтик дава. Затуй сърцето произвежда, а умът подтиква. Сега мнозина мислят, че умът произвежда. Вие виждате нещо и със сърцето схващате. За туй, което обичаш, можеш да направиш, а туй, което не обичаш, оставяш настрана. Туй, което обичаш, може да постигнеш, а туй, което не обичаш, не може да постигнеш. Само неща, които се обичат, са постижими, които не се обичат, остават непостижими. Затуй едновременно нямаме обич към всичко, понеже всичко не може да се постигне. Природата има една разумност, обичаш нещо и тогава към него по-силно се стремиш. Ако всичко обичаш, не е в реда на нещата, защото всичко на земята не може да се постигне. Няма време за всичко да постигнеш. Не се стремете, не се

безпокойте, че не може да постигнете всичко. Защото не е порядъкът в природата такъв. Природата не обича всичко да постигнем. Щастието на човека не зависи от постижението на всичко. Щастието зависи от постигането на нещо в един момент. В следующия момент друго ще постигнеш. Във всеки момент да има нещо малко, което да постигнеш, това е животът.

Малките постижения като се събират, образуват големите постижения. Малките радости образуват големите радости. Радвайте се на малките постижения, които може да добиете всеки ден. Те са важни.

Този въпрос е много сух, костелив орех е.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

26. *Лекция на Младежкия окултен клас,*
държана от Учителя
на 30.IV.1943г., Петък – 5 ч. с.,
София – Изгрев

1943_05_02 Близо е
утринно слово

БЛИЗО Е

„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитва на Царството“
Ще прочета четвърта глава от първо послание Петрово.
„Духът Божи“

Ако апостол Петър пишеше послание в сегашните времена, малко по-другояче би го написал, че е близо времето в нашите времена, на прага е. Сегашните християни имат повече знание и теории за живота, тогавашните имаха повече една вътрешна опитност. Има неща, които чрез човешкия ум не може да се добият. Вие не може да добиете любовта чрез ума. Да умувате какво нещо е любовта, то е празна работа. Всеки човек, който се опита да разбере любовта чрез ума си, освен че няма да я намери, но ще се обърка.

Имаме пет сетива, чрез които се добива знанието. Има неща, които се добиват чрез знание, чрез светлина. Тогава изучавате само светлината. Едно тяло дава само отражение на крас考ите. Друго тяло дава само звукове. Това е слушането. То е чрез слуха. Трети тела дават ухание. То е само качество. Уханието е, което излиза от тях. Някои дават известна сладчина. Това е чрез нашия вкус. Четвърти тела, които са топли или студени, това е чрез осезанието. Животът е нещо повече. Те са външни органи на живота. Животът не е нито светлина, нито звук, нито ухание, нито сладчина, нито студ, нито топлина. Казвате: „Какво нещо е животът?“ Опитайте го. Което опитвате, това е животът. Което се изучава теоретически, то е заблуждение. Любовта, която се изучава теоретически, то е заблуждение. Като едно здание, което е съградено по всичките правила – стените перпендикулярно вдигнати. Утре, като се събори това здание, от неговата форма нищо не остава.

Нас някой път ни привлича тялото на някого. Вземете, в съвременната любов привлича строежът на тялото. Очите, ушите, имат нещо, което привличат. Повече човек го привлича топлината, която има. Ако се ръкуваш с някой човек, който има студени ръце, не си разположен. Или пък някой път те привлича неговият ум, неговите мисли. Поетически говори, меко говори.

Аз бих ви задал един въпрос. Защо змията обича жабите? Приятно ѝ е да ги гълта. Змията е студенокръвна и жабата е студенокръвна. Според теорията две еднакви величини се отблъскват. Ако жабата е положителна, но е студена. Има едно обяснение. Змията съдържа голяма доза електричество, тя е много динамична. Подвижността се дължи на електричеството, което пребъдва в нея. Жабата е земноводна. Електричеството, което е в змията, я измъчва. Електричеството суши нещата. Жабата не се суши, понеже жабата съдържа доста вода, магнетизъм. Водата е добър проводник на електричеството. Следователно една змия, като хване една жаба, електричеството минава в нея. Тя кречи. Жабата не може да издържи туй електричество и затуй кречи. Преминаването на този ток ѝ причинява страдания, започва да пее. Туй за змията е едно указание, научно изследване, че токът тече правилно.

Вас по някой път ви е приятно да мъчите някой човек. Има доста електричество във вас. Другият, като жабата, съдържа вода в себе си, магнетизъм. Става добър проводник, да мине вашата енергия в него, да се освободите. Имате някакво неразположение. Същият закон е, както в змията и жабата. Не че змията мъчи, обича я.

Някои от вас считате, че не е важно да се говори за змията и жабата. Може да ви се говори за светии, за ангели. Какво ще разберете, че с ленени дрехи са облечени, че със златни колани? Че тук хората нямат ли златни колани? Нямат ли звезди? И звезди имат. Някои ясновидци описват какви били ангелите. Така не се описва един ангел. Ангелът е едно същество, има такъв живот, че да се събере животът на човечеството, едва ли ще се равнява. От хиляди години, откакто са живели хората, да се събере тяхната опитност и се сравни с неговата, този ангел съдържа нещо повече. Тъй щото един ангел по знание, по благородство се равнява на всичките хора на земята. От очите му излиза благородство. Понеже ангелът, като срещне човека, хвърля голяма светлина в лицето, и хората припадат от страх. Когато дойдат и те намерят, че си извършил престъпление, скъсяват се краката. Когато си направил добро, хич не се скъсяват краката.

Та казвам, всички вие задавате въпроса защо са болестите. Просто и ясно: всяка болест е вследствие на безлюбие. Там, дето отсъства любовта, се явява болестта. Там, дето отсъства любовта, явява се грехът. Там, дето отсъства любовта, там има всичките недоразумения. Вие считате, че това е причината и казвате: еди-кой си е причина. Дядо му бил причина, на него неговият дядо, и най-после осъждаме, че Ева била причина, че яла от плода. Ни най-малко не е. В естествено състояние на човека, всеки човек е една Ева. Всеки човек е Адам. Адам направи грях, който засяга всички. Вашите грехове са малки, не може да се сравнят с греха на Адама. Ако се

възнаграждаваха греховете, на вас щяха да турят много малко кръстче. То щеше да бъде дървено. На Адама ще турят златен кръст със сто брилянта. За сегашните прегрешения никакви брилянти не щеше да има. Затова и страданието на Адама е по-голямо.

Само един човек има, който е опитал колко е страданието. Той е Христос. На Христа излезе кръв из порите, Той опита греха на Адама. Понеже виновността на Христа седи в това, че когато се създаваше светът, каза на Господа да тури човека в рая: „От него ще излезе нещо." Препоръча го. Направи го по образ и подобие на Бога, доверие имаше в човека. Адам мислеше, че Господ има доверие в него. Като видя една женица, каквото тя му каза, направи. „Яж." Яде. „Излез из рая." Излезе. Герой във всяко отношение. Според мене Адам нямаше никаква идея за плода. Аз, ако бях писал един роман, ни най-малко няма да го направя герой. Един човек, който, като направи едно прегрешение, скри се под някой трън и цял ден Господ го търси, не може да го намери, какъв герой е? Героят се отличава със смелост. Да каже: „Господи, направих туй прегрешение, чух гласа Ти, но се убоях." Мислите, един човек, който прави престъпление, е герой? Той не искаше да остане в рая. Ако не беше съгрешил, той щеше да излезе с Ева. Ще каже: „Раят без Ева какво струва?" Щеше да бъде с нея заедно.

Сега това са умствени заключения. То е половин истина. Може да кажете: „Учителят така говори." Аз на една сестра, като обяснявах от какво произтичат човешките престъпления, тя се обезсърчи. Че кой не е вършил престъпление, кажете ми? Всичките хора вършат престъпления и затова не искат да говорят за тях. Един ден всички вие ще ги видите, като идете в другия свят, на филм ще ги прекарат пред вас, като идете в небето. Туй е сега теория. Отначало ще мине филмът и ако не ти потръпне кожата, ще останеш в рая. Ако се стесниш някъде, ще те пратят на земята. Видиш някои работи, че не си ги направил както трябва, забравил си ги. За най-малкото поколебаване няма да останеш в небето.

Няма какво да ни радва старият живот. Някой казва: „Много сме живели." Казвам, в моите очи целият човешки живот на миналото е една проказа. Грехът, това е най-голямата проказа, която съществува. Тази проказа е започнала краката нагоре, докато на някои хора вече и лицето навсякъде е деформирано. Тези, ламброзовите, типове са деформирани. В главата има пречупване като у животните, челюстите са издадени навън, носът е деформиран, очите са деформирани, ръцете са деформирани, пръстите са изгубили своята големина. Това значи, че добродетелите са нарушени.

В Христа вече имаме геройство. Адам имаше слабостта на жените. Жените едно време искаха да оправят света. Казват: „И ние искаме да

управляваме.“ В древността има един анекдот. Явили се жените при един цар и казали да им даде властта те да управляват света. Този цар казва: „Ще ви дам, ще ви дам. Един малък изпит само трябва да издържите.“ Между две паници той затворил нещо и им казал: „Няма да го отваряте. Тази паница ще я донесете както е.“ Цял ден те питали какво ли има в тази паница. Още първия ден се събрали стотина жени и гласували да се отвори паницата и се види какво има. Казват: „Кой знае?“ Като отвори, хвръкнало птичето. Не го знаят къде е. Върнали се при царя, започнали да се извиняват, че птичката хвръкнала. Той казва: „Много добре. Когато дойде птичето, тогава ще управлявате.“ Които носят празна паница, не може да управляват. Които носят пълна паница, управляват.

Аз да ви направя едно тълкувание. Тази птичка, това е животът. Тия празни паници, то е умът празен, който няма никаква мисъл. Празна паница е празното сърце, което няма никакви благородни чувства. Празната паница е празната воля, която няма никаква сила. Как ще управлява този човек без ум, без сърце и воля? Не че няма ум, има. Следователно Бог, Който ни дал всичките изпитания, всички се приготовлявате за някаква работа. Невидимият свят има голяма нужда, понеже доста ангели има, които се занимават с хората. Ангелите имат своята работа, те приготовляват хората да вземат мястото на ангелите да помагат на съвременното човечество. Мнозина от вас трябва да живеете добре, за да заемете място. Доста служби вакантни има. Аз мога да лансирам всеки един от вас, стига да отговаря на службата, каквото изисква. Да ви препоръчам, мога. Вие може да кажете: „Много казано.“ Тук сте кандидати за министри, за директори, за учители, за майки, за бащи. Как да не сте кандидати за тия работи? В невидимия свят още по на висока степен са.

Та казвам, трябва да се изучава. Досега сме изучавали живота без любов. То е погрешно схващане. Ние разбираме живота дотолкоз, доколкото сме страдали. Че други страдат, ние не мислим. Че страдат животните, нас не ни интересува. Че страдат нашите ближни, не се интересувате, казвате: „Нека страдат.“ Като дойде страданието до нас, разбираме. За небето се изисква да живеем за цялото човечество. Страданието на цялото човечество да бъде наше страдание. Радостта на цялото човечество да бъде наша радост. Понеже страданията на Адама и Ева станаха наши страдания, по същия закон благостите на цялото човечество ще бъдат благости за всеки едного от вас. То е Божият закон, Божията справедливост.

Сега кое ще бъде подбудителната причина? Само Бог, Който ни обича, Той е важната подбудителна причина към доброто. Хората могат да бъдат подбудителна причина дотолкоз, доколкото Бог действа чрез тях. Че във

всеки човек Бог се проявява частично, то е частично проявление на Бога, временно. Един човек може временно да ви прави услуга. Някой път изискват от хората всякога да бъдат добри към нас. Органически е невъзможно. Този човек, като спи, не може да прави добро. Не може да бъде буден. Той спи. „Стани да ми направиш добро.“ Ние влизаме в положението да го ограничаваме. Той при това трябва да има два часа да се занимава с ядене. Тогава не може да мисли за тебе. Има един час и половина да се занимава с обличане. После има да се занимава със свои работи. Колко време му остава на него да мисли за тебе?

Ние не може да искаме цялото време да посветим на един човек. Нито за себе си, ако посветим цялото време, е право. Защото онова, което аз имам, не съм го придобил аз. То се дължи на хиляди хора, които са го придобили. Значи разполагаме с техния капитал, има лихва. Тия хора, които са ни помагали, трябва да им помагаме на тях. Тия хора, които са ни обичали, трябва да ги обичаме. Тия хора, които са били добри с нас, и ние трябва да бъдем добри с тях. Ония хора, които са били несправедливи според закона на кармата, към тях ще постъпят неправилно. Но то е в закона на безлюбието. Който постъпва без любов, и спрямо него постъпват без любов.

Казвам, ние не може да служим на Бога без любов. Невъзможно е. Някой иска да го убедим, че има Господ, че има друг свят. То е невъзможно. Болният човек не може да работи, болният човек не може да учи, болният човек не може да прави добро. Той е занят със себе си. Болестите, това са вътрешен егоизъм. Мислиш да не умреш, мислиш само за себе си. Здравето е здравословно състояние. Здравето е свързано с любовта, болестите – с безлюбието. Боледуваш, веднага ти изпращаш в себе си безлюбието. Не лесните работи, най-мъчните работи ги вършим. Ние считаме, че да служим на Бога, е нещо невъзможно. От всички същества на земята най-малко изисква Бог от нас да направим за Него. В сравнение с онова, което Той е направил за нас, Той изисква най-малкото. Бог, като те посади, изисква първата година един плод да дадеш. Една ябълка не може ли да завържеш? Не може ли един плод да отхраните? Може. Може и два, и три, и пет, и десет, и петнайсет. Ако вземем евангелското правило: дървото на живота раждало дванайсет плода. Не е в множеството.

Всеки човек, който много желае в света, то е закон на безлюбието. Любовта се ограничава в дванайсет. Като ти дадат дванайсет лева, ти си доволен, не ти трябват повече. Не искайте дванайсет хиляди. Дванайсет лева, дванайсет парчета, като ти дадат, да си доволен; дванайсет дрехи, да си доволен; дванайсет самуна. Седнеш да ядеш – дванайсет хапки. Ние влизаме в закона. Не онзи механически закон, ние влизаме в закона на любовта в

увеличението. В любовта най-малката трошица се увеличава. Тя става сладка хапка. Достатъчно е един лев в любовта да имаш. Този лев през целия ти живот злато ще стане. Сегашните златни левове са доста ценни. Ако е златен, повишава се неговата цена.

Не само това, ние остаряваме, ние обедняваме. Като остаряваме, оглупяваме. Казва, оглупял. Децата се раждат глупави, поумняват после. Старите хора пак оглупяват. Казват: „Той е изветрял." При първия начин – глупавото дете – майката и бащата влагат любовта и накарват това дете да поумнее. Когато бащата и майката напуснат детето, синът, като се ожени, ще даде живот на своите деца, в него не остава капитал. Тогава децата казват: „Нашият баща малко изветрял." Какво показва? Няма пари. Изтеглени са всичките пари от банката. Осиромашава. Щом осиромашава, умът не му стига. То е статично положение, езеро, от което изтича всичката вода, сухо езеро. Езеро, в което водата повече се втича, отколкото изтича, то е пълноводно езеро.

Казвам, какъвто е нашият ум в младини, да бъде такъв и в старини. Прииждането да бъде постоянно. Ние можем да се проявим по разни начини. Прииждането на Божествената енергия, на Божествената светлина мисли да бъде еднакво. Ще имате малко различие в приливите и отливите, но то е психически закон. Та казвам, по някой път вие се намирате в статическо положение. Казвате: „Не съм разположен." Статическо положение. Какво ти липсва? Слънцето изгрява, светлина има достатъчно, хората ядат, радостни са. Какво ти липсва? Нямал си шапка за Великден? Или нямал си хубаво палто?

Тук преди Великден дойде един брат, закъсал, врънка, врънка да му дам старите си дрехи. Аз не искам да дам. След като ми врънка, врънка, отидох, намерих една дреха, която молците са изяли. Имаше един нов костюм, не искам да му дам. Казва, че намерил плат. Казвам: „Хубаво, уший си, но я носи щастие, я не." Казва: „Тази поне влияние има." Има влияние, разбира се. Той, доста умен, не я носи, както я дадох, но я обърнал. Станала доста хубава. Като го срещнат сега, хубава дреха има, питали го откъде намерил такъв плат.

Искам да ви кажа: дрехите на любовта не остаряват, имат хубава краска. Ако ние носим дрехата на любовта, поне вътрешната страна ще бъде хубава. Може да питате защо са тия молци. Но молците и мене ме дразнят. Открих една тайна. Молците, за да се спасят от бъдещи страдания, си похапват, и от хапването се осигуряват. Нали от честния кръст, който го има, спасява се. Но един ден гледам една дреха, която аз имам турена на едно място, дето никой не я видял, три малки дупчици

направени, начело направени. Веднага разреших въпроса какво значат тия дупки. Дупките значат: и във физическия, и в духовния, и в Божествения свят трябва еднакво да проявяваш любовта. Те са дупчици, през които светлината трябва да влиза. Дупчиците са равномерни. „В трите свята еднаква светлина да има“ – казва този молец. Не едната дупка по-голяма, еднакво са големи, еднаква светлина влиза. Божественият свят отгоре, духовният – по средата, и физическият – отдолу. Не го зная, но можех да намеря този молец.

Ние трябва да бъдем благодарни на онова, което Бог ни е дал. Детински работи са да се обезсърчаваме за нищо и никакво. Дошъл някой, нацапал те. Кого не са нацапали? Ако ти си първият човек, когото са нацапали, да те съжаля. Ти си най-малко нацапан. Колко светии са цапани, какво не са казали за тях? Сега, гледам, някои братя казали там нещо, като че светът се свършва. Какво са казали? „Този брат не свършил гимназия, нямал висше образование.“ Висше образование за четири години се завършва. С висшето образование не може ли да копае? Който свърши висшето образование, грехота ли е да вземе мотиката? Който е с висшето образование, половин час на ден да копае по майсторски с мотиката. То е една необходимост.

Ние искаме да се отдалечим от земята, съвършено да няма земен живот. Така не се мисли. Бог ни свързал с разумното, краката са разумна площ, с която ние сме свързани, за да минат добродетелите в нас. Ако вземете, че разгледате: пръстите на човека са много неприятни. Туй показва, че половината от човека е много жестока. Палецът е дебел, показва голяма упоритост. На десет бивола е равен човешкият палец. Неговият първи пръст показва, че честолюбието е голямо. Справедливостта вече намалява. Като дойдете до художеството, изкуството съвсем намалява.

Ако вземете, в маймуната задните крака са тъй развити, както предните. Маймуните седят по-горе от човека. Повечето маймуни са вегетарианци, ядат плодове, когато хората има тепърва да дойдат до вегетарианството, да дойдем като маймуните да се раждаме вегетарианци. Казвате: „Облечени са в козина.“ Тия маймуни са бъдещи хора. Те, като дойдат, ще оправят света. Защо са тия маймуни? Приготвят ги в горите непокварени. Времето не ги покварило да станат месоядци. Всички са вегетарианци, много добър факт. Има някои от тях са лоши. Но казвам, когато душите на маймуните дойдат в света на хората и хората се преобразят, светът ще се подобри.

Сега ние имаме едно отвращение. Казваме: „Той е маймуна.“ Така не се мисли. Всичките неща, които Бог е създал, имат еднаква цена. Защото две теории има: едната теория е, че от маймуните хората са произлезли,

другата е, че от хората маймуните са произлезли. Най-напредналите души, които излязоха от небето, те останаха на заден план, маймуни станаха. Тия, които най-после излязоха, хора станаха. Сега ще дойде редът на първите, които излязоха, ние ще останем на заден план. Те ще бъдат на първи план. Ако изтълкувате буквално, ще кажете: „Каква е тази работа?“ В маймуните има нещо много благородно. Семейният им живот е много по-добре организиран, отколкото у хората. Вземете, правото между маймуните е повече, отколкото между хората. В хората трябва да има един закон, който принуждава; в маймуните отвътре произтича. Аз считам, маймуните са хубави диаманти, но нешлифовани. Като се шлифоват, хубави диаманти ще станат от тях. Сега вие ще ме попитате: „Ами с нас какво ще стане?“ Аз говоря за ония добродетели, които Бог е вложил в нас. Тия добродетели да ги проявяваме. Ония способности, които Бог е вложил в нас, тях да ги проявяваме. Силите, които Бог е вложил, да ги проявяваме, да не се колебаем.

Често гледам, между вас нямате търпение. Не зная колцина от вас имате търпение. Всинца носите неволята. Някои имат търпение. Вие кипвате изведнъж. Казвате: „Знаете какво са казали.“ Кипнеш. Защо да не мислиш, че са казали нещо много хубаво? Защо да мислиш, че казали нещо лошо? Хубаво е казано. Че какво ще кажете за един добър човек? Какво може да се каже за една чиста вода, хубава, дето хиляди пътници са минали и са пили? Да кажат, че е лоша водата. Онези, които говорят против водата, това, което говорят, няма да стигне до нейните уши. Онези, които утоляват жаждата си, тяхната благодарност е по-голяма от ония фиктивните, измислените неща: този човек не е такъв, онзи не е такъв.

Всеки човек, който живее в безлюбие, той е далеч от Бога. Всеки един човек, който живее в невежество, той е далече от Бога. Всеки човек, който живее в самоизмама, далеч от истината, той е далеч от Бога. Или казано: човек, който живее извън Божествения живот, който живее извън Божествената светлина, който живее извън Божествената свобода, която има, какво ще знае той за истината? Често са ме питали сестри: „Как мислиш, Учителю, прогресирали ли сме много?“ Според мене, който е проводник на любовта, е прогресирал, който е проводник на Божествената светлина, е прогресирал. Онзи, който е проводник на Божията свобода, на истината, е прогресирал. Няма какво да оспорвам, кой да е, където и да е, дали е проводник на свободата. Децата някой път са по-добри проводници на свободата от бащата и майката.

Та казвам, апостол Петър казва: „Имайте усърдна любов помежду си, защото любовта покрива много грехове. Бъдете гостолюбиви едни към други, без роптание. Според дарбата, която всеки е приел, служете с нея

един на друг като добри настойници на многообразната Божия благодат. Ако говори някой, нека говори като такъв, който прогласява Божиите словеса; ако служи някой, нека служи като такъв, който действа със силата, която му дава Бог, за да се слави Бог във всичко чрез Исуса Христа.“

Исус Христос разбира закона на любовта. Христос казва: „Не Моята воля, но Твоята.“ Ние считаме, че нашата воля трябва да става. Защо ще стане нашата воля? Ако стане волята на крака, не може да бъде волята на целия организъм. Тя е частично проявление на Божията воля, понеже не съдържа благото на цялото човечество. То е нашето благо.

Та казвам, началото е важно. Ние сме в пришествието на Господа. Второто пришествие се отлага още за години, недалеч. Второто пришествие, ако би дошло, ще се увеличат страданията на хората. Страшна работа е второто пришествие. Вие мислите, че като дойде второто пришествие, да се тури ред и порядък, че хората ще живеят братски. Не, ще има плач и скърцане със зъби. Избиват се хората, дойде гражданска война, този обесят, онзи обесят, този ще накажат, онзи ще накажат. Трябва най-малко двайсет и пет години да се наредят тия хора, да се възпитат. То е дълъг процес.

Някои мислят: „Дано дойде Господ, да оправи света.“ Мене ми е чудно, искате Господ да оправи света. Във вас, ако не го оправите, отвън как ще се оправи? Вие трябва да бъдете изправени, трябва да бъдете всички носители на Божията любов. Това не е по закон. С какво ще се похвалим? Или като дойде Господ, тогава ще започнем със сладки думи? Казваме: „Господи, ние вярваме, ние помагаме. Господи, ние живяхме, мислихме, тъй както си направил. Ако е останало нещо, което не сме направили, ще го направим за в бъдеще. Ние всичко не може да направим.“ Като дойде Господ в света, да намери поне един сладък плод, хубаво узрял, поне един плод да намери. Ако дойде и намери един хубав плод в нашия ум, ако намери един хубав плод в нашето сърце, ако намери един хубав плод в нашата душа, по-хубаво от това няма в света.

Сега това е като мерило, не е насила. Ние не се съдим. Външна съдба няма да има. Всеки човек в себе си се съди. Да те съдят хората, не е съдба. Когато човек сам се съди, и се изправя. Не само да съзнава, че няма любов, но да приложи любовта в живота си, да я опита. Да приложи Божията мъдрост в живота си, да приложи и Божията истина, постепенно да я опита. Тогава от моята опитност може да се ползват и другите, и аз да се ползвам от тяхната опитност. Това е Божественото. Ние едни на други сме проводници на Божествената любов. Всеки един човек предава от себе си нещо специфично, което го няма в нас. Ние разбираме хората, затова че предават нещо особено на Божествената любов. И ние ще предадем нещо

особено. В това отношение ние сме важни един за друг. Всеки един човек ще предаде нещо особено от Божията мъдрост: много малко. Всеки ще предаде нещо особено от Божията истина. Тъй щото, не считайте, че не е важно. Има неща, които се предават без думи. Отпосле ги чувстваме предадените неща.

„Затова и тези, които страдат по Божията воля, нека предават душите си на верния Създател, като вършат добро.“

Тъй както разбирате любовта, приложете една десета от нея. Тъй както разбирате Божията мъдрост, приложете една десета от нея. Тъй както разбирате Божията истина, приложете една десета от нея.

Защото някой път разсъждавам така. Някой пък идат чувства, че сме недоволни от хората. Господ има безброй същества, които не извършват волята Му. Той е доволен. Толкоз хора има, които не вършат волята Му: чака още, малко са научили. Казвам, какво има да ме смущава мене?

Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото Ти си изпратил.

Двадесет и пето утринно слово
2 май 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1943_05_02 Движение в природата
неделя, 10 ч. сутринта

ДВИЖЕНИЕ В ПРИРОДАТА

„Отче наш“
„Иде, иде“
Ще прочета само едно изречение (първа глава, 6-и стих от Евангелието на Иоана): „Имаше человек, проводен от Бога, името му Иоан.“
„Духът Божи“

Ще говоря за един предмет, който е достъпен, един достъпен предмет, който е понятен за хората – това е движението. Движението в природата. На него най-малко внимание се е обръщало във всички времена, и в сегашния век.

Всеки се движи и казва: „Естествено е.“ Под думата „естествено“ аз разбирам, че в света има три закона, които регулират движението. Движението има разумен произход, един разумен подтик има. Туй движение трябва да засяга всички хармонично, да не бъде в противоречие с живота. После, трябва да дава добри резултати. Ако светлината не се движеше, тя щеше да бъде недостъпна заради нас. Движи се, влиза в очите ни, тя сама влиза и излиза. Ако звукът не се движи да влиза в нашите уши, речта щеше да остане непонятна. Ако храната, която дъвчем, ако остане на едно място, ако не се движи, човек не би могъл да се храни. Някой път някоя хапка се заинати, не иска да влиза вътре и човек се задушава. Често хората страдат от заинатяване, казват: „Не искаме да се движим“ и тогава идат най-големите страдания в света. Човек може да се заинати да не мисли, защото мисълта е движение; човек може да се заинати да не чувствува – и чувството е движение. И човешката воля е движение, и там има движение. Само че различава се, във волята движение[то], разумността е отвън. Волята се занимава с механическите процеси в природата. Разумността е отвън, в самите предмети няма никаква разумност. Да кажем, един часовник разумен е, показва времето, но неговата разумност е отвън. Вземете един фонограф или едно кино – разумността не е в апарата, който имате. Той приема и предава разумната реч, не се интересува какво се говори в Англия или в Америка, но като един папагал предава. Тези апарати на радиото са папагали, както хване, и предава. Като хване станцията, предаде всичко. Разбирай го ти както искаш. Не може да искаш от един механичен процес разумно тълкуване. Той мълчи, казва: „Нищо не тълкувам.“

Та казвам: Движенията на живота, на най-хубавите, най-красивите неща имат най-красивите линии. Трябва да знаете, че никога не можете да изразите една красива мисъл, красиво чувство, красива постъпка, без едно красиво движение. Туй е невъзможно. Когато ние говорим за идеална красота, разбираме туй съчетание на красивия ум, красивото сърце и красивата воля, тогава имаме едно красиво лице, за което хората казват: „Красив човек." Туй е хармонично съчетание. В красотата има три качества. Умът придава светлина на движението. Движенията на сърцето са топли. Има нещо приятно в тях. Движенията на волята са ясни, отмерени, ритъм има в тях. Във волевите движения има ритъм. Някой път този ритъм е низходящ, или казано от центъра към периферията, или от периферията към центъра, или нагоре, или надолу. Казваме: възходящи или низходящи движения.

Аз съм срещал много учени хора, религиозни хора и всичката спънка седи в движението. Те не знаят как да си движат езика. Ако не знаеш как да си движиш езика, ще си създадеш неприятности. Един анекдот ще ви кажа: Един българин изпраща сина си във Франция. Той не знае да чете, а има желание синът му да учи. Един ден получава писмо от сина си, който иска от баща си пари да му изпрати. Той минава покрай един касапин и казва: „Прочети, момчето ми иска нещо, какво ще каже?" Касапинът чете (много грубо): „Татко, да ми изпратиш пари." „Виж го ти – казва бащата, заповядва. Не му пращам пари." Пак казва: „Може да се [е] изменило туй дете." Минава покрай един хлебар. И него помолва да му прочете писмото. Хлебарят чете меко: „Татко, моля да ми пратиш пари." „А тъй!" – казва. Туй е движение. Меко ние говорим. На човека е свойствено да говори меко. Да говориш грубо, това е болезнено състояние. Цигулар, който свири хубаво, значи е майстор; онзи, който свири грубо, не е майстор. В него музиката не е развита.

Някой казва: „Аз не мога да ходя." Гледам, религиозни хора, ходят като биволи, кретат. Човек, който стъпва на петите си, като че тресе цялата земя, той не може да бъде религиозен, той не може да има Любов към Бога. Човек като влезе в една къща, никой да не го усети, като стъпва, леко да върви. Съзнание трябва. Той гледа да не безпокои хората. Българинът особено обича да стъпва на петите си. Сега, това не е лошо, но с удрянето на петите се губи голяма част от енергията. Излишна енергия се губи. В грубите думи се харчи много енергия. И в грубото ходене се харчи много енергия. В природата енергията трябва да се пести, защото мъчно се добива. Веднъж изхарчена, енергията не се добива лесно. Има научни данни. Един учен човек прави едно пресмятване: първичната материя, от която е създаден светът, за да се добие един грам от тази първична

материя, трябва всичките фабрики в света да работят 3000 години. Но с този грам вие чудеса можете да направите. Ако имате този грам, всичко можете да направите.

Някой мисли, че хубавите работи лесно се добиват. Не се добиват лесно. Човек, който не знае да се движи, който не знае ума си как да движи, не знае да управлява ума си, човек, който не знае как да управлява очите си, човек, който не може да управлява уханието си, слуха си, езика си, пръстите си, краката си, какво може да направи той? Като стане сутрин от леглото си, казва: „Все ми е едно на коя страна да спя." Не така. Умните хора спят два часа на дясната страна, два часа на лявата и никога не спят на гърба си – на гърба си [лежат] само когато почиват. Който спи на гърба си, волевите нерви се притискат и човек не може да диша свободно.

Свободните движения, разумните движения, са движенията, които дават подтик на ума, движенията, които дават подтик на сърцето, движения, които дават подтик на волята. Тия три движения са основа за здравословното състояние у човека. Мнозина лекуват охтиката. Няма по-добър цяр да имаш от волевите движения, от подтика на ума, от подтика на сърцето. Движения да дадеш чрез ума, чрез сърцето и чрез волята. За няколко месеца може да се излекува охтиката. Охтичавите хора умират от страх. Човешкият ум е една силна батерия, умът е такава грамадна сила – ако знае тази енергия, която изтича от мозъка, ако прати това електричество в дробовете, всичките микроби ще ги изблъсква. При тази мозъчна енергия може да се освободи, само да не е страхлив. Страхът е, който парализира човека. Човек, който иска да се лекува, той трябва да бъде без страх.

Казвате: дали Господ иска? Господ иска да бъдем живи, Той не се нуждае от умрели хора. Той иска живи хора. Господ не се интересува от стари хора, Той иска млади хора. „Ама остарях." Защото не знаете да се движите, остарявате. Това остаряване се дължи на минали поколения, които оставили тази мисъл във вашия ум. Може милиони същества да казват във вашия ум: „Остарях, остарях." Като минеш 45 години, казваш по 10 пъти на ден „остарях". Под думата „остаряване" разбираш по-малко да се движиш, искаш другите да ти помагат, това донеси, онова донеси, вода донеси, хляб донеси, а ти стоиш на стола. По едно време краката почват да се свързват, казваш: „Остарях."

Някой път старият човек трябва да се сплаши, за да се подмлади. Като го стреснеш, подмладява се. Преди години вестниците предадоха един факт. В Южна Америка двама паралитици от 20 години били турени в една болница. Те си казват: „Тук ще умрем." Лекарите ги турили там да умрат,

да ги погребват. Това място било близо до планина в топлите места. Веднъж една от тези големите змии, от рода на боата, влязла в града и като я подгонили отвсякъде, бягала оттук-оттам и за да се избави, влязла в болницата, влиза в стаята на тия паралитици. Като се показва в стаята им, те забравили, че са паралитици – и двамата се намерили навън. Като видели змията, избягали навън. После казали: „Благодарим на Господа, че пратил тази змия да ни излекува." Аз наричам това страх Божий. Страхът Божий е да забравиш препятствията и да кажеш: имаш право да ходиш, да се движиш. Ти не си осъден да страдаш.

Някой казва: сиромашия. Като излезеш навън, ще забогатееш. Един оптимизъм трябва сега на хората. Казвате: лоши са времената. По-хубави времена от тези не са наставали. Никога светът не е бил така добър, както сега, но [и] никога не е бил така лош, както сега. В миналото не е бил толкова лош, но не е бил и толкова добър. Условията в миналото са били по-други. Та казвам: Земята засега има много добри условия. А сега светът има много по-добри хора, само че добрите хора седят на заден план, но пак упражняват влияние.

Някои от вас казвате: „не виждам нищо", ако някой каже, че вижда нещо. Аз виждам малко особено. И ето аз какво считам реално: според мене има неща, които са илюзорни в света, има движения, които не принасят полза. Ако на един човек внушаваш и казваш: „Яж този хляб", но не му даваш да яде, с внушението ако не храниш човека, отслабва. Ако е 60 килограма, ще стане 50, 40, отслабва, вижда се. В храненето туй отслабване го няма. Ако е 50 килограма, ще стане 51. В една година ако едно кило придобие, това не е една илюзия, а е една реалност. Реално е това, което има светлина в себе си; реално е туй, което има топлина в себе си; реално е туй, което има яснота и сила в себе си. Топлите неща са реални. Светлината е реална.

Казвам: В тия движения внимавайте. Не ходете както и да е. Когато тръгнеш, на свят ходи. Намерете някой човек, който е добър. И после вижте как той ходи. Намерете някой човек, който е добър, гениален и вижте как той ходи. Сега не да ви разправям, но трябва да го видите, да го опитате. После намерете някой човек, който е учен, не само вестниците да пишат, че е учен, но главата му да ражда. Аз наричам учен човек, на който главата постоянно ражда, не да запомни нещо с ума си. Учен човек считам, на който сърцето ражда нещо. Ученият човек трябва да ражда поне на годината веднъж една мисъл. Една мисъл да е, но на свят да е. Едно желание да роди, но на свят да е. Една постъпка да направи, но и тя да е на свят.

Тези са практическите правила, които всеки трябва да приложи. Сега

някой път вие вървите и казвате: „Не можем да ходим“ – то е едно самовнушение. Когато хипнотизират човека, може да му турят една тебеширена черта и като дойде до нея, не може да я мине. Счита, че е голяма преграда. Туй е хипнотизация до трета степен. Щом мине в четвърта, пета степен, хипнотичното състояние се освобождава.

Ние, съвременните хора, и целият свят се е спрял на трета степен на хипноза. Всички казват: „Не може.“ Четвъртата и петата степен сега трябва да дойдат. Четвъртата и петата степен наричаме илюзия, а третата наричаме, че [не] е илюзия. Казва някой: „Аз съм сиромах човек.“ То е илюзия, че си сиромах. „Болен съм“ – ни най-малко не е болен.

Аз съм привеждал този пример и на вас ще ви го приведа, да видите какъв е законът на движението. Един американски богаташ милионер, много богат човек, ял, пил, ходил по всякакви удоволствия и като опитал всичките блага, хванала го ипохондрия. Като опитал всичко в света, няма какво повече да го интересува в света. За да се интересува човек, трябва да има някаква форма да го интересува. Той иска да се самоубие, но още бил страхлив, не може да се самоубие. Ходил при разни лекари и най-после отива в Ню Йорк при един лекар, комуто казва: „Ти си последният лекар и ако ти не ми помогнеш, аз ще се самоубия.“ Казва: „Аз ще ти помогна, но с условие да платиш 50 хиляди долара (доста голяма сума, те са 5 милиона български лева), но ще направим договор, че какъвто метод употребя, няма да протестираш за начина, по който ще те лекувам.“ Казва му: „Готов съм, стига да ме излекуваш, няма да протестирам за нищо.“ Отива в болницата и лекарят казва на хирурзите да отрежат крака му на 20 сантиметра от коляното. Той като се събужда от упойката, гледа – кракът му отрязан и започва да кряска и казва: „Мене ме осакатихте. Едно време на кон яздех, ходех по балове да играя, посещавах концерти, разни представления, на разходка ходех, сега какво ще правя без крак?“ Започнал да ругае хирурга. Ругал го цяла седмица и после започнал да плаче. Отрязан е вече кракът и казва или да го извадят от туй положение, или да го убият. Направили му отличен гумен крак, приспособили го и той можел да ходи с гумения крак. Оттам насетне никога не помислил да се убива и човек станал. И след това оженил се и деца имал.

Природата употребява този метод. Изгубил някой правия смисъл на живота, идват страданията, че ни турят в правия път. Страданията не са нищо друго, освен да ни наместят в правия път на движението. Някой изгуби правия ход, някой като стане кахърен, навежда се, свива гърдите, започва да се образува кривина на гърба. Той гледа към земята. Че какво ще добие от земята? Нищо няма да добие. Ще гледаш към Слънцето, към центъра на Слънцето и към центъра на Земята. Старият и на 120 години

като стане, да бъде като свещ прав. Младата мома, старият, свещеникът, учителят прави като свещ да бъдат. Щом като се изкривиш, не можеш да приемеш светлината правилно, не можеш да приемеш топлината правилно и не можеш да приемеш силовите линии на волята си.

Ние не можем да изменим Божиите закони. Говорите за ангелите. Виждали ли сте ангели? Да се яви човек в ангелска форма, е така мощен, така подвижен, да видиш един ангел, никога няма да забравиш тази подвижност, която има. Някой седнал, затвори очите си и казва: „Медитирам." Не се лъжете, това не са Божествени работи, това са фокуси. Някой път котката като седне при дупката на мишката, казва: „Не се интересувам от нищо", но ушите ѝ са нащрек. Казва: „Мен ме интересуват важни въпроси за битието, как е създаден светът." Мишката е по-умна от котката. Казва: „Говориш ли истината?" – „Очите ми са затворени, можеш да ходиш около мене, даже можеш да се качиш на гърба ми, нищо няма да ти кажа." – „Вярно ли говориш?" – „Опитай." Мишката излезе, котката мълчи и веднъж, дваж като дойде до нея, отвори си очите, казва: „Защо ме смущаваш в моята медитация? Кой ти даде правото? Аз ще те изнеса навън и още веднъж, като размишлявам, да не ме смущаваш." Какво става, като я изнесе навън, вие знаете.

Като седите със затворени очи, от лицето ви да излиза светлина и топлина и който минава край вас, да чувствува, че има нещо Божествено. Аз считам, че Слънцето е един голям светия. Едно време нашата Земя беше светица, но изгуби нещо, съгреши, изгуби топлината си. Благодарение, че Слънцето свети, изпраща своята енергия. Благодарим на всички светии. Всички слънца са светии. Онези планети, като нашата Земя, са обикновени хора, които са влезли в материалния живот и очакват подаянието от светиите. Сега казвате: „Ние имаме светии." Аз бих желал не само един светия да имаме, но всички хора да бъдат светии. Светиите горят, и макар че горят, много хубав е този огън, на който горят. Това са най-добрите хора на света, които съществуват. Те са хора, които влизат в положението на другите, навсякъде. Един светия заема на Земята незабележителна роля. Много светии има, които живеят по големите градове, живеят между хората и никой не ги забелязва. Те помагат навсякъде.

Та казвам: Когато се изучава Библията, трябва да се обръща внимание на онези неща, които са преживени. Учението на Христа е нещо много реално. Туй, което Христос е проповядвал, всичките опитват и за него говорят. Когато разберат нещо, трябва да дойдат и да го направят. Но виждаме в посланието няколко градуса спада тази яснота, там има теоретически работи, там има наши и ваши.

В Христа има една мисъл, че всички трябва да обичат Бога. Той казва: „Както Ме Отец възлюби, така и Аз ви възлюбих.“ Любовта има движение. Не може само сладки думи да говори езикът ти. Един човек, ако дойде при вас, който ви обича, трябва да накара всичките останали хора да ви обикнат. Сега не ви говоря неща теоретични, но практични. Аз съм направил много опити. Някое бедно момиче е грозно, слугиня е някъде, бият го, потисват го; може да изменя положението му – ако обикна това момиче, веднага хората ще го обикнат. Ако ти не го обикнеш и чакаш другите хора да го обикнат, ти не разбираш закона. Тази мисъл, която в тебе е влязла, ти трябва да я приложиш.

Та казвам: Ако вие не можете да накарате окръжаващата среда да обича един човек, когото вие обичате, вашата Любов е слаба. Не че всички да го обичат, пак ще има на 100 души 10 да не го обичат, или 75 ако го обичат, 25 може да не го обичат. То е закон. Между 100 души добри хора, 25 ще бъдат лоши. Те не се поддават, то е тяхна свобода. 75 са на страната на доброто. В 100 души лоши хора, 25 са добри. Пропорциите са равни. Тогава каква е разликата в свободата? Има два вида хора, които са свободни. Всяко направено добро става по свобода. В злото, с всяко направено зло, твоята свобода се ограничава.

Следователно злото ограничава свободните хора, а доброто поддържа тяхната свобода. Казвате: „Каква е разликата?“ Злото в края на краищата ще се спре и като се спре, ти ще умреш. Който служи на злото, непременно ще умре. Който служи на доброто, движи се към доброто. Има зло движение – отиваш да направиш пакост, твоята мисъл, твоето чувство е да направиш зло. Отиваш да направиш малка услуга – ти правиш тази услуга на себе си. При това ти не си сам. На твоята страна са всичките ангели, всичките възвишени същества са на твоята страна. Туй, което правиш, е в съгласие с Божията воля. Какво по-хубаво нещо, ако всички се движеха така. Може да не е знайно онова, което аз правя, може да не е знайно и онова, което вие правите, но то е знайно в един невидим свят, или в разумния свят. Онези, които виждат, одобряват вашите постъпки, имате тяхното благословение, имате Божието благословение.

Следователно не ходи като гневен човек. Ти се разсърдиш, тръгнеш и тропаш. Ако стискаш ръката си, извади нещо от джоба си, дай го някъде. Пък ако стиснеш ръката, започни да мислиш, кажи някои хубави работи. Не че не трябва да се стисне ръката, но с всяко стискане трябва да се направи нещо хубаво. Затваряш очите си, в този момент на затваряне, то е почистване. Като отвориш очите си, да видиш, да нарисуваш нещо хубаво.

Сега като ме слушате, не обръщате внимание как вие ходите, но онзи, този

как ходи. Аз съм наблюдавал мечката как ходи, вълкът как ходи, кучетата как ходят, котката как ходи, птиченцата, щъркелът как ходи, наблюдавал съм славеите как ходят. Много мъчно е да видиш един славей [как] ходи. Всичките имат различни начини на движение. Каква разлика има в движението? Ако няма един ритъм, туй движение не е правилно. В ритъма се съдържа известна хармония, да участвува умът във всяко движение. Отиваш някъде – в туй движение трябва да присъствува умът, да вземе участие сърцето, да вземе участие волята, тогава движението е благословение. Ти се движиш в един свят, който Бог е създал, има какво да гледаш. Гледаш едно дърво, което Бог е създал, гледаш едно облаче, което Бог е създал, гледаш Слънцето, което Бог е създал, възприемаш светлината му.

Тия неща са станали толкова обикновени. Казвате: светлината бързо се движи. Светлината не се движи бързо, но разумно се движи. Разумните неща са бързи, а неразумните са медлени. Което медлено се движи, не е разумно. Колкото по-бързо се движи, толкова по-разумно е. Светлината за нашия свят е най-голямата бързина. Какво ще кажете, ако ви кажа, че в другите светове има движение 3 квадрилиона и 600 милиона в секунда? За такова едно движение този обширен свят е така голям, че учените казват, че от далечните слънца на Вселената за 500 милиона години трябва да дойде светлината, а за туй движение то е една обикновена разходка. За тях няма далечни места.

Някои хора мислят: Господ как ще бъде навсякъде? Бог е навсякъде, в един момент в цялото Битие присъствува. Толкоз бързо се движи, че никой не може да забележи туй движение. Ние ще благодарим, че Той може да се движи така бързо, понеже в тази бързина е Неговата сила. Туй, което се движи най-бързо, то е най-силно. Туй, което се движи най-бързо, то е най-разумното в света, най-любещото и най-свободното.

Бързината дава свобода, дава светлина, дава топлина, дава и живот. Туй движение дава живот на хората, дава знание, дава им свобода. Като ходите, да ви е приятно, че ходите, да знаеш, че си свободен, позволение имаш от Бога. Не да се оплакваш, че бъбреците те болят, че кръстът те боли. Когато те заболи кръстът, дай угощение. Повикай приятелите и кажи: „Посетиха ме от невидимия свят.“ Дайте едно угощение и втория ден по-добре ще се движиш, още едно угощение като дадеш, още по-добре ще бъде. Като те заболят бъбреците, повикай един лекар и кажи: „Господин докторе, затъжиха се много, обикнаха те моите бъбреци, искат да приказват с тебе. Знаеш езика им, попитай ги какво искат от мене. И каквото ти кажат, ми кажи.“ Като излезе лекарят, турѝ му 500 лева в ръката, ако имаш, а ако си бедняк, 50 лева най-малко му дай. Сега като дойде лекарят, искаме да му

отбием. Бъдете много щедри. Той ще иска да оздравееш. Като му дадеш малко, той ще иска да се проточи болестта. Толстой в своя живот казва, че след всяко боледуване имал едно особено просветление.

Трябва да се образува едно общество на хармонични мисли и движения. Един човек като дойде, да се познае, че е от новите хора. Който казва, че Господ му е казал така да ходи, така му е заповядано. Вижте войниците как ходят. [Както] извика полковникът, така те ходят. Господ заповяда на хората да ходят разумно, да ходят с Любов, да ходят със сила, или да имат светлина, да имат топлина, движение да има. Не да наведе главата надолу, като че ли се е случило някакво голямо нещастие. Сега някои цитират, че Христос е дошъл и казват, че пак ще дойде. Ако аз веднъж премина опитността на Христа, има ли нужда втори път да минавам? Има ли нужда втори път Христос да умира? Веднъж трябва да умре човек, но на свят. Трябва да прекъсне със старите вярвания и движения. Христос като дойде на Земята, движенията на хората бяха много лоши. Да се движиш в един свят, където хората не те обичат, няма по-тежко нещо, това значи да си натоварен със 100 килограма на гърба и да ти кажат: „Ще ходиш право." В един свят на безлюбие всичките хора са тромави. Щом като хората са тромави, и безлюбие има. Не се позволява на онзи човек да носи такъв голям товар на гърба си. Веднъж един стар дядо тръгнал, една млада мома взела половината от товара му и си приказва с дядото. Като отива вкъщи, той казва: „Господ да те поживи, дъще, направи ми една голяма услуга." Не да каже момата: „Да не е бил глупав да остарява."

Ние искаме да помагаме само на своите си. Човек, който познава името Божие, помогни му. Всеки човек, който мисли за Бога, услужи му. Всеки човек, който почувствува присъствието на Бога, помогни му. Бог на такива хора се радва.

Аз съм привеждал този пример, по човешки е представен. Един ангел гледал как Господ съсредоточил погледа си на Земята и внимателно наблюдавал нещо. Мислил, че на някой голям светия е, на който Господ е обърнал внимание. Казва: „Господи, моля да ме изпратиш при туй същество, на което Ти си обърнал внимание, на което Ти изпращаш Своето внимание." Ангелът слязъл и видял един идолопоклонец, прегърнал един идол, плаче и се моли на камъка, моли се от сърце и плаче. Господ е обърнал внимание на този идолопоклонец. Като дошъл ангелът, той го научил на правото верую. Казал му: „Господ не е в камъка." Светлината, която му е дал, му помогнала и оттам насетне освободил се от този идол, свободен станал.

Освободете се и вие от вашия камък, който сте прегърнали. Трябва да

дойде по един ангел при вас, само така ще се движите. Всеки да ви познава, че носите една Божествена идея на светлината, всеки да ви познава, че носите едно Божествено чувство, дето Любовта присъствува, и носите една Божествена воля, която произтича от вашата душа.

Аз понякога замествам волята с красота. Душата е красива. Който е красив, е мощен. Красотата е резултат на човешката мисъл, на човешките чувства и на човешката воля. То е Божие благословение. Да бъдем красиви. Ние сами се радваме, сами виждаме. Най-първо, ако нямаме красота, ние виждаме. Щом станем красиви, ние първи виждаме, че сме красиви. Ако сме грозни, не искаме да се оглеждаме. Щом станем красиви, има едно огледало, което ни радва. Красотата е здраве на човека. Красив съм – има светлина в ума, има топлина в сърцето, има благословение в моята душа. Няма какво да се тревожиш, но свободен да бъдеш. Да оставиш тия дребнави работи, с които днес сме заети. Доколкото може – това не е лесна работа.

Туй, за което ви говоря, не е лесна работа. Училище трябва, учители трябват, много добри учители, пълни с Любов. Да ви научи човек да ходите, трябва знание. Да ви заповяда като военен, никак няма да ви научи. Ти, като тръгне той, да го гледаш как ходи. Да каже: „Аз както ходя, трябва и ти.“ Един майстор на цигулката да каже: „Гледай, както аз свиря, свири и ти.“ Той както и да ти казва „Тури пръстите си“, има деликатност, той не може да ти придаде. Някой път цигуларят чувствува, има нещо в човека, което отмерва. Като тури пръста си, казва: „Не мърдай.“ Тия цигулари, като имат туй съзнание, пръстите си не мърдат. Онези, които искат да ги наместят, бъркат.

В човека има един Божествен човек и ако го слушаш, ще бъде добре. Той е от пъпа нагоре. От пъпа надолу, той е един човек упорит, своенравен, и като дойде, ум дава на другите. Казва: „Туй не може, онова не може.“ Него като слушаме, ние отлагаме. Туй отложиш, онуй отложиш, и най-после загазваш. Научете го да слугува. Ако умно говори, слушайте го. Щом говори, не му възразявайте. Кажи на този човек да тръгне с тебе.

„Имаше човек, пратен от Бога.“ Всяка сутрин Бог изпраща по един ангел от Небето, който дойде, поздрави те и се връща. Ако вие сте разположени, ако слушате, ангелът остава по-дълго време. Ако Любовта е по-голяма, по-дълго време остава. Колкото Любовта е по-малка, толкова по-малко време остава. Този ангел, който всяка сутрин идва, той е като изгряващото Слънце. Както Слънцето изгрява, така и един ангел идва с изгряването на Слънцето и носи Божието благословение. Ако сте готов, ще даде своите наставления. Ако не си готов, ще си отиде и на другата сутрин пак ще

дойде.

Казвам: Използвайте движението на ангела. Движете се. Обикнете Господа. Благославяйте Господа, че имате крака, благославяйте Господа, че имате ръце. За пръстите, за очите, за носа, за ушите, за устата си, за ума, за всичко това, което имате, да благодарите. Благодарете, че можете да свирите, че можете да пеете, да говорите, че можете да направите добро. Каквото и да направите, благодарете от единия край до другия.

Услужвайте си и се обичайте, това е новият живот. Както ангелите помагат, така и ние трябва да се учим да помагаме, то е движение. Не да разсъждаваш, но веднага изпълни волята Божия. Можеш да кажеш, че времето е развалено. Да не те спъва времето. „Светът е такъв.“ Да не те спъва светът. Ангелите нищо не ги спъва. Идват и си заминават. Ще кажеш: „Имаше човек, изпратен от Бога, името му Ангел.“ Тук е казано Иоан. „Имаше човек, изпратен от Бога, името му Иоан.“ Първата буква е десетата буква в еврейския език, буквата, с която Бог създаде света.

Да започнем всякога с нашия живот, с онова мощното, което създава света. Мощното за нас е разумният живот.

Четири неща са потребни за човека: доброта в сърцето, справедливост в ума му, красота в душата му и разумност в духа му. Като ги приложи, той е човекът на новото. Светът на новото движение, на новия говор, на новото гледане, на новото служене в света, чрез което всичко можем да постигнем.

Да не ни обезсърчава нашият живот, който имаме. Плодородието на Египет се дължи на реката Нил, която донася кал от планините и го наторява, дето се ражда най-хубавото жито. По някой път и нашият живот донася този тор. Да не считаме, че когато има наводнение е нещастие – то е едно благо.

Тайна молитва

28-а беседа, държана от Учителя
на 2.V.1943 г., неделя, 10 ч. сутринта,
София, Изгрев.

1943_05_05 Добър, справедлив, красив и умен
сряда 5 ч. с.

ДОБЪР, СПРАВЕДЛИВ, КРАСИВ И РАЗУМЕН

Отче наш
Изгрява Слънцето
(Направихме двете дихателни упражнения.)
Сила, здраве е богатство
Благост

Каква беше темата на миналата лекция? За какво се говори миналия път? Сега за блокадата мислите повече. Вчера всички бяхте затворени. Някой е нарисувал на черната дъска око и триъгълник.

В живота някой път ние бързаме и работите не ги правим както трябва. Искаме всички да бъдем щастливи и мислим, като че ли щастието е нещо, което можем да го купим. Щастието е едно съчетание. Човек има около 30 милиарда клетки и във всяка една клетка седи една разумна душа. Тридесет милиарда клетки съставят човека. И колкото повече души вземат участие в човека, толкоз той е по-щастлив. Колкото повече се отказват, толкоз е по-нещастен.

Ти вземаш една работа, но другите души не вземат участие в нея. Някой път мислим, че сме господари на положението. Заболи те крака, не можеш да ходиш, накуцваш. Казваш: "Не зная какво ми стана". Някоя блокада иде. Упражнението на човешкия ум и на човешкото сърдце – това са двата пътя, по които човек върви. Засега умът на човека си служи с една много малка светлина. Ако вземем човека, къде е неговият характер? Главата му горе е северният полюс, а пък краката му долу са южният полюс. Пъпът е пък екваторът – там, дето е поставен стомахът, дето иска постоянно да яде. Там е най-топлото място, и затова най-голяма деятелност има стомахът. Стомахът е топлата област, гърдите са умерената област, а пък главата е полюсът. Ако цялото ни тяло имаше температурата на мозъка, щяхме да замръзнем. Мозъкът не се мени, много малко топлина има там, не се топят там нещата. По някой път можем да изгубим 10-15 кг от теглото си, а пък мозъкът много малко губи, едва 10 грама – много устойчиво вещество има той и много добре е организиран.

Доста време трябва, докато се научи човек да управлява ума си. Сега някой път вие се пренасяте в областта на стомаха, понеже там е чрезмерно топло и всички опасни животни са в тази област. Какво ли няма в екватора на

човека! Всички най-опасни бръмбарчета са там. Най-опасните змии са в екватора, най-опасните тигри, лъвове, най-големите слонове, крокодили са все там.

Някой път питате: "Защо Господ направи света такъв?" Питам: ако ви зададат темата: "Кои са причините, защо животните ходят на четири крака, а човек ходи на два крака? Защо птиците хвъркат с крилата си из въздуха, а пък рибите плуват в морето?" – как бихте отговорили? Вземете тази тема: "Защо рибите са вътре във водата?" Някой път вие може да имате някоя ваша мисъл, която не може да я владате, понеже тя е във водата. Вие казвате: "Лесна работа, човек може да стане господар". За да стане човек господар, той хиляди години трябва да живее на Земята, само за да стане господар на своите мисли. Как ще станеш господар на някой голям кит, който ходи надалече? Аз гледам една сестра, върви така, но несигурно върви. Съвсем бавно. А пък друга върви със ситни стъпки. На вас ви се вижда смешно. Онзи, който върви бавно, той къде е? Големи преспи има на планината, той върви бавно. А пък онзи, който върви бързо, той е на екватора. Там има мухи, които хапят, и гледа по-скоро да излезе от тази област. А пък бавното вървене е преодоляване на известни мъчнотии в живота. Богатите хора, които са много натоварени, някой владика или някой богаташ, вървят бавно. Натоварен е човекът. Има една мисъл за парите, които има. Много злато има.

Например каква беше разликата между София и тук? В София, ако гледаш през прозореца, ще отправят пушката към тебе. Ще кажеш: "Нямаш право". Ще кажеш: "Нямаш право да отиваш на балкона". Няма какво да се тревожиш. Като турят блокада, целият ден чети, моли се. Тук беше по-свободно. Войниците бяха спрели тук две сестри. Те си оставиха котлите на чешмата и тръгнаха. Караха ги до едно място. Дойдоха до едно място, спряха се и се разговарят. Войниците си казаха: "Защо ще ги караме?" – "Ти казваш" – "Хайде идете си". Хванаха надолу към юг. Тези две сестри не бяха изпълнили някои нареждания, бяха нарушили някои правила и без малко щяха да ги предадат в участъка.

Та казвам, дойде един брат, това беше вчера следобед, иска да говори. Седи на стола. Един брат и една сестра долу са седнали, не си приказват. Един млад брат и една млада сестра седят. Дойде войникът и казва на брата: "Вие тука не можете да си приказвате". Братът си взе дърмите и остави сестрата. Дойдоха още трима войници. Младата сестра беше около 15 годишна. Срещнаха я войниците и ѝ казаха: "Не може да се разхождате. Онези хора в града са затворени, а пък вие се разхождате". Животът на Земята е един сложен процес. Вчерашният ден имаше блокада. Дойде един дъжд и поля земята, цялата тази местност. Имаше гръмотевици.

Гръм падна пред Дряновски. Той изскочи, понеже има гръмоотвод. Всичките му предпазители паднали. Той излязъл отвън съвсем пребледнял. Аз тъкмо бях отворил радиото. Цял пукот стана.

Често ние страдаме от идеите на миналото. Ти почнеш да остаряваш. Като почнеш да остаряваш, ти не носиш сегашните идеи, те са идеи на хиляди години от миналото. Като остарее човек, почва постоянно да се връща как е бил като дете. Той преповтаря живота си. Мисли все за стари работи, а за нови работи не мисли. Този му живот минава в преповторение на миналото. Казвам – остарявате. Ние сме като ученици, които държат матура в гимназията. Те държат матура за онова, което са учили през 5-тях години, за да се види какво знаят от този материал, който са учили. А пък може би, някой път човек държи матура, за 10-15 години какво си учил. Например някой път държите матура за търпението. Колко хиляди години ще минат, докато станете търпеливи. Вземете войната. Това не е едно положение на търпеливи хора. Това са хора башибозуци. Всеки иска да стане неговата воля. Всеки иска да победи, няма желание да изпълни Волята Божия. Казват: "Колкото повече хора избива, толкоз по-добре". В Русия цяла една местност на много километри са разрушили села и градове. Ако отидете сега в Италия, ще видите разрушения, ще видите какво правят съвременните модерни бомби.

Вчера един българин дошъл от Германия, говори за модерните бомби, които образували празни пространства. Прозорци, врати изхвърлят от къщите. Тези бомби са много опасни. Хората слизат в избите. Там е по-безопасно, понеже, ако си в горните етажи, може да ви изхвърлят на улицата с прозорците заедно от третия или четвъртия етаж чрез тези бомби. Затова в избите е безопасно. Ако бомбата падне в избата, ще затрупа всички. Паднала една бомба и 15 души германци ги затиска. Цяла една седмица стоят затиснати. Като ги откриват, извадили ги и нито един не е умрял. Там имало въздух, имало бисквити, картофи.

Сега често ние страдаме от войни, които още стават в нас. Някой път ти си неспокоен, война има в тебе. Някой път ти се разсърдиш, не си сам, война има. В дадения случай не си ти сам. Ти се разсърдиш, може би 200, 300, 500 хиляди души се сърдят в този момент. Ти се сърдиш и същевременно 500 хиляди души се сърдят. Турили са картечницата. Колко време ти взема да дойдеш на себе си? Може би един ден. Някой път цяла една седмица минава, докато човек получи равновесие.

Та казвам: целият живот седи в това, да научи човек Волята Божия в света и да научи Царството Божие. Той трябва да научи тази закономерност в света, законите, които Бог е поставил в Природата. И само тогава можем

да търсим това, което искаме. Някой казва: “Не е лесна работа да изпълним Божиите закони”. Опитайте се да свирите на цигулка според всичките правила, които са турени от сегашните музиканти. Главата ви ще побелее. Някой път 30 години трябва да посвети човек, за да изкара хубави тонове от цигулката. Да ви приведа пример. Нали знаете какво са клепала. Едно време имаше дървени клепала. Хората изучаваха кои дървета са музикални и от музикалните дървета направят клепала. И с две чукчета удрят по клепалото трака-трак и ще се чуе гласът надалече. Обикновеният човек, който няма разсъждение, казва: “Това е дъска, клепало”. Но онзи човек, който е умен – италианските майстори са ходили при старите клепала да ги изучават и от старите клепала са направили най-хубавите цигулки, понеже тези дъски са станали от упражненията музикални. Трябва да знаеш в каква посока са нишките на дървото. Тези нишки предават енергиите по-лесно. Енергиите в дървото се предават по-лесно в известни посоки. Един разумен човек от едно клепало ще направи една хубава цигулка, една хубава ръчка, ще тури четири струни и тогаз най-хубавите звукове могат да се изкарат от това дърво. Човек има едно тяло, и ако от това тяло не можеш да изкараш най-хубавите мисли, чувства и постъпки, ти не си много умен човек. Ние искаме само да чукаме с чукчета. Чукчетата са клепалото. Тези двете чукчета – едното чукче на ума и другото на сърдцето. Някой път ти не знаеш с ума си ли мислиш или със сърдцето си чувстваш. По някой път човешкото действие произтича от слънчевия възел, а някой път от човешкия ум. М е човешкият мозък. Човешкият мозък е почва, в която умът си е вложил корените. От този мозък излизат тези безбройни нишки, които отиват в цялото тяло. Сега, както е построена тази фигура, тук имате екватора и слънчевия мозък, а тук имате северния полюс при мозъка. Човек е раздвоен. Мъжът представя северната половина, северното полушарие – жената представя южното полушарие на Земята. То е един много сложен въпрос. Мъжът има да се разправя със силите, които действуват в северното полушарие; жената – със силите, които действуват в южното полушарие. Затова техните интереси са съвсем различни. Какво представя жената за вас, това е неизвестно. Какво представя жената и какво представя мъжът? Преди да създаде Господ човека, Той трябваше да създаде Земята. От тази Земя Бог трябваше да извади и да създаде и мъжът, и после жената, и ги тури в Рая. Раят е Разумният живот. И понеже не бяха готови за този Разумен живот, Бог ги изпъди навън в света, в едно по-долно училище. Светът е едно по-долно, обективно училище. След време пак ще се върнат в Рая. Раят е Разумният живот. Всеки, който живее разумно, той е в Рая, а пък всеки, който живее глупаво, той е извън Рая. Ние като деца мислим, че сме в Рая. Ако знаеш как да мислиш, да чувствуваш, да знаеш какво нещо е човешката красота и разумност, ти си в Рая. За да живееш в Рая, трябва четири неща на човека. Да бъдеш добър, справедлив, красив и разумен. Те

са четири входни билета за Рая. Имаш ли ги – в Рая си, нямаш ли ги – извън Рая си.

Да допуснем сега, че някой от вас си купи едно радио. По радиото слушаш някои песни. Утешава те това радио. Ако не искаш да учиш, много прост човек ще останеш. Това, което правят по радиото, не си ти. Това е, което хората правят. И ако през целия си живот се занимаваш с това, какво говори радиото, какво ще научиш? Да допуснем, че си взел билет и по радиото слушаш, че ще се тегли лотария, има 100 билета, ти имаш една четвъртинка билет. Каква възможност има твоята четвъртинка да печели? След колко години ти можеш да имаш най-голямата печалба? Сега да ви приведа другото.

Представете си красива мома като ангел, като земен ангел, и друга мома, която е грозотия, но страшна грозотия. Каква е разликата? Грозната мома всякога ще има несрети. Каквото иска тя, няма да стане. Тази, красивата мома пък, каквото пожелае, дето иде, всичко ще има. Къде седи силата на красивата мома? Красотата е едно изявление на човешката Доброта, на човешката справедливост, на човешката Любов и на човешката разумност в лицето. Всички възвишени същества са много красиви. И според степента на тяхната красота е тяхната разумност. Най-разумните са най-красиви. Колкото тяхната красота отслабва, толкова стават по-грозни. Сега разликата между Доброто и Справедливостта е в това, че Справедливостта е в студения пояс, там е студеният северен полюс. При Справедливостта трябва да имаш печка, да се стоплиш. Доброто е естественото положение. Ако живееш в Доброто, няма да имаш нужда да си купуваш въглища, дърва, там има изобилно плодове. Ако дойдеш до справедливостта, от далечни пространства трябва да караш дърва и други неща. Умствените дърва някой път струват един тон 10 000 лева. Ако изгориш 10 кубика, то са 100 хиляди лева, които трябва да похарчиш. А пък на северния полюс как е добил човек своето богатство? Трябва да питате ескимосите. Ако си рибар, ще знаеш да ловиш риба. Тук, който сее повече, е по-богат, а който не сее, гладува. А пък там, който знае добре да хваща рибите, е по-богат. Някой път казвате: “Той е майстор да хваща рибите”. Щом говорите за рибите, вие сте на северния полюс. Например ние и за маймуните имаме долно мнение. Казваме: “Той е маймуна”. Маймуните хиляди години не можаха да ги заставят да станат месоядци. Много от тях са вегетарианци, плодоядци. Смеят се на подражанието, на възприемчивостта на маймуната, у тях подражанието е силно. Човек без подражание не би имал култура. Видиш нещо хубаво, веднага да го възприемеш.

Разправят един анекдот за един турчин, който пътувал за Африка. Той носел една камила товар, червени фесове. Минавали през гората, дето

живеят маймуни и той носел един фес на главата си. Спрял се, отворил товара с фесовете, оставил ги на земята. Като задрямал малко, видял че цялата гора е пълна с маймуни и всичките маймуни с по един фес на главата си. Взема той един предмет от земята и го хвърля на маймуните, те пък му хвърлят плодове. Той взема камъни и хвърля на тях, те от дърветата отгоре му хвърлят плодове и крякат всичките маймуни с червени фесове на главата. Отчаял се човекът. Казал: "Защо ми трябваше. Отиде богатството ми, отидоха всичките ми фесове. И този фес защо ми е?" И хвърля феса си на земята. И всичките маймуни си хвърлили фесовете. Сега закон е: ти имаш едно състояние, едно лошо състояние, то е фес. Ти държиш своето състояние – феса. Вземаш камъчета и хвърляш, и всичките маймуни и те хвърлят своите фесове. Всичките примери имат за задача, да пояснят известна идея. Този въпрос е доста труден. Ако вие бяхте на мястото на този турчин, как щяхте да постъпите? И вие щяхте да имате неговата опитност.

Наскоро идва една млада мома, и като умирала майка ѝ, оставила ѝ една скъпа гривна, струвала 50-60 хиляди лева. Тя си имала една сума 20-30 хиляди лева в една спестовна книжка. Умира майка ѝ, дъщеря ѝ отива да я погребва, някой влиза и взима гривната и нейната спестовна книжка с парите. Спестовната книжка намерила. Понеже гривната била оставена от майка ѝ, момата ме пита къде ѝ е гривната. Защо ме интересува къде ѝ е гривната? Дали тя или друг я носи, за мене е все едно. Тя иска да ѝ кажа кой взел гривната. Казах ѝ: "Това не ме интересува". Защо не ме интересува? Има няколко съображения за това. Едното е, че е много мъчно да познаеш кой е взел гривната. Тя мисли, че ясновидецът може да вижда този, който взел гривната. Той е далече, а щом е далече, не можеш да го видиш лесно. Ако някой човек е с отворено сърдце, по-лесно можеш да го разгадаеш. А пък някой човек е затворен, мъгливо е. Когато е мъгливо, може ли да се ориентираш?

Отче наш

32-ра лекция от Учителя, държана
на 5.V.1943 г. сряда 5 ч. с., Изгрев.

1943_05_07 Удължена точка
Лекция на Младежкия окултен клас

УДЪЛЖЕНА ТОЧКА

"Отче наш"
"Духът Божи"

Вие не сте свободни. Свободен да бъде човек, това е естественото положение на човека. Свободно да е положението на тялото. Свободно да е положението на тялото, на краката, на ръцете и т.н. и това е свобода. Някой път си турите ръцете напред. Някой път настрани. Не сте свободни. Или си туряте главата накриво, не сте свободни. Когато си наведете главата, то мозъкът в някоя посока работи повече, а в друга по-малко. Трябва да имате едно отвесно положение.

Що е правата линия? – Права линия, плоскост и куб.

Какво представят те? – Що е права линия? – '''А __________ В'''

Това е само за нагледност, а всъщност това не е още права линия. Това е удължена права линия. И това е вече една възможност към освобождение. Влизане в кривата линия. Имате едно движение праволинейно. Правата линия има една възможност. Второто удължение е перпендикулярно на правата линия. Така се образува един ъгъл. Нали ъгълът е винаги отворен. Това е посока вече по плоскостта. В този свят на ъглите, всичко е отворено, всичко се вижда. Удължената права линия е плоскостта. Плоскостта е вече затворена права линия. Удължената плоскост какво представя? – Удължената плоскост представя третата посока. Това е вече създаването на третото измерение. Когато правата линия се удължава, дава се възможност да дойде плоскостта. Под удължение на правата линия разбирам разширението. Така се е образувала плоскостта. Когато плоскостта се удължава в нова посока, образува се кубът. Тогава имаме уголемяване на плоскостта. То е разширение на плоскостта. Когато плоскостта се разширява, какво се образува? – Образува се тялото. Става удебеляване, уплътняване. Какво разбираме под плътно тяло? – Сгъстяване вътре в малко пространство. Позлатяването става на плоскостта. То е изкуство на плоскостта. А пък уплътняването е нещо друго. За пример, тая сутрин като свиреше цигулката, имаше плътност. Музикалното състояние беше в плоскост. Когато дойде органът, уплътни се. Музиката придоби обем. Та хората, които са плоскост, свирят на един глас. Човек в трето измерение ще стане голям.

Да кажем, че имате 2/4 от времето, това какво представя? – 2/4 представя в музикално отношение удължено и разширено време. 3/4 вече подразбира навлизане в областта на третото измерение. Но нямам още цялото време. Какъв друг такт имаме? – 4/4 или С. Да кажем, че имаме 7/16, то е вече четвърто измерение, то е удължено голямо време. То се нарича развиване. Всяка една музика, която се развива, влиза вече в четвъртото измерение. Когато не е удължена правата линия, тя е само най-късото разстояние между две точки, тогава ще имаме само личен елемент между две точки. Две точки имат само една права. Или, казано на научен език, две същества, които се движат по права линия, имат само една възможност. Следователно, тази възможност трябва да се дели. Една ябълка трябва да се дели на две половинки. И тогава става спор: единият взел по-голяма част, а другият – по-малка. За да се разреши въпросът, трябва да дойдем до удължената права линия, която създава вече плоскостта. Тогава двете точки имат две прави и следователно всеки ще приеме по една цяла ябълка. Що е плоскостта? – При нея всяка точка има по една права. Всяко същество има едно право. Наполовина право. При правата линия всяко същество имаше половин право. Там ти не може да осъдиш цялото. Да вземеш цялата ябълка.

Казвате: Бог е Любов. Ако ти вярваш в Бога, ти имаш едно право. Без Бога ти нямаш право. Каквото прави Господ, и ти ще го правиш. Ти не може да бъдеш свободен. Ти не можеш да кажеш, че Господ прави това, което ти правиш. Не може да прави Господ това, което ти правиш. Тогава Господ изправя погрешките ти. Ти няма да постъпваш, както ти искаш. Но ще постъпиш така, както Първата Причина в света постъпва, това е новият морал. Това е приложението сега. Ти, като една точка, не можеш да имаш никакво право. Една точка какво право има? – А. Да кажем, точката А представя една реалност, но тази точка има отражение. Следователно, втората точка е зависима от първата. Ако А хвърля сянка, втората точка е едно същество. Правата линия е проекция на реална точка в света. Тя се проектира. Правата линия е сянка на реалната точка в битието.

Това са нови понятия. Една малка сянка, която реалната точка в битието може да хвърли някъде. Най-малкото понятие за добро, за право във вас, то е проекция на реалното, за разумната точка, която хвърля своето отношение вътре в живота. Един подтик е тази точка. Ти мислиш, че сам ти си се създал. Не, това е едно отражение на реалността вътре в тебе. Да имате една представа за нещата. Вие говорите за морал. Това аз наричам любовен подтик. Правата линия е права линия на любовния подтик.

Има и музикални сенки. Вземете един тон. Той е подтик на първата

музикална разумна точка, която се проектира. Що е тон? – Проекция на музикална точка. А пък музикалната точка има не само едно измерение, тя има едно измерение, второ, трето, четвърто, ... единадесето, дванадесето. Тук се засяга и въпросът за четвъртото измерение. Разширението на растенията, както растат нагоре и настрани, то е четвъртото измерение. Растежът на растенията, цъфтенето на растенията, узряването на плодовете – плодовете зреят в четвъртото измерение. Всеки узрял плод е събрана енергия по законите на четвъртото измерение.

Вие говорите за тона "до". Що е основният тон "до"? – "До" е един тон. "До" е произлязъл по права линия. "Ре" е удължено "До". "Ми" и "Фа" съставят плоскостта, а пък "Сол" е вече удължена плоскост. "Ла" е завършването на този процес, а пак "Си" е удължението в четвърто измерение. Това е музикална диагноза.

Тактът нагоре и надолу, това махане с ръцете е удължена права линия. За да се образува плоскостта, при даването на такта ръката отива и настрани. А пък при третото измерение, ръката образува триъгълник, в три посоки се движи. При даването на такта, ръката първоначално се е движила при музиката отдясно наляво и обратно.

Човек трябва да живее музикално. В ходенето има музика. Който ходи, трябва да произвежда музикални тонове. Който не ходи музикално, не е здрав човек. (Учителят ходи бавно, съвсем бавно и се изкривява като ходи; после ходи равномерно, изправено.) Човек трябва да се научи да ходи. Човек като ходи правилно, той може да бъде здрав. Трябва да имаме една увереност. Ако нямаш самоувереност, то е вече страх. Тогава не си идеен. Често като ходите, трябва да наблюдавате ходенето си. То трябва да бъде музикално, отмерено. После – по махането на ръцете. Не трябва да ги махате така силно. Така не се махат ръцете, не се ходи така. (Учителят маха много ръцете си.) Това е повече, отколкото трябва. Има известен ъгъл в движението на ръцете, който е правилен. Едно махало когато се движи, отмерени му са движенията. После, когато си движите ръцете, трябва да бъдат съвършено свободни. Мускулите на ръцете трябва да бъдат отпуснати. Ти се движиш, но имаш желание да вземеш плода, или си страхлив и се оглеждаш при ходенето. Ограничен си. А пък някой път си добил голяма свобода и тогава си махаш широко ръцете. Тогава се образува една плоскост. Това е за въздействие върху себе си.

Щом си поставяш ръцете хоризонтално, имаш една възможност. А щом си вдигаш ръцете нагоре, това има друго въздействие. Та ви трябват ред гимнастически упражнения за ходенето. (Учителят върви с ръце на кръста. Като направи крачка с единия крак, прикляква с този крак, който е напред

и при това гръбнакът е напълно отвесен.) Ако ти не владееш ръцете си и краката си, не можеш да бъдеш свободен. Под свобода на човека се разбира, да се подчиняват органите му на неговите волеви движения. На неговия ум, на неговото сърце, на това, което волята иска. – На тези три неща едновременно. Тогава имаме правилно движение. Да има подчиняване на всеки един орган. На онова, което умът е намислил; на онова, което сърцето е пожелало, и на онова, което волята иска. Как седи онова изречение: "Искай и ще ти се даде, търси и ще намериш, хлопай и ще ти се отвори". Искането е на ума, търсенето е на сърцето, а пък хлопането е на волята.

Какъв е музикалният ритъм на съвременната хармонична музика? Какъв е ритъмът на хармонията и какъв е ритъмът на мелодията? Говори се за ритъм на мелодията. Ритъмът на мелодията е по права линия. Той е удължение, върви по права линия. А пък ритъмът на хармонията е удължение на плоскостта. А пък бъдещият такт на хармонията ще бъде удължена големина. Правата линия се удължава чрез ума, чрез сърцето и чрез волята. И плоскостта се удължава чрез ума, чрез сърцето и волята. Уголемяването и то се уголемява чрез ума, чрез сърцето и чрез волята. /Учителят нагласява цигулката си./ Няколко трептения липсват на тона. Източната музика е инволюция. (Учителят изсвирва източна музика.) Това е мажорно удължаване. (Учителят свири друго.) Това е минорно удължаване (Учителят свири българска народна музика.) Това е удължаване в най-класическите български песни. (Учителят свири народна музика, а след това свири друго нещо.) Това е времето в съвременната хармония. (Учителят свири друго). Това е сърдечно недоволство. Казваш: Дотегна ми вече. (Учителят свири друго). Това е разрешението. (Учителят пее и свири: "Търпение, търпение тебе ти трябва". "Търпение тебе ти трябва". "Дотегна ми да живея така, дотегна ми да живея така. Не мога вече да търпя. Не мога вече да търпя, да търпя, да търпя").

Целият живот е една музика. Като вървиш, да знаеш кой такт си, дали 2/4, 3/4, 4/4, 7/16. Затова се изисква цяла школа. Не е лесна работа. То е много труден въпрос.

Това, което ви говоря, може да го приложите в личния живот, в семейния живот, в обществения живот, навсякъде можете да го приложите.

Всяко нещо, което няма приложение в ума, сърцето и волята, то не е нормално.

"Отче наш".

27. Лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя
на 7.V.1943г., Петък – 5 ч. с.,
София – Изгрев

1943_05_09 Четирите закона
неделя, 10 ч. сутринта

ЧЕТИРИТЕ ЗАКОНА

Тази беседа е само по стенограмите на Влад Пашов.

18-а глава от Матея.

„Истина ви казвам: Каквото вържете на Земята, ще бъде вързано на Небето. И каквото развържете на Земята, ще бъде развързано на Небето.“

Връзваш и развързваш – първоначално тези думи са имали друго значение, а сега са добили обратно значение на първоначалното.

Има три порядъка в света, но един от тях е спомагателен, така че остават два порядъка.

Има думи, които имат свойствата на киселини. Има думи, които носят разрушителни сили в себе си, както сярната и азотната киселина. Вие ще кажете: „Защо са тези киселини? Защо Господ ги е създал?“ Сами по себе си те са едно благо. Едно благо са, когато ги вземем в минимално количество, в минимална доза. Ако вземем азотната киселина в 30-о деление, тя няма да бъде вредна, а ще бъде полезна. Това е теорията на хомеопатите. Това значи да вземеш едно кило вода и да туриш в него една капка киселина. След това, от тази вода от първото шише ще вземеш една капка и ще я сложиш в друго шише с един литър вода и от това второ шише ще вземеш една капка и ще я сложиш в трето шише. И така до 30-ото шише. И като мине през тези 30 шишета, тя става лековита. Нас ни интересува само резултатът засега.

Една киселина, съединена с основа, образува сол. А солта е едно препятствие за разрушаване на организма. Организъм, в който има сол, расте и се развива. Но ако солта е повече, отколкото трябва, той става на пастърма, изсушава се. Но ако няма достатъчно сол, има гниене и организмът се разрушава.

В живата природа има два метода. Каква свобода искаш? Свобода да работиш или свобода да почиваш? Всички искате да почивате. Няма по-добра почивка от затвора. Ще те хранят и ще почиваш. Почивката има смисъл след работа. Без да си работил, почивката няма смисъл.

Сега някои, които са говорили от миналото, са изнесли неща, които не са

верни. Например, говорят за ада, за огнени езици и прочие. Вярно, във вулканите има такива езици. Но когато се говори за ада, не става въпрос за физически огън. Адът е нещо духовно. Всеки сам си създава своя ад и своя рай. Адам създаде рая, но това беше неговият рай. И Бог го изпъди от него. Ти обичаш една храна, която е съобразна с твоя организъм и ти дава нещо. Но когато не спазва този закон, ти я изхвърляш. По същия начин и Бог изпъди човека от рая.

Сега ще ви говоря за неща, които ще можете да приложите в живота си. Теориите са произведения на хората. Но има една Божествена наука, която е основана на фактите. Фактът е Истина, която нито се опровергава, нито се доказва. Можеш да отричаш колкото искаш, за нас са важни истините, които нито се доказват, нито се отричат. Върху тях като градите живота си, ще имате отлични резултати. А понеже сега животът е обоснован върху теории и хипотези, затова са тези несполуки и противоречия.

Как се прави добро? Доброто не се прави, а съществува само по себе си. И справедливостта съществува сама по себе си. И целият човешки организъм е построен върху законите на доброто, справедливостта, красотата и разумността. Това са 4 закона, по които е построен целият човешки организъм. И ако престъпите тези закони, то се отразява върху организма ви.

Ако престъпите доброто, започват да страдат мускулите и костите. Ако престъпите справедливостта, стомахът почва да страда. Ако престъпите закона на красотата, дробовете ви страдат. И ако престъпите закона на разумността, главата почва да страда. Ако искаш да си построиш здраво тяло, трябва да живееш добре. Ако искаш стомахът да ти бъде здрав, трябва да бъдеш справедлив. Щом не обръщаш внимание на красотата, ще ти се разстроят дробовете. Ако не спазваш закона на разумността и правата мисъл, ще разрушиш нервната система.

Когато един човек не спазва всичките тези закони и влезе в един свят на безпорядък, брадата му постепенно изчезва, челюстите му излизат навън и се покрива с косми. И човек става едно животно. Под думата „животно“ разбираме едно същество, което се е деформирало, защото не се е подчинило на законите на доброто, справедливостта, красотата и разумността. Затова казваме, че животните се намират при най-лошите условия на живота. Те имат най-добрите възможности, но нямат условия.

Животът е едно благо за хората. Според индуските и будистките теории, то е едно нещастие за хората – живот на илюзии. И божеството Шива е, което разрушава. Щом се родиш, ще дойде смъртта. Най-първо ще

опиташ най-голямото благо и после – най-голямото страдание. И те не могат да обяснят защо страдат. Страданието е една предпазителна мярка, та онези, които влизат в живота, да не престъпват Божия закон на Любовта. Не трябва да считате живота като товар, но като благо. В света има само една сила, която дава свобода на хората – това е Любовта. В Любовта има две спомагала: това са Божията Мъдрост и Божията Истина. Само те могат да те освободят. Ако за тебе не се застъпи Божията Любов и не дойде на помощ Божията Мъдрост и Божията Истина, ти свобода не можеш да получиш.

Ръцете винаги представят човешкия ум. Човек, който работи, показва, че мисли и може да се освободи. Подозрението и съмнението пораждат органически болести. Всички мъже трябва да се откажат да подозират жените в престъпление. И жените трябва да се откажат да подозират мъжете. Това се иска от новата култура. Знаете ли колко мъчно е това? Това е тъй мъчно, както да научите рака да върви по права линия.

Любовта не причинява зло. Ще обичаш другите както себе си. Като обичаш себе си, ти не си причиняваш вреда.

Съвременните хора трябва да имат друго понятие за Бога, а не каквото имат сега. Не сте срещнали по-благородно същество от Бога. Същество, Което от милиони години не е направило никаква погрешка. Туй същество не е обидило нито едно същество в света. Всички други същества са правили хиляди безобразия и ги хвърлят върху Бога.

Истината съдържа три елемента: съдържа Любовта като елемент, съдържа Мъдростта, съдържа Истината. И резултатът от това е една сила, която ние наричаме живот. Погрешката не е Истина. Има погрешки, които трябва да ги направим. Всички погрешки в нас трябва да ги турим на мястото им. Всяка погрешка, турена на място, за да изрази една идея, е една възможност, за да намерим пътя на Истината.

Ако някой може да направи жена си като себе си, той ще направи най-голямото зло. Това е най-голямото нещастие. Бог ги събира да не мязат един на друг. Не се влюбвайте в един бръмбар. Аз като говоря, констатирам фактите, както съществуват в природата.

Всички ние в живота се пресилваме. Най-първо се пресилваме, като искаме да ни обича някой. С това ние сме попаднали в една илюзия. Ти като си дошъл на света, майка ти и баща ти са те обичали. Откажеш ли се от майка си и баща си и търсиш нова Любов, ти никога няма да я намериш. Щом се откажеш от баща си и майка си, трябва да се ожениш,

съгласно Писанието. И ще ти се родят синове и дъщери, и те ще се откажат от тебе. Това е неизбежно. Затова, когато се ожениш, ще искаш благословението на баща си и майка си. Кой от вас, като се е оженил, е питал Бога? Ще питате и ангелите, и всичките добри хора. Добрият човек, като направи волът му една погрешка, няма да го бие, а ще го погали по гърба.

Гениалните хора имат отличен почерк. Разбирам един гений, който не допуща една фалшива мисъл в ума си, нито едно фалшиво чувство в сърцето си, нито една фалшива постъпка във волята си. На Земята 25 процента все ще направите погрешки. И най-лошият човек на Земята има 25 процента добро. И никой на Земята не е 100 процента добър или лош.

Връзването има смисъл, когато става по закона на Божията Любов, Мъдрост и Истина. Само тогава, каквото човек върже и развърже, ще бъде. Той ще бъде сам закон на себе си. Във всеки човек има един вътрешен закон, написан от Бога. В човешкия мозък, в човешкото сърце е написан Божият закон – в мозъка и под лъжичката. А когато Божественият закон действува в човешкото сърце и в човешкия ум, това е едно спасително положение. Щом чувствуваш една вътрешна погрешка в себе си, която никой не вижда, изправи я. Умните хора ходят да гледат как обикновените вършат престъпление, както вие ходите на театър.

Ти хванеш една хубава твоя мисъл, изваждаш я и я продаваш някому. Като продаваш една книга да се препитаваш, ти продаваш ума си. Според Божия закон, ти няма да продаваш, а кой каквото ти даде. Ако ти оставят нещо, добре си писал. Ако нищо не ти оставят, зле си писал. Това е максима в духовния свят. Представете си, че влизате в духовния свят, и ви поставят на изпит. И там има градини като тук. Минаваш покрай някоя градина и влизаш вътре без позволение и си късаш плодове. Ще кажеш, че това е по закона на Любовта. Но Любовта изисква да зачиташ правата на всеки човек. Защото, ако ти не зачиташ правата на другите, и другите няма да зачитат твоите права. Ако ти не обичаш, и тебе няма да обичат.

Лошият човек не може да греши. Лошият ще греши, ако направи добро. А добрият греши, като прави зло, което не е в естеството му. Ако си лош, ти като направиш добро, то не е в естеството ти. Сега не казвайте, че е във вашето естество да грешите. С това ви залъгва, че ако сгрешите, ще спечелите нещо. Поставям въпроса така. За една малка погрешка на Земята наказват човека. Когато няма милост, лъжата влиза в света. А когато има милост и Любов, лъжа не съществува. Затова трябва да влезете в света на Любовта и милостта, за да се освободите от лъжата. Хората за престъпленията им не трябва да се бесят. Само за лъжата трябва да има

бесилка. За всички други престъпления трябва да има само наказания. Майката на всички престъпления е лъжата. Както Истината е майка на свободата, така и лъжата е майка на нещастието и смъртта. И ние трябва да предпочитаме Истината, която носи живот, а не лъжата, която носи смърт. Ние, съвременните хора, трябва да обичаме Истината, за да станем човеци.

Всяко нещо си има граници. Ще напиша сега следните числа: 861/30, 3643/10 – това е областта на баса. Всички басови тонове трябва да бъдат пълни с мекота и сладчина. Басовите тонове почват с 96, а свършват с 387. Тенорът започва със 129 и свършва с 518. Алтът започва със 172 и свършва със 636. Сопранът започва с 258 и свършва с 1034. Цигулката започва със 139 и свършва до 3130.

Всички момчета, които имат хубави гласове, щом се събуди половата деятелност, стават басове и алтът изгубва своята яснота.

Ако не можеш да пееш, трябва да се научиш. С музиката се проверява какво е състоянието на човека. Музиката е една мярка в живота. Ти не можеш да проявиш Любовта, ако не пееш. Ако искаш да прогресираш, трябва да владееш един от тези гласове и да пееш по 3 пъти на ден по 15 минути.

Оставете старите методи. Не завиждайте, но мислете добре. Ако не можеш да кажеш на един човек една блага дума, мълчи. Трябва да обичаме всичко, което Бог е създал. Не сме опитали още Божиите блага. Вършете всичко по побуждението на Любовта. Любовта да бъде най-великото побуждение на душата ви. По 3 пъти на ден се вслушвайте в побужденията на душата по 1 секунда. Те са най-ценните неща, които Любовта ще ви даде.

Благодарете на Бога за всички погрешки, които сте направили, защото всички погрешки ще се превърнат на добро. Бяхте силни да направите погрешка. Ще станете още по-силни, като вършите добро. Доброто знае как да превърне злото. Само доброто знае как да превърне енергиите на злото. Както сте служили на злото, сега така да служите на Божието добро, което Любовта носи.

29-а беседа, държана от Учителя
на 9.V.1943 г., неделя, 10 ч. сутринта,
София, Изгрев.

1943_05_09 *Любовта е музика*
утринно слово

ЛЮБОВТА Е МУЗИКА

Първо послание Йоаново, трета глава.

Който опитва реалността, расте в светлина, знание и живот. Всеки, който опитва сенките, се смалява. Ти виждаш погрешките на хората. Това са твоите погрешки. Всеки човек, който е горделив, е възрастен. Когато едно дете се роди, само тогава може да възприеме любовта. „Вижте каква любов е дал нам Отец." Ако нашето съзнание не е будно, не можем да възприемем любовта. Може да ти говоря за любовта, нищо не те ползва. Онова, което сами сме проявили в любовта, то ни ползва. Когато се мъчим, показва, че имаме някакъв дефект.

Тук сега мнозина не искат да минат през големи страдания и изпитания. На какво се дължи тази буря? Тя почти обрули всички плодове. Тази буря се дължи на нашите човешки мисли. Когато една жена пометне, от Бога ли е? От нея е. Ако ние нямаме добри мисли и желания, растенията не могат да отгледат своите плодове. А това се дължи на войната, която съществува в Африка. Ние трябва да приложим онези правила и закони, които Бог е вложил в нас. Какви чада ще бъдем, ако не изпълняваме Неговата воля? Сами ние се мъчим от собствените си мисли, чувства и постъпки. Мъчим се и от мислите, чувствата и постъпките на другите хора. Всеки от вас трябва да прояви най-хубавото, което има в себе си. В това седи новото учение. И всички хора, които приемат светлината, въздуха, водата и храната добре, са здрави. Които не приемат храната, водата, въздуха и светлината добре, създават условия за болести.

В любовта законът е, както в музиката. Бог е светлината в нас и ни опитва какви сме. Едно време Бог пращаше ангелите да ни опитва какви сме. И понеже ангелите не можеха да Му предадат, Той Сам дойде да ни изпита. Музиката е душата на любовта. Тя е родена от любовта в Божествения свят. Тя представя най-красивото в света, което може да бъде достигнато от хората. Музиката е история, която показва как е създаден Божественият свят в битието вътре. И ако искаш да знаеш как е създаден светът, трябва да слушаш музиката. Това е историята на човешкия живот. И за да разберем живота, трябва да слушаме тази музика. Онзи живот, който е съграден на дисонанс, това не е живот.

Всички хора трябва да се родят от любовта. Който е роден от любовта, грях не прави. Човек, който има всичкото богатство на света, не може да краде.

Но вие казвате: „Ние нали следваме този път?“ Може ли детето още първия ден, като влезе в света, да знае всичко? Стоенето на детето в утробата на майката се равнява на деветнайсет милионния живот на историята на човечеството. Окултистите твърдят, че откакто човек се явил на земята, има деветнайсет милиона години. Деветият месец е месец на истината, който се застъпва за неговата свобода. Раждането е освобождаване. Само истината може да извади човека от утробата на майката. Ако се роди по-рано или по-късно, няма условия за живот. Навреме трябва да се роди човек. Но за да се родиш, истината трябва да те извади от утробата. Всеки човек, който е роден от истината, има бъдеще. Аз виждам погрешките на хората повече от вас и виждам какво са направили хората от петстотин прераждания. Всеки, който греши, е силен и може да изправи грешките. Само възвишените и умните хора правят погрешки.

На земята съществува един Божествен порядък. Него трябва да възприемете. Всички други неща – ангелски и човешки, са спомагателни средства. Едно учение, което не можете да приложите в живота си, е една храна, която не можете да опитате. Любов, която не може да извади човека от гроба и противоречията, не е любов. Любовта в света разрешава всички мъчнотии. Не в един ден ще ги разреши, но постепенно ги разрешава. В края на краищата всичките хора ще се обърнат към Бога. Когато говорим за обръщане към Бога, ние искаме да съкратим човешките страдания. Когато се проповядва истината на хората, ние искаме да ги освободим от излишните страдания. Бог два пъти не бие човека. Един път го наказва. Много пъти ли го наказва, той върви вече в кривия път. Едното наказание е благословение. Но избягвайте второто и третото наказание. В любовта има само едно наказание. И любовта като те накаже, това наказание не искаш да го дадеш на никого. То е ценно и струва повече от всякакво богатство. И когато любовта накаже някой човек, това е една привилегия. Радвайте се, когато любовта ви наказва за първи път. Това показва, че наближава вашето освобождение. Всякога, когато намерим фокуса на любовта, това е нашето спасение. А като изгубим този фокус, идат всичките страдания.

„Отче наш“

Двадесет и шесто утринно слово
9 май 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

Беседата е само по стенограма на Влад Пашов.

1943_05_12 Старата и новата команда
сряда 5 ч. с.

СТАРАТА И НОВАТА КОМАНДА

Отче наш
Духът Божи

(Направихме упражненията с ръце и дишането.)

Сила, здраве е богатство

“Слепият, когато прогледа, надалече вижда” – казва една българска пословица. Човек, ако излезе от низше състояние, като прогледа, много надалече вижда. И туй е неговата спънка. Или аз считам, че човек е присаден, долу корените са дивачка, а горе клонете са питомни. Като се счупи присадката, дивачката веднага се появява. Човек без тази присадка е формено животно или съдържа положителни качества на животното.

По някой път хората мислят, че светът е лош, че трябва да се поправи – децата трябва да се възпитават – майки, бащи, всички тъй мислят. Туй е погрешна идея. Светът е толкоз добър, че децата няма какво да се възпитават. Майките няма какво да възпитават. Всичко в света е команда. В света има лоши команди. От излишни команди страда светът. Всички войници са добри. Командата е лоша. Казва: “Утрепайте този човек”. То е лошото. Казва: “Ще заколиш тази кокошка”. Полковникът заповядва и войникът веднага я заколва. Командата е лоша. В света съществува една лоша команда, на която вие се подчинявате. Какво трябва да правите? Да се молите на Господа, да се смени командата. Да дойде нова команда – овци няма да колите, това няма да правите – и веднага войниците са готови да изпълнят командата. Изорете нивите си – изорат ги. Сградете болници – съградят ги. Помагайте на другите – готови са всичко да направят. Всичко лошо във вас е, че си давате лоши команди. Да се молите на Господа, да се смени командира. Вие казвате: “Аз съм командир!” Лъжеш се, че си командир. Нито един от вас не е командир. Нито един от вас не е свободен, условията са такива. Казваш: “Нали аз съм свободен”. Отгде накъде си свободен? Ако си свободен, защо боледуваш? Ако си свободен, защо си сиромах? Ако си свободен, защо не ти стига ума да направиш работата? Ако си свободен, защо ти са парите? Ако си свободен, защо ти е знанието? Под думата свобода разбираме да живееш в Истината. Тази Истина е Божественият свят. Всичкият свят е там нареден. Щом си под тази команда на Истината, щом служиш на Божията команда, ти си свободен. Вие,

когато ви говори Божествената команда, не я слушате. Вашето радио е с дълги вълни, а Божествената команда се предава по къси вълни. Дългите вълни ги слушате, каквото чуете, прилагате.

Сега не ви намирам на вас махана, командата е лоша. Заповядват ви, казват ви какво да изпълните. Другото положение. Вие казвате: "Аз това не може да направя, онова не може да направя". Туй, което ти не може да направиш, то е като да си хванал слона и да му заповядваш, да дадеш заповеди на слона. Той не те слуша. Хвани най-първо комара. Ще ходиш да хващаш слона и да казваш: "Не може да му заповядвам". Кой от вас не може да заповядва на един комар? Като кацне един комар, ти няма да почнеш да му се молиш, да му казваш: "Моля ти се, махни се", но ти ще го духнеш и той ще отскочи. Често един комар кацне на ръката ви и четири реда сълзи ви потекат, ухапал ви комарът. Как тъй да ви ухапе, не знае ли той вашето високо произхождение, вашето царско произхождение. Че един такъв комар – малко, просто – да си подложи да ви ухапе. Щом кацне, махнете го.

Сега всички искате да оправите света. Оставете се от тази идея. Извадете я от ума си. Не е ваша работа да оправите света. Нито е ваша, нито всичките реформатори може да го оправят. Две команди има в света – на дълги вълни и на къси вълни. И двете са добри. Казвате: "Това не може да направя". Никога в живота си не казвайте това! Само за едно нещо можете да кажете, че не можете да го направите. Кое е то? Аз ще ви го кажа. Ви казвате: "Аз това не може да направя". Вървите по улицата и виждате една малка книжка. Вие сте министър на България, с големи работи се занимавате – една книжка е паднала там и вие казвате, че тази работа не е ваша, а с големи работи се занимавате. Тази малка книжка да я дигнете. Вие не сте чели Библията досега. Като дигнете книжката, ще прочетете: "Бог е Любов". Има един анекдот. В България като дошли евангелистите, като проповядвали Евангелието, казвали, че който приеме Божия Път, всичко ще му тръгне напред. Един българин купува една Библия и мисли, че всичко ще му тръгне напред. Като взел Библията, всичко му тръгнало назад и за 5-10 години е оголял човекът. Най-после си казва: "Като взех тази книга, назад ми тръгна" – и иска да се освободи от нея. Хвърлил я в огъня, да изгори, и искал по-скоро да изгори. Като горяла книгата, отскочило едно малко парче от нея и той като го взел, прочел: Бог е Любов. Той си казва: "Аз четох, всичко научих в Библията, а туй не съм научил, че Бог е Любов". Туй малкото парче го взел, турил го в джоба си и всеки ден чел – Бог е Любов. Дотогава нямал деца, млад бил, като турил в джоба тази книжка, родило му се момченце. След три години ражда му се момиченце. Момчето красиво и момичето красиво. Той все чете Бог е Любов. Като го изважда от джоба си и го чете, с жена си не се кара, с децата си не се кара,

подобрява се положението и той става виден българин. Питат го: "Как стана тази работа? До едно време всичко ти вървеше назад, а сега всичко ти тръгна напред?" Той казва: "Не си казвам късметя". – "Как ти тръгна напред?" Той се тупа по джоба, в който е тази книжка, на която пише Бог е Любов. Казва: "Всичкото е тук". Те го питат, а той се тупа по джоба. Вложил човекът Любовта в сърдцето си. Вложи Любовта в сърдцето си, не влагай Любовта в ума си, вложи я в сърдцето си! Живата душа се ражда в сърдцето. Най-първо човек е станал жива душа, а после животворящ дух. Вие се хващате най-първо за голямото постижение в света. Искате да бъдете ангели. Ангелите по някой път се занимават с много дребни работи. Ако ангелът би направил една като вашите погрешки, за 10 хиляди години няма да искат да го видят на Небето. За 10 хиляди години ще изчезне от Небето. А вие тука правите на ден по 5-6 погрешки и не изчезвате. Вие искате да бъдете ангели. На ангела не се позволява да направи никаква погрешка. Щом направи погрешка, изчезва. Вие искате доказателство. Адам и Ева бяха кандидати за ангели, последният изпит държаха. Адам държеше последния изпит, Господ искаше да го опита ще иска ли жена си, Господ искаше да опита Ева, и тя ще иска ли да яде. То е изпит. Казвате: "Бива ли за една ябълка да изхвърлят цяло едно поколение из Рая?" И двамата бяха кандидати за ангели, направиха погрешка. На Ева ѝ каза: "Ако ядете, като Бога ще станете". Вие не знаете какво е казала Ева на мъжа си. Тя му е казала: "Ако ядеш от този плод, ще имаш моята Любов, ако не ядеш от този плод, няма да имаш Любовта ми". Той яде, за да не загуби Любовта на своята възлюблена. Значи вие не се плашите да изгубите Любовта на Онзи, Който ви е създал. Втората команда слушате. Вие казвате: "Господ не Го знаем", а този, вторият командир, го знаете. По някой път като дойде някой и се оплаква от някаква болест – има мъжки болести, има и женски болести. Гледам, иде някой и на ръката кацнал комар. Казва: "Какво мислиш за този безобразен комар, от който ме е хванала маларията?" – "Духни го". – "Не се духа" – казва. Какво лошо мнение има заради него? Значи окото ти е достатъчно ясно да схванеш какво мислят хората заради тебе, а че десет други хора са казвали за тебе Божествени работи, ти затова казваш: "Празна работа е. Няма Любов. Пари, пари". Къща имаш, ниви имаш, дрехи имаш, да бъдеш облечен, не знаеш да заповядваш. Как ще заповядваш, кажете ми? На вас аз бих ви казал така: искаш да се жениш, ако е млад момък, той трябва да бъде честен, справедлив, благороден, интелигентен човек. На този човек тия работи му трябват. Честността на първо място, на второ място справедливостта, на трето място благородството и интелигентността. Иска някой на Земята да се жени, дойде, на някоя мома предлага и казва: "Знаеш, сърдцето ми гори". Тя трябва да каже: "Готов ли си да слушаш команда, защото ти вече имаш един командир. Аз съм новият командир, аз каквото ти кажа, ще ме слушаш ли?" Новият командир какъв трябва да

бъде? Какво ще ви заповядва – “Ще бъдеш сляп за погрешките на хората. Ще бъдеш сляп за погрешките на майка ми, баща ми, сестра ми и за моите погрешки. Заповядвам ти, командир съм”. Досега командирът заповядваше да си отвориш очите и да виждаш най-малките погрешки. Кой от вас не вижда най-малките погрешки?

Сега туряте идеята и казвате: “Сега туй да стане от България, онуй да стане от България”. Нищо няма да стане от България. Ако дойде новият командир, ще го слушате. При стария командир трябва да се възпитавате, че това, че онова. Тия работи съществуват.

Да ви приведа един пример. Вчера ходих на Витоша на почивка. Питат ме: “Как беше”. – “Духовна работа. От запад, от север”. Казват: “Говори ли?” – “Не говорих”. – “Какво?” – “Спах. Два часа спах, почивах. Не почивах, ходих из слънчевите места, дето Земята се върти. Аз спах и другите спаха”. Казват: “Пяхте ли?” – “Не пяхме”. Ядохме много хубаво, отлично ядене. След като се наядохме и се върнахме. С нас дошъл този нашият Мурджо, без него не може. Туй е правило у него, мълчи, не си казва мнението. Каквото правим ние, и той прави. Идем отдолу и току изведнъж се затича, нещо е недоволен, започна да вдига шум, че някой направил погрешка из гората. Гледам няма нищо, а Мурджо мърмори: “Бау, бу, бу”. Гледам да е вол, не е вол, да е вълк или заек, не е. За какво се тревожи Мурджо? Той видял една кукувица и за кукувицата се тревожи. Като излезе горе на изсеченото, отиде да гони кукувицата. Тази кукувица има ли право да кука? Да мълчи трябва, днес е ден на мълчание, никакво кукане. Връщам се отгоре, избирам един широк път да мина. Случило се, че деца от село Симеоново са там и те познават Мурджо. Слизаме оттам, вървим. Най-първо срещна говеда, иска да ги изплаши. То му обърне рогата, отстранява се. Най-първо говедото се отстранява, после му обърна рогата. Докато бяга, той е герой, гони ги. Щом му обърне рогата, Мурджо бяга. Децата, като познавали Мурджо, вързали го. Казват ми – вързали Мурджо. Иска да се освободи. Аз мислех, че не знае да се освободи. Едно дете като му казало името, хванало го, турило му един каиш. Казват: “Хванаха Мурджо”. Той мълчи горкият. Казват: “Хванаха Мурджо”. Казвам: “На курорт ще остане. Оставете го. Тук овчарите имат хляб. Тук на Изгрева е Рай, нека поседи там”. Хванаха го и каиш му туриха на врата. Минават други две сестри и те се застъпват за Мурджо. Четат морал на децата, да хранят хубаво Мурджо, да го не бият. Казват ми, че хванали Мурджо, аз им казвам, че най-много четири деня ще бъде вързан, като го пуснат, пак ще дойде на Изгрева. Идваме на Изгрева, ето го Мурджо дошъл. Казвам: “Убеждение има Мурджо”.

Та казвам: не считайте животните за низши. Животните, това са

изостанали души. Доста напреднали души и някои от тях са изостанали за леност, за неподчинение на нещо, което Бог е заповядал да направят. Всичките животни не са просташки духове, но духове напреднали, които учат уроци. Не искам да ви разправям тия работи. Гледам някой вол седи спокоен. Волът казва: "Като изправим тази погрешка, ще се освободим от туй положение". Вие гледате външната страна на животните, муцуната им. Животните имат интуиция. Едно животно веднага те познава, че не си разположен. Много чувствителни са. Даже на птиците може да проектирате мисълта си. Аз съм правил опити, доколко може да възприемат мислите. Много добре възприемат човешката мисъл. Една зима бях във Варна, бях край брега на морето и гледам цяло ято, около 200-300 птици над морето. Пращам им една мисъл, че има хубава храна на брега, и виждам цялото ято, иде на брега. Няма нищо. Изведнъж пращам друга мисъл, че ги дебнат, да ги убият и веднага избягаха в морето. После пращам друга мисъл и около половин час ги развождах. Не мислете, че каквото вие мислите, не влияе на другите. Никой в света не е свободен от тия закони, които съществуват. Не си туряйте идеята, че вие сте свободни и че всичко можете да направите. Всичко е направено и онова, което е направено, ние сме длъжни да изпълним Волята Божия. Като не я изпълним, страдаме.

Как ще се поправи светът? Светът ще се поправи, когато доброволно се подчиним на закона на Любовта. Сега законът е насилие. Ако не изпълниш законите, ще те арестуват час, два, три, ден, два, три. Може да те турят под арест. Не искате да изпълните Волята Божия, ще ви заболи стомахът. Не искате да изпълните Волята Божия, ще ви заболят гърдите, краката, ръцете. То е за неподчинение на закона на Любовта. Всичките болести в света произтичат от противодействието на Любовта. Господ казва: "Нова команда има в света". За погрешките в света ще бъде смешно, когато си бил сиромах, да си дал на 100 души по един лев, ще бъде смешно, като забогатееш и имаш 10-20 милиона, да отидеш да търсиш своите длъжници, на които си дал по един лев, да им кажеш: "Дайте ми лева". Ти ще кажеш: "Аз забогатях и сега аз ще ви дам 1000, 2000". Ти казваш: "Имаш да ми даваш". Ти виждаш погрешката на един човек. Ти дължиш нещо. Ти си станал богат, Бог те е благословил. На този човек, не виждай погрешките. Вие мислите, че някои хора не са умни. Много умни са. На мене ми казват: "Не зная как да направя Волята Божия". Ако него го обидят, знае. Ако не го погледнат, както трябва, ако не му кажат сладка дума, знае. Божият закон е още по-лесен. Вие сте в един порядък на нещата и вие не може да влезете в Царството Божие, да бъдете съграждани на Царството Божие, ако не възприемете Божията Любов. Ние ще бъдем в този свят за хиляди години. Заповядва командирът тия камъни да пренесеш нататък. Какво ще правиш? Има хора, които са побъркани, но не

са побъркани. Разправя един лекар – има един от тези побърканите, и в зданието, дето са побърканите, събирал сламчици и направил цял куп. След това започнал този куп сламка по сламка да ги пренася. Целият ден разнася сламките и после пак ги прави на куп. Вечерта легне да спи и на другия ден, като стане, пак тия сламки ще ги носи.

Сега идеята е да се обичаме, да живеем добре, да има радост, да има мир. Сега тия неща съществуват. Ние ходим, от бакалина да купуваме ябълки. Имаме право, да идем от дървото да оберем хубавите ябълки. Искаш хубава вода, ще идеш на извора, няма да чакаш с някоя каруца, да ти донесат хубава вода. Едно време от Европа носеха вода. Вие чакате да дойде Христос. Що е Христос? Вие Го очаквате, както момата очаква да дойде нейният възлюблен. Любовта е като Слънцето. То е надалече, но светлината е за всички – и за тревици, и за насекоми, и за човека. Любовта е една и съща. Само че животните я употребяват по един начин, човекът – по друг. Любовта е като Слънцето. Ако очаквате да дойде във вашата къща, то е невъзможно. И да ви кажа защо е невъзможно. Възможно ли е Слънцето да ви дойде у вас на гости? Слънцето и на Земята да го повикате, не може да дойде на гости. Невъзможност има, понеже един милион и 500 хиляди пъти е по-голямо. Да рече да дойде на гости, Земята къде ще го тури? В коя стая ще турите Слънцето на гости? Христос в тази форма не може да дойде. Обаче въздухът, светлината, топлината може да дойдат. През най-малкия прозорец, който имаме, тази светлина и топлина могат да влязат. И през най-малките дупки вятърът влиза. Благодарение, че хората имат дупчици, не зная какво би станало, ако не можеше да влезе Божественото в нас. Сега мислите, като идем в оня свят, какво ще стане. В оня свят ще бъде това, което е било в този свят. Ти в оня свят като идеш, пак ще се събереш с тия, с които си бил на този свят. Подобното подобно привлича, не еднаквото. Хора, които подобно мислят, те се привличат. Двама хора, които се обичат, пак се привличат. Някой казва: "Как спечели тия пари?" Всеки иска да знае как се печелят тия пари. Всичкият порядък, който съществува, той не е лош. Ние сме го отживели. Не мислете как трябва да обичате. Трябва да обичате кого? Кой от вас не е извършил убийство? Няма нито един от вас, който да не е убил един комар; няма нито един от вас, който да не е откъснал главата на една муха, като е бил малък. То е убийство. Казвате: "Не убивам". Някой път и аз съжалявам – някоя муха, кацнала някъде, махна и счупя ѝ крилото, тя падне долу, взема, че я изхвърля навън. На тази муха трябва да поправя крилото, не съм свободен. На комара, като счупя крилото, пиша в тефтера: имам да поправям едно крило. Вие казвате: "Да си вървят". На колко мухи, на колко комари, на колко кокошки крилцата не сме счупили? Сега вие ще кажете: "Туй не е така лесно". Този Рай, който хората търсят, то е ад. Че и сега сте в Рая. Когато двама души се влюбят, един момък залюбил една

мома, те са в Рая. Когато се оженят, влязат в ада вътре. Отвън е Рай, а отвътре е ад. Сега най-първо трябва отвън да бъде ад, а отвътре да е Рай. Понеже знаем външния Рай, вътрешния да го изучаваме. Да влезем във вътрешния Рай.

Няма друг начин, по който може да се поправи светът. Никога не може да поправиш един човек, когото не обичаш. Невъзможно е. Може да повлияеш на онзи, когото обичаш. Всеки човек може да ти повлияе, който те обича; никога един човек, който не те обича, не може да ти повлияе. Казвате: “Какво да правя, не може да го обичам” – там е всичкото нещастие. “Не може да уча” – там е всичкото нещастие. “Не може да спя”. Защо не можеш да спиш? Младата мома не може да спи, влюбила се в един млад момък, той е княз, безпокои се дали може да го вземе, дали ще може да се ожени. Не ти трябва този княз, с княз не се живее добре. Той е полковник. Утре полковникът може да го разжалват. И ангел да е, колко ангели са разжалвани. Земята е пълна с разжалвани ангели. Вие сте разжалвани ангели, излезли от Рая. Какви бяхте едно време, а сега сте редови. Едно време вие заповядвахте, а сега ви заповядват.

Та казвам: един нов порядък има, в който трябва да влезете. Както сте изпълнявали заповедите на командира: “Убий го” – и ти убиваш, така и вие ще изпълните новата заповед. Старият порядък съществува. В този порядък, ти като убиваш, си добър човек; като не убиваш, ти си лош човек. Законът е такъв. Всеки, който убива, е добър. Доброто е в убийството. Като не убиваш, ти си лош човек. В новия порядък, като убиваш, е лошо, а като не убиваш, е Добро. И там е всичкото неразбиране – като се подчиняваме на командата на един човек, каквото да ни даде един човек, кажете ми...

Имате приятел един цар, докато сте на Земята може да направи много нещо, но след като умрете, какво може да направи? Може да ви направи паметник, от който няма да се ползувате. В света, в който влизате, в онзи свят, ще видите вашите заблуждения. Не са тия командири, които заповядват в света. Друг е, който заповядва. Неговата заповед не е изпълнена. Дал ви някой 1000 лева, да ги предадете някому. Вие ги предавате, но вземате 1 лев и го туряте в джоба си. Не е голяма погрешка, наместо 1000 лева вие давате 999 – употребявате една малка лъжа. Казвате: “Не зная, тъй ми ги дадоха, не ги четох”. Човекът казва: “Няма нищо за 1 лев”.

Гледам сега турят нещо, което никога не съм казал. Казват: “Учителя тъй каза”. Някой, за да си даде авторитет, казва: “Аз тъй съм казал”. Друг казва: “Учителя позволява жената да се бие, да я постивосва малко”. Жени има, които казват: “Учителя позволява жената и тя може да плесне някоя и

друга плесница на мъжа". Казвам: тъй е. Щом мъжът е по-силен, може да стивосва; щом жената е по-силна, тя може да бие. Не че аз заповядвам това, но това е старата команда. Старият командир е онзи, който казва на Ева, че не са разбрали Божия закон и че в който ден ядат от плода, ще бъдат като Бога и целият свят ще се поправи, мед и масло ще потече. И тогава казвам: да изпълним Божията Воля. Не отивайте да проверявате дали Господ е казал. Ева казва: "Ако ти не хапнеш от плода, не може да имаш моята Любов". Сега е време да станем кораб.

Не говорете за Любовта. Говорете колкото се може по-малко за Любовта. За Любовта говорете, когато помислиш, когато почувстваш, когато направиш нещо. Говорете тъй, както говорят градинарите. Посадят едно дърво и от плода се познава дървото. Не ходи да изваждаш семето и да казваш – то е излязло из Рая, то е това, то е онова. Те са празни работи. Посей семката и от плода да се види каква е. Сега вие ще кажете така: "Хората гледам на лотариен билет вярват и чакат всичките им работи да се оправят". Няма по-голяма илюзия от това. Тук на Изгрева имало няколко кандидати и от доста години все чакат да им се падне милиона. Мисля на Изгрева им се падна на двама души по 250 000 лева. На едного мисля, че още веднъж се падна по 250 000 лева, не съм проверил. Как стана тази работа? Върви им на тях. Турците казват тъй: "Туй, което е късмет, на крака да ми дойде". Да не ходиш да търсиш късмета, а той сам да дойде. Турчинът така разбира. Второто правило е: никога не казвай тъй! Искате да учите музика, ще си кажеш: "Всичко, което най-великите музиканти може да направят, и аз мога да направя; каквото хората не може да направят, и аз не мога да направя. Каквото Бог прави, и аз ще го направя". Казвате: "Много е казано". В туй е служенето на Бога. Бог прави най-малките работи. Вие искате големи работи. В най-малките работи Бог помага. Един беден човек умира, закъсал е. Кажете му: "Ще оздравее" и ще оздравее. По два начина ще оздравее. И като оздравее, ще оздравее, и като умре, пак ще оздравее – ще се освободи от робството. Всичките богати хора, каквото имат, те ще се разтоварят.

Има един анекдот за магарето. В света като се явило магарето, Господ искал да го извади от големите несгоди в света, знаел как ще постъпят хората и дал му малък ръст, да не бъде забелязано. Било пратено много учен човек да стане. То казва на Господа: "Ти всички почете, на слона даде голяма форма, а на мене даде такава малка форма". – "Какво искаш" – казва Господ. – "Искам да ми дадеш гласовит глас, като запея, да ме слушат хората, пък да бъда и виден". Станало видно. Най-първо го турили стражар, да пази една градина, да гони птиците, да не ядат семената. Като гонило птиците, магарето изпотъпкало градината. Дошъл градинарят, набил го и го изпъдил. То излязло, напуснало тази служба. Намира един

селянин изгубеното магаре и взел, че го натоварил с дърва. То си казва: "В градината беше хубаво". Сетне той започва да го побива малко, пренасяло дърва, пясък, разни неща. Един ден го натоварил със сол и го прекарал през една река. Туй магаре си казва: "Толкоз време баня не съм правил, чакай да вляза да се окъпя". Клекнало във водата, стопила се солта, олекнало му. Казва: "Лесно, като направиш баня, всичкият товар отива. Разреших вече въпроса". Вторият път обаче го натоварили с вълна и пак го прекарали през реката. Като клекнало във водата, не може да стане. Човекът искал да не удря магарето, разтоварил го. Магарето дошло до две заключения: има едно нещо, което като влезеш във водата, олеква – то не знаело какво е сол, но има едно нещо, което като клекнеш във водата, не можеш да се изправиш и тогава Господ трябва да дойде, да поправи работата. Вие като сте натоварени с вълна и като влезете във водата, казвате: "Каквото Господ е казал". И като сте натоварени със сол, казвате: "Каквото аз казвам". Когато сте натоварени с вълна, казвате: "Да дойде, да снеме тази вълна". Ако не дойде да снеме тази вълна, ще се удавиш в реката. Досега вие носите теориите на тези ученици на миналото. Когато солта се стопи, е лесно, но когато вълната дойде, трябва да се намеси и Господ.

Команда има сега. Казва: "Каза ми да го убия. Каза ми да го затворя, каза ми да отрежа главата на кокошката. Ако аз не отрежа главата на кокошката, моята глава ще отрежат". Солта в дадения случай е Доброто, което се топи, а вълната, това е грехът. По някой път казвате: "Прави Добро". Доброто се топи, то само слиза от гърба. Злото, като се качи на гърба ти, не слиза и Господ трябва да дойде, да те освободи от вълната. От греха в света само Господ е в сила да ни избави. И ангелите не знаят как да се освободят. От греха, от злото никой не може да ни освободи, освен Бог. От влиянието на злото само Бог има прерогатива да освобождава. Казвам: щом клекнете с вълната, ще чакате Той да ви разтовари. Щом ви натоварят, въпросът е сол ли, или вълна е. Ако е вълна, не клякайте във водата. Ако е сол, клекнете, ще се стопи солта във водата и ще се осоли. Всичките тия магарета, които минаха през водата, натоварени със сол и клекнаха във водата, осолиха океаните със сол. Колко сол е пренесло магарето, което пренасяше сол. Сега изваждат тази сол от водата, благодарение на тия магарета, които осолиха. Не съжалявайте за стопената сол. Стопената сол е на място. Знаете, че наквасената вълна не се преде. Сухата вълна се преде и хубава дреха става. Но вълната има едно свойство, че е користолюбива. Че користолюбие не е потребно за нас. Користолюбието всякога се поправя, но трябва [сушене]. Мокрите дрехи не помагат, сухите дрехи са потребни. Сухите неща стават по закона на Любовта. Хармоничното става по закона на Любовта.

Извадете из ума си идеята, че светът е лош. Туй, което Бог е създал, е Добро: “И в начало Бог създаде Небето и Земята, и Земята беше неустроена, беше неоправена.” Бог започна да я устройва. В творението си Бог има само един ден, за който не се е произнесъл. За първия ден е казано: “И видя Бог, че е Добро”. За втория ден нищо не е казано, замълчал е Бог. За третия ден е казано: “И видя Бог, че е Добро”. За четвъртия ден е казал: “И видя Бог, че е Добро”. За петия, за шестия и за седмия ден – е Добро. За този, за втория ден, не си давайте мнението. Господ нищо не е казал за втория, нито че е лош, нито че е добър. Защо е така, оставете. Дръжте се за другите дни. В седмия ден, като ти дойде на ум да правиш зло, защото и злото е работа – него ден направи го свещен ден, почивай. Когато искаш да направиш Добро, направи го неделя, ден за почивка. Празничен ден свири, пей и разхождай се, ходи по екскурзия, на курорт иди някъде. Облечи се хубаво. Дойде ти на ум да направиш зло, облечи се с най-хубавите си дрехи, накичи се. Защото, ако не се накичиш, ще направиш зло.

Сега чета във вашите очи, като че казвате: “Аз съм готов да работя, но колко ще ми платиш”. Не се пазарете. Искате да ме познаете, можете в един ден да ме познаете какъв човек съм. Аз, когато искам да позная характера на един човек, отивам и му ставам слуга за един ден. Един ден като му слугувам и по ум, и по сърдце, и по душа, зная какъв е. Един ден му слугувам без пари. Елате и вие един ден и ми слугувайте. Ако искате отдалече да ме изучавате, празна работа е. Един ден ако слугувате, ще видите. Ако вие не искате да дойдете при мене, аз ще дойда при вас. При мен като дойдете, не искам повече от един ден. Един ден, като дойдете при мен, правете тъй, както аз правя. Аз съм слугувал при Бога. Не ви говоря нещо, което не зная. Сега говоря онова, което Той прави. Аз съм слугувал при Него, намерил съм най-хубавото слугуване. Няма никаква команда. Направя някаква погрешка, Той погледне, поусмихне се малко; направя Добро, пак се поусмихне. Виждам, на една моя погрешка се усмихне, но виждам, дето съм направил погрешка, дойде и поправи. Някой художник дойде и казва: “Къде е погрешката?” Най-хубавите неща, Бог е, Който ги прави. Хубавото, красивото – във всяка мисъл е Той. Там, дето поправя погрешката, Той ще тури Своя характер, Неговият Дух е там. Вие казвате: “Дали Господ ще се занимава с нашите погрешки?” Щом поправя една моя погрешка, Той няма да каже, няма защо да каже. Щеше да бъде цяло нещастие да изправя погрешките по този начин, както ние искаме да се изправим. В света много малко погрешки има. Един ден ще видите да услужите. За един човек трябва да чакате най-малко десет години той да направи една погрешка. Сега този свят е богат с погрешки. Сега трябва да чакате десет години, да ви направят едно Добро, а всеки ден погрешки, колкото искате. Сега аз ви говоря за това и виждам, че искате да бъдете

учени, искате да бъдете добри, искате да не остарявате. Без Любов ще остареете, ще оглупеете. Вие оглупявате, връзват ви. Ти имаш добро желание, но не може да се поправи. Глупавият човек не може да се поправи. Глупав е, който не може да се поправи. Той казва: "Туй не искам, онова не искам". Като минете някъде и намерите тази книжка за Любовта, турете я в джоба си и като българина, тупайте се по джоба.

Направете поне за един ден да се не дразните. Ако не, направете за един час сутрин като станете, да се не дразните и на обед един час, и вечер един час. Един час като седиш, да обикнеш всичките хора и като ги гледаш, да ти е приятно, мед да ти пада на сърдцето. Да видиш, светът е красив, да ти бъде приятно. В каквото положение и да се намираш, да ти е приятно. И цар да си, и слуга да си, и комар да си, и вол да си – да ти е приятно. Казвате: "Той е един вол". Воловете са щастливи, понеже Господ със Словото Си е казал една дума за тях: "Да бъдат". Всичките волове се радват на онова, което Господ е казал. Да се радваме на онова, което Бог е казал. Една Божия дума струва хиляди думи на човеците, на ангелите и на боговете. Една дума да каже само Онзи, Който ни е създал. Вие ме гледате и разсъждавате.

Туй е животът, долу са корените, а горе са клонищата. Адептът, като отиде при Ева, ѝ казва: "Не само няма да умрете, като ядете от забранения плод, но като Бога ще станете". Аз харесвам тази черта, че Ева му повярва, отлична черта е, ни най-малко не е лоша, ни най-малко не я осъждам. По същия начин, като повярва, че като Бога ще стане, по същия начин да повярва и думите, които Бог сега казва: "Ако възприемете Любовта Ми, като Мене ще станете". Писанието казва: "Да бъдем подобни Нему". В Любовта е вече единство, тя не се дели. Ти като любиш, не може да се отделиш от хората и хората като любят, не може да се отделят от тебе. Единствената сила, която опазва, е Любовта. Като приемеш Любовта, ние не се делим. Няма да кажеш: "Аз съм по-друг от хората". Достатъчно е да бъдеш като Любовта. Любовта е, която поддържа целия Божествен порядък. Любовта е, която поддържа блаженството. Любовта е, която поддържа щастието. Любовта е, която поддържа честността, справедливостта, благородството, разумността. Всичките Добродетели, които съществуват в света, Любовта ги поддържа, тя е храна за всичко в света. Три сили в света се кооперират: Мъдростта се кооперира с Любовта и Истината с Любовта. Там, гдето работи Любовта и Мъдростта, и Истината работи. Ще кажете: "Тъй както можех да правя зло, така може да правя и Добро!" Вие казвате: "Злото направих, а Доброто не може да направя". Всичката погрешка е там, гдето казвате, че аз не може да любя. Значи безлюбието може да направиш, а Любовта не можеш. Любовта е естествено състояние на човешкия дух. Любовта е естествено състояние на

човешката душа. Любовта е естествено състояние на човешкия ум, естествено състояние на човешкото сърдце, на цялото тяло, на най-малките същества, които съществуват, които са знайни на Бога. Любовта е естествено състояние, тя прави малките работи велики в света. Сега да хванем туй малкото. Когато говоря за подмладяването, разбирам – без Любов никой не може да се подмлади. С Любовта възкръсва, а без Любовта – умира. С Любовта умен става, а без Любовта оглупява. Трябва да приложим Любовта, за да се прояви нашият ум. Трябва да приложим Божията Любов, за да се прояви нашето сърдце. Трябва да приложим Божията Любов, за да се прояви нашата душа, за да се прояви нашият дух и всички трябва да се проявим. Написаната книга трябва да се чете. Защо ще бъде затворена книга. Човек е една отворена книга и когато хората започнат да четат, от нас да се учат. Един от друг трябва да се учите. Всеки човек е Божествено написана книга, ще отвориш, ще четеш. Не всичко ще четеш, най-хубавите работи са написани в човешката душа. Най-хубавите работи са написани в човешките умове, най-хубавите работи са написани в човешките сърдца, най-хубавите работи са написани в човешките тела. Всичко туй очаква да го четем със закона на Любовта. Като четем, по малко да приложим. Сега няма да ви кажа да приложите.

Старият командир да се уволни, старият полковник, уволнява се. В запас ще го турите и ще му дадете голяма пенсия. На новия полковник, и на него ще му плащате добре. На новия полковник ще му изпълните заповедите добре, както и на стария, ни повече, ни по-малко. И двамата ще обичате. Няма да казвате: “Онзи изедник беше”. Ще кажете: “Много добър човек беше, защото той ни създаде поле за работа”. Когато обвинявали дявола, той казал на един проповедник, който обичал да говори лошо заради него: “Ти – казва – да не ме злословиш, защото дето си проповедник, на мене се дължи. Ако не бяха грешни тия хора, на кого щеше да проповядваш?” Една майка се оплаквала от дявола и на нея казва: “Ако тия хора не биха съгрешили, нямаше да се прераждат. Да не ме злословиш, аз на всичките съм създал работа”. Не го злословете! Тази история не е понятна. Вие оставете този въпрос. Дяволът като се яви при Господа, и той трепери, изпълнява Волята Божия. И той има Любов. Той в света само се сърди. Който не го обича, го бие. Като дойде дяволът, казва: “Ще ме любиш, ако не, дърво има”. Той е сянката на Любовта.

Сега турете новата команда: Престанете да четете Стария завет, а Новия завет. Знаете ли какво е Новия завет? В Стария завет е писано тъй – “От другите да замине”; в Новия завет е писано – “От мене да замине”. Сега ще кажете: “От мене да замине”, нищо повече. Аз пръв трябва да започна със закона на Любовта, да се подчинявам на новата заповед. “От Дървото за познание Добро и зло няма да ядете”. Сега заповедта е друга. Туй Дърво го

знаете, познавате го. Понеже сега забраненото Дърво е на Живота, сега заповедта е положителна, в положителен смисъл. Яжте от Дървото на Живота, яжте от плодовете на Любовта. Всичко, каквото желаете, ще го получите.

Ще ви дам един пример, той е следният. Наскоро беше, ще ви кажа как го разреших, да видите защо трябва да изпълните закона на Любовта. Един ден една сестра иска да ми направи една услуга, направила таратор с мляко, много хубав. Аз като видях таратора, намислих да го дам друг да го яде. Турил съм чинията на едно място и съм забравил. Отивам на това място и без да видя, бутнах таратора, повече от половината потече на земята и половината остана. Какво направих? Като видях половината, останалата половина я изядох. Казвам: излятото е неизпълнения Божи закон. Казва: "Няма да ядете" – то е Старият завет. Новото, което остана, не отивам да го дам на другите, но го изядох. И намерих, че този таратор е много хубаво направен. Този таратор, който остане, го задръжте.

Добрата молитва

33 -та лекция от Учителя, държана
на 12.V.1943 г. сряда 5 ч. с., Изгрев.

1943_05_14 Нищо и нещо
Лекция на Младежкия окултен клас

НИЩО И НЕЩО

Отче наш Махар Бену Аба

Каква беше централната мисъл на миналата лекция? (Каза се).

Представете си, че ви зададат един въпрос: По какво се отличава човек от Бога? вие ще кажете, че Той е всесилен, всемъдър, но съществеността кое е, което Го отличава? – Бог прави нещата от нищо, а човек прави от нещо. Човек никога не може да направи нещо от нищо, а всякога прави от нещо. Бог прави нещата от нищо. Абсолютно невъзможно е човек да направи нещата от нищо. Та по някой път всичкото ваше нещастие произтича от там, че вие искате да направите от нищо нещо. Там си блъскате главата. Сега вие какво подразбирате под думата "нищо"? – в нищото няма нещо, тогава в нещото има ли нищо? – И двете са материалистични думи: "нищо" и "нещо". Сега често обясняват: вие гледате един ъгъл, в геометрията казват, че две успоредни линии ще се пресекат в безкрайността. Щом се пресекат, могат ли да бъдат успоредни? Значи две успоредни линии, щом се пресичат, изменят своето направление, движат се, не са в статическо положение. Две линии че са успоредни, не показва, че за вечността ще останат успоредни, може да се пресекат, да изменят своето положение. Че си изменил посоката, няма нищо. Представете си, че имате един приятел, който иде и двамата се срещате лице срещу лице, това е успоредно движение. Срещате се, поздравлявате се, след туй си обръщате гръб един на друг. Единият се придвижва в направление на другия. Единият взема направлението на другия, пресичат се пътищата им. Где е противоречието сега? Казвате: Не трябва да се пресичат. Нали казвате, че човек не трябва да си пресича пръста? Но закон ли е, че не трябва да си пресича пръстта? Колко пъти като сте си рязали хляб, сте си пресичали пръста? Какво показва пресичането?

Имате другото: Щастие и нещастие на какво се дължат? Какво нещо е щастието? Какво е нещастието? Нещастието е нищо, а щастието е нещо. Що е щастието? – Нещо. Що е нещастието? – Нищо. Вие имате едно нещастие, реално ли е това нещастие? – Щом си нещастен, разбирам, че ти искаш да станеш като Бога. Ти искаш да станеш като Бога, да направиш туй, което Той е направил, да направиш от нищо нещо. То е невъзможно. Не може да направиш в дадения момент, разбира се не в нашето измерение. В дадения момент е невъзможно, тогава трябва да се утешавате.

Защо човек страда? За да му покажат, че този свят е направен от нищо. Защо се радва? За да му покажат, че този свят, в който живее, е станал от нещо. Радостта показва нещото, а скръбта показва нищото. Да ви е приятно, като страдате. Знайте, че светът е създаден от нищо. Радвате се – светът е станал от нещо, вие живеете в нещо. Защо се радваш? Живееш в нещо. Защо страдаш? – Защото живееш в нищо. Тогава имате друго заключение: нищото е свободно, а пък нещото е ограничено. Щом си нещо, не си свободен; щом си нищо, няма закон да те хваща, никакъв закон, никаква смърт, никакво страдание. Щом станеш нещо, започват всичките ограничения. Интересно е онзи, който създал думите "нещо" и "нищо", как ги е създал. Как му е дошло наум да кръсти нещото и нищото? Онзи, който разбрал какво е "нещо" и "нищо", какво нещо е нещото. Толкоз вие сте страдали и сте се радвали. Аз бих желал туй, което сте го опитали, да ми го кажете какво е. Представете си, че аз не зная какво нещо е страданието, пък и радостта не зная какво нещо е. Как ще ми обясните какво нещо е радост и какво нещо е скръб? Как бихте ме убедили? Думата "радост" е образувана от два слога. Единият слог "ра" е египетски, който означава, слънце, светлина, а "дост" е един санскритски слог, който значи приятел, познат, другар. "Радост" значи да имаш светлина и да имаш приятел. Хванал си нещото и туй нещо ти причинява радост. Що е радост? Хванал си, че го държиш за себе си, туй е радост. Що е скръб? Изгубил си нещото. Скръб значи туй, което скърца. Като затвориш една врата, скърца. Какво образува скърцането? Когато човек показва, че ти се движиш и образува само шум. Скръб значи скърцаш, защото тази затворена (врата) ти си я отворил, тя скърца, като я затваряш, пак скърца. Питам: Защо трябва да отваряш и затваряш вратата? Отварянето и затварянето реално нещо ли е? Казвам: Как да не е реално. Ако тази врата не се отваря, не можеш да влезеш вътре. То е тъй за човека. Но на тия, тънките вещества, например въздухът има ли нужда да му се отваря вратата? Вратата и като е затворена, (въздухът) влиза вътре. Тогава за кого е направена вратата?

Всяко нещо, което ви е потребно в дадения момент, е нещо. Психологическият извод: Що е нещо и що е нищо? – Нищо в дадения случай е туй, което не ти трябва, нямаш никаква полза от него. То е нищо. Вземете парите, които са нещо. Да кажем, вие сте един екскурзиант, някъде в планината носите пари. Тия пари са нищо заради вас, не могат да ви дадат туй, което искате. Носите парите, не струват. В планината кое е нещо? Не може да си услужиш с парите, ти ще умреш гладен, ще ги гледаш и ще умреш. Кое е нещо? Хлябът е нещо. Значи ти искаш да замениш нищото с нещо. Ето по кой начин можем да станем като Бога. Като замени парите с хляба, той създава един свят. Той създал ли е хляба? – само обмяна става на нещата. Що е скръб според този израз? Туй, на което ти си разчитал и което не може да ти помогне в дадения случай. Що

е радост? Туй, на което ти си разчитал в дадения момент и може да ти услужи: то е радост. В една нощ вие пътувате и имате цяла торба със злато. Тъмна нощ е. Същевременно носите една малка лампичка от тези модерните. Кой ще ви помогне в тъмнината – торбата или малката лампичка? – Малката лампичка. Тази лампичка може да ви избави от нещастие. Носиш парите, паднеш в някой трап. Свърши се, отидат ти парите. Станеш на нищо. След като умреш, станеш на нищо. Малката лампичка след като извадиш и като станеш, показва, че има пропаст, ще се спреш. Казвам: Всяка мисъл, която в даден случай помага, е радост. Всяка мисъл, която не помага, е скръб.

Сега вие казвате, че е по-хубаво човек да има парици. Ние не отказваме. Парите както ги разбирате, реални ли са? Под думата "пари" разбирате кръгла пара, която има някакъв знак. Но то не е реално. Реално е само златото, а пък какъв образ има, то е само сянка, то е второстепенна работа, реалността седи в самата материя. Силата, която крие в себе си златото, не е образът, който е турен. Кое е важно в една ябълка – дрехата като гледате – че е красива, червена, хубава? Вие казвате, че ябълката е червена. Сокът вътре в ябълката, който помага в дадения случай, той е важен заради вас.

Вземете думите "млад" и "стар" и научно ги обяснете. Какво значи "млад"? Геометрически какво значи "млад"? Има две мнения. Всеки човек, който е излязъл от центъра на Битието, е млад. Всеки човек, който се връща в центъра на Битието, е стар. То е посока на движение. Значи младият е, който излиза от Битието. И като ходил, дошъл е до крайния предел на Битието, на своите възможности, той е стар. Няма накъде да върви и той се връща. Връщането назад наричаме старост. Старият човек си свършил работата, няма какво да върши. Ще се върне, за да дойде до знанието каква работа е направил. Като излиза от центъра, става млад, като се върне, старият излиза наново към периферията, става млад. Като излязъл, свършил си работата, връща се назад. Младият излиза към периферията, а старият вече е ходил и се връща. Срещат се двамата и се питат: Къде отиваш? Тогава какво си казват? Старият пита младия: Какво има вкъщи? Младият казва: Добре са всички. – Ами от гдето идеш какво има? – И там е добре. Вече не ме искат там, връщам се, изпъдиха ме. Сега нали казвате: Изпращане. Вземете една българска стомна, тя има едно отвърстие, от което се налива водата, и друго отвърстие, през което излиза. Доста е умен българинът. Като наливат водата през едното отвърстие, през другия отбор излиза навън. Туй излизане е изпъждане навън. Какво лошо има, че изпъдили водата из стомната навън? Някой път се докачате, че ви изпъдили. Всичката вода, която се изпъжда из стомната, трябва да се докачи. Вие пак трябва да дадете на стомната вода. Изпъждането е закон на прогреса. Ако не ви изпъждат, няма да има никакво раждане. Казвате:

Изпъдиха ме. Да те изпъдят, както и да е. Кое бихте предпочели – да бъдете затворени в една стомна или да бъдете изпъдени из стомната? Представете си, че човек прави една къща, по отношение на водата, направил си къщата, влизаш вътре, затворен си. Водата, която е в стомната, е затворена. Представете си, че утре къщата изгори, вие излизате из къщата, това излизане е из стомната. По някой път можете да излезете из къщи, без да е изгоряла къщата. То е разумно. Когато не искаш да излезеш, Провидението ще те накара да излезеш навън. Не чакай да изгори къщата, за да излезеш навън. Има един анекдот за един американец богаташ, милионер, който обичал да спи много, не обичал да го събуждат, бил доста мързелив, поспивал си. Отишъл на гости в един от големите градове на Америка, бил в един хотел и неговият другар му казва: Хотелът гори! – Да гори, не ме интересува. Той го оставил да спи. Всички излезли навън. После го видели да се качи на върха на хотела и да вика да го спасят. Спасили го донякъде, но трябвало от 5-6 етажа да се хвърли в една мрежа, за да го спасят. Питали го: Защо скачаш? Той отговорил – защото много спял. Геометрически приложение няма. В геометрията нещата стават ясно. В Америка щом идете в един хотел, те не са като нашите. Като идеш, най-първо ще ти покажат едно въже, свързано на една голяма халка, навито. Казват: в случай, че стане инцидент, и няма къде да излезеш, през прозореца по него ще слезеш. Те ще те предупредят. Тук вие ако имате тази опасност, че по въжетата да слизате, тукашните хотели те нямат такива въжета, американците имат предвидени.

В моралния живот, това е правило. Покажат ти някое въже, то е за някой инцидент. През прозореца не се излиза, но в случай на нужда с туй въже може да се спасиш, да излезеш през прозореца навън. Сега кое е въжето, по което вие слизате от хотела отгоре? Дойде едно нещастие, кое е въжето, по което вие излизате? Вярата има два смисъла: под думата "вяра" разбираме вяра, когато се качваш и слизаш. По правилния път влизаш в стаята и се радваш. Как ще наречете онази вяра, с която през прозореца се спущате с въжето долу? То е изключителен случай. Казвам: В големите мъчнотии и страдания пак да имаш вяра. В хотела като слизаш, по въжето да слезеш долу. През входа не можеш да излезеш, запечатан е. Вие не разбирате вярата на въжето. Опасна работа е. Може да хванеш въжето, но не ти държат ръцете. Ще паднеш да се убиеш. И там трябва да знаеш как да се държиш. Може да се охлузят ръцете по туй въже като слизаш. Да знаеш полека-лека да се спущаш. Слизали ли сте по въжето от петия етаж на някой хотел? В живота често страдате. Не гори хотела, а правите опит. Казват: Я слез по въжето, да се научиш да слизаш. Някои хора има, които се качват по въжето нагоре.

Водата, която влезе в стомната, сама може ли да излезе из стомната? Не

може. Тя като влезе, не влиза по свое желание. Ти идеш на извора и туриш стомната на струята, водата върви по пътя си и влиза в стомната. Хванеш я. Нейните другарки отиват по своя път, нея я хванат като риба в стомната и тя седи. Вземат стомната, занесат я вкъщи и водата я държат в стомната. По два начина можа да се освободи водата: или стомната трябва да се счупи и да стане нещастие, да ритне някой да я счупи, да се освободи водата из стомната, или някой да я изпие. Пак ще се освободи. Щом човек я пие, тя ще се освободи от стомната. Христос казва: "Имам чаша, която трябва да я пия". За да се освободи човек, трябва да изпие чашата или за да се освободи, той трябва да изживее нещо. Ти живееш, (но) не си свободен. Под думата "изживяване" разбираме освобождаване, нещо, което не си знаел, освободиш се вече.

Може да идете в другия свят и да си занесете вашите сегашни разбирания. Може да идете в оня свят с разбиранията от Земята. Ще влезете в едно противоречие. Ще влезете в духовният свят, в Рая със земни разбирания. И може да излезете извън Рая с духовни разбирания. Представете си, че едно същество от духовния свят слиза на Земята. В човешкия свят туй, което там то е правело, не може да го направи на Земята. Да ви приведа един пример. Имало един българин богаташ, най-богатият българин, който някога е живял на земята. Отишъл в онзи свят и като отивал в онзи свят, имало обичай да му турят една торба със злато, доста големи монети. Като се събудил там, взел торбата и си казал, че има пари. И в онзи свят без пари не може. Влиза 6 онзи свят, пущат го. Дошло време, огладнял, вижда – доста хубави яденета имало, и гледа – всяко ядене по 5 стотинки. Като погледнал торбата, казал си – тук е за живеене. Влиза вътре, но му казват, че тези златни монети не вървят. Писал от онзи свят да му изпратят по 5 стотинки и като ги занесъл тях, казали му, че и тези не вървят. Нито целите, нито дребните вървят в онзи свят. Като идете в онзи свят с вашите земни разбирания, не вървят. Един мисионер, мисля че е бил албанец, тук в България го хванали разбойници и искали откуп от него, доста голям откуп, мисля 1 500 000. Той проповядвал на разбойниците за Христа и главатарят като го слушал, му казал: Пари море, пари. Всичко, което проповядваш е хубаво. И като дали, освободили го. Като ви хванат разбойници на Земята, вие им говорите за Господа, но те казват: Много добре, но пари, пари, Господ си е Господ. Човек, който иска да живее на Земята, всичко е в разбирането. Помнете едно психологическо правило. Един закон има. Щастието и нещастието зависят от разбирането на понятието на човека. Допуснете, че имате една ябълка в торбата си и разчитате на тази ябълка. Дошъл някой, погледнал ябълката, изял я и оставил торбата празна. Дойдете, намерите торбата празна и вие сте недоволни, имате една малка скръб, че са ви изяли ябълката. Кой ли е този, който ви е изял ябълката? Искате да го знаете. Сега, представете си

другото положение. Този, който е изял ябълката, като ходил, казва: Аз изядох ябълката на този човек, той ще се разсърди. Почувствува, че вие сте се разсърдили. Той намери две по-хубави ябълки и ги тури в торбата. Ти дойдеш, намериш двете ябълки. Казваш: Кой ли е този, който ги е турил тия ябълки? Искаш да знаеш кой е изял ябълките. Той е този, който тури ябълките.

Що е скръб? – Изядената ябълка. Що е радост? – Турената ябълка. Кой е онзи, който е изял ябълката? Той е един и същ, който я изяде и тури. Щом ти изядат ябълката, ако разбираш закона, две ябълки ще имаш. Ако не разбираш закона, ти ще хвърлиш торбата. Ще ви приведа един анекдот в друга форма. Един български търговец, който ходел да продава фесове на арабите, минавал през една гора, гдето имало маймуни. Маймуните много обичат червения цвят, прави им впечатление. Той искал да си почине и си турил феса на главата. Те като видели феса на неговата глава, заинтересували се, дошли и извадили всичките фесове, колкото ги имало, и ги натурили на главите си. Като станал, търговецът видял, че фесове-те са на главите на маймуните. Взема камъни и започва да хвърля по тях. Те вземат кокосови орехи и хвърлят. Той си казва: Отидоха фесовете. Разгневил се и си хвърлил феса на земята. Маймуните и те хвърлили фесовете от главите си. Та ви казвам: Когато маймуните обират вашите фесове, хвърлете вашия фес и всички фесове ще слязат долу. Никога не питайте защо ви е една скръб. Защо ви е една скръб? – За да дойдат две радости. Онзи, който изял ябълката, ще донесе две. Христос казва: "Сега скръб имате, но аз ще ви се изявя и скръбта ви ще се превърне на радост." Значи, най-първо познаваха Христа тъй, както е бил на Земята, само едната страна. Те оповаваха само на Него. Той ще направи всичко, ще тури ред, а виждат, че Го разпнаха, умира, погребват Го и мислеха, че Го загубиха. Какво стана? Той излиза из гроба, явява се и тогава иде радостта. Значи живота наполовина са го разбирали. Разбират, че има друг живот, не този на Земята, но един нов живот с много по-големи условия. Как ще уподобите този живот? – Раждането на едно малко дете, то е само запознаване с живота на Земята, то е първото раждане. Второто раждане е, когато излизаш из гроба. Когато видиш онзи, когото си изгубил, че ти се яви, ти имаш тази реалност, която ще ти причини радост.

Геометрически как ще представите точката? Що е точка? – Която не завзема никакво пространство, без пространство. Що е реалност? Що е правата линия? -То е във възможността на точката да се прояви, нищото значи само по себе си се движи. Реалността, която отчитаме, то е правата линия – пътят, по който тази точка се е проявила. Що е правата линия? – Нищото, проявено в нещо. Що е точка? – Тя е безпространствена, невидима, няма никакво пространство. Туй, невидимото, неосезаемото,

което не завзема никакво пространство, образува пространството, образува едното измерение, което става реално за човешкия ум. Човешкият ум започва със сенките на точката, която се проектира. Всичките възможности се добиват по правата линия, по плоскост или по куб, по удължаване, по разширяване и по удебеляване. По три начина може да дойде щастието: чрез удължаване, чрез разширяване и чрез удебеляване или уплътняване, от плът. Радвайте се на света, който е създаден от нищо. Не скърбете за нещата, които отиват в нищото. Вие се радвате, когато вашите приятели дойдат. Всякога нали имате една малка скръб, когато вашият приятел си отива, не знаете дали ще се видите. Ще се видите. Всички хора страдат от следното: в Божествения свят всяко нещо става на своето време. Всяко нещо, което не става навреме, то причинява неприятност на човека. Всички неща, които стават навреме, всякога произвеждат радост, блаженство, щастие. Аз считам щастието най-материално. Щастие, радост и блаженство – така вървят.

Кой би желал една майка да роди едно дете и да го прати в гората да го изяде една мечка? Една ябълка, когато роди децата си, мечките ги изядат, ябълките се радват на това. Ти изядеш плода и ябълката се радва. Законът е, че ако изядете ябълките, тя ражда, ако не ядете ябълките, тя няма да ражда. Човек, който не може да скърби, не може да се радва. То е невъзможно. Невъзможно е да се радваш, за което не си скърбял. Туй, за което си скърбял, може да се радваш. Туй, за което се радваш, може да скърбиш. Две възможности са. Ако искаш само да се радваш, то е невъзможно. Ако искаш само да скърбиш, то е невъзможно. Двете неща са много естествени. Реалността в света се проявява чрез радостта и скръбта. Проявяването на реалността е радост. Когато реалността престава да се изявява, то е скръб вече. По колко начина се опитва реалността? Реалността със стомна ли се опитва? Да кажем, за вода отиваш при извора, нито чаша имаш, нито стомна имаш. Природата пак ти е дала чаша. (Учителят показва човешката ръка.) Някой път е страшно, когато излиза водата. Като че някой ще изскочи. На един голям извор не може да идеш да пиеш вода. Малкият извор не е опасен. Малка е човешката ръка. Целият човек е стомна, а ръката е чашка. С чашката си вземи вода, опасно е без чашка. Погрешката на Ева е в туй, че тя отиде със стомната. Ако беше взела тази вода в чашката си, да иде и да каже: Тази вода може ли да я пия? Тя я тури в стомната си, после от своята стомна наля и даде на Адам. Всичката погрешка е там, в яденето. Всякога всеки от вас, който иска да бъде щастлив, да не тури щастието си в стомната. Що значи да не ядете от плода на доброто и злото? Не го поставяйте в стомната. Защо не трябва да го поставяте? Представете си една съвременна киселина и сладчина и турете ги в стомната, захарта туряте и киселината туряте в стомната. Като смесите азотната киселина и захарта вътре в стомната, какво очаква този, който пие

от туй смесено вещество? "В който ден ядеш, ще умреш". Не смесвайте киселините със сладчините. Не смесвайте скръбта с радостта. Там е всичката причина, че вие ги туряте в една и съща стомна. Имайте стомна отделно за скръбта и стомна отделно за радостта. Там е всичката погрешка, че ги смесвате. Ти си една стомна и в ума си допущаш скръб и после радост. Ето, погрешката си направил. После искате да възпитавате човека. Как ще възпитаваш едно дете? Според мене захарта ще я туриш в отделно шишенце и киселината в отделно шишенце, да се не смесват, нищо повече. Скръбта на отделно място ще туриш и радостта на отделно място ще туриш. Щом се смесят, ще развалите всичко. Сега всеки един от вас, след като направи една погрешка, скрива я някъде. Щом смесвате доброто и злото на едно място, ти вече си направил една погрешка. Що е престъпление? – първото престъпление е да смесиш доброто и злото на едно място в себе си. Що е покаяние? – турил си киселина в едно шишенце, ще я изсипеш навън, ще измиеш шишето и тогава вече в измитата стомна ще туриш сладкото, доброто ще туриш в себе си. Що е добро и що е зло? Смесил си ги в едно - смесил си злото и доброто в едно. Що е добро? – разделил си ги. Доброто е отделяне, а злото е смесване. Да смесвате доброто и злото, то е зло. Доброто и злото не го смесвайте. От хиляди години са правили опити и всеки, който ги смесва, не може да бъде здрав, нито мислещ. Онзи, който раздели доброто от злото, той ще направи добро. Онзи, който смеси доброто и злото, прави зло. Не смесвайте една добра мисъл с една лоша мисъл. Не смесвайте едно лошо чувство с едно добро чувство. Не смесвайте една лоша постъпка с една добра постъпка. Едно правило: Карайте вашето добро по права линия, по плоскост, по перпендикуляр, в три посоки.

Отче наш.

28. Лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя
на 14.V.1943 г. Петък – 5 ч. с.
София – Изгрев

1943_05_16 В любещите ръце
утринно слово

В ЛЮБЕЩИТЕ РЪЦЕ

„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитва на Царството“
„Сила, здраве е богатство“
Ще прочета четвърта глава от първото послание Петрово, една опитност на старите християни в първите времена.
„Духът Божи“
Размишление.
„Благост“

Трудно е по някой път човек да се справи със старите дрехи. Когато има здравина в тях, когато има здраво нещо... Но когато няма здравина, се чуди какво да ги прави.

Тази мисъл да се преведе. Казва се: „И тъй, понеже Христос пострада...“ Що е страдание? Преминал е вече от греха. Казвате: „Защо трябваше да пострада Христос?“ Питам, кога страда майката за едно дете? Преди да го е родила, зачева го, влиза туй дете, и тогава са страданията. Казвам: слушай, майка ти е страдала заради тебе. Да не мислиш, че тия страдания са малко? Девет месеца те е носила в утробата. Знаеш какво нещо е това. Ако злоупотребиш с туй страдание, знаеш колко ще изгубиш. Сега казваме: „Христос пострада.“ Не разбираме какво нещо е страданието. Ще преведеш. Майката, която носи детето, носи го от любов. Често майките се чудят защо децата не ги обичат и по някой път те стават своенравни. За мене това е ясно, толкова ясно, като бял ден. И за вас по някой път е ясно. Има неща, които не са ясни. Майката, която е носила детето, дошла ѝ мисълта и си казва: „Що ми трябваше това дете?“ После остави тази мисъл. Но по някой път ѝ дойде наум, че можеше и без него, да го изпъди навън, да си върви някъде. Що ще ѝ главоболи? Тя пак изхвърли тази мисъл. Пак си казва: „Що ми трябваше това дете? Лишава ме от свобода.“ Много бели създава това дете на младата майка. Тя на хорото не може да играе, като има дете.

Детето изисква спокойствие. Както, когато подквасиш млякото, трябва да го оставиш спокойно. Или когато тъчеш на стан, трябва да туриш всичко

равномерно, геометрически. Кросното равномерно да бъде, да не бъде изкривено на една или друга страна. Совалката да върви добре. Нищелки, после върви отдолу има, такива подложки – много работи се изискват. Вие казвате: тъкане. Тъкането е много сложна работа. Я вас да ви накарат да сновете на дванайсет глави, как ще го насновете? Някои стари хора не знаят да четат, но знаят да насноват на дванайсет глави, знаят да смятат хубаво. Те разбират нещо от математика, и то потребното за живота.

Сега често във всичките религиозни учения опасността е там, че някой път ние повтаряме нещата. Представете си, във време на идолопоклонството човек ще си направи един идол, едно божество, направено от дърво, някой път от камък, някой път от злато, от каквото намери, и на този идол постоянно кади тамян, оплаква му се, моли му се, а той седи тих, спокоен. Иска да го умилостиви, коли жертви, казва му: „Чуй ме." Питам сега, какво е реалността? Вие казвате: „Реално е туй, което пипам, хващам." Туй, което хващам, реално ли е? Реално е, разбира се, но тази реалност не може да ти помогне. Ти го прегръщаш, и то казва: „То е твоя работа да ме прегръщаш." „Ти защо не ми помагаш?" „То е моя работа." Сега често вие питате: „Защо този така постъпва, защо не ме обича?" То е негова работа. На какво основание да ви обича? Искате да ви обича? Защо? Хубаво е, ако ме обича. Да те обича, няма нищо, то е най-хубавата работа, която някой може да направи заради мене. Когато аз обичам някого, то е най-хубавата работа. Казвате: „Той да я направи." Знаете ли колко мъчно се прави една мъчна работа? Сега вие казвате да ви обичат, но това е резултатът. Искате резултата, но този резултат да стане, е трудна работа.

Всяка работа, от която вие не се ползвате сами, не може да ползва и другите хора. Казва: „Аз да му кажа нему." Какво ще му кажеш? Ти рисуваш една картина от природата. Или рисуваш някой човек. Знаеш ли колко време взема, колко наблюдателен трябва да бъдеш? Как ще туриш ония качества на доброта, ония качества на справедливост, ония качества на благородство, онези черти на постоянство, на твърдост, онези черти на мекота, онези черти на честност, онези черти на красота, как ще ги туриш? Мислите, че е лесна работа. Гледам колко им липсва на художниците. Казвате: „Отлична картина." Някой път са хубави, но съществените черти ги няма вътре. Мислите ли, когато се направи един човек от восък, че същественото на този човек му липсва? Всичко има, но същественото го няма. Художникът всичко е направил, но живот няма. На този човек сърцето някак си не върви, дишането не е правилно, мисълта не е правилна.

Най-първо, всичката ви погрешка е в сърцето. Когато дойде някой човек при мене, аз отдалече чувам сърцето му, тупа както не трябва. Някой път

хората ме безпокоят с биенето на сърцето си още от половин километър. По радиото си го чувам някак си да бие, а като дойде вкъщи, цяла врява вдига: „Туп, туп.“ Постоянно ние вдигаме една врява в света. Не си ял добре, и цял въпрос правиш. Другарката ти или гостилничарят сложил малко сол, и ти казваш: „Много сол турили, много пипер турили.“ Българите и англичаните обичат повече люти работи. Американците попска яхния не правят. Каквото ще тури в яденето, ще го тури в отделни чинии: доматите отделно, соса отделно, маслото отделно. За българина това не е така практично. Десетина блюда наредят.

Та казвам, най-първо, художникът трябва да се радва на своите картини. Ако той сам не се радва, как ще се радват другите? Той сам не се радва, и казва, че не му харесва и пита другите как мислят за картината му. Точно тъй, както и той мисли. Има нещо, което не харесвам, не достига на картината; както ти не знаеш, така и аз не зная къде е. Но казва: „Не харесвам, има нещо, което не ми харесва на окото. Този фокус на зрението не е поставен добре.“ Казва художникът: „Има нещо, което не ни харесва.“ Той иска да го направи като ясновидец или светия, но направил този светия, погледът му надолу да гледа. Светия, който надолу гледа, не е светия. Турците казват: „Който надолу гледа, той изгаря душите на хората. Ере бакан.“ Ере значи ера. В бакан думата бак значи вижда. Който гледа на земята надолу, той изгаря душите на хората. Как ще изгори, душата може ли да се изгори? Дето казва турчинът, криво е. Ние имаме яка. Яка значи гори, не значи да направиш нещо добро. Ако нещата не влагат нещо добро на врата, охлузват врата. Не че изгаря, но думи не им стигат. Когато казва, че изгаря душата, разбираме, че безпокойство има в душата, това е изгаряне. Или някоя мома казва: „Изгори ми сърцето.“ Не ѝ е изгорил сърцето, но онова, което дал, написал ѝ едно римско писмо, което не е хармоническо, поетическо, че като го чела, безпокойството дошло. Туй нарича вътрешно безпокойство – изгори ми душата. Има думи, които съдържат големи киселини, съединения правят; пък има думи, които означават условия, съединения правят. Някои думи са кисели, някои са сладки.

Толкоз години съм говорил за любовта, и ви казвам, че за любовта още не съм говорил. Ако аз започна да говоря за любовта, трябва да престанат всичките страдания в света, нищо повече. Ако аз започна да говоря за любовта, всичката сиромашия в света трябва да престане. Ако аз започна да говоря за любовта, всичките недоразумения между хората трябва да престанат. Тъй аз уподобявам. Сега казвате, че говоря за любовта. Аз говоря за сянката на любовта. Мине някой поп, и падне сянката, ти поп няма да станеш. Мине някой владика, и падне сянката, ти владика няма да станеш. Мине някой цар, и падне сянката, ти цар няма да станеш. Мине

някое говедо, ти говедо няма да станеш. Паднал си под сянката на някое дърво, ти дърво няма да станеш. Паднал си под сянката на някой голям камък, голяма канара, ти като нея канара няма да станеш. Трябва разбиране сега.

Често мене ме цитират какво аз съм казал. Той ми цитира какво аз съм казал в беседата. Аз съм говорил за сенките, същественото не съм казал още. Мислите ли, че когато привеждам един пример, че съм показал някому щастието? То е вярно, вие предполагате, възможно е. Но може и има три начина за даване на пари: някой път нямам пари, и пак давам. Ида при бедния човек, и му туря един наполеон, мислено му туря. За мене е реално, за просяка не е реално. Сега да видя, като туря този наполеон мислено, какво ще му турят в паничката. Мине някой, наполеон не туря, някой туря пет лева, някой два лева тури в копанята. Сега аз турих нищото, въображаемият наполеон е нищо в копанята. Туй нищо, по закона като се превърне четири пъти, става реално. Реална единица. Аз седя да видя дали тия хорица схващат, че съм турил нещо. „Аз, казва, минах и турих един наполеон на човека." Вие вземате буквално и казвате, че нищо не съм турил. Какво съм турил, може да кажа, че съм турил и двайсет наполеона. Често в религиозните работи всичките тия идеи имат такива неразбрани работи. Казва: „Аз много го обичам." Че кой не обича черешите? Какво се ползва черешата, след като я изядеш?

Христос искаше да опита Своите ученици и им каза: „Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нямате живот в себе си." Ако ядеш един човек с любов, то е най-добрата работа, която е с любов направена. Няма по-голямо страдание, да ядеш един човек без любов. Казва: „Изяде ме." Или друг казва: „Изядоха ме." Изяли го, пък той още ходи. Как ще го разберете? Българинът тълкува, казва изядоха ме, но казва и доядоха ме. Казва, че го дояли, но той още ходи. Тогава какъв е смисълът на тази дума? Думите ял и ал са близки. Думата ял значи много взеха от мене, повече взеха, отколкото трябваше. Много взели, не както ние разбираме, да го изядат съвършено. Та учениците казват: „Как? Той иска да ни мъчи да ядем човешко месо?" Тежка е тази дума и седемдесет и двама от учениците Му казват, че туй учение не е за света. Да учим хората да ядат човешко месо?

Сега често в любовта се препоръчва търпение. Какво значи любовно търпение? Дошъл един брат, обрал брата си и казва: „Търпи." Но туй не е учение. Няма какво да го търпи, казва: „Колко ти взе брат ти?" „Двайсет английски, последните ми пари взе." Аз му давам двайсетте английски, които му взел. Някой не му дава парите, но казва: „Търпи." Аз му давам двайсетте английски, но той отива на друго място, и там казва: „Знаеш,

брат ми ми взе двайсет.“ И онзи му дава двайсет. Отиде на друго място, и там разправя за своята полица. Изважда другият брат, и той му дава. Значи стават шейсет. Докога ще разправяш, че брат ти те обрал? Брат ти ти е направил едно благо, ти вече имаш шейсет. Ако не ти беше взел двайсет, и шейсет нямаше да имаш. Като извадиш двайсет от шейсет, четирийсет имаш печалба, то е двеста процента лихва, какво имаш да се оплакваш, кажете ми? Научното схващане на нещата е това.

Ние искаме да построим живота си. Всичките съвременни хора строят живота си, както не трябва да се строи. Ние всички сме в строеж, ние още не сме направени. Ако имате схващане как е построен човек, човек е още много недоправен. Хиляди неща има на човека, които трябва да се приложат, за да бъде направен. Главата му не е доправена, лицето му не е доправено, очите му са недоправени. Ръцете му, пръстите му не са доправени, краката му не са доправени; гръбнак има, не е доправен. Гушката му, гърлото не е доправено. Казвате: „Много зле говори.“ Не е доправен. На някой орган колко време трябва да проверяват тоновете? Някое пиано се е разгласило и казват: „Не говори хубаво.“ Ще го тонираш. Ние изискваме от нас, като че ли сме съвършени, изискваме туй, което не е доправено. Аз нямам право да изисквам от вас да живеете като съвършени хора. Може да ви кажа, но то е невъзможно: „Искам да бъдете съвършени.“ Но ето аз какво разбирам в дадения случай. Искам да ядете сладко за вас. Ако ви казвам да ядете сладко, то не е заради мене. Казвам, сладко яжте. Второто, от което се ползвате, е следното: че като ядете сладко, няма да ми мърморите; ако не ядете сладко, ще ми мърморите. Аз трябва да уреждам тая работа. Казвате: „Дадохме пари.“ За едно ядене сто лева не стигат нищо. Аз трябва да изяждам сто лева. Искам сладко да ядете. Хубаво, казвам, радвам се. Защо се радвам? Защото от джоба парите няма да излязат. По този закон, щом се оплаквам, трябва да ти помогна. А щом се радваш, че сладко си ял, и аз се радвам, че си ял сладко, понеже нищо не давам. Пък и аз се радвам, че сладко си ял. Казвам: и аз сладко ядох, и двама сладко ядохме. Ти си ял, но си недоволен. Аз давам сто лева и тръгваме двамата. Казвам, още веднъж при тоя гостилничар, дето не си ял сладко, да не ходиш. Втори път идеш при друг гостилничар, и той направи същата погрешка...

Един турски гостилничар някой път има двайсет и пет тенджери, наредени като ученици, ще идеш там, и всичкото ядене е разнообразно. Ако идеш пръв, още когато е сготвено яденето, е най-хубаво. Масло има достатъчно. Но ако идеш после, когато остане на дъното, яденето е вече изгубило тази хранителност. Ти очакваш масло, пък масълце няма, пък масло трябва да има в яденето. Защо трябва да има масло? Маслото внася мекота. Яденето без масло прави хората груби, мъже стават тогава. Що е

мъжът? Мъжът е човек, който има само ум. Що е жена? Която има само сърце. Те са функции в дадения случай. Що е жена, която има само сърце? Сърцето постоянно бие. Що е мъж? Той е впрегнал мозъка си на работа, мисли за една идея, втора, трета. Някой път дошло му наум да се жени. Мислите, лесна работа е да се жени? Ходи в едно село на хорото да гледа, второ, трето. Хване се при тази мома, тури ръцете си при колана ѝ – българинът казва: „Излиза нещо от момата“ – не я харесва. Иде, и тя го хване, и тя не харесва. Отива на второ място, трето, четвърто, една година търси, две, три, не може да намери, не е лесна работа. И то е работа.

Един английски реформатор, Веслей, който искаше да преобрази Англия, усърден християнин, дошло му наум да се жени. Двайсет години работи свободно, сестри му пишат писма, ходи навсякъде, добре дошъл е. Намерил една англичанка и намислил да се ожени. Мисли, че тя ще му донесе нещо. След като се оженил, след три дена, среща един приятел и му казва: „Не си струва човек да се жени.“ Защо не си струва човек да се жени? Тя го вика и му чете един морал: „Слушай, тия сестри ще ги оставиш. Тази сестра да ти пише: „Любезний Учителю, милий Учителю, драги Учителю, аз съм готова да се жертвам заради тебе...“ – такива да ги нямаме. Няма да ходиш с други жени.“ „Не, не – казва. – Аз не мога нито една стъпка да отстъпя, на Бога ще служа.“ Един ден му чете морал, тя била по-силна и понеже няма брада да го хване, бръснат се англичаните, не може да го хване за брадата, хваща го за косата, влачи го из къщи и казва: „Ти ще слушаш или няма да слушаш?“ Сега ще оставим това. Този, който описва живота на Йоан Веслей казва: „Учителю благи, намислих да се женя.“ „Тъй ли? Да не ти пати главата?“ Казва: „Намерих много добра сестра.“ „Тази сестра е много добра, тя с Христа може да живее, но не и с тебе.“

Казвам, ние с Христа можем да живеем добре, но един с друг мъчно живеем. Мъчнотията седи в това, че има един недоимък в нас. Представете си, че съм цигулар и искат от мене да свиря, искат не само да свиря, но искат хубаво да свиря, искат ми някои класически песни от Бетховен, от Бах, от Шуберт. Представете си, че не съм учил Бетховен и свиря някоя българска песен. Българинът казва: „Посвири ми музика. Не може ли да свириш?“ Казва: „Не знаеш ли да свириш в дадения случай?“ На всеки човек трябва да дадеш туй, което иска. Музикантът казва: Бах – Бах, Бетховен – Бетховен, българска – българска да свириш.

Вие казвате: „Божията любов.“ Много неразбрана е Божията любов. Божията любов седи в това, че Бог се занимава с най-дребните неща в света. Да ви кажа какво значи да се занимава с най-дребните работи в света. Ако една къща увеличиш колкото цялата земя, един протон ще бъде още невидим. След като увеличим мухата колкото цялата земя, протонът ще

бъде невидим и ще трябва след това да го увеличим още две хиляди пъти, за да стане видим. С тия малки работи Бог се занимава и ги обича. Как ще обичаш един протон? Представете си, че вие сте в едно протонно състояние, то е непонятно за вас. Единият е доста голям, може да не съответства на някой малък човек. По някой път има момци, той е висок два метра, и обича една малка мома, като види, приятно му е. Има мъже, които са малки, те обичат тя да е голяма. Като я погледне, приятно му е тя да е отгоре: мъжка Гана. Тия работи ги казвам само за изяснение. Те не са реални, те са сенки на нещата. Същината не седи в големината на човека. Че малките и големите работи са силни, то е така вярно на земята, че в действителния живот малките работи са силни, както големите. Една искра огън може да произведе един резултат, както голям огън, то е въпрос само на време. Малката семка цяло дърво става, като се увеличава милиони и милиони пъти. По Бога, ако живеем, трябва да се интересуваме от малките неща. Човек иска да се научи да управлява езика си, да знае как да огъва езика си. Някой път огъваш езика си несъзнателно. Да дойдеш до едно състояние, че като изкажеш една хубава дума, да усетиш една сладчина, една мекота. Думите носят известно благо. Туй благо трябва да го опиташ, и тогава да ги разправяш. Всичките думи, които произнасяме, те влияят и на другите. Много работи в света изпращаме, без да сме ги опитали. И всичкото нещастие седи, че целият живот седи от неопитани идейни работи. Понеже не разбираме живота, се явява критиката. Казва: „Ти не живееш добре, ти не правиш добре.“ Казва: „Ти не ме обичаш. И ти не говориш добре.“ Че не говоря добре, не говоря. По човешки говоря много добре, говоря като другите. Казва: „Набих го хубаво.“ Ако вие биете житото, мислите ли, че правите нещо лошо? Туряте на хармана житото, прекарвате отгоре конете, вързхат. Освобождавате житото, овързхавате го. Ако не вързшее житото, ще кажете, че този човек е несретен, нескопосан. Ако овързшее житото, казвате: „Аз го набих.“ Да набиеш човек, значи да му дадеш потребното. Сега ние какво разбираме да набием един човек? Казва: „Защо ме бие, и аз не зная.“ Често в училището ученикът напише някое число, и учителят му плесне плесница. Туй плясване е в началото само един досег. Ако учителят разбира добре, той може да не го плесне, но само като замахне и допре по лицето, да предаде своята енергия на ученика и ученикът ще се сети да направи задачата хубаво. Учителят, като плесне ученика, той забравя, което е знаел. Това не е преподаване.

Във варненската гимназия, може да е преди повече от четирийсет години, имаше един господин Белчев, не го зная дали е жив, един много сериозен човек, но имаше един хумор, като извади един ученик, хване го за главата, и му казва: „Абе, нищо не знаеш.“ След като го хване за главата, ученикът решава задачата. После той му казва: „Казах ти, че нищо не знаеш, пък ти си знаел.“ Дава сложни задачи, той диктува, а ученикът пише. Най-първо,

казва: „Нищо не знаеш.“ И го бута по главата. Като реши ученикът задачата: „Брей, ти си знаел.“ Дава да разрешават в класа задачи, ходи между учениците. Някой сбъркал, побутва го и му казва: „Ти нищо не знаеш.“ Казва, нищо не знае, но му показва грешката. Ученикът се поправи и вече знае нещо. По някой път извади тефтерчето си и казва: „Какво да ти пиша? Единица?“ Ученикът трепери, а той не единица, а пет или шест му писал. Всичките ученици го обичаха, защото преподава добре и знае математика. Като започне да разправя, разправя хубаво и още като го видиш, има нещо хармонично. Казва: „Едно време и аз бях като вас, много знаех, но сега знам повече.“

Ще кажете, че така не се постъпва. Но как трябва да се постъпи? Някои хора казват, че трябва да имаш обхода на владика, да ходиш като владика. Мислите ли, че владишкото ходене е хубаво? По-тромаво ходене от владишкото няма. Аз, който съм изучавал ходенето, казвам, че по-тромаво ходене от владишкото няма. И аз мога да ходя по владишки. Кой не може да ходи по владишки? Ако човек дълго време седи вкъщи, четири–пет месеца да седиш вкъщи и да не ходиш, като владика тогава ще ходиш. Като се движи човек, има известни движения, които произвеждат топлина. Има известни движения, които произвеждат светлина и сила. Който, като ходи, не може да произведе известна малка светлина, известна малка топлина и сила, този ход не е правилен. Тогава как трябва да си държим главата, ръцете? Ораторът, като излезе, не знае как да си държи ръцете. Като започне да говори, не знае някой път какво да прави с ръцете си. Защото ръцете са проводници на известни сили. Понеже искат да излязат, ние усещаме опасност. По някой път държим ръцете си затворени, да не излезе нещо из ръцете навън. Има хора, от ръцете на които изтичат лечебни свойства. Като положи ръката си такъв човек, болестта, която имаш, ще изчезне. Има хора, на които погледът е лечебен. Той, като те погледне, веднага престава главоболието. Някой път сърцето те боли. Като те погледне, престане болката. Известна сила излиза от очите. Има хора, като идеш при тях, те само като насочат ухото си към тебе, болката престава. Ти, като разправяш на такъв човек, казваш: „Олекна ми.“ То не е, както ние мислим. Ухото е проводник на известни Божествени сили. Окото, устата, носът, ръцете, всички органи са проводници на известни сили, всяка частица е проводник на сила. Всичко в нас трябва да функционира по Божественому, не по човешки, то е съвършеният човек. Но то е една колосална работа. Ние сме още малки. Аз не се безпокоя, че не може да свиря, пък някой свири хубаво. Един ден и аз ще свиря като него. Някой казва: „Може ли да бъда ангел?“ Ще бъдеш. Осемнайсет милиона години хората живеят на земята и още работата им не е довършена, не се е построило човешкото тяло както трябва. Хората, тъй както са идвали, сега в своето развитие те са на десет години. До

двайсет години се изисква още толкоз време и една година отгоре, за да станат пълновъзрастни. Някой ме пита: „Какво ще бъде в оня свят?“ Като иде в оня свят, ще бъде непонятен, нещо извън времето и пространството. Една точка е без пространство. Тази точка, като се проектира на земята, става пространствена, безпространственото става пространствено, става права линия. Ние искаме да живеем един правилен живот, правилният живот е най-мъчното. Да живееш по права линия, то е свойствено само на Бога.

Само Бог е, Който от нищо прави нещо. Ние от нищо може да направим нещичко. Бог от нищо прави нещо. А пък ние от нещо правим нищичко. Колко време ни трябва, за да направим от нищо нещо? Ние от нещо може да направим нещичко.

Казвам, вие приложили ли сте любовта си? Колко жени са приложили новото разбиране? Имате един мъж, да постъпите, тъй както трябва. Колко мъже постъпват, тъй както трябва, като мъж от гледището на християнството? Колко учители има, които постъпват с любов към учениците си? И колко ученици има, които са постъпили с любов към учителя? Колко майки са постъпили с любов към дъщеря си? Колко бащи са постъпили с любов спрямо сина си? Колко господари са постъпили с любов спрямо слугите си?

Някой път ми казвате, че ви е дотегнало да ме слушате. Хубаво, прави сте. Ако ви е дотегнало, и аз мога да кажа, че и на мен ми е дотегнало. Защо ви е дотегнало? Понеже онова, което съм ви казал, вие сте го турили в торбата, напълнили сте торбата си, и тя е станала много тежка. Тази торба, която ви дадох, трябваше да извадите семената и да ги посеете. Вие събрахте тия семена, и ги продавате. Казвате: „Нашият Учител тъй казал, инак казал.“ Какво е казал Учителят, оставете, но вие какво изваждате от онова, което е казано. Вие сега искате Господ да ви говори. Когато Господ ми говори, аз спирам. Като ми говори Господ, казвам: „Чакай, Господи, не ми говори повече, да го направя.“ Много малко говори Господ, казва ми: „Бъди добър.“ Престане да говори. После ми каже: „Бъди справедлив.“ Престане. „Бъди снизходителен. Прощавай.“ Прощавам. Не очаквам Господ да ми каже два пъти прощавай. Втори път ще ми каже в друга форма, трябва да разбера.

Всяка дума иска приложение. Там, гдето сме приложили нещо, всичко върви много добре. Сега може да питате как говори Господ. Вие как говорите? Ами как мисли Господ? Вие как мислите? Вие говорите тъй, както Господ говори. Вие мислите тъй, както Господ. От Него научихте този говор. Този говор го научихте, както Той никога не е произнасял. Вие

как произнасяхте любовта? Невидимият свят е далече от нас, понеже нашият говор тук, на земята, е като гръмотевица за тях. Някой път с говора си вие произвеждате сътресение. Ангелите се поставят надалече. Един ангел да те слуша, ще бъде на хиляди километри далече от тебе, като говориш като по радиото. Той никога няма да дойде наблизо. После от всинца ни излиза едно ухание, което ангелите не обичат. От тебе излиза едно ухание и носът не е развит, и ангелите стоят далече.

Та казвам, ние още не сме от онези, красивите цветя, да миришат хубаво. Срещаме някой, казва: „Страдам." Казвам: „Ти не си станал още цвете, да издаваш хубаво ухание." Преди вас вашите деди и прадеди са живели и вие сте наследили едно наследство. Някой път се намирате в задънена улица. Хиляди неща има, които трябва да се направят. Ще направите едно малко кътче в себе си, отгдето трябва да започнете. В къщата си, като се гради къщата, направи си едно огнище, дето да се кладе огън, и там да готвиш. В тялото да има едно място, дето любовта да има олтар. Свещен огън трябва да има и на този огън ти само може да готвиш. Като готвиш на човешкия огън едно ядене, то ще бъде човешко ядене, ако го сготвиш на Божествения огън, ще бъде Божественото ядене. Огънят, който произтича от човешката любов, изгаря, гори. Огънят, който произтича от Божията любов, не гори. Не че човешката любов гори, но огънят, който се образува от нея, гори. Резултатите, които излизат от човешката любов, горят. В Божествената любов, огънят, който излиза от Божествената любов, не гори, то е живот.

Та казвам, разрешението за всичките хора е да вземат подкваса. Всякога вземайте подкваса от Божествения огън. Човек всякога сутрин, като стане, трябва да се подкваси с Божествения огън. Някой път ние взимаме подкваска от човешкия огън. Запали се огънят, и всичко по човешки върви. Като вземе Божествения огън, по Божествено върви. Казвам, какъвто огън имаш, така цял ден ще бъде. Влизали ли сте някой път в къща, гдето камината не върви хубаво, кадеж има, когато собата не тегли? Мислиш ли, че ти, който си недоволен от себе си, че хората ще бъдат доволни от тебе? Някой път ние се заразяваме с недоволството на хората. Недоволството се пренася, то е една заразителна болест като проказата, сифилиса. Хората не трябва да са близко един до друг. Ние, съвременните хора, не трябва да се приближаваме. От грешните се предават всичките лоши склонности, които имат. От един грешен човек ти трябва да бъдеш малко надалеч, да се не заразиш от болестите, които има.

Та казвам, аз ви говоря, понеже, като се събираме на събрания, ако сте се запалили с Божествения огън, ще си предавате всичките добри благословения, които идат. Ако сте се запалили по човешки, предавате си

лошите работи, казвате: ние не живеем добре, има спорове. Тогава обществените събрания не ползват. Тогава и сам да живее човек, не ползва. И двама да живеят, не се ползват. По човешки като живеем, не се ползваме. По Бога като живеем, и сами да сме, и по двама, и по трима, и в събрание да сме, е благословение. Колкото повече хора има, толкова по-добре. И нас Христос ни е носил със Себе Си. Казвате: „Ние живеем в Бога.“ Какво значи страданието? Живеем и се движим в Бога, значи Той ни носи, Той ни държи в своята утроба. Някой път ние в утробата Му вдигаме шум. Това не се позволява. И отвън, като излезем, пак сме непослушни.

Казвам, понеже Бог ни е носил, тогава да се въоръжим с любовта и да изпълним волята Божия на земята. Затова казвам, да изпълним волята Божия, понеже само Той ни е носил в утробата Си. Целият свят, в който живеем, е една утроба. Той е дълготърпелив да изпълним Неговата воля. Без това Той е недостъпен. Човек не може да направи нищо, ако не е готов да изпълни волята Божия. Една мисъл имаш да кажеш. Какво ти коства да кажеш една сладка дума? Аз забелязвам, правил съм опити. Някой път не искам да поздравя някого, направил някаква погрешка, не искам да му кажа добър ден. Има желание в мене да мина и да обърна гърба си. Другото, Божественото, казва: „Кажи му добър ден. Какво ти коства да му кажеш добър ден?“ Да му кажа, ще падне достойнството ми. Кажи му добър ден, казва Господ. Че ще падне твоето достойнство, няма нищо, но ако му кажеш добър ден, Божието достойнство няма да падне. Ако не кажеш, няма да урониш Божието достойнство. Нека се урони твоето достойнство, Божието достойнство да не се урони. Добър ден, кажи му нещичко. Не се изисква да му направиш нещо, не се изисква да му помагаш. Казваш: „Не може да каже добър ден.“

Така и тези, които страдат по Божията воля, да предават душите си Нему, като на верен Създател добротворение. Така тези, които страдат по любов, да предават душите си в любещите ръце на Бога. Тъй както е казано: „Така тези, които страдат по Божията воля, да предават душите си Нему, като на верен Създател на добротворството“, е хубаво, но в сегашното понятие е така: тези, които страдат по любов, да предават душите си на тези, които любят. Та казвам, аз бих ви попитал, вие в кои ръце предавате душите си? Вие, като седите, в кои ръце са вашите души? Вие мислите, че душата е свободна, някой път душата е вързана с букаи. Много души има, които са вързани, и дрънкат букаите. Като дойде любовта, трябва тия вериги да паднат и да се освободи душата от всички връзки. Освобождението в света е да освободим душите си. Душите са заробени с миналото на нашите деди и прадеди. Душите са заробени с наследствените мисли, наследствените чувства. Сега дрънкаме, и искаме да се приложи любовта. Не може да се приложи учението без любов. Като дойде онзи ангел в

затвора при Петра, сто и двайсет души християни се молеха за него. Ако те не бяха се молили, ангелът не щеше да дойде. Ангелът дойде и освободи Петра. Казва: „Стани.“ Бутна го. Петър стана и веригите паднаха. Казва: „Излез навън.“ Той тръгна и казва на Петра: „Върви подир мен.“ Дойде до затворената врата, простря ръката си и отвори вратата. Казва: „Да се не връщаш, втори път да не те намирам тук“, на наш език казано: няма да седите в затвора да ви екзекутират.

Та казвам, аз ще ви направя едно добро. Намислил съм да пратя по един ангел във вашите затвори. Някой път, когато дълбоко спите, ще дойде този ангел. Веригите, които сега имате, ще паднат. Каквото ви каже този ангел на любовта, направете го. Стани, облечи си дрехата. Тази дреха Петър още не беше я облякъл. Петър не беше си облякъл още дрехата на любовта. Защо вечерно време се събличате? Защото нямате любов. Човек, който добил любовта, той нито се съблича, нито се облича, той е всякога облечен. Човек, който няма любовта, постоянно се облича и постоянно се съблича. Или казвам, да ме разберете, невидимият свят, Божественият свят е решил да изпрати по един ангел във вашия затвор. Като ви бутне, ако се събудите, добре; ако не, той ще ви бута, бута и ако се събудите, ще станете, веригите ще паднат. Той ще каже: „Облечи се, върви подир мене, иди в Божествения свят и работи.“ Та казвам, сега да бъдете готови всички, като дойде този ангел, да го чуете. Кога ще дойде, не зная, Бог си има Своите разпореждания. Вие казвате, че вярвате. Че вярвате, е друг въпрос. Апостол Петър вярваше в Христа, Негов ученик беше, но се намери в затвора. В затвора се намери апостол Петър, за да види любовта на онези братя, които се молеха и поради силата на любовта им ангелът дойде. Като излезе от затвора, Петър не беше този, който влезе в затвора вътре. Когато Христос казва на Петра: „Тази вечер три пъти ще се отречеш от Мене“, той казва: „Не, Господи, всички може да се отрекат, но не аз.“ Той нямаше любов, а мислеше, че има любов. После се отрече три пъти и като го погледна Христос, казва: „Петре, как е тази работа?“ В този поглед, с който Христос го погледна, паднаха от нозете му оковите, и той излезе навън и плака. Казва: „Колко съм бил слаб, колко нещо съм обещал, и не съм направил.“ Колко пъти обещаваме, и отлагаме? Като излезе вън, петелът кукурига.

Трябва да се върши волята Божия. Ходим и казваме: „Болят ме краката.“ Като те болят краката, ще кажеш: „Трябва да се върши волята Божия.“ Болят те ръцете – трябва да се върши волята Божия. Боли те гръбнакът – трябва да се върши волята Божия. Не знаеш нещо – трябва да се върши волята Божия. Навсякъде трябва да се върши волята Божия. Вършенето на волята Божия ще премахне всички тия недъзи, които ги имаме. Някой път тук-там губиш своето равновесие: внимавай, не вършиш волята Божия.

Будно съзнание трябва. Погледнеш един човек както не трябва, не вършиш волята Божия, не искаш да му кажеш добър ден. Кажи на човека добър ден, на дървото добър ден, на някое животно добър ден. Когато минавам, някои мрави се карат, аз изваждам трошици, хвърлям им. То е добър ден. Или зрънца им хвърля, за да се занимава с нещо. На растенията казвам добър ден. Когато видя, че времето е сухо, ида и ги полея с вода. Навсякъде трябва да дадем нещо, да станем проводници на великата воля Божия, която е създала света. Заслужава да живеем за Бога. Вижте земята, слънцето, цялата вечност. Туй трябва да ни радва сега.

Та вие сте хванали най-мъчния път, върнете се от този път, по който сте вървели. Никой не е успял. Вие сте хванали десетина, дванайсет души хора да работят за вас. Напуснете тази работа. Дотогава, докато хората работят заради вас, трябва да им плащате. Искате без пари да ви работят. Единственият, който може да работи без пари, то сте вие. Аз съм единственият, който искам да работя без пари. Ако аз работя, кой ще ми плаща? Ако аз очаквам да ми плащат, аз не съм свободен. Ако няма кой да ми плаща, и работя, аз съм свободен. Щом в любовта има кой да ти отговаря, то е плащане, ти не си свободен. Ако любиш, и няма кой да те обича, ти мислиш така – какво по-хубаво от това човек сам себе си да обича? Тази идея, сам себе си да обича човек, е непонятна. Ние искаме, като обичаме хората, и те да ни обичат. Там е нашата погрешка. Да обичаме себе си, значи да обичаме Бога. Да обичаме себе си, подразбира се да обичаме Бога в нас, Който ни е дал всичко, да Му служим, то е най-естественото положение. Ако аз не разбирам, че Бог е в мене и искам себе си да обичам, тъй както съм, то е неприложимо. Казвам, обичайте Онзи, Който живее във вас, и бъдете готови да изпълните волята Му. Или бъдете готови да изпълните волята на Този, Който направил целия свят, Който почита всичките хора, и всичко в света става по Неговата воля. Някой път вие ще кажете: „Аз не искам.“ Волята Божия по два начина се изпълнява: единият начин е по закона на любовта, а другият начин е по принуждение. Щом е по принуждение, ние и сега я вършим, тогава имаме човешки живот. Ако вършим волята Божия по закона на любовта, ще имаме Божествен живот, ще влезем в закона на онзи свят, дето ще се освободим от връзките, от всичките връзки на противоречията. Предавайте душите си в ръцете на Онзи, Който ви е обичал.

„Отче наш“

Двадесет и седмо утринно слово
16 май 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1943_05_16 Добър слуга и господар
неделя, 10 ч. сутринта

ДОБЪР СЛУГА И ГОСПОДАР

„Отче наш“
„Иде, иде“
Ще прочета няколко стиха от 18-а глава на Матея.
„Духът Божи“

Мъчно е да се научи човек да свири, който не е свирил. След като свири някой, казват: „Той е музикален човек.“ Той мисли, че е музикален, минава за даровит, но на никакъв инструмент не е свирил. Седи известна идея, че е гениален, но не е свирил. Има гениални светии в света, мисли някой, че е светия. Като го накараш да живее, като дойде да живее между хората, ще го видиш какъв светия е. Чиста е водата в океана, но то е друг въпрос. Аз наричам чиста вода, която никак не се каля.

Вие може ли да хванете светлината? Щом речеш да я хванеш, изчезва – няма я. Не се спира светлината. Не може да я хванеш, понеже е туй, което не се спира. Ако човек би хванал светлината, би го сполетяло най-голямото нещастие. Тя ще го обърне на прах и пепел. То е все таки човек да се изправи пред Земята, да я спре, да каже: „Стой!“ Дойде му в ума някаква идея да спре светлината, да каже: „Стой сега, откъде идеш?“

По някой път религиозните хора искат да спрат Господа – защо е създал света? Господ няма време да се разправя защо е създал света. Безпредметен е този философски въпрос защо Господ създал света. По-важно е: ти имаш една болест – защо страдаш, да се излекуваш, не защо е създаден светът. Защо е създаден светът? – Да страдаш. Не ти върви: защо е създаден светът? – Да не ти върви. Щастлив си: защо е създаден светът? – Да ти върви. Учен си: защо е създаден светът? – За да бъдеш учен. Невежа си: защо е създаден светът? – Да бъдеш невежа. Това са контрасти. Един плод, който трябва да извади сок отвътре. Някой лимон доста дебела кора има. Трябва да я разрежеш, да го изстискаш. Ако го оставиш да засъхне, става корав.

Мнозина искате да бъдете добри хора. Един човек, който не знае да управлява краката си, добър не може да бъде. По никой начин един човек, който не може да управлява ръцете си, справедлив не може да бъде. Един човек, който не може да управлява сърцето си, не може да обича и обичан не може да бъде. Един човек, който не може да управлява мозъка си,

мъдър не може да бъде, нито учен може да бъде.

Та казвам: За да бъдеш добър, ти ще направиш най-малкото движение, да не увредиш света. Що е доброта? – Да бъдеш полезен на всичките хора, без да увредиш нито едного. Що е справедлив човек? – Да уредиш работите на всички хора, без да увредиш на другите, нито на себе си. Не считайте, че е справедлив да пожертвува човек себе си. Според мене то е относителна справедливост. Справедливостта подразбира да отдадем право на себе си и на всичките хора еднакво. Ако се жертвуваш, то е относително нещо, не е справедливост. Или ако жертвувам другите, то са относителни неща. Сега искаме жертва. Светът е пълен все с жертви. Единственото най-голямо нещо, което става, то е жертвоприношение. 35 милиона хора се принасят в жертва, всяка година става жертвоприношение. 10 милиарда дървета се жертвуват всяка година, гълтат ги. Само Лондон изяда един милиард яйца на година. Жертвоприношение искат, жертва. Какво е допринесъл светът със своите жертви? Допринесъл нещо, но тъй, както ние искаме да се жертвуваме, нищо не може да се постигне в света. Ако ние разбираме, че туй, което е направено в света, сечем, без да посаждаме, ще дойдем в трудно положение. Трябва едновременно да се посажда нещо. Или на разбран човешки език трябва да се каже.

Вие питате що е злото в света. Злото е светът на нищото, от което Господ е направил света. Що е злото? То е нищото в света. Що е доброто? То е нещото. Следователно доброто се проявява от нещо. Само че то е прерогатив на Бога. Никой друг не може да го направи. Човек може да направи нещичко, нещо не може да направи, една малка къщичка, колиба, някое малко езерце някъде. Всички вестници ще пишат: голяма къща направил, голяма работа направил. Огледайте Вселената и вижте онова, което Бог е направил! Съвременните астрономи са открили, че от най-далечните вселени, за да дойде светлината до нас, се изискват 500 милиона години, половин милиард [години] е нужен, за да дойде светлината до нас. И там има хора, живеят, много по-напреднали. Казват, че мъглявости има. Никакви мъглявости няма, но тия мъглявости са продукти, с които тия възвишени същества творят. Казват, че с мъглявости образуват света. Това са напреднали същества, които живеят, това е работа, която вършат. Преди 500 светлинни години са ни изпратили на Земята, пратени сме от далечното пространство и още има да пътуваме дълго. Сега това е нещо неразбрано.

Ти направиш нещо, питаш какво е Господ. Един комар да пита какво е човекът. Е, какво нещо е този човек? Дали е по-голям от комаря? Разбира се, няколко милиарда комари едва ли ще направят един човек, едва ли ще съставят тежестта на един човек.

Съвременните хора страдат от превзети идеи. Жената се оплаква, че мъжът ѝ не се отнася добре с нея. Тя е крива – защо не се е родила силна? Мъжът се оплаква, че жена му не се отнася добре с него. Кой е крив? Той защо не се е родил силен? Оплакваш се, че си беден. Защо не се роди богат? Оплакваш се, че си невежа. Защо не се роди учен? Оплакваш се, че не си добър, че си лош. Защо не се роди добър? Всички говорим на един такъв език, учен език. Учени книги доказват все неаргументирани неща.

Ние, съвременните хора, мязаме на учените хора от XIX век – когато станало въпрос да се преплава океанът с кораб с пара, английските учени изчислили, че по никой начин не е възможно да се направи. Толкоз дърва и толкоз вода трябва, не може да се мине. Същия ден, когато казали, че е невъзможно, един луд американец дошъл с кораб с пара и опровергал твърдението.

Ние търсим да бъдем щастливи в света. Да бъдеш щастлив, трябва да имаш пари. Хубаво е да имаш пари, но парите ти обраха. Представете си, че няма държава, да търси разбойниците. Имаш скъпоценни камъни, задигнаха ги разбойниците, къде отидоха? Някой иска да има хубава дреха. Има един анекдот за един английски лорд, който си направил една самурена дреха от най-хубав самур. Среща го апаш, съблича му дрехата, казва: „Ти имаш пари, мене ми трябва да продам дрехата." Оставя го по бели гащи.

В света има една разбойническа банда, която нас ни обира. Няма някой, който да не е обран от тази разбойническа банда. Ами смъртта! Кого не е обрала досега? Останал ли е някой, когото да не е обрала? Ти тамън мислиш за себе си, оправяш се, оправяш се, дойде тази чума или холера, задигне те. Отиде, изядат те, оглождят месцето, останат само костите. Гледаш – главата празна, изяли човека.

Седнали сега да ми казват, че Господ тъй пожелал, пратил го да се учи. Какво е научил човекът? Изяли човека. Какво ще научи, като изядат хляба? Учение разбирам, аз да ям хляба. Други да изядат хляба, пък аз да уча, то е глупава работа. Онези, които са изяли хляба, те са научили, аз не съм научил. Понеже не съм научил, отивам да разправям на хората, че съм изял хляба. Онези, които са изяли хляба, са мазни, казват: „Много хубав, отличен беше хлябът." Аз казвам: „Тъничък си станал, суха Мара." Има религиозни хора, които искат да бъдат богоугодни на Господа. Много добро желание, отлично, не е лошо. Той ще пости ден, два, 3, 10, 15, 20, 30, 40, стане кожа и кости – да бъде обичан от Господа. Представете си, че една мома иска аз да я обичам и заради мене започне да пости и стане кожа и

кости. Аз суха мома не искам. Що ми е суха мома? Най-първо трябва да работи нещо. Само да мисли, че ме обича и аз да мисля, че ме обича и само да пости и да се мъчи. Чудна работа, когато се мъчат за Любов. Казва, изгоряла го тази Любов. И то не е лошо.

Трябва да се избавим от едно. Туй, което сега се поддържа, някога е било много полезно. Всички тия наши вярвания, които имаме, всички тия понятия някога са били на място. Ти вярваш, че Господ е силен. Ти вярваш, че Господ е всемъдър, че Бог е Любов, а при това Той е всемъдър, ти си глупав. Той е силен, ти си безсилен. Той е всеблаг, ти си лош. Всичкото у тебе е обратно. Казваш: „Господ ще ме прости." Как „ще ме прости"? Представете си, че съм ученик, нямам цигулка да се уча. Взема на учителя цигулката, разрежа струните на цигулката. Питам: ако вие сте учител със сегашните разбирания, как ще постъпите? Ще ми дадете пътя.

Един българин отива в Америка. Поканил го един доста знаменит проповедник, виден, който имал красива дъщеря. Американците са свободни, обичат да се целуват, не правят въпрос, както в България. Той тамън целувал дъщеря му, проповедникът му показал вратата. Казва: „Навън! Ти целуваш дъщеря ми – нямам нищо против, трябваше да ме питаш. Чувството ти не е лошо, но ти нарушаваш един от етикетите. Трябваше да ме питаш. Ти още не знаеш как да целуваш. Аз щях да ти кажа как да я целунеш – тъй, както аз я целувам." Какво е направил българинът? – „Извинявай, съгреших." Казва: „Ела подир три месеца."

Хората искат да се целуват. Ти като ще целуваш, ще идеш да питаш Господа. Сега ние мислим, че сме господари на света да вършим каквото искаме. Всичко може да вършиш. За да вършиш всичко, трябва да си силен, да създадеш света от нищо. Бог създаде света от нищо. Злото живее в нищото. Когато дойде някой при мене и каже, че страда, че боледува (не съм казал това, на вас го казвам, да не го казвате на другите, ще ви моля да не го казвате на другите), ти казваш, че страдаш – ако не страдаш, ти като идеш при Господа, блажен не може да бъдеш. Като излезеш от Господа, отидеш да работиш за Бога. Ако не работиш, ще бъдеш виновен, като идеш при Бога, ще страдаш, понеже ще виждаш това, което не си направил. Господ дойде, потърси Адама, искаше да го намери. Цял ден Господ го търси, той се скрил. Господ го търси, най-после Адам не излезе на викането и отиде Господ, хвана го за ухото. Казва: „Ти нали чуваш, защо не дойдеш?" Той казва: „Господи, онова хубавото същество, което Ти създаде – жената в света, ми създаде такава една беля, че оголях от него. Освен че тя оголя, но и мене накара да оголея." Той не му каза нищо. – „Понеже ти послуша гласа на тази, която Аз създадох. Трябваше да дойдеш Мене да питаш. Аз ти дадох заповед да не ядеш от дървото.

Трябваше да дойдеш Мене да питаш. Ти понеже послуша нея, Аз ще ти дам един урок какво трябва да направиш.“

Вие сте готови да четете този философ, онзи философ. Това казал онзи, онова казал. Те са хубави работи. Преди всичко човек трябва да слуша в него своя ум, своето сърце, онова разумното да слуша вътре, тогава всичките мисли и желания отвън ще станат ясни. Мислиш, ако слушаш хората, ще прокопсаш?

После, ние един други само се унижаваме. Сравнение за знанието има, ако ние, хората, се сравняваме. Но ако е за учение по отношение Първата Причина, всички ние сме невежи.

Каква е разликата между един беден човек и [един] богат човек? Голямото богатство може ли да направи човека добър? Голямото богатство е условие да прояви човек своята доброта. Богатството е дадено да се види дали е добър, има ли щедрост. Защо е дадена сиромашията? Сиромахът е натоварен човек. Богатият човек, ако мисли, че е богат, той нито художник може да стане, нито музикант може да стане, никакво изкуство не може да научи. Той само мисли, че знае всичко. Господ, когато иска да свириш хубаво, Той няма да те натовари със злато. Ако те натовари, твоят ум ще бъде опорочен. Да ти даде злато да проповядваш словото Божие – хич няма да проповядваш. Казват: „За да проповядва проповедникът, трябва да му се плати хубаво.“ Точно обратното става.

Да ви приведа един пример. В Германия един от германските крале посетил един знаменит германски проповедник. Мисля, че е било в Берлин. Останал кралят много доволен от проповедта. Казал на първия министър: „Вижда ми се беден този човек, да му се увеличи заплатата.“ Министърът веднага, каквото казал кралят, го направил. Обаче след 4–5 години проповедникът започнал да се не чува. Викал министъра кралят и казва: „Да не е болен? Не се чува гласът, да проповядва проповедникът.“ Казва: „Ваше Величество, петелът когато затлъстее, не пее.“

Някой път много знание може да те спъне. Казвате: знание. Знание – само когато е необходимо в даден момент. Според Божествената философия, в даден момент онова знание, което може мен да ми помогне да извърша работата, то е знание. Онова знание, което не може да ме ползува, то е товар. Нас не ни трябва знание. Знание, което в даден момент е извън времето и пространството, което от нищото може да направи нещо, то е знание в света.

Та казвам: Съвременният свят трябва да се устрои върху Добродетелта,

бъдещият свят трябва да се устрои върху Справедливостта. Левият крак трябва да бъде добър, десният крак трябва да бъде справедлив. Дясната ръка трябва да бъде умна, лявата ръка трябва да бъде любеща. Върху 5 добродетели. Главата да върви по пътя на Божествената Истина. То е човекът, който с левия крак се движи в Добродетелта, с десния – в Справедливостта, дясната му ръка от Божията Мъдрост и лявата от Божията Любов, а главата – от Божията Истина. Туй е, което умните хора може да направят в света. Левият крак, който не е направен от Добро, десният крак, който не е направен от Справедливост, лявата ръка, която не е направена от Любов, дясната ръка, която не е направена от Мъдрост, и главата, която не е направена от Истина, нищо не става. Всички, които са умрели и главите [им] са празни, показват, че са нямали Добродетел. Писанието казва: „Всеки, който няма Добродетел, ще види изтление." Краката, ръцете, всичко туй ще се вземе. Казва: „Няма да оставиш подобния си да види изтление."

Когато аз говоря за Любовта, подразбирам пред Бога като се явиш, левият крак трябва да бъде добър, десният – справедлив, дясната ръка да бъде мъдра, лявата – любеща, умът да ходи по пътя на Истината и сърцето – готово за работа.

Сега искаме да идем при Бога. Че как ще идем? Че как ще се явим, с какви дарове? Когато дойде един, който иска да даде концерт, искат от него, искат да знаят къде е свършил. Искат човек, който хубаво знае да свири. От него искаме свирня, от художника ние искаме хубави картини. От майката какво искаме? Някога криеш. Защо ти е да криеш? Да е родила някой гений, светия, който смъртта да не може да го уморява. За бъдеще трябва да има майки, които да раждат безсмъртни деца. Що ще ставаш майка, да умира детето ти? Още като заченеш, ще кажеш: „В света има само един Бог, Той е Бог на Любовта. В света има само един Бог, Който създаде света и направи човека, левият крак доброто да носи, десният крак справедливостта да носи, дясната ръка Мъдростта да носи, лявата ръка Любовта да носи и на главата Истината да носи, а сърцето да служи на Бога." Така трябва да говори майката на детето. Като излезе това дете, да каже: „Благодаря на мама, че ме научи на това знание." Какво иска сега майката? Да си роди едно детенце. Казва: „Господ да го поживи." Той като го праща, го поживява. Трябва ли да дойде едно дете във вашия дом, както идва едно говедо? Турят му юлар и го пращат на нивата да се учи. Днес 8 часа да тегли, отподире му върви с остена. Върне се, дадат му слама, пак да се учи.

Съвременният наш живот не е живот. Идеш на театър – не ти се харесва. Защо не ти се харесва? Идеш на концерт – не ти се харесва. Ядеш – не ти се

харесва, облечеш се – не харесваш. Този крив, онзи крив, навсякъде всичко критикуваш, станали всички лоши. Мязаме на онази драма на Молиера, дето представя един скъперник, който се оплаква, че го обрали. Пита го съдията: „Кой те обра?“ – „Целият свят.“ – „Кои са, които те обраха?“ – „Целият свят.“ Как ще съди съдията целия свят? Целият свят може ли да обере този скъперник? То е едно наше самозаблуждение.

В Америка някой проповедник, на който се разстроил черният дроб, станал хипохондрик. Станал хипохондрик, обичал да похапва, както не е позволено на проповедник. Ял позволени и непозволени храни. Като се разболял, започнал да проповядва на слушателите си за второто пришествие, казвал, че Господ ще ги прати в пъкъла. „Нито един в църквата не е праведен, вие всички в пъкъла ще идете, както вървите.“ Изпоплашил ги. Той мислел, че е най-добрият проповедник. Започнали тия богомолци да се молят за проповедника. Пращат го в една клиника. Един опитен лекар взел и три пъти премил стомаха му, да се освободи от тия киселини. Седял три месеца, оздравял, подобрял черният дроб и проповядвал за идването на Царството Божие на Земята. Клиника [трябва] на хората, трябва да се пречисти стомахът им по три пъти, да дойде Царството Божие.

Аз съм срещал вярващи сестри. Някоя сестра казва: „Остарях, Учителю. Да бях млада, с тия разбирания зная как да работя.“ Аз зная: и да дойде млада, няма да проповядва, ще работи пак за себе си. Със знанието, което има, ще върти главите на момците – този момък, онзи момък. Сега не може да върти главите, защото не е станала тъй умна. Че кой момък обича да му четат всеки ден по три пъти молитва? Жената има патрахил, като го тури на главата, започва да чете. Сутрин тури патрахила, чете, на обед дойде, пак тури патрахила, вечер пак чете. Да е веднъж и два пъти – но всеки ден по три пъти чете. Не се издържа това.

Аз харесвам примера на онези синове на Ноя, който, като излязъл от кораба, цяла година не пил. Намерил лоза, направил винце, турил го в кратуна, завряло, станало да реже. Като пил Ной, напил се, разгърдил се, оголил се. Единият син вижда баща си, започва да се смее, казва: „Старият се напил.“ Отива и разказва на брата си. Брат му взел дреха и покрива голото тяло.

Съвременните хора сме готови да разкрием всичката голота навсякъде. Ние сме се увлекли. Не е лошо човек да пие вино. Аз проповядвам онова вино, което дава светлина на ума, проповядвам онова вино, което дава топлина, добри чувства, което дава сила. Но онова вино, което отнема светлината, което отнема топлината, което отнема силата, дръжте

настрана. Ония пари, които дават светлина, дръжте ги. Пари, които дават топлина, дръжте ги. Всяко нещо, което носи светлина, топлина и сила, дръжте го, не го носете настрана. Една диагноза: вземете дреха, облечете се хубаво. Дойде ли светлина, дръжте. Ако не дойде светлина, колкото и да са хубави тия дрехи, съблечете ги, облечете дрехи, които носят светлина, които носят топлина, добри чувства и които носят сила. Ти растеш и се радваш на живота.

Питате какво е проповядвал Христос. Това ще проповядва Христос, ако дойде на Земята. Може да ви кажа, че аз по радиото Го слушам и казвам какво мислят в невидимия свят. Нали ме слушате сега? Туй е, което говорят в невидимия свят. По радиото нали чувате какво ви казват? Туй е, което говорят. Те сега разправят как да оправят света. Това е начинът. По радиото го чувам, не съм го измислил аз. Каквото слушам, го предавам. Вие ще слушате. Право ли е, криво ли е, туй, което слушам, го предавам. Право ли е, криво ли е, не го зная. Идете проверете. Чудни сте. Ами туй, което сега имате, право ли е? Ще кажете: „Право е.“

Нечистият като дойде, казва: „Чиста ли е тази дреха?“ Той е десет пъти по-нечист от дрехата. Той няма понятие за чистота. Чистотата носи здраве. Ако имаш дреха, която не носи здраве, хвърли я, изгори я, нищо повече. Чистата дреха като облечеш, здрав ставаш. Не я хвърляй, тя не иска много да се пере, потопи я във водата. Добрите хора много кир нямат. Едисон, този американски изобретател, понеже е работил, оцапвал си дрехите с разни химикали. Имал една площ, в която пущал ток от 50–60 000 волта и туй електричество като минава по дрехите, те се изчистват. Чистил ги с електричество.

Казвам: Като пуснете тази Божествена енергия, всичките нечистотии в нашия ум да се изхвърлят навън, навън от сърцето, от човешкия ум. Навсякъде да стане здрав човек. Не ви казвам да изхвърлите радиото, радиото е с високо напрежение. Турете късите вълни. Вие сега оперирате с дългите вълни. Радиото ви не е лошо, но вие не сте оперирали още с късите вълни. Имаш 5 добродетели, 5 сетива. Вие не сте оперирали с петте ключа: с ключа на Доброто, с ключа на Справедливостта, с ключа на Божественото Знание, с ключа на Божествената Любов, на Божествената Истина. Те са пътища за постижение на необходимите неща, от които ние се нуждаем. Без Доброто ти нямаш такъв материал, с който да преработиш тялото си.

Та казвам: По 5 пътища идат материалите, от които трябва да се създаде бъдещият човек. Материалът по пътя на Доброто трябва да дойде, по пътя на Справедливостта, по пътя на Божествената Мъдрост, по пътя на

Божествената Любов и Истина. Те са пътищата, по които трябва да дойдат ония материали, с които трябва да се съгради тялото. Онзи цигулар, който свири, – къде е вземал струните си? Те не се раждат. Струните са от червата, от ципицата. Ако има от човешки черва, най-хубаво ще свири. Най-хубавите струни стават от човешки черва. Не е лошо като умре човек, да му извадят червата, да свирят. Те го оставят да изгние, не дават да се образуват поне струни за цигулката. Не от всичките хора излизат хубави струни.

Трябва да остане нещо от нас, което да не погива. Аз бих желал моите черва да свирят на цигулката, отколкото да бъдат погребани в гроба. Аз бих желал моите мисли да бъдат в книгите, да ги четат хората, отколкото да бъдат заровени в земята. Всички вие трябва да живеете. Човек за да живее в умовете на хората, трябва да го разберат. Защо не го искат? Защото [не] искат да го разберат. Всеки, който е построен на Доброто, на Справедливостта, на Божествената Мъдрост, на Божествената Любов и Истина, може да му дам първото място в сърцето. Но онзи, който не е построен, казвам: Вън!

Какво е туй понятие за Любовта? Такава Любов, както днешната, е срамота. То е една лъжа. Една година обича мъжа си, после казва, че не го обича. Преди два–три дни дойдоха двама млади. Тя преди две години умираше заради него, сега не го обича. Казвам: Ти никога не си го обичала. Аз имам повече доверие в него, отколкото в тебе. Да си вървиш. Че какво е туй лъжене, кикиране-микиране. Нали знаете какво е кикиране-микиране? От кикиране излизало кирия. Тя е астрална дума, дума на сърцето. Кикиране-микиране, то е в астралния свят. Когато човек иска да покрие някои работи, прави кикиране-микиране.

Ние трябва да бъдем честни. В какво седи нечестността? Има неща в нашия характер, които са унаследени. Трябва да [го] пречистим. На някой бакалин къде е погрешката? Той смесил първо и трето качество, смесил ги в едно, че ги продава за първо качество. Тогава какво правя? Вземам ориза и чета колко зърна има от третото качество, колко – от първо и колко – от второ. От първо качество зърната са едри, цели, много хубави, красиви са. От второ качество зърната малко са наядени тук-там. А от трето качество са наполовина. Че защо смесил трите качества? То е външна форма, трето, второ и първо качество. Само че ако искаме да направим пилаф, от второ не става и от трето не става – от първо става. Турците знаете как го правят? Да ви кажа как става по турски. Ще заколиш една пуйка, тя е мазна, ще я обвариш в един голям котел с мазнината, ще туриш ориза. Като го извадиш, той е пилаф. Ако някой обича да яде такъв пилаф, може да направи. Не зная колко трябва да плати за една пуйка. Ако една пуйка

донесе светлина, яжте я. Ако донесе топлина, яжте я. Пуйки, които дават светлина, топлина и сила на хората, аз се радвам. Онези, които помрачават умовете, казвам: Навън! Всичките пуйки, които дават светлина, топлина – вътре. Всяка хубава мисъл, която дава радост, носи веселие, да, на място е. Всяко хубаво чувство, което носи радост и веселие – да. То е здравословно. Няма по-хубаво нещо в света. Всеки, който носи това, поздрави го, отнеси се с него като с приятел.

Кой е най-голям в Царството Боже? Онзи човек, който туря тия петте добродетели и живее с тях, раздава доброто, което излиза от тях, живее по закона на Любовта, той е най-голям в Царството Божие. Казвате: смирение. На един човек да не му бъде досадно да бъде господар и слуга. Като е господар, да се радва, като е слуга, по същия начин да се радва. Ти, казва, искаш да бъдеш господар. Слуга искаш ли да бъдеш? Кое предпочиташ? Ние едновременно сме най-добрият господар и най-добрият слуга. По-добър слуга и по-добър господар от мене няма заради мене. Казвам и на тебе: По-добър слуга от тебе няма и по-добър господар от тебе няма заради тебе. Като дойде слугата отвън, ти трябва да бъдеш по-добър.

Туй е новото учение. Така казват отгоре по радиото.

Сега ще ви чета „Добрата дреха“ от „Светът на Великите души“. (виж бел. на стр.15 и стр. 357 на настоящия том.)

Ние живеем в един свят много добър. Този свят е много добър, само че ние още не сме го разбрали.

Тайна молитва

30-а беседа, държана от Учителя
на 16.V.1943 г., неделя, 10 ч. сутринта,
София, Изгрев.

1943_05_19 Възпитателен метод
сряда 5 ч. с.

ВЪЗПИТАТЕЛЕН МЕТОД

Отче наш
Бог е Любов

Да попитам един въпрос. Кое е най-важното в живота според вас? Кое считате за най-важно, за най-съществено? Като станете сутрин, кое е най-същественото или вечер като си лягате, кое е най-същественото? Като идете в училище, кое е най-същественото? Като идете в църква, кое е най-същественото? Или като излезете в Природата, кое е най-същественото? Или като започнете да изучавате музиката, кое е най-същественото? Много обикновени въпроси – да се даде един разумен отговор. На живота му трябва една нова основа. Новите методи и старите методи са добри. Добра е основата, която се полага на една къща, но само основа не може да се тури, трябва да има стени, но не само стени, трябва един покрив отгоре, не само покрив – трябва прозорци, трябва да се уреди отвътре, после трябва да влезе един човек, да живее. Всички живеете на Земята, може би, защо сте дошли, не сте си дали отговор. Точно не знаете защо сте дошли, но то е второстепенно. Защо сте дошли, коя е целта на живота? Трябва да се знае посоката на движението. Но понеже сте дошли на Земята и сте спрели, щом се спре човек в целта си, какво е тази цел? Да кажем, някой иска да следва музика. Целта е музиката. Щом влезе вече в музикалното училище, цел ли има да гони? Коя е целта на музикалното училище? Ако свири, свири нещо, ако пее, пее нещо. Ако изучава философия на музиката, изучава я. Най-първо трябва да знае какви възможности има, на какво е построен. Някой от вас е построен на басова основа. Някой е построен върху сопранова основа, някой върху тенорова, някой върху алтова. Под думата бас разбирам баща, под думата сопран разбирам майка, под думата тенор разбирам брата, а под алт – сестрата. Има един контраст в Природата. Хиляди години Природата е създавала майката, бащата още го няма, тук-там се явява. Майката изпъква. В семейството, когато се възпитава, братът е по-възпитан, понеже Природата е възпитала братът. Сестрата тепърва има да се възпитава. Във всичките хора липсва им туй сестринско чувство. Мекотата на сестрата липсва в съвременните хора. Всички са братя. Братята имат юмручно право. Сега всички мислите, че знаете. Радвам се, че знаете, но животът ви е основан повече на хипотези и на теории, много малко факти имате. В даден случай не знаете как да постъпите. Сега аз като говоря, този глас слиза. В сопрана няма мекота, има яснота, но мекота няма. В баса мекота има, а няма яснота. И на

сопрана липсва нещо, и на баса липсва нещо. На сопрана липсва мекота, на баса липсва яснота. Следователно трябва да съединим сопрана и баса в едно. Сопранът предава яснота на баса, а басът предава мекота на сопрана. В Природата аз считам скръбта сопран. Ти когато скърбиш, ти си близо при Бога и Бог е близо до тебе. Когато си радостен, си вън и Бог е далече. Вие считате, че когато сте радостни, сте близо. Отиваш с празни ръце при Бога, скърбиш, че нямаш нищо, като ти даде нещо, излизаш, започваш да твориш, далече си, отвън. Твориш, радваш се на туй, което ти е дал. Сега вие всички сте далече от Бога. Ако скърбите, вашата сестра не е на място, понеже вие взехте Божиите благословения и трябва да творите нещо, да направите нещо. Сега седите и казвате: "Като се върнем при Бога, какво ли ще ни даде?" Питам: като се върнете при Бога, какво ще занесете? Някой иска да изучава музика, като иде при професора какво иска при пеенето? Глас иска. Като изучава някой инструмент, цигулка, пиано, китара или арфа или какъв и да е инструмент, иска да владее инструмента, да е даровит, защото не всички хора са еднакво даровити. Някои са даровити. Казва някой, че свири на много инструменти. Може да свири на един инструмент "Цвете мило", но да свири хубаво, е въпрос. Да владееш един инструмент, трябва да вложиш душата си в него и трябва да разбираш законите.

Например басът започва с "фа". Има 36 трептения в секунда. Както електричеството произвежда във въздушното пространство трептения, в етерното пространство басът произвежда повече трептения. Тия въздушни трептения ги наричаме пеене. Когато са дисхармонични, казваме, че няма в тях пеене. На съвременните хора, когато изучават музиката, им липсва хармонията – басът иска да заповядва, сопранът иска да заповядва, тенорът и той иска да заповядва. Най-малко алтът заповядва. Какво значи да заповядва? Англичанинът казва: "Help yourself" – помогни си сам. Турчинът казва: "Buyurun". Българинът казва: "Заповядай". Що е заповед? Какво значи закон? Кон на един стар език значи същество, което мисли. Закон значи на този, който мисли. Ти не можеш да имаш закон, ако не мислиш. Имаме кон, качи се на коня, значи имаме едно същество, което носи името, което мисли. Ще мислиш, както конят, конят е книга написана. Той не знае, че той мисли. Този кон е като съвременните музикални плочи – като я туриш, свири много хубаво. Виртуоз е, а тя не знае да свири. Върти се наоколо, една игла има, която скача от дупчица на дупчица и образува мелодията.

86 трептения има и свършва на 341 трептения, то е обикновен строй в Природата. Неговата възможност е между 86 и 341 трептения в секундата. Да кажем ти искаш да говориш, баща ти трябва да бъде музикален. Онези хора, които говорят, искат да имат влияние. Никога не може да имате

влияние, ако не сте музикален. С една дума може да развалиш работата. Ако някой каже грубо: “Моля, услужете ми”, така не се говори. Това е един вид заповед. Музикално как трябва да кажеш? Трябва да вложиш две качества на сопрана и на баса – яснота и мекота. Който е най-виртуоз, най-музикален от вас, нека ми каже: “Моля”. Кой тук минава за най-музикален? Вие се безпокоите като Адама: “Какво ли значи?” Ако минавате покрай една кобра, тя си вдигнала главата, вас ви треперят гащите, какво ще ѝ кажете на тази кобра? – “Моля, моля, моля” (страхливо и умоляващо). Ако се намери някой заек, какво ще му кажете? – “Ху”. На грубите езици са ви научили страхливите същества като зайците, жабите. Като уплашиш жабата, приятно ти е да скача във водата. Анекдот има, дето заекът като се уплашил едно време в живота и оттам насетне като му израснали ушите, той отишъл да се дави в езерото. Всички жаби се хвърлили в езерото. Той казва: “И от мене има още по-страхливи. Аз съм герой”.

Страхът е едно състояние, неорганизирано състояние. То е животинско състояние. От него произтичат материалите за създаване на съзнателния живот. Скръбта, това са материали неорганизирани. Скръбта, след като се организира, образува радост. Имате нотите “до”, “ми”, “ре”. Какво означават? Ако “до” в дадения случай представя едно семе, което е посято в земята, “ми” показва, че туй семе има нужда от влага, а “ре” показва, че има нужда от растеж. По закона на хармонията при дадените условия в сол ключ “до” показва посятото семе в земята. Ако вие може туй “ми” да го изпеете по законите, които съществуват, по законите влагата ще дойде. Или във вас се събуди желание да вземете кана и да полеете туй семенце, което е посято. След туй с “ре” ще събудите желание на самото растение, да расте.

Аз говоря за онзи съзнателния органически живот. Вие не може да се развиете без музика. Вие не можете да повлияете на вашата воля, да я организирате, не можете да повлияете на вашето сърдце и на вашия ум без музика. То е абсолютно невъзможно. Имате един неорганизиран свят – светът на ума на смущенията, свят на сърдцето на смущение и свят на волята, на противоречия в съзнанието ви. Религията в света, която съществува, е наука за развиване на човешкото съзнание. Съзнанието е дреха, в която душата е облечена. Съзнанието трябва да се развива. Душата трябва да има хубава дреха, от която се създава тялото. Музиката е метод, чрез който се внасят ония елементи, които са необходими за човешката воля, за човешкото сърдце, за човешкия ум. Тя е среда, през която трябва да минат тия сили.

Да кажем, вие сте малокръвни – червеният цвят ви липсва, липсва ви онази

материя, която носи активност, будност на човешкия ум. Как ще го добиете? Има известни тонове, с които се привлича червеният цвят. Червеният цвят носи в себе си тази материя, която е необходима за тялото. Червеният цвят строи, портокаленият цвят е градеж, в зеления цвят имате вече "фа". Терцата представя ъгъл, ъгълът – това е терца. Квадратът е затворен кръг на събрана енергия, тази енергия вие може да я турите на работа. Ако не вземете тонът "сол", "сол" е вратата или прозорецът, или пътят, по който тази енергия излиза навън. В Природата това е цвете, което е цъфнало. Всичката събрана енергия е цветът. В музиката имаме квинта. Секста е зеленият плод, който зрее. Сега на вас туй е чудно. Когато дадете на някое дете цигулка, то не знае как да си тури пръстите и взема невярно. Или в пианото не сте запознати с клавиатурата. Някой ще свири само с единия си пръст. Да свириш с десетте пръста, трябва да разбираш много добре кои ноти трябва да вземеш.

Та казвам: хубавото пеене е само онова, не само което засяга ума, хубавото пеене засяга и сърдцето, хубавото пеене засяга и душата, хубавото пеене засяга и човешкия дух. Хубавото пеене е онова, което работи за човешкия ум, което работи за човешкото сърдце, което работи за човешката душа и за човешкия дух. Какво нещо е хубост в света? Всеки може да бъде красив, ако може да внесе една хубава мисъл, една музикална мисъл в ума си, ако може да внесе музикални чувства в сърдцето си, ако може да внесе една музикална мекота в душата си, ако може да внесе една музикална сила в духа си.

Та казвам: това е теория. Теорията всякога подразбира да имате опит. Опит не може да имаш, докато нямаш потик за нещо. Единственият потик може да бъде законът на Любовта, то е отражение на Любовта. Може да бъде потик и самата Любов. От Божествения свят има три подтици. Любовта е Божествен потик, Божествената Мъдрост е Божествен потик и Божествената Истина е Божествен потик. Какво потиква Любовта? Любовта потиква душата. Душата потиква сърдцето. Любовта потиква духа, душата [духът] потиква ума. Вие искате да направите сега един потик на вашия ум, за да потикне вашия дух. Обръщате целия процес и сами си създавате една мъчнотия. Любовта трябва да потикне вашия дух, то е Божествен импулс. Да му даде един малък потик, не се изисква някакво голямо усилие. Сега как ще познаете, че Любовта е потикнала вашия дух? Или как ще познаете, че Любовта е потикнала вашата душа, вашия ум, вашето сърдце? Каква диагноза има? Казват: "Имам опитност". Каква е научната опитност? Когато музиката засегне сърдцето, краката са здрави. Когато музиката засегне ума, ръцете са здрави. Когато музиката засегне душата, сърдцето е здраво. Когато музиката засегне човешкия дух, волята е здрава. Така седи редът на нещата. Всеки, който иска да създаде някаква

теория, хиляди теории има – не може да създадете нови неща в Природата, защото само с един опит не се създава една теория. Природата е правила милиони опити и тогава е създала фактите. От тези факти – казва – може да създаде вашите теории. Казвате: “Опитах веднъж само”. Искате върху тази еднодневна опитност да създадете теория за живота.

Съвременните хора казват, че човек трябва да се моли. Молитвата подразбира силен дух, благородна душа, чисто сърдце, светъл ум. Който няма тия качества, не може да се моли. Че как ще се молиш, силен трябва да бъдеш. Благородство трябва да имаш в душата, сила в ума. Благородство в душата, чистота в сърдцето, светлина в ума и сила в духа. Забележете хубаво това. Хората са стояли на фалшива почва. Христос понеже не иска да изяснява работите, казва: “Ще уподобя на какво седи разумният човек. Разумен е онзи, който направил къщата си върху канара, а неразумният върху пясък”. Разумният е създал върху тази канара Доброто и следователно, като дошъл изпитът в живота, устоява. Онзи, който създал къщата си върху туй Добро, което Бог е турил в света, е устоял. Много пъти вас ви сполетява някое нещастие и казвате: “Съдбата ме гони”. Защо те гони? Да опита добър ли си. Защо те гони съдбата? Да опита сърдцето ти чисто ли е. Защо те гони съдбата? Да опита душата ти благородна ли е. Защо те гони съдбата? Да опита духът ти силен ли е. Аз харесвам тия борци. Борецът, като дойде, казва: “Да опитам силен ли си. Да опитам знаеш ли как да се бориш, дали мушкаш или имаш благородни начини да се бориш”. По някой път харесвам американците в едно нещо. Американците щом се обидят, казват: “Господине, говорили ли сте нещо заради мене зад гърба ми. Трябваше да ми кажеш на мен. Вземаш ли си думите назад?” – “Не ги вземам”. Започват да се боксират и погледнеш шапката паднала, единият паднал на земята, мачкат се, стават и след това си подават ръка. Онзи казва: “Признавам сега. Признавам погрешката си”. Когато онзи, когото го обидил, че го набие, казва: “Извинявам се”. Казва: “Не знаех да се бия. Не навреме исках да опитам. Признавам, че не съм дошъл навреме”. Слабият е дошъл да намери правото. Освен че са говорили зле заради него, но сега го набият хубаво. След като те обидят, помисли силен ли си, да се биеш. Ако не си силен, по-добре е да седиш мирен. Ако вие сте слаби, два пъти искате правото. Слабият човек в света няма право. В деня, в който си слаб, нямаш право. Щом станеш силен, имаш право. Човек, на когото стомахът е слаб, не може да мели – ще го лишиш да яде, вземи благото му. Здравият вече има право да яде. Ако ти не му дадеш да яде, то е престъпление. Следователно правото е за силните хора, безправието – за слабите хора. Сега аз разглеждам въпроса от гледището на Природата. Аз считам, че в Природата няма погрешки. Ако в Природата има погрешки, то не са на нея, те са същества, които са злоупотребили с името на Природата. Някой път съществува злоупотреба

в името на Природата, че Господ казал така. На някое същество Господ му е пришепнал и то не разбрало Волята Божия – една мисъл, която минала през 4-5 ума. Казвате: “Казал е Господ”. Казал е Господ нещо, но кога хората казват? Нали знаете, малките деца често вземат картини, тургат ги на прозореца и рисуват. Какви са тия картини? Друг вземе от тия картини и копира, той изопачи повече. Дойде и представя на художника една гениална картина. Често ние подражаваме на някои Божествени идеи, идеи като – тия малките деца. Казвате: “Моли се той”. Ако ти в своята молитва не почувствуваш сила на духа, ако ти в своята молитва не почувствуваш благородство на душата, ако ти в своята молитва не почувствуваш чистота в своето сърдце и светлина на ума, това не е молитва. Да идеш при Господа и да кажеш: “Господи, аз съм едно слабо същество” – ти не говориш Истината. Ти си слабо същество, понеже не се подчиняваш на Любовта. Ти си слабо същество, понеже не се подчиняваш на законите на Мъдростта. Ти си слабо същество, защото не се подчиняваш на законите на Истината. Затова си слаб. Казвате: “Аз съм слаб човек”. Где е причината? Три причини има. Или че не служиш на Любовта, или че не служиш на Мъдростта, или не служиш на Истината. Всеки, който не ги слуша, той е най-слабият човек. Всички ония хора в света, които и да са, може и ангели, и божества да са, които не се подчиняват на тия три велики Добродетели, всякога фалират. Всякога онези, които са фалирали, след като се покаят, обърнат се. Що е покаянието? Покаянието е да слушаш Любовта. Покаянието аз разбирам да слушам Любовта какво ми говори. Да слушам Мъдростта, знанието, което ми дава. Под покаяние разбирам Истината, свободата, която ми дава. То е покаяние. Покаяние, в което няма свобода; покаяние, в което няма знание; покаяние, в което няма мекота – не е покаяние. Ако след като се покаеш, съжаляваш за покаянието, не зная какво покаяние е. ПОКАЯНИЕ. П-то в даден случай означава един плод, който едва е завързал. О-то означава условията, при които този плод расте, К-то означава духовните сили, които отгоре слизат. А-то е натоварено. После, този плод, покаянието трябва да издържа на всичките мъчнотии. Ти, като се покаеш, знаеш колко мъчнотии ще срещне. Ще минеш няколко моста, като се покаеш. При Н-то ти трябва да означаваш успоредните линии. Нали при диезът имате две успоредни линии. Що е диезът? Разрешението на един въпрос, на една мъчнотия. С мажорната гама се разрешават преходни, активни състояния, минаваш от един свят на друг, от едно положение в друго положение. Сега много слабо са развити мажорните гами, защото нямат мекота. Повече сили ако се даде на една мажорна гама, мекотата усилва човешкия дух. В миньорните гами то е човешкият дух, който слиза да вземе материал. От миньорните гами се взема материал за строеж, а мажорните гами строят. Тия хроматическите гами се сменят. Значи слизаме, материал вземаме. След това пак се качваме. Слизам, качвам се. Като се строи едно здание, онези работници,

които носят материала, те са мажорните гами. Онези, които слизат с празни кофи, са миньорните. Слизат и напълват кофите. Когато един човек пее, той строи нещо. Ако вие пеете, с пеенето ще пеете с мажорните и с миньорните гами, ще слизаш и ще се качваш. Трябва да има знаци на повишение. Вземаш "до", качваш се в "ми", слизаш в "ре", качваш се във "фа", "сол" или "си" или пък минаваш във втора октава или трета октава. Сега онези от вас, които са музикални, разбират тия знаци. Онези, които не са музикални, трябва да учат. Духът ви трябва да пее, душата ви трябва да пее, умът ви трябва да пее, сърдцето ви трябва да пее. Казвате: "Той е певец". За мен певец е този, когато човешкият дух пее, когато човешката душа пее, човешкият ум и човешкото сърдце пее. То е кварта. Духът, това е басът, душата е сопранът, умът е тенорът, а сърдцето е алтът.

Казвам: ако в един дом бащата пее баса, ако майката пее сопран, ако синът пее тенор и дъщерята алт, това е семейство. Аз съм срещал само едно семейство, което беше щастливо. Бащата свири баса, синът свири чело, а дъщерята – алтова цигулка. Всички свирят, няма спор. Бащата свири баса, майката свири, няма караници. Когато спре, се явява някакъв спор. Казват: "Ще свирим" и музикално разрешават въпроса. За да разрешите един спорен въпрос, трябва най-малко двама души да пеят или да свирят. Единият да е бас, другият – сопран. Някой път и трио може да е. Пак се разрешава, но най-хубаво разрешение става в квадрата. После не мислете, че квартетът е последен. Квинтовото пеене е още по-хубаво, секстата е още по-хубаво, докато най-после дойдем до целия оркестър. Оркестърът е вече застъпване на всички ония сили в човека, които съществуват. Колкото способности и чувства има човек, толкова почти цигулки има в един оркестър. Всичките чувства са застъпени. Оркестърът показва онези сили в човека, които съществуват. Когато имате един хубав оркестър в себе си, вие като че ли сте подигнати в третото небе. Много пъти са ми казвали: "Има нещо в мене, което пее в ума ми". Умът става отражение на Невидимия свят, на онази хармония, която е в Природата, тя се отразява върху нас и се образуват тия грамофонни плочи. Като ги турим, се повтаря онова, което сме чули. По-нов начин за самовъзпитание няма. Аз ви говоря за самовъзпитанието на човека. Не може човек да се възпита без Любов. Не може човек да се възпита без Мъдрост, без Истина. В знанието е светлината. В Любовта е топлината, в Истината е силата. Това са преводи, топлината е на физическото поле. Ако влезете в духовния свят, там вече имате едно чувстване. Щом влезете на физическия свят, трябва топлина на организма. Трябва да имате светлина на организма и сила. Ако нямате отношение с Любовта, вие се смущавате дали е право, или не, тогава вие нямате достатъчно светлина. Някъде се усещате вързан, нямате свобода, нямате достатъчно сила в Истината. Онзи, който се усеща, че е ограничен, нему трябва свобода. Онзи, който се колебае в Знанието, нему трябва

светлина. Онзи, който се колебае в Любовта, нему трябва топлина. А от топлината излиза движението. Ако няма топлина, няма движение. Да се движиш, показва едно съчетание на топлината, светлината и силата. Ти и без помощта на Любовта, без помощта на Любовта [Мъдростта] и Истината, не може да се движиш. Някои хора мигат бързо, не става така. Ако ти не знаеш как да си отвориш очите, няма да може да възприемеш светлината. Трябва да знае, като изгрява Слънцето, като дойде на обед, в какво положение да държи очите си. Цяла наука е. Ако един човек не знае да контролира очите си, ако един човек не знае да контролира слуха си, ако един човек не знае да контролира своето обоняние, своя език, своите крака – възпитание не може да има. Възпитание се разбира човек да бъде господар, че и тялото да знае, че има господар, който е пълен с Любов, със Знание, с Истина, който е пълен с живот. Сега вие казвате: "Да дойде Христос". Ако дойде Христос на Земята, какво ще ви учи, кажете ми. Вие искате като дойде Христос, да тури тия закони, да ви направи директор, някой началник, някой министър. Ни най-малко не ви е нужно това, вие ще имате същия резултат. Бащата без Любов, без Мъдрост, без Истина, не е баща. И майката от гледището на Божествения свят – без Любов, без Мъдрост, без Истина, не е майка. И синът без Любов, без Мъдрост, без Истина, не е син. И дъщерята без Любов, без Мъдрост, без Истина, не е дъщеря. Няма никакви отношения, не може да има никакви връзки. Приятел е онзи, който има връзки. Двама приятели, които имат връзка с Любовта, Мъдростта и Истината, са приятели. Тяхното приятелство остава. Като заминат от този свят в другия, пак ще се намерят и там. Щом няма тази връзка, не може да се срещнат. Казва: "Искам да срещна баща си в онзи свят". Ако не обичаш баща си, ти никога няма да го срещнеш. В онзи свят срещата почива само в Любовта, Мъдростта и Истината. Щом ги имаш, може да видиш. Щом ги нямаш, не може да видиш. И писмо не можеш да им пишеш. И тогава, за да напишеш едно писмо, трябва да имаш връзка с тия Добродетели. Казваш: "Аз го обичам". И трите неща трябва да ги имаш в хармония, тогава може да напишеш едно писмо. В духовния, в Божествения свят ти не може да говориш, ако нямаш подбудите на Любовта, на Мъдростта, не може да говориш, ще мълчиш. Тук, на Земята, вие се радвате, свободни сте и когато нямате Любов, пак говорите. То е преимущество за нашето голямо цапане на Земята. От този безпорядък слизат духовете да вземат материал. Те творят от нашия материал. Вие знаете ли на какво мязаме? Ние мязаме на кърт. Някой кърт направи купчина, зная причината коя е. Навсякъде изорал той, безполезно е. Хората вземат тази къртичина, че я турят на работа. Много пъти къртовете са открили някои ценности в земята, които съществуват. Казвам: разумните същества слизат и от тази пръст направят хубавите гърнета, та после на нас ни ги продават.

Представете си, че имаш пред себе си един учител, отлично пее и ти пееш. Ти мислиш, че пееш хубаво, пък той ти направи забележка, че не пееш. Аз често съм наблюдавал в българите – в някое хоро, когато започнат да пеят, веднага завали дъжд. Наблюдавал съм друг път – някои хора запеят, ако е дъждовно времето, изясни се времето. Самите тези, които образуват дъжда: "Не зная – казват – развали ни дъждът хорото". А те сами го развалиха. Те искат да играят, а не знаят, че като се запее, дойде дъждът. Други път като запеят, уясни се времето. Тях ги е страх. Казвам: ако при едно добро настроение запееш и ако настроението се развали или като запееш, имаш лошо настроение и подобри се твоето настроение... Затуй привеждам този пример на българите. Като запееш, да не разваляш хубавото време. Пък и другото сега. Като запееш, да поправиш лошото време. Хубавото пеене е, което не разваля времето. Хубавото време [пеене] е, което поправя лошото време. Туй пеене, което оправя нашето настроение и което не разваля нашето Добро настроение, е хубаво пеене. Та казвам: когато пеете, правете опити. Наблюдавайте, като попеете, разваля ли се настроението. Пееш при хубавото настроение, ако се развали, значи не пееш хубаво. Ако настроението е зло, че като пееш, не може да го поправиш, пак не пееш хубаво. Ако се поправи настроението, прогресираме в пеенето, трябва да се поправи животът. Сега както живеем в този живот, по-нататък не може да идем. В младини аз съм събрал доста материал. Срещнах един български свещеник, който ми казва: "Едно време в младини имах жива вяра, имах Любов, сега съм на 85 години, изгубих вярата си, сега не вярвам вече. Нещо ми казва: "Какво ще ходиш в оня свят, няма оня свят, всичко е тук на Земята". Откъде е влязъл този дявол в мене?" Казвам му: "Трябва да пееш". – "Как?" – "Когато дойде този дявол, пей му. Ако дяволът си замине, добре пееш; ако дяволът не замине, не пееш добре. Ако си зле настроен, че запееш и се промени настроението, ти добре пееш". След време ме среща и ми казва: "Добре работи твоето правило".

Та казвам: сега употребете Божествената музика като възпитателен метод. По трите пътя – едно разположение на Любовта, разположение на Мъдростта и на Истината. Да бъдете свободни, да имате светлина и да имате топлина.

Научете се да играете добре Пентаграма. Ако не го научите, не можете да вървите. Трябва да се научите всички да играете хубаво. Ако не се научите хубаво да играете Пентаграма, не може да вървите. То е път, по който можете да вървите. Най-първо го научите механически, после ще дойде философията.

Добрата молитва

34 -та лекция от Учителя, държана
на 19.V.1943 г. сряда 5 ч. с., Изгрев.

1943_05_21 Чувство на величавост
Лекция на Младежкия окултен клас

ЧУВСТВО НА ВЕЛИЧАВОСТ

"Отче наш"
"Сила, здраве е богатство"

Психологически силата, мощта, здравето е съзнанието вътре, че има изцеление. Богатството дава импулс (на човека), да се качи нависоко. Когато е богат, ще мисли, че е на високо. Като пеете, ще мислите, че сте горе на планината и от високо ще пеете. Как бихте издекламирали тази песен? Между декламирането и пеенето има отношение.

Може ли да изпеете: "Изгрей, изгрей ти, мое слънце".

За втория път напишете по едно стихотворение, само един куплет. Думите турете от близката природа, нещата да не са отвлечени, много близки да са. Под думата "отвлечени" разбирам да са неразбрани думи, турени в най-хубавата форма по възможност. "О, цвете мило, което растеш в моята градина." Образно е това. "Тебе аз виждам тази сутрин, облечено в светлината красива." Туй е за образ. Ще го облечете в най-хубавите дрехи и тъй ще го скриете хубаво. Да не придава на рамената, брадата да не стига до слабините.

Едно правило: Никога не повтаряйте едно и също нещо два пъти. Когато учиш един урок, може да го повториш, то е друг въпрос. Но когато мислиш, никога не повтаряй едно нещо два пъти. То не е в съгласие със законите на природата. Защо да го не повтаряш? Да допуснем сега, че ти вървиш по един планински път. Ако се върнеш два пъти да преходиш същия път, какво ще бъде? Идеш, върнеш се, пак да го повториш, смешно е. Не повтаряй. Може да минеш втори път, но не се връщай, да повтаряш. Вследствие на това връщане някой път стават инциденти. Вървиш, обръщаш се назад и гледаш. Защо се обръщаш да гледаш? Защото не виждаш. Но ако отзад имаше очи да виждаш, щеше ли да се обръщаш? Сега се обръщаш назад, не виждаш. Следователно, може да се блъснеш. Много неприятности произтичат: за пример, във всинца ви има желание да угодите някому. То е невъзможно нещо. Господ на хората не е угодил, че вие ще угодите. Той, Който е всемъдър, всесилен, че не е могъл да угоди и от него хората са недоволни, че вие ли ще угодите. После, не се старайте да угодите и на себе си. Да представите нещата на себе си тъй, както са. Не да ги представиш, за да угодиш, но да ги представиш тъй, както са в техния

естествен път.
Да допуснем, че вие представяте вашата любов някому. Как я представяте? Казвате: Изгори ми сърцето. Не е вярно. Може да кажеш: Откакто те видях, студеното ми сърце се стопли. То е вярно. Но че изгоряло сърцето, не е вярно. Ако си изгорял, няма да те има там. Ти казваш, че си изгорял, пък си жив още. С думата "изгоряване" какво иска да каже? Българите имат едно чувство, всички го имате, не е погрешно. Българинът обича да преувеличава нещата сто пъти. Нему е приятно да увеличава. Казва: Човек – планина. Колко пъти го е преувеличил? Може би хиляда пъти го е преувеличил. Или казва: висок като топола. Тополата има 20 метра, този човек няма два метра. Колко пъти го е увеличил? Десет пъти. Туй чувство във всинца ви го има, увеличавате нещата. Ще кажеш: Преувеличи. Да знаеш колко е преувеличено. Или някой път българинът много обича да намалява. Когато нямалява, по същия закон е. Като те обича, ще те направи като планина. Като не те обича, ще те направи като някоя прашинка. Казва: Нищо не струва, нищо и никакъв човек. Две качества има българинът. И вие, като българи, имате тия чувства. Като обикнете някого, направите го като планина. Качите се горе. Стопи се планината и вие се сгромолясвате отгоре. Казвате: Аз го мислех, че е ангел. Като дошъл до него, видял, че е дявол. Ангелът и дяволът в какво седят? Като каже, че е дявол, неговата идея каква е? Той е много фигуративен. При ангел българинът увеличава, при дявол – намалява. А. ув. -100. Като каже дявол, 100 пъти намалява. Често във вашата мисъл Д. ум. -100. Вие не може да избегнете това увеличение и намаление и ще влезете в конфликт с природата. Нямате ясна представа за природата. Природата намалява. Тя има това качество, но тя разумно го намалява, естествено. Тя намалява слънцето и ни турила на 150 милиона километра далече, да го гледаме. Ти виждаш един човек; българинът казва: Той е човек като планина. Казва: Той е една мравя. Казва: Аз го мислех планина, той бил мравя. Като каже мравя, виждаш, че не е мравя. Не поставяй човека на разстояние да го гледаш. Но един и същи човек, на едно място ту е планина, ту е мравя. Туй не е в съгласие с природата.

Някой път вие се самокритикувате. По някой път вие, като българи, тъй ще го увеличите. Като напишеш едно стихотворение, че го увеличаваш 100 пъти. Напишеш едно стихотворение, намалиш го 100 пъти. Погледнеш естественото положение. Една мярка, която трябва да спазвате. Щом напишеш един куплет, ти го чети и виж, какво влияние ще ти окаже. Какво ще внесе в твоя ум, в твоето сърце, в твоята душа. Ти ще напишеш едно стихотворение и ще идеш при един свой приятел, ще кажеш: Какво мислиш? Ти го виждаш, че не е доволен, но не смее да ти каже и понеже те обича, казва: Хубаво. Идеш при друг и той не смее да ти каже. Като се отделиш от тях, те ще ти кажат тъй, както е: Едно обикновено

стихотворение. Казва: Кой знае какво е написал. Аз считам, че едно стихотворение е хубаво, щом го прочетеш и имаш лошо настроение, веднага да се смени състоянието ти. Има стихотворения, които, като ги прочетеш, изменят настроението. Ако искате да измените състоянието на един човек, ако бихте написали едно ядливо стихотворение и да му турите повече киселина, как бихте го написали? Сега не мислете, че в живота всички неща трябва да бъдат сладки. Някой път и горчивите неща имат своето място. Когато ръцете ви са чисти има ли нужда от сапун? Само малко вода трябва. Когато ръцете ви са мазни, трябва сапун, за да ги изчистите. Значи, сапунът е важен при мазните работи. Щом си мазен, ще употребиш да премахнеш тази мазнина, която ви е (не)потребна. В какво препятстват мазнините? Ако човек е много мазен, мазнините запушват порите. Дават повече топлина, ако мазнините са повече; ако премахнем мазнините съвсем, човек се простудява. Ако махнете съвършено мазнините на вашата кожа, вие ще се простудите, ще изгубите повече топлина, която ви е нужна. Често хората се простудяват при изгубване на топлината.

Сега, според вас, коя е мощната дума за ума? Или коя е думата, която можете да турите като ключ на сърцето? Аз не искам да ги решите тия въпроси. Има за какво да мислите. Не сте мислили за ключа на вашия ум.

Миналия път за какво говорихме? – За нищо и нещо.

Връща се един екскурзиант от една екскурзия, убол крака на петата си, не можел да извади тръна. Дошъл в града и го питат, за какво е мислил. За тръна. Другите разправят какво са видели. Казват му: Какво видя по планината? Нищо не видях, на слизане мислех за тръна. Често такива тръница като влязат в петата, питат те за какво мислиш? Онзи трън, в дадения случай, безпокои крака. Така ходи, че често пази да не обиди тръна. Като ходи, трънът го ухапе. Трънът казва: Ще пазиш достойнството ми, ако не го пазиш, ще те ухапя.

Някой път влезе някоя дума в ума ти, някоя дума влезе в сърцето ти, безпокои те. Щом влезе в сърцето и те безпокои, къде е причината? Кой е виноват? По някой път в обущата забиват гвоздеи и някой път остават неподвити. Когато си се обул, не си обърнал внимание и при дългия път, нарани се кракът, ти започнеш да куцаш. Онзи трън в обущата какво показва? Ти си бил немарлив, като си се обувал, не си погледнал дали е гладка обувката. Обущарят казва: Няма нищо от тия гвоздеи. Гладки трябва да бъдат обущата. В обущата всичко трябва да бъде в равенство, да няма някой по-голям, големец да няма в обущата. Кракът не обича големци, обича във всичките работи равенство да има. Сега хората искат равенство и братство. Равенство е, когато в обущата няма нищо да

безпокои крака. Що е равенство? Да не безпокоиш никого. То е равенство и братство.

Да допуснем сега, че на един човек очите са силни. Силните очи намаляват тежестта. Слабите очи увеличават тежестта. Туй ще ви го докажа. Силните очи намаляват тежестта, слабите очи я увеличават. Представете си, един човек има силни очи, той има евангелие с дребни букви в джоба си. На друг очите са слаби, той има евангелие с едри букви. Слабите очи увеличават тежестта. Щом са слаби очите, започваш да се безпокоиш. Безпокойството е тежест. Вървиш, опасяваш се. То е тежест, вече не вървиш бодро. Човек, който вижда хубаво, не се спъва. Който недовижда, се спъва. Щом вие се безпокоите, търсите причината вън от себе си. То не е право. Безпокойството винаги се дължи на нашето неразбиране. Ако на вашата кожа чувствителността е така развита, че вие отдалече чувствате топлината, не всичките хора усещат топлината еднакво, на степени е. Онзи, който е много чувствителен, ще видиш, че далече от собата седи. Онзи, на когото чувствителността е слаба, се движи. Приближи се наблизо и дрехата му изгоряла.

Вие употребявате често думата "диване". Казвате: Той е диване. "Диван" значи място, на което човек да си почива най-хубавата почивка. Казваш: Диване. Турците имат "диван", най-хубавото кресло. Имате изопачаване на известни думи, турено е съдържание, което не съдържа. На думата "диване" е турено нещо, което не е вярно. Казва: Той е цяло диване. Казвате: Дивак. Не е право. Дивакът е чист човек, който не прави погрешки. "Див" значи "чист". Казва: Той е цяло диване. То е чист човек. Диването нито лъже, нито мами. Казваш " Диване" и мислиш, че не му стига умът. Очистете ума си. Диване е чужда дума. Турците от две английски думи "хай" и "лайф" са образували думата "хайлаз" – значи човек, който не работи. Турчинът "хайлайф" го направил "хайлаз". Крив превод.

В природата има нещо, което сме наблюдававали, (но) не сме превели и постоянно влизаме в стълкновение с нашите чувства; в стълковение сме с природата. Тя ни коригира. Ти направиш един крив превод, тя те остави да се блъскаш, за да се коригираш.

В българина туй чувство на преувеличение е развито, а вие мислите, че имате силна вяра. Вие смесвате чувството на преувелечение с вярата. Вярата е едно чувство, което гледа на нещата с хиляди години. Турил си някаква цел. Вярата не увеличава нещата, нито ги намалява; вярата нито усилва, нито увеличава, нито намалява. Туй, което насърчава, което е подтик на насърчението, подтикът на човешките мисли, вярата го

насърчава. Вярата не насърчава, но вярата е само един подтик. Тя казва: Върви. Тя казва: Като дойдеш близо до целта, като видиш ясно, ще разбереш нещата. Тя ще те остави да разбереш. Туй чувство, което тебе те насърчава или обезсърчава, то се намира в главата. Чувство е то. Ти искаш да видиш нещо, искаш да придобиеш за себе си, да го имаш. Виждаш една дреха много хубава. Минаваш веднъж, два пъти, три пъти. Четири – пет хиляди лева струва. Готов си да ги дадеш. Не те кара вярата. Вярата нищо общо няма с дрехата. Тук влиза чувството, ти искаш да се покажеш пред хората. Общителност имаш, стеженолюбие, че искаш да облечеш тази дреха. Приятно ти е. После имаш чвуство за красиво, за хубаво. Обичаш формата и ред други чувства и способности имаш. Ние го предаваме като подтик на вярата. Имаме напълно обяснение на известни идеи.

Казва: Той няма вяра. Човек, който се обезсърчава, той се обезсърчава, че не е постигнал нещо, което желае. Обезверяването какво показва? Вие имате една идея. Човек, който се обезверява, какво е? Човек, който усилва вярата си, каква дума употребявате – плюс вяра; а който се обезверява – минус вяра. Може да мислиш, че слабата вяра употребява малко сили, силната вяра употребява повече сили, по-голям подтик дава. Щом имаш силна вяра, имаш подтик да учиш. Щом се обезвериш, тогава този подтик е по-малък. Колебаеш се, искаш да направиш, пак се отказваш. Вярата сама по себе си не увеличава. Силата, която работи, се увеличава. Вземете думата "безлюбие". Любовта се отнася до човешкото сърце, не се отнася до човешкия ум. В безлюбието чувствителността се е намалила, малко чувства има. Чувствата в даден случай са капитал, капиталът е намалял. В безлюбието капиталът е намалял до минимум. В силната любов капиталът е увеличен. Когато казвате, че обичате някого, вие боравите с голям капитал, когато не го обичате – с малък капитал. Като влезете в един дом, по кой начин вие ще познаете, дали ви обичат или не? Може много лесно да познаете. Ако е зимно време, ако ви обичат, стаята ще бъде отоплена добре, яденето ще бъде много добре сготвено, креватът, върху който спите, юрганът ще бъдат хубави. Те ви обичат. Ако каже някой, че ме обича и вляза, собата не е запалена, каквото и да ми говори, то е увеличено. Други са чувствата на Любовта. Може да каже: Голямата топлина вреди, при нула градуса е по-здравословно, при нула градуса Любовта действа по-хубаво. При този психологически закон, когато човек говори на висшето съзнание, на своето съзнание, ще говориш верни работи. Туй е за вътрешния живот. Вие правите големи погрешки, че на себе си говорите невярно. Сами себе си искате да измамите. То е невъзможно. Няма да мине много време, ще опиташ. Казваш: Аз всичко може да направя. Като дойде, виждаш, че нищо не можеш да направиш. Някъде казваш: Нищо не може да направя. Виждаш, че може да се насърчиш.

Сега, туй са чувства. У българина действа туй чувство на увеличение. В Любовта има място, че някой път е повече, някой път е по-малко. Ако дойдеш да говориш на своето съзнание, тогава ще представиш силата на Любовта такава, каквато е. Никакъв примес не трябва да има. Допуснете, че имате един ваш приятел, който решил да ви дойде на гости; вие не го обичате, дъжд вали. Вие седите вкъщи и намирате извинение – искате да го посрещнете, но дъждът е препятствие. Ако любовта ви е силна, и дъжд да има, вие ще идете да го посрещнете, макар да се наквасите. Щом отивате в дъжда да го посрещнете, имате любов. Как се опитва любовта в дъждовно време? Ти казваш: Ще си разваля дрехата. Че дрехите не седят по-горе от Любовта. Любовта е всичкото. Да имате естествена мярка. Казвате: Аз го обичам. Като кажеш, че обичаш някого, ти в дъждовен ден отиваш да го посрещнеш, в снежен ден отиваш да го посрещнеш. То е любов. Когато в дъждовен ден можеш да посрещнеш, то е любов. Когато в снежен ден не отиваш да го посрещнеш, то е обикновена любов. Казваш: Дъжд имаше, не можахме да дойдем. То е извинително.

В съвременния живот дават много изяснения. Любовта има степени. Помислиш, че Любовта оперира с аероплани, ще се качиш, през планината ще минеш. Може да оперира с любовната кола на биволите. Докъде може да идеш? Слабата любов оперира с биволска кола. Силната любов оперира с аероплан и през планината може да отидеш, да посрещнеш. Ако оперираш с колата на светлината, от Слънцето на Земята ще дойдеш и от Земята до Слънцето ще идеш. Ако не оперираш със светлината, никъде не може да идеш. Любовта е туй, което нито се увеличава, нито се намалява. Вяра е туй, което нито се увеличава, нито се намалява. То е по отношение със силите, които действат. Те се увеличават. И вярата излиза от Божествения свят. Тя е от най-висшите чувства. Вярата е едно чувство на човешкия ум. Умът при вярата е едно дете. Тя трябва да го ръководи, да го подтиква. Сега всичките противоречия се явяват в теориите, които имаме за вярата и любовта. Ние не разглеждаме любовта такава, каквато е, но такава, каквато е в нейното проявление, в малката сила или в голямата сила. В голямата сила я наричаме голяма, в малката сила я наричаме малка. Представете си, че аз давам угощение на една мравя или давам угощение на един човек. Каква сила ще употребя за мравята? За мравята – много малко сила, а за човека ще употребя грамадна сила. Показва ли това, че моята любов към човека е голяма? Даже, някой път, аз в дребните работи изживявам по-голямо усилие. Така трябва да се взрем. Големите работи, които виждаме, много малко енергия се изразходва.

Туй чувство, да увеличаваш работите, аз го наричам чувство на величавост.

То е хубаво.

"Отче наш"

29. Лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя
на 21.V.1943г., Петък – 5 ч. с.,
София – Изгрев

1943_05_23 В царството си
неделя, 10 ч. сутринта

В ЦАРСТВОТО СИ

„Отче наш“
„Ще се развеселя“
Ще прочета няколко стиха от 16-ата глава от Матея, от 24-ия стих до края.
„Духът Божи“

Мъчно е да намериш добри певци да пеят на свят. Мъчно е да намериш добър готвач да готви на свят. Маслото не е на свят. Зарзаватът не е на свят. Мъчно е да намериш хора, които да мислят право. Мислят, но за какво мислят? Мъчно е да намериш хора, които да чувстват право, добре да чувстват. Всеки има някое неразположение. Мъчно е да намериш човек, който да постъпва право. Че постъпват право, постъпват – има три подтика. Някой постъпва право по съображение, неговите интереси са такива. Например, онзи господар храни добре овците си, интерес има. Или храни добре кокошките си, но хване някоя кокошка и ѝ отреже главата.

Ние, съвременните хора, сме много големи идеалисти, по-големи идеалисти от нас няма. Идеалисти сме, но оскубваме всичките пера на кокошката. С нашия идеализъм оскубваме всичките косми на млекопитающите. С нашия идеализъм откъсваме всичките плодове на дърветата или ги изсичаме и тогава търсим идеален живот.

Казваме: „Като идем в оня свят, какво ще правим? В оня свят като идем, какво ще правим? Не може да се женим, деца не може да имаме, какво ще се прави, като няма жена? В онзи свят учат ли се? Училища има ли?“ – Училища има, гостилници има, оркестри има.

Скоро една доста млада жена ми разправи своята опитност, ще ви я приведа и на вас. Интересна е опитността. Казва: „В младини из въздуха ходих, нямах никакъв смисъл, мислех защо ли съм на Земята, да ѝ тежа. Недоволна бях от себе си. Станах на 17–18–19 години, срещнах един доста млад човек, като го погледнах, като че ли дойде някаква светлина в света и почнах да чета. Дотогава животът ми беше неопределен, не исках да се срещам с никого, не исках никой да ме смущава, исках да живея уединено. От него ден, от който срещнах този млад човек, поисках да го срещна някъде. Запознахме се. Като се запознахме, обикнах този човек. Този човек

стана божество за мене, осмисли ми се животът, отвори се раят. Ангел видях в него. Като ме погледне, той ми казва: „Страх ме е да не се счупиш, какво ще правя без тебе, ще ме направиш нещастен човек.“ Казва: „Беше много умен човек. След като живяхме 3–4 години, наместо аз да се прекърша, той се прекърши. Той беше снажен, силен човек, замина за другия свят.“ Веднага ги изпъждат из рая. Първите хора – Адам и Ева, ги изпъдиха из рая. Той отишъл в рая, но останал отвън. Тя ме пита къде е сега. Казва ми: „Кажи ми къде е?“ Рекох ѝ: „И да ти кажа, ти не вярваш.“ Казва: „Едно време вярвах, но сега който и да ми каже нещо, мисля, че иска да ме заблуждава.“

Прави са хората. Хората искат да направят духовния свят достъпен, реален. Много пъти говорят за неща, които не разбират. Реалните хора говорят, че Слънцето е 1 500 000 пъти по-голямо от Земята. Никой учен човек не е ходил да го мери. Те са предположения на Земята. Аз може да туря, че е 1 600 000 пъти по-голямо от Земята – на какво основание? Има математически основания. Някой прост човек, като гледа Слънцето, вижда го като диня. Казва: „Божия сила, целия свят огрява. Такава малка диня, целия свят осветява.“ Кой е на правата страна – ученият или простият? Малко ли е Слънцето или голямо? – Голямо е за учените хора, малко е за простите.

Сега, има три вида вярвания в света. Всички вие вярвате, но туй вярване не е ваше, понеже вие сте чели в тази книга, Библията: това казал Господ, онова казал Господ. Друг казва, че няма Господ. Някой не вярва, че няма Господ. Но туй не е тяхно вярване, то е чуждо верую. И трето верую има: то е това, което човек сам е опитал. В реалността човек трябва да знае кога нещата са реални. Трябва да знаете кога вашата мисъл е реална, трябва да знаете кога вашите чувства са реални и трябва да знаете кога вашите постъпки са реални. Да знаете кога именно постъпвате добре или не.

Реалността се отличава с това, че всякога придава едно малко количество на материята. Много малко, микроскопическо е, но тя дава една мощна сила в организма и осмисля живота. Не разкрива всичко изведнъж. Тогава трябва да имате едни везни, да знаете. Щом мислиш право, ти от ден на ден придобиваш. Щом не мислиш право, ти ще губиш по един грам. Щом губиш, не си в реалния свят, то е свят на сенките.

Сега може да се явят противоречия. Защо в света ние се обезсърчаваме? Ние се обезсърчаваме от самата реалност на нещата. Най-първо ти вярваш, че туй, което вярваш, е реално, после намериш, че не е реално и се обезсърчиш. Дадат ти пари, носиш ги, но после виждаш, че тия пари са фалшиви. Така се случило с един арменец [преди] повече от 20 години.

Идва един арменец и казва на един софиянец: „Пренесох от Турция една торба със скъпоценни камъни, много евтини, ще ги продам, да не ме хванат.“ Дал му десетина камъни, гледа ги бижутерът – ценна работа. И колкото пари му поискал за торбата, дава му. Като отворил торбата, вижда, че всичките са стъкълца боядисани. Как няма да се обезсърчиш?

Много хора се обезсърчават, мислят, че нямат вяра. Съвременните хора нямат ясна представа за вярата. Вярата е само един Божествен подтик, тя нито се увеличава, нито се намалява. Туй, което намалява нещата и ги увеличава, произтича от друго едно чувство у човека. Например, българинът има друго едно чувство, не зная другите народи дали го имат. То е чувство на величавост. Казва българинът: „Голям човек, планина е.“ Човек планина може ли да бъде? Или казва: „Човек като мравя е малък.“ Когато увеличава, увеличава много и когато намалява, намалява много. Сега счита, че като увеличава нещата, е вяра. То не е вяра, то е величавост. В геометрията зависи един предмет на какво разстояние е. Ако го гледаш отблизо, е голям, ако го гледаш отдалеч, е малък. Следователно нещата се увеличават и намаляват. В нашия ум пропорционално са разстоянията, на които се намираме.

Сега, понеже вие сте на разни възрасти, едни сте млади, други сте възрастни, други сте стари, туй, което ви говоря, не ви интересува никакво. Ако ви приказвам за оня свят, на старите ще им дойде мехлем за сърцето, понеже са се отживели на Земята. Казва: „Да идем да го видим.“ Младите казват: „Да си поживеем тук, че като остареем, да идем на оня свят.“

Има едно неразбиране. Вие живеете в оня свят и пак не го знаете, че живеете в оня свят. Ако попитате една мравя за човешкия свят, те не знаят, че живеят при човеците. Човешкият свят е оня свят. Те не знаят къде е човешкият свят. Колко пъти човек минава покрай мравуняка, колко пъти... И тук, на Изгрева, имаме един мравуняк и като минавам, някой път се спра, искам да се пошегувам. Нося една лупа със себе си, денят беше ясен, турих мравуняка на фокус и започна да дими. Събраха се всичките мрави, тичат, борят се, аз движа фокуса и която мравя попадне на фокуса, отскача. Аз като движа фокуса, те мислят, че като нападат, наплаши се този фокус, оттегли се. Оттегля фокуса – всичките ликуват, казват: „Пропъдихме го.“ Таман кажат, че са го пропъдили, пак туря лупата и започне да дими. Какво мислят мравите? – Ще кажат, природно явление. Туй природно явление е едно разумно същество, което си играе с мравите. Понеже се шегувах с тях, извадих трошици за ядене, поръсих ги над мравуняка и казах: „Извинете.“ Аз говоря на мравешки език. Те казват: „Ти, голямата мравя, откъде си научил тия работи? Ти, голямата мравя, откъде ги знаеш? Нашите деди и прадеди не са знаели тия работи.“

Казвам: „Сега дошла една мравя от човешкия свят.“ – „Тъй ли? Че къде е тя?“ Рекох: „Не ви трябва да я знаете.“

Вие ще кажете: „Че как ще приказва човек с мравите?“ Аз да ви кажа, с мравите се приказва така: има един анекдот, един шах бил много умен в Индия, имало един философ, който говорел с ръцете си. Казва: „Да намериш един учен човек, който да говори с тебе.“ – „Где ще го намеря?“ Философът седи и мисли где ще намери такъв друг философ. Един ден идва при философа един бръснар и казва: „Какво си се умислил?“ Казал му, че шахът искал да намери друг философ така умен, че да говори с него. Той казва: „Аз ще говоря.“ Отива единият на едната могила, а другият отива на другата могила. Философът дигнал единия си пръст, другият си дигнал двата пръста. Философът си дигнал ръката нагоре, онзи обърнал ръката надолу. Приказват си. Пита шахът: „Какво му каза ти?“ Философът казва: „Аз му казах: „Има един Бог.“ Той ми отговори: „Шахът е втори на Земята.“ – „Какво му каза ти с цялата ръка?“ – „Аз му казах, че ще вали дъжд от небето. Той ми каза: „Като вали дъжд, ще израсте трева.“ Пита сега бръснарят: „Какво ти каза той?“ – „Ще ти извадя едното око.“ „Ти какво му каза?“ – „Ще ти извадя и двете.“ „Какво ти каза с ръката?“ – „Пет души ще дойдем да се бием.“ „Какво му каза ти?“ – „Пет души ще ви посрещнем.“

Често религиозни хора има, които изваждат очите на хората. Какво ли не разправят за оня свят. Като съди Господ хората, ще тури грешниците да ги мъчи в ада вътре. Разправят, че в оня свят всичките умрели били наредени, мълчат, нищо не говорят. Изпратеното от тука седи пред тях, те само го гледат. Преди може би 10–15 години, в Америка писаха едно писмо от оня свят. Пише един на баща си. Всичко, казва, имаме, но не може да се яде. Всичко, каквото помислиш, го има. Разправя, че трапезите са наредени с какво ли не. „Всичко има, каквото пожелаем. Но речем ли да се приближим до трапезата и масата се движи. До каквото се приближим, всичко се отдалечава.“ Мислите ли, че всичко в този свят се яде? Минаваш някой път, седи яденето изложено, пък ти нямаш пет пари в джоба. Гледаш го – не се яде. В оня свят не може да се яде, ако нямаш пари. И там трябват пари. В оня свят ти не може да вземеш нещо от готвач, който е сготвил нещо, ако ти не си го любил. Той нищо не дава. Щом го обичаш, масата не се движи. Щом не го обичаш, масата се движи, бяга от тебе. В този свят не е ли така? Една мома като не обича момъка, бяга от него. Щом го обича, разговаря се. Момъкът щом обича момата и той стои. Щом не я обича, бяга. Законът е един и същ. Защо е така?

Сега разглеждам нещата съвсем другояче. Има едно голямо заблуждение в света, което съществува. Заблудата е в това, че ти мислиш, като дойдеш в

този свят, ще бъдеш щастлив, там е заблуждението. В природата цялата Вселена е условие за щастието. За хората, които сами по себе си са щастливи, светът съставя само условие за нашия живот. Ако живеем добре, ще бъдем щастливи. За пример, ти си здрав човек и ако не сдъвчеш храната добре, веднага ще почувствуваш една болка. Ако седиш в някое нечисто място и дишаш нечист въздух, след време ще почувствуваш известна болка. Ако четеш книги незрели... Колко книги има написани за упражнение, неверни работи съдържат. Казват, че преди 30 години във Френцузката академия на науките имало 99 теории за създаването на света. Коя от тия теории е вярна? Сега тия теории са се увеличили. Тогава последната, 99-ата, беше меродавна. Сега и тя се е изменила. Светът е съвсем другояче построен.

Питам сега: по какво познавате един човек? Да кажем, има тяло. В човека има нещо. Ти като хванеш ръката на един човек, приятно ти е да държиш ръката му, има нещо, което излиза из ръката и ти е приятно. Има ръка, която като хванеш, като лед е. Смуче от тебе, ни най-малко не ти е приятно. Някой човек като погледнеш, приятен ти е. Друг като погледнеш, не ти е приятен. Има някои хора, които имат лоши ухания, искаш по-скоро да си заминат. Казвам: Туй кое е, което привлича хората? – Туй е самият живот, който се изявява. Ти обичаш една ябълка повече, понеже е по-сладка, съдържа онова, което ти обичаш. Щом тя не съдържа онова, което ти обичаш, ти казваш: „Аз тази ябълка не искам да я ям."

Казвам: Ние още не знаем какво нещо е човекът, който е направен по образ и подобие Божие. Туй, което виждаме в човека, то е като един актьор на сцената гримиран. Виждаш някой дядо на сцената, но ни най-малко е дядо. Или на сцената е млад момък, а вън може да е стар дядо. На сцената някой старичък може да го направят млад, да го подмладят. Разправят за един анекдот: някои неща трябва да се изявят. Един момък обичал много да подиграва старите жени, старите моми. Една баба, много умна, на 85 години, без зъби, решила на този момък да му даде един урок. Направила си маска много хубава, като млада красива мома. Тя имала опитността на младата мома. Среща младия момък и тя му говори мекичко. Той се влюбил в нея и най-после се оженили. Той на 21 години, а тя на 85 години. Вечерта като влязла при брачното легло в стаята, тя снела маската си, извадила зъбите си и той избягал навън.

Мислите ли, че по този начин, по който хората се женят, бракът е нещо много идеално? Много користолюбие има. Ако хората се събират, за да привлекат едно възвишено същество от невидимия свят, за да му съградят едно жилище, разбирам. Но събират се, жената иска да бъде щастлива и мъжът иска да бъде щастлив. И двамата са поставени на еднаква основа.

Онези от вас, които се женят, го знаят. Ами онези, които не са женени? Благодарение, че провидението поправя нещата. Основата, върху която сегашната философия е съградена, не е идеална. Провидението е турило големи усилия, за да поправи нещата, да влязат в тяхното естествено положение. Вземете статистиката за брачния живот в Лондон. 250 семейства има, които са щастливи. Това е един град близо 9 милиона жители. 3000 семейства средна хубост. А останалите, Господ да им е на помощ.

Най-първо трябва да се измени нашата идея. Трябва да имаме една идея за Бога съвсем нова. Идеята за Бога в нас е идолопоклонство. В света всеки човек, който помага, минава за божество. Божество е туй, което е създало света и дало живот, знание, свобода на всички същества. Туй е божество, което е отделило нещо от себе си. Туй е божество, което носи всички същества в себе си и ги поддържа. Всичкото тяхно щастие, блаженство зависи от него. Права е идеята. Няма друг Бог, освен Христа. Той казва: „Отец Ми, Който живее в Мене." Той съзнава, че [...] (На това място в разчетената стенограма изглежда са изпуснати няколко думи.) и да изпълня Неговата воля. Син человечески дойде да изпълни Неговата воля.

В думите някой път има недоразумение. „Син" на английски значи грях, който греши (sin (англ.) – грях; греша.). А „син" на български значи любезно чадо, което е родено. Ако на английски кажеш „син", англичанинът ще разбере друго. Ако на български кажеш „син", българинът ще разбере друго. Вземете френската дума „пасе", имате „пасе дефинѝ" (passÉ dÉfini (фр.) – старото название на passÉ simple (минало време, изразяващо действие, което е напълно завършено в момента на говорене)). Българинът казва: пасе трева. Французинът разбира: туй, което прехожда. А у българина – казва: „пасе трева", значи минава, движи се. И на български означава движение, не може на едно място да пасе. Волът на едно място не пасе, той пасе, като минава дълго пространство. Друго е, ако е в дама и яде слама. Казваме „пасе" само в гората.

Сега за Любовта трябва да имаме такава една ясна представа. Любов, която не може да просвещава ума, Любов, която не може да стопли сърцето, Любов, която не може да даде сила на човешкото тяло, да го възкреси, това не е Любов. Никакво божество не е. И в Евангелието всички християни очакват възкресението. Що е възкресение? Новият живот е да се освободим от ноктите на смъртта. Смъртта е като голям разбойник. Таман спечелим нещо, изпъди ни. Създаде ти се ново тяло, ще се преродиш. Пак ще те обере, пак ще се прераждаш. Окултистите казват, че има 777 прераждания, докато човек ще стане човек. То е тъй за един учен човек, но простия човек какво ще разбере? В другите прераждания се дават всичките

ония Божествени условия за пробуждане на човешката душа. Да се пробуди за благата, които Бог е определил заради нея. Казвам: Ако вас ви сега възкресят в Небето, вие нищо няма да видите. Всичко там е формули, както в университета. Говори някой професор по математика, по геометрия, какво ще разберете? Често чуваме геометриците да говорят за плоскости, за сечения, за линии, разправят, пишат на дъската – какво ще разберете?

Често съм слушал да казват: „Да идем при Господа да Му се оплачем." Никакво оплакване няма при Бога. Единственото нещо, което не се позволява, то е. На Земята може да се оплакваш колкото искаш. В Небето ако се оплачеш, за 10 000 години няма да те приемат. Казва някой: „Отивам при Господа, за да се оплача." Оставете се от това заблуждение.

На туй отгоре ще ви приведа един анекдот из американския живот. Един богат американски милионер, който бил скържав и си гледал своите работи, той помагал и на другите, но за всичко все вестниците писали. Направил училище – вестниците писали. Направил църква – пишат вестниците, все пишат заради него. Направил фабрика – пишат вестниците. Един ден, като върви по улицата да си гледа работата, иде подир него една вдовица и го моли за помощ. Той се ядосал, че го спира в пътя, извадил един долар и ѝ дава, да се махне. Това било единственото нещо, за което вестниците не писали. За всичко друго, което направил, все писали вестниците. Затова не му дошло на ум да пишат. Благодарил, че се освободил с един долар. Умира и отива в оня свят. Явява се при апостол Петър и разправя какво е направил. Казва: „Църква направих." – „Вестниците писаха, платено ти е." – „Училище съградих." – „Вестниците писаха, платено ти е, туй не върви. За всичко, каквото си направил, все вестниците писали." Казва: „Кажи нещо, за което вестниците не са писали." Казва: „Веднъж на една вдовица дадох един долар, безпокоеше ме, дадох ѝ един долар, за да не ме безпокои, за това не писаха вестниците." Апостол Петър казва: „Да идем при Господа." Отиват при Господа и Господ казва: „Дайте му два долара, че го пратете на Земята."

Чудни са хората със своите глупави идеи – искат да идат на Небето и да се оплакват. Какво ще се оплаквате, че са ви обрали? Обирането е илюзия. Ти като носиш пари, не си ли обрал Земята? Ти, който носиш скъпоценни камъни, тия камъни не са твои, ти не ги създаде. Кажете ми: кое е ваше, за което може да се оплаквате? Туй, което Бог ви е дал, то е ваше: умът е ваш, душата е ваша, сърцето е ваше и духът е ваш. Те са реалните неща. Всичките други неща са пособия, при които трябва да се изявяват. Онзи човек, който иска да ви обере, не разбира живота. Той сам се лъже, сам се е хипнотизирал. Той мисли, че като ви обере, ще спечели. Този, който ви

обере, едновременно и себе си лъже, и вие се лъжете. Той мисли, че ви е обрал и вие мислите, че ви е обрал. Само че онзи, който мисли, че ви е обрал, мисли, че е спечелил. А вие, които сте обрани, мислите, че сте загубили. Туй е разликата. Ти казваш: „Обраха ме, значи взеха ми." Представете си, че вие се давите в морето и висят на вашия врат 10 килограма злато. Този човек отреже въжето. Не ви ли е по-добре, като ви обере?

Ще ви приведа друг пример. В младини на един млад американец дошла му идеята да проповядва. Нещо му говорило да проповядва, да прави добро. Казва: „Това е глупава работа. Хората не вярват." Избягва и отива в Австралия и там става търговец. Там работи, спечелва много богатство, много пари. Идва криза и всичкото спечелено богатство загубва. След 20 години се връща в Америка и пак става проповедник.

Чудни сте вие, когато искате да бъдете свободни, не искате да служите на Бога. Вие се ожените за един мъж и цели 20–30 години му служите без пари. Той ви казва, че ще ви настани. Умира и ви оставя 4–5 деца и при това нищо не ви оставя. Вие отхраните децата си. Една българка ми разправяше следния пример: Казва: „В младини се плашех как ще живея сама, кой ще ме храни. Ожених се, родих 4–5 деца, умря мъжът ми. Тия деца ги отгледах, дадох им гимназиално образование и тогава ми дойде на ум – освен, че себе си можах да храня, но и децата си отгледах."

Сега и вие се плашите кой ще ви гледа. Всеки ден кой ви гледа? Отдето минете, все ви поглеждат. Като ви поглеждат, казвате: какви са намеренията на оня, който ви погледнал? Ако е някой кокошкар, е едно, а може да е някой благодетел.

Религиозните хора все за духовното говорят, за духовна Любов. Духовна Любов и светска Любов е една и съща Любов. Духовната Любов започва с Бога и свършва без Бога. Светската започва без Бога и свършва с Бога.

Толстой разправя един пример за един руски княз. Среща го като монах и го пита: „Какви бяха побужденията ти да станеш калугер?" Той разправя следното. (Вие това може да го четете, надълго и нашироко го описва. Много хубаво описва тия работи.) Той казва: „Като бях на 21 години, сгодих се за една княгиня и мислех, че тя ме обича. Но стана така, че ме хвана една болест, в която дишането престана и ме помислиха всички за умрял. Идват лекари, слушат ме, питат ме, казват: „Свършил е, заминал е за онзи свят." А той слуша всичко. Преоблекли го, турили го в ковчега, запалили свещ, дошли свещеници да му четат за упокоение на душата. И неговата възлюблена седи там. Баща ѝ казва: „Заплачи, да кажат, че си го

обичала.“ Тя казва: „Аз не го обичам.“ Той слуша това, като казва, че не го обичала. В него се заражда такава голяма скръб, молел се и казва: „Господи, ако ми повърнеш живота, ще го подаря на Тебе, с никоя жена няма да се занимавам.“ И действително, съживява се. Как се съживява, Толстой не описва. Съживява се, понеже с него приказва.

Една жена, според мен, която не носи Бога в духа си, една жена, която не носи Бога в душата си, една жена, която не носи Бога в своя ум, една жена, която не носи Бога в своето сърце, не е жена. Един мъж, който не носи Бога в своя дух, в своята душа, в своя ум, в своето сърце, не е мъж. Това са идеи.

Казвате: „Да се свърши войната.“ Каква война ще се свърши? От хиляди години воюват хората. В миналото е имало по-големи войни. Преди тази война се биха на Небето и разрушиха цялото Небе. Господ от този бой на ангелите създаде цялата Вселена. Всичките слънца, които сега съществуват, бяха грамадни, но боговете се биха с тях. Господ гледа как се биеха, как хвърляха слънцата и най-после мирясаха. Ангелите и боговете мирясаха. И сега от всички наши пакости, като се бием, от това, което направим, Господ ще създаде един нов свят и ние ще мирясаме.

Казвате: „Кога ще свърши войната?“ Войната ще се свърши само тогава, когато започне Бог да живее в хората. Войната ще се свърши само тогава, когато Бог започне да живее в душите на хората. Войната ще се свърши само тогава, когато Бог започне да живее в умовете на хората, в сърцата на хората. Другото е лъжа, другото е политика, временни неща са. На Земята всичките хора имат достатъчно, малката мравя има достатъчно условия да живее и щастлива да бъде. Ако вие разбирате, ако във всеки от вас Бог би живял в духа ви, вие ще имате всичко. Той хлопа, а вие казвате: „Чакай отвън.“

Вие мязате на оня стар дядо, който, като бил млад, тръгнал да иде в училище. Среща го един и му казва: „Младо момче, що ти трябва да се мъчиш, има време за знание, на стари години ще се учиш. Сега гледай да се удоволстваш. Напусни училището.“ Един ден му се дощяло да иде на църква. Пак го среща този човек и му казва: „Що ти трябва да ходиш на църква? Сега си млад, поживей си. На стари години се ходи на църква. Що ще ходиш на църква?“ Като остарял, тръгнал да иде на училище. Среща го пак този и му казва: „Дядо, казва, остарял си, тази работа остави, минала е твоята възраст, според закона не може да те приемат.“ Тръгнал на църква да иде дядото и пак му казва: „Дядо, ти си стар, почивай си, на млади години се ходи на църква, сега си остарял.“

Не слушайте на млади години, каквото ви казват. Добро вършете не на

стари години. Блажен е онзи, който на млади години върши всичко и на стари години върши всичко. На стари години се оценява всичко онова, което е направено. Вие искате на стари години да свършите. То е минало. Каквото сте направили, ще го оцените на стари години.

Та казвам: В живота си не чакайте да остареете, не стойте. Според мене, както ви гледам, имате още 50 години да живеете. Някои имат 70, някои – 80 години да живеят. Ако Бог е в духа ви, в душата ви, в ума ви, в сърцето ви, ще живеете. Ако Господ не е в душата на някого, виждам на колко години ще замине.

Ако човек не се отрече от всичките стари възгледи, от човешкото, което спъва човешкия прогрес, от всички човешки неща, които спъват човешкия дух да се прояви, които спъват човешката душа да се прояви, които спъват човешкия ум да се прояви и които спъват човешкото сърце да се прояви... Те не са от Бога.

Светлината на Бога е всичко. Тя е носител на онази Мъдрост, която съществува във Вселената, която Той е създал. Ние трябва да бъдем съучастници във Вселената, която Той е създал.

Може да искаме да напуснем Земята. Колко хубави работи има на Земята, които не сте виждали! Мнозина мислите, че Земята е ад. Не е вярно. На Земята и ад има, и рай има. И в човешкия ум, и в самия човек и рай има, и ад има. Живееш по Бога – рай е вътре. Живееш както не трябва – ад има вътре. Психологически, по законите на духа, усещаме, че има нещо, което ни мъчи.

Сега вие сте дошли и всички искате да бъдете щастливи. Съвременната история не е видяла един по-добър човек от Христа. Какво го сполетя, кажете ми? Една от най-ужасната смърт му дойде. Той отказа ли се? Ако Христос би се отказал от участта си, какво би било съвременното човечество? Цял ад щеше да бъде.

Ако ние, съвременните хора, се откажем да приемем Бога в духа си, ако ние се откажем да приемем Бога в душата си, ако ние се откажем да приемем Бога в своя ум, ако ние се откажем да приемем Бога в своето сърце, какво ще стане с нас? Цял ад ще се образува. Ако решим да възприемем Бога и да живеем по Бога, ще имаме състоянието, за което Писанието казва: „Иде нова Земя и ново Небе.“ Нов живот на безсмъртие – туй е, което наричат първото възкресение. Онези, които приемат Бога по този начин, те ще влизат в първото възкресение.

Защо трябва да ходите и да гоните Михаля по горите? Като свършиш университет, какво ще научиш за 4 години? Чудни са хората, когато мислят да свършат висше образование за 4 години.

Гледам, някой казва: „Той се е заблудил.“ Питам: Какво нещо е заблуждението? Срещам един и му казвам: „Приятно ми е, че срещам един, който не се е заблудил. Елате, казвам, тук има един човек, който е болен, ти не си заблуден, ела да го излекуваш. Лекарите са заблудени, трябва да плащаш. Ти, от незаблудените, ела да го излекуваш.“ Казва: „Аз не мога да го излекувам.“ Значи силният човек да не може да дигне 10 килограма от Земята, или 20 килограма, или 100 килограма. Силният човек не се отказва, слабият се отказва. Кой се отказва? Невежият е, който се отказва от силата си, който е безсилен.

Заблуждението не седи в хората. Заблуждението е извън хората. Казва: „Убиха човека с нож.“ Не е причината ножът, ножът е средство. Някой го ръгнал в ръката. Тя е едно средство. Причината е много далечна. Често като ходя, нося някоя шапка, дигнал вятърът шапката, носи я. Коя е причината? Някой път турят подбрадник. Някой път толкоз е силен вятърът, скъса подбрадника и падне шапката. Ако някой човек не му снеме шапката, ще се обиди. Дойде вятърът, казва: „Какво си се надигнал, възгордял? Мислиш с тази шапка да направиш нещо?“ Взема я. Трябва постоянно да я държите, на вятъра давате чест: „Ваше високоблагородие!“ Тогава вече не дига шапката. Онзи, който не разбира законите, не разбира духането. Често някоя муха иска да ви ухапе – духне я. Тя казва: „Голяма буря дойде.“ Пак иска да те ухапе, пак дойде – пак я духне. Съвременните хора, има някой, който ни духа. Таман помислиш нещо, духне те.

Реалното е вътре в нас. Никога не се отказвай от най-малката добродетел, която можеш да носиш, от добрата мисъл, която може да ти дойде. Никога не се обезсърчавай. Казваш, остарял си. Ти си се заблудил, ти си се натоварил. Разтовари се, ще се подмладиш. Трябва да учите закона на разтоварването. Вие от 20 години помните кой ви е обидил, кой ви направил нещо, баща ви как се е отнесъл, брат ви как се е отнесъл. Представяте си отрицателни работи, не си представяте красиви работи. Красивите работи са редки. Откак съм дошъл в България, побеляла ми е главата от оплакванията на хората. Аз този живот го търсих и още има да ми стане бяла главата. Има един бял цвят, който е най-силният цвят в света, от бялото, ако искате черно може да го направите, бояджилък има.

Всички трябва да станем хора честни. Честността, то е високо нещо. Човек честен да бъде, да зачита хората, понеже като зачита хората, себе си зачита. Човек да зачита себе си, но и да признава своите погрешки. Да не казва:

„Аз не съм човек. Щом имаш пари, човек си. Щом нямаш пари, не си човек.“ Това е заблуждение. Направиш една погрешка – поправи я. Дойде ти една крива мисъл – изправи я. Дойде ти едно криво чувство – поправи го. Дойде крива постъпка – поправи я. Всички можем да поправим погрешките, които съществуват.

Мнозина питат: „Какво ще бъде, когато дойде Христос?“ В неговото време Христос много малко е говорил, понеже тогава светът беше материалист. Евреите са много материалистичен народ, обективни са, в тях времето е развито. Те постоянно ходили подир него да спорят с него. Хората обективни бяха. Мислеха, че на Моисея Господ е говорил, а на Исуса не е говорил. Защо, каква разлика имаше? Защо на Моисея е говорил, а на Исуса не е говорил? От 2000 години, кой е по-виден – Моисей или Христос? Христос е по-виден. Христос днес има 500 милиона последователи, християни. Макар и неправилно, но Моисей колко има евреи – около 30 милиона. Моисей за 3000 години едва 30 милиона спечели. А Христос за 2000 години 500 милиона спечели. Кое учение е по-силно? После става въпрос за идването на Христа. Ако дойде Христос втори път, цялото човечество ще бъде негово. Този Христос, който сега ще се яви, той ще изяви Божията Любов. Христос искаше да изцери хората от проказата на греха. Да покаже по кой начин хората трябва да изпълнят волята Божия. Казва: „Не дойдох да изпълня Своята воля, но волята на Онзи, Който Ме е пратил. Аз и Отец Ми сме едно. Аз дойдох да извърша Неговата воля.“

Сега седим с идеята на Моисея – да си уредим работите. Не е лошо. По-хубава къща от тялото има ли? По-хубава врата от устата има ли? По-хубави прозорци от очите има ли? – Няма. По-хубави линии от веждите има ли? Казвате: „Линии има.“ То са веждите. Един човек без вежди, няма да му дам кредит. Един човек без нос, няма да му дам кредит. Един човек без ухо, няма да му дам кредит. Хубавото ухо показва слухът какъв е. Ухото както е формирано, тия клетки са живи души, които живеят, души, които възприемат гласа. Вие за ухото имате едно криво схващане, казвате: хрущял. Ни най-малко не е хрущял. Това са разумни души, които възприемат [звука] и дават тълкуване да учи човек. Ухото са умни души, които възприемат от музикалния свят и в музиката тълкуват. Ние имаме съвсем други възгледи за ухото. Като хванеш ухото, ще го хванеш деликатно. Няма да го хванеш и да кажеш: „Този глупак!“

Онова, което Бог е създал, е велико. Трябва да дойдем да осветим Божиите работи. Най-първо като погледнете, ще видите: много груби са ръцете ви, не сте работили. Казвате: „От работата огрубяват ръцете.“ Работата никога не огрубява ръцете. Туй, което огрубява ръцете, то е трудът, то е мъчението. Как ще огрубее ръката на един цигулар, на един пианист, на

един художник? Или как ще огрубее ръката на един, който пише на книгата? Огрубява, като работим земята. Грехът е, който ни е турил да работим в земята. Ние, ако не сме съгрешили, нямаше да работим земята. Ние сме роби на земята. Всички трябва да имате хубави, меки, деликатни ръце, от които да тече Божествената светлина като някой извор. Като пипнеш ръката, да се радваш, че си пипнал ръката на един човек, който има мощен дух, на един човек, който има душа, който има ум, който има сърце. Да ти е приятно като пипнеш ръката на такава жена, на такъв брат, на такава сестра, на такъв учител, навсякъде.

Сега на вас не ви препоръчвам да се отричате. Казвам: Блажени сте, ако приемете Бога в духа си, блажени сте, ако приемете Бога в душата си, блажени сте, ако приемете Бога в ума си, блажени сте, ако приемете Бога в сърцето си.

Има един стих в Евангелието, който още не е опитан. Христос казва: „Ако думите Ми пребъдат във вас и ако вие пребъдете в Мене, Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище във вас и ще ви се изявя.“

Тайна молитва

31-ва беседа, държана от Учителя
на 23.V.1943 г., неделя, 10 ч. сутринта,
София, Изгрев.

1943_05_23 Два метода
утринно слово

ДВА МЕТОДА

„Добрата молитва“
„В начало бе Словото“
Ще прочета трета глава от второто послание Петрово.
Размишление.

Религиозните хора са изложени на много по-големи и много повече заблуждения, отколкото светските хора. Един светски човек може да се заблуди в дрехата, в костюма. Може да направи дванайсет костюма: всеки ден може да мисли какво да облече. Може да има дванайсет шапки, обуща: всеки ден да мисли кои обуща да тури, коя шапка да тури. Светският човек може да се заблуди в яденето. По китайски може да имате четирийсет яденета. Един американец бил поканен от китайски мандарин на гости. Трябвало от всичките четирийсет яденета да вкуси. Казва, че след това цели две седмици бил разстроен стомахът му. Китайците знаят как да ядат. Европейците не знаят как да ядат китайските яденета.

Ако вземете духовните хора, имат странни идеи. Те считат всеки човек, който се е оженил, за грешник, че не върви в Божия път. Мислят, който не е женен, той е светия. То е въпрос. Действително донякъде имат известно право. В този смисъл, че Бог като създаде животните, създаде ги по две, а човека създаде сам. Обаче като видя животните – животните са светските хора – че по две ходят, казва: „Защо правя изключение? Мене ми трябва другарка в тази райска градина. Сам не се живее.“ Това показва, че съзнанието на човека не беше издигнато. Той трябваше да живее с Господа, да изучава. Обърна поглед човек към земята. Господ, като го видя, съжали го и му създаде другарка. По някой път сегашните хора питат какво значи това, как е станала тази работа. По някой път даже самите деца, като няма с какво да се забавляват, сами си правят куклички. Някои модерни кукли са доста живи. Като бутнеш, някои глас издават, отваря очите, затваря очите. На туй, малкото, дете ще му дадат една кукла, и то целия ден ще я носи, ще я показва на този, на онзи. На малкото момче бащата ще му купи конче. По някой път купуват железница – завърти и пътува.

В живота религиозните хора считат, че да се смее човек не струва. Малко жълтичък трябва да бъде, ако е пълничък, не струва. Да е жълтичък, да му са хлътнали бузите, очите да са хлътнали. Те не знаят, че хората с хлътнали очи и хлътнали бузи са сприхави, поне така съм ги намерил аз. Хора с

хлътнали очи са много сприхави, само да ги бутнеш. Считат ги за светии. Тия, сприхавите, хора за светии ги считат. Този светия навсякъде, където влезе, вижда погрешките. Един светски човек, като влезе в някоя къща, като го приемат, нагостят го хубаво, казва: „Много хубаво ме приеха, хубаво ме нахраниха, богато ядене, заклаха ми пиленце, хубаво опечено, че баница, че винце, после имаше хубави сладкиши. Изпратиха ме много добре. Много добри хора са. После подариха ми дреха.“ Като дойде за духовните хора, казват: „Много добре ме приеха.“ Значи сладко му говорил, чел му, хубаво работил. Молил се. За яденето не обръща никакво внимание.

Казвам, светските хора искат да живеят добре на земята, което е невъзможно. Следствие на това има едно противоречие. Защото такъв човек, ако се не храни добре, и духовен не може да бъде. Защото аз наричам: светският човек живее в стомаха си, духовният живее в дробовете си, а Божественият живее в главата си. Той си има две седалища на главата. Разбиране трябва. Ако един човек не може да вкара в хармония своя стомах със своите дробове и дробовете си със своя ум, винаги се намира в едно противоречие. Вие седите някой път и ви нападнат мрачни мисли, мрачни желания. Някои мислят, че които са религиозни хора, не обичат да пооткрадват. Лъжете се. Човек може да е много религиозен, и пак обича да пооткрадва. Краденето не е нещо лошо. Има едно чувство стяжанолюбие. Когато е силно развито, обичаш да имаш. Има един, Плюшкин го наричат, каквото намери, носи го вкъщи: едно парче, друго парче, трупа го. Например вземете: в катерицата туй чувство е много силно развито. На катерицата, ако дадете царевица или орехи, след като се нахрани, каквото остане взема го и го скрива някъде, ще го запази за в бъдеще. На кокошката дайте една крина жито, като се наяде, ще започне да рови. Рови, не мисли за утрешния ден. В кокошката туй чувство за стяжанолюбие е много слабо развито, живее от ден на ден. Някои хора, които имат кокоши ум, мислят, че са много щедри. Като влезе в своето чувство на стяжанолюбие, като им дадат, всичко раздават. Някои мислят, че като имат тази черта... Не се лъжете, всичко трябва да е разумно в света, което правим. Че трябва да ядем, но колко трябва да турим в стомаха си? Стомаха си не трябва да го изпълним с храна, че да не може да работи. Трябва да остане наполовина празен, да остане доста място да е свободно. Вие не сте видели, че като гайда свири стомахът. Като туриш храна, започва да обръща. Ако се напълни, не може да свири, не може да се смели храната. Някои от вас страдате от несмилане на храната, образуват се газове, надува се стомахът, цяла нощ не може да спиш. Трябва да излязат тия газове навън. Тогава става оригването. От какво произтича оригването? Вие, като религиозен човек, седнете да ядете, не бързайте. Казвате: „Да се наядем, да се молим.“ Ти, като ядеш, се моли. Малко яж и

полека. Ти ядеш, да ти пращят ушите, бързаш. В туй бързане между всяка хапка има достатъчно въздух, като поемаш храната, вкарваш въздуха в стомаха си. Въздухът, като влезе, разшири се, стопли се, и ти се въртиш. Колкото се може по-малко въздух да вкарваш. Въздуха не му е мястото в стомаха, но в дробовете.

Та казвам, религиозните хора не знаят да ядат. В тях има едно тщеславие. Той ще седне да яде. Аз говоря сега за българите. Англичаните другояче разбират духовния живот. Българинът разбира сух хляб, вода, малко чесън, малко лук, боб ще свари, леща ще свари, грах ще свари. Религиозният счита за грях да яде кокошка. Няколко пъти в годината той ще си позволи по един стар навик от светския живот. Един свещеник ми разправяше: „Един навик имам. Не обичам месо да ям, организмът ми е много деликатен, но един дявол има, ме измъчва. Като дойде Коледа, имам нещо неопределимо, искам да си хапна свинско месо, опечено на кебап, солетичко, с чер пипер, с бахар. Туй седи в ума ми. Вече съм човек на шейсет години, още умът ми не е дошъл. Обичам да похапна кебап. Всяка година се заричам да не ям свинско месо. След като ям, най-малко две–три седмици страдам. Боли ме корем. Знаеш как ме боли. Като ме хване коремът, седна като животно на ръце и крака, въртя се като животно. Въртя се и казвам: „Ха, попе, ядеш свинско месо.“ Той доста духовито го разправя. В този свещеник има хумор. Дойде някой, че го пита: „Дядо попе, да пия малко винце.“ Казва: „Ако иска малко, дай му, но много не му давай, малко му дай. Винце малко му дай, една чашка, сто грама. Иска, не може, човещина е това.“ Казвам, на този от двайсет години, като дойде, дай му малко. „Аз все му давам, но не се въртя. Не само това, но с моя недъг, като ида на оня свят, какво ще правя, понеже пуша тютюн? В оня свят ще ида, ще ми се пуши, там тютюн няма. Какво ще правя, откъде ще взема?“ Казвам, ние трябва да се освободим от всичките заблуждения и навици. Има навици, които някога в миналото са били на място за човека. В сегашното развитие много от храните не подхождат за човека. За някои хора мазната храна никак не подхожда, за някои още подхожда. За някои подхождат пиленца, агънца.

Ако се говори, светът не може да се оправи по този начин. Всички тия навици, които са създадени в нас, ние сме ги създали, изкуствени навици, които сега трябва да преобразим. Новата култура зависи от тия материали на миналото да създадем нещо ново. От всичките наши най-лоши навици да създадем нещо много хармонично по същия начин, както една работна жена може да вземе вълната, да я изпере хубаво, да я изсуши хубаво, да я извлачи хубаво, да я направи на къдели, после да я направи на хубава прежда, да я изтъче, да я направи на плат. Тази вълна, тъй както е била на гърба на овцете, с нея човек не може да се облече. Та казвам, това са

материали, които трябва да обработваме.

Някои, като четат Писанието, може да вземат буквално как тогавашният свят е загинал. Потъна ли земята от потопа? Хората загинаха. Културата, каквото имаше, всичко потъна. След туй се оттегли водата. Светът пак остана на първото. Сега светът има да мине през една криза, през огън, и земята ще се обнови. Този огън ще бъде, който носи новия живот. Ония хора, които са готови за новия живот, ще влязат. Онези, които не са готови, ще изгубят условията за живот. Представете си бубата. Материалистически живот в природата имате, с по-твърда храна се хранят. Гъсениците се хранят с листа. Има определен период, когато се хранят с листа, остават в същото положение определено време. Като дойде времето да се образуват пашкули, да станат пеперуди, тогава изменят начина на храненето. За в бъдеще хората трябва да намерят онази храна, както пчелите са я намерили. Когато пчелите искат да образуват работници, дават един вид храна. Когато образуват търтеи, за тях дават друга храна. Един кошер някой път има четиристотин–петстотин търтеи. Работници има някой път двайсет и пет–трийсет хиляди, до шейсет хиляди. За царицата се определя съвсем нова, особена храна. Тя от тази храна малко по-голяма става. Царицата между тях се отличава с особената си форма, и тя работи най-вече от всички. Царицата снася в двайсет и четири часа две хиляди яйца. Да снесеш две хиляди яйца в двайсет и четири часа, ще видите какво е царица. Някой казва: „Да бъда царица.“ Ако е пчелна царица, кога ще ѝ остане време да се занимава със суетни работи?

Та казвам, ние страдаме, понеже в ума ни има много идеи. Някой път се случва, че царицата започва да снася яйца работници, не знаят с какво да ги хранят. Когато работниците са малко, кошерът измира. Бръмбарите го ударят нашироко – каквото донесат работниците, го изяждат. Те отвън не отиват да ядат, готовото по братски делят, и най-после измира кошерът.

Та сегашните социални работи, които хората искат да направят, аз го намирам като едно отклонение, дето царицата е започнала да снася повече бръмбари, по-малко работници. Ще претърпим една криза, социална криза. Социалната криза се ражда винаги, когато има много бръмбари. Ред и порядък се ражда, когато има много работници, а има само четиристотин бръмбара. Те са възлюблените на царицата. Трийсет–шейсет хиляди са работниците, които носят храната и слушат гласа на царицата. Ако един мъж не знае да свири и да пее, ако една жена не знае да преде и да готви, те не са научили живота. Под думата свирене и пеене аз разбирам доброто мислене. Да мисли човек, е фигура. Казва: „Ще изгори земята.“ Че земята ще претърпи една фаза, забелязва се вече. Всички хора са

неспокойни. В целия свят съществува едно напрегнато състояние. Виждате, зимно време земята е гола, всичко е черно. Най-първо, като дойде пролетта, има известни принципи. Тук-там ще чуете някоя птичка: „Чирик!“ Пеят пойните птици, увеличават се. В зимата няма листа по дърветата, напролет ще видите кокичето, минзухарът излезли из снега. Като се стопи, като изневиделе из земята изникне тревата, цветя от невидело дойдат. Сега всичко онова, което е скрито кармически в нашите умове, е добре, защото онези заложени навици, всичко туй ще израсте. Някои от тези неща ще останат за полза, от някои той трябва да се освободи. Да кажем, имаш навик, като не е според навика ти, както искаш, вземаш чашата – чашата не е хубаво измита, веднага я блъснеш в земята, казваш: „Дай друга чаша.“ Хубаво. Другия ден пак чашата не е измита, казваш: „Дай друга чаша.“ Два пъти като удариш чашата на земята, ако има отвън други чаши, добре, но ако е война, няма откъде да купиш, какво ще правиш? Аз често съм виждал, дадат хляб някому, той хвърли хляба на земята. Хвърли кърпата и казва: „Дай друга кърпа.“ Вилушката хвърли, лъжицата хвърли. Аз съм ги наблюдавал. Няколко примера съм имал. Не мислете, че всичките българи са такива. Казвам, в дадения случай такива наблюдения имам. Този човек обича чистотата, всяко нещо изисква да е чисто. Казвам, защо ни е този навик? Аз ако съм и чашата е неумита, ще стана да я умия, ще я изчистя. Защо ще я хвърлям, защо ще чупя чашата? Не е умита, ще ида да я умия. Няма да карам да я мият, аз ще ида да я умия. Ако хлябът не ми харесва, ще ида да отворя долапа, ще взема по-чист хляб.

Аз съм срещал в българските свещеници два метода на възпитание. Певецът в църквата не пее хубаво. Излезе свещеникът, нахука го, казва: „Така не се пее.“ Изправи се и от олтара го съди. Друг свещеник, като запее криво певецът, той излезе и започне да пее правилно. Не го хука, не му казва нищо, излезе и запее правилно, пее с него заедно, поправи го, и пак влезе в олтара. Аз харесвам втория начин, излезе навън, пее с него, и нищо не му казва, поправя го. Свещеникът има отличен глас, като пее, онзи се поправя. Ние, сегашните хора, мязаме повече на първия свещеник, излезе навън, наругае. То не е лошо. Като е певец, да пее; като дошъл в църквата, да се е научил. За обхода ако е, първият свещеник е сприхав, войнствен, не търпи никакви погрешки. На първия свещеник църквата винаги беше пълна с хора, да го слушат. На втория само баби отиваха. Бабите слушаха този певец. Как ще пее певецът, като гледа само стари баби? Един певец се въодушевява от млади моми. Старите дядовци седнали, клюмнали в своите тронове, чакат за второто пришествие. Този начин за съхранение на Божествения свят е погрешен. Това са два метода за самовъзпитание. Единият метод е метод на злото, на насилието, другият метод е метод на любовта. Хората досега са употребявали метода на насилието. Той е бил

потребен. Имаме да опитаме другия метод, на любовта. Под думата любов не се подразбира меко да гладим с четката, но разумност трябва. От двама души единият е сприхав, другият работи по любов. Дойде някой с изкълчен крак, той вземе крака, върти го. Онзи не може да търпи, вика, той му казва: „Мълчи, говедо." Вторият, като вземе да оправя крака, и той ще причини болка, но е внимателен. „Търпете, казва, зная, че ви боли кракът, но трябва да се поправи." Разумно постъпва. Той му причинява по-малко страдание. Сега Бог не създава говеда в света, нито лисици, нито вълци, нито мечки, нито тигри. Тия животни станаха такива от ония неподходящи имена, които човек им турил. Вола, като го кръстил вол, вол станал. Турили го да оре на нивата, станал вол. Лисицата като турили на служба, да ходи, да носи кокошки от този и онзи курник. На вълка казва: „Ти ще ходиш да ми носиш агнета, от което стадо намериш, мене ми трябват." Тия животни, които сега са, научиха тия навици от хората.

Всички навици у животните са хорско изобретение. Всичките лоши навици са човешко изобретение. Че е така, в житието на един светия има. Той живял в планините на Африка. Един ден среща един лъв. Полага врата, казва: „Ако не ме послушаш, ще те претрепят. Ще се откажеш да давиш, да ядеш месо. Ела подир мене." Лъвът тръгнал подир него. Казва: „Няма да давиш животните." Цяла година лъвът живял при него. Един ден гледа, хванал една крава за врата, води я при светията, не я яде. На другия ден дошъл ловец, и него не яде. Лъвът ходи с тях заедно и каквото прави човек, и той прави, пасе.

Първоначално, понеже ние се отдалечихме от Бога, научихме лошите работи. Всички лоши неща съществуват извън Божествената светлина, извън Божествената любов. Казано на човешки език, когато Божествената любов в човека отслабне или човек не я възприеме, тогава той научил лошите навици. Аз съм наблюдавал свещеници: някой, като не му целуне ръка както трябва, блъсне го с ръката. Защо? Така знае човекът, така целува. Не хванал ръката по особен начин, блъсне ръката. Та казвам, има неестествени положения, в които ние се намираме. Като влезе един полковник при здравите войници, всички трябва да го поздравят. Но, представете си, че всичките войници са болни, диария ги хванала, холера ги хванала, как ще поздравят? Всеки се държи за корема. Друг порядък се разбира, когато са здрави хората. Ако са болни, не може.

Най-първо, трябва да се освободим от ония лоши навици, които сме придобили, в които изгубихме своето реноме. Всеки от вас съжалява за някоя проява. Проявата е отвън. Някои от вас не говорите, не сте свободни. Някой изведнъж казва: „Слушал съм говеда." Някой седи, нищо не казва отвън, но вътре казва: „Говеда." В истинското възпитание трябва да

извадиш тази мисъл. Да ти е приятно, че си срещнал едно говедо. Един невъзпитан човек е както онзи скулптор, който намерил един камък, неодялан камък, казва: „Става нещо от него.“ Вземе камъка, започне да работи, изваял една хубава статуя. Разбира, от този невъзпитан камък изкарва нещо.

Казвам, Бог вижда добрите неща в нас. Дълго време Той издига чука си, работи. Ти крякаш, той работи, докато най-после един ден изваял нещо. Ако Господ ви намери и ви задигне, ще изваял нещо от вас. Казвам, дълготърпеливи трябва да бъдем, но работа трябва. Искате самовъзпитание. На мнозина казвам: „Имате естествен добър глас, пейте.“ Имаше една сестра, тя пострада, тя не ме послуша. В братството имаше почти най-хубавия глас, много хубав глас имаше. Казвам ѝ: „Пей.“ Тя казва: „На млади години не било, че на стари години да пея? Ще смущавам моя възлюбен, ще каже: „За кого пееш?“ За тебе пея. „На мене какво ще пееш, сега искам да мълчиш.“ То е разбиране. Да пее човек, то е здравословно състояние. Като станете сутрин, запейте. Защо да не пее човек? Ако не може с глас да пее, на ума си да пее. Ако се развие във вас слухът, вие ще видите, че светът е хармония, музика. Говорът, човешките мисли, човешките чувства и постъпки, всичко това е пеене, но тъй естествено, че ти е приятно да слушаш.

Казвам, в деня Господен по два начина Господ ще дойде, както българските попове. Единият от амвона ще ти каже: „Говедо, така не се пее.“ Другият ще пее с тебе заедно. То са два метода, методи на земята, по които сме минали. Според Мойсеевия закон, неговите ученици направиха този закон, ако някой намери съчки в съботен ден, ще го накажат, както сега за сапун обесват човека. Няколко души има обесени. Тогава закон за съчки имаше и много хора ги постигна смъртта. Казвам, тогава хората са били невежи. Ние, които сме дошли последните времена, когато Бог е дошъл да прояви Своята любов, на какво трябва да служим? Ние се намираме пред свършен факт. Видял съм го във Варна. Един баща, много добър човек, много добър работник, сприхав човек и обича да пие. Като се напие, устата му се отварят, говори – може и не може. Той обичаше да потупва жена си. Първото му дете – момиче, другото – момче. Моли се: „Татко, не бий мама.“ Бащата плесне му плесница, казва: „Да се махаш оттука, моя работа е.“ Туй момче се молило на баща си дотогава да не бие майка му, но като станало на двайсет и една години, бащата посегнал да бие майка му, то хваща баща си за ръката и казва: „Татко, в мое присъствие ти забранявам да биеш мама.“ Той казва: „Каза ми това и като стисна ръката, като в клещи, познах, че ако не изпълня закона му, ще бъде лошо. Оттам насетне престанах да бия жена си.“

Та казвам, ще дойде Господ един ден, ще ви хване за ръката и ще ви каже: „В Мое присъствие ви забранявам така да постъпвате.“ Какво ще кажете? Тъй е сега. Господ ще хване хората, ще каже: „В Мое присъствие ви забранявам да вършите тия престъпления.“ Какво ще кажете? Ще вършиш ли? Сега туй е фигура на речта. Няма по-хубаво нещо, човек да разбира Божията любов в нейните три фази: да разбира светската любов, материалната любов, да разбира и духовната любов. Материалната любов е онази, от която се създават всичките форми. Духовната любов всичките тия форми туря в движение, а Божествената любов осмисля живота. Ако човек не се облече, ако не знае как да постъпва, ако не знае как да чувства и как да мисли, той ще бъде една баба. Ние се намираме в едно голямо противоречие в света. Може да си малък, искаш да растеш. Растеш до известно време, до пълната възраст, след туй дойдеш, изгубиш силите си, станеш стар дядо, прегърбиш се, вече нищо не те радва. Гледаш младите, казваш: „Зелени са.“ Не че си станал по-добър. Ти като не вземаш участие в живота, всичко те дразни наоколо. Който остарял, изгубил смисъла на живота. Старите хора имат много добри черти. Две черти имат – много са признателни: и най-малкото нещо да направиш на един стар човек, благодари, много е признателен. Те знаят как да благодарят. Младите имат сили, услужливи са. Човек, който иска да се подмлади, трябва винаги да услужва. Старият, за да се подмлади, трябва да оценява нещата. Ако не може да виждаш доброто в хората, ако ти виждаш само зло, ти ще остарееш преждевременно. Старостта иде от виждането на лошите работи в света. Остаряваме преждевременно. Подмладяването иде от услужливостта. Или както казват, трябва да пеем в света, но добре да пеем.

Аз съм дал един пример. Привеждал съм го в своите лекции, ще го намерите в четвъртата година на младежкия клас. Той е следният. Това са студенти из американския живот. Запознават се двама приятели в училището, единият богат, другият – беден. Бедният е крайно честолюбив. Богатият иска да му направи услуга, вижда, че обущата му са скъсани, как да го направи? Да му даде пари, ще го обиди. Купува му хубави обуща, завързва ги. Прозорецът на стаята му отворен и през прозореца му оставя обущата. Онзи ги намира. Кой ги е оставил, не знае. Обува обущата. Иде приятелят му и му казва: „Някой е оставил тези обуща, как ще ги харесаш?“ „Види се някой искал да ги платя, турил ги там.“Американците обичат такива работи, казва: „Колко ги оценяваш?“ „Доста хубави са. Ще ми вземе цяла година да работя, докато ги платя.“ Казва му: „Носи ги. Я дойде, я не. Ако дойде, плати ги. Носи ги.“ Приятелят му си мълчи, казва: „Харесваш ли ги?“

Да ви е приятно, когато вашите обуща ги носят и очакват да ги платите. Казва му: „Ако дойде, плати ги, ако не, носи ги.“ Сега често ние, като

направим едно добро, казваме: „Аз го направих.“ Тия обуща аз ти ги дадох. Тогава привеждам още един пример. Един българин иска да се жени, пък няма обуща. На хорото не може да се хване, бос как да играе? Отива бос на хорото, един му казва: „Аз ще ти дам обуща, да се хванеш на хорото, да играеш.“ Дал му обущата. Онзи се хванал на хорото да играе, той казва: „Слушай, много не тропай, ще ми скъсаш обущата.“ Чува друг и му казва: „Я му върни обущата. Как така те засрамва на хорото? Аз ще ти дам обуща.“ Дава му обуща. Като се хванал на хорото, му казва: „Тропай колкото искаш. Ако се скъсат, други ще ти дам.“ И този нямал морал. Първият бил скържав, искал да се не скъсат обущата, да не тропа много. Показва характера му: „Внимавай, аз ти дадох обуща, знаеш колко са скъпи.“ Вторият е щедър: „Тропай, нека знаят хората, че аз съм ти дал обуща.“

„И растете в благодатта и в познанието на Господа нашего.“ Растете в благодатта разбира растене в познанието на любовта и нейното приложение. Растете в познание на Божията мъдрост, растете в познание на Божията истина. Защото свободен свят е само светът на любовта. Свободен свят е само светът на мъдростта. Свободен свят е само светът на истината. Щом влезете в духовния живот, животът е ограничен, има ограничения. Знанието има ограничения, свободата има ограничения. Единственият свят, който не е ограничен, с всичките блага е светът на любовта, светът на Божията мъдрост и на Божията истина. Казвам, без любов човек не може да се възпитава. То е невъзможно. Вие сега някой път страдате. Често вие се свързвате. За когото мислиш, и се свържеш. Ти се свържеш с някой сприхав човек, сприхав станеш. Ти се свържеш с някой користолюбив човек, и користолюбив станеш. Между каквито живееш, такъв и ставаш. Всеки може да ти направи една присадка. Дървото може да се присади. Питомното на дървото може да се предаде, но и дивото може да се присади на питомното. Ако питомното е присадено на дивото, е добро, но ако дивото е присадено на питомното, е зло. Ние сега сме добрите хора. Много добри хора са присадени с диви. Всички присадки трябва да се пречупят, да израсте питомното и да дава плод. Когато дойдете да живеете в любовта, всичките добри наченки, които Бог е вложил, всички заложби, които са вложени във вас, те ще дадат своите добри плодове. Любовта в нас ще пресъздаде света. Любовта, като дойде, всичко ще изгори, всичко, което не струва, ще се разтопи. Ще останат само хубавите работи, които от памтивека са създадени на добрите хора на земята.

„Отче наш“

Двадесет и осмо утринно слово
23 май 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1943_05_26 Правилно мерене
сряда 5 ч. с.

ПРАВИЛНО МЕРЕНЕ

Отче наш
Сила, здраве е богатство
Бог е Любов

Често задавате въпроса защо човек страда и защо човек се радва. В Бога има две воли: когато човек не изпълнява законите Му, Той му изпраща скръб; когато изпълнява Волята Му, изпраща му радост. Всяка радост, където и да е, на Небето, на Земята, се дължи на Волята Божия, на добрата Воля Божия – всякога скръбта, където и да е, защото скръб има и между ангелите, много деликатна някаква скръб. Писанието казва, че когато хората съгрешат на Земята, ангелите чувстват неприятност. Не само ангелите, Бог я чувствува. Бог я чувствува и за да бъде дълготърпелив, Той трябва да чувствува някаква неприятност. Толкоз години забелязвам и аз се чудя, разумение трябва. Много малко хора има, които вървят по пътя на Истината, да представят нещата тъй, както са. Най-първо вие нямате ясна представа за себе си, мислите, че с много големи работи сте заети. Че може да направите нещо, може. Всеки един от вас може да запали цял град. Ако един американец, който доил своята крава, и кравата ритнала свещта, че се запалил оборът и от него целият град Чикаго – и вие може да направите такова нещо. Това е станало в 75-та година на миналия век и половината град изгорял от тази свещ. Някои от вас говорите неща, които не са верни.

Вие се интересувате кой ще победи. Който върши Волята Божия, ще победи, нищо повече. Англичаните ще победят, германците ще победят, русите ще победят – това са неразбрани работи. Турили са в моята уста, че аз съм казал, че русите ще победят, та трябвало вече да се учи руски и английски език. Вие си създавате цяло нещастие. Чудни сте вие. Когато дойдете до Истината, какво ще говорите? Вие може да си създадете неприятности. В миналата война казах кой ще победи, че ме интернираха. Казах тогава, че англичаните ще победят и германците ще изгубят войната. На българите казах и на германците казах да се спогодят с англичаните, да направят отстъпки и да се не бият докрай. Дойдоха англичаните, направиха една лъжа, за която е тази война. Не изпълниха Волята Божия, каквото говориха, не изпълниха и впоследствие дойде тази война. Вие мислите, че ако не изпълнявате Волята Божия, че така ще мине. Вие мислите, че ще дойде в света един порядък. От сега нататък страдания идат в света. Вие очаквате Царството Божие. Ще дойде Царството Божие,

но докато дойде Царството Божие, ще има такова пране, оране, вързане, мелене под хромеля, та докато се опече този хубавият хляб, много страдания ще минете. Вие сте чудни хора, казвате: “Учителя каза ще дойде Царството Божие”. Царството Божие ще дойде, но човек трябва да разбира Божията Разумност – Б. Р. Човек трябва да разбира Божията Динамичност – Б. Д. и Божията Твърдост – Б. Т. Ако има в света един, който е твърд и непоколебим, той е Бог. Така трябва да се разбира. Вие влизате в стълкновение със себе си, борите се в себе си. Един ви говори едно нещо, вие искате да вършите друго, ти се бориш със себе си. С кого се бориш? Той казва: “Да бъдеш разумен”. Ако не си разумен, скръбта ще дойде. Ако не си благороден, ако тази динамичност и благородство ги няма, ще дойде скръбта. Ако ти на Земята не знаеш как да постъпваш, ще дойде скръбта.

Мнозина от вас искат да имат Откровение. Апостол Павел казва: “При многото Откровения, даде ми се ангел сатанински да ме мъчи, за да не би да се възгордея и да изопача Божията Истина”. Що е един ангел сатанински? Една спирачка. Турена е тази спирачка, че като слиза, да не би да се катурне от релсите. После аз не съм за страданията, да страдам само за една чаша вино, то е глупост. Да страдам само за едно парче хляб, то е глупост. Да страдам за една шапка, то е глупост. Да страдам за една глупава дума, то е глупост. Аз приемам едно страдание – ако страдам, да страдам за Любовта, то е добре дошло. Ако страдам за Божията Мъдрост, добре дошло е. И ако страдам за Божията Истина, добре дошло е. Три неща има, за които страданията са оправдателни. Оттам насетне всичките други работи са човешки глупости, на които край няма.

Скръб е долният полукръг на чертежа – С. Радост е горният полукръг – Р. Правата линия е мярка, с която се мери. Всякога Бог с тази пръчица мери. Щом не мериш, може милиграм да е, и ще те чукнат. Казват: “Така не става”. Вземеш, мериш един грам на захарта, повече или по-малко. Казват: “Така не се мери захар”. После маслото чисто трябва да бъде. Пишеш някоя малка работа и кажеш нещо повече, ударят те. Ще туриш нещата точно така, както са.

Имате: казвам, аз казвам. Каква е разликата? Печатно по-лесно се пишат буквите. Тази дъска не е достатъчно гладка, противодействие има. Аз харча повече енергия. Другото е по-практично, ръкописно. Ако пиша дребно, вие не можете да го видите. Може да избегнете тия мъчнотии. Ще го напиша много ситно, но нищо няма да разберете. Ако река да пиша с едри букви, срещам по-голямо съпротивление, взема ми повече време да го пиша. Ако кажа “казвам” и “аз казвам”, каква е разликата? Казвам, значи както всичките хора казват широко, неопределено. Аз казвам, значи аз казвам специално, аз казвам това, опитал съм туй. Казвам е, както другите

желаят, както хората желаят, но аз казвам, е специално, както аз желая. Аз желая, че като кажеш "аз", в аз ти се натоварваш. Като кажеш "казвам", ти си свободен. Като кажеш "аз казвам", ти се ангажираш пред Божествения свят, ти се ограничаваш. Ако не изпълняваш онова, което си казал; ако не казваш Истината както трябва; ако не носиш Знанието както трябва; ако не носиш Любовта както трябва, тогава какво ще излезе? Защото Любовта е, която регулира света, Мъдростта е, която регулира света и Истината е, която регулира света. По три начина Бог регулира нещата в света. Щом не приемеш Любовта, зад Любовта в тебе ще остане безлюбието. Значи Любовта тебе ще те лиши от живота, ще дойдат болестите, ще дойдат страданията. Щом не изпълняваш Волята Божия, Мъдростта ще те лиши от знанието. Като не слушаш Мъдростта, тогава ще се блъскаш в света, няма да знаеш какво да правиш. Ако не слушаш Истината, ще се ограничи твоя живот, вътре ще се ограничи и няма да знаеш как да постъпваш. Казвам: вие още не сте дошли до онова разбиране – вие във себе си не разбирате кога Господ ви говори, кога хората ви говорят и кога вие говорите на себе си.

Трима има в човека. Едното е по права линия, то е Бог сега. Отгоре са Светлите Духове, които ви говорят. Радостта е горе (показва чертежа), другите са долу, които са изпратени с една длъжност, да наложат Божия закон, да изправят света. Сега вие мислите, че сте чада Божи. Ти си чадо Божие, докато изпълняваш Волята Божия. Щом не изпълняваш Волята Божия, не си чадо Божие. Дотогава, докато изпълняваш закона на Любовта, ти си чадо Божие; щом не изпълняваш закона на Любовта, никакво чадо не си. Ти си един такъв слуга, един от най-долните слуги. Като изпълняваш Волята Божия, по закона на Божията Мъдрост, ти си чадо Божие. Ако изпълняваш Волята Божия, по законите на Истината, ти си чадо Божие. Щом не изпълняваш най-малкото, ти се лишаваш. Сега вие считате на Земята, че човек е осиновен. Често има бащи, които са се отказали от своите синове и като се откажат от тях, лишават ги от наследство. Когато Бог се откаже от вас, ще ви лиши от Неговата Любов, ще ви лиши от Неговото Знание, ще ви лиши от Неговата Свобода. Какво ви остава? Най-първото нещо – в себе си трябва да дойдете до едно разбирателство, да спазвате тия закони на Божията Любов. Никога не противодействайте на Божията Любов в себе си. Аз не говоря за вън. Вътре във вас не противодействайте. Ето как може да противодействаш. Ти искаш да станеш слуга, Бог те праща при един добър господар, но нищо не ти плаща, само храни те добре. Друг господар е лош, но той ти плаща по десет хиляди на месец и те храни добре. Той ще изопачи твоя живот. Господ ти казва да идеш, да служиш при този, който нищо не плаща. Казвате: "Как тъй нищо не плаща? Ще служа на този, който плаща". Ако служиш при този, който плаща много, той е като онзи българин, който

гои свинята си и по 4-5 пъти на вечер става, храни я, много добре е разположен, но туй разположение е само до Коледа. Като дойде Коледа, има квичение. Най-първо той ще я тури в кочината. Коч-ина. Кой е коч? В едно стадо кочът е на главното място и свинята най-първо задебелява, като нейната кочина няма друга. Често виждате софийските хали. Много хубави са, но като влезете вътре, какво има?

Разумно трябва да се живее. Всеки един от вас може да си вреди. Вие като не знаете езика, създавате мъчнотии на другите. Често някои деца отиват да гледат пчелите. Някое дете вземе пръчката и започне да мушка кошера. След това хукне да бяга. Детето, което раздразнило пчелите, него не го хапят. Но като излязат пчелите, ужилват другите деца. Защо ще бутате пчелите да жилят?

Преди два деня дойдоха двама души мечкари. Единият дойде на игрището, дето играем и той стои, докато ние играем. Братът свири марша и мечката играе. Тя казва: "И аз мога". Гледам по едно време всичките даваха в копанята. Гледам той има и жена. По едно време казвам да си върви, имаме друга работа, няма да се занимаваме с мечката. На другия ден – ето друг мечкар иде. Гледам тази мечка по-голяма и той с жена си. Като дойде, започнаха да ми проповядват морал – защо не пусне мечката, защо я мъчи. Той им казва: "Прехранвам се с нея, 30 000 лева ми струва. Как да я пусна в гората, аз с какво ще се прехранвам?" На тази мечка той пробил дупка в носа и я вързал за нея с халка. Питат го: "Защо е тази халка?" Той казва: "Ако не е тази халка, не слуша. Като потегля тази халка, какво ли не прави. Играе". Казвам: такава ли свобода ние искаме, да ни турят една халка и да играем на хорото. Като имаш халка, искаш, не искаш, ще играеш.

Тази промяна на времето се дължи на изселването на евреите. Тия хора отправят мисълта си към Бога и управляющите, които не знаят законите, може да създават цяло нещастие на България. Онези, виновните по закон, да ги съдят. Но и добри хора има между тях и между нас. Казват – има комунисти. Но между българите има 50% комунисти, а между евреите 20%. Че има комунисти, трябва ли да се изтреби целият български народ? Че и между евреите имало комунисти. Че в света имало лоши хора, приятно ли е това на Бога? Изтреби ли Той хората? Справедливост трябва в света. Ако днес за теб е страданието, утре ще бъде за другите. Казват на нас: "Като свършим с евреите, ще дойдем до вас". До нас като дойдете, България ще се заличи, ще се заличи от картата. Тяхното наказание ще бъде два пъти, три пъти по-лошо от това на евреите. Аз проповядвам едно Учение и казвам каква е Волята Божия. Един ден Господ като заличи много народи, ще заличи и българите. Българите са важни, докато вършат

Волята Божия. Всеки народ е важен, докато върши Волята Божия. Щом не върши Волята Божия, ще се зачеркне от лицето на Земята. Евреите са избран народ и 2000 години ги тласкат. Защо? Не е работата там. Три неща трябва да изпълняват евреите. Трябва да се подчиняваме на Божията Мъдрост, трябва да се подчиняваме на Божията Любов доброволно, трябва да се подчиняваме на Божията Истина. Аз не съм – един народ да дойде да управлява другите народи. Ако един народ иде в Името Божие, да изпълни Волята Божия, добре дошъл. Ако един народ дойде и извърши насилие, не споделям. Всяка воля, която е от Бога, приемам; всяка воля, която не е от Бог, не може да приема. Онова, което не е Божествено, то носи смърт. Онова, което е Божествено, носи живот. Всякога, когато приемем Божественото, живот ще имаме. Ако не приемем Божественото, нямаме живот. Ако страдаме, за да изпълним Волята Божия, ще приемем живота. Ако изпълняваме нашата воля, ще дойде смъртта в живота. В сегашната епоха най-първо трябва да уредите вашите отношения, да знаете, че сте изправени вътре в себе си. Трябва да знаеш, когато Господ говори. Ако не изпълняваш Волята Божия, ще почука ангелът на вратата и като почука, екзекуция ще има. По-страшно е. Искаш да живееш, не можеш. Този ангел ще дойде и богатството, което има, ще го задигне. Ще дойде тогава ангелът и здравето ще ви задигне, ума ще го задигне и ще останат само сухи кости.

Сега някои проповядват какво нещо е окултизмът. Оставете този окултизъм. Проповядват какво нещо е православието. Оставете какво е православието. Проповядват какво нещо е Новото Учение. Три неща са важни: Да служиш на Божията Любов, да служиш на Божията Мъдрост и да служиш на Божията Истина, тъй както ти разбираш, в съгласие с хората, и те както разбират. Да сме в съгласие с Бога в себе си и тогава да сме в съгласие с хората, които са в съгласие с Бога. И в съгласие с хората – всичките хора да са в съгласие с мен. Аз искам вие най-първо да бъдете в съгласие с Бога и после в съгласие с мене. А не искам да бъдете в съгласие с мене и после в съгласие с Бога. Аз не може да бъда в съгласие с Бога, ако не се подчинявам на Божията Воля, тъй е законът. Казвате: “Той е Учител, пратен в света”. Знаете ли какво е учител, пратен в света? То е много механично разбиране. Ти мислиш да станеш майка е много лесна работа. Какви страдания има майката, да роди две деца. Раждал ли си ти две деца, да знаеш какво е. Що е майка? Да станеш син, мислиш, че е лесна работа? И дъщеря да станеш, не е лесна работа – девет месеца да седиш сгънат, да не можеш гък да кажеш, да седиш притиснат. Не е лесно. Туй дете в утробата на майка си е в един затвор. Представете си един ангел, който е свободен да се разхожда във Вселената, турят го, сгърчат го в един затвор с букаи. Иска Господ да направи този затвор приятен. Ако майката е добра, ще бъде затворът сносен; ако е лоша майката, положението на детето ще

бъде лошо. Някой говори за раждани деца. Докато човек се роди, минава през цял ад. Защо ще живеем зле, да искаме да се прераждаме много пъти. Веднъж като се преродя, достатъчно е. Имало 700 прераждания и 10 000 пъти да дойдат, все е прераждане. Да има вселяване – един метод по-хубав. Казва Бог: "Ще изпратя Духа Си и ще се всели". Не казва Бог да се въплоти, но ще се всели. Всички трябва да желаете да се всели Духът във вас, да ръководи вашия ум, да ръководи вашето сърдце. Без ръководство в света не може. Ние някой път мислим, че ние сме господари. Евреите, като ги изселват, имат бодър дух, страдат и бодър им е духът. Ако дойде изпитанието до вас, какво ще бъде вашето положение? Утре може да ви кажат, че под тази дреха на религиозност се крие една дреха на комунизма. Ние не искаме в света да добием власт. Достатъчно е онова, в нас което имаме, да го използуваме. Ние не сме дошли на Земята да наследим Земята. "Кротките ще наследят Земята" – е казано, но не тази Земя. Новата Земя, която Господ ще създаде. Тази Земя ще остави за старите хора. Тази Земя, на която вие сте, тя е за насилниците. Те ще правят каквото искат. Вие мислите – тази Земя да се очисти и вие ще станете господари. Тази Земя ще остане за сегашните хора. Вие сега искате да поправите света и се молите за хората. Вие се молите за бедните, богати да станат. Вие се молите, богатите здрави да бъдат. Богатите като са здрави, ще ви измъчват. Бедните, ако станат богати, и те ще ви измъчват. Болните, ако станат силни, ще ви измъчват. Ще дадете парите си на тях и после ще ходите у тях да им искате малко пари назаем – 5-10 лева. Ако ще предизвикате едно гонение, предизвикайте го само за Любовта. Сега светът е в подобрение. Виждате, че най-хубавите неща се раждат тайно, не са наяве. Вие искате в света всичките хора да знаят какво правите, то не е хубаво. Вие искате всичко хората да знаят. Онези плодове, които са узрели, ще ги изядете. Като свършите работата, ще я покажете. Съвременните хора като направят един автомобил, тогава го показват, но какво вършат във фабриките, не знаем. Да се завърши един процес и тогава може да стане явен. Искате да проповядвате. Какво ще проповядвате в света? Божията Любов. Какво нещо е Божията Любов? Аз, ако искам да проповядвам Божията Любов, ще ида в бедно семейство, което три-четири деня е гладувало и ще занеса хляб, ще занеса плодове, млечице, масълце, каквото имам. Един път, два пъти ще ида, че тези хора да видят, че имам подбудителна причина. Не казвам: "Търпете, Господ ще промисли за вас". Значи Господ е в тебе и ти не искаш да промисли Господ. Господ казва: "Промисли ти за тях в Мое Име". Ти казваш: "Господ ще изпрати някой ангел от Небето". Ти си първият ангел, който Той праща. Ще кажеш: "Господ ме е изпратил, аз ида от Господа. Този хляб го нося, млякото го нося от Него". Ще кажете, че едно време Христос е дошъл и мъчил се е да повярваме в Него. Какво ще вярвам в смъртта Христова?! Страдания има. Ако искам да бъда герой, тогава ще уча страданието, как е страдал. Понеже

и мен ще турят на мястото на Христа, ще изучавам как е страдал. Аз отивам и нося Любовта на тия хора, какво ще проповядвам на тия хора за страданията. На кръста няма да ги разпъвам, та да им казвам – трябва да търпите, да страдате като Христа. Мършавата свиня не я колят, но като се угои, тогава я колят. Житото като узрее, тогава го турят на хармана. Не турят на хармана зеленото жито. Сега искам да разберете добре Божия Закон. Не че не го разбирате вие. Онзи глас, който ви говори във вас, какъв е? Бог говори тихо. Понеже той говори много тихо, онези гласове, които не са верни, те са силни. В гръмогласния глас не е Господ. Мислите ли, че топовете, които гърмят на бойното поле, че Господ е там? Не, адът е там. Мислите ли, че в Америка на годината колят 35 млрд. 40 млн. свини, мислите ли, че това е Волята Божия? За какво ги колят? Че светии ли стават тия свини? Не. Страданията в света ги предизвикваме с неразбирането си. Като не се подчиняваме на Божията Любов, идат страданията. Като не се подчиняваме на Божията Мъдрост, идат страданията. Като не се подчиняваме на Божия Закон на Истината, идат тия страдания. Страданията се увеличават според упоритостта, която имаме, да не изпълняваме Волята Божия. Калаят се топи лесно при 120-150 градуса. Желязото упорствува, но при 400-500 градуса се топи. Златото като го турят още упорствува, но като турят 1500-2000 градуса топлина, топи се. Какво ще упорствуваш. Казват да се противи човек. Но като не знаете закона на Любовта, как ще се противиш? Противене може да образува само Любовта. Противене може да образува само Божията Мъдрост и противене може да образува само Божията Истина. Всичките други противения са слаби – животът не може да издържа, знанието не може да издържа и свободата се ограничава. Ония народи, които са служили на Истината, и днес благуват. Онези народи, които не са слугували на Истината, и днес робуват. Ония народи, които са слугували на Божията Мъдрост, и днес благуват. Ония народи, които не са слугували на Божията Мъдрост, и днес робуват. Ония народи, които са слугували на Божията Истина, и днес благуват.

Аз бих ви обяснил, но има известни обяснения, които не са хубави. Казвам: не създавайте излишни страдания. Излишно е да спорите кой има прав възглед. Оставете вашите прави възгледи. Според мене, който не спазва закона на Любовта, няма прав възглед. Човекът, който не спазва закона на Божията Мъдрост, няма възглед. Човекът, който не спазва закона на Божията Истина, и той няма възглед. В Любовта всичко е чисто, в Любовта няма противоречие, единственият свят, който не е ограничен. В Божията Мъдрост е единственият свят, в който няма противоречия. В тия светове като влезете, внесете Божествените блага. В живота вече има едно противоречие. Следователно само Любовта може да ни научи как трябва да живеем. Без Любов няма кой да те научи как да живееш. Казва

Писанието, че всички хора ще бъдат научени. Бог ще ни научи по три начина: по закона на Любовта, по закона на Своята Мъдрост и по закона на Своята Истина, в която Той пребъдва. Бог пребъдва в Любовта, Бог пребъдва в Мъдростта и в Истината. А в другите животи Бог се проявява. Бог се проявява в знанието, Бог се проявява в свободата. "Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго, Истиннаго Бога." В познанието на Бога иде животът. "Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго, Истиннаго Бога." Друга по-основна мисъл е: "Ако думите Ми пребъдват във вас и вие пребъдвате в Мене, Аз и Отец Ми ще дойдем и жилище ще направим във вас." Или казано другояче: ако Божията Любов пребъдва във вас, ако Божията Мъдрост пребъдва във вас и Божията Истина пребъдва във вас, Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище във вас. И ще ви се изявя в Любовта. Не може Бог да се изяви извън Любовта, извън Божията Мъдрост и не може Бог да се изяви извън Божията Истина. Оставете вие социалните въпроси. Досега никой не е разрешил социалните въпроси. Социалният въпрос е една Божествена кауза. Бог е, Който ще уреди света – Той го е създал и Той ще го уреди. Онова, което Бог е вложил във вас, на него станете господари. Имате 30 милиарда поданици, души са това. Тридесет милиарди души са във вашето тяло и на тия души трябва да покажете какво е Божията Любов, какъв е законът на Божията Мъдрост и на тия души да покажете какъв е законът на Божията Истина. Вие сте. Вие сте напуснали тия души и отивате да оправите хората, да ги обърнете. Казвате: "Към Христа ще го обърна". Ако беше лесно хората да се обръщат, защо Христос като дойде, не можа да обърне евреите? Чудни сте като казвате, че ще обърнете някого. Тридесет години седи Христос и нито един евреин не беше обърнат. Имаше около себе си 72 ученици и други още 12, на които Той разчиташе. Един ден Той говори, изказа едно изречение и тези 72 души казват: "Несъвместимо е онова, което каза" – и те Го напуснаха. Останаха само 12-те души. Казва им: "И вие ли искате да си идете?" Петър казва: "При кого да идем Господи? При Тебе ще научим Истината". Във времето на Христа едва 12 души имаше, които вярваха в Него. Като Го разпнаха, 3000 повярваха. Не е лесна работа да се обърнат хората. Най-мъчното нещо е да обърнеш един човек. Не може да обърнеш един човек към Бога, когото не обичаш. Не може да обърнеш един човек, към когото нямаш Любов. Не може да предадеш Божията Мъдрост, към когото нямаш Любов. Към когото нямаш Любов, не може да предадеш Божията Истина и да го направиш свободен. Искаш той да вярва в твоите думи, какво ще вярва в твоите думи – ти сам не си опитал думите си. На този човек ще му кажеш да опита Божественото вътре в себе си. Аз по някой път виждам дали човек е обърнат, или не. Много лесно ги познавам. Дам му много хубав обед, най-хубавият хляб и му казвам: "Свободен си". Гледам го – без молитва, без нищо вземе голямо парче хляб. Той не е обърнат. Другият поседи, погледа хляба и казва: "Много хубав". Погледне

ме и казва: "Може ли да ми кажеш как се яде това нещо?" Съсредоточи се, благодари на Бога и най-после откъсне едно малко парче, тури го в устата си, вкуси го, после пак откъсне едно малко парче. Гледам чете хапките, вземе 21 хапки и спре. Онзи, който не е познал Бога, ще вземе 50-60 хапки. Другият като изяде 21 хапки, спира. Благодари и казва: "Утре пак". Онзи се извинява и казва: "Преядох. Много хубаво беше яденето и малко тежко ми стана на стомаха".

Аз не искам от моето учение да ви стане тежко. Казвате: "Неразбрани работи". Някои работи съм представил само да ги видите, но то не е знание. Някой път говоря за Слънцето, но то е гладко. Говоря за Вселената, но тя е гладка. Но за Любовта съм много категоричен, за Мъдростта говоря и съм много категоричен. За Истината говоря и съм много категоричен. Никога не съм казал нещо, което не съм опитал. Дотолкоз, доколкото аз съм опитал, дотолкоз, доколкото съм послужил на тях, дотолкова може да ги предам. Някой път гледам – искате да се освободите. Някой като дойде, иска да се освободи от мене. Пък и аз искам да се освободя. Да управляваш хората, значи да ги носиш на гърба си. Ако има много хора да ви обичат, те ще ви безпокоят. Онзи, който те обича, той най-много ще те безпокои. Той изисква ти да бъдеш много внимателен спрямо него, повече отколкото трябва. Някой пък като те обича, иска голяма сума. Откъде да вземеш, ти си чиновник. Може да ви приведа много примери как много мъже влизат в затвора. Тя го обикнала, трепери му сърдцето за неговата жена. Дошло ѝ наум за самурена дреха, която ще коства 7-8-10 000, както беше едно време. Човекът няма пари, чиновник е. Гледа в касата има пари, казва: "Ще ги взема, пък после ще ги върна". Вземе парите, пък не може после да ги внесе, уволняват го, влоши се работата. Защо е туй дългото палто на неговата жена? Защо ви е да дойдат хората и да ви кажат: "Той е един светия". В миналото, когато бях по-жълт, казва: "Светия е този човек". За светия минавах, понеже лицето ми беше жълто. Човек става светия само когато носи Божията Любов. Няма да бъде жълто лицето, а ще оживи всичките хора. Светия може да бъде, който носи Божията Мъдрост; светия може да бъде, който носи Божията Истина. В служенето на хората е щастието на човека. Като служиш на Бога, това е щастието. Като служиш на музиката, щастлив си. Като служиш на изкуството, щастлив си. Щом не му служиш, не си щастлив. Като служиш на яденето, щастлив си. Казвам: истинското щастие седи в служенето на Божията Любов, в служенето на Божията Мъдрост и в служенето на Божията Истина. Туй го турете в ума си, туй е основното. Всяко друго служене, то е вече старият живот, от който имаме всичката тази опитност, която имаме. Тя се дължи на една опитност от по-низши порядъци. Ние сме служили на Бога.

Радостта дава, скръбта приема. Божественото е мярка на нещата. То е

мярката на скръбта и на радостта. То мери скърбите и радостите. Мери да не ти даде повече ни радост, ни скръб. И скръбта се мери в нас, и радостта се мери в нас. Тъй щото служете на Бога с всичкото си сърдце, с всичкия си ум, с всичката си душа, с всичкия си дух и всички ще бъдете щастливи.

Добрата молитва

35 -та лекция от Учителя, държана
на 26.V.1943 г. сряда 5 ч. с., Изгрев.

1943_05_28 Геометрически съотношения
Лекция на Младежкия окултен клас

ГЕОМЕТРИЧЕСКИ СЪОТНОШЕНИЯ

"Отче наш"
"Сила, здраве е богатство"

Каква беше основната мисъл на миналата лекция? – Каза се.

Ако някой ви запита, как бихте обяснили, откъде българинът е научил да увеличава, в кое училище се е учил? Как ще обясните това противоречие, че той много обича да увеличава и много – да намалява. Отгде се е научил да увеличава? Какви са били условията, при които се е научил? Значи българинът е живял при много оскъдни условия, той не е живял при една богата среда. Ако имате един малък извор, една малка рекичка, вземете, че подпушите извора, може да направите цял вир. Ако този вир го отпушите, той като хала ще слезе надолу. Българинът се отпушва. Като потече силно, после пак е малка река. Ако обичате много да преувеличавате работите, значи, животът ви е подпушен. Всеки, който се подпушва, значи е малка река. Ти не може да подпушиш една голяма река. Един човек, за да видя каква река е, ако увеличава, той е запушена река, а като изтече, казва: Нали ти казах. Туй, дето увеличава, то е насъбраната вода. Като се подпуши, какъв голям става. (За) онези хора, които често се менят, турците казват: "Девет ума има". Каже едно нещо, после казва, след 5 минути, нещо друго, след 10 – 15 – 20 – 40 – все се мени и после като дойде, започне да се извинява; ще намери с нещо да се извини. Вие често се извинявате по този начин и мислите, че сте изправили живота си. Един човек, който има да дава 1000 лева, често може да каже: "Наведнъж ще ги платя", а сам той няма повече от 1000 лева доход. Той казва, че изведнъж ще ги плати, не казва: "Почакайте малко". Представете си един чиновник, който вземал 500 лева на месец, а има да дава 1000 лева; след колко години може да си изплати дълга? Ако гладува два месеца, може да ги изплати, но той трябва да яде. Колко може да отдели от 500 лева, ще дели по малко. Този, който има да дава 1000 лева, ако знаеше закона – всеки ден да плаща по един лев – и в няколко години ще ги изплати. В една година 360 лева, за две години 700 лева.
Аз прилагам този закон. Имате да изправите някоя черта, чакате благоприятни времена, казвате: Изведнъж. Научил си се да пушиш тютюн. Сега и жените, не само мъжете, пушат. Казва: Още една - две години искам да пуша и после изведнъж ще го оставя. Мислите ли, че изведнъж може да го остави? Казва: При лоши условия се намирам, искам да пуша. След две

години, като ми се оправят работите, изведнъж ще го оставя. Мислите ли, че изведнъж може да го остави? То е невъзможно.

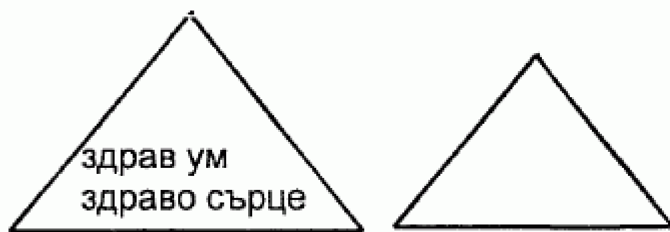

Тези триъгълници какви са? Как наричат тези триъгълници в геометрията? – Равнобедрени. Единият е по-голям, другият е по-малък, но ъглите им са равни. Площта, която вземат големият и малкият, не е една и съща. Големият има повече възможности да обработи. В малкия триъгълник площта не е обработена и възможностите са малки. В тия равнобедрени триъгълници умът и сърцето са равни, но не и човешката воля. Умът и сърцето еднаква сила имат, а волята е слаба. Основата в равнобедрения триъгълник винаги представя човешката воля. Какъв е този триъгълник? – Той не е равностранен. Този триъгълник е правоъгълен. В правоъгълния триъгълник сърцето и волята са силни, умът е слаб. Ако искате да представите един човек, на който сърцето и волята са силни, ще го представите с правоъгълен триъгълник.

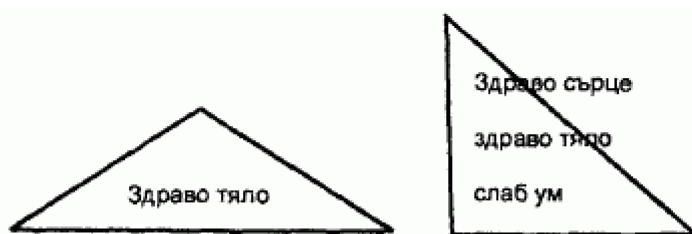

Ако искате да представите един човек със силен ум и сърце, ще го представите като равнобедрен триъгълник. Равнобедреният триъгълник представя човек със слабо здраве. Ако човек е построен като равнобедрен триъгълник, на който сърцето и умът са равни, този човек винаги може да бъде малко слаб и хилав, защото в дадения случай умът и сърцето харчат – тялото е, което дава капитала. Умът и сърцето изхарчват капитала безразборно, има малко придобивки, а много изразходване. В равнобедрения триъгълник тялото е слабо, а умът и сърцето са силни. Този човек, който е правоъгълен триъгълник, никога не може да бъде болен. В равностранния триъгълник човек е добре развит, а в равнобедрения и в правоъгълния има една малка дисхармония. В геометрията тия триъгълници имат едно значение, но ако ги преведем в органическия свят, имат друго значение.

Какви са качествата на волята? По какво се отличава волята от надеждата и

надеждата от любовта? Да кажем, имате човек, в когото вярата е силно развита; друг човек, в когото надеждата е силно развита и трети, в когото любовта е силно развита. По какво се отличават? Какви са отличителните черти на човека, на когото надеждата е силно развита? – Не се обезсърчава. Човек, в когото вярата е силно развита, не се обезверява. Онзи, в когото любовта е силна, какъв е? Снощи слушах Чомпи по радиото. След него дойде да свири друг един цигулар, който не разбира като Чомпи. И той доста хубаво свири, но в тоновете на Чомпи има нещо друго, запълнени са тоновете, завършена картина е. А онзи, който свири след него, тоновете му тук - там не са завършени и ритъмът му не е пълен. И като свири, още не е самоуверен. Свири добре, но като дойде някъде, не е самоуверен. Нали и вие, по някой път като говорите, спрете се, дали е право, млъкнете. Това млъкване е почивка, не съвсем почивка, но човек вижда да няма стълкновение в ума и после, като помисли, пак тръгва напред.

В равнобедрения триъгълник имате здрав ум и здраво сърце. В правоъгълния триъгълник – здраво сърце, здраво тяло, а слаб ум – значи, капитал няма. Сега онези от вас, в които умът е слаб, трябва да измените триъгълника. Щом е правоъгълен триъгълник, слаб е умът; щом е равнобедрен, тялото е слабо; щом сте равностранен триъгълник – добре е. Равностранният триъгълник представя добре развития човек.

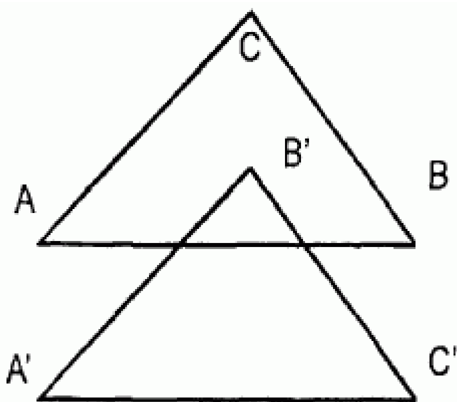

У мъжа винаги рамената са по-широки, а у жената са по-тесни. В триъгълника ABC у жената бедрата са по-широки. Когато жените искат да имат такива линии, бедрата препятстват на симетричността. Раменете са тесни, а бедрата са широки, изгубва се линията. У мъжа, в триъгълника ABC, рамената AB са широки, той е волев, като започне нещо, може да разчитате. Кривата линия у жената е на сърцето. Сърцето върви по крива линия, понеже е слабо. Мъжът, понеже е силен, върви по права линия. Жената може да издържи по-големи страдания, отколкото мъжът. Мъжът, за мъченик като го викат, ще викне. Сега, когато човек иска да го направят търпелив, жена го правят. Търпението и издръжливостта на страданията

се изучават при женския принцип. Силната воля – при мъжкия принцип. Жената, когато трябва да я поправят, дават й мъжка форма. Като жена, не може да се поправи волята, трябва да се измени формата. За да се предаде едно качество, което е необходимо в живота, сменят се принципите. Онези от вас, които искате да развиете вашата воля, по някой път вземете пръчката, но когато волята ви е слаба, турете я зад врата, та и си турете ръцете, че така ходете. Туй е за самовъзпитание. В подсъзнанието, като гледаш рамената тесни, усещаш, че ти се препятства на волята. Ако в мъжа рамената са много широки, а бедрата много тесни, пак препятства на характера. При силната воля човек става нетърпелив, става избухлив. Силна воля със слаби бедра – човек става избухлив. Тогава човек се извинява, че не може да търпи, казва, че е станал нервен. Затова, първото нещо при самовъзпитанието: трябва да се започне с яденето. Яденето е един от най-добрите методи за самовъзпитанието на волята. При яденето човек може да научи много добри черти. Който много бързо яде, той е нетърпелив, раменете му са тесни и бедрата му са тесни. Някой бърза да яде, да свърши. Ако искаш да усилиш волята си, яж полека. По някой път имаш желание да свършиш бързо, ти седни и яж полека. Най-малко половин час да ти вземе да се нахраниш. По-полека дъвчи, не вземай изведнъж големи хапки. По някой път отчупвате голямо парче хляб, не малко парче. Отчупи си едно малко парче, дъвчи го полекичка, не отчупвай изведнъж голямо парче. Чуден е човешкият характер. Ако вие изследвате характера на хората, дайте на един човек един самун хляб, да го разчупи и по това може да познаете, какъв е характерът му. За пример, искате да познаете, някой човек щедър ли е – дайте му един хляб и му кажете: Отчупи си, колкото искаш. Ще видите, ако е лаком, изведнъж ще отчупи повече и ще се извинява после. Ако искате, после поискайте от това парче, което е отчупил, да даде на някой друг. Ще видите, че ще отчупи едно малко парче и ще го даде. Ще гледа, колкото се може по-малко да е. В такъв човек щедростта не е развита. Ако намери чужд хляб, тогава може да отчупи по-голямо парче. За да видите, дали един човек има добри черти, достатъчно е да носите една кошница ябълки, круши или грозде, за да видите, какви черти има. Казвам му: Вземи си колкото обичаш. И ако е грозде, той ще избере най-големия грозд. Ако е ябълка, ще търси най-голямата. Не че туй е погрешка, но този човек, каквато склонност има вътре в себе си, той я проявява и във външните форми.

У човека съзнанието трябва да бъде будно. Каква е разликата, че една ябълка е по-голяма, а друга е по-малка, от едно и също дърво. Има ли някаква разлика? По някой път вие говорите за идеален човек. Колко мъчно се постига човек да бъде идеален, защото законът на небето и законът на земята се отличават. Земният живот и небесният живот си мязат, само че са обратно пропорционални. В небето, който е най-виден,

като слезе на земята, става последен. И най-последният на земята, който е нищо и никакъв, като се качи, ще бъде първият. Вие ще попитате, по човешки, защо е тъй? Може да ви докажа, но няма нужда защо да ви доказвам. Само един факт ще ви покажа. Христос, като слезе от небето, нали беше първият горе, а като дойде на земята, казват: Син Человечески няма где глава да подслони. Този, който беше пръв горе, на земята нямаше къде глава да подслони. Сега да приведа закона: Когато някой път вие се оплаквате, че сте последен на земята, защо сте последен? – Защото сте били пръв на небето. Казвате: Аз не искам да бъда последен на земята. Тогава стани последен на небето и ще станеш пръв на земята. Който иска да бъде пръв на земята, трябва да бъде последен на небето. Искате да живеете добре. Който живее добре на земята, той живее зле на небето. Който иска да живее богато на земята, трябва да живее бедно на небето. За предпочитане е да нямаме тук нищо. Ще запитате защо е така? Може да ви приведа онзи анекдот, дето един петел се качил на купището и като изкукуригал, искал да покаже на кокошките, че е много силен.

Изровил един скъпоценен камък, ритнал го, понеже толкова работа му създал, пък нищо не струва. Измъчил се, докато го изрови, искал да вика кокошките и мислел, че ще излезе едно зрънце; ритнал го. Скъпоценните камъни на небето не струват нищо на земята. На земята ти си като петела. Този петел не знаеше, че ако този скъпоценен камък го продадеше, ако имаше ум да разбира това, щеше да храни всичките петли и кокошки, които има по света. Да ги осигури най-малко за стотина години. Житното зърно на какво ще го уподобите на земята? То е скъпоценен камък на небето. Житното зърно, ако идеш с него на небето, струва много, а тук житното зърно нищо не струва. Христос казва: "Ако имате вяра колкото синапено зърно, на тази планина ако кажете "вдигни се", и тя ще се вдигне." Каква динамика има? Житното зърно в невидимия свят е тъй силно, както скъпоценният камък на земята. Като го продадеш, ти с житното зърно на небето ще бъдеш свободен, а ако идеш без житното зърно на небето, няма да ти бъде добре. Сега всичките хора на земята страдат, защото разбират нещата разхвърляно. Ти гледаш някой човек, че е учен и си мислиш: "Защо е учен?". От нас зависи. Обича науката, носът го заставя да обича науката. Какъвто е носът му, такава област от науката ще разбира. Ако изучавате човешките носове, ще видите, че носовете им ги отличават от идеите им и философи, и поети, и художници. За да познаете един човек, дали е издържлив, вгледайте се в носа му и ще видите, дали е здрав или не. Като измерите неговата дължина и неговата широчина, ще видите, колко е умен човек. Има отношение. Широчината представя сърцето, дължината представя човешкия ум. Пропорция има. Казвам: За бъдещото самовъзпитание – човек ще започне своето възпитание и неговите методи при самовъзпитанието ще бъдат много по-

продуктивни.

Ако правите едно упражнение – лявата ръка движете от рамото до лакътя на дясната, тогава ще си въздействате върху волята. Ако лявата ръка движите от лакътя на дясната до китката, ще си въздействате на вашето сърце и ако лявата ръка движите по дясната китка, ще си въздействате на ума. Ако правите това движение върху показалеца, ще въздействате на вашите лични чувства. Ако правите същото това движение върху средния пръст, ще си въздействате на вашето сърце. Ако действате върху безименния пръст, ще си въздействате върху чувството на красивото, ще събудите у вас музикалност. Ако въздействате на малкия си пръст, ще събудите у вас обич към търговията. Някой път гледате, някой човек си хванал малкия пръст, той се упражнявал в търговията. Той сам това не знае. След няколко време казва: Искам да търгувам. Някой човек хване безименния си пръст и казва: Дойде ми на ум да свиря, какъв инструмент ще ми препоръчате – пиано, цигулка, китара или флейта? Някой пипне средния си пръст и иска да урежда социалния въпрос. Като хване показалеца си, той се интересува за религиозни въпроси, за достойнство се интересува. Българинът, като забрави нещо, туря си ръката на челото и мисли. Някой сметка прави, тури си показалеца отстрани на челото. Там е центърът на смятането. Като тури пръста си там, въздейства на центъра на смятането. Възбужда го как да направи смятането. В средата на челото е центърът на паметта, центърът на общата памет. Някой път забравил нещо човек, и за да си спомни някои неща, туря си пръста там, за да влезе повече светлина, да си спомни по-скоро. Когато някой път съвсем закъса човек, хване си с двете ръце главата отстрани. Това прави, за да си даде смелост. От двете страни на главата се намира центърът на смелостта. Ръцете са два полюса на живота, едната ръка е положителна енергия, а другата е отрицателна енергия. Да се отнасяте добре с вашите ръце, които са полюси и през които текат Божествени енергии. От едната страна на ръката тече една енергия до краката, а от другата страна – друга енергия. Енергиите, които текат през човешкото тяло, се предават на земята; непотребната енергия минава в земята. Някой път трябва да се изувате боси, та непотребното във вас да отиде в земята. Някои ходят боси по росата; росата като навлажни краката, всичките непотребни сили у човека отиват в земята. И той възприема друга енергия от земята. Хубаво е, когато е топло, лятно време да ходите боси, да стане една обмяна между земята и човека. Не препоръчвам сутрин рано, но когато слънцето е огряло тревата, тогава да ходите. Също, когато слънцето изгрява, хубаво е две минути да гледате слънцето, то въздейства благотворно върху очите, но още като изгрява слънцето, не по-късно. Това са здравословни правила, хигиенични правила за живота. Тях ги няма писани в никаква книга, за бъдеще може да се пишат. Сега вие първо ги опитайте, не ги разправяйте на другите, но

всичко това проверете. Това са правила; може да намерите някои изключения и ще кажете, това не е вярно. Това са верни работи, но трябва да се проверят.

На един равнобедрен триъгълник основата му каква трябва да бъде?

Като направиш един равнобедрен триъгълник с по 13 см, ти си избрал едно число, което не ти подхожда. Тури на този триъгълник 12 см, а за основа тури 6 см. Всякога трябва да имате един модел. Ако премерите страните на триъгълника, ще видите, сборът им кое число дава. Страните на дадените триъгълници не са съвсем еднакви.

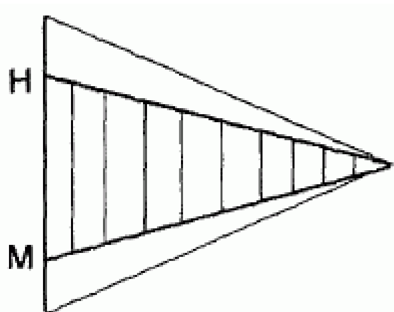

В триъгълника ABC (двата преплетени триъгълника) страната CB е по-голяма. В другия триъгълник A1B1C1 – A1B1 е по-голяма, умът е по-силен от сърцето, а в първия сърцето е по-силно. Това е един глупак. Този човек е със слаб ум, а този е още по-глупав, умът му е по-малко развит; имаме един ъгъл, с който се измерва човешката интелигентност. Най-слаба е интелигентността при върха, а колкото се отдалечаваме от върха, интелигентността е по-голяма. Колкото се развива човешкият ум, този триъгълник се разтваря, линията MH показва интелигентността.

Онези хора, които имат къси пръсти, у тях обобщението е силно развито. По какво се отличава човек, който има силно обобщителна мисъл? Онези, които обичат фактите, дълги пръсти имат. Човек с къси пръсти ще обиколи нивата и ще види общите работи, а онзи, с дългите пръсти, ще обиколи нивата и ще разгледа детайлите вътре. У когото обобщителната мисъл е развита, разглежда общото, а онзи, с дългите пръсти, обича детайлите. Някои от вас казвате: Кажи ми нещо, изведнъж да зная. Такъв човек е с обобщителна мисъл. Някои по музика искат в един ден да изучат всичко. Имаше тук една професорка по музика, няма да й кажа името, тя

имаше къси пръсти. Сега така й натегнало, че не иска да й свирят. Като свирят, бяга, бяга от музиката. Няма нещо, което да я интересува дълбоко вътре. Казвам: В живота трябва да намерим едно вътрешно съдържание. Вие по някой път се обезсърчавате, с къси пръсти сте; малко по-дълги трябва да ви станат пръстите.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът!

30. Лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя
на 28.V.1943г., Петък – 5 ч. с.,
София – Изгрев

1943_05_30 Път на избавление
утринно слово

ПЪТ НА ИЗБАВЛЕНИЕ

„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитва на Царството“
„Химн на Великата Душа“
Ще прочета осма глава от посланието към римляните. Една глава, в която има разрешение на един от най-трудните въпроси. В седмата глава от същото послание въпросът е нерешен, едно противоречие съществува. В осмата глава се намира едно разрешение. (Прочете главата.)
„Аз мога да любя“
Да имаме едно размишление.

Няколко неща в дадения случай се изискват от вас. Знаете ли какво се изисква? Изисква се състоянието на гладния, който очаква хляба, и той иде. Да имате състоянието на жадния, който очаква водата, и тя иде, носят му я. Да имате състоянието на болния, който очаква дрехи, да го облекат, да излезе. Да имате състоянието на босия, който ходи между тръните, и носят му обуща, да се обуе. Трябва да имате тия състояния. Като нямате тия състояния, вие не се ползвате. На всички ви има нещо, което ви липсва. Ако не ви липсваше, не щяхте да бъдете тук. Онези, които не са дошли, може да имат някои причини. Разправят за Кант, на когото животът протичал като по часовник. Всяка сутрин ходел да се разхожда и може би повече от двайсет и пет години го наблюдавали да минава всеки ден по едно и също място. Един ден се учудили, че той не минал, защото него ден той умрял. Питате за някой защо не е дошъл на събрание. Може да е умрял, може да е вързан. Вързали са го, имал да плаща. Или пък тренът, с който е пътувал, е дерайлирал. Или пък човекът се оженил, младата булка струва повече от едно събрание. Оженил се е. Жънене е хубава работа. Жъне със сърпа на нивата, събира житото. Който не е жънал на нивата, той никога не може да се ожени. Който много пъти е жънал на нивата, може да се ожени. Като се ожени, ще яде това, което е жънал. Които не са жънали много пъти, гладни остават.

Някой път във вашия ум седят грандиозни идеи. Вие искате да станете богати, силни, знатни, да направите къщи, целият свят да пише за вас във

вестниците. Да допуснем, че пишат във вестниците, че вие сте толкова висок, както българинът обича да преувеличава, казва: „Висок като топола.“ Ако имаше височината на една топола, в коя къща може да влезе? Ако е висок като една топола, коя врата ще го събере? Никоя. После такава топола в сегашно време да се облича, колко ще струва едно облекло? Някои от вас казвате: „Аз с малки работи не се занимавам, занимавам се с големи работи.“ Големите работи са направени от малки работи. Напишеш една дума – вода, и произнесеш тази дума. Най-първо, пишеш „в“ – казва какво искаш да кажеш. Пишеш „о“, стане „во“ – казва какво иска да кажеш. Напишеш „д“, стане „вод“. И най-после стане вода, като напишеш „а“. Казва, какво искаш да кажеш. Ти си жаден. Само водата е, която може да утоли твоята жажда. Без вода не може ли? Не може в дадения случай. Защо не може? Конят без юлар не се води. Води един кон, ако може без юлар. Ти може ли една котка да я водиш? По някой път аз говоря за котките, но колко усилия трябва, за да може една котка да добие един навик? При мене се беше прикомандировала една котка, без да я викам. Една такава, червеникава. И тя, най-първо, ме гледаше дивашки с подозрение. Гледам, че я е страх от мене. След като започнах да се отнасям много добре с нея, започнах да ѝ давам сиренце, баница, най-хубавото, каквото имах, и тъй внимателно ѝ давам, като на някой мой приятел, тя почна да върви след мене като адютант. Аз тръгна, и тя тръгне пред мене. Аз се върна, и тя се върне. Слизам по стълбите, и тя слиза. Върна се, и тя се връща. Аз вляза в стаята, и тя се качи и ме чака горе пред вратата. Никакъв юлар не слагам на котката. Тя знае, че имам сладки работи и като върви подир и пред мене, все има предвид какво ще ѝ дам. Като вляза в стаята си, тази котка има две думи, две котешки думи, които аз научих от нея, много съдържателни. Тя ми казва по котешки: „Учителю благи, прояви сега своята велика благост, която имаш към мене.“ Как ще я проявя? Едно парче хляб с хубаво сиренце, първокачествено. След като изяде нещо, казва друга една дума: „Учителю благи, откакто съм дошъл при тебе, доста се просветих.“ Ще кажете: „Може ли да се просвети котката?“ Просвещава се. Казваме: „Просветнало му нещо.“ Просветнало му, но като намери други котки, дави ги всичките. Голям скандалджия беше. Някой път съм горе в стаята си и чувам, на керемидите се вдига шум. Сега вече не прави скандали. Един ден слизам и виждам, приготвил се да се хвърли на Мурджо (нашето куче). Казвам му: „Тук е място на мир. Чакай, Мурджо, да го не бутнеш. Той е един от учениците.“ И Мурджо седи мирно. След време, гледам, минава един друг котарак и ученикът като го натиснал, и започнал да кряска. Мурджо, като се затича, хвана котарака и казва: „Какво право имаш ти да натискаш?“ Щом го пусна, и онзи котарак избяга. Върна се назад, и онзи го търси. Мурджо казва: „Да благодариш на мене. Аз ти дадох един добър урок. Да знаеш още веднъж как се дави един ученик.“

Ние всички мислим, че в природата трябва едно правилно изповядване. Когато нещата правилно се изповядват, внасят една светлина, здраве, разположение, радост и веселие. Един ден една сестра, недоволна, ми се оплаква, че не се обхождали добре с нея младите сестри. Привежда ми пример. Казвам ѝ: „Ти си един лист на едно дърво. Какво ще искаш това, което е и на другите листа? Възприеми светлината и работи. Остави другите листа. Те се мърдат, може да те закачат, но не че те имат зла воля. Нещо отвън има, което кара тия листа да мърдат. Засяга ги. Засяга и тебе. Не ги обвинявай.“ Казва: „Ще трябва да се обхожда добре.“ Казвам: „То е твое лично схващане. И те трябва да се обхождат добре, но и ти трябва да разбираш добре.“ Не само хората трябва да се обхождат, но и ние трябва да разбираме добре. Невидимият свят, Духът, Който ви ръководи, казва ви: „Направи това.“ Ти се потриваш, казваш: „Времето не е добро. Дъждовно е, вятър има. Нека престане вятърът.“ Като ти каже Духът, и вятър да има, и сняг да има, стани и върви напред. Като излезеш отвън, и вятърът ще престане, и снегът ще престане. Те са изпитания. Ти чакаш да престане вятърът, да престане снегът, да извършиш волята Божия.

Казвам, в тази глава се разрешава единият от въпросите. Защото, за да работи човек, трябва да има разположение, едно малко подбуждение трябва да има. Всяко недоволство произтича от три причини. Когато не сме в съгласие със законите на Божията любов, имаме вече едно неразположение. Когато не сме съгласни със законите на Божията мъдрост, имаме второ неразположение. Когато не сме съгласни с Божествената истина, имаме трето неразположение. Три неразположения: едното на ума, другото на сърцето, а третото на тялото. Какво те препятства да си в съгласие със законите? Има един закон в човека. Някой казва: „Аз на закон не се подчинявам.“ Че ти никога не си се освободил от закона. Най-първо, не мислиш право. Казваш, че не се подчиняваш на никакъв закон. Ти трябва да ядеш, да спиш, трябва да се обличаш, трябва да живееш в къща. По улицата трябва да ходиш. Не може да ходиш където искаш. Дойдеш до някой плет, трябва да го заобиколиш. Казваш: „Аз съм свободен.“ Ние, хората, не сме свободни. Аз считам свободни хора, които изпълняват закона на любовта. Който изпълнява закона на Божествената мъдрост, той е свободен. Който изпълнява закона на Божествената истина, той е свободен. Вън от туй никаква свобода няма. Те са относителни разбирания. Мнозина казват: „Как трябва да постъпваме?“ Казвате: „Кажете ми как трябва да постъпя, за да изпълня закона Христов?“ Постъпвай тъй, както майка ти е постъпвала с тебе, когато си се родил на земята. Постъпвай тъй, както баща ти е постъпвал с тебе, когато си се родил на замята. Постъпвай тъй, както брат ти е постъпвал, както сестра ти е постъпвала. Вие всички знаете това. Сестрата вземе малкото братче, гали го. Братът го вземе, бащата го вземе, подхвърлят го. Майката го взема,

къпе го. Четири правила има да постъпвате: тъй както майката постъпва; тъй както бащата постъпва; тъй както братът и както сестрата. Не по форма точно така, но те са модели.

Как ще изпълниш закона Христов? Казваш: „Аз те обичам." Какво значи обичам? Какво значи „бич"? Този, който не служи на любовта, като кажеш обичам, като махнеш „о"-то, то остава „бич" – обичта става на бич. Като изпълниш закона, любовта става обич. Значи този бич става лекачен като узрял плод. Когато няма любовта, той е зелен плод, горчив плод. Когато любовта е там, плодовете стават сладки. Какво показва горчивината в света? Горчивите неща показват закона на безлюбието. Сладките неща, това е законът на любовта. Всички сладки неща са станали от ония хора, които изпълняват закона на любовта. Слънчевата светлина, когато слиза от слънцето, прави тия плодове сладки. Тя показва ония същества, които живеят на слънцето, които изпращат своята помощ на земята; показва, че са много добри и много сладки. Следователно имаме на земята повече сладки плодове, отколкото горчиви. Един сладък плод показва какви са жителите на слънцето; сладките ябълки показват какви са жителите на слънцето; сладките круши показват какви са жителите на слънцето. Една слива, един лимон, един портокал, житните зърна, всички те показват какви са жителите на слънцето и ние какви трябва да бъдем сега. Един човек двайсет години яде череши, и хляб яде и да е горчив? Туй как ще си го обясните? Мене много пъти са ми казвали: „Вие не ме обичате." Рекох: „Прав си. Всеки човек, който не обича Бога, аз не мога да го обичам." И хората, когато мен не ме обичат, и на себе си казвам същото. Не може хората да те обичат, докато не обичаш Бога. Казвам, трябва да обичаш Бога, за да те обичат хората. Искаш другите да те обичат. Защо ще те обичат? За твоите очи? Защо обичат хората Христа? Христос обичаше Бога. Като дойде, изпълни волята Му.

Да сме готови на всички жертви за Божията любов. То е един закон. Не жертви за хората, но вътре в себе си трябва да имаш един закон за онази жертва, която трябва да направиш. Седиш, мислиш и казваш: „Аз ако се пожертвам, какво ще стане?" Вие криво разсъждавате. Христос изяснява въпроса: „Ако житното зърно не падне в земята, то само остава, ако падне в земята, то се умножава и сила придобива." Ти, като се пожертваш, ще спечелиш нещо. Като не се пожертваш, ти сам ще останеш. Всичките радости в живота произтичат от жертвата, която ние правим за любовта Божия. Всичката радост и веселие произтича от жертвата, която правим за Божията мъдрост. Всичката свобода, която искаме да придобием, произтича от всички жертви, които правим за истината. Ние имаме странни понятия. Някой път се възмущаваме от известни методи. Ето аз как сравнявам. Представете си, че в морето се давиш. В същото време няма

едно хубаво гладко копринено въже, но има едно такова оцапано въже, направено от коноп. И хвърлят ти го, да се хванеш за него. Ти казваш: „С такова ли въже ще ме спасявате?“ Ако туй въже го няма в дадения случай, ще се удавиш. Оцапано-неоцапано, ще се хванеш за въжето. Ако не се хванеш, ще се удавиш. Ние, съвременните хора, искаме да живеем по Бога с копринени въжета. Някой казва: „Защо не ходиш на събрание?“ „Нямам нова шапка.“ Без шапка не се ли ходи? Не може ли да имаш едно малко кюляфче? Аз се чудя – светските хора са много смели. При мене дойде една дама преди няколко време. Турила на главата си едно малко кюляфче. На детска глава не може да стои, как го е закрепила? Казвам: „Браво.“ Тя казва: „Учителю, едва намерих шапка.“ Аз в себе си я похвалявам. Другите, с големи шапки, не можаха да дойдат, а тя с малката шапка дойде. Друг ще каже, че на събрание не може да дойде, понеже обущата му не били модерни. Едно време ти да носиш скъсани обуща, всички ще кажат: „Закъсал е.“ Сега вече и десет души да имат, носят ги. Аз имам едни модерни обуща, отгоре имат около десетина дупки. Едно време, ако ги носиш, хората щяха да мислят, че е съвсем закъсал човек. Сега, ако ги носиш, ще кажат, че са по-хигиенични. И наистина, намират ги доста хигиенични. Разбира се, не са за зимно време, но лятно време, когато не е дъждовно.

Казвам, живеем на земята в едно училище. Земята е училище, не забавление. Когато невидимият свят се усети уморен от прекалена работа, ангелите, след като са ходили навсякъде, свършили са си работата, идват на земята да си починат и да гледат хората. Гледат ги какво правят, как тичат като мравки. Те виждат как човек е неразположен, виждат, че се безпокои за нищо и никакво, безпокои се – отнякъде ще дойде хлябът. Безпокои се кой ще донесе вода – ще дойде отнякъде. Дали ще дойде навреме, да не закъснее. Закъсняването е наше схващане. Ние мислим така. Ако спиш, хич няма да закъснее. Понеже си се събудил по-рано, казваш: „Закъснях.“ Някой път, като се успиш, казваш: „Закъснях.“ Или те са закъснели, или ти си закъснял. Ако рано ти се събуждаш, другите закъсняват. Ако ти се успиш, ти закъсняваш. Някой път онези, които носят благата, закъсняват. Някой път ние закъсняваме. Не че ние закъсняваме, но не сме се събудили навреме. Казвам, трябва да бъдем навреме, да се събудиш навреме и да оставиш всичкото неразположение. Не е време да бъдеш неразположен. Ще дойде неразположението. От него не може да се избавиш. На туй неразположение не му обръщай внимание. То хлопа на вратата. Неразположението някой път има криви сведения. Че туй неразположение дошло при тебе, ти не си длъжен да го приемеш. Адресът е крив. Не се е намерил друг, хване тебе. Ти ще кажеш: „Не съм аз.“ Тогава ще постъпите, както онази негърка, която живяла при едно американско училище по богословие, която имала деветдесет години. Тя остаряла и

всеки ден се молила на Господа, и казвала: „Господи, освободи ме, всеки ден се мъча.“ Минавали студентите и слушали как тя се моли да я прибере Господ. Американците обичат шегите. Трима студенти се представили като ангели и отишли при нея, да я приберат. Преобличат се и хлопат на вратата ѝ. Тя казва: „Кой е там?“ „Трима ангели, които Господ изпрати от небето да те приберем.“ „Кажете Му, че нея я няма тук.“ И ние се намираме в такова положение. Когато дойде онова, което иска да ни освободи, казваме: „Има време.“ Тя искала да я прибере Господ, но не по този начин, както тия студенти искат. Тя казва: „Кажете на Господа – тя схваща – кажете на Господа, че такива несъвършени ангели от семинарията да не праща. Такива семинарски ангели да не праща. Ако праща, да праща истински.“ Затова тя казва: „Кажете, че я няма.“ Това е тълкувание.

Какво ни коства да дишаме? Какво ни коства да си отворим очите и да възприемем светлината? Какво ни коства да почиваме, да пием вода? Всички работи, които Бог ни е дал, са леки работи. Тези работи, които са тежки, ние сами си ги създаваме. Майката създава някои неприятности с децата. Някоя майка иска да храни децата постоянно. Тя казва: „Не яде моето дете, изпостяло.“ Не го принуждавай, и нека детето да дойде само и да каже: „Мамо, дай ми хлебец.“ Нека то само да дойде огладняло. То иска да яде, а ти му даваш хляб. Не иска хляб да яде, а ти го викаш на обед. Не е гладно, остави го. Вие казвате някой път, че сте неразположени. Ако чакаме ние да бъдем неразположени, тогава какво ще постигнем? Някой иска да се моли, но трябва да има разположение. Че ако един цигулар би искал да свири само когато има разположение, какво ще научи? Някой път трябва да свири и когато няма разположение. Та привеждат един пример. Един минава по една река. Иска да премине реката. Дойде до реката, и няма мост. Разсъждава и казва: „Че трябваше да направят мост, да има откъде да се мине. Какво е това безобразие, да няма направен мост?“ Така разсъждава как да няма мост. Но идват разбойници и той, като ги вижда, хуква и минава реката. Отива на другия бряг. Научава се да плава и така се освобождава от разбойниците. А те, понеже не искат да се оквасят, казват: „Нека си върви.“ Ако имаше мост, той щеше да мине по моста, но и разбойниците щяха да минат по моста, да го оберат. Благодарение, че няма мост, не е обран. Вие, като минавате реката, без мост ще минете, и опасността ще остане на брега, няма да дойде при вас. Човек, който минава през големи мъчнотии, не го обират. Всички, които в света са обрани, са все без мъчнотии. Пътят, по който ти ще минеш, и онези, които ти мислят злото, и те ще минат по същия път. Щом минеш по пътя на изпитанието, злото не минава по пътя на изпитанието. Или другояче казано, човек, който върви по пътя на любовта, той е свободен, понеже злото не може да мине по пътя на любовта. Човек, който върви по

пътя на мъдростта, е свободен, понеже злото не може да мине по пътя на мъдростта. Човек, който минава по пътя на истината, е свободен, понеже злото не може да мине по пътя на истината. Ако ти минеш по пътя на любовта, ти си спасен. Ако ти минеш по пътя на мъдростта, ти си спасен. Ако ти минеш по пътя на истината, ти си спасен. Онези, които те посрещат, ще останат след тебе. Ще кажат: „Да си върви."

Сега тази философия ни е ясна. Разисква се какво е любовта. Аз разбирам любовта тъй конкретно, ясно. Човек, който върви по пътя на любовта, е избавен от всички злини. Път на избавление е. Ти минаваш друга граница, от една държава в друга. Когато гонят някого в една държава и той мине в друга държава, той вече е избавен. Ако си извън любовта, законът те хваща. В любовта законът не те хваща. Законът те преследва до любовта. Влезеш ли в любовта, казват: „Оставете го." Излезеш ли вън от любовта, хване те законът и казва: „Плащай."

Казвам, това е практично приложение. Тази идея трябва да остане в ума ви. Ти седиш при реката и мислиш: „Няма мост." Минавай, не търси мост. Наквасиш се – не наквасиш се, минавай. Някой път реката може да е широка. Аз съм наблюдавал котките. Котките много табиети имат, много угодничества. Дойдат до някоя преграда, няма да прескочи, търси отворено място да мине. Ще заобиколи преградата и няма да прескочи, разположение има. Но ако назориш тази котка, тя два метра може да скочи. Ако е по разположение, ще търси път да заобиколи преградата. Ние по някой път сме в състояние да прескочим два метра. Дойдем до някое препятствие от четири пръста и казваме: „Кой тури това препятствие?" Търсим някъде да минем без никакво препятствие.

Казвам, ние сме будни за погрешките на хората. Констатираш една погрешка, нищо не се ползваш, само цапаш ума си. Ти, като кажеш някому една горчива дума, с тази дума оцапаш езика си. Лоши думи цапат мозъка, лоши думи цапат сърцето. Малко цапат, но цапат. Когато дойде една лоша дума, да кажеш: въздържай се, веднага намери някоя подобна на нея, с която да я замениш.

Казвате някога: „Духът." Духът, това е законът на Божествената любов. Плодът на Духа е любовта. Следователно, ако ние се храним с плода на Духа, Който е любов – апостол Павел в своето послание казва: плодът на Духа е любовта – ако се храним с любовта, мисълта ще бъде здрава, чувствата ще бъдат здрави и тялото ще бъде здраво. Това е единствената хигиена. Три правила човек трябва да положи: да се храни с ума си, с плода на Духа – любовта. Ние трябва да бъдем като съвременните хора. Едно време се биеха със стрели, после дойдоха кремъклиите пушки като

кавали. Аз съм виждал такава пушка като голям кавал. Ще вземе, и ще тъпче от устата на пушката. Ако някой излезе да се бие в съвременния свят с такава пушка, той докато напълни кавала, ще го претрепят. Той докато напълни пушката, ще изстрелят сто снаряда, една картечница ще изстреля още повече. Трябва да бъдем модерно въоръжени. Старите методи не могат да ни послужат. Ако ходите с кремъклии пушки, ще ви бият. Модерно оръжие трябва да имате. Сегашните оръдия, които хората имат, не са най-силните. Бъдещите оръжия, които идват, най-големите гранати ще бъдат като една диня. Като я хвърлят, като се пръсне, всичко ще изчезне. Ще остане динята, и хората ще седнат да ядат диня. Като падне динята, топовете ще изчезнат и ще почнат да ядат диня. Ще се бият с дини, с ябълки, с круши. Мъж и жена скарат се, с дини ще се бият. После ще седнат да ядат. Вие сега носите оръжията на стрелите, на кавалите. Тия оръжия не са така модерни. Аз считам, и съвременните оръжия не са така модерни. Като почнат да се бият с дини, като се пръсне динята, ще кажат: „Много ти благодарим.“ И ще седнат да ядат динята, да я опитат дали е сладка.

Какво ви коства да кажете една сладка дума като диня? Туй, за което ви говоря, аз само веднъж съм го опитал. Когато идвах от Варна за пръв път в София – дотогава не бях идвал в София, минавам с един приятел, Бъчваров. Той пътува с един велосипед, но понеже валял голям дъжд, носи велосипеда си. И аз нося една ръчна чанта, вървим пеш. Идваме до река Камчия, и тя придошла, заляла на четири–пет километра целия път. Един кръчмар и бакалин едновременно, казва ни: „Трябва да се върнете, по никой начин не може да минете реката.“ А пък ние трябва да вървим, не може да останем. Иде един българин с хубава шарена кола, спретнат човек с дебели вежди. Поглежда така, като харамия. Кръчмарят казва: „Този човек може да ви помогне, но този човек е най-лошият. Не съм го видял досега да направи добро някому.“ Казвам на Бъчваров да иде при него, понеже той издаваше списание и ходеше с хората. Казвам му: „Иди да му кажеш.“ Казва ми: „Не ми хваща окото.“ Аз искам да опитам законът дали работи у този българин. Отивам и му казвам: „Моля, може ли да ни направиш една малка услуга? Пътят е залят от реката, а този наш приятел има един велосипед. Ти само да качиш велосипеда на колата, а ние ще си дигнем крачолите на панталона, ще изуем обущата си. Ти напред ще вървиш, и ние подир колата.“ Забелязах една малка усмивка на устата му. Погледна ме изпитателно. Казва: „Човещина, може ли така? Ще се качите и вие на каруцата ми.“ Кръчмарят си прехапа устните. Оставаме на неговото разположение. Той, като полковник заповядва, върви напред, а ние подир него, като редови. „Аз съм от новите полковници, ще се качите на колата ми.“ Качихме са на каруцата му. Бъчваров седна при него, приказват си. След това, като минахме реката, покани ни да отидем при

него вечерта и там пренощувахме. Гощава ни. На сутринта, като станахме, дойде и на четири километра ни изпрати от селото. Бъчваров го абонира и за списанието си. Казва ни: „Заповядайте и друг път." Аз, като го погледнах, виждам един венерин тип, човек на любовта. Но няма кой да го бутне. На захарта трябва малко водица, за да се стопи. Без вода не може да се стопи захарта. Казвам: „Всичките мъчнотии в нас, все са от любовта." Плащат ни венерините типове. Казва: „Не ми хваща окото." Тури малко вода. Една дума е достатъчна. Ще хвърлите една диня, един снаряд с диня.

Апостол Павел казва: „Кой ще ни избави от любовта?" Тя е единственият безопасен път, по който можем да вървим. Няма друга сила в света, която може да ни избави от това положение, в което се намираме, единствената сила е Духът, Който ще измени целия ред на нещата. Божият Дух ще употреби любовта като едно средство, мъдростта като едно средство и истината като едно средство. От любовта ще дойде новият живот, от мъдростта ще дойде новото знание, от истината ще дойде новата свобода, в която няма да бъдем ограничени. Казвам, бъдете готови да си запретнете крачолите. Ако не се решите да кажете на българина, че ще си запретнете крачолите, да му кажете той да върви напред, а вие подир него, няма да ви качи на колата. Любовта – напред, а вие – отзад. Тя ще ни качи на каруцата си и ще ни угости хубаво. Изключение няма.

Ще се качим на новата каруца на този българин.

„Отче наш"

Двадесет и девето утринно слово
30 май 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1943_05_30 Бащата иде
неделя, 10 ч. сутринта

БАЩАТА ИДЕ

„Отче наш“
„Ще се развеселя“
Ще прочета само няколко стиха от 13-ата глава от Евангелието на Матея, от 24-тия стих.
„Духът Божи“

Животът трябва да се изучава, трябва да се изучават и условията, при които той се проявява. Един човек е научно настроен, или обществено, или любовно, или религиозно настроен, или музикално. Както и да е, той трябва да изучава музиката и условията, при които се проявява.

В съвременното възпитание липсват факти, теории има отлични, но не почиват на факти. За пример вземете: у човека има три направления. Туй, което наричат светско чувство, после казват за някой, че е гениален човек, талантлив човек, и после казват, че е религиозен. Ако е светски човек, главата му ще расте отзад; ако е религиозен, главата му ще расте нагоре и ако мисли човек, главата му ще расте отпред. Знаете, ако хората биха били само религиозни, какви щяха да бъдат главите им? Щяха да бъдат високи, сплеснати, нямаше да има симетрия. Защо животните ходят хоризонтално? Защото мозъкът е на задната част. В човека мозъкът е минал в предната част. Мозъкът го е заставил да се изправи на краката си. Като започнал мозъкът да минава напред, човекът, за да не падне, трябвало е да се изправи, за да може да пази равновесие. Разбира се, тия работи, за да станат ясни, трябва да има доста чертежи, да се покаже начинът как е станало.

Може да кажете, че вас не ви интересува миналото. Кое ви интересува? Кое е реалното? Казвате: „Човек трябва да бъде религиозен, набожен.“ Но какво нещо е набожността? Набожността, това е закон на Любовта. Да обичаш някого, това е набожност. Човек, който не люби, не може да бъде набожен. Всичките хора са набожни. Някой цял ден обикаля около някой прозорец, кланя се. Той има на Земята едно божество. Като види своето божество, покланя се, трепери пред него. Божество има човекът. Онзи войник се покланя пред полковника, как няма да се покланя.

Сега хората казват: реалния живот. Кой е реалният живот? Аз считам, че има 9 реалности, няма да ви говоря за други. 9 реалности има, които са се

проявили, според мене. Реалност в света е Любовта. Последствие от тази реалност имаме живота. Реалност е Мъдростта и в последствие [от] тази реалност имаме знанието. Реалност е Истината и от нея имаме последствие свободата. Ти не може да разбираш живота, ако не разбираш Любовта. Ти не може да разбираш знанието, ако не разбираш Мъдростта. Ти не може да разбираш свободата, ако не разбираш Истината. Истината е майка на свободата. Мъдростта е майка на знанието. Любовта е майка на живота. Самият живот черпи своите качества, своите сили от Любовта.

Казваме: Бог е Любов. Но Любовта е дъщеря на Духа. Любовта е родена от Духа, дъщеря е тя. Тя е първата дъщеря на Бога в света и от нея зависи благото на цялото човечество. Сега вие разбирате думата „дъщеря“. На български думата „дъщеря“ е малко материалистическа дума. Дева е тя – туй чистото, мощното. „Дева“ значи мощното, безсмъртното в света, което ражда светлината, топлината, носи всичките блага. Това е дева. Или на съвременен език казано, това са ангелите, които идат да помагат. Ние, българите, казваме: „Той е дивак“ – произлиза от „дева“. Значи индусът под „дева“ разбира нещо чисто, възвишено, ангел, който служи на Бога, а ние разбираме един дивак, който не знае как да се обхожда, подивял. Всеки, който дойде да изучава Любовта, казват: „Мръднала е дъската му, подлудял е.“

Чудни са хората. Една американка казала на мъжа си да я заведе на борсата. Тя чувала да се говори за борсата, дето най-отбрано общество отивали, най-големите банкери отивали на борсата. Тя казала, че иска да отиде там. Един ден мъжът ѝ я завежда там, както в театър насядали в ложи, а онези креслат, викат. Тя казала на мъжа си: „Ти, казва, с мен играеш ли си? Аз ти казах да ме заведеш в борсата, а не в тази лудница.“ Той казва: „Че това е борсата, това е избрано американско общество.“ Тя казва: „Не ме занимавай с такива работи, заведи ме на борсата.“ Борсата си има особен език. Който не разбира езика, той ще си помисли странно за тях. В борсата етикеция няма. Щом имаш пари, ти си на първо място, ако изгубиш парите си, ще те хванат едни за краката, други за главата, и ще те изхвърлят навън. Щом нямаш пари, на пътя ще идеш. Казват: „Само хора, които имат пари, могат да бъдат тука, а който няма пари, не му е позволено.“ Казвам: Понеже имаме този лист на живота, имаме право да викаме: „Всички, които сте дошли, сте на борсата и трябва да живеете.“ Що е животът? Този лист иска да спечели нещо. Прав е човекът – иска да живее. Трябва да имаме едно отлично понятие за развитието на човека.

Някой човек казва: „Аз не искам да бъда религиозен.“ Тогава ще ти бъде главата спитена отгоре. На какво ще приличаш? На някои животни главата е така спитена. Преди години един казва: „Просташка работа е да

бъде човек религиозен. Туй е диващина, най-грубото нещо.“ Аз не му възразих за това, но му казвам: блажени са животните, у които липсва това чувство. Животните нямат никаква религия. Тогава те седят на по-високо място, но какво са направили животните?

Ние не разбираме строежа на света. Ние разглеждаме много повърхностно нещата. Вие искате всякога да ви се обяснят нещата, да ги разбирате. То е за обикновените хора, то е много обикновено положение. Онези, които са талантливи и гениални, една формула ще я разбереш и тази формула ще я развиеш според законите, както се разкриват формулите.

Една сестра ни дава един пример. В една гимназия един ученик искат да го изключат от училището. И какво му е прегрешението? В тази гимназия имало болница и в тази болница имало една ученичка, която той обичал. Една вечер той отива до болницата, иска да я види. Хващат го, прегрешението му е това. Защо обикаля около болницата? Любов има. Търси тази, която обича. Има съвет и решават този ученик да го изключат. Гласуват 16 души за изключването, че ходил до болницата, а 9 души гласуват да не го изключат. Пита ме учителката как трябваше да се реши този въпрос. Ако 7 души бяха гласували за изключването и 7 – да не се изключи, какво ще стане? Ще го оставят в училището. А сега 16 гласували за изключването и тогава ще извадите 9 от 16 и ще останат 7. Седем души са против него и тогава ще го оставят на почивка. Сега какво трябва да прави ученикът? Според мене нека да иде и да каже на директора: „Ходих при болницата, защото я обичах. Ако е грях, аз ще го поправя. Дайте ми възможност аз да поправя тази погрешка – да не ходя.“ Не е откраднал човекът, някоя обидна дума не е казал. Вечерно време отишъл до болницата.

В съвременния свят мнозина мязат на този ученик, който ходил около болницата. Има много неща, които виждаме в нас, които не са унаследени, турени са отвън, не са на човешкия дух.

Казва Христос: „Кой е посял това семе? – Някой враждебен човек.“ По този закон някой път гледаме, някое дете прилича на майка си. Защо прилича на майка си? Гледам му носа. То носи носа на майка си. Гледам, окото на майката – същото. И детето върви по линията на майка си. Но гледам, брадата на майката е остра, а на детето е широка и казвам: По брада детето върви по линията на баща си. Бащата има широка брада. И казвам, че в това дете майката има две, а бащата има едно. Бащата влияе само на брадата, на физическия свят. Майката влияе върху носа, върху неговия ум и неговата разумност. Това дете в живота ще мяза на майка си. В началото ще мяза на баща си, а в края ще мяза вече на майка си.

Всичките онези усилия, които ние правим в съвременния живот, те са само сили, които работят за създаването у нас на един отличен мозък, за създаването в нас на едно отлично сърце и за създаването у нас на една отлична душа, формата на една душа.

Мнозина питат: „Като идем в оня свят, какво ще бъде?“ Ако идеш в духовния свят и нямаш духовно тяло, не може да се родиш там. Без духовно тяло човек не може да се роди в духовния свят. Човек, най-първо, за да влезе в духовния свят, трябва да се роди по същия начин. Да идеш на Небето, трябва да имаш баща. Писанието казва: „Който е роден от Бога, ще иде в Небето, който е роден от човек, на Земята ще бъде.“ Мнозина казват: „Роден е от Бога.“ На родения от Бога пътят му е отворен за Небето, а на родения от човек пътят му е отворен за Земята. Онези, които сте родени от хората, пътят ви е отворен за Земята. Онези, които сте родени от Бога, и на Земята ще бъдете, и горе ще бъдете. Ако изучавате Писанието, за пример, как е създаден Адам? Създаден е от Земята. Бог взел пръст и направил една форма на човека, после вдъхнал в нея живот и той станал жива душа. Обаче когато се създаде вторият човек, другият човек – жената, не се взе пръст, но се взеха две ребра от дихателната система. При това, за да направи тази операция, приспива Адама, за да не усеща болка. Изважда ребрата и запълва това място. И дето някой човек иска да се жени, не че той търси жена, но търси ребрата си, и като ги намери, казва: „Туй са ребрата“, иска да ги намести.

Сега върху тия разсъждения трябва да направите изводи. Аз говоря сериозно върху работата. За мене не е въпрос как се пише една дума. Пише един човек и може да пише много красиво, но виждам какво се крие в една дума. Тази дума зависи в какъв момент я казваш. Ако царят каже една дума или онзи, който управлява държавата, каже една дума, знаете ли каква сила има тя? Като каже за едного: „Затворете го!“, затварят го. Като каже: „Пуснете го!“, пускат го. „Обесете го!“ – обесват го. Каквото каже, става. Ние в себе си сме господари. С нашите думи правим големи пакости. Хората не познават живота и искат в света да има ред и порядък. В нас има едно голямо насилие.

Един психологичен факт е, когато човек се разгневи някой път, 5 милиона кръвни телца се избиват. Ние казваме: „Как се избиват хората!“ А ние в едно разгневяване 5 милиона малки души избиваме и след това се усещаме неразположени духом. Що е добрият живот? Ще извадиш един опит какво престъпление върши човек. Всичките мисли на човека да бъдат светли, всичките му чувства да бъдат светли и постъпките му да бъдат светли, ред и порядък да има в него.

Ние искаме светът да се оправи. Как ще се оправи светът, когато вършим престъпление в нас? Външният свят е отглас на това, което става вътре в нас. Сега вие туй не го знаете, вие мислите: малко да се поразсърди човек, няма нищо. Малко като се поразсърди, малко убити има. Много се разсърди, много са избити. Войната е или малка, или голяма.

Най-първо, човек защо трябва да се сърди? Той мисли защо? – За да израсне главата напред. Мисълта е, която е освободила човека от животинското състояние. Религиозното чувство е, което е освободило човека от робството на материалния свят. А пък онова, което му е дало постоянство да бъде устойчив в човешките идеи, то са светските чувства – да обича обществото, да обича дома си, да обича отечеството си. Тия чувства го правят устойчив. Не само да има място, дето да влиза, но и да излиза. Когато един човек влезе в къщи, в къщи ли седи? Значи, ще влезе и ще излезе. Ако се качи, ще слезе. Дето има качване, има и слизане. Сега разсъждаваме и искаме само да слезем, да се качим и да не слезем. Ще бъдеш в затвора. Влезеш в къщи – затворен си; излезеш от къщи – освободиш се. Качиш се горе – в затвора влезеш. Слизаш долу – излизаш от затвора, освобождаваш се. Следователно може да бъде свободен на физическото поле. Беднотия има на физическото поле, невежество – в умствения свят, недоволство – в духовния свят, което освобождава човека.

Доброто по 3 начина се изявява. По 3 начина човек се освобождава в света. Бог по 3 начина освобождава хората: по закона на Любовта за живота, по закона на Мъдростта и по закона на Истината. Щом зачиташ Истината, Истината те освобождава. Щом зачиташ Мъдростта, Мъдростта те освобождава. Щом зачиташ Любовта, Любовта те освобождава. Щом не зачиташ Любовта, ти си затворен, щом не зачиташ Мъдростта, ти си затворен. Ако не зачиташ Божествените закони на тия велики добродетели, върху които цялата Вселена е построена, какво може да излезе от тебе?

Казвате: „Какво е Любовта?“ Без Любов животът в света не може да се прояви. Всичките съвременни хора боледуват, понеже животът е малко. Боледуването показва, че животът е малко. Казват: „Условията са лоши.“ Но животът е слаб, следователно в света ние се нуждаем да се отворят тия кранове, да дойде Любовта, да подействува изобилно в нас. При една слаба река воденицата спира да се движи, а пък ако се пусне водата, колелото се върти. Любовта е онзи извор, който образува живота.

Сега ние имаме такива повърхностни понятия. Ние казваме: „Да дойде Христос и да ни спаси.“ Как майката може да спаси едно дете? Една майка,

за да спаси детето, трябва да му даде отличен ум, трябва да му даде отлично сърце и отлично тяло, да го научи да живее тъй, както тя живее и както баща му живее.

Сега съвременните хора питат има ли Господ, няма ли Господ. Слепият пита има ли Слънце, няма ли Слънце. За мене, когато ме питат има ли Господ или няма, казвам: За слепите Господ няма, а за които гледат, Господ има. [За] ония, които имат душа, Любов има, [за ония,] които са без душа, Любов няма. Щом някой каже: „Мене не ме интересува Любовта“, този човек е без душа. Ако каже, че и знанието не го интересува, той е без ум и тогава казва: „Нищо не ме интересува, само малко да си похапнем.“ Той има едно сърце, желание има.

Какво може да излезе от яденето и пиенето? Яденето и пиенето могат да създадат най-големите нещастия. Сега бих могъл да ви докажа това, но не е хубаво да ви го доказвам. Ще ви приведа само един пример. В древността, един древен цар повикал един от своите мъдреци и го попитал кое е най-голямото благо в света, на Земята. Мъдрецът отговорил: „Най-голямото благо е човек да се освобождава от непотребното в себе си.“ – „Че как може да бъде?“ Казва: „Ще ти покажа.“ Той задънил царя да не може да се освобождава.

Ами че вие искате да ядете, трябва да знаете как да се освободите от излишното. Всичко, което приемем, не може да се асимилира. Много малка част се асимилира, а голяма част остава неасимилирана. Много руда ще обработи една фабрика, а сгурията трябва да се изхвърли навън. Този процес е за ума, за сърцето, за душата, за духа. Навсякъде има излишни неща, които трябва да се изхвърлят, за да ги поправи природата. Ние от незнание създаваме ред заблуждения, които нямат никаква реалност. Не че религията е нереалност. Много малко неща са нереални. Вземете: човешкият ум е създал отличен нос за човека, Истината е създала отлични очи, Любовта създала устата, Истината и Мъдростта създали отлични уши, Правдата създала отлични ръце, Добродетелта създала отлични крака. Може да ви кажа за дробовете и за всички други удове, това се дължи на всичките добродетели, които съществуват в Битието. Те са създали нещо в човека. Нашите дробове, нашият мозък, ушите ни, се дължат на нещо разумно. Ако престанат да работят тия добродетели, изопачават се и удовете. Носът като се изопачи, човек се изопачава. Дотогава, докато носът е нормален, и здравето е нормално. Докато очите са нормални за правилната светлина, човек е здрав, но в момента като започне да не възприема светлината, както очите искат, веднага настава едно болезнено състояние.

Казвам: Човек трябва да има отлични очи, за да вижда хубавото в света. С носа си да чувствува уханието на Битието. От всички неща, от всички предмети излиза едно ухание, което е здравословно. От всеки предмет излиза ухание на Любовта, което е на степени. От един скъпоценен камък излиза хубава Любов, най-чистата Любов. От един обикновен камък много малко Любов излиза. От всичките животни, от всичките растения, от светлината, която иде отгоре, и от нея излиза Божествената Любов.

Ние не съзнаваме тия работи и тогава сме се спрели в един механичен процес и търсим нещата наготово. Четем Библията, но не става с четене. Може да четеш 10 пъти Библията, но трябва да приложиш тия принципи, които съществуват. Ако ти не приложиш Божествената Любов, нищо няма да разбереш. Ако не приложиш Божествената Мъдрост, нищо няма да знаеш. И ако не приложиш Истината, ти не можеш да бъдеш свободен. Ако приложиш Истината, ще се освободиш, ако приложиш Мъдростта, знание ще придобиеш. Ако приложиш Любовта, живота ще придобиеш. С живота ти си добре дошъл навсякъде.

Всяка година трябва да измрат 35 милиона хора, а може би за в бъдеще ще измрат повече. И на тия хора, които в сегашната война измират, кой ще им даде живот? – Любовта. Милиони майки се изискват, за да дадат живот на тия хора. Майки се изискват, бащи се изискват. Кой ще създаде бъдещото поколение? Майката, бащата ще създадат това. Майката не може да го създаде без Любовта. Майката в света без Любовта не съществува. И бащата в света без Мъдрост не съществува. Брат и сестра без Истина не съществуват. Що е брат и що е сестра? Обичаш брат си и обичаш сестра си – то е Истината. Обичаш баща си – обичаш Мъдростта. Обичаш майката – обичаш Любовта.

Казвам: Това е новата религия. Казва: „Вярваш ли ти в Бога?“ Аз питам: Вярваш ли ти в Любовта на майка си? Ти вярваш ли в Мъдростта на баща си? Казваш, баща ти е стар. Че как? Че той е станал проводник, ти си наследил от неговите черти. И от майка си си наследил, но си отделен от тях, значи сам си Истината. Ти, синът, трябва да знаеш нещата в Истината. Синът, когато цени Любовта, цени и Мъдростта, той свободен става. Бащата, ако не знае да цени сина си, казва: „Син е той“, отрича го. Бащата трябва да признае, че синът му носи Истината. Всеки син и всяка дъщеря носят Истината.

Новите хора трябва да имат съвсем други възгледи за живота. Пита някой: „Ти вярваш ли в Бога?“ – „Вярвам в майка си.“ – „Видял ли си Бога?“ – „Видял съм Го, как не.“ – „Ами видял ли си баща си? Ти в баща си вярваш ли?“ – „Вярвам и в Мъдростта.“

Засега истинският баща в света го няма. Майката е, която се явява. В природата бащата тук-таме се явява, майката изнася всичката работа. За в бъдеще бащата трябва да дойде в света, за да се оправи. Сега имаме само свят на Любов, свят на чувства, ядене, пиене. Бащата го няма. Като дойде бащата, той ще донесе тия правила, по които синът и дъщерята ще живеят. Сега го няма бащата, затова се бият хората. Когато бащата го няма, хората си пукат главите, бият се. Децата се бият, когато бащата го няма. Майката казва: „Като дойде баща ви, ще му кажа."

Казвам: Бащата е тръгнал и иде в света. Божественият свят е свят на Любовта. Ангелският свят е свят на Мъдростта. Човешкият свят е свят на Истината.

Казвате: човешки свят. Всички вие сте дошли на Земята, за да научите какво нещо е Истината. Оттам ще идете в ангелския свят, да научите какво нещо е Мъдростта и най-после ще се научите какво нещо е Любовта. Сега Истината трябва да учите.

Като дойде бащата, ще каже: „На кого си пукнал главата?" Майката ще каже, че на сестра си няколко пъти синът е пукнал главата. Бащата ще попита: „Защо си ѝ пукнал главата?" Знаеш какво ще ти каже бащата. Ако му кажеш Истината, ако кажеш: „Съгреших, няма вече да ѝ бутам главата", той ще те целуне два пъти. Трябва да има разкаяние. Пукнал си главата, ще кажеш: „Ще я изправя." Онзи ученик за Любовта отишъл при болницата, изключват го. Той трябва да каже: „Ще се изправя." Те не вярват в неговата Любов.

Враждебен човек дошъл без Любов и посадил лошото семе. Всичките лоши неща в света, които съществуват, са посадени от такива хора враждебници. Сега ние, хората, които съзнаваме по закона на Любовта, не трябва да идем и да ги изскубнем, но ще чакаме житото като се ожъне и ще отделим плевелите на една страна и житото на друга. Всички имате работа в себе си. Някои лоши работи ще се отделят, но някои ще трябва да ги търпите. За да се яви търпението в човека, трябва Любов. За да изправим една погрешка, трябва знание. За да се освободим от нея, трябва Истина. Любовта е, която дава подтик на човека, подтик на човешкия ум. Мъдростта дава подтик на човешкото сърце, а Истината дава подтик на човешката душа. Душата се крепи от Истината. Аз говоря в този смисъл. Детето представя Истината. Майката не иска възлюблен, тя търси Истината. Истинският възлюблен на майката е детето. То е нейният възлюблен. Бащата, щом се роди синът, трябва да изчезне някъде. Да остави своя наследник. Индусите имат един обичай: бащата щом стане на

45 години, напуща дома си и отива да се посвети. Казва: „Дадох каквото трябваше на дома“ и се оттегля. Казва им: „Работете, както вие знаете.“

На всички нас ни трябва Истина. Любов и Мъдрост доста имаме. Цялото човечество трябва да прояви Истината. Синовно отношение към Бащата трябва да имаме, като дойде. Той не е от слабите бащи. По-благ от Него няма, но и по-страшен от Него няма. Онзи син, който не иска да се подчини, ще стане на прах и пепел. Тогава ще го тури, ще го прекара 99 пъти през мелницата и пак ще направи нещо от него. Ще му каже Бащата: „Знаеш, аз те пратих тук да станеш човек. Ти ще станеш ли човек или няма?“ – „Ама аз тъй мисля.“ Никакво мислене. По Любовта ще ходиш, по Мъдростта ще ходиш и като син ще зачиташ Истината, която дава свобода.

Та казвам: Пригответе се, като дойде Баща ви, да се изповядате и да приемете целувките му. По-добро от това няма!

Тайна молитва

32-ра беседа, държана от Учителя
на 30.V.1943 г., неделя, 10 ч. сутринта,
София, Изгрев.

1943_06_02 Вяра и любов
сряда 5 ч. с.

ВЯРА И ЛЮБОВ

Добрата молитва

Ще прочета част от 15-та глава от Посланието към Римляните, от 1-15 стих. Дължността на силните каква е?

По някой път вие се усещате уморени, неразположени. То зависи от еднообразието, защото животът ви е станал много еднообразен. В Природата на Земята трябва да има разнообразие. Трябва да се изучава разнообразието на Духа, трябва да се изучава разнообразието на душата, трябва да се изучава разнообразието на ума и на сърдцето и да се подчертават тия разнообразия. Например снощи цигуларят, който даде концерт, някои намират, че е доста красив, прилича на майка си, венерин тип или човек на Любовта. Като едно хубаво огледало отразява Божествената Светлина. Някои от вас имате всичкото желание да бъдете добри, но не сте така гладки, не може да отразите светлината много добре. Не че не си добър, но не си полирован добре. Трябва да се изгладиш. Един цигулар, за да бъде добър, трябва да бъде много добре полирован, мерките, по които е построен, трябва да бъдат много верни. В музиката има голяма философия – не в механическата музика. Защото музиката е нещо на духа и на душата; хората, които пеят, са радио, което отразява музиката. Една плоча се върти, предава музиката, но не че в плочата има музика. Сега вие сте склонни към един механичен живот. Казвате: “Да бъдем добри”. То е механичен процес. Как ще бъдеш добър? Значи ти да си мръднеш крака, правите стъпка с крака си, вземете голяма крачка. Какво означава голяма крачка? Някой път вземеш малка крачка. Някоя котка, като дебне, прави големи крачки. Онзи, който отива да побеждава, прави големи крачки. Вие тръгнете, че вървите с големи крачки. Кого ще побеждавате? Вземете широка крачка в ума си, вземете широка крачка в сърдцето си, вземете широка крачка в душата си. Отвън тялото върви естествено, като че не отивате на никаква печалба. Вие на физическия свят искате всичко да придобиете, искате да бъдете красиви, силни. Представете си, че всички хора биха били красиви като ангели на Земята и биха били силни, какво ще направите тогава? Представете си, че сте богат и всички други са богати, но няма кой да слугува! Имаш пари, но няма някой, който да слугува. Представете си, че от Невидимия свят не искат децата да се раждат и те са богати. Защото едно дете да дойде във вашия дом, трябва голямо самоотричане. Да бъде пенсионер за 20-30 години, да

го измъчвате. Какво ли няма да кажете по негов адрес. Аз ви говоря на вас, но казвам: не ме разбират тия хора. Като дойде едно дете вкъщи, разбират ли го тия хора? Гледате го вкъщи, казвате: "Този хлапак". Хлапак , хлепки – без тях по тръните не можеш да ходиш, ще се забият в краката ти. Вие казвате: "Без деца не може". Не, без деца не може. Бездетните няма да наследят Царството Божие. Искам да ме разберете, помнете това. Преди да роди ума ти нещо, трябва сърдцето ти да роди нещо, трябва душата ти да роди нещо, не само раждане на физическия свят. На физическия свят човек само не може да ражда. Духът е, Който ражда. Сега вие ще се потрудите за онова, което Бог е вложил във вас. Богати сте, но няма кой да ги обработва богатствата. Като дойде Духът, Той обработва заложбите, които Бог е вложил в душата вътре. Когато духът ти не е там, няма кой да го събуди, няма кой да даде напътване. Казва: "Неспособен човек съм". Не си неспособен, но няма кой да обработва.

Сега вас кое ви интересува? Някои от вас сега ви интересува яденето, но целия ден няма да дъвчете. Някои ви интересува мигането. Постоянно мигате. След туй ще хванеш носа си, обичаш да го милваш, той е като една възлюблена, хванеш го и казваш: "Ти да не правиш тази погрешка – все му четеш молитви – да не сбъркаш нещо". На очите си даваш съвети, хем да не паднете някъде. Трябва да имате ясна представа. Гледам, хората седят и не разбират себе си. Мислите да бъдете богати и да имате къщи. Те са празни работи. Да имаш къща, то е последно. Бог ви е дал ум, сърдце и въпрос за къща не става. Ще имате къща. Много са хубави тия тухли. Колко години ни взема да ги облагородим. Някой път вие се карате по причина на тия тухли и знаеш колко пръст има взета от някои хора, които не са живели добре. Те като дойдат тук, образува се дисонанс. Гледам разните стени не са еднакви, някоя стена е по-приятна, някоя не е. Не може да ви говоря някои неща, защото ще дойде във вас суеверието. В Природата всичко е живо. Но ако събудиш нещо и не си готов да разбираш, ще създадеш зло на себе си. Вземете например бубеното семе, може да го турите да се излюпи. Най-първо ще туриш десетина, двадесет листа, но след 10-15-20 деня, цял ден няма да ти стигне да береш листа, те ядат, като станат големи, ядат. Вас ви измъчват вашите бубени желания. Най-първо са такива малки, после тичате да берете листа. Защо са ви тия буби? Пашкули ви трябват за копринени дрехи.

Често ме питат какво има в Небето. Един негърски проповедник като разправял за сътворението на света на негрите, казвал, че Господ като направил Адама, турил един плет – три деня да го пече на Слънце, да съхне. Един го пита: "Откъде се е взел този плет". – "Не е ваша работа". "Плетът – пита – кой го е съградил, нямало е хора". – "То не е ваша работа". Само за човека е мислил, че е създаден. Доста духовито го е питал.

Казва: “Господ, преди да създаде света, какво правеше?” Той му отговаря: “Сечеше пръти, да бие глупавите хора”. За умния човек сеченето на пръти какво значи? Пръти е сякъл Господ, значи то е образуването на правата линия. Правите линии са, по които Бог действува. Безграничното, вечното в света, в началото действува по права линия.

Такива криви линии има. Всички, които сте тук, всички се движите, както се движи Месечината. Хората създадоха слънчевата система. Дванадесет души се движат около един център. Ще видиш, че всяко тяло се различава, не са еднакво големи. Защото големият не обича големите. Контрастите се привличат. Казвам: много навици на миналото, които са били полезни, трябва да знаем как да ги използуваме сега. Наблюдавам по разни начини държите ръцете си. Много хубаво е. Аз зная по един или друг начин си държите ръцете и зная защо. И краката си разно държите. Ако целия ден си държиш ръцете прекръстосани, ти ще създадеш едно неприятно настроение. Например някой път човек, като му дойде някоя мисъл, хване се за главата. Дойде голямо напрежение на електричеството в главата, което може да му повреди ума и той турга ръцете си на главата, за да отнеме това електричество и съединява се с външната атмосфера. Ако в дадения случай не си туря ръцете, може да му стане някакъв удар. Често като си туря ръцете, избавя се от зло. Някой път се печеш. Ако не се печеш, е опасно. Лошо ще стане, ако не се печеш. Ако при сегашните условия ви разкрия тия работи, вие ще се изплашите, ще се чудите къде да си турите ръцете – в джобовете ли, отпред, отзад. Турците, преди да падне Турция, тургаха си ръцете отзад. Преди да се освободи България, турците, гледам, турят си ръцете отзад. Казвам: няма да им върви на тия хора. Някой път може да туриш ръцете си отзад, понеже има събрана доста енергия. Има един възел, опасен възел, много важна роля играе на гръбначния стълб. Отзад на кръста е. Когато някой път се набере грамадна енергия, трябва да туриш ръцете си и да отнемеш от тази енергия. Турците, които бяха груби, беше се събрало на задницата много енергия и затова носеха ръцете си отзад. Сега не зная, но мисля, хич не си носят ръцете отзад.

Разправяше ми друг един българин, който ходил в Русия преди болшевизма. Казва: “Като бях в Русия, навсякъде срещах хора с голямо благоутробие. На десет души един ще срещнеш с малко благоутробие. Всички бременни, не могат да родят. Като срещнеш все бременни мъже на раждане. Като отидох десет години в болшевизма, гледам всичките родили. Едва ли на 4-5 000 ще срещнеш един с голямо благоутробие”. Казвам: необходимо е по някой път да дойдат несгоди в живота. При сегашните условия, ако нямаше страдания, човек щеше да бъде тъй крехък и най-малките сътресения щяха да го разрушат. Страданията в живота са

онези ветрове в духовния свят, които искат да разклатят човешката мисъл и човешките чувства, за да укрепнат. Ние казваме: "Защо са тия страдания?" Без тях е по-лошо. Със страданието е зле, но без него е десет пъти по-зле. Когато страдате, казвате: "Защо ми са тия страдания, да се даде на другите, на мене ли се дадоха само?" Чакай, за Добро е. Този вятър нека подуха, виж колко хубаво духа. Запей му една песен. Защо да не пееш?

Сега трябва да се освободите всички от този механичен начин на мислене. Според мене добър е онзи, който дава повече място на Духа да се проявява. Един цигулар е добър, когато свири добре. Този цигулар, който дава място на гениите на музиката да се проявяват чрез него, той е добър цигулар. Този цигулар, който ни свири снощи, дава път на онези гении от Невидимия свят, да се проявят. (Снощи италианският цигулар Чиомпи даде специален концерт на приятелите в нашия салон.) Показва каква е музиката и всички се въодушевиха, и самият цигулар и той се въодушеви. След това му дадоха угощение и той говори на своята възлюблена: "Музикален свят е, музикални хора са тия". На мене казва: "Щастливи са тия хора". Тук ни вижда всички щастливи. Щастието не иде от хората, иде от Бога. Онзи Бог в древността как са го представяли? Онзи Бог на Любовта, Който дава благата на хората, проявява се в малките работи. Щастието в света не зависи от голямото богатство. Ако тебе не може да те радва едно житено зърно, ако на едно житено зърно не се радваш, а се радваш на 10 000, на 100 000 лева, ти не разбираш живота. Сто хиляди лева, те храна не може да ти дадат. Казва: "Ще купиш храна". Ако нямаш жито, ако нямаш царевица, ако нямаш плодове, парите сами не се ядат. Сега има едни малки микроби, които живеят. Само стъклото и желязото не ядат. Микробите ядат и златото се намалява. Казват, че то не се окислява, но се намалява. Тия микроби знаят как да се ползуват от златото. Ние навсякъде се ползуваме. Ти обичаш златото и щом го обичаш, вземеш нещо от него. Толкоз малко вземеш, че в дадения случай не може да се ползуваш. По този начин, по който сега възприемате Любовта, тази Любов не може да ви ползува. Нали казвате: гамен . Какво значи? Един човек, който не знае как да употреби музикално гамата. Не може да мине от една гама в друга. Щом е гамен, той е човек, който не знае музикално да употреби гамата. Седите и има с какво да се занимавате сега. Някои от вас като видите някой човек, гледам някой харесва ръцете на този човек, на друг ни най-малко внимание не обръщате. Той казва: "Харесват ми очите". Трети казва – той не е обърнал внимание на очите, на ръцете, но на носа му. Друг казва: "Ушите са много хубави". Някои казват: "Косата му е много хубава". Той обърнал внимание на неговата прическа. Някой обърнал внимание на неговата походка. Казва: "Много хубаво върви". Всичките хора се интересуват от разни положения на човека. По някой път вие се

наблюдавайте и вижте кое във вас харесвате. Случва се нали да се гледате в огледалото и някой като се погледне ви интересува носа, друг като се погледне го интересува ухото, трети го интересува челото, някой пък го интересува брадата. Пипаш брадата, благословение е. Пипаш ухото, благословение е. Пипаш веждите, благословение е. Пипаш устата, благословение е. Туй, което пипаш, е благословение. От човека отвсякъде изтичат Божествени енергии. По някой път с ръцете предаваш. По някой път приемаш. Казвам: при един добър живот ще се освободиш – ръцете си, няма да изхвърляте и краката си. Най-първо ще дадете свобода на вашите ръце. След туй ще дадете свобода на очите. Ще дадете свобода на ушите. Ще дадете свобода на носа, ще дадете свобода на устата си. Човек, който не може да освободи краката си, който не може да освободи носа си, каква свобода в света ще внесе?

Та казвам: за какво трябва да ви говоря. Като дойдат черешите, правете опит. Като дойде някой ваш приятел, извадете и дайте една хубава череша без упрек. Дай му 2-3 череши или някой път дайте хубави ябълки и вижте какъв резултат ще има. Сега джобовете ви са празни. Нищо не носите, само кърпа за чистене на носа. Не е лошо, че пари нямате, нищо нямате, бръкнете в празния джоб. В джоба трябва да има нещо, понеже трябва да имате едно ножче, една клечка хубава, все трябва да имате нещо в джоба. Може джобовете ви да са празни. Умът ви трябва да бъде занят със светли мисли и идеи, които трябва да бъдат за вас, за цялото човечество, за дома, за приятелите ви. Да имате едно чувство, което да бъде хубаво не само за вас, но и за другите. Аз като срещна някои хора, приятно ми е да имат хубави чувства, да имат хубави идеи. Сега гледам някои от вас казвате, че трябва да четете романи. Не е лошо да четеш роман, но избирайте тия романи. Романът представя герой на Любовта. Авторите не може да опишат. Не е лошо и както описват. Те описват една героиня, един герой, те са главните, а другите са условия за тях. Някой човек пише някоя набожна книга и представя Господа такъв, какъвто не Го знае. Вие ще видите Бога в едно цвете. Аз съм гледал цветя и като видя едно цвете, му се усмихна и цветето ми се усмихне. Знаеш каква е усмивката на цветето? Казва: “Ръката на Бога често ме посещава”. Тия цветя Господ ги посещава и ги благославя и благодарение на туй благословение, те са красиви. Че как ще станат красиви тия цветя? Божието благословение е дошло. Когато ние ставаме красиви, то е посещението на Бога. Когато Бог ни посещава, ставаме красиви; когато малко ни посещава, грозни ставаме. Когато Господ ни посещава, млади ставаме; когато Господ малко ни посещава, остаряваме. Казва: “Остарях”. Аз само си мълча. Бъдете доволни, че сте стари. Бъдете доволни, че сте млади. Бъдете доволни, че сте сиромаси. Бъдете доволни, че сте богати. Бъдете доволни, че сте красиви. Бъдете доволни, когато сте грозновички. Благодарете, колкото и да е малка

благодарността. Видиш едно цвете, целият ден да бъдеш радостен. Туй, което благославя туй цвете, струва. Аз се спра и казвам: “Туй цвете е доволно, туй цвете много работи е научило. Аз имам много повече условия, защо да не бъда доволен?” Изисква се от всинца ви едно доволство в света. Да бъдете в състояние да премахнете вашите бръчки. Ще станеш сутрин и ще кажеш: “Слушай Иване, днес ще ме слушаш. Няма какво да се тревожиш. Тази работа ще се оправи”. На себе си ще си кажете така. Двама хора са заедно, единият е по плът роден, другият е по дух роден. Онзи целия ден бръщолеви. Кажи: “Ще се уреди тази работа. Ти вярвай в мене”. Убедете човека на плътта, който живее във вас, че ще се уредят неговите работи. Кажете: “Моята работа, като се уреди, ще се уреди и твоята. Моята работа, като не се урежда и твоята няма да се уреди”. Като се убеди, че работата ще се уреди, той е много добър. Този Иван в нас е добър слуга. По-добър слуга от него няма, когато е слуга. Но и като стане Иван господар, по-лош господар няма. Иван на плътта никога не го правете господар, слуга го направете. На него му проповядвайте. После вие казвате тъй: “Иване, ти трябва да станеш господар”. Той като стане господар, напусне те и казва: “Ще слугуваш сега”. Какво ще правите тогава с този Иван? Мен ми разправяше един баща. Качил на коня детето си и той отпуща гема. Конят хуква да бяга, детето се хваща за гривата на коня, плаче и конят бяга. Иван е лудият кон. Не можеш да държиш гема, какво ще правиш? Когато Духът в нас не действува, духовният човек е слабо дете. Не предизвиквайте Ивана. На този кон не туряйте това дете. Оставете Духът да ръководи. Туй дете е било умно. Като се държало с едната ръка за гривата на коня, дошло му на ум с другата ръка да глади коня. И конят спира. Туй дете с едната ръка се държи за коня, а с другата глади коня. Идва бащата и снема детето от коня. Казвам: Иван ще го погладите. Като се намерите по гърба му, ще го погладите. И той спре. Сега това е едната страна, това е умното дете. Преди време един ми разправяше, казва: “Като бях малко дете на 5-6 години, качи ме големият ми брат на коня. И ми казва: “Я вземи гема”. Но като хуква онзи кон, аз отпуснах гема, оставих ръцете си и краката си отворени и конят бяга. Хвърли ме на земята и благодарение, че паднах на краката си, от там насетне вече батю и да иска да ме качи, казвам – на кон не се качвам”. Този лошият, сприхавият кон, това са лошите условия на живота. Има коне, които са опитомени. Те са добрите коне. Така се създава един характер, върху който може би хиляди години са работили. В тази фаза, в която сега се намираме, аз говоря за Любовта, но трябва да има нещо да ви интересува. Любовта да ви интересува, всичките тия предмети да ви интересуват, да ви интересува небето, облаците, растенията, водата, изворите, реките – всичко онова, което служи за потик на човешкия ум, което служи за потик на човешкото сърдце, човешкия дух и на човешката душа. Да ви интересува пението, да ви интересува художеството, да ви интересува музиката. Колко време е

взело на този човек, на този цигулар, на 30 см да движи ръката си и така бързо да поставя ръката си. Той не мисли вътрешно, интуитивно поставя пръстите си на цигулката. Като поставя пръстите си, като съчетава нотите по този начин на хармония, цялата публика предразполага. Ако ти не знаеш как да си движиш ръцете, ако не знаеш как да направиш едно красиво движение... В птиците съм гледал едно красиво движение – хване едно семе и го клъвне. Гледал съм някои петли, като вземе едно зърно, вдигне го, погледне го и го пусне пак. Извика: "Къти, къти". Всичките кокошки тичат за едно зърно. Значи музика има в туй "къти, къти". Петелът казва: "Само аз може да го направя". Обаче, като дадете на един петел много житени зрънца, хич не е кавалер, но тази кокошка клъвне, онази кокошка клъвне. Казва: "Слушай, стой настрана, аз ще ям". Като намери едно зрънце, не го изяда, казва: "Мене ме боли сърдцето" – ще повика възлюблената. Онази, която най-много го обича, тича. Виждам коя кокошка обича петела повече. Наблюдавам и разбирам, че тази, която най-вече го обича, е по-красива. Перата ѝ са по-гладки и по-хубави. Като рече "кът", тя веднага иде. Другите отподире идат. Тази кокошка, която обича, пристига по-рано. Другите петелът като ги погледне, казва: "И за вас има, но ще чакате".

Отхранвайте в себе си хубави мисли. Една хубава мисъл подхранвайте, едно хубаво чувство подхранвайте. Туй, което ви служи, подхранвайте го. Мисълта, която ви помага, подхранвайте я в себе си. Чувството, което ви помага, подхранвайте го в себе си. Постъпката, която ви помага, подхранвайте я в себе си. И само така ще изучите духовния свят и ще влезете във връзка с онези напреднали същества, които работят. Те ще ви донесат един подарък, ако си благодарен, втория ден ще се удвои, утрои. Всякога възвишените духове дават много малко подаръци. Ако искате големи пари – 100, 200, 300 лева, всеки може да ви ги даде. Не правете погрешката на един българин, който свършил в Америка и като дошъл в България, отишъл на ауденция на този първия министър в България. Той мисли да го направи министър и го пита: "С какво мога да ви услужа?" Той казва, че иска да го назначат за директор на една гимназия. Казва му: "Идете тогава при министъра на Просвещението". Ако е искал и министърът е могъл да го назначи. Като дойде Господ, ние искаме да станем директори. Когато ще станеш нещо, стани пръв министър, вземете първото място. Първото място е първо и последно. Първото и последно място са двата бряга на една река. Брегът, на който седим, е първото място, а последното е на другия бряг. Да минаваш от единия бряг на другия – движение трябва да има. Един висок идеал в света трябва да имате. Да не казваш: "Аз не искам да бъда богат". Защо да не бъдеш богат умствено с една голяма култура? Ако е по музика, ще желаеш да имаш един хубав глас от 3-4 октави. Като пееш, всичко да кънти наоколо. Казва: "Аз не

искам да бъда богат”. Кажи: “Аз искам да бъда богат в умствено отношение и в духовно отношение. Искам душата ми да бъде богата”. Казвам: бъдете богати по дух, по душа, по ум, по сърдце, пък другото богатство на Земята оставете на заден план. Понеже другите взели това богатство, за туй богатство трябва да воювате, оставете го него. Погрешка е станало с онзи ангел, който бил изпратен от Господа да занесе благата на хората. Той ги носел в голям пакет и като дошъл, видял една царска дъщеря, толкоз красива, че тя привлякла вниманието му и той забравил, че носи благословенията. Те изпопадали на земята. Само вярата останала, а другите блага хората изпограбили безразборно. Всичките блага са ограбени безразборно. А единственото нещо, което останало в ръцете на ангела, е вярата. Дошли поети и музиканти да искат блага и той им казва: “Вярата остана”. Поетът ще пише с вяра, цигуларят ще свири с вяра. Човек без вяра, духът му не може да укрепне. Човек без вяра, душата му не може да се облагороди. Човек без вяра, умът му не може да се просвети. Човек без вяра, и сърдцето му добро не може да стане. Без вяра на Бога не може да се угоди. Никой без Любовта на Бога не може да служи. Когато искаме да служим, Любов трябва; когато искаме да угодим, вяра трябва. Две неща се изисква: с вяра да угодим, да е доволен Бог от нас, ако искаме да Му служим, с Любов да Му служим.

Приложете сега вярата и Любовта за събуждането на всичките разнообразни блага.

Да се зарадваме в живота на това, което Бог ни е дал.

36 -та лекция от Учителя, държана
на 2.VI.1943 г. сряда 5 ч. с., Изгрев.

1943_06_04 Умът и сърцето
Лекция на Младежкия окултен клас

УМЪТ И СЪРЦЕТО

"Отче наш"

Имате ли зададена тема? – Имаме. – Четете. (Няколко приятели прочетоха по един куплет.)

Тъй, както четете поезията, много въртите. Знаете ли какво е въртенето? Вие снемате една вода от високо място и не я снемате направо, но въртите насам, натам и тогава я снемате. Тия начупки някак си не са хармонични. Поетите имат особени правила. Докога е естествена поезията? За пример, една капка с каква сила пада? Законите на капката какви са? Капката е много тежка. 700 пъти по-тежка е от въздуха. Но електричеството, което е вътре, търси магнетизма. Електричеството е, което вдига капката нагоре. Тази капка, която слиза, се привлича. Любовна работа има. Капките не слизат направо, но запознаване оттук - оттам има и много хармонично слизат. Ако тя би слязла направо, тя, може би, би пробила някой гръб. Трябва да има нещо разумно; поезията е разумен акт. Когато пееш, същото трябва да бъде. Има тонове, ако не ги чуеш, ще те оглушат. Трябва да бъде хармонична спирачка. Вземи движението на един трен, как става спирачката? Ако изведнъж се спре тренът, сътресение става. Трябва да се насочи енергията някъде, да се асимилира и да се тури в работа.
Сега в поезията казвате: Всеки, който дрънка, да остане отвънка. Аз я наричам неорганическа поезия, като на коловете. Има поезия на дърветата, не се движи, после на насекомите, на птиците и най-после на човека. Различава се поезията по своя начин на движения. Поезията е музика. Трябва да има приятна музика. За пример, за рибите, когато четете някой път, може да стане сътресение. Нямате думи да изразите. Едно стихотворение, за да върви много гладко, масло трябва да има. Напишете една поезия, без да се смущавате, дали ще ви критикуват. Представете си, че не знаете какво нещо е критика. Като имате критиката предвид, плаши ви. Представете си, че няма критика. Без критика пишете поезия. Има един закон, който учи хората. Как се научава детето да ходи, кой го учи? В него има един стремеж. Казвате, че децата не били умни, че глупави били и трябвало да се пазят. Не са глупави. Виждам при какви условия са глупави. Като го разгневиш, да се търколи; но я го остави свободно, като слиза по една стълба, туря си задницата напред и слиза внимателно. Ако го повдигнат, искат да го спънат, а ако го оставят само да се движи, полекичка стъпя, разумно. В поезията вие, поетите, вследствие

на това налетяхте на злото. Има един английски поет, който ми харесва и трябва някой път да ви чета неговите стихове, много естествено пише. Сега той е инкогнито, незнаен поет. Поезия има в Исая, Исая е поет от еврейските пророци. Големите еврейски пророци са и поети. В поезията някои поети знаят как да избират думите. Думите нямат еднаква интонация. За пример, човек трябва да знае буквата "л" с коя буква се съчетава, и буквата"н", и между буквите има симпатия и антипатия. Някои букви си мязат. Като напишеш една буква, казва: Не искам да ме туряте до нея. Съгласните букви ние даваме право да се изкажат. Гласните букви са по-тщеславни. Всяка гласна буква като дойде, се изказва навсякъде, а онези, съгласните, затворило се гърлото, има желание да се изкажат. Много тщеславно е "ре"-то. Египтяните са турили "ра". Като се натовари "р"-то , "ра" е закон на светлината. Да носи светлината, "ре"-то му е приятно. "Ра" на български значи "разумност". Разумно е туй, което носи светлината. Има "ра" и "ом". "Ом" значи всички качества. А "ра" е закон в природата. "Ом" – всичките качества в природата станали разумно. Думата "разум" – съдържателна дума е, от две думи е направена. Що значи разум? "Ра" е светлината, която носи, а "ом" значи, онези благородни качества, които съществуват в природата и са достояние на човешката душа. Това е "разум". Някой казва: Какво нещо е "разум"? Как го обяснявате? "Ом" значи Божествените качества или великите качества на природата. А "ра" показва, че носи светлина. Свещена дума е "ом". "Ом" или "ум". "Ум" е произлязло от "ом". Туй, което съдържа разумните качества. После имате думата "интелект". Какво значи? "Ин" значи вътре, "тел" е, който говори. Туй, което вътре говори, е интелект. Интелектът значи туй, което говори вътре и се приспособява на външните условия. При дихателната буква, показва един закон на слизане. Като се качиш високо, показва, че трябва да слезеш. Обяснява закона на слизането. След като слезеш в най-големите глъбини, оттам ще търсиш път, да се качиш нагоре. "Л"-то се отличава по това, че трябва да слизаш, без да мислиш. Онзи човек, който носи "л"-то, слиза, но той мисли да възлиза, мисли за себе си. "М"-то е материална буква. "Л"-то слиза, без да му мисли много. "М"-то е разумното. "Л"-то казва: Да става, каквото ще, може да страдам, пет пари не давам. Българинът, който е умен, турил мярка. "Ю"-то показва на "Л" да се върне. Ще се качи, пак ще слезе. След като слезе долу, трябва да се посее. Буквата "б" е път, по който "л"-то може да се качи, може да се посее. "Ю" – това е вода. Ще слезе в почвата, то е водата и после ще излезе нагоре, това е "б"-то. "0"-то показва плод отгоре, от семето. Този плод какво трябва да стане? Трябва да се посее втори път. Буквата "в" – то е път, дето ще влезе пак, а "ъ" – това е плода. Семето като е посято, израства и минава през два свята. Знаеш колко време трябва, докато разбереш, какво нещо е Любовта. То е дълъг процес, докато се яви онази светлина в съзнанието, че да ти е приятно. Като чуеш една песен, да се въодушевиш. Като започнете да

заучавате песента на Любовта, да ви е приятно. Да няма дисонанси. Казваш: Това не е любов, онова не е любов, не е път на любовта, а криволичене, качване, слизане, туй е любов.

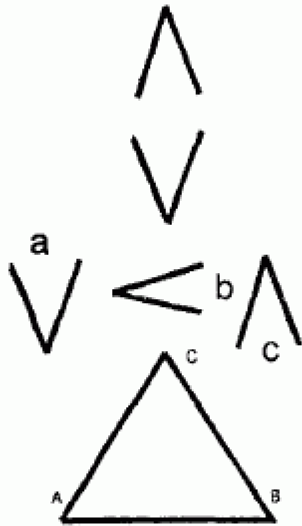

Това са два лъча, които слизат. Тази любов, е която излива водата.

Тази е любовта, която възприема водата. Каква е разликата? Каква е тази любов? Разрешението е триъгълникът. "А"-то е проявление, "А"-то в дадения случай е детето. Страната "АВ" е интелектът, бащата; "АС" е майката; "ВС" е синът. Бащата е, който посява семето "А". "С" е майката, която обработва, детето е "В", волята в човека е детето. Доста умно е. То разрешава въпроса. Задачи му се дават. "Д"- туй е български дарак . – какво показва това? – Това са две разумни лица, хора, които се гледат лице с лице. "А"-то е първото лице, "В" е второто лице. Тия две лица се познават със светлината. "И" значи разумните лица, които се срещат. "Р" е светлината, която е дошла да работи в тях, да им помага. Значи благотворната светлина "и" в дадения случай е благотворната влага, в която всички неща се зараждат и им помага С Т О С Ъ. Буквата "С" показва трето лице, засяга лицето на бащата и лицето на майката в буквата "Х", а третото лице е лицето на детето, туй е лицето, което свързва. Искаш да видиш някой човек, радваш се. В християнството значи, три пъти се радваш, да видиш един човек. Да видиш какъв е умът му, какво е сърцето му и каква е душата му. "Т"-то показва доброто воюване в дадения случай. Да знаеш да воюваш. Обхода да имаш хубава. "Ъ" значи добрият пазител. То е добрият стражар, който пази къщата, съкровището да не се изгуби. Защо е Христос? Опознаване на хората един с друг, туряне светлината в работа, туряне влагата в работа и туряне волята в работа. "Т"-то показва в християнството, че трябва да се облагороди. "И'"-то показва, че трябва да дадем.
Казвате: Защо трябва да му помогна? Законът е, че никой няма да ти помогне, ако ти не помагаш. Помагай, за да ти помагат. Вие сега искате да

ви помагат. Щом вие помагате, втория път вие трябва да вземете помощта. Ако чакате само да ви помагат, такъв закон в природата няма, два пъти да ти помагат. Щом ти помагат, в тебе трябва да има импулс. Като дойде този импулс, ще дойде втори, трети. Какво означава "ж"-то? Това е единица – къщата, в която живееш. Имате влизане и излизане, туй "ж" е в движение. Щом влезеш вкъщи, трябва да излезеш. Посееш едно растение в земята, почва има, растението излиза навън. Всяка идея, която влезе в ума ти, трябва да излезе навън с една придобивка. Хората се спъват, искат да придобият голям ум, голяма мъдрост, за да излязат навън. То е сложен въпрос. На един мъдрец му трябват милиони години да стане мъдър, да има туй голямо богатство. Сегашните милионери нямат такова богатство. Никому не се дава едно богатство, което той не може разумно да го пласира. Само да казва, че той е богат, милионер. Вие искате да бъдете поети, какво ще направите? Ако сте поет, върху какво ще пишете? Ако вие сте поет, върху какво бихте писали, за какво ще пишете? Ако аз съм поет, най-първо ще пиша за светлината, после ще пиша за въздуха, трето – ще пиша за водата, а четвърто – ще пиша за хляба. Сигурни работи. Ще имам работа с очите си. Ще опитам въздуха чрез носа си, дробовете си ще опитам, водата чрез устата си, тя в стомаха ще влезе. Ще опитам храната, между твърдата храна и водата има симпатия. Твърдата храна е коравичка, водата е мекичка. Задържат се вътре. Дишането е без светлината. Въздухът асимилира в себе си светлината. Въздухът, който няма в себе си светлина, я отразява. Онзи е хубав въздух, който съдържа светлина, внася светлина в дробовете, тази светлина в дробовете се трансформира в мозъка. Тази светлина, която приемаме, действа по един начин чрез очите, а онази светлина, която се приема с въздуха, тя е като храна в дробовете. Между въздуха и светлината има отношение. Онези, които не знаят, казват: Да дишаш. Дишането е хранене. Чрез устата издишаш навън.

Сега можете да кажете: Много отвлечени работи. Когато говорите за кислорода, водорода и азота, не са ли отвлечени? Азотът става ли видим? Не е видим. Кислородът може ли да бъде видим, когато е в течно състояние? Малките частици на атомите в кислорода, може ли да ги видите? Значи, трябва да съберете милиарди атоми на едно място, едно голямо общество от милиарди атоми на кислорода да ги събереш, за да ги видиш да станат на течност. Тогава може да ги видиш. Самият атом на кислорода е невидим. Трябва да бъдете първостепенен ясновидец, за да го видите.

Защо му турих този триъгълник отдолу? – Този триъгълник е по-устойчив. Това е разумният свят. Съединени двама хора, допрели ту гърба си, ту лицата си, гледат. Единият гледа едната страна, другият гледа другата страна. Понеже се движат, хиперболически са дошли. Двама души се разговарят. "Ъ" е човешката ръка, свита на юмрук. "Ъ" е човешкият крак. Малкият "Ь" в българския означава "крака". Буквата "Р" е човешката ръка, хванал си нещо. "С"-то е човешкото лице. "Т"-то както се пише на български, какво означава? А подобна е буквата (W) дъбъл "В". Това е един човек, който яде и мисли за утре. Сутринта е ял и казва: На обяд какво ще ям? Българинът дошъл и казва: Ударихме го на ядене. Хайде да дадем и на другите. "Т"-то в българина казва: Яденето, което имам, ще го дам. Да се оженя, че да дам на жена си. "Т"-то това е женско, а (W) дъбъл "В" – това е мъжко. Една жена или едно дете, един брат ще го нагостиш. Какво означава "П"? "П"-то е даване. Буквата "Р" значи, че хващаш нещата. "Г"-то показва, че българинът е овчар, гега има. "Г"-то е кукичката, с която хващаш. Или "Г"-то, ръкописно написано, туй е Божественото начало; да се закачиш някъде. Отдолу да закачиш материалното и отгоре да закачиш. "Г"-то работи, върши. Тия процеси, които са ставали в човешкият ум, са изразени чрез буквите. Колко гениални хора са работили, докато създадат буквите. Сегашните хора казват: Не, не. "Не"-то показва, че има противоречие, тече вода, мост трябва да се направи и по този мост да може да се минава. Що е мост? – Противоречие имаш, трябва да учиш. Единият бряг е невежеетвото, другият бряг е науката, мостът е по средата, съединява ги. Невежеството и науката са свързани. Що е науката? – Науката е мост, по който трябва да минем и по който човек може да влезе в знанието. Който не иска да учи, да пише буквата "Н". Когато нещата не са верни, има много дрънкане, когато нещата са разумни, образуват сладчина. Щом нещо е вярно в тебе, ти усещаш сладчина. Щом една дума е вярна, ти усещаш приятност. Това е признак, че нещо е хубаво. Щом не е хубаво, усещаш нещо горчиво. Горчивината всякога ни показва, че не сме на правия път. Сладчината показва, че сме на правия път. Сладко е всяко нещо, което показва правия път. Всяко нещо, което е горчиво, показва, че пътят не е хубав. Горчивината и сладчината са два възпитателни метода. Сладчината казва: Това е правият път, тръгни. Горчивината казва: Този път не е заради тебе. Защо е сладкото? – Сладкото показва, че работата е започнала добре. Горчивото показва, че не е добре започната работа. Значи светът има разумен стремеж. В разумните работи се образува

сладчината. Тия, сладките плодове ги посяха разумни същества. Сладчината в плода показва, че има разумност. Там, дето има сладчина, има разумност. Там, дето няма сладчина, разумността отсъства. Горчивината служи за лекуване. Горчивите работи лекуват. Сладчината носи здраве. Горчивината изпъжда болестите. На една болест, като й дадеш горчивина, бяга, защото болестта е голям аристократ. Болестта обича всички да й работят. На всичките болни готвят хубаво ядене. Мляко дават да пият, захар дават, всичко дават да ядат. Най-после, търси от някоя птица, мляко да намери. Защо е болен човек "Б", защото не е посял житото си. "0"-то показва добрите условия, които има, и не ги използвал. След туй "Л"-то показва любовта, която се е проявила; "К"-то е товар, който му е даван и не го е пренесъл, та се натрупал. "А"-то значи, добре да затвориш ума си и сърцето си, това е закон.

В египетската наука, отгдето взели буквата "А", алефът* показва, че човек е в движение. Евреите са го взели от тях, тя не е гласна буква, но е съгласна. Нашата буква '"а" е взета от тази буква. "У"-то е същата буква, обърната нагоре. Както са писали алефът евреите, това е закон на инволюция, когато човек е слизал. "У"-то показва едно състояние еволюционно. Обръща се с главата нагоре. Човек, който слиза от невидимия свят, като се изпразни, започва да събира. Какво значи "У"? То е плодът. След като посееш семето, туй, което си спечелил, то е посятото.

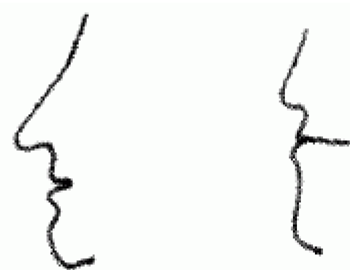

Тъй, както е направена човешката уста, тя е буквата "Е", иска да яде. "Е"-то е закон на разширение. Кое "Е" обичате повече – ръкописното или печатаното? Вторият има потиснати чувства, има много материал, но няма план. Този човек няма план, за да се прояви. Вследствие на това се намира в неблагоприятни условия.

Някои хора са къси, защо са къси? Някои хора са високи. Защо са високи? Турете някоя къща наблизо до някое дърво, то става високо, търси светлината. Посейте някое дръвче самостоятелно, да няма нищо наоколо, то не върви високо, ниско става. Високите хора са расли при неблагоприятни условия, състезание за живот е имало. Късите хора е нямало кой да ги стеснява, затова не са турили голям бой. Ако искате вашият ум да работи, съберете се между умни хора, тогава ще работи. Ако

го оставите сам, не работи. Щом си сам, къс ще останеш. Щом си с хората, висок ще станеш. Какво е предназначението на високия човек? Високият човек е станал висок, като е търсил светлина. Знае, че ако няма светлина, ще дойде смъртта и веднага има стремеж да излезе навън, да приеме светлина. Във всеки човек трябва да има желание да излезе из лошите условия. Значи, щом си при лоши условия, ти си между много хора, висок ще станеш. Искаш, не искаш, ти висок ще станеш. Това е разрешението. Защо е религията? – Хората на ума са много, търсят път за своето спасение. Отиват на високо и излизат навън. Светските хора са ниски. Обяснение на нещата. Някои мъчнотии имате във вас. Всяко чувство, което е притеснено, трябва да внесете религия, идеята за Бога. Идеята за Бога е там, гдето можете да получите тия блага, които са необходими. Няма друг избор. Идеята нагоре е идея за Бога. Идеята за Бога е нагоре. В плоскостта тия блага са дошли, ние ги търсим. Човек става широк. Стомахът му, който по плоскост върви, той го търси по плоскостта, не го търси на плоскостта и се разширява. Слязъл е долу, по равно върви. Сърцето върви по права линия, умът върви по крива линия, но енергиите на ума се отразяват върху сърцето и сърцето има за цел ума. В живота ви умът да ви бъде идеал за сърцето и сърцето да бъде идеал за ума. Защото умът само при сърцето може да постигне нещо. Мисълта оттам може да добие материал. Умът само при сърцето може да се повдига. И сърцето без ума пак не може да се повдигне. Умът без сърцето не може да се повдигне и сърцето без ума не може да се повдигне. Що е сърцето? – Туй, което повдига ума. Що е ума? – Туй, което повдига сърцето.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

31. Лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя
на 4.VI.1943г., Петък – 5 ч. с.,
София - Изгрев

----
* алефът – първата буква на египетската азбука

1943_06_06 Числото тринадесет
утринно слово

ЧИСЛОТО ТРИНАДЕСЕТ

„Добрата молитва“
„Махар Бену Аба“

Ще ви прочета една от най-опасните глави на Писанието, от която се страхуват хората. Туй, от което човек се страхува, не го прилага. Той седи далеч от него. Тази опасна глава е тринайсетата глава от първото послание към коринтяните на апостол Павла. Никой не влиза в тази стая. В странство ако идеш, в стая номер 13 никой не влиза, макар да е много добре мобилирана. И имат право. Сега аз искам да ви накарам да влезете. Аз зная, че пак няма да влезете. Ако имате интерес в тази стая, ще влезете. Понеже, като влезете, ще трябва да платите нещо. (Учителят прочете тринайсетата глава.)

Някой път нещата трябва да се повтарят, понеже има неща пропуснати. На стр. 260 от книгата „Възможности за щастие“ говорил съм върху любовта под заглавие „Единственото нещо“. Ако ви попитат какво се е говорило, няма да знаете. Може да се е говорило ненавреме, може, когато съм говорил, да сте били заети с нещо друго, което е отвлякло вашето внимание. Сега ако ви попитам да дадете точно определение на любовта, как ще я определите? Много мъчно. Не може да се определи любовта. Не може да се определи, понеже има много отношения. Първоначалният подтик, от който са произлезли всички неща, е любовта. Какво нещо е любовта? Любовта е това, от което всичко е излязло. И доброто, и злото от любовта е излязло. Как ще определите вие? Допущате и злото да е излязло от нея. Туй са човешки твърдения, туй зло – допущате отрицателни мисли в ума. Ти защо се сърдиш? Онзи, който иска аз да не се сърдя, нека ми покаже един пример. Например аз ще го бодна с една игла, и той нищо да не ми каже, пак да ми се усмихне. Като го бодна, веднага ще има малко стискане на веждите. Другите казват: „Търпи, това е, за да те опита.“ За да ни опита, той трябва да бъде вещ. Не да ни опита, тъй както не трябва. Изкара ме на таблата, да ми даде една задача, която може да реша. Той ни даде задача, която никой в математиката не може да реши, даде ни много мъчна задача, да ни унижи. Може да са разни неговите съображения. Някои учители са благоразумни, пък някои не са благоразумни. Различни са подбудителните причини. Не е лошо човек да се сърди, не е лошо и човек да не се сърди. И едното е добро, и другото е добро. Да кажем, имате една киселина. Киселините не са отрови. Силните киселини образуват

отровите. С отровата животните отдавна са запознати. Пчелите, осите преди години са изработили такива тънки жила и в него турят малко отрова. Като дойде някой наблизо, ще го жилнат веднъж, два пъти. Казват: „Тук в нашето място да не влизаш. Ние сме същества много работливи, нямаме свободно време. Сега ти си дошъл като кореспондент, ние нямаме време. Царицата не позволява с информация да се занимаваме. Ще седиш настрана. Цветя има, мед събираме.“ Ако не се отстраниш, ще те жилнат по носа. Благородство има в пчелите, че никога не жилят в очите. Тя няма да те осакати. Може да те жилне по устата, може да те жилне по бузата. Знаят меките места на човека, знаят къде да жилят.

Разправяше ми един български свещеник, на големия му син се е случило някакво нещастие – това няма да ви разправям как се е случило, не ви интересува – но в туй нещастие, което му се е случило, останала една голяма буца на горната му устна. Той бил много красив, виден в селото. Седи бащата и казва: „Туй дете как се осакати.“ Като го погледне, мъчно му стане. Три, четири години така го гледал, и все нещо го рязва бащата. Един ден бащата вика сина си да отидат да нагледат пчелите, да извадят мед. Завъртява се една пчела и ужилва момъка точно на горната бърна, на буцата. Бащата казва: „Не стигаше едно нещастие, че второ.“ Но за голямо чудо на бащата, като спаднал отокът на устната, и буцата изчезнала.

Та казвам, под думата любов много неща се разбират. Опасна е. Много стаи има любовта, зависи къде ще влезеш. После що е вяра? И вярата има много отношения. Някои казват: „Малко вяра има.“ Не че има малко вяра, но вярата има отношение към много способности и чувства, които човек притежава. Да кажем, един човек, който е много страхлив, той има вяра, но страхът се намесва във вярата. Не че вярата на този човек е слаба, но вярата отстъпва пред страха. Този човек няма слаба вяра, но силен страх има. Не е въпрос на вярата. А ние казваме за такъв човек: „Слаба му е вярата.“ Или: „Той няма никаква вяра, той се е обезверил.“ То не е така. Обезверяването не се дължи на вярата, дължи се, че в ума му е влязъл някакъв философски възглед, изменил възгледа на нещата, другояче мисли, а не че се е обезверил. Философският възглед е потребен. Не трябва всякога да имаме едни и същи възгледи. Днес слънцето грее весело, утре скрие лицето си, няма го, не се явява, забулено е. Ние ще кажем, че е сърдито, не иска да ни види, но обикнали го милиарди същества и пред слънцето искат да се разговарят с него. То за нас няма време. Казва: „Вие ще седите на заден план, с други ще се разговарям сега. Ще чакате.“ Вие ще кажете: „Аз нямам време.“ Защо нямате време? Вие сте чиновник някъде, под закон сте. Нямате време, нито една минута на разположение. Казва ви фурнаджията: „Ще чакате пет минути.“ Вие казвате: „Нямам време.“ Този, който няма пет минути на разположение да чака, като излезе, ще каже:

„Немарлив човек, хлябът му не е навреме готов, не е изкарал хляба навреме.“ Той изхожда от своето гледище. Кой може да опече хляба точно на секундата, на минутата? Някой път пещта не е добре опалена, слабо е опалена – слабо се пече хлябът. Някой път е повече опалена – по-лесно се пече. Някой път искате да идете до някой град, да кажем, искате да идете оттук до Самоков с автомобил. Ако ви кара някой смахнат шофьор, който бърже кара, не знае добре да кара на завоите, какво ще стане с вас? Вие казвате: „Ще ида в Самоков.“ Но от този шофьор зависи да идете или не в Самоков. Той се понапил, вие се качите на автомобила, виждате, че той е пиян и казвате: „Нека си пие.“ Не, ще му кажете: „Моля ти се, по пътя, понеже ще ни караш, не пий сега. Като идем в Самоков, там ще ти платя два пъти повече да пиеш, но сега не пий, понеже ще ни возиш. Бъди така добър да не пиеш.“ Защо да не пие? Защото обичта към виното ще наруши любовта към нас. Ще ни обърне някъде по пътя – кому крак, кому ръка ще изкълчи и ще имаме лошо мнение заради него. Като идем в Самоков, можеш да пиеш колкото искаш там.

Аз гледам, често почнаха да се оплакват, че не са близо до мене. Искат да бъдат близо до мене. Не че ме обичат, та искат да бъдат близо. Казват: „Искаме на първите редове да бъдем.“ Аз влизам в положението им. Искат да бъдат на първите редове, понеже не могат да чуват какво говоря. Прави са. Позадебеляло ухото, пък искат да чуят каквото аз говоря. Влизам в положението им сега. Онези, на които слухът е добър, не искат да заемат крайните места, да отстъпят. Онези, които чуват добре, чувството за собственост, на стяжанолюбие е добре развито и не искат да си изместят стола. Някой седи в едно събрание или в една стая, в която живее, и не иска да отстъпи. Коя е подбудителната причина? Туй чувство на стяжанолюбие е така силно развито, че като вземат една стая, не искат да излязат, казват: „Тази стая е моя и не искам да изляза.“ Някои, у които не е развито това чувство, готови са да се сменят и да идат където и да е. Сега туй едно качество, не че е лошо, но някой път може стяжанолюбието да те свърже с някоя идея, която пет пари не струва. И понеже собствеността е развита, може да се спори заради нея с кого ли не. Срещал съм много религиозни хора, евангелисти, които искат да знаят Син Божи ли е Христос, или не. Хубаво, казвам, представете си сега, една проста жена е пекла хляба и представете си, че една княгиня е опекла хляба. Искате да знаете хляба, който го ядете, простата жена ли го е опекла, или княгинята го е пекла. Някой ще вземе хляба, понеже княгинята го е пекла. Но брашното е еднакво, водата е еднаква, само че едната е проста, а другата е княгиня от благородно произхождение, едната има образование, а другата няма. По същество няма никаква разлика, но по форма има. Казвате: „Кой пече хляба?“ „Княгинята.“ „Добре, аз ще взема.“ „Кой пече хляба?“ „Простата жена.“ „Аз не искам.“ Та и сега, когато някой каже: „Кой каза

тия думи, Христос ли ги е казал?“, е същото. Христос е княз. Ако някой друг ги е казал тия думи, не иска да слуша, но тези думи са същите. Казва: „Не е интересно.“

Тук не е въпрос за любов. Няма никаква любов тука. Някои хора тръгват по пътя и ако апетитът в него за ядене е развит, иска цял хляб да му турят в торбата. Дадат му половин хляб, казва: „Половин хляб няма да ми туряте в торбата.“ Той, като не е знаел, турили му половин хляб в торбата. В ЦариброДско има един обичай, който жените са внесли. Там жените не мажат, ами мъжете, понеже казват: ако жената маже, мъжът ѝ ще умре. Мъжете трябва да мажат, за да не умрат. Жените може би искат да си починат. Пък и при мазането могат да се оцапат. Може това чувство на красота и изящество да е развито. И те казват: „Дето ние ще се цапаме, мъжете да се цапат.“ И турили това – ако мажат, може дълго да живее. Който не разбира закона, ще каже: „Това е суеверие.“ Не е суеверие, не е празна вяра. Този мъж, като маже, ще види какво нещо е мазането. Може тя да не е направила хубаво мазилката и дето ще каже, че не е замазала хубаво, ако той е много взискателен, ако чувството за красота е силно развито, може да направи забележка. Пък той, като маже, сам ще види какво нещо е мазане. Жените, като не са знаели как да мажат, понеже мъжът е по-стар, казват: „Вие, мъжете, тази работа е за вас. Мазането е за мъжете, не е за жените.“ Мазилката, най-първо, е за учителите. Учителите, като искат да се освободят от работата, турят я на учениците. Учениците, като не знаят как да мажат, зацапат както знаят. Чудни са хората. Аз разсъждавам: да рисуваш една картина, не е ли за мазилка? Казвате: „Проста работа е мазилката.“ Гениален човек трябва да бъде, за да знае как да маже платното. Те мислят, че мазилката е лесна работа. Зацапай. Не така. Ти ще нацапаш, но всеки ще ти се смее. Ти ще направиш една картина – тя е мазилка, но ти така ще я направиш, че който види, да каже, че е отлична. И веждите хубави, и очите хубави, картината да бъде жива.

Разбирането на словото Божие не е лесна работа, но не е за деца. Вземете например готвачеството. Той е готвач, но сложна работа е. Майсторство се иска. Човек трябва да бъде майстор. Той трябва да знае какво да готви, съобразителен трябва да бъде. Ако някой готви и не знае как, ще накара всичките да се карат.

Та казвам, числото 13, в какво седи нещастието му? Нещастието е там, че то представя дом, дето майката е заминала за онзи свят или дъщерята, или синът. Бащата е там, но майката я няма. Майката е онази, благородната, която върши всичките работи. Нея я няма. Затуй е нещастие в дома. Когато майката я няма, децата са въшлясали, нечисти, няма кой да им почисти. Бащата е несръчен. Всички считат, че той е изчезнал, но той е

член от дома. Най-важният член е. Някои казват тъй: „Не ме е страх от числото 13.“ Числото 13 е на бойното поле, при картечниците – огън има, да минеш през него. Да минеш през тази зона на бойното поле. Казва: „Не ме е страх.“ Но като дойде там, не е само една картечница, но десетина картечници. Тогава ще видиш какво е числото 13. Казвате: „Суеверие е.“ Какво суеверие, как ще минеш? Ще се откажеш. В дадения случай числото 13 е число без любов. Любовта я няма там. Числото 13 е насилие. И тогава кабалистите лесно разрешават въпроса. Казват: „Ще изменим числото.“

Да се измени числото се изисква цяла наука. На дъската ще напишеш числото 13, ако искаш да не те крадат крадци, защото и крадците се страхуват от числото 13. Тури съкровищата си под числото 13, и тогава никой няма да влезе вътре. Умрял някой, той е числото 13. Имате един клозет нечист, то е числото 13. Имаш да даваш, пък нямаш нито пет пари, то е числото 13. Отрязан ти е единият крак, то е числото 13. Отрязани са двата крака, то е числото 13. Отрязват ти едната ръка, то е числото 13. Извадено ти е окото, то е числото 13. Оглушал си, то е числото 13. Суша е, нищо не расте, то е числото 13. Всичките нещастия в света произтичат от числото 13. Не че числото ги ражда, но онези Божествени сили, които раждат благата, имат еднакво отношение. Следователно има една дисхармония. Скарали се двама, то е числото 13. Не могат да се примирят, то е числото 13. Предадеш урок на някой ученик, не му стига умът да го научи, то е числото 13. Убеждаваш някого, той не вярва, то е числото 13. И онези, които не разбират закона, турили числото 13 на любовта. Хората не знаят, и малцина я четат. Казват: „Веднъж я четох.“ Като четете веднъж, два пъти, три пъти, не стига. Виждате, че аз я чета и ви вкарвам в тази глава. Само когато аз говоря за любовта, спазвам едно правило, понеже при числото 13 седи най-голямата змия, с най-силната отрова и който рече да влезе там, клъвне го, търкули се на земята, та когато аз влизам в числото 13, сменям този караул, турям една фиктивна змия, неорганическа, само да плаши. Когато е жива змията, не е лесно. Който иска да влезе в тринайсетата глава, трябва да смени караула. Като влезе и като излезе, има опасност. И като влиза, има опасност и като излиза, има опасност да те клъвне.

Вземете в живота двама приятели, те искат да влязат в стаята на любовта, дето живее една красива княгиня. Като влезе единият, се влюби. Като влезе и другият, и той се влюби, и приятелството изчезне между тях. Изчезва приятелството, защото, като рече да влезе, ще го клъвне змията, или като излезе, ще го клъвне. И оттам насетне не харесва момата. Зароди се и омраза между тях. Защо? Защото княгинята живее в стаята на безлюбието. Представете си – и двамата овчари, млади момци, а пък момата е княгиня. Влезе единият, мисли, че тя го обича, влезе другият, и той мисли, че тя го

обича. Мислите ли, че една княгиня може да обича един овчар? Тя си играе. Тия двамата овчари влизат и не знаят, че като влизат, ще се осакатят. Колко от вас има със счупени сърца. На какво се дължи това? Вие сте влезли в стаята на любовта без позволение. Змията ви е ухапала. Вие изучавате Бога. Опасна работа е числото 13. Не може да изучавате Бога. Ние нямаме понятие какво нещо е Господ. Голямата змия седи там, ще те клъвне, и ще се свърши работата. Някой път дойде ви наум, казвате: „Толкова години служим на Господа, какво ни е дал?“ Някои от вас казвате: „По любов го взех, какво ми даде той?“ Друг казва: „По любов я взех, какво ми даде тя?“ Не е виновната тя. Всеки, който влиза в стаята на любовта, може да бъде клъвнат от голямата змия. Някой път обвинявате Ева. Тя влезе в числото 13, и като влезе там, клъвна я змията. Не трябваше да влиза. Падението стана от безлюбие. Ева влезе, когато не разбираше. Тя влезе в числото 13. Няма да влизаш, понеже е забранено. Забранено беше това дърво.

В числото 13 трябва да влязат най-силните, най-умните, най-гениалните, светиите. То не е за невежите хора, те да седят далече от нея. Само да погледнат и да си вървят. Има защо хората в Европа да се плашат от числото 13. Сега ние сме в числото 13. Казвате: „Кога ще се свърши тази война?“ Числото 13 е войната. Всичките хора търсят победа. Всичките хора искат това, което не трябва да го искат. Ако искаш да победи любовта, разбирам, но ако искаш безлюбието да победи, това е неразбиране. Ако трябва да победи разумността в света, разбирам, но ако трябва да победи невежеството, не разбирам. Ако трябва да победят силните хора, които ще турят ред, разбирам, но ако ще победят слабите, не разбирам. Каква е тази победа?

Та казвам: аз говоря за любовта. Но до Христа тази змия седеше като пазителка на любовта. От Христа насам вие още не сте изучавали закона, този закон се измени, не знаете кое число е. Ако човек на любовта не може да жертва всичко, трябва да не влиза при нея. Щом започнеш да правиш сметка и дойдеш до закона на любовта, голямата змия ще те ухапе и оттам насетне нищо няма да излезе от тебе. Много пъти хората не са готови и казват: „Повярвай в Бога.“ Той казва: „Оставете ме, нека си поживея сега в света.“ „Повярвай в Бога.“ Ще го ухапе змията. Казва: „Трябва човек да стане.“ Да стане човек, трябва да разбира. Като влезе в стаята на любовта, какво трябва да търси? Като идеш при Бога, какво трябва да търсиш? Ти при Бога за да идеш, трябва да се справиш със своите наследствени черти, трябва да се справиш със средата, в която живееш, трябва да се справиш с характерните черти, които си имал. Те са три области, от които зависят наследствените черти. Не сме свободни. Роден си от една майка, която е болна, наследил си нейните черти. Роден си от глупава майка, наследил си

нейната глупост. Роден си от един баща пияница, наследил си неговите лоши черти. Наследствените черти, добри и лоши, се унаследяват. Туй, което си го наследил, ти не можеш да се избавиш от него. И от доброто не можеш да се избавиш, ако се наследи. Казват някои: „Поправя се." Не се поправя. Вие искате да преобразите характера. В какво седи възпитанието? Церът на сиромашията е богатството, церът на болестите е здравето. Не цоренето, но здравето е лек. Здравият човек е свободен от болестите. Който не е здрав, не може да бъде свободен. Ти пари ако имаш, дрехи ще имаш. Но тия неща не могат да внесат онова, което искаш, здраве не могат да внесат. Зависи как гледа човек.

Хората се страхуват от числото 13. Ще кажете, че това е суеверие. Зависи как гледа човек на нещата. Ако огънят е голям, не е суеверие, че се страхувате да влезете в него. Ако огънят е слаб, и децата могат да влязат в него без страх. Сега мислят за любовта. Любовта не е за деца, тя е за възрастни хора, които имат разбирания. За да бъде човек любещ, той трябва да разбира закона на надеждата, той трябва да разбира закона на вярата. Тогава, да дойдем до закона на любовта, два етапа има. Човек, за да познае любовта, трябва да има отлично тяло, добре създадено, да има добро унаследено тяло. Човек трябва да има отлично унаследен ум. И човек, за да познае любовта, трябва да има отлично унаследено сърце. Човек, за да познае любовта, трябва да има отлична душа и трябва да има отличен дух. Не е лесна работа. Вие казвате: „Любов." Любовта не е за деца. Често чувам да казвате: „Тук не сме хора на любовта." Ти, първо, трябва да се учиш от любовта, щото има правила. Да се учи любовта, е най-голямата наука. Вземете един цигулар: още като видиш как си държи цигулката, пръстите, може да знаеш дали ще свири добре. На съвременните цигулари много още има да им се предава. Тонът на един цигулар трябва да бъде непогрешим, чист тон. Чистият тон може да стане само със средния пръст, само със средния пръст може да се произведе. Достойнството на тона може да се предаде само с първия пръст. Красотата на тона само третият пръст може да внесе. Основният тон с малкия пръст се взема. И палецът си играе своя роля в цигулката. Той си има своя служба и в пианото, и в китарата. Съвременното свирене е чисто механично. Отлична техника, но мъртва е тази музика. Мъртва е по единствената причина, че като влизат музикантите, те са ухапани от тази змия. Той сам е недоволен, той свири само за пари. Свири и като му дадеш пари, доволен е. Музиката служи като средство за придобиване на пари.

Казвам, ако ти в любовта не можеш да се подмладиш, ти не си разбрал любовта. Ако в любовта изгубиш здравето, не си я разбрал. Всички се хвалят, че като влязат в любовта, стават разсеяни. Змията ви е клъвнала.

Ако раздам всичкия имот за прехрана на сиромасите и ако дам тялото си на изгаряне, а любов нямам, нищо не се ползвам. Кое е онова в мене, което ще ме накара да раздам имота си? В мен трябва стяжанолюбието да е слабо развито, да не препятства, а милосърдието да е силно развито. Стяжанолюбието се намира отстрани на главата долу, а милосърдието е отпред на главата горе. Ако милосърдието е силно развито и стяжанолюбието е слабо развито, тогава човек може да раздаде всичко. Милосърдието е свързано със закона на любовта. Без милосърдие не можеш да бъдеш щедър. Някои казват: „Аз съм много милосърден." Като гледам главата му, няма никакво милосърдие, не е развито. Ако вземете милосърдието и ако то не се допира между две успоредни линии, ако не се допира до горната и долната линия, този човек не е милосърден. Между двете успоредни линии милосърдието трябва да се допира и до горната, и до долната. Някой иска да бъде твърд. Ако твърдостта не се допира до горната линия, не е твърд човек. Ако вярата не се допира до горната линия, тази вяра е ограничена. На съвременните хора липсват много работи. Някой се разгневи на Господа и казва: „Аз съм повярвал в Него, а Него Го няма никакъв." Ще ви приведа един пример. В едно от училищата, дето се преподавало борчество, един от учениците казал за учителя, който преподавал: „Пет пари не давам за учителя какво ме учи." Учителят идва и му казва: „Ти за мене пет пари не даваш. Я да ти видя силата." Започва да се боксира с него. С първия удар го търкулил на земята. „Не даваш пет пари за мене. Ти, когато можеш да издържиш на удара, тогава можеш да говориш така. Сега си слаб, не можеш да издържиш един удар, ще си държиш устата затворена, да не казваш, че пет пари не даваш." Има нещо, за което ще дадеш, казваш: „Сила има в мене." Когато се произнасяте, трябва да бъдете силни. Вие искате в света всичко да ви тръгне по мед и масло. Най-първо, нямате един философски ум. Да сте твърд, не сте твърд. Твърд сте в желанията. Да бъдеш твърд в убеждението, на парчета да те нарежат и да не отстъпиш, то е твърдост.

Аз съм привеждал примера за свети Никола и за един български свещеник. И сега ще ви го приведа. Този свещеник обичал киселото мляко и поръчвал на попадията да му направи една голяма паница с кисело мляко с каймак. Тя подквасвала млякото, но още докато е топло млякото, тя изяждала каймака, понеже и тя обичала каймак. Попадията, докато подквасвала млякото, обирала каймака и млякото нямало каймак. Попът не знаел, че попадията яде каймака. Един ден занесъл млякото в църквата, но попадията отишла и в църквата и изяла каймака, и намазала мустаците на свети Никола с мляко. Попът, като влязъл в църквата, видял, че млякото пак няма каймак, но видял, че мустаците на свети Никола са нацапани. „А, казва, свети Никола, аз досега не знаех, че ти си ял каймака. Да няма такива работи." Тръгнал той, напуснал църквата, тръгнал да бяга по света. Свети

Никола се преобразил на един стар човек. Той го срещнал и казва: „Синко, къде отиваш?“ Разправил му цялата си история. Казва: „Имам желание да ям каймак, и досега не съм ял. Служих на свети Никола, а той все да ми яде каймака и сега бягам от него.“ Човекът казва: „Може да не е той, може друг някой да го яде.“ „Не, той го яде, всичкия каймак все той го яде. Той е, в църквата видях, намазани му са мустаците.“ „Може някой друг да му е намазал.“ „Как ще му ги намаже? Църквата аз я заключих.“ Млъкнал свети Никола и тръгнали двамата да вървят. Вечерта спират при един богат човек, дето детето му е било болно. Старецът казва: „Донесете тук детето, аз зная да лекувам.“ Взел детето свети Никола в стаята и се затворил със свещеника. Отрязал едната ръка на детето, отрязал другата, крака, другия, главата. Свещеникът си мисли: „Загазих аз с този човек, сутринта ще трябва да бягам. Този е от свети Никола по-лош.“ Свети Никола изчистил всяка част от тялото на детето, започнал да нарежда частите. Наредил ръцете, краката и оздравяло детето. Като видял това, насърчил се свещеникът. И за пръв път тази вечер им донесли една паница с мляко и той ял мляко с каймак. Донесли го за изцеряването на детето. И за пръв път свещеникът се научил как да яде каймак. На сутринта станал и свещеникът искал да напусне свети Никола, помислил си, че и той научил изкуството да лекува. Мислил си: ще реже, и ще дойде каймакът. Свети Никола го вижда какво си мисли и му казва: „Синко, ти можеш да имаш пак голямо изпитание и един ден, ако дойдеш до някое изпитание, повикай ме. И като ме повикаш, онзи, старият, пътник ще ти дойде на помощ.“ Разделили се и свещеникът отива в една богата къща, пак детето било болно. Взел детето, нарязал го, както свети Никола го беше нарязал, после наредил частите, но не се свързват. Повикал свети Никола и му казва: „Не върви.“ Като дошъл свети Никола, взел частите, наредил ги и детето оживяло. Пак дошъл каймакът. Тогава свети Никола му се изявил и му казал: „Не ядях аз каймака, а жена ти.“ „Чакай да се върна и на тази попадия да ѝ дам урок.“

Всичките нещастия в света един ден ще се върнат. Причината за нашите нещастия е нашата неразбранщина. Има неща в света, които, като не ги разбираме, влизаме в противоречие. (Учителят прочете от книгата на стр. 268: „Значи дълготърпението е един от важните предмети, с които любовта се занимава. Ако турите на гърба ѝ един товар, тя ще го носи с радост. И втори, и трети да ѝ турите, и тях ще носи с радост. И цялата земя да турите на гърба ѝ, тя ще я подхвърля като топка на една и друга страна.“)

Човек, който не може да носи всичките несгоди в живота, той не е търпелив. Под думата търпение се разбира да носиш всичките несгоди на живота, и при това да остане в тебе съзнанието да си доволен от това, което

носиш, и да остане малко доволство. Щом дойдеш до крайния предел, и си недоволен, не си от дълготърпеливите. Бог е дълготърпелив, понеже вижда, че всичките слабости, които имаме, ще се превърнат в наша полза. Ако изгубиш вярата, че всичко ще се обърне за добро, ти не си разбрал закона. В закона на любовта всичките противоречия някога, когато и да е, всичко това ще се превърне в добро. У първите хора мъчнотиите в рая бяха много малки. Съвременното човечество се е развило, големи са мъчнотиите. Но всичките тези мъчнотии произлезли от едно малко непослушание – влизаме преждевременно в стаята на любовта, дето седеше тази, голямата, змия, която ухапа хората, и вследствие на това се получи отрова. Ако ти заради любовта искаш да се защитаваш с нож, ако ти от любов си убил някого, ти не си разбрал. Защо ще убиваш човека, приспи го. Още като иде отдалече, приспи го. Защо ще го оставиш свидетел, да го утрепваш, да кажеш, че от любов си го направил? То е от безлюбие. В любовта най-малкото престъпление, което се допуща, е да го приспиш. Българите са разбрали този закон. В турско време, когато дойде някой турчин много лош, готов е да ги бие, те ще му направят баница, ще му заколят кокошка или агне, после ще му направят баница със свинска мас. Те вярват, че свинската мас прави меки хората. Действително турците, като ядяха мас, ставаха меки. После ще пие ракийца, понапие се, разшири се сърцето. Ще го изпратят, няма да бие никого.

Тия работи трябва да ги приспособите за себе си. Турците са пример, турците ще ги намерите и сега. Някой турчин ще дойде с кон. Ти ще излезеш да развождаш коня. Някоя сестра сега ще дойде с коня, и ти, още отдалече като иде, трябва да знаеш, че турчинът иде. Ако не знаеш как да постъпиш, ще те ухапе и целия ден няма да се намериш в себе си. Тя ще ти каже някоя дума: „Аз досега вярвах в тебе, сега вече имам най-долното мнение, пет пари не давам.“ Тогава какво ще кажеш? Тази сестра, която казала така, тя ухапала. Тя носи змията и от тази отрова ще даде и на тебе. Тя носи отровата в себе си и с думите ще предаде отровата и на тебе. Ще внесе отровата в думите си, ще се отрови. Разправяше нашият брат Граблашев, като държал сказки да убеждава хората, че има друг свят, държал в Плевен една сказка. Казва: „Държах една много вдъхновена сказка пред пълно събрание. Слизам от сцената, иде един господин и ми казва: „Много съм благодарен, господин Граблашев, ще ти кажа нещо, никой да не чуе.“ Аз мисля, че ще ми каже нещо хубаво. Тури си устата до ухото и ми казва: „Страшен вагабонтин си бил, брей.“ Отщя ми се да говоря за спиритизма. Изгледа ме, изгледа ме, пък си замина.“

Тази змия навсякъде може да те клъвне. Вие говорите за дявола. Тази стара змия е той. Едва сега я връзват, но още не е вързана. Идеш на бойното поле, кого не е ухапала? Милиони хора е ухапала и умират. Отначало е

отцеубийца. На този – крак, на онзи – ръка, на онзи – глава. Казвате: „Да дойде Царството Божие.“ Когато дойде Царството Божие, няма да ги има тия работи. Когато дойде любовта, ние ще бъдем в един свят на любовта. Сега се приготовляват условията. Малцина са онези хора на любовта. Казва Писанието: „Ти ще му нараниш петата, той ще ти смаже главата.“ Когато любовта приспи злото, тогава ние сме в безопасност. Любовта е единствената сила, която може да смени тази змия.

Та казвам, имайте за Бога едно чувство – като идете при Него, ще ви каже, както каза на Мойсея: „Изуй обущата си.“ И аз ви казвам: когато започна да говоря за Бога, и вие трябва да бъдете с изути обуща. Когато говоря за Бога, вие трябва да бъдете готови всичко да пожертвате. Ако аз говоря за Бога и не съм готов всичко да пожертвам, това не е любов. Ако съм готов да пожертвам всичко, добре. Същевременно и онова, което ще пожертвам, какво е? Какво ще ми достави един обществен живот? Един ден, като пожертвам къщата, но ако не я пожертвам, един ден пак ще ми я вземат. Не искам да пожертвам половината. Един ден и половината ще пожертваш по закона на насилието. Любовта изисква доброволно да пожертваме, за да дойде вечното подмладяване. Най-първо, имате голямо недоверие, казвате: „Да видим.“ Щом влезете при любовта, трябва да имате само една мисъл. Тя не може да ви излъже. Тя иска да вземе онзи неорганизиран живот, за да го организира. Тя ще ви даде на вас един организиран живот, дето няма да има смърт. Смъртта е един неорганизиран живот, сиромашията е един неорганизиран живот, невежеството е един неорганизиран живот. Всичките ония противоречия, които съществуват, са един неорганизиран живот. Щом дойде любовта, имаме един завършен процес. Кой е завършен процес? Една хубава ябълка е завършен процес – остава да я изядете. Една зелена ябълка не е завършен процес. Един цъфнал цвят не е завършен процес. Трябва да чакате да завърже, да узрее, за да видите съдържанието на този плод. Та някои се възхищавате от цветовете, възхищавате се от краските – те са външни неща. Само зрелият плод на любовта, който носи безсмъртието, той е истинският плод. Само зрелият плод на любовта, който носи светлината в света, той е истинският плод. Само зрелият плод на любовта, който носи мира и спокойствието, здравето и всички блага в света, той е любовта. За нея, за туй ново положение, трябва да жертвате всички тия временни неща, в които постоянно страдаме.

Но трябва да имаме една идея за Бога. Като дойдеш до Него, каквото Той ти каже, направи го. Да ходим по закона на любовта, по закона на истината, по закона на Неговата мъдрост. Любовта ще ни запознае с Бога, мъдростта ще ни запознае с ангелите, истината ще ни запознае с разумните хора на земята и с цялото битие. Човек, който ходи по закона

на любовта, ще познае Бога. Човек, който ходи по закона на Неговата мъдрост, ще се запознае с всички напреднали същества, които са съвършени. А който ходи по закона на Неговата истина, ще се запознае с всичките хора, с всичките други животни, на които човек е господар. Ако не можем да се запознаем с Бога, не можем да се запознаем с ангелите, ако не можем да се запознаем с всичките добри хора, ние не сме в пътя на любовта и всякога ще чуваме: „Чакай.“ Ще има раждания, прераждания, умирания, ставания, падания, ще кажем, че животът няма смисъл. То не е вярно. Животът няма смисъл, понеже ние отхвърляме ония наследствени черти от Бога. Бог вложи в Адама и хубави черти, но Ева възприе от ценния адепт други унаследени черти. Че Ева унаследи чертите на ухапания човек. Първото ухапване е ухапването на Ева. При ухапването тя прие отрова, и тази отрова се предава. Трябва да турим преграда чрез любовта.

Бог е, Който може да ни избави от смъртта в живота. Смъртта е онази отровната змия в света. Ще се откажем да постъпваме тъй, както Адам постъпи, ще се откажем да постъпваме тъй, както Ева постъпи, и ще възприемем да постъпваме тъй, както Христос постъпи.

„Отче наш“

Тридесето утринно слово
6 юни 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1943_06_06 Истинно, честно и справедливо
неделя, 10 ч. сутринта

ИСТИННО, ЧЕСТНО И СПРАВЕДЛИВО

„Отче наш“
„Духът Божи“

Ще прочета 8-ия стих от 4-тата глава от Посланието към филипяните. „Следователно, братя, което е истинно, което е честно, което е праведно, което е чисто, което е любезно, което е доброхвално, ако има някоя добродетел и ако има някоя похвала, това размишлявайте.“

Ще засегна думите „истинно“, „честно“ и „справедливо“. Един въпрос за наследствеността, за вътрешните и външните условия на живота и на човешкия характер.

Човек на Земята се ражда и всичко, което носи в себе си, от Бога му е дадено, нищо няма свое. Той казва, че има свое. Малко погрешна идея е, когато казвате това. Кое е мое? Което съм унаследил, мое ли е? Което спечелиш от даденото от Бога, то е твое. От наследствеността, която си придобил, което спечелиш, то е твое. Не са твои условията, наследствеността, която имаш в себе си, не е твоя. Доброто и злото съществуват. Ти като влизаш в доброто, ставаш добър и като работиш със злото, ставаш лош. Характер е туй, което си придобил, то определя твоето бъдеще.

Не се лакомете за чуждото знание, каквото хората имат. Някой човек иска къща – не се лакоми за тази къща. Някой има хубави дрехи – не се лакоми за дрехите му. Някой има хубава шапка – не се лакоми за шапката му. Някой има хубави обуща – не се лакоми за обущата му. Някой има богато ядене – не се лакоми за яденето му. За нищо не се лакоми, нищо не пожелавай, нека се радва той.

Аз сега не искам да ви проповядвам старо учение. Кое е старото учение? Младото дете, което не знае как да ходи, е старото учение, то пълзи, лази по ръцете и краката. Това е старо учение, то не е нещо ново. Детето кряка и майка му е недоволна. То казва: „Ти не знаеш кой съм, откъде съм дошъл, какви жертви съм направил.“ Откъде си дошъл, не зная. „Лоши са условията, които ми са дадени.“ – На Земята не е рай. Земята не е място за деца. Земята е място за светии и за ангели, които са паднали, за изправление. Те идват за изправление. Някой дошъл на Земята като дете,

но тук не е място за деца. Небето е за деца, а Земята не е. Тук е място за хора, които трябва да работят. Някой ще ми каже: „Ти знаеш ли аз кой съм?“ Зная, голям си. Всичките хора на Земята са големи хора. Някой ми казва: „Знаеш ли кой съм?“ – Ами ти знаеш ли аз кой съм? – „Аз съм голям човек.“ – Всички сме големи хора, туй не го оспорвам, но нека се проявим като големи хора. Ти като голям човек как се проявяваш? Ти си музикант – трябва да ми изсвириш нещо. Това, което свириш, то те препоръчва. Че си свършил 10 факултета, то е безпредметно. Че си учил музика, е безпредметно.

Каква е [тази] музика, която не чувам? Музика, която човешкото ухо не може да усеща, която човешката душа не може да възприема и човешкият ум – да присвоява и да използува, да чувствува, това не е музика. Музикалният свят е свят на човешкия дух, свят на човешката душа, свят на човешкия ум и свят на човешкото сърце. Музиката е най-организираният свят. Някой казва: „Музика не ми трябва.“ Щом не ти трябва музика, то е друг въпрос.

Казва: „Аз много откровения имам.“ – Какви откровения имаш? Чудни са, които казват, че имат големи откровения. По-големи откровения от Иоана нямате. Какви откровения имате? Какви са тия откровения – бели коне, черни коне, сиви коне, после ангели, които слизат от горе, хвърлят големи камъни, воденични камъни. За тия времена, воденични камъни, трябва да разбираш какво е воденичен камък. После чашата, която излязла от Земята, че отворила цялата Земя.

Навсякъде съм ходил, и в Америка всичките пророци, които говорят, откровения имат, какво са видели. Вземете Ани Безант – пише за онзи свят. Тя пише по човешки. Каквото Ани Безант пише, не е така. Мислите ли, че в театъра, като се представя, животът е такъв, както се представя в театъра? Мислите ли, че всичките артисти са такива, каквито се показват? Те са с гримирани лица. Мислите ли, че те са тъй събрани на едно място в живота – крадци, съдии и други лица и всичко туй за два часа става? Тия работи в живота стават за много време. Вие казвате: „Какви хора са?“ Това не са хора. Аз им препоръчам на съвременните актьори да имат гумени лица и наместо да се гримират, да турят гуменото лице. На тях не им стига ума, та гримират лицата си, та развалят кожата си. Да направят разни гумени лица и да ги турят отгоре.

Казва: „Знаеш ли колко пъти се моля на ден?“ – Колко пъти? – „Постоянно се моля.“ Казвам: Какво си свършил? Ако някой ми каже, че е градинар и не виждам никакво дърво на свят, нито чесън на свят, нито боб на свят, нито ягоди, нито жито, нито ечемик, казвам: какъв градинар е? Такива

работи не струват. И аз да съм, не струва тази работа.

Музиканти дошли тук да учат музика. Погрешно е. Те трябва да са учили горе, че тук да проверяват. Който учи тук музика, той не може да я научи. Музиката тук, на Земята, не се учи. Трябва да я носи със себе си научена, че тук да я проверява. Като дойде тук, да я провери и като се върне в другия свят, в организирания свят, тогава е придобил нещо.

Той мисли, че като клекне на колене, това е набожност. Аз съм виждал като се молят хората, като клякат на колене, какъв ъгъл образуват с краката си и по този ъгъл познавам дали е набожен или не. Или някой се моли и си дигнал ръцете. Не само да са дигнати ръцете, но гледам как са дигнати ръцете. Говорите за набожност – тия забавления да ги оставите настрана. Всичките неща трябва да имат съдържание в себе си. Всяко нещо, което няма образа на Любовта, всяко нещо, което няма образа на Мъдростта, всяко нещо, което няма образа на Истината, то е лъжливо, то не е от Божествения свят, това са човешки знания и заблуждения.

Дошъл някой, ще ми плаче – той иска да ме заблуди. Никаква скръб няма в сърцето. Може да е изгубил 1000 лева и започне да хленчи за 1000 лева. То е срамота да хленчи за 1000 лева. Взели му хляба от торбата и 4 реда сълзи му текат. Изпили му водата от шишето и захленчил.

Има неща, които са по-непоправими, има неща, които са поправими. То е разбиране. Тъй, както сега мислим, светът не може да се оправи по никой начин, 10 пъти ще се развали повече. Сега хората се бият в тази война. Ако хората не добият ново разбиране, ако не внесат Божествената Любов, Мъдрост и Истина в света, втората война, която ще дойде, ще бъде още по-лоша от тази. Кога са изправими нещата? Нещата са изправими само при Божествения порядък на нещата. Направиш една погрешка. Погрешка намирам, когато шишето било пълно с вода, която той взел от 100 километра и изпивам тази вода. Казва: „Кой ти даде това право?“ – „Извинете.“ – „Не може да те извиня. Какво е туй извинение? Кой ти даде право?“ Казвам: „Ще изправя тази погрешка.“ Как? – Вземам празното шише и ида на същото място, на 100 километра, и го напълня. Тъй да се извинявам, а да оставя празно шише – да ги нямаме такива извинения. В природата такива извинения няма. Ще идеш в Божествения свят, ще напълниш това шише и ще го донесеш.

Та казвам: Наследственост, ти си унаследил нещо. Що е наследствеността? – Тръгнал си по един крив път. Наследствеността е кривият път на живота. В края на този път има пропаст. Искаш да продължиш. Ако продължиш, ще паднеш, ще се убиеш, не може да минеш. Какво трябва да направиш? –

Ще се върнеш назад, ще заобиколиш. Ако се върнеш, ти ще [се] изправиш. Ако речеш да оставиш за друго прераждане, като влезеш вътре, ще видиш в другото прераждане как се поправят работите. В другото прераждане, ако паднеш в пропастта, изваждат те мъртъв – как ще поправиш живота? Ако в оня свят влезеш и пак носиш своя характер, как ще се поправиш? Има хора, които, след като заминат за оня свят, пак не си изменят характера. Мен ми разправяха за един пример, който се случил в Свищов в миналия век. На един евангелистки проповедник умира жена му, като ражда. Той се оженва за втора. Втората жена един ден влиза в тази стая, дето умряла първата, вижда я и тя [умрялата] казва на нея: „Аз ти забранявам да влизаш тук." Втората жена казва: „Аз тук вече не живея."

Ти си недоволен. Влязъл дядо ти в тебе, който от миналото е недоволен. Ти споделяш идеята на дядо си, имаш неговото недоволство. Таман те остави дядо ти, дойде баба ти, излезе баба ти, дойде прабаба ти. Излезе прадядо ти, дойде прабаба ти. Започват да се нареждат. Казваш: „Не зная какво ми стана." Имаш един дядо, който е праведен и той като дойде, него ден ти си разположен. Целия ден мислиш, че си добър, пък то е дядо ти. Той си замине, дойде баба ти, която е добре разположена. Ти пак си добре разположен. Но не си ти, това е баба ти. После дойде прабаба ти. Дойде прадядо ти. Вие сега сте в заблуждение с вашите деди и прадеди. Трябва да знаете тия работи. Казвате: „Надали са верни тия работи." Турците имат една поговорка, казват: Туй ако е истина, голяма лъжа е.

Много работи може да ви се виждат противни. Четете Стария Завет, детински работи има в Стария Завет. Старият Завет е завет на закона, никаква Любов няма в него. Тук-там се явяват проблясъци в Любовта. В характера на Авраама се явява Любов, в Якова се явява Любов. Ако тия хора се биха явили в сегашния век, и те не биха издържали в своите навици.

Сега хората са по-умни, по-благородни, понеже се изисква повече от тях. В старо време турят на една тамбура 2–3 струни, да свири. Това е смешно – на една тамбура да дадеш концерт. Едва ли мухите ще чуват, пък и техните с арфи или с китари ще свирят в оня свят. Но те вземат сегашните модерни китари. Когато пророкът е говорил за тия китари, те не са били такива, както сегашните. Има една китара, която знаете, тя е от горния свят, отлична китара с 6 струни. Тя означава Любовта. Вашите добродетели са изопнати на тази китара. Като се свири, всяка добродетел говори, от струните излиза глас. Струните ѝ пеят и говорят. Ангелите са пели и свирили. Като свири ангелският свят, свиренето говори. Като пее, човек едновременно и пее, и говори. Цигуларят като свири, само глас произвежда. Не може да говори цигулката. Да проговори цигулката на

един цигулар ще бъде чудо. Да слушаш, че цигулката, като свири, и говори, ще бъде чудо.

Сега може би ще бъде странно, много пъти сте заблуждавани. Може би имате хиляди разочарования досега. Нещата не са станали както мислите. Младата мома се облича, маже се, мисли, че някой гениален или цар, или княз ще я вземе. Като я вземе, вижда, че не е той. Сега считайте, че това, което ви говоря, че е едно разочарование. Толкоз сте понесли – и това може да го понесете. Ако не излезе както казвам? – Ами ако излезе както казвам? При всичките нещастия, които са понесли в този живот, момите не са се отказали и казват, че той все ще дойде някога. Тя казва: „Един ме излъга, но втори няма да ме излъже." Момъкът казва: „Тя ме излъга, но втори път няма да ме излъже." Причината е, че ние не познаваме онези, които ни любят. Аз съм имал много примери, идвали са млади моми при мен и ми казват: „Той е ангел." Аз го виждам, че не е ангел, но не мога да кажа, че не е ангел. Тя ми казва: „Какво мислиш?" Казвам: „Ще го опиташ. Като го опиташ, ще дойдеш да ми кажеш." След няколко години тя идва и ми казва: „Аз го мислех, че е ангел, пък той не е ангел." Рекох: „Това беше моето мнение, когато дойде, но не исках да ти го кажа. Сега моето и твоето мнение се съвпадат." Иде и той и ми казва: „Не съм ангел." И той е честен човек, казва: „Не съм ангел, направи ме ангел преди време, аз не съм. Имам добри черти, обичам, [но] по някой път не съм ангел. Каквото тя мисли, не е." Честно казва човекът.

Сега всички сте ангели, за туй нямам съмнение, само че някои сте истински ангели, а някои – лъжливи. Всички сте ангели, но две категории – истински и лъжливи ангели. Лъжливи ангели, които не вървят по пътя на Любовта – те не знаят и отричат Любовта. Казват: „Такова нещо като Любов в нашия свят го няма." Те са горделиви ангели, които казват, че в света съществува знание, а Любовта е празна работа. „Господ света го е направил със знание, а не с Любовта." Те отричат Любовта. Когато тия ангели слязат на Земята, те убеждават хората и казват: „Любовта е празна работа." И хората казват: „Ходили сме по горите, не си гледаме работата, осиромашахме, та да теглим каиша с тази Любов."

Ако човек се заблуждава, той все добива нещо в заблуждението. Светът е едно училище и ако вие го разбирате, всякога ще печелите. Най-първо турете едно желание да постигнете най-малкото нещо в света. В този свят вие много не може да постигнете. В този свят, ако добиете вяра като синапово зърно, ако добиете едно зрънце от Любовта като синапово зърно и от Истината ако добиете, то сте голям богаташ. С кила няма да добиете, но едно зрънце. Милиграм не е, едно синапово зрънце ако добиеш от вярата или от Любовта, или от Истината, то вече можеш да уредиш

живота си. Сега някои искат Любов с кило.

Съвременната наука е богата със своите сравнения. Един учен човек изчислил, че да се извади един грам от първичната материя, всичките фабрики по Земята трябва да работят 3000 години, за да изкарат този грам от първичната материя.

Вие искате в 100 години да станете светия. Вие и сега сте светия. Защо искате да станете светия? Имате едно криво разбиране за светията. Имате едно криво разбиране за гения, за талантливия човек и за обикновения. Светия е онзи, който се проявява като светия, гений е онзи, който се проявява като гений. Талантлив е онзи, който се проявява като талантлив. А обикновен човек е онзи, който се проявява като обикновен. Обикновеният човек е малък. Геният е станал гений, понеже той е постигнал желанията на обикновения човек. Понеже обикновеният човек е искал да има постиженията на гения, затуй е останал обикновен. Обикновеният човек не може да има постиженията на гения. Геният може да слиза. Да слизаш е по-възможно, отколкото да се качваш на един планински връх. Разсъждавам материално. Да се качваш е по-мъчно, отколкото да слизаш.

Бедният човек иска да стане богат. Всеки, който иска да стане богат, да има постиженията на богатството, ще намери сиромашията. Всеки, който иска да има постиженията на сиромашията, ще намери богатството. Аз бих предпочел да съм сиромах с Любов, отколкото богат с безлюбие. Аз бих предпочел да бъда сиромах със знание и Мъдрост, отколкото богат без Мъдрост. Аз бих предпочел да съм сиромах с Истина, отколкото да съм богаташ или цар без Истина. Животът е безсмислен тогава.

Хората материално вярват, че като се бият, ще дойде Истината в света. Едно време евреите мислеха, че като принесат жертвоприношение, ще им се простят греховете. Като съгреши някой, хване някое агънце, заколи го, направи жертвоприношение на Господа. Или ще заколи някоя гургулица, или някое теле, но те не разбираха закона. Що е агне? – Агне е свещеният огън. Ти да принесеш едно агне в жертва, значи да запалиш свещения огън в себе си и като запалиш свещения огън, всичко може да сготви. Човешката мисъл може да расте и да се развива само при свещения огън. Сърцето може да се развива и здрав да бъде човек само при свещения огън.

Този огън аз го различавам. Аз още като попипам ръката на един човек, зная, че след няколко дена ще го повикат за другия свят, чувствувам смъртта. Пипам ръката на някой човек и виждам, че той ще оздравее.

Казвам му: „Ти ще оздравееш.“ Не от моите казвания, но ще оздравее, виждам, от невидимия свят казват: „Имаш да работиш тук.“ Някой, който е вече свършил работата, свършва се животът му и казвам: „Твоите работи ще се оправят.“ Другиму казвам: „Твоите работи ще се забъркат.“ Вие казвате: „Ами ти каза, че на онзи работите ще се оправят, а на този каза, че ще се забъркат.“ На този казах, че ще се забъркат, пък оживя. Вие казвате: „Той ме позна.“ От вашето гледище, според вашето пророкуване е погрешно. Когато един човек пуснат от затвора, влошават ли се работите му или печели? Когато го турят в затвора, по-хубаво ли е? Който се ражда, е в затвора, а който умира, е вън от затвора. Какъв е въздухът в затвора? В тия тесни стаи целия ден ходиш смутен в ума си, туй нямаш, онова нямаш. Вечерта сънищата те безпокоят. Дойде твоята възлюблена, хука те. Дойдат децата, хукат те. Дойде слугата, роптае. Ти казваш: „Дано си поживея.“

Аз ви казвам: По тоя начин, по който вие възпитавате хората, те никога няма да се възпитат. Мислите ли един кръчмар, който пои хората с вино, с коняк, със спирт, че тия хора ще станат гении, светии? Идиоти ще станат след време. Всичко, което имат, ще изгубят и ще се влоши положението. Той ходи и угажда на кръчмаря – днес едно килце, утре едно килце, връща се пиян. Една майка казвала на сина си: „Синко, къща няма да въртиш.“ Връща се синът една вечер, напил се и казва на майка си: „Мамо, ти казваш, че къща няма да въртя, но виждаш, че сега къщата се върти.“

Оставете вашите объркани религиозни убеждения, които въртят къщата. Аз не обичам хора, които в духовния свят лъжат. Няма нещо по-гнусно от лъжата. Не допущай лъжата. Ако излъжеш, в себе си кажи: „Не е хубаво.“

Ако е за светия, по-голям светия от мене няма в света и виждам колко слабости има, не е така лесна работа. Дойде някой човек, не съм разположен. Явява се разположение в мене да му кажа: „Уморен съм.“ Гледам – Любовта седи пред мене, усмихва се, изпитва ме какво ще кажа. Казвам: „Заповядайте, влезте.“ Като погледна туй лице, казвам: „Чакай, да, ти не си разположен.“ Дойде някой и казва: „Болен съм.“ Дойде някой и казвам: Няма да ми разправяш как стомахът те боли сутрин и вечер, няма да ми разправяш за тия работи, защото съм изучавал човешките болести. Болестта е една красива мома. Тебе не те харесват момите, затова те привличат. Туй са болестите. На момъка казвам: Няма да лъжеш момите, ще се обхождаш добре с тях и здрав ще бъдеш. Ако е мъж, казвам: Слушай, с жена си добре ще се обхождаш, няма да я биеш. Ако я биеш, с Любов ще я биеш. Ако е без Любов, лошо биеш. Ако е господар, казвам: С Любов ще плащаш. Ако е без Любов, голямо нещастие ще ти се случи. На слугата казвам: С Любов ще служиш. Ученици, учители, навсякъде този закон ще приложите. Той мисли, че се е молил и че задоволил Господа.

Какво значи Любов? Ти искаш хората само тебе да обичат. Ти си донесъл един предмет много близо до очите си. Господ не [е] създал света само един предмет да гледаш. Той [е] създал света за безброй предмети да ги оценяваш. Всичките предмети бързо ще минават. Ако ти говориш само за Любовта, за тебе, ти престъпваш Божия закон. Колко време остава светлината в очите? Една тристахилядна от секундата остава само. Ако светлината би постъпила тъй, както ние, човек ще ослепее. Мнозина казват, че светлината ослепява. Силната светлина, която остава в човешкото око, тя ослепява. Светлината, която минава и заминава, тя образува зрението и оставя благословението на човека. Ако светлината би останала целия ден, тя ще ослепи човека. Светлината трябва да дойде, да остави благословението на Любовта и да си върви, защото тя има среща при тебе на деня 300 000 пъти. Тя 300 000 пъти ще дойде и по една тристахилядна от секундата ще седи. Може да пресметнете колко правят.

В целия свят всичките предмети съставляват едно изявление на Бога. Бог иска да ни се изяви. Бог не иска да ни се изяви само в един човек, Бог не иска да ни се изяви само в едно дърво. Погрешката е, че не виждаме Бога във всичко. В старо време различните народи са обожавали различни животни. Египтяните обожаваха някои животни за божествени. Аписа те го обожаваха. Някои от тях ще направят идол от злато и ще му се молят. Сега, туй не е разсъждение, но туй е криво разбиране. Това е онази привидно неразбраната Любов, която заробила хората в света.

Ние сме дошли тук да се учим. Столовете, на които седим, не са наши, масите не са наши – всичко е чуждо. Каквото спечелим по едно зрънце, то е наше. Като напущаме Земята, ще видя дали имаш едно зрънце от Любовта, едно зрънце от Божията Мъдрост и от Божията Истина. Като идеш, ще покажеш тия зрънца и райските врата ще се отворят и ти ще влезеш вътре. Нямаш ли тия зрънца, ще ви кажат назад да си идете.

Вие казвате вашите деди и прадеди какви са, какво са ви говорили. Вие опитали ли сте вашите деди? Виждам, половината от дедите ви са лоши, а половината са добри. Сега не считайте, че това е един блам. Ще кажете: „В какво да вярвам тогава?“ Ще вярваш в Божественото, което поддържа злото в себе си. Що е злото? – Злото не може да поддържа доброто. Що е доброто? – Това, което поддържа злото. Доброто е по-силно, затова само доброто може да се справи със злото. Що е Любовта? – Любовта поддържа безлюбието, но безлюбието не може да поддържа Любовта.

Това са определения, вие ги нямате. Любов е туй, което поддържа безлюбието. Що е Мъдрост? – Мъдрост е туй, което поддържа

невежеството. Но невежеството не може да поддържа Мъдростта. Затова казвам: Любовта може да изправи безлюбието, Мъдростта може да изправи невежеството, Истината може да изправи лъжата. Защото всяка лъжа става в нейно име. Онзи, който ме излъже, носи таблата, фирмата за Истината, заради нея се лъже. Човек не може да ме излъже без Истината. Вярвам заради Истината. Вярвам, казва, в Бога. Всеки ден дойде някой и ми казва: „За Бога, не ми ли вярваш? Дай ми, помогни ми заради Бога." Каквото ми каже той, аз нищо не правя за него, аз зная, че аз му помагам заради Господа. Сега аз имам знание. В тези големите светии има знание. Някой ще иска да ме излъже. Всичко може да ми разправят, но да ме излъжат, не може. Лъжа се, но да ме излъжат, не може. Аз позволявам да поддържам лъжата. Поддържам, че лъжата, която ми говорят, е Истината. Дойде някой и ме лъже. Иска ми 600 или 6000 лева назаем. Книжни пари нямам. Имам заровени пари, изваждам една турска лира (тя струва 5–6000 лева). Давам му една лира. Едно време не струваше лирата, но сега струва 5–6000 хиляди лева. Казвам му: „Ако не ходиш по Бога, тази лира ще оживее. Ако ходиш по Бога, тя ще умре." – „Как ще бъде?" – „Ще видиш." Той като излъже, загнезди се тази лира в мускула му като куршум, не може да я извади, образува се цяла проказа. Дойде и ми казва: „Не може да я извадя, беля. Не може да спя, огън образува, оживяла е вече." Казвам: Парите, като любиш Бога, умират, като живееш в безлюбие, оживяват. Те оживяват, пък ти умираш. Казвам: Кое искаш – парите да оживеят или ти да оживееш? Парите ли да умрат или ти да умреш? Аз ти казвам: Те да умрат, ти да оживееш. А ти си казал те да оживеят, пък ти да умреш. Казва ми: „Ама сега ще дадеш ли една лира?" Казвам: Ти я носиш сега и за да излезе, трябва да я примамя, да ѝ покажа друга лира, защото тя иска да се жени.

Сега вие не може да разберете тази алегория, но тя съществува в природата. Да ви приведа един пример из английския живот. Един лорд се влюбва, но тя го излъгва, за друг се оженва. В омразата си, той решава да я очисти от света. Тя като се оженва, ѝ се ражда едно момиченце. Залепил се наполеонът в него и той оживява. Тя чувствува, че той има омраза. И един ден лордът, който искал да я очисти, я среща, тя му казва: „Дъщеря ми е станала на 19 години, ти имаше любов към мене и може би аз направих погрешка, не се ожених за тебе, такива бяха условията. Аз родих една дъщеря и можеш да се ожениш за нея, за да престане тази омраза." Като му написала това писмо, смекчава се сърцето му и той се разкайва. – Като му показали един друг наполеон, престанала в него омразата. Ако не дадеш втори наполеон, не излиза. Като го ожени за друг наполеон, освобождава се.

Ти не може да се освободиш от едно зло, ако не направиш едно добро.

Същият закон е. Защото доброто поддържа злото. Като се яви туй зло, чувствуваш, че злото оттам иде. Каквото каже доброто, става. Вие може сто пъти ваши думи да кажете – те не се хващат.

Та в света, ако искаме ние да оправим живота си, най-първо приемете Любовта в себе си. Тази Любов да говори за вас, не вие да говорите за Любовта. Дотогава, докато ние говорим за Любовта, по този начин, не върви работата. Когато Любовта говори за нас, тя да ни препоръчва на хората. Докато хората ме препоръчват, празна работа. Когато Любовта започне да ме препоръчва, когато Любовта говори за мен, то е друго. Всякога аз говоря на всичките жени да започне Любовта да ги препоръчва и всички мъже Любовта да ги препоръчва. И всички управници Любовта да ги препоръчва. И всички учители Любовта да ги препоръчва. Любовта всичко трябва да препоръчва.

Казвате: „Този е лош човек." Оставете тия ваши заблуждения. Ти не направи света, отгде знаеш, че е лош светът? Чудни са тия хора! Ако мислиш, че светът е лош, ти не си добър човек. Ако мислиш, че лошият човек може да стане добър, ти си добър, Бог е господар. Един ден Бог ще поправи света, може би след милиони години. Не зная кога, но Този, Който направил света, един ден ще го поправи.

Дето ще страдат хората, нищо не значи. Страданието е благословение. Ще добием знание в света. Че паднали ангелите, нищо не значи. Едно благословение са за света падналите ангели, вие не знаете каква роля играят. Вие казвате: „Лоши хора има." Лошите хора са благословение за света. Добрите хора са два пъти благословение. Безлюбието е едно благословение за света, а Любовта е два пъти благословение за света. Що е Любов? – Която носи два пъти благословение, че задоволява. Понеже спорът излиза между двама души, злото не може да ги примири, понеже се произвежда само от доброто, пък доброто не се дели. Явяват се две добрини на едно място и тогава двете добрини задоволяват. Двама души, като дадеш две добрини, ще ги примириш. С едно добро не може да ги примириш.

Сега мнозина от вас искате знание. Сега, мене са ми цитирали стихове от Писанието, как казал Христос. Христос цитира неща, които ги направи, не взе от Стария Завет. Защо вие ще говорите за Любовта, когато тази Любов я нямате? Мислите ли, че дядо ви, който е дошъл във вас, който е Любов, че вие сте Любов? – Не. Като дойде дядо ви, вие ще повикате баба ви. Щом дойде дядо ви на доброто, тогава ще повикате една баба лоша, която дядо ви обичал. Като дойде добрият дядо, ще повикате лошата баба и ще ги примирите в себе си. Като дойде добрата баба, ще повикате лошия дядо и

ще ги примирите. Това са закони. Вие ще повикате добрия дядо и добрата баба – такива работи да не стават. Двама добри хора човека добър не може да го направят.

Сега не искам да ви говоря, да вярвате. Тия неща ще ги опиташ. Казвам за едно ядене. Яденето ще го опиташ. По кой начин става месенето на хляба? По кой начин става сажданeто на житото? По кой начин става сажданeто на растенията? Ще идеш да се учиш как се саждат и след колко години плод дават.

Имайте пред вид, Бог не е такъв човек както днешните, да гледа на нашите сълзи. Той казва: „Тия хора с устата си се приближават при Мене, а сърцето им е далеч." Така казва пророкът. Онова, което говориш, то да е залегнало дълбоко в тебе, да няма никаква лъжа, ни в областта на Любовта, ни в областта на Мъдростта, ни в областта на Истината. Защото няма по-опасно за Божествения свят от лъжата. Онези, които обичат лъжата, Бог за тях е незнаен. Той за тях е огън пояждащ. В живота се допуща по една лъжа, а в Любовта абсолютно не може. Ако се опиташ с лъжата, ще се разрушиш. Няма защо да се опитваш.

Ще кажете: „Защо е така?" – Лъжата произтича от един недоимък. Защо беше първата жена недоволна? – Усещаше се, че като е в рая, е ограничена. Казва ѝ черният адепт: „Като ядете от плода на забраненото дърво, като Бога ще станете. Ще придобиете нещо."

В Божествената Любов няма желание да придобиеш нещо от вън. Тя е безгранична. В тебе ще има желание ти да се проявиш, не да вземеш. В Любовта няма желание да получиш нещо. Любовта е единственото нещо, което иска да даде. Тя дава не на заем. Щом искаш да вземеш, ти не си в Любовта. Ако искаш да опиташ Любовта, ти трябва да даваш. Щом се появи желание да получиш, Любовта те напуща.

Сега гледам, мнозина навсякъде казват: „Аз го обичам и той трябва да ме обича." Аз когото обичам, никога не очаквам той да ме обича. Ще кажете: „Как?" – Аз ще го накарам да обича другиго. Като обича другиго, аз се ползувам от неговата Любов. Допуснете, че аз влизам в една къща, ще туря желанието да запаля огъня на другите. Като се запали огънят на камината, между тия и аз ще намеря малко местенце. Аз съм причината да дам кибрит да запалят огъня, но аз не изпъквам – те накладат огъня, аз седя между тях и не казвам „Аз запалих огъня." Не да мязам на дядо Станчо, някъде във Варненско. Купил той един джигер на един беден човек, дал го и върви след него. Срещат го познати и го питат: „Къде ходи, дядо Станчо?" Той казва: „Сиромах човек, купих му един джигер да си нахрани

децата.“ На този разправя, на онзи разправя, на трети разправя и най-после бедният човек кипнал, хвърлил му джигеря и казва: „Не ти искам джигера!“

Някои религиозни хора като тръгнат, носят джигера, червата, казват: „На този направихме добро, на онзи направихме добро.“ Оставете се от тия работи, по тоя начин вие се отдалечавате от Бога. Това е един фалшив начин в религиозната област. Какво съм направил аз, какво ще кажа. В света само Бог проповядва. Той направил света, Той дал въздуха, водата, светлината. Той проповядва.

Според мене, ако вие [не обичате] Онзи, Който ви е дал всичко, как ще обичате мене? Ще дойде някой да ми казва, че ме обича. Ти ако не обичаш Бога, мене не може да обичаш. Изхождам от правилото: ако аз обичам Бога, може да обичам всекиго; ако не обичам Бога, не може да обичам всекиго. Само при Любовта към Бога може да обичам всички, понеже Той всички обича. Аз създавам една Любов, един обичам, друг, втори, трети. Няма какво да разправям. За да обичам, трябва да направя нещо. Любовта дава.

Вземете един съвременен музикант: като дойде, свири едно парче, второ, трето. Той като изсвири две–три парчета, става познанство. Дойде друг, свири „Цвете мило, цвете красно“, с разни модулации по гамите. Казвам му: Изсвири нещо друго, не „Цвете мило, цвете красно“.

Хората мене ме застариха със своята Любов. Любов, която застарява хората, не вярвам в нея. Някой казва: „Поумнях.“ Не искам такъв умен човек да стана, да изгубя Любовта. Готов съм да се откажа от глупостта на света. Да се науча, че някой ме е лъгал – какво знание е това? Да зная, че някой разправял теории, които били лъжливи – какво ме интересува? Какво ме интересува мене, че някой не свири хубаво? Мене ме интересува който свири хубаво, който говори хубаво. Мене ме интересува хубавият извор. Калните извори защо ми са? Те не са хубави. Трябва да знаем. Казва: „Аз ги познавам.“ – Как? „Лъже ме.“ – Аз пък не зная кой ме лъже. – „Как не знаеш, умен човек си.“ Всеки мисли, че не лъже. Като ме излъже, зная, че той страда и тогава ми става наполовин мъчно. Аз се намирам наполовината виновен, че станах причина той да каже лъжата. Като каже лъжата, той носи половината и аз половината.

Щом знаете погрешките на хората, половината вие ще носите. Щом познавате доброто, половината вие ще носите. Затова познавайте кои хора ви обичат, за да имате половината от тяхната Любов, половината от придобивката на самата Любов. Щом познавате кои хора са лоши, ще им

плащате борчовете. В невидимия свят ще те питат: „Ти видя ли го колко открадна?“ – „10 000 лева.“ – „Скоро 5000 лева тук!“ Като си го видял, не може да лъжеш. Ако кажеш, че не си го видял, двойна глоба ще платиш. Щом си го видял, че е откраднал, ти ще платиш половината.

Стават тия примери да ви обясня. Дойде един, че ми казва: „Дай ми 10 000 лева и след две седмици ще ги върна.“ След две седмици казва: „Едва 5000 лева може да ти дам“ и онзи даде петте хиляди лева. Той няма какво да роптае, но да благодари, че е дал петте хиляди. Да благодари, че е научил нещо хубаво, една опитност има. Този човек е честен, казва: „5000 лева имам, повече не мога да платя.“ Сега може да обясня. Той можеше да му каже така: „В едно минало прераждане аз на тебе 5000 лева ти ги дадох, пък ти не ги плати. Сега ти направих същото.“

Този човек, на когото правиш добро, той ти е направил добро. Този човек, на когото не правиш добро, той не ти е направил добро. Зло за зло, добро за добро. Сега някои хора казват: „Все зло имаме“. И ти си направил пакост. Не може да правиш добро и да ти правят зло. Това е невъзможно, немислимо е в сегашното положение, в което се намираме, понеже сме пратени на Земята на изпитание. Аз ако искам, може да избягам. Още като иде да ми иска пари, ще стана невидим. Казвам: „Няма ме.“ Какво ще ме лъже той, аз зная, че той ще ме лъже. Имам и други начини на лекуване – аз зная, че след година той ще дойде да ме лъже. Аз подобря неговото положение и той се отказва да ме лъже. Аз като подобря положението му, няма да ме лъже.

Обичайте хората заради Бога и няма да правите погрешка. Аз говоря от Божествено гледище. Ако говоря по човешки, туй, което правите, е право, не че е лошо, но то е по човешко разбиране.

Казвам: Трябва да имаме Божествено разбиране, като мярка, за да знаем на Земята как да постъпваме. Защото не се позволява в едно и също време да направиш две злини. Като направиш едно зло, втори път ще направиш едно добро. Не може да имате две нощи една след друга. Една нощ и един ден. Един ден и една нощ. Земята се върти – това е закон. „Той само зло прави“, казвате. Един лош човек не може в едно и също време да направи две злини. Убие те веднъж, два пъти не може да те убие. Може ли да те убие два пъти? Може да те мушне два пъти, но веднъж може да те убие. Зло е като те лиши от живота, то е едно престъпление. Два пъти може ли да те обере някой? Имаш един милион, задигне го. Два милиона не може да обере. Казвам: Не трябва да се лъжем. Открадна ми 1000 лева, нямах повече. Нямаше какво да вземе повече. И да иска, не може да вземе. Ако е взел 2000 лева, той е обрал другиго с 1000 лева.

„Онова, което е истинно, честно и справедливо“. Няма по-хубаво нещо в света, човек да служи на Бога с онзи отворен дух, да разполага с всичкия капитал, който Бог му е дал. Ние сме големи хора, с големи заложби и богатства. Сега може да ви цитирам много примери, но моите примери не може да станат с вас. Вашите примери не са мои. Някои ми казват: „Как ги измисли?“ Нищо не измислям, аз говоря за това, което е. Можем да турим разни форми, но реалността е една. Турям вода в едно шише с хубава форма, турям вода в друго шише, но водата е една и съща. Не може да я изменя.

Цената на човека се повдига от три неща. За да станете ценни в света, три неща са потребни. Христос казва: „Прослави ме със славата, която е в Тебе, която е от създание мира.“ Що е човешката слава? – Тя изчезва. Любовта е, която подига човешката слава, Мъдростта е, която подига човешката слава, Истината е, която подига човешката слава. Ти искаш да бъдеш религиозен човек – ти не може да бъдеш религиозен без Любов, ти не може да бъдеш религиозен без Мъдрост, ти не може да бъдеш религиозен без Истина. Ти искаш да бъдеш богат човек – ти не може да бъдеш богат човек без Любов, без Мъдрост и без Истина. Искаш да бъдеш баща, искаш да бъдеш майка, искаш да бъдеш син – каквото и да е, ако нямаш тия неща, ти се лишаваш от реалността. Божественото може да се приложи навсякъде с успех. Може да се направи опит – няма никаква погрешка. В този свят на тия добродетели; щом влезем в живота, има изключения.

Казвам: Всички, които ме лъжете, опитайте. Не търсете големи работи. Малкото синапово семе, малката добродетел в света е важна. За мен малките неща са ценни. Малките добродетели са ценни и са останали паметни. Един ден ходя с грозни обуща и обущата ми са се развързали. Едно момиченце клекна и ми каза: „Господине, развързали ви са обущата“ и ми ги завърза. Не ме остави аз да ги завържа. Тя седна и внимателно свърза обувките ми. Това нещо не съм го забравил. Много неща ми са правени – и на угощение са ме канили, много неща съм забравил, много любезни думи са ми казани, но туй дете, което свърза обущата ми, го помня. Като ги свърза, ме погледна и аз му се усмихнах. Казва: На един светия може да се развържат обущата, може да се загубят. Като идеш в Божествения свят, ще си изуеш обущата. В света да си изуеш обущата е опасно. В Божествения свят с боси крака е благословение, но в човешкия свят без обуща е опасно. Туй дете казва: „Има опасност да си изгубиш обущата.“ Виждам добрата страна в туй. Туй момиченце още седи в ума ми.

Блажени сте вие по някой път, ако завържете връзката на една обувка на

тия светии, които ходят на Земята, на захласнати светии. По същия закон и Бог помни малките работи, които никой не ги [е] видял. Онова малкото, което направим, то остава в света, най-малкото добро, то остава в света. И най-малката Любов, която посаждаш, и тя остава в света, и най-малката Истина и тя остава в света. Голямата Истина, тя не е заради нас на Земята. Заради нас са малките работи, трябва да ги знаем. Казвате: голяма Любов. Но тя е за Божествения свят. Бог обръща внимание на малката Любов, която пламти, на онзи свещен огън, на малкия пламък в ума ти, в сърцето ти, в душата ти.

Казвам: Дръжте тия малките добродетели във вашите сърца, във вашите души и ще имате Божието благословение.

Поддържали сте човешката Любов, поддържайте я и сега. Но запалете сега свещения огън на Божествената Любов, направете една връзка между човешката Любов и Божествената!

Тайна молитва

33-та беседа, държана от Учителя
на 6.VI.1943 г., неделя, 10 ч. сутринта,
София, Изгрев.

1943_06_09 По новия път
сряда 5 ч. с.

ПО НОВИЯ ПЪТ

Отче наш
Аз мога да любя

(Упражнения с дишането и ръцете.)

Това е една полица за изплащане. Онези, които са създали правите линии и ъглите в геометрията, какво са искали да кажат? Какво означава един ъгъл? Казват – ъглообразен. Ъгълът е една възможност. Без него не може. Ъгълът е отворен и винаги има една възможност. Или влизаш в него, или излизаш от него навън. Ако влизаш, ще дойдеш до едно противоречие и трябва да се върнеш назад. Ако излизаш, отиваш в безконечното. Зависи – влизаш или излизаш. Разлика има какъв ще бъде ъгълът. Може да се образуват 360 ъгли по един градус. По тия ъгли астрономите изчисляват на каква далечина се намират предметите. Запример на някои от вас като се разгледа ъгъла, образуван от палеца и показалеца на ръката, той показва от кое пространство, от коя област на Вселената, от кои Слънца е направена материята. Някой път носите материя, която е дошла от много далечно пространство. Това е отбелязано. На някои разстоянието между пръстите е много голямо. Най-голямата възможност е между палеца и първия пръст. Ще кажете: "Тия работи нас не ни занимават". При сегашния живот вас ви занимава повече една шапка, едни хубави обуща ви занимават повече, отколкото един ъгъл. Една хубава дреха, хубава риза, една хубава връзка, един пръст – ви занимава повече. Ако си млад, пръстенът те занимава, но ако си стар, не те занимава така. Може пръстенът да е турен на първия пръст, на малкия пръст или на безименния. То е чисто човешко гледище. Кое е по-интересно? Един човек ви даде 20 лева, а друг ви даде един хубав обяд. Кое е по-интересно? Зависи кой ви дава обяда и какъв е обядът. Не само да ви дадат един обяд, но зависи кой ви го дава и как ви го дава. Някой може да ви даде пари, зависи как ви ги дава. Някой може да ви даде 20 лева, но с тия 20 лева свършвате работа за 100 лева. Има пари, като ви ги дадат, трябва да ги дадете на другите. Тук една сестра, скоро дошла и оставила 1050 лева, и те изчезват. Къде са отишли парите? Оставила ги за бедните; оставила ги за Учителя, той да ги раздаде. Идва един, взема ги, той да ги раздаде. Който ги е взел, казва: "Късмет ми са. Господ така е наредил". От нашето гледище казваме – взели парите. Какво лошо има? Първата погрешка е, че онези, които са пратили парите, ги пратили до друг човек. Втората сестра е виновата, че

оставила там парите и третият е виноват, че ги е взел парите. Ако вие идете в Америка, по пътя ще намерите плодове нападали, минават хора и никой няма да се наведе да вземе плодовете. Обаче българите, които отиват там, вземат от плодовете. Като минат български студенти, напълнят джобовете си с кестени или с други плодове. Американците не оценяват Божиите благословения, понеже плодът е паднал, окалян е. Казва: “Ако е отгоре, може да го взема”. Българинът казва: “И кален да е, той е Божествен, ще го поочистя”. Като вземеш плода, ти в дадения случай се навеждаш. Тъй е устроена Земята, че има фатални линии, дето е паднал един плод. Ако се наведеш или кръста ще се схване, или ще стане нещо друго. Някой път вървиш по пътя, казва ти нещо: “Не бутай”. Тогава вземеш този плод и ти стане нещастие. Ще каже някой, че това е суеверие. Не е суеверие. Нещата в света са разумни – не може да буташ. Вие казвате: “Защо да не бутам?” Вижте сега какво става с аеропланите – хвърлят такива залъгалки: моливи, пръстени, ножчета хубави или нещо друго за ядене и като го бутнеш, изведнъж ще те осакати. Някой казва: “Аз вярвам в Бога”. Ние мислим, че като вярваме в Бога, всичко ще стане. Ти вярваш в Бога, но тази вяра трябва да бъде динамична. Ти вярваш в знанието, но ако туй знание няма приложение, какво те ползува. Ти вярваш в музиката – не прилагаш. Вярваш в пението – не прилагаш. Или може да вярваш в ума си, да вярваш в сърдцето си. Ти вярваш дотолкоз, доколкото можеш да приложиш. Например един ваш приятел може да ви обидил. Имал е коремоболие, върви по пътя и не е обърнал внимание на вас, понеже е занят повече с корема си, със стомаха си, болка има, концентрирал се е. Ти като не знаеш причините, казваш: “Игнорирал ме е. Тъй се представя, че е болен, не иска да ме види”. Ти не разбираш. Ако тебе коремът те заболи, и ти по същия начин ще минеш. Да допуснем сега, че някъде е разрязана вената, кръвта шурти, ти не може да му помогнеш, а искаш да приказваш с него. Няма какво да се приказва. Трябва да се върже тази вена, да се спре кръвта, защото с тази кръв, като тече, той не може да говори. Ако 5 минути тече кръвта и той приказва, колко кръв може да изгуби. Тази кръв много мъчно се доставя.

Казвам: този ъгъл има една възможност. Хората, които вървят по права линия, трябва да бъдат много разумни. По права линия човек много мъчно може да върви. Вие казвате: “По правия път”. Вземете по правия път да ходите и ще видите колко право вървите. Като вървите напред, в движението ще видите, че линията е крива. После при говоренето например. Вие в речта си говорите и произнасяте Добро . Как трябва да се произнесе Добро . Доброто има начин да се произнесе. Ако произнасяш както не трябва, не ползва. Или имате думата Правда. Правда не се произнася както Добро или както Любов . Правдата произнасяш по един начин, Доброто произнасяш по втори начин и Любовта по трети.

Говориш за Истината. Думата Истина по друг начин ще я произнесеш. В български думата истина има 3 значения: Истина; изстина – когато човек изстине, трябва да го разтриват. И третото значение имате, като махнеш из- , остава -тина , тиня. В английски думата истина [truth] има друго значение. Ютъ [youth] значи млад, младини. Трутъ , чрез младината се познава Истината. Слоговете в Природата са произлезли. Казваш: “Какво означава Истина?” Българинът казва: “Оооо”. О – означава, че го боли нещо, но и когато се учудваме, пак казваме: “Оооо”. Кое от двете е? Какво значи оо ооооо ооооо? Ти произнесеш един слог.

Аз наблюдавам всички, които вървите в Новото Учение. В Новото Учение, по този път, по който вървите, нищо няма да добиете. Ще добиете или тиня, малко кал, или ще изстинете, а много малко ще дойдете до Истината. Най-първо всинца нямате въздържание. Бърже си давате мнението. Казвате: “Пет пари не струва”. Колко струваше Христос? 33 сребърника. Сега казвате: “Пет пари не струва”. Пет пари едно време беше доста. Едно време с 5 пари може да вземеш едно кило череши, после един хляб се е вземал с 5 пари. Сега колко трябва да дадеш? Аз ви гледам, взели сте вашите възгледи от векове и сега ги говорите. Говорите за една реалност, която не е сегашна, минала някога. Дошъл някой бръмбар и мислиш да станеш владика или министър. Пък то е чужда идея, далечна в миналото и сега ти дошло – пак да бъдеш министър. Не ти трябва министър, нещо по-ново. Да станеш министър, значи трябва да станеш слуга. Ако станеш министър на просветата, ще идват учители от гимназията, от прогимназията, от отделенията, ще идват и разни инспектори, оплаквания, какви ли не оплаквания. Като седиш 3-4 години, ще станеш нетърпелив – този изпъдиш, онзи изпъдиш, и някой път ще изгубиш хармонията на характера. Ако станеш владика, какво ще добиеш? Ако стане владика, млади момичета ще му целуват ръка като на свят човек. Колко е свят, то е въпрос. Ние гледаме по човешки. Да стане владика, да му целуват ръка. Може като целунеш ръката на един владика, да се благословиш. А много пъти, като целунеш, ще платиш нещо, освен че няма благословение. Но като целунеш ръката, ще те накажат. Защо ще те накажат? Ще турите най-доброто. Кой от вас не иска да бъде владика. Детето като се роди, най-първо е много скромничко, редови е. То казва: “Да бъде вашата воля”. Колкото расте туй дете, започва да се събужда и то носи наследствените си черти. Вие се сърдите на детето, но вие сте вложили в туй дете вашите онаследени черти. Едно дете мяза на баща си. Баща му е малко сприхав и то унаследило тази сприхавост, и то се показва така. Някой казва: “Да се обърнем към Бога”. И гледам, като се обърнат към Бога, пак остават същите. Сприхавият и при Бога като е, пак е сприхав. Разложеният, и без Бога е разложен, и при Бога пак е разложен. Жабата, като иде при Господа, си остава жаба. Рибата, като иде при

Господа, си остава риба. Птицата си остава птица, волът си остава вол. Мислите ли, че една подвързана книга, която вземам от Народната библиотека, ще се промени нейната подвързия. Някои книги имат хубава подвързия. Не е външната подвързия на нещата, но каква форма завзема човек. Формата показва пътя, по-който човек е минал. Ако гледате мухите например, в мухата има доста чувства, развит хумор има, после обича да се радва. Мухата много обича да се шегува. Някой път мухите вкъщи принасят полза. Принасят вреда, но и принасят малка полза. Майката се е разсърдила, иска да набие детето, да му каже нещо лошо. Мухата кацне на носа на майката, тя я бутне. Като се занимава с мухата, няма да се скара с детето. Доста умни са мухите. Мухата казва: "Бъди умна, защото думата, която ще кажеш, мъчно се плаща". Ти казваш: "Защо Господ създаде тия мухи, не може ли без тях?" Мухата кацне на носа и казва: "Господ ти създаде носа да мислиш. Щом започнеш да мислиш, няма да кацам на носа ти, щом не мислиш, ще кацам на носа".

Едно разсъждение: защо кацат слънчевите лъчи на плодовете? Като мухи кацат постоянно. Лъч след лъч кацат и заминават. От тия кацания върху цветовете, всяко растение приема ония блага, които всеки слънчев лъч носи в себе си. Дойде една болка във вас. Болката е едно приятно чувство. Болката внася мекота, внася благородство. Ти като боледуваш, влизаш в положението на хората, започваш да мислиш за начините, по които можеш да се освободиш. Казвате: "Може ли в този свят без страдания?" Ти си първият, който може без страдания. Ти искаш без страдания – може без страдания. Ще трябва най-първо да се научиш как да спиш. Аз намирам, че както птиците спят, е най-доброто спане. Както спят животните и човекът както спи – не е хигиенично – или на лявата, или на дясната страна, или на корема си ще легнеш. Както птиците седят, е най-добре. Най-хубавото е, когато като птица спиш. Като легнеш денем, и после станеш неразположен. Ти си легнал и като си се проточил, няма еднакви допирни точки към Земята. Понеже всичките точки на Земята не са еднакво стоплени или всичките точки нямат благодат. Ако минеш по пътя, дето е минал един престъпник или един лош човек, в тези стъпки той е оставил нещо много лошо. И ти ако минеш след него, ще възприемеш от това лошо. Или някъде минала някоя мечка, мечката е много добра. Или минал някой вълк. Или минала някоя боа, ако е в тропическите места, или минал някой тигър. Като не си внимателен, че стъпиш на неговите стъпки, ще приемеш чертите или качествата му. Минаваш по една зелена трева, ще приемеш хубавото. Ако ходиш по бодливите тръни, ще бъдеш неразположен. Ние на Земята сме дошли и искаме един живот – да оправим хората. Как ще оправим хората? Вие искате да проповядвате Новото Учение. Как ще проповядвате Новото Учение? Или как ще проповядвате идеята за Бога? Как ще проповядвате идеята за Любовта?

Казвате: “Да говорим за Бога”. Най-мъчно се говори за Бога. Трябва да представиш какво нещо е Господ. Какво нещо е Господ, не знаем. Проповядваме за туй, което не знаем. Казвате: “Господ създаде света”. – “Беше ли там, като го създаде?” – “Не бях”. Простите хора казват, че Господ създаде света, а учените хора казват, че от само себе си се е създал. И тогава имате въпроса. Вашият баща казва, че ви е създал. Една жаба, която излиза из водата, водата ли създава жабата? Един човек, който излиза от въздушния свят, въздухът ли създава човека? Това са условия, при които живее. Откъде дойде този човек? Първоначалният зародиш не е бил на Земята. Той е дошъл от далечното пространство, може би преди хиляди години, и чака условия. Един ден баща ти е ял някоя ябълка, круша и ти по крушата или по ябълката от устата на баща си и майка си се посаждаш, и започваш да растеш в утробата на майка си. Един ден се раждаш човек. Когато едно дърво израсте, трябва да благодари на почвата. Зависи от почвата. Зависи от коя област на Вселената иде човека. Някои хора идат от Венера и любовни стават. Някои идат от областта на Юпитер и са честолюбиви. Някои идат от областта на Меркурий и търговци стават. Някои идат от областта на Марс и са войнствени. Някои идат от Сатурн и са подозрителни. Някои идат от Месечината и те въображение имат. Някои идат от Слънцето. Всички не идете от Слънцето. Някои, които идат от Слънцето, са пълни с живот и са най-големи оптимисти в живота. Те носят най-голямо благословение в себе си. Тези, които идат от Меркурий, малък е Меркурий, с търговия се занимават. Венера е почти като Земята. Някои от Земята са дошли и са големи материалисти. Казва: “Защо си такъв материалист?” Той идва от Земята, качествата на Земята носи. Всичко събира. Който дойде от Земята, той е бирник. Все трябва да оставиш нещо на Земята. Тия работи трябва да се съединят.

В дадения случай тия единици показват местата, как трябва да се съчетаят тия точки, за да излезе нещо хубаво. В дадения случай, ако не знаеш как да подвижиш ръката си, ще видиш, че ще се разболееш. Като махаш ръката си, в махането показваш, че си здрав човек. А някой път като махаш, чувстваш, че си болен. Или държиш главата си наведена. Какво има в главата? Новото съзнание във вас е – да изправиш главата между центъра на Слънцето и центъра на Земята, и ще ходиш изправен, защото изправеното положение е най-добрият проводник на здравето.

Ако твоят гръб е изпъкнал и седалището е изпъкнало, имаш две издатини, а кръстът е хлътнал – това зависи от мисълта на човека. Всички казвате: “Като идем в Небето”. Небето е разумен живот. Тук Небето е в главата. Туй Небе Господ го е турил в главата. Тъй както е даден кръстът, е много голямо.

Сега вие по някой път седите и се занимавате с погрешките на хората. Погрешката е в твоя кръст. Погрешката е в твоите гърди. Погрешката е в задницата, погрешката е в лакътя, погрешката е в пръста. Виж погрешките в себе си и ги изправи. Някой път подадеш нещо с ръката си, пък никаква музика, никаква динамика няма в движението. Когато давате нещо, как трябва да се даде? Ако даваш на едно дете една ябълка, хубаво трябва да я дадеш, понеже един ден тази ябълка по същия начин ще ти я дадат. Ти тогава ще бъдеш докачен, че по такъв начин са ти дали. Както даваш на това дете ябълката, така и на тебе ще ти дадат. В Природата всяко нещо, което направиш, ще се върне и върху тебе, всяка дума, която кажеш, може би и след 10 години ще ти се върне. Всеки поглед ще ти се върне. Така както погледнеш хората, и тебе така ще погледнат. Всичко, което ние правим, един ден ще дойде отгоре ни. Казваме: тия хора не живеят добре. Вие съдържате повече хора в себе си, отколкото има на Земята. На Земята има 2 милиарда хора, а вие имате 30 милиарда същества във вас. Всеки от вас носи половината от душите в света. Мъжът носи половината от хората – 30 милиарда и жената носи 30 милиарда, всичко 60 милиарда. Като дойдат децата, даром им давате. Христос казва: "Тия овци Твои бяха, на Мене ги даде." Като се ражда един син, от баща си ще вземе, може би ще му даде един милиард същества – и майката един милиард и ще започнат те да припечелват. Няма да вземате нещата буквално. Тези 30 милиарда, те са в Невидимия свят. Те тук са малки, но всяка една душа има една нишка, чрез която ти говори. Тази душа не живее в тебе, но тази душа е в интимно отношение с тебе. Ти си като в център. И от този център изтичат 30 милиарда нишки, които са свързани с тия души, говорят ти. И някой път много работи говорят, ти чуваш, но не разбираш. Както вятърът когато духа, чувате, но не разбирате. Няма нещо определено. Дотолкоз доколкото ставаме съзнателни, дотолкоз разбираме. Сега говорим за Бога. Разбирам Господ да Го няма в тебе... Има една нишка горе в главата; щом говориш, ти обръщаш внимание, натискаш на звънеца, искаш да каже нещо, но нищо не казва. Ако можеш да кажеш нещо разумно, кажи го. Ако не можеш да кажеш – по-добре мълчи. Аз ви говоря за един начин, за едно вътрешно самовъзпитание. Вие се занимавате с погрешките на другите. Погрешките обират човека. Дотолкоз, доколкото може да видиш погрешките на другите и да ги изправиш в себе си, то е благословение. Като видиш една погрешка и ти като един прокурор си, ти си създаваш най-лошата карма. Днес на 10 души видиш погрешките и Господ ти казва: "Ти ще платиш половината". Ако всеки имал да плаща по 10 000 лева, ти трябва да платиш половината. Днес платиш на 10 души, утре платиш на 10 души и най-после те хванат, турят те в затвора. Ти казваш: "Какво трябва да правя?" Не се занимавай с погрешките на хората. Занимавай се с Доброто на хората. Аз се чудя на вас. Занимавайте се с Доброто! Със злото не се занимавайте! Лошото оставете настрана. Не мислете за мечката. Като

срещнеш мечката, мисли, че е светица. Понеже е много свята, качи се на крушата, като я срещнеш. Ако мислиш, че мечката е лоша, ще те изяде. Ти ѝ плащаш дълговете на тази мечка. Казвам: законът е, че вие сте свободни да мислите постарому, само че много полици ще има да плащате. По този начин много полици ще плащате. Мислете за Доброто, което е в хората. Ние казваме: "Култура". Кой е повод във войната? В тази война, между християнските народи, няма по-голямо безобразие в света. Във вестниците пишат как всички тия хора се избиват като животни. Не се погребват, по 20-30 души разкъсани на парчета, съберат частите. Хората се избиват, а ние казваме: "Да дойдат тия хора, че да дойде свободата". Значи да умре баща ти и майка ти, да умрат всичките, и ти да останеш да видиш Добро в света – гдето няма да го бъде.

Говорите за народни добрини. В какво седи народното Добро? Народното Добро седи в благословението на Любовта, която иде отгоре, или в Любовта, в която цялата Вселена живее. Казвате: "Какво нещо е Любовта?" В Любовта цялата Вселена живее, Любовта обгръща цялата Вселена. Що е Любов? Любовта обгръща цялата Вселена и в нея живее. Всичките енергии на Вселената, на тия Слънца, черпят от Любовта. Говорим за Любовта и мислим пак частично: "Да дойде Любовта при мен". Казвам: на ден Любовта ви посещава 300 хиляди пъти и като ви посети 300 хиляди пъти, едва ще образува една секунда. Като ви посети 300 хиляди пъти, едва ще имате една секунда на Любовта. Какво може да се научи за една секунда? Един човек ми казва: "Пари ми трябват". – "Колкото пари трябват, аз ще ти дам. Колкото пари искаш, ще ти дам. Ако искаш една торба – и една торба турски лири ще ти дам". И му казвам: "Дай си плана. За какво искаш да ги употребиш?" Казва ми: "Ц-ц-ц". Казвам: "По този начин ще създадеш зло на себе си и на мене. Както е твоята програма, още хиляда ще те глобят. Дай един план". – "Ще се оженя за една красива мома". – "Там ще направиш злото. Ще се ожениш за красивата мома и ще станеш министър. Там ще направиш голяма пакост". Той ми казва: "Ти не искаш да дадеш, че увърташ работите". Не ги увъртам. Вие искате от Господа и някой път би ви дал. Молиш се, молиш се, представи една програма. Тия пари ще ги употребиш за своето зло. Сега и на вас казвам: ако на всеки едного дам по хиляда, какво ще ги направите? За втория път – една задача: да пишете за какво ще ги употребите. Представете си вече, че съм ги дал тези пари, само че трябва да се сгъстят, трябва голямо налягане, но считайте, че ги имате. Пишете за какво ще ги употребите. Този човек, който ми искаше пари, той не знаеше за какво да ги употреби. Ако той ми беше казал, че от хилядата лири ще направи – да направи някакъв цяр да лекува хората, на прав път е. Той иска да се жени за младата мома – ако направи някакъв цяр за човечеството и да ходи да лекува, нищо не ми коства да му дам хиляда лири. Хиляда лири са една играчка. В дадения

случай считам, че съм много богат. Хиляда лири да му дам, но няма да ги употреби за благото на човечеството.

Минавам някой път някъде и някои камъчета ги премествам. А някои ги оставям на мястото, не ги мърдам, защото, ако тия камъчета ги преместя, съвсем друг ред на нещата в мен ще стане. Всяко нещо, което правиш, трябва да бъде разумно. Всички трябва да бъдем разумни. Понеже Бог, Който създаде света, е най-разумното Същество, всяко нещо, което Той е направил, е разумно. Хората, което са внесли, те не са вложили разумно. Всичките тия изопачени неща, които ни мъчат, те са човешки работи, не са Божествени. Божественото носи радост, веселие, мир, здраве. Сега вие мислите: "Толкоз години се мъчихме". Животът с мъчение не става. Да живееш, е най-лесната работа. Човек се мъчи само като влезе в познанието на Доброто и злото. Да познаваш Доброто и злото, то е един дълбок процес. "Това е живот вечен, да познаеш Единаго, Истиннаго Бога". В живота, и да го познаеш, отношенията се връзват. Щом познаеш злото, образува се вътрешно отношение и не може да се освободиш от живота. Трябва да разбираш туй зло, за да знаеш как да постъпиш. Ако не знаеш как да постъпиш със злото, знаеш ли как ще се обходи то с тебе? Да кажем, срещате един човек, който е голям юнак. Ти си слаб, подиграваш се с него. Изведнъж ти удари една плесница и ти се търкулиш на земята. Вие се приближавате при злото, удари ти една плесница и ти паднеш на земята. Като се приближаваш при злото, ще се приближаваш с благоговение, то е мощна сила. Ти казваш: "Туй зло, защо е така?" Като дойде големият юнак, ще държиш устата си затворена, нямаш право да говориш. То казва: "С мен нямаш право да говориш". Като влезеш при Доброто, и тогава трябва да знаеш как да говориш. Сега вие току изведнъж разрешавате въпроса. Критикувате туй зло. Защо е туй зло и защо е туй Добро? Най-после казвате: "Аз защо съм дошъл?" Най-първо дойдохте да се запознаете с Живота и се отказахте от този Живот. Първите хора се отказаха от Живота, но те поискаха да се запознаят с Доброто и злото. Христос, като дойде на Земята, не отиде да се запознае с Доброто и злото, но отиде да се запознае с Живота. Когато се запознаваше първата жена със злото, черният адепт ѝ казва: "Ти като се запознаеш с него, ще бъдеш силна като Бога, ще твориш, Божествена ще бъдеш". Тя се отдаде на тази съблазън. Като дойде Христос, той Му казва: "Ти ще се запознаеш с Живота, но ще бъдеш един долен човек, страдания ще имаш. Каквото имаш, ще изгубиш, и живота ще изгубиш. Ще те изпъдят и всичкото си богатство на Земята, ще го дадеш". Христос казва: "Ще приема Живота със загуба". Ева прие злото с подкуп, че ще спечели. Христос прие Живота и каза: "И да загубя, искам да се запозная с живота."

Казвам: Истината е там, гдето губим всичко. Гдето печелим, то е Доброто и

злото. Онези, които искат да спечелят всичко, те вървят по кривия път. Онзи, който изгубва всичко, за да познае Живота, той е на пътя на Любовта. Трябва да изгубим всичко онова старо – от познание Добро и зло – за да влезем в Живота. Това е Живот вечен да познаем Бога. Като познаеш Бога, Той ще те благослови и като те благослови, ще знаеш. Казвам: тръгнете по пътя на загубите, за да се запознаете с Живота. Не да ги искате. Ако речеш да хвъркаш с един килограм тежест, душите, които умират, се разширяват, те тежат 30 грама. Следователно тази душа из етерното поле може да се качи. Един човек с 60 килограма не знае къде може да се качи. Трябва да освободим ума си от известни идеи, мисли и желания, които са тежки. От всичко туй трябва да се освободим. Искаш владика да станеш. Не ти трябва да станеш владика. В света има само един владика – то е Господ. Той не иска много владици. Един владика е достатъчно, няма какво да ставаш Божество. Ако станеш един ангел, да посещаваш Слънчевите системи, планетите, световете – то е най-хубавото нещо засега. Да станеш пътник в далечните пространства, както Земята пътува, както Слънцето пътува – то е най-хубавото. Вие разберете сега: трябва да пътувате по закона на Любовта и трябва да се откажете от големия багаж. Много малко багаж ви е потребен, излишно няма да имате.

Излишно няма да имате. Препоръчвам ви сега – по Новия Път. По стария път не отивайте към центъра на Земята. Голямо налягане има там. Ако влезете в центъра на Земята, дето има 10, 20, 30, 40, 50 атмосферни налягания, какво щастие ще имате? Трябва да се освободите от голямото налягане. Налягане има в злото. Злото произвежда най-голямото налягане в света. Всеки човек, който следва пътя на злото, има налягане. Казва някой: "Неразположен съм". Иска да се самоубие. Всичко има – и пари има, и деца има, и казва: "Не искам да живея, искам да се самоубия". Налягане има в живота. Да се избавим от налягането и да влезем в разширението на Божествената Любов, която ни показва пътя на Истината. То е пътят на странстването в Божествената Вселена, гдето ще видим онова, което Бог е създал заради нас.

Да си изправим живота, понеже всичко, което Бог е допуснал в света, досега е било все Добро. Нашата погрешка е, че ние казваме, че всичко не е Добро.

Отче наш

37-ма лекция от Учителя, държана
на 9.VI.1943 г. сряда 5 ч. с., Изгрев

1943_06_11 Слаб и силен
Лекция на Младежкия окултен клас

СЛАБ И СИЛЕН

Отче наш
Махар Бену Аба

Написахте ли темата? Ако минавате Ниагарския водопад, има за какво да се стеснявате, но тук няма Ниагарски водопад, няма място за стеснение. Кой ще чете темата пръв? (Няколко приятели прочетоха темите.) Сега вашата рима е тази:

Мамо, дай ми хляб да ям

да ида на училище сам.

Напишете го на дъската. Вие пишете в небесните висини, но това са неща не понятни. Пишете за вечността, но и тя е непозната. Поезията е като съвременната техника. Турете още два реда, тук идеята е до половина изказана.

Наука да уча.

Добро да сполуча.

Детето още за наука не знае, но нещо ново да научи.

Мамо, дай ми хляб да ям

да ида на училище сам.

Наука да уча,

нещо ново да науча.

Имайте предвид, че основните думи, които са понятни на човека, те са опитани. Основният език е опитан. Всяка дума в съзнанието е опитана. Думите имат значение. Онзи, който турил името "хляб", знае какво е хляб; който турил думата "вода", знае какво е вода. Тия думи са разбрани, или думата "бягам" - и тя е разбрана. Заекът бяга, човек бяга. Или думата "хвъркам" – и тя е разбрана. В поезията нещата трябва да бъдат разбрани.

Има една поезия, която не е разбрана. Много думи са неразбрани. Онези, които имат писано стихотворение, свободно може да четат. Стеснението може да повреди сърцето, а не искам поезията да повреди сърцето. Сега едно дете, което е свършило първо отделение, според неговото разбиране, детето може ли да напише този куплет? Може ли да каже "искам да ида" или ще каже само "да ида на училище". Детето тъй ли говори? Представяте си, че туй дете е даровито, гениално, как ще каже това? Да кажем един човек, който е на 21 години, как ще изрази тази идея? Или някой човек, ако е на 33 години, как ще я изрази? Детето по възможност туря най простите форми. То иска да иде на училище.

Онова, което е възможно в семето, то иска най-първо да се прояви. То е като чаша, която е възприела светлината в себе си. Следното положение – това са плодовете, които се повтарят.

Този процес е даване, а този процес е вземане. Най-първо при поезията трябва да възприемеш идеята в себе си. Тя като израсне, после дава плода. Някои поети започват с даване, а поезията е процес първо на възприемане. Първият процес е да възприемеш правилно и после да дадеш. Виждам, този закон е верен. Искаш най-първо да почерпиш някой човек. Най-първо ще напълниш шишето и след туй от пълното шише ще дадеш. Как ще дадеш това, което не си приел? Първият процес ти не го знаеш и учиш само процеса на различаването. Ти казваш: Дадох. Но този процес не е правилен, не произтича от тебе. Ти си чел някоя книга, декламираш, ти даваш. Не знаеш как става поезията. Още не си ходил да напълниш шишето. Двата процеса трябва да вървят: и възприемането и даването. Най-първо човек трябва да възприеме и после да даде. Ще дадеш толкоз, колкото си взел. Ти не може да дадеш повече, отколкото си взел. Не пресиляй ума си да приеме повече, отколкото може. Вие някой път искате очите да възприемат повече, отколкото трябва. Неестествено положение е желанието да имате повече. Желанието винаги трябва да се ограничава с възможността, която е у човека. Коя е физическата възможност? Що е време? времето е ограничение на човешките идеи. Неща, които стават във времето, те са ограничени. Разхождаш се ти 1 /2 час с известна бързина. В един час колко километра можеш да изходиш? Ще зависи. Как ще определиш? Казвате – безгранично, без граница. Духовният свят е без граница. Ограничението е за физическия свят. Безграничността е ограничение за духовния свят. Защото и безграничното е ограничение. То има пак граница. Времето може ли да го продължиш? Един час може ли да го продължиш? Като дойде часа, ще спреш. Значи безграничното – то те ограничава. Вие казвате "непостижимо". Безграничното е граница на духовното. Кое е граница на Божественото? Божественото има граница. Тогава имаме така: Любовта е граница на Божественото, Мъдростта е

граница на духовното, Истината е граница на човешкото. Що е истина? – Граница на човешкия живот. Що е мъдрост? – Граница на духовния живот. Що е любов? – Граница на Божествения живот. Граница, до която можеш да идеш. Но знайте в себе си, че границата може да се премести. Няма да седи във вас. Границата може да се премести. Нали имате една нива, тя има граници, синор. Ако купите съседната нива до нея, ще преместите границата. Ако дворът ви е малък, границата ви е малка. Ако дворът ви е голям, границата е голяма. Когато дворът се разширява, тази граница постоянно се мести. Допуснете сега, че една чешма извира. Туй, което извира, и продължава. Къде е силата на този извор? Ако изворът е малък, и образуваният път на извора ще бъде малък. Ако изворът е голям, и пътят му ще бъде голям. Казвате: Божественото е безгранично. Що е любовта? – Граница на Божествения свят. Граница е, че като минеш, трябва да му знаеш границата. Животът е граница на Божествената Любов. От Любовта излиза животът. Животът е граница на Божествения свят; знанието е граница на от духовния свят. Свободата е граница на човешкия свят. Животът произтича от Божествения свят. Знанието произтича от духовния свят, свободата е граница на човешкия свят. По какво ще познаете дали човек е свободен или не? Свободата може да я изгубиш и може да я спечелиш. Кога се изгубва свободата? Има отношения между свободата и знанието. Ако няма знание, изгубваш свободата, ако имаш знание, спечелваш свободата. Тогава и обратното е вярно: ако имаш свобода, може да придобиеш знанието, ако нямаш свобода, знанието не може да го придобиеш. В реалните неща всякога има една придобивка. Там, гдето няма придобивка, тия неща се нереални. Сега каква е идеята във вашия ум? Коя е причината, че големите неща се намаляват, а пък малките се увеличават? Може ли нещо малко да се увеличи? Туй, което не се е смалило, може ли да го увеличиш? Едно семенце, което е малко, то се е смалило. Затова може ли да го увеличиш, от голямо е станало малко. Вземете един газ, който е стеснен, завзема малко пространство, но когато се пусне на свобода, той експлодира, иска да завземе грамадно пространство, което е завземал, и тогава става експлозия. То е по закона на насилието. Може този газ постепенно да се освободи без насилие. Някога вие вземете някоя ваша идея, която експлодира, ограничавате я. Щом ограничавате една идея, тя ще експлодира. Често страдате, защото някой път стеснявате вашите идеи, стеснявате ги много и след туй туряте запалка. Казвате: Любовта. Любовта запалвате и тя експлодира. В живота Любовта е опасна запалка, трябва да имате ограничени идеи и веднага страдате. Не можете да си дадете сметка защо страдате. Страданието започва с ограничението на човека. Като започнат да експлодират идеите, второ страдание ще дойде. Сега органическият свят не е нищо друго освен семената, които са образувани. Този живот във всяко семе е стеснен. Разумният свят дал един правилен път, че не експлодират, но постепенно се изявяват. Развитието е

постоянен процес за растенията, гдето едно същество, което се е молило да добие своята първоначална свобода. Един човек в пространството е голям, колкото цялата слънчева система. Този човек вземат, че го компресират в една микроскопическа клетка и може би след милиони години вие ще завземете едно разстояние от 4-5 километра, не физически. Представете си, че тук имате един център А и до точката Б има 20 метра. Ако прекарате между тях ток, никой не може да мине. Този ток не е материален, но се образува едно движение. Може в една струя да прекарате електричество. И най-силният човек не може да пресече с най-голямата сабя. От струята ще отскочи сабята, не може да пресече водата. Тия трептения са по-силни, отколкото трептенията на сабята. По-силният човек има по-силни трептения, следователно той ще те победи всякога, при него не може да минеш. Може да минеш там, гдето трептенията са по-слаби. Казвате: всичко е възможно. Само трептенията определят и ще търсиш място, ще търсиш малко съпротивление, с по-слаби трептения. Някой път искате всичките хора да бъдат еднакво силни. Тогава няма да може да минеш никъде. Благодарение на това, че някои са по-слаби, по-силните ще има откъде да минат. Вие искате в себе си да нямате слабост. Едно нещастие е за вас – ако сте всесилни, няма да минете никъде. Слабият и силният имат съотношение. При всеки силен момент в живота трябва да има един слаб момент. Трябва да разбирате думата "слабост". Тя е опорочена дума. Слаб човек, е гдето може да минеш, който може да ти услужи, който може да ти направи добро. Той е слаб човек. Онзи, който не може да ти направи добро, той е силен. Доброто е слабо, а злото е силно. Слабият не че органически е слаб, но външността е слаба. Водата е слаба, може да я победиш. Тази, слабата вода от всичко е по-силна. Водата е слаба, но въздухът е още по-слаб, а светлината е още по-слаба. Светлината е много слаба. Тази, слабата светлина, чудесии прави. Кара човешкия ум да мисли, човешкото сърце да чувствува. Казвате: Аз не искам да бъда слаб.

Слабите нека вършат най-добрите неща в света. Не да бъдеш слаб, постоянно да чувствуваш една вътрешна слабост. "С" 6 дадения случай е разумно лице. Значи 6 дадения случай има Божествен път, това е буквата "Л". "А" е натовареното, доста богато е. "Б"-то показва условието да расте и да се развива. "Ъ" – това е един разумен пазител, това значи слаб. "С" значи красиво лице. Що е слаб човек? – Красиво лице. Що е слаб човек? – С Божествен потенциал в себе си. Възприема много Божествени работи. Всички идеи, които носи слабия човек, са в полза на другите. Расте правилно, разбира правилно. Най-разумните хора в света са слабите хора. Те разбират живота. Слабите хора са разумните хора. Силните хора са неразбраните хора в света. "Силен" – в буквата "н" е противоречието на силния. Буквата "н" е най-силната отрова в силния човек. Казвате "н" пъти. Най-силното е постоянно. Когато идва силният, ще отвори вратата.

Слабият никога няма да направи нищо. Той дойде и чака. В силните хора трябва да извадиш този елемент "н". Как ще го извадиш? "Е" - това е ножът, най-първо трябва да вземеш ножа. Като спи силният, ще вземеш ножа и като стане, няма да има за какво да се хване. Силният като спи, ще му свържеш краката или едната ръка да не може да рита. Как ще опитате в себе си дали сте силни или не? Много лесно. Учителят може да опита дали е силен или не. Той разправя на някое дете, разправя и то не разбира, и той му удари една плесница, втора. "Силен е". Много учители казват: Трябва да удариш една плесница. Аз казвам: Учителят е силен, а в думите е слаб. Щом като учителят удари ученика, "н" пъти минава в ученика и учителят остава слаб. Затуй някой път ученикът като израсне, учителят го е бил и ученикът някой път помни. Разправят за един такъв случай. Един ученик учел при един учител, който му ударил една плесница. След време ученикът среща учителя и го пита: Ти познаваш ли ме? Ти едно време ми удари една плесница. Сега този пример ще го изясня със следното: При Освобождението на България някой българин се оженил за една много красива мома. Тя се разболяла и той отива при един лекар и му занася един куркой. Лекарят бил неразположен и (човекът) като му казал: "Господин докторе, жена ми е много болна", лекарят се разсърдил и казал: Болна ли е? Ударил му две плесници. Човекът оставил куркоя и си излязъл. Помислил, че това е ново лекуване. Отива си вкъщи и жена му го пита: Носиш ли ми лекарство? Той й ударил една плесница. Като й ударил плесница, тя оздравяла. Той си казал: Доста ефикасни са тия лекарства. След една година пак отива при лекаря и носи друг куркой [* куркой – пуяк, мисирек (рум.)]. Казва: Господин докторе, познаваш ли ме? Аз миналата година идвах тук и жена ми беше болна, ти ми даде два цяра. Аз дадох единия на жена си и тя оздравя. Лекарят казва: Много добре. Единият го нося в себе, си да ти го дам ли? – Ще ми го дадеш. И той му ударил една плесница.

"Н" пъти е по-силен. Всичкото противоречие е, че слабите стават силни. Туй "н" се мести. Силният човек губи силата си. В природата само органическият свят, разумният свят е силен, който укротява силните хора и им дава право. Що е възпитание? – Един правилен метод как да се изявят силите, които Бог е вложил в човека, за да не експлодират. Затуй всякога трябва да се говори по-меко. На силния много меко трябва да му говориш. Най-малката искрица може да го възпламени. Затуй много слаб трябва да бъде огънят. Сега разбрахте ли? Какво значи слаб и силен? вие искате да заменим думата "слаб" с "кротък". Съвсем друго значение има думата "кротък". "К"-то не е от земята, то е състояние на рибите. Като хванеш рибата, печеш я на скара, това е "к". Човек може да бъде кротък само като го пекат на скара. Кротки са рибите. Човек няма никаква кротост. Като го туриш на скарата, 10 пъти ще скача. Каквото и да му поискаш, той не дава.

Казано е, че кротките ще наследят земята, но то е за бъдеще, като дойдат. Те са идеалните хора. Те трябва да бъдат с подтик на любовта, с подтик на Мъдростта и с подтик на Истината. Сега кротки хора няма. Може да има няколко души. Христос е от кротките. И той казва: "Който яде плътта ми и пие кръвта ми, той има живот".

В тази поезия ще опитате този принцип дали е верен. Туй, което ще опитате, то е вярно.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът

32. Лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя
на 11.VI.1943г. Петък – 5 ч. с.
София – Изгрев

1943_06_13 Сила и слабост
утринно слово

СИЛА И СЛАБОСТ

„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитва на Царството“
„В начало бе Словото“

Ще прочета трета глава от евангелието на Йоана.

Обикновеният живот на човека е впрегнат в две мъчнотии. На две мъчнотии човек се натъква. В живота си той ще опита най-големите страдания и най-големите радости. Човек в началото, понеже е малко дете, залъгват го. Най-първо, като го приеме, майка му ще го гали, ще го милва, ще го мие, ще го къпе. После тази майка ще го остави. И накрая на това дете ще му турят някоя раница, ще му дадат някоя лопата, мотика, ще го впрегнат като някое от четвероногите животни. След туй при всичките тия мъчнотии, които имаме, туря се радостта, че ще идем в оня свят. Разправят, че това ще бъде, онова ще бъде. Никога не си пил горчиви работи. Дойде лекарят, даде ти горчиви хапове и ще те убеди, че като вземеш тия хапчета, тази болест, която имаш, ще мине. Занимавате се всички с големи работи и има един недоимък, че всичките хора говорят за неща, които не са опитали. Всичката мъчнотия седи в туй, че онова, в което вярваме, не е опитано. Запример говорим за оня свят, представяме си външната страна. Човек може да е облечен много хубаво, с най-хубавите дрехи, може да има най-хубавите модни обуща, най-хубавата модна шапка, но туй не е животът.

Говорим, че имаме любов. Каква любов, най-елементарната работа не е разбрана. Да любиш, значи постоянно да даваш, така аз разбирам любовта. В любовта само ще даваш, нищо няма да вземаш. Божията любов значи постоянно да даваш. Да обичаш, значи постоянно да вземаш. Казва: „Аз го обичам.“ Мисли, че дава, а той постоянно взема. „Обичам те“ – казва. Намира торбата и взема хляба. Казва: „Обичам те, затуй вземам. Тази торба взема – като извадя един самун, ще те обикна, като извадя два самуна, ще те обикна още повече.“ Казва: „Много те обичам. Обичам да ти правя всякога добро.“ Отношението е право. Но аз съм гладен – извадил хляба, ида и няма хляб. Любовта му ме кара да гладувам. Яденето е хубаво сготвено. Той дошъл, изял яденето, защото те обича. Взел ти дрехата, защото те обича. Понеже те обича, взел парите. Питаш: „Защо взе

парите?“ „Защото те обичам.“ Хората от толкоз години, гледам, са в едно противоречие и някой път много интересни работи ми разправят, гдето не съм ги слушал друг път. Казва: „Представи си, Учителю, аз да го обичам, пък той не ме люби.“ Тя мисли, че като го обича, дава нещо. Пък тя взема. Казва: „Представи си, че не ме люби.“ Когато ти обичаш, постоянно вземаш. Човек не трябва да иска да взема. Когато отивам при чешмата, не отивам да ѝ дам. Може някой път да си изпразня шишето във водата и тази вода ще иде при другата. А може да предполагам, че съм допринесъл, но тази вода, която взех, е пак оттам. Като отивам при чешмата, тя има винаги да взема нещо от нея. Аз разсъждавам: тази вода иска аз да я любя. Тя е по-голяма. Ще тръгна може би половин километър, ще каже: „Много ви обичам.“ Какво трябва да ме обича? Щом ме обичаш, положи шишето. Аз те обичам, затова ти всякога трябва да ми даваш. Дотогава, докато даваш, аз те обичам. В деня, в който престанеш да ме обичаш, хич няма да идвам при тебе.

Ние сега обичаме Бога и казваме: „Ама аз много вярвам в Бога, обичам Го.“ Ти си отишъл при Господа, искаш нещо да ти даде. Дотогава, докато ти дава, обичаш Го. Щом престане да изпълня твоите прищевки, усъмниш се дали Той съществува, дали е Господар, Господар на всичките положения. Или казваш: „Кой знае каква е тази работа.“ Това е един атавизъм. В човека има един живот и много пъти вие се натъквате на мъчнотии. Вървиш по пътя и двама души се карат. Ти се интересуваш защо се карат. Те си говорят енергично, казват си мощни думи, думи, които са много силни. Може би ще турят всичките зоологически имена, които съществуват, ще се наругаят добре. После виждаш тия думи, които никога не си чувал, както разправяли и псували, тази псувня в ума ти остава. Казваш: „Защо сега да ги слушам?“ Ти ще се оцапаш, тази кал се върти в ума ти.

Случва се някой път, дойде доста напреднала сестра или напреднал брат, на шейсет, шейсет и пет, седемдесет, седемдесет и пет години, напреднал брат, готов за Небето. Двама млади души някъде седят и се разговарят за някои научни работи. Младият брат разправя на младата другарка как той е създаден, как Господ го е създал. Тя го пита: „Ами как го знаеш?“ Казва: „Не зная, но казано ми е, че Господ взел отнякъде пръст и направил тялото ми и вдъхнал в мен дихание.“ Младата сестра казва: „Мене майка ми ми разправяше как съм била взета от твоите ребра.“ Казва: „Ти помниш ли?“ „Не помня.“ И двамата се разправят. Тази, младата, сестра разправя, и те са близо един до друг и си приказват. Старата сестра иска да знае какво си приказват. Младият разправя своята история. Защото, най-първо, младият момък, като дойде при младата сестра, ще разправи, че е от високо произхождение, че имат имение, хубава къща имат, слуги на тяхно разположение, имат коне, имат файтон, с който се разхождат. Той казва на

младата сестра: „Ще ми бъде много приятно да ми дойдете на гости, ще ви разходим из нашето имение.“ После казва: „Имаме хубава градина, извор, казва, хубаво ще бъде да дойдеш.“ Старата сестра, на осемдесет и пет години, в младини не искаше да има такъв брат, искаше да стане калугерица, в някой манастир да живее. Тя казва: „Как ни учеха едно време, че човек сам да живее било по-хубаво.“ Тя започва да се колебае. И мисли, че е направила една погрешка.

Да се представи създаването на човека, както е описано, но се нуждаем от друго едно обяснение за създаването на човека. За създаването на жената трябва да се образува друга една теория. После и нашите отношения. Казва: „Аз те обичам.“ Ти ми казваш: „Аз чета книгата.“ Ти четеш книгата, ти се ползваш от нея. Аз не я чета, не се ползвам. След като четеш тази книга, ще ми разправиш какво си чел – не черните писма, нищо не си видял. Разправи за рая в тази книга, но никакъв рай няма. Те са формули, като един математик, който пише 1:2=3:4. Мъртвите букви, написани с тебешир, отношения имат. В геометрията разправят за някакви отношения, които имало между линиите, ъглите, че тия ъгли имали някакво съотношение. Представете си, че един слуша някакъв концерт, но е глух малко. Когато искат на някой пасаж да дадат изражение, тихо ще започнат да свирят. А като започнат тихо да свирят, той хич нищо не чува. Като дойдат до най-реалното изражение на музиката, едва чуваш нещо от музиката. И ти се вижда, че това е най-хубавата музика. Когато свирят силно, ти чуваш този крясък, и него наричаш музика.

Някой път казвате: „Той има любовно ръкуване.“ Аз за туй любовно ръкуване имам една малка опитност. Мнозина са ми хващали ръката. Но веднъж един брат хвана ръката ми, стисна я и досега помнят пръстите ми любовта. Като стисна ръката ми, като Крали Марко. Този брат ми разправя: „Аз харесах една млада сестра, много енергично се ръкува.“ Казвам: и аз имам един брат, има нещо мъжко в ръцете. Някой те хване, като че ще се изхлузи ръката. Някой те хване хубаво. Има човек, който, като се ръкува с тебе, той е болен, неразположен. И веднага ти му даваш едно светло състояние на ума. То е доброто ръкуване. Има някое ръкуване, след като се ръкуваш, станеш неразположен. Има някой път човек, като ти говори, ти е приятно. А някой път, след като ти е говорил, ти е неприятно. Как мислите, ако ви теглят пред съда и прокурорът държи своята обвинителна реч, човекът се е учил да държи обвинителна реч, започва обвинението, наредено много добре, предложение след предложение, по законен начин ще нареди всичките доказателства, дали си постъпил законно, изменник си станал, като се върнеш вкъщи, какво разположение имаш? Казват: „Какво слуша в съдилището, какво ти говори прокурорът?“ „Остави се, не искам втори път да го слушам.“ Човекът много научно е

говорил, защитава закона. Ти нямаш право да го представяш.

Ние, съвременните хора, искаме светът да се изправи, без ние да бъдем оправени. Ние искаме светът да се очисти, без ние да бъдем чисти. Ние искаме светът да ни свири на хубавите работи, без ние да знаем да свирим. Казваме: „Ще се научим от тях." Казвам, като четем тази глава, на този, учения, равин Христос му казва: „Ако не се родите изново, не може да влезете в Царството Божие. Роденото от плътта плът е, роденото от Духа Дух е." Роденото от плътта е солта, която, като се тури във водата, разтопява се, нищо от нея не остава. Роденото от Духа е семето, което, като се тури в земята, дърво става и плод дава. Сега някой ще обясни що е плод. Плътта е сол, която се топи във водата, и самата вода става солена, а солта няма да намериш. Семето, като посееш в земята, дърво става, и плод дава. Казваме: „Какъв е сега нашият живот на земята?" Най-първо, се раждаме красиви деца, майката трепери над нас. Някой път майка ти замине, баща ти замине, останеш малко детенце тук – слуга. Новият господар потупва, новата господарка потупва, после новите господарчета, и те потупват. Ти си в една къща, дето нямаш право. Дойде, господарят те бие, дойде, господарката те бие, дойде малкото господарче, и то те бие. Говорят за любов. Казват ти: „Тук това защо не си направил? Като те повиках, защо не дойде навреме? Обущата защо не ги излъска хубаво? Коня защо не си гледал?" За всяка погрешка ти се карат. Тия хора живеят княжески живот, но тебе какво те ползва този княжески живот? Аз не бих желал да нося хубава копринена риза, нито копринена дреха, не бих желал да нося диаманти. Един диамант, който го е носил прокажен човек, може да струва милиони, но този диамант, който го е носил прокаженият, болестта е останала в диаманта. Има някои диаманти, прокажени са. Във вестниците често показват, че кой както го е носил, все нещастен е бил.

Казвам, трябва да бъдем внимателни. Има велики мисли в света, които са прокажени. Като влезе тази мисъл, и всичката проказа ще дойде. Думата обич само като мине през устата на един първокласен светия, който изпитал всичко в света и се научил как да слугува на Бога, да върши волята Му. После този светия се е научил как да внася правдата, реда и порядъка спрямо всичките. Един светия, го наричам светия не само когато го обичат хората, но и животните го обичат, и растенията го обичат. И земята, по която ходи, и тя го обича. Реките, през които ходи, го обичат, звездите, всички го обичат. Този е светия според мен. Ако само хората те обичат, ти още не си светия. Всеки светия, когото дърветата не обичат, всеки светия, когото реките не обичат, всеки светия, когото камъните не обичат, когото пътищата не го обичат, той няма да влезе в Царството Божие. Вие се намирате в едно заблуждение. Сега ще употребя една форма – ще поставя младите в едно положение, и ще произведе едно огорчение във вас. Да

кажем, княжески син, много добре облечен, красив, нос правилен, уста правилна. Но този княжески син, като гледам ухото, има един дефект, малък дефект. Този дефект е отпреди десетина прераждания и сега дошъл при него. Той, като княжески син, ще започне много добре и ще свърши много зле. Ще започне с любов и ще свърши с престъпление. Ние, съвременните хора, започваме все с любов, всички все с любов започваме. Приятелство започваме с любов, познанство започваме с любов. Най-после и народите започват с любов. Вземете двата народа, както са английският и германският, защо се бият? Англичаните обвиняват германците, че много са користолюбиви. И германците обвиняват англичаните, че и те са много користолюбиви. Фактически кой е силен човек? Който носи голям товар. Кой е слаб човек? Който носи малък товар. Всички вие искате да бъдете силни. Силата в света е, която е създала всичките животни. Силните хора създадоха лошото в света. Всички вие искате да бъдете силни. Вие искате да служите на Бога и нито един от вас не иска да бъде слаб. Единствените хора, които са донесли всичко добро в света, са слабите хора. Слабият човек казва: „Заповядай, мини оттука.“ Силният казва: „Оттук няма да минеш, оттам ще минеш.“ Казвате: „Аз не искам да бъда слаб.“ Никой не иска да поддържа слабия човек, всеки иска да бъде силен човек. Научно извеждам: силният е ен-пъти. В математиката нещо, което се повтаря, казват: ен-пъти се повтаря. Една плесница на този, на онзи, да се покаже, че е силен човек. След като ги е бил всичките, поддържа, че е добър човек. Ще кажеш, че не е добър, но ще си нанесеш беля на главата. Един американец обижда друг, казва: „Трябва да се пази човек да не обижда хората.“ Когато казват да се пазиш, да не обиждаш хората, подразбират силните хора. Какво да не ги обиждаш? Той казва: „Какво да не ги обиждаш, тъпчи ги, ако можеш.“ Но когато тебе тъпчат, когато се запознаеш със силния, ще те тъпче. Но когато силният се запознае със слабия, слабия ще го тъпчат. Един ми казваше: „Веднъж си позволих да кажа на един боксьор: „Ти си един пигмей.“ Той му ударил една плесница, повалил го на земята, ударил му още една, смачкал му шапката. Казва: „Разбрах, че този човек не е пигмей, но ен-пъти е силен човек.“

По някой път си позволяваме за името на Бога да говорим неща, обиждаме Бога. Бог поругаем не бива. Вие казвате: „Бог прощава.“ Той, след като ти удари две плесници, казва: „Да знаеш само – никаква лоша мисъл, никакво лошо чувство, никаква лоша постъпка при Бога.“ Туй се разбира. Не да идеш с всичките твои недъзи и да кажеш: „Той е милостив, жалостив.“ Тъй се говори, подразбираме майка ти и баща ти, които са тук на земята. При Бога човек с нечисти крака не може да иде. Човек при Бога с нечисти ръце не може да иде. С деформирани уши не може да иде. Мислите ли, че един велик художник, който знае да рисува много хубаво, ще вземе една детинска картина или една карикатура, и ще я тури за

някой светец, да се покланят? Ако ние, съвременните хора, млади сестри и братя, обичаме някой човек, ние виждаме само хубавите черти, за които го обичаме. Никога в света не може да обичаш нещо деформирано. После три вида красота има. Някой път виждаш външната красота, някой път виждаш красотата на неговия ум. Умственото тяло, и то е красиво. Умственото тяло мяза на физическото тяло. Умственото тяло, физическото тяло и духовното тяло си мязат. Материята, от която са направени, се различава. Най-тънка е материята на човешкия ум, после на духовното тяло и най-после – на физическото тяло. Ти с физическото тяло приемаш физическите впечатления. След като минат впечатленията от физическото тяло, влизат в духовното тяло. То преработва тия впечатления. Сърцето разбира светът какъв е. Тия впечатления от духовния свят влизат в умствения свят. Умът ги преработва и имаме три познания на ума. Никога един човек не може да те обича, за когото ти нямаш нито една свещена мисъл в себе си. Едно правило ще ви дам: никога не можеш да завържеш приятелство с когото и да е, ако не държиш една свещена мисъл, нещо хубаво за него. Любовта зависи от онази мисъл, която ти имаш за него. Колкото мислите ти, чувствата ти, постъпките ти са по-чисти, толкоз любовта ти е по-интензивна. Ако от любов говориш сладко, медено, вътре имаш нещо.

Сега мнозина ме питат: „Ще видя ли Христа?“ Виждане от виждане има разлика. Ти може да видиш един цигулар, да му видиш хубавата цигулка, но музиката не седи в това, което си видял, а в това, което си чул. Една картина се оценява не какво ти мислиш заради нея, но ти какво виждаш в картината. Имаме музика, художество и поезия. И очите може да слушат гласовете, но ти, докато дойдеш да слушаш гласовете с очите си, знаеш ли какъв труден въпрос е? Едва сега музиката слушат ушите. Един ден може да възприемем музиката чрез очите. Най-първо, музиката е минала през устата, минала е през носа и в третата степен е дошла до ушите. Близо до очите.

Аз ви говоря за един процес. Онези съвършените същества, към които ние се стремим, в тях няма никакъв дефект. Ако срещнеш такъв един светия, той е като слънцето. Той ще ти даде всичко онова, от което имаш нужда. Не че той има желание, но онова, голямото изобилие, което Бог ни е дал, той иска да го даде, да се освободи от него. Прави му радост да даде нещо от себе си. Вземете един гениален певец. Иска да пее, набъбнало е нещо. Аз го считам като една бременна жена. Гениалният певец е като бременна жена, на девет месеца иска да роди. Казва: „Измъчи ме това дете, трябва да го родя.“ „Почакай, почакай.“ „Нито една минута не мога да чакам, ще пея.“ Дойде ти наум – пей. Аз разбирам закона, дошло време да родиш. Защото, ако не родиш навреме, детето ще умре, и ти ще умреш. Дошло

време да пееш, пей. Той разправя, че след години ще се учи. След години ще умреш, днес трябва да родиш. Ако не родиш, утре отиде на оня свят. Мен ми разправят и ми казват: „Аз след година ще се оправя.“ След година поповете ще четат на гробищата: „Упокой душата на раба Твоего, Господи.“ Аз разбирам закона. Законът е тъй, не е теория. Днес се е събудило твоето съзнание, една мисъл трябва да се роди днес, не я отлагай нито секунда. Дойде ли тази мисъл, ти си в Божествения път, Бог гледа благосклонно. Не я ли родиш, ти си осъден на страдание. Ти не искаш, най-първо, да възприемеш една мисъл. Ти помяташ. Без помятания на най-хубавите мисли, без помятания на най-хубавите чувства. Аз, което разбирам, и вие трябва да разбирате същото. Което вие разбирате, и аз трябва да разбирам. Любовта има еднакви отношения към всички хора и към боговете, и към ангелите, и към хората, и към животните еднакви отношения има. Може в микроскопическо отношение да направиш едно добро, законът е все същи. И голямата буца ще опиташ с езика, и малката прашинка ще опиташ с езика си. Само че при малката частица ще употребиш повече енергия, и малко ще получиш, а при голямата буца трудът ти ще се възнагради. Казва: „Аз не искам да бъда съвършен.“ Съвършенството трябва да бъде идеал за живота, то е смисълът. Несъвършенството причинява всичките страдания, съвършенството носи всичките блага в себе си, всичките Божествени блага. Казва: „Аз не искам да бъда много богат.“ Сиромашията ражда всичките страдания, богатството не ражда страдания. Когато си беден умствено, имаш богатство, материално богатство, а си беден умствено и беден духовно, ще ти причинят страдание. Когато имаш материални блага, трябва да бъдеш и духовно, и умствено богат, тогава съвпадат тия богатства. Ти ще бъдеш носител и изпълнител на волята Божия. Човек, който не е богат... Богат значи човек, който живее в мястото на Бога. Бо е баща, място на любовта, нещата дето растат, дето зреят, място на Бога, дето светлината иде. Място, отдето светлината иде, всичките блага идат от Божествения свят. Казвате: „Къде е Той?“ Светлината иде от Божествения свят, любовта иде от Божествения свят.

Когато младите се събират, тази любов откъде произлиза? Те грешат, но къде грешат? Те си направят едно свое жилище, направят прозорец, и после на прозореца турят пердета, кепенци. И като влезе в този затвор, забравят как да си отворят кепенците. Любовта не иде отвън и загубват любовта. Вие сами си създавате известни идеи. Вие избирате братя в света. Не си избирайте братя. Щом е брат, не го избирай. Щом не е брат, избирай. Не избирайте братята. Какво ще ги избираш? Една майка, която родила двама сина, братя са, дала своите качества, не избирай от тях. Щом родиш и избираш, казваш: „Чакай, да го видя какъв е...“ Моят нос, като се приближи до един карамфил, знае какъв е. Колкото уханието в носа е по-

приятно, толкова карамфилът е по-хубав. Но като мина покрай някой магарешки трън, носът ми показва, че не е хубав. Всеки един човек е като цвете. Някой е достигнал до една степен, друг до друга, не искам да ви обезсърчавам. Някой е дошъл до степента на магарешкия трън. Пчелите изваждат сок от магарешкия трън. Туй, което за нас нищо не струва, за тях има мед.

Сега аз ви говоря, да ви насърча. Вие седите и очаквате, казвате: „Да идем в оня свят." Оня свят е на степени. Още при царската врата ще ви поставят не един изпит. За да влязат учениците в гимназията, имат приемен изпит, и в университета има приемен изпит. Вие казвате, че сте видели Христа и че сте Го обичали, и че Той ще ви посрещне. Младият момък посреща ли всичките моми, както посреща своята възлюблена? Своята възлюблена посреща по един начин, а другите – по друг. Не че иска, но има особено разположение спрямо своята възлюблена. Вие сте музикант и като дойде някой, който свири, вие имате разположение. Тия, които не знаят нито да пеят, нито да свирят, не може да се обхождате с тях, както с другите. Музиката образува обхода. Колкото си повече музикален, толкоз повече ще те обича този човек. Колкото по-малко си музикален, толкова по-малко ще те обича. Не може да ни обичат хората, ако не сме добри. Добротата е нещо музикално. Доброто според мен на физическия свят е основният тон, откъдето трябва да започнем. Доброто е „до", правдата е „ре". „Ре" върви в правия път. Любовта е терца – „ми". Разклонение има, нагаждане. Ти не може да проявиш любовта „ми", ако не знаеш да пееш „ми". В терцата от „до" до „ми" е основният тон. Ако не вземеш „до" вярно, не може да вземеш и „ре" вярно, не може да вземеш и „ми" вярно. Говориш за любовта, казвам: я ми изпей „ми". Вие казвате: „Давай." То не е любов. То е крякане на коза, която вречи. Никаква любов няма в козата. Като дойде козата, дето има най-нежни клончета, похапне. Като дойде в мене, счита ме лицемер: „Това не е право, онова не е право." Защо ми е такава коза да ме обича? Аз не искам такава коза да ме обича. Казвам, ако си коза, козите няма да наследят Царството Божие. Сега мнозина казвате: „Той не ме обича." Как няма да го обичам? Щом пее, обичам го. Ти не може да пееш, искаш да те обичат. Не може да те обичат, щом не пееш. Щом пееш хубаво, ще те обичам, щом не пееш хубаво, не може да те обичам. Любовта ми е обич към пеенето. Ти не си щедър човек, не даваш щедро, не може да те обичам. Обичам те, защото щедро даваш. Отиваш при един бакалин и десет грама туря повече в захарта. А някой бакалин туря десетина грама по-малко. В един грам, като ти подяде, не може да го обичаш. Тогава точно да мери – ни повече, ни по-малко. Нали знаете онази драма на Шекспир, дето онзи лихвар евреин направил договор и искал, ако не плати навреме, искал да реже от месото на длъжника. Съдията, който осъдил, казал: „Ако една капка кръв падне повече, тогава главата ти ще иде. Ще отрежеш

точно.“ Съдията искал да му отреже толкоз месо, колкото е в договора.

Та казвам, искам във вас да се зароди едно желание, като се приближите при Бога, при едно същество, което ни оценява според дарбите, които сме развили, да възприемем добре Божествените блага и да дадем отзвук на любовта. Ние още в пълен смисъл да любим не знаем, не можем да дадем отражение на нашата любов. Първото качество на Божествената любов е подмладяването. Без Божествената любов подмладяване не може да става. Без Божествената любов възкресяване не може да има. Без Божествената любов добрина не може да има. Без Божествената любов справедливост, кротост, въздържание не може да има. Що е Божествена любов? Тази любов, за която говорим, тя е носителка на всички Божии блага. Само по пътя на Божествената любов благата ще дойдат в нас. Аз няма какво да се насилвам да бъда добър. Аз вземам мястото на слабия човек. Щом служа на любовта, трябва да бъда слаб. Любовта не обича силни хора. Не че не ги обича, но знае, че ако ги прати те да носят едно благо, те ще изпобият света. Като дойде силният при някой глух, казва: „Ти не слушаш.“ И му удари две плесници. Другият е глух, и него бие. Слабият, като иде, носи любовта, благата на любовта. Той казва: „Сега не ме чуваш, но като прочуеш, ето благата.“ И си заминава. Не бие.

Казвам, светът се нуждае от слаби хора. Ние се нуждаем в нас от мисли, които са слаби. Апостол Павел беше амбициозен, сега ще го покритикувам малко от гледището на любовта. Най-първо, беше силен човек и започна да гони християните: какво право имат те да се отдалечават от Мойсеевия закон. Качи се на коня да ги гони, да ги измъчва. По пътя срещна Христа и като блесна, веднага го търкули от коня. Казва: „Савле, защо Ме гониш?“ „Кой си Ти, Господи?“ „Аз съм Исус. Защо Ме гониш?“ Казва: „Господи, света искам да оправя със сила.“ „Не става със сила тази работа.“ И Савел ослепя. Казва му Исус: „Ще идеш при Анания, слабия човек.“ И на него Господ му говори. Казва: „Ще дойде един силен човек.“ Казва: „Господи, чувал съм за него лоши работи.“ Казва: „Силата му на ен-пъти излезе от него, търколи се от коня и ти ще му покажеш пътя на слабите хора.“ Казва: „Ен-пъти е силният човек.“ Като дойдете до силния, извадете „е“ и „н“ навън, да стане слаб. Господ като даде на Павела изпитания, той се моли и каза: „Силен човек не искам да бъда, а слаб трябва да работя заради Тебе.“ Господ казва: „Моята сила се проявява в твоята немощ. Когато си слаб човек, ти ще изпълниш волята Божия, а като си силен, ти ще измъчваш всичките хора.“ Павел, като разбирал това, написал осмата глава към римляните. Казвам, любовта идва само при слабите хора, туй да го знаете. Силните хора не знаят какво нещо е любовта. Дотогава, докато си силен, ти няма да знаеш любовта, ще имаш само сянката на любовта. Само когато станеш слаб човек, ще разбереш какво е любовта. Слаб човек наричам,

който има предвид правата на всичките хора. Той казва: „Всеки човек има право, както и мене, всеки човек може да приеме Божиите блага, както и аз ги приемам.“ Всички трябва да имаме това разположение. Божиите блага да бъдат общо достояние на всинца ни.

Ние да бъдем проводници. Не да ставаме слаби, но да не ставаме силни. Силата е сухота, а слабостта е влага. Влага имайте. Гледайте вашата сила да превърнете в началото в немощ, и вашата немощ ще превърнете в сила. Тогава ще дойдат плодовете. В един дом, когато мъжът и жената са силни, и двамата се бият. Когато единият стане силен, а другият слаб – примиряват се.

„Отче наш“

Тридесет и първо утринно слово
13 юни 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1943_06_13 Да се родите изново
неделя, 10 ч. сутринта

ДА СЕ РОДИТЕ ИЗНОВО

„Отче наш"

Ще прочета само един стих, който сте чели много пъти: „Недейте се чуди, че ви рекох, че трябва да се родите изново." Трета глава от Иоана, 7-ия стих.

Искам да ви говоря за един метод, който не е достъпен за природата. Езикът, който природата употребява, е непонятен за нас. Всичките човешки езици са много непонятни. За пример, ти говориш за добро, но то е нещо непонятно. Ти говориш за здраве, но то е непонятно. Като кажеш „сладко", ти не усещаш сладкото. В природата, като кажеш „сладко", сладко е, като кажеш „горчиво", горчиво е. Каквото кажеш, то е. На човешките езици говориш нещо, пък то не е така.

Сега ще се опитам да ви говоря както е. За Любовта се говори, но не е Любов. Природата не казва „Любов", но казва „давам", „вземам". Как ще дам? Щом трябва да даде, тя има везни. Щом ти даде, тя казва: „Много взема." Щом от тебе вземат, ти казваш: „Обраха ме." Тя си има везни, ще те премери. Ако си олекнал, обрали са те. Ако ти кажеш, че са те обрали, пък като те премери, ти нищо не си изгубил, тя вижда, че не са ти взели нищо. Това не е на езика на природата. На езика на природата каквото кажеш, така е. Ти кажеш, че са те обрали, пък ти тежиш повече, отколкото трябва. Трябва да се освободите от излишното в живота. Излишно природата не търпи и недоимък не търпи. Там, дето има недоимък, винаги се притичва да допълни този недоимък, а дето има излишно, взема го. Недоимъкът ражда страдание и излишъкът ражда по-голямо страдание. Много хора има, които умират от глад, но повече умират от преядане. Някой път умират от глад. Природата даде глад – измират, няма какво да ядат. Трева няма да пасат.

Ние, съвременните хора, страдаме от недоимък на светлината. Ние, съвременните хора, страдаме от недоимък на топлината. Ние, съвременните хора, страдаме от недоимък на сила. Има сила външна, механична, има сила вътрешна, органична.

Под думата „раждане" подразбираме човек, комуто се дават възможности да влезе и да изучава света по който и да е начин. Някой, който е по плът

роден, плътски ще изучава света. Не е лошо да си роден по плът, не е лошо да си роден по Дух. Най-първо трябва да се родиш по плът, после – по Дух и да изучаваш света от две становища. Плътският живот е добър. „Плът“ значи по-гъста материя. „Духовно“ значи материя, която се движи, пълна с енергия.

Ние мислим, че като станем възрастни, сме по-умни, а като деца не сме били. Относително това е така. Детето схваща нещата много по-добре, отколкото стария, само че не може да ги прояви. В детето има желание да направи добро, да направи зло, но понеже усеща своята слабост, отказва се. Старият се усеща по-силен и затуй го прави. В детството нямаш възможност да го направиш. Ти си от слабите хора. Старите хора са силни хора. Като дойде до него, казва: „Ти знаеш ли аз каква опитност имам в живота? Вече 85 години живея на Земята. Земята 85 пъти е обиколила около Слънцето. Знаеш ли колко пъти съм обикалял, какви разходки съм правил?“ Сега може да умножите и да намерите колко е пътят на Земята за 85 години. Понеже 150 милиона километра е далеч от Слънцето Земята, 3 пъти като го умножите, ще измерите. Онези, които са учили геометрия: колко пъти диаметърът влиза в окръжността и колко пъти радиусът влиза в окръжността? Тия работи сте ги учили. Много лесна работа е.

Процеса на раждането във възходяща степен поддържайте. От сутрин до обед ти се раждаш, то е младини. От обед до вечер то е старини. От вечер до среднощ ти си в ада. Вечер като среднощ, мълчи се. От среднощ до сутринта излизаш из ада. Тъй щото сутринта влизаме в рая и излизаме от ада, а вечер влизаме в ада. Среднощ излизаме от ада. Не мислете за ада. Адът е място за изправление. То е едно опитно училище. Кой каквато погрешка има, трябва да си я изправи. Трябва да излезеш из тялото, понеже тия работници трябва да почистят тялото, има доста нечистотии. Като излезеш отвън, понеже си господар, работниците ще почистят тялото. Като го почистят, ще кажат: „Заповядайте, господарю, всичко е почистено.“

Вечерно време като не може да спите, правите голяма пакост, понеже къщата остава непочистена. Вие всички вечерно време искате да работите. Откажете се. Оставете тази работа за слугите, те да почистят тялото. Някой се извинява и казва, че цяла нощ се молил. Някой се извинява, че е мислил цяла нощ как да изобрети нещо: някоя пушка, някой топ. Хубави неща са тези, всичките неща в света са хубави. Оръжието е хубаво за войника. Перото е добро за поета. Ябълките са хубави за децата. Дрехите са хубави за момите. Калпаците са хубави за момците. Ръкавиците са хубави за дамите. Пианата са хубави за пианистите. Цигулките са хубави за цигуларите. Казваше ми един българин, който е бил в Америка и носел

една цигулка в кутия. Питат го: „Годен ли си?“ Казва: „Годен съм, годеницата е с мене.“ Той изважда цигулката и казва: „Моята годеница малко да посвири.“

Българинът е доста духовит. После, българинът е много щедър. После, разправяше ми един българин, който се намерил в небрано лозе. Казва: „Имах един познат, стар евангелски проповедник, покани ме на гости. Аз като българин поканих още двама. Той ми каза: „Вие, българите, може би имате този обичай, но ти трябваше да ме предупредиш да приготвя и за другите. Затова сега ще те накажа и от твоето ядене ще взема и ще дам на приятелите ти.“ Та този българин ми казва: „Не си доядох тогава.“ Българите са много щедри на чуждото. Когато българинът е свободен, не дава нищо.

В турско време ми разправяха друг един анекдот. Един българин казва на друг: „А бре, Иване, ижурджият (вероятно думата не е записана правилно) дошъл.“ – „Не давам нищо на този изедник.“ „А бе, Иване...“ – започнал да бие, смазал Драгана. Тогава Иван казва: „Оттук-оттам ще дадем, ще намерим.“ Сега, по какво се отличават българите в турско време? Като дойде някой турски юзбашия (юзбашия значи началник на 100 души, бинбашия – началник на 1000 души, майор), като дойде юзбашията, изскочи българинът, вземе коня му хубаво охранен и Иван започва да разхожда коня. След като го разходи, ще го нахрани и няма Иван да се качи на коня. Ще докара после Иван коня и ще се качи юзбашията и ще си замине. Ако само разхождаш коня на юзбашията, ти си Иван. Ако се качиш на коня, ти си юзбашия. Иван трябва да знае хубаво да разведе коня, понеже този кон го кара силно, може да се повреди. Иван ще потупа коня, ще поразположи коня, да си похапне, да пийне вода хубаво. Трябва да знае, да не направи някаква погрешка, понеже има отговорност.

Сега аз правя сравнение. Ако ти имаш една идея, която развождаш като Ивана, какво ще научиш? Трябва да се качиш на своята идея отгоре, че като юзбашията да те понесе. Ако само развождаш идеята като Ивана, трябва да знаеш, че твоята идея е кон.

Ние, съвременните хора, не обръщаме внимание. Аз съм правил научни наблюдения, обръщам внимание на най-малките работи. Някой път вкъщи правя научни изследвания. Някой път майката дава хляб на детето, наблюдавам го как яде. Гледам как си отваря устата, гледам каква е стойката му. Някои деца, гледам, големи хапки вземат, бързо ядат. Гълтат, никак не е хармонично. Някои гълтат много хубаво. Гледам, някои деца много бързо ядат. Още като му дадат хляб, веднага почне да яде. А някои, като им дадат хляба, погледнат го, огледат го хубаво и тогава започне да

яде. Казвам: Туй дете ще стане човек. Онова дете, което започва бързо да яде, аз си правя заключение за него. Ти ядеш и мислиш, че този хляб, туй парченце, съдържа онази сила. Ако ти, като вземеш тази хапчица с трите си пръста и не повярваш в силата, която се крие в тази хапка, никаква сила не може да възприемеш. Силата на тази хапка ще стигне в най-съкровената станция на твоя ум, тя ще стигне в най-съкровената станция на твоето сърце и тя ще стигне в най-съкровената станция на твоята душа.

Защо да се не научим ние да благодарим в живота за най-малките неща, които природата ни е дала? Сега ний се тревожим за неща, които не са наша работа. Тревожим се как ще свършим нашия живот. По-добре е да не знаем кога ще свършим. И да знаеш, и да не знаеш, ще остарееш. Старият да се грижи за старостта. Младият да се грижи за младостта. Ти използуваш младия, използуваш и стария. Младият е слуга на тебе, старият е слуга на тебе. Ти си голям човек. Ти говориш за Божествено Начало. Божественото Начало използува стария. Изгревът, това е раждане. Залезът, това е умиране. Среднощ ти си в ада. След един час излизаш из ада навън. Радвай се, че излизаш, когато се ражда Слънцето. Радвай се, когато влизаш в ада, понеже ще ти се поправят някои погрешки и неестествените желания в хората.

Страданията в човека растат и се развиват както плодните дървета, само че страданието ражда горчиви плодове, а радостта ражда сладки плодове. Едно страдание ти ще присадиш с една радост. Ще се научите да присаждате. Лимоните ще може да присадиш, ябълка може да присадиш, череша може да присадиш.

Казвате: Господ ще промисли. Господ е промислил отдавна, но ние трябва да промислим сега. Какво ще каже Господ? Той отдавна е казал. Аз вярвам в това, което Господ е говорил в миналото, аз вярвам в това, което Господ говори сега, аз вярвам в това, което Господ ще говори за бъдеще. За мене Господ е говорил в миналото, говори сега на нас, ще говори и в бъдеще на хората. Бог говори всякога. За Бога и настоящето, и миналото, и бъдещето е едно. За нас, хората на Земята, има три времена: минало, настояще и бъдеще.

Та казвам: Слушайте Този, Който ни говори. Или казвам: Слушайте това, което Любовта ви говори. Да ви кажа по-ясно: Слушайте това, което ябълката говори. Слушайте я. Като вземеш крушата и я хапнеш, и тя ти говори. Като я стиснеш, тя започне да говори. Казва: „Ти знаеш ли защо искаш да вляза в тебе, знаеш ли какво може да стане?“ Трябва да слушаш. Тя казва: „Моля, бъдете тъй добри, каквото ми кажеш, ще го направя.“ Пиеш вода и водата пита: „Ти знаеш ли защо ме пиеш?“ Българинът често

вечерно време пие вода, без да слуша водата какво му казва. Често българите имат обичай, станат среднощ и изпие едно–две кепчета вода. Казва: „Не зная какво ми стана, урочасах.“ Той изпил едно–две кила вода (малко преувеличено е това).

Някои от вас се възхищавате от някои цветове. Нямате еднаква Любов към всичките цветове. Ще обичате червения цвят, портокаления, жълтия, зеления, синия, ясносиния, тъмносиния, виолетовия, еднакво ще ги почитате. Вашето здраве зависи от тия 7 лъчи. Ако сте пристрастни и обичате само един цвят, нарушавате хармонията. Заедно съединени, тия цветове образуват светлината. Цветовете са кредитори. Цветовете се кредитират един друг. Червеният цвят кредитира портокаловия. Портокаловият кредитира жълтия, жълтият кредитира зеления. Зеленият кредитира ясносиния. Ясносиният кредитира тъмносиния. [Тъмносиният] кредитира виолетовия.

Цяла наука има, в която трябва да изучаваме светлината, както музиката се изучава. Човек, който няма ясна представа за червения цвят, никога не може да вземе правилно „до“. Онзи, който има ясна представа за червения цвят, веднага взема много вярно тона. Аз съм правил опити и виждам, че между червения цвят и основния тон на живота има отношение. Защото основният цвят е червеният, аленият. Има един червен цвят като огън. Червения цвят като гледаш, ще оздравееш. Ако гледаш пламък, като накладеш огън, гледаш в огъня, болестта изчезва. Много хора има в света, които носят червен цвят. Но като погледнете, вие си създавате неприятности.

Някой мъж търси някоя жена червеничка. Човек има нужда от този цвят. Човек търси лек. Като погледне, какво? Той взема от нея. Казва: „Като видях тази жена, стана ми леко“, а другите казват: „А-а, леко ти стана като я видя!“ Неразбиране на закона. Че жената да се зарадва, че тази другата жена помогнала на мъжа ѝ, да ѝ каже: „Много се радвам, много Ви благодаря, че ти като дойде в дома, мъжът ми беше болен и като те видя, оздравя. Ти донесе Божественото благословение вкъщи.“ Сега вие гоните Божественото. Като дойде тази жена, ти мислиш да я няма, да си върви. От него ден мъжът крее. Жената казва: „Отде дойде тази жидия?“

Вие искате сега да ви се говори. Вие пъдите Божието благословение. Някое младо момиче с живот Бог ви прати. В туй момиче дошъл един ангел от Небето, светлина разпръсква, а ти няма да се зарадваш, че е дошъл ангел в къщата ти, а мислиш да си върви. Ти казваш: „Той откакто дойде, лошо намерение има.“ Аз познавам. Аз на мнозина съм казвал: „Тази сестра носи едно благословение, в онази младата сестра Христос беше дошъл.“ –

„Не казвай!“ Казва: „Млади ли избира?“ Той все млади избира. Старите са дебелоглави, не увира главата на старият, той е горделив, свършил университет, казва: „Какво зная аз...“

Не гледайте, че много знаете. Аз от вас зная повече, но аз още съм едно малко дете на Земята, уча се на Земята какво има да бъде. Христос казва: смирение. Вие казвате: „Аз помня много.“ Какво помните? Миналата година на днешния ден какво беше времето? Забравили сте го. След една година какво ще бъде не го знаете. Ние мислим, че много знаем. Какво се е случило преди една година не го знаем и какво днес се случва не знаем, а минаваме за много учени хора.

Аз виждам в човешкия порядък много преувеличени неща. Да кажем, имаш 1000 лева. Знаете ли колко са 1000 лева? Сегашната цена колко е? То са 1000 стотинки. Всеки един лев е равен на стотинка, златна стотинка. Понеже в 10 лева има по 100, 1000 лева са равни на 10 лева. Казвате: „Дадох му 1000 лева“, а в моя ум е, че ти си му дал 10 лева.

Казвате: „Аз му направих една голяма добрина.“ Според мене най-големите добрини са най-малките и най-малките добрини са най-големите. Аз никога не се спирам върху един процес, който е голям. Големите работи са само за Бога. Ти завържеш приятелство с един човек, не познаваш неговия характер и искаш този човек, каквото поискаш, да направи за тебе. Отгде накъде? Остави на неговата свобода, не ти да го заставиш. Тогава не е приятел. По закон може да бъдеш полковник, ще му заповядваш: „Това ще направиш, онова ще направиш.“ Това не е приятелство, това е подчинение. Когато на него заповядвам, то не е по свобода.

Казва: „Знаеш какво ме сполетя.“ В Писанието апостол Павел казва: „Горко ми, ако не проповядвам.“ Но то е еврейщината в апостол Павел. В дадения случай аз изхождам от тревогата. Понеже Бог е направил всичко заради мене, на това основание и аз мога да направя всичко заради Господа. Този, Който е направил всичко заради мене, заради Него и аз съм готов всичко да направя. Този, който не е направил нищо заради мене, и аз не съм готов да направя нещо заради него. Ще бъде срамота един човек за мене да направи всичко, кредитирал ме е, като дойде в дома ми, аз да не мога да направя нищо заради него. Един обед не може ли да му дам? Какво ще ми коства да се отнеса хубаво с него?

Сега, всички ние сме хора. Слугата мисли как да угоди на господаря си, свещеникът мисли как да угоди на пасомите си, те мислят как да угодят на свещеника, всички угаждат едни на други. Много малко хора ще срещнете,

които искат в съзнанието си да угодят на Този, Който е направил всичко на Земята заради него, дал му [е] всичките условия, и да Му благодари.

Той седи и мисли дали има Господ или не. „Къде ли е, досега не съм Го виждал.“ Добре, денем виждам, но вечерно време, когато е тъмно като в рог, твоят приятел ти говори и ти чуваш гласа му само, не го виждаш. Като не го виждаш, не е ли реален? Реален е.

В реалността има един закон, той е следният. Всеки един от вас може да направи опит. Вие казвате, че вярвате в Бога, но то нищо не значи, това са празни думи според мене. В даден момент ти си извън времето. Щом насочиш мисълта си към Бога, в дадения случай извън времето си – ще настане една промяна в тебе. Ако ти имаш най-лошото разположение, имаш най-лошата болест, проказа може да имаш, ако с вяра насочиш ума си към Бога, веднага тази проказа ще изчезне. Има една проказа, която ще изчезне и ще се появи светлина. Усъмниш се – веднага проказата се връща отново. Повярваш – пак проказата изчезне. Усъмниш се – пак дойде. Усъмниш се в богатството – то изчезне. Повярваш в сиромашията – богатството иде. Повярваш в богатството – сиромашията иде. Такъв е законът. Като повярваш в богатството, трябва да знаеш, че сиромашията ще дойде. Като повярваш в сиромашията, богатството ще дойде. Те си помагат. Сиромашията помага на богатството и богатството помага на сиромашията. Болестта помага на здравето и здравето помага на болестта.

При болните хора има същества. Като се разболеете, тази болест се дължи на някои разумни същества, които, като дойдат при вас, за да ги разберете, ще ви направят болни. Вие ще се концентрирате в себе си и каквото ви кажат, ще го разберете. Ако останете силни, вие нищо няма да разберете от техния език.

Има един закон. Като се връщаше Яков, понеже беше доста умен, вечерта дойде едно същество при него и той каза, че цялата нощ се е борил с него. Той му казва: „Ти излъга брата си за [паница] леща и открадна благословението“, показа му и другите негови погрешки. После ходи при Лавана и там му показа каква погрешка е направил. И му каза: „Вие сега като се връщахте, откраднахте боговете на Лавана и носите чужди богове. Носите не истинските богове, а боговете на старото.“ Яков се оправдаваше, искаше да си замине и цялата нощ двамата се разговаряха. Яков му казва: „Няма да те пусна, докато не ме благословиш.“ За да го благослови, пипна го на хълбока и той окуця. Пусна го тогава. Как ще се бориш?

Аз виждам, тази борба става всякога между един момък и една мома. Той като хване младата мома, не я пуща. Тя му говори, че той трябва да бъде

благодарен, той казва: „Не искам да те пусна, ще ми дадеш нещо.“ Младите моми са много силни. Всяка млада мома има по един ангел. Всичките момци са показали какво могат да направят. Като запали сърцето, цялата къща гори, ще се въртиш на колело, не може да спиш. Не само младата мома, но и младите момци тъй.

Казвам: В света уважавайте младите моми и младите момци, защото от уважението на младата мома и на младия момък ще имаме уважението на стария дядо и на старата баба. Не уважавате младата мома – и старата баба няма да бъде уважавана. Не уважавате младия момък – и старият дядо няма да бъде уважаван. Вие казвате: „Зелени са те.“ Всичките млади са изпратени от Бога, те носят нещо много хубаво в себе си. Всичките тия стари дядовци и баби, понеже се приготовляват при Бога да идат, да занесат своето богатство и пак да дойдат. Трябва да се научат старите да уважават младите и младите да уважават старите. Туй уважение трябва да произтича от едно вътрешно съзнание на човека. Във всеки един добър човек ти си, който живееш вътре в него. И той живее вътре в тебе.

Сега скоро имаше един наш брат, който ми казва: „Исках да управлявам със сила, но виждам, че не работи силата.“ Един човек ако започне да гради сам една къща, казва: „Аз сам да я направя“, за колко години може да направи къщата сам? Нека да е на етаж и половина – за колко време ще я направиш? Сам да носиш камъните, калта, варта. Сам да изнесеш всичко нагоре, колко време ще ти вземе?

Нещата в света стават бързо, когато се кооперират колективно 10, 20, 100, 1000, милиони хора, един народ – и работата върви. В живота, когато се кооперират хората, работата върви. И в Небето, и в невидимия свят се кооперират, и ангелите се кооперират, и светлите духове – и работите вървят.

Казвате: „Аз сам ще си свърша работата.“ Ти сам ще си свършиш работата толкова, колкото я свършил онзи българин, който казал на жена си: „Аз утре ще стана, ще впрегна и с талигата ще ида на лозето да го подрежа.“ Жената казва: „Кажи, Иване: ако е рекъл Господ.“ – „Рекълне рекъл, ще ида да го подрежа. Каква работа има Господ да се меши?“ Тя казва: „Кажи, Иване: ако е рекъл Господ.“ – „Аз ти казвам: не искам да питам ни Господа, ни никого!“ Става на сутринта, впряга воловете, качва се на каруцата и тръгва. Срещат го турците, хващат го и го накарват да им работи ангария. И целия ден го развождали насам-натам. До късно вечерта. Идва Иван вечерта и хлопа на вратата на жена си и казва: „Жено, отвори ми, ако е рекъл Господ.“

Ако ти си на бойното поле и ония бомби, които падат от аероплана, големи бомби се пукат около тебе, като се върнеш, какво ще разправяш? Ще кажеш: „Да пази Господ.“ Чудиш се как си останал жив при този пукот. Благодариш в душата си, че при най-големите опасности има Един в живота, Който пази. Казва: „Тисящи ще падат от страната ти и десет тисящи отдясно ти.“

Сега аз говоря на ваш език, не да проповядвате на другите, няма нужда. Аз нищо не печеля, като ви разправям една Истина. Казва: „Да го убедиш.“ Аз не искам да го убедя. Аз искам да бъдете честни на вашите обещания, които сте дали, когато сте слезли на Земята. Да изпълните тия обещания и честни да бъдете. Не сега на мене да обещавате, то е безпредметно. Като изпълните обещанията, които сте дали, и другите неща може да направите. Сега искам да изпълните вашите обещания. Какво [е] обещала младата мома? – Да не съблазнява никога младите момци. Какво е обещал младият момък? – Да не съблазнява никога младите моми. Какво значи съблазън? – Да ги не осъжда, да не им взема, да им отвори пътя, да им съдейства. Младата мома иска да следва наука, иска да рисува, иска да пее – всичко това нека го прави. Тя да не го съблазнява, да не му казва: „Остави се от тия глупави работи, да идем да вечеряме, да попушим цигари, малко модно, да пием малко коняк, сладко вино.“ Това е съблазън. Тогава младата мома ще тури шапката си накриво, младият момък ще тури шапката си накриво. Тия, кривите шапки объркаха света и на момците, и на момите.

Ние не се нуждаем от изкривяване, но се нуждаем от ежеминутно обновяване на човешкия ум, ежеминутно обновяване на човешкото сърце, ежеминутно обновяване и на човешкия дух, ежеминутно обновяване. Това е Божествен процес. Като престане този процес, ние остаряваме. Писанието казва: „Ще изпратя Духа Си и ще ви дам живот.“ Като отнеме Духа, остаряваш. Като оттегли този Дух, умираш. Ще започнеш да се молиш: „Господи, изпрати Духа Си“ и пак да се родиш.

Казвам: Човек трябва да държи свещено Името на Бога в ума си, да държи свещено Името на Бога в сърцето си, да държи свещено Името на Бога в душата си, да държи свещено Името на Бога в духа си. Туй ще го турите в себе си, то е човекът. Що е човекът? – Който може да държи Името Божие свещено в духа си, който може да държи Името Божие свещено в душата си, който може да държи свещено Името Божие в ума си, който може да държи Името Божие свещено в сърцето си, и най-после: който удържи Името Божие в тялото си.

Някой казва: „Защо ми са упражненията?“ Религията е да се упражняваш.

Кажи ѝ: „Господи, покланям се пред Твоята сила“, дигаш ръцете си и казваш: „Приемам Твоето благословение.“ Дигаме ръката си – защо? „Ще работя с ръцете си, които си ми дал.“ Всяко движение да се осмисли. Защо ще седим, защо ще ставаме?

Дванайсет души английски офицери седят в Индия на едно угощение. Иде при тях един факир. Англичаните както обичат духовитостта, те му казват: „Не може ли да ни покажеш някой фокус?“ „Може“, казва. Поседял той половин час с тях и им казва: „Господа, заминавам, но вие няма да може да станете от столовете си.“ Те казват: „Виж, този е смахнат. Ние, англичани, няма да можем да станем от столовете?!“ Започват да се смеят, казват му: „На добър път, ще се справим ние с нашата работа.“ Но после, като се опитали да станат, не могат да станат, като заковани стоят. Клатят се всички, не могат да станат. Каква е тази работа? След един час идва той и ги освобождава. Казва им: „Господа, това е един фокус, как става това, е моя работа.“

Аз ви казвам сега: Ако ти в себе си [на] злото не може да му заповядаш да седи на своя стол, ти не си факир. Всяко зло, всяка лоша мисъл, лошо желание не е лошо, че е дошло. Може да е офицер, ще му кажеш: „Аз докато се върна, ти ще седиш на стола. Без мое позволение няма да станеш.“ Казвам: Вие искате да имате силна воля, считате силен човек, който заповядва. Една лоша мисъл, лошо желание, лоша постъпка, това е силен човек. Който не може да заповядва, не е силен, но слабият човек не е слаб, воля има.

Сега новите времена изискват друго. Ние се намираме във времена, които са много тревожни. Не е ли Господ, Който управлява света? Не ли Той, Който гледа на всичко, което вършат хората? Онзи български земледелец, който вижда като поставят житото на хармана, че конете като вървхат, казва: „Защо поставиха това жито на тия страдания?“, той другояче гледа. Като овършеят житото, той отдели сламата, а изважда само житото. Сега в света става само вършитба. От Божествено гледище вършитба става в света. Сламата – в плевнята, а житото – в хамбаря. Тогава ще дойдем да се запознаем с бъдещите страдания. Сегашните страдания ще бъдат за бъдеще едно благо, понеже хората ще научат един закон – че Бог е в света, Който изправя света. Той го е направил и Той ще го изправи. А ние какво сме? Ние сме само служители на Бога.

Сега ако Господ иска, може моментално да прекрати войната, но нищо няма да научат хората. Ако стане по Земята земетресение, срутят се всичките къщи, всичко се разруши, ще престанат да се бият. Като стане всичко на каша, как ще се бият? Господ иска да ни научи да бъдем

разумни.

Всеки от вас иска да победят, кои да победят? Аз искам да победят хората, които любят и обичат Бога. Да победят хората, които добре мислят, добре разсъждават, които мислят добре за благото на цялото човечество. Да победят народите, които искат да внесат Божествената свобода за всичките хора. Те да победят. Ако е Любов, да бъде Любов за всички ни, ако е знание, всеки да се ползува от знанието, всеки да се ползува дотолкоз, доколкото му е дадено. Всички трябва да работят в тази посока. Божествената Любов да я изявим, да бъдем проводници на нея навсякъде. Божественото знание да го изявяваме.

Сега, аз ви зная, че всички сте много набожни. Ролите, които сте играли в живота, много добре сте ги играли, не може да ви намеря махана. За бъдеще ще ви дадат една роля много трудна. За в бъдеще трябва да учите нова роля. Туй знание, което имате, то ще бъде като второстепенно. Дълго време ще се учите как трябва да се обхождате с хората. Знаеш колко мъчно е да се обхождаш. Някой човек, като не ни направи това, което искаме, ние се изменяме и казваме: „Не е добър човек.“ Българинът, като не му направиш добро, казва: „Лош човек е.“ Като му направиш добро, казва: „Добър човек е.“ Право е донякъде. Може някой път човек да е по-добър, има разни начини, по които се прави добро.

Най-първо, в седмицата определете си един час поне да не мислите лошо за никого. За един час поне за вас да няма лош човек. Защото тъй както мислите, ако хората бяха лоши, Господ ще ги очисти. Понеже Господ вижда, че тия хора лошото го правят от добра воля, от ревност... Апостол Павел от ревност, от набожност ходеше да гони християните. Като обичаше Моисея повече от Христа, гонеше християните. Ако той обичаше повече християните, нямаше да ги гони. Ние като обичаме повече своите, гоним другите.

По този път, по който вървите, всички ще умрете. Ще остареете, ще изгубите силата си, ще се свържат краката, стомахът ще се разстрои, дробовете един ден ще се повредят. Всичко, което имате, ще го вземат и ще ви пратят за другия свят. Ще ви пратят с един багаж от 33 грама, 33 грама имате право от Земята да вземете. Понеже ще мине през 3 станции, ще секвестират по 10 грама на всяка станция и едва като влезете в Божествения свят, ще имате един грам. Една малка клетка невидима ще имате и никой няма да ви вижда. Вие ще останете сам, ще почувствувате едно отвращение от живота и нищо няма да виждате и себе си няма да чувствувате. Ще знаеш, че си бил цар и си се превърнал в едно нищожество, което е милиарди пъти по-малко от съвременния йон. Ако

увеличим един йон колкото Земята, пак ще бъде невидим.

Важно е сега туй, което Господ ви говори. Слушайте Го. Младост без Бога не съществува. Знание без Бога не съществува. Свобода без Бога не съществува. Ако мислиш, че животът без Бога съществува, ти се лъжеш. Ти живееш и в този живот е Бог. Ти имаш знание и в това знание е Бог. Ти имаш свобода и в тази свобода е Бог. Къде е Господ? Той е в твоя живот, в който ти се подвизаваш. Ти имаш свобода, ти имаш знание и отричаш, че тази светлина е Бог. Животът, който имаш, Бог е в твоя живот, а ти Го отричаш. Колкото и да е малък животът, колкото и да е малко знанието, колкото и да е малка свободата, ти признавай, че Бог на Любовта е там. Говоря за Онзи Бог, Който има еднакви отношения към всичките хора, на всичките хора е дал такава свобода, която съответствува на тяхното развитие.

Туй учение трябва да влезе навсякъде в една държава, в един политически закон – същият закон е. Тези, които управляват [добре], те са назначени от Бога. Тези, които не управляват добре, те не разбират Божия закон. Тези, които се бият на бойното поле, този ум от Бога им е даден.

Има една война в света. Двама борци се борят. Единият побеждава другия, натисне го, не го убива.

Казвам: Вие имате желание да унищожите злото във вас. Знаете ли какво е да унищожите злото? Казвате: с добро не става. Ако отмахнеш доброто, какво ще стане? Ако отмахнеш злото в света, ще изчезне и доброто. Ако отмахнеш доброто от света, ще изчезне и злото. Ще ги поддържаш. Злото и доброто в света поддържат живота на хората, само че злото сега господарува и войната то създава. Тази война е урок. С доброто нищо не се добива, но и злото никакво благо не може да даде. Злото не донася зрели плодове. Гнили може да донесе колкото искаш. Доброто носи зрели плодове в света. Всяка хубава мисъл е плод на доброто. Всяка лоша мисъл е плод на злото. Всяко лошо чувство е плод на злото, всяко добро чувство е плод на доброто. В нас тия плодове постоянно зреят. Да се радваме на ония добри плодове в нас. Гнилите плодове на злото стават за тор на доброто. По този начин доброто организира плодовете на злото. Доброто от горчивите плодове на злото знае как да ги направи сладки. Как ги прави, не зная.

Човек понеже не знаеше законите на доброто и злото, Бог му забрани: да не ги бута, да не влиза в този свят. Понеже човек влезе, Бог му позволи. Вие сте се научили сега, казвате: „Тогава какво трябва да правим?“ Ако дойде един лош човек, нагостете го хубаво, нахранете го добре – той ще омекне

малко. Ако постъпиш зле с него, ще бъде по-зле.

Та казвам сега: Поне микроскопически бъдете като Бога. Бог е дълготърпелив – вие бъдете малко търпеливи. Бъдете толкоз търпеливи, колкото искате другите хора да ви търпят. Направите погрешка, искате другите да я изправят. Бъдете толкоз търпеливи, колкото искате те да бъдат към вас. Забележете: някъде има малка погрешка, някъде в правописа не съм турил запетая или точка, или точка и запетая. Англичаните много рядко турят точка и запетая. Българинът туря по-често. Трябва да разбирате точката и запетаята. Там, на тази станция, не оставайте повече от 10 минути. Запетайката е най-малкото стоене – 1–2 минути на разположение. Точка и запетая – около 10 минути. А точката е около половин час.

Вие всички имате знание, всички знаете кога хората се отнасят с вас добре. Според туй, което сте учили, знаете кой е добре постъпил; туй как го знаете? Вие постъпвайте спрямо другите тъй, както искате спрямо вас да постъпват. Поне туй няма от вас който да не го знае.

Казвате: „Познавам, не е обхода, отидох вкъщи, не ме нагостиха, вода не ми дадоха да си измия краката; не ме приема в къщи, [а] има доста стаи.“ Някъде щом ме приемат, казвам: Каквото ми правят на мен, и аз ще го направя на другите. На този, който е дошъл при мене, ще стопля вода, ще приготвя хляб, ще го угостя. За една вечер туй може да го направя. Какво ми коства това? Езерото е на стотина крачки от мене – какво ми коства да ида и да донеса вода? Всяко добро, което човек направи, и той се ползува от него – законът е такъв. Най-първо той се ползува. Доброто като иде отгоре, то ще мине през мене и ако река да се отклоня, изгубва се доброто и за мен, и за вас.

Казвате: „Може да не знаем.“ Аз не съм от тия, които се лъжат. Гледам своя интерес, очите ми са на четири. Не може да мине нещо фалшиво. Може да задържа хубавото за себе си, но това, което иде от Бога, всичко е чисто. Най-първо, аз не се нуждая от човек слаб, аз не се нуждая от похвалите на хората. Аз се радвам на един човек, който ме хвали, понеже си чисти езика. Той като ме хвали, неговият език се чисти. Като ме хвали, неговият ум се чисти. Като ме хвали, неговото сърце се чисти. Като ме хвали, подмладява се душата му, като ме хвали, силен става духът му. Аз се радвам на туй, което е придобил и аз, за да се подмладя, започвам да хваля Господа. Не искам да хваля хората. Аз като искам да се подмладя, хваля Господа. Осветявам Името Му в ума си, осветявам Името Му в сърцето си, в душата си. Туй е закон. Да бъдем верни на този закон. Там няма никакво изключение.

Казвате: „Може би така иска да говори.“ Не, по някой път имам желание да говоря както иска Господ – зная колко силен ставам. Аз съм имал солени работи.

Има един анекдот за солено. Един българин се сгодява. (Примерът е български анекдот.) Неговата годеница била много красива мома. Той имал един приятел и искал да го заведе при годеницата си, да я види колко е благородна, красива, изящна. Тя имала всичкото добро желание да ги угости. Тя им направила кафе, но захарницата и солницата били едно до друго. Направила на гостенина кафе със захар, а на своя възлюблен по погрешка турила сол вместо захар. Поотделно направила кафетата и като искала да го направи по-сладко, турнала повече сол. Две лъжички повече турила на своя възлюблен. Като започнал да пие кафето, вижда, че е солено и поглежда към своя приятел и вижда, че той пие кафето. Чуди се, че той го пие, без да се свиват мускулите на лицето. После казва: „Много солено беше кафето.“ Не че момата искала да го направи нарочно, но от бързина турила сол. Вие казвате: „Аз го насолих.“ Не туряйте на вашия възлюблен по две лъжички сол. Стига му солта колкото има. Турете повече захар. Не препоръчвам да туряте сол. Даже здравите хора трябва за цяр да турят солта. Солта е лечебно средство.

Та ви препоръчвам сега, от невидимия свят казват: Всяко ядене, което се готви, всяка мисъл, да се осоли със солта на Любовта, всяко чувство да се осоли със солта на Любовта, всяка постъпка, всяка сила, всичко, каквото говорите, да го осолите с тази сол на Любовта.

Аз държа в ума си само един възпитателен метод. Той е следният – както е в природата: Черешата като ме види, казва: „Опитай ме.“ Крушата като ме види, казва: „Опитай ме.“ Ябълката като ме види, казва: „Опитай ме.“ Като ги опитам, аз се запознавам с тях.

Тайна молитва

34-та беседа, държана от Учителя
на 13.VI.1943 г., неделя, 10 ч. сутринта,
София, Изгрев.

1943_06_16 Отворената врата на любовта
сряда 5 ч. с.

ОТВОРЕНАТА ВРАТА НА ЛЮБОВТА

Добрата молитва

(Направихме упражнението с дишането и ръцете.)

Всички сте много сериозни, доста сериозни сте. Хубаво нещо е страхът, когато е отвън, лошо нещо е, когато е отвътре. Когато страхът е отвън, по-добър слуга от него няма, но когато е господар отвътре, по-лош господар от него няма. В света имате един страх от Бога, значи страх от Любовта. Значи страхът трябва да се тури за слуга на Бога. Ако хората имаха страх от Бога, всичко щеше да върви добре. Като дойде страхът, да кажеш: "Иди да служиш на света". Единственото нещо, което може да пратиш в света за слуга, то е страхът. Вие вземате страха, приемате го, гледате го и казвате: "Какво ще кажеш?" Искате неговото мнение. Той казва: "Ще бягаш, ще повредиш краката си, ще ти настръхнат косите, ще те направим доволен от живота". По някой път мислите, че сте много силни хора, от високо произхождение сте. На Земята не зная дали има по-слабо същество от човека. Комарът е по-силен. В какво седи силата на човека? Човек, който не може да влада своите мисли, своите чувства и своите постъпки, не е силен човек. В какво седи силата на човека? Един човек, който не може да завладее своя глас, да му заповядва, от този ларинкс да изважда най-добрите тонове, не е добър певец, не е силен певец. Трябва да приложите закона на Любовта. Човек не може да бъде добър, не може да бъде благоразумен, не може да бъде умен, не може да държи за живота си, ако той не е приел първоначалния потик. Всичко трябва да произтича от потика, защото светът е създаден от потика на Любовта. Ако вие този потик го нямате, всички неща вървят разбъркано. Сега ще кажете: "Защо Господ е създал света?" Защо ние създадохме нашия свят? Когато дойде някой човек във вашата къща, Господ не ги създаде вашите къщи – столовете, както са наредени, не ги е създал Господ – наша работа е това. Вие като седнете и както държите ръцете си и както сте седнали, от Господа ли е? Нито един от вас не е седнал, както Господ иска, на нито един от вас косата му не е вчесана, както Господ иска. На нито един от вас дрехите му не са както Господ иска. Не трябва да има под ноктите ви никаква кал. Знаеш колко трудно е да спазиш това. Таман направиш баня, почистил си се, почешеш се за главата и то влезе. Почешеш се, гледаш калта влязла под ноктите. Защо ще се чешеш? Един човек, който се чеши, той пред Бога не седи. Никакво чесане. Може да се възпитат хората от

страх. Хората са бити и от бой много хора са осакатени. Гърбът му е изкривен, краката са изкривени, ръцете – от бой са изкривени. Тия ръце са деформирани от ритане. Докато се образуват тия лакти, колко пъти конят е ритал. Тази ръка е създадена по образец на задните крака на коня. Конят и другите животни са ритали и ритали. Всеки в вас има конски характер и постоянно рита, а мисли, че е човек. Нито ритане с лявата ръка, нито с дясната – туй не е Божествено движение. Един снаряд, който излиза от една човешка пушка, се пука. Казваш: "Какво е направил човешкият ум?" Направил е снаряди. Направил е бомби. Казваш: "Какво е човекът, какво е човешкият ум?" Една бомба, която пада от въздуха, ще падне на една къща, ще избие децата и всичките хора. Толкоз бомби падат сега и толкоз къщи разрушават. Сега чакаме, като падат бомбите, да се повдигнем и да дойде Царството Божие и да заживеем добре. Сега кои са новите хора в света?

Вие трябва да направите връзка с Бога по два начина. Засега още по Любов не може да направите връзка с Бога. Поне от страх направете връзка. Аз ще ви приведа този пример: веднъж съм тръгнал, много съм се замислил и не съм си завързал връзките на обущата. Развързали са се връзките на обущата ми. Умът ми е занят с философски работи, замислил съм се. Среща ме едно малко момиченце на 7-8 години и ми казва: "Господине, обущата са се развързали". Казвам: "Тъй ли?" – "Чакай да ги завържа". Спря се, седна на земята и внимателно ги завърза. След като ги свърза, погледна ме, усмихна се. Казва: "Така мислите на човека трябва да бъдат свързани, неговите чувства и неговите постъпки трябва да бъдат свързани". Усмихна се и си отиде. Не питах името на това момиче. Аз считам, че то беше един ангел, от Небето дошъл. Ще внимаваш на обущата си, хубаво да са свързани. Обущата представят Доброто, основата на нашия живот. Ако ти нямаш едни обуща, една мисъл, едно чувство, една постъпка – това са обуща. Най-първо има известни мисли, които трябва да станат обуща, основа, върху която трябва да се съгради нашият живот. Вие казвате: "Доброто в света". Но Доброто е основа на живота. Като се тури Доброто за основа, всички тия безпокойства, които имаме, ще изчезнат. Трябва да престанете да се безпокоите. Някои от вас се безпокоите, че ръстът ви е малък. Някои се безпокоите, че сте дебелички, друг не е доволен, че е много висок. Някой не е доволен, че бедрата му са по-широки, няма линия. И някой, като се гледа, не е доволен – вижда се, че е изкривен. Всеки може да поправи рамената си. Една-две години се изискват, за да поправиш рамената. Някой път по навик вървите. В Америка, в една епархия, владиката си носел рамото на ляво наведено и всичките свещеници от неговата епархия си носели едното рамо наведено, а другото издигнато нагоре. Защо си носят така рамената, и те не знаят. Някой път вие се учудвате и си вдигнете рамената. Има смисъл. Какво искате да

кажете с това движение? Често правите туй движение. За какво го правите? Не е важно – ще кажете. Не е важно, а свободно го правите. Учудването в дадения случай показва, че тъй сте поставени, че не знаете как да постъпите – вляво ли, вдясно ли, назад ли, напред ли. Казвате сега и си дигнете раменете: "Какво трябва да се прави?" Като вдигнеш раменете, запиташ ума си: "Я ми кажи изходния път, загазих в тази работа. Какво трябва да се прави?" Когато някой тигър се намери пред някоя кобра, тя си дигнала главата, той започва да трепери и започва да се оттегля, да може да се оттегли, да може да избегне кобрата. Ако го клъвне, за една-две минути ще свърши. При треперенето едно подигане на гръбначния стълб става. Пак достойнство има, че не е страхлив – но трепери. Иска да се покаже, че и той има уста, че и той може да клъвне, пък го е страх. Толкоз силен не е, пак го е страх. Откога се е родил в тигъра този страх, че отстъпва назад.

Та казвам: и ние у нас имаме един естествен страх от много работи. Да го е страх човек от тигъра, от кобрата, разбирам. Имаше една госпожица Хранова, тя беше акушерка във Варна, наричаха я Варненската героиня Хранова, отличен плувец беше, до Евксиноград е плавала на 3-4 километра. Цялото и тяло почерняло. Тази Хранова имаше една слабост. Ако ѝ покажете едно шише с пиявици, от къщи хуква да бяга. "Не зная отде имам този страх, не може да издържам вида на пиявиците, като че подлудявам". Питам: една пиявица може ли да ви погълне? Може да се залепи и малко кръв да вземе. Като се залепи тази пиявица, все ще изтегли малко кръвчица. Такива пиявици има доста. Майка, която не чисти детето си, като се навъдят въшки на главата на детето, то пожълтее. Въшките не само смучат кръв, но се образува една въша отрова и отравя децата. В човека като влязат тия въшки, човек усеща, че нещо го хапе тук-там и сериозно в живота го измъчва. Седиш и си недоволен от живота. Защо сме недоволни от живота? По-хубав свят за сегашното развитие за нас няма. Вие искате да идете в Небето, в Рая – Земята е Рай. Ти може да идеш на Земята в един град, който са бомбардирали и съсипали с бомби, този град беше хубав, хората го развалиха. Един инструмент някой път е хубав, а след няколко години може да се развали. Ние знаем да разваляме. По-хубаво устройство, по-красиво от човешкото тяло на Земята няма. Много красиво е било това тяло, но е загубило своята първоначална красота. Мъжът е загубил красотата си и жената е загубила красотата. Тия скули са издадени навън. Някой път горната челюст е издадена, някой път долната, вратът някой път е деформиран, челото деформирано, на страните трапчинки има. Ако челото е спитено, на границата дето се намира музиката, човек не е музикален, казва: "Аз не искам да пея. Не искам много да мисля". Може да не мислиш, но ако не мислиш, челото ти няма да бъде високо. Долната част ще бъде развита. Задната част ще бъде издадена, а

предната – снишена. Щом е снишена предната част, не е развито чувството на милосърдие. Един музикант, у когото милосърдието е слабо развито, няма мекота в тона. Ония музиканти, в които тази част на челото е развита, имат мекота на тона. Ония хора, в които мекотата е развита, имат мекота в гласа си. Та казвам: ние всички трябва да станем проводници на Божественото, Бог е едно съвършено Същество във всяко отношение. Всичко, което Той е създал, първоначално е красиво. Някой път пеете, пеете, пък умът ви е на друго място.

Снощи два пъти тревога имаше. Сегашните християнски народи са просветени, културни, с висше образование, но с аероплани ходят из въздуха. В Божествения Свят са се качили, из етера ходят и носят подаръци за хората, да покажат колко са учени, колко са добросъвестни, колко са големи герои, как обичат своето отечество. Правил съм опити с хората и с паяците съм правил опити. Някой паяк хванал една муха и аз казвам: “Ще пуснеш тази муха”. Този паяк седи на краката си и казва: “Господине, как да я пусна. Знаеш ли колко съм чакал да хвана тази муха? Гладен съм. Как ще я пусна? Няколко седмици не съм ял”. Казвам му: “Ще пуснеш тази муха, защото ако не я пуснеш, с паяжината ще изчезнеш”. – “Кой си?” Казвам: “Ще ме послушаш. Ако ме послушаш, ще останеш на мястото си; ако не ме послушаш, ще вървиш – отгдето си дошъл”. Някой път ме послушват. Доста умни паяци има. Някой път съм правил опити с хората. Някой български свещеник хванал една кокошка. Аз му казвам: “Ще пуснеш тази кокошка”. Той се изправи и казва: “Ти знаеш ли аз кой съм?” Казвам му: “Ще пуснеш кокошката. Ако не я пуснеш, от тебе и от къщата ти пепелище ще остане”. Аз го гледам сериозно, нищо отвън не му казвам. Седя и мислено му говоря. Той се чуди откъде идат тия мисли. Казва: “Хайде този дявол!” – има нещо, което го плаши. Плаши го дяволът – да пусне кокошката. Гледам го, седи и мисли – да пусне ли кокошката, или не. Казвам му мислено: “Ако пуснеш кокошката, ще дойде Божието благословение върху тебе, ще те прослави Господ. Ти като отрежеш главата на кокошката” – ще отреже своята глава. Има същества, които не знаят как да те заколят, но ти като заколиш кокошката, ще ги научиш как да режат глави, и те утре ще отрежат твоята. Ние не трябва да даваме на нашите врагове оръжие, не трябва да въоръжаваме нашите врагове с ножове. Ние, съвременните хора, трябва да стопим всичките ножове, пушки и топове. Каква е целта на Божиите хора в света? Да стопят всичките оръжия в света.

Казвам: ние трябва да желаем страхът Божий да влезе в сърцата на хората, страх да имат, не да се избиват. Всеки един човек си има едно свещено чувство. Бог не благоволява с убийствата в света. В сърдцето ви сега трябва да влезе Любовта. Вие се занимавате с дребнави работи. Казвате: “Да дойде

Христос да оправи света”. Преди 2000 години Христос дойде, хванаха Го, разпънаха Го. Ако Христос беше употребил човешките методи, светът друг характер щеше да има. Той употреби Божествени методи. Мислите ли, че сега, ако дойде Христос, може да го разпънат? Няма дърво в света, на което Христос може да се разпъне. Христос е толкоз голям, че не може да Го разпънат сега. Мислите ли, че всичките комари, като се съберат, може мене да ме разпънат? Ако ние не може да направим нещо в света, да оставим Бог в нас да направи това нещо. Оставете Духа Божий да извърши всичко. Ние трябва да се дигнем над тия човешки дребнавости. Някои от вас мислят, че 20 години са били в училище. Какво са научили в тия 20 години? Що са 20 години? Какво са 20 години. Знаете ли какво трябва да се научи? Сега страхливите ученици, като дойде учителят, забъркват задачата – не трябва да се забърква задачата. Аз искам да имате доверие в Бога за онова, което е вложил във вас. Той е вложил Духа Си във вас, да живее. Аз искам да вложите доверие в Бога за душата си, която Бог ви е дал. Аз искам да вложите доверието си в Бога за ума ви, който Бог ви е дал. И най-после да имате доверие в Бога за сърдцето си, което Бог ви е дал и за тялото, което Бог ви е дал. Да имате доверие в Бога. Каквото хората казват, слушате, а каквото Бог е направил, не Го слушате. Какъв пример може да се приведе? Вие казвате: “За мен ли се отнася?” Аз съм решил в себе си да изправя и най-малките погрешки, които комарите правят, и най-малките погрешки, които въшките правят, и най-малките погрешки, които бълхите правят. Най-малките погрешки, които чумените бацили правят. Те обичат да се размножават и като влязат бацилите във вас, образуват любовни работи. В 24 часа се наплодят милиарди, оставят своите нечистотии и ти казват: “Ти си умен човек, очисти се. Ние ядем и пием, любовни работи вършим”. Любов вършат и уморят човека. За да развалим тази любов, като дойдат холерните бацили, дайте им най-хубавата гореща вода – 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 чаши изпий, за да се разреди серумът, с който се размножават и да спреш тяхното размножаване. Ще кажеш: “Никакво веселие не позволявам. Бацилите, като дойдат в мен, да слушат”. Двама да се оженят разбирам, но милиони да [се] оженят, не може. Един бацил може да се ожени, но двама никога. Не позволявам двама бацили да правят угощение. Един бацил може да угостиш, но да оставиш цяла една тайфа и да кажеш – те ми са господари – не може. Господ не е казал да бъдем роби на бацилите, Господ не е казал да бъдем роби на нашите изопачени мисли. Не е казал да бъдем роби на нашите изопачени чувства. Сега не че ще оправим света, светът няма какво да се оправя. Всеки един от вас като изправи себе си, е достатъчно. Всеки един от вас е колективитет и те – 100 хиляди, 200, 300, 400 хиляди души, които са слезли едновременно на Земята. Вие като изправите живота си, ще подействувате може би на всички тия същества, с които сте свързани, и те да изменят своя. Вие ставате лоши и тях туряте всички в този лошия живот. Христос имаше 12

души ученици и Той един – 13. 13 души. 500 милиона хора Го приемат днес. В целия физически живот имаше противодействие. Колко от тях станаха жертва. Но днес 500 милиона християни имаме на Земята, които са отражение. Те ще дойдат за новите времена въоръжени със светлина, със светли пушки. Като дойде един лош човек, като насочат пушките си отгоре, ще те хашладисат. Като те ударят – един куршум, ще станеш добър човек. Като те прониже със светлината в сърдцето, светлина ще дойде в сърдцето. Като пронижат ума, в ума светлина ще дойде. Като пронижат душата, душата ще стане светла, силна. Като прониже духа, духът ти ще стане силен, както Господ е силен. Туй е основното оръжие. Казвате: "Ти служиш ли на Бога?" Казвам: когото срещна, ще му тегля един куршум, или отзад или отпред, откъдето и да е, по Любов ще ви тегля куршум. Като ви тегля един такъв куршум непременно от слънчевите лъчи, всичките бацили, всичките въшки, които имате, ще изскочат навън. Всичките бацили ще изскочат, всичката нечиста кръв ще изскочи, всичкото кръвно налягане, мозъчно налягане, сърдечно налягане ще изскочи навън. Сега има налягане от безпокойство. Всеки човек иска да съгради цял свят. Не му трябва. Много малко трябва на човека. Сега мислиш да заграбиш. Колко ти трябва – един декар. От един декар може да си изкараш прехраната за цяла година. От един декар може да си изкараш, ако работиш по новия начин – 20 кила[пъти] по 8 крини, всичко 160 крини. 160 крини на годината може ли да ги изядеш? От един декар може да си изкараш прехраната за една година. Ако вложите закона на Любовта, навсякъде ще ви тръгне напред. Този закон го опитваме. Аз съм опитал този закон, работи. Аз изучавам червеите, изучавам мравите, растенията, има други едни начини, по които ги изучавам. Вие, ако някой път искате да имате отличен характер, ще намерите някоя череша, която ражда много хубави череши. Не някоя сбутана, но която ражда много хубави череши. Като погледнете, много хубаво са облечени черешите, няма никакъв недъг. Някой път идете си турете гърба на тази череша, вие ще почувствате какво благородство има в туй растение. Аз по някой път ида при някоя череша, турям си гърба на стеблото и гледам нагоре. Казвам: "Колко важна работа вършиш, как хубаво си изработила листата и плодовете". Като че листата се усмихват, плодовете се усмихват. Всеки плод се усмихва. Виждам Божията Мъдрост, която се отразила, виждам събраната Божия енергия. Като изям 10, 20, 30 череши, веднага чувствувам в себе си един подем. Всичките тия растения са потик за нашия живот.

Сега вие седите и казвате: "Остаряхме". Вие седите вкъщи и чакате, както някоя млада мома чака да дойде нейният възлюблен да я изведе из къщи, да я вземе от нейния баща и да я заведе при друг баща. Тя мисли, като иде при своя възлюблен, всичко ще тръгне наред. Някой път не тръгва. Гледам една сестра с първия мъж се развела, с втория се развела и с третия се

развела. Някоя има и с четвъртия се развела. Срещнах една българка, която ми казва: "Трима съм водила, този е четвърти". Казва: "Трима изпратих в оня свят. Сега водя четвърти". Рекох ѝ: "Този ще те изпрати в оня свят". И тъй стана. Една жена, която трима мъже изпрати в оня свят, четвъртият ще я изпрати. Един мъж, който изпрати 3 жени, 4-тата ще го изпрати него. Семейството е Божествено учреждение, то е важна и здрава основа в Доброто, в Любовта, то са души, които са дошли на Земята да слугуват на Бога. Божествената Любов е облечена в човешки дрехи. Забравили са Божествения план и са турили свой план. Казват: "По какво се познава мъжът? – Мустаци има. По какво се познава жената? – Без мустаци е". Туй, което е без мустаци, не е жена. Туй, което е с мустаци, не е мъж. Всичките животни имат мустаци. Лъвът има грива. Лъвицата и тя е с козина, но грива няма. Кои са причините, че мъжкият има грива? То е навик у мъжките. Мъжкият да се покаже, че е повече от женската, той си направил тази грива. Направил си тази грива, съображения има. Като го давят някой път други животни, гривата е, да му помогне, да не могат да си забият зъбите. Сега някои мъже имат по-силна грива, космите им са по-груби. Ония същества, в които чувствата са много развити, сърдцето е много благородно – косата е изобилна, гладки са космите, имат черен цвят и е лъскава. Ако е кафява, пак е хубава. Та казвам: косите са проводници на Божествената енергия, много добри проводници. Най-умният от всички е езикът. Той е без косми. Събуждането на човешката интелигентност зависи от езика. Човек не беше с изопачен език. Когато жената яде от забраненото дърво, тогава си изопачи езика. В него има едно огъване, което не предава ония трептения на Божествения свят и тогава се изопачи езикът. Като си неразположен, започва езикът да се върти нагоре-надолу, наляво-надясно. Като че те мушка нещо. И ти започнеш с едната си ръка, с другата, с единия крак напред, с другия назад. Някой път, като ходя в калта, току ми иде да ритна, да се освободя от калта. Казвам: "Чакай, не бързай". На мен си казвам, нещо ми казва, че то е практично: "Ритни". Казвам: "Полека изуй обущата си и очисти калта". Аз по някой път поправям някоя погрешка, като изчиствам калта на обущата, като измервам колко е дебела калта, колко кал се е полепила по мене. Сега тия работи за вас може да са смешни, но аз научно измервам колко е дебела калта. Аз бих могъл да употребя тази кал. От тази кал може да направя най-хубавите гърнета. Ако бях грънчар, от тази кал щях да направя най-хубавите гърнета, понеже най-хубавата кал се залепя. Магнетичната сила, която излиза от мен, привлича най-хубавата кал, лошата кал не се задържа, хубавата кал се задържа. И съм правил опити, че като очистя обущата си и я туря на някое място за тор, много хубави цветя цъфтят, много хубаво жито може да расте. Някой път съм турил тази кал на дините и отлични дини стават. Дето не съм турял тази кал от обущата си, червеите ядат тия плодове. Като туря тази кал, не ги ядат. Вие не мислете, че в едно училище всичко може

да се предаде. Всичко не може да се предаде. Има неща, които не може да се предадат. Не може да се предаде сладчината на една череша. Може да ви се покаже как се ядат черешите, но вие трябва да ядете. Най-първо ще погледнете, ще обикнете, да ви се харесат нейният изглед – да е гладка, да няма дефект. Ако някоя череша е ударена, не я яжте. Ако от градушка е ударена черешата и я наранила, не я яжте. Ако ядете плодове, яжте ги без недъг. Опитайте го хубаво. Във вас има едно Божествено Същество. Вие искате да направите угощение на Господа, поне в седмицата веднъж да дадем угощение. Вземи тия череши и да ти е приятно, като ги ядеш. Веднъж да ядеш череши и да ти е приятно за цяла година. Веднъж да ядеш ябълки, но да помниш за цяла година. Или сливи може да ядеш, или какъвто да е плод. Не само вие, но ако сте пчелар, и дойде един ваш приятел, извадете от белия мед. Някои пчели са много умни. Ако сте един добър пчелар и обичате Бога, те образуват малки пити, бели, и турят най-хубавия нектар в тия пити. Тази пита ще отрежеш и като дойде някой приятел, от този мед ще му дадеш за закуска. Ще каже: "Много е хубав вашият мед".

Та казвам: по стария начин чакате да умрете, да идете в оня свят да ви учат. Ангелите нямат моето търпение, те не биха ви учили. Те няма да се занимават да ви учат. Аз на Земята уча търпението, може да ви проповядвам. Тъй като ви гледам, казвам: "Един ден ще бъдат ангели, ще служат на света, ще бъдат облечени със светлина, отдето минат, ще сеят светлина и всичките хора ще се радват, ще кажат: Да видим този ангел". Сега не сте още, но ще станете един ден такива, ако вярвате. Не ако вярвате, но Любовта трябва да бъде побудителна причина. Микроскопически, много малко да действува. На най-малкото побуждение на Любовта давайте ход. На най-малките свои изявления давайте ход. Няма по-мощна сила в света от нея. Така веднага ще се измени животът ви. Носовете ви ще се изменят, веждите ви ще се изменят, космите ви ще се изменят. Трябва да стане една коренна промяна. Един светия след като е бил на Земята, живял между хората, хората не са го зачитали. Като умре, погледне, хората ходят на гроба му. Сега ходят на гроба на Иван Рилски. Една дупка има там, се провират. Аз искам всички да минете през дупката на Любовта, там дето Иван Рилски е ходил, по пътищата на Любовта да минете. Дето Иван Рилски не е ходил, нито един не искам да мине. Всеки българин, който е минал по пътя на Любовта – искам всички да минете. Ония българи, които са минали по пътя на Любовта – искам вие да не отлагате, всички да минете по този път. Пътят, по който всички добри българи, всички любящи българи са минали, по този път на Любовта да минете. Всички народи трябва да минат по този път. Мойсей е казал: "Онзи народ, който не слуша пророка на Любовта, той няма да има никакво благо на Земята." Сега се отваря една нова епоха, бъдещето на

народите, на личността, на дома се определя от това. Ние сме в една епоха, когато се определят съдбините на цял свят. Един нов свят иде. Туй дето Христос е казал: “Всеки на сватбата да дойде със сватбарска дреха”. Сватбарската дреха е дрехата на Любовта. Сега в този живот, който се проявява, всички трябва да бъдем облечени с Любовта, нашият ум трябва да бъде любовен, нашето сърце трябва да бъде любовно, нашата душа трябва да бъде любовна и нашият дух трябва да бъде любовен, за да разберем Новото, което Бог ще създаде. Той казва: “Ще обърша всяка сълза тук на Земята”. Казва още: “Ще се вселя между тях и всички ще Ме познаят – от малък до голям”. Казвам: Този Господ, Който ще дойде да се всели, във всинца ви да живее, искам като дойде, да Му слугувате по Любов. Вие очаквате сега да дойде, да ви помогне. Целият свят е направен за вас, помогнал ви е. Оставете, наш ред е, ние да благодарим и да учим. Има какво да се учи. Един баща има какво да работи. Една майка работи върху дъщеря си. Един ученик има какво да работи. Един съдия има какво да работи. Съдия съм аз. Има спор между една моя мисъл и мое чувство. Съдия съм. Веднага според закона казвам на моята мисъл: “Ще пристанеш на сърдцето си и на чувствата си”. Казвам: ще постъпиш по Любов, по Любов ще се примириш. Няма да осъдя, да я туря в тюрмата за 5-10 години и да туря стражари да я пазят. По Любов ще започнете сега. Като излезете сега, ще кажете: “Какво иска да каже Учителя?” Ако не направите друго, поне се поздравявайте така – като хванеш някого за ръката, кажи си мислено: “Всичко онова, хубавото, което се съдържа в моя дух, в моята душа, в моя ум, в моето сърце, да се предаде на този брат. Бог да го благослови”. И той да каже: “Всичко онова, хубавото в мен, то да се предаде”. На всички да се предаде. Хубавото от плода на черешата да влезе в нас, да станем добри като черешата. Туй може да го направите за една седмица. Не да го говорите това, но мислено да го казвате. Като хванеш ръката, да не кажеш колко е суха, колко е груба ръката. Как ще дойде онази хубост? Тя трябва да излезе и да дойде в нас. Кой ще предаде хубостта на Божественото? Онзи живот, който е вложен във водата, щом дойде, да имаме същите трептения като водата. Тази вода е приятна. Като я приемете, ще утоли жаждата. Целия ден мислиш все за водата. И онзи хляб, който е влязъл в мене, ако аз съм нагласил трептенията си с хляба, хлябът ще влезе и ще премахне глада.

Всички трябва да работим с Любов. Тази задача не е лесна, доста трудна работа е. Старият навик и новият навик влизат в борба. Поставете нещата да се борят с Любов и урежда се работата. Нека има борба. Вие не искайте да се махне борбата. Сега в света е без Любов, затова е лошо. Ако борбата е с Любов, ще има друг израз. За бъдеще цигуларите ще свирят от Любов. Които идват да свирят, няма да чакат за пари, но ще свирят от Любов и онези, които ще дойдат да ги слушат, да ги слушат от Любов. Като дойдат,

пет пари няма да дадат, но тия пари ще дойдат. Те ще му платят – онази енергия, която излиза из техния дух, онази енергия, която излиза от тяхната душа, онази енергия, която излиза от техните умове и сърца. Този цигулар ще бъде доволен, че е дал концерт. И слушателите ще бъдат доволни, и цигуларят е доволен.

Вие искате да знаете аз какво ще направя от вас. Аз не трябваше да ви казвам какво искам да направя от вас, но ви казвам какво трябва да направите сега. Вие казвате: "Всичко е направено". Трябва да учите. То е тъй, всичко може да направите, но вие не всичко може да направите. Не както Господ е направил, но всичко в границите на вашите възможности може да направите. Всички да работим едно с Бога, да не усещате, че аз ще направя нещо в дадения случай, а ти ще направиш друго. Но всичките разумни хора, съсредоточили своето внимание върху теб, ако ти си свирец, като съсредоточите своята мисъл, ще свириш, както никога не си свирил. Ще имаш вдъхновение. Казваш: "Достатъчно е да има 10-20 души музикално да те насърчават в душата". Казвам: да чувате всеки ден насърчението на онези, възвишените братя отгоре. Да приемете благословенията на Бога, гдето казва Христос: "Да потекат от нашите духове, от нашите души, от нашите умове, от нашите сърца" – едничката възможност в света. Единствената възможност, по която светът може да прогресира, то е *Любовта*, единственият път, по който може да минете, то е *Любовта*. Една врата има отворена, която Бог оставил за хората, то е вратата на *Любовта*. Ако тя е затворена, какво ще бъде? Онези, които проповядват за отиването в ада, няма по-ужасно нещо, като се затвори вратата на *Любовта*, тогава всички ще бъдете в ада, няма надежда. *Любовта* е, която носи възкресението, тя е единствената врата, през която идат Божиите блага в света. Казвам: сега внимавайте да се не затвори тази врата във вас. Тази врата е отворена, да влизате и да излизате през нея. Да кажете: "Благословен е Господ, Който е отворил пътя на *Любовта*, ще Му служим всички с Любов и в този свят, и в оня свят". Долу оръжията на безлюбието. Горе оръжието на *Любовта*. Всички ще се въоръжите във вашия дух, във вашата душа, във вашия ум и във вашето сърце с *Любовта* на Бога. Ще постъпвате както Той иска, и ще имате Неговото благословение.

В този път ще имате най-добрите приятели, най-добрите слуги, всичко ще се уреди тъй, че ще благославяте. Защо не сте дошли по-рано да тръгнете в този път.

Отче наш

38-ма лекция от Учителя, държана
на 16.VI.1943 г. сряда 5 ч. с., Изгрев

1943_06_18 Четири вида освобождение
Лекция на Младежкия окултен клас

ЧЕТИРИ ВИДА ОСВОБОЖДЕНИЕ

"Отче наш"

Основните положения на миналата лекция какви бяха?

Когато рушим камъни, потребни са ни силни чукове. Когато рисуваме, чук не ни е потребен. С чук какво може да се извърши на едно платно? Всичкото знание, което хората имат, е разхвърляно и разпокъсано. Имате идеята за Любовта, но какво е приложението на думата "любов"? Щом започнеш да говориш на един човек за Любовта, той иска да бяга. Ти го връзваш. Щом говориш за Любовта, той усеща, че ти искаш да му туриш някой юлар, да го вържеш. Вие не разбирате основната идея на Любовта. Под думата "любов", в прекия смисъл, се разбира нещо, което тече постоянно, което излиза без никакъв оглед на връщане. В Любовта има само едно действие – напред, изтичане. Първоначалната идея е тази. Сега под думата "любов" какво разбирате? В Любовта после се явява процесът. Най-първо вие посаждате едно дърво, то е Любов. Най-първо го туряте в земята ^ после имате друг процес |. Тези две линии са успоредни. Имате слизане и качване. Кое идва по-напред, качването или слизането долу? Любовта е процес на слизане. Обичта е процес на качване. Онези, в аероплана или в балона, когато искат да се качат нагоре, хвърлят от своята тежест. Нещата като олекват, се качват нагоре. Хората на любовта са много тежки, слизат надолу. Хората на обичта са леки, затова освобождават.

Какво значи думата "свобода"? – Първично трябва да разбирате думата "свобода", в първичния й смисъл. "Свобода" първично значи: на всяко едно чувство, което имаш, да му дадеш свобода, да се прояви в най-малкия размер. Свобода трябва да дадеш на очите, да се отворят и да възприемат светлината. Та казвам: Свободата започва от 4 процеса, без които тя не може да се добие. Най-първо, трябва да освободиш стомаха, освобождение на стомашната система. Вие претоварите стомаха, не му давате свобода, не го оставяте на свобода да почине. Трябва да освободите стомаха, да му дадете толкоз работа, колкото му е приятна. Тия клетки, които съставят стомаха, са цял един народ като българския. Да им дадете свободата да извършат работата. Работата, която извършват, да им бъде приятна, да не ги направят роби на себе си. Щом клетките на стомаха станат роби, вие не сте свободен човек. След туй, трябва да освободите дробовете си. Тях някой път правите много лениви. Давате на стомаха повече работа, отколкото

трябва, а на дробовете не давате работа, колкото трябва. Тях правите лениви. От леността на дробовете се раждат разни състояния. Човек, щом стане ленив, става много взискателен, той иска някой мек стол, хубаво да си полегне, иска кревата да бъде мек, обущата да бъдат удобни, всичката къща да му е много изискана, нищо да не го препятства, всичките хора да му услужват наоколо. Той трябва да се повърти малко. Да погледне нещо, мисълта му да е съвършена. Да се поклони и пак да седне на стола. Следователно, с дишането, природата иска да освободи човека. Дихателната система е свързана с човешката мисъл. Човек, на когото дробовете са лениви и мисълта е ленива. След туй, трябва да освободите мозъка си от ненужни натрупвания и безпокойства, които се раждат в него. Цяло динамо имате в главата. Представете си, че във вашия ум ви идат гости, които говорят само за права, за лотария говорят, за дрехи говорят. Дойде някоя твоя съседка, казва: Новата мода била червена рокля или синя рокля. Веднага купиш една, втора, трета, четвърта, пета, шеста, 13 рокли ги наредиш. За всеки сезон. Питам, като имаш 13 рокли, какво ще придобиеш? Ако една сестра има само 2 рокли, а другата има 12, каква ще бъде разликата между тях? 12 рокли може да ви създадат неприятности. Ако сте невнимателни, молците може да изядат някоя рокля, ако е вълнена, и – веднага тревога. Двете рокли, понеже ще ги обличате, няма да ги изядат молците. Понеже 10-те рокли ще почиват през лятото, ще видите, че някой молец е проял роклята. Вие се смущавате, как тъй да влезе молец? Много работи в света смущават хората. Всяко нещо, което имате, трябва да ви върши работа.

Четвъртото освобождение е вашата моторна система – движението. Да знаете как да си движите ръцете, краката, очите, главата си. Малко хора има, които ходят красиво. Ходът зависи от мисълта на човека. Вземете един търговец, който отива на работа, да печели. Ако иска да печели, като излиза из къщи, изведнъж взема големи крачки. Онзи, който е страхлив, отива на бойното поле, излиза внимателно. Като излизате някой път, нямате никаква идея защо излизате. Отивате на пазар и не знаете защо. Вървите, клатушкате се, не сте сигурни, нямате никаква цел. Първото нещо е, сутрин, като станете, да имате една определена мисъл. Ако нямате определена мисъл, тогава във вашия ум нахлуват мисли, които не ви ползват. Вие започвате да приемате, както по радиото. Постоянно възприемате чужди мисли от една станция, после от втора, трета, четвърта. Затворите радиото, чули сте нещо. Сега какво приложение има?

Пяхте тази сутрин по радиото песента "Махар Бену". Половината от песента не беше изпята, както трябва. Малко дробовете ви са неразположени. Всякога стомахът ви има повече любов, но дробовете ви имат по-малко любов. Трябва да знаете, има правила, по които да

хармонизирате дробовете. Казвате: Да се диша. Навсякъде има дишане. Знаете ли, колко са неправилни дишанията на хората? Някои хора дишат, но левият им дроб, лявата страна на дроба не е активна. У други хора лявата е активна, дясната не е активна. Затуй дишането е свързано с чистата мисъл. Не може да дишате добре, ако мисълта не е активна, ако мисълта не е чиста. Чистата мисъл привлича чистия въздух. Между чистата мисъл и чистия въздух има съотношение. Не може да дишате добре, ако мисълта ви не е чиста. Безпокоите се, не сте благодарни, че се намирате в един свят, гдето най-възвишените същества като ангелите надникват, искат да слязат; не може да слязат, не им е позволено. Това не е ограничение, но, за да слезе един ангел, трябва да има любов. Понеже ангелите нямат тази любов, като слязат на земята, може да нарушат някои закони. При хората като отивате, ако се запознавате без любов, дисхармония се ражда. Срещнеш един човек, когото не обичаш, веднага се роди в тебе един дисонанс. Или, срещате една змия; тя ще създаде в тебе един дисонанс, понеже не я обичате, имате отвращение. При сегашното възпитание всичко е безразборно. Някой път вървите и движите дясната ръка. Някой път вървите и туряте ту лявата ръка в джоба, ту дясната, само едната ръка махате. Мислите, че е произволно. Но вие направете опит, цяла седмица да движите вашата ръка, да видите, какво ще бъде вашето състояние. Движете само дясната ръка и ще видите, какво състояние ще имате. Направете научни наблюдения. Разделете се на две. Половината от вас да си движат само лявата ръка и половината – само дясната ръка, и наблюдавайте какво ще бъде вашето състояние. Това правете за половин час само. Не че ще имате някакво голямо постижение, ще имате известни възприятия, чувствания, които ще бъдат специални.

При възпитанието си, не претоварвайте вашия стомах никога с излишна храна; не оставяйте дробовете си лениви, създайте им работа. Поне, като станете сутрин, кажете: Искам да дишам чистия въздух. Пожелайте да дишате чистия въздух, тогава ще помогнете на дробовете си. Вие станете и мислите за големи постижения. Всичките ония големи дървета, които са израстнали, все от тънки са станали. Една борова семка да се посее, след 10-12 години ще стане голямо дърво. Една велика ваша идея като семка се изисква да се посее. Време е нужно, за да се развие. Вие мислите една идея изведнъж да израстне като диня. Великите мисли изискват време, изискват почва за посаждане. После, вие имате стари навици. Знаете ли какво е старият навик? – Старият навик е, да вървите по права линия. Баща ви обича само да заповядва и вие като баща си обичате само да заповядвате. Баща ви е учен човек, знае как да заповядва или най-малкото, знае как да заповядва на музиката. Вие искате да заповядвате, но не знаете как да заповядвате. Да кажем, вървите по линията на майка си. Не знаеш как да се обхождаш, нямате ума на майка си. Взели сте чертите на баща си и

искате политика да въртите и съвсем сте объркали работата. Слабият никога не трябва да се опитва да заповядва. Какво разбирате под думата, че не трябва да заповядва? Ти искаш да заповядваш някому да не яде много, а ти сам ядеш повече, отколкото той яде. Никога не заповядвай на един човек това, което сам ти не правиш. Как ще научиш някой човек на любов, когато ти сам не разбираш. Или, как ще го научиш на честност, когато ти сам не разбираш, какво нещо е честността. Най-първо човек трябва да се научи да има обхода, да се обхожда. Възпитанието на човека зависи от това, какви са неговите отношения към краката, към ръцете, към дробовете, към стомаха, към ушите, към устата му, към космите му. Ако вие не знаете как да се обхождате с вашите ръце, които показват активността – един разумен процес, ако нямате добри отношения към ръцете си, вие не можете да възприемате от висшите светове. Много пъти енергиите излизат от едната ръка в другата. Като махаш ръката си при ходенето, ти възприемаш. С тия клетки ти възприемаш и трябва да знаеш добре да възприемаш. Вървиш някъде, веднага се изменя твоето състояние; ти не знаеш, че туй състояние зависи от движенията на твоите ръце. Някой върви, движи бавно ръцете, възприятията са слаби.

Казвам: Трябва едно ново възпитание. Вие като станете, се безпокоите за нищо и никакво. Някои от вас искате да бъдете красиви. Най-първо вземете една красива картина, започнете да я рисувате. Ако не знаеш да рисуваш един красив нос, ако не знаеш да нарисуваш едно красиво око, каква картина ще нарисуваш? Ти искаш да бъдеш красив, но тази красота ще я турите като маска.

[[Картинка:МОК-22-33-1.gif]]

Това красиво око ли е? Това красива уста ли е? Какво рисуване е туй? В този профил тази пречупка на брадата показва неестествено положение. Това е един човек, който е недоволен от живота. Възприема повече, прилага по-малко. Какво показва вторият профил? В органическия свят големината на една линия какво означава? Навсякъде, където има удължение, има отражение към окръжаващата среда. Ако носът е широк, показва, че дишането е добро, чувствата са добре развити. Ако носът е спитен, показва, че чувствата не са развити, дихателната система е слаба. Първото нещо, (което) трябва да имате предвид е, че вие сте създадени по един план, не сте създадени безразборно. Има един външен план, който трябва постоянно да го реализирате. Има много отношения, какво трябва да подобрите. В рисуването има опасни работи.

Какво представя последният чертеж? – Това е един хомот. От човешките уста е създаден човешкият хомот. Ако не знаеш как да говориш, ти ще

създадеш един хомот на човешкия живот. Ако не знаеш как да говориш, ако туриш думите, дето не трябва, ти ще бъдеш впрегатно животно. Ако подпишеш някоя полица, ти ще бъдеш един впрегнат вол и веднага законът те хваща. Казва: Този подпис твой ли е? И за да се освободиш от хомота, от закона, какво трябва да направиш? Що е закон? Най-първо законът е бил едно превозно средство, законът е играл ролята на една количка, в която детето турили да го возят. Този човек след време, като не знае как да използва закона, като са го возели, са го впрегнали, той да кара количката. Наместо законът да му помага, законът е станал бреме заради него. Неразбиране на нещата. Аз гледам много бащи – турил сина или дъщеря си в количка и той отподире кара колата. Той го прави туй от немай и къде. Птиченцата имат ли количка за децата си, те аеропланчета имат. Не е лошо, че имате колички, не съм против количките и против аеропланчетата не съм. Но ако не знаем как да използваме нещата, падаме в противоречие. Най-първо ще прегледаш живота на майка си, на баща си и всичките техни добри отношения, които са имали, ще възприемеш хубавото в баща си и майка си и онова, хубавото, ще го туриш и по този път ще вървиш. Онези неща, които не са били хубави, ще ги отхвърлиш. В природата всичко хубаво трябва да се възприеме и да се прилага. Щом не се прилага, тогава се явяват тия дисонанси, изопачаване на човешкото лице, атрофиране на човешките ръце. От лошите мисли, от лошите желания и постъпки имаме изопачаване на хората. Ред поколения, които не са живели добър живот – атрофира се долната челюст. Ред поколения, които не са мислили хубаво – носът се изопачава. Ред поколения, които не са обичали истината – очите изгубват своята красота. Хората, които не са били разумни – челата се изопачават.

Та казвам: Зависи, стомашната система оказва известно влияние върху долната част на лицето. Чувствата оказват влияние върху лицето в скулите. Мисълта оказва влияние върху горната част на челото. Мислите оказват влияние в краката, в мускулите, в кръста, навсякъде всичко се моделира. Един народ, едно общество, едно семейство, които живеят добре, веднага ще моделират добре телата. Най-първо трябва да имате отлични тела. Засега хората използват това, което майката и бащата им са предали на тях. Вие, които сте дошли на земята да живеете, какво трябва да приложите? Едно учение, което не може да направи едно микроскопическо подобрение на лицето, едно учение, което не може да направи едно микроскопическо подобрение на главата, едно учение, което не може да направи едно микроскопическо подобрение на краката, това учение е безполезно. Всичките занаяти в света, които съществуват, те упражняват известно въздействие върху тялото на човека. Занятието с философия упражнява влияние върху тялото. Вземете индустриалните занятия, индустрията разширява главата на човека. Германците,

търговците развиват долната част на челото. Всичките религиозни хора са чрезмерно честолюбиви. Честолюбието не е религия. Той мисли, че е от високо произхождение, че е излязъл от Бога. Бог помага на всички. Той (честолюбивият) на никого не помага, пък минава за божество. Сега светът е пълен все с такива божества. Милиони божества има в света. Вие казвате: Какво можем ние да направим? За себе си можете да направите много. Вие всички питате: Като дойде Христос, какъв ще бъде светът? Преди 2000 години като дойде Христос, какво направи? Казвате: Като дойде Христос, какво ще бъде? Като дойде Христос, имаше пророци. Като дойде, как Го приеха? Казваме: Да дойде пролетта. Как приемаме пролетта? Ако сме готови да работим, ако посеем – добре, но ако не работим, няма да имаме после нищо. Ако в мозъка не можете да посеете десетина, двадесет хубави мисли, да израстнат, десетина хубави чувства и те да израстнат, ако не можете да посеете 10 хубави постъпки да израстнат, какво ще ви ползва пролетта? Пролетта зависи от произвеждането на сладките плодове. Без хубавата вода, без чистия въздух, без хубавите плодове, каква пролет е, кажете ми? Казвате: Идеен живот. Какъв е идейният живот? Ако живееш между хората, които са идейни, ще се чувстваш радостен и весел, ако с идейните хора се чувстваш като впрегнато животно, това не е никакъв идеен живот.

Ако вие сами не можете да направите нещо, оставете други да го направят. Какво разбирате под думите "другите да го направят"? Как мислите тази картина? (Учителят показва картината, в която са представени няколко цигулари, които свирят с цигулките си). Как държат цигулките си тези цигулари, правилно ли е поставено? Не е. Някой път дрехи носите набръчкани, не са виновати майсторите, широчината е направена, но 2-3 години се изисква хубавата кройка да ти допада. Говориш, но не носиш дрехата хубаво. Аз наблюдавам, някой път вие седите, млади хора сте и за центъра на Земята мислите. Не мислете какво има в центъра на Земята, мислете горе за Слънцето. Що е Слънцето? Слънцето да ви бъде идеалът. За всички най-хубави постижения Слънцето може да ви бъде идеал. Най-хубавите работи излизат от Слънцето, условията са там. Ако нямате слънчева енергия, нещата не могат да се постигнат. Без слънчева енергия работите не се постигат. Вие държите идеята, че Бог направил Слънцето и Месечината. Направил ги и ги турил. Всичките постижения, които трябва да възприемете от Слънцето, може да ги възприемете и от Месечината. Може да имате постижения. От земята може да имате други постижения. Казва: "Направил Бог Земята и Небето, и Земята беше неустроена". Като устроил Бог Земята, турил Слънцето, Месечината за идеал, който хората, които живеят на Земята, да има какво да постигат. Светлината, която иде от Слънцето, ще внесе в човешкия ум възможността за постижения на някои идеали. Всяка сутрин като станете, най-първо благодарете, че има

Слънце, което изгрява. Като изгрява Слънцето, има възможност за тебе за постижения. Казваш: Какво ще ми даде слънцето? Бог е вложил известни блага в Слънцето и трябва да бъде будно съзнанието, да ги възприемете. Не трябва да бъдете в спящо състояние. Като възприемете благата, във вас се зарежда желание и ще чакате, може би, цяла година.

Най-първо ще освободите стомаха си само, всеки от вас трябва да освободи стомаха си, както той разбира, да освободи дробовете си да не бъдат лениви, мозъка си да освободи и да освободи ръцете и краката си от ненужната работа. Да дадеш свобода на тялото. Той като се движи, трябва да усеща, че е радостен и весел и да бъде господар. Да бъдеш господар, значи да бъдеш свободен човек. Да бъдеш слуга, пак значи да бъдеш свободен човек. Човек, който не е свободен при слугуването, не разбира свободата. Свободата се разбира, когато човек е господар, да отдава правото и после като слуга, свободата се познава, без да се пресиля. Господарят е външната страна. Слугата е много по-тясно свързан със свободата, отколкото господарят. Господарят е свързан теоретически със свободата, а слугата е свързан реално със свободата. По два начина: теоретически и реално.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

33. Лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя
на 18.VI.1943г., Петък – 5 ч. с.,
София – Изгрев

1943_06_20 Религиозни и духовни хора
утринно слово

РЕЛИГИОЗНИ И ДУХОВНИ ХОРА

„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитва на Царството“
„Мога да кажа“
Ще прочета четвъртата глава от Откровението.
„Духът Божи“
Размишление.
„Бог е Любов“

Има три неща, които са необходими на човека. То е, за които разбират, за духовните хора. Духовните и религиозните хора се различават. Религиозният човек иска много. Той с 1000 лева не се задоволява, със 100 000 лева, с един милион, с два милиона не се задоволява. Иска много. Що е религиозният човек? Алчен човек, който не се насища никога. Религия значи свързване. Той е вързан и когото върже, и него не пуща. Казва: „Мене не пущат, и аз не пущам.“ Духовният човек е подвижен, той се движи, на едно място не седи. Отгдето мине, всичко раздвижва, разлюлява дърветата и всичко. Понякога духовните хора мязат на тих ветрец. Някои мязат на буря, хала. Дето минат, повличат всичко. Ще кажете, всяко нещо на мястото да е. Бурята за малко да е, да мине – на някое място за половин час, за един час, най-много за десет часа. Но с месеци тази буря да държиш, тя ще обрули всичко.

Най-първо, вие всички имате една ясна представа за Бога. За Бога говорите, но Господа Го мислите като вас човек. Една мравя, когато разсъждава за човека, мисли, че човек е една голяма мравя. „Какво нещо е човекът? – пита мравята. – Мравя като нас, но много по-голяма.“ Каквито са разбиранията на мравята за човека, такива са понятията за Бога на човека.

Например някой казва: „Да ида при Господа, да Му се оплача.“ Какво ще се оплакваш на Господа? Ако изхождаме от гледището на Писанието, което казва, че някога, ако земята застане пред лицето на Господа, тя ще се стопи, ако цялата земя би се стопила пред Господа, и ти ще се стопиш. Какво ще идеш да се оплакваш при Господа, то е безпредметно. Ти за Бога имаш човешко понятие. Искаш да се оплакваш на Господа. Защо не идеш

да се оплачеш на баща си, на майка си, но ще идеш да се оплакваш на Господа? Понеже Господ е толкова надалече, то е същата идея, ако аз ида да се оплача на слънцето. Как ще идеш да се оплачеш на слънцето? То е 150 милиона километра далече. Ти на светлината можеш да се оплачеш, но не на слънцето. Невъзможно е ти да идеш на слънцето. Казваш: „Аз искам да ида.“ Как ще идеш, с какво превозно средство?

Ти искаш да идеш при Господа, но Той е заобиколен, около Него има девет чина ангели. С девет сфери ангели е заобиколен, как ще минеш през тях до Господа? Още като идеш при първите, ще те спрат. Казваш: „Не може, аз искам.“ Може да искаш, колкото щеш. Туй показва голямото тщеславие и амбиции на човека.

Човек е малко, но много горделиво същество. Мисли, че много знае. Той казва: „Абсолютно.“ Че какво е абсолютно? Грандиозно. Но какво нещо е грандиозността? Често казват хората: „Знаеш ли съвременната квантова теория? Ами теорията на Айнщайн за относителната реалност?“ Писали са хората за относителната реалност, но човешкото понятие е относителната реалност. Казват, че има абсолютна реалност, но какво е тя, нищо не знаят за нея. Говорят за относителна реалност, но и нея не знаят. Говорят за две неща непонятни.

Имаме понятия за светлина и тъмнина. По същество не разбираме какво нещо е светлината и тъмнината. Относително разбираме, че светлината разкрива света пред нас и ни предпазва от падане. Като ходим в света, не се препъваме. А като ходим в тъмнината, се спъваме. Когато човек възприема правилно светлината, не боледува, но когато не я възприемат правилно, боледуват. Възприемате светлината, но започват да ви смъдят очите. Това показва, че очите не са приспособени да приемат светлината. Храниш се и щом се нахраниш, заболи те стомахът. Естествено не приемаш храната както трябва. Казваш: „Сладко ядох, но заболя ме коремът или стомахът.“ Защо те заболя? Не си ял добре, бързаш за десет минути да свършиш тази работа. Защо бързаш? „Работа имам.“ Като бързаш, какво ще свършиш? Бързината се определя от възможността, която е в човека, турена в него. Колко може да бърза един охлюв? Като кон може ли да бърза? Ще тръгне охлювът, но какво ще искаш от един охлюв, който се движи, или какво ще искаш от една малка буболечица? Тя и да бърза, крачката ѝ са много малки. Тя не мяза на един кон, не мяза на един автомобил, нито на един аероплан.

Често съм слушал някой да казва: „Широки идеи имам.“ Какви са широките идеи? Братство, равенство в света. Какво е братство и какво е равенство в света? Физически две тела са равни, еднакво тежки. Туряме

едното тяло на везните, тежи 45 килограма, туряме и другото, и то тежи 45 кила, уравновесяват се. Това е равенство. Питам, ако турим едно такова равенство, какво движение ще имаме? Когато водата се изравни навсякъде, няма никакво движение. За движението трябва да се роди едно неравенство. Неравенството дава подтик в живота. Ако туриш равновесието като вода, ще замръзнеш. Но ако всичките искат да бъдат равни, да имат всичките блага, нищо няма да постигнат в света. Бог нямаше желание да създаде света. Той всичко имаше, защо трябва да създаде хората? Да си има главоболие, да Го безпокоят.

Казват, Господ е създал света и ти не можеш да бъдеш равен на Него. Частта не може да бъде равна на цялото никога. Частта има една възможност да бъде като цялото, но цялото ще бъде всякога по-голямо от частта. Някои хора са проницателни, ясновидци. Що е ясновидство? Вижда по-далече, да кажем, на сто километра, на хиляда километра, но вижда външната страна, вижда червено шише, но какво има в шишето, не знае. Казва: червено е шишето. Но какво има, не знае. Има друг, който знае съдържанието, но туй шише какво има, не го знае. Казва: „Шишето е червено, вътре има сладък сок, ако не вярвате, опитайте.“

Вземете запример любовта. Вашите понятия какви са за любовта? Философите нямат понятие за любовта. Много е писано и в старите, и в новите времена, и единственото конкретно понятие за любовта, то е, че тя е една енергия, която постоянно изтича и в нея няма обратно движение. Тече и не можеш с нищо да я мериш, никаква мярка не приема, с никаква оканица не можеш да я мериш. И оканица да имаш, тече, и без оканица, пак тече. И малко като вземеш, и много като вземеш, все си тече. Може да кажеш коя любов е твоя. Ти се заблуждаваш в любовта. Тази вода не е твоя, тя, като влезе в тебе, няма да седи дълго време, ще ти помогне, и после водата ще излезе навън.

Та казвам, любовта е туй, с което Бог се проявява в света. Създал е целия свят. Светлината е едно проявление на Бога, въздухът е едно проявление на Бога, растенията са едно проявление на Бога, временно проявление. Хиляди години растенията са се проявявали, и ние считаме тия растения по-невежи от нас. Чудно е, че тия растения, които са по-невежи от нас, създадоха най-хубавите сладки плодове, които ни хранят и благодарение на тях ние живеем. Ако те престанат да дават плодовете си, и човешкият живот ще се съкрати. През тях като минава, животът се облагородява, за да може хората да го възприемат.

Сега още земния живот не са разбрали какъв е, и искаме да видим какъв е небесният живот. Ти земния не знаеш, и казваш: „Искам да ида на

слънцето.“ Всичката енергия излиза от слънцето, но човекът още не е човек на слънцето. Условията на слънцето са съвсем други. Как ще идеш на слънцето? Съвременните учени хора казват, че външната топлина на слънцето е 6000 градуса и вътрешната топлина някои я изчисляват на 40–50 милиона градуса, как ще издържиш тази топлина? 6000 градуса или 40–50 милиона градуса, как ще издържиш? 6000 градуса, то е подвижна енергия. Топлината аз схващам като енергия, която се движи, трептения има. Светлината има още по-голям брой трептения.

Та казвам, когато ние не можем да схванем известен брой трептения на известна реалност, при която се приближава, в нас се заражда едно болезнено състояние. Например приближава се при тебе една мечка, на която трептенията са силни, внушава ти страх, ти не можеш да издържиш енергията ѝ. Уплашиш се и бягаш. Значи тази енергия е по-слаба. Приближиш се при огъня, започва да ти пари. Туй показва, че организмът не е в състояние да издържи. Ако може да издържи тази топлина, ще ти бъде приятно. Дотогава, докато топлината ти е приятна, ти възприемаш правилно трептенията на топлината. Щом започне да те пари, трептенията са по-силни, отколкото твоят организъм може да издържи.

Сега друга идея. Вие казвате: „Ти вярваш ли в Исуса Христа?“ Вярвам толкоз, колкото ти вярваш. „Ти вярваш ли в Бога?“ Вярвам толкоз, колкото ти вярваш. Всичките хора имат една и съща вяра в Бога. Казват: „Ти вярваш ли в хляба?“ Вярвам. Аз определям четири реалности, които са достъпни и отгдето трябва да започне зданието. Вярвам в светлината, вярвам във въздуха, вярвам във водата, вярвам в хляба. Туй е на земята. И други реалности има. Но ако ти не можеш да възприемеш правилно светлината, ако ти не можеш да възприемеш въздуха и да си служиш с него, ако ти не можеш да възприемеш правилно водата, не тъй, както си миете краката, но да разбираш свойствата на водата – във водата се крие известна динамичност...

Аз да ви приведа един малък пример. Имаме един брат, беше се простудил и му казвам: „Пий топла вода, ще ти мине.“ Казва: „Пих топла вода, не минава простудата.“ „Кажи ми как си пил водата.“ Взел една чаша топла вода, за половин час я изпил. Така не се пие топла вода. Аз ще ти кажа как. Сядам при него и за половин час да изпие шест чаши топла вода. Като изпи шест чаши гореща вода, веднага дойде реакцията, изпоти се и мина простудата. Не една чаша да изпиеш за половин час, а шест чаши за половин час. Тази топлина от водата трябва да мине в твоя организъм. Ти си изгубил топлината, а топлината е добър проводник.

Някои ги е страх от много любов. Някои приемат повече любов. Като

приемеш повече любов, ще пощуреещ. Виж младите, като дойдат в любовта, пощуряват, вкъщи не се завъртат, няма ги вкъщи. И момъкът, и момата, и старите, като дойде любовта, шашави стават. Много хора има, от любов подлудяват. Мръдне му умът, че жена му не го обича или неговият приятел не го обича. Оставете се от тия заблуждения. Като усети, че го обича, радва се тогава.

Какво нещо е любовта, не може да се обясни, но какво нещо е светлината, може да разберем. Когато светлината ме обича повече, пътят ми е по-светъл. Когато ме обича по-малко светлината, пътят ми е по-тъмен. Следователно щом се увеличава светлината, и любовта се увеличава. Щом се намалява светлината, и любовта се намалява. После нашите понятия за светлината какви са? Сутрин светлината, когато иде, каква е?

Тази сутрин изгревът не беше така хубав. Облаците дойдоха и понеже се влюбили в светлината, взеха ни любовта на светлината, че не остана заради нас, погълнаха я. Казват: „Вие отдолу ще чакате, ние ще се порадваме на слънцето. И вие малко ще пожертвате." Ние роптаем, че има облаци.

Какви са нашите отношения към Бога? Някой път имаме голямо мнение за себе си и някой казва: „Аз ще се помоля на Бога." И мисли: за каквото се помоли, ще стане. Някой път е валяло дъжд, казват ми: „Аз се помолих, и заваля дъждът." Срещам друг, и той казва: „Аз се помолих и заваля дъжд." Трети ми казва същото. Десет души ми казват същото. Всички се молили и всеки мисли, че той като се помолил, дошъл дъждът. Този дъжд щеше да дойде и без тяхната молитва, защото растенията, и те се молят. Те имат много по-голяма нужда, отколкото ние. Те се радват, понеже, като са се молили, дошъл дъждът. Те са милиарди същества и като са се молили, дошъл дъждът, радват се. Ако е само тъй да се молиш, то е нещастие в света. Молят се хиляди. Не се радвай, когато само ти работиш, но когато милиарди същества работят заедно, тогава се радвай, понеже всичките вземат участие и помагат на твоята работа.

Вие, като четете четвъртата глава от Откровението, и няколко пъти да четете, тя ще бъде неразбрана глава. Казва, че видял престол, на който седял Бог, описва какви били животните, после имало двайсет и четири престола, двайсет и четири старци с венци – паднали и с венците хвалили Бога. По човешки, ако разбираш, че хвърлили венците, хвалили Бога, как ще го разбираш? После имало четири животни: едното било подобно на лъв, другото било подобно на телец, третото имало човешки образ, а четвъртото приличало на орел. То е едно състояние. Човек е силен като лъв, търпелив като телец, разумен като човек, пък и фантазьор като птица. Четири състояния. Той като птицата да хвърка. Значи твоят ум трябва да

има качествата на птицата, да хвърка нашироко. Умът ти трябва да има качеството на един телец, да издържа вътрешно мъчнотиите. В известни времена трябва да бъде тъй смел като лъва, да не се страхува, да не се плаши. И най-после трябва да бъдеш като човека, който се спира да мисли.

Сега може да четете няколко тълкуватели как ги дават, коментарии има – може да четете. Има един закон: щом помисля и мисълта ми щом е права, всякога човек има едно радостно състояние. Щом мисълта става неестествена, и чувствата стават неестествени, винаги човек го напада една тъга. Тогава той не мисли правилно.

Какви трябва да бъдат отношенията на един син към баща му? Ако в един син се зароди желание да стане голям като баща си, да бъде независим като баща си, правилно ли е неговото отношение? Баща му, който му дал всичките възможности, отделил половината от своята енергия, да го създаде, да му даде условията да живее, а той иска да стане независим като баща си. Някой път искаме да бъдем независими, да нямаме нужда от Господа, да станем като божества. Възможно ли е това? Колкото капката може да живее самостоятелно от океана, толкоз и човек може да бъде самостоятелен вън от Бога. Това е една погрешна идея. Ако ние в Бога се усещаме притеснени, извън Него ще се удесетори, ще бъде още по-голямо. Онова, което тегне в света, е, че ние имаме много божества.

Историята показва, че индусите имат 35 милиона божества. И тогава индусите са 350 милиона, като ги разделите, по колко души се пада да служат на всяко божество, по колко индуси ще има всяко общество?

Когато отиде Мойсей при фараона, той му казва: „Ще отида в името на Бога на Авраама, на Якова и Исаака." Чу фараонът, и той си каза, че той знае един Бог с много по-голямо общество и казва, че не пуща израилския народ. Мойсей започна със слабата страна. Представи величието на Бога в слаба форма, представи Го Бога с трима души. Започнаха тогава чудесата. „Вие вярвате в един Господ, казва фараонът, но аз не се заблуждавам." И започнаха чудесата. Най-после Мойсей застави фараона да пусне евреите. Тук идеята е представена, че на трима души беше Бог. Но Той е Бог на всичките хора, които добре мислят навсякъде във вселената, на всички хора, които добре чувстват, и на всички хора Той е Бог, които са силни, че вършат волята Му. Трите е символ, първият е Авраам – на мисълта, на светлината. Значи, ако в твоята душа ти нямаш светлина, ти си далеч от Бога; ако нямаш топлина, ти си далеч от Бога; ако нямаш сила в дадения случай, ти си далеч от Бога.

Казват, че Бог е Бог на слабите, не на силните. При Господа като идеш, няма да се оплакваш от силните хора. Според мене всеки един човек, който не може да ти услужи в дадения случай, той е слаб човек. Всички ние отиваме и се оплакваме все от слабите хора, и затова се наказваме. Ако идеш при Бога и се оплакваш от въшките, ще бъдеш наказан. Вземи гребен, изхвърли всичките, накажи ги. Ти си господар. Няма какво да се оплакваш от силните.

Само един силен има, Той е Господ. Пак ще те накажат, защо ще се оплакваш? В света няма много силни хора, само Господ е силен и на Него нямаме право да се оплакваме от всичките други силни хора. То е заблуждение. Всеки човек, който не може да прави добро, е слаб човек. Човек, който прави добро, е здрав човек, не е силен човек още. За да бъде здрав, трябва да прави добро. Ако възприемеш светлината, ще бъдеш радостен. Няма да бъдеш силен човек, но като възприемеш светлината, ще бъдеш радостен. Ако възприемеш добре любовта, ще имаш мир в душата си и ще се разбираш с всичките хора по лицето на земята, защото недоволството е голяма сиромашия.

Дойде някой при мен и се оплаква, че е сиромах човек. Дошъл при мене и търси да го обичат хората. Но за да те обичат хората, трябва да имаш нещо. Учителя го обичат заради знанието. Банкера го обичат за парите му. Готвача го обичат за хубавото му готвене. Момата я обичат заради красотата ѝ. Здравия човек го обичат за здравето. Всеки трябва да носи някаква добродетел в себе си в света. Сегашните хора трябва да повярват в едно: че всички ние можем да бъдем здрави. Вие искате целият свят да бъде здрав. Мислите ли, че Онзи, Който е създал света, не е мислил за това. Вие тогава нямате ясна представа за Бога. Ти, човекът, ще искаш твоите отношения към всичките хора да бъдат нормални, така както Господ изисква. Няма да съдиш никого, понеже ти ще изучаваш законите. Погрешката на всинца ви е, че всички сте станали съдии. Кой как дойде, започне да тълкува Писанието: нито което е писано, нито което е неписано, е право. Казва как трябва да се напише.

Често казвате: „Любов няма между нас.“ Каква трябва да бъде любовта? Права мисъл няма. Каква трябва да бъде правата мисъл? Правата мисъл е: когато някой човек ни притеснява, трябва да бъде на десет, двайсет, сто километра. Законът е, че когато обичам някого, се приближавам. Ако обичам обикновено, ще бъда най-малко десет километра от него далече. Ако го мразя, ще бъда на петстотин километра. Ако много го обичам, ще бъда на един километър. Ти ако дойдеш един километър по-близо, или ти ще се стопиш, или той ще се стопи. Трептенията на хората, които се обичат, като се срещнат, те си влияят. Любещите хора са много

взискателни. Вие мислите, като идете при един човек, който ви обича, той е крайно взискателен. Ако ти го обичаш, ти ставаш крайно взискателен. Сега мислите, че любовта е тиха вода. Не е тиха вода любовта. Тя е най-мощното в света. Ти трябва да имаш отношение. В любовта, ако носиш мисли и чувства, които противодействат, ти ще създадеш своето нещастие в себе си.

Често вие страдате и казвате: „Моля се на Бога, и пак страдам." Православните хора казват: „Господи помилуй. Господи помилуй" – по десет, четирийсет, сто пъти. Религиозните хора са много ексцентрични. Едно движение имаше в Сливен на набожните. Като започнат да се покланят – по сто, двеста, триста, петстотин поклона правят в църквата. Една жена започнала да се покланя, и най-после владиката казва: „Я ѝ кажете: стига." Тя продължава да се кланя. Отива владиката да ѝ каже. „Дядо владика, и за тебе има място да се кланяш." И пак продължава да се кланя. Най-после владиката заповядва да я изпъдят из църквата, понеже нарушава хармонията. Тя, ако иска да се кланя, да отиде в гората. Религиозно тщеславие е: отишла в църквата да се кланя.

Един калугер ми разправяше своята опитност. Той идеше от Света гора. Вижда един калугер и му казва: „Ти си много набожен." „Открде го знаеш?" „Аз го виждам." „Разправи ми отгде го знаеш." Казва: „Гледам двата му пръста – показалецът и средният, хванали слинове. Той, като се покланял по четиристотин–петстотин пъти, на пръстите слин има." Сливат първия и средния пръст, и на тях се покланят. Какъв смисъл има в един поклон? Действително онези, които се покланят, то е едно гимнастическо упражнение. Ако човек е заболял и ако прави сто поклона, ще се изцери. Докато е болен, трябва да прави, но щом оздравее, няма защо да прави поклони. Ако като здрав правиш поклон, ще се разболееш и обратна реакция има.

Бог се е отдалечил далеч от нас, за да не ни препятства в нашата мисъл. Много надалече от нас е. Духът Му е близко, както светлината, но слънцето е на 150 милиона километра от нас, и туй слънце го виждаме така малко. Тъй както ни представят идеята за Бога, имаме погрешно схващане. Ако искаш да представиш Бога по човешки, Бога ще Го представяш в следующата форма: като най-добрия земен баща, като най-добрата земна майка, като най-добрия земен съдия, като най-добрия учител.

Туй, което намериш в хората най-добро, туй ще туриш в Бога, за да имаш ясна представа. Ако мислиш: този човек е лош, онзи е лош – нямаш хубава мисъл в себе си, ще изгубиш своето настроение. Понеже всяка мисъл, която изпращаме към Бога, Той я връща назад – при Бога нито една наша

мисъл, каквато и да е тя, не остава при Него, а я връща назад. Ако мисълта е добра, тя ще бъде върната при теб, ако е лоша, ще се върне с двойна сила и ще те блъсне в главата, и ще ти каже: „Така не се мисли.“ Ще чувстваш някакво страдание. Мислиш добре, поправя се поведението. Може би туй чувство да произтича от факта, че ти искаш да ядеш много повече, отколкото трябва. Ядеш половин кило череши и казваш: „Да имам едно кило.“ Ядеш половин кило круши и казваш: „Да имам едно кило.“ Имаш 1000 лева заплата, казваш: „Да са 2000.“ Имаш едно малко здраве, искаш по-голямо здраве. Имаш един ръст от 1.65 метра, не си доволен, казваш: „Да са два метра.“ Не търси два метра. На Изгрева нямаме човек да е висок два метра. Най-високият човек е около три метра височина. Едно време хората са били по трийсет, четирийсет, петдесет, сто метра. Природата е намерила, че не е икономично и затуй направила сегашните хора малки. Разумността не зависи от голямото. Човек може да се разширява и да се смалява. Трябва да разбираме законите на увеличаването и смаляването.

Всички страдаме от грандиозни идеи, искаме да бъдем богати, да се осигурим за сто и двайсет години. Щом се осигуриш за сто и двайсет години, ще бъдеш нещастен човек. Ние имаме право за един ден да бъдем осигурени: откакто изгрее слънцето, докато залезе – за дванайсет часа да сме осигурени, понеже Бог е промислил заради нас. Мислите ли, че онзи баща, който има две–три деца, че не е промислил заради тях? Разумният баща, който се е оженил по всички правила, които Бог изисква, като се родят децата му, те са осигурени с прехрана. Като ги праща в училище, няма да мислят откъде да вземат пари, бащата е промислил. Ако сме от разумните деца, всичко е промислено. Ако искаме да се осигурим, въпросът е друг, ние ще се отделим.

Някой православен мисли, че е най-любим на Бога. Някой баптист мисли, че е най-любим на Бога. Някой брамин или индус мисли, че е най-любим на Бога. Окултистите мислят, че са най-любимите на Бога. Те обясняват кармата. Кармата нищо не обяснява. Кармата е закон, който съществува. Ограничението на живота е законът на кармата. Християните сега казват: „Да се прероди човек.“ Ако се прераждаш по закона на кармата, ти си под закон на земята. Законът като те хване, трябва да плащаш дълга. Пет пари имаш да даваш, ще платиш по закона; сто лева да имаш да даваш, ще платиш. Законът и за стотинката не те извинява, трябва навреме да платиш, тогава да се освободиш.

Учението на християнството е по благодат, то е закон на любовта. Извън създадения закон, от който трябва да се освободите, то е механическата страна. Кармата е механически закон. Дихармата е органически, психически закон, по благодат. Под думата благодат разбираме закона на

любовта. Под думата карма разбираме безлюбие. Аз под думата закон разбирам безлюбие. Законът като те хване, той иска да знае виновен ли си, или не. Щом си виновен, той ще те накаже. Щом не си виновен, не те наказва, понеже ти си извън закона. Що е закон? Щом те хваща законът, и те наказва, ти си извън любовта. Щом не те наказва, ти си в любовта. Някой се наказва и пита: „Защо ме наказват?“ Защото си извън любовта, в безлюбието живееш. „Какво трябва да направя?“ Влез в любовта, напусни закона. Що е законът? Законът е за виновните хора. Всеки, когото хваща законът, е виновен. Всеки, когото не хваща законът, е праведен човек. Праведен човек, когото законът хваща, не може да бъде праведен. Няма какво да се осланяме на закона.

Представете си, че един войник носи една сабя и разчита на сабята. Ако сабята може да разсече главата на неговия противник, добре е да разчита. Но това е законът, да сечеш главите. Любовта приспива. Ако вървиш по закона на любовта, имаш цял полк пред себе си противници, приспива ги, и после пак ги събуди. Срещне друг полк, пак ще ги приспи. Ако е по закон, ще трябва да стреляш, и те ще стрелят. Като стреляте, ще има наранени.

Казвам, единственият закон в света сега трябва да го изучаваме. То е законът на любовта. Говори се за любовта. Ти по закона на любовта никога не трябва да срещнеш един лош човек. Ако го срещнеш, или той трябва да стане като тебе, или ти трябва да станеш като него. Ако ти станеш като него, ти си вече в клещите на закона. Ако той стане като тебе, той е в закона на любовта. Но той не е готов за тази любов, тя е неразбраната любов, и той не може да се ползва. Трябва да имаме закона на свободата. Любовта е онази, пълната, свобода, с която човешкият дух, човешката душа, човешкият ум и човешкото сърце може да действа. Щом се ограничавам в своя подтик, хората ме съдят, че не съм постъпил добре. Няма какво да бъдат моите постъпки изменени към хората. Аз трябва да зная в дадения случай моята постъпка права ли е, или не. Щом е права, аз съм радостен и весел, силен съм и всичко имам на разположение. Щом се наруши тази хармония, усещам вътрешен дисонанс.

Казвам, три неща има, с които ние сме в постоянно стълкновение: ние сме в постоянно стълкновение с любовта, в стълкновение със закона на Божията мъдрост и в стълкновение със закона на истината. Като не сме в съгласие с истината, губим своята свобода. Като не сме в съгласие със закона на мъдростта, губим светлината. Като не сме в съгласие със закона на любовта, губим живота.

Казвам, щом не се подчиняваш на закона на любовта, ти губиш живота.

Какво се ползваме, ако изгубим живота? Единственото ценно, което сега имаме, то е животът. „Това е живот вечен...“ – то е онзи щастливият живот, без страдания, онзи щастливият живот без скърби и без мъчение, без противоречие. Всичките противоречия, които идат в света, те идат по закона на любовта, и те се превръщат в една вечна Божествена хармония. Лошият човек, като се приближи при добрия, казва: „Какво трябва да правя?“ Той веднага трябва да измени своето естество. Ти от любов можеш да се освободиш само по два начина: като се подчиниш или като бягаш от нея. В любовта или трябва да бягаш, или трябва да се подчиниш. Господар не можеш да бъдеш. Като дойдеш до любовта, трябва да станеш едно с нея. Каквото мисли тя, да мислиш и ти; каквото прави тя, да правиш и ти. Ако ти искаш да правиш каквото ти искаш, ти искаш да бъдеш по-горен от любовта. По-голям от любовта няма.

Та всички вие искате да измените закона и казвате: „Защо Господ направи света такъв?“ Не мислете тъй. Възприемете живота тъй, както иде от Бога. Вие мислите, че някой човек е по-щастлив. То е ваше заблуждение. Този, щастливият, човек разбиране има, в него има послушание. От какво произтича нещастието в хората? Адам трябваше да бъде послушен на Бога и Ева трябваше да бъде послушна, понеже е взета от Адама, да бъде послушна на Адама и на Бога. Ева трябваше да има две послушания. А Адам друго послушание има. Най-първо, Адам не беше готов за едно нещо. Бог искаше да направи да има само едно послушание, да има обич към Бога. Адам казва, че не му достига нещо. От любовта му се отнемало нещо, което трябва да приложи някъде. Той трябваше да тури любов към Ева, това значи, че той трябваше да има два вида любов, а това е невъзможно. На двама господари да се служи, е невъзможно. Да имаш любов към двама души, е невъзможно. Едната любов в света е любовта на хармонията. Два живота, това е противоречие. Едно чувство ще имаш. Силното чувство има две лица, три лица и много лица има. И мисълта има няколко лица и няколко образа. Но по единство една любов трябва да има в света. Когото и да обичате, вие трябва да излизате от принципа, че вие обичате Бога и затуй обичате хората, а не защото обичате хората, затова обичате Бога. Сега туй е новото схващане.

Тия двайсет и четири старци, то са двайсет и четирите часа. Венците, това е животът. Когато женят една мома, турят ѝ пръстен, турят ѝ венец, това е задължение. Двайсет и четири задължения има човек. Всеки час – задължение. Като дойде този венец, като го хване, ще кажеш какво е твоето задължение, и ще го изпълниш. Дванайсет задължения през деня: три фази има, по четири подразделения. Сутрин, откакто изгрее слънцето, до обед – да спазваш закона на младостта. От обед до вечер ще спазваш закона на възрастта. И третата фаза – до среднощ, ти ще спазваш закона на

началото. Като заспиш вече, ти си немощен. Ще оставиш на съня да се разправи с тебе, той както иска. Тогава казвам: в любовта ние имаме право на живота. Като изгрява слънцето и като залязва, изгубил си Божественото влияние. Христос казва: „Работете, докато е ден.“ Иде нощ, когато никой не може да работи. Щом дойде нощта, значи липсват Божествените условия. Не мисли, че Господ всякога може да ви дава условия.

Та сега трябва да посветите живота си да служите на Господа. Някои искат като стари хора да служат. Господ от стари хора няма нужда. Ако идете при Бога, когато станете грешници, какво ще Му занесете? Господ прощава вашите грехове. Той е милостив. Вие ще идете при Бога, когато сте млади, когато сте здрави, с най-хубавите чувства, с най-хубавата сила, която имате, да Му служите. Сега казвате: „Господ да ни благослови, че тогава да Му служим.“ Че Той вече ни е пуснал на земята, най-хубавото място, което е дадено на хората, да учат. Ако тук не можем да учим, къде ще учим? Искате да идете в оня свят – оня свят е свят на послушание. Адам нали беше там. Казва му Господ: „От дървото на познанието на доброто и злото няма да ядеш. В който ден ядеш, из рая навън ще излезеш.“ На Ева дойде онзи, черният, адепт и казва: „В който ден ядете от дървото на доброто и злото, ще станете като Бога.“ Тя повярва в туй, че ще бъде тъй, отиде и убеди Адама. И като ядоха от плода, кое беше вярно? Станаха ли и двамата божества? Те излязоха из рая. Онова, което каза Бог, излезе вярно. Те не станаха силни като Бога и познаха, че са слаби божества. Човек, който иска да стане като Бога, може ли да стане?

Дойде някой човек и ти казва: „Ти си даровит човек, гениален човек.“ Няма той какво да ми разправя, аз вярвам в онова, което Бог е вложил в мене. Няма да уповавам, ако думите не съвпадат с туй, което е в мене. Ева не трябваше да слуша адепта, а трябваше да каже в себе си: „Аз не може да послушам това. Ако ям от дървото, не мога да стана като Бога.“ Тя повярва, че ще стане. Кой е онзи, който прави престъпление, че може да стане като Бога? Никой. Ако правиш добро, можеш да станеш, но ако правиш зло, ти си под влиянието на земята. Кармата ще те намери. Ти не можеш да бъдеш господар. Човек трябва да бъде извън закона. Като те повика законът, да няма къде да те хване. Той казва: „Не е от нашата област, не подлежи на никаква съдба.“

„Достоен си, Господи, да приемеш слава и почест, и сила, защото Ти си създал всичко, и чрез Твоята воля съществува и е създадено.“ Тази мисъл е, която трябва да подвижи: че светът ще бъде такъв, какъвто е, но ние искаме да бъде в нашите умове такъв, какъвто Бог го е създал. Не любовта, както ние мислим, но любовта, както Бог я проявява.

Затова трябва на всинца ни смирение. Кацне някоя муха на гърба ти, да не се обидиш от това. Дошъл някой комар, кацнал, ако си много праведен, опитай. Ако си много праведен, кажи на комара тъй: „Аз съм праведен човек“ и виж дали ще си забие жилото. Ако забие жилото, не си праведен. Ако кажеш, че си праведен, и той вдигне жилото си, казва ти: „Признавам.“ Ти ще му кажеш: „Имаш право да взимаш кръвчица от грешните, а от праведните – ако ти позволят.“ Кацне някоя муха, който и да е – казва Писанието: „Който иска, дай.“ Дай, когато имаш. Но когато нямаш, какво ще му дадеш? Кой трябва да услужва? Ние, които имаме Божественото благословение, ще дадем. Нямаш Божието благословение, не можеш да услужиш. Слугуване в света без любов е невъзможно. По закон е възможно. Законът ще те застави: имаш – нямаш, да дадеш. Теб може да те продадат. Казва – един, който дължи 10 000 таланта, че му ги простил господарят. Той имал да вземе 50 пеняза от някого, хванал го за гушата и го турил в затвора. Идват слугите и казват на господаря какво е направил. Господарят казал да продадат и него, и жена му и да не ги пущат, докато не платят всичко. Това е закон. Това не е любовта за живота. Сега вие се занимавате с малките погрешки на другите. Господ ви е простил 10 000 таланта – големите погрешки, а ти срещнеш един брат, който ти дължи 150 лева, и му казваш: „Дай ми.“ Погрешка имаш. Оставете сега. Прощавайте. Както Бог ви прощава, така и вие прощавайте. Казва: „Бог беше в Христа и примиряваше света със Себе Си, като не вменяваше греховете.“ Вие, като се срещате с вашите длъжници, прощавайте им, примирявайте се, както Бог прави. „Не мога.“ То е по закона на кармата. Щом не можеш, то е законът. Законът ще те спре. Щом можеш, то е извън закона, и тогава можеш да служиш на Бога.

Сега ние се нуждаем от хора, които могат да правят нещата – не които казват не мога, но които казват мога. Затова трябва да спрягаме глагола мога: мога, можеш, може, можем, можете, могат – във всички времена трябва да спрягаме този глагол мога. Значи слязъл си до дъното на известен въпрос. Хванал си много добре „Г“, то е вечният закон, хванал си се – имаш два полюса. Ти си натоварен с това, което можеш да носиш. Значи върху този въпрос имаш светлина, топлина и сила. Всеки човек, който има светлина, топлина и сила, той може да извърши каквато и да е работа в света. Сега трябва да използваме светлината като сила, топлината като сила и самата сила като двигател за постижението на ония идеали, които ги имаме. Тия идеали са в строежа, вътре в света. Всички ние сме съработници, строи се светът. Едно лято не може да стане с един лист. Една хубава мисъл е само един лист. Хиляди и милиони листа и цветя са потребни. С един цвят пролет не става.

Сега се въоръжават хората. Най-хубавото оръжие е да се въоръжите с

оръжието на любовта, с оръжието на знанието и на мъдростта и с оръжието на свободата и истината. Свободните хора са силните хора. Хората на знанието са силните хора. Хората на любовта са силните хора. Сега в света са потребни не слаби хора. Под думата слаб аз какво разбирам? Аз съм говорил. Слабият е под закон, а силният е извън закона. Но понеже силният не постъпва според любовта, влиза в рамките на закона. Понеже слабият вярва в любовта, той сам не слуша любовта, и той не се ползва от нейните блага. Казвам, щом си слаб, ти си в рамките на закона. Щом си силен, ти трябва да вярваш в любовта. Слабият не вярва в любовта. Слабият, щом повярва в любовта, ще стане силен. Слабият, щом не вярва в любовта, ще остане в рамките на закона. Казва апостол Павел: „Вие, силните, носете бремето на слабите." Които са под закон, освободете ги. Вие, силните, носете. В любовта кои са силни? Който е слаб, той е по закон. Щом си слаб, ти си по закон. Тогава престани да служиш на закона. Ти си един слуга и служиш на един господар. Ти имаш един кон, ще идеш да служиш на коня.

Аз правя един опит. Той е следният. От месоядните имаме едно малко лъвче. Туй лъвче ме много обича. Аз излизам, то тръгне с мене. Навсякъде ходи пред мене. Ходи като адютант туй лъвче, ходи пред мене и само за ядене мисли. Какво има, каквото ми донесат на мене, туй лъвче казва: „И на мене ще дадеш." От сутрин до вечер само за ядене мисли. Щом се наяде, изтегне се и легне да спи. Щом се събуди, аз разбирам езика му, и ми казва: „Има ли нещо за ядене?" Като го гледам, някои мислят, че много ме обича. Туй лъвче влязло в стаята, без да ме пита, и развалило една паница с ядене. Излязло навън и се преструва, че нищо не е направило. Аз излизам навън и му удрям една плесница. Като му уших една плесница, то слезе долу, та имаше една сестра и започна да се смее. И лъвовете трябва да служат по закона на любовта. Туй е в рамките на закона. То е в рамките на закона. То казва: „Имам право да бутам." А то няма право да бута, понеже за мене е донесено. То не разбира закона. Туй ядене не го донесоха за него. Аз като му позволя, тогава има право да яде. Понеже без закон е бутало, плесницата идва. Гледам, на другия ден идва това лъвче и ме поглежда. Казвам му: „Ще зачиташ закона. Ти като станеш като мене, да се изправиш на краката си, тогава, като на мене, и на тебе ще донесат ядене по закона на любовта."

Разправяше ми един български свещеник. И той имал едно такова лъвче. На Гергьовден, като събрал около сто и петдесет плешки, оставил неговото лъвче при тях, и то не бута нищо. Седи при сто и петдесет плешки, и не се съблазнява. Но това е изключение.

Казвам, сега ние често се съблазняваме от плешките и като това лъвче

бутаме, и тогава идват плесници. Не се изкушавайте. Свободата е извън закона. Трябва да се освободите от закона, който са вложили хората от хиляди години, и да влезем в закона на Божията любов, и да слушаме онова, което Бог е създал в нас, да нямаме никакво противоречие. Пита ме някой: „Ти вярваш ли в Бога?“ Като вляза вкъщи, гледай запален ли е светилникът, кандилото гори ли, огънят на огнището гори ли, не ме питай вярвам ли в Бога. Щом огънят на огнището гори, щом свещта е запалена вечерно време и щом кандилото е запалено, трапезата е сложена и хляб има, не ме питай обичам ли Господа и на Кой Господ служа. Щом ме питаш, ще ти покажа вратата и ще ти кажа да излезеш навън, да си вървиш. Щом приемеш, ще ти кажа добре дошъл, ще ти отворя вратата на една стая и ти ще имаш всичко на разположение. Няма какво да питаш: обичаш ли ме, или не. Влез в човека и гледай запалена ли е свещта на неговия ум, запалена ли е свещта на неговото сърце, запалена ли е свещта на неговата душа, служи ли с духа си – тогава всичко е наред. Благодари на Бога, че си дошъл при един човек, който разбрал Бога и служи както трябва. Ти си дошъл при един син на Бога, който служи, както Баща му служи. Тъй както Бог ни е услужвал, и ние като Него да служим. Никой не ми е услужвал така, както Бог ми е услужвал и е предвидил всичко. Защо да не мога аз да служа тъй, както Той ми е прослужил? Служи на Онзи, Който първоначално ни е служил, и на ония хора, които са около нас, и които изпълняват волята Божия.

Тогава, като четете посланието на апостол Павел: „Аз от плът и кръв не се допитах...“, то значи от любов.

„Отче наш“

Тридесет и второ утринно слово
20 юни 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1943_06_20 Създаде Небето и Земята
неделя, 10 ч. сутринта

СЪЗДАДЕ НЕБЕТО И ЗЕМЯТА

„Отче наш“

Ще прочета само два стиха от първата глава на „Битието“: „В начало Бог създаде Небето и Земята, а Земята беше неустроена и пуста; и тъмнина бе върху бездната и Дух Божи се носеше върх водата.“

Има в Евангелието няколко стиха, първа глава от Иоана: „В начало бе Словото; и Словото бе у Бога; и Словото бе Бог. То в начало бе у Бога. Всичко чрез Него стана; и което е станало, нищо без Него не стана. В Него бе животът и животът бе виделината на човеците. И виделината свети в тъмнината; и тъмнината я не обзе.“

Понятия различни в Стария и Новия Завет за Вселената. Когато Моисей е писал своето откровение, човечеството е било в едно състояние; когато Иоан е писал, човечеството е било в друго състояние.

Ние всички, съвременните хора, сме в едно голямо стълкновение. Казва: „Едно време как живееха хората.“ Едно време – като едно време, а днешните времена – като днешните времена. Ние предполагаме, че хората едно време живееха по-добре. Пък някои мислят, че сега живеем по-добре. Обаче и едно време са живели добре и лошо са живели. До едно време европейските народи добре живееха. Сега някаква болест ги е хванала и всички боледуват. Една чума е минала в Неапол и за 24 часа има 10 000 хора осакатени от чумата. Казвам: чумаво време. Стане земетресение – кой е виноват? Дойде някоя буря, съборят се къщите – кой е виноват? Кой ще съди бурята, кой ще съди земетресението? Бият се хората – кой ще съди хората? Те са неща извън човешкия порядък на нещата. Едно общество, един народ или човечество не можем да ги съдим за престъпление. Един народ може да създаде закон да съди човека за някое малко престъпление, но един народ не може да го съдим. Но в природата има закон: и народите съдят. Много народи са изчезнали от лицето на Земята. Много допотопни животни са изчезнали като ненужни или са станали безполезни. Казват им: „Няма за какво да живеете.“ Има мамонти, които са изчезнали, но желанията като мамонта да бъдем големи, да бъдем богати, живеят в нас, в ума ни, в сърцето ни.

„В начало Бог създаде Небето и Земята, а Земята беше неустроена и

пуста." Значи често в нас се явяват противоречия, искаме да направим добро. Апостол Павел се оплаква, че като искал да направи добро, лошо излизало. От първичния подтик на съзнанието у нас има нещо останало, когато се е създавала Земята от тази материя. Та сега всичките наши несрети в живота се дължат на този, първия подтик на неорганизираната материя. Ние сме създадени от Бога, но има закон и този закон постоянно ни моделира.

Следователно безпорядъкът на Земята се дължи на този, първичния подтик. Кармата, това е неустроеният живот, който сега се устройва. Небето, това е дихармата, това е благодатта.

„В начало Бог създаде Небето и Земята." Небето е място за Бога, Земята е място на човека. Човешкият свят е неуреден. Засега дълги години ще бъде така, докато се уреди. Като се уреди, тогава ще дойде Царството Божие, така, както е горе на Небето. В Господнята молитва се казва: „Да се освети Името Ти, да дойде Царството Ти, да бъде Волята Ти, както на Небето, така и на Земята." Сега Името Божие на Земята не се освещава, Законът Божий не се освещава и Волята Божия не се изпълнява. Има човешки закон, но човешкият закон не е в състояние да преобрази света.

Роденото от плътта, плът [е], а роденото от Духа, Дух е. По буквалното разбиране, човек умира. Казва: „Вярвам в Бога." Всички ние умираме все от вяра. В гробищата всичките верующи все надписи имат, там са все герои на вярата. В Индия ако идете, милиони хора в гробищата [има]. Има паметници на велики хора и в Европа като дойдете. Навсякъде са все верующи хора, в Бога които са вярвали и умрели.

Писанието казва: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите." Не е на неорганизираната материя, но на организираната материя. Значи Бог започва да организирва материята, като организирва Земята. Туй организирване сега става. Защо трябва да се проповядва Истината на хората? За да се организират. Хората не са свободни. Трябва да се даде свобода. Хората нямат светлина. Трябва да се даде светлина. Тъмнина имало над бездната и Дух Божи се носеше върху водата.

Та казвам: Сега трябва да вярвате. Небето, това е *Любовта*, която се изявява сега на Земята. Някой казва: „Да идем да живеем в оня свят." Оня свят, това е *Любовта*. Имаш *Любов* – има оня свят, нямаш *Любов* – няма никакъв свят. Ти си в този порядък, в този свят на безпорядъка. Сега казвате: „В оня свят ще се познаваме ли?" Ти в *Любовта* ще се познаваш. Ако в *Любовта* познаваш хората на Земята, и там ще ги познаваш. Ако тук не ги познаваш, и там няма да ги познаваш. С *Любов* навсякъде ще те

познават, без Любов никъде няма да те познават. Като срещнеш едно камъче, познаваш ли го? Казваш: „Какво има?“, ще го ритнеш. Хиляди растения вие сте видели. Казвате: „Какво има там турено?“ Казвате: „Това е слива, това е череша.“ Изядете една слива, забравите, изядете една череша, забравите. Остане само впечатлението, че сладка е била тази череша и тази слива е била сладка. Но какво ви е казала черешата? Тя ви е казала нещо, вие не знаете. Черешата каза: „Добре да живеете. Животът ви добър трябва да бъде. Ако любите Бога, добре ще живеете, ако не – кисели ще бъдете.“ Тъй казва черешата.

Сега някой пита: „Ще бъда ли аз щастлив?“ Щастието е нещо много материално. Ти не може да бъдеш щастлив в един духовен [свят]. Може да бъдеш щастлив само в един материален свят. Щастието е несъвместимо с духовния свят. За да се преведе щастието в духовния свят, разбирам един човек, който има абсолютно справедливи постъпки и после, във всеки един момент изпълнява всичките неща от Любов, без никакво принуждение. Има една блага усмивка към всичките, като ги погледне, се усмихва и му е приятно. Готов е да помага на всички, без никаква заплата. Това е духовното щастие.

Тук, на Земята, не е така. Тук, на Земята, трябва да имаш един апартамент от 4–5 етажа или 25 етажа, както е в Америка в големите здания. Ако имаш 3–4 апартамента, ще бъдеш богат. Ако имаш земя 300, 400, 500, 1000 декара, ако имаш един пръстен, ти си щастлив. Ако имаш два, ще си по-щастлив. Ако имаш 3–4 пръстена – още повече.

Аз бих желал хората да имат по десетина пръстена – за всеки пръст. Както ви гледам тук, вие нямате нито един пръстен. Две неща предполагам: или че сте много скромни, или че сте ги заложили някъде. Много скромни сте, не ги туряте, не искате да се покажете. Всеки пръст има пръстен. Или пък може да сте ги заложили. Те са предположения. Логически предполагам: като ги няма пръстените, или скромност има, или сте ги заложили някъде. Ако са заложени, да си ги вземете назад по който и да е начин, да си вземете всичките пръстени до един, защото без пръстен не може. Ако от скромност не сте ги турили, извадете ги, защото молците ще ги развалят. Трябва да се носи един пръстен. Все таки едно семе трябва да се сее в земята, за да даде плод.

Един българин ми разправяше един анекдот, той е следният: Като българин, нямал много пари и дал 10 лева на един астролог, да му направи хороскоп. Понеже му дал само 10 лева, той му написал 2 листа. Казва: „Защо толкоз малко пишеш?“ – „За 10 лева толкоз се пише. Ако дадеш 200, 300, 400, 500 лева, ще има десетина страници.“ Бакалски начин: даваш

10 лева – вземаш захар за 10 лева, даваш повече – вземаш за повече. Идеш някъде, харчиш повече пари – повече придобиваш. За пример, един американец отишъл в Европа да взема уроци по музика от един професор. Професорът му казва: „Моите уроци са много скъпи – 10 000 долара един урок.“ Американецът му плаща единия урок. Професорът му казва: „Да ви дам втори урок.“ Казва: „А, не, достатъчно е.“ Че 10 000 долара, това са един милион близо.

Казвам: Бъдете внимателни, защото уроците на природата са много скъпи. Често някои казват: „Искам да видя Христа.“ Много скъпо е. Христос не е да платиш – да Го видиш, не може да Го видиш на театър. – „Искам.“ – Че искаш, то е друг въпрос, тази работа с искане не става. Ти не може да видиш Христа, ако Той не иска да те види. Следователно трябва две неща да съвпаднат: да има желание Той да те види и ти да Го видиш. Ако в Него има желание да те види, пък в тебе няма, пак не може да се видите. Казваш: „Искам да Го видя.“ Може, ако и Той иска да те види. Ако в тебе има Любов, и в Христа има Любов, ако Христовата Любов и твоята Любов съвпадат, може да се видите. Без тази Любов не може да се видите.

Казвате: „Аз се моля.“ Оставете вашата молитва. Да се молиш е друг въпрос. То са човешки работи. В Божествения свят нещата съществуват по единствената причина на Божествената Любов, по единствената причина на Божествената Мъдрост и по единствената причина на Божествената Истина. По три причини може да добиеш някое нещо. Извън Любовта в Божествения свят нищо не може да добиеш; извън Мъдростта нищо не може да добиеш и извън Истината нищо не може да добиеш.

Когато говоря за Истината, имам строго определено понятие, което съм го проверил и което зная. Без Истина ти нищо не може да добиеш в света, целият ти живот ще бъде едно нещастие на Земята за тебе. Без Мъдрост целият ти живот ще бъде нещастие. Ти ще съжаляваш, че си роден. Без Любов пак ще бъдеш нещастен. Защо трябва Любов, за да бъдеш щастлив? – Без Любовта не може да има живот. В обикновения живот всеки ден ще бъде като на човек, осъден на смъртно наказание, да го обесят, и чака всеки ден да изпълнят присъдата. Знаеш какво мъчение ще бъде цяла година да очакваш последния час?

Чудни са хората, когато казват: „Като дойде Христос на Земята, какво ще ни научи?“ Христос не е едно човешко понятие. Христос е едно Същество, което има връзка с всички разумни хора на Земята. С глупавите хора Христос няма никаква връзка. Определено е туй. С глупави хора Той няма връзка. Ако Христа чакате сега на Земята, няма да дойде и не може да дойде. В новия порядък ще дойде.

Приписват на моите уста, че съм казал: този е Христос или онзи е Христос. Оставете вашите понятия за Христа. За Христа има доста картини във всяка църква. Има икони и за Христа, и за Света Богородица, целуват ги – то е друг въпрос.

Единствен Христос е, Който слиза. То е светлината, която слиза. То е човешката светла мисъл, която обитава човешките умове. Това са човешките светли мисли, които обитават човешките сърца. Това е благословението, свободата, която обитава във всичките души. Това е Христос. То е един вътрешен процес, не може да го изнесеш навън. Искате да видите Христа, казвате: „Ето Го, ето Го Христос." Такъв Христос няма. То е сянка. То са картини написани. То са въображаеми работи. Някой казва: „Този е Христос."

Мене ми е чудно, че толкоз години вие търсите Христа и сте нещастни. Вие сте ту щастливи, ту нещастни. Не е съобразно с вярата, която имате, и с вярванията, които имате. Или малко ви е дадено от Любовта, или много ви е дадено. Има майки, които хранят децата си по 5–10 пъти на ден. Така развалят децата си. 3–4, до 5 пъти е достатъчно. С туй пресиляне ще осакатиш този човек. Ако вас ви хранят със захарин, няма никаква хранителност. Благите думи са забавление. Казвате: „Ти ще бъдеш спасен, Господ за тебе мисли." Те са заблуждения. Господ мисли за тебе, ако ти мислиш заради Него. Ако ти постъпваш добре, и Той ще постъпи добре. Ако ти си добър, и Той ще бъде добър; ако ти си щедър, и Той ще бъде щедър, но ако ти си скържав, и Той ще бъде скържав. Ще постъпи точно тъй, както ти постъпваш. Казваш: „Ама аз съм еди-кой си." Тия имена, които и да са, за Бога не важат. Дали ти си роден княз или просяк, или какъвто да е, то са безразлични работи заради Него. Царете не се раждат, те стават отпосле царе. Синовете Божии не се раждат – това е мое понятие. Отпосле стават синовете Божии.

„Бог създаде Небето и Земята." Но Земята не е както Небето. Когато създаде първо Небето, създаде го при други условия. А пък Земята е създадена от по-низша материя, от по-низши сили. Небето е създадено с най-висшите сили, а Земята е създадена от по-низши работи. Изисква се време, милиони години ще минат, докато нашата Земя в новия порядък ще се измени. Засега главата ни представя донякъде Небето, стомахът ни представя Земята. Каквото е състоянието на вашия стомах, такова е състоянието на Земята. Дробовете представят духовния свят. Още нашият стомах не е устроен. Сега се учим как да ядем. Устройва ни Господ. От храната ще станеш човек.

Ако пчелите знаят закона как да направят царицата чрез храната, която дават, направят царицата и стане благородна. Чрез храната тя може да създаде своите работници и бръмбари. Чрез храната пчелите правят и бръмбарите. Определено е количеството на мъжките пчели: 400–500 бръмбара има в кошера. Мъжките бръмбари образуват цял оркестър, мъжки оркестър. Царицата няма женски оркестър, но има мъжки оркестър от 400–500 цигулари, с челото, с контрабаса, с алтовите цигулки, с всички инструменти. Като свирят, благодарение на тази свирня, на този оркестър, царицата работи. По 2–3000 яйца тя снася на денонощие, въодушевява се. Някои пчелари искат да изтребят мъжките бръмбари цигулари. Казва: „Той е бръмбар." Аз имам високо мнение за бръмбарите, и за царицата имам високо мнение, и за работниците имам високо мнение. На трето място турям работниците. Бръмбарите турям на второ място. А царицата турям на първо място.

Битието се проявило чрез женския принцип. Какъв е мъжкият принцип, не го знаем. Женският принцип го разбираме. Туй слънце, което виждаме, е женско слънце, не е мъжко. Всичките слънца са женски. Онези, мъжките, [не] ги виждаме, всички са тъмни, скрити са. Мъжкият принцип не го знаем какъв е.

Казвате: Що е жена? – Принцип, който изявява създанието на света. Бог се е проявил и проявлението на света е в женския принцип. Що е мъжът? Мъжът е, който има светлина без топлина. Що е жена? – Която има топлина без светлина. Мъжът е, който има светлина без топлина, жената е, която има топлина без светлина. Защо се събират? – Понеже мъжът има светлина, а жената има топлина. Събират се, че зимно време жената плаща, а лете мъжът за светлината плаща. Това са форми.

Вие търсите правото, права на жената. Жената има права. Светът е създаден чрез жената. Тя трябва на мъжа да каже: „Гледай звездите. Всяка вечер да гледаш звездите и като се върнеш, ще се разговаряме." Никога не трябва една жена да допусне един мъж да се разговаря, докато не [е] гледал звездите. Тя да му каже: „Кажи ми какво ти казаха звездите" и тогава да говорят. Правото в новата култура.

Сега вие вземате образи, които не ви се падат. Жените са крайно тщеславни същества на Земята. Те са женски роли. На цялото Небе, на всички слънца казват: „Ний сме това." Те са още, но не са устроили Слънчевата система. Трябва да се устроят. Мъжът и жената се устройват.

Аз сега говоря за човека като жена, като душа. А за мъжа говоря като дух.

Какво нещо е духът и какво нещо е душата? Те са две Божествени същини. Адам първо не е създаден като дух. Първият Адам беше жива душа, а вторият Адам бе животворящ дух. Туй показва, че душата и духът вече са проявени. Туй проявление на душата трябва да стане и да добие съдържание. Има един елемент в душата, който е материален. Душата трябва да стане тъй материална, както и духът. Мъжът и жената трябва да станат съвършени. По отношение на Бога, човек трябва да стане съвършен. И по отношение на мъжа, жената трябва да стане съвършена. И децата трябва да станат съвършени. По отношение на майката, дъщерята трябва да стане съвършена и по отношение на баща си, синът трябва да стане съвършен. Сега туй са нови понятия.

Сега тъй, както казват, че имало светии, че добро правели... Аз не зная каква заслуга може да има един човек. Ако един човек е турен да управлява един народ, ако един е пръв министър, той е роден от народа. Ако в този народ [е] имал това доверие, той е един честен човек, тогава ще му се радват, че той е услужил добре. Но ако се качи като министър и иска да уреди своите работи, а не урежда работите на народа, какво почитание ще има? Всички съвременни хора сме станали много упорити и своенравни, искаме всички да уредим своите работи. Че Бог не ни е пратил да уреждаме своите работи! Имаме време и за това. Най-първо, ние сме дошли да уредим нашето отношение, да послужим най-първо на Бога. Да послужим на цялата Вселена и на цялата Слънчева система. Ще кажете: „Какво се нуждае Слънцето от нас?“ Вие тогава имате детински възгледи.

Ще кажете: „Защо ми е „до“? Някои песни започват с основния тон „до“. Вие казвате: „Не ни трябва „до“. Туй „до“ не само в началото на песента ще го срещнеш, но и във втората октава, и в третата октава, на много места ще го намериш този тон „до“. Ако не знаеш този тон „до“ да го вземеш вярно, каква песен ще изпееш? Някой казва: „Мене музика не ми трябва.“ Вие не разбирате какво нещо е музика.

Музиката е една мощна сила в света, която работи със 7 принципа.

Първият принцип е „до“ – подтик на движението отдолу нагоре. Против този принцип нищо не може да устои. Като влезе едно семенце където и да е, ще израсне нагоре и плод ще даде.

Вторият принцип е „ре“. Този принцип по права линия върви. Човек, който не може „ре“ добре да вземе, той не е прав човек, той не знае какво нещо е правото.

Един човек, който не знае как да пее „ми“, няма обхода, той не знае как да

се обхожда. Затова този човек да вземе да учи „ми“ ден, два, три, четири, докато научиш да го вземаш вярно. Като се научи да взема вярно тона, ще знае как да се обхожда.

Казвате: „Той е разпилян човек.“ Той не знае как да взема „фа“. Като знае да взема „фа“, ще знае пеене, поезия ще нарежда, стихове ще пише. Ще се извинявате, че нервен бил, това било, онова било – „фа“ не знае да пее правилно.

Ако не знае как да се облича, ако е грозен, той не знае „сол“ да вземе правилно. Всички, които не вземат „сол“ вярно, са грозни хора по ум, по сърце, по душа. В музиката „сол“ минава за доминанта, за господствующ. Много хубав е „сол“.

Ти ако не знаеш „ла“ да вземаш добре, няма да разбираш Истината. Ако искаш да те знаят, ти трябва да носиш нещо със себе си. Ти не можеш да бъдеш зрял плод, ако не знаеш да пееш „ла“. Не може да разбираш Истината, не може да разбираш Божията Мъдрост, ако не знаеш да пееш „ла“. Следователно ако искаш да познаеш Истината, пей „ла“. Ако не е правилен, пей втори път, три пъти. Има един основен тон в природата, тъй както е направен да разбираш Истината. Щом я разбираш, тебе ще ти стане радостно, че разбираш хората. С всичките хора ще бъдеш добре, в съгласие с тях. „Ла“ аз наричам метод, по който се познава Истината. Щом познаваш Истината, всичките хора навсякъде ще те познават, всички ще бъдете в акорд. Щом се разбирате, вие сте в акорд. Казва: „Аз имам особено мнение.“ Друг казва: „Аз имам особено мнение.“ – „Ла“ не вземате правилно. Музикантите имат камертон. Има два строежа: един по-висок, един по-низък. Всеки от вас е създаден, има известен тон.

Когато ви говоря, във вас се заражда мисълта дали това е вярно. Вас ви се вижда мъчно. „Какво ще бъде, ако аз не зная да пея?“ Като мислиш, ще пееш. Без пеение не може да мислиш. Без песен ти не може да чувствуваш, без песен ти не може да имаш движение. Без песен ти не може да се помръднеш. Всяко помръдване е песен. Не само да пееш, но всичката природа пее. Ако престанеш да пееш, ще замръзнеш. Когато ние сме здрави, показва, че всичко около нас е хармонично. Щом изчезне тази хармония, започваме да чувствуваме болка в краката, болка в пръстите, болка в гръбначния стълб, главоболие.

Какво трябва да правим? – Ще вземеш основния тон на Любовта. Ако не го знаеш, ще го намериш. Ще вземеш основния тон на Божията Мъдрост. Ако не го знаеш, ще го намериш. Ще вземеш основния тон на Истината. Аз да ви го кажа: „До – ми – сол – до“. Трябва да го знаете. Що е „до“? – Тон на

Любовта. Що е „ми“? – Тон на Мъдростта. Що е „сол“? – Тон на Истината. Според мене те са основните тонове. Гдето ходя, казвам: „до – ми – сол – до.“ Като кажа „до – ми – сол“, зачитам закона на Любовта, закона на Мъдростта и закона на Истината.

Вие казвате: „Без пеение не може ли?“ Вие ще кажете: „Как са говорили светиите?“ Каквото са говорили светиите, всичко е изопачено. Нищо не е написано както те са го говорили. Каквото Христос е говорил, много малко има записано. И за това, което е написано, какви ли не спорове има. За пример, евангелията са малки и ако бяха големи, какви ли още спорове щяха да имат. Хората тепърва има да учат Христовото учение.

Някой казва: не моето учение, но Христовото учение. Христос казва: „Искам да обичам хората, както Ме е Отец научил.“ И аз говоря това, което Той ми е казал. Аз не искам авторитети. Истината е сама авторитет за себе си. Мъдростта е сама авторитет за себе си. И Любовта е авторитет за себе си. Ти се допитай [до] нея. Мъдростта е авторитет. Допитай се до нея. И Истината е авторитет.

Аз може да ви кажа: едновременно ако вас трима ангели не ви придружават, вие не може да вървите в Божия път. Ако във вас Любовта не е представена като ангел, който може да го виждате, ако Мъдростта не е представена като светъл ангел, който може да го виждате, и ако Истината не е представена във вас като светъл ангел, вие в Божествения свят не може да влезете. Когато Христос се роди, нали дойдоха тия ангели. Цял полк ангели дойдоха да докажат, че от Божествения свят слиза. Казват: „Днес се роди Спасител. Един човек, който носи Божията Любов, който носи Божията Мъдрост и който носи Божията Истина. Той ще иде да покаже пътя на цялото човечество, как трябва да се обхождат хората в този свят.“

Вие се спирате и искате да разберете някой коментатор как тълкува какво е искал да каже Христос. Аз Божиите работи никога не ги тълкувам. Аз искам Божиите работи да ги изнеса такива, каквито са. Някой път съжалявам, че не може да ги изнеса. Зная и къде са причините. Някой път има нещо, което не е нагласено. Говоря нещо, казвате: „Те са празни работи, хляб, хляб, пари.“ С пари работата много лесно става. Че аз на един лекар трябва да му дам 25–50 000 лева, да го излекува. Лекарите се раждат. Те в училище не се създават. На мен да не разправят тия работи. Ако някой проповедник иска да свърши училище, за да стане проповедник, то е изгубена работа. Лекарите се раждат, Бог ги изпраща с известна Божествена енергия, да помагат на тия хора. Всичките тия хора, които трябва да помагат, са пратени от Бога.

Туй съзнание всички трябва да го имате. Аз като говоря, не искам да бъда като хората. Аз искам да бъда такъв, какъвто Господ ме е направил. Жена съм направен, жена ще бъда. Дете, мъж... Слуга ако съм, ще бъда отличен слуга. Като ме види господарят, да каже: „Стига му умът.“ Туй, което господарят не знае, слугата го знае. И туй, което слугата знае, господарят не го знае, той му услужва. Там, гдето слугата услужва на господаря, той е почитан от господаря. Там, [гдето] господарят услужва на слугата, той е почитан господар. Там, дето майката услужва на сина, тя е почетна майка. Там, дето синът услужва на майката, той е почитан син. Така седят нещата в света. Всеки един от нас трябва да отговаря на онази идея, която носи в себе си.

Ако може да пеете, ако може да изпеете тия трите тона, веднага небето ще се изясни. Сега не зная колко време трябва да пеете и пак няма да може да се изясни небето. Вие ще ми кажете: „Изпей го ти.“ Хубаво. Като изпеем, като се изясни небето, какво ще стане? Ако може да изпееш, ще се създаде един нов свят. Ако аз изпея, пак ще се създаде един нов свят. Светът още не е готов, защо ще пея? Защо ще пея, когато светът не е готов? Няма нищо посято в земята, защо ще се моля за дъжд да дойде? Посейте семето, тогава може да се моля. Няма нищо посято – няма да се моля. Нека да бъде суша. Има нещо посято – трябва да дойде дъждът.

Казвам: *Любовта е необходима, за да израснат Божествените неща, които са вложени във вас.* Има Божествени неща, които са вложени, и ако не почнете да пеете, още малко време има, тия работи ще вкиснат.

Искам да ме слушате не със страх, но с Любов. Някой път аз като говоря, схващам, че някой мисли: „Той не може да види нещата добре.“ Ти пееш, но искам да пееш по-добре. Всеки може да види дали е добър певец. Ако си добър певец, иди в гората и ако вземеш вярно, очисти се небето за половин час, ти си добър певец. Ако небето е било ясно и ти като си пял, е станало облачно, не си добър певец. Ти искаш да знаеш дали си религиозен, дали Господ те слуша. Моли се за половин час и времето ще се уясни. Но ако след като се молиш, освен, че не се изясни, но се заоблачи повече, значи молитвата ти е още слаба.

Писанието казва: „Казва Господ: „Опитайте Ме в ден скърбен, в ден на големи мъчнотии и страдания. Опитайте Ме и тогава ще ви се изявя.“ Казва още: „Елате да разсъждаваме.“ Във всички тия времена хората трябва да се обърнат към Бога. Сега хората се бият. Защо се бият? Защото не се познават. Защото всеки мисли, че в противника му има един дявол. Всеки иска да изпъди дявола от другиго. Двама противници, и двамата направени по образ и подобие на Бога, а всеки мисли, че в противника му

има дявол. Единият мисли да изпъди дявола от другия и другият мисли същото. Къде ще идат тия дяволи, като излязат? Христос като изпъди тия дяволи от беснуемия, прати ги в едно свинско стадо и стадото отиде в морето. Ти като изпъдиш дявола от хората, той ще влезе в другите. Те пощръкляват. Съвременните хора са станали толкова страхливи, чудя се на суеверието, което имат. От Бога не ги е страх, но от стършели ги е страх. Говедата, като чуят да бръмчи един стършел, цялото стадо дигнат опашки и хайде в гората.

Ако ви говоря за Любовта, вие не я разбирате, но ако ви кажа думата „пожар“, ще я разберете. Ще кажете: „Къде е?“ Ако ви кажа, че сирените свирят отвън, дават сигнал, всички ще търсим някъде скривалище. Радвам се, че разбирате, идеята е понятна: опасност има. Ако ние бяхме хора на Бога, изведнъж ще си о[т]правим мислите към Него. Казвате: „Тук не е пътят.“ Ще си отправим мисълта към аеропланите и ще им кажем: „Този път, по който идете, не е тук, на друго място идете.“ Нали когато искаме да спрем един трен, има спирачка. И аеропланите имат спирачка. Можем да спрем аеропланите да не дойдат. Сега ние се скрием в скривалището и чакаме някой друг да ги отбие. Казвате да се крием. Аз ви казвам: да се не криете, но да се молите. Вие се криете.

Разправяше ми един свещеник, син му направил една пакост и като дошъл бащата, вижда, че се крие синът. Казва му: „Какво се криеш?“ – „Страх ме е.“ – „Да не си направил нещо?“ – „Бутах кошерите и взех малко мед. Пчелите ме ужилиха.“ Бащата казва: „Няма какво да те бия, пчелите са те набили вече. Излез оттам.“ Излиза синът и бащата взема чесън, че го намазва.

Ние ще направим погрешка и търсим скривалище. Един аероплан иде. Какво е аеропланът? То е лошият човек, то е аероплан. Тия авиатори разбират трептенията на моторите на германските аероплани. Германските аероплани имат особен звук. Английските имат особен звук. Руските имат особен звук. По звука се определя дали са руски, дали са германски, дали са английски и тогава дават сигнал.

Казвам: Доброто има особени трептения, злото има особени трептения, Любовта има особени трептения, Мъдростта има особени трептения. Всички неща трябва да се изучават. Не е играчка. При сегашните условия [в] един град като Неапол за 24 часа са убити и ранени 10 000 души. Ние не го схващаме, но италианците го разбират, боли ги на сърцето.

Сега няма какво да се тревожим. И да се тревожим, светът ще върви по същия път, не можем да изменим пътя. Земята ще пътува по същия път и

Слънцето ще пътува по същия път. Не можем да изменим орбитата на Земята. Не можем да изменим условията. Ония условия, при които Земята съществува, ще останат такива. Бъдещият свят, който ще се създаде, е прерогатив само на Бога. Бъдещият ви живот пак зависи от Него. Вие като умрете, как ще дойдете, кой ще ви кредитира? Казвате: „Сега да си поживеем." Хубаво, втори [път] ако искаш да дойдеш на Земята, кой ще те кредитира? От Земята къде ще идеш? Ще умрем. Умиране значи отиваш някъде. За умирането билет имаш ли? За [да] дойде човек на Земята, трябва да има позволение. Ние живеем на Земята един живот.

Аз желая на вас да ви представя нещата ясно. Не искам да ви говоря много, но само имам една определена дума. Казвате: „Кажи ми, много красив ли съм или не?" Не може това да кажа. Огледай се и виж какво ще ти каже огледалото. „Ама какво е твоето мнение?" – Ето огледалото и виж какво ще ти каже. Виж дали ти ще се харесаш. Ти искаш да ти кажа аз дали те харесвам. Аз себе си като видя в огледалото, ще видя харесвам ли се. Ти ако се харесваш, твоето харесване за теб важи. Аз ако се харесвам, за мене важи. Аз ако се харесвам, направил съм нещо добро. Ако не се харесвам, има погрешка, която трябва да изправя. Ти ако не ме харесваш, трябва да работиш заради мен.

Ти не можеш да кажеш: „Имам погрешка, каква е, не я зная." Поправѝ я. Това не е наука. Аз казвам: В тебе съвестта е слабо развита. От чисто френологическо гледище, не си съвестен човек. После, не си честен човек. Твоите лични чувства са слабо развити. После, Любов към Бога нямаш. Не си милостив човек, милосърдие нямаш. Един човек, който съвест няма, който честност няма, който Любов няма, милосърдие няма, какъв човек е?

Казва: „Аз мисля." Мисълта е превозно средство. Какво ще превозваш, краставици? Умът е превозно средство. Ще преведеш най-хубавите неща. Ако превозваш храна за хората, ще превозваш най-хубавата стока, от която може да се ползуват хората. Ако е знанието, умът е превозно средство за знанието, за Божествената светлина. Животът е превозно средство за Божествената Любов. Свободата е превозно средство за Истината в света. Свободата е превозно средство. Ако нямаш тази свобода, Истината не може да дойде до тебе. Свободата е път, по който ще дойде Истината до тебе. Знанието е път, по който ще дойде Мъдростта до тебе. Животът е път за Любовта. Вие мислите за живота. То е път. „Аз съм Пътят, Истината и Животът." По този път трябва да дойде Любовта. Писанието казва: „Това е живот вечен, да позная Бога." Ако по този път на живота ти познаеш Бога, това е живот вечен.

Как ще познаеш, че Бог е с тебе? Ако баща ти те обича, майка ти те обича,

брат ти те обича, сестра ти те обича, Бог е с тебе. Ако си ученик и всичките ученици в класа те обичат, Бог е с тебе. Ако учителят те обича, но ако учениците от класа не те обичат, Бог не е с тебе. Ти ще кажеш: „Вземам положителната страна.“ Ако съм земледелец и дъждът иде навреме, вятърът духа навреме, всичките дървета дават плод, Бог е с мене. Но ако ме очуква град, ако суша настава, Бог не е с мене. Така аз разсъждавам много обективно. Казвам: Не си прави илюзии, трябва да се стегнеш, да работиш, да измениш характера си. Никой не е виноват. Ако Бог е с мене, аз ще сея само един декар, но ако Бог не е с мене, аз ще сея 100 декара. Ако Господ е с мене, ще се оженя за един мъж и той ще ме обича и ще бъда възлюблена. Ако Господ не е с мене, 5–6 мъжа ще имам и те няма да ме обичат. Ако Господ е с мене, ще имам едно дете на свят, ако Господ не е с мене, 20 ще имам и повече, но ще имам главоболие с тях. Един скъпоценен камък струва повече от 100 малки дребни и прости камъчета.

Ние трябва да имаме същата идея. Христос казва: „Не дойдох да изпълня Своята воля.“ Характерът на Христа за мене е един от най-великите гении. При най-лошите условия, като се намира в противоречия, за да се опита характерът Му, оставиха Го всичките. Учениците Му Го напуснаха, цялото човечество и Бог се оттегли от него. Всичко, казва, в Мен се разруши, няма на какво да застана. И при туй голямото противоречие, казва: „Аз оставям Духа Си в Твоите ръце. Направи онова, което Ти казваш, каквото Ти знаеш. Няма Аз да се противопоставям.“

Казва Христос: За да познае човек Истина[та], трябва да престане по стария начин да разсъждава. То е смъртта. Не можеше Христос да не мине по този път, понеже носеше греховете на цялото човечество. Бог отвърна Лицето Си от Него. Трябваше да се очисти Христос, трябваше да се освободи от туй тяло, да се освободи от греховете на хората и тогава да види Лицето на Бога. Мислите ли, че ако един ваш син, който е влязъл в един клозет, иде с тази кал, че вие ще се усмихнете? Чудни сте вие, когато искате Бог да ви гледа, когато вие сте оцапани. Несъвместимо е в човешкия характер.

Казвам: Всички трябва да се освободим от нашите лоши мисли, всички трябва да се освободим от нашите лоши желания, да се очистим от нашите лоши постъпки. Казвате: Христос да бъде милостив. Всеки трябва да влезе в реката на живота и да се очисти. Вашият ум да се очисти. Малките деца майката ги чисти. Възрастните, ние както сме, сами ще се чистим.

Всяко страдание, което иде, трябва да го ценим. И да благославяте Името Божие. Съзнавам, че е трудно, не е лесна работа. Ако сега идете на бойното поле, ще видите хора със скъсани ръце и крака, пукнати глави, има 100–200

000 хора избити. Вие съвсем ще се замотаете. Не е лесна работа. И виждам, че във войната Божественото [е], Което слиза да даде утеха на хората. Във всичките противоречия, които войната създава, само Бог е в състояние да примири противоречията на войната. Който изгуби живота си, кой ще му го върне? Ако човек отива във войната с вяра, животът му ще се върне. Ако отива без вяра, ще усети всичките горчивини.

Сегашният живот е една война вътре. Тази война не може да я завършим без Любов. Любовта е сила. Тази война не може да я завършим без знание. Мъдростта е сила. Тази война не можем да я завършим без свобода. Истината е сила.

Ще попита някой: „Вие кого слушате?“ Слушайте когото и да е, за мен е безразлично, но всеки, когото слушате, той трябва да ви даде основния тон на Любовта. Всеки един, когото слушате, трябва да ви даде основния тон на Мъдростта. Всеки един, когото слушате, трябва да ви даде основния тон на Истината. Тогава от Любовта да потече животът, от Мъдростта да потече знанието, а от Истината – свободата. Тия трите като ги съедините заедно, тогава ще дойде човешкият живот. Върху тях е съграден целият човешки живот.

После помнете другото. Един народ в света има, който е пример: днес гонят евреите, туй гонение на евреите ще дойде и върху другите, и другите ще го опитат. Еврейският народ страда, понеже прие Моисея, пророците (и някои от тях избиха), като дойде Христос, не Го приеха. Казват: „Ти си един самозваник.“ 2000 години им показва самозваник ли беше Христос. Това е едно Божествено дело. На какво основание еврейският народ не прие Христа? Учението на Моисея прие, учението на пророците прие, а учението на Христа не приеха.

Казвам: Туй, което аз ви говоря, бъдещето ще покаже. Ако аз говоря това, което не е вярно, аз ще понеса последствията. Ако това, което говоря, е вярно и вие не го приемете, вие ще понесете последствията. Не само вие, но хиляди поколения. Вие казвате: „Туй не е така. Кой е той?“ Бъдещето ще покаже, аз няма какво да казвам. Аз оставям Любовта за себе си да говори. Аз оставям Мъдростта за себе си да говори. Аз оставям Истината за себе си да говори. Божественият свят е, Който пази Своя авторитет. Ако един, който носи Божествената Истина, направи някакво опущение, той отговаря за това. Много ангели изгубиха своето положение в Небето, само за една малка нечистота. Изпъдиха ги за милиони години.

Сега не си правете оглушки. Казвате: „Той не говори вярно.“ На вас ви казвам: Приемете Любовта, най-малката Любов. Приемете най-малкото

Божествено знание, приемете най-малката Божествена свобода, най-малкия подтик и ще почувствувате колко е хубаво човек да служи на Бога. Ще почувствуваш, че си свободен, мислиш свободно, чувствуваш свободно. Целият свят е смутен, а ти си радостен. В душата си ще чуваш един глас, който казва: „Не бой се!“ Падаш от един аероплан, няма да се боиш – птичката пада ли? Тя разпери крилцата си. Малката капчица плаши ли се, като пада? Ако падаш от аероплана долу с парашут, няма какво да се боиш. Хората са станали умни.

На християните къде е парашутът? Вярата е парашут. Разпери вярата си. Ако с твоя парашут можеш да слезеш свободно... Ами ако парашутът не се отвори? Проповядваш, че имаш вяра. Парашутът е затворен. Разтвори вярата. Вярата е едно нещо, безверието е друго нещо. Със затворен парашут ще се убиеш. С отворен парашут ще слезеш долу. Със затворена Любов ще паднеш като камък на земята, а с отворена Любов ще слезеш спокойно. Със затворена Истина като камък ще слезеш, а с отворена Истина ще слезеш хубаво. Това са нови понятия.

Любовта трябва да бъде отворена в душата ни.

Мъдростта трябва да бъде отворена.

Знанието трябва да бъде отворено.

Свободата трябва да бъде отворена.

„Да възлюбите Господа Бога Вашего с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичката си сила, да възлюбите и ближния като себе си.“ Да направите първата стъпка. Христос дава един пример кой е ближен. Който беше ближен, той взе ранения, качи го на магарето и го занесе в гостилницата.

За в бъдеще лекарите ще бъдат земледелци. Няма да искат на болния пари. Отива болният при лекаря, той ще го излекува и ще му каже: „Ще дойдеш с мене да работиш. 30–40 болни ще ги излекувам и ще идем да работим на Божествената нива, дето няма да бъдем болни. Може да идем в градината, гдето има хубави плодове, или при онази работа, която е най-хубава.“ Коя е най-хубавата работа? Пък сега проповедникът е болен, верующите и те са болни. Молят се, но са болни. Любят се, но са болни. Свободни са, но са болни. Тия противоречия вие трябва да ги премахнете.

Някой казва: „Аз съм направен от Бога.“ Направен си от Бога да любиш. Най-първо да опитаме Божията Любов, която иде към нас. Божията Любов

ще опитам като моя Любов. Ще се уча и ще видя как Той проявява Любовта. После аз ще се потрудя и аз да я проявя. Слушам някой велик певец, който пее хубаво. Като го слушам, и аз така да пея. Ако съм научил добре тоновете, ще пея вече като него, имам един модел. В света трябва да има един модел.

Не мислете, че всеки от себе си може да възприеме Любовта. Защото ние себе си погрешно разбираме. Казал е един помак: „Ако съм помак, не съм ахмак, да ям зелени краставици." Зрелите краставици са за семе, зелените са за ядене. Началната Любов е за младите, крайната Любов е за старите. Когато човек иска да почива, той търси крайната Любов. Когато иска да работи, търси началната Любов. Началната Любов е творчество.

Сега в света иде началната Любов, която сменя нещата. Всичко в света ще се смени. В тази смяна ще стане една промяна. Най-първо ние имаме един външен свят, покрит със сняг, но когато дойде лятото, този сняг се стопява. После ще стане кално. Тази кал ще полепне по обущата, не е приятно. Трябва да почакаме водата да се оттегли. В тази почва ще израсне хубавата трева, всичките плодни дървета. Ще имаме един устроен свят. Тогава, наместо сняг, ще се явят всичките плодни дървета, окичени със своите плодове. Реките ще потекат, животът в тях ще се яви. По-напред беше затворено, сега ще се отвори.

Не се мамете да бъдем затворени в себе си. Когато светът се отваря пред нас, всички да заживеем, тогава ние сме на правия път: „до – ми – сол – до". Адам взе неверен тон и Ева взе неверен тон. Изпъдиха ги извън рая. Идваха при рая, плакаха и пак не можеха да вземат верен тон. Единственият, който взе верен тон, беше Христос. Правилно взе четирите тона. Затова Божественото ще се обоснове на тия трите тона: Любов, Мъдрост, Истина – живот, знание и свобода.

Бог се проявява само в истинския живот. Бог се проявява само в истинското знание. Бог се проявява само в истинската свобода.

Тайна молитва

35-а беседа, държана от Учителя
на 20.VI.1943 г., неделя, 10 ч. сутринта,
София, Изгрев.

1943_06_23 Най-разумният акт
сряда 5 ч. с.

НАЙ-РАЗУМНИЯТ АКТ

Отче наш

Кои са причините, откъде се е зародило доволството и недоволството в човека. В едно семейство между двама души, които се обичат, се заражда недоволство. Бащата и майката имат два стремежа – бащата иска момче, майката иска момиче. Защо майката иска момиче, а бащата момче? То е същото нещо – някой иска богатство, а друг иска сиромашия. Някой иска товар, някой не иска товар. Те са неща синоними. Всичките хора страдат от едно вътрешно неразбиране законите на Природата. Ние например искаме да бъдем винаги радостни. Хубаво е, но изгубваме пътя на радостта. Но защо го изгубваме? Вземете розовото масло, като сварите 3 хиляди килограма рози, ще изкарате едно кило розово масло. Туй масло, като намери най-малката дупчица, излиза навън. Туй масло трябва да затвориш в някое шише, да му туриш восък. Веднъж ходих в Казанлък, дадоха ми подарък едно мускалче, доста голямо. Окачих го и след една-две години поисках да го отворя. Като го потърсих, няма нищо в мускала. Може да кажете, че някой дошъл и го взел. Никой не е дошъл, затворено е много добре шишето, но маслото го няма. Къде отишло? И във вас вземете, младостта е събрано масло като розовото. Един ден го потърсиш, няма го маслото. Бил си младо дете, сега виждаш, че маслото го няма. Тия мисли, които едно време ги имаше, сега ги няма, обикновени мисли имаш. Едно време като погледнеш лицето – гладко, харесваш го, а сега е набръчкано. Как се е набръчкало? Не знаеш, но ти си недоволен. Остарял си. Как си остарял, не знаеш. После някой път забелязвам, след като говоря на някое лице или някой като чел някоя лекция, се въодушевява, може да ми разправи какво съдържа лекцията. Какво ще дойде да ми разправя, че еди какво си било. От какво зависи това?

Ще кажете, че движението става по един начин. Това е път на едно движение. Някой може да мисли, че само по една посока има движение нагоре. Но движението може да бъде и нагоре, и надолу. Кое движение е по-лесно? Движението отгоре надолу е по-лесно, отколкото движението отдолу нагоре. Всеки може да каже: “Да се движим надолу”. Надолу не трябва да се движи човек. В надолното движение казват – имало грях. В нагорното движение има грях. Един сокол, който гони една птичка, хвърка нагоре, но няма ли грях? Млекопитаещите гонят своя неприятел – надолу бягат, крият се. Къртът от големи неприятности на Земята, се скрил под

земята. И досега не мога да убедя този кърт да излезе навън. Той мисли, че едно време неговите деди страдаха и като влязоха в земята, се освободиха. Той все мисли, че има врагове. Враговете са изчезнали, няма такава опасност както едно време. Казвам: всеки от вас носи някоя идея, която мяза на някой кърт. Влязла в ума ви една идея, да реформирате света. Или в ума на мъжа влязла идея да реформира жена си, или в жената има желание да реформира мъжа си. Майката иска да реформира дъщеря си, бащата иска да реформира сина си. Хубави идеи са. Но след като се родили дъщерята и синът, бащата и майката по никой начин не могат да ги реформират. Майката, преди да се е родила дъщерята, може да вложи нещо. Една идея щом излезе от вас, вие не може да я реформирате. Как ще реформирате един човек? Той е сприхав. Знаете ли причините на сприхавостта какви са? Вие казвате: "Бъди кротък". Знаете ли как става кротък човек? Вие мислите, че като кажете на един човек: "Бъди кротък" – ще стане. Или като кажете на един човек: "Бъди добър" – ще стане. Може да кажете 100 пъти на един човек и той не може да стане добър. Най-първо ще се учите като в пеенето. Аз харесвам онези, които пеят хубаво. Ако е за теория по музика, аз зная. Сега аз уча музиката, да пея, музиката теоретично зная много добре. И да пея зная, но туй пение още не ми харесва. Да пееш добре, знаеш какво е. Някой път пея, времето е бурно, не върви работата. Пееш, влага има. Някой път, като пееш, пеенето уравновесява работите. Някой път пееш, сиромашия идва. Някой път пееш, богатството идва. Някой път, като пееш, станеш шашав, изгубиш си паметта. Някой път, като пееш, красив ставаш. Някой път като пееш, грозен ставаш. Българите обичат да повтарят в песните един мотив: "Стоян мами си думаше". Преди хиляди години са го пели, и може би на Стояна да са му трябвали [биволи] да си оре нивата. Сега за биволи няма място, орат с парни плугове.

Сега обвиняват жените в суетност. Що е суетност? Каква е вашата идея? Суетността не е лоша дума. Идеята, която разбирате е, че обича да си глади прическата, занимава се с малки работи, турга си панделки, чеши си косите пред огледалото, да бъдат добре нагласени. Вие казвате: "Целия ден седи пред огледалото". Едно време тази жена в животинско състояние навсякъде имаше косми. Котката и тя има гребен, като седне глади си прическата. И мъжката и женската котка като седнат, гладят дрехата си, косъм по косъм ги гладят. Кои са били причините, които са създали в котката този навик да си глади космите? Един отличен навик е. Или пък някой път сте недоволни от мухите вкъщи. Тази муха кацне на ръката ти, ходи, бута тук-там, пък тя търси едни малки същества – микробите. Някои от тези микроби са заразителни, тя ходи и ги събира. И по ръцете ходи, събира ги и после ги изяда. Казваш: "Защо ходи по ръката?" Казва: "Господарю, чакай да те очистя" – и събира тия нечистотии. Мухата често

ходи и по лицето, целува те по лицето, тя събира микробите. Кацне на лицето, кацне на ръцете – навсякъде каца. Тези неща са за мислене. Онзи човек, който разсъждава, вижда добрата страна. Онзи, който не разбира закона, казва: "Тази муха ме безпокои". И той махне с ръката си, улови мухата и като я хване, откъсне и главата и я хвърли.

Аз гледам на вас и виждам, че имате едно състояние, от което трябва да се освободите. Всички го имате. Вие сте като хора, които сте купили лотариен билет и очаквате милиона. Ти си роден и очакваш големи работи. Княз очакваш да станеш, цар да станеш, учен да станеш. Богат да станеш. За да станеш учен човек, за да станеш цар, за да станеш княз, за да станеш силен човек, не е лесна работа. Казвате: "Да се каже на света". Какво ще кажете на света? Ако идете в Англия, за да говориш на един англичанин, трябва да знаеш английски. Като дойдеш в България, трябва да знаеш много добре български. Малко англичани, малко българи си знаят езика. Било в английски, било в български, много малко хора има, които говорят умно. Нещата в говора са поставени не там, където трябва. Има писатели, които пишат поезия. Един поет ми изпратил подарък една поезия и като му чета поезията, види се, че някъде се е запалило сърдцето на този поет. Видял е някоя млада сестра и сърдцето му се е запалило и в тази запалка написал цяла книга. Какво ли не възпяване, че като я видял и от насетне животът му станал щастлив, разни блянове имал в ума си. Писал много хубави, красиви работи. Тази сестра, която видял, е женена вече и той я възпява. По някой път нейният възлюблен мъж може да чете тази поезия. Ще каже: "Този поет много се въодушевява". Но туй въодушевление може да е неговата жена.

В съвременния християнски свят християните направиха една погрешка. Казват: "Кръвта на Христа ни очисти от всичките грехове". Но ако след като ни очистил от греховете, пак правим грехове, пак трябва да ни чисти. Ако употребяваме кръвта само за чистене на нашите грехове, какъв смисъл има кръвта? Ако употребим кръвта на Христа, за да създадем в нас хубави мисли, желания и постъпки, да създадем един благороден живот – разбирам тогава. Но да употребим кръвта на Христа само за чистене на нашите грехове, то е неразбиране на онзи велик закон, който съществува в света.

Сега желаете да идете в Небето между ангелите, да видите светиите. Вие желаете, но те не желаят да идете при тях. Много проста е причината. Чистите хора не обичат един кален човек да дойде между тях. Аз съм виждал често, когато някой бивол излезе от локвата. Хапливите мухи го накараха да влезе в локвата. Ако не бяха хапливите мухи, не щеше да влезе. За да се освободи от тия малките същества, трябва да влезе вътре, да се

накаля. После с опашката си пак се брани. Върти опашката си, брани се, има кал, като погледнеш – целият е покрит с кал. Казвам: когато някой бивол излезе от локвата, стой надалеч. Колкото си по-надалеч – по-добре, колкото си по-близо – толкова по-лошо. Всичките ние съвременни хора се цапаме като бивола. Ние със своята мисъл може да оцапаме света. Ние със своите чувства може да оцапаме света. Може да сме едно благословение, пък може да не сме. Турците имат едно изречение. Ти след като разправяш на един турчин, той казва: “Какво е чайрето?” Как ще преведете чайресин? Чайре . Един човек иска да го задоволиш. Първоначално виждам какъв е бил произходът на думата чайре , не значи противоречие, но един гостенин искаш да го задоволиш с ядене. Какво ядене ще направиш, че да бъде доволен? Как можем да задоволим един човек. Трябва да знаем как да сготвим яденето по неговия вкус. Какъвто вкус той има, така да го сготвим, че той да е доволен. След като си намерил този вкус, той казва: “Този човек ме разбира”. Всички вие искате да бъдете разбирани. Много хубаво е, но не само трябва да ви разбират хората и вие трябва да ги разбирате. Ако майката първоначално не е разбрала дъщеря си, и дъщерята не може да я разбере. В какво седи разбирането? Думата разбира е много добра в българския език. Ти не може да разбереш нещо без светлина. Първоначалният слог е ра . А -то е произлязло от йероглифите. Египтяните, като са искали да изразят понятието човек – така са го писали. Този същият йероглифически знак съвременните народи са го взели и са го обърнали нагоре. Така обърнат в български това значи у . Знакът, както са го писали египтяните, пак значи у .

Всяко нещо е полезно за нас, когато ние го разбираме. Или храната е полезна до толкоз, доколкото може да се асимилира в нас, да стане част от кръвта, от нашата мисъл, да стане част от нашите чувства. Всяка една идея, която вие не може да възприемете със светлина, всяка една идея, която вие не може да възприемете с топлина или със сила, тази идея остава неразбрана. Човек, за да се развива в умствено отношение, лицето трябва да започне да свети. Има хора, които са черни. Черните хора какво показват? Това е чрезмерно развитие на чувствата. У някои хора мускулите са много развити, са много корави, силни. То е чрезмерно развитие на силата. У някои хора мускулите са хлабави, меки. Това показва развитие на чувствата. Когато мускулите са меки, показва повече чувства. Когато мускулите са подвижни, това е мисъл. Когато мускулите са корави, това е сила. Казвате, че някой има корави мускули, това е вече на физическото поле. Когато мускулите са подвижни, това е в умствения свят. Казвате: “Трябва да бъдат меки мускулите”. Това е духовният свят. Как ще представите в дадения случай умствения свят и духовния свят? От умствения свят зависи в каква светлина ще ходите. Казвате: “Що е умствен свят?” Свят, който ни дава светлина – то е умствен свят. Без тази светлина

ние не можем да вземем нито една стъпка, да ходим, светът ще бъде мрачен. Свят, който има светлина, той е умствен свят. Що е духовният свят? То е свят на растенията с увиснали плодове. Някои от вас искате духовен свят. Един духовен свят без плодове, той не е духовен. Когато Адам беше представен в Рая, там имаше плодове. Раят е духовен свят, има възможности за ядене, пиене. Що [е] духовният свят – да похапнеш, да пийнеш. Духовният свят е ядене и пиене. След като ядеш, туй ядене трябва да го туриш някъде. Ако не знаеш къде да туриш яденето, ако не знаеш как да ядеш... В яденето трябва да вземат участие очите, трябва да вземат участие устата – всяка част трябва да вземе участие в яденето. Ти, като ядеш, не знаеш къде да туриш храната, тази храна на всичките трябва да я дадеш, тогава яденето става смислено. Като погледна един съвременен човек, ще зная дали е ял добре. Виждам – веждите не са направени хубаво, не са хубави веждите му. Има едни вежди, които са наведени надолу . Най-хубавите вежди са такива . Туй са умните вежди, човек, който мисли . Този човек лесно си дава заключението. Изведнъж казва: "Той не е добър човек". Чакай, няма никаква философия в това. Той казва: "Не е добър човек" – че отде го знаеш? Той, ако не беше добър човек, Господ не щеше да го тури на Земята. Понеже Господ го тури на Земята, турил го е на работа. Господ го намира, че е добър, турил го на работа, а ти казваш, че не е добър. Тогава ще те викат в Невидимия свят, ще те питат. Ти казваш, че трябва да си отиде Драган. И наместо него да вдигнат, тебе дигнат. Ако говориш безогледно, ще намериш затвора. Не може да казваш, че той е лош човек, ще те теглят под съд. Гледам, вие морал нямате. Туй е невъзпитаност. Вие минавате за окултисти и казвате: "Ние сме окултисти, ние сме християни". Извинете за това християнство. Християнин е онзи, който върви по пътя на Любовта. Християнин е онзи, който върви по пътя на Мъдростта, знание има. Християнин е онзи, който върви по пътя на Истината, свобода има. Човек, който не е свободен, човек който няма светлина, човек който няма топлина в себе си – той никакъв християнин не е. Християнин е човек с Божествена топлина, с Божествена светлина, с Божествена свобода. Значи – свободен при всичките условия, за него целият свят е школа. На камък да седне, яденето му ще дойде. Сега казвате: "Как ще дойдат благата в света?" Благото ще дойде.

Представете си, че това е един планински връх и тук са всичките блага, складирани като сняг. Но благата не се местят, седят тия блага. Всичката вода е в снежно положение. Ти си ожаднял, и водата, за да дойде при тебе, ти трябва да станеш приятел със Слънцето. Като се обърнеш към туй Слънце, като те обикне, като изпрати Любовта си, да те обича, ще напече снега. Този сняг, като се напече, ще стане на вода и ще започне от туй високото място да слиза водата към тебе. Или от облаците ще дойде отгоре. Отива един българин и говори на един англичанин, но му говори

на български. Българинът казва: “Гладен съм”. Англичанинът му казва на английски” “Какво имаш нужда, какво казваш?” Българинът пак му казва на български: “Гладен съм. Не разбираш ли български?”

Трябва да знаете духовния език. Вие говорите на Господа на човешки език. Господ знае всичките езици, но докато не говорите на Божия език, не може да приемете Божиите блага. На български може да говорите, но Господ ще види дали ще ви отговори, или не. Ако говориш на Божествения език, веднага ще ти отговори. Щом кажеш на Божествения език, веднага нещата идат. Вие казвате: “Толкоз време се молих, не ми отговарят”. Ти по български се молиш, по английски се молиш. Ще чакаш може би година, две-три. Сега всички трябва да се научите да говорите на този Божествен език. Я ми кажете една Божествена дума. Вие знаете ли на Божествен език думата *Любов* каква е? Думата *Любов* не е Божествена дума, тя е човешка дума. Думата love на английски, англичаните са я взели от българите, те нямат глагол. Българинът има думата *градина*, французинът няма *градина*, той казва жарден. Но jardin е станало от градина. Аз наблюдавам хората. Щом една мома стане на 16-17 години, започне баща ӯ да ӯ купува рокли, да я облича хубаво, кичат я с разни украшения, искат да я оженят. Това значи, искат да я продадат. Някой път вкъщи имате някое шопарче, гоят го, гоят го и най-после го продадат и вземат повече пари. Имаш една дъщеря, искаш да я продадеш някъде, на някой доста красив момък. Моята статистика, пък и статистиката в света показва, че хората са в много лошо положение. В Лондон е направена една статистика, да видят дали хората живеят добре, и се е оказало, че 250 семейства живеят щастливо. Три хиляди живеят горе-долу добре, а останалите – Господ да им е на помощ. Съвременният свят хората не разбират.

Някой казва: “Аз вече ще напусна това общество”. Той търси общество на светии. Тези светии и аз ги търся. Няма светии на Земята. Светийско общество на Земята няма никъде. Всичките тия общества са събрани и казват: “Ние на Бога служим, събрали сме се на Бога да служим”. Но колко служим е въпрос. Служим тъй, както ние разбираме.

Някой ще ви каже: “В какво седи Новото Учение?” Новият Живот в какво седи? Новото Учение не може да дойде, преди да е дошъл Новият Живот. Новият Живот не може да дойде преди да е дошла Новата Любов. Новата Любов не може да дойде, преди да е дошъл Духът в света, защото Любовта е плод на Духа. Следователно що е Дух? Дух е туй, което дава Божествен потик на нещата. Движението е признак на потика. Няма по-хубаво нещо в света от движението. Да се движиш, това е най-хубавото нещо. Не тъй, да бягаш като кон, но да чувстваш, да мислиш и да постъпваш – то е

движение, начин на движение. Да се движиш в светлината, да се движиш в топлината или в Божията Любов, или да се движиш в Божията Мъдрост.

Сега на туй къде му е колая. Какво значи чайре ? Чайре значи чар. Какъв е чарът на тази работа. Аз бих превел чайре в чар. Какъв е чарът на туй? Добре да го сготвиш, чар е хубаво да го сготвиш. Какво е чайрето на музиката? Чайрето на музиката е да знаеш хубаво да пееш. Българинът като започне една песен провлачено, песен ли е това? Или като започне една песен игриво, песен ли е това? Това е един дисонанс – един човек, който седи на една нажежена плоча, и тропа. Тепърва трябва да се преобрази българската музика. Не само тъй да тропа. Казват: "Много била красива българската песен". Красива е, но тя е изгубила чара. Аз я виждам, като била като млада мома, е била красива. Сега я виждам баба, набръчкана, не е толкоз красива. Красива беше, но тази красота да се не губи. Казваме, че трябва да се подмладите. Без мисъл човек не може да се подмлади. Без свещения пламък на Любовта човек не може да се подмлади. Без свещения пламък на Божествената Истина, човек не може да се подмлади. Младостта е резултат на свещения пламък на Любовта, на свещения пламък на знанието, на Мъдростта и на свещения пламък на Истината. Трябва да има смисъл. Обичам Истината. Защо трябва да я обичам? За да се подмладиш. "Ако не станете като малки деца, не може да влезете в Царството Божие". Само младият може да влезе в Царството Божие, старите не може да влязат в Царството Божие, няма място заради тях, защото в Царството Божие столчетата са много малки, за деца са само. Като дойде големият, старият човек, няма място заради него, той иска по-голям стол, а не може да му направят. Наместо да му правят стол, той трябва да се приспособи, на туй малкото столче да седне.

Сега тия вашите идеи ги оставете, аз съм слушал, слушал и православни, и евангелисти. Някои искат да идат при Господа, да Му се оплакват. То е най-голямата глупост, която може да направите някога. Аз ако искам да ида в Небето, ще ида да се запозная с Любовта, която Небето има. Аз, ако искам да ида в Небето, ще се запозная със Знанието, което те имат, и с онази Свобода, която Небето съдържа, не да се оплаквам от Земята. То нищо не значи. Сега напуснете ония, старите навици. Сега вие носите черни дрехи. Аз се чудя на православните свещеници, с черни дрехи ходят. Христос 2000 години как е възкръснал, а свещениците още Го жалят, че Христос е умрял. Свещениците с дрехите не проповядват, че Христос е възкръснал, но че Христос е разпнат. И се чудят защо православната църква няма успех. Че как ще има успех? Нека турят бели джубета*, червени, зелени, каквито и да е, но не и черни. Тук някои от вас ходите с черни дрехи и вие жалите Христа, че е умрял.

Две неща в света има, които са най-приятни: когато обичаш някого и ти знаеш, че го обичаш, то е най-приятно и когато той те обича, да знаеш, че те обича. Няма по-приятно да знаеш, че обичаш някого и да знаеш, че те обичат. Любовта е най-разумният акт, който съществува в Природата. Да любиш, то е най-разумното, то е Божественото. Бог в нас не може да дойде. Щом възлюбим, Бог се е проявил в нас. Ние искаме Бог да дойде без Любов. Бог е Любов. Всеки, който иска да дойде Божествения Дух в него, трябва на тази наука да се научи. Сега аз ви говоря тия работи, аз искам вие да се подмладите. В Небето, такива каквито сте, не може да влезете. Вие ще идете някъде, гдето ще ви кажат, но няма да е Небето. Вие ще се намерите в положението на онзи френски селянин, който отишъл в Париж и искал да види Нотр Дам, но попаднал в един театър. Дал пари и те му дали един билет за театъра. Пита: "Тука ли е Нотр Дам?" – "Да" – казват му, че е тука. Дават му билета, той отива вечерта в театъра. Гледа, театъра пълен с хора и на сцената се играе една драма – извършва се едно престъпление. Този французин бил от селата някъде и гледа всичките хора следят престъплението, всички са го видели как се извърши, и когато съдят на сцената, никой не казва, всички мълчат. Той гледал, гледал и най-после става от стола и казва: "Аз те видях, когато извърши това престъпление. Какво лъжеш, защо не казваш истината на тия хора? Аз те видях, когато извърши престъплението". Всички започват да ръкопляскат. Този човек го взема за сериозно, а тази работа не е сериозна. Ние се намираме в театъра, гдето работата не е сериозна и тогава ще ни ръкопляскат. Оставете, ръкопляскат ти, че ти си разбрал работите тъй, както не са.

Престанете да роптаете в себе си за вашето състояние. За сега туй, което ви е потребно, знаете ли вие кое е? Най-първо човек да е благодарен, че главата му е на място. Достатъчно е за сега човек да има една глава. За в бъдеще човек може да има и друга глава, но за сега една глава е достатъчна. Достатъчно е, че има тия гърди и да благодари на Бога. Да благодари на Бога, че има стомах, с който може да възприема храната и в храната да опита хубавите работи. Ние, съвременните хора, не оценяваме какво съдържа една череша в себе си. Ние съвременните не оценяваме какво съдържа една слива в себе си или един портокал, или един лимон, или един банан, една ябълка, или един грозд. Занимаваме се с много големи работи. Най-първо, за да подействувате на един човек, имайте следния метод. Никога не говори на един човек, докато в себе си не го видиш в едно светло състояние. Някой път вие гледате хората като черни сенки. Не говорете на такъв човек, той не е в състояние да ви разбира. Ако гледате живота, как можете да го разглеждате?

Всичките същества, които са наредени по този път, имат различен живот. Най-отдолу вляво са най-малките животни, на които светлината мъжделее,

като дойдете до човека – е разгорен пламък, свещта гори. Всичките животни се познават по степента на светлината. Всичките животни се познават по степента на топлината.Всичките животни се познават по степента на силата. Не мислете, че слонът съдържа по-голяма сила в себе си от човека. Когато една бомба експлодира, това не е сила. Под думата сила ние разбираме онова разумното в дадения случай. Сила, която може да извърши една работа добре, то е сила. Аз наричам силен човек онзи, който в дадения момент, при най-големите изпитания може да запази самообладание. Що е самообладание? Разправяше ми един мой познат. Легнала сестра му на леглото и заспала. Това било вечерно време. Едно от деца[та] взело запалена свещ, имало орехи под леглото и влиза под леглото със свещта да търси орехите и хич не му иде на ум, че може да се запали чаршафа. Става майката, уплашила се и вика: "Изгоряхме, изгоряхме" – но нищо не прави. Влиза братът, сграбчва този чаршаф, че го изнася навън. А сестрата само вика: "Изгоряхме, изгоряхме". В дадения случай трябва да се намери един цяр.

Да кажеш, че ние не сме добри хора, това не е разумно. Този маниер го оставете. Казвате: "Ние не живеем добре". И това го оставете на страна. Най-първо възстановете хората в тяхната светлина във вашия ум, естествената светлина, която те имат. Хората ни обичат, когато им турим тази Божествена дреха. Щом започнеш да мислиш добре за един човек, той те обича. Не може един човек да те обича, когато не мислиш добре заради него. Ти казваш: "Има някоя погрешка". Погрешката е нещо външно. Трябва да знаем, че всяко едно същество съдържа Божествено[то] вътре в себе си. Змиите, които са толкова лоши, ако обикнеш една змия и тя не те хапи, тя те познава. Има деца, които обичат змии, и змията дойде, навие се в скута на детето, не го хапе. То я обича. Между змията и детето има обич. Тази змия, която всякого би ухапала, детето като я глади, ѝ е приятно туй гладене. Любов има. И най-грубите същества в света имат нужда от Божествената Любов. И грубите същества в света имат нужда от Божествената светлина, имат нужда от Божествената топлина. Тя е обща. Та казвам: дотолкоз, доколкото можем да дадем от тази топлина на Любовта на всички същества, те ни обичат. Дотолкоз доколкото можем да дадем от знанието на другите, те ни обичат. Дотолкоз доколкото можем да дадем на другите от свободата, те ни обичат. Казвам: по три начина може да освободите себе си. Турете си за цел да обичате. Те са два процеса, които са мъчни. Сега старите ги е страх от Любовта. Една стара сестра, ако се влюби, какво ще стане? Аз ви говоря свободно. В Любовта ти изпразваш чашите, а в Обичта ще ги пълниш. Тия процеси трябва да стават. Любовта в дадения случай е предмет на сърдцето. Сърдцето е, което се занимава с Любовта. Умът се занимава с Обичта. В обичта има първенство умът. Любовта в сърдцето има първенство, после иде умът. Вие мислите, че

Любовта започва с ума. Не, не започва с ума, започва със сърдцето. Затова Писанието казва: "Сине мой, дай си сърдцето". Бог изисква това, отгдето излиза Любовта. Сърдцето е ценно при Бога, понеже е извор, отгдето Божествената Любов извира. Любовта излиза из сърдцето. От човешкия ум излиза Божествената Обич. Трябва да имате ясна представа. Вие ще започнете да роптаете. Направете опит – по какво се различава Обичта и Любовта. В Обичта всякога, когато имате един приятел казвате: "Да ми даде нещо за спомен". Когато на една мома дават един пръстен, да го тури на пръста си, това е Обич. Кое ще бъде Любов? Ако тази мома е била болна и младият момък след като я вижда, тя оздравява, то е Любов. Той ѝ предал Любовта. Любовта предава живот. Обичта прави хората красиви. Вие искате по Любов да станете красиви. По Любов човек красив не може да бъде. Здрав може да бъде. Но, за да бъде красив, трябва да има Обич. Обичта е външна страна. Обичта прави хората красиви. Онези, които се влюбват, изгубват красотата си; онези, които намерят обичта, стават красиви. Старите, които са изгубили Обичта, са станали грозни. И вас старите, понеже искате да станете красиви, не ви съветвам да любите, но трябва да обичате. Ако любите, ще погрознеете повече. Майката като роди две-три деца, това е Любов. Всички майки, които са родили десетина деца, са изгубили своята красота. Онази мома, която нищо не е родила, е красива – черпи от Божественото. Тя казва: "Да не си разваля рахатлъка". Ние сме призвани да свършим в живота една работа – да пеем. Аз не съм за безразборното пение. Като запее човек, ако лицето не стане светло, умът не вземе участие, то не е пение. Пеение, в което лицето не става червено, сърдцето не взема участие. Пение, при което няма едно движение в тялото, волята не е взела участие. Да пее човек, трябва волята да взема участие, трябва сърдцето да вземе участие и трябва умът да вземе участие. Каквото и да вършим в света, ако нашият ум не присъствува, ако нашето сърдце и нашата воля не присъствуват, тази работа не става. Това е законът на Любовта. Това е законът на Божията Мъдрост, това е законът на Божията Истина – на който свободата е резултат, знанието е резултат и животът е резултат. По стария начин гледам мнозина от вас, започват да се обезсърчават. Казват: "Какво добиваме". Вие чакате да идете в оня свят. Какво ще идеш в оня свят. Вие чакате да ви направят министър на просветата или на финансите. Знаете ли каква е тази работа, грамадна работа е. Какво главоболие е. Казвате: "Да се оженя". Какво ще се ожениш? Тия деца ще искат от тебе. Майка да станеш, не е лесна работа, баща да станеш, не е лесна работа. Някои от вас искате да станете учители. Голямо главоболие е да бъдеш учител. Да бъдеш добър, то е голямо главоболие. Като станеш добър, този идва и иска, казва: "Дай, дай, дай. Ти си добър". Друг ти каже: "Ти си добър". Като каже ти си добър – трябва да дам. Ако не дам, ще ме счита, че не съм добър. За да не казват, че не съм добър, давам. Като давам, аз ставам недоволен в себе си.

Между нас трябва да съществува една вечна хармония. Нещата трябва да стават по Любов. Трябва да стават и по обич. Трябва да възприемем Божествената Любов. Трябва да оценим тази Божествена Любов. Или да станем здрави, това е Любов. Да станем красиви, това е обич. Най-първо онези от вас, които не са здрави, да станат здрави. Онези от вас, които не са красиви, да станат красиви. Който не е здрав, Любов му трябва, който не е красив, обич му трябва. Ето практическо приложение. Като вървиш, като мислиш, да си доволен, в ума си и в сърдцето си. Като вървиш, да знаеш, че смисъл има животът, целият свят живее в тебе и ти живееш в целия свят. Сега тъй както живеем... Какво е писано в Библията? Хубави работи са писани. Хубави работи са писани, неразбрани работи са. Тридесет и две хиляди обещания имат дадени евреите в Библията и вижте до какъв хал са дошли евреите с тия обещания. Тридесет и две хиляди обещания. Те не разбраха Бога, това е неразбиране. Често казвате, че славяните имат мисия. Ако славяните разбират Божиите блага както евреите, ще имат същите резултати. Казвам: старите разбирания ще ги оставите настрана. Само идват при мене да ме питат къде е Драган. Питат ме къде е вашият Драган. Гледам, тя иде и Драган върви с нея. Той върви от лявата и страна. Казвам ѝ: “Той е с тебе. Ти и Драган живеете в една къща. Драган, щом като умря, влезе в тебе. И целия ден ти се оплаква. Казва: Ти ядеш, аз не мога да ям. Той проси от тебе”. Когато мислите за някой ваш умрял, питате къде е. Във вас, във вашия ум. Казва някой, казва: “На кое място?” Мисли, че е далеч, пък той е при вас. “Бог не е Бог на мъртвите, но на живите”. Единственият човек – всякога като мисля – той има разположение, той е доктор Миркович. За него като мисля, виждам го весел, никак не съжалява, че е заминал. Единственият човек, който ми е казал: “Я ми кажи кога ще умра?” – “Не ти трябва”. – “Кажи ми, аз искам да зная”. Казвам: “Не ти трябва да ти казвам, ще разбереш другояче”. Най-после казах му кога ще умре и той – като че ли го попарих с вода. Сега и на вас не искам да ви казвам. Този е стар начин. Не искам да ви казвам кога ще умрете, мога да ви кажа кога ще живеете. Някой дошъл и казва: “Кога ще умра?” Това не е знание. Аз всякога мога да ударя едно шише и да го счупя, то е смърт. Но да направя едно шише, да го опека, да му дам живот, това е друг въпрос. Да предсказвам смъртта на хората, не е лесна работа, но да предсказвам живота, то е смисъл. Искам всички да станете пророци, да пророкувате за Любовта, за Знанието, за Свободата. За живота, за здравето, за богатството – за всички хубави работи да можете да пророкувате и да можете да пеете най-хубавите песни. Някой като пее, пее по Любов. Онзи българин, който пее “А бре, синко”, не е доволен от сина си. Той казва: “Ти си оставил стадото в планината, ходил си вечер по седенки, млади моми да търсиш”. Защо ходи вечерно време да ги търси? Той мисли, че тия моми ще му дадат неговото щастие. Един момък, който не служи на Обичта, не може да

направи момата щастлива. Една мома, която не служи на Любовта, не може да направи един момък щастлив. В дадения случай момата служи на Любовта, а момъкът – на Обичта. И двамата не може едновременно да вземат едно и също място. Невъзможно е. Единият ще бъде положителен, другият ще бъде отрицателен – минус. Плюсът придава, а минусът отнема. По този път, ако може да се подмладите, ще се подмладите. Писанието казва: "Онези, които чакат Господа, тяхната сила ще се обнови". Онези, които любят, силата ще им се обнови. Онези, които обичат, силата им ще се обнови. Без Любов и без Обич, силата на човека не може да се обнови. Един певец, който иска да стане добър певец, той трябва да люби и трябва да обича. Един човек, който иска да бъде здрав, той трябва да люби и трябва да обича. Навсякъде тия правила може да се приложат и работата върви много добре.

Казвам: приложете в новия размер. Работете, за да тръгне колата на Изгрева малко по-добре. Сега виждам една неприятност. Като един зъболекар, като дойде някой да му изважда зъб, тия зъби като вади, ще му причинят болка. Казвам: в Новото, зъболекарите като изваждат зъбите, на мястото на стария зъб ще тури нов, да го присади. Аз не само искам да ви извадя старите зъби, но искам да ви присадя нови. Защото не искам да останете без зъби.

Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил

39-та лекция от Учителя, държана
на 23.VI.1943 г. сряда 5 ч. с., Изгрев

1943_06_25 Мисъл и здраве
Лекция на Младежкия окултен клас

МИСЪЛ И ЗДРАВЕ

Отче наш

Ако ви дадат една научна тема, колко енергия човек изхарчва, когато отваря очите си, колко енергия изхарчва на ден за отварянето на очите си, може ли да определите? Кое е най-важното в живота? – Трябва да се живее добре. Кое е най-важното? Кое е най-важното, кое е на пръв план в живота? Казвате: Красив и грозен човек. В какво седи красотата? В какво седи грозотата? Коя е основната черта на красотата, коя е на грозотата? Казвате: Красив човек. Коя е основната черта на красотата? Природата е дала мерки. Няма какво да ги измисляте. Онези мерки, които тя е вложила, с тях ще си послужите. Как бихте познали едно семе дали е живо или мъртво? Ако го посеете и не израства, какво ще кажете? Или може би сте го посели и сте го турили много надълбоко и затова не израства. Или сте го посели много плитко и затова не израства. Казвате: Някой човек е щастлив. Коя е основната черта на щастливия човек? Де му е щастието? Щастливият човек се отличава, има основни черти щастливият. Вас основните неща не ви интересуват. Болният човек отгде го познавате, че е болен? Веднага казвате, че е болен. После веселия човек или скръбния човек по какво го познавате? Представете ми един образ на весел човек и един образ на радостен човек, и един образ на скръбен човек. Где е радостта на човека? / туй е радост. ~\ – туй е скръб. Устата на щастливия човек е такава "•• '. Скръбният човек е скръбен, понеже е дал повече; радостен е, понеже е взел повече. Скръбен е, защото е дал. Казва: Отидоха ми парите. Бърка в джоба си и по невнимание е дал и казва: Отидоха парите. Или пък е взел повече и е радостен. Всеки, който се радва, взема нещо. Ти се радваш, понеже си взел повече светлина, скърбиш, понеже повече тъмнина е влязла. Сега искате да градите, говорите за формули, казвате: Той е щастлив човек, той е радостен човек. Това са формули. Трябва да разложите тази формула. Той е учен човек, с формули си служи. В какво седи неговата ученост? Как сте познали дали е учен човек или не? Казвате: Той е много любопитен. Как ще познаете, че е много любопитен? – Носът му е нагоре. Любопитството има два знака. Единият знак е \ , а другият знак е / , едното е весело любопитство, а другото е скръбно любопитство. Те са малки работи. Някой път косата не е зад ухото причесана или отпред на главата. Ако имаш път, ще бъде добре, ако нямаш път, ще се спънеш. Ако пътуваш по едно добре направено шосе, ще пътуваш добре, ако пътуваш по едно шосе недобре направено, ще

иждивиш повече енергия. Всичките хора, с които влизаме в общение, които ни дават повече, те са неприятни. Които вземат от нас, ни са неприятни. Казваме: Този човек е неприятен. Някой път вземеш съзнателно, някой път вземеш несъзнателно. За пример някой път се ръкуваш с човека и ръката ти става студена. Щом се ръкува с тебе, той ти е отнел от твоята топлина, нему е приятно ръкуването. Студената ръка отнема топлината. И на тебе ти е неприятно. Може при едно ръкуване да хванеш треска или простуда. Хората няма какво да се ръкуват, като са студени или като са много горещи, няма какво да се ръкуват, ще се изгорят.

В природата приемането и даването са най-малките процеси, но много зависи от тях. Колко години е взело на орела да завие, да направи човката си завита [/" . . После на краката си направил нокти завити. С краката си хваща и с клюна си хваща. Колко време е взело да образува тази закривена човка? Или да кажем, имате един навик, някой обича да се шегува. Има карикатуристи – художници, които виждат смешното. Носът ще тури не тъй както е, ухото, очите ще тури, тъй както не са. Като влезе в обществото, обръща внимание на дрехата. После, редингнотът как е разцепен отзад? Защо трябва да е разцепен редингнотът? Кои са причините? Целият въпрос е там, че редингнотът не е разцепен там, гдето не трябва. Разцепката е много малка, а някой път е по-голяма. Или пък някой път ръкавите са по-широки или по-тесни. Имате вътрешна риза с копчета и външна по-широка. Ръкавите на свещениците са много широки. На свещениците разцепени са дрехите. Ще кажете, тия неща не са важни. Седи пред вас един човек сам, смее се, интересува ви. Какво добивате, след като се е смял? В Америка има лекари, които лекуват болните със смях. Дойде някой болен при лекаря и му казва: Господин докторе, стомахът ме боли. Като му каже това и лекарят започне да се смее. Казва: Не се смей, умирам. Той продължава да се смее: Кис – кис. Смее се, смее се, докато най-после и болният започва да се смее. Докато болният разправя за болката – как го боли, той се смее. Щом започне да се смее и болният, лекарят казва: Сега ще платиш. И онзи изважда и плаща. Може би половин час да се е смял лекарят. Ще каже, че е учен човек, той се смее. Онзи го обижда, той се смее. Сега този не е единствен метод, много енергия се харчи, не е лесна работа да се смее. Знаеш колко енергия се харчи. Казвате: Със смях лекува, много енергия се харчи, не е практичен метод. Като няма друг метод, може с него да лекува. Тогава щом ви заболи коремът, засмейте се. Като дойде някой да ви разправя, че ви боли кръстът, започнете да се смеете, да видите колко време ще мине, докато ви оздравее кръстът. Коя е най-сериозната болка? Изместването на някоя става. Някой път става изместване на някоя нишка в мозъка. Някои нишки има много деликатни и може би малко се е изместила тази нишка, 1/10 от милиметъра се е изместила и веднага

причинява болка. Трябва тази нишка да я наместиш и веднага изчезва болката. Често става изместване на нишките в зъбите. Заболи те зъбът, изместила се нишката. Теченията не стават правилно, повече динамична енергия има. Капилярните съдове се свили, има повече кръв, набира се кръв. Понеже кръвта е нечиста, има малки твърди частици около капилярните съдове и се образува триене.

Мисълта е, която държи нервната система в изправно положение. Практически защо трябва да мисли човек? Най-първо и животните мислят, за да държат в изправно положение своята нервна система. Всички функции на движението зависят от направлението на ума. Добрите чувства поддържат туй направление как трябва да става. Оттам се дава енергия. Най-първо, защо трябва да мислим? Не може да бъде здрав човек, ако не мисли. Твоята нервна система няма да бъде изправна, ще имаш неразположение. Твоето неразположение се дължи, понеже умът не държи в изправно положение нервната система. Вие търсите причините. Причините са вътре. На всяко едно малко неразположение не търсете причината вън. Едно малко неразположение може да се дължи на една нишка в нервната система, която се е мръднала нанякъде. Казвате: Той ме обиди. Заболя ме. На кое място те заболя? Там, дето се е мръднал нервът. Там чувстваш болката. Като те обидят, има нишки на обидата.

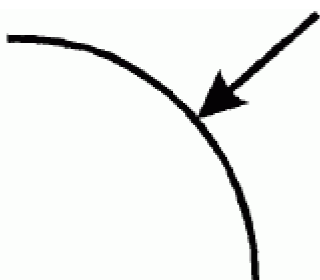

Тук се намира честолюбието на човека или ония закони, с които трябва да пазите правата, които човек има. Що е достойнството на човека? – Да държиш в изправно положение нервната система. Второто достойнство на човека е, че трябва да имаш нормална топлина в твоята симпатична нервна система. И третото положение е, че всички мускули трябва да бъдат нормално обтегнати. Казвате: Той не е ял. Той като е ял, отместил е някоя нишка. При правилното ядене нишките хармонично се свиват. Някой път човек яде само на едната страна, става асиметрично лицето му. Ако ядеш само на дясната страна, дясната страна става по-голяма и лицето става несиметрично. Не яжте само на дясната или само на лявата страна. Яжте на дясната, после на лявата. Пак на дясната, пак на лявата и т.н. Някои от вас, гледам, дишате през дясната ноздра и носът е сплеснат. Не диша този човек, не трябва да бъде сплеснат носът. Сплеснатият нос носи

страдания. Като дишаш, носът няма да бъде сплеснат. Щом не дишаш, носът ще бъде сплеснат. Ако човек не приема достатъчно количество въздух, за да упражнява носа си, се ражда едно състояние. В дишането на всички липсва нещо. Много рядко ще срещнеш човек, който да диша музикално. Чувам като диша някой и чувам тоновете на дишането. Особени тонове има. Който не диша правилно, един дисонанс има. Като диша, не може да се седи наоколо. Казвате: Култура. Човек, който не знае да диша, той не е културен. Един човек, който не знае как да гледа, да си отваря очите, той не е културен. Казва: Отвори си очите. Ти като не знаеш как да ги отвориш, музикално трябва да мигате. Гледам, вие не мигате музикално. В сегашната система говорите за едно възпитание, което много дисонанси има. Сега туй е твърдение. В какво седи дисонансът? – вие сте свили тялото. Туй състояние след час и половина какво състояние ще произведе в тебе, ако така седиш? Ти мислиш и надолу гледаш? Защо? Ако туй положение не го изправиш, може след една година то да внесе един дисонанс и ще те сполети някаква неприятност. Ти отпращаш всичката енергия към земята, става изтичане надолу. Но ако изгубиш туй равновесие, веднага ще паднеш на земята. Изгубване на равновесието има. Изгубване на равновесието на ума има. Ако ти изгубиш равновесието на твоята мисъл, има падане. Ако ти изгубиш равновесието на твоите чувства, страданието ще дойде. Ако ти изгубиш равновесието на твоята воля, огънеш се или се пречупваш. Има известни нишки, които може да се огънат и пречупят в нервната система. Този въпрос като не се обяснява научно, ще се уплашите. Казвате: Чакай да не огъне някоя нишка. Всяка сутрин като стане човек, като цигулар, който свири на цигулка, трябва да извади камертона и да нагласи четирите струни на цигулката. После като вземе лъка, да го намаже. Сутрин как се нагласявате? Как нагласявате ума си? Всички вие търсите. Онези, които свирят на китара, не могат да нагласят китарата. Онези, които свирят на цитра, не могат да нагласят цитрата, на арфа – не могат да нагласят арфата. Онези, които свирят на пиано, не може да нагласят пианото. Не е лесна работа да нагласиш едно пиано. Ние тук имаме свършили музика, но те не знаят да си нагласят пианото. Да нагласиш арфата е доста трудна работа. Гледам тия цигулари – майстори как нагласяват. Онзи, който не е майстор, стегне повече струната, после я разпусне повече и пак я стегне, и скъса струната. Отвива, завива, докато нагласи. Някой път си се разсърдил и в кожата си не можеш да се събереш. Пет пари му е церът на туй. Някой път може в тъмна стая да влезеш денем, да няма никаква светлина. Че в тъмното мога да те бутна по носа, на едно място и веднага ще изскочи гневът. Във видело не може да се бута, за да не видиш. Ефектът е да не знаеш. Може да научиш нещо, само когато не го знаеш. Ако чакаш и го знаеш, няма да го научиш. Вие преди да знаете, искате да знаете. Съсредоточиш си вниманието, искаш да знаеш. Никога не може да го научиш. За да го научиш, ти трябва да бъдеш

в тъмно. И да те бутне природата. Там, гдето те бутне, ще ти повлияе. Ако го чакаш, няма да го научиш. Казваш: Аз искам да го видя. Никога няма да научите работата с виждане. Нали сте виждали някой път, че каквото е състоянието на природата, същото е във вас. Отвън е тъмно, облачно, мрачно и в тебе е облачно и мрачно. Изведнъж се случва, ще се отвори небето, изясни се, блесне слънцето. После пак се затвори небето. Пак се отвори. Отвън се отвори и вътре се отвори. Затвори се отвън и вътре се затваря. Казваш: Защо не се отваря горе? По някой път природата е много чувствителна. Каквото правиш ти, и тя го прави. Някой път каквото тя прави, и ти го правиш. Някой път ти трябва да направиш нещо, за да го направи и тя. Допуснете сега, че някой път някой ви е обидил и вие си стиснете устата. При тази обида със стискането на устата ти влошаваш работите си. Допуснете, че вие имате да давате на един ваш приятел 10 лева. Казваш, че след един ден ще му платиш. Той дойде и казва: Дай ми десетте лева. Казваш: Нямам. Този отговор нормален ли е? Ти имаш 10 лева, но понеже си търговец, казваш, "Нямам" и си мислиш "Нека почака". Ти не говориш истината, имаш 10 лева да платиш. Бръкни в джоба и плати десетте лева. Ти казваш "Нямам" и с туй напакостяваш на себе си. Срещнеш някого и му дължиш нещо. Преди няколко деня ти беше натъжен, наскърбен, той ти каза една добра дума. Ти вече дължиш нещо. На другия ден той е натъжен, казва : Дай ми. Казва: Нямам време сега. Значи за тебе хората са имали време, а ти нямаш време. Знаеш ли какво нещо, е като кажеш "Нямам време"? Какво подразбирате под думите "Нямам време". Аз разбирам "Не искам да го направя". Време има, колкото искаш. Природата е богата с време. Време колкото искате има. Един цигулар казвал, че нямал време да свири. Не че няма време да свири, но системата, в която е турен, не може да свири. И според тази система няма време. Време има, колкото искаш. В "алегро" времето е бързо, в "анданте" времето е дадено, казва: Нямам време. Как ще кажеш "Нямам време", откъде можеш да вземеш времето? Вие не сте еднакво кредитирани с време. Банката на времето е отстрани на челото. (Учителят показва центъра на времето.) Като нямаш време, ще идеш при банката да вземеш колкото ти трябва. Как ще определите колко време ви трябва? Времето е свързано с този център. Никога не можеш да изпееш една песен добре, ако не разпределиш времето. Времето ще създаде формата, в която ще се изрази цялата песен. Една песен, за да се изпее, тоновете трябва да бъдат ясни, после трябва да бъдат съдържателни, плътни. Може да уподобим един ясен тон на един хубав плод, който има красива форма.Този плод трябва да съдържа сладчина в себе си, която трябва да реагира върху езика. Трето положение е: туй, което си взел от ябълката, трябва добре да го сдъвчеш. Сега често вие казвате: Давай. Право ли е или не? Много си бързал някой път и страдаш от недоимък на време. Някой път никак не си бързал и страдаш от изобилие на време. Казвам: "Давай" – и останала една

част от времето и те безпокои. Като има време, те безпокои и като няма време, те безпокои. Представете си, че имате едни чорапи, които са широки и дълги. Като ги туриш в обущата, образуват се гънки. Тия гънки в хода те безпокоят. Чорапите трябва да прилепнат напълно на крака, да не се образуват тия гънки. Някой път вие казвате: "Давай", но грубо. Някой път казвате меко: "Давай". Съображенията ви какви са, като казвате меко или грубо? Някой път набързо го казваш. Нямаш време. Ако идеш при някой човек и вземеш тона на думата "давай", както подхожда на него, той веднага ще бръкне в джоба си и ще ти даде. Но ако кажеш "давай" така, че не подхожда на него, той нищо няма да ти даде. Той ти казва: Поотложи малко. Ако разпуснато говориш, той ще ти каже: Поотложи. Ако бързо го кажеш, в него ще се зароди желание да ти даде. Сега искате някой да ви направи услуга, искате услугата много бързо. Някой път искате услугата и той ти казва: Поотложи малко. Погрешката е там, че не сте взели основния тон на "давай" и за туй даването не става, както трябва. Във вас има един навик – посели сте една семка, тя най-първо израства нагоре, после този клон, който израсне, навеждате го, навежда се растението надолу. Имаме една буря и тя може да го наведе полегнато на 45 градуса. Клоните го държат, но с голямо усилие се държи, той знае как се държи. По някой път е полегнал към север, ние имаме един полегат бор на север и той казва: Изгревчани трябва да обичат Истината повече от всичко друго. Ако беше полегнал към юг, щеше да показва, че трябва да бъдат добри. Щом се изгуби равновесието между две точки, правата се отклонява. Щом стане крива, тогава има падане. Като няма опорна точка, падане има. В растенията има опорна точка. Щом тежестта мине пред перпендикуляра отпред, има падане. Дотогава, докато теченията между Слънцето и Земята текат правилно, ти може да ходиш. Щом се изгуби туй равновесие, ти падаш. И умът губи своето равновесие; и сърцето губи своето равновесие, и волята губи своето равновесие. Законът е все същ. Между тия двата полюса става движението. Щом остане само единият център, губи се равновесието. Човек сам по себе си има една елипсовидна форма.

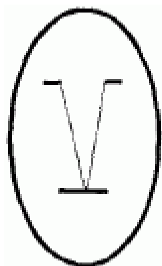

Нашият живот е елипсовиден. Представете си, че това е челото, имате носа, устата. В дадения случай чувстванията имат по-големи впечатления, по-големи чувства, а волята е по-слаба и мислещата сила е по-слаба. Разстоянията не са равни. Разстоянията между челото и устата е по-голямо от другите. Имате тия три успоредни линии. Имате четири линии, където

се проявява човешката разумност, човешките чувства и човешката сила. След туй чувствата имат по-малко (сила) и за разумността има най-малко. Тогава трябва да превърнете част от силата на волята в своя разумност. Трябва да направите второ превръщане от разумността да дадете на своите чувства. Някой път от ума трябва да се вземе тази енергия. Но в живота повече сърцето кредитира. Сърцето е главната банка, която кредитира. Затова трябва да избягвате страданията. Сърцето може да кредитира всичките дългове за изплащане. Страданията на хората зависят от това, че умът разполага с енергиите на сърцето и волята разполага с енергиите на сърцето. Сърцето само изплаща. Те казват: Отпуснете пари. Умът не мисли откъде сърцето взема тази енергия. Волята, и тя не мисли откъде ще се вземе тази енергия. Ако не дава сърцето, нахвърлят се, ругаят го, че нямало любов. Всички вие казвате: Той няма любов. Тъй не се говори. Разбойникът като иде при касиера да му услужи, без чек му дава. Като извади револвера, казва: Давай парите, или ще те утрепя.

Всички вие в живота носите револвери. Извадиш револвера, стреляш. "Ако не даваш, няма да те обичам". Ако не му даваш пари, казва, че няма да те обича. Как ще се възпита? Цяла система трябва. Учителят преподава. И той, и аз носим някой кобур. Учителят в училището е с кобур и учениците, и те показват кобури, цял скандал става. Вие ще благодарите, че светът е доста прогресирал. Най-първо българското възпитание е започнало с фалангата. Знаете (ли) какво нещо е фалангата? Те са две дървета, между които се турят краката, стягат се в тях. Двама ученика държат краката нагоре, учителят с една тояга удря по краката. Считали едно време, дето не учи човек, че краката са виновати, биели краката. Доста учени са станали. Второто положение дошло да бият задницата. Вторият метод е бил, че един ученик ще хване онзи, когото ще бият, под рамото си и учителят удря по задницата. Възпитавало се седалището. Третото положение: ръцете са виновати. Не знае урока, държат ръката отговорна. Учителят взема една дрянова пръчка, удря по ръката. След туй са възпитали ръцете, дошло лицето. След плесницата методът на възпитание какъв ще бъде? Вместо да го бият, ще го погладят, идват до истинските методи. Майката хване детето, което направило пакост, не го туря във фалангата, не го бие по задницата, но хване го, милва го по лицето. Четвъртото положение: всички казват, че няма кой да го милва, а е възпитателен процес, влиза във възпитанието. Милването може да става не само от друг, но и сам човек може да се милва. Вие хванете някой път, кършите пръстите си грубо. То е стар метод. Ще помилваш сам ръката си. Искаш другите хора да те милват. Ще знаеш как да милваш пръстите си. Някой път с кърпата хващате грубо носа си. Казвам: За в бъдеще има отлични методи за възпитание. Сега втория път помисли как трябва да си бутнеш ръката. Ухапе те някой комар, удряш с ръката си. Духни го. Възпитай този комар.

Комарът като иде при другите, ще каже: Намерих едно добро същество. Като направиш десет пъти така, по-малко ще те хапят комарите, отколкото ако удряш и ги биеш. Комарите казват: Убиха един наш другар, претрепаха го, ние ще си отмъстим. Тия неща са преувеличени, за да ги видите.

Ако имате –+ ; +- минус и плюс и плюс и минус, каква е разликата? Имате да вземате 20 лева и да давате 10 лева. 20 – 10 на какво е равно? Или имате да давате 20 лева и да вземате 10 лева, -20 +10, какъв е знакът? В първия случай оставате 10 лева да вземате, а във втория случай остават 10 лева да давате. В природата в дадения случай зависи какви са процесите. Някой път вие се упражнявате, но всякога остава един недоимък. Някой път вие се упражнявате и всякога остава едно имане във вас. Всяка мисъл, която свършва с недоимък, процесът не е довършен. Всяко чувство, в което оставя недоимък, процесът не е довършен. Всеки процес, който не е довършен, оставя в бъдеще нещо да се прави. Природата обича завършените процеси. Има изключения, но общото правило е: Никога да не се оставя една работа недовършена.

Сега това е натоварване на съзнанието. Дръжте следната мисъл: Природата обича порядъка. Този е сложен въпрос. Не е лесна работа да знаеш как да постъпиш. То е труден въпрос, изисква се време.

Дръжте мисълта: Природата обича порядъка на нещата.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината, в Истината е скрит животът.

34. Лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя
на 25.VI.1943 г., Петък – 5 ч.с.
София – Изгрев

1943_06_30 *Любов и обич*
сряда 5 ч. с.

ЛЮБОВ И ОБИЧ

Добрата молитва
Мога да кажа

(Направихме упражнението за дишането с ръцете.)

Сегашното човечество страда от криво разбрани идеи. Една мисъл може да бъде праволинейна , една мисъл може да бъде плосколинейна (сх. 1) и една мисъл може да бъде високо линейна (сх. 2). Когато се разправят теоретически работи, казвате: "Той няма основа, тази идея е излишна".

Казвате: "Няма Любов към мене" – туй не е вярно. Единствената лъжа, която съществува е, като кажете, че няма Любов или че няма Обич. Любовта и Обичта това са принципи на Цялото, на Бога. Ти не може да кажеш, че няма Любов. Любовта е създала света. Обичта го поддържа. Следователно върху две неща се крепи светът: върху Любов и върху Обич. Ти казваш: "Няма Любов". Целият свят се поддържа от Любовта, целият свят се поддържа от Обичта, а ти казваш: "Той няма Любов към мене, той не ме обича". Тъй когато говорите, то е симпатия, тя се определя от горния клепач на окото. Тепърва има знание, което да изучавате. Туй знание, с което разполагате, в духовния свят като влезете, ще бъдете бебета. Трябва да се учите. Казвате: "Той не ме обича!" Най-първо ще се научите да вярвате, че ви обичат. Ако не ви обичат, вие не може да дойдете на Земята. Ако вас не ви любеха, вие не можете да имате живот. Бог, Който ви люби, ви е дал живот, и Който ви обича, поддържа живота. Вие казвате: "Няма кой да ме обича, няма кой да ме люби". То е първата лъжа, която поддържате в света и за която плащате скъпо. Че нямате симпатия, е друг въпрос. Човек, който ти дава повече пари, повече симпатия има. Работникът, който работи добре за господаря си, не го лъже и господарят плаща добре, и той има симпатия. Казвам: правете разлика между симпатия и приятно чувство. Каква е разликата? Един плод ви е приятен, понеже ви дава нещо на вкуса ви. Приятен ви е този човек, който ви дава. Симпатията е нещо, което предизвиква. Един ученик е способен, той има симпатията на учителя, възприема, каквото е казал учителя. "Не е приятен". Приятността се отнася – когато знаем как да се обхождаме, тогава сме приятни – когато сме разумни. Едното принадлежи на сърдцето, а другото принадлежи на ума. Кое е на сърдцето, кое е на ума? Симпатията на кое е? Помислете върху това. Има някои прояви, които са

на ума; има някои прояви, които са на сърдцето; има някои прояви, които са на човешката воля. Ние смесваме проявите на волята с проявите на сърдцето и проявите на сърдцето с проявите на душата. Станало една каша, миш-маш.

Сега всинца ние остаряваме, отслабваме от едно стълкновение с великите процеси на Природата. За да прокараме нашата идея, ние сме готови да се борим с Цялото. Да кажем кракът не се подчинява на тялото, не иска да се свива, не иска да ходи. Окото казва: "Не искам да гледам". Как ще го убедиш? Ще гледаш, понеже Бог те люби и те обича. Ще слушаш заради Него, а не понеже хората нямали симпатия – да кажеш: "Няма да гледам. Ще си затворя очите". По този начин, по който хората живеят, се обезсмисля животът. Обезсмисленият живот губи своята цена. Вземете един човек – докато е млад, дава щедро, като остарее – поумнее. Всичките умни хора по какво се познават? Понеже казват: "Няма да живеем за хората – за себе си". В стари години човек като живее за себе си, какво е придобил. Нищо не е придобил, изгубил е. Държи някаква торбичка с орехи, дойде дете, на туй дете даде един орех, на онуй – дете, с оглед да му направят някаква услуга.

После казвате: "Аз се молих на Бога". Оставете тази идея. Ти си длъжен да се молиш, понеже чрез молитвата човек изучава Небесния език. Докато говориш, ти си човек, щом не говориш, ти не си човек. Докато се молиш, ти имаш връзка с Бога, щом не се молиш, ти си вече онемял. Кракът на немите хора не може да стъпи между хората, които говорят. Казваш: "Аз няма да се моля". В Небето кракът ти няма да стъпи, тия работи трябва да ги схващате. Те имат приложение в ежедневния живот. Вие отделяте духовния живот и Божествения живот. В Божествения живот няма противоречие. Три неща има, които са в Божествения свят и които действуват: Любовта, Мъдростта и Истината – те са от Божествения свят. Животът, знанието и свободата – това са от духовния свят. Движение, учение и работа – те са от човешкия свят. Трябва да знаете: движението е в човешкия свят, движиш се, ходиш насам-натам, в човешкия свят си. После трябва да се учиш. Казваш: "Аз не искам да се уча". Тогава няма да принадлежиш на човешкия свят. Не искам да работя – не може да принадлежиш на човешкия свят. Три неща са, които те свързват с хората: движение, учение и работа. Три неща са, които те свързват с духовния свят: живот, знание и свобода. Ти свободата трябва да я носиш със себе си. Ти няма да я придобиеш. Някои хора искат да придобият свободата на Земята. Невъзможно е. Ти трябва да носиш свободата със себе си. После и Любовта трябва да я носиш със себе си. После в духа си трябва да я носиш.

Вие имате неразположение към мене или може омраза да имате.

Омразата има място на лицето. Завистта има място на лицето. Користолюбието, подозрението, всичките положителни и отрицателни черти са написани на лицето. В оня свят, като идете, веднага ще знаят всичкото Добро и зло. Всички факти са на лицето. Тия места, които са отрицателни, са черни, сянка имат. Ония места, на Добродетелта, имат светлина. В частност не искам да ви разправям, но общият принцип е верен. Ако Божията Мъдрост не може да живее в твоето чело, ако Божията Любов не може да живее в твоите очи и ако Истината не може да живее в твоята уста, какъв човек си? Като говориш – да живее Истината, никога няма да си позволиш да кажеш ни най-малката лъжа. Но съзнанието трябва да бъде будно. Като говориш, трябва да знаеш, че това не е вярно. Какво създадоха ония висши същества, които се отделиха? Нарушиха закона на чистотата и светостта, и светлината. Те, понеже не можеха да говорят Истината, образуваха позлатяването. Позлатяването на един предмет е изобретение на падналите ангели. Онези предмети, които не струваха нищо, позлатиха ги и казват, че са златни. Каква част от златото имат? Микроскопически злато имат на повърхността. Дойде някой и казва: "Аз ви казвам Истината". Коя Истина, позлатената ли истина? Позлатени истини има, които нищо не струват.

Аз ви казвам по някой път: ти не може да се подмладиш, докато не разбираш закона на Любовта, ти не може да се подмладиш, докато не разбираш закона на Мъдростта, ти не може да се подмладиш, докато не разбираш закона на Истината. Това е Божествен Закон. Ти трябва да разбираш, не да ти разправят какво нещо е Истина. Сам в себе си трябва да имаш едно разбиране. Казвате: "Кажи ми какво нещо е Истината". Ако остане аз да ви казвам какво е Любовта, Мъдростта и Истината, вие не може да ги разберете, вие трябва да ги носите в себе си. Истината интуитивно, вътрешно трябва да я разбирате. Щом помислиш за Любовта, и скръбта ви изчезне, Любовта е с тебе. Имаш скръб и помислиш за Любовта, ако я носиш в себе си, веднага скръбта ти съвсем ще изчезне. Тя няма да изчезне, но ще излезе отвън, да те слуша.

Казвам сега: да се отучите да говорите неверни работи. От сега нататък ви предупреждавам да не говорите: "Няма кой да ме обича и няма кой да ме люби"! Тия неща да ги извадите из ума си. Те са лъжливи работи. Че нямат симпатия към тебе, че не ви е приятно, че няма приятелство, че не са снизходителни към тебе – това е друг въпрос. Те са частични работи. Може да има и хиляди други работи. Трябва да знаете, че в Божествения свят Бог ви обича и ви люби. Не особено да прави някакво различие, но Любов без различие. Любовта се дава и всеки може да възприеме толкоз, колкото иска. Никога не може да кажеш, че тебе Господ те обича повече. Какви са доказателствата, че мен обича повече? Колкото си повече свързан,

повече ще те обича – значи да бъдеш полезен за другите хора в своята Любов. Ако живееш за себе си, Господ има особено мнение заради тебе. Ти искаш, като Господа да живееш за себе си. Какво си създал ти? Кажете ми? Учил си се, нищо не си писал, поезия не си писал, взел си всичко, копирал си оттук-оттам. С чужди работи се хвалиш: "Аз това зная. Аз онова зная". Взел си пари на заем от другите и един ден тия хора ще дойдат и ще кажат: "Ще платиш. Аз те учих по музика, ще платиш". Аз съм привеждал този пример: един български момък, беден, доста съзнателен, искал да бъде добър, да иде на хорото да поиграе. Имал дрехи, но нямал ботуши. Отива един и му казва: "Аз ще ти дам ботуши за хорото". Отива момъкът с чуждите ботуши на хорото и онзи, който му дал ботушите, му казва: "Не тропай много, ще ми скъсаш ботушите". Друг един, който чул това, му казва: "Дай му ботушите, той те засрами. Аз ще ти дам по-хубави". Изува момъкът ботушите, дава ги на онзи и обува вторите ботуши. Като се хванал да играе на хорото, вторият му казва: "Тропай, приятелю, ако тия се скъсат, други ще ти дам". Сега де е обидата? Щом носи обущата, коя е причината? Няма ли да каже волът: "Ти тропаш, но тази кожа е моя". Ще се обиди ли той? Ще признае факта и ще благодари в сърдцето си, че кожата му помага в дадения случай. Няма да отречем факта. Казва: "Кожата е моя". Онзи, който продава кожата, той злоупотребил. Аз, който ги нося, злоупотребих. Който одрал кожата, и той злоупотребил. Всички трябва да признаем, че кожата е на вола. Обущата са на вола, да благодарим, че този вол е пострадал заради нас. Сега честни сме. Като отидете в оня свят, какво ще правите? Ще ви познаят ли в оня свят? Ще познавате Божията Любов – "Това е живот вечен, да позная Тебе, Истиннаго Бога". Значи познаваш Божията Любов – в онзи свят ще те познават. Познаваш Божията Мъдрост – в онзи свят ще те познават. Познаваш Божията Истина – в онзи свят ще те познават. Законът е такъв. Щом познаваш Бога, че е Живот вечен, ти ще бъдеш познат между ангелите. Сега вие казвате: "Какво ще каже Христос?" – "Аз съм Пътят, Истината и Животът." Какво е искал да каже? Нито един от коментаторите не е дал едно определение. Пътят е Божествената Мъдрост. Христос казва: "Аз съм се учил, Аз съм Пътят". Този Път го зная. Истината съм учил и живота съм приел на Любовта. "Аз съм Пътят". Пътят подразбира човешкия живот. За мене туй, което се прилага, път е за хората. Истината е Божественият Свят, а Животът е за ангелите. Едновременно Христос взема знанието от трите свята и ги свързва. Пътят е за нас, които трябва да учим как да ходим по този път. Истината е, която ни носи свобода. Чрез Истината Бог е, Който се изявява. Ангелите, които се изявяват чрез Живота, понеже светлината, която се разнася от Слънцето, тя е резултат на ангелски ум. Ангелите чрез своята мисъл разнасят светлината. Тази светлина служи за проявление на Божия Живот на Земята. "Аз Съм Пътят". Всеки един човек като Мен трябва да се учи да познава Истината,

да познава Живота – Живота, Който произтича от Бога. “Аз Съм Пътят, Истината и Животът”. Апостол Павел казва: “Бог беше в Христа и примиряваше света със Себе Си, като не им вменяваше погрешките”. Онзи, Който казва: “Аз Съм Пътят, Аз създадох този Път за хората. Аз Съм не самата Истина, но Свободата е в Мен. И Животът е в Мен. Който Ме познава, има този Живот”. Христос, Който дошъл на Земята, какво е казал? Христос казва: “Както Ме е Отец научил, така и Аз говоря”. Следователно ще признаем за авторитет онова, което е вътре. За онова, което Христос е говорил, авторитет е Бог. Онова, което аз ви говоря, ако остане само аз да ви говоря, няма никакъв авторитет. Ще кажете, аз какво съм ви дал. “Вярно ли е това, което говориш?” Вие имате право да имате недоверие, милиони пъти сте били лъгани и сега имате съмнение. Доста страдания сте имали. Всяка лъжа носи със себе си страдание. Дойде някой човек, той ти говори нещо. Я го получиш, я не.

Първото нещо, не правете погрешката – не смесвайте Любовта и Обичта с временните прояви, да казвате: “Той не ме обича”. Обиждате Любовта. Че има Любов към вас, съмнение няма, че има Обич към вас, съмнение няма. Сега трябва един метод.

И в музиката законът е такъв. Ако не разбирате законите на музиката, ако не разбирате музиката на ума си, ако не разбирате музиката на сърдцето си, ако не разбирате музиката на душата си, вие не може да се оправите. Човек, за да мисли добре, трябва музикално да мисли. Всяка една мисъл трябва да бъде вярна. В сегашната музика имате основния тон “до” – 256 смени има, да произнесеш основния тон, с който започва естествения тон “до”. Докато го изпееш, 256 пъти се сменят полюсите на музиката от положителното към отрицателното; 256 – половината от тези смени са на женския принцип, а половината от тези смени са на мъжкия принцип. Ако между смените на мъжкия и женския принцип няма хармония, тонът не е верен. Тия трептения в себе си носят живот. Те са превозни средства. Ето какво означава едно трептение: имате един аероплан, витлото на който се обръща 400 или 500 пъти на секунда. Колкото тия обръщания са по-многобройни, толкоз аеропланът извървява по-голямо пространство. От трептенията, от обръщенията зависи бързината на движението. Като вземем по-горните тонове, вземаме по-дълъг път, по-големи постижения имаме. Казвам: най-първо трябва да бъде настроен умът ви. Кой е основният тон на вашия ум? Кой е основният тон на вашето сърдце? Кой е основният тон на вашата душа? Кой е основният тон на вашия дух? В цигулката имате 4 струни, които са основни. Първата струна “сол” взема мястото на баса. Втората струна “ре” е, която взема мястото на тенора. Третата струна “ла”, която взема мястото на алта, и четвъртата струна “ми” взема мястото на сопрана. Имате “сол”, “ре”, “ла”, “ми”. “Сол” има

192 трептения. “Ре” – 288. “Ла” има 426,7. “Ми” има 376 трептения. В цигулката има 4000 трептения, близо три октави и половина. Казвам: ако цигулката е нагласена, тогава може да свирите добре. Ако не е нагласена, никаква музика не може да излезе. Същият закон е и с енергиите на ума, сърдцето, душата и духа. И те вървят по известни пътища, които трябва добре да ги разбираме. Не че тия работи сега ще научите. Вие ги имате в себе си. Ако мислите сега да изучавате музиката, тя е изгубена работа. В музиката някои имате повече, някои имате по-малко. Някои сте работили повече, някои сте работили по-малко. Кои са причините във вас, гдето някои не сте работили в музиката? Кои са били спънките? Сега имате най-добрите условия. Казвате: “С пение работа не става”. Какво става без пение? Само човек, който е музикален, той работи. Без музика животът е страдание, с музика животът е радост. С музика на ума животът има едно изражение, с музика на сърдцето животът има друго изражение. С музика на душата има трето изражение. И с музика на духа – четвърто изражение. Когато тия четирите заедно дойдат, то вече е изявяването на пълния човешки характер. Музиката на духа дава сила, музиката на душата дава устой. Или музиката на душата възприема Обичта. Музиката на духа възприема Любовта. Музиката на ума възприема светлината. Музиката на сърдцето възприема топлината. Ти без музика на сърдцето не може да възприемаш топлината и ще страдаш. Без музика на ума ти няма да възприемаш достатъчно количество светлина и ще имаш тъмнина. Ще имаш известно безпокойство. Вие искате да угодите на хората.

Някои хора искат да разпространяват какво е Новото Учение. Новото Учение е да се запознаете добре какво е Божията Любов и Божията Обич. Ще се научиш и няма да разправяш неща, които са неверни. “Ние ще турим нов ред на нещата” – никакъв нов ред няма да турите, ако не учите. Казвате: “Ще свиря”. Какво ще свириш? “Цвете мило, цвете красно” ли? С цвете мило, цвете красно нищо не става. Или ще свириш “Стоян мами си думаше”? Ако Стоян дума на майка си с Любов и ако майка му дума с Обич, добре. Но ако Стояновата майка не говори с Любов и ако Стоян не говори с Обич, изгубена работа е. Ако Стоян ходи без светлина и ако майката ходи без топлина, изгубена работа е. За да се разбират, майката трябва да има топлина и Стоян трябва да има светлина – в умствено отношение и в сърдечно отношение.

Та казвам: вие трябва добре да сте запознати с вашия дух, добре да сте запознати с вашата душа, с вашия ум и с вашето сърдце. Сега трябва да се запознаете. Тия работи трябва да ги отделите. Една мисъл във вас трябва да има светлина. И аз някой път като говоря, някои хора не ме разбират. Защо? Трябва да внеса светлина в ума ми. Трябва да приведа в една форма, в която да се разбира. Преди няколко дена иде една сестра и започва да ми

разправя някои неща – какво аз съм казал. Каза ми – тъй каза, тъй каза. Половин час ми разказва и аз я слушам, неприятно ми е да слушам какво съм казал и после прави коментарии. Казвам: "Слушай сестра, толкоз време съм говорил, аз не обичам да повтарям, не съм говорил едно и също нещо. Не обичам и хората да ми повтарят. Аз съм казал, но тъй както ми говорите, вие не сте го приложили в живота. Мен ми е неприятно като ви слушам". Ама тъй било, инак било. Вие не сте изменили вашето лице, вие не сте възприели Любовта. Нямате правилно разбиране на Любовта, нямате правилно разбиране на Обичта. Вие мислите, че сте много набожни. И се молите, много е малка тази набожност. "Вие сте една светска жена, като всичките, само имате Божествена табела". Дойде някой при някого и той му казва: "Аз ще те излекувам, но Господ обича да даваш". Да дава, но себе си има пред вид. Когато аз го излекувам, да изпълня Божия закон. Когато другите го излекуват, друг въпрос е. Не е така. В Божествения закон, ако ти направиш най-малкия опит да прикриеш нещо, един ден ще понесеш последствията. Не че заплашвам, но обратни последствия имат нещата. Ехо имат. Като изпееш една песен, ехо има, ще се отрази. Ако имаш слух, ще видиш, че песента ти не е вярна. Според мене хубавите песни са ония, които аз разбирам и които зная добре. Аз се радвам, когато пея. Зная моята песен и се радвам, то е разбрана работа. Щом не ме разбират другите, не им пея. Имате тези класическите песни. Те са трудни песни. Имаме песните на Псалмите, как ще ги пеете? Не може да се пеят Псалмите. Псалмите са ги пели всичките евреи инволюционно. В инволюционното пеение слизането е било така: Щом слизаш повече, а се качваш по-малко, пеението не е ясно. Инволюционната музика не е определена музика. Едва сега в хармонията имаме една еволюционна музика, изкачване. Обратен процес имаме /2/. Тия два метода трябва да се съединят. В своето слизане от Невидимия свят човек имаше една опитност. От човешкия свят във възходяща степен, във възлизането към Божествения свят, ще има друга.

Любовта е слизане, Обичта е качване. Що е да обичаш? Човек сега не оценява Обичта. Любовта сме изучавали при инволюцията, за да възприемем онова, което Бог е създал. При Обичта ще изучаваме вътрешния смисъл на живота, който Бог е вложил. Сега ще изучаваме закона, да обича човек. Онова, което откриваме в хората – всеки един човек е лист, който ще четете – какво е написал Господ. Всеки един човек, когото срещнете, ще ви предаде нещо; няма нито едно от животните, което да не ви предаде нещо. Всяко едно животно, като го срещнете, ще ви предаде нещо. Няма растение, което да не ви предаде нещо. Няма скъпоценен камък, който да не ви предаде нещо. Няма вода, която да не ви предаде нещо. Между всичките неща, които съществуват в Природата, щом видиш, щом съзнанието е будно, едновременно този предмет ти предава нещо и

ти му предаваш нещо, обмяна става. Чрез него Бог ти предава нещо. Като видиш едно растение, мислиш, че Бог се проявява. Като видиш едно растение, ще мислиш, че Бог се проявява, като видиш едно животно, ще мислиш, че чрез него Бог се проявява. В един скъпоценен камък Бог се проявява, не в Своята целокупност, но от части, като един Божествен лъч. Тогава ще имате една ясна представа за нещата.

На Любовта основния тон е "до"; правилно трябва да вземеш "до", значи да се освободиш. Да надделееш в себе си всичките заблуждения и да захванеш нов живот – това значи да вземеш вярно "до". Обичта има основен тон "сол". Любовта слиза до най-големите глъбини, Обичта започва от "сол". После "до" е мъжкият принцип, той е баща на нещата. "Ре" е детето. "Сол" по мъжка линия върви. "Ре" е мъжко. Имате "до-ми": "до" е бащата, "ми" е майката, "ре" е детето. От "ми-сол": "ми" е майката, "сол" е бащата, "фа" е детето. Но туй "фа" върви по женска линия. "Фа" е момиче. Сега туй е уподобление. Като дойдете до "ми", "ми" е мек тон. Като дойдете до "фа", то е едно момиче, което гледа. Тонът е мек. "Ре" е силен тон, по права линия върви. Вие ги имате тия работи в себе си. Ще се справите. Някой казва: "Да ги научи Господ, да придобиете светлина". Вие като придобиете Божествената светлина, ще видите отношенията на нещата как съществуват и ще ви станат ясни. Защото в перспективата отношенията трябва да имат дълбочина. Виждате онази картина (посочва петото езеро, рисувано от сестра Цветана Симеонова). То е нарисувано на една плоскост, но се вижда някаква дълбочина. От какво зависи тая дълбочина. Предметите са турени така, да дадат идея за дълбочина. Никаква дълбочина няма, то е сянка. Законите на перспективата ще ги разбирате. За да ти бъде някой човек симпатичен или ти да му бъдеш симпатичен, какво трябва да направиш? За да бъдеш симпатичен на една публика, трябва да пееш много меко и вярно да вземаш тоновете. После от твоето сърдце трябва да излиза нещо, трябва да имаш разположение към публиката. Като погледнеш, да чувстваш, че между тях и тебе има връзка. Сега защо някой не може да пее хубаво. Той отива да пее, а иска да спечели. Цигуларят иска да свири, но най-първо турил мисълта, че билетът трябва да бъде 60-80 лева. Даже 1000 лева да взема, струва си парите. Но користолюбието е лошо. Цигуларите за бъдеще да дадат даром концерт и който обича, да даде нещо. А публиката да пусне в касата. То ще бъде по-близо, отколкото да туриш търговска сделка, да каже: "Колко спечелихме? Ако много спечелихме, ще свирим повече, ако малко спечелим, ще свирим по-малко". Музиката така не може да се изучава. Всичките неща ще ги правите безкористно в себе си. Аз не искам да ви турям едно правило, но ще имате едно правило вътре. Любовта и Обичта са абсолютно безкористни принципи. Всичко имаш, какво ще желаеш? Щом пееш по Любов, щом пееш по Обич, всички ще те обичат, нищо

повече. Щом майката ражда едно дете по Любов и по Обич, детето ще те обича. Щом не обича детето, щом зачене и не иска детето и помисли да го пометне, веднъж ако тази мисъл е минала, детето ѝ не може да я обича. Тя е внесла заразата, яла е от забранения плод. Щом помисли, защо го зачених, пак детето не може да я обича. После, ако тя носи туй дете и мисли за друг мъж, тя не харесва своя, тя осакаща детето. Тази работа не е така лесна. Животът е музика, верни трябва да бъдат тоновете.

Сега много да ви не говоря. (Учителя нагласява цигулката си.) Тази е нова цигулка, млада цигулка, от България излязла. За туй ви я препоръчвам. Ще видим българинът какво може да свири. (Учителя свири български мотив.) Туй е българската цигулка.

Може да очаквате нещо от българина, ако разбира Божията Любов.

Туй, което ви свирих днес, може да приемете благото, а някои след една година.

Отче наш

40-та лекция от Учителя, държана
на 30.VI.1943 г. сряда 5 ч. с., Изгрев

1943_07_02 Правилни отношения
Лекция на Младежкия окултен клас

ПРАВИЛНИ ОТНОШЕНИЯ

Отче наш
Махар Бену Аба

Направете едно резюме на петата лекция от третата година. Някой път вие съкращавате. Резюме значи да извадите най-съществените неща, без да изгубите съдържанието на лекцията.

Да кажем, да направите разбор на числата 1 и 2. Какъв разбор бихте направили? Един градус над нулата, един градус под нулата. Каква е разликата? Един градус под нулата е замръзнала вода. Един градус над нулата не замръзва. Ако имате един кон, какво ще направите? Ако отивате на екскурзия, ще турите багажа на гърба му. Ако имате едно слънце, какво ще направите със слънцето? Ще носите багажа на цялата вселена. Едно сърце, една душа, един дух, един крак, един пръст, едно око, един косъм, един лист, една мравя, една прашинка. Една мравя като се притури при друга, какво ще стане? Едно море, един океан, една капка вода, една росна капчица, каква е разликата? Где седи разликата в едното? Казвате: една костилка, едно дърво. Една костилка е малка. Едно дърво 100 години откакто е излязло от костилката, е голямо. Ако гледате едно дърво надалеч, какво ще видите? На 1, на 2 или на 10 км какво ще видите от дървото? Нещата са ясни. От много близо ако ги разглеждате, са неясни и от много далеч ако ги разглеждате, са неясни. Казвам: Сега станете и изпейте една песен. Вие веднага ще се смутите. Една песен да изпеете, не искам 3, 4, 5. Но една песен, най-малко. Казвам ви: Изпейте ми една песен. Вие ще се смутите. От какво произтича смущението? Защо не искате да пеете, какво извинение ще дадете? Най-простото извинение кое е? – Че не знаете да пеете. Да допуснем, че знаете да пеете, кои са подбудителните причини да се откажете? Казвате: Не мога да пея, не съм разположен. От какво произтича неразположението? Да допуснем, че ви турят една костилка в обущата отдолу и най-първо вие тръгвате. След като вървите 1 км, вие се отказвате. Защо, коя е причината, за да се откажете? Костилката какво трябва да я направите? Значи трябва да я извадите. Във вашия ум има една костилка, ще извадите костилката. Че не може да пеете е костилка вече. Сега ще кажете: Как мене не ми дойде най-първо наум! Че как ще ти дойде наум? Мислиш, че е лесно да ти дойде наум. Влизаш в една тъмна стая, нищо не виждаш. Ако има светлина в стаята, ще видите разните предмети, взимате съотношение. Влизате в тъмната стая, тук се сблъсквате, там се

блъснете. Причината е тъмнотата. В мрачната стая не можете да направите никакъв избор върху тази единица. Единицата ако е в светлината, ще видите всички функции, които тя извършва. В дадения случай кое тя извършва? Волята е една функция. Слънцето, вселената, това е функция на едното. Едно Слънце. Във вселената Слънцето не е по-голямо от цялата вселена. Една Земя, едно Слънце. Но Земята не е по-голяма от Слънцето. Едното си остава едно при всичките условия. Нито се намалява, нито се увеличава. Резултатите на единицата – те се изменят. Резултатите на едното са големи. Ако правехте разбор, кое бихте предпочели? Човек с едно око или с две? С един крак или с два? Как бихте предпочели? Една къща с един прозорец или с два прозореца? Да дойдем до двете. Друго едно сравнение. Как бихте обичали? Една плесница да ти ударят или две? С един лев да те глобят или с два? Една година да учиш или две години да учиш? Всички хора страдат, че не поставят нещата на тяхното място. Сега някой път вие си създавате неприятности и казвате: Туй Слънце ме изгори. Вие обидите Слънцето и туй Слънце е неразположено спрямо вас. Как ще ви изгори Слънцето, което е на 150 милиона километра турено? Защо ще ви изгори? Възможно ли е Слънцето да ви изгори на 150 милиона километра? Вярно ли е това, че Слънцето може да ви изгори? Има ли някой човек изгорен от Слънцето? Туй не е изгаряне, то е боядисване. Че някой е почернял на Слънцето, то е боя. Слънцето изтегля отвътре навън черното на кожата. Не е вярно, че Слънцето изгаря. Казва: Ослепи ме Слънцето. И то е невъзможно. Досега Слънцето никого не е ослепило. Някой път умът е въздействал, някой път е действало сърцето, а някой път – човешката воля и тогава се случват катастрофи вътре. Ти се блъснеш в някой стол и казваш: Блъсна ме столът. Столът може ли да те блъсне? Коя е причината за блъсването? Причината е в тебе. Ние се блъскаме със светлината на Слънцето и казваме: Слънцето ме освети. То не е вярно. Причината седи в две неща. Казвам ви: Изпейте една песен, вие не може да я изпеете. Защо отказвате в дадения случай? Понеже не знаете какво може да ви донесе песента. Ако като изпеете песента, ще подобрите живота си и ще ви тръгне по мед и масло, ще пеете. Сега понеже пеете и никакво благо няма, или пък изгубите (разположение), не искате да пеете. Хората имат високо мнение за вас, не сте пели пред тях друг път и като пеете, не искате да си изгубят мнението. Ако ще се подобри положението, вие ще пеете вече. Понеже не сте самоуверени, отказвате се да пеете. Защо не искате да пеете? Не искате да кажете истината. Тия хора мислят добре за мене, като не съм готов да пея, ще си изменят мнението. Нека пее друг, който може да пее. Често се случва, че искате да запалите огън, драскате кибрит, не се запалва, втора, трета, четвърта клечка, не се пали. Отказвате се да палите огъня. Дойде друг вместо вас, запали огъня. В дадения случай вашето реноме не пада ли? Не знаете как да палите огъня. Дадат ви задача да мислите, вие се отказвате. Нали ви пада реномето? Някой път за

предпочитане е да падне реномето. В какъв случай трябва да падне реномето на човека? Какво значи думата "реноме"? 'Ре"-"нау", значи знатен. "Реноме" иде от "знатен". Всичките хора мислят, че може да се разчита на него. Като изгубиш реномето, не си знатен. 'Ре"-"нау" значи 'прославен". В латински език 'ре"-то както се пише, то е чаша, събира, на чашата се туря дръжка.

Като пиеш вино, ше си съставиш едно мнение заради него. То е едно твърдение, което трябва да се докаже. Каква е разликата между латинското "ер" и българското "ер"? На едно "р" във вид на чаша или едно "р" във вид на юмрук. Българинът казва: Ако не се съгласиш с мене, юмрук има. Ако не се съгласиш с мене, нищо не ти давам – ни пари, ни нещо за ядене ти давам. Това е схващането. ^ Това е еврейското "р", какво означава? У всеки един народ според неговия психологически характер са създадени и буквите. – Каква е разликата? Този знак в йероглифската азбука е означавал човек, който се движи, човек в движение. В латинската азбука този знак, обърнат, е "игрек", а в българската е "у". Когато децата се раждат, произнасят "йоа". Българите са го схванали "уа"; други са го схванали "ва". "Йоа" е първата дума на един духовен език. Като каже детето тази дума, всички са на негово разположение. Бащата и майката всичко правят. Толкоз мощна дума е. Ако не може да произнесе тази дума, свършва. Като произнесе думата, на негово разположение са. Дето някой път вас не ви върви, не сте произнесли първата дума "йоа". Вие казвате "кай, кай", то произлиза от "ай". Какво означава "ай"? Че човек се намира в едно състояние разредено, много натоварен е, трябва да слезе надолу или трябва да се качи нагоре. Когато ще падне някъде, човек казва "ай". Когато придобиете сила да се избавите от едно препятствие, гдето може да пострадате, казвате: "Ай", какво ще стане с мене? Значи думата "ай" е спасителен слог от една беля. Ако не го кажеш втори път, ще се повтори, ако го кажеш, ще избегнеш. Вие казвате "йоа" – това е свещеното име на Бога. Туй дете произнася името Му. Три гласни букви са те. Всичките съгласни букви са бедни. Те спират. Ти спираш гласа си някъде. За да може да произнесеш съгласната буква, да имаш достатъчно енергия да я произнесеш, трябва след нея да иде гласна буква. Да има достатъчно енергия да я произнесеш. Всичките гласни букви събират. Имате този знак. Гласните са това. Една гласна буква е динамична, тя дава от себе си. Казваш: Англичаните избягват "ре"-то да го произнасят. Понеже буквата "р" внася нещо друго. В немския го произнасят гърлено. Животните

произнасят тази буква. Англичаните за да се избавят от тази грубост, "ре"—то го произнасят, че едва се чува. Българите го произнасят силно. Българите и немците си мязат в "ре"-то – тя е буква, която съдържа излишна енергия. Вие не сте изучавали буквите какво влияние оказват. Ако дълго време произнасяш "п"-то, ще произведеш друго състояние. Ако произнасяме "р-то", ще произведеш друго състояние. "Х"-то ако произнесеш, е придихателна буква, имат особени качества. Носните букви създават този хармоничен език. Поетите облагородяват езика. Ако един поет каже: "Планина висока, долина дълбока", вие ще му се смеете. Как трябва да го каже?

"О, възвишена, светла планина висока, която хвърляш своята сянка в долината дълбока". "О, планина висока, светла, която хвърляш своята нежна сянка в долината дълбока." Поетичен разбор трябва да дадеш, един образ. Като кажеш "планина висока, долина дълбока", няма отношение. Че планината е висока, висока е. Че долината е дълбока, дълбока е. Има отношение между сянката, която хвърля в долината. Тази сянка я прави по-тъмна. Всичките води, които слизат от планината в долината, имат отношение, връзка. Поетът като описва планината, ще каже: "всичките златни твои струи, които слизат в долината, напояват дърветата." Между планината и долината се образува една вътрешна връзка. Тогава да направим разбор на скръб и радост. Скръб е долината, радост е планината. Направете разбор. Как казваме сега на радостта, как да ги примирим? Какво трябва да кажем? О, радост светла, благо, което смекчава скръбта ни. Радостта е радост, защото смекчава скръбта. Скръбта без радост не може да се смекчи. Ако нямате скръб, тогава радостта няма да се яви. Радостта се явява като ваш избавител. Радостта се явява по причина на скръбта. Ако нямате скръб, нямаше да дойде радостта. Тя дойде, за да ви избави. Искате радост без скръб. Радостта без скръбта няма да се яви. Като ви хване скръбта, отнесе се зле с вас, тогава ще дойде радостта да ви услужи. И ще видите какво ще направи за вас. Тогава става почетна радостта. И това е работа, която скръбта е извършила заради вас. За скръбта вие имате едно мнение, което не е така благородно. Казвате: По-далече да бъде от мене. Кои са причините за раждане на скръбта? Има естествени причини, които раждат скръбта. Представете си, че едно дете не се е облякло, както майка му иска. Майката вземе, че го нашари. Щом майката каже на детето да се облече по един начин и детето е постъпило другояче, скръбта ще дойде. Скръбта ще дойде да научи детето, то трябва да изпълни волята на майка си. Да се облече, както майката иска. То ще каже: Аз искам така. Като е далече от майка, си ще се облече така, както иска. Когато си близо при майка си, ще се облечеш, както тя иска. Понеже тя те е родила в света, трябва да слушаш. Когато си далеч, няма никой около тебе, тогава ще се облечеш, както ти знаеш. Сега вие съжалявате, че идват скърбите. Знае ли

скръбта колко блага ви е донесла? Скръбта е направила сърцето, ума по-светъл, по-разсъдлив и тялото по-пластично. Като дойде скръбта, гимнастика правиш. Свиваш си ръцете, чупиш си пръстите, правиш гимнастика и уяква тялото. Казвате: Тихата скръб. Тихата скръб това е мазилка, боядисване, не е скръб. Скръбта като дойде, ще ти даде нещо енергично, радва се тялото, радва се умът. Като мине една година, започваш да чувстваш какво е оставила в тебе. Още като видиш отдалече, че иде, казваш: Разбирам. Готов си да изпълниш волята ѝ. Не си създавайте вие изкуствена скръб. Вие сами си създавате скръб. Тази скръб е забранена. Онази скръб, която е учителка на хората, е добре дошла. Ние фиктивни скърби си правим. Те са безполезни. Ти направиш един изкуствен лъв, туриш го на пътя да плашиш хората. Ти като вървиш, забравиш и ти се уплашиш от него. И от ред години дядо ти и прадядо ти са оставили такива фиктивни идеи, от които ти се плашиш. Казваш: Това не мога, онова не мога. Тия идеи са човешки. Може да пееш, как да не може да пееш. Господ иска да пееш, глас ти е дал, трябва да пееш. Като кажеш "Не мога", показва, че си бил ленив, не си се упражнявал. Ти ще предпочетеш да се урони всичкия ти престиж и да се научиш да пееш, отколкото с един престиж хората да мислят, че пееш, пък ти да не може да пееш. По-добре да се урони престижът ти и да се научиш да пееш, отколкото да не се урони престижът ти и да не знаеш да пееш. Сегашният морал седи в туй, да не се урони престижът. Въпросът е в положителната мисъл. Научи се да пееш, да мислиш, да чувстваш. Всичко туй е положително. Но аз не искам да страдам. То е отрицателната страна, то е друг въпрос. Не си създавай изкуствени страдания. Ония страдания, които носят живот, те са добре дошли. Те носят най-голямото благо. Картинка:MOK-22-35-2.gif Това е вземай, Картинка:MOK-22-35-3.gif това е закачай, давай - Картинка:MOK-22-35-4.gif , Картинка:MOK-22-35-5.gif - ходи, Картинка:MOK-22-35-6.gif чакай. Като ти налеят една чаша вино, не бързай да я изпиеш. "Йоа" е свещеното име за.... В буквата "к" няма равновесие. Тия сили, които действат, ще се обърнат. Иде разрешението на "к"-то.

На всичките социални мъчнотии, които се раждат в живота, трябва да се даде едно изяснение на тях. Вие сте сприхав, пък не знаете от какво произтича вашата сприхавост. Нетърпелив сте някой път или се възбуждате чрезмерно. Ако си далеч от една соба, имаш едно състояние. Ако си близо, нагорещяваш се, имаш друго състояние. Едно положително и едно отрицателно състояние. Ако си близо на фокуса, усещаш една радост. Ако си много близо до реалността, усещаш много голямо вътрешно разположение, богатство. Ако си далеч, придобиваш по-малко топлина, отколкото ти трябва. Ако си близо, придобиваш повече, отколкото ти трябва. Ако си близо до реалността, придобиваш повече

светлина. Ако си далече, придобиваш по-малко светлина. За да разбереш реалността, трябва да дойдеш на фокуса на нещата. Ако един предмет е поставен на един, два, три, десет километра, разно изглежда. Всеки предмет, който разглеждате, всяко живо тяло трябва да го турите във фокуса, отношение трябва. Всеки един предмет има отношение към вас. За пример отношението на радостта какво е? Кога може да приемете радостта? Радостта може ли да дойде без придобивка? – вие се радвате на слънцето, даде ви нещо. Стоплите се, топлина ви даде. Радостта иде, вие придобиете сила. Или в какъвто и да е смисъл най-малката придобивка в света дава един малък оттенък на радостта. Най-малката загуба, която претърпявате, вече носи оттенък на едно недоволство. Недоволството може постепенно да се обърне на скръб. Допуснете, че във вас има желание да станете много голям човек, виден, да станете като планина. Вие имайте предвид, че колкото израствате нагоре, губите топлина. Колкото отивате нагоре, студът се увеличава. Колкото слизате надолу към центъра на слънцето, топлината се увеличава. Колкото се отдалечавате от центъра на слънцето, топлината се намалява. С правите мисли, правите чувства и правите постъпки трябва да създадете правилни отношения. Ако имаш правилно отношение към въздуха, ще може да пееш. Ако нямаш правилно отношение, не може да пееш. Ако възприемеш правилно светлината, ти ще видиш всичките работи и ще ходиш в светлина. Ако нямаш правилно отношение, ще ходиш в тъмнина, ще се блъскаш. Ако имаш правилно отношение към реалността, към живата реалност, ще имаш сила в себе си. Ако нямаш правилно отношение, силата ти се намаля. Следователно намалението на силата ти зависи от отношението ти към реалността. Сега във вас не схващате отношението. Отношение трябва да имаш към човека във всеки случай. Влизаш при един човек и без да забележиш, туриш си крака до неговия и натиснеш крака. Той изгуби равновесие. Този човек с ума и със сърцето си няма отношение. Трябва да бъдеш внимателен. Да не натискаш крака, трябва да седиш далече, да има отношение. Ти минаваш в природата и хванеш един клон и го счупиш. В туй отношение тия дървета са свързани с едни много благородни, разумни същества. Счупен клонът, но в ума на туй разумно същество произвеждаш реакция. Казваш: Какво направих? – Настъпил си крака. Но ти не трябва да чупиш един клон. Не трябва да късаш едно цвете. Мислиш, че имаш право. То е косъм на крака на този човек и като речеш да откъснеш, той чувства болка. Нямате право да късате цветята. Сега вие мислите, че ръката е отделена, няма никакво отношение; че дърветата са отделени. Така може да се мисли, но всичко е тясно свързано. Човек във възпитанието си трябва да знае, че в разумния свят всичко има отношение. Всеки един трябва да спазва тия отношения, те са тонове. Отношението е тон, правилно трябва да го вземеш. Огъвай, без да чупиш, пълни и не само изливай. Давай и вземай едновременно. Най-първо давай и после вземай. Някои започвате с вземането и там е

погрешката. Давай и вземай. Люби и обичай. Всичката погрешка седи в това, че нямате отношение. Който люби, има право да обича. Който не люби, няма право да обича. Който дава, има право да взема. Който не дава, няма право да взема. Казваш: Защо да не вземеш? Не си дал нищо. Давай и вземай. Правилните отношения са така. Плюс и минус. Не може да извадиш, ако не даваш. Изваждаш само тогава, когато си дал. Щом не си дал, нищо не вземай, ако не искаш да ти тегли главата. Не трябва една наука (да е) разпокъсана. Всичките неща, които изучавате, са разпокъсани. Казваш: Защо трябва да давам? Щом даваш, трябва да вземаш. В даването първоначално посаждаш едно дърво в земята, след време израства това дърво и дава плод. Ти отиваш и вземаш от плода, радваш се на онова, което си дал. Дървото сега ти дава, ти първо си дал на земята, а сега тя ти дава плода. Трябва да спазвате същото отношение и в умствения свят. Казвате: Защо трябва да мисля? Някой искат правото. Изпрати една мисъл в света, без никой да знае. Тази мисъл като изпратиш в света, един ден ще ти донесе благо. Ти ще минеш през същото място, ще се ползваш в мисълта си. Сега вие искате да напишете нещо. Какво ще напишете? Писането не е даване. Взел си от този човек, от онзи човек, ще ги даваш. В даването ти първо ще идеш да работиш, ще работиш нещо и тогава ще даваш. Ако ти вземеш от един човек и дадеш на друг, това не е даване, то е размяна. Може да дадеш само туй, което произтича от твоето сърце, може да дадеш само това, което произтича от твоята душа, може да дадеш само туй, което произтича от твоя дух, и тогава обратният процес. Ще вземеш плода, който е излязъл от твоя ум, ще вземеш плода, който е излязъл от твоето сърце, душа и плода на твоя Дух.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

35. Лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя
на 2. VII. 1943 г., петък – 5 ч.с.
София – Изгрев

1943_07_04 Оживяване
неделя, 10 ч. сутринта

ОЖИВЯВАНЕ

„Отче наш“
„Ще се развеселя“
Ще прочета няколко стиха от 8-а глава на Матея, от 1-ви до 14-и стих.
„Духът Божи“

Буквата на закона умъртвява човека, а духът оживява. Еднообразието в нас е най-голямото противоречие в живота навсякъде. Разнообразието е работа на живота.

Има начин за възпитание. Съвременните хора говорят за възпитание на хората. Възлагат на възпитанието много неща. Те се заблуждават. Оставете всеки човек да върви по пътя, който Бог му е определил, само помагайте му той да върви по този път. Хората искаме да имат нашата философия, нашите схващания. Ако всичките хора биха имали туй схващане, щеше да бъде най-голямото нещастие, което може да сполети света. Да накараш един човек да върви по този път, то е кръчмарска работа. Кръчмарят, като тури винцето в 10–20 бъчви, затвори го, поставя канела, затваря и продава тази вода. Питам: кой от вас, [който] е пил от кръчмарската вода, е прокопсал досега? Никой. Божественото е онзи извор, който тече без канела. Вие искате тия правила на канелите да завъртате. В някой дом, гледам, жената завърта канела, в друг дом мъжът завърта. Някъде децата въртят канелата, другаде слугите въртят, всичките канели въртят.

Казвам: Това е човешки порядък. Извадете канелите. Бъчви нас не ни трябват. Хората в света не са по-умни от природата. Как ще възпитате един човек, когото не сте създали? Как ще поправите една машина, която не знаете как е направена? Как ще поправите един часовник, как ще свирите на цигулка, на която не сте учили, не знаете законите?

Ние имаме едно голямо заблуждение – че като видим Слънцето, мислим, че Слънцето носи всичките блага. Така е – Слънцето носи всичките блага, но човек, за да приеме благата, трябва да е в хармония с него. Съвременните хора са в дисхармония със Слънцето, не само със слънчевите закони, но в дисхармония са с всичко наоколо. И след това питате защо са тези нещастия. То е резултат на нашето постоянно стълкновение.

Докато кожата е здрава, навсякъде може да минеш без противоречие. В момента, в който краката се охлузват, в момента, в който ръцете се охлузват, на човека ще му бъде много неприятно да се движи или пък да се допре някой при него. Казва: „Не знаеш ли, че кожата ми е охлузена?" Де ще знаят хората, че под дрехите ти кожата ти е охлузена? Друг казва: „Не знаеш ли, че аз съм нервен?" Охлузена е кожата. Отде да зная? Затворена е тази мисъл в главата, отгде да зная, че е охлузена? Щом не разбираш, главата е охлузена. Щом разбираш, кожата ти е права. На грешника кожата е охлузена. Който казва, че не може да живее добре, кожата му е охлузена. Който казва „Живея добре", кожата му е здрава. За мен това е много реално. Някой казва: „Аз не мога да живея добре." На всичките грешници кожата им е охлузена. Какво трябва да се прави? Оставете да заздравее кожата и ще имате същата покривка, [която] Господ е оставил. Туй е реално.

Казвате: „Да го наречем да му проповядваме." Какво ще проповядвате на един човек? Как да се обърне към Бога? Как ще му проповядвате да се обърне към Бога, когато ти не си се обърнал? Или казвате: „Да го научим как да люби." Как ще го научиш, когато ти сам не си се научил да любиш? Ти още не разбираш закона на Любовта. За всяка капчица вода се смущаваш, за малки работи се смущаваш.

Има неща, на които ние не можем да заповядваме. Казваш: „Аз не се мърдам." Ти не се мърдаш, но Земята се мърда. Ти казваш: „Аз оттук не се мърдам." Но като кажеш това, всяка секунда Земята се мърда 29 километра в секунда. В същото време и Слънцето се мърда 500 километра в секунда. Ти казваш: „Аз не се мърдам", а ти в секунда се мърдаш 29 километра, със Земята завлечен си и от Слънцето си завлечен в 500 километра в секунда. Ти казваш, че не се мърдаш. Най-малката мисъл те мърда. Пък казваш, не се мърдаш. Чудни са хората, когато казват: „Не се мърдам", а се смущават от най-малките работи.

Имайте благородството на един княз, който поканил един беден човек в дома си. На масата имало сложени вилици, ножове, но бедният човек взел с трите си пръста да яде. Като видял това князът, и той започнал да яде с трите си пръста. По-добре е ние да се приспособим към хората, отколкото те да се приспособят към нас. Да ви кажа едно правило: глупавите искат всички хора да се приспособят към тях, а умният човек се приспособява към глупавите. Глупостта навсякъде има разнообразие. Знаеш колко са интересни глупавите хора? Чешити са те. Не е престъпление глупостта.

Постоянно ние се намираме в стълкновение. Някой път слушате по

радиото, но и там се борят. Когато по радиото искат да не се предаде от една станция, турят противоположни вълни, които спират вълните, които предават мисълта. Така, радио в света има и постоянно има други същества, които го разбъркват това, което се предава по радиото. Около вас има полуматериални същества, гдето винаги ходят с вас. Някой път върви някой и казва: „Няма никой с мене“, пък аз го гледам – 10 души вървят подире му, носят прибори. Реч да направи нещо, те се завъртят, разбутат мислите му. Той мисли, а те му разбъркват мислите. 10 души дедективи го следват.

В средните векове онези, които се занимавали с духовния свят, питали се на един бод на една игла колко духове могат да играят. Те пишеха, че около 1000 духове можели да играят. Сега науката казва, че на върха на една игла милиони частици могат да играят. Как ще го разберете? Светът не е така малък, както го мислите. Един бод на иглата не е така малък. Един милион същества могат да играят. То е голяма площ. Нас ни се струва малка площ, защото отдалече гледаме.

Гледам сега хората и всички питат какво ще стане със света. Светът е много добър. Вие сте забъркали работата. Вас ви е хванала треска и каквото ядете, ви е горчиво. Питате какво е в устата на другите хора. На тях им е сладко, а тебе ти е горчиво, понеже си трескав. Казвате: „Да се оправи светът.“ Няма какво да се оправя светът. Навсякъде хората са весели. Само ти си загазил. Казвате: „Да се оправи светът.“ Българските абаджии, на които [през] турско време занаятът им вървеше много добре, понеже българите носеха бирбучуклия, като стана българско, дойдоха европейските дрехи и абаджиите не шиеха вече бирбучуклия и не им вървеше вече. Казваха: „Загазихме. По-добре да не беше се освободила България.“ Свободата не седи в бирбучуклията, нито в гайтаните, нито в европейските дрехи.

В съвременното човечество никога не е имало една култура по-висока от сегашната. Сегашните хора вършат неща и не може да ги обясните. Хората са в стълкновение с Божествения закон. Понеже може би от 200, 300, 400 години от Христа насам хората искат да станат господари на природата. Навсякъде учените хора казват: „Ние ще подчиним природата.“ Сега природата дава на учените хора урок как те да подчинят войната. Ако вие мислите да подчините природата, вие ще я срещнете на пътя си.

Съвременните хора имат смътно понятие за Бога. Аз проповядвам Бога на Любовта, за разумните хора на Любовта, не [за] онези неразумните, които искат да престъпят Божия закон. Няма по-страшна воля от Божията. Вие искате с вашите мисли и желания да измените света. Вие искате един народ и цялото човечество да си измени Божия план. Защо ще го

измените? Ако вашата мисъл може да подобри света, разбирам да се измени, но ако вие с вашата мисъл искате да господарувате, ще развалите света.

Ако внесем културата на комарите, какво благо ще внесем? Всеки комар като кацне, казва: „Да пусна сонда, да видя каква е кръвта." Този пусне сонда, онзи пусне сонда – от тази култура на комарите какво ще научите? Дойдат хапливите мухи, и те кацат да правят своите опити, хапят те. Дойде една змия, и тя казва: „Учен човек си, да видим какво си придобил", и тя те ухапе. Тя дойде и научно те ухапе. Това са все култури. Но вие я ми кажете: какво ще придобиете? Вие казвате: „Аз да имам власт, ще му строша главата." Ти като кажеш, че ще му строшиш главата, друг тури зъб на тебе, той иска да ти строши главата.

Помнете едно нещо: Какво[то] мисли човек, то става. Щом мислиш да строшиш света, можеш да го направиш, но и светът ще те строши. Щом мислиш да направиш добро в света, доброто ще стане, но и в теб ще стане. Туй още хората не го вярват.

Казвам: Не се иска да ни накара да вярваме в някои закони, но онова, което Бог е турил, което е направил в нас, в него да вярваме. Ние не вярваме в онова, което Бог е написал в нас, а вярваме на външните закони. Човек не вярва на Онзи, Който му е дал живот, но той ще си направи един идол, на който ще се покланя. Той ще тури 500–600 [хиляди] или един милион в банката и казва: „Осигурих се." Той уповава на тия пари, които са в касата, уповава на тия пари, които са в банката. Банката е учреждение. Умреш – банката може ли да ти помогне? Отиваш за другия свят – за билет откъде ще си вземеш да платиш? Виждам доста евреи, за които казвате, че са отишли в другия свят, а аз ги виждам на гарата чакат, нямат билет да отидат в другия свят. Те на гарата чакат, нямат билет.

Когато Христос дойде, Той даде един пример за богатия и бедния Лазар. Умрял Лазар и отишъл в лоното на Авраама. Как отишъл. Тук теглил, големи страдания имал, кучета лижели раните му, търпение учил. Умрял богатият, отива в ада. При това казва: „адът е далеч", а пък Христос казва, че се образувал разговор между богатия, който е влязъл в ада, и Авраама. Богатият вижда Лазара и си казва: „Как, този, бедният, при моята врата стоеше, кучетата му лижеха раните, какво се е качил в този свят, на това място?" И казва на Авраама: „Изпрати го, той е длъжен на мене да бъде признателен. Засъхнало ми е гърлото. Той седеше пред вратата ми и по някой път му правех добрини." Казва му Авраам: „Тук порядките са други. От вас при нас не може да се дойде и от нас при вас не може да се дойде. И да иска Лазар, не може да дойде при тебе." Седи той и мисли друго:

„Прати го в онзи свят да каже на братята ми, та те поне да не дойдат тук.“ Не че го е грижа за братята му, но той не може да търпи Лазара, да го вижда на хубавото място. Казва му Авраам: „Те имат Моисеевия закон. И да го видят, пак няма да го вярват.“

По някой път гледам хората опитват Любовта на другите. Някой дойде и слушам да казва: „Много те обичам, иди, донеси ми малко вода.“ Често така казва дядото на малкото дете. Като иде детето и донесе вода на дядото, той ще бръкне в торбата и ще му даде 4–5 ореха, ще плати за водата. Да допуснем, че дядото има орехи в торбата, но ако няма, детето може да не донесе вода. Няма орехи. Много деца отиват за вода, понеже има орехи. Дядото гледа в торбата – празна торбата. Втори път това дете не отива при дядото. Няма орехи – няма вода. „Вар пара – вар Хасан, йок пара – йок Хасан.“ – „Има пари – има Хасан, няма пари – няма Хасан.“ В какво седи? Онази, красивата мома, има орехи – момъкът тича. Ако е хванала сипаницата, издълбае се лицето, Хасан го няма вече.

Съвременният живот на какво се дължи? Другояче трябва да се гледа. Някои мислят, че като се подобри положението, в онзи свят ще отидат. Ако онзи живот, който Бог ни е дал на Земята, ако този живот ние не може да го осветим, ако ние на Земята не може да живеем както трябва, как ще си въобразяваме, че в другия свят ще живеем по-добре? Казват: „Тук да живеем както знаем, а като отидем в оня свят, ще бъдем светии.“ То е невъзможно. Най-първо животът, който Бог ни е дал, какъвто и да е този живот, е ценен. Животът на едно растение – дърветата живеят по-чист, по-свят живот, отколкото ние живеем. В растенията има много по-голямо самопожертвуване на изобилие, отколкото у нас. Те, щом завържат един плод, казват: „На ваше разположение е.“ Може птиците да ядат, може хората да ядат. Те тъжат за онова, което хората вземат от тях. Ние казваме: „Това е дърво.“ Не е така. „Дърво“ е произлязло от „дева“. Вие не знаете произхода. Когато говорят на човешките езици, „дърво“ значи дева, която е чиста, свята, слязла е на Земята. Човек като върви по правия път, той е дева. Всяко дърво един ден ще стане една красива мома, един ден ще стане един красив момък, ще стане един светия, един ангел.

Казвате: може [ли] да се докаже това? Може да се докаже, но нямам време да го доказвам. Някой иска да му докажа дали съм богат или не. Време нямам. Трябва да го заведа в банката, да му отворя касата, да му покажа парите. Време нямам да направя това. Дали вярваш, че съм богат, или не вярваш, е твоя работа. Твоята вяра не ме прави богат. Аз ти казвам, че съм богат. Ако вярваш, че не съм, остава за твоя сметка. Ако аз, който съм сиромах, кажа, че съм богат, няма да стана богат. Какво ще ми допринесе, когато не съответствува със самата реалност, което Бог [е] вложил.

Бог [е] вложил живот в мене, трябва да го зачитам. Умът, който Бог ни е дал, трябва да зачитаме. Сърцето, което Бог ни е дал, трябва да зачитаме. Душата, която Бог е вложил в нас, трябва да я зачитаме. Духа, който Бог е вложил в нас, трябва да зачитаме. Унаследените неща са второстепенни. Ти казваш, че си наследил нещо от дядо си, от прадядо си. Те са спомагателно средство. На вложеното, на Божествено[то] в нас трябва да разчитаме.

Щом ти се тревожиш безмерно, ти си в човешкия порядък. Мислите ли един човек, който цялата нощ е плакал, подули са му [се] страните, станал е жълт... Мислите ли, че съвременните хора, които страдат, тия страдания са на място? Всичките нагъбясали трябва да излязат навън. Страданието е лечебен метод. Всеки човек, който не се радва, и всеки човек, който скърби, ако не е Божията Любов в света, ние бихме умрели от скръб, от мъчение, от страдание. Благодарение на Любовта, която постоянно прави абцес, превръща скръбта на радост. Скръбта трябва да се превърне на радост, мъчението трябва да се превърне на утеха, робството трябва да се превърне на свобода. Постоянно трябва да става смяна. Ако не става тази смяна, човек е осъден да носи своите последствия.

Този, богатият човек, дето Христос говори и го дава за пример, ако би се научил да сподели участта на Лазара, той би бил при други условия. Той не сподели участта на Лазара в този свят. И като отиде в другия свят, разделиха се двамата. Аз може да ви сравня. Вие казвате: кой е Лазар, кой е богатият? Този Лазар в едно семейство може да бъде мъжът, богатият може да бъде жената. В друго семейство Лазар може да бъде жената, този Лазар може да бъде дъщерята, този Лазар може да бъде синът в даден случай. Тогава казвам: Синът ще иде при Авраама, а бащата, майката и дъщерята, които са богатият, ще идат при богатия. Това е закон на Божествената справедливост в света. Ако бащата споделя участта на сина си, ако майката сподели участта на сина си, дъщерята в дадения случай ще се измени. Ако ние, съвременните хора, не може да споделим участта на нашите близки, които са около нас, къде ще идем, кажете ми?

Ние трябва да вземем пример от Провидението. При всичките големи престъпления, които хората вършат днес, Бог ни е заобиколил с най-големи благословения. Пратил е тревата, дъжда, плодовете. Това показва Любовта на Бога към хората. Хората не заслужават това. Ние трябва да вървим по същия път.

Постоянно ме питат кога ще се свърши войната. Щом възлюбите Господа с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичката [си]

сила, войната ще се свърши още днес. Щом не Го възлюбите, векове ще минат и войната няма да се свърши. Въпросът е свършен. Знаете ли, че в целия образован свят няма трима души праведни? Разбирате ли това? Има само един праведен човек. [А] законът е такъв: „Дето са двама или трима събрани в Мое име, там съм и Аз." Ако имаше трима души да се съберат и да се помолят, войната ще престане. Защо не престава? Защото има само един. Трябва да дойдат още двама. Дайте ми кандидати от вас и аз днес ще свърша войната. Дайте ми кандидати от вас и днес [...] (В разчетената стенограма изглежда липсва част от изречението.) което ще стане. Дайте ми праведния, нека дойде от Америка, от Англия, двама души да дойдат.

Трябва да се знае Истината. Ще ходим с тия заблуждения в света? Минаха времената на заблужденията. Всичките тия месоядни животни, това са култури, това са хора. Всичките месоядни животни, всичките лоши животни, това са хора, които са живели на Земята и са турени да живеят в тия [животни]. Всичките отровни растения са човешки души, натикани в тия растения. Всичката кал, която съществува, в тази кал, това са човешки души. Те трябва да излязат от там. Всичките тия въглища, които горят, това са човешки души, турени в каменните въглища. Сега ги горите, отоплявате се и като ги освобождавате, те създават войната. Тия хора не дойдоха да се освободят. Със заблуждения не може да се държи в света.

Бог е бил принуждаван много пъти от непослушанието на хората да бъде унищожен светът. Сега не иска да го унищожи. И потоп в света няма да прави. И затова сега огън иде в света. Всичките хора ще бъдат стопени. Златото ще излезе от сгурията и сгурията ще се хвърли. Няма да остане човек нестопен.

Не говоря за материалното – трябва да стане пречистване на човешкия ум, да стане пречистване в човешкото сърце, да стане пречистване в човешката душа, да стане пречистване в човешкия дух.

Някой се вторачил, какво мисли? Казва: „Какво ме гледаш?" Казвам: Имате ревматизъм в коляното, от дълги години търсиш цяр. Ти имаш пчели, ще се помолиш на Господа, ще туриш пчелите да те ужилят и ще оздравее коляното. Ще благодариш, че тия пчели те излекуваха в Името на Господа без пари. Тия пчели ще запишеш в книгата и от кошера ще запишеш времето и часа, когато туй се е извършило

Сега ще преведа. Що е жилото? Жилото на пчелите е опасно само за онзи, който иска да краде мед. Жилото на пчелата, за онзи, който иска да помага на пчелите, е едно благо. Благодарение на тия жила на пчелите, та хората се научиха, та си направиха игли. Пчелите научиха хората да си правят

игли, да си шият дрехите. Някои хора са лоши спрямо нас. По някой път аз съм правил опити. По едно невнимание веднъж бях ял чесън и влизам при кошерите. Като влизам, една пчела се блъсна в челото [ми]. Тя казва: „Господине, нашата царица забранява да ходиш тук.“ Върнах се, изчистих си устата с карамфил и след 4–5 часа отидох, напарфюмирах се добре и всичките пчели ме посрещнаха. Зачитам техните права. Те обичат чистотата.

Кога ще бъдем благоприятни на Бога? – Когато образуваме едно ухание, което е благоприятно на Бога. Бог се радва на нашето разгневяване. Като се поразсърдим, хубаво, но щом се разсърдиш, вземи перото и напиши някоя приказка, напиши някое стихотворение. Ти се разсърдиш, развалиш някоя цигулка. После ти се сърдиш, рушиш себе си. Строшиш ръката, образуваш абцес на тази ръка. След туй казваш: „Светът е лош.“ Светът трябва да извади тази идея от вас. Светът не е лош. Писанието казва: „Бог толкоз възлюби света, щото даде Сина Своего Единороднаго“, възлюби Бог света, „за да не погине всеки, който вярва.“ Бог обича този свят, който го е създал, понеже е Негово творение. Той обича Своето дело.

Като казваме, че този свят е развален, с туй означаваме нашия свят. Но то е друг въпрос. Ние сме пратени в този свят, на Земята, в епохата, в която живеем, за да работим. Светът има нужда от работници. Аз ви проповядвам на вас не да бъдете щастливи, но чакат работници в света, служби има, които трябва да се заемат. Всеки един от вас, който ще замине за другия свят, нека дойде при мене – ще му дам разписка да го назначат на служба. Някой умира и чака. Като иде в другия свят, ще го заобиколят братя. Казват: „Страшно е умирането.“ Страшно е умирането за онези, които са без Любов. Които умират с Любов, на служба отиват. Небето се радва за всеки, който отива с Любов. И ангелите се радват, с венци го посрещат, че е дошъл един работник за делото Божие. Сега който и да дойде, всички, които са идвали, който и да проповядва в Името Божие, е добро.

Някои казват, че сме взели и събрали литературата оттук-оттам най-хубавото. Туй е заблуждение. В литературата какво има? Те откъде взеха тази литература? Цялата природа е литература. Аз правя превод.

Уважавам всичките преводи, но виждам, много преводи не са според оригинала. Много е писано за света, но светът не е така създаден. Донякъде е хубаво описан, но донякъде не е.

Когато седим и се молим на Бога, е хубаво, но така не се минава. Ако в твоята молитва краката не вземат участие, ако в твоята молитва ръцете не

вземат участие, устата не вземат участие, ушите не вземат участие, очите, веждите ти, всичките ти косми по цялото тяло, всичките клетки ако не вземат участие, то не е моление. Всичко трябва да участвува. Всички трябва да знаят, че господарят отива някъде и те да отидат с него и те да се радват. Да им каже: „Отиваме всички при Господа да се явим.“ Всички тия души, които живеят в хората, и те да се радват. Не мислете, че тия души, които живеят, са глупави. Много умни са. Има души, които живеят в нашия мозък и помагат. Души само на паметта има, души на музиката. Ти си музикален, но не е твоя музикалността. Тези души идат и те учат. Казвате: „Той е голям музикант“, но те са музикалните гении.

Искате да станете светии. Невъзможно е. Докато вие не влезете в групата на всички хора, които са светии, вие не може да бъдете светия. Вие не можете да бъдете светии, ако не идете на Слънцето. Светлината иде от Слънцето. В Слънцето има светлина. Тази светлина, която се предава, тя е отражение на слънчевата. Тези същества, които живеят в Слънцето, са толкова интелигентни, толкова е интензивна тяхната мисъл. Мислите, които пращат, е светлина на Земята. Цялото Слънце е разумно същество. Това са безброй същества, които изпращат своята енергия. Всеки един ангел е насочил своята мисъл към някого на Земята.

Вие трябва да съзнавате и трябва да благодарите на Бога. Тъй седи въпросът. Ако вие не дойдете да мислите така, вие ще кажете: „Слънцето е глупаво същество, което Бог [е] направил.“ Бог направи и човека, направи и Слънцето. Как ще разберете? Вие казвате, че Слънцето не е разумно. Той направи човека и човек е разумен. Всичките неща, които Бог направи, са разумни. Няма нещо неразумно. „В началото Бог създаде Небето и Земята, а Земята беше неустроена.“ После Бог я устройва и я направи разумна. Сега Господ действува вътре във вас, устройва целия ваш живот. Когато Бог работи във вас, радвайте се. Онзи велик музикант в живота, като му кажат погрешката, веднага признава погрешката. Които не са даровити, веднага се докачат. Тонът трябва да бъде прав.

В природата, ако излезете да пеете според законите на природата, ако вземете един неверен тон, веднага се образува влага; ако вземете верен, веднага цялото небе става ясно. Щом се заоблачава, тоновете на живота хората всякога не ги вземат вярно.

Вие говорите за Любовта. Какво е Любовта? Тя ежеминутно е извън времето. Трябва да вземете основния тон на Любовта. Любовта във всичките прояви не взема един и същи тон. Представете си, че Любовта на Земята действува с 3500 октави. Колко основни тонове ще имате? Във всяка октава по един основен тон – 3500 основни тонове. Колко от тия тонове вие

вземате? Някои едва вземат два основни тона. Като пее, някой взема една октава, един основен тон, от долния до горния, някой взема две октави, някой – три октави и него считат за голям певец. Който се готви за оня свят, трябва да има 3500 основни тона и да ги взема вярно. Като прозвучи, да знае какъв е тонът.

Аз ви говоря за онадеждяването. Аз искам само да се извадите от заблужденията си. Вие искате да станете по-добри, отколкото сте. Вие се заблуждавате. Вие сте добри, но сте много мързеливи. Всичкото седи в леността. Потриваш се. Някой се потрива една секунда, някой – [10]–15. Казваш: нищо не е секунда потриване. Губиш време. Една работа взема една секунда, ти се потриваш – изгубиш времето. Няма да се потриваш. Като войник, веднага ще го направиш. Добрата мисъл като дойде, ще я направиш. Щом дойде, направѝ я. Казва: „Чакай да се помоля“ и той ще коленичи. Върви по пътя и се моли. Какво ще коленичиш, то е по буквата на закона. „Чакай да помисля.“ Какво ще мислиш? Като те бодне нещо, мислиш ли? Изведнъж мръднеш ръката си, без да мислиш. Мисълта идва отпосле.

Трябва да сте отзивчиви на Божественото. Всеки един порив в нас, то е гениалност. Ако всички бихме отговаряли на основните тонове на Любовта, на 3500 тона ако бихме отговаряли, ако бихме отговаряли на основните тонове на Обичта – 3500 (7000 са всичките), светът щеше да блесне като слънце. Сега всички седите със старите идеи.

Може да ви приведа пример, то е само за изяснение. Не е въпрос сега да смущаваме богатия в ада. Доста адове има на Земята. Най-страшният ад е на Земята. Едно малко ангелче чуло, че Господ създал Земята и се помолило на един голям ангел да го заведе на Земята, да види туй място. То искало да види човека – туй Божие творение. Качил го големият ангел на крилата си и го довел на Земята. То казало: „Аз ти казах да ме доведеш при хората, а ти ме донесе в ада. Това не са хората.“ Ангелът му казал: „Това са хората.“

Знаете ли колко препятствуваме на Божествения ред на нещата? В един оркестър като се свири, най-малката погрешка се разбира. Всеки трябва да бъде майстор. Верни тонове в нашата мисъл. Седнеш вечер, пееш каквото знаеш. Не каквото ние знаем! Ако речем така да вървим, както ние знаем, колата ще отиде в реката, никъде няма да излезем. Ще вървим в Божия път, онзи път, който Бог ни е дал. И тогава ще се освободим от противоречията, които съществуват. Хиляди отклонения има от този път. Ние все търсим лесния път. Аз гледам, и другите народи път имат, но и българите имат път.

Преди години във Варна, когато направиха шосето от Варна за Добрич, направиха шосето много хубаво, но гледам, като минават хората, [не] вървят по пътя, никой от пешеходците не вървят по шосето, но заобикалят пътя. Като стане голяма кал, тогава влизат в пътя. Всичките хора, когато се намерят в кал, в големи страдания, влизат в правия път. Щом стане охолен животът, всеки тръгва по отклонение от пътя. По камъните не се върви така леко, хоскане има.

Българинът не обича да се хоска. Затуй слиза на Земята, по-мекичко да е. Отбива се по меко да върви, не обича хоскането. В него има едно чувство, което в другите народи го няма. Той когато увеличава, увеличава милиони пъти. Казва: „човек цяла планина“ или казва: „човек е божество“. Хубаво е, не е лошо. Някой говори така, то не е лъжа. Когато увеличава, той употребява една дума... аз няма да употребя тази дума, вие я знаете.

Според мене не трябва да се месим в съдбата. Казваме: лоши има, някой дявол, Сатанаил. То не е наша работа. Ако четете повестта на Иова, ще видите, че Сатанаил като дошъл при Господа, Господ го питал: „Къде си ходил?“ Казва: „По Земята бях.“ Казва му: „Обърнал ли си внимание на моя раб Иова? Няма човек като него.“ – „Действително той е добър човек, но Ти му си дал хиляди камили, овце, говеда, дал си му богатство колкото искаш, дал си му синове, дъщери, всичко има. Я вземи тия работи, да опиташ колко е безкористен.“ Господ казва: „Опитай го.“ Ако вие сте добри хора, за вашите говеда Той не е съгласен. Ако можете да бъдете благодарни, без да имате и да благодарите за това, което ви е дал...

Да благодарим за ума, който Бог ни [е] дал, да благодарим за сърцето, за духа. Да благодарим за Земята, [на] която живеем, без пари се возим по нея. Къде ще намерите да ходите по екскурзии?

Дойде ви някое нещастие, не знаете как да се лекувате. Много лесна работа е. Дойде ви някое нещастие – някой път много малка работа се изисква. Има неща, които човек само като [поглади] носа си, и минат. Някой път ще вземете кърпа и ще погладите устата си и всичко ще изчезне, някой път ще погладиш ухото си, някой път ще погладиш ръката, някой път ще погладиш крака. Някой път събере се чорапът в обущата, образува се нещастие на крака. Опъни чорапа, помилвай палеца. Човек е радио. Като буташ пръста си, този пръст е като антена. Онези, които знаят, ще дойдат на помощ. Ти търсиш причината отвън. Спри се, по радиото побутни пръста и кажи: „Помогнете, моля, влезте в положението.“ Някой път искате да уредите тези работи със столовете. Бутни ухото, не бутай стола. Бутни носа, бутни веждите, не бутай стола. Ти искаш да кряскаш. Поглади

устата – ще се оправи работата. Поглади челото, помилвай се. Щом си неразположен, помилвай лицето си. Сега вие употребявате старите методи, имате шила.

Ще ви приведа един анекдот. Някой се оженил за една българка, тя била добра жена, но сприхава. Възпитавала го да не яде много. Вкъщи все му казвала: „Да не преядеш“ – и той не преядал, „да не препиваш“ [– и той не препивал]. Всичко, каквото тя казвала, той слушал. Щели да отидат у кръстника си на гости. Той казва: „При кръстника като отидем, да ме оставиш свободно да се наям.“ Обаче тя взела една губерка и там като отишли, тамън започнали да ядат, тя го боднала. Казва ѝ: „Ти в къщи не ме оставяш да се наям, поне остави ме у кръстника да се наям, нали ти казах.“ Тя го прекалила. Всичката погрешка е при кръстника. Тя не трябваше да носи губерката, нека се наяде веднъж свободно човекът. Нека и тя да не го боде с иглата. Той ѝ казва: „Поне веднъж остави ме да се наям. Вкъщи ограничение – и при кръстника ли същото?“ Да оставим един човек да яде. Нека някъде да се наяде свободно. Дошло някое магаре отвън да [реве] – нека реве магарето. Конят легнал на земята да се въргаля – нека се въргаля, няма нищо, погледай го. От зор се въргаля.

Казвам: Бъдете снизходителни, не бъдете много строги. Вие сте строги някой път към себе си и към Христа. Бъдете снизходителни. Благодарете, че сте направили малко погрешки. Можехте да направите много повече погрешки. Малки погрешки правите. Погрешката е при кръстника, вкъщи всичко е наред.

Казвам: Най-добрите неща трябва да се приложат, където и да е в света. Казват: „Да възпитаме душата.“ Как се възпитава една душа? Ти не можеш да възпиташ един човек, ако не го обичаш, ако не го любиш. Два принципа има: не можеш да повлияеш на един човек, когото не любиш, не можеш да повлияеш на един човек, когото не обичаш. Всеки един, който го люби и го обича, може да му повлияе. Не може да се противим – какво ще се противим на Бога? Ако има едно същество, което ни обича, мисли моето добро, трябва да имам пълното доверие в него. В света няма друго същество, което да желае нашата свобода така, както Бог. Всичките други може да ни ограничават, но Бог ни е дал пълна свобода. Казва: „Ще залича греховете ви и няма да ги спомена.“ Коя майка не заличава погрешенията на своите деца? Тя не обича погрешките, заличава ги. Ако младият момък и младата мома вземат пример от майка си, те живеят добре.

Срещат се двама знаменити американци, единият наречен Бичер, прочут проповедник, другият – Ингарсон, прочут рационалист, който осмивал

всичките права на християнството. Ингарсон бил толкова прочут, че всеки, за да посети неговата сказка, трябвало да плати един долар. Много красноречив е бил. Срещат се двамата в хотела и се спират в една стая. Бичер гледа през прозореца, но онзи го пита: „Какво те интересува, какво гледаш?“ Казва: „Гледам един здравеняк и един инвалид с патерици. Здравият му бута патериците на инвалида и той се търкули на земята.“ Ингарсон казва: „Безобразие е това.“ Бичер му казва: „Ти си онзи, който буташ патериците на инвалидите и те падат на земята.“ Дойде някой, който вярва, и ти ще кажеш: „Ти не вярваш право.“

Не е въпросът там. Една вяра с друга вяра не може да се смени. Вярата винаги трябва да се смени с Любовта. Надеждата винаги трябва да се смени с вярата, а самата надежда трябва да се смени с живота. Да промениш една вяра с друга вяра не може. Вярата с вяра не се сменя. Противоположното на вярата е Любовта. Противоположното на вярата е надеждата. Противоположното на надеждата е животът. Всичките смени трябва да стават правилно. Трябва да знаем как да сменяме. За да смениш живота, трябва да внесеш надеждата. За да смениш надеждата, трябва да внесеш вярата. За да смениш вярата, трябва да внесеш Любовта. [За да смениш] Любовта, трябва да внесеш Обичта в живота си. Ако ние не можем да сменим тия неща, как ще си помогнем?

Казвам: Не надценявайте вашия ум, не подценявайте вашето сърце; не надценявайте вашето сърце, не подценявайте вашия ум. Бъдете благородни с духа си. Че с кого трябва да се отнесете добре? То е духът ви. Вие сте дете на вашия дух. Като ви говоря за духа, за душата, за ума, за сърцето, вземам ги като външни прояви на човека. Човек е едно дете. Той трябва да има еднакви отношения към духа, към душата, [към ума], към сърцето, понеже тия четирите представят едно цяло. Ние познаваме Бога само чрез духа си. Ние познаваме Бога само чрез душата си. Ние познаваме Бога само чрез ума си. Ние познаваме Бога само чрез сърцето си. Четири неща са, по които се познаваме. Вън от сърцето си не може да познаваш Бога. Вън от ума си не може да познаеш Бога. Извън душата си не може да познаеш Бога. Извън духа си не може да познаеш Бога.

Та казвам: Първото нещо е да познаеш Бога с духа си – силен ще станеш. Да познаеш Бога с душата си – благороден ще станеш. Да познаеш Бога с ума си – учен ще станеш, знание ще добиеш, светлина ще добиеш. Да познаеш Бога със сърцето си – ще се научиш как да живееш. То са нови методи. Ако тия методи ги вложите, ще се избавите от хиляди страдания, които сега ви идват.

Вие търсите общество. Вие сте заобиколени с едно общество. Какво по-

хубаво общество от Слънцето? Какво по-хубаво общество от Месечината? Какво по-хубаво общество от всичките растения, които ви заобикалят? Какво по-хубаво общество от реките, които текат? Какво по-хубаво общество от въздуха, който ви лъха? Заобиколени сте с общество. Въздухът, това са същества, които минават и ви погалват. Реките са души, които функционират. Тази душа е жива, познава ви. Тези растения ви познават, радват ви се.

Вие търсите общество. Следователно Бог се проявява в Слънцето. Бог се проявява в Луната. Бог се проявява в звездите. Бог се проявява във въздуха. Бог се проявява във водата. Бог се проявява в растенията. Бог се проявява в нашия дух. Бог се проявява в нашата душа. Бог се проявява в нашето сърце, в нашия ум. Ние ще почувствуваме една вечна радост в себе си, един подем на духа си и всичките болести и страдания, които имаме, като сухи листа ще отлетят, ще израснат новите листа и новите разбирания.

Казвам: Залюбете се с Любовта на духа си, залюбете се с [Любовта] на душата си, залюбете се с Любовта на ума си и залюбете се с Любовта на сърцето си. Залюбете се с Любовта на Слънцето, залюбете се с Любовта на Месечината, залюбете се с Любовта на звездите, на растенията, на реките, на въздуха, на хляба и Бог ще ви се изяви.

Любов без даване и вземане не може да се прояви. Вяра без светлина [и] без тъмнина не може да се прояви. Надежда без горчивина и сладчина не може да се прояви.

„Добрата молитва“

36-а беседа, държана от Учителя
на 4 .VII.1943 г., неделя, 10 ч. сутринта,
София, Изгрев.*

1943_07_07 Иоа
сряда 5 ч. с.

ИОА

Добрата молитва
Мога да кажа

Едно, две, три. Три неща има човек да научи. Постоянно учи и все ненаучен остава. Първо трябва да се научи какво нещо е Любовта. Тя не е дума, да кажеш – да се обичаме. Първото нещо, ако се запознаваш с Любовта, ти вече добиваш живот. Простата идея е, както богатият чувствува, че бил бедняк и че всеки ден се увеличава неговото богатство, той се радва. Онзи, който не е запознат с Любовта, всеки ден усеща, че днес губи хиляда, утре 2000, 10 000, 15 000, 20 000 и се ограничава. Тъй както разбираме богатството, сиромашията е вярно. В сиромашията ти се ограничаваш. Ако човек губи живота, той се ограничава. Най-първо започва да ти потъват очите, лицето започва да се набръчква, навсякъде дисхармония има. Най-първо си бил изправен, после се прегърбиш. Казвате: "Защо стана?" Ти не разбираш какво нещо е единицата. Какво е тази единица? Едно левче, едно живо левче. Между живото и мъртвото левче има разлика. Живото левче се размножава, мъртвото левче едно остава. Туй, което не се размножава, не си го научил. Ако майката роди едно левче, туй левче не проговаря, какво трябва да каже левчето – Иоа. Тя е свещена дума, която произнася детето. Вие слушате -оа, пък това е третата буква, която детето произнася. Тази точка на i-то показва, че човек трябва да има една идея в ума си. Едноцентров трябва да бъде. Същият закон ще проектирате вътре в окото. Окото е едноцентрово, не е двуцентрово. Една зеница има човек. Две очи има. Три очи има в човека като ясновидец. На Земята има две очи – за ума си едно и за сърдцето си едно; две очи – едно за духа и едно за душата си. Едновременно духът гледа през едното око, а душата през другото око.

Сега като деца ще разбираме. Казваме: "Обективен свят и субективен свят". Субективният свят е невидимият, вътрешният, реалното, отвлеченото. Реалното може да опитаме, а отвлеченото чувствуваш. Казва: "Чувствувам". Какво чувствуваш? Казвате, че чувствуваш нещо. Къде го чувствуваш? Като ядеш храната, чувствуваш, че ти е сладко. Някой човек чувствуваш, но не го чувствуваш с езика си. Някой път, като го обичаш, искаш да го целунеш. Този човек, когото обичаш, има повече захар в кръвта си. Като обичаш, повече захар имаш; като не обичаш, по-малко захар има. Като обичаш, повече злато имаш в кръвта си; като не го

обичаш, по-малко злато имаш. Като обичаш някого, повече скъпоценни камъни имаш. Като обичаш, повече светлина имаш; като не обичаш, повече тъмнина имаш. Сега често говорите, че имате страдания. Не може да си представите и казвате: "Страдам". Човек много лесно може да се избави от своите страдания. Представете си, че излезете в една тъмна нощ в гората, гдето има тъмни дървета и нямате никаква свещ. Като вървите, блъснете се в едно дърво, в друго дърво, на тази страна се блъскате, на онази страна се блъскате. Като се събудите сутринта, тук на челото се подуло, там се подуло. Коя е причината? Причината е, че сте били в тъмнина. Тази вечер, като се движехте из гората, ви трябваше малка лампичка, да светите и да видите, че дървета има и не може да се движите, където искате. В гората не си свободен да се движиш, накъдето искаш. Там има известно пространство – оттук ще се огъваш, оттам ще се огъваш. Казвате: "Не искам да се огъвам". Ще се огъваш. Казвате: "Не искам да се науча да се покланям". Но ти се навеждаш да пиеш вода, покланяш се. Речеш да се облечеш, огъваш се. А казваш, че не искаш да се огъваш. Хвърлят някой камък, наведеш се да не те ударят. При най-малкото стълкновение, човек все се огъне. Аз разбирам – ето в какво отношение вие не искате да се огъвате – да се огъваш без Любов, то е най-страшното нещо; да се огъваш с Любов, то е най-хубавото нещо, което Господ може да ви даде. Казвате: "Аз не се огъвам". Без Любов е страшно да не се огъваш. Всичките нещастия идат. Прави сте да не искате без Любов да се огъвате. Ако искате по буквата на закона, казвате: "Аз не се огъвам". Защо не се огъваш? По някой път предпочитам да ме насекат на парчета, не се огъвам, защото нямам Любов. Но като има Любов, може да се огъна, колкото искам. Може да се покланям. Там гдето няма Любов, не може да се покланям. Вие казвате: "Аз не искам да се огъвам". Идеята е вярна, без Любов няма огъване. Ще седиш, няма да се покланяш. Има ли Любов, ще направиш всичките огъвания, които съществуват в света. Аз влизам в положението му, когато някой не иска да пее, публиката няма Любов – не му се пее. Когато хората нямат Любов, нито "бък" не казвам. Когато детето се ражда, понеже баща му и майка му са говорили само за Любов, гугуцат. Вървят двамата, гугуцат си. Какво лошо има, че си гугуцат. Ако гугуцат по Любов, по-добра работа няма. Ако гугуцат без Любов, по-лоша няма. По някой път казвате: "Еди кой си тръгнал с нея". Ако е тръгнал без Любов, опасна работа е. Но ако е тръгнал с Любов, по-хубаво нещо няма. Казвам: всяка работа, която свършваме с Любов, е Божие благословение. Всяка работа, която свършваме без Любов, каквато и работа да е, то е най-голямото нещастие. Туй дете като произнесе: "Иоа", веднага баща му и майка му са на крака. Тази дума е мощна, те треперят. Казват: "Какво каза – иоа?" Българинът не казва "иоа", но казва: "Ва". Вече друго значение има. Българинът на вола казва: "Ва". Като каже българинът: "Ва", ето в какво седи: "Господ е направил света малко терпсесис. Тебе вол те е направил,

пратил те е да слугуваш. Мен ме е направил човек да остана. Какво трябва да каже: "уа"? Ще ти туря хомота, ще туря ралото, ще ореш. Ти напред, аз отзад ще държа и двата вола ще теглите. А аз отзад ще заповядвам. Вие напред ще вървите".

Що е орането? Линията на горната устна на човека е хомотът. Българинът както разбира – е това. Казва: "Ти обичаш ли ме?" – "Обичам те". – "Ела сам, тури си врата". Като туриш врата си в хомота, туря джигела и казва – идва другият вол и пита – "Ти обичаш ли ме?" – "Обичам те". – "Ха тури си врата". И пак тури джигела отстрани. Устата е затворена. Всяка дума, която казва Христос и всичките пророци което са казвали, всяка дума, която казваш, ти се връзваш. Сега много мъчно е да разберете какво нещо е връзването. Дадеш обещание, чакаш, някой иска да дойде на гости. Ти вече се ограничаваш. Ако го правиш по закона на Любовта, ще дойде някое благословение. Ако го правиш без Любов, ти ще влезеш в ограниченията. Казвате: "Аз толкоз години какво съм научил". Аз да ви кажа какво съм научил. Иде една майка и води дъщеря си. Препоръчва дъщеря си и ми казва: "Не ѝ върви, все назад ѝ върви". Намери се някой кандидат, тръгне добре работата, но после така ще стане, че се разваля. Момичето два-три месеца страда. Дойде друг, пак тръгне работата, после пак се развали. Казва: "Тази работа как ще се оправи?" Първият кандидат дошъл, тя не го обичала. Намерила погрешка в очите, човекът си заминал. Ще заминава, щом не го обичат. Първата дума е мощна. Този възлюблен казва: "Бог направил света с Любов и светлина влязла в света". Казва: "Дали го направил с Любов, не зная". Щом не знаеш – аз не може да се родя втори път. Казва: "Със светлина Бог направи света". Казва: "Дали го направи със светлина, не зная". Майката казва: "Тя го обича". Ако го обичаше, казвам: "Ще остане". Щом не е останал, не го е обичала. Казва: "Как да го обичам?" Просто доказателство. Ти една храна, която не я обичаш, може ли да я ядеш? Какво е Обич? Седнеш и една храна, като погледнеш, вкусиш я, има нещо приятно, ядеш. Още като вкусиш, има нещо неприятно, горчиво или в храната има някакво ухание. В духовния свят човек с друго се храни: и с въздух се храни, и със светлина се храни, и със сладки думи се храни. Как ще разберете думите Христови: "Не само с хляб ще бъде жив човек, но и с всяко Слово, Което изтича из устата на Бога". Със Словото Божие човек се храни в Божествения свят. Като кажеш, че обичаш някого, пред него цяла трапеза със всичките плодове се слага. Като кажеш, че обичаш някого, цяла трапеза е сложена – не само това, но и дрехи, подаръци – каквото кажеш, всичко става. Три неща кажеш и всичко е наред. Като кажеш, и всичко е готово. Колкото пъти кажете "и", станало е нещо. Казвате "и", но нищо не става. Като кажеш "и", да стане нещо. Турците са по-близо до истината, при българите и е съюз, а в турците и значи Добро. Чудни неща има, които не наблюдавате. Например, ако се спрете под едно плодно

дърво, трябва да бъдете искрен. Аз ви говоря – за Любовта имате какви ли не идеи.

Аз се отвлякох от мисълта за момата. Ще се върна при нея. Казвате: "Побеля ми главата от Любов". Че ви побеляла главата от Любов, е много хубаво, но ти не знаеш защо ти е побеляла главата. Защо искате ризата, с която се обличате, да бъде бяла, а не черна. Ризите ви вътре черни ли са или са бели? Бялото е потребно, понеже бялото е емблема на Любовта. Ако ти не носиш бяло, ще бъдеш човек, който само взема. Няма по-страшно нещо в света само да вземаш. Да ти дадат една работа, да работиш, без да ти плащат. Представете си един българин. Волът, като му работи 20 години, какво дава? Ще го впрегне сутрин, 8-10 часа оре. Върне се вечерта в дама, свърже ги в дама, даде им малко слама и зобчица. Този апартамент мислите, че е много добър – яслите. Виждали ли сте вие дам? Казват: "Нас ни дотегна". В обора, гдето живеят воловете, конете, овцете, виждали ли сте как живеят? Ти като влезеш там, хич не разбираш живота на човека. Те са все високи личности. Ти на вола знаеш ли историята? Този човек е с високо мнение за себе си. Някога е управлявал света, книги е писал, философия е писал, владика е бил. Сега е с рога, свързан за яслите. Сега виждам владиката свързан като вол и ти с остена седиш и го буташ. Остенът, това е патерицата на владиката. Патерицата е в твоите ръце, а владиката е свързан вол. Ето вие какво ще кажете: "Учителя каза, че владиците са волове". Всеки човек, който служи в живота без Любов, вол става. Всеки човек, който служи без Любов, остен носи в ръката си. Ти носиш патерицата, хубава е тази патерица. На патерицата има две змии. Ти като носиш патерицата, от устата ти мед да тече, най-хубавите работи да излизат. Казвам: що е Любовта. Светлина ще излиза от очите, мед ще капе из устата, из носа, из ушите, из ръцете. Като посочиш ръцете, да излизат най-хубавите работи в света. Има хора, от които изтичат много хубави неща; дойде един светия, от него излиза нещо хубаво. Христос само като положеше ръцете, и болните оздравяваха. Първите християни го правеха и вие може да го направите. Разболее се някой, бащата и майката да му положат ръцете си, и то ще оздравее. Майката отляво, бащата отдясно на главата на детето да кажат: "Иоа" Да кажат: "Господи на Любовта, Боже на Мъдростта и на Истината, затуй ние дойдохме в света, да научим тия неща. Нека дойде Господи, Твоето благословение." Разболее се някой, уплашат се, ще умре. Болен. Бол на турски значи изобилие. На български значи бод. Защо на турски като кажат "Бол", вземат го за Добро нещо, а българинът като каже "Бол", значи иде шилото да го мушка, ще дига скандал. Този ще бодне, онзи ще бодне, на този човек ще намери погрешка, на онзи човек ще намери погрешка. Казва: "Не ме обичат хората". Как ще те обичат, като мушка с игла. Следователно турчинът вярва, че всяка погрешка с изобилие трябва да се поправи. Той е на

правата страна. Българинът вярва, като зашиеш погрешката, се оправя. Казва: “Те не се обичат, но като се оженят, ще се обикнат”. Като ги зашият, какво ще стане? Като ги зашият, бракът какво е? Зашият ги с игла и после се разпорва. Не е органически зашито. Няма по-страшно нещо, да влезеш в общение с един човек, когото не обичаш и който не те обича. Няма по-страшно нещо, цяло мъчение е. Впрегне вола и постоянно мушка с остена. Сега има някои работи, които аз трябва да ги избягвам. Вие ще кажете: “Ние толкоз ли лоши хора сме в света?” Не сте лоши, но вие сте наследили едно имение – един, който много борч има. Но вие сте взели един чифлик и за да го изплатите – 500-600 хиляди – приходът ви е много малък. За колко време може да го изплатите? Да кажем: чифликът не си покрива разноските. Кажете ми какво ви ползува? Да кажем, ти си полковник, заповядваш на няколко хиляди хора. Ти заповядваш, но всички те роптаят. Всички те казват: “Само да ми се падне”. Та казвам: в сегашния порядък на нещата, не е лош светът, както е сега. Няма какво да внесем в света. Ако ние разбираме нещата, които Бог е създал, по-голямо благословение няма. Слънцето изгрява. Защо изгрява това Слънце? Защо нямаме две Слънца? Една идея трябва да имаме. Любовта е една. Защо е една? Едно Слънце имаме. Любовта е една. Що е Месечината? Човек не може да бъде на Земята щастлив, ако няма едно Слънце. Оттам иде топлината. Месечината свети. Месечината трябва да вземе своята сила от Слънцето. Месечината е религиозният живот. Религиозният човек е резултат на Любовта. Светският живот е резултат на Любовта. Що е светският живот? Светските хора се развързват, духовните хора се връзват. Светът е място на свобода. Свободни сме да правим каквото искаме. Религиозните хора казват: “Туй да не правим, онова да не правим. Нямаме свобода”. Светският човек гледа, както иска. Религиозният следи как е погледнал. Ако се свениш от нещо, от какво произтича свенът? Не може човек да иска от тебе една малка услуга, иска от мене една малка услуга. Полковникът иска да види войника и войникът веднага отдава чест. Но представете си, че счупена ти е ръката, кракът ти е счупен, полковникът иска да дадеш чест. Как ще дадеш чест, можеш ли да станеш? Арестуват те защо не си отдал чест. Туй е по буквата на закона. Нямаш право да кажеш, че ръката ти е счупена. Казват: “Ти се преструваш”. Иди му доказвай, че ръката ти е счупена и че кракът ти е счупен. Не вярва човекът в това. Възлюбленият казва на своята възлюблена: “Ти не ме обичаш”. Тя трябва, като го види, да стане. Тя е войник. Който обича, е винаги войник. Войникът става и дава. Защо трябва да дадеш? Ръката си, когато дават чест, поставят си ръката на челото, гдето е центърът на музиката. Казва: “Ще живеем по всичките закони на Божествената музика, на най-разумното в света”. Поставя си ръката от дясната страна, значи по Любов ще живеем. Туря си ръката, но по Любов не живеем. Вие си дигнете ръката така както ние поздравяваме. Това значи по Любов ще живеем. Туй, което Бог е направил заради нас и ние ще

направим заради него. Бог е направил всичките плодове и ние сега ще идем да работим заради Него. Всичко онова, което Бог е направил, е хубаво и сладко. Ще опитаме всички Божи работи, че са благи. Всичко в света ще опитаме, но не всичко изведнъж, но постепенно ще опитаме и като опитаме, ще придобием онова богатство в нас. По този начин се развива човешкият характер. Щом развиеш ума си, светлина ще имаш, ще започнеш да разбираш светът защо е създаден. Някои от вас не може да пеете. Защо не може да пеете? Някога преди 10 прераждания ти си погледнал криво някой човек и сега не може да пееш. Някога преди 5 прераждания погледнал си криво някой човек и сега не може да пееш, музика няма в тебе. Някъде преди няколко прераждания ти си погледнал криво и сега си грозотия, грозен си станал. Вие сте чудни. Всичките недъзи в света, които ги имаме, не са произволни. Казвате: "Как виждаш?" Виждам нещата. Казва: "Да предскажеш". Няма голяма философия в предсказването. Казвате: "Как се познава?" Виждам трена колко въглища има, забелязвам колко изгаря на час, пресметна и кажа: "Ако не си достави въглища, след толкоз дена или толкоз часа, въглищата ще се свършат и ще се спре животът, ако не се обновяваме". Казвате: "Господ е дал живота". Постоянно трябва да се обновява животът, ежеминутно трябва да се обновява. В съзнанието само като помислиш за Любовта, то е обнова. Вие седите, гледате и казвате: "Къде е Господ?" Господа Го виждам в една череша. След туй се измени. Виждам Господа в чистия извор. Щом като Го видя, коленича, покланям се на Господа. Покланям се и вземам вода. Казвам: "Благословен Господ Бог, Който създаде водата". Виждам черешата и казвам: "Благословен Господ Бог, Който създаде черешата". На всяко място, гдето виждам Господа, Той носи живот. Вие казвате: "Какво взела майката да се занимава с едно дете?" Онази страхливата кокошка, на която като извикаш, избягва, няма никаква смелост – като ѝ даде Господ десетина пиленца, става смела. Кокошката не знае да произнася "Иоа", тя казва: "Клок, клок, клок". Клок на английски значи часовник. Животът е часовник. Англичанинът е дошъл да мисли, че животът е пар – човек е създаден да печели пари. Едно криво разбиране – да бъдеш богат, да печелиш пари. Съгласен съм да бъдеш богат и да имаш свобода и да вършиш онова, което искаш. Но да ходиш да вземаш пари на заем, да ставаш сиромах и след години да изплащаш хиляда полици по хиляда лева – един милион... И постоянно да ти казват: "Кога ще изплатиш дълга си?" Таман речеш да приказваш сладко, и ти казват: "Чакай, нямаш право". Таман речеш да прегърнеш възлюблената, и ти казват: "Плащай!" Ако хиляда полици имаш да плащаш, и таман речеш да правиш нещо, и ти казват: "Чакай, имаш да плащаш". Речеш друго нещо да правиш, пак ти казват: "Имаш да плащаш полица". Сега във вас има един стар навик. Вие се спирате и казвате: "Този заслужава или онзи не заслужава да го обичам. Този заслужава моята Любов, защото имам да плащам". Той

казва: "Аз искам да покажа Любовта си". Отвлича се неговото внимание, отвлича се и моето внимание. Ако и двамата имате да плащате, каква Любов ще имате? Казвам: Любовта е най-свободният живот, който Бог дава. Ти се отделяш като едно малко камъче от общия ред. Излизаш и ставаш самостоятелно камъче. Да постъпиш тъй, както Господ е постъпил. Най-първото нещо, погледнеш се и намериш махна на Господа. Младата мома вземе огледалцето, оглежда се и намира, че носът не е хубав. Устата не е хубава. Терсипсис е. Наблюдавал съм ги как се гледат. Когато всичко намира, че е хубаво, момата се усмихне. Когато не се хареса, намръщи се. Аз на много моми съм давал съвет, как да бъдат красиви. Казвате: "Тия работи разбираш ли ги?" – "Разбирам ги". – "Че кога си ги учил?" Казвам: "Дай и аз да се огледам". Казват: "Колко хубаво се усмихваш". Кое хората наричат сериозно в света? Няма по-сериозно нещо да видиш красотата. Да кажем, четеш една поезия, много ти е приятно, не се усмихваш, ставаш сериозен. В тази сериозност има нещо много приятно. Като прочетеш думите, те са хубаво наредени. Докато четеш стиха, чувстваш приятност. Меланхоличен си. Някаква мисъл живее в тебе. Прочетеш един стих, дойде светлина, топлина дойде, блесне една мисъл и целят свят се оправи. Човек е оправен. Божествената мисъл е важна. Всичко зависи от моите очи, как гледам – не търсете погрешките на хората. Във всяка погрешка, като смените черупките на ореха, не търсете отвън погрешките, но счупете ореха, имате право да го счупите и да изядете съдържанието, ядката. Опитайте туй съдържание. Имате един лешник, имате един кокосов орех, счупете тази черупка. Не се стремете с черупката да ядете туй съдържание. Обидна дума ви е казал някой. Това е кокосов орех. Твърдото ще хвърлиш, а онова съдържание ще изядеш. За онзи, който не разбира закона на Любовта, обида има. Онзи, който разбира закона на Любовта, няма обида. Обидата винаги показва, че ние сме в един свят на безлюбие. Тогава всичките обиди нямат никакво съдържание. Там, гдето е Любовта, няма нищо излишно. Срещне те някой човек и ти казва: "Изплати си дълговете". Срещне те този човек, зарадвай се. Всеки от нас трябва да бъде свободен. Що е една погрешка? Има да плащаш нещо, изплати си дълга. Като погледнеш живота си, да няма нито една полица, да бъдеш свободен. Като погледнеш, да нямаш да плащаш. Всеки човек, на когото имаш да даваш, той ти станал господар. Когато хората имат да вземат от тебе, вземат полиците си. Казвам: трябва да си плащате полиците. Щом нямаш да му даваш, ти си свободен. Първото нещо, за да бъдем свободни в живота – да се освободим от дълговете си. Ще желаем свободата чрез Любовта. Любовта трябва да даде първото нещо. Ще кажете сега, че ние сме разбрали Любовта. Безпредметно е да ви говоря, ако вие нямате опитност. На основание на тази опитност ви говоря. Едно дете е седяло 9 месеца в утробата на майка си. Аз седя, като баба да бабувам, говоря ви. Що е говоренето? Бабата трябва да помогне на онова, което се ражда. В тебе се е

родила една идея, трябва да има някой при тебе, сам не може да родиш. Трябва да има някой да бабува. Слънцето може да стане баба, Месечината може да стане баба, всеки добър човек в дадения случай може да ти стане баба. Един скъпоценен камък може да ти стане баба на твоята идея. Казвате: "Като умрем". Що е умирането? Да скъсаш с всичките отношения на безлюбието. Що е смъртта? Да умрем, значи да скъсаме с всички връзки на безлюбието, туй е смърт. Що е животът? Животът е да влезем във връзките на Любовта. В Любовта много връзки има, но всяка връзка сама се връзва и развързва. Вързан си и си свободен. В света на безлюбието като те свържат веднъж, не може да се освободиш от тази връзка. Във вашия ум седи едно противоречие. На мнозина казвам: "Вие може да се подмладите". – "А-а, ще се подмладим?!" – казват.

Ние забравихме момата. Казвам на майката: "След три месеца твоята дъщеря ще се ожени. Още като влиза, младият момък да се усмихне насреща ѝ, като го погледне, да се поклони, полковник е. Как ще се поклониш? Ще се усмихнеш". Казвам: "След три месеца ще дойдеш да ми кажеш". Тя идва след три месеца и казва: "Привърза се туй момче, не си отива. Обикнах ме го и той ме обикна". Оженила се момата и след една година пак идат при мене. Нямали си детенце. Минава година, две, три, четири, пет, няма го детето. Сееш нещо на нивата, не израства. Какво има? Като сееш, идущата година трябва да израсне. Туй е животът. Ако нищо не израства, всичко се стопило, развалило се. Какво е това? Ти си оставил своята мисъл, стопила се е. Един ден останеш бедняк. Търсиш – никаква мисъл, никакво чувство. Казваш, че е един човек без мисъл, един човек без душа, един човек без дух и без чувство. За мене когато казват, че някой човек е волев, че е добър човек, четири неща изпъкват: този човек има дух в него, този човек има душа, този човек има ум, този човек има сърдце. В еврейския език има четири букви, с които означават тия четири състояния. Евреите имат една запетая йот. Десетата буква в азбуката, с която Бог е създал света, не е гласна, но е съгласна буква. И всичката погрешка е, че евреите пишат Името Божие със съгласни букви, гласните се подразбират. В еврейски а се пише като нашето т. Българите пишат така т-то. В българите т-то е съгласна, а в евреите е гласна. Под йота го пишат. Еврейският народ, като му се е говорило, не е разбрал Любовта. Мойсей говореше, но и до сега евреите не са я разбрали. Пророците, които Бог ги прати, и тях биха. Всичките пророци ги претрепаха. Ще кажете, това са направили евреите. И ние правим същото. Господ ти прати една хубава мисъл, това е един пророк. Ти казваш: "Защо е дошла да ме смущава?" Какъв ще бъде твоят живот без пророци? Какъв може да бъде животът без светлина? Какъв може да бъде животът без светлина, без чувства? Какъв може да бъде животът без тази разумност? Искам, като се намерите в трудно положение, да кажете като детето "Иоа" – "Господи, Ти Си

Единственият и в Твоите Ръце турям своя живот! Господи, направи от мен туй, което обичаш”. Тогава майката се притичва, бащата се притичва да помага и всичките наоколо помагат, понеже детето е вложило всичко в Бога. – “Господи, Ти каквото направиш, това да бъде!” И в бащата Господ заговаря: “Ти идеш в света и нищо не произнасяш. Кой ще дойде?” Та казвам: когато произнесете думата *Любов*, *лю* – това е *Любов*. Христос, когато умираше на кръста, произнесе думата “Иоа” – “В Твоите Ръце предавам Духа Си”. Възкръсна Христос. Ти като умираш, ще се родиш. Що е умирането? Детето умира за майка си, то излиза из утробата, умира нещо. То е облечено с една царска мантия. Като излезе навън, хвърля мантията и започва нов живот. Човек, който умира, се ражда. Сега ще започнете с думата иоа – “Боже на Любовта, Боже на всичката светлина, Господи на всичката свобода, в Твоите Ръце се предавам”. Тогава всичкият свят ще се отвори, дето идеш заради Господа, Който е в тебе, всичките хора ти помагат. Дошъл един сиромах. Един богат, който вижда Господа навсякъде, като видял този сиромах, че отвсякъде го гонят, като го видял, станал, усмихнал се, прегърнал го. Той се учудил и го пита: “Защо?” Казва: “Аз те целувам, защото виждам Господа у тебе. Господ с тебе върви. Чуди се защо му става на крака. Господ казва: “Ще му покажеш какво нещо е Любовта”. Като е Господ с човек, ще станеш, ще дадеш всичкото уважение и почитание, което дължиш на Господа. Всяко нещо, което правим, заради Господа го правим. Гдето виждаме, че Господ е стъпил, туй място е свято. Там гдето е насочил Своята мисъл, мястото е свято. Изгрява Слънцето, там е Господ. Зад Слънцето е Господ. Виждаш звездите, духа вятър – там е Господ. Текат изворите – там е Господ. Ходиш по Земята – там е Господ. Движи се Земята – там е Господ. Навсякъде ще виждаме Този, Живия Господ, Който ни обича. Няма по-хубаво нещо от – да зърнем Господа. Като зърнеш Господа, достатъчно е. Като зърнеш светлината, целия ден си весел.

Казвам сега първата буква “и”. (Учителят пее: “и-и-и-и-и-и-и”.)

Да започнем деня си с “и” и да видим Господа навсякъде.

Отче наш

41-ва лекция от Учителя, държана
на 7.VII.1943 г. сряда 5 ч. с., Изгрев

1943_07_09 Червеният цвят
Лекция на Младежкия окултен клас

ЧЕРВЕНИЯТ ЦВЯТ

Отче наш
Махар Бену Аба

Прочете се резюмето на 5 лекция от третата година на Младежкия клас. "Аз мога да кажа".

Когато всичките цветове се обърнат в бял цвят, какво се добива? Да допуснем, че 7 реки се вливат в едно езеро. Какво се образува? Или 7 малки изворчета се вливат в една река и образуват голяма река. Ако се вливат в езеро, езерото става пълноводно.

Съществува друго нещо. Като кажат "любов", думата "любов" означава ли любов? Допуснете сега, че имате тона "до" на ключ "сол". Този знак на ключа означава ли "сол"? – Ти казваш: "Любов". Думата "любов" няма трептенията на любовта. "До" в дадения случай е "до", но трябва да се вземе "до", да се даде звука на "до". Сега някой казва: Благост. Думата "благост" не означава благостта, тя е само една нота, която трябва да се даде. Ако произнесете "благост", ще почувствате в устата си сладчина. Щом кажете "благост" и не чувствате сладчина, думата не е взета вярно. Казвате: "Кротост". Кротост, но вие сте се разбунтували. Щом говорите за кротостта, да се укротиш. Като кажеш тази дума, ако не кротуваш, не си я произнесъл правилно. Музикално коя нота отговаря на кротостта? Едно дете закряскало за ябълка. Разплакало се, разсърдило се, с какво може да го утешите? Като му дадете ябълка, утихва. Иска ябълка и в ума му някой път седи червена ябълка. Като му дадеш червена ябълка и се успокои.

Казвате: Речта трябва да бъде поетична. Коя реч е поетична? Мислите, ако кажете "планини високи, долини дълбоки", че това е поезия? Никаква поезия не е.

Допуснете, че имате нотата "сол". Като изпеете "сол", какво чувствате? В музикално отношение правили ли сте опити? Пеете гамата "до, ре, ми, фа, сол, ла, си, до". "До" никога не сте го опитали. В едно радостно състояние да изпеете гамата и да наблюдавате коя нота какво влияние ще направи върху вас. Или някой път се явява недоверие, съмнение. Ако изпеете гамата, може да смени вашето състояние. Никога не обръщате внимание при кой тон се превръща състоянието ви.

При превеждането на цветовете езикът трябва да бъде много мек. Забелязвате някой път в себе си казвате: Аз не искам да направя това. На кое място седи езикът ви? Правете наблюдение, когато произнасяте някоя дума, или имате някое състояние в себе си, коя част от устата бута езикът. Езикът може да бъде в ляво, на дясно, нагоре, надолу. Някой път взема разни форми. Някой път е като остен, някой път се огъва като кука, като че иска да хване нещо. Някой път се опира на небцето, като че отказва нещо. Наблюдавайте себе си. Някой път държите ръцете отворени, някой път ги стиснете, някой път пръстите са отворени, някой път са стиснати. Когато сте разгневени, разсърдите се, внимавайте какви са ръцете. Ще видите ъгъла, който те образуват. Наблюдавайте когато някой се разсърди, в какво положение се намират ръцете. Когато човек има разположение, когато горната част на челото е събудена, центърът на милосърдието е развит. Ръцете са отворени. Щом тази част не е събудена от двете страни на слепите очи, ръцете му са стиснати. Където мине, взема. Някоя ябълка види, взема я, туря я в джоба. Напълни външните, после вътрешните джобове. Най-първо иска да са скрити, съображения има, в него осторожността е развита. Туря най-първо във вътрешния си джоб. Като напълни, става по-смел. Няма къде да тури, туря ги във външния джоб. Погледа, извади, скрие ги. Като напълни вътрешните джобове, стане по-смел, възбуди се задната част на главата. Казва: Какво ще излезе? Тури ръцете отстрани, да го не виждат.

Човек по някой път е смешен. Даже учените хора са смешни. Изгубват едно състояние, когато проповядват морал. Да кажем един певец, щом като направи погрешка, иска да се скрие. Взел си един фалшив тон, спри се. Да се поправи погрешката. Една погрешка в един тон не може да се поправи изведнъж. Трябва непременно да се спреш. Основният тон не си взел вярно, върни се назад. Вземи вярно основния тон "до". Казвам: В живота ти не си взел основния тон вярно. Искаш да направиш благодеяние, не може да го направиш както трябва. Основният тон на любовта не си взел. Следователно всичките постъпки са непоследователни, неравни са. Ще се върнеш.

Човек не може да направи добро в света, ако не е богат. Сиромахът не може да направи добро. Няма условия да го направи. С какво може да услужи един сиромах човек? Сиромахът добро не може да направи. Добро като богатия не може да направи, но и сиромахът може да направи добро. Гледа, някой се пънка, товар има. Сиромахът може да му вдигне товара. Може да вземе товара, раницата, може да направи добро. Или може да покопае на някой човек.Той не може да извади пари и да даде някому, хляб няма достатъчно, но богатият може да даде цял сомун. Богатият

никога няма да дойде да повдигне чувала, това е унижение за него. Сиромахът прави добро. Туй, което сиромахът не може да направи, богатият го прави. Кое добро бихте предпочели? Хляб да ви дадат или товара, който не може да вдигнете, да го вдигнете? Кое бихте предпочели? В даден случай някой затворил устата ти, затъпкал я с кърпа. Кое бихте искали? – Да ви нахранят или да ви извадят кърпата? По-добре кърпата да се извади. Сиромахът тази кърпа може да извади, богатият не може да извади кърпата из устата. Устата е запушена, сиромахът може да извади кърпата, но той хляб не може да ви даде. След като сиромахът извади кърпата, на второ място иде богатият, който може да ви нахрани. Ако богатият дойде по-напред, вие ще се мъчите повече. Той казва: не зная как да извадя кърпата. Сега в психологическо отношение казвате: Как да не знае да извади кърпата? Много лесно кърпата се изважда. Дойде някой, каже: Няма нищо, не се тревожи. Той ти казва, не се тревожи, ти се тревожиш. Как трябва да кажеш на този човек да се не тревожи? Този човек е доста честолюбив и горделив, има нужда от помощ, от пари, но го е срам да каже. Ти за да го утешиш, ще му кажеш, че ще му помогнеш. Да кажем, този човек е гладен, ти ще го поканиш, ще дойдете до един извор, ще го поканиш да седнете. Ще кажете: Ха сега да си похапнем. Ще го направите така естествено, че той да седне с вас, ще му услужите. Веднага той ще се развесели. На този човек трябва да му дадеш нещо.

Изкуство трябва да има във вас – като пеете тоновете, да са хубаво сготвени. Ако пееш невярно тия тонове, ще кажеш: Не се тревожи, вярвай в Бога. Най-първо думата "Бог" не означава Бог. Думата "воля" не означава воля. Те са само символи написани. Казвате: Вярвай. В какво да вярвам? Думата Бог не е нещо реално. На български е Бог, на английски Год. Ако кажеш Бог на англичанина, нищо не разбира. На турски е Аллах, на френски е Диьо. Те не са реални думи. Кое е реалното име на Бога? Реалното си ти, твоите чувства, които ти чувстваш в себе си. Единствено реално е твоят дух, твоята душа, твоят ум и твоето сърце. Те са реални. Проявите на духа, проявите на душата, това е Бог, Който чрез тебе се проявява. Ти си, който може да се проявиш, значи Бог чрез тебе да се прояви. Казваш, че ти да се помолиш на Бога, Той ще дойде. Празни работи. Как ще се моли човек? Кажете ми. Никога не препоръчвай молитва на човек ти, който не си се научил да се молиш.

Сега всички препоръчват да се превърне един цвят. Да кажем, имате бял цвят. Как ще го превърнете в червен? Ще го боядисате. Вие знаете да боядисвате. За да стане някой човек по-активен, да произведете активност в човека, някой път е нужен червеният цвят. Казваш: Аз нищо не зная. Ето червеният цвят. Или казвате: Ти си много скържав. – Как, аз скържав? То е бояджилък. Това е червеният цвят, предизвикан по негативен начин. Не му

казвай, че ти си скържав. Ти нямаш пари, дойде човек, ти казваш: Нямаш ли да ми дадеш на заем? След като ти е дал десет лева на заем, ти даваш пет лева. Казваш: Ще върна парите. Туриш една малка лъжа.

Най-първо в превръщането трябва да имате един образ. Ти не може да превърнеш един цвят, докато нямаш някой образ, някой човек трябва да имаш за червения цвят, ще помислиш за някой човек, който постоянно работи. Щом искаш да боядисваш дрехите, ще идеш при бояджията, от него ще се научиш да боядисваш. Ако искаш да направиш кола, ще идеш при коларя. Ако искаш да напишеш поезия, ще идеш при поета. Ако искаш музика, ще идеш при музиканта. В живота сами не може да направите. Най-първо трябва да се учим от природата. Сега нали гримират ноктите червени. Боя има. То е превръщане – разправяше ми една стара сестра. Тя имала Библия, подвързана с червена кожа. Гледа, кожата започнала да избелява. Слугинята ѝ постоянно боядисвала устните си. След време цялата Библия побеляла. Не вземайте цвета от Библията, защото обезцветява се Библията.

По някой път казвате: Той ме обиди. В природата може да има такива обиди. Минаваш, блъсне те някой клон. Най-първо ти ще намериш, че си се обидил. Трябва да знаеш, че има вече обида. Щом си се обидил, ще търсиш по някой начин тази обида да я премахнеш от себе си. Вие сте се обидили. Всеки ден по няколко пъти роптаете, казвате: Какъв ум ми е дал Господ, неспособен човек съм аз. Че не си способен, кой е виноват? Обвиняваш баща си. Баща ти не е виноват, защото и баща ти го е наследил. Може би трябва да се върнеш 10-15-20 поколения. Ти обвиняваш баща си. Унаследените неща трябва да ги знаем откъде са унаследени.

Червеният цвят е една чаша. Трябва да възприемеш нещата и трябва вие да разбирате законите. В дадения случай дал си нещо – обърната чаша е. Чашата е минус, но съдържанието е плюс. Тия растения, които са отдолу, този цвят отдолу е плюс, отгоре е минус. Растенията отдолу са минус, липсва им нещо. Влезе в училището, когато децата са направили шум, раздразни се учителят. Той като се раздразни, всичките утихват. Като кряска, дава нещо от себе си. Като отиде тази енергия, полива растенията. Всичките растения се радват, че децата се ползват. Учителят започва да съжалява, че е кряскал. Защо? Защото е изгубил. Децата се радват, че учителят е кряскал, понеже са спечелили. Често пъти казват: Децата да мълчат. Учителят да кряска или децата да кряскат и учителят да мълчи. Законът е такъв. Имате 20 деца. Колко право имат децата да кряскат? Говорим обективно. Кряскането считам говорене. Като говори човек, то е кряскане. Нашето положение не е всякога така разумно, не е и музикално кряскането. Ако си учител на добри деца, колко пъти ще кряскаш? Колко

пъти учениците трябва да крякат? Двайсет деца, ако изпитва учителят по едно на ден, тия деца имат право в 20 деня по веднъж да крякат. Учителят преподава урока, след туй колко пъти трябва да крякат? – 20 пъти. (На) децата в 20 дена веднъж им се позволява. (На) учителя по веднъж му се позволява да предаде лекцията си.

ГРЕШКА. От какво е произлязла грешката? Обичаш да се грееш на огъня. Дошъл си по-близо до него, изгоряло палтото. Направил си погрешка, че си дошъл близо до огъня, изгоряло палтото. Вие правите погрешка. Дойдете при някой ваш приятел толкоз близо, той е динамична натура. Трябва да знаеш, че на този ваш приятел огънят му е запален. Ако имате някой ваш приятел, когото обичате, той е запален огън, ако дойде наблизо, ще изгорите. Вие казвате: Любов. Опасна работа е Любовта. Че фокус трябва да бъдете в Любовта. Сега казвате: Да се обичаме. То е цяла наука да обичаш човека. Трябва да знаеш как да обичаш. Ако му запалиш огъня, този огън трябва да бъде умерен. Ако храниш едно дете, трябва да го храниш разумно, не да се разболее. Много майки прехранват децата си и те боледуват. Много майки от обич децата си не карат на работа, остават деликатни, пазят ги да ги не лъхне вятърът и те се разболяват. Казвам: Туй, което майката върши, и децата трябва да го вършат. Птиците тъй правят. Птиците нали оставят малките птиченца на положката; простудяват ли се? Не се простудяват. Туй, което върши майката, и детето трябва да го върши. Възпитавате хората, но тъй както вие сте възпитани, така възпитавате. Една от най-големите погрешки е, че всякога, когато идвате в общение с хората, показвате най-добрата си страна. Когато даваме угощение, даваме много добре. Първото, второто, третото, четвъртото угощение е добре, но после? Първия ден като дойдеш на гости, ще те угостят, но след 4-5 дена, ще те питат кога ще си вървиш. Колко дена имаш право да седиш? Колко време трябва да държиш една неестествена мисъл в ума си? Едно гневно състояние колко време трябва да го държиш? Човек има право да се раздразни. Прегрешението седи в това, че греши повече. Колко време трябва да държи този гняв в себе си? Гневът не е нещо лошо. Или може да обичаш. Колко време трябва да продължи обичта ти? Сега вие мислите, че с години обичате. То е заблуждение. Любовта се определя в даден момент как се проявява. Тя е като искра, която запалва и се пали, запалва се материала. Като изгорят материалите, запалката е тя. Запалката и материалите, които горят, са две неща различни. Изгарянето е в хората, дето казват: Любовта ме изгори, то е от материалите, които запалката внесла. Затуй Любовта се определя от дадения момент. Онова, което Любовта е извършила, най-първо трябва да го опитаме. Онази Любов, която трансформира вашите мисли, вашите чувства и вашите постъпки, то е Любовта. Във вас произвежда преврат. То е силата на Любовта. Колкото по-дълго време остане във вас, толкоз любовта в даден случай е била по-

светла. Продължителността зависи от светлината. Червеният цвят, за да бъде активен, любовта е нужна. Трябва ви червеният цвят, понеже в него съществуват условията. Той е общ закон на цялото органическо царство.

Да се спрем сега.

Отче наш.

36. Лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя
на 9.VII. 1943 г. Петък – 5 ч. с.
София – Изгрев

1943_07_11 Озарени от Любовта
неделя, 10 ч. сутринта

ОЗАРЕНИ ОТ ЛЮБОВТА

„Отче наш“
„Сила, здраве е богатство“

Ще прочета само няколко стиха: 28-а глава от Матея, 9-ия и 10-ия стих.

Ние сме употребили една дума. „Радвайте се“, казва. И то след своята смърт казва: „Радвайте се.“ Човек само като мине големите изпитания, може да се радва. Като не е минал големите изпитания, не може да се радва. Големите изпитания винаги отменят радостта.

Животът е най-голямото благо, което е дадено на хората. Изкуството е да знае човек как да задържи този живот и да се ползува от него.

Ние, съвременните хора, искаме само наслада от живота. То е погрешно схващане. Искаме да бъдем силни. Всички желаят да бъдат силни. Силата Бог я дал на децата. Топлината и чувствата, Любовта я дал на възрастните. Знанието и светлината – на старите. На стари години човек няма топлина, няма ни сила. Някои искат да бъдат силни. Човек не може да бъде силен на стари години. Ако старите биха били силни, ще направят някое престъпление. Винаги съвременните хора свързват Любовта със силата. Искат в Любовта човек да бъде силен. Любовта започва със силата, но в най-слабата ѝ форма. Мислите ли, че Слънцето е слабо? Бог го е поставил на 150 милиона километра, то се вижда много малко, за да не се плашат хората. Ако беше голямо, ще се изпоплашат. И малките деца му се радват, мислят, че може да го вземат в ръце и да си играят с него. По някой път и вие искате да бъдете големи. Ще се изпоплашат хората от вас. Ако си голям човек като планина, в коя къща ще идеш на гости? Ако си като Слънцето, кой може да [те] покани? И най-голямата Любов да имаш към Слънцето, кой ще го покани? Цялата Земя даже не е една стая за него. Единия си крак Слънцето не може да тури на Земята. Ако рече Слънцето да дойде на Земята на гости, кракът му не може да стъпи.

Това са фигури. Човек трябва да разсъждава и разбира кое е същественото в живота. Някой ще каже: Любов. Вие Любовта не разбирате. Любовта е нещо неразбрано. Какво означава думата „Любов“? Аз не съм срещал нито един писател, който да е писал нещо за Любовта. Всички са писали [за] туй, което не е Любов. Единственото нещо, което знаят за Любовта, е

първичният подтик. Първият подтик, това е Любов. Или, първото изявление на Бога е Любов. След туй иде Божествената Мъдрост, след туй иде Божествената Истина. Но Любовта е първият подтик, който отваря творческия принцип на Бога. Туй, с което Бог първоначално се е проявил, ние го наричаме Любов.

Но какво означава думата „Любов"? Любовта трябва да я приемеш. Любовта не може да я разбереш, ако не знаеш да ядеш. Ти Любовта не може да я разбереш, ако не знаеш да гледаш. Любовта не може да я разбереш, ако не може да слушаш. Ти Любовта не може да я разбереш, ако не може да я помиришеш. Ти Любовта не може да я разбереш, ако не може да я попипаш. Ти Любовта не може да я разбереш, ако не се качиш на гърба ѝ. Любовта докато не те носи на гърба, ти човек не може да станеш.

Вие какво разбирате под думата да ви „носи" Любовта? Кого носим на гърба? – Онзи само, когото обичаме. Любимото може да го носим. Всеки, когото мразим, го тъпчем с краката. Когато казваме, че Любовта ще ни носи на гърба, разбираме, че тя предава своето истинско естество. Не е унижение, понеже я обичаме и я носим на гърба си. Що е гърбът? Гърбът е главен двигател. Човек представя този стълб, който съединява човека с главата. Главата е свързана със Слънцето, а краката са свързани със Земята. Сега някои мислят: защо човек трябва да е свързан със Слънцето? Защо да е в съприкосновение, в пряко отношение със Слънцето?

Да ви наведа една аналогия. (Отклонявам се от речта си.) Вълната е лош проводник на топлината. Защо? По единствената причина, че тази дреха беше на овцата, а овцата иска да задържи топлината си. Тя си направила дреха, която задържа топлината. Направила я лош проводник, да не изтича топлината. Вземете и коприната е лош проводник на топлината. Понеже онази пеперуда, която се скрива в пашкула, като направи дрехата си, страхува се да не би да ѝ отнемат нормалната топлина, затова направила пашкула да задържа топлината. Вземете памука, той е добър проводник на топлината. Защо? Защото памукът най-първо е обвит в едно пашкулче, ние изваждаме съдържанието на пашкула. Вътрешното съдържание на пашкула употребяваме, понеже нямаме стълкновение с външния свят, отворен е. Ние искаме да живеем като памука, да бъдем отворени. Ние сме били потиснати под лошите условия на живота. Памукът представлява добрите условия и ако само него го носим, ще загинем. Ние носим вълнени дрехи, за да се научим като овцата и като бубата да ценим живота, който ни е даден.

В аналогиите трябва човек да поставя нещата на място. Много аналогии са

турени, че става смешение. Той ще каже: баба. Тази аналогия не изяснява, „баба“ значи бавачка, голям човек. Българинът като каже „баба“, „глупав“ значи. Но думата „баба“ значи „баща“ – „умния, който може да ни помага“. А ние сме обърнали думата да означава „глупавия, който нищо не струва“. После вземете думата „напил се като магаре“. Това не е вярно. Магарето никога вино не пие. Как ще се напие като магаре? Аналогията на е вярна. Магарето обича чистата вода, не пие вода навсякъде. И той ходи като магарето да търси хубавото вино – ако това иска да каже, тази аналогия е вярна. Но като кажеш „напил се като магаре“, е погрешно, никаква аналогия няма. Нито логика има, нито съдържание има.

Ако построим един силогизъм: Човек е двукрако същество, кокошката е двукрака, следователно кокошката е човек. Но качеството „двукрако същество“ не означава само човек. Това, което отличава човека, това са три неща: човек има допирна точка с Любовта, има допирна точка с Мъдростта и човек има допирна точка с Истината. Човек е човек по това, че има допирна точка с живота, има допирна точка със знанието, има допирна точка със свободата, има допирна точка с движението, има допирна точка с учението и има допирна точка с работата. Три неща са, които отличават човека. Това е определението, ако искате едно определение за човека.

Казвате: „Човек е, който мисли.“ Животните не мислят ли? Дърветата мислят и са образували най-хубавите плодове. Казват: то е инстинкт. Що е инстинкт? „Ин“ значи „вътре“, „тинк“ – „туй, което мисли“ (in (англ.) – в, вътре в; think (англ.) – мисля). Туй, което е вътре и мисли, то е инстинкт. Инстинкт е туй, което мисли и прави нещата отвътре. А туй, което не мисли и нищо не прави, е глупост. Всички употребяват думата „инстинкт“. Инстинкт е това, което отвътре мисли и прави нещо. Туй, което отвън мисли и прави нещата, туй го наричат „обективен свят“. Какво нещо е обективният свят и субективният свят? Туй, което отвътре мисли и прави нещата, то е вътрешен свят, сега казват „субективен“ свят. Превеждат го на български „предметен“. Пред-мета, а кой може, да премета (Играта на думи тук се губи, когато се спазват съвременните правоговорни и правописни норми. По тогавашния правопис думата „премятам“ се пише не с буквата „я“, а с буквата „ят“, която в западните говори се произнася като „е“.). Умният човек е онзи, който мисли. Играта, която играят на табла или на шах, ти преметаш нещо, но за да преметаш, трябва да ти стига умът.

Аз тълкувам Любовта. Думата „Любов“ по български значи да вземеш и да очукаш млякото, да извадиш маслото и да направиш баница на онзи, когото обичаш. Това е Любов. С прясно масло и с отвара да направиш една

баница, без да я изгориш, тъй зачервеничка – това е Любов. Казва: „Да се обичаме.“ Не разбирам Любов без баница, не разбирам Любов без хляб, не разбирам Любов без вода, не разбирам Любов без въздух, не разбирам Любов без светлина. Всички тия неща, топлина, светлина, трябва да дойдат. Като се съберат наедно, тогава ще дойде онази първичната причина, от която всички тия неща са излезли. Любовта е непонятна.

Ако идете на Изток, в източната философия, източните мъдреци Конфуций и Лао Тце са говорили за Тао. Тао е туй, което не е изявено. Първото изявление на Тао е Любовта. Ние казваме: „Това иде от Тао“. Тао се превежда. Аз съм Тао, ти си Тао, той е Тао, ние сме Тао, вие сте Тао, те са Тао. Всички сме излезли от Туй Незнайното. Не можем да говорим за това Същество, понеже Туй Божество няма никакво отношение към нас. В Него няма тия противоречия, които ние имаме.

Зло и добро са наши понятия. Казва: Че злото съществува временно и доброто съществува временно, те са контрасти. Един човек ти даде пари, наричаш го добър. Друг ти вземе парите, казваш: „Лош е.“ Един човек ти говори сладко, казваш: „Добър е.“ Друг ти говори, казваш: „Лош е.“ Един съдия отдаде ти правото, наричаш го добър. Осъди те, казваш: „Не съди добре.“

Това са отношения. Злото е едновременно добро, което създаде света. Понеже светът като се създаде, хората не разбраха тогавашното добро и туй тогавашно добро стана сегашното зло. Що е злото? – Неразбраното добро. След като Господ създаде света, и хората не разбраха доброто. И казва: „Дойде Бог и направи света.“ И казва: „В начало Бог създаде Небето и Земята, [а] Земята беше неустроена и пуста.“ Той дойде да я устрои. Той като направи света, влезе сегашното добро в света, което ние разбираме. Кое нещо е доброто и кое нещо е злото? Злото създаде света, а доброто направи света. Злото направи човека от плът, а доброто направи човека от живота, от Диханието на Бога го направи.

Това са отвлечени понятия, които не може да ги примирите със сегашните вярвания. Какво има да повярвате: дали в началото е по-добро или в края? Кога се правят погрешките: в началото или в края? В началото се правят погрешки. Кога може да се изучи човешкият език на Земята? Не че сме били своенравни, но такъв е естественият ход на работата. Не сме могли да заучим Божествения език и затуй създадохме тия криви мисли, на които носим последствията. Трябва да ги коригираме. Детето не учат да казва „хляб“, но казва „папу“. Защото „папу“ по-лесно се изговаря, а „хляб“ по-мъчно се изговаря. Ние се възмущаваме от някои изрази по някой път. Българинът казва: „моето пиленце“. Чувал съм българи да казват: „моето

прасенце", „моето агънце". Думата „прасе" е съдържателна дума. В нея изобилие на светлина има. После, слогът „пра" значи „чист". Онова прасе, което събира своята сланина, лошо ли прави? Туй прасе, което считат глупаво, прави бяла сланина, че мъчно може да я различиш от кравешкото масло. Турците, които толкоз се бояха от свинска мас, не всякога можаха да я различат от кравешкото масло. Във Варненско, в село Николаевка, в турско време идва един турчин и казва: „Хем да не ме нахраните със свинска мас, с кравешко масло ще ми сготвите." Българката взела гърнето със свинска мас и му го показва: „Претопено кравешко масло." Той бърка в гърнето и казва: „Отлично, много хубаво." Той никога не е опитвал свинска мас. Казва: „Може ли да ми пратите малко от туй масло?" Сега може да кажете: „Как е смяла тя да лъже кадията?"

Когато някой българин каже „голям човек като планина", вярно ли е? Или когато каже: толкоз хора имало, че нямало място къде яйце да се хвърли. Това не са *лъжи*. *Лъжа* е, когато изопачаваш един Божий закон. *Лъжа* е да кажеш, че си нещастен. *Лъжа* е, когато кажеш, че си глупав. *Лъжа* е, когато кажеш, че бял ден не си видял в живота си.

Аз нямам право да питам хората къде ще ходят или да питам някого: „Къде отиваш?" Нямаш право да го питаш, човекът не е отишъл. Казва: „Във Варна отиваме." След няколко деня го срещаш и го питаш: „Ходи ли във Варна?" – „Не ходих." – „Защо ме излъга?" Затуй, когато отиваш във Варна, кажи: „Отивам някъде, не зная ще ида или не." Казвате: „Кажи ми сега къде отиваш" – ти го изнасилваш.

„Кажи ми Истината." Чудна работа, някои хора искат да им се каже Истината. Когато не може да [говорят] Истината, как ще разберат Истината? Ти не може да разбереш Истината, ако сам не я говориш. Истината, това е най-хубавото, най-приятното състояние, което човек има. Тя е най-приятната свобода. Да имаш Истината, трябва да бъдеш тъй свободен, че в целия свят да си радостен, весел, нищо лошо не може да видиш. Това е Истината. При Истината, тия, малките неприятни работи не може да видиш. Истината на Земята има опаковка. Тия опаковки не може да бъдат така красиви, както самата Истина.

Христос казва: „Радвайте се." Човек може да се радва само на Любовта. За да познаеш Любовта, Любовта трябва да произведе в тебе едно състояние. Детето, което се зарежда в утробата на майка си, изпитва какво нещо е сила. Най-първо тя не му дава да диша. Не му дава да яде. Казва му: „Само ще наблюдаваш, ще се подчиняваш и мълчиш, нищо няма да говориш." Девет месеца в утробата на майка си детето прекарва Питагоровата школа на абсолютно мълчание. В деня, в който се зароди желание да каже

първата дума на майка си, то ще каже първата дума, която Господ го е научил, и като излезе навън, то казва тази дума. Не искам да ви я казвам. Вие, майките, сте я слушали. Вие както произнасяте тази дума, тя не е точно така. Детето, щом се роди, казва: „Йоа" [...] (В разчетената стенограма след думата „Йоа" има тире и празно място – вероятно липсва част от изречението.). Тази дума произнася. Майката и всичките чуват заповедта и веднага казва[т]: „Ще помогна на това дете." Като чуе тази дума, бащата, майката, братята, всички се разтичат. Детето като каже: „Йоа!", всеки му помага. Кой как види това детенце, обича го. Туй дете, като направи първото прегрешение, започват да го поотупват.

Сега, за да влезете в Божествения свят, трябва наново да се родите „от вода и Дух" и да произнесете тази дума. И като произнесете тази дума, да вършите Волята Божия. Тогава човек може да бъде силен. Под думата „всесилен" разбирам човек да бъде и най-мекият, и най-силният, и най-горещият и най-студеният, и най-слабият, и най-силният.

Хората търсят силните и слабите. Защото слабият човек поддържа силата на силния. Силният човек поддържа малката сила на слабия. Силният помага на слабия и слабият помага на силния. Взаимно си помагат. Това е плюс и минус. В съвременното възпитание трябва да знаеш как да изваждаш. Ако имаш много, ще изваждаш. Ако имаш малко, ще притуряш. Някъде ще го умножаваш. А някъде ще го делиш. Да го умножаваш значи да го увеличаваш. Но едновременно трябва да знаеш да го разделяш. Умножението може да го употребяваш. Когато раздаваш туй, което придава на душата, на духа, на ума, на сърцето, умножението е тогава. Когато събираш силите на своя дух, на своята душа, на своя ум и на своето сърце, е събиране. Когато раздаваш благата, е изваждане. Изваждането и делението се определя при раздаването на Божиите блага. А събирането и умножението – при приемането на Божиите блага. Делението и изваждането е минус. Събирането и умножението е плюс.

По някой път, когато питат някого, той си дигне рамената нагоре. Питаш за една работа, той си дигне раменете. Като си дигне раменете нагоре, българинът казва: „Не съм сведующ, не ме питай." Като си подига раменете, казва: „Минус, не събирам, не е плюс. Аз сам трябва да го уча. Ако ми дадете, приемам, но да раздавам не съм готов още."

Вие искате някои хора да ви обичат. Защо искате да ви обичат? Чудни са съвременните хора в своите разбирания. Ти имаш хубав плат и ако намериш някой шивач, който не е майстор, той ще ви развали плата. Вие искате да ви обичат хората. Големи майстори трябва да бъдете, за да ви обичат. И колцина не са идвали при мене, все ме обичат, но едно дават, а

десет завличат. Това не е Любов. Туй желание е във всичките хора: да ги обичат. Ако искате някой да ви люби и да ви обича, [...] (В разчетената стенограма липсва част от изречението.) е да се запознаете. Слънцето може да ви обича, но Месечината – никога. Месечината и звездите са отрицателната страна на живота, туй, което взема само. Слънцето е положително, то е представител на Бога, Той постоянно дава, нищо не взема от хората. То върви по своя път и ти го търсиш, отдето върви.

Ние трябва да възприемем Любовта по ония пътища, по които тя идва и се проявява. Различава се Любовта на майката, различава се Любовта на бащата, различава се Любовта на сина, на дъщерята. Те са 4 категории. Най-чиста е Любовта на дъщерята. Най-безкористна е Любовта на майката. Най-силна е Любовта на бащата, а най-приложима е Любовта на брата. Искаш да приложиш Любовта – ще намериш брата си и той ще ти покаже. Търсиш силна Любов – ще намериш баща си. Търсиш безкористна Любов – ще намериш майка си. Търсиш чиста Любов – твоята сестра ще ти даде чиста Любов. „Чистите по сърце ще видят Бога."

Интересно е: в неразбраната Любов, нещата, които тя създава, се виждат. А в разбраната Любов, нещата, които се раждат, остават невидими. Кой е видял досега родените от Бога? Виждали ли сте ги? Виждаме, че са родени; как са родени, никой не знае. Как сте родени от майка си? – Бабите бабуват. Но онези, които са родени от Бога, никакви баби няма.

Божествено е само онова, което става между тебе и Първата Причина. Онова, което става между тебе [и друг някой] и всичките хора го знаят, е човешко. И то не е лошо, хубаво е, но понеже много вземат участие, тази Любов е неустойчива. Колко майки има, които са разочаровани от своите дъщери, синове. Навсякъде има разочаровани. „Раз-очаровани" – една дума, която не е преведена право. Значи един път очарован. Ето един крив превод. Казваме: по-хубаво от това няма. Що е очарование? – Най-хубавото нещо, което те е сполетяло. Ти като не може да го четеш, си се разочаровал. „Разочарован" е било „очарован", то е най-хубавото нещо, което може да направиш.

Сега бих ви казал като онзи турски султан, който казал, че ще даде една голяма награда на онзи, който му каже една същинска лъжа. Започнали да се изреждат, както източните народи са майстори на сплетни. Иде един и му казва: „Султан ефенди, майка ми тури едно паче яйце под кокошката и като се измъти, излезе камила." – „Не е лъжа, това е възможно." Идва друг и казва: „Дядо ми си извади един косъм от брадата, тури го на Дунава и стана мост." „И това може да стане" – казва султанът. Идва един и двама души хамали носят един голям кюп. Той казва: „Султан ефенди, баща ти

прави война с московеца и баща ми му даде пари назаем в този кюп. Нося кюпа да ми ги върнеш.“ Султанът казва: „А, това е вече лъжа.“ Ако каже, че може да е така, ще трябва да плати. Може би ще трябва да тури 10–15 килограма, за да напълни кюпа. Казва: „Лъжа е това.“

Лъжа е туй, което спира живота в своето развитие. Лъжа е туй, което нарушава отношенията между Бога [и нас]. Лъжа е да повярваш, че Бог е създал злото в света, че Той не те обича. Това е лъжа. Защото Бог Сам по Себе Си не може да се измени. Каква причина ще Го застави да не те обича? Ако не те обича, ще те смачка. Той не може да не обича това, което Сам е направил. Писанието казва: „Направих ви и на дланта Си ви записах.“ Като погледне, вижда, че си на Неговата ръка записан. Ако живееш добре, на Божията ръка всичко върви гладко. Щом направиш престъпление, започват да се явяват капчици и причиняваш болка на Неговата ръка.

Ние, съвременните хора, защо остаряваме? Ако искате, аз може да ви дам примери. Някои от вас искате да бъдете красиви. Трябва да знаете как да постъпвате ежеминутно. Колко мисли вие допущате в ума си и най-после погрознеете. Очите потъмняват, хлътват, лицето се набръчква, ставате недоволни. Този такъв, онзи такъв, само вие сте светия. Такъв светия сте станали, че никой не може да ви гледа. Ще дойде някой да казва, че той се молил по 3 пъти на ден, че чел 10 пъти Библията. Той не говори Истината. Той като прочете 10 пъти Библията, лицето му ще светне. Единственият човек, който знае, че е чел Библията, това беше един американец и той е бил негър, който 90 пъти прочел Библията. Но вече замязал на светия. Като погледнеш, всичките хора на Библията са в неговото лице. Всичките пророци, после Авраам, Яков, Исаак, това са хора с характер, и пророците – също.

Какво има вас да ви спъва? Някои от вас, които не сте женени, а някои има, които сте женени, на които другарките са вече заминали, не сте доволни от тях. Имате другарки при вас, не сте доволни от тях, имате синове и дъщери и не сте доволни. Някои нямате и не сте доволни. Защо ми са синове, когато ще бъда недоволен от тях? Чудни сте. Аз разглеждам другояче въпроса. Най-първо аз не искам да имам мои синове, достатъчно са тия синове, които Господ ги има. Що ще искам сега да имам синове и дъщери като Бога? Не ми трябва да се раждат Божиите синове и дъщери. Те са избрани хора. Човешките са крадци и разбойници. Ще дойде някой и ще ми каже, че някой е чер брат, ще дойдат някои да ме окалят. „Това е черна дъщеря.“ Всичките онези, които ние ги правим, те са все такива. Роденото от плътта е плът. Те са сиромаси хора. Господ ги направил сиромаси, да работят, понеже искат да живеят като Бога и не искат да работят – оттам се

ражда недоволството в света. На съвременните хора трябва едно ново възпитание.

По някой път има доста хора, които познавам и са заминали за другия свят. Виждам ги все тук, как да ви ги разправя. Виждам ги, говоря с тях. На едно място са и не може да ви го опиша. На кое място са? Не са на Слънцето, не са на Месечината, не са и на Юпитер, някъде са около Земята и извън Земята, едно особено състояние. Какво ще кажете, то е илюзия. Що значи илюзия? „Ил" значи „зле", „юз" значи „да употребиш" (ill (англ.) – зле; use (англ.) – употребявам.). Зле употребено нещо е илюзия. Неразбраното, това е илюзия. Казвате: „Дали е илюзия или не?" Илюзията ето по какво се отличава: илюзията показва нещо реално. Да кажем: ти виждаш един мираж в пустинята, виждаш извори текат, растителност има, но вървиш ден–два – няма ги. Реалното е много далече. Илюзията показва, че нещата са много далече, може би 1000 километра. Цяла година ще трябва да вървиш, докато дойдеш. Непостижимите неща ги наричаме илюзия. Постижимото, то е реалното в света. Под думата „реалност" разбираме живот, който днес може да постигнем. Днес може да пием от тази вода. Днес може да ядем от този хляб. Днес туй, което желаем, може да го имаме.

Мнозина искат да знаят какъв е небесният живот. Ние не може да мислим за него. „Око не е видяло и ухо не е чуло онова, което Бог е приготвил за нас." Там се иска сватбарска дреха, не може да идеш без сватбена дреха. Когато искаш да идеш в оня свят, трябва да имаш най-фината материя, никаква нечистотия, никакво петно по дрехите. Чисти трябва да бъдат дрехите. Даже една слаба мисъл, едно малко негодуване в себе си да не допущаш.

Има един анекдот у турците за Исуса, според който като умрял Исус, отишъл само до третото небе и не могъл да иде още по-нагоре – това е според турското вярване. Една малка игла се забола в дрехите му от този свят и затова Христос не могъл да иде нагоре. От туй християнството не успяло, понеже Христос не отишъл до седмото небе. Тази игла причинила всичките раздори, които сега съществуват в света между християните. Това е според източната философия.

Вие носите последствията на тия игли. Всеки от вас има по една игла закачена и по-горе от третото небе не може да идете. Често съм срещал сестри и братя, които са много напреднали, казват: „Туй не може да го търпя." Това е иглата. Казвам: Христовата игла е закачена. „Не може да го обичам." – Пак е закачена иглата. На третото небе не може да идеш. Четири небеса има още, които са останали. Ако Господ, като създаде света,

би ни оставил в третото небе, къде щяхме да бъдем? Ако ни беше поставил в първия ден, когато казва: „Да бъде светлина!“ или ако беше ни поставил във втория ден или в третия ден, къде щяхме да бъдем? Ние минахме през първия, втория, третия, четвъртия, петия и в шестия ден – в деня на Любовта, – Бог ни създаде. Бог ни постави в шестия ден, в деня на Любовта, по закона на Любовта ни постави. Благодарение на това, че грехът можа да ни смъкне. Той понеже знаеше, че дяволът ще дойде и ще ни смути, затова ни постави в шестия ден. От шестия ден никой не може да извади човека навън. С 10 чифта биволи не може да го извади. Всички примки ще се скъсат и в рая ще остане. Дяволът като влезе в рая, той си служи със своите примки, но после се скъсаха и казва: „Отиде всичкият капитал с тази жена.“ И досега дяволът съжалява, че имал работа с Ева. Казва: „Съжалявам, че се залових с нея.“

Радвайте се, че Бог ви е създал в шестия ден. Гответе се, когато Той си почива. Що е почивката? Почивката на Бога е изявление на Неговата Любов. Седмият ден е ден, в който Бог изявява Своята Любов. Шестият ден е материален. Което Бог е създал в света, го е създал. А сега остава да прояви Своята Любов. Той ни даде онова, от което имаме нужда. Ако този, новия живот на Божествената Любов не ни даде, нашите страдания не може да се премахнат. Всички страдаме от някакъв недоимък. Всички страдате от едно заблуждение, че няма кой да ви обича. Всички имате заблуждението и мислите, че ви липсва нещо. Седмият ден ви липсва.

Що е седмият ден? – Изявление на Божествената Любов. В шестия ден създаде Бог човека. То е Божествена Любов, смесена с човешката Любов. Докато не почувствувате седмия ден в почивката на Бога, тази Любов не може да разберете.

Не зная как мъжете виждате безлюбието в жените и как жените виждате безлюбието в мъжете. Бих желал да ми даде някой една лекция. Мнозина мислите, че Той не ви обича. Искам да ми покажете в какво седи това безлюбие. Туй, от което вие се смущавате – безлюбието, то е толкоз дребно, то е малко помръдване на устата, една хилядна от милиметъра. Как го забелязвате, не зная. Наричате го безлюбие. Много сте наблюдателни. Като си мръдне устата този човек, казвате: „Да го обичам или [да] не го обичам? Ако го обичам, ще направя пакост.“ „Да не го обичам“ – на устните, не виждате някакво мръдване на устните.

Аз ви говоря сериозно, реално. Човек е като светкавицата, мисли да ви обича или не, трепери му сърцето. Не знае какви ще бъдат последствията, като ви обикне. И какви ще бъдат последствията, ако не ви обикне. Тревожи се вътрешно. Става триене вътре и в това триене се стопля

сърцето. А тази топлина не е естествена, изкуствена е. Естествена трябва да бъде топлината в ръцете – от кръвта, от кръвообращението, не да ги търкаш ръцете. И това не е лошо.

Ако не станем като малките деца, ако не започнем отново да се учим, какво ще стане с нас? Много знаем, но ако нашето знание се пресее, триците да излязат, много малко брашно ще остане. Много едро е мляно. Онова, което знаем, наново ще го мелим, няма да го хвърлим. Не само веднъж, може 7 пъти да се мели, да се пресее много пъти. Да се извадят триците и да остане хубавото. Като се смели 10 пъти, може една десета да остане, на място е. Може да остане една десета брашно, а девет десети трици.

Казва: „Идете в Галилея и там ще Ме видите." Често хората отиват да гледат, когато Слънцето залязва. Всички изучавате все залеза. Всички, които сте разочаровани, наричам: тази Любов е на залез. Казвате: „Колко хубава картина!" Няма да се мине половин час и Слънцето ще се скрие. Започнете отсега нататък да изучавате Любовта на изгрева. Тогава ще разберете какво нещо е Божията Любов. Дотогава, докато имате съмнения, колебания, тревоги, това е залез. Туй да го знаете. Когато престанат тия съмнения, имате възходяща степен. Всичките съмнения трябва да изчезнат от душата ви. Смущавате се какво ще стане. Какво ще стане? Духа вятър, какво ще стане? Този вятър ще изчупи милиони листа и милиони листа ще задигне. Ще дигне доста прах, но този прах ще образува дъжда, ще полее тревите, растенията.

Всичките противоречия, които съществуват, праха, безлюбието, Бог ги туря на работа. Благодарение на нашето безлюбие имаме доста дъжд. Благодарение на нашата омраза много работа свършваме. Омразата Бог я турил на колелетата. Когато един трен се движи по гладко, турят пясък пред машината. Има едно място, гдето се изсипва пясъкът, това е за сегашните колелета и като падне пясъкът, колелото подеме. Противоречията в живота са, за да се подемат. Ако всичко беше гладко, щяха да се въртят колелетата на едно място. Положението ви ще бъде като на ония английски моряци. Англичаните обичат да гуляят. Една вечер напили се малко и се връщат в лодката. Те не развързали лодката и започнали да гребат. Гребали цяла нощ и като станали на сутринта, виждат се на брега. Къде е причината? – Свързана е била лодката.

Сега ние правим усилие. Лодката е на брега, свързана. Като се обърнем, в живота имаме много работа, но нищо не сме свършили. Аз бих предпочел да кажа само една дума: „Йоа!", отколкото да имам всичкото знание и да бъда свързан за брега. Като кажа тази дума, да бъда развързан. Тогава ще придобия много повече, отколкото да имам всичкото знание и да бъда

свързан. Любовта, която не е приложена, е без съдържание; Обичта, която не е приложена, е без съдържание. Мъдростта, която не е приложена, е без съдържание. Кротостта, която не е приложена, е без съдържание. Търпението, което не е приложено, е без съдържание. Всички неща, които не са приложени, както са Божиите закони, остават без съдържание. Тогава изгубваме смисъла на живота.

Има ли някой, който да не [е] срещал Христа? Четете Евангелието и като четете Евангелието, ще се яви Христос. Казва: „Ако думите Ми не пребъдат във вас и вие не пребъдете в Мене“. Ти не може да видиш Христа, ако не започнеш да четеш. Казва: „Думите, които ви говоря, то е живият хляб.“ Който яде Словото Божие, той е, който пребъдва в Христа. Христос пребъдва в Бога.

Вие искате да видите Христа като човек, да го видите с корона. Не е ли целият свят пълен с корони? Може да го видите. Когато бях в Америка, видях един европейски цар, шест крака висок, с мантия, с корона на главата. Минават американците, смеят му се. Казвам: Колко са небрежни, нямат никакво почитание. Не гледат лицето му, а всички се обръщат и гледат гърба му. Аз вървя и го срещам, той върви тържествено и казвам: колко тържествено върви. Обръщам се и гледам гърба му и целият му гръб представя фирми, носи обявления на гърба си. Значи е цар на фирмите. Аз искам да го гледат в лицето, не в гърба. Злото прави своите знаменити работи в гърба, а доброто ги прави в лицето.

Та казвам: Ако искате да станете цар, гледайте да имате обявленията си отпред. Първото обявление е кой как види, да види, че носите Божията Любов. Озарени сте от Любовта. Какво по-хубаво от да бъде човек озарен от Любовта? То е най-хубавото благо. Един любовен лъч като те зърне, достатъчно ти е за един цял живот. Той не престава.

Радвайте се за първия лъч, който сега иде в света, и който ви зърне. Ако някой не го зърне, да го зърне. Който зърне този лъч, да го възприеме и да стане слуга.

„Радвайте се и идете в Галилея и там ще Ме видите.“ Има едно правило, което аз употребявам. Радвайте се на най-малките постижения. Като видя малкото цветенце, което е цъфнало, зарадвам се. Понеже то като цъфнало, то има Любовта, а тази Любов иде от [Бога]. Казвам: Радвайте се на малките постижения.

Тайна молитва

37-а беседа, държана от Учителя
на 11.VII.1943 г., неделя, 10 ч. сутринта,
София, Изгрев.

1943_07_11 Четирите струни
утринно слово

ЧЕТИРИТЕ СТРУНИ

„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитва на Царството“
„Аз мога да любя“

Ще прочета осма глава от евангелието на Матея.

Когато човек се качва високо нагоре на някоя планина, много хора не го следват, хората не отиват при него. Казва се тук, в главата, че като слязъл от гората, народ много дошъл. Казвам: всичките хора ни следват, когато слизаме долу; страданията в света винаги ни следват, когато слизаме надолу; радостите ни следват, когато се качваме нагоре. (Учителят прочете главата.)

„Изгрява слънцето“
Размишление.

Няма по-лесен занаят от цигуларството. Най-лесен е, а колко добри цигулари има? Лесно е, но се изисква голям труд. Не всеки счита цигуларството за добър занаят. Казват: „Не си струва.“ И търсят някой по-тежък занаят. Друг по-лесен занаят няма – да носиш перото. Старите турски кадии носеха си перото, мастилницата и като трябва да подпише нещо, извади перото и подпише. Няма по-лесен занаят – да бъдеш кадия, да съдиш хората. А колко добри кадии има? Лесните работи са мъчни. Съдия е лесна работа.

Един прост турчин слушал в съда веднъж. Той имал дело за едно теле. Имало спор на кого било телето. Питат го: „Какво каза съдията?“ Той казва: „Бир обаче, бир понеже. Но отиде даначето.“ Той само това разбрал: „Бир обаче, бир понеже.“ И разбрал, че той изгубил даначето, изгубил давията. Може да съжалява. Може и в дадения случай даначето да е било негово, може да е било чуждо даначето. Ако е негово даначето, има за какво да се смущава. Ако не е негово, дошло преди три–четири години в неговия двор, той го хванал и казва: „Мое е даначето.“ Законът това не признава, счита, че го е откраднал, че даначето е чуждо. Всички поговорки идват да обяснят някои мисли и желания, които храним. Често ти харесва

една чужда мисъл. Тя не е твоя. Дойде съдията и каже: „Бир обаче, бир понеже“ – и мисълта отиде. Казваш: „Защо ми взеха мисълта?“ Дойде някой при мене, иска да ме пита, и забрави за какво е дошъл да ме пита. Казвам: „И забравихте какво беше.“ Казва: „Взеха ми мисълта.“ Аз в себе си казвам: „Отиде даначето.“ Туй, което забравяш, не е твое. Туй, което си изгубил, не е твое. Изгубил си нещо. Трябва един трезвен ум.

Вземете, нашият брат с цигулката може да ни послужи като пример. Четири струни има цигулката. Едната струна, басовата струна, то е бащата. После противоположната на нея, тънката, е „ми“. Тя е майката. Тя е най-тънка. После до баса седи „ре“. В дадения случай „сол“ е бащата, защото той позволява всичките работи. На български говорим. „Сол“ е тонът на бащата, „ре“ е големият син, а „ла“ е дъщерята. И така имате цялото семейство: баща, майка, брат и сестра. Тия струни не се месят в своите работи. Когато дойде бащата, той говори. Започва някаква песен, сега той дава тон. После не само струни има, но има няколко позиции. Онези, които не са вещи, свирят само на първа позиция. На първа позиция минаваш от „сол“ в „ре“, в „ла“ и в „ми“. Пак се връщаш назад. Първата позиция, като дойдеш, някой с първия пръст ще вземеш, с втория, с третия, с четвъртия. После пак започнеш обратно назад. Най-първо, онези, които са се учили, дълго време на първа позиция свирят. Има първа, втора, трета, четвърта, пета, шеста, седма, осма, девета позиция. Трудна работа. Има прекръстосване на тия позиции – да минеш от първа на втора или от първа на трета, на четвърта или на пета.

Някой казва: „Нас не ни интересува това.“ Почти човек е така нагласен. Неговият дух някой път е „сол“, неговата душа е „ми“, неговият ум е „ре“, неговото сърце е „ла“. Душата или духът му някой път хване бащата и казва: „Кажи си дума.“ Или ще хване сина и казва: „Я кажи, доволен ли си от баща си?“ Ще хване дъщерята и казва доволна ли е тя от баща си. После майката ще попита. Ще каже: „Ти какво мислиш за твоя възлюблен, как живеете?“ Тя някой път току писне, оплаква се. Нагласяват я, тя казва: „Особено не си хармонираме. Първия път се обичахме, сега някой път се раждат някои недоразумения.“ Цигуларят вземе ключа, побутне, побутне и казва: „Сега вие се обичате.“ Вторият път пак има разногласие, пак бутне с ключа. Бутне, майката е на място. Бутне бащата, той слязъл половин тон, навие го, завърти ключа, не знае, че тия ключове образуват хармония. Той накара бащата да мисли както трябва, майката накара да мисли както трябва.

Казвам, първия път, когато вземате уроци по цигулка, учителят няма, най-първо, да ви научи да нагласявате цигулката. Най-първо, ще ви предаде уроци, и после ще ви научи как се нагласява цигулката. Изисква се развито

ухо. Често учителят нагласява цигулката, после даде я на ученика да свири, после пак я нагласява. Често вас ви дотяга, вземате цигулката и я нагласявате, казвате: „Да зная аз да я нагласявам.“ Хубаво е, но няма време човек, докато се научи да нагласява цигулката си. За да нагласяваш добре цигулката в живота, трябва да разбираш състоянието на баща си – да знаеш какво е състоянието на бащата, какъв е основният тон, какво иска той. После трябва да знаеш какъв е основният тон на майка си, какво тя иска. Трябва да знаеш какъв е основният тон на сестра си, какво тя иска. Най-после трябва да знаеш какъв е основният тон и ти какво искаш, кое е основното, което ти искаш.

Като деца две неща имате вие, които искате: баща ви да ви даде нещо и майка ви да ви даде нещо. Като дойде баща ви, гледаш с четири очи дали носи нещо бащата. Той носи кошничка и в кошничката има нещо. Или в джоба си носи нещо. Той носи известни подаръци. Ние, съвременните хора, които се ползваме с опитността на хиляди поколения, не схващаме онзи труд, който те са положили. Пътят, по който ние ходим, мислим, че този път е естествено създаден. Всичките дарби, които хората имат, великите хора, талантливите хора, обикновените хора се различават, че не са работили еднакво. Някой път ти си религиозен човек, считат те малко смахнат. Ти цитираш от Писанието, че не те разбират хората. Не че те не те разбират, и ти не разбираш живота си, не е нагласен. Ако не разбираш струните, не е нагласена струната, не можеш да минеш от една струна на друга. Щом са нагласени, веднага песента излиза добре. Казвате: „Господ всичко ще даде, от Господа е всичко.“ Че всичко Бог ще създаде, Той вече е създал всичко, но работата оставил заради нас. Казвате: „Аз се помолих.“ С молитва не става работата. Потребни ти са пари, ще се помолиш, от баща си ще вземеш. Потребен ти е хляб, ще поискаш от майка си. Да кажем, двайсетгодишен момък ти си станал и казваш: „Мамо, дай ми хляб.“ Дали си дете на пет години, на две, на три, на четири, на десет, петнайсет – станал си момък на двайсет и една година, искаш хляб от майка си, тя да ти дава. Какво положение го считате вие? Аз често съм слушал някои евангелисти, отвори Евангелието и всички стихове цитира, какво е казал Христос. Някой човек не знае много, но знае как да меси хляб.

Аз зная, много голяма философия имам, но не зная хляб как да направя. Казва: „Едно трябва да знаеш – хляб да месиш.“ Казвам, хляб не зная да правя, но каша може да правя, до кашата съм дошъл. Едва се научих каша да правя. Малко вода туря в тенджерата, туря и малко солчица, взема и брашното турям, сипвам по малко, разбърквам кашата много добре, бъркам, бъркам, да не стане гъста, рядка да бъде, да няма дъвкане. Хляб, като направиш, трябва да го дъвчеш. Бъркам кашата и да ври половин час. Изваждам я, и без хляб може да мина. Някой път може да прегориш

кашата, може огънят да е много силен и отдолу да прегори кашата. И тогава се образува твърда кора. Трябва да бъдеш майстор, да нагласяваш огъня, защото ако е много слаб, не увира, ако е много силен, прегаря. Трябва да знаеш да нагласиш огъня. Когато ида някъде и няма хляб, казвам: „Дайте ми тенджера и дайте ми водица, аз си нося брашънце." И веднага направя кашата. Взема лъжица, насърбам се, и пак благодаря. Тия хора нямаха хляб, но ми услужиха със своята тенджера. Ако има хляб, не правя каша. Ако няма хляб, тогава правя каша. Когато другите хора нямат хляб, вие си направете една каша. Благодарете, че има огън, не правете този огън силен, да прегаря кашата, нито огънят да е слаб.

Мисълта в света играе една важна роля. Ти в дадения случай поне теорията на цигулката трябва да разбираш. Бащата се отличава в първоначалното положение, кожени са всичките струни. Бащата е дебела струна, плътна е, синът е по-тънка, сестрата е още по-тънка, а майката е най-тънка. И затуй нейният звук е тъничък. Гласът на дъщерята е по-дебеличък, на брата – още по-дебел, и на бащата – най-дебел. Или от земно гледище бащата е най-авторитетен. Като каже: „Бу, бу, бу" – дойде синът, и той поддържа баща си, туй, което бащата е казал, е вярно. Сега службите какви са? Двете струни показват законът какъв е. „Ре" и „ла" в дадения случай са възпитателен метод. „Ре" е, което постоянно дава, „ла" е, което взема. Под думата любов разбирам онази енергия, която влиза в природата. „Ла" е закон да възприемаш. При „ла" зреят плодовете. При „ре" се насаждат. В дадения случай човек, ако не може да мисли, какво може да даде? Той иска да мисли, за да даде нещо от себе си, но за да даде, трябва да е възприел нещо. Ние по някой път искаме да играем ролята на Бога. Казвате: „Аз измислих." Човек нищо не може да измисли. Кажете ми една нова мисъл, която да е ваша.

Един ден стоях тука и слушам кукувицата. Нито един българин няма, който знае какво говори кукувицата. Преводът куку не е верен. Нито един англичанин, нито един русин, нито един французин не е превел правилно звука куку. Един ден се заинтересувах и слушам, кукувицата казва: „Тук." Вие слушате кукувицата и казвате: „Куку." Обърнете внимание, и ще видите, че не е куку, но е туку. От толкоз време едва правя превод на една кукувица. Светът върви криво, понеже не туку. С куку никъде няма да идеш. Кук разбира воден свят, гемиджия трябва да бъдеш. Ти си на сушата, имаш гребла, какво ще направиш на сушата? Казвате: „Тази работа е лесна." Лесна е тази работа във водата, но е мъчна на сухо.

Казвам, да искате вие да бъдете на цигулката. Сегашната струна „сол" доста скъпа е. Някой път е обвита със сребро, някой път е обвита със злато. Някой път металът е по-прост, и звукът е по-прост. Кожата, от която е

направена струната, трябва да бъде хубава. Вие искате да бъдете баща. Не е лесна работа да бъдете баща. Да играеш ролята на бащата може, но баща не може да бъдеш. Ти играеш само ролята на баща. Ако искаш да бъдеш баща, баща в някой дом, може да играеш ролята на бащата. Ролята на майката може да играеш. Но да станеш майка, е трудна работа. Някой казва: „Колко е хубаво майката да възпитава децата." Казвам, докато ги възпиташ, какъв зор ще видиш. Някой път майката така реве, докато излезе това дете навън. Някой път вие искате да станете баща или майка, но докато се роди една мисъл или едно добро чувство, колко зор ще видиш. Излизаш, станало ти е тежко, скръбно, бременен си с някоя мисъл. „Защо съм скръбен?" Искаш майка да бъдеш, ще страдаш. Казвате: „Я ми кажете какво е разрешението на туй." Дойде една бременна жена, ще кажеш: „Много няма да работиш, няма да ходиш, много работа, да се напъваш... полека ще вървиш. Другояче ще пометнеш онова, което носиш, умряло ще го родиш. Ще бъдеш спокойна и няма да се тревожиш. Ако се тревожиш, ще родиш едно дете несретно. Ще го отровиш." Това е възпитание на майката. Една майка трябва да има светли мисли, чисти чувства. После трябва да има една широка душа и един мощен дух. Казвам, външният свят трябва да ни послужи. Този свят, в който живеем, е свят на плътта, той е за пример, не е лош. От този свят трябва да минем към Божествения свят, в света на чистотата.

В дадения случай скръб е, когато цигулката не е нагласена. Не свириш хубаво, скръбен си. Свириш хубаво, радостен си. Хубава е цигулката, това е радост. Разстрои се цигулката, това е скръб, веднага отслабват струните. Имаш лък, няма с какво да го намажеш. Някой път го намажеш повече, някой път по-малко. Трябва удар, да излезе тази музика. Не е лесно да бъдеш цигулар. Някой път, когато някой цигулар, като извади лъка, започва да маже лъка – някой го намаже два–три пъти, някой го намаже три–четири пъти, някой десет пъти. Той не е от майсторите цигулар. Някои цигулари са много майстори. Разхлаби се цигулката, разбира, че около четвърт тон е спаднала, изведнъж завърти ключа, и пак продължи да свири. Някой, за да нагласи цигулката, развърта, развърта. Казвам: този не е майстор. Онзи, като хване, веднага я завърта. Като бутне ключа, знае колко да завърти. Онзи, като не знае как да завърти, развърта и завъртва много пъти. Много не въртете ключовете, когато свирите и когато се нагласявате. Често ние се смущаваме. Най-първо, ти вземеш да свириш: много са взискателни, бащата в цигулката е много взискателен, той иска да го почитат. Ако го развиваш, не свири вече. Майката е много тщеславна, обича да я хвалят. Хвалят я, но с какво я хвалят? Някой може да ме хвали, че съм учен човек, какво придобивам? Ако не съм учен, няма какво да ми казва, че съм учен, създава ми неприятности.

Цигуларите сега се намират в трудно положение. Като дойде някой цигулар, казва: „Я ми изсвири нещо от Бах.“ Не е свирил Бах. Доста трудни парчета има Бах. Някои парчета са много трудни на Бетховен. Той казва: „Мене Бах не ми харесва толкоз, еди-кой си автор по-хубави парчета има.“ А той него знае, него свири. Всичките цигулари свирят нещо, което за тях е по-хубаво. Казва: „Посвирете Бах.“ Но Бах е труден. Сега някой казва: „Я ми посвири едно парче от истината.“ Казва: „Я да ти изсвиря едно парче от любовта.“ Досега много малко автори съм срещал, които свирят парчета от любовта както трябва. Много прости парчета са, но мъчно се свирят. Някой почва да свири основния тон, казва: „Аз ви обичам.“ Какво значи обичам? Нищо не значи. Имате о-бичам. Бичам значи режа с трион. Някой, като махне о-то, разбира, че трябва да реже дървото или най-малко да го разцепи. Един ден, гледам, една сестра застивосвала един килим. Рекох: „Оплаква ми се твоят килим.“ Казва ми: „Кажи ѝ да не удря, така не се удря. Бива, бива, но така не се удря.“ Говори ми килимът, казва: „Другите ме газиха, окаляха ме, сега аз съм виновен, защо съм допуснал да минават. Как няма да допусна? Постлаха ме, човещина е да не протестирам. А сега тука ме изправиха, стивосват ме на кое основание съм ги допуснал. Не съм господар. Други ме туриха, други ме газиха, сега аз изплащам техните грехове.“ Аз утешавам този килим и казвам: „Тази сестра е млада и доста красивичка. Ти трябва да се радваш, че такава млада сестра те обича, от обич е това.“ Казва: „Удря ме.“ Тогава ми се извини килимът, казва: „Аз мислех, че е някоя сестра, като я погледнах, харесва ми.“ Килимът казва: „Аз съм радостен, че в живота дойде една млада сестра да ме бие, досега все стари ме биеха.“ Дойде някой и ви каже една дума. Гледайте млад или стар е. Ако е млад, добре е. Всичките млади хора носят нещо хубаво.

Под думата млад аз разбирам Божието благословение, което излиза като един извор чисто. Да се радваме на туй, което ние разбираме. Ако този извор слиза отвисоко, удар има. Не че иска да удря, но понеже наклонът е голям, удря. Като слезе в долината, ударите не са толкоз силни. Някой път имаме доста големи страдания, които произтичат от доброто желание на любовта. Любовта е нещо мощно и силно в света и най-мекото от всички сили, които действат в Божествения свят. Тя действа най-леко в света. По някой път, за да се очисти кирта, която се е набрала по нишките, така се е залепила, че тя трябва да я извади оттам. Имате съвременните нервни болести, на какво се дължат? Има кир, която се полепва по нашата нервна система, и не може да се предава електричеството и магнетизмът по струните на нервната система и усещаме, че някъде сме задушени. Или някой път ви заболи кракът, не знаете причината.

На гръбначния стълб има дванайсет отвора от дванайсет струни на

прешлените, дето излизат нервите, които се разпространяват по цялото тяло, по ръцете и по краката. Някой път се напълват с мазнини, образуват се мазнини около нервната система и тия нерви, които отиват до краката, не изпращат достатъчно енергия. Не може да отива кръвта и вследствие на този недостиг краката заболяват от глад, раменете заболяват от глад, явява се ревматизъм, вратът заболява от глад. Следователно ще изпращаш достатъчно енергия навсякъде и всичките ще ги храниш, както Господ иска. Дойде някой религиозен човек, боли го гърбът, друг го боли кракът. Казва: „Боли ме кракът." Болката е дошла, понеже твоите слуги не ги храниш както трябва, не изпълняваш волята Божия, мислиш за велики, за големи работи. Един млад момък, който бил облечен много хубаво, носел подарък, но бил малко несретен в ръката си. И нагоре все като гледал, мислел какво да ѝ каже. На пътя имало едно препятствие, спъва се и пада с подаръка, окаля се. Казва: „Кой го тури това препятствие." Започнал да кряска. Ако не гледаш, може да се спънеш. Но ако гледаш, може да заобиколиш това препятствие. Ние мислим това-онова, и паднем, и всичкият подарък, който носим, ще се окаля. Не трябва да бъдем смахнати. Какво е смахнат човек? Смахнат човек е онзи, който иска да яде сладки плодове, преди да е сял. Посей ги, че тогава ще ги ядеш. Аз, като обичам една мома, какво ще направя? Ти можеш да обичаш момата, всичките моми, които Господ ги е създал, ги обичам най-вече. От Господа идат. На младата мома, която обичам, няма да ѝ занеса плодовете вкъщи, но ще ида, ще я взема в градината, и сама ще си откъсне. Тогава няма да се препъвам. Аз наместо да гледам какво ще стане, нека тя гледа. Първия урок ще ѝ дам на нея. Казвам, туй дърво е отлична мома, мълчалива мома, тя цъфнала, завързала и мълчи. На всичките моми Бог е казал: „Няма да говорите, ще мълчите." Дърветата хиляди години мълчат и като станат хора, тогава ще говорят за своите добрини. Ако говориш, нищо няма да вземат от тебе, нищо няма да узрее. Ако много говориш, ако кажете: „Аз това ще направя, онова ще направя" – нищо няма да направиш. Ако мълчиш, много работи ще направиш. Не мислете, че аз като ви говоря, и тогава не става. Там, гдето съм мълчал, работите десет пъти по-добре са станали, отколкото там, гдето съм говорил. Законът и за мен, и за вас е един. Колкото по-малко говориш, по-добре е. Колкото повече говориш, по-зле е. Не че е лошо да говориш много.

Казвате: „Аз те обърнах към Господа." Как става обръщането на каруцата? Аз съм отгоре на каруцата, конете са впрегнати. Аз седя отгоре, обръщам конете, обръща се и каруцата. Аз обръщам каруцата, сама по себе си не се обръща. Конете са впрегнати в каруцата, потегля гема, обръщам ги на другата, противоположната, страна. Една каруца, която обръщам към Господа, и конете, които ги обръщам, хора ли са? Не са хора. Ако остане вие да обърнете света и вие да го оправите, тя е изгубена работа. Най-

първо, сега се уча да обръщам себе си. Най-първо, се уча да обръщам кесията си, да отварям и да затварям кесията си. Да зная по колко да изваждам. Най-първо, се уча да готвя. Да сготвя за себе си, и да зная как да ям. После да зная да измия съдините. Допуснете, че ви направя едно добро, и след туй идете, че се хвалите, аз го направих. Представете си, че някому съм дал много хубави ябълки, аз му я дам, и всички се награкат. Казват: „От тази ябълка и ние да вкусим." Този човек, на когото съм дал ябълката, какво се ползва? Десетина–двайсет души като идат, и всички искат да опитат ябълката, какво ще остане за него? Като му дам ябълката, аз да мълча. Нека да изяде плода. Другояче всички ще искат да се награкат и ще се развали доброто. Като питат: „Правиш ли добро?", ти си мълчи. Според мене, като те попитат правиш ли добро, ти речи: „Сега уча това изкуство. Първите уроци вземам." „Свириш ли на цигулка?" „Сега се уча." Като идеш при цигуларя, най-първо, ще вземеш празни струни. Ще вземеш бащата на празно, сина на празно, дъщерята на празно и майката на празно. После обратното – майката на празно, дъщерята на празно, брата на празно и бащата на празно. След това учителят ще ти покаже от „сол" гамите. На първата струна ще вземеш „сол", „ла", „си". Като вземете третия тон, ще свърши, и после учителят ще го изпита. Казва: „Кой тон е?" Някой път може да го определи какъв е. Че истината не може да се познае. Истината е проста.

В Божествената музика трябва да разпознаваш Божествените тонове. Ако ги разпознаваш, всичките неща ще вървят. На Божествената мъдрост трябва да разпознаваш всичките тонове, основните тонове. На Божествената любов трябва да разпознаваш основните тонове. После обичта си има основен тон. Да обичаш не е лесна работа. Любовта има друг основен тон. Обичта има друг основен тон. Милосърдието има друг основен тон. Търпението има друг основен тон. Вие мислите, че един тон основен имат. Те са разни положения. Аз съм привеждал един пример и не зная колцина от вас са го разбрали.

Един пример, който класически е даден. Един ангел видял, че Господ се концентрирал и гледал към земята. Никога не е виждал Господа така да гледа. Ангелът погледнал там, където Господ гледал на земята и казва: „Трябва да е много важна работа, където Господ гледа." Този ангел поискал от Господа позволение да види това място какво важно има. И какво било неговото учудване, като слязъл на земята, видял един идолопоклонец, който хванал един идол, прегърнал го и го моли да му помогне. Какво показва? Този човек хванал идола и казва: „Кажи ми къде е Господ." Раздрусва го, моли се на идола да му каже къде е Господ. Ангелът, най-първо, се учудил как го прегръща и като обърнал внимание, разбрал езика. Казва: „Какво мълчиш? Толкова години идвам при тебе, кажи ми

къде е Господ. Ти тук си взел Неговото място. Кажи ми къде е Господ. Защо не говориш истината?“ Раздрусва го. Затова Господ го гледал. Когато имате погрешна мисъл, разтърсете я и кажете: „Къде е Господ? Къде е правата мисъл?“ Туй, което представя Господ, е едно нещо; туй, което показва направлението на Господа, е друго нещо. Когато някой човек ви разтърси и каже: „Я ми кажи къде е Господ?“ – виж не играе ли роля. Когато му кажеш къде е Господ – виждате го, че той три деня е гладувал. Търси Господа, ходи изгладнял, този пита, онзи пита. Ти не се стреми да му кажеш къде е Господ. Заведи го вкъщи и му дай един хубав обед. Поприказвай си, кажи му: „И друг път ела.“ Три пъти като дойдеш при мен, аз ще ти кажа къде е Господ. Казвате: „Как ще му покажа?“ Ето как аз бих постъпил. На третия път денят е ясен, аз ще му дам обеда сутринта рано, преди да е изгряло слънцето. След туй ще му кажа: „Ела да видиш откъде иде този хляб.“ Да идем да посрещнем слънцето. Господ е на слънцето и Господ изпраща Своите благословения на слънцето, че ни дава тия, хубавите, работи. Превозно средство прави слънцето, да видиш мястото, откъдето Господ изпраща благословенията. Започваш да философстваш, че Господ е това, онова. Направи Бог слънцето, да показва времената. Какво показва слънцето? Мястото, гдето Господ живее, е светло, както слънцето е светло. Мястото, гдето Бог живее, е широко, широко място, много по-голямо от земята. Свободата е там. Онзи, който възприема слънчевата енергия, е свободен, понеже слънцето е голямо. Големите неща големи работи вършат. Големите тела големи работи вършат; малките тела малки работи вършат. Бръмбарът е малък, малка работа върши. Човекът е голям, голяма работа върши. Геният е голям, голяма работа върши. Талантливият е по-малък, по-малка работа върши. Обикновеният е по-малък, още по-малка работа върши. Човек, докато не дойде да разбере доброто какво нещо е, поне да знае мястото.

В любовта не се изисква много да знаеш, но да знаеш къде изгрява и къде залязва. Две неща трябва да знаеш: любов е туй, което изгрява; обич е туй, което залязва. Защото, след като залезе любовта, онова, което тя е оставила, ти ще го обработиш. После трябва да знаеш откъде изгрява мъдростта и къде залязва; откъде изгрява истината и къде залязва. Първото нещо: изгрев, това е любов; залез, това е обич. Те са противоположни. Вие ще разберете, че слънцето е заминало. В обичта почивката е работа, вътрешна работа. В любовта целия ден ще ходиш, ще пренасяш каквото слънцето ти дава. Вечерта ще работиш. Онази домакиня, която, овчарка, през цялата година пасла своите овце, като ги остриже през зимата, не ходи да пасе овцете. Те живеят в кошарата, а тя със своята хурка започне да преде.

Казвам: в нашата мисъл трябва да изпредем най-тънката нишка. В нашите

чувства трябва да изпредем най-тънките нишки, и в нашите постъпки. Ще дойде процесът на тъкането, да се направи един плат. Ние още не знаем процеса на подмладяването и процеса на остаряването. Някои от вас сте близо на запад, ще залезете. Как ще изгреете, не знаете. Гледате, че вие остарявате и като отидете при Господа, Господ ще ви пита защо остаряхте. Питаш един ученик защо ходи в училището, ще ти каже, че отива да се учи. Вие казвате, че остаряхте. Като отидете при Господа, ще кажете, че сте свършили училището и Господ ще каже: „Изпитайте го, да видим какво е научил. Нека държи матура.“ Сто и двайсет години си живял на земята в училището и каже: „Изпитайте го, да видим какво е научил.“ Първия предмет, който ще ви пита, е где е изгревът на любовта и где е залезът. Точното време да определите. Може да идете в небето напролет, тогава любовта от друго място изгрява. Може да идете зимно време в небето, на друго място е изгревът на слънцето. Точно време да знаете, отгде изгрява. Ще кажете: „Оттам.“ Но точно, с градус, ще определите. Като идеш в една къща, не може да търсиш вратата навсякъде. Всеки прозорец не е врата. В една къща има две врати: една врата, от която се влиза, и една врата, от която се излиза. Тази врата, от която влизаш, е изгрев, а тази, от която излизаш, е залез.

Сега основната мисъл каква е? Каква мисъл трябва да остане във вас? Аз по някой път се учудвам на дълготърпението, което Господ има към нас. След като си живял сто и двайсет години, вижда, че много малко си научил. Дойдеш втори път, пак много малко си научил, трети път, четвърти път. Представете си, че както окултистите казват, човек, за да завърши своето образование на земята, трябва 777 пъти да идва, да се преражда. 777 пъти по 120 години и в тия 777 прераждания само дванайсет пъти ще се срещнеш със своята възлюблена душа. Той се преражда, да се срещне. Дойде веднъж, няма я, пак е тъжен, че не е дошла. Тя се извинява, че работа имала. Като слезе тя на земята, тя го търси. 777 пъти се търсят и едва дванайсет пъти се намират. И дванайсет като извадите от 777, колко прераждания остават разделени? На земята дванайсет щастливи прераждания човек има, а другите – Господ да му е на помощ. Туй не ви го казвам за обезсърчение. Ако сте зимно време в училището, какво ще направиш? Ако дойде момент да ходиш в училището, обстановката ще бъде друга.

Закон е, че всичките хора трябва да ни служат, да познаем Бога. Ние се стремим към познаване Бога. Това е живот вечен, да позная единаго истиннаго Бога. Ако познаем Бога, това е живот вечен – онзи, щастливият, живот, осмисленият живот. Като познаем Бога, ще знаем как да служим. Ако не познаваш Бога, не можеш да Му служиш. В познанието е служенето. Най-първо, ни трябва нас познание, да познаваме Бога, и

тогава можеш да служиш на окръжаващите. Където Господ ни праща, ще идем, а не там, гдето ние искаме, а там, гдето Той иска. Ако ние сме в разрез с Бога, служенето не е на място. Служение е, когато нашата воля и волята на Бога действат заедно, в хармония, не насила. Гдето има насилие, там е вече законът, то е човешкото служение. Гдето има любов при служенето, то е законът на любовта, то е служението на Бога. Без любов на Бога не може да се служи. Без любов нашият живот не може да бъде осмислен. Ще живеем, но ще имаме разни отношения, ще бъдем ту скръбни, ту радостни, ту весели, ту недоволни. Казваме: „Като се преродим.“ Като се преродим втори път, трети път, четвърти път, насърчаваме се. Във всяко прераждане не може ти да учиш един и същи предмет. Ако в първото прераждане не си турил основа, във второто, в третото прераждане ще минеш живота си безполезно, какво ще научиш? Ако триста шейсет и пет деня не си посещавал училището, не си слушал какво се е говорило, а само си го посещавал училището, а когато учителите са говорили и ти си слушал, съвсем друго е. После, когато те говорят за някой предмет, ти казваш, че те са чудни.

Най-първо, учителят ти предава единицата. Единицата е най-малкото число. Щом единицата е най-малкото число, две е по-голямо, три е още по-голямо. То е статическо положение. Що е единица? Една идея. Що е двойка? Единица значи туй, което е създало света. Две е туй, което внася противоречия в света. Ние сме сега в числото две. Всички се борите. Що е две? Значи ти си още единица и ще научиш тази единица, да я разделиш на две. Искаш да направиш добро някому, ще разделиш наполовина. Що е две? Да се научиш правилно да дадеш – колкото за тебе, толкоз и за другите. Две е число на пълната справедливост. Три, като влезе, съвсем друг закон е. Единицата ти ще съзнаеш оттам, отгдето си излязъл. Що е единица? Изворът, от който си излязъл. Що е две? Пътят, по който си тръгнал. Що е три? Що е три – мястото, до което си дошъл, най-близката станция. Що е четири? То е затвореният кръг. Въплътил си се тук, на земята: като някой кон, ще се въртиш около един колец, обикаля по един начин, после по друг начин. Що е четири? Ще вършееш харман, камшик ще има. Ще вършееш в една посока, после ще те обърнат на другата страна. Нали сте видели как вършеят, карат конете на една страна, после ги обръщат на другата. Това са обяснения. Единицата трябва да я разбираш основно, тя е Божията любов. Двете е приложението на любовта. Най-трудното число е то. За него Бог не се е произнесъл. В Писанието се казва за първия ден: „Видя Бог, че е добро.“ За втория ден не се произнесе Бог. И за третия ден се казва, че видял Бог, че е добро. Само за втория ден не се произнася. Като завършим нашата еволюция, като прегледа работата ни, ако Бог каже, че е видял, че е добро, то е вторият ден. Но ако не каже, пак ще дойдем да се учим. Докато Господ не се произнесе, работата на числото

две не е завършена. Ние, хората, се намираме в един незавършен процес на две. Създадени сме в шестия ден, в закона на любовта. Бог е дълготърпелив за всичките ни погрешки. Ако не бяхме създадени в шест дни, щеше да бъде друго. Виждате животните, които не са създадени в шест деня, каква е съдбата им. Виждате и съдбата на дърветата. Всеки ден се определя съдбата на съществата, които са създадени в другите дни. Трябва да благодарим, че сме създадени в най-добрия ден, в шестия ден. По-добър ден е седмият ден, денят на почивката. То е великото бъдеще, когато минем пътя на любовта и се научим да служим на Бога с любов. Тогава ще влезем в седмия ден, да си починем както Господ и ще започнем новия свят.

Ако ви попитат какво правите сега, кажете: „Учим сега за изгрева и залеза на слънцето, за любовта и за обичта. Учим числата едно и две. Едното сме свършили, двете още не сме свършили.“

„Отче наш“

Тридесет и трето утринно слово
11 юли 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1943_07_14 Най-важният потик
сряда 5 ч. с.

НАЙ-ВАЖНИЯТ ПОТИК

Отче наш
Сила, здраве е богатство
(Направихме упражненията с ръцете и дишането.)
"Мисли, право мисли"

Разно седите, разно държите ръцете и краката. Това показва, че състоянията ви са различни. Ситият човек на гости не трябва да ходи. Гладният трябва да иде на гости, понеже ще го нахранят. Който не е гладен, при извора да не ходи. Болният на училище да не ходи. По някой път идвате в училището, да чуете какво ново ще се каже. То не е училище. Новата дреха не си я направил ти. Друг прел, друг тъкал, купил си плата, ушил друг дрехата, радваш се, като се облечеш. Най-първо, за да се ушие добре една дреха, онзи човек, който я прел, трябва да бъде добър и умен човек. Онзи, който я тъче и той трябва да бъде умен. Онзи, който я шие и който ти я донесе, и ти най-после трябва да бъдеш умен и добър. Който я прел, е глупак. Който я тъкал, който я шил, и ти си от същата категория. Какво значи глупак. Глупав човек, който не знае пътя, тръгне, върне се, върти се насам-натам. Това значи глуп. А пак какво значи – пак, пак, пак, пак? Вие туряте такъв смисъл, какъвто нещата не съдържат в себе си. Вие казвате: "Кучи". То е крив превод. Кучи, учи. Какво значи кучи, учи? Какво лошо има да учиш? Ти си кучи като не се учиш. Щом се учиш, хасъл кучи си. Кучи значи, който се учи. Тебе като ти кажат кучи, докачваш се. Кучето има едно качество – привързаност. Само една слабост има кучето. То казва: "Аз съм невежа в тази област. Имам една слабост, която за бъдеще трябва да поправям".

Трябва да се изучава азбуката на Природата. Вие някой път вземете поза и гледате насам-натам, сериозни сте. Какво искате да кажете с такова гледане? Името куче и други имена не ги е турил Бог, те са човешки имена. Кучето е отлично същество, което Господ го е направил. Името – човек го турил. Българинът доста хубаво име е турил. Турчинът казва: "Кьопек". Англичанинът казва: "Дог". Вземете българина, на магарето казва: "Магаре". Англичанинът казва: "Ес". Казва още и "Донки". Те не са едно и също нещо. Ес е хасъл магаре, а донки е туй, което прилича на магаре.

Има три състояния в човека, на които човек трябва да бъде господар. Умът е производител на светлината. Под думата ум всякога подразбираме този

орган или тази сила, с която може да се възпроизведе светлина. Щом мислиш, светлина произвеждаш. Под сърдце разбираме винаги туй, което произвежда топлина. А под воля разбираме туй, което произвежда сила. Силата се образува там, където има светлина и топлина. Като турите водата, тази вода ще я превърнете в пара, а парата в движение. Без топлината на Слънцето ти не може да образуваш движение на колелото на живота в което се движиш. Казвате: "Да си поживеем". Какво разбирате под думата живот? Казвате: "Да си поживея малко". Да живееш – значи всеки ден да придобиваш светлина, всеки ден да придобиваш топлина и всеки ден да придобиваш туй същественото, силата. Може да е един косъм, може да е много малко, което добиваш и в 365 деня по-малко се събират. Светлината, която ти си събрал, не се губи. В музиката светлината се запазва. Топлината се складирва в сърдцето, силата остава във волята. Ако светлината не остане в ума ти, изтича. Ако топлината не остане в сърдцето ти, изтича. Ако силата не остане във волята ти, изтича. Щом изтичат нещата, не виждаш нищо и човек отслабва. Казвате: "Той няма воля". Воля без сила не може да се прояви. Сърдцето без топлина не може да се прояви. И умът без светлина и той не може да се прояви.

Сега във вас седят понятията, казвате: "Доста възрастен човек, на 45 години". Вие мислите, че като е на 45 години, е остарял. Действително е остарял, на 45 години много работа е свършил. Земята е свършила грамадна работа, 45 пъти е обиколила около Слънцето; 45 години ти носиш туй, което дърветата са направили, много неща са направили те. Слънцето е направило много работа и всичко туй е хроникирано в тебе. Като погледнеш, твоята работа мяза на натоварено животно, което пренася жито. Като те питат какво си направил, казваш: "Пренесох товара". Някои от вас сте сериозни. Икони носите на гърба си, кръстове носите, свещени книги носите. Но никога тия книги не сте ги отваряли. Говорите за Любовта, а вие не сте отворили книгата за Любовта, да видите какво нещо е, какъв е надписът, с какво е подвързана Любовта. Подвързията на Любовта е толкоз хубава, че който видял подвързията и заглавието, никога няма да го забрави. В света няма по-добра подвързия от подвързията на Любовта. Само че, Любовта като дойде, се поставя на фокус – някога не много наблизо и не много надалеч. Като дойде наблизо, всички хора се захласват и не могат да работят. В нея има желание да работят, да учат. Някои от вас, които много са я чакали, искат да я видите. Но Любовта винаги иде, когато заспите. Като задремеш една минута, тя мине и замине. Станеш, пак я търсиш, не може да я намериш никъде. Опишете лицето на онзи, който ви обича, какво е. Вие обичате някого и казвате, че обичате очите му. Да обичаш очите, не е Любов, то е користолюбие. Казваш: "Тия очи искам да ги извадя, да ги взема за себе си". Устата са червени, искаш да вземеш нещо, да ги посмучеш малко. Под

Любов разбираме туй, което можеш да вземеш. Това не е Любов. Водата обикнеш, искаш да пиеш от нея. Винцето обикнеш, искаш да пиеш. Дрехата обикнеш, искаш да я туриш на гърба си. Дръжте в ума си следното: Любовта се изявява по три неща – онзи, който ви обича, като дойде в стаята ви, ще драсне поне една кибритена клечка, ще образува светлината на една кибритена клечка; онзи, който ви обича, ще драсне една кибритена клечка и ще запали огъня на огнището; онзи, който ви обича, ще донесе една малка сила. Ако сте болен, ще се излекуват краката ви. Дотогава краката ви са били вцепенени. Той като дойде и драсне кибритената клечка – ще раздвижиш краката си. Казва, че се размърдало сърдцето му. Казва: "Тупти сърдцето му". Щом видиш някой, който те обича, ще затупти сърдцето. Онзи, който носи Любовта, кара сърдцето да тупа. Ти се уплашиш, че тупало сърдцето. Защо се плашите? Някой път започва да спира сърдцето. От две неща се плашите. Човек, който иска да се качи на високите места, сърдцето му трябва да тупа бавно. Искаш да се качиш на Мон Блан, трябва 52-54, 58 пъти да бие сърдцето ти в минута. Като се качиш нагоре, сърдцето ти ще започне да бие по-бързо в по-рядката атмосфера. По някой път светските хора по-лесно отиват при Бога, отколкото духовните хора. По аналогия съдим. Гладният човек по-лесно отива при Бога, отколкото ситият. Един княз да те кани на гости, когато си сит, казваш: "Не ми се ходи". Щом си гладен, имаш една подбудителна причина.

Под думата младост разбирам едно състояние, в което човек е готов на всичко онова, което Бог му предлага. Младият има желание. Старият човек опитва всичките работи. Няма какво да опитва наново, няма какво да се учи на Земята. Какво ще научи старият? Той все си мисли, че знае. Имате числата 1, 2. Най-първо какво означава 1? Ти пишеш числата 1 и 2, то е едно статическо положение. Казваш: "Един лев, 1 просено зърно". Какво означава? Нищо. Един косъм от паяжина, една чаша хубава вода, един хубав хляб, една хубава книга, един отличен живот, една отлична душа, един отличен ангел, едно божество. Отваряли ли сте вие книгата на живота, да прочетете началото на живота? Казвате вие: "В начало Бог създаде Небето и Земята". То е един превод. Мислите ли вие, че старата баба, като се облече със своята хубава дреха, представя една млада мома, която е била на 19 години. Старата баба след 92 години или 120 години, като е хубаво облечена, нея ли желаете да видите, или искате да я видите, когато е била на 19 години. Вие всички искате да остареете и казвате: "Деца не трябва да бъдем". Деца всички трябва да станете, всички трябва да се освободите доброволно. По-напред сте били направени деца и сте били недоволни. Казваш: "Аз дете няма да бъда, по земята няма да пъпля". Туй, което пъпли по земята, не е дете, то е анормално състояние. Туй дете, което пъпли, не е било Божествено. Като е било болно и слабо, пъплило е

по земята; като се е подигнало, да се освободи от болестта, това е нормално. Под думата дете разбираме онова, най-красиво състояние. Искаме да научим нещо, което Господ е направил. Туй дете иска да види майка си. Като я види, прегърне я. Казва: "Да видя майка си искам". Защо иска да прегърне майка си? Идваш при някой извор, жаден си, прегръщаш извора, понеже от него може да вземеш хубавата вода, която може да уталожи твоята жажда. Сега вечерно време сте дошли в положението, че не може да спите спокойно. Таман речеш да спиш, засвирят сирените, зареват. После започват да кряскат тъпаните. Започват снарядите да се пукат. Станеш, трепериш, искаш да се махнат. Какво трябва да правите сега? Всички сте набожни, имате сила. Господ ви е дал сила. Защо не изпратите вашата мисъл, да направите широк кръг, че аеропланите да не могат да дойдат в София. Някои сестри ми казват, че като се помолят, всичко става. Чудното е, че за всичко, каквото се помолят, става, а като дойдат аеропланите, не може да се помолят. Изненадали ги, казват. Много големи ясновидци сте. Казвате: "Досега не съм видял ясновидец". Казвате: "Тази вечер ще дойдат аероплани", и не идват. Аз съм забелязал със себе си. Две неща има, за които съм сигурен. Когато мисля, че аеропланите ще дойдат, не идват. Когато мисля, че няма да дойдат, те идват. Мисля, че ще дойдат, ще хвърлят бомби и не идват. Някой път мисля, че най-сигурно те няма да дойдат и те идват. Това съм забелязал със себе си. Някоя сестра казва: "Тази вечер ще дойдат". Аз мисля, че няма да дойдат, значи няма да дойдат. Забелязал съм друго нещо – някой път мисля, че нещо няма да стане и става. Някой път мисля, че ще стане и не става. Аз мисля, че нещо ще стане и нещо в мен ми казва: "Тази работа няма да я бъде". Нещо има в мен, което ме убеждава, че ще стане и не става. Не се меся, гледам откъде идат тия работи. Казват едно по радиото, че тази вечер туй и туй ще стане. Онези кучета, които лаят, не хапят, но онези мълчаливите кучета, които не лаят, те хапят. Туй, което не мислиш, то става. Аз да уподобя. Онзи ловец, който ходи с пушката и със своя копой, защо ходи в гората. Търси заек. Праща кучето да издири заека и чака да излезе. Гледа, заекът от кое място ще излезе. Спре се там, кучето ходи, гони заека. Старите зайци се връщаха на мястото, а съвременните мухи са намерили, че никога не се връща от мястото, отдето излязъл, заекът. Та казвам: има същества, които искат да ни обезпокоят. Взели пушката вечерно време, гонят ни, пък ние сме зайците. Авиаторите са тия ловци. Заекът бяга, кучето лае по него. Аеропланите са техните кучета. Ние като станем, не се връщаме на същото място. Казвате сега: "Добър е Господ". Като кажеш, да те няма, на 10 километра да остане копоят назад. Ние станем, въртим се. Онази [нощ] 4 часа ни държаха отвън. Всичките сестри от страх вървят отподире ни. Опасността е, че някое парче може да падне от гранатите, които стрелят. Някъде от Враждебна, дето стрелят, оттам може да падне някое парче тук. Има парчета по половин килограм,

на главата си няма шлем, може да ти пукне главата.

Създайте в себе си едно младенческо състояние. Вие седите и казвате: "Остарях вече". Защо остарява човек? Това не те интересува, онова не те интересува и ти остаряваш, щом престанеш да се интересуваш. Слънцето изгрява, не те интересува. Дърветата растат, не те интересува. Изворите текат, не те интересува. Ти останеш с едно първично състояние в себе си и казваш: "Да имам къща, да имам малко пари". Ти парите ги нямаш, друг ги има. Казваш: "Имам пари вложени в еди-кой си банкер, ще ида да взема от него". Дошъл си на Земята, доста пари вложени има. Както виждам, вие всички тук сте бедни хора. Инкогнито ходите. Всичките сте богати. Банките ви се пукат от пари, а тук минавате за бедни хора. Искате на заем пари и казвате, че сте бедни хора. Виждам премените ви са богати, доста диаманти носите. Две очи имате, знаете колко струват. Има богати хора, които за едно око биха дали 200-300 000 лева, да им го присадят. Зъбите се присаждат. Извадете един здрав зъб, може да се присади. Стига да има симпатия между двамата. Казвам: трябва да дойдем до истинската вяра в света. Аз наричам вяра онзи потик на ума, не да се спреш на едно място и да се колебаеш. Вярата е един потик и този потик е най-разнообразен.

Как ги направих тия точки? Вярата е, която постоянно дава най-малкия потик. Вярата, която остава на едно място. Туй не го правиш, онуй не го правиш, то не е вяра. Казваш: "Искам да се проявя", и отлагаш. Един потик го превръщаш като махало. То е хубаво, определяш времето, движиш се от единия полюс на другия. Вярата не е туй движение. Вярата е движение в спирала нагоре, постепенно. Когато се усилва вярата, човек има повече светлина в лицето и в очите. Онзи човек, който има вяра, лицето му е подвижно, не е статично, не е като камък, подвижно е лицето му. Вярата трябва да направи лицето на човека подвижно. Щом дойдете до Любовта, тъй както разбирате, трябва да се усили естествената топлина. Като пипнете, ръцете са студени. И говори този човек за Любовта, той няма Любов. Някой [път] пипнете стомаха, има Любов. Стомахът е топъл, ръцете са студени, краката са топли. Някой път главата е студена. Някой път челото е топло, туй е анормално състояние, защото на мозъка не му трябва толкоз топлина, много малко топлина е достатъчно. Стомахът се нуждае от повече топлина. Сърдцето се нуждае от по-голяма топлина. Умът се нуждае от повече светлина. Ние изменяме нещата, туряме топлината в ума, светлината в сърдцето. Значи да туриш една храна в стомаха и повече въздух да пратиш. Като се разшири този въздух, се образуват колики в стомаха. Защо се образуват колики в стомаха? Между една хапка и друга хапка туряте въздух в стомаха. Като ядете, гледайте между една хапка и друга хапка да няма въздух. Вие бързате в яденето и

хората на стари години страдат от стомах. В стомаха колкото се може по-малко въздух да има. Въздух в дробовете трябва да има. Всички искате да бъдете красиви. Хиляди поколения са мислили за красотата, вие опитвате техните блага. Вие сте красиви, но вие още нищо не сте направили да бъдете красиви. Ти като станеш, вложи мисълта да бъдеш красив. Ти казваш: "Да бъда красив" – противодействуваш. Остави положителна мисъл: "Ще бъда красив". Ти казваш: "Да се усили вярата". А после казваш: "Кой знае?" Пак си противодействуваш. Казваш: "Ще бъда здрав". После пак се колебаеш. Винаги си противодействуваш. Аз забелязвам, вие по някой път си противодействувате. Казвате: "Тази сестра не е много добра". Кажете: "Добра е", нищо повече. За тебе е по-добре да кажеш: "Тази сестра е добра", отколкото да кажеш: "Тя е лоша". Ако тя е лоша и ти ставаш лош. При лошите – лош ставаш, при добрите – добър ставаш. Щом помислиш за Бога, не може да не приемеш най-малката светлина. Щом помислиш за Бога, имаш най-малката светлина. Щом помислиш за Бога, имаш най-малката топлина. Щом помислиш за Бога, имаш най-малката сила. Ако всеки ден по 10 пъти помислиш за Бога, ти вече имаш една печалба. Най-първо помисли за Бога, после помисли за ближния си. Ще имаш една права мисъл. Сутрин като станеш, помисли за Бога. В една погрешка Той вижда възможността да станеш добър. Който греши, може да стане добър. Който не греши, добър не може да стане. Който е добър, той може да греши. Само добрите хора грешат. Сега вие разбирате погрешката. Като правя някои линии, в тия линии има известна погрешка. Какво означава първото лице? Онзи, който изучава физиономия, може да направи научни изследвания. /2/ в този има любопитство. При туй любопитство устата са отворени за ядене. Този /3/ той се наял, не го интересува яденето. Тези неща са неестествени, това не е художество. Може да се даде ясна представа за онези, основните черти. Туй положение /4/ е статично положение. Туй положение в себе си като направиш, ще се спреш. Искате повърхността да е гладка. Вие искате един живот много уреден. В един уреден живот на Земята вие съвсем ще загазите, няма да може да учите. Една почва, върху която се движите, трябва да бъде грапава, за да има подем. Всякога трябва да има нещо, да ви подбужда. Трябва да имаш малко страдания. Ако дойдат радостите, ще се спреш на едно място и няма да работиш. Сега не говоря за големите страдания. Имаш едно недоволство в себе си. Най-първо създавайте си с вашата мисъл един потик. Станеш сутрин и виждаш Слънцето да изгрява, туй е Божия работа. Поглеждаш всичките растения и казваш: "Всичките работят и аз трябва да работя". Кажете си: "Днес какво трябва да направя?" Вие се спрете и казвате: "Онзи счупил една стомна. Двама души се скарали, казали си обидни думи. Той не е учен човек, не се моли на Бога, няма понятие за религия. Университет не е свършил". Да кажем, свършил си физическо възпитание или университет по химия. Много ограничено

знание е. Какво правят елементите, ще зная. Според мен химията е език на елементите. Като говориш на тия елементи, да те разбират. Отвлечените работи нас не ни ползуват. Да кажем, аз ви давам една статистика: колко богати хора има в Англия, колко богати хора има в Америка. Вас не ви интересува. Какво ви интересува вас, че толкоз богати хора имало по толкоз милиона. Уместно е да събудя във вас желание да станете милионер. Един милионер трябва да посвети целия си живот, за да добие 2-3 милиона. Говоря и ви казвам: "Знаете ли, че днес царят ще ви дойде на гости и при това един голям подарък ще ви донесе". Казвате: "Вярно ли е?" – "Вярно е". Вие веднага се заинтересувате. Или седите и вие сте взели някой билет от лотария и така дошло, че вашият билет печели един милион, веднага ти се интересуваш. Вие седите, ако аз дойда да ви кажа: "Сега ще се подмладиш". Аз съм привеждал този пример за един турски ходжа. Отива един турчин в Цариград и като се връща, ходжата го пита какви новини има в Цариград. Казва: "Решили са да те направят началник на Исляма" – нещо подобно като нашия патриарх. Ходжата му казва: "Не ме забавлявай". Среща го след две седмици и му казва: "Може ли да ми кажеш онзи масал*". Станете сутрин, намерете някой човек, който има силна вяра. Хората с вяра имат подвижно лице. Буден е умът. Дето е буден умът, вярата действува, дето сърдцето е будно, надеждата действува. Под думата Любов разбираме будно сърце. Чувствата винаги са будни. Когато душата е будна, то е Любов. Когато духът е буден, Любовта в човека действа. Когато Истината е будна в човека, това е неговата воля. Нашата воля се стимулира в Истината. Истината усилва волята. Любовта усилва винаги душата. Духът е носител в света, той създава нещата. Душата ги прави, а умът и сърдцето са помощници на човешкия дух и човешката душа. Вие размествате техните функции. Стомахът приема храната и я смила, дробовете пречистват храната, а мозъкът създава мислите и ги изпраща. Ненапреднали същества има в нас, които винаги ни свързват с процеси, които са вредни. Който мисли лошо – ще кажеш: "Виж, този човек е лош". Като ти привлече вниманието, той ти пакости. Какво ще се интересуваш, че един човек е лош? Една змия защо Господ я направил? Господ, като направил тази змия, знае защо я направил. Господ като направил лъва, знае защо го е направил. Както лъвът сега се проявява, не мисли за него. Изял една овца, това не е твоя работа, не си я създал ти. Вълкът изял една овца, казвате: "Защо вълкът да изяде една овца? Той няма право". Хората, като изядат хиляди овце, имат право, а вълкът нямал право и намират, че е виноват, като изяде овцата. Човек, като изяде овцата, е едно благо. Не се занимавай с това, че вълкът изял една овца. Аз ако съм, ще кажа – овцата не трябва да ходи сама в гората, да е седяла в кошарата. Този вълк не трябваше да го пуснете до кошарата. Овчарят не е бил буден. Мен са ми разправяли овчари. Ако вашата мисъл, чувство и постъпки са добри, те са вашето стадо, от което зависи вашето бъдеще. Един овчар,

когато живее отличен чист живот, вълк никога не може да яде стадото му. Щом влезе вълк в стадото, затваря му се устата. Ходи между тях, не може да си отвори устата. Ходи при тази, бутне, онази бутне и най-после излезе из стадото навън. Вие казвате, че сте набожни. Ако ви се случи зло, значи Господ не е бил там. Или най-малко е заспал. Христос е заспал в лодката и учениците казват: "Стани, Учителю, погинваме". Той им казва: "Защо сте толкоз маловери?" Дойде някой и ми казва, че познава Христа. След половин час два реда сълзи му потекли. Казва: "Обидиха ме". Може ли мене, богатия човек, да ме обидят? Каквото нося, на този и на онзи давам. Може да ме обидят, когато съм пренебрегнал. На всичките справедливо раздавам, никой няма да ме обиди. Обидата произтича, че сме направили някои опущения. Давай, давай. На децата по детински давай, на възрастните като възрастни, на всеки дай нещо. Вие ме слушате, но по старому. Казвате: "Попей една песен". Нова не зная, но стари зная. Как се пеят старите песни? (Учителя пее: "Стоян мами си думаше, мале ле, мале, стара мамо. Аз съм, мамо, нещастен, нещастен, мамо, че любе си нямам.") Това е стара песен. Вие станете и по стария начин правите старите форми. Ще седнете на колене, ще си дигнете ръцете нагоре, да се молите. Това е стара форма. Съединиш пръстите, всичките блага, всичката справедливост, всичката красота, всичките добри постъпки за Бога ще ги съединиш, да бъдеш жив. Ти свиеш краката си, коленичиш. Когато се моли човек, в ума му трябва да има светлина. Преди да е почнал да се моли, има тъмнина. Като рече да се моли, трябва да дойде светлина и топлина и сила трябва да дойде. Без светлина, без топлина и без сила ти не може да се молиш. Трябва да имаш Любов към Бога, най-малката Любов. Като идеш с най-малката Любов, ще те приемат. Вратата на Бога за хората на безлюбието са затворени. Когато Той е хлопал, ти си спал. Като идеш при Господа, по същия начин ще помислиш. Искаме и Господ към нас да постъпва със същата мярка. С каквато мярка мериш, ще те мерят. Защо ще говориш за красота на някого, който не се интересува? От какво се интересува? Парите го интересуват. Един човек не се интересува от Любовта, един човек не се интересува от Божията Мъдрост, не се интересува от Божията Истина. Някой човек не се интересува от живота, някой човек не се интересува от знанието, някой човек не се интересува от свободата. Някой човек не се интересува от движението, от учението, от работата. Девет неща има, които са съществени. Снемете чуждите табели. Имате табелата на един кръчмар. Снемете я. Казвате: "Тук е кръчмар, продава най-хубавото вино". Оставете тази табела. Пишете: "Тук е кръчмар, който продава най-хубавата вода, която съществува в света". Ти се занимаваш с погрешките на хората. Ти си кръчмар, продаваш опивателно вино. Занимавай се с добродетелите на хората. Занимавай се с гениалните хора. Занимавай се с талантливите. Занимавайте се със светиите. Светията не е такъв, какъвто българите го описват. Той не е

жълтичък, но е най-красив човек. Той не е стар, светиите не са с бради. Светии са млади хора. Всичките ангели са светии, които ходят без бради. С бради са тук на Земята. Светиите са млади хора, на които лицата са гладки. Какво ще кажете, ако вашето чело е космато? Ако вашето умствено лице е космато, каква деятелност ще прояви? Ако израснат косми на челото, не може да мисли. Какво ще бъде, ако израснат косми на устата? Благодарение, че са се махнали космите от устата. Най-подвижно е онова място на Любовта, гдето няма никакви косми. (Учителят пее: "Давай, давай, всичко давай. Вземай, вземай, всичко вземай".) Давай, давай, когато Слънцето изгрява. Вземай вечер, когато Слънцето залязва. Давай, както Слънцето дава. Слънцето в изгряването дава, а в залязването взема. Сутрин приемайте светлината на Слънцето, а вечер вземайте не светлина от Слънцето, но топлина. Задържайте топлината на Слънцето. Когато Слънцето вечерно време залязва, остава по-голяма топлина. Вечерно време растенията обработват топлината. (Учителя пее: "Давай, давай, всичко давай. Давам, давам. Вземам, вземам. Уча, уча. Моля се, моля. Ходя, ходя".)

В оня свят хората са будни. Умът има светлина, сърдцето има топлина, тия хора са в оня свят. Всеки човек, който е буден в оня свят, той и тук е буден. Който спи на физическия свят, на физическото поле спи. На Земята искат да се превърне активността. Човек като заспи, трябва да забрави някои стари работи. Вие не може да се освободите от баща си. Някога не се отнасял добре с вас или майка ви не се отнасяла добре с вас, вие помните това. Забравете всичките неприятности, които баща ви е направил. Някой път помниш, че ви е бил. Казваш: "Несправедливо ме би". Щом помните всичките лоши неща на баща си, вие се спъвате. Считайте, че баща ви е направил точно тъй, както трябва. Много пъти сме имали случаи, синът въпреки волята на баща си, стане учен човек. Много пъти пък бащата иска да стане учен, праща го с години в училище и синът не е станал учен. От нас зависи баща ни да бъде подбудителна причина. Но подбудителната причина да бъде вътре във вас. В нас трябва да бъде Божественото.

Я изпейте "Давай, давай"!

Трябва ви един опит: сутрин като станете, кажете си 3 думи, които да носят светлина. Кажете си 3 думи, които да носят топлина и кажете си 3 думи, които да носят сила. Намерете през цялата седмица 9 думи, трите от които да произвеждат светлина, три думи, които да носят топлина. Произнасяйте ги сутрин като станете, на обяд и вечер. Три пъти на ден. Три пъти за ума си, три пъти за сърдцето си и три пъти за волята си. Едно упражнение от 5-10 минути. Намерете 3 думи да помогнете на ума си.

Вие седите и мислите за много работи. Вие мислите как да сготвите, как да

се облечете. Хубави работи са, но тия работи са обикновени. Трябва да внесем нещо необикновено в живота си. Напишете за пример 9 думи: 3 думи, които да обозначават във вас, че носят светлина; 3 думи, че носят топлина и 3 думи да носят сила. Не се бойте! Искам всеки да носи едно листче от по 9 думи и според закона, 9 души по 9 думи какво правят? – 81. Искам да си снемете вашите маски, аз виждам, хората са хумористи. Турили известни маски, които не представят лицето им. Аз искам да ви заставя да снемете маските. Една маска, е хубаво, да я носиш. Като носиш една маска, ти си свободен. А като ти знаят лицето, не си свободен. Махнете тия маски и да излезе маската на гургулицата, на някое агънце, на някое цвете. Турете някоя друга маска. Трябва да измените начините. Ние мислим по старому, светии да бъдем. Онова, което е благоприятно на Бога, е важно. Онова желание да учим, горещото желание да учим е важно. Какво сме придобили, нищо не значи. Че си чел книгите на философите, нищо не значи. Желанието да учиш онова, което Бог е създал, то е важно. Туй желание трябва да се яви. Онова, което вие имате, то е спечеленото, никой не може да ви го вземе. Притоци трябва да имате във вашето езеро. Не трябва да се върнем в локвите, да няма приток. В локвите трябва да има приток, да се обновяват. В локвите жабите ще крякат и водата няма да бъде чиста. В ума трябва да има приток на светлина. В сърдцето трябва да има приток на топлина и в душата трябва да има приток на сила.

Добрата молитва

42-ра лекция от Учителя, държана
на 14.VII.1943 г. сряда 5 ч. с., Изгрев

1943_07_18 Второ отделение
неделя, 10 ч. сутринта

ВТОРО ОТДЕЛЕНИЕ

„Отче наш“
„В начало бе Словото“
Ще прочета няколко стиха от 10-а глава от Марка, от 15-и стих до 23-ти стих.
„Духът Божи“

Ще ви говоря като на ученици, които са свършили първо отделение – знаете буквите, като на ученици от второ отделение. Много е важно човек да е свършил първо отделение. В един свят, гдето хората боледуват, страдат, кое отделение са свършили?

Мислите ли, че е доказателство да се доказват нещата? За пример, да ви докажа, че една книга е напечатана и да ви доказвам, че тя е печатана от хората. Трябва да ви доказвам, че хората тази книга са печатали. Че волове няма да я печатат, нито птиците може да я печатат, нито дърветата може да я печатат, нито Слънцето може да я печата, нито Земята. Естествено е хората са, които може да я печатат. Мислите ли, че растенията, които имат листа и корени, от само себе си са станали техните листа? Че там са работили ангелите. Всякой един лист е работа на един ангел. Всеки един лист си има своето място. Който разбира, може да чете и да се радва. Който не разбира, гледа света отвън как е подвързан.

Сега мислите ли, че една книга или един буквар, подвързан даже със злато, има такъв смисъл както свещените книги? Важна е подвързията, но знанието е по-важно. Ние имаме подвързия, но то не е съществено, само е за запазване на самата хартия. Искам да ви говоря за неща, които са съществени.

Три съществени неща има в живота. Човек трябва да бъде господар на стомашната система. Човек трябва да бъде господар на дихателната система. Човек трябва да бъде господар на мозъчната система. Ако е господар на стомашната си система, ще бъде земледелец и други подобни на него занятия. Ако е господар на дробовете си, той ще бъде индустриалец, ще бъде книжовник. Ако е господар на мозъчната си система, той ще търси Любовта, Мъдростта и Истината, ще бъде търговец. Търговец, който се занимава с пясък и пепел и с изверженията на животните, да ги продава, не е търговец на скъпоценни камъни.

Съвременните хора искат да ни покажат, че в света има ред и порядък, има една власт. Има една земна власт, има и една слънчева власт. Слънцето е господар. Има едно слънчево народно събрание, с депутати. В туй слънчево събрание на Слънцето има представители от България, от Англия, от Германия, от Русия, от всичките други народи, които имат власт, имат по един депутат. Вие не го знаете кой представлява българите на Слънцето. Попитайте един англичанин – и той не знае кой представлява англичаните на Слънцето. Попитайте един французин – и той не знае. Китаеца ако попитат, и той не знае. Вас кой ви представлява на Слънцето? Вие имате знание, че има някой, който се застъпва заради вас.

Христос казва: „Оставете децата да дохождат при Мене, не ги възпирайте, защото техните ангели гледат лицето на Бога.“ Този ангел, който се застъпва за едно дете, е представител пред Бога. Нямаш право да обиждаш туй дете.

Съвременните хора мислят, че имат морал. Но вашият морал е книжен, обезценява се книжният морал. Ако аз мисля, че имам цена пред вас, всичките същества, които живеят, трябва да ме оценяват. Всяка една книга, която е напечатана, има своята цена. Ние говорим за книги, които са напечатани. Животът на всеки един човек, който и да е, е ценен. Животът на една мравя е ценен. Всичките същества в Цялото са ценни. Главата е ценна по причина на тялото, дробовете са ценни по причина на тялото, стомахът е ценен по причина на тялото, което човек има.

Вие не искате в света да ви помагат. Кой може да помага в света? Съвременните хора говорят на един непознат език. „Аз искам да ме обичат“ – казвате. Кой може да обича? Че трябва да те обичат, така е. Единственият, Който първоначално ни е обикнал, това е Бог. Ако не беше ни обикнал, не щеше да ни създаде. Понеже ни е обикнал, създал ни е, създал и Земята и пратил ни е на нея да живеем. То е от обич.

Някои казват: „Трябва да се докаже дали ме обича или не.“ Има доказателства кратковременни, има доказателства дълговременни и има вечни доказателства. Сега вие понеже живеете в кратковременния живот и ако искам да ви доказвам с дългосрочните доказателства, няма да има време. Седиш на гарата, имаш още 5 минути. Какво може да ви докажа в 5 минути? След 5 минути вие тръгвате. Какво ще ви докажа в 5 минути?

После, помнете: човек, за да бъде обичан, трябва да бъде красив. Човек, за да бъде обичан, трябва Истината да живее в него. Никой човек в света не

може да бъде обичан, в когото Истината не живее. Той си заминава от тоя свят, умира. Сега разбирайте, не говоря за Земята. Има един стих в Писанието, може да го намерите, няма да ви казвам къде е. „Веселях се на обитаемата негова земя; и наслаждението ми беше с человеческите синове.“ (8-а глава, Притчи, 31-ви стих.) Има голяма Земя, на която хората живеят, и тази е подобие на нея. Този е малък остров, в който ние живеем.

Вие искате да живеете, то е ваше право. Но най-първо трябва да започнете от нормалното състояние. Кое е нормалното състояние в света? Нормално е туй, което се движи. Земята се движи, то е нормално. Слънцето се движи, то е нормално. Цялата Вселена се движи, то е нормално. Науката доказва, че всичко е в движение. Туй, което се движи, е нормално и оттам започва всичко. Второто нормално е туй, което се учи. Този, който се учи, е нормален; този, който не се учи, не е нормален. Този, който не се движи, не е нормален. Третото нормално нещо: този, който не работи, не е нормален.

Това са нормални неща. Мерки трябва да бъдат те. Като кажем „движение, учение и работа“, те са норми, с които трябва да се мери. Искаш да знаеш дали си здрав. Ако се движиш, здрав си, защото само здравият човек се движи. И болният се движи, но по-скоро той се мърда. Врясъкът не е музика.

Под думата „движение“ аз разбирам един тон взет правилно. Що е тон? Този тон има едно общо отношение в цялата песен. Песента е един организъм, в който един тон съставя една малка частица и нормално е свързан с цялата песен. Всичките тонове в едно образуват цялата песен. Ако всичките тонове се организират и ако се вземат нормално, ние имаме една песен, която носи живот в себе си, защото всяка една песен е едно Божие благословение. Всяка една песен е едно зърно. Всяка песен е един плод. Всяка една песен е един еликсир. Чудни са хората, като казват: „Защо са песните?“ Че благодарение на песните живеем. Дърветата като живеят, пеят. Птиците като живеят, пеят. И ние като дишаме, пеем. Някой казва: „Не пея.“ Ти като дишаш, пееш. Като казвате: „Аз не пея“, вие имате друго понятие. Хората вечерно време как пеят, някои доста високо пеят.

Преди години слушах такъв един певец, то беше едно малко градче между Русе и Горна Оряховица – там има едно заведение за умопобъркани –, Бяла. Там правих своите научни изследвания (Учителят говори за френологическите изследвания, които е правил из България в периода 1900–1912 г.), бях се спрял в Бяла. Имаше само един хотел. Две легла в една стая и мислех вечерта да си почина от ходенето, от научните наблюдения. Вечерта си лягам и чувам, че някой пее около мене, около дванайсет часа.

Туй хъркане го наричат хората. Най-първо мислех, че хърка човек. Че хърка човекът, понеже не е живял добре с жена си, може да има дългове да плаща и си мисли, ще му мине. Чакам половин час, хъркането се усилва. Чакам час, усилва се още повече. Час и половина като мина, така хърка, като че има 20 свини, които грухтят. Казвам на себе си: Ако престане... ами ако не престане, големи са неговите мъчнотии. Станах да му помогна. Няма да ви кажа какво направих. Проточих двете ръце от главата до краката му и престана хъркането. Сутринта като стана, казва: „Никога не съм спал така хубаво. Много хубаво спах тази вечер. Никога тъй сладко не съм спал.“ После казва: „Ще ме извиниш, аз имам един навик – хъркам и не зная дали те смущавах тая нощ.“ Казвам: „Не е толкоз лошо, доста хубаво пееш.“

Всеки човек, който живее добре, той доказва нещата. Всеки човек, който обича, той доказва нещата. Всеки човек, който люби, той доказва нещата. Всеки човек, който носи знание, той доказва нещата. Всеки човек, който е свободен, той доказва нещата. Всеки човек, който живее, доказва нещата. Искате доказателства. За мен човек, който живее, доказва нещата. Животът е непрeривен. Така трябва да се разбира. Аз не съм за старото учение, да вярва човек. Хубава е вярата. Човек да се раздвижи, когато живее. Че по прав път върви, но навсякъде няма да бъде гладка площ. Ще минава реки, ще минава някъде влажни места, ще има възвишения, слизания, качвания. Някъде гори ще има. Някъде пътят ще бъде прашен. В туй седи красотата на живота.

Ние, съвременните хора, се отличаваме по едно нещо. Има един разказ: В древността, един адепт, като изучавал хората, попаднал в едно племе, гдето очите им били изпъкнали, но не виждали нещата. Много изпъкнали били очите им, не виждали, а само схващали топлината. Той като им говорил, че има светлина, казвали те: „Какво нещо е светлината? Знаем какво е топлината, но светлина не знаем какво е.“ Като пипнали неговите очи, видели, че неговите очи били хлътнали, а техните – изпъкнали. В тях се явило желание и неговите очи да бъдат изпъкнали. Като изпъкнат очите ви, вие ще изгубите светлината си. После той намерил друго племе, на което очите били вдлъбнати и те имали понятие за светлината, но не знаели какво нещо е топлината.

Тия хора, които са с изпъкнали очи, са бърборковци. Вие вземете тая дума в крив смисъл. Какво значи бърборко? – Сладко говори. У тях се намират хумористи, всякога ще намерят нещо весело. Тези хора, които са с изпъкнали очи, [са] с много добри сърца. Гневят се и скоро им минава. Тези, на които очите са вдлъбнати, малко говорят, постоянно са сериозни, сериозно гледат. Като започнат да хлътват очите, започва стомахът да се

разваля. Този, на когото очите са изпъкнали, стомахът е здрав. Стомахът има връзка със зрението. Стомахът има връзка с дробовете, стомахът има връзка с мозъка. По очите може да се познае дали човек е умен, по очите може да се познае дали човек е здрав в дробовете си, по очите може да се познае всъщност дали стомашната система е нормална.

Аз няма да доказвам научни работи. Ще ви кажа нещата, да се ползувате като ученици от второ отделение и да започнете.

Ако искате да поправите стомаха си, който е развален, занимавайте се да обичате хората. Ако искате да поправите дихателната си система, занимавайте се със знанието. Ако искате да поправите мозъчната си система, нервни сте, занимавайте се със свободата. Виждаш някоя мравя, мъчи се някъде – помогни ѝ. Някое крило се вплело на някое насекомо някъде – помогни му. Виждаш някой кон вързан някъде – услужи му. Навсякъде желайте доброто. Не само да роптаете, но навсякъде помагайте, давайте свобода на всяко същество. Това е свобода. Онова, което Бог е създал, да го поддържаме. Да поддържаме Божия ред на нещата. Който поддържа свободата, поддържа Божествения ред на нещата. Който поддържа работата, поддържа Божествения ред на нещата. Който поддържа знанието, поддържа Божествения ред на нещата. Който поддържа учението, поддържа Божествения ред на нещата. Който поддържа живота, поддържа Божествения ред на нещата. Който поддържа движението, поддържа Божествения ред на нещата.

Ние смятаме човек да се движи, че не е нещо кой знае какво. То е най-голямото благо, което Бог ни е дал. Ако не можеше човек свободно да се движи, ако не можеше човек да си отваря очите свободно, ако не можеше свободно да се движат ръцете, каква свобода щеше да има човек? Знаеш колко е приятно да си движи човек ръцете?

Някой път вие си движите ръцете от някаква болка. Боли ви рамото и си дигате рамото. Това не е движение. Аз считам, когато човек е здрав и като се движи, той има един усет, един тон излиза от това движение. Често, когато хората са здрави, чувам тоновете, които излизат от техните движения. Много хубави песни пеят. Когато хората не са здрави, скърцат както колата, която скърца. Като си дигне ръката, има скърцане. Ако понамажеш ставата с малко масло, с дървено масло, и скърца още, значи не може да вземе правилно тона. Но като го понамажем още веднъж и започва да издава хубав тон, тогава е здрав човек. Като чувам тона, който издава, като си дига ръката, виждам дали е здрав човек. Боли го лакътят – лакътя намажем с масло, докато започне да издава хармоничен тон. Тогава е здрав и пръстите някога скърцат. Като започнат да пеят хубаво, те са

здрави. Трябва да излиза музика от всичките ви стави. Тези стави на пръстите, те са позиции, на които са поставени нотите. В природата има една музикална система и там са поставени тоновете.

Някой път вие се интересувате, като идете в оня свят ще се познавате или не. Чудни сте. Вие тук не се познавате, че там ще се познавате. Законът е: ако тука се познавате, и там ще се познавате. Ако тук не се познавате, и там няма да се познавате. Що е оня свят? Оня свят аз го наричам съвършен свят. Там няма никакви болести, никакъв недоимък, всичките хора са щастливи, постоянно мислят за другите. Жителите на Слънцето постоянно мислят едни за други, излизат и ходят по цялата Слънчева система да помагат. От Слънцето идат тук да помагат.

Казвате: „Докажи." Как ще ви го докажа в краткосрочното време? Как ще ви докажа, когато очите ви не са изпъкнали? Сега може да ме разберете криво. Всичките хора, които се раждат вечерно време, очите им са изпъкнали. Много естествено, изпъкнали са, понеже имат малко светлина, събират светлина. Недоимък имат. Събират светлина, затова очите им са изпъкнали. Онези, които са родени денем, очите им са вдлъбнати навътре. Казвам: Тия, на които им са изпъкнали и на тия, които са вдлъбнати, трябва да станат нормални, да не са изпъкнали. Очите на жабата са много изпъкнали. 3–4 месеца тя кряка ден и нощ. Туй крякане се дължи на очите. Зимно време жабите престават да крякат. Щом дойде пролетта, всичките жаби крякат. Казвате: „Жабите крякат." Я вземете съвременния човек – като забогатее, не кряка ли? Автомобил има, който кряка, кокошчици има, патици има, прасенце има, аероплан има, музика му свири, крякане има колкото искаш. Онзи, който няма патици, никакво крякане няма. Някой, казва, кряка. Казвам: Очите му са изпъкнали, кряка. Това е само символ. Побудителната причина на този богат човек е, че той има преизобилно, има с какво да се занимава. Бедният мисли, че няма с какво да се занимава. И бедният има с какво да се занимава.

Аз може да направя едно уподобление: богатите хора, това са мъже, бедните хора, това са жени. Какво ще кажете, защо бедните да са жени? Жените трябва да работят, а мъжете трябва да дават постоянно. Така е в природата. Адам трябваше Господ да го приспи, той не беше толкова щедър. Господ, като искаше да вземе материал, да направи жена, взе, че го приспа, да не види откъде ще вземе. Много скържав беше Адам. Има един анекдот: Господ най-първо искал да даде другарка на Адама. Той казва: „Господи, няма да мога да се разправям с нея, нека си седи, аз сам в рая може да живея. Да ми е свободна главата, не искам да имам работа с две глави. Как ще се разправям с две глави? Тя ще мисли едно, аз ще мисля друго. Тъй може да Ти служа по-добре." Обаче, като преведе Господ

животните пред Адама, той видя, че всичките си имаха другарка и си казва: „Направих погрешка, че когато Господ създаде другарка за тях, аз се отказах.“ Господ, като знаял естеството му, че е много скържав, приспал го. Извадил му две ребра: по едно от двете страни. И той досега страда за тия две ребра и ги търси. Тия ребра търси мъжът. Мъжът защо търси жената? – За ребрата си. Казва: „Къде е тази? Ребрата ми, ребрата ми, къде е тя?“

Това е алегория, схващайте добре. Господ му извадил двете ребра над сърцето отгоре. Ако беше извадил от долните ребра, трябваше да му стане слугиня, ако беше извадил от горните, тя щеше да иска да му стане господарка. Затова взе от над сърцето две ребра, за да му стане другарка. И действително, тя беше много любопитна, много ученолюбива. Ходеше из рая, учеше се, ботаничка беше. Съвременните ботаници в сравнение с Ева нищо не знаят. Тя имаше познания. Ева търсеше еликсира на живота, на Божествения живот. Знаеше хората как се създават, но искаше да знае откъде Господ черпи сила, Божественият живот откъде иде. Онзи учител на знанието като дойде, казва: „От туй дърво като ядете, там е скрита Божествената енергия и вие като ядете, като Бога ще станете.“ „Тъй ли? – казва Ева. – Аз ще направя един опит.“

Никога не правете опит без Любов. Никога не правете един опит без Мъдрост. Никога не правете един опит без Истина. Никога не правете един опит без живот, без знания, без свобода.

Вие говорите за свобода. Мислите, че като извадите от 3000 килограма рози, като ги сварите, 1 килограм розово масло – то доста скъпо е, розовото масло, – мислите ли, [че] може да го затворите? Туй розово масло обича свободата. В което шише и да го турите, щом намери най-малката дупка, излиза. Някой път турят восък отгоре, но то като намери дупка, излиза и отива там, откъдето е дошло. Аз не говоря за една Любов на розовото масло, да я събирате и да я държите в себе си.

Единственото нещо, което не може да задържите нито една секунда, то е Любовта. Любовта може да остане в човека една тристахилядна част от секундата. Бързината, с която светлината се движи, показва колко може да остане Любовта в нас. Любовта постоянно ви посещава, но само една тристахилядна част остава при вас. До хиляди и хиляди пъти минава. И след като мине 300 000 пъти у тебе, образува една секунда на Любовта. 300 000 пъти като те посети, усетиш, че нещо се е случило. Като че ли е минала Любовта и си я видял.

Ще ви приведа един анекдот, той е следният: Един, който изучавал музиката, бил веднъж в гората и чул една песен толкова хубава, но толкова

тъжна, че се заинтересувал. Усещал, че не [е] гласът ни [на] арфа, ни на цигулка. Но веднага започнал да плаче. Той видял написани във въздуха: „Изгубените часове на живота. Изгубените условия на живота. Изгубените възможности на живота.“ Защо е плакал? Плакал е, че изгубил – туй е първата част на песента. Що е едно изгубено условие, един изгубен случай? Един случай, който се изгубил, то е един ангел, който минал – ти не си го видял, ти си дремал, ти си спал. Той искал да остави благословението си на тебе, но ти не си бил буден и ангелът е заминал. Изгубените условия са ангели, които са минали покрай твоята душа и ти не си приел тяхното благословение. Казвате: „Нещастен е животът.“ Но тия ангели пак ще се върнат и втория път ще засвирят втората песен – „Възможностите, които идат.“

Казвам: Вие чувате първата песен – „Изгубените условия на живота“. Ангелите са минали и не са оставили нищо. Казвам: Сега иде втората песен – тия ангели пак идат, връщат се. Миналото пак ще се върне. Казвам: Сега не спете.

Кога човек е буден? Човек е буден само когато обича. Човек може да бъде буден само когато учи. Човек може да бъде буден само когато работи. Той не трябва да търси погрешките в хората, че някой не е пял някоя песен. Погрешката не е в песента, която е написал някой знаменит музикант. Погрешката е в певеца, който я изпял. Погрешката не седи в живота, който Бог е създал, но в нас, които не можем да изпълним този живот, както Бог е писал.

Ние трябва да се научим да живеем. Музика е този живот. Ти не може да живееш, ако не мислиш добре. Ти не може да живееш, ако не чувстваш добре Ти не може да живееш, ако не постъпваш добре. Казано на материален език: Ти не може да живееш добре, ако ти е развален стомахът, ти не може да живееш добре, ако ти са развалени дробовете, ти не може да живееш добре, ако ти е развален мозъкът. Престанете сега да се занимавате с хората. Болният да не мисли какво ще стане с другите болни. Най-първо болният трябва да мисли за себе си, с него какво ще стане. Трябва да се пробудите. Сега сте будни. Като ти вземат парите, буден си.

От Молиера има една комедия: когато обрали един богаташ, той дал заявление и съдията го пита: „Кой те обра?“ Той казва: „Целият свят.“ Това не е така. Един е, който го обрал. Пита го съдията: „Кого обвиняваш?“ – „Целия свят.“ Целият свят може да плати дълговете [на героя на] Молиера.

Отива един свободен американец при един голям банкер в Америка и му казва: „Господине, тия пари са на Бога. Трябва да ми дадеш.“ „Прав си – му

казва богатият, – но има 500 милиона християни, на които дължа. Господ ми казва, че всичките ще дойдат при мене, да им раздам парите си." Направил една сметка: „Аз имам едно богатство от 500 милиона долара и понеже има 500 милиона християни, на тебе се пада един долар. Вземи долара, иди кажи на другите, нека дойдат." Така трябва да се разсъждава. Вие искате по 2 долара. Не може по 2 долара. По един. Вие искате да бъдете щастливи. Щастие за един долар. А вие искате за 20, за 30 долара щастие. Това да го няма.

Сега не искам да ви занимавам с оня свят. Казвам: Да влезете във второто отделение. Второто отделение е много важно. Второто отделение е женско отделение. Първото отделение е мъжко отделение, минахте го, то е реално. Женското отделение е второто отделение. При него ще дойдат изкушенията на плода. Иска една мома да се жени – то е второ отделение. Станал си богат – то е второ отделение. Станал си много учен – то е второ отделение. Отиваш на бойното поле – това е второ отделение. Трябва да знаеш как да постъпиш. Даде ти се власт, силен си, как трябва да постъпиш? Второто отделение не е за слабите хора, то е за силните хора. Във второто отделение ще научите закона: какъв трябва да бъде мозъкът ви, главата ви, каква трябва да бъде стомашната система, храната ви каква трябва да бъде. Всички тия неща се учат във второто отделение. Говоря ви за един порядък, който съществува в природата. Не говоря за един порядък, който хората имат.

Вчера настъпих една котка и за пръв път чух една котка да изкряка и веднага намерих музикални тоновете. Като я настъпих, за пръв път чух музикално да говори. Написах едно упражнение, сега няма да ви го кажа, но друг път ще ви го кажа. Това е един котешки мотив. Тъй бързо го изказа музикално, учуди ме със своята музикалност. Настъпих я с моя крак, който е музикален и тя музикално я изпя, песента.

По-съществено за мене, когато съм гладен, [е] да ми дадат един хубав обяд, отколкото да ми дадат едно наследство, което след годин[и] да взема. Когато съм гладен, един обяд струва повече, отколкото каквото и да е наследство да ми дадат. Един обед седи по-горе, отколкото да станеш министър на България. Един обед струва повече, отколкото да станеш пръв министър в България. Чудни са хората, искат да станат първи министри. Вас Господ ви е направил да бъдете царе. Вие мязате на онзи българин, който се върнал от Америка и се явил при тогавашния [княз] Батенберг. Той искал да го направи пръв министър. Попитал го: „С какво мога да Ви услужа?" Казва му: „Искам да бъда директор на една гимназия." Казва: „Ще идете при министъра на просвещението." Вие искате една малка служба. Когато ще е служба, служба да е. Ако ще пееш, пей на свят. Не

казвай да бъдеш обикновен певец. Първокласен певец трябва да бъдеш. Ще пееш по всичките правила. Различават се по степен. Гениалните певци пеят и обикновените певци пеят и талантливите певци пеят. Само че талантливите знаят повече. Обикновените певци пеят много хубаво. И те пеят като талантливите, но нямат репертоар като талантливите. На един гениален певец репертоарът е по-голям от този на талантливия. Репертоарът на светиите е още по-голям. Един ден ще чуете един хор на светии като пеят.

Някои от вас се интересувате какъв ще бъде изходът от сегашното положение. Нашата Земя наскоро ще пристигне при едно пристанище, едно от най-хубавите пристанища в света. И Слънцето, и то ще пристигне при едно от най-хубавите пристанища. Слънцето от 3 милиарда години, откакто се движи в пространството и за първи път се спира на това пристанище. И Земята, и тя, за пръв път, откакто се е родила, ще спре. От тия пристанища на Слънцето и на Земята ще се качат най-добрите хора, които ще оправят света. Това го наричат в свещените книги, че Христос идел със Светиите. На туй пристанище като дойдат, те ще се качат на Земята. Редът и порядъкът на Земята ще се измени.

Бог е, Който има власт да смени едно управление. Хората правят погрешка, когато искат да сменят Божественото управление. Бог е единственият, Който изпраща да се смени управлението на всичките народи, понеже всяка власт е дадена от Него. Всеки един народ, за онова, което му е дадено, отговаря пред Бога. Властта, която имате във вас, е Негова.

Вие се месите в живота на другите. То не е ваша работа, то е работа на Бога. Ако ви остане свободно време, помагайте на другите, но още своя си живот не сте уредили. Вие още знание нямате. Вас ако ви попитат колко са трептенията на червения цвят, знаете ли? – 428 билиона. Колко са трептенията на портокаловия цвят? – 502. Колко са трептенията на жълтия цвят? – 516. Колко са трептенията на зеления цвят? – 569. Колко са трептенията на ясносиния цвят? – 604. Колко са трептенията на синия цвят? – 669. Колко са трептенията на виолетовия цвят? – 739.

Това са ноти написани. Щом като кажеш 428 и може да видиш червения цвят, право си видял в какво седи светлината. Обичате живота, но като обичаш живота, той има един хубав червен цвят, много приятна червена светлина. Щом живееш добре, тази светлина минава в съзнанието и причинява радост, че живееш добре. Човек, който не може да гледа ясно червената светлина, той не е здрав. Човек, който не може да вижда ясно в съзнанието си портокаловия цвят, индивидуалността не е правилна в него.

Човек, който не може да вижда ясно жълтия цвят, в него мозъчната система не е правилно развита. Казвам: Зелената светлина има отношение към нашия стомах, има отношение към нашите гърди, има отношение към нашия мозък.

Ние се интересуваме от неща, които имат отношение към нас, чрез които Бог се проявява. Защото знанието, което не носи светлина за Бога, какво е? Във всяко знание трябва да видиш Божествената Мъдрост и Божествената Любов. Ако в един лист не може да прочетеш Божествената Любов, в един скъпоценен камък не може да видиш Божествената Любов, ако в един извор не може да видиш Божествената Любов, ако в едно насекомо не може да видиш Божествената Любов, какво е твоето разбиране? Какво е твоето понятие? Щом видиш Любовта в туй животно, то ще ти проговори. Казваш: „Малко животно." Животните са като малките скъпоценни камъчета.

Вие по някой път искате да развиете търпение. Аз бих ви препоръчал где да научите търпението. Ако искате да станете търпелив, да ви дам един съвет. Сутрин стани и намери някой дебел дъб, тури си гърба на него и кажи: „Моля, научи ме да науча търпението, както ти търпиш." Педагог е той. Дъбът е богат с търпение. След туй ще се почувстваш весел и радостен.

Искате вие да не се обезсърчавате. Когато искам да не се обезсърча, отивам и гледам заека. Заекът, който е толкоз страхлив, не се обезсърчава, има надежда и има силна вяра. Живее по Любов. Никога един заек не мисли да се самоубие. Няма в историята такъв случай. Само веднъж направил една погрешка: като го гонили навсякъде, обезсърчил се и тръгнал да се удави. Дотегнало му и искал да се дави. Дошъл до езерото и всичките жаби наскачали във водата. Казва: „И от мен имало по-страхливи." И оттам насетне не е помислил да се дави. Доста музикален е заекът, щедър е. Лицето му е обло. Върви по закона на Любовта. Казва: „Сега съм заек, но за бъдеще ще имам по-добри условия. Засега задните ми крака са дълги, но занапред и ръцете ми ще станат дълги." На сегашните страхливи зайци предните крака са къси. Казва: „Не искам да се занимавам с хората, да ги ритам, нека бъдат по-къси." Често и човек приема състоянието на заека. Виждал съм заек, като ме види, изправи предните си крака, казва: „Моите почитания." Ето една хубава черта. Той казва: „Обичам черния боб, доволен съм от живота, ако идеш при Господа, кажи Му, че съм доволен." Казвам му: „На добър път." Аз считам, съвременните зайци са пълни с добродетели. Никой заек досега не е извършил едно престъпление – да [уб]ие някого. Никой заек досега не е обрал някого. Само яде някоя тревица и черен боб за врачуване. Знае кога ще дойдат да го гонят, нащрек

е. Особена психология има.

Аз веднъж имах само един случай: разхождах се и гледам един заек, който ме гледа и аз го гледам – той има доверие в мене. Аз казвам: „Болен ли си?“ Приближавам се и като го хванах за ушите, размърда се. Слушам го да ми казва: „Аз считах, че си от добрите, няма да ме изядеш.“ Казвам му: „Не, не.“ Помилвах го, погалих го и го пуснах. Голям заек на 2–3 години. Като го пуснах, обърна се, погледна ме и хукна да бяга.

Дайте свобода. Аз считам: един човек, който има доверие във вас, дайте му свобода. Казвам: Аз харесвам твоя живот, понеже в големите изпитания, които имаш, ти живееш добре. Гонят те и ти си пак доволен. По някой път, като изяде малко боб, хората считат, че е престъпление. Един човек като сее боб, той трябва да сее и за заека. Ако българите биха сели 20–30 стръка и за зайците, работата щеше да върви по-добре. Да сеят черен боб и за тях.

Ако не приемем Царството Божие като зайците, не можем да влезем в него. Това значи без престъпления. Ако не приемем Царството Божие тъй, както растенията, в Царството Божие не можем да влезем. Ако не приемем Царството Божие като изворите, в Царството Божие не може да влезем. Ако не приемем Царството Божие тъй, както светлината, в Царството Божие не може да влезем. Постоянно тази светлина иде и раздава своите блага. Тия растения раздават своите блага. Изворите и те раздават. Това са деца. Казва Господ: На такива е Царството Божие, които служат. Трябва да разбираме служението. Всички трябва да служим. Може да служиш както изворите. Може да служиш както растенията. Може да служиш както светлината. Засега всинца можем да служим тъй, както изворите служат. Христос в тия деца вижда ония първите деца, които са слезли от невидимия свят във форма на растения, във форма на извори. Казвам: Всички имаме тази възможност да бъдем като тия деца. Защо ще се безпокоим?

Първото отделение се занимава с Любовта, която има отношение към стомаха. Второто отделение се занимава със знанието, което има отношение към белите дробове. Второто отделение се занимава със свободата, която има отношение към човешкия ум, защото само свободният ум може да мисли. Ние ще благодарим. Щом мислиш, ти си свободен. Щом дишаш, ти си свободен. Щом ядеш, ти си свободен. В три неща ние сме свободни: свободен си да ядеш, свободен си да дишаш, свободен си да мислиш. Навсякъде може да дишаш.

Казва: „Нямам свобода.“ Божествената свобода всички имаме. Ние имаме човешки ограничения. Ако хората биха имали свобода да спрат нашето

дишане, нашата мисъл и нашето хранене, тогава робство би имало. Всички тия ненапреднали същества в света извън човешкия живот искат да спрат човека и да внесат във вас едно подозрение. Казват: „По този начин не може, вие трябва да уредите живота си.“

Разни системи за дишането има. Според мене всяка една система, в която не влиза Любовта, Мъдростта и Истината, тя не е система. Любовта се занимава със сърцето. Ти не може да имаш едно добро сърце, ако не се занимаваш с Любовта. Ти не може да имаш един светъл ум, ако не се занимаваш с Божията Мъдрост, със знанието. Тебе стомахът ти не може да бъде свободен, ако ти не се занимаваш с Истината. Има лекарства, но никакви лекарства не помагат. Истинските лекарства съдържат онова, което излиза из Любовта. Има растения, които събират соковете на Любовта. Има растения, които събират соковете на Мъдростта. Има растения, които събират соковете на Истината в света, соковете на свободата. Като ги видиш, свободен ставаш. Много хора са понесли ограничение. Щом [им] дадеш от тия растения, които съдържат соковете на свободата, веднага се освобождават.

Казвам: Три неща има, които хората трябва да изучават. Три неща, с които да се запознаем. Във всеки един човек има един представител, който го представя пред Бога. Всеки един народ има един представител в събранието на Слънцето.

Като се върнете дома, няма да сравнявате второто отделение с вашето отделение. Защото като се върнете у дома, ще започнат да ви посещават същества от по-висш свят, по-висши мисли. Всяка мисъл, която дойде, е възпитателна. Да няма никаква философия дали е вярно. Какво нещо е храната? Ядеш – здрав си. Радвай се на тази храна. Дишаш въздуха – здрав си. Радвай се на въздуха. Идат хубави мисли в тебе – радвай се на хубавите мисли. Защо ще се тревожиш дали ще имаш утре тия мисли? Туй, което Бог е създал, никой не може да го ограничи. Трябва да се съединим със стомаха, да турим стомаха на работа, да служим на Бога. Трябва да турим гърдите на работа и трябва да турим мозъка на работа. Всички трябва да служим на Него, както Той служи на нас.

Сега от вас кой може да благодари? Слънцето изгрява, вие не благодарите. Растенията израстват, вие не благодарите. Ние ги гледаме. Мечтаем за нещо, което никога няма да дойде. Туй, което е дадено, радвай се на него. Радвай се на една краставица, радвай се на една зарзала, радвай се на една череша. Тя ще ти даде повече, отколкото всичките тия неща. Колко ще се повиши заплатата, дали ще станеш чиновник, дали ще станеш министър... Да се зарадваш на една череша е повече, отколкото да станеш министър.

Ако ме турят министър-председател, аз 20 пъти ще си дам кандидатурата на другиго. Ако съм актьор, защо ще искам първата роля?

В Божествената драма няма убийство, в Божествената драма няма кражба, в Божествената драма няма лъжа. Тук ще представят една драма, в която мъжът набил жената си. Такива работи няма в Божествената драма. Той като целуне, като прегърне жена си, то е бой. Като я поглади по гърба, то се счита за бой. Като я нахрани, то се счита, че я наказал. Като ѝ даде една книга да прочете, то се счита, че я наказал. Като ѝ дал голяма свобода, то се счита за наказание. Всичките тия неща се считат за наказание. Свобода като ти дадат, то е наказание. Знание като ти дадат, то е наказание. Като те обичат, то е наказание.

В нашата драма е другояче. Не е преведена добре. Другояче трябва да се преведе. На сегашните актьори трябва да се даде нова школа. Ако не приемете Царството Божие като деца, не можете да влезете в него. Всяка роля, която ви се даде, да бъдеш доволен. Бъди доволен от сиромашията, бъди доволен от богатството, бъди доволен от учението. Благодари, че си дете още. Благодари, че много работа в света има, че може да ходиш от място на място. Благодари на Бога тъй, както те поставил. Аз гледам тъй: Ако Господ ме е поставил като пеперуда, ще благодаря. Ще ходя от цвят на цвят. Ако Господ ме е поставил като растение, ще благодаря. Ако Господ ме е поставил като слънце, ще благодаря. Несметни са неговите блага. На Земята може да се живее. И на други, по-хубави светове за бъдеще ще живеем. Несметни са благата на Бога.

Ако не свършите добре второто отделение, не може да влезете в Царството Божие. Сега като свършите добре второто отделение, ще бъдете кандидати да идете на Слънцето.

Струва си човек да служи на Онзи, Който му е дал живота.

Струва си човек да учи за Онзи, Който му е дал знанието.

Струва си човек да учи за Онзи, Който му е дал свободата.

Тайна молитва

38-а беседа, държана от Учителя
на 18.VII.1943 г., неделя, 10 ч. сутринта
София, Изгрев.

1943_07_21 Онаследено и вложено
сряда 5 ч. с.

ОНАСЛЕДЕНО И ВЛОЖЕНО

Отче наш
Изгрява Слънцето

(Направихме упражнението с дишането и ръцете.)

Тези кръгове, понеже се проектират на една плоскост, се показват, че се пресичат – те не се пресичат. Това са успоредни кръгове. Много пъти във вашия живот някои неща се виждат противоречиви, пък няма никакво противоречие. Противоречието е във вашия ум, във вашето разбиране. Противоречието произлиза от положението, в което човек се намира. Допуснете, че имате една права линия. Представете си, че линията отива от А към В. Тази линия, след като изходи, какво ще прави после? По една права линия един човек постоянно не може да се движи. Щом мине от А към В, после ще мине от В към А. Вие се занимавате с обикновени работи. За какво мислите? Някои мислят, че са много сериозни; мислят какво нещо е Небето, какво нещо са ангелите или какво нещо са великите хора в света. Ако мисли хиляда години какво нещо е красотата, може ли човек да бъде красив? Значи един комар да мисли какво нещо е човек. Може ли този комар, по комарски да стане човек. Каквото и да мисли един комар за човека, ще мисли по комарски. Ще мисли, че човек има такъв голям хобот и че човек има всичките слабости, които комарите ги имат. По някой път прави научни изследвания, гдето не трябва – натиснат го и плати с живота. Чуди се защо той, който прави научни изследвания, да му се случи такова нещастие. Казва: "Една тежест падна върху ми и ме смаза". Че той се е качил на една разумна ръка и прави своите научни изследвания. Наместо да го изпъди тази ръка, казва: "Тук не се позволява никакви научни изследвания". Всеки, който си позволи – смъртно наказание има. Обаче някой път този комар ще кацне на някой много благоразумен човек, на някой светия. Светията по никой начин не обича да убива. Като види комара, няма да го убие, но ще го духне. Комарът мисли – откъде дойде тази буря, че го отпъди. Той казва: "Каква сила в Природата! По този, по онзи начин стават". Той обяснява, както ние обясняваме ветровете – може да е вярно, може и да не е вярно. Вие сега мислите, като умрете, ще идете в оня свят. Каква идея имате? Всички вие мислите, че от тук и като умрете отивате някъде, че някъде нагоре ще идете. Нагоре идеята е права, отиваш нагоре в Небето, в Рая – нагоре. Но някой път умираш и отиваш надолу. Надолу е адът, нагоре е Раят. Нагоре е Раят. От главата ви нагоре е Раят, от

краката ви надолу е адът. Къде е Раят? Над главата ви. Къде е адът? Под краката ви. Сега това са външни неща, това е физическо разбиране, това е понятие. Ако разбираш какво нещо е Раят и какво нещо е Небето, веднага ще стане една промяна в ума ти. Ти мислиш за Небето и никаква промяна не става в тебе. Допуснете, че вие имате една лоена свещ или една спармацетова свещ, ти гледаш свещта от едната страна, от другата страна, туряш я под главата си, обръщаш я с фитила нагоре, с фитила надолу, въртиш я. Какво ще добиеш от свещта? Казва: "Аз имам свещ, аз съм правил опити. Обърнах я с главата нагоре, с краката нагоре". Какво си добил? Нищо. Обаче дойде един ден един човек, учен човек, който ви казва как да запалите тази свещ. Тази свещ вечерно време осветлява. Вие сте разглеждали тази свещ само денем, когато Слънцето грее. Сега със запалена свещ правите опити. Вечерно време виждате свещта гори и забелязвате, че тази свещ губи нещо от себе си. Първата вечер изгоряла един сантиметър, втората вечер – два сантиментра, третата вечер – три сантиметра. Свещта е била от 25 сантиметра и след 25 вечери изгаря. Къде отиде свещта? Вие питате: "Като умре човек, къде отива?" Когато нагребвате една чаша вода и я извадите от езерото, къде отива водата? Просто изяснение. Може би на половин метър или един метър, или два метра от езерото отива надалече. Вземате и изливате водата в езерото. Къде отиде водата? В езерото. Водата при водата отива. Като умре, човек къде отива? Отива там, дето не е ходил още. Що е раждане? Да идеш там, гдето не си ходил. Затуй раждането е придобиване знание. Умирането е вече един търговец, който е търгувал, търгувал, ликвидирва сега с търговията си и събрал богатство, като се връща в дома си. Връща се при хората. Новите неща са раждане. Това е само една идея. Когато поставяте мисълта по правия път, вие започвате да се смущавате. Що е смущението? Изгубил си ти посоката на движението си. Вие казвате: "Как да се изгуби посоката?" Изгубил си посоката. Ако вървите по един неуравнен път, съвременните автомобили по някой път виждат трапчинки, които трябва да заобиколят, а някой път кривнат от пътя и се отделят от пътя. Като се отдели от пътя, може съвсем да загази. По пътя, като се отдели, има кал. Валяло дъжд, образувало се кал и загазил. Трябва да търсят биволи, да го изтеглят. Често и вие загазвате в тинестите пътища на отклоненията. Трябва биволи, за да ви накарат в правия път да тръгнете. Вие питате: "Защо аз съм се отбил?"

(Показва чертежа.) Това е едно отбиване. Често представяте в съвременната физика положителните и отрицателните сили, че вървят по една жица. В тази жица има две течения, едновременно вървят. Тия кръгове вървят паралелно. Тук при пресичането стават смените. Казвате: "Що е смяна?" Имаш едно състояние, казваш: "Аз това ще направя, онова ще направя, ще ида в училище, ще се уча". След един-два часа казваш: "Тази година няма

да ходя в училище". Ти си сменил настроението. Най-напред имаш желание да излезеш от къщи. После се яви другото желание, да останеш вкъщи, да не ходиш никъде. Ето двете течения. Едното е положителното, остави те да излезеш; другото те кара да останеш вкъщи, като че си ходил в училище. Туй действително става. Действително ти си мислил да учиш, да ходиш в училище. Една вечер заспиваш и сънуваш, че отиваш в Америка, записваш се в университета и свършваш. Като се събуждаш, ти си като човек, който си свършил училището и казваш: "Защо ми трябва да уча? Що ще ходя в училище? Ходих в Америка и свърших училището". Ходил си в Америка, но не си още нищо научил. Вие седите по някой път и казвате, че знаете някои неща. Казвате: "Аз го видях, аз го чух". Че ти си го видял, то не е още науч[е]но. Имаш една свещ, но не си я запалил, не си я проучил. Разглеждал си я само денем. Тази свещ е само едно понятие. Казвате: "Защо да е така?" Някой път вървиш по пътя, ударил си си крака. Казваш: "Защо аз, добрият човек, да си ударя крака?" Какво е намерението? Аз те питам: "Защо да не го удариш?" Колкото е разумно едното, толкоз е разумно и другото. Като казваш, че не трябва да го удариш, пък аз казвам, че трябва да го удариш. Допуснете, че ти мислиш, че знаеш нещо. Аз съм привеждал примера с онзи турчин, който е само, да изясня туй противоречие. Този турчин казва на българите: "Никой да не говори български, понеже аз разбирам. Аз не говоря, но разбирам". Искал да се покаже и българите повярвали, че знае български. Седи той и пуши цигара. Сложил си цигарата на шала и се е запалил шалът. Българите му казват на български: "Агачо, чалмата гори!" – "Зная го" – казва той на турски. Казват му пак на български: "Агачо, чалмата гори!" Той отговаря на турски: "Зная го". Тогава те му казват на турски, че чалмата гори. Разбрали българите, че не знае български. Като му казали на турски, той казал: "Така кажете!" И на вас чалмата ви гори и не знаете защо гори. Какво сте научили? Дали туй е станало така, както ви казвам, е въпрос. В тази форма, в която аз ви го представям, никога не е станало. Че е станало, е станало, но в тази форма, в която аз ви го разправям, ни най-малко не е станало така. Тъй както в романите се описват някои работи, ни най-малко не са станали тези работи така. Онзи автор, като седне, ги описва така, но всъщност не са станали така. По някой път описвате живота на някой светия, но този светия не е такъв, както го описвате. Или описвате живота на някой учен човек. Неговият живот не е такъв, както го описвате. В действителност не е такъв. Един автор описва една мома – гениална, но първоначално, когато момата се родила, такава ли беше? Не описва нейните слабости, в действителност какви са. Описва я, като станала на 19 години. В първия месец като се родила, какво е правила тази мома; във втория месец какво е правила; в третия месец – да спи зло под камък. Паднал човекът в калта, окалял се е, той не е виноват. Най-първо виновато е времето, че е изпратило дъжда. Виновата е земята, че се влюбила в този

дъжд и е направила кал. И ти имаш вина, че си излязъл, когато дъждът и земята имат вземане даване. Направили една работа и ти си се объркал в техните работи, окалял си се. Тази кал не се е образувала точно заради вас, ни най-малко. Понеже дъждът обича земята, дойдЎ заради земята. И понеже земята обича дъжда, те си направиха една каша за себе си. Ти си взел тази каша, която не ти трябва, окалял си се и си казваш: “Що ми трябваше да ходя в кален ден, да се разхождам”. Оставете растенията да просмучат тази влага. Оставете калта да изсъхне. Сега това как ще го приложите в живота си, какъв извод бихте направили.

Имате сега тук темите. (Учителя взема една тема, чете.) Мъдрост, Любов, Истина; знание, живот, свобода; учение, движение, работа. Имате: радост, младост, здраве; разумност, благост, чистота; съзнание, милосърдие, служене. И имате най-после: дух, душа, импулс; ум, чувство, воля и милосърдие, благост, радост. Тия думи нито светлина означават, нито топлина означават, нито сила означават. Те са фигури. Мъдростта се занимава със светлината, а Любовта с какво се занимава? Занимава се с топлината, но самата Любов не е топлина. Истината в даден случай се занимава със свободата, със силата. Човек, който обича Истината, е силен. Истината не е сила. Понятието сила е резултат на някаква разумност в света. Казвате: “Аз съм силен човек”. Всеки, който обича Истината, е силен. Вие, които сте страхливи, хване ви една болест и вие се уплашите. От простуда какво може да се роди? Може да те хване пневмония или охтика може да те хване. Човек, който живее в Истината, никаква пневмония и никаква охтика не може да го хване. Щом се уплашиш, излезеш из Истината навън и тогава охтика те хваща. Навън от Истината – охтика може да те хване, всяка болест може да те хване. Но в Истината – никаква болест не може да те хване. Вие мислите, че имате Истината, пък ви хващат болестите. Тогава болестта е по-силна от Истината. Истината показва най-голям ред и порядък, никаква болест няма в Истината. И в Любовта никаква болест няма, и в Мъдростта никаква болест няма. Щом боледувате, вие сте извън областта на Мъдростта, извън Любовта, извън Истината. Това са заключения, които се изваждат. Вие искате да покажете вашите вярвания, вашето знание. Казвате: “Аз обичам Истината”. Хубаво, ти обичаш Истината, защо боледуваш? Ти може да обичаш Истината, но не обичаш Любовта. Истината всякога те ограничава. Истината освобождава, но Истината и ограничава. Този, който иска да прави Добро, Истината го освобождава. Силният, който иска да прави зло, Истината не го освобождава. Ако те освободи Истината, тя после ще те накара да направиш нещо, за което ще те накаже. Ти може да обичаш Истината, но нямаш Любов към нея. Аз имам две понятия. Аз обичам Истината да взема нещо от нея. Нямам желание да дам нещо на Истината. Аз не любя Истината, за себе си я обичам. Не съм възлюбил още Истината, заради

самата нея – да бъда полезен на другите хора. Ти обичаш Истината, но не обичаш Любовта, не обичаш Мъдростта. Истината сама за себе си според мене е дете. За мене Любовта е майка, Мъдростта е баща, следователно Истината е родена от Мъдростта и Любовта. Ти ако не обичаш Любовта и Мъдростта, не може да обичаш Истината. Или ако обичаш Истината, трябва да обичаш Любовта – заедно вървят. Ти казваш: "Мене Любовта не ми трябва. Трябва ми Истината". В света е така. Младият момък като намери младата мома, задигне я, не му трябва бащата и майката. Момата, след като той не се обхожда добре с нея, започва да търси бащата – и майка си. Той казва: "Обичам я, пък тя бяга". Мислите ли, един възлюблен, който кара своята възлюблена да бяга от къщи, че той е добър човек, че е много умен. Аз съм забелязал – в хората има едно свойство, което е на животните. Като влезе някое куче в някой двор, вземеш тоягата и кучето започне да се моли. Казва: "Не знаех, че тук имало такъв закон. Не ме бий". Ако си умен, като влезе, даваш му малко хляб, ще го изпратиш навън, кучето те погледне и благодари. Ако удариш кучето, като излезе, надигне се. Най-първо се молеше, но после като излезе, започна да лае: "Хау, ху, ху". Какво е научило? Кучето казва: "Ти не си благороден човек, нито си по образ Божий създаден. Ти не може да търпиш една слабост, че съм влязъл в твоя двор. Куче съм аз, но ти не се учиш". Кучето седи за образ. Никога не искай нещо, за което не си се учил. Щом като си се учил 10 години, имаш право да искаш една цигулка. Щом не си се учил, нямаш никакво право да искаш една хубава цигулка. Ако се намериш в една къща, какво желание имаш в себе си? Щом се намираш в тъмнина, ти имаш едно противоположно [желание] – да излезеш из областта на тъмнината. Следователно тъмнината в тебе поражда идеята за светлина. Щом целия ден си на светлина, заражда се желание на сянка да идеш, да дойде вечерта, тъмнината да дойде. Казвам: някой път светлината ни напомня за тъмнината, а някой път тъмнината ни напомня за светлината. Между тях има общо. Тъмнината и светлината – това са смени на една реалност. Аз изразявам тази реалност така: долната част означава едно растение, което е посято в почвата и израства нагоре. Плодовете, които се раждат на самото дърво, са горе на клоните, които се навеждат надолу. Плодът пада там, отдето е изникнал. Плодът, който се е образувал на самото дърво, той пада към посоката, отдето е израснал. Следователно прави се другото заключение: едно Добро, което ти направиш, то ще се върне. Ти обичаш някого. Любовта е плод на Духа. Ти любиш някого – това е плод. Учиш се – това е плод. Каквото направиш в света, това са все плодове. Всичките плодове ще се върнат към това състояние, от което са излезли. Защо трябва да правим Добро? Защото Доброто при тебе ще се върне. Ако тия плодове са добри, ти ще се ползваш от тях; ако са лоши, ти ще страдаш. Сега ето къде е спънката. Вие сте пълни със стари, онаследени работи. Какво ли нямате в себе си от баба, от дядо, онаследени от 100 поколения и

не знаете как да се освободите. Ако търси човек да намери нещо празно, да ви даде нещо ново, няма да намери празно място. Аз ще ви приведа един случай. Аз съм имал едно сладко от черни орехчета, като маслини. Вземам шишето и препоръчвам на едного, казвам: "Имам хубави маслини". Намирам, че отгоре са маслини, а отдолу – сладко от орехчета. Отгоре маслини със зехтин полети, а отдолу – сладко. Как е станало? Вземам една маслина и мисля, че всичкото шише е маслини. Давам на един мой познат и той казва: "Че това не е маслини, това са сладко от орехчета". Аз вземам една маслина с кукичка, а той казва, че няма кукички. Вземам всичката вина върху себе си, аз съм намерил туй гърне и съм мислил, че са маслини, пък то било сладко. Аз съм погледнал, не съм опитал, че те са орехчета. И съм турил маслини отгоре. Турил съм и малко зехтин в маслините, да не се развалят. Налял съм масло отгоре, а нищо не помня. Но казвам: "Моя работа е". Такива работи има във вашия живот. Мислил съм, че това е маслини, пък то било орехчета.

Казвам: човек трябва да има празни шишета. Преди няколко дни имам друг пример: всичките сестри, все авторитети – как се вари сладко. Една сестра разправя как се вари сладко – да е гъсто, да не се вкисне. Варим ние сладко от вишни и доста сестри, аз се уча от тях, казват: "Ще ги варим с костилките, после ще ги прецедим. Сироп ще направим от сока, а от гъстото ще направим мармалад". А костилките ще се хвърлят навън. Направили сиропа толкоз гъст, че като го турихме в шишето, не иска да излезе навън, станал като пестил. Гледам го – като габровски пестил вътре. Устата – тясно на шишето – нищо не може да се извади. Как ще го извадим? Туриха го на огъня, направиха го по-рядко. Казвам: не правете много гъсти сиропи, мармаладът може да е по-гъст. Вторият опит излезе по-сполучлив. И сиропът стана хубав, и мармаладът стана хубав.

Казвам: всяка една нова Истина, която се внася в света, трябва да има един начин, да я приложите в живота си. Какъв е начинът за търпението? Всички говорите за търпение. За да търпиш, трябва да влезеш в един неуреден свят. Ако всичко е наредено добре, няма какво да търпиш. Трябва да влезеш в един свят, гдето не е уреден, и да търпиш. Търпелив може да бъде един човек, който разрешава една задача. Аз ви черпя с едно винце, идвате ми на гости. Най-първо може да бъда много добър човек. Давам ви една кафяна чаша винце – десет годишно хубаво винце. Вторият път дойдете и ви давам една чаша от 150 грама, третият път – от 250 грама. Година след година, като ви давам винце, какво влияние ще упражни върху вас? Ще упражни известно влияние. Виното ни най-малко не е хранително, то е лекарство. Виното може да се употреби като лекарство, като храна – никога. Та като искат да го направят хранително, тургат захар, чер пипер, хлебец. Вземете студената вода. В студената вода има известни

примеси, от известни енергии, които са опасни. Тази вода може да е била под влиянието на нощта, под влиянието на звездите, може да е била под влиянието на облаците. Ако тази вода вие не я оставите да се сгорещи на Слънце и ако не я турите на огъня, като я пиете, може да ви повреди. Някой път казвате: "Урочасах". Кога стават уроки? Когато е бурно времето или е облачно, или е ветровито. Стане българинът през нощта, с кепчето от котела бърка, изпие едно кепче, второ. Като стане: "Не зная какво ми стана, като легнах, бях здрав. Уроки са ме хванали. Не съм добре. Уроки ме хванаха." Никакво кепче вечер! Вода се позволява една кафена чаша – една глътка вода да я стоплиш в устата. Не едно кепче да го туриш в стомаха.

Всяка една идея не приемайте изведнъж. Най-малко една капка опитайте от идеята и капка по капка, да влезе идеята във вас. И гледам по някой път, вие искате някои да ги направите верующи, като вас. Да вярват в онова, което вие вярвате. Не убеждавайте хората в онова, което вие вярвате. Убеждавайте ги в това, което им е дадено от Бога – неонаследените работи. Убеждавай един човек в Истината, която е в него, убеждавай един човек в Любовта, която е в него. Убеждавай един човек в заложбите на Любовта, които са в него. Убеждавай един човек в заложбите на Мъдростта, които са в него. Не му туряйте това, което той няма, не го присаждайте. Вие го присадите, утре се счупи присадката и остане дивачката. Поддържайте в хората и в себе си естествените неща, с които сте родени. Онаследените неща, не са лоши, [но] най-първо трябва да поддържаме онова, което е зародено в нас, после второстепенните неща. Вие имате две очи. Равни ли са лявото око на дясното око? Имате нос. Двете ноздри еднакви ли са? Много малко хора ще намерите, на които двете дупки на носа да са равни. Често едната дупка е по-голяма, другата – по-малка. Това показва, че едното крило на дробовете е по-силно, а другото е по-слабо. Тази дупка, с която си дишал повече, е по-голяма. А тази, с която по-малко си дишал, е по-малка. С по-малката дупка значи по-малко си се упражнявал – затова по-малка останала. С умствени упражнения носът става по-дълъг. Един нос има отношение, той не може да бъде дълъг произволно. За да бъде дълъг носът, трябва да има отношение към Любовта, трябва да има отношение към Мъдростта и трябва да има отношение към Истината. Носът трябва да има отношение към живота, трябва да има отношение към знанието, трябва да има отношение към свободата. Носът трябва да има отношение към движението, към учението и към работата. Един нос 9 качества съдържа. Някой нос е дълъг и тесен. Такива носове са израснали при суша. Имат повече светлина и по-малко влага. Късите, широки носове са израснали при повече топлина. Късите и широки носове са чувствени, топлина имат. В него растат всичките неща. И чувствата растат като тревата, като цветята, като плодните дървета. Може да се храниш от плодовете на своите чувства. Широчината на носа има отношение към

дължината. Ако един нос е сантиметър и половина широк, а дълъг 6 см, не е здравословен. Такива са моите научни изследвания. Един нос, за да бъде нормален, трябва да има 3-3 1/2 см широчина и да има 5-6 см дължина. Отношение да има. За да има отношение, тази широчина се дължи на отверстията. Ако каналите, през които влиза въздухът са тесни, а ноздрите са дебели, ни най-малко това не е здравословно. Казвам: един нос се създава, когато Любовта, Мъдростта и Истината са работили върху организма и пропорционално са построили работите. За да бъде човек красив, непременно Любовта трябва да е работила. Любовта е първата Божествена Причина. И втората, и третата Божествена Причина трябва да са работили: Мъдростта и Истината. След това втората категория: животът трябва да е работил, знанието трябва да е работило и свободата трябва да е работила. При сегашните условия движението е един резултат. Онзи човек, който е здрав, той е пъргав. Той работи. Онзи човек, който има малко живот в себе си, малка пъргавина има и движението е малко. Движението е мярка, с която се мери степента на живота. При туй движението е пластично. Един човек, който е здрав, той не се изкривява, няма чупене в движението. Който не е здрав – има чупене в движението. Който ходи и прави чупене в движенията си, това не е здравословно. Някой върви и си удря крака, това не е здравословно. Някой върви изправен като дърво, това не е здравословно. Друг върви с дигнати рамена, и това не е здравословно. Когато дойде един с Божествената наука, трябва да има едно нормално движение, да има нормално учение. Учение без Любов не е учение. Работа без Любов не е работа. Всяка работа без Любов е мъчение. Всяко учение без Любов е мъчение. Всяко движение без Любов е мъчение. Всеки живот без Любов е мъчение. Всяко знание без Любов е мъчение. Всяка свобода без Любов е мъчение. Онзи, който те кара да ореш, ти не си свободен. Целия ден те впрегнал, Бог му дал свобода, но той върху тебе упражнява насилие. Той е свободен, но ти не си свободен. Всички неща в света трябва да стават с Любов. В Любовта има 9 качества. Вие ще се забъркате.

Не искам да напуснете съществените неща. Аз искам вие да напуснете нещата, които са онаследени, и да останат във вас вложените работи: туй, което Божествената Любов е вложила; туй, което Божествената Мъдрост е вложила и туй, което Божествената Истина е вложила във вас.

Аз искам да ви попея една песен, но много мъчно се пее. Една песен, в която искам да попея как е създаден света. Значи в миналото как са пели. Всички тия фази на творчество. Един човек ще пее, но как бихте изпели вие “В начало създаде Бог Небето и Земята”? Това е инволюция. В инволюцията най-първо в тебе ще се зароди един голям импулс. След това ще се роди една обратна реакция. Ти слизаш и после казваш: “Не слизам

повече". Заражда се импулс, да се качваш. Като се качиш, имаш желание да слезеш пак надолу. В онези, които слизат от Божествения свят, се заражда желание да се върнат. Онези, които започват с еволюцията, има желание да се върнат назад. Вие, ако не разбирате, ще се обезсърчите. Ти казваш: "Аз имам желание да се върна на Земята". Умориш се, ще се върнеш на Земята. В инволюцията умориш се, ще се върнеш в Небето. При еволюцията, като се умориш, връщаш се към Земята. Докато най-после дойдете в точките АВ (показва чертежа), дето се пресичат тия положителни и отрицателни сили. Що е диаметърът? Там гдето престанат всичките противоречия в живота, това е диаметър. Долу под диаметъра са противоречия. Щом дойдем в АВ, противоречията престават. Под диаметъра противоречия има. Диаметърът е мярка, с която се мерят противоречията. Всяко нещо, което не се мери правилно, има противоречие. Като се измери, се вижда, че има дефект. Какво е диаметър? Точна Божествена мярка, в която няма лъжа. Земята има диаметър, Божественото Слънце има диаметър, човешкият ум има диаметър, човешката душа има диаметър, човешкият дух има диаметър – мярка, с която се мерят нещата. Онзи човек, който няма диаметър, какво ще мери? Какви бяха вашите понятия за диаметъра? Диаметърът разделя кръга на две равни части, туй е вярно, туй е външната страна на нещата.

Песента ще оставим за втория път, за третия път, за четвъртия път. Казвате: "Сега да чуем песента". Тя е мъчна песен. Новата песен, която учим, е много мъчна. Цял живот учим новата песен и колко мъчно се учи! Има три основни тона на една песен. Какъв е основният тон на светлината? Или основният тон на топлината? Или какъв е основният тон на чувствата, основният тон, че чувстваш? Основният тон, че си силен, че се радваш на силата си? Когато човек не се радва на своята сила... Когато чувстваш, че имаш воля, ти видиш нещо и пожелаеш да го имаш; воля имаш да го направиш. Виждам едно дърво израснало в мен, имам желание да го откъсна. Ако не го откъсна, какво ме ползва? Трябва да имам воля, да го опитам. Като направя опит, да зная съдържанието. Ако плодът е горчив или ако плодът е сладък, какво означава? Сладкият плод означава, че си в съгласие с Бога. Горчивите плодове всякога показват, че си в дисхармония с Бога, със законите Му. Щом плодът е горчив, трябва да знаеш, че си в дисхармония. Сладчината и горчивината са две неща различни. Сладко ядеш, ти си в хармония с Бога; горчиво ядеш, ти си в дисхармония с Бога. Ти си ял горчиво. Смесили са се горчивите маслини и сладките смокини. Солените маслини са консервирани работи. Ако остане да се храним с консервирани работи, отиде животът. Не са консервираните орехчета, които носят живот, но пресните плодове. Нашата воля някой път ни заблуждава с миналото си. Миналите неща са остарели неща. Неразбраните неща са винаги стари неща. Нереализираните неща са

винаги бъдещи неща. Съдържанието, което опитваме, е Божественото. В даден случай Истината, която сега опитваме, Любовта, която сега опитваме, и Мъдростта, която сега опитваме, тя е реална. За бъдеще, което ще опитаме, и в миналото, което сме опитали – те не са реални. Може за бъдеще, като опитваме Истината, да сме в състояние да я разберем. И в миналото, като сме опитвали Истината, може да сме разбрали. Божественото е туй, което сега опитваме. И бъдещето ще разберем повече, отколкото миналото. Затуй казвам: разчитайте на Божественото, миналото е човешко. Бъдещето е ангелско, а настоящето е Божественото.

Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил

43-та лекция от Учителя, държана
на 21.VII.1943 г. сряда 5 ч. с., Изгрев

1943_07_25 Закон и свобода
неделя, 10 ч. сутринта

. ЗАКОН И СВОБОДА

„Отче наш“
„Грее Слънцето“
Ще прочета няколко стиха от първата глава на Иоана, от 17-ия до 29-ия стих.
„Духът Божи“

Що е закон и що е свобода? Законът е ограничение, а свободата е разграничение. Свобода и закон, произтичащи от едно и също място. Законът е човешко схващане, ограничение на човешкия дух. Свобода[та] е нещо, което е излязло от Бога. Ние сами в закона си създаваме своите ограничения. Бог, за да ни стане понятен, взема тия ограничения, в които ние се проявяваме, за да Го разберем.

Вие се намирате в един свят. Дошли сте тук на Земята и откъде идете, не знаете и къде ще идете, пак не знаете. Защо живеете, не знаете и къде живеете, не знаете. Човек е като някое цвете – цъфне и след време изчезне. На това цвете турят един паметник и казват: „Тук е живял един велик човек.“ Никакъв велик човек не е живял, ни сянка от величие няма.

В какво седи величието на Сократа, в какво седи величието на Платона, в какво седи величието на Аристотеля, величието на Канта, или на Шекспира, или на Байрона? Все велики хора – в какво седи величието им? Ние трябва да имаме една ясна представа за величието. Казвате: „Що е величие?“ Величие, което няма отношение към нас, нас не ни интересува. Светлина, която няма отношение към нас, тя е безпредметна. Знание, което няма отношение към нас, то е безпредметно. Любов, която отношение няма към нас, тя е безпредметна. Истина, която няма отношение към нас, тя е безпредметна. Всички ония неща, които нямат отношения към нас, са безпредметни.

Говорят за някаква идеална [Любов]. Каква е идеалната Любов? Много определения има. Любов, която не носи живот, е смърт. Истина, която не носи свобода, е смърт. Мъдрост, която не носи знание, е смърт.

Що е смърт? – Най-голямото ограничение, което съществува в природата. Следователно като умреш, ще замязаш на една точка, без да завземаш никакво пространство. Знаеш, че едно време си бил нещо, а сега си нищо.

Ще знаеш, че едно време си бил богат, сега си нищо. Ще знаеш, че едно време си бил учен, красив, а сега си останал нищо, без никакво съдържание. Едно време всички те знаели, сега знаеш, че н[и]кой за тебе даже не си спомня нещо. Какво е смъртта? Смъртта е да те забравят всичките хора, да те забравят всичките духове, да остане само един, който не забравя – то е Бог.

Тогава ще попиташ: „Кой е Бог?“ – Онзи, Който всякога може да си спомни за тебе. Щом си спомни, ти оживяваш. Другите никога не може да си спомнят. Ако остане на тях да си спомнят за тебе в света, тогава ти во веки веков там ще си останеш. Що е Бог? Бог е Онзи, Който ни изважда из Небитието. Небитието е по-голяма реалност от Битието. Такива хора като нас, които са нищо в Небитието, те са нищо, защото не разбират законите. Защото и Небитието има закони, по които хората там живеят.

Сега това са философски въпроси, които ще ви озадачат, както на някое дете ако се разправят някакви математически задачи в първо отделение. Съвременните хора разправят за оня свят, къде е оня свят? Трябва да имаме една изходна точка. Къде търсим оня свят? Всяка реалност има свои отражения с пречупвания вътре в материалния свят. Следователно по сенките на туй пречупване ще търсим самата реалност. Ти си гладен – каква реалност е туй? То е една физическа реалност. С какво е свързана тя? С твоята уста. Твоето ядене не е свързано с очите, твоето ядене не е свързано с ушите, нито с носа, нито с ръцете, нито с краката. Очите са спомагателно средство, ушите са спомагателно средство, носът, ръцете, краката са спомагателно средство. Но устата е отворената врата, през която реалността се проявява, която ти търсиш. Какво нещо е яденето? То е нищо, ако не знаеш как да ядеш. Ако тебе не те интересува яденето, ти нито за Истината ще се интересуваш, нито за Любовта ще се интересуваш, нито за социални въпроси, нито за обществени въпроси. Ти си бръмбар и само ще бръмчиш, без да вършиш някаква работа.

Някои мислят, като идат в оня свят, няма да ядат и ще се освободят от яденето. Всички вие страдате, че не знаете как да ядете. Яденето е от най-хубавите музикални пиеси на Земята. Не съм срещал по-хубава музикална пиеса от яденето. Малко хора съм срещал, които музикално ядат. То е една ангелска музика, като яде човек. Като яде една млада мома, излиза симфония, с всички обертонове, 16 обертона пълни. Всички наоколо се въодушевяват от яденето. Българите представят тази идея така: 16 души яли в една голяма паница с една лъжица и така бързо минавала лъжицата от един на друг, че като минал един заек, не могли да изхукат. Жалко им било, че нямали време да извикат на заека „ху!“, да го поздравят. Българите искат да кажат на заека: „Когато ядем, не минавай покрай нас. В

нас е страх, да бягаме, чакай да се наядем, че тогава.“

По какво се отличава Любовта? Щом дойде страхът, ти напущаш убеждения, разбирания, бягаш. Военните знаят какво е бягане. Като кажат: „Кавалерия иде!“, всичките хукват да бягат с пушките си. Всеки от вас, който се е уплашил, не е ли войник, който бяга от полето на живота? Кавалерия някъде дошла и бягате. Всички бягате от смъртта, нали ви е страх? От смъртта с бягане не става. Ще се хванеш да се бориш с нея, гуша за гуша. Борене, мачкане. Ти горе, тя долу; тя горе, ти долу. Ще се бориш, докато победиш. Искаме някой да ни освободи отвън. Ще ни освободи, но как ще се освободим? Младият борец при големия трябва да се учи, да уякнат мускулите. Да знае как да се бори, то е цяло изкуство. Да се бори със смъртта, се изисква знание, светлина се иска. Да се бори със смъртта, топлина се иска, сила се иска, най-голямата Божествена сила ще употребиш.

Съвременните християни се хвалят с Христа. Какво е направил Христос? Отлично е направил. Ако всинца бихте направили това, което Христос е направил, светът ще бъде друг. Казвате: „Христос какво направи – пострада.“ Ние наготово, по благодат очакваме да идем в Небето, да пеем и да се радваме. Хубаво: ако синовете очакват, каквото бащата оставил, те да ядат, да пият, а нищо да не работят, какъв ще бъде краят? Най-малко това не е християнство.

Христос внася една наука: Всички трябва да се учат и да употребяват Божията Любов, да я турят на работа. Сега вас може да ви се види странно. Какво нещо е Любовта? Вас ви е страх да проявите Любовта. Малко хора съм срещал, които проявяват Любовта. Казвате: „Аз ви обичам, любя ви.“ Ни най-малко не чувствувам, че е Любов. В Любовта всякога има нещо безкористно. Знаете какво нещо е безкористието. Любовта, която иска да вземе нещо, тя не е пълна Любов. Любовта е едно чувство: от преизобилието, което имаш, ти искаш да дадеш. Имаш изобилие в себе си и като излезе нещо, ти се радваш. Ти се радваш като майка, на която е напращяло млякото, и като суче детето млякото, тя се радва, че има кой да я освободи от туй страдание.

Като дават онези, които са майки, добре. Ами онези, които не са майки? То е само едно уподобление, всеки може да бъде майка. Няма човек в света, който да не бъде майка или баща. Раждаш една идея – ти си майка или баща. Раждаш едно чувство – ти си майка. Раждаш една добра постъпка – ти си майка. Отношенията са такива, каквито са на майката към детето и каквито са отношенията на детето към майката. Съвременните майки изпълнили ли са своите задължения, родили ли са деца такива, каквито

Бог иска да родят? Роденото от Дух, Дух е. Роденото от плътта, плът е. Роденото от човек е човекът на плътта. Роденото от Бога, то е Божественият човек, направен по образ и подобие на Бога.

Сега ние, съвременните хора, трябва да се освободим от едно притеснение на възгледите. Ще бъда ли аз спасен или няма да бъда спасен? За 2000 години се е проповядвало кой ще се спаси, кой ще иде в Небето, кой ще иде в ада.

Всеки, който не люби, е в ада. Всеки, който люби, е в рая. Всеки, който обича, е в рая. Всеки, който не обича, е в ада. Всеки, който обича Истината, е в рая. Всеки, който не обича Истината, е в ада. В рая може лесно да влезете по три начина: или по Любов, или по Мъдрост, или с Любов към Истината.

Има едно различие, което аз правя. Много певци има сега. Аз ако съм един учител по музика... Музиката за мен е като спомагателно средство. За мен основата, върху която градя нещата, е Истината. Затуй казвам: Музика, която не съдържа Истината в себе си, нищо не струва. Коя музика е истинна? Аз съм правил опити. Често съм пял на сухи дървета и са оживявали. Често съм пял на здрави дървета и те са изсъхвали. Едната музика суши, а другата оживява. Вие често отивате на концерт, излезете навън и си изкълчвате крака. Този музикант е свирил някоя гама, която е несъвместима с Божествената музика. Някои хора говорят за музика. Ако ти не може да вземеш основния тон на Любовта, ти не знаеш накъде да се подвижиш. Щом вземеш основния тон, ще имаш посока, откъдето да изхождаш. Ако не можеш да вземеш основния тон на Божествената Мъдрост, ако не можеш да вземеш основния тон на Божествената Истина, тогава какво ще пееш, кажете?

Казвате, че вас не ви интересува музиката. Вярвам, че не ви интересува. Вярвам, че не ви интересува, но ако вие я разбирате, тъй както аз я разбирам, ще ви се запали чергата от четирите краища и ще тичате, както младите моми тичат подир младия момък, когото искат да вземат. Ако знаеш да пееш, ще си уредиш работите. Достатъчно е един престъпник да изпее една песен на съдията и веднага съдията ще го освободи и ще каже: „Ти си свободен.“ Човек, който знае да пее, престъпление не прави. Човек, който знае да мисли, престъпление не прави. Човек, който знае как да постъпва, престъпление не прави. Който не знае как да мисли, престъпление прави.

Сега тия са ограничения, които Бог е вложил. В цялата наша култура има заблуждение. Тя почива на един втори принцип. Ние сме заблудени хора.

Като влезе онзи, черният адепт, в рая, казва: „Вие като ядете от дървото на познанието [на] доброто и злото, ще замязате на Бога." Туй заблуждение седи в умовете на хората досега. Те мислят, като са богати, всичко ще направят, като са силни, всичко ще направят, като имат знание, всичко ще направят. Колко знание имат? Най-големият съвременен философ ходил ли е на Слънцето? Ще каже, че Слънцето имало изригвания на 150, 180, 200, 250 километра. На Слънцето правят упражнения със скорострелните си оръжия. Ангелите като нямат работа, хвърлят снаряди, а оттук учените го виждат като изригвания. Как ще схванете една четиритонна бомба пусната? Ако пуснете на софийската гара такава бомба, до Бояна всичките прозорци ще се изпочупят. Мислите ли, че цялата Земя е една бомба така изпусната? Може някой неприятел да е турил четиритонна бомба.

Такива бомби падат в живота. Ние създаваме такива четиритонни бомби. Туриш един страх в себе си: ще идеш ли в рая, че дяволът управлява света, че съдбата те гони. Ти хукнеш да бягаш, тебе не ти иде на ум, че всичко живее и се движи в Бога. Бог създаде света – единственото благо. Не вярваш в това, а вярваш, че дявол има.

Дяволът е един слуга. Господ може да го прати, да каже: „Иди да го уплашиш, да видим дали ще се уплаши или не." Ако се уплашиш, значи не Го любиш. Ако хванеш дявола, натиснеш го, ти държиш, той държи, ако се бориш без Любов, ще те мачкат. Ако се бориш с Любов, ще мачкаш. Трябва да знаете: без Любов като се бориш, ще те мачкат, а с Любов като се бориш, ти ще мачкаш. Като мачкат някого с Любов, човек ще стане. Когато ме мачкат без Любов, какво ще излезе? Какво излиза от яловите крави? Угояват ги, а после на касапницата им продават месото. Онези, които не служат на Истината, ще станат храна на малките червейчета, храна на дърветата, за тревиците. Казва: „Не искам да служа на Бога." – Ще станеш храна.

Сега не искам във вашия ум да влезе някаква крива идея. Някой казва, че е създаден адът. Мене не ме интересува адът, не ме интересува и дяволът. В живота три неща ме интересуват: Интересува ме Любовта като начало, с което Бог е създал света. Мен ме интересува Мъдростта като начало, с което Бог е украсил света. Мен ме интересува Истината като начало, с което Бог е турил ред в света. Тия неща ме интересуват. Не за 100 години, за 250 години, но и за цялата вечност има какво да ме интересува.

Сега вие казвате: „Аз познавам Учителя." Определено е какво нещо е познанието: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил." Ако ти така не познаваш, само че си видял някого, това не е познаване. Да познаваш Учителя значи да пееш, както

Той пее. Да свириш като Него. Не „мо-та-мо“, но да поддържаш известен принцип. Като вземеш четката, да рисуваш както Той рисува. Да рисуваш неща верни.

Някои мислят да копират. Копирането не е познаването на Учителя. Истината, която Учителят каже, ти не може да повториш. Ти никога не може да повториш онова, което Учителят е казал. Природата два пъти не повтаря нещата. Каквото Христос го е казал, Той го е казал веднъж. Казвате, че Христос е казал това, но то е заблуждение. Ако Учителят, Който е запалил първата клечка, запалил е огъня, какво ще идеш и ти да палиш този огън? От този огън всичките хора могат да си вземат. Огънят е запален, а ние казваме, че наново трябва да запалим огъня. Запален е вече този огън. За запаления огън да не си туряме идеята, че сега ние трябва да го палим наново. Казвате да обърнем някого към Бога. Няма какво да обръщаме към Бога. Онзи огън, който Бог е запалил във вас, дайте ход да се развие. Отворете прозорците и всичко вкъщи да бъде чисто. Вашата мисъл, вашето сърце да е чисто, то е важното.

После, трябва да ви дам един пример. Без пример не може. Някой път поддържате и казвате, че професорът по музика не знае да пее, но той може да научи другите да пеят. Това е заблуждение, на мен това да не ми разказват. Онзи, който не знае да пее, не може да научи някого да пее. Онзи, който учи другите на музика, сам трябва да знае. Професорът трябва да знае от всичките певци най-добре. Ако не знае, не е професор. Пък един ученик не може да бъде по-горен от учителя си. Казвате, че пее по-добре от учителя си. И то не е вярно. Земята не може да стане никога по-голяма от Слънцето и Слънцето не може да стане по-малко от Земята. Никоя планета в Слънчевата система не може да стане по-голяма от Слънцето. Нито Слънцето може да стане по-малко от тях.

Сега трябва да имаме нещо, на което да разчитаме. Бог не може да се измени. Неговата Любов се не изменя. Вие сега мислите, че вашата Любов някой може да открадне. Аз се чудя къде ще туриш тази Любов. Как ще откраднеш Любовта? Аз бих желал да зная и някой да дойде да ми покаже, да го видя как се краде Любовта. Защо ще говорим за неща, които не знаем? Да покажем на опит как се краде. В Англия, един от първите професори по изкуството на кражбата, един [професор] на фокусничеството, учил един от своите ученици как да изважда майсторски, как да краде. Един ден, като му предавал, погледнал, че часовникът му изчезнал. Ученикът станал по-майстор от него. Казал му: „Аз те учих да обираш хората, но не мене.“

Всеки човек, който задържа Истината, той е крадец. Всеки човек, който

задържа Мъдростта, той е крадец. Всеки човек, който задържа Любовта, той е крадец. Искаш да хванеш Любовта, да я туриш в кафез, да ѝ чуруликаш. Искаш да ограничиш онова Същество, Което ти е дало живота. Бог, Който те е създал, Който те учи, искаш да Му дадеш. Не искаш да се подчиняваш на оня закон, а искаш да намериш начин, по който да задържиш тази Любов. Всичките хора остаряваме по единствената причина, че искаме да задържим Любовта. Искаме да я турим, да я хванем в кафез. Що е подмладяването? – Пуснете Любовта от кафеза, оставете я да хвърка отвън и ще се подмладите. Престанете да мислите, че вие храните вашите любящи в кафезчета.

Когато дойде един ангел от Небето, който е изпратен да служи на една душа, с какво ще му се отплати тя? Вие, когато идете при един извор, който изтича, с какво му се отплащате? Мен не ме интересува изворът, който тече, но аз отивам при извора да ми даде нещо. Когато дойде един ангел при нашата душа, от него изтича Божията Любов. Той иде по единствената причина да вкуси от Любовта, която Бог е вложил в нас, да я опита – за това идат ангелите. Ако тази Любов не е, връзка между нас и ангелите няма. Един ангел иде в душата да пие от извора, който минава в човешката душа. Това го казвам във фигура, пък то е много вярно, туй да бъде в ума ви. Какво ще дадете на един ангел? Има нещо Божествено, което изтича от човешката душа. Туй Божественото е, което привлича ангелите, тия Божествени същества. Вие се радвайте как велико Бог е създал човешката душа. Казваш: „Какво съм аз, един бръмбар.“ Не си никакъв бръмбар.

Да ви приведа пример от съвременното пчеларство. Един професор по пчеларство за половин час ми предаде една лекция, какво разбира от пчеларството. Много хубави работи ми казва, но същественото той не знае в пчеларството. Една царица, за да стане царица, трябват ѝ най-малко 30 000 работници, 40–50 000. А някои имат по 100 000 и по 120 000 – по напредналите. По-бедните царици имат по 10–15 000 работници. Царицата има и аристократическо тяло: те са бръмбарите. Бръмбарите са аристокрация, имат видна култура, видни химици, видни държавници имат. Като оставят мед, ходят да го проверяват. И пчелите лекари имат. Болници нямат пчелите, лекарите отвън седят. И като намери, че някоя пчела има дефект, казват: „Не е позволено да влизаш в кошера“, веднага е осъдена на смърт. Седят лекарите и проверяват. Доста лекари има, които проверяват, и като намерят, че има най-малък дефект, казват: „Не е позволено да се влиза в кошера“ и тя веднага е осъдена на смърт. Седят лекарите и проверяват. И за чистота има, които проверяват. Пчелата, като мине този преглед, влиза в кошера. Туй пчеларите не го знаят. После, мнозина от вас не знаят, че в пчелите има музика. Аз бих препоръчал един

певец да иде при един кошер сутрин рано или на обед, или вечер, да си тури ухото до кошера и да чуе как бръмчат пчелите – само тогава той може певец да стане. Когато ще се роява кошерът, каква хармония има, как пеят! Карат бръмбарите да пеят: „бъм!“ И царицата, и тя пее. Чува се един глас, има един сопран.

Казвате: „С такива работи не се занимаваме.“ В рая като идете, на царската врата ще пеете една песен. Каква песен ще пеят вярващите? Като се роди Христос, като дойдоха ангелите, пяха песен. Каква песен пяха? Най-първо ще ви кажа: Изпейте тази ангелска песен. Ще ви кажат: „Изпейте песента, която ангелите пяха, като се роди [Христос].“ Често може да пеете някаква част от „Тоска“. Кой е най-важният сюжет на „Тоска?“

Тия неща са само за пояснение. Ние вървим по пътищата на природата. Цялата природа има опера, и тя има сценки. В природата съществува най-голям театър. И най-голямата опера съществува в природата. Вземете онова житеното зърно – след като се посади, образува се една опера. Житеното зърно се показва и то се поляризира. Половината от житеното зърно отива да изследва силите към центъра на Земята, а половината от житеното зърно излиза нагоре, да изследва слънчевата енергия. Как ги изследват? Онези, които отиват към центъра на Земята, те събират и складирват туй житеното зърно. Тия работници са корените и клонищата. Корените отиват към центъра на Земята, а клонищата отиват нагоре.

Като разгледате човека, човек е двойно растение. На ума корените са горе в мозъка. Корените на сърцето са на симпатичната нервна система, в стомашния мозък. Тия двата корена дават плодове. От плодовете на дихателната система се образуват истинските плодове на човека. Ти чувстваш нещо приятно в гърдите – то са ония сокове, които носят живот. По три начина може да се констатира, че човек е здрав: Ако ти при пъпа не чувстваш една приятност, ако не чувстваш и в глъбината на гърдите си една приятност, и ако не чувстваш при основата на носа една приятност, ти не си здрав човек. Това е диагноза. Първата диагноза е тук, на челото, при основата на носа.

Говорят за оня свят какво е казал апостол Павел. Апостол Павел не може да се изучава, както е писал. Христос не може да се изучава, както са писали в Евангелието, понеже Иоан казва: „Толкоз неща говореше Христос, че хиляди хора не могат да съберат това знание.“ И действително, някъде Христос е говорил по 3–4–5 часа. Ценни неща са. Къде са тия работи? Евангелието е една микроскопическа част. Казвате: „Чел съм Евангелието.“ Трябва да се чете голямото Евангелие. Казва Христос: „Още имам да ви говоря, но не може да носите. Този Дух на Любовта като дойде,

Той ще ви научи.“

Често аз съм слушал да казват: „Той заблуждава хората.“ Що е заблуждение? Там, гдето светлината се намалява, е заблуждение. Там, където топлината се намалява, е заблуждение. Там, гдето силата се намалява, заблуждението иде. Там, гдето светлината се увеличава, гдето топлината се увеличава и гдето силата се увеличава, свободата иде. Що е заблуждение? Когато един човек каже „заблуждение“, да отговаря на думата. Ако се намалява светлината, ако се намалява топлината, ако се намалява силата, заблуждение има. Ако се намалява Любовта, ако се намалява Мъдростта и Истината, ако се намалява животът, ако се намалява знанието и ако се намалява свободата, заблуждението иде. Ако се намалява движението, ако се намалява учението, ако се намалява работата, то е заблуждение.

Казвам: Трябва да имаме една ясна представа що е заблуждение. Заблуждението не е нещо лошо. Всяка една булка я забулват, я заблуждават. Що е заблуждението? – Турят на булката було, казват ѝ, че ще живее хубаво, в рая ще живее. Тя желае да роди деца, да я разбират, а като влезе в живота, роди тия деца, те не я слушат, после спорят защо ги е родила и майката започва да страда.

Та казвам: За да се жени човек, три неща трябват. Той трябва да бъде в съприкосновение с Любовта, трябва да бъде в съприкосновение с Божията Мъдрост и с Божията Истина. Трябва да бъде в съприкосновение с живота, със знанието и със свободата. Трябва да е в съприкосновение с движението, с учението и с работата. Ако знае тия работи, да се жени; ако не ги знае, да седи и да чака да се свърши училището. Защото женитбата е свършване училището и започване една нова работа. То е най-голямата служба, която на Земята може да ти дадат. Да бъдеш [женен], то е голяма служба. Туй съблазни Ева: като Бога да бъде. Да бъдеш майка, значи да създадеш нещо от себе си.

Искам онова, което ви говоря, да е близко до вас. Вие не може да разбирате физическия свят, ако вие не разбирате вашата храносмилателна система. Ако вие не разбирате вашата подходяща храна, ако вие не разбирате какво може да ви донесе една череша, която ядете, ако вие не разбирате какво може да ви донесе една круша, една краставица, житеното зърно, портокалът, лимонът, смокините... Има и други храни, които трябва да разбирате. Ти искаш умен човек да станеш – с каква храна трябва да се храниш? Пчелите, когато искат да създадат работници, вземат храна за работници. Когато искат да създадат аристократи, вземат съответна храна. Бръмбарите са певци. Съвременните пчелари ги избиват. Те трябва да ги

оставят. Те са музиканти, които трябват в кошера. Докато има бръмбари, пчелите са добре. Като няма бръмбари, не са добре. Онова, което вдъхновява царицата, са бръмбарите. Царицата вдъхновява и работниците. Казвам: Много бръмбарска идея. Радвай се на твоята бръмбарска идея. Ти се радвай на бръмченето на работниците. Те са 40–50 000 работници, които работят. Те донасят много малко, но са безкористни. След като се наяла, няма да го тури за себе си, но ще го тури в някоя килийка. Къде вие складирате вашите сокове на Любовта? Къде складирате соковете на вашата свобода?

Казвам: От туй, което аз ви говоря, може да го поставите под опит. Някои искат да бъдат красиви. Може да се образува една школа за красота. Най-първо ще започнем с топлината. Една школа на топлината. Правилно развиване на човешките чувства, на топлината, на усетите. Усетите искат съответна храна, чувствата изискват съответна храна. После ще имаме школа за светлината, при която да се образуват човешките мисли. Трябва съответната храна на човешките мисли. После ще имаме школа за придобиване на сила. Под думата „сила" всякога разбираме туй, което сгъстява материята, компресира я отвън. Под думата „топлина" разбираме туй, което внася мекота, разширява. Под думата „светлина" разбираме туй, което дава простор. Светлината е просторна. Тя дава нашироко простор на човека, гдето той може да се движи със своя ум. При това светлината сама по себе си е храна. Човешкият ум без светлината обеднява, а със светлината той се храни. Човешкото сърце се храни с топлината. Топлината е храна за сърцето. Силата е храна за човешката душа. Така се разбира.

Сега ще кажете: кой доказва това? Кой е ходил в Слънцето и е измерил, както твърдят учените хора, че на Слънцето има 50 милиона градуса топлина, а на повърхността на Слънцето има от 6–10 000 градуса. Аз не оспорвам научните данни, но казвам: кой го е проверил това? Направили са някакви математически изследвания. И аз правя своите изследвания. Даже най-малкото опущение, ако е даже една тристахилядна част от ъгъла, ако се направи такова малко опущение в центъра, погрешката в далечното пространство се увеличава. Изменя се туй, отклонение.

Изисква се един ум ангелски, който управлява Вселената. Не да имате един страх, как е писал Моисей и всичко да бъде съгласно с Библията. Тази Библия не е авторитет. Авторитет е светът, който е създаден. Тази Библия е превод. Този превод вие го туряте за мярка. Съгласно ли е с Библията искахте да знаете, съгласно ли е [със] законите на Библията.

Цялата Библия, това е природата. В нейната чиста форма, това е великата

Библия, това [е] тази Библия, която има отношение към нас – живата Библия. Който ден ти чувстваш светлината на тази Библия, тя е жива, защото в невидимия свят светлината се предава от най-разумите същества. Ще те заведат при най-светлите същества. Те са живи, говорят. И светлината говори. В Божествения свят като идеш, ще видиш най-невежите същества. Най-невежите същества, които ще [те] посрещнат, това е топлината. Под думата „сила" разбирам: ще те срещнат същества, които са тъй щедри и са готови да направят всякаква услуга. Вече имате конкретно изявление.

Що е сила? Сила е тогава, когато човек иска да провери това, което има в себе си. То е сила. Чувство е – да прояви своята мекота. Дай свобода на един човек да се прояви. Като дойде при тебе, нека изкаже своята болка, помогни му. Нека дойде един човек, който е потопен в мрак и внеси в него светлина. Освободи ума му от туй заблуждение. Ако не може да освободиш един човек от заблуждението, ако не може да освободиш един човек от страданието, което го е вцепенило, ако не може да освободиш един човек от силата, какво служение е на Бога?

Ние сме нишки на Божествения организъм, през нас трябва да мине светлината – лъчите на Божествената мисъл. Топлината са лъчите на Божествената Любов. Силата са светлите лъчи на свободата. Трябва да минат през нашия организъм тия лъчи. Ако лъчите на Божествената Любов не може да минат през нас, какво ще добием ние? Ако лъчите на Божествената Мъдрост не може да минат през нас, какво ще добием ние? Ако лъчите на Божествената Истина не могат да минат през нас, какво ще добием ние? Да се радваме, че Бог действува чрез [нас] толкоз, доколкото сме проводници и носим Божественото благословение. И в материално, и в духовно, и в обществено, и в солидарно отношение, навсякъде.

Ако съвременните хора биха знаели тази философия, защо ще се спорят? Бог създаде Земята и всичките народи в света имат еднакви права. Всеки един човек трябва да търси правото, което Бог е вложил в него. Всеки човек има право, затуй застъпвам на правата, които ни са дадени. Ние не може да дадем никакви права. Ти не може да увеличиш живота на човека, не може да увеличиш знанието му. Знанието му зависи от заложбите, които са вложени в него. Един учител може да развива музикалните способности на едно дете, но то е родено музикално. Онова дете, което не е родено музикално, може да блъскаш главата му, нищо не става от него. Ние сме за онова, което е вложено в нас.

Аз вас като гледам, виждам, че чувствата ви не са еднакво развити. Гледам, чувствата ви са много ограничени, скържави сте. Скържави сте за Любовта.

Някои сте чрезмерно разточителни, прахосвате я. Божественото не търпи нито скържавост, нито прахосничество. Изобилно ще даваш. Нито една капка да не иде напразно. Всяко нещо да е на място. И скържавостта е престъпление. Да се мъчиш да не ядеш и то е престъпление. Няма да преядеш, няма и да гладуваш. Като се храниш и дойдеш до най-приятната точка на храненето, спри там. Ако туриш една хапка повече, ще влезеш в закона на ограничението. Всякога остави една хапка най-малка недоядена. Туй да бъде като заложба на следното ядене.

В живота и сутрин, и обед, и вечер да си доволен от онова, което си ял. Дойде ти една мисъл – да бъдеш доволен от нея. Дойде ти едно чувство – да бъдеш доволен от него. Извършиш нещо – да бъдеш доволен, че си извършил волята Божия, къде[то] и да си. Няма право никой да те държи под закон. Като ходиш на екскурзия, да си доволен от екскурзията. Като ходиш на нивата, до си доволен от нивата.

Казвате: „Сега ни мъчат.“ Светът не е създаден за мъчение. Земята е създадена само за учение. Затова идат всичките възвишени духове, да се учат – и много добре се учат. Вие сега не искате да учите и като станете на 45 години, казвате: „Сега не е време за учение.“ Но като станете на 120 години, тогава ли ще учите? Тогава ще кажете: „Остаряхме.“ Който не разбира закона, остарява, а който разбира закона, се подмладява. Като кажете, че сте се подмладили, разбираме, че сте разбрали закона. А който е остарял, той е оглупял. Казвате: „Побеля ми главата.“ Аз се радвам, че ти е побеляла главата. Досега си обичал да полъгваш, а с бялата глава говориш Истината. По-преди, с черната коса, си бил користолюбив. С черната коса си бил в тъмно. Хванеш нещо, в джоба го туряш. А бялата коса е ден. Стражари има, ще те видят. Бялата коса показва, че е ден, а черната коса е нощ. Сега, като е побеляла косата на някого, той се е уплашил. По-голямо благословение от бялата коса няма, но и по-голямо мъчение от бялата коса няма. Мислиш, че всичко изтича, отиде. По-голямо благословение от бялата коса няма, ако разбираш какво е бяла коса. После, всичките цветове съединени в едно. Ако ти разбираш тъй живота, ти може да си почерниш косата.

В природата черен цвят не съществува. То са степени. Имате ясносиньо, тъмносин цвят, някой по-тъмен цвят, но в абсолютен смисъл тъмното не съществува. Тъмнотата е сянка на светлината. От философско гледище, изявление е тя на противоположното на светлината. Там, гдето няма светлина, там има тъмнина. Има степени на светлината. Има една светлина в природата, която е без сенки. Как ще схванем светлината без сянка? Казвам: В този случай тъмнината е дадена за почивка на човешкия дух. Усилената деятелност в умствено, духовно и физическо отношение човек

не би издържал, ако нямаше тъмнина. Тъмнината е почивка, ограничение, да се спре деятелността, да си почине човек. Господ турил страданията. Що са страданията? – Да престанем да работим. Ние мислим, че сме направени от желязо. И желязо да сте, ще се разруши. Трябва да си почиваме, смяна да има. Истинската смяна е: трябва да знаем как да минаваме от Любов към Мъдрост, от Мъдрост към Истина; и от Истина към Мъдрост и от Мъдрост към Любов. Това са три почивателни станции за придобиване на нови енергии. Човек, който не знае как да почива, ще страда. Човек, който не знае как да почива, без Мъдрост ще страда. Човек, който не знае как да почива, без Истина ще страда и човек, който не знае как да почива, без Любов ще страда.

Вие сте сега на Земята и изучавате две растения. Едното растение е дървото на живота, а другото – дървото на познаване добро и зло. Малцина хора има на Земята, които са запознати с дървото на живота, с неговите цветове. Туй дърво расте на най-високите места на Земята или в най-затънтените места, гдето човешки крак не стъпва. И това учените хора в света не знаят. Има едно камъче, може да ви кажа, такова прозрачно, което много мъчно се намира. Един учен човек казва, че за да се добие един грам от Първичната Материя... той е правил научни изследвания и казва, че за да се добие една капка от тази материя, трябва 3000 години всичките фабрики на Земята да работят, за да я добият. Но на мъртвия като туриш от тази капка, оживява. На болния като туриш тази капка, болестта изчезва. При туй растение на живота ще идете с една малка помпичка да извадите тази капка на живота и да я турите в едно шишенце, което ще носите в себе си и сами ще се лекувате. Като помиришете, веднага болестта ще изчезне.

Любовта има ухание. Аз съм виждал хората на Любовта, които миришат хубаво. Хората на Мъдростта имат ухание и хората на Истината имат най-хубавото ухание. Като видиш такъв човек, имаш разположение към него, доверие имаш към него. Готов си всичко да поставиш в неговите ръце. В този човек на светлината имаш доверие, че никога няма да те излъже. На този човек на Любовта, всичко предаваш на него, никакво съмнение не се явява. Казвам: Сега между хората има ли го туй?

Казват: що е Любов, що е Мъдрост, що е Истина? Ако ти на един човек не си готов да дадеш същата свобода, която ти искаш за себе си, ти не познаваш Истината. Ако ти на един човек не си готов да дадеш същата Любов, тъй както ти искаш за себе си, ти не познаваш Любовта. Ако ти не си готов да дадеш същото знание на другите, тъй както го искаш за себе си... Ти искаш туй знание само за тебе – ти не разбираш.

Аз говоря за знанието, не да упражнявате влияние, аз искам едно знание, с което да упражня влияние върху себе си, да изправя своя живот. Не да упражня влияние върху хората – то не е разрешение. Знание, с което да туря себе си в хармония с Божествените закони. Аз искам една Любов, само за себе си, с която да изправя живота си и да бъда в съгласие с Божествения живот. Аз искам свобода, не да дам на другите хора, а с тази свобода като изправя себе си, всичките резултати в мене да бъдат само за благото на другите, да се ползуват от него. То е сега Божественото начало. Когато Бог с това начало дойде, Той искаше да те учи да не злоупотребиш с Любовта. Понеже Бог даде Любов колкото искаш. Няма да правиш разточителство на Любовта, да я прахосваш. Като дойде, ще я пазиш свещено, няма да мислиш какво е станало с Любовта.

Съвременните хора мислят какво ще стане с дъщерите, какво ще стане със синовете. Ако вървят по Божествения път, благословени ще бъдат; ако не вървят, ще се окалят.

Казвате: „Где ще намерим Господа?“ – Този, Който ни свети, кой е? Онова, което дишаме, не е ли Той в нас? Туй, което чувствуваме, на какво[то] уповаваме. Това е вътре в нас. Ние се колебаем. Щом се усъмниш, ти затваряш прозорците, започваш да приемаш малко светлина. Казваш: „Ще умра, ще умра.“ И умираш. „Не искам да уча, не искам да пея, не искам да ям, да мисля“. Пари искаш. Мязаш на натоварен кон, натоварен с два чувала злато. Защо ви е това злато? Искаш да станеш тлъстичък, мазничък. Защо ти е тази мазнина? Виждал съм мнозина набъбнали в корема. Това са натрупани мазнини. Една система трябва. Всяка клетка трябва да бъде здрава, никакви излишни мазнини да няма, но да има толкоз, колкото може да се храни. Никаква излишна мазнина не трябва. Да не бъде дебел кръстът, но тъничък, като на осата. Рамената малко широки, на жената бедрата широкички, а краката да не бъдат тумбести. Една красива линия да има в движението. Като видиш един човек, като си движи ръката, да има красота.

Някой ме гледа и очите му мърдат. Друг ме гледа и ме измерва. Аз ако искам да го обера, може да го приспя и да го обера. Може да приспя всякого. Как? Природата нали ви приспива. Всяка вечер ни приспива. Вечер като не те приспят, става ти тежко. Приспят те, извадят те от тялото. Те са онези, които ти мислят доброто, които те обичат. Извадят те и после ни разхождат. После пак ни турят на работа и казват: „Хайде в училището!“ Другата вечер чакат пак с количката, извадят ни. Ние сме като малки деца, турят ни [в] количката и ни разхождат в Божествената градина. Ние мислим, че сме големи хора. Вие сте такива деца, които разхождат ангелите. Човек, когото ангелите разхождат със своята количка,

човек става. Човек, когото не разхождат ангелите със своята количка, не знае какво ще стане.

Не е лошо да ме приспят. Всяка вечер аз заспивам. Аз не искам за приспиването да плащат нито другите, нито аз искам да плащам. Да ме приспят и да платят колкото искат. Като заспя, искам да бъда свободен. Свобода и за спането е нужна. Ако човек няма никакви дългове, спи спокойно. Ако човек няма погрешки в ума си, спи спокойно, ако няма никакви погрешки в сърцето си, спи спокойно, ако няма никакви погрешки в душата си, спи спокойно. Онзи, на когото в ума му има погрешки, не може да спи. Писанието казва: „Да ида да си почина." Няма по-хубаво нещо да спиш, когато си чист. Но няма по-лошо нещо да спиш, когато си нечист. Тъй седи въпросът.

Истината е там: да спим с чисти мисли, да спим с чисти чувства и чисти души. Когато сме нечисти, да бъдем будни, да изправим погрешките, за да можем вкъщи да си починем.

Бог като създаде света, си почина. Като създаде света, той видя, че е добро и казва Господ: „Искам да науча хората, които са създадени, да работят." Казва: „И видя Господ, че е добро." „След като постъпят по Любов, да видят, че без Любов не е хубаво. След като съм ги учил, да видят, че е приятно."

Законът дойде чрез хората, а благостта – чрез Бога. Туй, което ни ограничава, сме ние. Туй, което ни освобождава, то е Бог в нас. Туй, което може да люби в нас, то е Бог. Туй, което е безлюбие, то сме ние. Туй, което знае в нас, то е Бог. Невежеството, то сме ние. Туй, което носи свобода в нас, то е Бог. Туй, което се чувствува ограничено, то сме ние. Да подчиним нашето на Бога и да тръгне всичко в ред.

Онова, което ви казвам, влиза в стълкновение с вашето разбиране. Не туряйте нещата в стълкновение. В стълкновение хората идат от две противоположни посоки. Когато един човек говори за един предмет, тръгнете в посоката, в която върви, ако искате да разберете. Ако тръгнете в обратна посока, няма да разберете. Като тръгнете, ще знаете дали Истината е там или не.

Ако [в] пътя, по който вървите, светлината се увеличава, вие сте в правия път. Ако [в] пътя, по който вървите, [светлината] се намалява, вие не сте в правия път. Ако [в] пътя, по който вървите, топлината се увеличава, вие сте в правия път. Ако [в] пътя, по който вървите, топлината се намалява, пътят не е този. Ако [в] пътя, по който вървите, силата се увеличава, вие сте

в правия път. Ако силата ви се намалява, не е този пътят.

Вземете думите на Христа, Който казва: „Човек, който не напусне баща си и майка си, не може да бъде Мой ученик.“ Тълкува тази идея толкоз основно. И в природата е така – ако житното зърно, което е посято в земята, не напусне земята, да излезе навън, не може да израсне. Ако детето, което е било в утробата на майката, ако остане само майка му да се грижи за него, нищо няма да излезе от него. Туй дете трябва да се откаже, да напусне утробата на майка си. Ако остане само майка му да се грижи за него, нищо няма да излезе.

Ще излезем и ще се откажем от туй благо, което сме имали. Ние дълго време сме били в утробата на Бога, ние трябва да излезем навън, да се впрегнем на работа. Ще се учим да любим, ще се учим да обичаме. Ще напуснете старата глава, старото разбиране в утробата на майка си. Ще се учите на новата Любов, на новото разбиране, вън от утробата на майка си.

Тайна молитва

39-а беседа, държана от Учителя
на 25.VII.1943 г., неделя, 10 ч. сутринта,
София, Изгрев.

1943_07_28 Основа за вечността
сряда 5 ч. с.

ОСНОВА ЗА ВЕЧНОСТТА

Отче наш
Изгрява Слънцето

(Направихме упражнението за вдишване с ръцете.)

Всички, които сте тук, имате знание. Всички имате нещо, което сте научили. Колко от това знание е за ваша полза? Знание, което няма отношение към човека, не е полезно за здравето, или за сърдцето, или за ума, или за човешката душа, или за човешкия дух. Туй знание е дълг. Знание, което не ползва човека, има да му дължи смо, ще плащаш лихвите, смо ще работиш за него. Три фази в живота има. Човек, като малко дете, събуди се съзнанието, вижда, че се нарича дете. В какво седи детството. То мисли, че му липсва някакво знание, постоянно баща му и майка му го коригират. Най-първо, като дойде, не знае как да ходи. Трябва да го учат да ходи, да се изправя. Много хора има, след като живеят 20-30 години, пак не знаят да ходят. Някой ходи, но разтърсва ума си. Някой ходи, но разтърсва сърдцето си. Някой разтърсва всичките си мускули. То не е правилно ходене. В начина на слушането, всички, които ме слушат, има нещо, което ви безпокои. Умът ви не е на едно място, сърдцето ви не е на едно място, душата ви и тя не е на едно място. Ти си дошъл, но умът ти нещо се занимава. Много естествено, ударил си се някъде, или имаш да даваш, или шапката ти е вехта, или скъсани са обущата ти. Има някакъв недоимък. Мислиш: "Защо Господ създаде света такъв!" Твоите скъсани обуща нямат нищо общо със света. Че светът е създаден така, ни най-малко не е виноват той за скъсаните обуща. Скъсаните обуща не влизат в Божествения ред на нещата.

Да кажем, пеете тук, аз ви слушам отгоре. Гледам, че минавате през една долина, гласът ви не се подобрява, ами огрубява. Има в пеенето нещо грубо. Казвате: "Хайде да попеем". Някои от вас сте остарели и казвате: "Стари хора не може да пеят". Тия, които пеят, гледат по-скоро да го прекратят. Две погрешки има. Ти ще пееш, понеже без пение не може да се поддържа младостта. Всеки, който не пее, остарява. Ако престанеш да пееш, умираш, нищо повече. Щом не поддържаш пеенето, ще остарееш. Щом престанеш да пееш, ще умреш, нищо повече. А от туй, никой не може да те избави. Защо умира човек? Защото не пее. Защо остарява? Защото не пее. Щом престане да пее, умира. Пеенето във вас трябва да

бъде естествено, тъй както е гладът. Ядеш, приятно ти е. Като седнеш да ядеш, усещаш едно чувство на самодоволство, придобиваш сила, умът ти се изясни, чувствата ти се изяснят, готов си за работа. Някой път ядеш, стане ти тежко на стомаха, тежко в мозъка, започва да те заболяват краката – това е неестествено ядене. Като станете сутрин, трябва да се учите да се изпразвате. Като станеш сутрин, обърни шишето, изпразни всичката вода, която имаш, иди на извора и го напълни. И старата вода не е лоша, чешмата е на десетина метра или на 100 метра, или на един километър. Казваш: "Кой ще ходи на един километър". Ако идеш, ти ще получиш нещо. Гледам, всичките избягвате мъчнотиите. Казвате: "Не искам да имам мъчнотии в живота". Прави сте, мъчнотиите спъват човека, но без мъчнотии, човек нищо не може да получи. Да кажем, искате да имате всичките удобства, не искате да се подвижите от мястото, да седите на един стол и да имате стотина слуги. Този ще дойде при вас, да ви услужи; онзи ще дойде, шапката ще ви донесат, дрехите ще ви донесат, ще ви облекат, без вие да стъпите на земята, да не би да съгрешите. Какъв човек ще бъдеш. Другите да пеят, другите да мислят, а ти само да слушаш. Какъв човек ще бъдеш. Казвате: "Аз обичам, аз вярвам, аз се надявам". Аз вярвам, че идущата година на този ден ще ям добре, и аз вярвам, че днес ям добре – коя вяра е по-мощна? Днешната вяра, в днешния ден като ям, или след година като ям? Казваш: "Аз тогава ще ям и човек ще стана". По някой път мязаме на онзи турчин, който ходил в Багдад, и като се върнал, казвал, че там 20 метра прескачал. Но като се върна в България, в Делиормана, не могъл да скача. Казват му: "Тук скочи". – "Не, тук вятърът не помага" – а в Багдад можел да скача. Той и тогава е бил такъв. Тогава има един български анекдот, за един стар дядо, който върви по пътя. Дошъл до един трап широк метър, метър и половина и казва: "На млади години го прескачах" – скача и пада в трапа. Казва: "Така ли беше на млади години? Като остарее човек, така влиза в трапа". Като се поогледал и нямало никой наоколо, казва: "Каквото беше на млади години, такова е и на стари години". Не мислете, че като сте остарели, нещо сте придобили. Точно сте такива, каквито сте били и на млади години, такива сте и на стари години. Младата сладчина и старата сладчина не се различават. Сега направена една бучка захар или на една година, или на десет години бучка захар, сладчината е една и съща. Няма да изгуби сладчината си и на 100 години да стане, ако е добре запазена, ще бъде сладка, както на млади години. Не се заблуждавайте, че на млади години сте нямали сладчина, пък сега ще имате на стари години. Каквито сте на младини, такива сте и на старини. Сега трябва да се освободите. Вие си внушавате и казвате, че придобивате нещо. То е много малко. Придобивките, които имаме в живота, са микроскопически. Вие по някой път мислите да правите някое упражнение, упражненията не са придобивка. Животът не си служи с големи придобивки. Да допуснем, че някой от вас е 70, 80, 100, 120 кила, а

друг е 60 кила. Вие, който сте 60 кила, и този, който е 120 кила, по-умен ли е от вас, или по-пъргав ли е от вас? Ни най-малко. Аз съм гледал тежките хора, като вървят бавно, носят един голям товар. Човек не трябва да бъде много натоварен. Умът му трябва да бъде свободен от ненужни мисли, сърдцето ви трябва да бъде свободно от ненужни желания, душата ви трябва да бъде свободна от ненужни постъпки.

Сега да дойдем до същественото. Защо не пеете? Трябва да пее човек! Защо трябва да пее? За да поддържа младостта на живота. А младостта носи живот. Ако не поддържа пеенето, той ще остарее. А като остарее, ще се обезсмисли животът му, тогава ще престане да пее. Като престане да пее, ще мине в другия свят, за да го коригират и пак ще го пратят тук наново. Когато една цигулка или един инструмент се разгласи, когато едно пиано се разгласи, викат един акордьор. Ако не може да го поправи, пращат го в някоя фабрика, за да се поправи това пиано. Човек като не знае как да живее, вземат го в Небесните фабрики, за да го поправят. Една погрешка доста време взема, за да се поправи. Ако вие речете да правите вашето пиано, за да се поправи, 45 години ще вземе, докато се поправи пианото. Казвате: "Той умрял". Не че умрял, но 45 години ще те пратят в Небесните фабрики и след 45 години ще дойдеш при нови условия. И те ни най-малко няма да мязат на тия, из които си излязъл.

АВ е човек в своето подсъзнание. Горе перпендикулярът разделя човешкия ум от човешкото сърдце. Перпендикулярът разделя на две части и образува два триъгълника с прави ъгли от по 90°. Ако съществуват правите ъгли в триъгълниците, човек лесно се справя с болестта и при такова състояние, човек лесно се справя със своите мъчнотии. Когато ъглите на сърдцето и ума не са равни, тогава се явяват всичките мъчнотии. Една мъчнотия произтича от лакомията на човека. Всеки човек, който се лакоми, да има повече знания, отколкото му трябва, всеки, който се лакоми, да яде повече, отколкото му трябва, всеки, който се лакоми, да бъде облечен повече, отколкото му трябва – създава си ненужни страдания в света. Ти може да обичаш сто души, а може да обичаш и едного. Мислиш ли, че ако обичаш сто души, ще спечелиш повече или ако обичаш едного ще изгубиш? Думата едно вие трябва да я разбирате. 111 – тия три единици равни ли са? Нали са равни по съдържание? Имате единица, имате 11, имате и 111. Първата единица, стотицата, съдържа 100 единици, втората съдържа 10 единици, а последната само една. Имате една Земя, едно Слънце. Една Земя равна ли е на едно Слънце? Слънцето е 1 500 000 по-голямо от Земята. Вие казвате единица. Докато научиш качеството на единицата, да разбираш единицата като Земята ли е, или като Слънцето... Ако тя е като Слънцето, ти имаш в тебе друг живот. Ако мязаш на Земята, ще бъдеш материалист, мислиш, че тук всичко е на

Земята. Ако мязаш на Марс, ще мислиш, че животът има смисъл само като се бори човек – то е друго заблуждение. Ако мязаш на Юпитер, ще мислиш: че като ходи, втори като него няма, че като мисли, втори като него няма. Всичките юпитерови типове мислят, че като направят нещо, никой не може да го направи. Една песен като изпее, мисли, че никой не може да изпее като него, че друг като него не може да пее. Вярно е. Ти крякаш и никой като тебе не може да кряка. Или вярно е, че ти пееш хубаво и никой не може да пее като тебе. И едното, и другото може да е вярно. Ако си на Сатурн, ще гледаш подозрително на живота. Кой каквото направи, ще търсиш защо го прави. Казваш: "То е заблуждение". Казвате: "Трябва да живеем". Ние сме се отдалечили от Слънцето. Като излязохме от Слънцето, учихме търговия, на Меркурий бяхме. Като станахме търговци, забогатяхме, влязохме във Венера, любовни работи се занимавахме. Като осиромашахме – като ядохме и пихме в Любовта, осиромашахме – дойдохме на Земята, да печелим пари. Като не можем да печелим пари, както трябва, идиш при човека и казваш: "Давай пари или ще те убия". Лесно се печелят така пари. Или искате да станете юпитерианец. Станеш някой министър или съдия, казваш: "Или давай парите, или ще те осъдя". Хванал те е в някое углавно дело, казваш: "Внимавай, трябва да намажеш съдията". Лесно се печелят пари като съдия. Сега тия състояния са вътре във вас. Вие се борите ту с Меркурий, ту с Юпитер, ту със Земята, ту със Сатурн, ту със Слънцето, ту с Марс. Къде искате да бъдете? Искате да бъдете при Бога. Казвате: "Аз искам да бъда при Бога, искам да бъда при Христа". Ти, за да бъдеш при Бога, трябва да Го обичаш. Без Обич не може да идеш при Него. Казваш: "Аз искам да уча в училището". Онзи учител, ако следваш музика и не пееш, не иска да те види. Ако си даровит или обичаш пеенето, обичаш учителя, учителят е готов да ти преподава. Любовта какво мислите е? Тя е най-хубавата музика, която съществува в света. Що е Мъдростта? Тя е най-хубавата музика на човешката мисъл. Що е Истината? Тя е най-хубавата музика, която съществува в човешката душа.

Имате песента "Давай, давай". Какво е разрешението? Давай. Как да даваш? С едната ръка или с двете ръце да даваш? Казвате – с двете ръце. Хубаво, ако аз съм на равно място, с двете ръце давам. Взема от крушите, давам с двете ръце, но ако съм на някое дърво, с едната ръка държа дървото, хванал съм се за някой клон, а с другата ръка давам от плодовете. С едната ръка давам, когато съм на дървото, защото с другата се държа за дървото. Не всякога може да се дава с двете ръце. Някой път и с едната ръка не може да дадеш, и с двете ръце не може да дадеш. С едната ръка береш от дървото, а с другата се държиш. Казвате: "Дай ми с другата ръка". Който иска, не разбира закона.

Вие искате по някой път да ви обичат хората. Знаеш ли какво е да обичаш човека? Няма по-мъчна работа, от – да обичаш човека. По-лесна работа няма, но и по-мъчна работа няма – да обичаш човека. По някой път аз гледам какво занимава хората. Като дойде някой, казва: “Харесваш ли ми шапката?” Иска да каже: “Тази шапка, която съм избрал, допада ли ми?” Ако кажа, че не му харесвам шапката, стане му мъчно, изборът не е бил добър. Казвам: “Много хубава шапка си избрал, много ти приляга, много си красив”. Казваш: “Тази шапка не е добра”. Защо не е добра шапката? Цветът не съответства, може да е тъмнокафяво, или синьо, или черно. Старите хора червен цвят не носят – все черни цветове. Защо носите черни цветове? Във вашето съзнание е обосновано. Човек всякога, който е изгубил своята сила, човек всякога, който е изгубил своите мисли, своите постъпки, той обича черния цвят. Който има да дава, гледа да мине през тъмните улици, да го не видят. Вечерно време се разхожда. Денем ще го видят, ще му кажат: “Имаш да даваш”. Та казвам: защо месоядните животни ходят вечерно време? Защото имат да ядат, да дават. Те са много борчлии. Един вълк на колко овце има да плаща. Един тигър, един лъв, една змия, вечерните бухали. Изваждам заключение: ако вечерно време се разхождаш, не си свободен човек. Денем трябва да се разхождаш. Ако вечерно [време] се разхождаш, трябва ти светлина. Не светлината на Слънцето, но някаква малка свещица.

Вие си представяте да идете на Слънцето. В оня свят ще идете, където много добре пеят, най-хубаво рисуват, най-хубаво се обличат, най-хубаво готвят, нито едно леке не се вижда по дрехите им, не са замъждяли очите им, виждат всичките погрешки. В оня свят като идете, никой няма да ти каже погрешките. Виждат погрешките, но никой не обича да мисли за твоите погрешки. Ще си окаля ума. Ако рече да говори за погрешките ти, ще си окаля езика. Толкоз години искам да ви науча: като говориш за погрешките на другите – окалваш ума си. Не си каляй ума! Че някой крал, не си каляй ума. Да краде колкото иска. Ако искаш, ти как ще го коригираш? В света кражба има. Знаеш ли колко кражби има? Вълкът краде, комарът краде, вземе кръвчица, избяга. Кражби, колкото искаш има. Паразитни растения има, които живеят по другите, не само у хората има кражба. Аз от сега виждам едно растение, какъв човек ще стане за бъдеще. Крадла ще стане. Още от сега обича да краде. Отиде някъде и смуче от другото. И за бъдеще ще бъде такъв. Сега не искам да бъдете в хармония с мене. В света, като вървите, се сблъсквате с реалността на Природата. Всяко сблъскване коства много. Ако два парахода се срещнат в океана, се сблъскват. Гледам, по някой път нямате философия, току се сблъснете. Опасна работа е. После, след като се сблъснете, взема се години да се поправи. Често става въпрос за една шапка. Някой турил червена дреха. Става въпрос, може ли да носи червена дреха. Онези, които са

слаби, които имат доста венозна кръв, бих им препоръчал да носят червеничко. Които са изтощени – да носят черничко. Аз не искам да ви правя упрек.

На английски имат деят, ако напишеш на български, има едно значение, а ако напишеш на английски, има съвсем друго значение. That има съвсем друго значение. То произхожда от гръцката буква тита [q]. Англичаните и гърците трябва да се научат да го произнасят. Ако вие по човешки пишете Божествените работи, няма да може да ги произнасяте. Ако напишеш както в Природата, ако не може да произнесеш, какво показва? Никога не може да произнесеш една дума, ако не я обичаш. Името на един човек, не може да го произнесеш, ако не го обичаш. Гледам онези, които обичат някого, колко меко казват: Стоянчо. В гръцки казват: Кирие Михалаки. Щом не го обичат, казват: дебелоглав. Сега на български аз ще ви изтълкувам какво значи това деят. Англичанинът ни най-малко няма идеята на българина и на твоя неприятел, да създаде големи мъчнотии – тури едно препятствие. Разкри всичките пътища, изпразни ги, и след туй натовари ги като животни, и ги затвори. Това е английското схващане на that. Българинът казва: "След като забогатееш" – t-то показва два пъти да опиташ – "Тури най-добрия пазител да ти пази имането". Кой е този пазител, кой може да те пази? Ако е обикновен човек, ще заспи и ще те оберат. Онзи пазител, това е човешкият дух, който е вложен в човека. Няма по-добър пазител от Божествения Дух, Който те пази. Той като престане да те пази, всичките работи отиват напразно. Ти някой път съдиш някой човек. Постави се ти, че ти си на неговото място. Този човек, за когото говорим, той е като е една мишанка, както войниците имат мишанки да стрелят. Възнаграждават войника, ако удари в центъра. Дават му първа награда, който удари в центъра. Може да удари вляво или вдясно. Който удря в центъра, минава за добър стрелец. Аз казвам: когато вие удряте, в центъра на Любовта трябва да удряте. Всичките ви мисли оттам изхождат. Вие сте пръв човек в постъките си. Когато удряте ту вляво, ту вдясно, ту настрана, не сте добър стрелец. Без Любов никога не може да прокараш една мисъл, както трябва. Когато хукат някого, приятно ни е. Днес той е поставен мишанка, а утре тебе ще поставят. Тогава вие ще мязате на онзи български свещеник, на когото донесли десет деца да кръщава. Казва: "Това дете не струва" – взел друго – "И това не струва". Като взима детето, потапя го в купола и го удавя. Петте ги удавил, не знае как да хваща децата. Като тури детето в купола, влезе вода, задави се детето. Той го изхвърля навън. Всеки, който кръщава хората без Любов, върши престъпление. Всеки човек, който мисли без Любов, върши престъпление. Всеки човек, който чувства без Любов, върши престъпление. Всеки човек, който постъпва без Любов, пак върши престъпление. Ясно да ви кажа. Турците имат една поговорка: "Вечерната работа е маскарлък на деня".

Рисуваш в тъмна стая. Без Любов животът е тъмнота. Ние нямаме правилни отношения. Казвам сега: какво може да се приложи? Тебе те боли крака – пей! Защо не пеете сега? Аз бих желал да пеете повече. Боли те кръста – пей; боли те корема – пей! Някаква тежест на гърдите имаш – пей! Боли те главата – пей! Пей, както и да е. Радостен си – пей! Вървят работите – пей! Като излезеш сутрин, изпей "Изгрява Слънцето". "Изгрява Слънцето" как трябва да се изпее? "Изгрява Слънцето" не може да се пее високо, силно. Слънцето никога не изгрява изведнъж, но полека изгрява. В началото Слънцето изпраща малка светлина, после тази светлина се увеличава, показва първия си лъч и постепенно излиза Слънцето. Тъй както то изгрява, така трябва да пееш. Като му пееш така, Слънцето ще те чуе. Аз отгоре слушах, един брат пееше, пеехте една песен за Любовта. Пее "Божията Любов" грубо, високо. Така не се пее. Любовта е най-тънкият звук, мекота трябва. Ако не вземете тия правила, във вас ще се образуват лоши навици. Мъчно се изправят. Аз ставам вечерно време, някой път, да поправя тоновете. Дойде ми на ум, стана, поправя някой тон. Сега вас като ви имитирам как пеете, аз се товаря. Искам да ви кажа "Божията Любов" малко музикално. За мен, когато дойде до Любовта в нейното проявление, няма по-красив образ от проявлението на Любовта. Тя е най-красивият образ, който може да видиш. Най-хубавата светлина, която може да видиш. Най-хубавата храна, която може да опиташ. Най-хубавата дреха, която може да облечеш. Най-хубавото писмо, което някога може да приемеш. За Любовта вие нямате идея. Вие вярвате в Бога, понеже Господ е скрит. Той се е скрил, не обича да слуша. Той седи надалече. Между нас и Него има девет категории ангели, които трансформират нашите звукове. Неправилно е нашето пеене, но то като мине през тези ангели, то се трансформира и като дойде до Любовта, Господ слуша много хубаво пение. Всяка степен от ангелите, коригира нашето пение. Сега, тъй както аз пях, подражавах на вас. Като иде при Бога, Господ другояче ще го чуе. Там ще кажат: "Такъв певец като него не сме слушали". Като слезете на Земята, съвсем не е така. Ще благодарите, че между Бога и нас има девет степени ангели, които трансформират, та всичко Бог вижда хубаво. Той не иска да го види в безобразен образ. То е потребно за нас. Бог не иска да види как убиват един човек, това не иска да го знае. Като убият някого, дадат му живот, веднага каже и се поправи погрешката. За Бога противоречия няма, понеже е господар на всичко. Ние, които не сме господари, не трябва да правим погрешки. Не оставяйте една погрешка непоправена. Колкото по-дълго време се остави, толкова по-мъчно се поправя погрешката. Погрешките растат с лихви. Всички ненапреднали същества имат желание да те спънат. Казват: "Отложи, отложи. Има време, ще се прераждаш втори път, трети път". Така ще ти говорят, ако си окултист. Ако си християнин, ще кажат: "Христос ще ти умие греховете" – ще цитира стихове. Човек трябва да носи кръста си като

Христа. Както Той дошъл до Голгота, така и ти ще идеш. Като умираш, обичат те твоите приятели, но ще те удушат твоите неприятели. Вземат ти живота, изпъдят го навън. Защо умира човек? При умрелия доста орли има събрани – 20-30, доста орли има събрани. Като умре, изкълвават го, гостба става. Смъртта е месоядство, знаете ли го? Един светия като умре, месото му го смятат много твърдо. Казват: "Не се яде такова месо, като биволско е". На грешниците месото е крехко, много добро е за дъвкане. На праведниците не може да се яде, изхвърлят го. Всякога, когато донесат месо на някой праведник, те го накълват, казват: "Забрана има".

Казвам: живейте добре, за да се страхуват духовете от вас. Това са алегории. Аз искам мислите ми да бъдат чисти. Туй, което за мен е чисто, и за вас да бъде чисто. В даден случай и чувствата ми трябва да бъдат чисти. Аз искам и постъпките ми да бъдат чисти. Когато са чисти, аз се усещам радостен. Радостта произтича от чистите мисли, чистите чувства и чистите постъпки. Чувстваш едно радостно състояние, това е красота. Някой път не я виждаш, че не е чиста, но чувстваш уханието, както на Земята по уханието познаваш един предмет дали е чист – с очите си виждаш, че е нечист, но и носът ти усеща нечистотата. Това са две различни състояния. Ако искаш да познаеш човека, трябва да го близнеш с езика си, да го познаеш дали е сладък. Ако човек дойде във вашия живот, трябва да влезе в градината на вашето сърдце, трябва да откъсне от плодовете на сърдцето ви, които е образувало и тогава ще познаете дали плодовете на вашите чувства са сладки. Който откъсне от тия плодове, ще си състави понятие какви сте. Или той може да влезе във вашия умствен свят и от плодовете на вашата мисъл ще познае добър ли сте, или не. И от това ще зависи дали да се привърже, или да се откаже да се привързва. Или може да влезе в стаята на вашите постъпки, за да ви познае добър ли сте, или не.

Love. Любов.

Как разбират англичаните Любовта? Англичаните за Любовта мислят – каква полза има от нея. Тъй както те пишат ел – [–!], ние тъй пишем нашето е. Англичаните пишат л-то по същия начин. Англичанинът казва: "Любовта, за да се прояви в човешката мисъл, трябва да има добри условия: жилище, пари, ядене, пиене – тогава може да има Любов". След туй v-то показва една чаша. Тази чаша трябва да бъде пълна. Желанието ти, туй което искаш, трябва да бъде задоволено. Е-то в тях седи, както в нас ъ*. Сметката на англичанина е права. Той, като те покани на гости, само за едного приготовлява. Българинът, като те покани на гости, за двама-трима приготовлява. У българинът и другите може да задоволиш. В Америка един американец, един американски проповедник, поканил на гости един

българин. Този българин повикал още двама други свои приятели, води ги. Американецът му казва: "Ти водиш още двама души приятели, трябваше да ми съобщиш, аз имам сготвено само за тебе". Той бил доста умен човек и разделил яденето на единия на тримата българи. Казва му: "Няма да си доядеш, по американски". Българите както правят, е изобилие. Казва: "Да сготвим повече". Българите вярват в една Любов, която иде от Бога и носи изобилие. Вярват, че Любовта е извор и пълни нещата. После вярват, че Любовта, която всичко ражда, дава – за нея има всичките условия. Българинът разбира Любовта, да ядеш. Като те покани, трябва да ядеш хубаво. И като се наядеш хубаво, туй е Любов. Щом като не се наядеш, никаква Любов няма. Той обича да не го карат да плаща за яденето. Като му кажат, че трябва да плаща, изгуби всичко. Като се нахрани и му кажат, че трябва да плати, стане му неприятно. Но когато се нахрани и попита трябва ли да плати, като му кажат, че не трябва да плати, става му приятно. Като му кажеш, че е свободен, веднага се изправи и казва: "Много си благороден човек". Тази черта е хубава – без пари. Любовта е без пари, тя не се купува, нито се продава. Единственото нещо в света, което нито се продава, нито се купува, то е Любовта. Един свободен акт е. Викаш един човек на гости, той, като яде, музикално да яде. Аз бих съветвал музикантите да свирят как българите ядат. Паганини е подражавал как падат капчиците и както падат, така ги подражавал. И гръмотевицата подражавал. Аз бих желал музикантите да свирят както яде българинът. Има едно цъкане. Като свири музикантът, да чувстваш, че българинът яде. Лъжицата, както се движи, да показва паницата ти – майсторлък се иска. Силата на Паганини е била в това, че е бил майстор в подражанието. Имал тази способност да подражава. Така майсторски можел да подражава, че като пее една певица, и като свири той с цигулката си, не може да разпознаеш къде свири Паганини и къде пее певицата. Подражавал е как лаят кучетата. Не може да познаеш куче ли лае, или той свири. Подражавал е как петелът пее. С цигулката е изразявал кукуригането, как реве магарето, като че петелът е в цигулката или като че магарето е в цигулката, тъй майсторски е подражавал. Като турял хармонията с тия дисонанси в Природата, излизало нещо чудно. Всички се учудвали. Подражавал бурята, светкавицата, и като свири, чувстваш, че светкавица има. Капките удрят в прозорците, така ги подражавал, като че падат на покрива. Там е силата и майсторството на Паганини. Та казвам: и вие подражавайте Природата. Погрешката, която правите, къде е? По някой път казваш: "Любов". Погрешно я произнасяш. Казваш: "Обичам. Не вярваш ли че обичам?" (Учителя го произнася грубо.) Погрешно е. Като дойдете двама, никога не се питайте обичате ли се, или не. Щом обичам някого, ще го поставя на първо място и няма да ме пита, обичам ли го, или не. Ако го кача на автомобил, ще му дам хубавото място. Щом седи на меко, и автомобилът много хубаво върви, защо ще ме

пита дали го обичам. Щом го поканя на гости, обядът е хубав, няма какво да ме пита, обичам ли го, или не. Когато не обичат, като пишат едно писмо, несъзнателно ще направят десетина погрешки и после ще ги коригират. Казват: "Извинете ме, бях занят, направих погрешки". То е човек на безлюбието в моето съзнание. Когато се обичат, когато младата мома пише писмо, то е чисто, няма никаква погрешка, буквите са валчести, четливи. То е Любов. Ако е написано без Любов, тогава е задраскано. Аз бих предпочел сто години да живея и да изкажа Любовта тъй, отколкото да съм правил други работи. Тази дума като изкажа, Любов, за бъдеще ще ми създаде много по-добри условия, отколкото всички други работи, които не може да ми бъдат основа. Писанието казва: "Това е живот вечен, да позная Тебе..." Това е живот вечен, да възлюбя Тебе, Господи, с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичкото си сърдце, с всичката си сила. Ако не възлюбиш Господа, всичко друго може да направиш, нищо няма да те ползва. Ако бъдеш най-великият човек и всички хора да те хвалят, но ако не си придобил Любовта, нищо не си добил. Онзи човек, който се научил да обича Бога, той е добил онази основа за цялата вечност. Казвам: положете една основа – Любов към Бога. Всеки от вас да я приложи тъй, както разбира. Не дядото ти как постъпил, не баща ти и майка ти как са постъпвали. Ти постъпи, както разбираш, няма да съгрешиш. Често се спъвате от хората. Виждаш някой как пише туй писмо. Когато обичате някого, как трябва да започнете? Щом като станете сутрин, Любовта към Слънцето е вече говор на Слънцето. Възприемете Любовта, отворете очите, между вас и Слънцето има обмяна. Същевременно, като хора на съзнанието, туй Слънце ви е дало нещо. И аз като приема слънчевата светлина, казвам: "Много съм доволен от светлината, която приех от тебе". Не е минало една секунда и веднага Слънцето приема моята мисъл. Писанието казва: "Да се не поклониш". Щом се поклониш, то е без Любов. Дето има поклонение, няма Любов. Любовта не търпи никакво идолопоклонство. Ти като любиш Бога, няма да се страхуваш от Него. Няма да правиш престъпление, ще правиш това, което Той иска. Понеже Бог те люби, и Той ще прави всичко, което ти искаш. Бог направил цялата Природа, както ние обичаме. Всичко онова, което Той е създал, Той го е създал според нашия ум, Той го е създал според нашето сърдце, да ни допада. Като станеш, виждаш всяко нещо хубаво. Някой вижда някое цвете, което обича, синичко. За тебе е направено синичкото цвете. Някой вижда червено. Червеното заради него Бог го е направил. Всички неща са съобразно стремежите на нашия ум, на нашето сърдце, на нашата душа, да предизвикат в нас импулс да работим. Другояче не бихме работили в света. Не сега вие да обещаете – понеже във вас има много обещания, вие сте обещавали, обещавали и сте отлагали. Не отлагайте онова, което сте обещали преди хиляди години. Не отлагайте вече вашите обещания. Тия обещания, дадени преди хиляди години, сте ги

отлагали. Колко прераждания има, които сте отлагали и нищо не сте добили. Не отлагайте! Какво ще стане? Ще се подобрите. Какво ще стане? Ще възкръснете. Какво ще стане? Ще се осмисли животът ви. Какво ще стане? Всичките противоречия, които днес съществуват, ще изчезнат. Всичките противоречия ще се стопят, както снеговете и ледовете се топят при слънчевата светлина и топлина. Пролетно време всичките сухи неща окапват, опадат и новите листа ще израснат от Дървото на Живота. А всичките стари неща на Доброто и злото ще окапят, ще се явят новите листа, новите цветове, новите плодове, животът ще добие друг смисъл. Без Любов работите са трудни. Няма по-трудни работи. Без Любов мазоли има на краката, наранени са навсякъде. Вчера срещнах един наш брат тук, казва ми: "Аз се учих едно изкуство, доктор съм на едно нещо, зная как да лекувам мазолите на краката, майстор съм. Един ден ме заболя малкото пръстче на крака. Не е мазол, не зная как да го лекувам. Подул се кракът ми и обущата ми се различават". Единият крак, гдето го боли е с плат, а другата – му е от кожа. Казва: "Аз съм майстор да лекувам, но не зная туй как се лекува". Аз му обяснявам причините: "Станало е свиване на капилярните съдове, набрала се е много кръв, която не може да излезе. Трябва да се освободиш от тази, венозната кръв. Твоето сърдце е потиснато, трябва да туриш повече Любов. Този крак не го обичаш, после ще излизаш да се печеш на Слънце, 20-30 бани ще направиш, ще се печеш на Слънце. Ще туряш краката си в топла вода, ще правиш някои компреси ленени". Аз виждам – всинца имате не мазоли, а някаква болка. Аз съм правил много опити, но съм правил един опит: държал съм едно правило, което искам и вие да го държите. Дойде някой, ми пише, че има нужда от 100, 200, 400, 2000, 3000 лева. Колкото иска, дам му ги. Имам два случая. Единият беше в Търново. Един идваше и ме безпокои постоянно. Дойде: "Дай ми пари, дай ми пари". Казвам му: "Не искам да ме безпокоиш. Искай веднъж, нямам време да се занимавам с материални работи. Поискай ми наведнъж, ще ти дам. Няма да ми искаш всеки ден по 5-10 лева". Иде той и трепери, казвам: "Колко ти трябват?" Казва: "Трябват ми 1500 лева". Дадох му 1500 лева. Той си казва: "Защо не му поисках 10 000!" Един ден направих друго изключение. Пишат ми, че ми искат 500 лева. Нямах пари, изпращам по детето само 300 лева, 200-та останаха. След 2-3 месеца пак ми искат пари – 500 лева. В този случай турих една банкнота от 1000 лева и от там насетне не се явиха. Какво ще кажете? Има един пример с руския проповедник Иван Кронщадски. Идва една бедна рускиня при него, да го моли за помощ. Казва: "Нямам нищо. Като намеря пари, ще ти дам". Умира един руски княз, той ходи да го погребва, турили 8000 рубли в един плик, запечатали и му ги дали. Иван Кронщадски взима плика и го дава на вдовицата. Тя като отпечатва плика, вижда 8000 рубли. Тя отива при него и му казва: "Тия пари са много, аз не искам толкова". Той казва: "Те са за вас, толкоз Господ даде, вземете ги".

Давайте онова, което Бог ви е дал; не давайте онова, което вие давате!

Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил

44-та лекция от Учителя, държана
на 28.VII.1943 г. сряда 5 ч. с., Изгрев

1943_08_01 Важното в живота
неделя, 10 ч. сутринта

ВАЖНОТО В ЖИВОТА

„Отче наш“
„В начало бе Словото“

От какво произтичат несгодите в живота?

Ще прочета част от 13-а глава от Евангелието на Матея: от 24-ти до 31-и стих.

Ще взема думите „важното в живота“. Кое е важното в живота? Обикновено казват: важно. Важно е да имаш един добър баща; важно е да имаш една добра майка; важно е да имаш един добър брат; важно е да имаш една добра сестра; важно е да имаш един добър приятел. В какво седи важността? В какво седи добрината на един музикант? В доброто пеене. Един музикант, като пее, че „сланата дойде и изгори листата“, не е добър певец. Един като пее, премахва сланата, премахва сушата, той е добър певец. Певец, като дойде вкъщи и дигне скандал, не е добър певец. Който дойде и внесе мир, той е добър певец. По някой път хората вземат [музиката] като забавление. За мене музиката не е забавление. Никаква добра мисъл в света не може да се изкара без една музикална форма. Да се яви една форма, изисква се една среда.

На Земята имаме четири среди, които са понятни: твърда, течна, въздухообразна и етерна. Твърдата е, по което ние ходим. Течното е, в което рибите ходят. Въздухообразното – в което птиците хвъркат. Етерното – в което човек мисли. Етерният свят е свят на човека. Ние живеем във въздуха, ние мислим в етера. Мислите се пренасят много лесно в етерното пространство. И светлината, и тя се пренася.

Казвам: В новите възгледи на човека[, на] сегашните хора, животът не е нов живот. Всичките хора живеят минал живот. Рядко ще срещнеш човек, който живее настоящето, все минал живот живеят. Много мъчно е да живееш настоящето. Туй понятие, което имаме за Вселената, не е за настоящето, то е минало. Има някои звезди, на които светлината достига до [Земята за] 100 години, на други – за 1000 години, за 200 000 години, за 500 000 години. В новата философия някои астролози изучават, че имало планети. Онези, които не разбират астрологията в алегория, казват: Марс е такъв, Юпитер е такъв, Сатурн... То са алегории. Всеки човек в мозъка си

има едно слънце, в сърцето си има една месечина. Всичките звезди са вътре в него. Човешкото сърце, то си има вътре планети. В главата си има един Юпитер, в главата си има един Сатурн, който критически гледа на работата. В главата си има един марсианец, който обича да воюва. В главата си има една Венера, която обича с любовни работи да се занимава. В главата си има един Меркурий, който се занимава с търговски работи, долапчилък. Малко грубо е казано. Търговия върши, доста добре работи, сближава хората. Понеже всеки народ произвежда нещо, става обмяна на продуктите, на туй, което произвежда.

Казвам: Добрите и лошите работи, които хората сега носят, са унаследени в техния организъм. Често се явяват такива дисонанси, музикални дисонанси – туй, което наричат нервозност, нервен човек. Нервността произтича от нервната кал, която се образува около стените, или вътре в стените, или отвън. Става подпушване, енергиите на човешката мисъл не може да текат и тогава се явява туй нервно състояние. Става изтичане на нервната енергия. Нервен е, не зависи тази нервност от него. Дядо му бил нервен. Разправяше ми един господин следното: „Не мога, казва, да си обясня. Баща ми беше много смел човек, безстрашен, и майка ми беше смела. Аз съм толкова страхлив, вечерно време като мръкне, страх ме е да изляза вън. Мисля, някоя мечка ме чака, някой вълк ме чака, някоя голяма змия ме чака, че духове има или че някой разбойник. Като е светло, смел съм, готов съм да извадя нож. Как, казва, ще ми го обясниш? Дойде ли вечер, страх ме е.“ – Аз ще ти обясня този страх, той е унаследен от дядо ти. Дядо ти го е премачкала някоя воденица. – „И действително дядо ми, бащата на баща ми, го смачкала воденица.“ Понеже вървиш по пътя на дядо си, ти си унаследил този страх на дядо си.

Има закон, наричат го психологически комплекси, мисловни комплекси, сбор на известни мисли или положителни, или отрицателни. Трябва да се заменят. Що е един комплекс? Един трън влязъл в крака ти. То е комплекс. Не е само една частица, много частици. Комплексът говори долу в крака ти. Куцаш. Защо куцаш? „Не може да ходя.“ Какво трябва да направиш? Изуй обущата, извади този комплекс навън, намажи този комплекс с дървено масло. След няколко деня ще остане комплексът, както по-рано преди тръна.

Двама приятели до едно време са били приятели, сега не може да се търпят. И двамата са по на 21 година. Как ще се обясни, че не може да се търпят? Комплекс има. Един женски комплекс има. Женският комплекс е на 19 години. Тия двамата момци делят една и съща мома. Тя понеже има малко разположение към единия, те не може да се търпят вече. Какво трябва да направите? Намерете още един друг комплекс. Ако има само

една сестра, ще се карат, ако има още една сестра, тогава ще се примирят.

Съвременните хора искат да поправят живота. Трябва философия. Сегашните учени хора търсят научни методи. Хубави са тия методи, те са временни. Има неща, които са били едно време полезни за благото на човечеството. Не всяко нещо, което преди години е било полезно, сега е вредително. Да допуснем, вие вървите по линията на един слон. Когато вие сте били слон в миналото – те са допущания, дали съществуват, е въпрос.

Много работи в математиката са допущения, само за обяснение. В математическо отношение, в статистическо положение може да вземеш единицата като материална единица – тя означава само едно състояние. Може да вземеш в един смисъл, дето единицата е жива.

Може да вземеш единицата Слънце. Слънцето като единица има 50 милиона градуса топлина. Предполагат, че в тази единица има разумни същества. Ако вземеш Земята като единица, има разумни същества, които живеят в тази единица. Ако вземеш мамулено зърно като единица, на него не може да живеят никакви хора. Но Земята като единица като вземеш, може да живеят хора разумни като нас. На Слънцето не може да живеят хора разумни като нас. Затова, когато казваме, че на Слънцето не живеят хора като нас, е право, но че никакви същества разумни не живеят, не е вярно. На Слънцето има други разумни същества. Светлината, която приемаме, е резултат на тяхната разумност, която те изпращат. Гледам, вечерно време, прожектори с по няколко милиона волта осветяват цялото пространство на 12–13 километра. Тази светлина от само себе си ли е или разумни същества с известни огледала през пространството я прожектират, за да видят аероплани ако дойдат? Тази светлина глупава ли е? Изявление е на разумни същества. Ако ти седиш, подложиш гърба на Слънцето, неразположен си, някой път си се отчаял, като се погрееш половин час, дойде ти една добра мисъл – как мислиш, откъде дойде тази, добрата мисъл? От Слънцето, от разумните същества, които живеят там.

Понякога казваме, че човек е човек. Но що е човек? Много малко знаем за човека. Човек е мислещо същество. Що е човешката мисъл? Човек е същество, което обича, същество, което има воля. Но за да има воля, едно от качествата на волята е добротърпението. Основата на волята е търпението. Човек, който не може да търпи, няма воля. Казваме: неволя. Неволята е безволие. Търпението е воля. Волята е търпение. Значи и в търпението ще се въздържаш. Може да направиш всичко, но се въздържаш.

Първото нещо: Нас ни трябва самовъзпитание. Ние искаме да възпитаме

света. Никога не може да предадеш една мисъл комуто и да е и тази мисъл да бъде устойчива, ако тази мисъл не си предал на себе си. Ако ти правилно не може да възприемеш една мисъл, ако ти правилно не може да възприемеш едно чувство, да го култивираш в себе си, да ти бъде полезно, никога тази мисъл и туй чувство не може да предадеш навън, туй чувство не може да ти бъде в полза. Най-първо трябва да знаеш дали умът ти работи. За бъдеще трябва да има известни измерения. На едно момче на 15 години му измерих носа – средна интелигентност. Казвам: Ако мислиш, може да проточиш носа, да израсне. Като мислиш, ще пращаш повече кръв в носа и той ще израсте. Човек, който мисли, носът става по-дълъг. Човек, който иска да направи носа си по-широк, трябва да изпраща повече чувствителност в носа, за да стане по-широк.

Ти не може да възприемеш повече светлина, ако не развиваш своята мисъл. Защото в мисълта е формата, в която се влага светлината. Има мислови форми за светлината. Светлината в една мислова форма може да затвориш, както водата в едно шише, и да я употребиш както искаш. Закон е това. Не да я предадеш. Този свят не е заграден. Трябва да знаеш за колко време трябва да ограничиш тази мисъл, тази светлина вътре. Вземете сегашния живот, той е затворен в една форма. Затворен е 120 години. След 120 години стане изменение, този затвореният живот от тялото трябва да излезе навън, да стане една обнова. Ако човек би знаел как става обнова, той нямаше нужда да умира. Понеже не знае, трябва да иде в другия свят, да го обновят. Ако знае как да се обновява, може да живее 120 години, 200, 300, 1000, 2–5000 години и 10 000 години на Земята. Такива факти нямаме. На Земята, според Библията, Адам е живял 960 години. Някои искат да намалят, че тия години били по три месеца. Не, годините били толкоз, колкото сегашните.

Според сегашните изследвания, ако ние не знаем как да живеем, ние създаваме зло. Човек е станал врата за идването на злото на Земята. Непослушанието, когато Господ му казал да не яде. Той не е обичал Бога, не изпълнил заповедта. Безлюбието внася в света злото. Това, което Адам направи на Бога, и жената, която е създадена от него, и тя постъпи спрямо Адама така, както Адам спрямо Бога. Сега всеки един човек ще има точно такава съдба, както той постъпва спрямо другите. Дали е индивид, дали е семейство, дали е общество, дали е народ, дали е човечество, законът е един и същ. С каквато мярка мериш, с такава ще ти се възмери. В света няма такива наказания. Онази разумна сила, Която създаде света, иска да знаеш: когато употребиш доброто, да знаеш какви са качествата и когато не го употребиш, да знаеш какви са качествата. Най-първо Бог осведомява хората да претърпяват доброто и злото. Казва: „Кое обичаш от тия двете, кое ти допада? Доброто или злото?“ Казваш: „Доброто.“ Казва: „Прави

това добро.“ Накара те да опиташ Любовта и безлюбието. Две страни са на една и съща същина. Любовта има отношение към тебе, другото няма отношение. Доброто има отношение към човека, създава го, дава му живот. Злото винаги отнема живота на човека.

Чудни са хората. Запитвали са ме дали ще бъде спасен някой. Рекох: Този въпрос всеки може да ти го каже. Питайте някой свещеник да ти каже. Питай дядо си и баба си да ти кажат тия работи, дали ще бъдеш спасен. Ти си сиромах, кой може да те спаси? Богатият сиромаха не може да спаси. Ако е за пари, богатият пари може да даде. Ти си попаднал, някой те изнудва, кой може да те спаси? – Силният, който има сила. Ти си болен, кой може да те спаси? – Здравият, той може да ти даде здраве. Болен на болен не може да помогне. Искаш някой умствено да ти помогне. Онзи човек, който е умен, той може да ти помогне. Следователно по законите, по които живеем, искаш да бъдеш умен – дружи с умни хора. Искаш да бъдеш добър – дружи с добри хора. [Но] не привидно, органически да бъдат добри. Главата му да е умна. Защото, кои обуща са направени много добре? – Да не образуват мазоли. Обуща, които образуват мазоли на краката, са глупави обуща. Обуща, които не образуват мазоли, те са умни обуща. Дреха, която прави човека свободен, тя е умна дреха. Онази дреха, която се къса оттук-оттам, не може с нея свободно да ходиш, тя не е умна дреха. Казвам: Онзи, който я направил, не е умен човек. Не че не е умен, но по някой път дрехите не се подчиняват.

Отива при един беден абаджия в турско време един турчин и му казва: „Ще ми направиш едни бирбучуклия чешири, една салтамарка и една аба. Ако ги направиш хубаво, ще ти платя колкото искаш. Ако не ги направиш, ще те набия. Да му мислиш!“ Гледа го абаджията, казва: „Съгласяваш ли се? Може ли да ги направиш, ще ти дам колкото искаш или ще те набия. Не се шегувам“ – казва. Абаджията бил умен, казва: „Ще ти направя каквото искаш. Ако не ги направя, нямам право да търгувам, защото [не] заслужавам. Аз ще бъда благодарен, че не съм направил.“ Ушил му той едни бирбучуклия гащи, ушил му една салтамарка, ушил му и една аба. Като ги видял, казва: „Браво.“ Изважда, че му плаща 20 турски лири. Не са малко. Колко струват? – По 5000 едната – 100 000 лева за един бирбучуклия, за една салтамарка и за една аба.

От нас се изисква да подобрим тялото. Интересно е, че когато правят изчисления, някои окултисти поддържат, че има 60 милиарда души в света. Някои изчисляват, че има 30 милиарда клетки в мъжа и 30 милиарда клетки в жената, всичко – 60 милиарда. Всяка една клетка в човека, като започне от краката, се качва в главата в продължение на 1000 години. Онези, които са в главата, след това ще слязат в краката. Образува

се едно течение. Онези, които не разбират този закон, казват: „Защо тия големи хора да влизат, какво търсят в краката?“ Той не разбира живота. Ако завъртите едно колело, каква е силата на въртенето? Всяка част на туй колело е важна. Ако не се движи всяка част, движението на туй колело няма да бъде правилно. Ако едната страна се спити, веднага ще има един вътрешен дисонанс.

Чел съм много психолози, много учени хора, разправят много хубави работи за съвременните хора. В медицината какви ли няма лекарства. Хубави са тия лекарства, едно лекарство може да бъде ефикасно, според моите схващания, три пъти като го употребиш и не помогне, не го употребявай четвърти път. Употреби друго лекарство. Преди години ме викаха при една болна млада мома, едно лекарство ѝ дават близо 6 месеца. Казвам: „Вие ще отровите тази мома. Сменете туй лекарство, не ѝ го давайте, да си почине организмът.“ Разправям това на лекаря, той е съгласен. „Какво може да ѝ се даде? Тя не иска да взема мляко.“ Казвам: „Дайте ѝ житен сок. Житеният сок ще замести млякото.“ Само житеният сок може да бъде толкоз полезен, колкото и млякото. Някой път лекарството вреди.

Най-силното лекарство в живота е въздухът. Най-силното лекарство в живота е светлината. Най-силното лекарство в живота е храната. Затуй лекарите ще знаят състава на храните и наместо медикаменти, ще дават храни. Преди години, когато хората страдаха от тъй наречената испанска болест (остър грип, появил се в България и взел много жертви през 1918 г., когато бил пренесен от Испания), която задигна нещо 3–4 милиона хора, туряха инжекции. Всички, на които туряха инжекции, си заминаха. Аз им давам инжекции картошки. Когото хване испанската болест, дай му сварени 2–3 картофа, спадне температурата. Които ядоха картофи, нито един не умря. Пак инжекции са.

В даден случай трябва да имаш думи да знаеш. В човешкия език всяка една дума има свое съдържание. На разни категории са думите. На един човек може да му кажеш една дума и да го нахраниш. Срещнах такъв един разказ. Отива един да се самоубива, казва: „Не искам да живея.“ Майка му говори: „Недей, синко“. Баща му говори. Той тръгва. Майката, бащата казват: „Оставете го да прави каквото иска, не може да му помогнем.“ Като върви, настига го една мома на 19 години, нещо му пришепва. Той се изправя, връща се назад. Какво му е казала? Туй, което бащата не може да направи, което майка му не може да направи, брат му, сестра му, тя го направи. Какво му е казала? Какъв медикамент? Връща се, казва: „Ще живея.“

Казвам: Човек трябва да бъде смел в живота. Трябва ли да въставаме против тия моми, които спасяват живота на хората? В дадения случай бъди като младата мома, че животът на този момък да се осмисли. Трябва да се даде един добър съвет.

Преди години бях във Варна. Дойде при мене един учител, не е доволен от учителството. Казва: „Намислил съм да следвам по музика, какво ме съветваш?“ Казвам: „От тебе поп може да стане, търговец може да стане, учител може да станеш, но един музикант – никога. Ще се учиш да търкаш, но музикант, да композираш – ще си губиш времето. От колко години тази идея е дошла в ума ти?“ – „От 4 години.“ Чул някой оркестър някъде, някой виртуоз да свири и той иска да стане музикант. Казвам: „Трябва да си роден музикант. Музиката не е развита, не си губи времето.“ Той хвана търговия. Печелиш от време, похарчваш по 2–3 бъчви, изкарваш хубави суми, по-големи от музикант. Добре правиш, даваш вода на хората.

Ти имаш хубаво разположение. Някой дойде, пришепне ти: „Знаеш какво говорят за тебе?“ Ти се интересуваш. Никога не слушай какво говорят. Ще ви приведа един пример. Един наш приятел, който държеше сказки по окултизма, отива в един български град, Плевен, държи една много хубава сказка. Целият салон ръкопляскат му. Иде един и му казва: „Господин Граблашев, искам да ви кажа нещо.“ Той ми разказваше, мисли, че ще му кажат нещо много хубаво. Пришепва му: „Голям вагабонтин си.“ Не ползува каквото му казва. Тази дума „вагабонтин“ е изопачена. Първоначално „вагабонтин“ означавало „много добър човек“, сега „вагабонтин“ значи „човек, който се скита“. Едно време била стока със съдържание, сега е без съдържание.

Много думи са се обезсмислили. Вземете думата „Любов“ – и тя се е обезсмислила. Като кажем „Любов“, съвсем друго разбираме. Като кажеш „Обич“, какво разбирате? За Любовта казват: „женска работа“. На думата „Любов“ трябва да се възвърне този вътрешен смисъл, да се осмисли. Щом като ти каже някой, че те люби, трябва да знаеш, че ти готви юлар, самар. Някоя млада мома умира за тебе от любов. Да знаеш, че след като се ожениш, самар ще има, юлар ще има. Казва: „Как вярваш? Хубави са тия работи.“

Но според мене животът е най-важното в света, но е и най-сложен. Трябва да се изучава животът. Има много начини за изучаване на живота. Животът трябва да се изучава от гледището на човешкия ум, от гледището на човешката душа, от гледището на човешкия дух. Човек, който [е] дошъл да живее на Земята, той трябва да има силна вяра. Най-първото нещо: в него вярата трябва да бъде основа. Вярата разполага с времето. Сега трябва

да имаме надежда. Надеждата е за къс период. Надеждата борави от изгрева на Слънцето до залеза. На български под „надежда“ разбираме туй, което може да се надееш, то е много материално. Надяваш се, че ще се жениш за някого, надяваш се, че търговец ще станеш. Ни най-малко не се надяваш, че ще умреш. Надяваш се за живота, че силен ще станеш. Туй е материално. Но вярваш, че един ден добър човек ще станеш, умен човек ще станеш, силен човек ще станеш.

Туй, което вие искате: добро, щастие, то е законът на Любовта. Що е оня свят? Аз да ви кажа сега. Любовта е Божественият свят. Имаш Любов – ти си в Божествения свят. Нямаш Любов – търсете Божествения свят. Сега може да имаш този Божествен свят. Щом любиш, ти си в Божествения свят. Щом вярваш, ти си в ангелския свят. Щом се надяваш, ти си в човешкия свят. Надеждата са хората. Вярата са ангелите. Бог е в Любовта. Същевременно е [във] вярата и в надеждата. Надеждата и вярата са ръцете в Божествения свят, с които Бог работи. От едната страна са ангелите, от другата страна са хората.

Конкретно да разберете. Като турите на опит, туй може да ви послужи. Буквално няма да схващате. Буквата на нещата умъртвява, духът оживява. Вярвайте в хората, доколкото може да вярвате в себе си. Ако вие губите вяра в хората, губите вяра в себе си. Ако вярвате в хората, усилвате вярата в себе си. Ако вярваш в Бога, усилваш вярата в себе си. Трябва да бъдем конкретни.

Какво ни коства тази инсталация, ако Слънцето изгасне? Тази енергия дошла от Слънцето. Учените хора са сполучили да проектират тази енергия, да я пратят по известни течения [да] осветят света. Като изучавате законите на Божествената енергия на Любовта, може да я събираме и да се образува каквато искаме инсталация. Аз съм от тия хора, не показвам, аз давам внимание. На мене едно доказателство не може да дам. Да ми доказват всичките хора, че има Слънце, аз ще кажа: „Аз искам да го видя, когато изгрява и когато залязва. Като изгрява и залязва, на другия ден пак да го видя.“ Какво ще ми разправят, че Слънце имало, голямо било. Гледам го, не е така голямо, като диня е. Казват, че било милион и 500 хиляди пъти по-голямо от Земята. Колко е голямо Слънцето? Има голямо тъмно слънце, което не виждам, никаква топлина не дава. Не е в големината. Има и тъмно слънце. Тепърва науката за бъдещето ще ги изучава тия, тъмните слънца. Казват, че тя е енергия в запас, която съществува в природата. Когато едно слънце започне горе да отслабва, взема енергия от запаса. Събрана е в тия слънца, запазена е енергия вътре.

Казвам: И вие имате по едно тъмно слънце. Защо е тъмното слънце?

Доброто е това светлото слънце, което работи. Затова ще турите светлото слънце между тъмното и вас. Няма направо да имате общение с тъмното слънце. Светлото ще бъде между вас и тъмното слънце. То е правият път. Когато имате един неприятел, ще турите един ваш приятел между вас и него, да ви пази. Никога не влизайте в общение с един ваш неприятел направо. Често ми казват: „Какво да правим с дявола?“ Казвам: Не зная какво може да правите с дявола. Казвам: Не се занимавайте. Обичайте Господа, оставете дявола настрана. Вие досега обичате дявола и той постоянно ви дере кожата. Обичайте Господа, ще се измени положението. Не може да кажете: „Как да го обичаме?“ Дявола, който ви дере, го обичате. Господ, който добро ви дава, не може да Го обичате.

Казвате: „Къде да Го видим?“ Всяка минута като приемеш по 20 пъти въздух, Господ влиза и излиза от тебе. Като мислиш, то е Господ в тебе. Твоята мисъл, то е Господ, Който влиза. Сега всеки ден ти Го търсиш. Казвам: Той е във всичките хора, навсякъде. Който се усмихва някъде, той е Господ, Който се усмихва. Намръщи се някъде, пак е Господ. Казва: „Не постъпваш добре. Той не одобрява.“ Като работиш, като си трудолюбив, Той се усмихва, приятно Му е, че има син, който може да изпълни волята Му и слуша.

Казвам: Съвременните хора искат да ни убедят от книгите къде е Господ. Реалността няма нужда от доказателства. Първото нещо: всеки, който иска да докаже, че има Господ в света, той е безумен. Всеки, който иска да откаже, че няма Господ, той [е] безумен. Който доказва и който отказва, че няма Господ, те са безумни. Рече безумният в сърцето си, че няма Господ. Рече разумният в сърцето си, че има Господ. Какъв е неговият Господ? Е, българите, който има роднина министър-председател, той е за него Господ. Казва се, че е хубаво да има човек един Господ. Той разбира министъра.

Аз съм казвал следния пример и пак ще ви го приведа. Този пример ми го разказваше един български доктор по медицината, д-р Дуков. Когато българите имаха война с гърците, българите отстъпили една част и един българин, бил учител в една гимназия, останал в една пещера, не може да ходи. Седял там три дена, огладнял. Като учител убеждавал учениците, че няма Господ. Казвал: „Заблуждения са това, деца. Едно време хората вярваха.“ Като седял три дена гладен, започнал да мисли, да се моли. Казва: „Господи, майка ми едно време говореше за Тебе, че имало Господ. Аз толкоз години учих учениците, че няма. Сега умирам. Господи, ако чуваш, както майка ми говореше, гладен съм, кой ще ми донесе в пещерата? Ще ме утрепят, да изляза. Ако ми донесат малко хляб, ще повярвам, че има един Господ.“ Не се минава половин час, иде една

костенурка, носи един хляб, влачи го. Оставила хляба и се връща. Той се нахранил и на другата вечер минава границата. Като идва в България, казва на учениците си: „Слушайте, деца, досега не вярвах в Господа, но сега костената жаба ме увери. Нито Кант, нито Декарт можеха, но костената жаба. Сега вярвам, че има един Господ."

Онзи, Който постоянно урежда нашия естествен живот, нашия сърдечен живот, урежда хармонията в света, Той е Господ. С малките и големи работи се занимава. Казвам: Бог е Любов. Само по пътя на Любовта ние може да дойдем в съприкосновение с Него. Аз казвам от своето гледище: туй, което зная, е, че няма по-красиво лице от лицето на Господа. То е такава красота! Няма по-голяма интелигентност. Туй лице никога няма да го забравиш, винаги паметно ще остане.

Един индус, който се обърнал в Господа, дава един такъв пример. Иде до входа на пещерата една кобра, този християнин започва да се моли, казва: „Нека като мина покрай тази кобра, да ме не ухапе." Тръгва, тя изправя глава и той минава покрай кобрата. Тя дига главата, гледа го и не го ухапва. Който и друг да мине, хапе.

Вие може да сте на умиране и ако имате вяра, пак да оздравеете. Преди години един наш приятел заболя, но имаше вяра. Това беше в Търново. Един ден бях се спрял в техния дом. Тогава той се разболя, разболя се на умиране. Ходя у тях, очаквам хората да са здрави, той е на умиране. Дойде жена му, казва: „Учителю, наш Иван отива." Рекох: „Няма да умре." – „Как няма да умре, свършва." Аз турям ухото си до него, Иван се моли много хубаво. Казва: „Господи, продължи живота ми, не съм живял, като Иван ще живея, продължи малко живота ми." Рекох на жена му: „Не бой се, след няколко часа Иван ще бъде добре." – „Че как?" До вечерта Иван стана, на другия ден ходи вече и след два–три дни го пратихме на курорт.

Вие в най-големите мъчнотии не призовавате Господа. Във време на мъчнотии, повикайте Господа. Във време на мъчнотии, там, дето никой не може да ви помогне, повикайте Го, ще видите може ли да помага или не. Сега са времена, в които хората трябва да се запознаят с Бога. Ако всичките хора се запознаят с Бога, щяха ли да воюват? Те мислят, че те са господари, че може да правят каквото искат. Туй, което правят, само Господ изправя и ние си създаваме неприятности и излишни страдания.

Всички вие мислите кой ще победи. Чудна работа. Не мислете кой ще победи, но желайте да се прояви Божията Любов, тя да стане достъпна за всички сърца. Да се смекчат човешките сърца, да влезе повече светлина в човешките умове, да видят, че не е култура нито това, което вършат

англичаните, не е култура това, което вършат германците, нито това, което вършат русите, нито това, което вършат американците, не е това нещо по Бога. Вършат го, защото са свободни. После в историята ще дойде ползата от него. Казвате: „Защо не може да се примирят?“ Вие помежду си не може да се примирите. Гледам: две сестри не се търпят. Едната имала едни възгледи, другата имала други възгледи, едната била по-красива, другата била по-черничка. Какво има от това? Хубавата при светлото, което иде, трябва да работи, черничката като иде светлото, трябва да си почива. Работата е на място и почивката е на място.

Има някои, които изопачават човешките мисли. Някои искат да насаждат в един народ идеи. Народ без Любов не може да съществува. Колкото е по-силна Любовта, толкоз е по-силен и народът; колкото е по-слаба Любовта, толкова и народът е по-слаб. Идеите, мислите зависят от Любовта на един народ. Който и да е на света, трябва да има бъдеще. Народ, който усилва Любовта, има бъдеще; народ, който намалява Любовта, няма бъдеще. Много народи са изгубили своето бъдеще.

Не само за народа се отнася този закон, но този закон се отнася и за индивида. Ако увеличавате Любовта, имате бъдеще; ако намалявате Любовта, нямате бъдеще. Ако си певец и увеличаваш Любовта, имаш бъдеще; ако си певец и намаляваш Любовта, нямаш бъдеще. Ако си търговец и намаляваш Любовта, парите ще изчезнат. Ако си учен и Любовта ти намалява, знанието ти ще изчезне; увеличаваш Любовта, знанието иде. Това е отличен мощен път в живота, който трябва да имате. Това е начин за лекуване. Един лекар аз не искам да предписва лекарства. Един лекар само като дойде, една–две думи да каже, веднага болният ще оздравее. Той ще пипне пулса. Болните хора са много чувствителни. Кажат му, че ще оздравее, той казва: „Не говори истината.“ Лекарят ще пипне пулса: не бие правилно. Пулсът не бие правилно, защото има доста въздух в стомаха. Този въздух като се разшири, диафрагмата се подига нагоре, притеснява дробовете му и веднага сърцето не може да бие. Да започне да диша дълбоко – диафрагмата ще слезе долу; да вземе очистването, да вземе чист въздух – веднага ще дойде подобрението.

Възлюбете Господа с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичката си сила и за бъдеще ще придобиете всичко.

Ще ви кажа един пример, за да ви изясня. Казвате: „Не прави това и онова.“ Едно време Земята пратила едно прошение до Господа: „Господи, искам от тебе четири неща: прати ми суша, прати вода, прати въздух и прати светлина и каквото посееш, ще го възрастя.“ На Земята, ако нямаше твърда почва, ако нямаше вода, ако нямаше въздух, ако нямаше светлина,

какво можеше да се сее?

Казвам: Нас четири неща ни трябват: вяра в човешкия дух, вяра в човешката душа, вяра в човешкото сърце, вяра в човешките умове. Преведете сега кое къде спада и ще знаете как да постъпвате.

Тайна молитва

40-а беседа, държана от Учителя
на 1.VIII.1943 г., неделя, 10 ч. сутринта,
София, Изгрев.

1943_08_01 Добро слушане
утринно слово

ДОБРО СЛУШАНЕ

„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитва на Царството“
„В начало бе Словото“

Ще направим малка забележка за едно от правилата. Онези, които посещават Божественото училище, добре да слушат. Знаеш какво значи добре да слушаш? Когато пее някой, да разбираш отношенията, които съществуват. Сега ние не чуваме никакъв говор в тона, чуваме само гласа. Всеки тон има своя дума. Един ден човек като пее само, ще говори. Сега на тона туряме думи, които се падат. Караме нотите да пеят туй, което ние искаме. Един ден ще пеят туй, което те искат, защото тоновете са живи. „До“-то според мене, както аз го зная, е едно интелигентно същество. Казва: „Какво обичате? Може да ви попея.“ Всичко може да ви пее. То е „до“-то, всичко пее. Ние го считаме само един тон от първата гама, дето започва на първата линийка под петолинието. Ако може да слушаш добре, ще може да пееш добре. Ако може да гледаш добре, ще знаеш добре да рисуваш. Ако може да ухаеш добре, ще разбираш езика на цветята. Уханието е говор на цветята. Пък ако знаеш добре да ядеш, ще знаеш добре да се разговаряш с любовта. Ако знаеш добре да пипаш, ще разбираш какво нещо е добродетелта. То са правила. Човек, който няма усет, той не може да разбира какво нещо е доброто. Добро и зло е едно отношение. Ходиш по един гладък път, е добро. С боси крака ходиш по един трънлив път – докато минеш, може да влязат стотина тръна. То е зло. Като идеш, ще вдигнеш крака си нагоре. Що е зло? Стотина тръна, влезли в крака. Минаваш по пътя – да ти е приятно, стъпил си по най-меката почва.

Ние мислим за оня свят. Някой път ме питат какво има на оня свят. Ако влезеш в оня свят без любов, е толкоз грозен, че ще хукнеш да бягаш. Ако влезеш без любов в оня свят, ще видиш – всички са грозни като арапи. Ако влезеш с любов, всички хора са като ангели, облечени са като ангели. Хората имат детински понятия за оня свят. Мислят: „Както на земята е.“ Вие казвате: „Облечени сме.“ В небето, ако нямаха любов към нас, дрехите, с които сме облечени, са толкоз лоши, не биха седели нито една секунда. После човешките тела изпускат такова лошо ухание, не са хубави цветя, но магарешки тръни, зле миришат. Онези, които слизат, имат любов, понасят

тия неща. Сега има едно разбиране: голяма привилегия е да бъде човек на земята. Ангели има, хиляди години чакат да слязат на земята да се преродят. Вие мислите да идете в небето. Да идеш в училището, да идеш да слушаш някой певец, трябва да имаш ухо. Искаш да гледаш хубава картина, трябва да имаш очи, да разбираш смисъла на цветовете.

Вие искате да имате любовта. Как ще разберете какво нещо е любовта? Любовта в моите очи е най-хубавото същество, което съществува някъде в света. По-красиво същество от любовта няма. Вие ще си представите някоя статуя. Но едно същество с такава красота, с такова разнообразие, като гледаш, никога няма да ти дотегне. Сега любовта схващате като вътрешен усет на сърцето. Туй, което вие усещате, то е сянка. Любовта има една много малка иглица, много тънка иглица, по-тънка от хобота на комара, на осата. Като ви бутне, толкоз малка е, веднага чувстваш, че си разположен. Ако би ви бутнала с хобота, с една игла, или ако би ви бутнала с хобота на слона, вие ще се разтопите. Сега едва можем да издържим с най-тънката игла, която тя носи. Не сме приспособени. Как да станем приспособени? Ти искаш да свариш нещо, трябват ли ти 5–6000 градуса топлина? Трябват ти сто градуса топлина. Защо ти са 2–3000 градуса? Искаш да познаеш златото топи ли се, трябват ти 1200–1500 градуса. Платината се топи при 1800 градуса.

Във вас има желание. Казвате: „Като умрем, къде ще идем?“ Един страх имате сега. Един от българските свещеници, един от най-добрите свещеници, казва ми: „Имам един ужасен страх как ще се мре. Аз не съм страхлив, но от смъртта имам един панически страх само като си помисля как ще се мре.“ Рекох: „Не съм умирал, не зная.“ Голям герой е човек да умре. (Вън лаят кучета.) Сега тия двете кучета в хармония ли са? Делят нещо отвън. Имат ли някаква идея? Нямат.

Сега ще прочета петнайсета глава от евангелието на Лука.

„Духът Божи“

Ще ви приведа само едно просто сравнение. Сегашният живот без сравнения остава неразбран. Да допуснем, че вие искате да идете на театър или искате да слушате някой концерт. Там се продават билети. Представете си, че вие отивате с пари, които са изгубили своята цена. Не искат да разменят. Може да носите 1000 или 10 000 лева, та виждаш, парите, които носите, не вървят, никакъв билет не можете да вземете. И 100 000 лева да дадете, няма да ви дадат. Казвате: „Не сме лоши хора.“ Не сте лоши хора, парите ви не струват. Не само трябва да бъдете добри, но джобовете ви трябва да бъдат пълни буквално, по материалистически.

Друго едно сравнение ще ви приведа. Представете си, че отивате да ядете. Най-приятната хапка е първата хапка, при втората хапка тази приятност се намалява. След като турите петдесет–шейсет хапки, започва да ви става безразлично. Най-после дойдете до едно място, дето не искате да ядете. Ако някой ви кани, казвате: „Не искам да ям, не съм гладен." Що значи яденето? Яденето значи, че ти си се разтоварил. Храносмилането е разтоварване. Да знаеш по кой начин да се разтовариш. Що е яденето? Разтоварване, да знаеш да се разтовариш. Ако се разтовариш повече, отколкото трябва, ти губиш, ако се натовариш по-малко, отколкото трябва, пак губиш. Ще се натовариш колкото трябва. В природата има закон. Като имаш едно шише, трябва да го напълниш до устата, да няма празно място, да е напълнено догоре. Не се позволява шишето до половина да го носиш с вода. По някой път вие имате една идея неразбрана. Що е неразбрана идея? Шишето до половина. Що е любов? Да дадеш един отличен обед на някой сиромах човек, той да яде, и ти да го гледаш. Като яде, да ти е приятно, като че слушаш музика, като мляска. То е арфа с трийсет и две струни. Като започнат тия акорди, да ти е приятно. Аз бих желал да дадеш един обед на бедния човек. На тебе, като ти дадат, и ти да можеш да свириш. Ако не може да свириш, то е срамота. Всяко ядене е концерт. Който знае добре да свири, посещават го, всичко върви добре. В деня, в който започнеш да правиш погрешки, никой не иде на концерта, загазваш. Като загазиш на концерта, какво става? Като се изкъсат всичките струни на арфата, ръцете престанат да пипат, прелистване има. Вземеш хляба, превърнеш листа, пак го вземеш, пак на арфата. Дойде другият лист, пак арфата започне.

Някои от вас ходили ли сте в оня свят? Ходили сте, оттам сте дошли, забравили сте. В оня свят не сте ходили. В оня свят, в който сега искате да идете, никога не сте ходили там. Вие няма да идете в оня свят, дето е бил Адам. Ще идете в един рай особен, не Адамовия рай. Ако идете в Адамовия рай, ще паднете в същите изпитания, в които попаднаха Адам и Ева. Този рай на изпитание, той е тук, на земята. Венчаят един млад момък и една млада мома, те са в рая. Всичките благословения им дава. Като направят първата погрешка, какво е? Когато се скарат семейните, когато направят първата погрешка, яли от плода. Казали си обидна дума или лош поглед, веднага Господ ги вика в рая. Адам се скрие, и Ева – на друго място, и вече ги няма. Най-първо, гугуцаха си, наблизо бяха. Щом Ева яде от забраненото дърво, гледаш, младата булка я няма, и младия зет го няма. Като дойде Господ да ги търси, търси ги един по един. Като ги намери, тя казва: „Малка обидна дума ми каза, не може да търпя." Адама аз го уважавам за едно нещо, че като му даде един плод, беше доволен от него. Вас като ви дадат един плод, вие сте недоволни, искате по-голям. Казвате: „Защо не взех повече?" Вие искате повече, преди да сте го яли. Защо не взе

повече? Идеш някъде, искаш да подариш нещо. Той го погледа, погледа, казва: „Такова нещо не се подарява.“ Подариш някому синя шапка. Казва: „Синя шапка не нося, червена искам.“ Дал си пари за синя, сега за червена шапка. Една млада сестра дойде при мене и ми казва: „Учителю, видях много хубави модерни обуща, направени от плат, и отдолу не гьон, но някаква смес.“ „Колко струват?“ „650 лева.“ Прост материал, в нормално време тия обуща биха стрували 15–20 лева, а тя ги взела за 650 лева. Още на първия ден измачкали се, откърпили се.

Земята е едно училище, слезли сте да работите. Най-първо, една много лека работа ви дават. Пет неща са ви дали. Най-първо, да се научите хубаво да гледате, да възприемате хубавите работи. Като идете при онези, които свирят хубаво на цигулка, идете при един голям цигулар, той, най-първо, ще ви научи да теглите лъка по струните, само „сол“, „ми“, „ре“, „ла“. Четири струни има цигулката. Вие в сегашната цигулка имате четири струни. По някой път турят още една струна, не знаят къде да я турят. Обвиняват, че Паганини турял пет струни, особена терца по-долу свирел, особени работи.

Вие, като излезете, как ще се поставите? Как гледате слънцето? Има един начин как да гледаш сутрин. Към обед другояче се гледа, вечер, като залязва – по трети начин. Всеки ден наблюдавайте как хората гледат. Като срещнете един човек, хвърлите поглед, накриво го гледате. Гледате го отдолу, с края на долната част. Хората са много смешни. Той седи спокоен, разговаря се с някого, в това време вие поглеждате наново надясно. Той има нещо, което не знае, иска да го узнае. Иска да знае от какво се нуждае. Този човек е гладен. Той свършил своята лекция, която имал да държи. Огладнял е, иска да иде да яде. Ти мислиш: „Какво ли мисли?“ Човекът мисли да яде. Казва: „Ще свиря, аз имам концерт, не съм заучил хубаво туй парче.“

Казвам, ако трябва да се запознаем с любовта, значи в яденето трябва да се свири. Отчупиш една хапка, каква нота съставя? Петдесет хапки, с коя гама започва? Ядете, с първата лъжица коя нота е? Като приемете първата лъжица вече, един звук има, първият тон. Като отчупиш от храната със зъбите, кой музикален тон е? Тия работи не ви интересуват. Интересува ви сладко ли е яденето, или не. Представете си, вие седите някъде, дадено ви е вода, няма захар във водата. Че тогава вие сте свободни да турите толкоз, колкото обичате: една, две, три, четири, пет бучки. Ако тури една бучка, значи вкусът му за сладчината е развит, вкусът за сладчината е силен, туря две – по-слаб е, туря три – още по-слаб е, туря четири – още по-слаб е, туря пет – съвсем слаб е. Туря половин бучка, много силен е. В Русия пият на прикуска. С една бучка изпива няколко чаши. Ние сме свикнали в чашата

три бучки да туряме, разбъркаш, туриш още една. Понеже нашият вкус е притъпен, искаме повече захар.

Човек като малък не знае как да ходи; като стане по-възрастен, ходи добре; като остарее, иска да му услужват. Коя възраст в живота ще предпочетете да имате всякога? Детинската възраст, когато трябва да пълзиш, или детето, което се изправя на краката си, или младото дете на петнайсет години, или двайсет и пет години, или на трийсет и пет години, или на четирийсет и пет години, или на деветдесет години, или на сто и двайсет години? Кои години бихте избрали? Ако изберете трийсет и пет години, от работа не може да се освободите: кой как дойде, ще иска да работите като кираджийски кон. Тук преди години имахме един брат Цеко. Кой как го види: „Хайде, Цеко, в града." Цеко се държеше сократовски. Вземе количката, иде в София, негде извади книжката, чете. Пак потегли, книжката, после пак чете. Или извади перото, пише поезия. Смяха се на Цеко. Все му се смяха, че не знае да пише. Те му се смеят, той пише, пише. Онези, които му се смяха, надмина ги в римите. Те се смеят, той пише. Питат го: „Цеко, откъде идеш?" Казва: „Цеко отдалеко."

Смисълът на живота е в цялото. Колкото повече хора познаваш, толкова си по-културен. Колкото по-малко хора познаваш, толкоз си по-некултурен. Колкото повече хора познаваш, повече си културен. В какво седи културата на един цигулар? С едно парче културен ли е? Ще свири Бетховен, Моцарт, Бах – казват: „Учен човек е този."

Казвам, трябва да пазим свободата си. По някой път казвате: „Никой не ме обича." Любовта по същия закон е. Бог турил чашата на масата ти, турил захар, колкото искаш, казваш: „Няма кой да ме обича." Чаша има, топла вода има, захар има – налей вода, тури захар. Любов, колкото искаш. Търсиш другите хора да дойдат да турят бучки в чашата ти. И ти може да го направиш. Те като го направят, може да кажеш: „Повече туриха" или „Малко туриха". В чая тури една бучка, две, три, колкото искаш, не е грехота. Има хора, които са яли сладки работи, не искат да ядат сладко вече. Опасно нещо е преяданетo. Трябва да знаете, недоимъкът и преяданетo са две неща опасни, особено пресищането. Щом се преситиш, образува се един лош навик, ставаш индиферентен. Някой стане индиферентен към любовта. Преял е. Стане индиферентен, не иска да се учи. Индиферентен станал към знанието, индиферентен станал към истината, преял е.

Казвам, ако идем в небето, с какво ще се похвалим? Най-първо, като слушатели трябва да слушате, като идете на концерт. Ако идете, и нищо не може да слушате, безпредметно е. Само заблуждавате хората. Питам те,

кое парче ти хареса? Всичките парчета цигуларят не свири еднакво. Някои парчета съответстват на ума, някои парчета съответстват на сърцето, някои съответстват на душата, на духа. Всичките парчета, които той ще свири, те са с разни качества. Например ти срещнеш едно цвете, розата. На какво е символ? Вземеш един карамфил или някоя теменужка, или цвят на ябълка, на круша. Всичките цветове са осмислени. Ако помиришеш един цвят, и не можеш да се разговаряш с него, или срещнеш един англичанин, и не може да се разговаряш с него... В Севастополската война минават англичани в България. Спира се един английски войник и казва на една българка да му даде мляко. Тя казва: „Абе, синко, майка ти как не те е научила да говориш български? Кажи ми на български, да те разбера." Той ѝ разправя, тя не разбира. После на англичанина му дошло на ума и направил с ръка една паница – показал как се дои мляко и тя разбрала, че иска мляко. Казва: „Така кажи." В нашия свят вие така говорите. Много прости хора сте. Ние казваме мляко. Той казва: „Мляко искам, кравешко мляко, да го помниш, не да го показваш с ръка. Аз те разбрах, но не сте културни." Думата културен той не я употребил, аз я употребявам. Казвам, не чакайте природата да дойде, да тури пръста, за да я разберете. Мнозина казват: „Трябва да турим ума си на работа." Умът не може да влезе на работа, ако няма достатъчно светлина. Разните мозъчни центрове не са еднакво осветени. Сегашните научни изследвания показват онези центрове: дето е светлината работила повече в главата, винаги костта там е по-тънка. Ако вземете черепа на един умрял човек, ще видите, дето светлината е работила, костта е тънка, дето светлината не е работила, костта е дебела. Тия центрове са останали неразвити. Интересно е, гледаш някой човек, той се интересува от яденето, костта е тънка, дето центърът на яденето е. Някой е много сърдит, много честолюбив. Такава тънка кост има на този център. Някой е побойник, обича да се бие. Главата му отстрани е тънка. На три места е работила светлината: да яде, да се сърди, да се бие.

Аз често изследвам характера на българина. Някой път се случва, закачи се нещо на ланеца, ако не съм буден в даден момент, ми иде да дръпна, да го скъсам. Туй, дето се е закачило, иде ми да му се скарам, да го дръпна. Ако дръпна, ще го скъсам. Де е погрешката: в ланеца или в мене? В мене е. Погрешката е в българина. Българинът е много взискателен. С малко труд иска много да спечели. Има две добрини българинът. Българинът, като направи едно малко зло, хвали се, че е направил голямо зло. Че ще го съдят, ще го накажат, за това не мисли. Ако иде на бойното поле, стреля и ако убие един човек, казва, че: „Десет души убих." Не че лъже, но в него чувството на увеличение е силно. Каквото види, увеличава. Понеже повече увеличава своето зло, не го е направил, но се хвали, Господ гледа снизходително към него, че преувеличава престъпленията. Не му иде наум, че големи глоби ще му турят. Има един пример в Стария завет. Иде

един и донася известието на Давида, че той е, който убил Саула. Саул му казал: „Прободи ме с меча си, да не падна в ръцете на неприятеля.“ Този, който казал това, понеже Саул е неприятел на Давида, мисли, че Давид ще го похвали и му казва: „Аз го прободох.“ Казва Давид: „Как, ти посмя да прободеш един Божи помазаник.“ Заповядал на войниците да го убият.

Сега аз не съм нито за преувеличаването, нито за намаляването. Какво знаем от любовта? Любовта, ако искаш за себе си, на физическото поле по три начина може да се прояви. Ние сами се покваряме. Срещнеш един човек, той проси нещо. Аз не обичам да давам. Защо? То е поквара. Няма по-лошо нещо да бъркаш и да даваш пари на хората. Иска ми нещо. Казвам: „Заповядай, ела с мене.“ На обед ще го поканя с мене. Имам семейство, ще го заведа в дома, ще го угостя. Той не трябва да проси. Той това иска. После ще го угостиш като приятел, не като просяк. Той излязъл от невидимия свят, той е виден. На много просяци да прегледате ръцете, да видите, как са развити линиите. Те са били царе, князе, паднали ангели, паднали светии, герои. Прегрешили са. Гениални хора са, ще издържат изпита. Мислиш, че са просяци. Външно са просяци. На тия просяци погледнете линиите на ръцете, ще видите, не са просяци. Линията е начертана много хубаво. Например даде ви Господ коса, не я оценявате, даде ви червена, не я оценявате, даде ви такава, жълтеникава, даде ви кафява, даде ви бяла, не я оценявате. Защо не сте доволни от бялата коса? Бялата светлина е в света, която дава. Бялата светлина ни дава голяма приятност. Вие сте недоволни от бялата коса, защото е боядисана бяла, не е по същество бяла. Мнозина имат черни коси, не черна, боядисана е черна. Ако по естество е черна, има качествата на черната коса, боядисаната няма качества. Която по естество е черна, тя е хас, има качества. Като стане с бяла коса, той става по-здрав, по-умен, по-богат. Ако е боядисана, щом тури боя, загазва. То е първата измама, която светът е виждал. Сега нали боядисват устата. То не е здравословно. Ако са червени устните, те имат качеството на червеното. Има козметика природата. Защо да се не боядисат по същество отвътре, не отвън? Аз да ви кажа как да ги боядисате. За цяла година имайте предвид: когото видите, да направите най-малката услуга, да ви е приятно. Животно може да е, трева може да е, направете услуга. В една година ще ви се зачервят устните. Вие ще се усещате радостен и весел. Сега дадеш някому нещо, кажеш: „Де ме срещна, изгубих времето си.“ После дойде един възлюблен, домакинът ще каже: „Сега ли намери?“ Недоволен е. От какво произтича това?

Ние сме решили да боядисаме устните отвътре. То не се изисква много време, да се направи едно добро. За направянето на едно добро някой път се изисква една, две, три секунди. Да направиш едно добро дело не се изисква повече от три секунди. Цял час не може да правиш добро. Три

минути е много. Една секунда някога е достатъчна. Видиш един човек, паднал. Аз имам един пример, не е хубав да се представя. Когато посетих за пръв път Сливен, дойде ми наум да ида в планината, да прекарам лятото. Направих първото планинско посещение, учудих се. Избрах най-хубавото място. Казват: „Разбойници." Казвам, разбойници по планината не ходят, по ниските места ходят. Отидох в гората. Избрах едно много хубаво затънтено място. Там имаше едно дърво, около двеста години. Казвам на нашите приятели по туй дърво никой да не се качва. Гледам, двама от приятелите турили до дървото четири кола, ще изглаждат площ, да правят една маса, да ядем там. Като туриха клонища, забили гвоздеи в дървото. Казвам: „Това дърво да го не безпокоите." Гледам, търсят пръчки, да изплетат. Един ден един от братята, доста голям, качил се на туй дърво. Казах никой да се не качва, той се качил. По едно време откърши се клонът, на който стоеше, и вика: „Учителю, отивам." Пада с гърба си. Казах една дума, и той се обърна веднага. Като го погледнах, казах една дума, обърна се с лицето надолу и се хвана за един клон. Казвам: „Нали ви казах да се не качвате на това дърво." И той може да ви разправи тази работа. Ако паднеше, щеше да се натъкне на тия клонища, ще кажат: „Този човек ги заведе в планината и ги умори." Вие какво ще кажете: „Отиде вече." Аз не казах: „Отиде." Казвам на ваш език, казах: „Помогнете му. Направи една погрешка, помогнете му." Веднага му помогнаха. Той казва: „Нещо ме взе, че ме обърна." На гърба си падаше. Като казах: „Обърнете го" – веднага се обърна с лицето и се хвана за следния клон. Не казвам: „Отиде вече." Имам достатъчно време да кажа: „Обърнете го, простете му." Тъй го направиха. Какво ви коства да кажете: „Да стане волята Божия." Недоволен си, искаш да им пееш някъде, казваш: „Няма да им пея." Кажи: „За Господа ще им пея." Не платил: „Хайде, за Господа ще пея." Той ме обидил: „Хайде, за Господа, пак ще му пея." Има един вътре в нас, за който никога не трябва да се отказваме да направим добро заради него. Турете правилото – ще кажеш: „Господ в тебе живее и в мене живее, и в другите живее." Само че онзи човек не съзнава, че Господ живее в него. Каквото правите в света, правете го заради онзи, който живее в тебе. Някъде една свещица, някъде две свещици, някъде три, някъде десет, петнайсет, трийсет, петдесет, сто. Ако бих ви турил правило – вън от закона как да постъпим? Постъпете с него тъй, както Господ с вас постъпва. Господ ви дал очи, уши, сърце, всичко туй, грее ни от небето слънцето. Дал на ваше разположение свободно да вкусите череши, сливи, ябълки, круши, да пиете вода, да ходите, да се разхождате, хиляди блага. Постъпете така, както Той постъпва. Колко мъчно може да се отучим от онзи конски характер, който имаме. Тази ръка е създадена от коня. Задните крака на коня са създали ръцете. Много добре са направени. Конете казват: „Подарък на човека – само задните крака може да дадем." Всичките навици на коня сте ги взели с краката. Речеш да удариш, то е ритник. С

хиляди години са ритали. Едно време ритането отзад е било на място. Ритането с ръка не е на място. Гледаш човека, какво ще го риташ? Веднъж хванали две момчета и ги довели при мене: набрали ябълки, грозде в пазвата, хванал ги Ради и ме пита какво да ги прави. Казва: „Да ги натупам ли?“ Казвам: „Царски синове са, дошли на разходка, направили погрешка. Ще им простим. Те малко са набрали. Донеси още една кошница, нека носят много здраве на баща си, на братята си.“ Погледнах ги и казвам: „Много здраве носете.“

Казвате: „Какво възпитание.“ Колко стражари е турил Господ? Де са вашите стражари на дърветата? Стражари ние сме турили. Ние сме турили един ред и изхождаме за Божествения ред от нашия. Казваме: „Стражари има.“ Този стражар не го е турил Господ. Птичката иде, вземе череши и замине. Една гарга вземе и замине. Кой как дойде вземе и замине. Ние, хората, сме турили един порядък, казваме: „Господ е казал – няма право. Той е крадец.“ Божественият свят е друг. Те са човешки порядки. Човешките познания са ни донесли в стълкновение с Божествения свят. Казвам, аз на вас ви говоря. Вие учите, вие ме слушате, че ви представям една опера, пея ви нещо. Не че не знаете. Казвам, какво съдържа в тази песен? Или донеса и туря една паница череши. Не че сте невежи. Казвам: „Дайте си мнението. Какво ще кажете?“ Започвате да ядете и казвате: „Отлични череши.“ Това искам да кажете, че са отлични. Казвам, когато ви говоря на вас, вие мислите, че не знаете. Не, аз ви давам едно ядене, давам ви череши, за да се произнесете върху тях. Вие какво мислите за светлината? Вземете една лупа, пречупите светлината. Тази, пречупената, светлина е, която избягва. Ако я прекарате през една призма, дойде на фокус, тя изгаря. Ако остане по обикновените пътища – не причинява никаква вреда. Но ако и вашият ум не е нагласен, както призмата пречупва светлината и се образува един фокус, който изгаря, ако сърцето не може да възприеме светлината както трябва, пречупва светлината, образува фокус, изгаря и ако вашата воля не знае как да възприеме светлината, пречупва светлината, образува фокус и изгаря, кой е виноват? Умът изгаря, сърцето изгаря, волята изгаря. Казвате: „Не зная как е направено.“ Не пречупвайте Божествената светлина, нищо повече. То е цяла наука.

Казвате: „Какво има да учим?“ Таман сега сте за учене. Някой път вие трябва да знаете, че ако хванете само един косъм от дясната страна на главата, ще поправите една погрешка. Да знаете кой косъм близо до ушите или близо до слепите очи, или отгоре на главата. Достатъчно е един косъм да хванете, да поправите характера си. Някой път не помниш, не знаеш да мислиш – ако знаеш кой косъм да хванеш, веднага ще дойде паметта. Да знаеш от коя страна да пипнеш. Има хора, които знаят Библията: еди-кой

си въпрос на еди-коя си страница. Веднага го знаят. Други не го знаят в Библията къде е. Колко време ще ти вземе да го намериш? Онзи казва: „На стотната страница, втората глава, петнайсетия стих.“

Сега що са болестите в света? Незаконното употребление на силите на любовта образува болестите. Незаконното употребление на силите на мъдростта образува болестите. Незаконното употребление на силите на истината образува болестите. Ти искаш да бъдеш богат, не искаш другите хора да бъдат богати. Ти не искаш да бъдеш сиромах, искаш другите хора да са сиромаси. Туй, което не желаеш за себе си, не го желай за другите. Щом аз съм сиромах, ще пожелая и другите да бъдат сиромаси. Щом аз съм учен, ще пожелая и другите да бъдат учени. Щом аз пея, ще пожелая и другите да пеят. Щом аз не зная да пея, ще пожелая и другите да не знаят, и те да послушат. Какво нещо е да не знаеш да пееш? Дойде някой, казвам: „Ти знаеш да пееш, аз не зная, я ми попей.“ Ще накарам да ми пеят. Искам да бъдеш като мене, ще изгубиш всичкото пеене. Дойде богатият при мене, аз съм сиромах, да не пожелая да бъде като мене. „Я си отвори кесията.“ Ако не си отвориш кесията, ти ще станеш като мене, пък аз ще стана като теб. Казвам, едно правило има, което трябва да приложим. То е следното: да постъпваме по образеца, както Бог постъпва. Той е много внимателен. Той Сам не слиза да помага. Вижда, някъде се дави една мравя, на мене ми казва: „Помогни ѝ, помогни на тази мравя.“ Аз ѝ помагам. Видите някой, който седи по-долу, казва: „Помогни на този човек.“

Често идвате болни при мене. Казва: „Боли ме кракът.“ Аз зная защо го боли кракът. Много пъти Духът му е казвал: „Стани, помоли се, коленичи.“ Той не го е направил и затова го болят краката. Много пъти Духът му казвал: „Дай на този човек, на онзи.“ Той не дава. Ще го заболи кракът. Казва: „Обърни внимание на този човек.“ На някой сиромах човек да помогне. Той все отказва. Веднъж, два пъти – ще те заболят очите. „Послушай този човек.“ Ти не искаш да слушаш, ще те заболят ушите. Туй, което Бог говори чрез хората, чрез слънцето, чрез листата, чрез водата, не го слушате. То е пътят, по който да се освободите от всичките болезнени състояния. Направете опит на вашите деди и прадеди. Боли те ръката заради дядо ти. Ще изправиш погрешките на дядо ти. Някой път боли те кракът на дядо ти. Изправи погрешките на дядо си. Ти минаваш по този път на дядо ти. Дядо ти изкопал дупка, ти паднеш в нея. Посей едно семе в дупката, не хокай дядо си. Посей едно дърво в дупката, да израсте. Всичките погрешки са изкопани дупки, в които трябва да се турят най-хубавите плодни дървета. След двайсет–трийсет години, като минете, ще има какво да вкусите. Тогава ще срещнете един брат, който ще ви се усмихне. Сега на мястото на този брат някой вълк седи, някоя мечка, някоя

голяма змия, някой слон седи.

Старите да се разтоварват, младите да се товарят. Възрастните да носят товарите. Например нямате никаква статистика, искате една пчела да събере двайсет килограма мед. Как да ги събере? За да се съберат двайсет килограма мед трябват един милион и петстотин хиляди цветя. Искате четирийсет килограма мед. На тази пчела трябват четири–пет милиона цветя, за да събере този мед. Трийсет хиляди работници трябва да имат условия. Навсякъде, дето нямате мед, виждам причините. Много кошери има в София, само първата година имаха. Много кошери, малко цветя. Казвам, не живейте в места, дето има много кошери, малко цветя.

„Отче наш“

Тридесет и четвърто утринно слово
1 август 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1943_08_04 Добри слуги
сряда 5 ч. с.

ДОБРИ СЛУГИ

Добрата молитва
Изгрява Слънцето
Сила жива

Три неща има във физическия свят, които влияят върху човека. Най-голямо влияние упражняват светлината, топлината и енергията, силата. Светлината упражнява голямо влияние върху човешката мисъл, топлината – върху човешките чувства и силата – върху цялото тяло. В самовъзпитанието човек трябва да има особено отношение към светлината. Дотогава, докато човек не се научи да обича светлината, не може да я разбира. Вие говорите за светлината, но не я разбирате, имате криво разбиране. Светлината е свързана с голяма топлина, тя е обременителна, бягате от нея. Денем, като стане много горещо, търсите сянка. Излишната топлина не знаете къде да я турите. Или като стане много тъмно, образува се във вас един страх. Светлината, като е силна, има влияние върху очите, свива се зеницата. Най-първо ние нямаме отношение към топлината. Казваме: "Топло". Значи трябва да бъде топло. Има една топлина, при която металите се топят. Има една топлина, при която растенията растат. Има една топлина, при която плодовете зреят. От светлината, от топлината, от силата зависи качеството на плода. Например вие искате да бъдете добри. Човек не може да бъде добър, който не оценява какво нещо е сладкият плод. Ако ти не може да ядеш сладко, ако като ходиш, не ти е приятно – като мислиш, като чувстваш, ти не разбираш какво нещо е сладчината. В Природата съществува един закон. Плодът представя дървото. От плода може да знаеш каква е формата на дървото, качеството на дървото. Формата на една обикновена ябълка мяза на формата на дървото. Какъвто е плодът, такова е и дървото. Такъв плод не се ражда от дърво с такава форма. Сега вие искате от себе си да станете красиви. Вашата красота зависи от топлината, от светлината. Светлината носи нещо разумно. Хората, които са разумни, имат светлина. Погледнете в очите на един човек, каква светлина излиза, колко е ясна светлината. Разумна светлина може да излиза. Като се намалява светлината в болезнените състояния, очите се помрачават. Вътрешната топлина се изменя. В болните хора отвън човек става топъл, отвътре – студен. Виж онзи човек, когото хванала треска, най-първо трепери, цъкат му зъбите. След туй това движение се превърне, хване го една температура, изпоти се. След два-три часа мине треската, веднага се събуди желание, да яде. Тези

хора, които имат тази треска, която ги разтресва, след туй ядат, мъчно ги оставя треската. Казвам: хубавите мисли са строеж, те строят. Една сладка мисъл строи. Мисъл, която не е сладка, не строи. Малко кисела трябва да бъде мисълта. Сладките плодове са хубави, някои мисли са сладки и кисели. Някои плодове са горчиви. Горчивите плодове са ценни, те носят енергия за човека. Туй, което е сладко, носи топлина в себе си; туй, което е кисело, носи светлина, защото в сладкото вече имаш приятно настроение. Като дойде киселото, прави човека активен. Сладкото и киселото като се съберат, киселината е, която работи. Казвате: "Киселина" – но киселото работи. Сладкото основа туря в живота. Горчивото е продуктивно. Ти по някой път трябва да вкусиш горчивото. Вие се възмущавате по някой път от горчивите мисли. Има един закон, който определя отношението на горчивото, киселото и сладкото, на сто мисли колко трябва да бъдат сладки, колко – кисели и колко – горчиви. На сто числа: 25 – сладки, 25 – кисели, 25 – горчиви и 25 – в запас. Онези, които не разбират възпитанието, искат всичко да бъде за тях. Двадесет и пет ще останат, от 25-те в запас зависи вашето здраве. Те нормализират човека. За да поставят една норма, в него се проявява сладкото, киселото, горчивото. Ако искате да усилите сладкото, топлината ще излезе от този запас. Туй е, което събужда активността в човека. Онези, които нямат този запас, те са сухи, не разполагат с никакъв капитал. По някой път, ако това число се увеличи, нарушава се нормата. Някои хора стават тлъстички. От какво произтича тлъстината? Щом започнеш да мислиш по-малко, започне да се тревожиш по-малко – ставаш дебеличък.

Вземете сега в Природата. Ако насеете много растения на едно място, ако те са от високостеблените, тия растения израстват нависоко. Щом са наблизо садени, имат желание да излязат, да намерят светлината. Тук на Изгрева, някои като са яли сливи, по невнимание са хвърлили костилките между боровете. Тия сливи са от нискостеблените, но са се превърнали във високостеблени, надпреварват се с боровете. Не е естеството на сливата да расте нагоре, като бора, но и тя върви нависоко, приспособява се, казва: "И ние сме като вас". Щом излезе над боровете, ще бъде широка. Станали са високи, може би 20 метра нагоре са израсли. Онези от вас, които сте били много наблизо, според този закон, са израснали високи. Онези от вас, които сте нисички, пълнички, около вас не е имало някой да ви смущава. Всички искате никой да не ви смущава. Никой като не ви смущава, ще станете късички, дебелички. Ако сте сети един до друг, ще станете височки. Високите хора изобщо имат отношение към идейния живот. Ниските хора са по-практични, имат отношение към материалния живот. Тесни в раменете, тесни в бедрата ако са, такива жени имат идеализъм. Тези жени, които са по-широки в рамената и бедрата, са материалисти. Само за къщата мислят. Оставете такава жена, дайте ѝ 3-4 стаи, за 4-5 години ще ги

напълни, ще намери, което трябва и което не трябва. Онзи Плюшкин, отгдето мине, каквото намери, събира. Такива вярвания има.

Казвам: трябва да разбираме законите, при които сега се строи животът. Човешката мисъл разширява челото. Имате един човек, който е честен, справедлив, никога няма да направи съзнателно една погрешка. Ако челото има такава форма, изменя се, понижен е. Чувствата оказват влияние. Скулите са продукт на чувствата. Хора с развити скули, имат устойчиви чувства. Хора, на които тези скули са развити, те зависят от капитала, от 25-те в запас. Тия хора, на които лицето е широко, издържат, здрави са. Китайците например, са много устойчив народ. В тях чувствата са силно развити в материално отношение. Един китаец яде толкоз, колкото един европеец не може да сънува. Един американец бил поканен на гости от един мандарин, който сложил 40 блюда, и от всички трябвало да опита. Две седмици след това боледувал. То е неразбиране. Китайците, като не са турили ума нагоре, живеят със своята идея за Конфуций, за техните велики хора. Живели са със своето минало.

По някой път казвате: "Какви са нашите деди!" Ако остане, съвременните хора да живеем, едно време какво е било, Слънцето как е изгрявало, едно време как е гряло, какви са били едно време планините, какви са били реките едно време – сЎ е изживяна работа. Сегашното време трябва да се разбира. Сегашната светлина трябва да се разбира. Не мислете, че едно време светът е бил беден. Едно време светът е бил много продуктивен. В Природата съществувала такава борба, дето вие не може да си представите. И в тази борба човек е трябвало да се бори юнашки, да си проправи път. Крил се в дупки, в пещери от онези големите животни. По-големите животни казват: "Ти искаш да завладееш света". Трябвало е да се бори, да си проправи път. Вие разглеждате живота от сегашно гледище. И сегашните хора трябва да си проправят път. Тогава човек се е научил да направи своето оръжие, с ума си да победи. Направил оръжие, с което да превъзмогне. Сега хората с какви оръжия трябва да воюват. Следователно впрегнете ума на работа, впрегнете сърдцето на работа, впрегнете душата на работа. Иначе нищо не може да се постигне. Как ще се впрегне на работа? Ти ще работиш денем. При един ден, който е ясен, чувстваш, че въздухът упражнява влияние, светлината упражнява влияние – сутрин си разположен да работиш, щом денят е ясен. Щом денят е ветровит, дъждовен, кален, какво ще правиш? Какво трябва да прави човек в дъждовните дни, какво трябва да прави човек, когато дните са бурни, ветровити? Вятърът е първият певец. Щом има буря, цялата Природа пее, ти ще пееш. И ти ще вземеш участие, с вятъра ще пееш. Вятърът пее, но ухото като не е развито, мислиш, вятърът шум дига. Един китаец, като се върнал от Америка в Китай, питат го: "Каква е музиката на

американците?” Този китаец казал: “Имат един голям звяр, с големи уста, с бели зъби, пиано го наричат. Като го бият този – звук пее”. Казал още: “Имат един инструмент, турят го под главата и свирят”. Когато нагласяват цигулките в един оркестър, после вземат някои пасажи от велики автори, китаецът казвал, че това било най-хубавата музика. Когато пианистът удря пианото, тогава било най-хубаво. Като бият звяра, пее. Онези, с пръчката, изкарват нещо от музиката и ние сега имаме такива понятия за пианото, като звяр. Да пее човек, за здравето е необходимо.

Вземете тази линия А________В означава вашите рамена. Ако имате тази линия В_____С да означава вашата брада. Брадата, това е основа, АВ е градеж. Вие имате отношение към ВС. Има една крива, която съединява. Гръбначният стълб какво положение завзема? Когато гръбначният стълб е близо до правата линия, тая линия не е здравословна. Тази широчина означава плюс. Гръбначният стълб е свързан с центъра на Слънцето и с центъра на Земята. Целият гръбначен стълб е перпендикулярен, който свързва човека със слънчевата енергия и със земната енергия. Вечерно време, ако не знаем как да се поставим спрямо Земята, онези, непотребните сили, трябва да идат в центъра на Земята. Дълго време трябва да бъдем разположени, да възприемем, онова непотребното да иде в Земята, ние да възприемем новото, което иде. Ако станеш сутрин неразположен, не може да възприемеш слънчевата енергия, да се обнови човешкият организъм. Следствие на това остаряваме. Щом не знаеш как да възприемеш слънчевата енергия, по-скоро ще остарееш.

Тогава казвате: “Какъв ли ще бъде онзи свят?” На този свят не му знаеш законите, не живееш както трябва, питаш: “Онзи свят какъв е? Как живеят ангелите?” Те са минали една дисциплина, създали са един свят такъв, какъвто ние нямаме понятие. Един свят на пълна чистота. Ангелският свят няма нито прах, нито кал, нито воня, нито разлагане. Един свят, дето няма смърт. Ако погледнеш отвън, всичките ангели са толкоз красиви, приличат си. Ако имаш един ангел приятел, не го знаеш кой е, понеже всички си приличат. Не може да кажеш кой е вашият приятел, не може да го познаеш. В ангелския свят само като го обичаш, може да го познаеш. Ще го помиришеш, ухание има. Гледал съм овчар има 400-500 овце и агнета. Дойде агнето, майката помирише го, побутне го, не е то, помирише го, не е то. Като дойде нейното, го познава. Между 400-500 агнета по миризмата познава своето. Вие гледате агънцата, всички си мязат. Майката познава своето агънце. Особено ухание има. Казвам: Доброто има ухание. Добрите хора имат най-хубавото ухание. Нито карамфилът, нито розата, нито туберозата може да се сравни, никое цвете не може да се сравни с уханието, което излиза от един човек, който има Добро. Хората, които са умни, от тях излиза светлина, която не съществува. Тази светлина, която

ние приемаме, е доста груба. Има една малка светлина. Ние сме още във формата на светлина[та], в гамата на светлината, която има седем цвята. Опит може да се направи. Втората гама, втората октава имаме пак седем цвята, 3 х 7= 21 цвята. Може да се направи опит. От едната гама на светлината може да се мине във втората гама на светлината. Ако речете да направите опит, да минете във втората гама на светлината, има една тъмна зона. Две тъмни зони има. Онзи, който не знае закона, ще мисли, че е сляп – денем като направи опит. Минаваш от една гама в друга гама, веднага всичко потъмнее, Слънцето изчезне. След туй като че наново изгрява. Втората гама на светлината е друга, тя е мека. Може всинца да имате един малък опит, сънувате вечерно време, намериш се осветен, приятно ти е. Тази светлина е много красива. Имали сте такива сънища. Виждате вечерно време изгрява Слънцето – няма никакво Слънце. Почти имате втората гама на светлината.

Казвам: три закона има в света, които регулират човека. Топлината се регулира от Любовта, светлината се регулира от Мъдростта, енергията се регулира от Истината. Значи човек е свободен, който е силен. Силата се добива по пътя на Истината. Човек без Истина не може да стане силен. Човек без знание, знанието е резултат на Мъдростта, но е резултат на светлината. Бог е светлина, виделината е в Него. Казвам: сега Любовта трябва да има едно отношение към нас, към нашите чувства. Мъдростта трябва да има отношение към нашата мисъл, Истината – към нашата сила. Ако ти си хилав по тяло, отношенията са слаби към Истината. Ако умът ти е хилав, твоите отношения към Мъдростта са хилави. Ако сърдцето е слабо, ти не си здрав човек. Здравият човек има нормални отношения към тия извори. Вие считайте, че от Любовта излиза животът, от Мъдростта изтича светлината, която е необходима за живота, от Истината изтича свободата на живота. Животът се нуждае от движение, разумно движение. Да кажем едно дете седне, по пианото да ходи с ръце. Разумните движения ще извадят една хармония. Като движиш ръцете наляво и надясно да знаеш кой тон кога да бутнеш, какво съчетание правиш по пианото – отношение има. Дълги и къси отношения има. Вие говорите за пиано, но всеки човек в себе си има едно пиано – разправял съм ви много пъти – в човека има едно пиано с 25 000 клавиша, с 3 500 октави. Всеки един от вас като мисли, като чувства, ако не знаеш как да мислиш и как да чувстваш и сила да имаш, на туй пиано не може да свириш. Имало хубаво пиано, дойде някой посвири, докато дойде някой артист да свири. Хубаво е, не е лошо, че свирил. Като идете в оня свят, ще ви турят на голямото пиано. Какво ще свирите, я ми кажете? На голяма цигулка, която е човешката душа, ще идеш и в оня свят ще свириш на душата. Ще турите четири струни, цигулар ще бъдеш. Като цигулар ще те опитат или по пианото ще те опитат. Вие мислите, облечени с хубави дрехи като идете в оня свят, ще

светите. Искате да дадете вашата мисъл. Как ще представите вашата мисъл, като идете в оня свят? Как ще представите вашите чувства, като идете в оня свят? Всичко в света е само една побудителна причина, да събужда ума да мисли, да събужда сърдцето да чувства. Всичко в света е, да пробуди душата, да работи. Тогава всичките действия създават човека, оформят неговата глава, развиват неговите дробове.

Вземете един цар, който е турен да управлява. Като подпише името си някъде, всичко става; като не подпише, нищо не става. Ти може да се подпишеш 20 пъти, нищо не значи. Привеждал съм един анекдот, мисля, че бил един турски султан. Един ден той минавал от единия край на Босфора до другия, вози го един лодкар. Пита го, как живее. Лодкарят казва: "Във времето на тоя султан, много добре живеем". Казва: "Управляващите какво правят?" Той разправя на султана какво е. Султанът му казва: "Този свят е един голям казан със седем ключа. Като хванеш единия ключ, ще си прекараш живота". Казва: "Я моля, напишете ми туй изречение". Като излезли на брега, той искал да му плати. Казва: "Само туй изречение ми дай". Султанът извадил книжката, на която било написано: "Светът е един казан със седем ключа. Като се хване единият, животът върви". Султанът подписал името си. Този лодкар взел листа и намислил да стане пръв везир. Отива и на всичките лодкари казва: "Ще ми дадете 250 лири", назначил ги чиновници. Направил на себе си везирски дрехи. Намерил един, който пише укази, написал един указ, че султанът уволнява стария везирин и назначава нов, всичките лодкари – свита. Подписали отдолу султана хубаво, той вече имал подписа му. Изучил къде ходи старият везир да се кланя в джамията. Една вечер отива там и го арестува, затваря го и започнал той да управлява. Доста умен бил. Старият везир затворен, пише на султана. Той казва: "Грешка". Пита султанът: "Кой затвори везира?" – "Новият везир". – "Че кой е новият везир?" Пита го: "Кой те постави?" Той му изважда листа, който му дал по-рано. "А бре чоджум, аз ти казах да хванеш само единия край, ти си хванал седемте". Ние имаме право да хванем единия.

Трябва да научиш поне един закон, който управлява твоя ум, твоето сърдце. Същият закон работи. Денят е доста хубав, ясен е, не се занимавайте с лоши работи, занимавайте се с хубави работи. Всеки един да се научи да говори на себе си. Говори: "Бъди добър!" Като станеш сутрин, кажи: "Бъди добър!" Като станеш сутрин, кажи: "Бъди справедлив, работлив, бъди трудолюбив, бъди честен, отнасяй се добре!" Сега да дойде някой да ви представи една премия да пеете, една премия от 25 000 долара, да изпеете една песен. Ще вземете ли премията? Казвате: "Аз не съм роден певец". В оня свят, ако не знаете да пеете, не може да влезете. Едно от условията: всеки трябва да знае да пее за себе си. И то е хубаво. Най-първо

ще ви опитат, ако не знаете да пеете, ще ви върнат на Земята. Човек, за да пее, трябва да мисли добре, да чувства добре, трябва да бъде добър. Един болен човек не може да бъде добър певец. Един болен човек не може да мисли. Болестите са аномалия, останала от миналото, с която трябва да се справим. Отношенията с киселината, горчивината и сладчината не са в правилна пропорция. Някъде в живота има повече горчивина. Горчивината трябва да се намали. Горчивината трябва да се намали до минимум. Често казват: "Горчиви мисли". Щом горчивите мисли преобладават, човешкото лице става тъмно, почернява. Горчивината образува доста венозна кръв. Кръвното налягане е горчивина. Не може да яде сладко, не може да спи сладко, не може да ходи сладко, недоволен е от живота. Трябва да се справим с човешката горчивина. Ти си недоволен. Чудни сме хората. Един свят – дето ангелите искат да видят хубостта на този свят, ние като децата живеем и сме недоволни. Онзи, хубавият свят е като онзи романист, който пише един роман, представя го в хубава форма – ти като четеш този роман, или като вземеш една драма, написана за театъра – по-хубава драма от живота няма. Целият свят е драма. Всичките хора са артисти и слушатели на тази драма. Тази драма нас ни интересува. Като идем в театъра, прави ни впечатление – виждаме отношенията, които съществуват. Ако не може да привлечеш човешката интелигентност при човешкото благородство на силата, онази благородната сила – ние нямаме понятие за човека. В ходенето, в говоренето – всичко туй трябва да бъде отмерено. Един пианист колко години му взема, докато се научи да свири хубаво? Онези, които са музикални, като пипнете ръката, може да познаете музикална ли е една жена, или не. Като плете, ръката вече музика образува. Или като пере, аз съм гледал музикалните жени, музикално перат. Една снаха, която е била музикална, свекървата била сприхава, като прала дрехите на свекървата, мекичко пере и казва: "Мамо, искам да бъдеш добра!" Пере ѝ хубаво дрехата. Свекървата иска да я нахока, но като погледне, усмихне се, откаже се свекървата. Като пере дрехата, казва: "Мамо, бъди добра, мисълта ти да бъде светла, сърдцето ти да бъде топло". Говори и мачка дрехата. Тя тури мисълта на дрехата. Свекървата като облече, чувства, че ризата говори, че свекървата трябва да бъде добра, да чувства добре и да постъпва добре. Рече да я нахока, усмихне се, казва: "Колко е хубавичка, колко мило гледа. Аз каква съм нахохорена. Някой път мязам на някоя квачка, която води своите пилци и мисли, че някой иска да ѝ вземе пилците. Нахохори се, може да го клъвне. Казва: Туй животно трябва да се отдалечи. Казва: Никой няма да ми бута пилците."

Бог ни е поставил в един свят, дето да се не обезсърчаваме. Като влезем в тия разумните същества, съвсем ще се обезсърчим. Няма смисъл. Ако идете в онзи свят при сегашните условия, ще мязате на онази стара баба от Варна, която се молила на Господа да иде в оня свят, да види как живеят.

На 60 години била. Вижда онзи свят, пренесла се там. Тази баба ми го разправяше. Отива в една стая, гледа 24 старци насядали, с големи книги отворени. Отива тя, покланя се. Питат я: "Защо дойде?" Казва: "Дойдох да поживея между вас". Казват: "Ти не знаеш да четеш, тогава тук вода ще носиш".

Казвам: няма нещо по-хубаво, сутрин да станеш и да имаш една светла мисъл. Ще отвориш радиото в мозъка, ще отвориш радиото на сърдцето, ще отвориш радиото на душата и тогава Божественият свят ще изпрати своето благословение, ангелският свят ще изпрати своето благословение и светът на хората ще изпрати своето благословение. Ние остаряваме от неучене. Всяка мисъл, която дойде от Невидимия свят, приложи я. Всяко чувство, което дойде, приложи го. Не го отлагай! И всяка постъпка не отлагай. Най-малките потици, които си дал за каквото и да е, човек трябва да работи. Ние отлагаме, отлагаме и следствие на това се намираме в едно противоречие.

Челото – вашата мисъл ще разшири. Рамената – чувствата. В брадата е волята. Като дойде една болест, ще бъдеш майстор, ще ѝ свириш. Като отишъл Паганини в Италия, прочул се със своето свирене. Италианските музиканти, които били видни, направили едно парче, турили най-мъчните работи за свирене и поканили Паганини на едно угощение. Дали му това парче да свири. Той като погледнал, се усмихнал, видял, че искат да го хванат дали може да свири. Той го изсвирил, като че пребил. Тогава го признали, че е майстор. Ние се намираме в положението на Паганини. Ще ни представят едно парче, ако го изсвирим, майстори сме; ако не може да го изсвирим, не сме майстори, не сме толкоз видни.

Човек трябва да стане господар на своите мисли, да бъде господар на своите чувства и да бъде добър господар на своята душа. Или казано на друг език: човек трябва да стане добър слуга на своя ум, да стане добър слуга на своето сърдце и да стане добър слуга на своята душа. В сегашния век ние сме много добри господари, още на сме добри слуги. Сега за бъдеще да бъдем добри слуги на душата, да бъдем добри слуги на сърдцето си, да бъдем добри слуги на ума си.

Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил

45-та лекция от Учителя, държана
на 4.VIII.1943 г. сряда 5 ч. с., Изгрев

1943_08_08 Даровити
неделя, 10 ч. сутринта

ДАРОВИТИ

„Отче наш“
„Духът Божи“

Вместо аз да прочета 8-ата глава от Посланието към Римляните – една от най-хубавите глави –, вие я прочетете. Апостол Павел казва своята философия. Най-първо среща едно голямо противоречие.

Противоречията в света произтичат от богатството и от сиромашията. Човек едновременно, който не е богат и сиромах, никакво противоречие не може да се яви. Сиромашията е вследствие от богатството. Най-първо всичките хора са били одарени. Жалкото е там, когато някои се оплакват от своите нещастия. Оставили своя живот недоразвит, своя ум недоразвит, своето сърце недоразвито. Ние казваме: „Господ всичко е направил.“ Господ е най-разумното Същество в света, възможно ли е Той да направи едно същество, което да е глупаво? Възможно ли е един гениален пианист или един гениален цигулар, или един гениален художник да нарисува една карикатура? Невъзможно е. Затуй всички казват: „За в бъдеще какъв ще бъде животът?“ Сегашният живот какъв е? Сегашното, което носите, показва вашето минало какво е било, а как вие ще използувате остатъците на миналото, от това ще зависи вашият бъдещ живот. Сега не да се осъждате, да казвате: „Той не е даровит.“

В живота има три фази. Едната е чисто материалистична, в която се събира материал за обработване. Във втората фаза се обработват тия материали. Третата фаза е чисто интелектуална. Ако един човек не е събирал... Събирането седи във фактите. От фактите се образуват законите, а законите управляват силите в света. Туй, което ние наричаме принципален свят, то е разумният свят.

Всяко нещо трябва да се използува добре. Един човек, който знае да свири, не може ли да свири добре? Не съставя някаква мъчнотия. Музикантите търсят камертон. Аз като нямам камертон, ударя двата пръста – показалеца и средния пръст – и те произвеждат същия тон. Може това да е фокус, може да е един факт. Не всеки може да направи това. Ако твоите пръсти са сакати или ако пръстите са недоразвити и в тях няма чувствителност, не може да произведеш тона. Сега фактите ни най-малко не дават такъв тон. Съвсем други трептения има. Тонът, който издават

двата пръста, такава мекота има, че трябва много остър слух, за да се чуе. Има хора, в които слухът е развит и като си поставят ухото на земята, от един километър чуват шума на хората, които идат. В животните обонянието е силно развито. Вие казвате: „Ама може ли?“ Може. След два часа кучето върви, след като неговият господар е минал, хиляди хора са минали след него, то туй куче, което обича господаря си, познава стъпките на господаря, между другите го намира.

Сега, има един закон, който всички трябва да разбирате. В една работа, ако ти не можеш да вложиш душата си – или, на съвременен език казано, ако не вложиш двойника си –, не може да имаш успех. Един цигулар никога не може да свири добре, ако не вложи душата в цигулката си. Като вложи двойника в цигулката, е гениален; ако не е вложил, ще свири обикновени работи. Той трябва да стане едно, да оживи цигулката. Музикалните тонове се образуват в празното пространство – в цигулката има празно пространство.

Сега тия работи са второстепенни. Вие казвате, че това не ни интересува. Най-после какво трябва да ви интересува? Най-първо трябва да ви интересува яденето. Трябва да имате един отличен вкус, да познавате най-хубавите сладки храни. Да изучавате най-сладките плодове. После да изучавате художеството, каква е красотата на всеки тон, при какви условия са се образували тия краски. Защото яденето, пипането, това са методи на самовъзпитание на природата.

Ние бързаме да се наядем, бързаме да станем, бързаме да спим, бързаме да завършим учението, навсякъде бързаме. Бързите хора всякога помятат. Онези, които отлагат, закъсняват. Закъснееш една минута, тренът тръгне. Казваш: „Една минута не ме почака.“ Има неща в света отредени, не търпят една минута отлагане – по-рано ще бъдеш на гарата, да почакаш една минута трена. Условията, които Бог ви дал, вие не може да играете с тях. За да ги използувате, вие трябва да дойдете навреме.

За някой човек казвате: „Той е сполучлив, върви му.“ Тия хора, на които им върви, са най-работливи, най-разумните хора. Има много хора в света, които не са оставили никакво име в света, но те са оставили отпечатък на своите мисли. В своите изследвания, намирал съм някъде някое дърво изсъхнало. Не е много старо дървото. Някой престъпник човек, който убил няколко души, като си турил гърба на това дърво, то изсъхнало. Намирал съм дървета в планината някъде, някой добър човек си турил гърба до дървото и даже името му е записано.

Та казвам: Ние, съвременните хора, носим добрините и погрешките на

хиляди поколения, които са живели преди нас. Често има хилави хора. Докоснал се е някой твой дядо или прадядо. Всеки човек, който върши престъпление, считайте, че този човек е злоупотребил с дарбите си. Само свободният човек може да извърши престъпление. Само свободният човек може да извърши добро. Доброто може да се извърши с краката. Доброто може да се извърши с ръцете. Доброто може да се извърши с устата. Доброто може да се извърши с носа. Доброто може да се извърши с ушите. Доброто може да се извърши с очите. Доброто може да се извърши с ума. Доброто може да се извърши от сърцето. Може да се извърши с душата и с Духа.

Това са методи сега. Ако искате да ви занимавам за развлечение, като седнете за развлечение, вие знаете как става. Казвате: ха дай една чаша, ха за здравето да живееш, ха втора, трета, четвърта, пета. Мислиш ли, като изпиеш 3–4–5 чаши за здравето, и здравето ще дойде? Мислите ли, че аз като ям 4–5 пъти за здравето на еди-кой си, който гладува, че ще се подобри неговото положение? 4–5 пъти гдето ще ям, аз да ям веднъж, а трите пъти да пратя на гладния, то е философия. Да ям за неговото здраве, няма философия.

Сега оставяте на бъдещите поколения те да свършат работата. То е изгубена работа. Сегашните поколения имат специална работа. Бъдещите поколения имат друга работа. Майката има едно предназначение, синът има друго, бащата има друго предназначение.

Да ви приведа един пример. Вземете този чех Кубелик, доста знатен цигулар, близо до гениалност в изпълнението на цигулката; на ръце го носеха. Дойде му на ум да стане търговец, захвана се в едно индустриално предприятие и остави цигулката. И след години, каквото спечели, изгуби – не върви предприятието.

Не оставяйте професията, която Господ ви дал. Дръж цигулката и свири на нея. Не оставяйте ума си. Дядо [ти] и баба ти може да те карат да станеш търговец. Ти ще осакатиш твоя ум, ще осакатиш твоето сърце. Ще се научиш да уповаваш на парите, а парите са резултат на човешкия ум. На умния човек парите отподире идат, а на глупавия пред него бягат. Всеки един от вас би се развил.

Вие като видите един гениален човек, кажете: „Надарен е.“ Тъй е, надарен е. Да не отиваме при сухите извори да пием вода, но да идем при хубавите извори. Тия, гениалните хора, талантливите хора, светиите, това са изворите на бъдещата култура. Всеки един човек е едно благо за света. Той е за цялото. Мисълта не е човешка собственост. Човешките чувства не са

собственост. Човешките постъпки не са собственост. Те са достояние на цялото човечество. Онова, което краката извършват, то е за мен. После се възнаграждават. Онова, което очите извършват, не е заради себе си, заради мене е. Аз им отплащам после. Онова, което ушите извършват, за мене го извършват. Онова, което моят ум извършва, то е заради мене. Та казвам: Ако ние не може да впрегнем и да турим нашия ум в разположение да служи на Бога, на кого ще служим? Казвате: „Аз ще си оправя работата." Я ми кажете къде е Господ? – „В гроба."

От Сократа са останали някои неща. Един гръцки физиономист, след като му описва характера, му казва: „Слушай, ти си бил голям женкар, после, обичал си да попипваш, обичал си да полъгваш, много нечисто си се държал." Сократ казва: „Всичко това, което ми каза, е право, но всичко това с волята си го превъзмогнах и сега не съм такъв. Така беше, това бяха остатъци на моите прадеди преди мене. Изплатих всичките борчове и аз съм се надигнал над моите деди и прадеди."

На Сократ едно не му достигало: искал да изучи какво нещо е жената. Искал да се жени. Този въпрос за женитбата не е свършил. Казва си: „Да се оженя за хубава, за някоя добра и красива жена, всичките други мъже ще я закачат и ще ме дразнят." Той намира най-лошата гъркиня в цяла Гърция, най-лошата по характер, но в тази гъркиня е видял нещо добро. Тя била много сприхава. Някой път дават тия анекдоти из живота на Сократа и аз ще ви приведа. Един ден Сократ поканил един свой приятел. Казва: „Да видиш моята възлюблена какъв сладък език има." И по обичай на източните народи, тя носи един леген, да му полее да си измие ръцете. Направил Сократ някаква погрешка и тя излива водата от легена на главата на Сократа и на неговия приятел. Сократ казва: „Майсторе, само моята възлюблена може да направи това, никоя друга." Пита го неговият приятел защо търпи това. Сократ казва: „Ако може да издържа на един характер, всичките други мъчнотии на света са нищо. Аз се уча на търпение."

Всеки един от вас има по един Ксантип и по една Ксантипа. Що са лошите условия в живота? Лошите условия са: ако един човек остави най-хубавата цигулка на влагата, ще се разлепи. Ако не я пази, ще се изгуби нейният тон. Цигулката трябва да я пази, сухота ѝ трябва. Най-малко дървото на тази цигулка трябва да е сушено 200–300 години, за да се образува този музикален тембър.

Интересно е във философско и в психологическо отношение как действува животът. Когато някой българин загази, той е сух. Благоутробието не е издадено. Като го направят чорбаджия, пусне шкембето. Как ще си

обясните това? Онези хора, които са сухи, мислят, а тези, влажните, не мислят. Остават утайки в неговото благоутробие, образуват се около стомаха мазнини. Туй напълняване не [е] органическа материя, но мазнини. Тия мазнини са много неустойчиви и, при едно боледуване, човек от 70–80 кила, който е, губи 30–40 кила. Мозъкът, който е организиран, много малко губи от теглото си.

Мозъкът е организиран и е най-издръжливото вещество в човека. След него иде слънчевият възел, наричат го „стомашен мозък“. Защото човек два центъра има: мозъчната система и симпатичната нервна система. Двете системи се преплитат. Едната е активна, динамична система на електричеството. Другата система е на магнетизма. Затуй, когато преобладава мозъчната система, хората стават сухи, нервни. Когато преобладава симпатичната нервна система, хората стават пълни.

Онези, които говорят за развитието на човека, то е уравновесяване на енергията. Най-първо човек трябва да уравновеси енергиите в себе си, да няма излишна енергия в мозъка и да няма излишна енергия в симпатичната нервна система. Защото често се образуват по цялото тяло известни пълнежи. Някой път, когато не разбирате закона, явяват се известни бодежи и вие се изплашите. Това е електричеството, което се съединява с външното електричество и образува тия бодежи. За в бъдеще трябва да се разбира законът. Учителят, който влиза в едно училище, по този закон трябва да бъде в хармония с всички ученици, да може да урегулира техните енергии. Трябва да разбира в какво положение се намират децата. Момата, която се жени, трябва да разбира този закон. Майки има, като се женят, не разбират закона.

По някой път хората питат къде е Господ. Господ може да Го видиш, когато Слънцето изгрява. Господ може да Го видиш, когато Слънцето залязва. Господ може да Го видиш някой път и на обед. Три момента има, когато човек може да види Господа: когато изгрява, когато залязва и на обед. Когато се ражда човек, той вижда Господа, когато умира, пак Го вижда и има един момент в живота на обед, когато вижда Господа.

Чудни са хората, когато питат как да видят Господа. Онова любовно състояние, най-красивото чувство, което никога не забравяме, онзи момент, когато сме имали най-хубавите чувства на Любовта и той остава един вечен спомен, това е Бог. Да видиш Бога не значи да видиш някой образ отвън. Когато туй чувство те озарява, това е космическо съзнание, както го наричат. Тогава ти обикваш целия свят, дървета, животни, хора, цялото създание. Каквато работа хванеш, всичко ти е приятно.

Аз съм привеждал един пример за един стар цигулар на 85 години, който има много хубава цигулка и той седи на пътя и винаги копанката му била празна. Все се моли и благославя минаващите. Казват, че минава покрай този цигулар един път Паганини, спира се при него, направила му впечатление хубавата цигулка, взема я и започва да свири. Събира се цяла публика да слуша и копанката пред цигуларя почва да се пълни. Всички хвърлят. Цигуларят го пита: „Какво да ти платя?" Паганини му казва, че всичко е за него. Паганини не го смятат, че е много щедър. Казва му: „Защо не дойде по-рано да ме намериш?" Паганини му казва: „Защо се роди по-рано от мене?"

Всяка една дарба, всеки един талант, в каквото да е отношение, е свързан с известни същества по-напреднали. Дали вярвате или не, то е въпрос. Но има хора на Земята, които се явяват и изчезват, живеят между хората, когато искат да ги учат. Когато искат да не ги безпокоят, стават невидими. Вие не можете да бъдете добър, ако около вас няма такова невидимо общество, което да влияе. Не може едно дърво да даде хубави плодове, ако хармонично не падат слънчевите лъчи върху него. Тогава може да даде своите плодове.

Като говоря за Любовта, тя има практическо приложение, не идейно, отвлечено. Както описват Любовта, не е нещо лошо, но в моите схващания тъй, както се описва Любовта, има Любов, но то е една хомеопатическа доза.

Сега, да ви разправя какво е хомеопатическа доза на едно лекарство. Да кажем, образува се хомеопатическо лекарство. Ще вземеш едно кило вода и една капка от лекарството ще сложиш във водата. Вземаш друго шише от кило вода, в което тургаш една капка от първото шише. От второто шише слагаш една капка в третото шише вода и така до 30 деления. От последното шише вече ще дадеш да лекуваш болния. Това са хомеопатическите дози. Отличават се алопатиците от хомеопатиците. Алопатиците поддържат силните дози, а хомеопатиците – слабите дози. Едните са прави и другите са прави.

Едно лекарство не може да действува в човешкия организъм, ако този човек не вярва, не е отзивчив, ако неговият ум не е отзивчив и ако неговото сърце не е отзивчиво. Едно лекарство не може да действува, ако неговата душа не е отзивчива. Лекарството е контраст да събудиш. Често онези влакове, които се движат зимно време, слагат пясък на релсите, за да подемат. Животът ако е гладък, не може да ходим. Грапавина трябва да има.

Казвам: Ако вие не може да се радвате на Слънцето, което изгрява; ако вие не може да се радвате на Слънцето, което залязва; ако ние не може да се радваме на звездите, които изгряват, на небето; ако не може да се радваме на вятъра, който духа; ако ние не може да се радваме на ония облаци, които дават напоителния дъжд сега; ако не може да се радваме на песента на онзи, който свири; ако не може да се радваме на поета, как ще разберем живота?

В нас има един усет, вкус го наричат. Ако нямаше този усет, щеше да има глад. Тоя усет е свързан с обонянието и като замирише някоя ябълка или едно ястие, събуди се апетит за ядене. Ако този усет го нямаше, щяхме да бъдем индиферентни. В поезията и в музиката има вкус, музикален усет го наричат. Един цигулар, ако се намери между скържави хора и им засвири, отварят се сърцата и стават щедри. Цигулари, които не могат да отворят сърцата на хората, те не са научили изкуството. Вие говорите, но докато вашият говор не накара хората да стават щедри, вие не знаете да говорите. Ако, като погледнете човека, не може да го накарате да стане по-мек, зрението не е хубаво развито. Ако човекът и той не се измени, ти не знаеш как да пипаш. Колко неща има да учиш.

Като идете в Небето, мислите, че ангелите и светиите ще ви посрещнат. Не, няма да [ви] посрещнат. Вън от Небето ще излязат, но в рая не може да влезете. Когато ученикът отива да държи матура, първоначално учителите поздравяват ли се с него? Като го поставят на изпит, са сериозни, няма поздравления. Поздравленията отпосле идат, след като издържи изпита. В началото няма никакви поздравления. Мислите ли, като идете в онзи свят, най-първо ще ви поздравяват? Като издържите изпита добре, ще има ръкуване, стискане. Ако не, за втори път ще остане.

Сега аз ви навеждам тия факти, понеже в света има едно голямо заблуждение. Младата булка булото ли я прави? Често българите забулват булката, булото тургат, да не вижда. Булото е символ. Те искат да ѝ кажат: „Ти готова ли си погрешките, които видиш, да не ги виждаш, като че було имаш?“Да не виждаш погрешките на свекъра, на свекървата, на зълвите, затова турят було. Сега отиват булките без було или пък след една седмица го хвърлят. Докато е с було, добре върви, щом се махне булото, вече не върви. Всеки един човек, който няма булото на Любовта, всеки един човек, който няма булото на Мъдростта, всеки един човек, който няма булото на Истината, той нито е булка, нито е зет. На зетя не турят було. На него казват: „Ще гледаш, ще си отваряш очите.“ Но за в бъдеще и на зетя трябва було.

Всеки един човек е одарен повече, отколкото може да използува условията,

при които е. Не трябва много работа на човека. Може да имаш много малко скъпоценни камъни, или може да имаш един брилянт, но от най-големите камъни – достатъчно е. Един скъпоценен камък на света да е, достатъчно. Скъпоценните камъни са дарби. Една дарба е един скъпоценен камък. Всичките неща много лесно се добиват. Очите са една дарба, с която хората са надарени. Природата е оставила един признак в очите. Някои музиканти са одарени. Добрите хора са одарени, то е дарба. Но те са работили. Не може да бъдеш добър, ако не дружиш с добрите хора. Не може да бъдеш музикален човек, ако не дружиш с музикални хора. Не може да бъдеш поет, ако не дружиш с поети. Не може да бъдеш художник, ако не дружиш с художници. Не само да дружиш, но да вземеш участие в работата.

Разправяше ми един американец: един негов приятел слушал Камила Русо, една ученичка на Паганини, тя свирила „Съня на живота“. Той казва: „Когато тя свиреше и когато аз слушах тази песен, аз бях готов да раздам всичкото си имане на хората. След няколко минути, като излезе, като ме напусна туй състояние, аз останах обикновен.“ Ние временно ще се въодушевим. Временното въодушевление не работи. Туй, което е дарба, то е постоянно.

Най-първо, какъвто и да е човек, трябват му четири качества: той трябва да бъде умен, той трябва да бъде благороден по сърце, той трябва да бъде издръжлив – това е неговата воля – и трябва да бъде предвидлив – това е свойство на неговата душа, на неговия Дух. Това са дарби, дадени на човека.

Обичате някого и имате причини да го обичате. Чувствувате, че имате предразположение. Природата е турила връзка. Връзка съществува между майката и дъщерята. Някъде съществува връзка между сина и дъщерята. Някъде – между дъщерята и бащата. Преплитане става някъде. В един дом, гдето няма Любов, не може да се възпитават хората. Нито музикантът, нито поетът може да станат такива, ако нямат Любов. Те трябва да имат Любов. Речта е жива, хиляди години са минали, докато се формира сегашната реч. Един поет ще нареди думите така, по известни закони, че ти като четеш, ще ти е приятно. Тоновете вървят в една крива линия. Гледам някое творение в музиката, в него преобладават терците, в друго – квартите, някъде – квинти, сексти, септими, октави. Гдето преобладават октавите, влиянието е земно. Квартите са енергични. В музиката, гдето преобладава терцата, мекота има.

Тези неща са отвлечени. Ако ви говоря за уханието на цветята и ако вие нямате обоняние, как ще разберете? Розата има ухание. Ние, съвременните

хора, трябва да пазим слуха. Никога не оставяй ухото ти да слуша, когато хората говорят лоши думи, когато говорят брътвежи или когато се карат двама души. По-добре ти им изпей една песен, или ако си цигулар, изсвири им една песен и те ще престанат да се бият и да се карат. Аз бих предложил на един певец, на една певица, на най-добрите певци, да идат при някой овчар и да запеят. Ако овцете престанат да пасат и застанат да слушат певеца, той ще стане голям певец. Или пък да иде при говедата и да им запее. Щом той пее и говедата пасат, той е обикновен певец. Щом овцете пасат, когато той им пее, той е обикновен певец. Препоръчвам на талантливите, на гениалните, да дават концерт на овцете. Някой поет иска да декламира нещо. Да декламира на овцете, музика да има в поезията му. Овцете усещат. Природата е отзивчива на онова чувство, което е в него. В нас е вложена Любовта и всичко в природата е отзивчиво. Природата има език, на който тя отговаря. Когато говорим на него, всичко отговаря. Щом говорим на наш език, никой не обръща внимание. На този език на природата всеки отговаря. Сега трябва да се изучава езикът на природата.

В себе си ти се енервираш. Намери причината защо се енервираш. Туй енервиране е чуждо, то е трън, който се е забил по невнимание. Ходил си бос и натъкнал се е в крака ти. Сега трябва да извадиш тръна. Ако остане трънът в крака ти, ти казвам, че ще си намери леговище и трънът може да остане. Не, извадете тръна, той ще ви направи пакост.

Носете хубави обуща, направени от Доброто. Само крака, които носят обуща, направени от Доброто, са здрави. Крака, които носят обуща, които не са направени от Доброто, не са здрави. Само ръце, които носят ръкавици от Правдата, те са в безопасност. Само уста, която се храни от Любовта, тя е здрава уста. Само ухо, което се храни с най-сладките звукове, е здраво. Само око, което се храни от светлината, е здраво. Светлината е храна. У много хора отслабва зрението, понеже те си движат врата, а остават очите на едно място. Движете си очите и работата на очите не я оставяйте на врата. Вратът има работа. И очите, и те имат работа. И затуй е хубаво по някой път да свирите. Като свири музикантът, върти си очите да гледа нотите. Това е хубаво.

Ако вие не може да разглеждате хората като ноти... Всичките ноти нямат едно и също положение. Някои ноти са богати, много важни пасажи са, а [при] някои преходът е бърз. Онези, които не разбират музиката, правят разлика. Всичките тонове са свързани в едно. Нотите се радват. Една нота не иска да бъде първа, нейната придобивка я счита обща и придобивката на другите я счита своя. Ако ние, съвременните хора, не може да се радваме на придобивките на цялото човечество, ние не разбираме закона. Ако не може да се радваме на онова, което Бог е създал, не разбираме

живота.

Често питат сега кога ще свърши войната. Войната ще се свърши, когато хората започнат да пеят. Войната ще се свърши, когато започнат да свирят, войната ще се свърши, когато хората ще започнат да играят. Сега не играят, сега тропат. Кога ще се свърши войната? – Когато започнат да говорят разумно. Кога ще се свърши войната? – Когато почнат да мислят разумно. Всичките да познаят Господа, че те не са господари, но да изпълнят волята Му. Да кажат: „Туй, което е Волята Божия, ще го вършим; ако не е Волята Божия, ще престанем да го вършим."

Сега в тази война, милиони хора отиват при Господа. Той ги вика и казва: „Турете на този крака, турете на този очите" и Господ им казва: „Идете да работите. Тази работа, която сте работили, не е работа. Бъдете по-внимателни."

Та казвам: В един народ трябват гениални майки и гениални бащи. Геният не го считайте изключително нещо. Хората трябва да станат гениални. Един обикновен човек носи едно кило товар. Талантливият носи 10. А гениалният носи 30 кила. Разликата е в отношенията. А светията носи 100. Що е светия? – Който носи 100 кила. Носи и му е приятно. Гениалният носи 30 кила. Ние искаме без никакъв товар да минем, гениалните хора да ни оставят. Няма по-голямо богатство в света от Любовта. Няма по-голямо богатство от знанието, от Мъдростта. Няма по-голямо богатство от свободата, от Истината. Най-голямото богатство, на което е дадено ход, ще имате мъчнотии. Виждате онзи, който свири на пиано – като дойде да свири, трябва да прави упражнения.

Ще ви разправя един анекдот: При освобождението на България двама души българи отишли в Одеса да се учат. Единият следвал по медицина и взели квартира в един руски дом. Искали да четат. Дъщерята на хазяина свирила на пианото и те не могли да четат. Този казва: „Ще пропадна, целия ден тя свири." Другият българин бил по-досетлив. Взел една гайда и започнал да свири, час, два, три. Хазяинът им казва: „Ние не можем да слушаме." Казват: „Ние искаме да се веселим." Той им казва: „Вървете си, с вашата гайда не ви искам."

Ако те безпокои пианото, тури гайдата. След като туриш гайдата, слушай има ли да свири хубаво или не.

Един художник като рисува, има 30–40 краски и той взема, избира от една краска, от друга, смесва ги. Един музикант трябва да разбира свойството на тоновете. Един цигулар трябва да разбира позициите, смените какви

свойства имат. После, онези, които пишат, и те трябва да разбират законите на езика. Мнозина искат да пишат, както се пише във вестниците. То е осакащане на хората, много прозаично е. Няма музика в него. Еднообразие. Еди-коя къща изгоряла, толкоз души фалирали, еди-кого погребали, станало някое злощастие. Тук-там ще видим нещо друго. Човек слуша, слуша и се осакаща. Днес една бомба, утре една бомба и човек пострадва.

Аз гледам, един от нашите художници (Учителят вероятно говори за художника Борис Георгиев.), който е в Италия, той ходи в Индия и като се върна от Индия, имаше едно хубаво лице, светло. Казвам: Колко хубаво му е повлияла Индия. Сега, като се върна от Италия, изменило се лицето му, един поглед уплашен. Как няма да се уплаши човек, когато търси от коя дупка да излезе?

Когато бомбите идат от вън, е едно, но когато идат бомбите на деди и прадеди, бутнеш някоя бомба оставена, експлодира. Оставете бомбите на деди и прадеди. Дядо ти е бил сприхав. Това е една бомба. Майка ти или баба ти е била сприхава – оставете тази сприхавост настрани. Има начини, по които човешкият характер може да се измени. Това е една от задачите в света. Ако един зъболекар може да изучи законите за зъбите, да помага, ако един лекар може да изучи законите на организма, да ни помага, защо човек да не изучи закона за смените на мисълта? Да знае всяка мисъл какво влияние ще окаже.

Човек трябва да вярва. Има вяра, има и вярване. Във вярването може да има разколебаване. Във вярата не може да има разколебаване. Вяра и вярване са две противоположности. Казвате: „Дайте ми пари, аз ще повярвам.“ Това е факт. Когато ние говорим за природата и казваме, че в четири и половина часа Слънцето ще изгрее, колкото отиваме към север, по-рано изгрява лятно време, а зимно време изгрява по-късно. Когато правиш някой опит, ще чакаш да опиташ природата, тя има свой език. Да допуснем сега, мене ми се случи някое нещастие. Или минал си някъде, подхлъзнал си се, паднеш, окаляш се. Неразположен си и започнеш да критикуваш: „Този път защо го направиха хората“, дигаш шум. Докато критикуваш, пътят няма да се поправи. Какъв урок може да извлечеш? Ти не си първият, който си паднал. Хиляди хора падат. Някои падат и не могат да станат.

Да ви приведа един пример: Един американски зидар трябвало да постави един камък на един корниз и камъкът му откъснал първия пръст. Той казва: „Благодарете Господу.“ Питат го: „Защо благодариш?“ Казва: „Благодаря, че не беше цялата ръка.“ Ние сега не виждаме, че при туй

глупавото постъпване може да дойде много голямо нещастие.

Сега мнозина от вас мислите, че сте даровити и нищо не може да направите. Не можете ли да ядете? Можете. Не можете ли да дишате? Можете. Не можете ли да гледате? Можете. Онзи капитан, който е на парахода, много ли големи усилия се изискват? Той дава нареждания само. Кормчията завърти само, само дава направление на кормилото, като го върти.

Казвам: По някой път правите опит, по една минута на ден да се концентрирате, да се съсредоточавате, една минута, две, до три минути най-много, да концентрирате мисълта си. Сутрин като станеш, да изолираш мисълта си и да мислиш само за едно нещо. Никаква друга мисъл да не допущаш в ума си. Тамън речеш да се концентрираш и искаш да се почешеш. Тамън речеш да се концентрираш, и ти дойде на ум, че часовникът не е навит. Тамън речеш да се концентрираш, и се сетиш, че обущата не са чистени. Остави всичко. Ще концентрираш мисълта си, като че ли живееш между ангелите.

Казват някои: „Как може да бъде това?“ Привеждал съм следния пример, един анекдот е. Осъждат на смърт един доста виден философ в древността. Писал една книга, с която нарушил закона и го осъждат на смъртно наказание. Царят бил много умен и казва: „На този учен ще му турите едно гърне, пълно с мляко, и с него да обиколи целия град. Ако не излее нито една капка, ще му простя прегрешението и ще го оставя свободен.“ Турили гърнето на главата на философа и той обиколил целия град. Като се върнал, го питали: „Видя ли някого?“ – „Никого не видях.“

В дадения случай туй гърне ще държиш. Ти имаш една важна работа, от която зависи животът ти. Търсиш Любовта – то е концентриране. Ти търсиш Божията Мъдрост. Търсиш Божията Истина. Търсиш живота, знанието, свободата. Търсиш движението, учението и работата. Изисква се концентриране. Бог благославя всички хора, които работят. На първо място, Бог благославя всички хора, които работят. На второ място, Бог благославя всички хора, които се трудят. И на трето място, Бог благославя всички хора, които се мъчат. Научете се да работите. Излезте от мъчението в труда и от труда в работата. Работата е Божественото, трудът е човешко, а мъчението е животинско състояние. Минете от животинското в човешкото, от човешкото в Божественото.

Човек трябва да бъде господар на своята мисъл. Не мислете този ли направил погрешка, онзи ли направил погрешка. Даже големи диригенти има, които, като се ядосат, хвърлят палката. Мислят, че са много даровити.

Онзи, даровитият диригент, онзи, гениалният диригент, като направи някоя погрешка, той само поглежда и се поусмихва. Самият музикант вижда погрешката и веднага я поправя. Като направи някой погрешка, диригентът свие вежди. В един оркестър всичките музиканти са специалисти. Всичките са свършили академия и някой път сами поправят погрешката си. Музикантите са изложени. Един певец, щом дойдат любовните работи, забърква се. И един цигулар като свири, щом дойдат любовните работи, и той се забърква. Певецът рече да пее, но и той се забърква.

Тия същества, които обичате, не ги туряйте между музиката и вас. Те като малките деца нека седят отвън, да пъплят. Вие, като обичате някого, турите го на челото, да му свирите и той се качи на цигулката. Като обичате някого и му пеете, той да се не качва на главата ви.

Всичките българи искат да видят Христа и да отидат при Господа. Те много големи работи искат. Има едно чувство в българина и е хубаво, аз бих пожелал, когато Господ говори, аз по-далече да седна на стола и да Го слушам. Господ всеки ден се показва. Казвате: „Кажи ми къде е Господ?“

Ще ви приведа следния пример: Отива един човек при един доста богат човек и му казва: „За Господа, дайте ми.“ – „Какво си се научил на такъв калпазанлък, да ходиш да просиш?“ Дал му един лев. Той казва: „Така не става.“ Купува си един модерен револвер, научил характера му, къде се разхожда. Среща го и му казва: „Горе ръцете, давай!“ Изважда всичко от джоба и му дава. Казва: „В това вярваш, ако не вярваш, ще те убия. Брей, ти си имал двама Господа. Като [поиска] един такъв човек като мене в Името Божие, даваш един лев, а при револвера всичко даваш. Кой Господ е по-силен?“

Съвременните хора в насилието вярват, в Любовта не вярват. Като дойде Любовта при тебе, отвори кесията си. Като дойде Божията Мъдрост при тебе, отвори кесията си. Рядко се случва. Любовта само 3 пъти може да дойде: като се раждаш сутрин, на обед и вечер; Мъдростта 3 пъти може да дойде и Истината – 3 пъти. Достатъчно е 9 пъти да те посетят. Светия ще станеш, 9 пъти като те посетят. Ще имаш най-големия импулс, ще го направиш най-хубаво и те всичко ще направят за тебе.

В изкуството Бог се проявява. В музиката Бог се проявява, в поезията Бог се проявява, в говора, в природата Бог се проявява и остава незабравимо впечатление. Всичките музиканти са отворена врата, през която Божествените блага влизат в света. Колкото даровити хора има, толкова по-добре. Аз се радвам, ако половината от българите бъдат гениални, не да

имаме един, двама, трима, четирима, петима, десетима, двайсет, сто, двеста, хиляда, един милион. Пожелавам вие да станете гениални, талантливи, обикновени. От обикновени да станете талантливи, от талантливи да станете гениални.

По три пъти на ден благодарете на Бога за доброто, което е вложил в нашия ум, в нашето сърце, в нашата душа.

Тайна молитва

41-ва беседа, държана от Учителя
на 8.VIII.1943 г., неделя, 10 ч. сутринта,
София, Изгрев.

1943_08_11 Факти, закони и принципи
сряда 5 ч. с.

ФАКТИ, ЗАКОНИ И ПРИНЦИПИ

Отче наш
В начало бе Словото
Мога да кажа

На Земята на човека му е потребно знание. Имате ключа “сол”, това е знак, цигуларите го имат. Ако не знаеш къде да го туриш, няма да знаеш как да наредиш нотите. То е цигулен ключ. Цигулният ключ го наричам женски ключ. Басовият ключ е мъжки ключ. Цигулният ключ е динамичен, пълен с електричество. Басът е мъжки – магнетичен. Как ще разберете какво е женски ключ? Представете си, че това е врата, които са много деликатно направени, с деликатни ключалки, а имате друга врата, голяма, с голям ключ. Някой път може да си пукнеш главата в нея. Коя е била причината, за да пишат нотите на петолиние, над която и под която има спомагателни линии. В Природата този ключ го има. Животът има цигулен ключ, аз го наричам органически ключ. Има психологичен ключ, има и ключ на душата, има и ключ на духа. Има ключ на човешкия ум, има ключ на човешкото сърдце. Сърдцето се отваря, умът се отваря, душата се отваря, нямаш този ключ, нямаш основа, откъдето да започнеш. Започнатата работа е потик. Всякога потиците идат отгоре.

Ако теглите една линия, ако теглите една успоредна линия на Земята, която да минава през вашата зеница, може напълно да определите характера на човека какъв е. Ако погледът на човека е насочен под тази линия надолу към земята, той естествено е материалист. Мисли само за земята, за ниви, за някой камък, за дрехи, за шапки. Всички тия работи са свързани с материалния свят. Гледа някоя шапка, гледа някоя книга, но съдържанието не е хубаво, но подвързията е много хубава и той иска да я има като украшение. Може да е по психология, може да е по анатомия, хубава книга. Аз имах един познат американец, д-р Кори, посещавах го, ходех му на гости. Той имаше повече от 20 цигулки, старинни цигулки и за всяка се интересуваше да си дам мнението. Онзи, който ги е правил, не е бил голям майстор. Дойдох до убеждение, че с една стара цигулка, много мъчно се свири. Хубави са, имат възможности, но с една стара цигулка трябва дълго време да свириш. Много своенравни са старите цигулки. Нещо има хубаво, но е скрито. Дърветата, от които са направени цигулките в една епоха, се различават от цигулките, които сега се правят. Заблужденията, които тогава са имали, са вложени в растителното

царство. И най-първо като вземеш една цигулка, трябва да я освободиш от всичките заблуждения на тогавашния век, защото заблужденията спъват музикалните тонове, не могат да излизат правилно. Вие може да питате: "Как става това нещо?" Ти казваш: "Виждам червения цвят". Как го виждаш? Къде е този червен цвят? Една призма разлага слънчевия лъч – имаш червен цвят; махни призмата – няма го. Казваш: "Червен цвят". Как ще го докажеш, че е червен? И другият човек трябва да има същите схващания, по същия начин да схваща трептенията, за да разбере. Има хора, които не виждат червения цвят. Има хора, които не могат да видят правилно ясносиния цвят. Много красив е червеният цвят, цветът на живота. Този червен цвят, който представят тук, има един недоимък. Червеният цвят като го видиш в Природата, веднага се образува едно трептение под лъжичката, приятно ти е. Усещаш една малка, микроскопическа топлина, усещаш едно разположение. При червения цвят веднага ставаш активен, устните се свиват. При червения цвят човек има весело изражение. Този, червеният цвят е внесъл в трептенията на твоята мисъл друго нещо. Вие трябва да се интересувате от Природата. Сутрин като станете, погледнете хоризонта, вижте как изгрява Слънцето, нюанси има. Художниците как рисуват тези картини. Сутрин музика има, има едно малко шумолене на листата. Онзи, който не е музикален, казва: "Шум". Един българин ми разправяше как научил английски. "В началото – казва – като слушах, английският език беше една неразбрана работа, едно и също нещо ми се струваше: хау ху, хау ху, като че ли са слети всичките думи. След като седях 6 месеца в Америка, слушах английски език, тия думи започнаха да придобиват по голямо пространство и започнах да разбирам, че между хау ху, има нещо. Английският език изпъкна в мен като светлина и думите започнаха да се нареждат като на англичанин. Аз можех да произнеса "Good day", "Good morning", "How do you do". Всичките неща в Природата са смесени. Казваш: "Какъв живот има. Няма никакъв смисъл – шумоли". Интересно е туй дърво, което ти го считаш, че не е интелигентно, че няма съзнание, ще направи един плод, който е много хубав, не може никой да го направи. После ще го нашари така хубаво, че никой така не може да го направи. Представете си, че тия дървета са ангели. Една идея ще ви дам. Представете си, че тия ангели са слезли отгоре, да опитат живота и са станали на дървета. Ти казваш: "Това дърво е голям будала", а то е един ангел, който те изпитва. То е 10 пъти по-умен от тебе, а ти казваш – то е будала, то е дърво. Как трябва да се гледа? Когато не разбираме хората, те са дървета с главата надолу. Когато речем да ги разберем – са животни, а когато ги разбираме – са човеци. Що е човек? Когато разбираш едно дърво, то не е дърво, то е човек. Човека като не го разбираш, то е дърво. Хората казват: "Той е дърво". Щом не го разбираш, е дърво. Дърво е произлязло от "дева". От дева ние имаме: ден, дева, дава. Знаете ли от о-то колко думи са излезли? Онези думи, които са излезли от

о-то, показват крайния предел. Той е периферията на един център. Те показват до какъв предел може да идеш. Тия думи, които са излезли от о-то, показват от центъра до периферията докъде може да идеш. Има думи, които показват крайния предел. Има думи, които са произлезли от а-то и означават съдържанието, натоварени думи са. Казваш: “Много добър си”. Тази дума има съдържание. Казваш: “Много си невежа”. Обиди се човекът. Кажеш: “Много добър човек си”. Доволен е човекът, натоварил се е. Кажеш му: “Прост си” и в един, и в другия случай товариш. Като кажеш: “Много добър човек си”, този човек е натоварен със злато. Като кажеш: “Голям невежа си, простак си”, натоварен е с кал. Представете си, че имате едно знание, което е от кал. Имате едно знание, което е от злато. С кое ще прекарате по-добре? Със златото. Вашата чиста мисъл и желания, това са материя. Мислите съдържат материя, чувствата съдържат материя и силата съдържа материя. Но тия три качества материя се различават. Мисловата материя, чувствената материя и материята на движението, от която силата се проявява, се различават. Силовата материя е доста гъста. След нея идва материята на чувствата и най-рядка е материята на човешката мисъл. Ако вие не впрегнете ума си на работа, как ще впрегнеш един човек на работа? Казвате: “Впрегнете го на работа”. Човека никога не може да го впрегнеш на работа. Работата винаги започва с впрягане. И мисълта не може да я впрегнеш. Казваш: “Заставете го!” Влиза насилието. Този човек доброволно не мисли, искаш да го заставиш да мисли. Как ще го заставиш? Един благородник имал много приятели. Когато идвал някой в дома му, той седял повече, отколкото той иска и за да не го обиди, и той седи и чака да си иде. Всеки ден седял дълго време. За да се освободи от тях, на столовете турил по една игла, свързана с един конец. Като се заседи някой от приятелите му, той дръпне конеца, бодне го, след като го бодне 3-4 пъти, казва: “Зает съм, бързам да си ида”. Тук вече има една хитрина. Доста умен бил. После пита приятеля си: “Защо не седяхте?” Казва: “Не зная, имаше нещо на стола”. Ние седим и целият наш живот е свързан с такива игли. Доста игли туряме в столовете си. Първото нещо, всичките хора трябва да се хармонират. Мислите се трансформират, от един човек в друг минават. Срещнеш един човек, без да ти говори нещо, той е проводник. Някой човек още като те погледне, и предметът става ясен. А някой друг като те погледне още, и предметът става тъмен. Някой човек, като те срещне, дава потик на работата си. Някой като те срещне, отказва се от работата. Ние в съвременния живот по изкуствен начин търсим. Един ученик свърши отделенията, свърши прогимназията, гимназията, свърши университета и ние мислим, че той е свършил и е подготвен за живота. Но сегашната система трябва да върви към естествения ред на нещата. Въпрос е кога трябва да се учи химия, кога трябва да се учи физика, кога трябва да се учи ботаника, зоология. Тия предмети трябва да се учат според степента на съзнанието. Детето трябва да учи това, което го интересува. Нещата в

Природата вървят постепенно, като стълба, не са разхвърляни.

Например в музиката, ако искаш да станеш пъргав, подвижен, пей сопран. Ако искаш да станеш тежък, пей бас. Казват: “Тежест има в характера”. Тенорът е крайният предел на баса, гдето може да стигне. Басът на тенор не може да иде. Тенорът е развитие на баса, подигна[т] нагоре. Алтът е, докъдето сопранът може да слезе. Тенорът показва докъде басът може да се качи. Тенорът и алтът са спомагателни средства, деца на музиката са. Дъщеря и син. Един ден тенорът ще стане баща. Алтът е, който слиза надолу. И сопранът слиза надолу. Басът се качва нагоре. Музикантите нямат тази идея. Движението на сопрана е надолу. А движението на баса е нагоре. Движението на тенора е нагоре, движението на алта е надолу. В човека има четири способности, които трябва да се характеризират. Имаш да даваш. Някои хора само наблюдават. Видиш някой човек и казваш: “Харесва ми се”. Този човек е факт. Казваш: “Харесва ми този човек”. Кое харесваш на човека, не знаеш. Казваш: “Харесвам очите”, но кое харесваш в очите, не знаеш, кое харесваш във веждите, не знаеш. Има нещо във веждите, което харесваш. Може да харесваш. Може да имате едни вежди извити. Този човек с извитите вежди, има идея за работа и иска да се свърши. Той иска да даде концерт и го интересува хората да дадат пари. Не го интересува какво ще мислят хората. Този човек с правите вежди другояче мисли, неговото чело е другояче поставено. Природата, като правила работите, поставила ги е на място. Вземете сега палтото, което мъжете носят. Имате обикновено две копчета от едната страна и две копчета от другата. Защо четири копчета има? Защо не са шест или защо да не е едно? Защо са четири копчета? Четири копчета са, да не си голям идеалист, но малко за Земята да се държиш. Имате един правоъгълен триъгълник. Човек е направен от три триъгълника. От рамената до кръста – един; от кръста надолу, обърнат с върха надолу и главата, друг триъгълник. Как ще изразите една плоскост на дъската? В човека трябва да има едно вътрешно разбиране, като произнесеш една дума, трябва да разбираш съдържанието на думата, трептенията да разбираш. Опитваш светлината, знаеш ли какво нещо е тя? Или казваш: “Идеално”. Какво нещо е идеално, какво нещо е субстанционално, какво е анатомично, физиологично, биологично – те са думи неопределени. Казвате: “Перспектива на нещата”. Перспектива значи, като гледаш едно тяло, да ти бъде достъпно. Когато долната част на челото не е развита, няма перспектива. Един човек, за да има перспектива, трябва да е развита долната част на челото. Казвате: “Издадена да е”. Не само трябва да е издадена. Някой ти пише писмо и иска да му направиш услуга. Още като четеш писмото му, в тебе се зароди желание да му услужиш, да му дадеш. Някой четеш писмото му и не му харесваш писмото. Някой, като пише буквата а, я пише тясна, друг пише кръгчето ѝ широко . Често някои се

извиняват. Ако пишете валчести букви, те означават едно, вървят по един закон. Ако пишете тесни, високи букви, означават друго. Някой път човек пише така , това показва нервно състояние. Едно планинско място, в което камъните са нарязани. Туй място не е на спокойствие. Гледаш друг планински връх – гладък. Като идеш там, имаш разположение. Дойдеш при една канара, имаш съвсем друго разположение. Дойдеш при някоя морава, съвсем друго разположение има. Там има височина, но има една закръгленост. Някой път вие искате да направите нещо, да се проявите. Може да се проявиш, може силно да пееш. На туй пение трябва да туриш една крива линия. Какво означава една крива линия? От какво са направени кривите линии. Кривите линии са станали от правите. От какво са станали правите линии? От криви линии. Един човек, който е в материалния свят, как ще го представите? Имате една паница обърната нагоре . Тази паница идеалистка ли е или е материалистка? Тя събира в себе си, каквото вземе, събира за себе си, тя е материалистка. Идеалистка е, когато паницата е обърната надолу . От тази паница е изядено съдържанието, очистена е и е обърната надолу. Всякога идеалистите са паници обърнати надолу. Чакат да ги напълнят. Идеалистите и материалистите имат нужда един от други. Никога един материалист никога не може да стане материалист, докато не е бил идеалист, обърнал паницата, приема нещо. Що е идеалист? Идеалистът дава. Материалистът взема. Понеже се върти колелото, материалистът става идеалист, той дава, идеалистът приема. Сменят се тия състояния. Казвате: "Материалист". Паницата е обърната нагоре. При един материалист може да се наядем. При един идеалист може да останете гладен. Щом е за ядене, материалистът е добре дошъл. Щом трябва да се строи една къща, добре дошъл. Щом трябва да се направи къщата и да се живее вътре, материалистите да си идат и да останат идеалистите.

По някой път вие седите и не си харесвате окото. Защо не го харесвате? Първоначалната форма, както е направено окото, формата му е точно определена, определена е колко трябва да е голяма зеницата. Определени са тия кръгове вътре в окото, колко трябва да бъдат големи. Ако тия кръгове са по-големи, отколкото трябва или по-малки отколкото трябва, в чувствата на човека се произвежда недоволство. Като гледаш не си доволен, понеже са малки очите. Малки са очите, малка светлина приемаш. При големите очи, силата на очите не седи в големината им. Човек никога не може да направи една къща, както Природата е направила. Ние искаме големи апартаменти, големи палати направени. Природата е направила една къща дълга 21-22 см, широка 14, 15, 16, 17 см и висока 15-16 см и като влезе философът вътре, работи. В тази, малката къща Природата е турила 3 билиона и 600 милиона клетки да живеят. Те се спогаждат в главата. Там е разпределен труда. Природата е направила

окото толкоз малко, че всичките прозорци не може да възприемат толкоз светлина както окото. Окото събира светлината. Като погледнеш, пред тебе се отваря цял свят. Каква грамадна светлина влиза, трансформира се в мозъка. Туй място, гдето се трансформира слънчевата енергия, е много малко място. Сега седим и не сме доволни, че нямаме големи стаи. Как си доволен в главата? Следователно научете се да бъдете доволни от малкото и да цените голямото. Щом не разбираш малкото, не може да разбереш и голямото. Като станеш сутрин, тури си ръката на челото да мислиш. Постави си ръката, понеже двете ръце са проводници на ток. Лявата ръка е проводник на отрицателната сила, дясната ръка – на положителната. Едната ръка е плюс, другата е минус. В човешката глава лявото полушарие е плюс, а дясното полушарие е минус. Дясната ръка е плюс, а лявата е минус. Лявата страна на мозъка на главата е плюс, а лявата ръка е минус – от отрицателната енергия на мозъка. От лявото полушарие, силите минават в дясната ръка и от дясното полушарие минават в лявата ръка, прекръстосват се. Силите минават от дясното полушарие покрай очите в другата страна на тялото. Очите показват слизането на движението, по което вървят силите. Когато туй движение е правилно, човек има едно устройство; когато туй движение е било неравно, безразборно, несиметрично, не може да го определиш – не виждаш никаква интелигентност. Някой път някои считате идеалисти. Къде е интелигентният поглед на човека? Кога нещо те интересува като факт? Една ябълка ме интересува като факт, това засяга долната част на мозъка. Интересува ме цвета, с който е направена ябълката. Това става със средната част на челото. Отрежеш ябълката и най-после усещаш сладчината ѝ, с това се занимава горната част на челото. Сладчината е философски въпрос. И горчивината е философски въпрос. Съдържанието е литературна част. А красотата на ябълката, с това се занимава долната част на челото. Сладчината се познава с горната част на челото. Милосърдието е сладчина. Лошият човек е горчивина. Горчиво и сладко, това са полюси. Те имат приложение във физическия живот. Често трябва да минат ред поколения, за да видим че не сме работили добре. Ти си бил много немарлив. Краката са станали много дебели и не може да ходиш. Краката са къси с дебели пръсти и не може да ходиш. Пръстите тънки трябва да станат. За да станат тънки, трябва да имаш друга мисъл. За да проточиш краката си, трябва да станеш материалист, трябва да влезеш да живееш между хората. Ако искаш да станеш идеалист, живей сам, стани калугер. Най-първо религиозните хора се индивидуализират и искат само с Бога да живеят. Тази идея е неразбрана. Една мома иска да живее само със своя възлюбен. Ако само те си гугуцат през цялата вечност, какво ще придобият? Че е хубаво, е хубаво, но то е временно, временен акт. Ако искаш да придадеш един сантиметър на своя ръст, може да идеш да живееш между хората. Да направя едно сравнение, какво значи да живееш между хората.

Представете си, аз съм певец. Певците как живеят? Певците се раждат. Певецът, той не е станал сега, той е роден певец. Той носи своето пение, диплом има, завършил е училището сега и сега понеже не знае езика, не може да пее. Та казвам: дружете с тия, родените певци, от тях може да приемете. От всеки певец може да приема по едно качество, което в дадения случай го няма в мене. Ако дружа с тия певци, ще стана добър певец, а ако остана сам, ще мисля, че може да пея.

Трябва да влезем в голямото разнообразие. В голямото разнообразие Бог се проявява. Чрез всичките певци Бог се проявява. Чрез всичките философи Бог се проявява. Чрез всичките обикновени хора Бог се проявява. Обикновени хора считаме тия, които живеят за себе си. Простият човек казва: "Господ направил света, Той да го управлява. Аз се занимавам с моята работа, не искам да се занимавам с работата на Господа". Той има нива, интересува го нивата. Казва: "Не ме интересува онзи свят". Човек, когото не интересува нищо, какъв го считате? Някой се интересува от богатите хора. Какви са съображенията, коя е побудителната причина? После се интересува щедри ли са те. В Англия живеел един богат човек, който минавал за много скържав. Ако той види ненужно да се изразходва една кибритена клечка, ще дига шум, трепери за една кибритена клечка. Има някакво парче книга, пази я. Отива една комисия от 12 англичанки при него и той им дава 100 английски лири. Те очаквали повече. Отива една млада певица при него и тя отива за благотворителност, нищо не му казва, вижда, че той обича музика и му пее. Той изважда и дава 500 лири. Младата мома дава нещо и взема нещо. Онези отиват да вземат само от него. Той казва: "На онези, които само вземат, давам 100, а онези, които дават и вземат, давам 500". Ние държим положителното – не искаме да бъдем носители на Божественото?! Ти отиваш при Бога, трябва да дадеш нещо от себе си. Тревожиш се за нищо и никакво. Недоволен си, казваш: "Как днес нямаше повече". Но ти благодари, не искай да има повече. Ти имаш 100 метра, казваш: "Как да нямаше 200". Облечеш една дреха, благодари за дрехата. Веднъж като вземеш, благодари на туй, което имаш. Ако намериш кусур на дрехата, ще ти причини неприятност. Не е ушита добре дрехата, ти не си доволен. Казваш на шивача, че те стяга дрехата. Той казва: "Ще се уреди". От туй притеснение заболява те рамото. Ти мислиш, че дрехата не е направена хубава, има дефект. Когато някой ти шие дреха, хубаво да е ушита. Когато правят обуща, хубаво да са направени. Ако е направено нещо, да е хубаво направено. Не мислете, че отпосле нещата ще станат добри. Когато говориш, говори най-хубаво. Ти казваш: "Аз не искам да напълня неговата глава". Ти неговата глава няма да напълниш, своята глава ще напълниш. Законът навсякъде е един и същ. Ако един професор, който предава музика, не преподава хубаво, той след време ще загуби. Ако един ученик,

който отива в училище да учи, не учи със сърдце и той ще изгуби. Когато ученикът приема нещата естествено и когато учителят преподава, и за учителя е добре и за ученика е добре. Щом учителят не предава добре и щом ученикът не приема добре, и за учителя не е добре и за ученика не е добре. Учителят като не предава добре, за него е зле. И ученикът като не приема добре, за него е зле. Стнете сутрин и мислите да се оправи България, оставете това. Днес бъди благодарен на това, което Господ ти е дал. Ако ти не си благодарен на това, не си българин. Ако не знаеш добре да свириш, не си българин. Ако не знаеш добре да говориш, не си българин. Ако не знаеш добре да мислиш, не си българин. Ако не знаеш добре да чувстваш, не си българин. Ако не знаеш добре да постъпваш, не си българин. Това е българин. Българин го взимам като благ човек.

Радвайте се в Природата на фактите. Дърветата това са факти, плодовете това са факти, радвайте се на тия факти. Законите това са методи, почвата, която имаш, върху която тия растения растат. Светлината, топлината, влагата, това са външни условия, които спомагат и организират фактите. Ако тази светлина отгоре не слиза и ако топлината не слиза, и ако влагата не иде, тогава фактите не може да се явят. Зад законите седи разумната Природа. Що е закон? Един закон е метод, чрез който едно разумно същество се проявява. Що е факт? Факт е, чрез което туй същество се изявява. Що е факт? Най-слабото изявление на едно разумно същество, то е факт. Може да е на върха на една игла, но ти ще почувстваш, приятно ти е туй същество. Случи се, не става работата тъй, както вие мислите. Кога е по-добре, да станат нещата тъй, както искаме или да не станат? Най-първо нещата трябва да станат тъй, както Бог ги е направил, после ангелите както са ги пренесли и най-после да станат, както хората искат. Ако искаме нещата да станат, както ние искаме, туй са факти. Ангелите са закони. Бог е Разумната Причина. Ангелите са закони, ограничават и казват: “Няма да правиш това”. Ти си като един факт, не знаеш как да ядеш тази ябълка. На тебе като факт няма да ти дадат втора. Що е факт? Да знаеш да изядеш ябълката. Един ангел, като ядеш ябълката, вижда законно ли я ядеш, дали държиш ума си в светло състояние, приятно, че ядеш тази ябълка, дъвчеш добре. Ти си изпълнил този закон. Те виждат, че вие оценявате и втория път ще ви дадат по-хубава. Ако не си ял добре, втория път няма да ти дадат по-хубава. Сега както мислите, както чувствате и както постъпвате, това са факти. Чувствата образуват законите, постъпките са фактите, а мислите образуват Причинния свят. По някой път вие направите аналогия. Твоите постъпки това са факти. Те се складирват в долната част на челото. Законите са в средната част на челото, а умът е в горната част на челото. Челото трябва да расте на широчина и на височина. Широчина и височина трябва да има. Сега като ме слушате, ред поколения са живели без туй знание, безразборно. Всички в миналото са живели неразумно.

Привеждам този пример в една беседа: един българин ходил да изучава градинарство 3-4 години. Казва: “Тази работа е трудна, пришки излизат на ръцете”. Тръгнал да намери по-лесен занаят, това било в Солун. Вижда един абаджия и си казва: “Ето един лесен занаят. Ще прекарваш само иглата”. Отива при абаджията и му казва: “Приемаш ли ме за чирак”. Цяла седмица трябвало да се учи само да боде с иглата. Идва един турски бей и иска абаджията да му ушие един бирбочуклия гащи, да му направи едни гащи от сукно. Чорбаджията му казва: “Вземи аршина и ножиците и аз ще дойда след малко. Тъй се случило, че абаджията закъснял. Беят гледа чирака, доста левент момък на 19 години. Беят му казва: “И ти си майстор, и ти може да ми скроиш бирбочуклии”. Момъкът не казва, че не знае и той му донесъл едни топ със сукно и казва: “На, скрой ми”. Той кроил, кроил бирбочуклия и беят му казва: “То не мяза на бирбочуклия, но поне ми скрой една салтамарка”. После му казва: “А бе чоджум, това не става, но една тютюнева кесия, ако не може да ми скроиш, ще те набия. Бирбочуклия не можа да скроиш, салтамарка не може да скроиш, тютюнева кесия ако не скроиш, ще те набия”. Тютюневата кесия това са фактите, салтамарката това са законите, а бирбочуклията това са принципите. Работата става ясна. Поставени сме в света и едно предметно учение имаме. Изгревът на Слънцето, изгревът на звездите, с всички тия положения Природата иска да събуди спящите сили и човек да започне да мисли. Тя не бърза, постепенно, с хиляди години подканя. Ние отколко малко се отегчаваме и едва сега сме събудени. Сега е ден. Като си млад, не може да учиш. Децата, като слизат отгоре, са сопран. Възрастните са бас. Децата, които отгоре слизат, крякат. Казват: “Горе всичко е уредено”. Казвате: “Как ще уредим?” Посейте една череша и като стане на 3 години, ще ражда. Всяка сутрин ходете да пеете на черешата и вижте какви плодове ще даде. Посейте и друга череша, на която не пейте. И вижте каква разлика ще има от плодовете на онази, на която пеете. Всякога да пеем на себе си. Когато мислим правилно, е пеене. Да чувстваш правилно, е пеене. Да постъпваш правилно, е пеене. Разглеждам ги като музикални неща. Човек в ума трябва да бъде музикален, в сърдцето си трябва да бъде музикален и във физическия свят да бъде музикален. Всяко движение да бъде музикално, хармонично, съразмерно. Тогава ще добием един характер. Ще бъдем разположени, ще бъдем весели. Няма да бъдем песимисти. Много мъчно е човек да бъде весел. Казваш: “Лоши времена са”. Зад тия лошите времена е Господ. Ние се намираме в положението, в което се намирал един разбойник, който обрал един светия и се скрил в една пещера. До вратата на пещерата застава една кобра и като рече да излезе навън и да вземе имането, тя си дигне главата. Той пак се отказва. Като рече да бяга без имането, нищо му не прави. Щом понесе имането, тя иска да го клъвне. Тя казва: “Без багаж е позволено да излезеш, но с багаж ще те клъвна”. Трябва да освободим ума си, сърдцето си, душата си от

всички неестествени подбуди, никаква лъжа и никакъв багаж да няма. Всички неща, които имаш, да бъдат необходими. Необходимо е туй, което обичаш. Туй, което не обичаш, то не е необходимо.

Мислете добре за Първата Причина, то е Принципът. Чувствайте добре, това са законите, и наблюдавайте нещата, това са фактите. Фактите създават силата, чувствата създават законите, а мислите създават принципите.

Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил

46-та лекция от Учителя, държана
на 11.VIII.1943 г. сряда 5 ч. с., Изгрев

1943_08_15 Същественото в живота

СЪЩЕСТВЕНОТО В ЖИВОТА

Животът има една реална страна, която трябва да се постави за основа. Вечните желания имат отношение към реалния живот, а временните – към нереалния. Например, едно от временните, преходните желания на човека е да стане цар, да заповядва на някого. Това е желание не само на хората, но и на животните. Тази е причината, че и животните се подчиняват на най-силното животно между тях, като на цар. Най-силният слон е цар на слоновете; най-силният лъв – цар на лъвовете, най-силният орел – цар на орлите; най-мъдрият човек – цар на хората. Мнозина желаят да бъдат царе, но не могат. Изобщо, човек се отличава с много желания. Не е лошо, че има много желания; лошото е в незнанието да реализира желанията си. Някой иска да бъде добър и, като не знае, как да прояви доброто, сам се изопачава. Човек, сам по себе си, е добър. Бог е вложил доброто в него още отначало; нищо друго не му остава, освен да се прояви такъв, какъвто е роден. Преди да познаваш това, което е вложено в тебе, ти трябва да изучиш своя организъм, с вътрешните и външните органи.

Човек има очи, уши, нос, уста, ръце, крака, стомах, гърди, но не ги изучава, не знае тяхната външна и вътрешна функция, поради което няма правилно отношение към тях. Някой казва: Трябва да се освободя от стомаха си. – Защо иска да се освободи от стомаха си? – Защото смесва понятието „търбух“ със „стомах“. Търбухът е място на нисши желания, а стомахът се занимава с възвишена работа. Ако задоволява нисшите си желания, човек живее в противоречия, от които мъчно се освобождава. Противоречията и отрицателните неща се дължат на Сатурна. Който се намира под влиянието на Сатурна, казва, че не вярва в Бога, на нищо не вярва. Той говори така, защото сам не се познава. Не само, че вярва, но вярата му отива до суеверие. Като чуе, че се продават лотарийни билети, веднага бърза да си купи поне един билет, да спечели нещо. Значи, той вярва във възможностите на лотарията, а не вярва в Бога. Вярата крие в себе си всички възможности на живота. Някой казва, че вярва в Бога, а се оплаква, че това и онова нямал. Това не е истинска вяра, но вярване. – Защо страда човек? – Защото иска да се осигури. Някой се осигурява за сто години, без да знае, ще живее ли толкова години. Да се осигуриш, това значи, да носиш непосилен товар на гърба си. Природата осигурява живите същества само за един ден – от изгрев до залез слънце. Какъв смисъл има да натрупаш цели купове книжни пари, които всеки момент могат да изгубят стойността си? Разчитайте на положителното знание, което никога не губи цената си. С това знание ще намерите скритото богатство в земята. Който разполага с истинското знание, от един декар земя може да изкара

богатството на 20 декара. Ако посее нивата си с жито, ще изкара едри класове, от които сто грама само могат да задоволят глада на гладния, или да излекуват безнадеждно болния. Това жито е обработвано с любов. Дето присътствува любовта, там е изобилието и радостта. Житото на сегашните хора е дребно, слабо, защото не живеят в любов. Те постоянно се критикуват, обиждат, измъчват се и, в края на краищата, всеки се оплаква, че животът е лош. Не е лош животът, но хората са станали крайни материалисти, уповават повече на материята. Не е лошо да вярва човек в материята, но същевременно трябва да вярва в живота, като същина на Бога.

Често религиозните хора, за да подчертаят своята набожност, казват, че не се нуждаят от пари. – От какво се нуждаят? – От живот. На всеки човек е даден живот, но малцина се ползват от него, както трябва. В това отношение, хората приличат на онзи български адвокат, който пътувал от Търново за Севлиево; по пътя бил нападнат от разбойници. Те го обрали, взели парите му и двата револвера, които носел със себе си. Главатарят на разбойниците го попитал: Защо носиш два револвера със себе си? – За „зор заман“. – Какъв по-голям зор може да те сполети от този? Той носи два револвера, но не може да ги използва. Много хора имат пари, без да могат да се ползват от тях. Едни хора имат знание, сила, живот, но не могат да се ползват от тях. Други пък имат глас за пение, но като дойде време да го приложат, не могат – някаква простуда ги хванала, поради което гласът им пресипнал. Ще кажете, че това се дължи на отсъствието на култура между хората. Така не се говори. Това са въпроси, които никоя раса досега не е разрешила. И бялата раса няма да ги разреши. – Какво означава белият цвят? – Освобождаване от тъмнината на живота, от гъстата материя. – Какво означава черният цвят? – Живот в гъстата материя. В далечното минало черните хора пожелали да станат господари на света, поради което паднали толкова ниско, че и до днес още не могат да се повдигнат. Докато е в тъмнина, човек не може да направи нищо. Бъдещата раса ще реализира идеалите на цялото човечество. Тя е светла раса. Хората на бъдещата раса ще имат две лица, ще виждат на всички страни. Те от далеч ще предвиждат, кой мисли да прави зло и веднага ще му напишат писмо, да го предупредят. Те знаят, че никой няма право да изнасилва брата си, да мисли и върши зло.

Съвременните хора са ограничени в разбиранията си, поради което бащата казва на сина си: Ти трябва да ми бъдеш благодарен! Аз те отхраних, аз те спасих и т. н. – Никой никого не е изхранил. Слънцето е работило и постоянно работи върху живите същества, а Бог ги възраства и поддържа живота им. Въпреки това, ще се яви човекът със своето съзнание, да казва, че той изхранил някого, или го повдигнал. Ако под „аз“

разбираш Бога в себе си, прав си. Но ако мислиш, че ти, човекът, си направил всичко, на крив път си. Каквото правиш, прави го в името Божие. Считай, че Бог в тебе прави доброто. Той помага и повдига хората. Той ги кредитира, а ти само се подписваш на полицата за поръчител. Дадеш ли пари на някого, дай ги с доверие. Как ще разполага той с тях, това е негова работа. Знай, че този човек, преди да поеме някакво задължение към тебе, първо се задължава към Бога. Вложи доверието си в своя ближен и не се страхувай. И той ще ти отговори с доверие. Какво виждаме днес? Хората са недоволни едни от други и постоянно следят, на кого колко е дадено. Един се радва, че получил много; друг се оплаква, че получил малко. На едного се дава повече по две съображения: или защото може да използва даденото разумно, или го изпитват, как ще се справи с богатството. На друг се дава малко, за да го заставят да работи, да приложи дарбите и способностите си. Ако му дадат голямо богатство, той ще напусне училището и ще престане да се развива. Някой се оплаква, че освен една цигулка, нищо друго не е получил от баща си. Радвай се на цигулката си. Настрой я добре и започни да свириш, да веселиш хората, да ги заставиш да пеят и играят. – Не искам да стана цигулар. – Според мене, за предпочитане е да свириш и пееш, да си изкарваш прехраната с цигулката, отколкото да чакаш наготово да те хранят.

Какво прави природата? И тя пее и свири, и тя заставя хората, животните и растенията да скачат и играят. Достатъчно е да духне вятърът, за да разиграе и хората, и животните, и растенията. Дърветата се огъват, клоновете пеят и свирят своята песен. Ако вятърът не огъва дърветата, не навежда и не изправя растенията, те не биха се развивали. Това показва, че в природата има разумност. Благодарение на тази разумност, нищо не е произволно. Мнозина се плашат от бомби, бягат, крият се, да не ги изненадат. За да се запазят от бомбите, започват да се молят. Те търсят Бога в страшни моменти на живота си. И това е добро. Иначе, те никога нямаше да помислят за Него. Страшно е, наистина, да те изненада бомба. И в природата има бомби, но резултатите са добри. Снегът, дъждът падат във вид на малки бомби, но всички живи същества ги очакват с радост. Те носят своето благословение. Даже и градът, който причинява известни пакости, носи своето благословение. Когато вали град, въздухът се озонира. Използвайте благата, които разумната природа праща на земята. Във всяко нещо се крие някакво добро. Даже и в злото се крие известно добро. Това вижда само разумният човек, който може да различава нещата.

Съвременните хора са склонни да виждат повече лошото и злото в света, отколкото доброто. – Защо? – Защото не знаят, как да се пазят. Те са обиколени от невидими същества, които не ги обичат и постоянно мислят, как да им причиняват пакости и злини. В това отношение, и смъртта е

един от невидимите неприятели на човека. Тя го обира, като разбойник, и го занася на онзи свят. Ако не любите Господа, ще ви ограбят и изядат. Обаче, казано е в Писанието: „Няма да оставиш подобния си да види изтление". Значи, Бог няма да остави човешката душа да погине.

Днес от всички се изисква да работят върху себе си, да придобият повече светлина, топлина и сила. Това се постига чрез съзнателна, вътрешна работа. Ще работите, докато придобиете начин да превръщате злото в добро. Само така ще разберете, че злото иде като възмездие на онзи, който не люби. Доброто иде като възмездие на онзи, който люби. Който люби, той е готов да работи, да учи, да придобива знания. Така ще научите Божествения порядък. Следвайте пътя на любовта, която дава възможност на човека да познае Бога, своя ближен и себе си. Който следва пътя на любовта, той може да изправи погрешките си и да подобри своя живот.

Казано е в Битието: „В начало създаде Бог небето и земята. А земята беше неустроена и пуста; и тъмнина бе върху бездната. И Дух Божи се носеше върху водата". (– 1 и 2 ст.). – Бог създаде небето и земята, но земята се нуждае от небето. Бог и разумният свят и до днес още устройват земята. И човек, съзнателно или несъзнателно, чрез косміте на главата си, като чрез антени, възприема мисли от висшите светове и продължава да се усъвършенствува. Ще кажете, че това не ви интересува, то се отнася до учените хора. И вие сте били учени. Ако проследите историята на вашето минало, ще видите, колко томове научни и философски книги сте написали, колко закони сте създали, какъв ред и законност сте внесли в света. Ако някой се осмелявал да не изпълни волята ви, веднага получавал наказанието си. Сега сте дошли на земята инкогнито, да не ви познаят неприятелите ви. Вие сте облекли дрехата на смирението и сте дошли като ученици – да учите, да възприемете новото знание и да изправите погрешките си. Следователно, като се срещате, не се питайте, отде идете и какво носите, но вижте, от какво се нуждаете. Ако един от вас е гладен, другият трябва да го нахрани. Като нахраните човека, той ще се разположи, ще се отвори и ще започне да ви разправя историята си, от която ще научите нови неща.

Мнозина дохождат при мене и ме питат: Отде идеш? – Оттам, отдето идеш и ти. – Аз нищо не зная за себе си, нищо не помня. – Влез в архивата на своя живот, дето е написана цялата ти история, и чети. Аз зная твоята история. Тя датира от времето на създаването на първия човек. Тогава ти си бил в рая, при добри условия, но един ден в райската градина влезе адепт, във форма на змия, и те изкуши. И до днес още носиш последствията на това изкушение. И змията пострада, но и хората, родени от Адам и Ева, още не са свободни от тази змия. Ще дойде ден, когато те

ще приемат доброволно закона на любовта и ще му се подчинят. Който живее в любовта, той е свободен.

Съвременните хора имат криво понятие за любовта. Те смесват чувствата и страстите си с любовта. Те се влюбват, женят се и мислят, че това е любов. Момъкът обича една мома и, за да я накара да му обърне внимание, той коленичи пред нея, нарича я божество, своя спасителка. Той е готов да се жертвува за нея. Момата го поглежда и си мисли: Ще видиш, какво божество съм! Нека се оженим, тогава ще се разберем. Момъкът коленичи, но и той си мисли, че това е временно. Ще дойде ден, когато тя ще коленичи пред него. Тогава ще ѝ покаже, какво е той. Момъкът и момата се гледат в очите, но погледът им е мътен, лишен от Божествената светлина. Момата не трябва да оставя момъка да коленичи пред нея; и момъкът не трябва да оставя момата да коленичи пред него. Защо да не отидат при един чист планински извор и там да коленичат? Защо да не отправят погледа си към Бога и на Него да уповават? Ще кажете, че като коленичат, момата и момъкът изразяват смирението си. Не е така. Смиреният човек не е слаб. От него и смъртта се страхува. Смиреният е свободен човек. Той е обиколен с приятели, с които споделя мислите, чувствата и постъпките си. Той споделя с тях стремежите на своята душа и дух. Какви по-добри приятели може да има човек от своя ум, своето сърце, своята душа и от своя дух? Който има тези четири приятели, той е богат. Около него всеки ден ще се групират все повече и повече хора, които ще му помагат. Приятелството се поддържа чрез честност и разумност. Ако не си честен и разумен, приятелите ще те изоставят. Дали си учител, свещеник, или търговец, ще бъдеш честен. Днес човечеството се нуждае от честни, добри, силни и справедливи хора.

Една бедна жена заболяла и се обърнала към лекар за съвет. Лекарят ѝ препоръчал да пие по три лъжици на ден дървено масло. Обаче, тя нямала пари, да изпълни съвета на лекаря. Помислила си, какво да прави, с какво да замести дървеното масло. Изведнъж ѝ дошло на ум да го замести със свинска мас. Понеже имала достатъчно свинска мас, тя я стопила и прекарала през една дървена цев. Значи, вместо дървено масло, тя пила свинска мас, но с вяра, че ще се поправи. Наистина, в скоро време тя се поправила. Навсякъде разправяла, как заместила дървеното масло със свинска мас и се излекувала. В същност, свинската мас не е за препоръчване. Свинята е символ на краен индивидуализъм. Ако само една свинска клетка влезе в човешкия организъм, други четири-пет клетки трябва да я обиколят и пазят, да не направи някаква пакост. Свинските клетки причиняват по-големи пакости, отколкото могат да свършат някаква полезна работа. Като знаеше това, Мойсей забрани на евреите да ядат свинско месо. Ако бяха приложили Мойсеевия закон, евреите щяха да

бъдат в по-добро положение, отколкото са днес. Но те приложиха само онези закони, които бяха в техен интерес. Последователите на Мойсея разбираха много неща буквално, поради което се натъкнаха на големи противоречия и недоразумения. Като се натъкнаха на закона за жертвата, евреите започнаха да колят агнета, овце, кокошки – да ги принасят в жертва, за да омилостивят Господа, но Той им отговори чрез пророците. Кой ви даде право да жертвувате живота на другите същества? Днес от всички се изискват чисти умове, жертва се прави в човешкия ум и човешкото сърце, да се познае човек, какво представя той.

Каквото и да се говори на съвременните хора, повечето от тях затварят очите и ушите си, не искат да виждат и чуват. Обаче, ако им говорите за злато, за богатство, широко отварят очите и ушите си. Всички хора търсят златото, всички искат да бъдат богати. Лесно можете да намерите злато. В природата има злато на много места. Достатъчно е да развиете обонянието си, за да го намерите. То има ухание като карамфил; насочете носа си към него и ще го намерите. Обаче, както цветята могат да се късат в краен случай, за цяр, така и златото в земята може да се разрови само в специален случай. Не е позволено на човека да къса цветята за удоволствие. Ако ги къса за удоволствие, трябва да върне живота им.

Млади моми и булки се кичат с цветя, но не знаят, че един ден трябва да върнат живота им. Редът и порядъкът в природата изисква това и се налага на хората. Като не знаят нейните закони, хората късат цветята, отнасят се небрежно към тях и казват: Това са цветя, те нямат никакви усещания, никакво съзнание. Не е така. Ясновидецът вижда зад всяко цвете по едно разумно същество. Така видими и невидими същества се грижат за човека. Човек е разумно същество, но, въпреки това, се страхува. Аероплан мине над главата му, и той започва да трепери, да не хвърли някаква бомба отгоре. Ако аеропланът мине и нищо не хвърли, човек казва: Този път се спасих, но друг ще дойде. Вярата на човека е слаба. И религиозният, и светският човек се заканват на авиаторите, искат да им отмъстят. Защо да не пожелаят да заспят и да се върнат назад, а трябва да ги убиват? Убийството е забранено. Човек разполага с много методи. Защо да не приложи такъв метод, който да повдигне и него, и неприятеля му?

Когато войската на един от израилските царе била така притисната от неприятеля, че трябвало да загине, пророк Елисей се явил при царя и му казал: Царю, ела да видиш, как ще бъде поразена неприятелската войска. Царят отговорил: Неприятелят е по-многочислен от нас. – Ела с мене, да видиш, колко са с нас, казал пророкът. Той го завел в гората и му отворил очите да прогледа. Царят се учудил на голямото количество войска, която била скрита в гората. След това Елисей ослепил неприятелската войска.

Царят го запитал: Да ги убия ли всичките? – Няма да убиваш нито един; ще ги завържеш и изпратиш при техния господар.

Следователно, когато ви се даде власт, не злоупотребявайте с нея. Не пожелавайте на човека по-голямо зло от това, което го сполетяло. Не желайте злото на никого. Ако желаеш злото на ближния си, и на тебе ще се случи същото. Тогава ще разбереш, какво значи, да желаеш злото на човека. Ако искаш да живееш добре, желай на всеки човек това, което желаеш за себе си. Като постъпваш така, пред тебе ще се отвори широк, необятен свят. Днес всички се запитват, кой ще победи. Казвам: Силният, умният и добрият ще победи. Ако не стане така, победата ще бъде временна. Новото иде с всичката си сила в света и ще се наложи.

Съвременните хора се страхуват от новото, да не разклати основите на живота им. Не се страхувайте от новото. То не създава катаклизми, защото постепенно измества старото. Дръжте се за старото, но не отхвърляйте новото. Пейте старите си песни, но приемайте и новите. Всяка песен е на мястото си. „Който пее, зло не мисли“, казва българската поговорка. Пей, весели се и не мисли зло на никого. – Как да пея? – Ще пееш соло, като герой или героиня на сцената; ще пееш и в хор. Важно е да пееш, да проявиш доброто в себе си. Честен, добър и справедлив ще бъдеш, ако искаш да пееш хубаво. Като пееш, ще се научиш да се молиш. Молитвата има отношение към музиката.

Някои религиозни мислят, че като се молят на Бога, всичко им се нарежда добре. Каквото пожелаят, ще стане. Така е, но при условие, че вършите Божията воля. Който е в съгласие с Бога и върши Неговата воля, получава отговор на молитвата си. Който не е в съгласие с Бога, не получава отговор на молитвата си. Който върши Божията воля, всякога се нагажда към онова, което Бог е предвидил. Той може да каже, че молитвата му е приета. Обаче, който не върши Божията воля, ще се чуди, защо не получава отговор на молитвата си. Ето, тази година българите се радват на голямо плодородие. То е резултат на малкото добро, което те са направили в миналото. Какво е това добро, ще остане тайна. Някога те сами ще разберат, кое е това добро, за което днес Бог щедро ги възнаграждава. Значи, за малко добро, Бог щедро отплаща. Ще кажете, че за голямо добро ще получите още по-голямо възнаграждение. Не е така. Бог възнаграждава човека за малкото добро, което прави; за голямото добро оставя на други, да му благодарят. Много естествено. Всички виждат големите добрини; всички говорят за тях и благодарят. Бог плаща за малките добрини, едва видими.

Един богат американец се прочул с големите си добрини. Направил

църква, сиротопиталище, училище, за които пожертвувал хиляди долари. Всички вестници писали за него, хвалели го и благодарили. Дошъл краят на живота му, и той се преселил на онзи свят. Като се видял между близките си, той не искал да остане при тях, но веднага се отправил към вратата на рая и потропал. Свети Петър го посрещнал и запитал: Какво искаш? – Искам да вляза в рая, между праведните. – Какви добрини си правил на земята, за да имаш право на тукашен жител? – Направих една голяма църква, сиротопиталище, училище, болница. – Какво получи срещу това? – Благодарността и похвалата на хората. Всички вестници писаха за мене, за големите добрини, които правех. – Значи, платено ти е за това добро. Спомни си някое добро, което никой не знае и за което не ти е платено. Американецът се почесал по главата и започнал усилено да мисли, да намери поне едно добро, за което никой не писал. Най-после си спомнил, че един ден го спряла на пътя една бедна, нещастна вдовица, която го молела да ѝ помогне. Понеже много бързал, той не обърнал внимание на нея, но тя го последвала и настоятелно го молела за помощ. За да се освободи от нея, той ѝ подхвърлил един долар и продължил пътя си. Свети Петър казал: Това добро заслужава разглеждане. Да отидем при Господа, Той да се произнесе, какво възнаграждение ти се пада. Бог изслушал внимателно свети Петър и казал: Дайте му два долара и го пратете отново на земята. Едва сега американецът разбрал погрешката си. Не трябваше да се възмущава той от бедната вдовица, но да се спре, да я изслуша внимателно и да я покани у дома си, дето можеше да я нахрани, облече и подобри положението ѝ.

Христос казва: „Болен бях, не ми помогнахте; жаден бях, не ме напоихте; гладен бях, не ме нахранихте; в затвор бях, не ме посетихте". Някой човек е болен, нуждае се от помощта на ближния си, но той казва: Нямам време да се занимавам с болни хора. Предприел съм големи работи, които поглъщат всичкото ми време. Да се занимава човек с големи работи, това значи, преждевременно да остарее. Старостта представя зимата на живота. През това време дърветата са покрити със сняг, без листа и плодове. Разумните и добри хора посрещат зимата с радост. Затова казваме, че зима, лошо време, съществуват за лошите хора; пролет и добро време съществуват за добрите хора. Лошите хора живеят на северния полюс, а добрите – на екватора и в умерения пояс. Кой човек е добър и кой – лош, това се познава по енергиите, които изтичат от различни места на организма. Достатъчно е да пипнеш човека по ръцете, по носа, по ушите, по скулите, за да познаеш, колко е добър и здрав. Ако погледнеш лицето му от двете страни на скулите, ще разбереш, какво е състоянието на стомаха му. Ако лицето му под скулите е хлътнало, стомахът му е слаб. Не е ли хлътнало, стомахът му е здрав, силен, добре работи. За такъв човек казват, че лицето му е като месечинка. Здрав е човекът. По-добре ли е да е

сух, с пожълтяло лице и хлътнали страни? Казват за някого, че е жълт, изпит, като светия. Не е право това. Светията не е изпит и жълт. Лицето му има особен цвят, особени черти. Той е художник и скулптор, сам рисува чертите на лицето си, сам вае своята статуя.

Ще кажете, че животът на светията е недостъпен за обикновения човек. Значи, да водиш чист и свят живот е недостъпно, а да посветиш целия си живот на една жена или на един мъж, това е възможно. Защо момата и момъкът да не посветят живота си на някаква велика идея? Защо да не служат на Бога? Добро нещо е женитбата. Още по-добре е хората да се обичат. Но когато младата мома се жени, трябва да пита Господа, харесва ли нейния избраник. Ако не го харесва, не трябва да се жени за него. Бог може да не харесa и втория, и третия избраник, тя трябва да чака. Може дванадесетият по ред да се хареса на Господа, тя трябва да чака и да търпи. Ако бърза, тя ще се натъкне на такива страдания, каквито не е очаквала. Всяко нещо трябва да се извършва на определеното за него време. Всяка мисъл, всяко чувство трябва да се възприемат и приложат на своето време. Често хората се готвят за неща, които са далеч от тях, и не мислят за близкото бъдеще.

Преди години дойде при мене една млада мома, иска да я приема, да ѝ кажа нещо, от което зависи щастието ѝ. Понеже бях много зает, отказах да я приема. Тя започна да се моли и да настоява да я приема. От моя прием зависи нейното щастие. Най-после я приех. Какво искаше да знае? Интересуваше се, дали ще бъде щастлива, ако се ожени за своя възлюбен. Погледнах я и разбрах, какво я очаква. Не исках да ѝ казвам, но налагаше се да бъда прям, да не премълчавам истината. Запитах я: Готова ли си да ти кажа истината? – Готова съм. Слушай тогава: Никаква женитба не те чака. Ти трябва да се готвиш за онзи свят. Ще живееш още две години. През това време трябва да четеш Евангелието, да се приготвиш за другия свят. Има една вероятност да избегнеш ранната смърт, но това е един случай на хиляда. Приготви се за невидимия свят, дето животът е смислен, богат с блага и възможности. Ако минеш кризата благополучно, пак ела при мене. Но до това време бъди будна. Чети Евангелието и го прилагай.

Сега и на вас казвам: Отворете книгата на любовта и четете, какво е писал Бог в нея. Тази книга крие в себе си знанието на целия свят. В нея е писано за растенията, животните, камъните, водите и т. н. Като изучавате растенията, ще видите, колко голямо е тяхното търпение и трудолюбие. Изучавайте водите, които извират, текат и напояват земята и растенията, утоляват жаждата на пътниците и ще видите, как те губят своята чистота, без да се възмущават. Очиствайте ги, без да се смущавате, защото и вас понякога ви калят. Изучавайте въздуха, светлината, топлината и вървете

напред. Научете се да изпълнявате Божията воля като животните, растенията, камъните, водите, въздуха, светлината и топлината, за да бъдат доволни от вас, както съществата на земята, така и тези, които живеят на небето. Бог изпитва човека чрез животните. чрез растенията, чрез всичко, което го обикаля. Като видиш едно животно, ти казваш: животно е това. Ако е кон, казваш: Кон е това. Така говори само онзи, който не разбира цената на Божественото. Той не знае, че Божественото Начало е скрито във всяко живо същество. В невидимия свят животните имат съвършено друг вид от този, който представят на земята. Зад всяко животно стои по едно разумно, възвишено същество, което го управлява. Който гледа на живите същества с почит и уважение, той цени още повече своите ближни. Ако срещне една бедна вдовица, той не гледа на нея с пренебрежение, но в лицето ѝ вижда Бога, Който го изпитва. Той веднага ще я покани у дома си, ще я нагости и ще ѝ помогне материално, без да я морализира, без да ѝ проповядва, какво да прави и как да живее.

Един американски проповедник канел всеки неделен ден на обяд у дома си по едно бедно дете, на което давал обяд и малка парична сума. Преди да започвали обедът, проповедникът прочитал заедно с детето „Отче наш“. След това детето се нахранвало добре и си отивало. Един неделен ден проповедникът поканил едно бедно дете, което му дало добър урок. Започнали да четат „Отче наш“. Проповедникът четял, и детето повтаряло след него. Като дошли до стиха „Който Си на небето и на земята“, детето се замислило и замълчало. – Повтаряй след мене! – казал проповедникът. Детето мълчало. – Повтаряй, иначе няма да ти дам обяд. Детето пак мълчало. – Най-после проговорило: Наистина ли Бог е наш Баща? – Да, Бог е наш Баща – потвърдил проповедникът. – Тогава, ти си мой брат – казало детето и млъкнало.

И тъй, бъдете внимателни към всички хора, животни и растения, към които и Бог е внимателен. Всяко растение, към което Бог е внимателен, е лековито. Като проявява внимание към по-малките същества от себе си, човек се самовъзпитава, става добър слуга на своя ум, на своето сърце, на своята душа и на своя дух. Като им служи, той се учи от тях. Единствените неща, чрез които човек се развива, това са неговият ум, сърце, душа и дух. Чрез тях се проявява Божественото. Ето защо, вярвайте на първата мисъл и на първото чувство, които минават през ума и сърцето ви. Всяка следваща мисъл или чувство могат да ви излъжат. Като разчиташ на Божественото, всякога ще бъдеш радостен и весел. Който разчита на Божественото Начало в себе си, никога не се смущава, никога не се обезверява.

Следователно, ако видите човек с вяра в Бога, в ближния си и в себе си, ще знаете, че той е дал ход на Божественото Начало. Работете върху ума си, да

се справите със страха. Колкото по-безстрашливи ставате, толкова по-лека ще бъде раницата, която носите. Работете за усилване на вярата си. Защо трябва да се безпокоите, какво ще стане с България? Защо се безпокоите за жена си и децата си? Бог, Който е създал света, има пред вид всички народи. Той е промислил и за България, и за вашите деца. Ще имате страдания и изпитания, но ще се справите с тях. Щом имаш деца, ще имаш изпитания; щом имаш мъж, ще имаш изпитания; щом имаш жена, ще имаш изпитания. Колкото си по-богат, толкова по-големи ще бъдат изпитанията и страданията ти.

Приемете Божията Любов и я приложете. Радвайте се на всичко, което виждате: на небето, на слънцето и луната, на звездите, на дърветата, на цялата природа. Във всичко виждайте проява на Бога. Дето е Бог, там е любовта и светлината. Там е истината и свободата. Дето е любовта, там е раят. Който живее в любовта, той е намерил вече своите братя и сестри, които го обичат и чиято любов съществува през вековете. Неизчерпаеми съкровища се крият в човешката душа, но тя трябва да се отвори, да проникне в нея Божествената светлина, топлина и сила.

2. Беседа от Учителя, държана
на 15 август, 1943 г. 10 ч. пр. обяд.
София–Изгрев.

1943_08_15 Вечното благо

ВЕЧНОТО БЛАГО

Размишление върху мисълта: Бог е вечният извор на живота.

В десета глава от Евангелието на Матея Христос обръща вниманието на учениците си върху онова, което им е нужно в живота. Така Той иска да ги освободи от излишни грижи и потреби.

В 12 глава от Марка Христос отговаря на въпроси, зададени от фарисеите и садукеите. Те остават учудени от отговорите на Христа, макар че не им понасяло.

Като изучават свещените книги, в които е описан живота на миналите поколения, хората виждат предразположението на човека към погрешки и опущения. Всички хора искат да угодят на Бога, че, като отидат на онзи свят, да живеят добре, да бъдат между ангели и светии. Ако искаш само да надзърнеш в онзи свят, да видиш, как живеят възвишените същества, това е лесна работа. То е все едно, да отидеш на театър, да видиш, как играят актьорите и да се върнеш у дома си. Обаче, това не е постижение. Има смисъл да отидеш на онзи свят, но да живееш както живеят възвишените същества, да се приобщиш към тях. Евреите разбраха буквално Писанието, поради което и до днес страдат. И до днес още те носят последствията на своето криво разбиране за истинския живот. Не се живее по буквата на нещата. Буквата умъртвява, а Духът оживява.

Съвременните хора, християни или не, изпадат в погрешките на евреите. Днес християнски народи воюват помежду си. В името Божие те вършат неща, които не са угодни на Бога. Въпреки това, те казват, че, каквото става на земята, е в реда на нещата. Но да оставим настрана работите на външния свят. Ние нямаме право да съдим никого. Който е създал света, Той има право да съди. Защо воюват хората, това е тяхна работа; защо се върти земята, това е нейна работа; защо грее слънцето, това е негова работа; защо растат дърветата, това е тяхна работа; защо текат реките, това е тяхна работа; защо човек живее така, а не иначе, и това е негова работа. Ние нямаме право да се бъркаме в неща, които са далеч от нас.

Задачата на човека е да намери същественото в живота. – Кое е същественото? – Вътрешните прояви на живота, изявен чрез чувствата и мислите на човека. Казано е за човека, че Бог вдъхнал в ноздрите му дихание, и той станал жива душа, започнал да чувствува. Значи, първо се явили чувствата в човека, а после – мислите му. Като резултат на чувствата

и мислите се явяват човешките постъпки. Щом чувствата и мислите на човека са прави, и постъпките му ще бъдат прави. Ще кажете, че, за да постъпва право, човек трябва да бъде учен. Не е така. Не всеки учен постъпва право. Важно е да мисли и чувствува право. Христос дава пример за лошия и недобросъвестен домоначалник, който ял и пил и не изпълнил волята на своя господар. Този домоначалник не управлявал мислите и чувствата си, както трябва. Той се разпуснал, заради което господарят му не останал доволен от него. На всеки човек е дадена задачата да бъде домоначалник на своите мисли и чувства, да ги направлява правилно. Но той яде и пие с тях и не изпълнява работата си добре. Така той измъчва ума, сърцето и душата си. След това се запитва: Какво ме очаква на онзи свят? – Скърцане със зъби.

Какво трябва да се прави, за да се наследи добър, чист живот? Всеки иска да живее добре, въпреки това, пренебрегва своя живот, а се интересува, кой как живее. Постоянно чувате да се казва, че някой не живее добре, не мисли и не чувствува право, не ходи ритмично. Така трябва да постъпва само онзи, който е изправил живота си. Но, който се изправил, той помага на хората и никого не съди. – Как трябва да ходи човек? – Това е въпрос от голямо значение. Не е безразлично, как стъпваш и как се движиш. Разумният свят държи сметка за всяка неправилно изразходвана енергия. На всяка изразходвана енергия отговаря известна придобивка. Следователно, човек има право да изразходва известно количество енергия, но срещу нея трябва да е спечелил или придобил нещо. Можеш да ходиш по театри, по концерти, но непременно трябва да придобиеш нещо. Така се оправдава употребената енергия. Ако нищо не придобиваш, ще те държат отговорен за енергията, която си изразходвал. За всичко в живота се плаща. Който не разбира този закон, сам се пита, защо работите му не вървят добре. – Много просто – правиш погрешки. Какво се иска от цигуларя, който свири в симфонически оркестър? – Чистота и точност в свиренето. Ако греши и не свири чисто, ще го изпъдят. Който живее в широкия свят, може да прави погрешки. Но ако се готви за Царството Божие, там не могат да го приемат. В Царството Божие приемат хора, които не грешат, които се отказали вече от слабостите на обикновения човек.

Някой критикува ближните си и се готви да влезе в Царството Божие. Това е невъзможно. Там критиката е абсолютно изключена. Той критикува своя ближен, но сам не знае, как да постъпва. Ако го поставят на мястото на неговия ближен, и той ще направи същите погрешки, а някога и по-големи от него. Разговарят се двама приятели. Единият пита другия: Защо се подхлъзна? – Не можах да се задържа. – Защо не можа да се задържиш? – Наклонът беше голям. Хванах се, но наклонът ме повлече. –

Слабохарактерен си, затова не издържа. – Покажи ми, как да се държа. Какво става в края на краищата? Онзи, който морализира приятеля си, стъпва на наклонената площ, но веднага се подхлъзва и пада по-лошо от първия. И това е естествено. Кой обикновен човек, хвърлен в гореща вода, не се изгорил? Ще кажете, че внимание се изисква. Колкото и да си внимателен, горещата вода ще те изгори. Някои хора са крайно внимателни, но, въпреки това, са изгаряли крака, ръката си с гореща вода. Важно е, какво да се прави против изгореното. Най-напред трябва да се намаже с кисело мляко.

Да се върнем към същественото. Кое е същественото в живота? – Служенето на Бога. Да служиш на Бога, това значи, да си готов на всякакви жертви за любовта. Кой човек би напуснал нощем топлото си легло, за да отиде да помогне на някой страдащ? Той ще се върти на една, на друга страна в леглото си и ще отложи излизането си за другия ден под предлог, че времето не е хубаво, че не е разположен и др. Той говори за служене на Бога, за любов към ближния, а не е готов на най-малката жертва. Това не е служене, не е любов. Като не иска да изпълни Божията воля, човек казва: Тази работа не е за мене. – Коя работа е за тебе? Мъжът се отказва от своето предназначение; жената се отказва от своето предназначение, децата – също и, в края на краищата, всички са. недоволни от живота си. Мъж, който не може да въздействува на жена си със своя ум, не е на мястото си; жена, която не може да въздействува на мъжа си със своето сърце, също не е на мястото си. И най-после, ако майката и бащата не могат да въздействуват с ума и сърцето си на своите деца, те не са на мястото си. Не е майка, нито баща онзи, който само ражда децата си, без да може да им въздейства. Това раждане е подобно на излюпването на яйца в инкубаторите. Пиленцата се излюпват, но майка нямат. Следователно, не е лесно да родиш дете; не е лесно да родиш една светла мисъл, едно светло чувство или една възвишена постъпка. Раждането подразбира минаване през големи изпитания и страдания. Мнозина се питат, защо трябва човек да страда. На този въпрос се поставя друг: Защо пък да не страда? Да се задава такъв въпрос, това значи, да питате, защо човек трябва да диша, да яде, да пие вода. Не може ли да живее без въздух, без вода и храна? Който иска да живее без въздух, без вода и храна, да отиде в другия свят, дето престава и дишането, и храненето. Обаче, докато е на земята, човек диша, пие вода и се храни. Няма по-голямо благо за човека от това, да възприема светлина, въздух, вода и храна. Животът на земята без ядене е цял ад. Значи, раят на земята се крие в яденето. Когато някое възвишено същество иска да види земния рай, то слиза между хората, във време на ядене. Ако иска да види небесния рай, човек се качва на небето в момент, когато тамошните жители ядат.

И тъй, човек трябва да има ясна представа за храненето. Велико нещо е да ядеш от храната, която Бог е приготвил за човека отпреди хиляди години. Още при създаването на човека, у Бога възникнала идеята за неговото хранене. Да се храниш, това подразбира да възприемаш Божествения живот. Да възприемаш Божествения живот, това значи, да се храниш със светлина, въздух, вода и хляб. Човек трябва да има свещено отношение към светлината, въздуха, водата и хляба, да ги разбира. Не е достатъчно да отвориш очите си и да кажеш, че около тебе е светло; не е достатъчно да разшириш дробовете си и да поемеш въздух; не е достатъчно да пиеш вода, да ядеш хляб и да кажеш, че си задоволил жаждата и глада си. Това е механическо отнасяне към нещата. Ти ще използваш разумно благата на живота, само когато ги приемаш съзнателно и с любов. Иначе, ще виждаш светлината около себе си, но ще живееш в тъмнина; ще дишаш въздух, и пак ще се задушаваш; ще пиеш вода, и все жаден ще ходиш; ще ядеш вкусни ястия, но, въпреки това, ще остаряваш. Възприемайте всичко с любов. Само така ще се ползвате от Божието благословение. Вършете всичко с любов. Любовта трябва да присъства във всяка мисъл, във всяко чувство и всяка постъпка. При любовта плодовете зреят и сладки стават; без любов плодовете остават зелени и горчиви. При любовта водата тече и върши работа; вън от любовта, водата престава да тече, хваща жабуняк и се вмирисва. Дето е любовта, там има хармония и красота. Вън от любовта, хората се критикуват, сърдят се, плачат, страдат, и животът им се обезсмисля. Дето е любовта, там е раят. В безлюбието пък е адът. В рая цари законът на свободата и любовта, а в ада – законът на ограничението, насилието и безлюбието. На вратата на ада виси надпис: Тук управляват силните. Следователно, ако мислиш, че силата ще ти помага, знай, че всякога ще се намери по-силен от тебе. В рая, силният слугува на слабия по любов; в ада, слабият слугува на силния по принуждение.

Какво означава слугуването? – Да слугуваш, това значи, да изпълняваш разумно закона на любовта. Лесно се говори за служенето, но трябва да знаеш, как да служиш. Как ще кърми майката новороденото си дете, ако няма мляко? Значи, служителят трябва да има мляко, храна, с която да подържа живота на онези, на които служи. Това означава стихът: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си“. Ще кажете, че има нещо противоречиво в този стих. Защо детето може да се храни с млякото на майка си, а възрастният не може да се храни с плътта и кръвта на Христа? Каквото представя майчиното мляко за детето, такова е Христовата плът и кръв за Неговите последователи. Плътта и кръвта на Христа представят Божието Слово. Затова Христос казва: „Не само с хляб може да се живее, но и с всяко Слово, което излиза от устата на Бога“. Казано е още в Евангелието: „Всичко, каквото искате, ще ви се даде. Каквото вържете на земята, ще бъде вързано и на небето; каквото

развържете на земята, ще бъде развързано и на небето. Ако кажете на тази планина да се премести, тя ще се премести". Всичко това е възможно, когато се върши в името Божие, когато прилагате Божието Слово. – Може ли да се местят планини? – Планината символизира известна мъчнотия. Защо, в името Божие, да не преместиш мъчнотията от пътя си и да продължиш свободно движението си?

Голямо изкуство е да знае човек да мести мъчнотиите и изпитанията си. За да се справят с мъчнотиите си, религиозният си служи с вярата, а ученият – със знанието си. Но за това са нужни силна вяра и голямо знание. Един беден, религиозен човек постоянно се молил на Бога да се подобри животът му по някакъв начин. Макар и беден, той бил доволен от положението си, но жена му постоянно го ругаела, натяквала му за вярата и упованието му в Бога и казвала: Каква полза имаш от вярата си в Бога? Виж, съседите не вярват в Бога, не правят добрини, но всеки ден животът им се подобрява: хамбарите им са пълни, говедата се увеличават, парите – също. Дотегнало на бедния човек да слуша укорите на жена си, но пак не роптаел. Случило се, че най-богатият му съсед заболял и бил на смъртно легло – никой не могъл да му помогне. Бог внушил на бедния човек, да вземе 20 върбови листа, да ги свари и да даде на болния си съсед да пие, с условие, да го възнагради щедро. Ако му плати добре, ще оздравее; иначе, ще отиде на онзи свят. Бедният съсед изпълнил съвета на Господа и се явил при болния с готово лекарство. Той предал думите на Господа, както му било внушено. Богатият, доволен от щастливия случай, казал на съседа си: Приятелю, давам ти 200000 лева. Ако е нужно, ще ти дам двойно. – Достатъчно ми са 200000 – отговорил бедният и скромен съсед. Болният пил от лекарството, и след няколко деня здравето му се подобрило.

Ще кажете, че бедният си послужил с изнудване. Това не е изнудване, но метод, чрез който богатият се учи да разтваря сърцето си. Ако е въпрос за изнудване, всички съвременни хора си служат с насилие, пред което съзнателно затварят очите си, да не виждат и разбират. На кого принадлежи златото в света? На кого принадлежи житото? На кого принадлежат всички блага в живота? Всичко принадлежи на възвишените, на разумните същества, които работят с името на Бога. Въпреки това, хората взимат тези блага и разполагат с тях, както намират за добре. С тяхното злато се вършат големи престъпления. Американците, които минават за умен народ, преди години, в голямото изобилие на жито, решили да си служат с жито, вместо с въглища. Те намерили, че при това плодородие, житото ще замести въглищата за индустриални цели. Ако това е станало, не е ли насилие? Житото е дадено за храна на хората, а не за гориво.

Всеки народ има известно неразбиране на Божия закон, поради което носи последствията. Мнозина злоупотребяват с житото. Ако са производители, искат да го продават скъпо, да печелят. Ако са купувачи, искат да го купуват евтино, със същото желание – да печелят. Не е позволено да се злоупотребява с житото. Продай го на цена, която да посрещне разходите и труда ти. Купи го на цена, която да не ощети производителя. Голямото плодородие се дължи не толкова на външните условия, колкото на вътрешните. Като съедините външните и вътрешните благоприятни условия, изобилието ще бъде още по-голямо. Днес земеделецът се оплаква от лоша година, от неплодородие и т.н. – Защо? – Защото работата му е без любов. Той оре нивата си без любов: бие воловете си, кара се с работниците си, с жена си и децата си. Той жънал, млял житото си пак без любов. Фурнаджията месил и пекъл хляба без любов. Какво може да даде такъв хляб? Направете опит да посеете един декар земя с жито, но през всичкото време да работите с любов: да разорете земята, да посеете и ожънете житото с любов; да го смелите на воденицата с любов; да го омесите и опечете с любов. Яжте след това този хляб и ще видите, какъв ще бъде резултатът. През всичкото време на работата си да не кажете една лоша дума, да не отправите един лош поглед, да не допуснете една лоша мисъл, или лошо чувство. Това значи, да работи човек с любов.

Кое е отличителното качество на добрия човек? Как се познава, кой живее добре и кой води лош живот? На това вие сами ще отговорите. Важно е, че Бог благославя всеки, който прави добро. Ето, тази година българите направиха едно добро, заради което им се даде голямо плодородие. Какво е това добро, няма да кажа, да не се съблазнят. Ако продължават да правят добрини, в бъдеще ги очаква по-голямо благословение. Ако не живеят добре, всичките блага ще им се отнемат. У Бога няма лицеприятие. Всеки човек, религиозен или светски, трябва да се отличава поне с едно добро качество. Светският човек е откровен, готов да признае погрешката си. Когато е трезв, той е затворен в себе си. Като се напие, става откровен. Срещам един пиян, който се клати по улицата, спира ме за момент и казва: Господине, виж, как съм се напил като магаре. – Имаш грешка, магарето не се напива, защото пие само чиста, хубава вода. Ако вървиш след него, ще научиш, къде се намира най-хубавата вода. Ти пиеш от бъчвите на кръчмарите, затова се напиваш. – Виж, господине, Господ, ме създал човек, с достойнство, пък аз ходя да меря улиците, да падам и ставам по тях. Какво да правя, за да се освободя от тази слабост? Цели 20 години служа на виното. Искам да се освободя от този господар, но той ме яхнал здраво, кара ме да пия, а после ми се подиграва. Аз падам, удрям глава си, а той стои настрана и се подсмива. – От тебе зависи да напуснеш този господар. Ако имаш искрено желание да се освободиш от него, аз ще ти помогна, ще те науча да пиеш чиста вода, вместо вино.

Често хората се гневят и дават ход на гнева в себе си да се прояви. Така те развалят доброто си разположение. Тъкмо дошъл някой възвишен дух у тях, създал им добро разположение и условия за работа, и той се разгневил, започне да вика, да се сърди и загубва доброто, което придобил. Защо да не се въздържа? Посети ли те любовта, бъди внимателен да не я изгубиш. Един млад българин се оженил, но работите му не вървели добре. Заплатата му била малка, едва се прехранвали. Родило му се детенце. Той се чудел, отде ще вземе пари да го кръсти. На другия ден, като отивал на работа, намерил на земята сто лева. Взел ги и се зарадвал, че ще си помогне с тях, да кръсти детето си. Тогава сто лева бяха много пари. Не се минало много, директорът го повишил. От ден на ден работите му тръгнали напред, положението му се подобрило. Така продължавало шест години. Един ден той се провинил в нещо, направил някаква погрешка. Скоро детето му заболяло и умряло. След това го уволнили от работата му, и всичко тръгнало назад. – Защо? – Той сгрешил по отношение на любовта. Следователно, бъдете внимателни към любовта. Когато ви посети, тя носи големи блага и благословения. Направите ли някаква погрешка към нея, тя веднага ще ви напусне. Щом загубите любовта, загубвате и благата, които тя носи. Като знаете това, не се отказвайте от любовта.

Време е вече хората да приемат любовта и да влязат в новия живот. Земята излиза от 13-та сфера, в която е била досега – сфера на изпитания и страдания, на нещастия и мъчнотии. В бъдеще няма да дохождат лоши хора на земята, няма условия за тях. Те ще изчезнат така, както са изчезнали големите допотопни животни. Казано е в Писанието: „Кротките ще наследят земята”. Колко от сегашните хора са кандидати за това наследство? Малко хора са готови да наследят земята. Много цигулари има днес, но малцина могат да участвуват в симфонически оркестър. Много християни има на земята, но малцина свирят в симфоничния оркестър на живота. Не е лесно да свириш по всичките правила на новата музика. Време е всеки да направи опит, да прояви изкуството, силата и умението си в свирене, в правене на добро.

Преди години пътувах с параход, връщах се в България. До мене седеше едно младо момиче, добре облечено, а до него – един апаш, който дебнеше да го обере. Тъкмо се приготви да бръкне в джоба, аз го погледна и му се заканя. Той видя, че го разбирам, и се отказа от намерението си. Аз се загледах някъде. В това време апашът си помисли, че съм го забравил, и пак се приготви да бръкне в джоба на момичето, но аз го погледнах в очите и му се заканих. Той си даде вид, че няма лошо намерение. Като видя, че аз постоянно го следя, той си помисли, че съм по-голям майстор от него, и се

отказа от мисълта си да обере младото момиче. Пак го погледнах и мислено му казах: Ако си тръгнал да обираш хората, иди поне при някой голям богаташ. Като го обереш, ще има и за тебе, и за него. Какво ще вземеш от това момиче? То едва има за себе си. Следователно, ако си апаш, трябва да знаеш, къде да отидеш и кого да обереш. Ако си пророк или гадател, кажи на човека, какво му липсва. Някой отива при гадател, да му каже, кога ще се ожени, ще бъде ли щастлив и т.н. Това е човешка работа. Кажи на човека, какво му недостига, да знае, как и върху какво да работи. Ако съм гадател, ето какво ще кажа на съвременните хора; Сърцата ви са студени, а умовете ви са в тъмнина. – Защо? – Защото сърцата ви са затворени за Божията Любов, а умовете ви за Божията Мъдрост и светлина. Каква любов е тази, която днес топли, а утре смразява човека? Дойде един млад момък в дома ви, приемате го добре, но той отвлича дъщеря ви. Тя напуща дома си и бяга с младия момък, който ѝ говори за любов. След една година тя напуща дома на своя възлюбен и се връща пак при вас. Това не е любов.

Често идат при мене да ме питат, от Бога ли съм изпратен, или не. От Бога съм изпратен. Не само аз, но всички хора сме изпратени от Бога. В това няма съмнение. Важно е, обаче, дали вършим Божията воля. България, например, изпраща свой посланик в някоя държава, да я представя. Че е посланик, никой не се съмнява, но важно е, дали той върши необходимото, за да бъде в услуга на своята държава. Някой минава за добър човек, но важно е, дали, като учител, е добър. Способният учител се издига пред своите ученици. Хората нямат още ясна представа за Бога и за отношенията си към Него, затова мислят, че могат да живеят, както разбират. Не е така. Ако растението, рибата, птицата, млекопитаещото живеят, както разбират, имат право на това. Но на човека не е позволено да живее, както разбира. Ако дядо ти е бил пияница, и ти вървиш по неговия път, не може да се оправдаваш, че така разбираш живота. Преди всичко, това не е твое разбиране. Право разбиране има само свободният човек. Свободен е онзи, на когото умът, сърцето, душата и духът са свободни.

Свободата на човека се определя от прилагане на любовта, мъдростта и истината. Тъй щото, ако си българин, ти трябва да бъдеш свободен, да прилагаш великите Божии закони и добродетели. България има нужда от добри, умни и справедливи майки и бащи, учители и свещеници, чиновници, управници. Отде ще дойдат тези българи? От чужбина ли? Пак от България, но те трябва да се приготвят. Българският народ трябва да започне съзнателна работа, да приготви истински музиканти, писатели, учени, художници, поети. Българите трябва да бъдат носители на Божията Любов.

Има два вида хора на земята: едните са носители на любовта, а другите – носители на безлюбието; носители на светлината и носители на тъмнината; носители на правдата и носители на неправдата. От прилагането на едното или на другото се определят резултатите. Сегашните войни, смутове и безпорядък се дължат на прилагането на безлюбието, на тъмнината и неправдата. Това се дължи на миналото на човечеството. Сега е краят на века, или, според индусите, ликвидиране на човешката карма. Дошло е време да се платят всички полици. Никакво отлагане на дълговете не се позволява. Щом се платят дълговете, човешките умове и сърца ще се обновят. – Остаряхме вече не можем повече да работим. – Сега, именно, сте за работа. Сега трябва да възприемете новата светлина и топлина, които ще повдигнат умовете и сърцата ви. – Не мога сам да се повдигна, трябва да имам добра жена и добри деца, да ми помагат. – Според мене, добрата жена, добрите приятели, в едно отношение, спъват човека. Добрата жена задоволява всичките нужди на мъжа си, а добрите приятели ядат и пият с него по цели дни, докато го опропастят. Добре е понякога жената и приятелите на човека да бъдат лоши, да държат мисълта му постоянно нащрек. Така той ще се научи да работи, да влага ума, сърцето и волята си в действие.

Мнозина говорят за нови идеи, за нови хора. – Как се изявява новият човек? – Във вътрешните възможности, които се крият в него. Не е важно да има човек много знания; важно е да прилага това, което знае. Една баба ми разказваше: Не зная, синко, какво става с мене. Не съм учена, нямам знания, а като туря ръцете си върху някой болен, след няколко часа той оздравява. Каквото и да го боли – глава, гърди, корем, крак или ръка, достатъчно е да го пипна на болното място, за да мине болката му. И аз не зная, как лекувам хората. Пари от никого не взимам. Ако някой ми даде нещо доброволно, от любов, приемам го с благодарност. Ако не ми даде, и за това благодаря. Който не вярва в този начин на лекуване, търси лекар. И това е добре, но ако няма лекар, по-добре да се остави на лекуването на някой напреднал брат или сестра, да положи ръцете си върху него и да го излекува.

И тъй, помнете: без любов животът е мъчение; с любов животът е рай и блаженство. Дето е любовта, там всичко е приятно. Ако любовта е и у вас, българите, трябва ли да се безпокоите и смущавате? Вижте, колко е хубав днешният ден! Вие гледате слънцето, радвате му се, но се питате: Дали няма да дойдат аероплани отгоре, да ни очукат? – От вас зависи. Ако дадете място на любовта в себе си, никой няма да посегне върху вас; ако не приемете любовта, ще ви бият. Значи, бият обикновено хората на безлюбието. Днес се бият християнски народи, защото нямат любов

помежду си. Не могат ли да се обърнат към Господа, да приложат любовта? При това, днес се бият умни хора. – Защо се бият съвременните народи? – Това е тяхна работа, те носят отговорността за това, което правят. Някой мисли, че се обърнал към Бога, а продължава да се бие с ближните си. Кой човек е извършил Божията воля, както трябва? Кой е свирил на хората безкористно, без да мисли за плащане? Всеки излиза на сцената да свири, но има пред вид, колко ще му платят. Някой обича някого, но има пред вид, какво е направил този човек за него. – Това не е важно. Първо ти трябва да се научиш да обичаш, а после – другите да те обичат. Един млад човек разправяше, че преди да се влюби, бил голям побойник: биел по-малките си братя и сестри. Като се влюбил, престанал да бие. – Възможно ли е това? – За онзи, който знае да свири, всичко е възможно.

Един българин обичал да проповядва за Господа. Дето отивал, все проповядвал. Като го слушали само да говори, казвали му: Това всеки знае. Я се впрегни на работа, да те видим, как работиш. Той извадил цигулката си и започнал да пее и да свири. – Всички се захласнали в него. Като свършил, казали: Този човек заслужава да го нагостим. Нахранили го добре и го поканили и друг път да им пее и свири. Това е любов. Който не знае да пее и да свири, няма любов в себе си.

Какво прави младата мома, като се влюби? – Започва да пее. Щом изгуби любовта, тя млъква, не се чува вече гласът ѝ. Значи, първият признак, по който познаваме присъствието на любовта, е пението. За това е казано: „Който пее, зло не мисли". Любещият има отличителни белези. Ако хванеш ръката му, ще усетиш приятна, мека топлина. Същевременно той се разширява и физически, и психически. Ако измерите ръката или врата му, преди да прояви любовта си и след като я прояви, ще забележите известно разширяване. От лицето на любещия излиза светлина. Той е свързан с разумната природа. Да любиш, това значи, да разполагаш с капитала на цялата природа. Любещият се ползва от живота на всички хора. Тази е причината, дето той лесно решава задачите си и лесно се справя с мъчнотиите.

Какво се иска от съвременните хора? – Да приложат любовта към всички живи същества, от най-малките до най-големите. Който люби, има еднакви отношения и към растенията, и към хората. Той познава нуждите на всички същества и на време им се притича на помощ. Растението се нуждае от добра почва и вода. Ако не го поливаш, то изсъхва скоро. На същото основание казвам: Живот, който не се полива от любовта, е изложен на страдание. Ум, който не се полива от любовта, е изложен на ограничения и заблуждения. Душа, лишена от любов, е осъдена на

страдание и смърт. Единственото нещо, което прави човека безсмъртен, е любовта. Тя е причина да дойде човек на земята. Следователно, изучавайте любовта във всичките ѝ прояви, като започнете от материалната и дойдете до Божествената. Всяка постъпка, в която участвува любовта, внася благодарност и доволство в човека. Кой болен няма да благодари на онзи, който го излекувал? Кой няма да благодари на лекаря, който наместил счупения му крак? Какво ще бъде положението на онзи, когото бесят, ако го свалите от въжето и му подарите живота? Той ще заживее нов живот и ще ви остане благодарен за вечни времена. Мислите ли, че, ако влезете в един дом и внесете мир и съгласие между членовете, няма да ви благодарят? Ако хората се нуждаят едни от други и взаимно си помагат, защо трябва да съществуват раздори, несъгласия и огорчения? Хората ли създадоха земята, че я делят помежду си? Бог създаде и небето, и земята.

Следователно, хората трябва да изпълняват Божиите закони, които са написани в техните умове, сърца и души. Който изпълнява Божиите закони, лесно ще изпълни и човешките. Който не изпълнява Божиите закони, сам се натъква на противоречия и мъчнотии. Какво иска съвременният човек? Ако иска земя, достатъчно има. Не го ли задоволи земята, да отиде на Луната, на Юпитер, на Венера, дето има големи пространства. Защо да нямаме доверие в Бога, Който ни изпратил на земята? Щом живеем и се движим в Него, Той има пред вид нашите нужди и ги задоволява. Защо тогава да не Му служим с любов и доверие? Защо да не сме готови да се жертвуваме за Него поне дотолкова, доколкото мъжът се жертвува за жената, жената за мъжа, родителите за децата? Ако всички хора се жертвуват за Бога, за великата любов, трудните въпроси щяха лесно да се разрешат.

Човешкият живот е временен. Следователно, и благата, към които хората се стремят, са временни. Има вечни блага, но те са в самия човек. Въпреки това, всеки се стреми към онова, което днес може да придобие. Малцина мислят за бъдещето, което им носи вечните блага. Какво е положението на войника, който отива на бойното поле? Какво е положението на майката, на която децата умират едно след друго? Какви блага я очакват? Всички хора страдат, търсят причината за страданията си, но и да намерят причината, мъчно се изправят. За всяко нещо има причина. Често децата умират от омраза. Бащата се влюби в друга жена, която влиза в стълкновение с първата му жена. Ако двете жени не се примирят, децата на първата започват едно след друго да умират. Ще кажете, че този мъж постъпил честно, развел се с жена си и се оженил за втората. Това, обаче, не примирява двете жени. След време мъжът може да се влюби в трета жена и да изневери на втората. Тогава ще се яви омраза между втората и третата жена, и ще започнат да умират децата на втората. Не е позволено

да се злоупотребява с любовта. За да не се изопачава любовта, преди всичко, човек трябва да обича Бога. И тогава любовта към Единния ще бъде любов към всички. И любовта към всички ще бъде любов към Единния. Не изхожда ли от любовта към Бога, човек става разточителен в любовта си. И, в края на краищата, той започва да се страхува от хората, да се ръководи от общественото мнение. Той не иска да знае, какво мисли Бог за него, но има пред вид мнението на обществото и на хората. Всеки иска да си поживее, както разбира, а после да става с него, каквото е определено. Ако умре, да умре, но поне да си е поживял.

Какво представя смъртта? Знаете ли, какво значи да умреш? Ще кажеш, че като умреш, ще те заровят, и всичко се свършва с тебе. Не е така. Тялото ти ще се разложи, наистина, ти ще престанеш да дишаш, но ще запазиш съзнанието си: ще чуваш всичко, което става около тебе, ще се мъчиш и ще обикаляш гроба си, без да можеш да се отделиш от него. Помнете: човек не е дошъл на земята да се удоволствува само, но да учи, да твори, да приема и предава Божията Любов. Каже ли някой, че не може да обича, той не говори истината. Истински човек е този, който възприема и предава любовта. Пазете се да не изгубите доверието на Онзи, Който ни е изпратил на земята. Бог гледа еднакво на всички същества. На всички дава свобода да се проявят, както те разбират. Той оставя всеки сам да понесе последствията на своя живот. Ако е живял добре, ще понесе последствията на доброто; ако е живял лошо, ще понесе последствията на злото. Кой каквото е посял, това ще пожъне. На лошия човек казва: Промени живота си. На добрия казва: Следвай този път и върви напред. Христос казва: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единнаго Истиннаго Бога”. Христос дойде на земята, когато светът беше пълен с езически идеи. Въпреки това, Той проповядваше Словото Божие, проповядваше любовта, с единственото желание да освободи човешките умове от заблужденията, да внесе светлина в тях, да ги просвети. Съвременните християни са сравнително по-свободни от езичниците, на които Христос проповядваше. Сегашната свобода на хората се дължи на християнството, на християнските майки и бащи. Трябва ли човечеството да спре дотук? Защо съвременните хора не работят върху сърцето си, да придобият истинската любов, която да ги освободи напълно от езичеството? Любовта е в състояние да преобрази света. Мислете върху любовта, работете с нея, за да подобрите живота си.

Мнозина се оплакват от страданията си, от беднотията и търсят начин да се освободят, да заживеят добре. Само любовта може да освободи човека от страданията и сиромашията. Ако си беден и нямаш никаква работа, събирай костилки от праскови, зарзали, сливи и започни да ги садиш. След няколко години ще израснат хиляди плодни дървета, които ще те

направят богат. Посаждай семена и костилки от плодни дървета, но с любов. Ако не можеш да направиш това, напълни една стомна с чиста, прясна вода и започни да посещаваш улиците, по които се разхождат богатите хора. Като ожаднеят, те ще поискат вода, да уталожат жаждата си. Предлагай вода на всички жадни, без да очакваш нещо от тях. Като останат доволни от тебе, те сами ще те възнаградят. Прави всичко с любов и не мисли за възнаграждението. Любовта ще ти проправи пътя. Тя разполага с много методи, чрез които човек може да подобри живота си. Снахата се оплаква от свекърва си. – Защо се оплаква? – Защото не се отнасяла към нея с любов. Нека снахата приложи любовта към свекърва си. Как ще я приложи? Като ѝ готви, като пере дрехите ѝ с любов. Вместо да мачка дрехите ѝ и да я нарича изедница, нека пере спокойно, като през всичкото време мисли добро за свекърва си. Защо снахата да не гледа на свекърва си като на своя майка? Щом обича сина ѝ, защо да не обича онази, която го е родила? Чудно е, как можеш да обичаш ябълки или круши, а да не обичаш дървото, което ги родило ! Ще кажете, че свекървата и свекърът са лоши. Не е така. Всяко дърво, което ражда добри плодове, е добро. Отглеждайте дървото с любов, за да бъдат плодовете му добри. Христос казва: „Който не влиза през вратата на любовта, е крадец и разбойник". Който е дошъл на земята и не служи на Бога, той е крадец и разбойник. Който служи на Бога, той е добър човек.

Желая ви да бъдете служители на любовта. Прилагайте любовта в най-малките работи. Ако имате своя земя, садете в нея различни плодни дървета. Ако нямате своя земя, садете в чужди ниви и градини. Важно е да се занимавате с плодните дървета. Като изгрява слънцето, изпейте си по една песен, или изсвирете нещо на цигулката или на пиано. Добре е също, след изгрев слънце, да отидете на някой чист извор, да си донесете прясна вода. Не съжалявайте, че ще изгубите малко време. Трудът ви ще се възнагради. Носенето на вода обновява и укрепва човешкия организъм. Ще кажете, че идат старини и трябва да пазите силите си. Дето е любовта, там старост не съществува. Старостта подразбира безлюбие. Казано е в Писанието: „Който очаква любовта, ще се обнови". Обновяването има отношение към възкресението. Да възкръснеш, това значи, да влезеш в Царството Божие. Който живее в Царството Божие, той е готов да реализира всичко, което Бог е вложил в него. Ако музикалното чувство е добре развито в човека, той ще работи в музиката и ще се прояви като музикант. Значи, музикантът ще служи на Бога чрез музиката, художникът – чрез художеството, земеделецът – чрез земята. Докато е на земята, човек ще служи на Бога с всички средства и методи, които земният живот му дава.

Идат нови времена, нови условия, нов живот. – За кого? – За добрите хора.

Само добрите и любещите хора имат бъдеще. Само те имат добри условия. За лошите хора и за онези, които живеят в безлюбието, няма бъдеще, няма добри условия. Това е закон, който сами ще опитате. Който иска да смекчи съдбата си и да избегне от закона на кармата, трябва да приложи доброволно любовта, а не насилствено. Любовта освобождава човека от всички мъчнотии и страдания, от всички противоречия и заблуждения. Достатъчно е гъсеницата да се превърне на пеперуда, за да се освободи от мъчнотиите си. Пеперудата се храни с чиста, хубава храна. Ето защо, прилагайте любовта и вървете напред.

Какво представя любовта? За някои любовта е празна работа, нищо не дава. Не е така. Любовта е мощна сила. Ако човекът на любовта мине покрай болния и отправи погледа си към него, болестта веднага ще го напусне. Ако любещият мине покрай просяк, на когото чинийката е празна, достатъчно е мислено да се наведе и му даде една монета, за да направят същото всички минувачи. Който мине покрай просяка, ще се наведе и ще му тури известна сума в чинийката. В един-два часа чинийката ще бъде пълна с пари. Съзнателно, или несъзнателно, хората вървят по стъпките на любещите и им подражават. Като знаете това, прилагайте любовта смело и непрестанно. На онзи, който прилага любовта, косъм от главата му не пада без Божията воля. Така е казал Христос. От този стих се вижда, че косъмът представя нещо ценно.

Един руски княз се оженил за млада, красива графиня. Той носел само княжеската титла, но пари нямал – изпаднал княз. Жена му била крайно суетна и взискателна. Тя искала да живее богато, в голям разкош, задоволена във всичките си желания. Понеже я обичал, князът искал да задоволи желанията ѝ. Като окултист, той бил във връзка с едно общество на гноми, към които се обърнал за съвет, как да си достави повече пари, да задоволи желанията на жена си. Те му казали, че ще му дават по една торба злато срещу десет косъма от главата му. Князът се зарадвал, приел задължението и подписал договора. Почти всяка седмица получавал една торба злато, срещу която давал по десет косъма. Седмиците вървели една след друга, и главата на княза постепенно оголявала. Един ден гномите го посрещнали с думите: Договорът е вече безсилен. – Защо? – Защото главата ти е вече съвсем гола, нямаш нито един косъм на нея. Обезсърчен и отчаян, той се върнал при жена си с оголяла глава и без пет пари в джоба си.

Какво представят космите? – Антени, чрез които човек се съобщава с Божествения свят. Докато главата ти е покрита с косми, ти си щастлив, защото имаш връзка с възвишените същества. Щом главата ти оголее, нещастия и страдания те сполетяват – връзката ти с възвишените същества

се прекъсва. Човек е доволен, радостен, докато радиото му работи. Щом се развали радиото му, той става недоволен и скръбен.

Желая ви, тази година да приложите доброволно любовта. При каквито условия да се намирате, както да ви приемат хората, приложете любовта. Когато учениците на Христа ходели по градовете да проповядват, на много места не ги приемали. Те казвали на Христа: „Учителю, прати огън от небето, да накаже онези, които не ни приемат”. Христос им отговорил: „Син човечески дойде да помогне на хората в името на любовта, а не да ги погуби”. Сега и на вас казвам: Прилагайте любовта, без да очаквате нещо от Бога и от хората. Всеки има поне по една дарба в себе си, на която може да разчита. Разчитайте на доброто, което Бог е вложил във вас. То ще даде своя плод. Въпреки това, хората са недоволни от живота си и са в постоянно противоречие с Бога. Но Бог е решил да ги примири със себе си и да оправи света по начин, какъвто никой не предполага. Засега хората оправят света, по стария начин. Бог се заел вече да оправи света, но по нов начин – чрез любовта. Затова е казано в Писанието: „Които чуят гласа на Бога, ще оживеят, ще станат и ще възкръснат". Когато дойде любовта в света, Бог ще тури нов ред и порядък между хората; недоразуменията и кръвопролитията ще престанат – навсякъде ще има изобилие: жито, плодове, храни. Майките ще раждат най-много по две деца: момче и момиче. Учителите ще имат най-много по двама ученика: един ученик и една ученичка.

Помнете: Единствената сила, която може да оправи света, е любовта. Тя иде вече. Дали вярвате в това, или не, не е важно. Който е създал света, Той ще го оправи. Той е обещал да изпрати любовта си между хората и ще изпълни обещанието си. Каквото е казал, ще го изпълни. В Неговите обещания няма обратни решения. Бъдещето е на Бога. Той ще посети добрите хора, като изпълни душите и сърцата им със своята любов. От памтивека Бог е посещавал хората с любовта си, но те не са я приемали. Нека всеки си каже: Господи, съзнах погрешката си. Любовта Ти дойде при мене, но не я приех, поради което останах назад в пътя си. Реших вече да я приема и приложа. Посети ме, Господи, пак. Готов съм да изпълня Твоята воля и да приложа любовта.

1. Беседа от Учителя, държана
на 15 август, 1943г. 5ч. с.
София. – Изгрев.

1943_08_22 Новото в живота
Неделна беседа

НОВОТО В ЖИВОТА

„Отче наш"
„Ще се развеселя"
Ще прочета от първото Йоаново послание.
„Духът Божи"

Ако ви попитат защо остарявате, какво ще кажете? Допуснете, че се образува един закон, според който всеки, който остарява, се наказва. Тогава какво ще правите? В древността българите са имали един закон – щом бащата стане над сто и двадесет години, не го държат вкъщи. Синът го тури в един кош, изнесе го в гората и го остави с коша заедно. Един така принесъл баща си, но с него тръгнало и малкото му дете. Синът като оставил баща си с коша, детето му казва: „Татко, защо оставяш коша? Аз с какво ще те нося?" Върнал се синът, взел коша и баща си, завел баща си вкъщи и там умрял. Дотогава умирали в гората, а от този момент българите започнали да умират вкъщи. Няма по-хубаво нещо, човек да е млад. Някои остаряват. За стари хора не искам да слушам. Ако е за стар, ще отидете да питате Господа, най-стария в света. А ти си на четиридесет и пет години, и вече мислиш, че си стар. Или като стане човек на сто и двадесет години, казва, че е стар. Ако си жител на слънцето, една слънчева година е равна на двеста милиона години земни. Двеста земни години взема, докато слънцето се обърне около своя център. Един слънчев човек на двеста милиона земни години е на една слънчева година. Какво са сто и двадесет години от двеста милиона.

Ние сме смешни, като казваме: „Остаряхме." Не говорете за старост, защото е голямо тщеславие. Да бъдеш стар, това е само за боговете. Само един Бог може да мисли, че е стар. Ние, хората, не сме стари. Бог ни е направил. Вие сте били в небето и Господ ви е пратил тук да се подмладите. Учите сега закона за подмладяването. Вие сте учили закона за старостта. А вие сте тук сега, за да се подмладите. „Ако не станете като малките деца, не може да влезете в Царството Божие." Да влезете в Царството Божие, това са новите условия, които трябва да използвате в живота. Ако ти не си здрав, ако ти нямаш светъл ум и топли чувства, ако нямаш силни постъпки, кисел си навсякъде. Какво те ползва яденето, когато ядеш и ти горчи в устата? Влезе храната в стомаха ти, повдига се, тежи ти. В дробовете ти тежи, в главата ти тежи, в гърдите ти тежи, навсякъде ти тежи. Дойдат лекарите, една инжекция, две, три, накажат те.

Защо те наказват? Защото си стар.

Сега вие не сте виновати за това. Понеже сте били много лековерни, вярвали сте, че друго същество може да даде по-голямо благо, отколкото Бог може да ви даде – и там е всичката ви погрешка. Представете си, че някой съблече дрехата ви, намаже ви тялото с мед и ви остави на мухите. Какво ще бъде вашето положение? Не че мухите имат нещо против вас, но заради меда ще ви създадат една голяма неприятност.

Разправя един французин, който ходил в топлите места. Веднъж получил припадък, слънчев удар. Съзнанието остава в него и вижда, че небето се заоблачава, горе вали. Той се намира в една долина и отгоре ще дойде скоро един поток и ще го задигне. По това време идва една кобра, която се качва на него отгоре, легнала на него и чака някоя жертва да мине. Едното нещастие – че е получил слънчев удар. Като мине слънчевият удар, кобрата е на него и при най-малкото мръдване ще го ухапе. Казва: „В живота по-голямо страдание не съм почувствал. По едно време почувствах, че пороят иде, повдигна се у мене едно усилие, събудих се. Преди това кобрата си беше отишла. След като се събудих, само след десет-петнадесет минути можах да се спася от пороя."

Ние някой път в топъл ден ще тръгнем и правим големи усилия. Не работете много в света. Някои много работят, някои никак не работят. Някои остаряват от работа, а някои остаряват от безработене. А някои остаряват от ядене, а някои остаряват от гладория. Трябва да се съберат богатите хора и сиромасите хора, тия, които ядат много, и тия, които гладуват. Да се съберат, защото сиромахът казва: „Ако имам хляб, не щях да се мъча." А богатият има доста за ядене, не може да яде. Богатият да каже: „Братко, вземи всичкото ядене."

Първото нещо в света – трябва едно разумно движение. Гледам, децата, като са деца, много естествено живеят. Колкото повече живеят, започват да им внушават. Казват: „Това не може, това не се позволява." Този го учи, онзи го учи, и детето стане хилаво. Не знае как да се завърти. Седнеш на стола. Как трябва да седиш. Туриш си десния крак върху левия, умориш се. Туриш левия крак върху десния. Мислиш, мислиш, почешеш се отзад. Защо се чешеш, не знаеш. Почешеш се отгоре на главата, не знаеш, казваш: „Дотегна ми животът." Чудното е, че човек сега се моли на Бога и казва: „Аз се моля на Бога." Представете си, ако слънцето беше Господ, как трябваше да му се молиш. Като излезе, няма да го гледаш с очите си, защото е силно, но ще наведеш главата си, ще туриш було и ще туриш гърба си, да събереш енергия. Ти трябва да знаеш кога да събереш тази енергия в себе си.

Бог не иска много да му говорите, той не иска много говорене. „Господи, гладен съм.“ Нищо повече. Ето една молитва. „Господи, жаден съм.“ „Господи, не знаеш ли, че баща ми умря?“ Господ информация не иска. Какво ще му разправяш, че баща ти умрял? Най-първо, ще му разправяш неверни работи. Баща ти никак не е умрял. Той се преструва, че е умрял. Понеже ти си бил толкова палав, той избягал. Ти отиваш при него, искаш пари и той заминал някъде. И ти казваш, че е умрял. Бащата умрял, понеже не иска да дава повече пари, не иска да се кара със сина си и затова се скрил.

Сега да дойдем до положителното. Ние имаме едно желание да бъдем обичани. Да обичаме, то е естествено нещо. Най-красивото нещо в света е да любиш и да обичаш. Най-хубавото нещо, което човек може да направи, е да люби и да обича. Нищо повече. Ти се учиш. Вземеш да пишеш писмо, не знаеш как да го напишеш. Ти искаш да обичаш някого, не знаеш как да го обичаш. Че ти как ще обичаш една райска птица, една хубаво украсена пеперуда как ще я обичаш? С гладене, с милване, с целувки ти ще я развалиш. Едно цвете – отдалече усещаш уханието му и ти казваш: „Благодаря на Бога за уханието на това цвете.“ Уханието, което усещаш, е целувка. Цветето иска целувки.

Сега аз не засягам сегашния порядък, който съществува в света. Те са архаични остатъци на миналите векове. Има неща, които са живели. В тебе се зароди едно желание на едно предипотопно животно, на някой мамонт, на който му трябва цял тон храна за един обед. Ако дойдат десетина от тия предипотопни животни, ще изпасат нашите гори и няма листо да остане по дърветата. Зароди се в тебе едно желание на такова допотопно животно, че хамбарът ти трябва да бъде пълен с жито. То не е човешка идея. Той ги изтребил Господ заради тая лакомия. Ти със същата лакомия искаш да станеш голям човек, светия. Че защо трябва да станеш светия? Светията е едно хубаво небесно перо, с което се пишат най-хубавите любовни писма. Светия, с който не можеш да напишеш едно хубаво любовно писмо, никакъв светия не е. Най-хубавото любовно писмо като напишеш, че който чете писмото, светлина да дойде, топлина да дойде, навсякъде да има благословение. Тогава тази любов е преминала през перото на светията.

Сега вие мислите, като отидете на небето, да ви посрещнат ангелите. Друга попара няма. Аз да ви приведа пример. Ние посрещаме един плод, който е узрял и има красива форма, има хубав вкус. Онези плодове, които са хилави, начукани оттук-оттам, които не са зрели, като ядеш, нищо не дава. Как ще ядеш такъв плод? Гледам, децата яли ябълка, откъснали я и после

я хвърлили. Откъснали друга ябълка, опитали я, и нея хвърлили. Това показва, че ябълките не са хубави. Казвате – тия деца не са морални. Тия деца са предметно учение. Аз ги наричам които правят проверки на плодовете. Те казват: „Такива плодове да не се ядат.“ Такива плодове се изхвърлят, не се ядат. Ами онова недоволство, което е в нашата душа, то е един неестествен плод. Седиш и казваш: „Не съм богат.“ Тази мисъл е неестествен плод. „Не съм здрав.“ Това е неестествен плод.

В какво седи здравето? Здрав човек в природата е, на който баща му и майка му са здрави. Той никога не може да бъде болен. Синът унаследява качествата на баща си и майка си. Какъвто е бащата, каквато е майката, такъв е и синът или такива са и децата. Това са неща проверени. В едно семейство, където бащата е здрав, всички деца, които вървят по линия на бащата, са здрави. Ако майката не е здрава, всички деца, които вървят по линия на майката, са болни. Ако бащата има здрави зъби, всички деца, които вървят по линията на бащата, имат здрави зъби. А всички деца, които вървят по линията на майката, на която зъбите са развалени, и техните зъби са развалени. От какво се развалят зъбите? Говорил съм на много американци. Казвал съм им: „Вие живеете един много неестествен живот. Аз не мога да си обясня как е възможно, след като изпиете две чаши топло кафе, след туй да изядете двеста и петдесет грама ледено, голямо като сапун.“ И у американците няма да видиш здрави зъби. Всичките са развалени. При тия контрасти зъбите се развалят. Те ни казват: „Ол райт.“ Ние сме такива, оправени хора.

Любовта не търпи силни контрасти. Омразата е студ, тя е ледено състояние, а любовта е топлото течение. Щом ти пиеш две чаши от любовта, след туй една чаша ледено от двеста и петдесет грама, какви зъби ще имаш, какъв стомах ще имаш?

После ние обичаме реформаторски работи. Интересувате се кой как живее. Аз гледам хората от какви работи се интересуват. Казвате – жена му го води за носа, за носа го повела. Турена е материалната дума „мъж“, за носа го води – жена е. Какво лошо има да те води една умна жена? Какво лошо има да те води един разумен мъж? Какво лошо има, като впрегнем един кон в колата? Аз съм виждал, някой път като впрегнат един кон в колата, той започне да рита и каквото има, изхвърли от колата навън, изправи се и всичките от колата навън бягат. Той казва: „Не ви искам. Ще ме освободите. Такива кираджии не искам да возя.“ Виждал съм много моми да бягат. Казват, луд кон. Не зная конят ли е луд, или те са луди.

Трябва да изучаваме нашето естество. Ако бутнеш задната част на мозъка, има един начин – ще произведеш един резултат. Ако бутнеш предната

част и задната част на главата, главата се продължава, дълга става. Ако бутнеш странично главата от едната и от другата страна, главата широка става. Тези хора с широките глави са много настойчиви. Двадесет години да го обсаждаш, издържа. Тези с дългите глави са кавалеристи. Навсякъде нашествие правят, с аероплан вървят. Вечерно време хвъркат, хвърлят пет-шест бомби, замине си човекът. Да му мисли, когото поздравят. Ние се възмущаваме. Знаеш ли какви дини има, които са като тия четиритонни бомби. Ти казваш: „Аз те мразя." Една дума казана такава – „аз ви мразя", след четири поколения знаеш ли какво разрушение може да произведе. Защо да не кажеш „обичам ви"? За четири поколения ще бъде благословение. Може ли да любя този човек, кажи. Тогава защо искаш Господ да те обича. Нима пред Господа ти си някое цвете много миризливо? Какво ухание имаш? Чудни сте, когато казвате „красива мома". Малко хора съм срещал с хубаво ухание. Когото срещнеш, от всичките излиза едно лошо ухание. Благодарение че има парфюм. Ако не е парфюмът, малко гюлсую или теменужена миризма, или здравец, да се понаръсите.

Трябва да се образува едно училище. Вие ме слушате и казвате: „Тъй каза Учителят." Вие не знаете какво съм казал. Вие не сте турили новия живот, вие не знаете какво нещо е свирене. Аз съм правил опити с плодните дървета. Свирил съм им. Свирил съм на житото и зная при разните гами какво жито дава. Прилагал съм музиката и сега я прилагам. Вие все искате да дойде някой ангел от невидимия свят да ви излекува. Вие искате един ангел да ви напусне работата и за една ваша болест да дойде. За да се излекувате, изпейте си една песен. „Господи, колко те обичам. Господи, колко те обичам. Обичам те, Господи. Обичам твоите дръвчета, обичам твоите цветенца, обичам твоите рекички, обичам твоите планини, всичко, което ти си създал. Обичам те, обичам те, Господи."

Досега вие се оплаквате, казвате: „Този мъж отде ми го прати Господ." Че този мъж беше един красавец. Ти тича подир него, дадохте му двеста-триста хиляди лева, хванахте го, турихте му юлар и стана ваш зет. Купихте го с пари. Човекът изхарчи парите. Ще ви приведа един анекдот. Оженва се един американец. Ако не е вярно, може да се поправи. Оженва се един американец с една богата арменка. Тя имала две-три хиляди Наполеона и тя започнала: туй да си купи, онуй да си купи, той все ѝ давал. Като изпохарчила всичко, казва: „Иди вземи от баща си, аз нямам пари." Ние не трябва да харчим безразборно това, което сме унаследили. Ние злоупотребяваме с ума си.

Първото правило – по любов ти ще се освободиш. Всеки един от вас трябва да знае, както екскурзиант, как да се освобождава. Ще си туриш раницата,

но да знаеш и да я снемеш. Ако знаеш само да се разтоварваш и не знаеш как да се товариш, или обратното, ти не разбираш. Трябва да знаеш и да се товариш, и да се разтоварваш. Някоя мисъл те мъчи, искаш да бъдеш богат, чакаш туй богатство да дойде от лотария. Нали има лотарии в България? Чакаш една година, две, три, не се пада милионът. Че развий обонянието си, златото има мирис. Като минавам по планините, златото има мирис, познава се къде има. Милиони злато има заровено, мирише. Като минавах веднъж на Витоша, казвам, този камък е на щастието, заровени пари има. Но тези пари не са под камъка, настрана са. Не мина дълго време, и ходили да копаят отдолу под камъка. Ако искате да бъдете богати, може да разкопаете парите и да намерите голямо богатство. Не чакайте лотарията. Обонянието ще развиете по-скоро. Защото при лотарията закона трябва да изучавате, математика. Ако вземете числата на три последователни тиража по един милион, може да се изчисли кой номер ще бъде, на който ще се падне милионът. С една малка погрешка да намерите кой билет ще спечели. Но трябва да разбирате математика, да знаете да изчислявате. Няма нищо в света произволно. Ония хора са щастливи, има кой да работи заради тях. Във всяка лотария, знаеш, същества има награкали. Всеки иска на някого билетът да спечели. Събрание има, гласуват. И който има най-много гласове, печели.

Казва някой: „Да вземем един билет за Учителя." Аз, най-първо, нямам нужда от пари. За мене най-голямото нещастие са парите. Туй, което е щастие за другите, е нещастие за мене. Аз не се нуждая от пари. Аз искам богатство да взема, аз зная колко скъпоценни камъни има в земята, зная колко има злато, сребро, къде има лечебни билки. Ако искам да печеля пари, зная много добре да лекувам, но си мълча. Не искам да злоупотребявам. Може да кажа на един богат човек: „Един милион като дадеш, ще те изцеря. Ако не, ще умреш." Всекиго мога да лекувам, но ако злоупотребиш с доверието, което Бог дал на един човек, лошо нещо ще те постигне. Всеки може да се лекува. Няма по-силно лекарство от любовта.

Сега ще ви кажа, направете един опит. Да допуснем, че имате една болест, която никой лекар не може да излекува. Напълнете една чаша от най-хубавата планинска вода. Намерете в града най-добрия човек и нека той три пъти бръкне във водата и изпийте тази вода, и ще видите дали ще оздравеете. Всички болести в света се произвеждат от един недоимък в нашия организъм. Страдаме някой път от малокръвие. Нямаме достатъчно от червените лъчи, от червения цвят. Положителната страна на червения цвят носи храна. Червеният цвят носи храна за живота. Жълтият цвят е храна за човешкия ум. Синият цвят е храна за човешката душа, за облагородяване на чувствата. Не може да имаш меко сърце, ако не го храниш със светлина и с топлина. Но трябва да знаеш как с пари не става.

Това с пари не се купува и с молитва не става. Туй става с любов, да любиш.

Господ е направил света и ще го любиш, ще се учиш от него. Най-първо вие сутрин не ставате редовно. Потривате се. Гледам, вие, софиянци, сте пълни с потриване. Знаеш какво значи потриване. В три часа го събудят, той се обърне на другата страна и казва: „Да си почина." Събудят го пак, той казва: „Да си почина." Легне на гърба си. После легне на гърдите си и най-после стане неразположен духом. Още първия път, като те събудят, стани, не си лягай. Какво ще стане? Ако си художник, ако е лятно време, вземи четката и платното и иди да нарисуваш нещо. Ако си писател, стани и напиши нещо, напиши три стиха. Ако си шивач, уший една салтамарка, една риза. Ако си обущар, направи обуща. Ако си железар, направи една тесличка. Ако си дърводелец, все ще намериш нещо да направиш. Кой какъвто занаят има, да изработи нещо. Във Варна в турско време имало един обущар, когото наричали щастливият обущар. Духовете работели заради него. Как? Като стане сутрин, като иде в дюкяна си, намери един чифт обуща, закачени на тавана си. Той бил сомнамбул и всяка нощ ставал посред нощ, отиде в дюкяна си, работи три-четири часа, ушие едни обуща и ги окачи. Като стане сутринта и иде в дюкяна, той не знае, че той ги е правил.

В туй сомнамбулично състояние, трябва да знаете, когато ви дойде една идея, приложете я. Никога не отлагайте хубавите идеи. Тия навици, от които сега страдаме, те са парчета от изпочупени шишета. Тук счупено шише, захвърлени парчета, там изхвърлени други парчета и по този път хиляди шишета има изпочупени, а ние ходим боси. И тия пътища сме ги направили недостъпни. Трябва да изчистим пътищата, по които вървим. Трябва да знаем да вървим и трябва да се избира път. Какви ли не лоши мисли не са оставени по пътищата. Какви ли не лоши желания не са оставени по пътя. Това не е Божествен закон. Никакви лоши постъпки не оставяйте по пътя. Ти ще се върнеш да поправиш погрешката, ще освободиш ума си, и тогава Господ ще те обича. Когато нарекоха Христа Учителю благи, той каза: „Защо ме наричате благи? Благ е само Бог." Ние живеем в Бога, който е благ, и ние трябва да бъдем благи. Сега туй не е по закона на насилието. Ние не можем да бъдем благи, ако не приложим. Един човек не може да бъде добър, ако не е хранен добре. Един човек не може да се движи по пътя, ако няма достатъчно светлина.

Ние имаме хубавото време, но знаеш какъв контраст е. На източния фронт онези войници, които пътуват в танковете, каква горещина, какъв трясък има. Тия хора с каква смелост отиват да се бият. За някаква идея искат да победят. Никой не е свободен. Вие казвате: „Аз това не може да направя."

Онези войници как могат да го направят? Казват в Хамбург, че десетки хора са горели. Писанието казва, че един ден земята ще бъде запалена и всички като горящи факли ще горим. Трябва да се приготвим да не горим. Трябва да бъдем облечени с дрехата на любовта, която е азбест и която не гори.

Единственото нещо, което може да ни спаси и да бъдем здрави, то е законът на любовта. За любовта трябва да мислим, но тази любов е предисловие. Вие не сте доволни някой път от любовта. Тази любов, която сте опитали, тя ще допринесе, тя ви приготовлява за бъдещата любов. Защото без него опит любовта ще бъде недостъпна. Сега срещнете един човек и най-първо вие го обикнете, и той ви обикне. Най-малкото желание ако поискаш – този човек само ти да го обичаш, вие разваляте Божията любов. Онзи извор, от който си пил, остави всичките хора да пият от тази вода. Тази вода, която те пият, тя е за тях, те няма да пият от твоята любов. Твоята любов при тебе е. Онази любов, която не си взел, тя е заминала и може за в бъдеще да се върне. Ти не може да пиеш от всяка вода. Знаете, много хора, като пият от някой извор, се разболяват, пили са ненавреме. Не е позволено на човека по всяко време да пие. Аз съм следил някои хора. Като идат при някой извор, не чака, но хване го, наведе се и пие. След малко ще дойдат колики. Умният ще седне, ще поседи, ще се успокои, ще си умие ръцете и краката и ще пие с ръката си. Този човек се благославя. Най-първо, той ще вземе и ще изчисти извора хубаво и хубаво ще го изчисти. Ще благодариш за водата, която Бог ти дал, ще благодариш за хляба, който Бог ти дал, ще благодариш за въздуха, който Бог ти дал. Ние, съвременните хора, не благодарим. Ние мислим, като че нищо не сме работили.

Казвате: „Остаряхме.“ Че как остаряхте? Един човек, който е на сто и двадесет години, той е работил. Разправят един анекдот. В Албания по време на Херцеговската война отива един и се оплаква на един турски паша. Този, който се оплаква, да има шестдесет години и казва, че баща му го бил. Отива пашата да види баща му. Той бил на сто години. Казва: „Бих го, не работи това дете.“ Шестдесет години е синът му и баща му го бие, че не работил. Неговият баща завежда пашата при своя баща, който бил на сто и четиридесет години. И на шестдесет години ако си, пак може да те бият, ако не работиш.

Пазете се. Много говорите. Много сестри и братя има, които много говорят за туй, което правят. Разрушавате работата, като говорите за туй, което правите. Казвате: „Аз това направих, аз онова направих.“ Нищо не си направил. Направено нещо считам туй, от което хората започват да се ползват. Започват да се ползват от моя труд, тогава печеля. Дотогава,

докато хората не се ползват от моя труд, нищо не печеля. Казвате: „Моля се за хората.“ Оставете това. Ти ще направиш неща, от които хората да се ползват.

В турско време имало един българин, който ходил по река Камчия, която минава там, и цялата гора е присадил с най-хубави плодни дръвчета. От много хубави ябълки. Хиляди дръвчета присадил. Този човек ходил, присаждал. И сега те са най-хубавите ябълки.

Та казвам, защо ние да не присаждаме в себе си? Ние не се ползваме от присаждането на един плод, който хората имат. Ти искаш да бъдеш красив. В какво седи красотата? Красотата донася най-хубавата храна в света. Защо я обичат хората? Красивите хора хранят света, не грозните хранят света. Затова тях хората не ги обичат. Красивите хора са много щедри. Има една красота, която е като на мумиите. Има една красота, която е подвижна. В туй отношение вие не сте виждали човешката душа. Човешката душа има красота. Някой път, когато душата се изявява, лицето става светло, прозрачно, подвижен е човекът. Тялото е направено хубаво, линия има. Трябва човек да чувства красотата на своята душа. Ние седим с потиснати чувства. Ти седиш неразположен и казваш: „Никой не ме обича.“ Това е лъжа. Цялата природа те обича. Ядеш, пиеш – то е обич. Пиеш вода – водата те обича. Дишаш – въздухът те обича. Най-първо трябва да се научим да се освободим от лъжата и от неверните работи. Светлината иде и те милва, въздухът те милва, водата те милва. И ти казваш: „Никой не ме обича.“ Това са неверни работи, които ние допускаме. Такъв живот не е благороден. Вие имате стари понятия.

Разправяше ми един за оня свят. Казва: „Аз съм ходил на оня свят. Отидох там и всичките умрели, наредени на редове, паници пред тях има, каквото им изпратили от този свят. И всички мълчат, никой нищо не говори, всички седят като кукли.“ Този ми разправя, че е ходил в оня свят. И друг един ми разправя, че е ходил в оня свят. Наричаха го дядо Димитър Сливенски-Светията. Сутрин излиза по тъмно и вечер се връща. В торбата си носи сушен ошав. Той ми разправяше, че ходил в оня свят. Неговото е по-вярно. Той казва: „Бях в манастира, пратиха ме калугер да ставам. Служих две години. Купиха ми нови цървули, моите бяха скъсани. Старите си скъсани цървули дадох на друг калугерин, да направя добро със скъсаните цървули. Една вечер сънувам, че отивам в оня свят. Всичките говорят там, всичко наредено много хубаво, хубаво ядене сготвено. Пред всичките наредени хубави паници и, гледам, на мене искат да ми турят ядене в моите скъсани цървули. Те са пред мене само. Казвам: „Защо искате да ми турите в тия скъсани цървули?“ Казват: „Не си пратил паница. Това си пратил.“ Искат да ми турят яденето в скъсаните цървули.

Като се събудих, разбрах, че със скъсани обуща не се прави добро, не се пращат в оня свят.“

Каквото правиш на земята, ще го видиш в оня свят. Оня свят не е нищо друго освен отражение на земния живот. Като в театър ще видиш земния си живот. Земният живот е отражение на небесния. Както живееш тук, е отражение, както си живял горе. И както си живял горе, така ще живееш долу. Ние казваме – ще умре човек. Не, трябва да имаш кой да те посрещне в другия свят. На земята като дойде човек, един възлюблен баща и една възлюблена майка има, които те посрещат. Двама души има, които те посрещат. Ако има преди тебе роден брат, трима души те посрещат. Като идеш в другия свят, кой ще те посрещне? Същият закон.

Казвам, на земята законът на любовта функционира и на небето законът на любовта функционира. Колкото сме по-отзивчиви на любовта, толкоз повече любов се изявява. И на земята може да бъде така. На земята може сега да стане рай. Земята е покварена от човешките лоши мисли, желания и постъпки на хиляди поколения, покварена е с една кал. Като разглеждате хората, те са покварени. Лошите мисли покваряват нервната система, лошите мисли покваряват дробовете покваряват стомаха. Когато говорим за чистота на мислите, трябва една вътрешна чистота, вътрешно да се очистим. Всяка мисъл, която е на земята, трябва да се чисти. Допуснете, че вие боледувате и ви дадат едно лекарство, което ще ви струва двадесет-тридесет хиляди лева. Или представете си, че туй лекарство е на сто километра, или ще трябва да дадеш тридесет хиляди лева на лекар. Може туй лекарство, което лекарят ти даде, може първото лекарство да не хване, нещо е застояло, не е прясно. Онова, което е в планината, е прясно.

Съвременните хора трябва да станете навреме. Толкоз години учим хората. Четири часът не е удобен, зимно време е. Четири часът е време на земята, два часът е време на луната и то не е удобно време. Хубаво време е дванадесет часът посред нощ. Хубаво време е един часът, три часът, пет часът, шест часът. Затуй сегашните хора избират шест часа сутринта. Някои стават в девет часа. Сега ще кажете: „Туй научно ли е?“ Трябва да се образува една група от десет души, които да приложат един Божи закон, да видите каква промяна ще стане в тях. Десет души, които за една година да се не интересуват от погрешките на никого. Бият се някои – нека се бият. Вълкът яде овцата – нека да я яде. Паякът дави мухата – нека да я дави. Не се интересувайте, не е ваша работа. Духа вятърът, разпокъсал листата – негова работа е. Аз като човек искам да направя един опит. Казвам, този човек толкоз знае, толкоз прави. Аз ще направя нещо за цяла една година. През цялата година да виждаш само доброто в хората. И в паяка да виждаш доброто. Някои паяци са доста благородни, някои паяци

са доста упорити. На сто паяка, гдето съм правил опит, три паяка са благородни. На онзи благородния паяк като му кажат пусни мухата, пуска я. Пратя му мисъл, той слуша. Онзи, който е упорит, казва: „Какво право имаш да се месиш? Колко време чакам аз тази муха, кой ти даде правото? Ти божество ли си? Я си върви! Я ме остави!“ Така говори паякът. То е разумно същество в паяшка форма. Ако вземете да увеличите това същество, той ще стане човек. Паякът е неразвит човек, неразвит човек в паяшка форма.

Една мравя е един недоразвит човек. Душата на мравята е крайно користолюбива. Каквото вземе – позволено, непозволено, занася го. Чудни сте по някой път. Вие се качите на аероплан. Аероплан ли сте? Вие се качите на автомобил. Автомобил ли сте? Вие се качите на конска кола. Конска кола ли сте вие? Вие се качите на биволска кола. Биволска кола ли сте вие? То е превозно средство. Вие казвате: „Муха.“ Мухата е превозно средство. В мухата живее едно интелигентно същество и се учи. В отделенията е. Придобива нещо. Мъчно е човек да слезе до мухата и да разбере мухата. Много са закачливи мухите. Хумор имат те. Шегаджии са. По някой път искам да свиря и изпъдя всичките мухи от стаята. Някоя муха се скрила и там свири някоя мелодия само на себе си. Тя кацне на носа ми. Казвам, много те харесвам. Не кацва на цигулката ми, но на носа ми кацва. Бута ме по носа, да развали нещо.

Та казвам, като се върнете, ако искате, забравете, че сте на четиридесет и пет години. Върнете се назад на дванадесет години. Чудно ли е човек да се върне на дванадесет години. Представете си, че сте на четиридесет и пет години и, да кажем, за всяка година тежите по едно кило, ще намалите тежестта на дванадесет кила. Извадете всичките кила и оставете само дванадесет кила. Дванадесет кила оставете на динамична материя. Вземете, горе в пространството малко вода има, малко влага има, но голяма електрическа енергия се развива. Ако човек би имал дванадесет кила чиста материя, той би бил от най-богатите хора. Тази материя, с която сме облечени ние, и дванадесет кила чиста материя няма. Те са мазнини, които са подложени на разни болести, главоболие, коремоболие, всички болести може да изучавате. Да оставим болките. Те са неща от осем хиляди години. Натрупване на една материя, която дошла от съвсем друг свят. Болестите се дължат на една материя, която няма нищо общо със земния живот. Затуй Бог тази материя ще изхвърли от света и прави ново небе и нова земя. Новото небе е свързано и трябва да изхвърлите старата материя. Онези от вас, които носите стара материя, вие ще идете заедно с нея. Ако не се съблечете, вие ще идете с нея.

Вие сега ще кажете, че това е на шега. Не е на шега. Както един българин в

турско време. Дошли турците да го оберат и казват: „Слушай, ще кажеш истината, колко пари имаш, защото, ако не кажеш, виждаш ли тази верига, ще я нажежим и ще я турим на врата ти.“ Тези хора не се шегуват. Той казва, след като извадил всичко, каквото имал. Казва: „За Бога всичко ви давам. Халал да ви бъде. Божието благословение да бъде с вас. Радвам се, че моите очи се отвориха да говоря истината.“ Като му показват веригата, той говори истината. Тия турци, след като го обрали, след време му върнали парите. Казват: „Понеже ти ни каза истината, Господ ни каза да ти върнем парите. Каза ни Господ: „Човек, който говори истината, той не се обира.“

Господ ни праща да обираме онези, които не ни говорят истината. Ние чакаме да дойдат веригите, да ги турят на врата ни, и тогава да говорим истината. Ние чакаме да дойде победа в света. Нека дойде победата на любовта. Мъже и жени да се обикнат, братя и сестри да се обикнат, народите да се обикнат, нека учителите да се обикнат, нека слугите да се обикнат, навсякъде да царува обичта и любовта. Казвате: „Туй в нашите времена може ли да бъде?“ В нашите времена е. В сегашните времена ще стане голямо чудо, което никога в света не е ставало. Които имат очи, ще го видят, а които нямат очи, ще си вървят от света.

За тази епоха Господ е говорил, че е написал хората на дланта си и там ги носи написани. Държи ги написани тия, които изпълняват неговия закон. Ония, които вървят по неговия закон, написал ги е по дланта си, негови хора са. Сега желая вие да бъдете верни, че Господ да ви напише на дланта си, да направите този опит. Някой дойде при мене, заплакал: „Учителю, обидиха ме.“ Вие не знаете какво е обида. Ако някого от вас биха обидили, както мене, досега щяхте да изчезнете в света. Тук, в България, каквото престъпление станеше, кой е виноват, Дънов е виноват. Умрял някой, аз съм виноват. Напуснал някой жена си, аз съм виноват. Полудял някой, аз съм виноват. Не си платил някой дълговете, аз съм виноват. Набил някой жена си, аз съм виноват. Осъдили някого, аз съм виноват. Най-после реших, понеже съм виноват за всичко, реших да изправя живота и рекох – ще изправя и света, и бащи, и майки, и съдии. Които ме слушат, ще прекарам любовта по лицето, а които не ме слушат, ще ги намушкам по задницата. Сега казвам, Господи, прости им, не знаят какво правят. Виждаш, Господи, каквото стане в света, ти си виноват. Ядат, пият, никой не благодари. Казват: „Дай, Господи.“

Сега да оставим света. Хората сега са по-вярующи. Аз съм правил опит с религиозни хора. На някой религиозен човек казвам: „Може ли да ми дадеш пари назаем?“ „Нямам.“ Кажа на някой светски човек, той бръкне в джоба си и веднага ми дава. Казвам му: „Да подпиша нещо.“ „Няма

нужда.“ На някой религиозен човек казвам: „Тъй като ме гледаш, колко може да ми дадеш назаем?“ Казва: „Нямам.“ А на някой светски човек кажа: „Тъй като ме гледаш, колко може да ми дадеш назаем?“ Вярва човекът и ми дава.

Не мислете, че вярующите хора са тук. Моите вярующи са из света, виждам ги, не са само тук. Говоря с всичките на техния език по радиото. Бог е най-прекрасната виделина, която носи храна. Бог е най-прекрасната топлина, която носи храна. Бог е най-прекрасната сила, която носи храна. Три вида храни има, с които човек се храни. Той се храни със светлина, той се храни с топлина, той се храни със сила. Той се храни от преизобилието на любовта. Той се храни от преизобилието на Божията мъдрост. Той се храни от преизобилието на Божията истина. От тази храна се ражда свободата, от тази храна се ражда знанието, от тази храна се ражда животът.

Казвам, забравете, че сте стари. Защо да не вярвате, че сте млади. Вие бяхте едно малко детенце едно време. Сега гледате подозрително какво намерение имам. Какво е намерението на един паяк? Намерението на паяка го зная какво е. Всеки човек има едно намерение. На добрия човек намерението е да даде от себе си. От любящия излиза живот, а обичаният, то е човекът, който цени нещата. Те са неща строго определени. Какво има да се страхуваме от онези, които ни обичат. Благодарение на онези, които ни обичат, ние имаме тия подтици, че живеем. Ние не виждаме онези, които ни обичат, още хиляди цветя има, които цъфтят. Минава някой човек и казват: „Обичаме те.“ Те миришат и ние усещаме уханието. Ти казваш: „Цвете, о, нищо няма.“ Някой мине и го откъсне. Минаваш някой път и вятърът подухва. Казва: „Вземи от чистия въздух планински.“ Те са, които носят любовта.

Въздухът носи любовта в себе си. Светлината носи любовта в себе си. Плодовете носят любовта в себе си. Защо да не бъдем благодарни и да благодарим. Трябва да благодарим. Понеже досега сме живели един живот на неблагодарност, явили са се всички болести. Нека да сменим този полюс. По такъв начин вие се осакатявате.

Най-хубавото нещо сега в себе си да приложите. Вие идвате да ме слушате какво ще кажа ново. Ново е да ви дам един билет и да ви пратя на месечината на разходка. След като се върнете, да ми кажете какво сте видели, с кого сте се запознали. Да видим туй, което учените хора говорят, вярно ли е. Учените хора са прави. Като намерите един скъпоценен камък, има една външна обвивка, после втора, скрит е. Имаше едно време едни турски часовници, които имаха пет капака, като костена жаба големи.

Най-първо отвори единия капак, втория, третия, четвъртия, петия, най-после – едно малко часовниче. Ще погледне часа, ще затвори капаците като костена жаба. Същественото е малкото часовниче. Тия капачета пари струваха, от сребро направени. Ние сме пълни с капаци, безпредметен е големият капак. Извадете тия капаци, турете ги настрана някъде. Един капак стига на часовника. Сега ви харесвам, на ръката носите часовника.

Научили ли сте времето, когато трябва да правите добро? В кой час се прави добро? В кой час човек трябва да бъде справедлив? В кой час човек трябва да бъде милосърден? В кой час човек трябва да има една светла мисъл? Всеки час в живота има точно определено добро. Я вижте в съвременната музика онези как свирят, как точно определено – онзи, който разбира, свири добре. Който не разбира, той свири безразборно. Ние не може да живеем, животът е изпълнение.

Ние тук имаме една сестра, която доста е боледувала, имаше болки в стомаха. Започна да се занимава с цветята, да ги полива, да ги обработва. Веднага се оживи, подмлади се. Слугува на цветята и се оживи. По-напред страдаше. Казвам, започнете да слугувате на цветята. Служете на вашата мисъл, служете на вашите благородни чувства. Като погледнеш един човек, да знае, че го разбираш. Не да гледаш крадешком – погледнеш, и веднага гледаш на друга страна. Погледни го, напиши му едно писмо. Кажи: „От дълго време не си писал на вашите. Казаха ми да им пишеш." Колко писма сте изпратили на вашите досега? Не сте писали много. Малко сте писали. Много писма има в пощата на невидимия свят непредадени, адресът не е прав. В оня свят никога не може да иде едно писмо на мястото, което не е написано любовно. Само писма, които са написани с любов, те се предават. Без любов, които са, те се връщат на земята. Молитва, която е насила, не отива. Дойдат страдания, сиромашия, ти се молиш. Ти си на зор, ще се молиш. Ти ще се молиш не от зор. Няма по-хубаво нещо, човек да отправи ума си към Бога. То е успокоително средство да мислиш за Бога. То е един свят толкоз красив. Представи си, ставаш сутрин, вървиш в планината, дойдеш при чистия извор, блика. Спокоен си. Знаеш, скоро ще утолиш жаждата си.

В невидимия свят, дето царува Бог, всичките хора живеят в любов. Бог се явява чрез ангелите. Ангелите са крайно услужливи. Един ангел не чака да му се заповяда. Като се зароди желание в Бога да се помогне някому, той слиза на земята да изпълни Божието желание. Има надпреварване да се изпълни волята Божия. Придава се Божията мисъл. Той схваща каква е волята Божия. Това е новото в света. Дойде някой, казва: „Направи това за Господа, да ти върви." Не туряйте „да ви провърви". То ти е провървяло, вие сте доста богати, милиардери сте. Вие знаете ли колко струва вашият

мозък, знаете ли колко струва едно кило и половина мозък на човека. Един мозък струва десет милиарда звонкови. То е според моите изчисления. Вие казвате: „Десет милиарда за мозъка?“ В мозъка има няколко копия. Като заминете за другия свят, ще вземете мозъка със себе си. Ще оставите физическия мозък, духовния ще вземете със себе си. Всичко се запазва в човешкия мозък, в човешката душа, запазва се в човешкия ум. Нищо в света не е изгубено. Вие се оценявате много евтино. Много криво разбирате. Едно тяло струва над петстотин милиарда златни. Да се построи едно тяло, струва петстотин милиарда златни. Какъв разход! За бъдеще ще имаме още по-скъпи тела. Вие седите и казвате: „Нищо не струваме.“

Благодарете на Бога, че са работили върху вас. Като погледнеш ръката, да се зарадваш, да видиш любовта. Радвай се на ръката си. Радвай се на пръстите си. Малкият ти пръст е свързан с един разумен център. Слънчевият пръст е свързан с живота, изкуството, музиката. Средният пръст е свързан със справедливостта. Показалецът – с благородството, палецът – с Божествения свят. Искаш да намериш Бога. Аз, като искам да намеря Бога, хвана палеца, помилвам го, Господ ми отговори. Той е радио. Вие хванете пръстите си и ги дърпате грубо. Благородство трябва. Ще уважаваме пръстите. За бъдеще не се позволява така грубо да се отнасяте.

Тъй както сега готвите – с бъркане в тенджерата, ще оставите този начин на готвене. Аз съм против пражения лук. Ако искате да бъдете здрави, няма да пражите лука. Само за цяр, ако страдате от охтика, пражен лук може. Най-хубавото изкуство за готвене е да ви сготви един човек, който ви обича, който ви люби. Ако искате да бъдете здрави, яжте сготвено от този, който ви люби, който ви обича. Човек, който не ви обича, никога не яжте от неговата гозба. Който ви меси хляб, също да ви обича. Дрехи да ви ушие, който ви обича. Който не ви обича, да не ви шие дрехи. То са бъдещите правила. Искате да учите. Който ви обича, при него идете да учите. Който не ви обича, стойте настрана. Музика ако искате да учите, навсякъде любовта да бъде основа. Който ви обича, ще ви предаде нещо. Който не ви обича, ще вземе нещо. Те са новите правила в живота.

Аз искам сега да ви предам най-малкото, да ви насоча. Колко ми е приятно да ви гледам. Често ми казват: „Те са като добичета.“ По някой път аз как ви препоръчвам, казвам: „Те са първостепенни адепти, инкогнито са дошли. Те са видни хора, много учени хора са.“ Това не е подигравка, всъщност е така. Разбиране има на онова, което говоря.

Вие трябва да знаете, че сте проводници на Божественото. В човека има всичкото добро желание. Казвам, вие повтаряте миналото. Възприемете

настоящето, понеже е Божествено. В миналото има кой да работи в него. Младостта и бъдещето зависят от новото, което ще приемете, да можете да го приложите. Вие пак ще го приложите, вие пак ще се подмладите. Сега, ако повярвате, работите ще станат лесно. Ако не повярвате, по-мъчно ще станат малко. Вие трябва тъй да бъдете досетливи, че да може да използвате условията.

В Англия, дето е развита кражбата, един апаш е толкова хитър, хващат го, свързват го, както знаят английските полицаи да свързват. След като го свързали, оставили една свещ на масата и излезли. Видял апашът, че може да се освободи. Турил връвта, с която били завързани ръцете, на свещта, прегоряла и освободил ръцете. Приближил после краката, прегорил и другите връзки и така се освободил от връзките. Взема чаршафите, надира ги, направил от тях едно въже и от третия етаж се спуска и бяга долу. Търсят го, няма го. Дяволът, като те надхитри, той ще остави една свещ. Използвай тази свещ да излезеш из затвора. В света вие се борите. По-умни са ви вързали, но са ви оставили една свещ. Казват: „Ха да видим как ще излязат!“ Много лесно ви изпитват. Свързват ви.

Турете в действие любовта във всички направления. Може да мине ден, два, три, четири, пет, десет, двадесет деня, ще бъдете свободни. Приложете сега любовта на опит. Не говорете за вашите постижения. Ако река да се хваля, може да ви разправям, че съм ходил на слънцето, може да ви разправям, че съм ходил на Сириус. С какво ще ви докажа? Какво ще ви ползва да ви кажа, че съм бил на слънцето? Ако има нещо от слънцето за ядене и пиене – слънцето доста череши, сливи и други плодове ви е изпратило. Онези, които ви обичат от слънцето, много добре мислят заради вас. В слънцето има няколко депутати българи. В слънцето има няколко депутатки българки. В слънцето има няколко студенти българи, които да се учат. То е вече държавна тайна.

Ние сме във великия Божествен свят, в света на истината. Бог е обърнал внимание към нас. Да му благодарим, че ни въвел в един свят и постепенно открива този свят да се учим. Следователно имаме възможност за бъдеще да използваме всички блага. Ако сме верни в любовта в този живот, и в бъдещия живот тогава всичко онова, което виждаме, то ни предшества. Онова, което ни очаква, то на човека наум не е идвало и на сърцето не е идвало.

Ще кажа, тайна голяма е скрита в Божията любов. Щом ходим с Божията любов, и тогава ще пътуваме в тия светове, ще видите каква радост, какво веселие, какво братство, какво равенство. Ще кажете, струва си човек да страда за Божията любов. Днешните страдания не може да се сравнят с

бъдещата слава, която ни очаква за в бъдеще в звездите и в слънцата.

Истинското здравословно състояние на живота, това е любовта. Турете за основа любовта във всяко отношение.

Тайна молитва

Неделна беседа
22 август 1943 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1943_08_22 Ден на любовта

ДЕН НА ЛЮБОВТА

Казано е в Писанието, че знанието възгордява. – Кое знание прави човека горделив? – Обикновеното, човешкото знание. Който е придобил Божественото знание, той е скромен и смирен. Обаче, не всеки учен е горделив. Има прости и неучени хора, които са крайно горделиви. Обикновено, младите моми са горделиви. За тях гордостта е като червилото и белилото, с които мажат лицата си. Както се белосват къщите отвън и отвътре, така момите се белосват и червисват отвън, а отвътре внасят гордостта. В този смисъл, гордостта е вътрешна мазилка. Както дъждът и вятърът развалят мазилката на къщата, така и вътрешните и външни условия на живота разтърсват съзнанието на човека и постепенно го освобождават от гордостта. Остане ли гордостта за дълго време в човека, той постепенно се смалява, докато най-после се прегърби и остарее.

Старият казва, че животът няма смисъл и започва да слиза надолу. Слизането подразбира остаряване, а качването – подмладяване. Слизането е свързано с по-малко опасности от качването. Като слиза, човек отива в долината на живота, дето има ядене и пиене. Ленивият се стреми към долината и равнината, защото там условията за живота са по-леки. – Какъв е произходът на леността? Кой я роди? – Гордостта. Горделивият е подобен на фар, който осветява пътя на параходите. Значи, горделивият стои на едно място и свети на хората. Той мисли, че е разрешил всички въпроси, за което хората трябва да му се кланят. Обаче, всеки фар услужва само на едно пристанище, а не на всички. Тъй щото, каквато и да е светлината на горделивия, тя свети само до известно място. Минеш ли тази граница, светлината на горделивия не може да се използва. Даже и нашето слънце, което свети на цялата слънчева система, не може да изисква всички системи да отправят погледа си към него. Всяка система от планети си има свое слънце, към което нейните планети отправят погледа и вниманието си. Трябва ли малкото дете, като се види в огледалото и се хареса, да пожелае да остане завинаги същото? Колкото и да си красив на известна възраст, не пожелавай да останеш завинаги със същата красота и развитие. Хората остаряват по единствената причина, че не познават себе си. Да познаваш себе си, това значи, да любиш себе си, т. е. да любиш Бога в себе си. Без любов и без обич никакво познаване не съществува. Познаването е резултат на любовта, а любовта е процес на съграждане. Който не гради, той престава да живее. Който не люби Господа, лесно се поддава на изкушения. Разправяха ми за една от опитностите на един богат и добродетелен човек. Често го посещавали бедни, нуждаещи се, да му искат помощ. Между тях било и едно десетгодишно момиченце, което от време

на време носело писмо от майка си. В писмото майката описвала положението си и определяла от каква сума се нуждае. Сумата се движела от 300 – 1000 лв. Момиченцето било чисто, добре облечено и се държало доста кокетно. Докато чакало отговор на писмото, то се разхождало из градината и си откъсвало по един плод. Особено му харесвали лешниците, откъсвало си по няколко да си хапне, а някога туряло в джоба си за своята майка. Един ден го запитали: Защо береш лешници без позволение? То отговорило надменно: Колкото съм взела, ще ги платя. Така отговаря гордият човек. Това момиченце иска помощ от богаташа, а казва, че ще плати лешниците. Не е въпрос за плащането. Важно е, че човек няма право да бере плодове или къса цветя без позволението на господаря. В случая, господарят е богатият човек, а Господар на целокупната природа е Бог. Той помага и благославя онези, които Го любят, които изпълняват Неговата воля. Следователно, ти можеш да очакваш на помощта на онзи, с когото си свързан. Две души, които любят Бога, взаимно си помагат.

Една красива мома среща млад момък и в нея се явява желание да го вземе за себе си. Момата представя малкото момиченце, което вижда лешниците и пожелава да вземе няколко за себе си и няколко за майка си. Не може ли красивата мома да види младия момък, без да го пожелае за себе си? Нека се радва, че всички могат да гледат момъка, да се възхищават от него, без да принадлежи на някого. Красивата мома и красивият момък принадлежат на Бога. Той има право да се разпорежда с тях, но, въпреки това, оставя ги свободни. Ето защо, красивата мома трябва да иска позволение от Бога, да вземе ли момъка за себе си. Така трябва да постъпва и красивият момък, по отношение на момата. Красивата мома и красивият момък са лешници, които никой няма право да задържа за себе си, или да ги носи на майка си, без позволението на Онзи, Който ги е създал. Който пожелава красивите неща за себе си, без позволението на техния Създател, върши престъпление. Красивите неща са достояние на всички. Красотата е израз на истината.

Истината освобождава човека, знанието и мъдростта го правят силен, а любовта му дава живот. – Защо трябва да любя? – За да живееш.– Защо трябва да придобивам знание? – За да бъдеш силен. – Защо трябва да обичам истината? – За да бъдеш свободен. Значи, ако не си свободен, не обичаш истината; ако си слаб, невежа, нямаш отношение към знанието и мъдростта; ако нямаш живот в себе си, ти си далеч от любовта. Щом изгубиш любовта, ставаш недоволен. Ако знаеш причината на недоволството, можеш да подобриш живота си; ако не я знаеш, страдаш, мъчиш се, докато нещата изгубят смисъл за тебе.

И тъй, щом сте недоволни, търсете причината за недоволството в

отсъствието на любовта в живота ви. Кога сте изгубили любовта си, не знаете. Затова казваме, че недоволството не е ваше. Вие го носите в себе си, но сте го наследили от вашите деди и баби, които са живели хиляди години преди вас. В който момент ви посети недоволството, спри се и си кажи: Какво искам от живота? Защо съм недоволен? Слънцето ме грее, праща своята светлина и топлина; вятърът ме милва, водата ме разхлажда, хлябът задоволява глада ми. Какво повече искам? Ще кажете, че се нуждаете от любовта на хората. Ако е за любов, търсете любовта на Бога. Търсите ли любовта на хората, вие се намирате в кръчмата на живота. Кръчмарят налива своето вино, упоява ви, развеселява ви, но това веселие продължава кратко време. Стремете се към вечните неща, към любовта на Бога. Казано е: „Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога". Познаването на Бога има отношение към любовта. Ще познаеш Бога и ще Го възлюбиш. Щом възлюбиш Бога, ще възлюбиш и ближния си, и себе си.

В природата съществува разумен порядък, който не трябва да се нарушава. Злото не е в това, че момиченцето изяло няколко лешника, но в незачитане порядъка на природата. И Ева изяде един плод от забраненото дърво и даде от него на другаря си, но за този плод ги изпъдиха от рая. Понякога малките погрешки носят лоши последствия. Кибритената клечка е малка, но ако запалите с нея сламата в плевника на земеделеца, нищо няма да остане от сламата и от плевника; ако я запалите и поставите между взривни вещества, те ще произведат катастрофа. В човека има слама, която може да се запали, и взривни вещества, които могат да експлодират. Достатъчно е да драснете една кибритена клечка, за да създаде нещастия и страдания на човека. В човека има различни бомби, останали от миналото, които всякога могат да го изненадат. Едни от бомбите са избухнали вече, и вие носите последствията от тяхното разрушително действие. Има бомби, които още не са избухнали, те са със закъснително действие. Когато най-малко очаквате, тогава ще избухнат и ще причинят големи пакости и нещастия. Изправяйте разрушението на избухналите вече бомби. Пазете се от тези, които в бъдеще ще избухнат. Някой иска да стане цар, или пръв министър в отечеството си, или поне владика. Това са все големи желания, които един ден ще избухнат и ще причинят катастрофи. Какво ще направи човек, ако стане цар? Много царе са съществували, много министри са управлявали своите държави, много владици са повдигали глас към народа си, но светът още не е изправен. Светът е пълен с министри, учени, философи, майки и бащи, проповедници и свещеници, но и те още правят погрешки.

Преди години обикалях България, правех научни измервания на човешките глави и черепи. Мнозина ме питаха, дали виждам погрешките

им и защо правя тези измервания. – Погрешките на хората не ме интересуват. Виждам ги и чрез тях уча себе си. Правя научни измервания, за да намеря добрите черти на хората. Като намеря нещо добро, веднага го купувам и турям в торбата си. При това, радвам се, когато срещна млада мома и млад момък, които имат чисти, възвишени желания. Те могат да се обичат, но не им е позволено да желаят да ги носят на ръце или на гръб. Младата мома, която е здрава и силна няма право да желае да се качи на гърба на момъка, да я носи. Това желание е неестествено. Майката и бащата носят на ръцете или на гърба си малкото си дете, което още не може да ходи, Това е в реда на нещата. Обаче, не е позволено на пълнолетния вече син или пълнолетната дъщеря да се качват на гърба на родителите си, да ги носят. Това желание е неестествено. Ще кажете, че родителите носят децата си на ръце от любов. Любовта е ценна дотогава, докато проявите ѝ са естествени. Щом се яви една неестествена проява, или едно неестествено желание, любовта изгубва своята цена и смисъл. Такова нещо е и яденето. Всяко ядене, което се отразява на стомаха добре, е приготвено с любов. Ако стомахът се разстрои, яденето е приготвено без любов. Пазете се от мисли, чувства и постъпки, които разстройват организма. Пазете се от храна, която разстройва стомаха.

Едно се иска от човека: да мисли,чувства и постъпва правилно; да пее и свири хубаво; да се храни с чиста и здравословна храна. Ако пееш и свириш, ще пееш така, че болният да оздравее, а умрелият да възкръсне. Това значи да прилагаш новата музика. Ако пееш или свириш и възвърнеш живота на изсъхналото цвете, ти прилагаш новата музика. Ако пееш и свириш на цвете, което цъфти и се радва на живота, и скоро след това изсъхне, ти прилагаш старата музика.

Време е вече хората да се освободят от старите форми. Откажете се от всички мисли и постъпки, които не се импулсират от любовта. Любовта се изявява чрез даването. Само здравият може да дава. Като дава, човек се радва, защото е послужил на Божествения подтик в себе си. Божественото се изявява чрез даване, чрез пеене и свирене, чрез прави мисли и чувства. То прави човека красив. Външно може да не е толкова красив, но вътрешно е красив: лицето му е озарено, засмяно, отворено за доброто и красивото в живота. Често външно красивите са вътрешно грозни и обратно: външно грозните са вътрешно красиви. Външно красивият човек представя хубаво шише, пълно с вода. Щом се изпразни шишето, човек обеднява и погрознява. Вътрешно красивият е езеро, което постоянно се пълни от притоците си. Той пои градините и ливадите, и всичко около него се радва на живот.

Какво представя красотата? – Това е въпрос, на който мъчно може да се

отговори. Гледайте известно време един красив човек, за да намерите на лицето му такава основна черта, която при всички условия на живота остава неизменна. Линиите на лицето в красивия човек са постоянни и неизменни. Кое е красивото в човека? Ще кажете, че очите са красиви. Очите без лицето са страшни. Клепачите правят очите красиви. Според някои, красотата на човека се крие в лицето. Обаче, само, лицето не е красиво. Очите, носа, устата, брадата правят лицето красиво. Ако устните увиснат, характерът на човека се изопачава. В мъжете това се скрива под мустаците, а в жените – с белилото и червилото. Момците казват: Ние ще вървим нагоре, а вие – надолу и така ще оправим живота си. Добрият живот подразбира добро свирене. Не е достатъчно да имаш хубава цигулка и лък, но трябва да свириш на нея. Красотата трябва да се тури на работа. Музикантът трябва да свири, певецът – да пее, но да не бъдат кранове, които всеки може да отваря и затваря. Ще свириш и пееш на време и на място.

Често хората затварят умовете и сърцата си и казват, че са остарели. Те постоянно говорят за младините си, когато са. любили. Те мислят, че са познали истинската любов, но са я изгубили. В същност, хората са минавали и минават през човешката любов. Малцина са познали любовта като неизменна, вечна и могъща сила. Любов, която се изменя, не е истинска. Тя води към разочарования и смърт. Един млад, красив французин често се подигравал с една стара баба. Тя решила да му отмъсти и да му даде добър урок в живота. За тази цел тя се дегизирала така, че никой не могъл да я познае. Представила се като млада, енергична, пъргава мома. Понеже била опитна, тя успяла да увлече младия момък. Той се влюбил в нея и се оженил. Още първата вечер тя започнала да сваля маската на заблуждението: извадила изкуствените си зъби и перуката си; след това измила лицето си от червилото и белилото и му се представила в истинския си вид. Като я видял, той се ужасил и избягал, излъган и разочарован. Грозна е бабата, защото изгубила силата, свободата, вътрешната си красота. Старата баба означава изгубване на истинската любов. Няма по-велико нещо за човека от това, да възприеме живота, който иде от Бога. – Кога ще стане това? – Когато дойде редът ти. – Много време чакам, но нищо не получавам – Зависи, кога си подал молбата. Ти не си единственият. Милиони хора чакат реда си, и ти ще чакаш. Докато сте на земята, вие трябва да дадете възможност на Бога да се прояви чрез вас. Като отидете на онзи свят, Той ще ви даде възможност да се проявите, както знаете.

Кое е правото: ние да се проявим, или Бог да се прояви? Кое, в същност, наричаме право? Правото участва в онези постъпки, които се диктуват от любовта, мъдростта и истината. Истината носи свобода, мъдростта –

знание, знанието – сила, любовта живот, – а животът – движение. Ако не се радваш на живота, не се движиш и не си полезен на ближния си, ти не разбираш любовта. Единственото нещо, от което хората не се отегчават, е любовта. Щом се отегчавате, щом животът ви се обезсмисля, вие сте далеч от любовта. Който остарява преждевременно, той е вън от любовта. – Защо остаряваш? – Защото носиш тежък товар на гърба си. Снеми тежката си раница и тури по-лека, която можеш да носиш без прегърбване. За да не влезете преждевременно в старостта, вие трябва да се пазите от изкушения и съблазни. Иначе, ще внесете всичкото си доверие в хората, а после ще се отдръпнете. – Защо? – Някаква реакция е станала във вас. В това отношение, ние приличаме на Настрадин Ходжа, който минал през един мост и си казал: Ако някой остави на моста 99 лири, няма да ги взема, ако не са сто. Чул го един турски бей и решил да го изпита. Турил на моста 99 лири, когато Настрадин Ходжа минавал по този път. Като видял парите, Ходжата бързо се навел да ги вземе. В това време богатият го запитал: Ходжа, защо взе парите? Нали каза, че ако не са сто лири, няма да ги вземеш? Една лира да е по-малко, ще се откажеш от тях. Ходжата отговорил: Който е дал 99 лири, ще даде още една, да станат сто. Значи, не можеш да не вземеш 99-те лири, защото ще се намери някой да ги открадне. Обаче, едната лира никой не може да открадне. Тя е фиктивна, нереална. Истинските неща всеки може да краде, а нереалните – никой.

Днес всички се питат, кога ще дойде мирът и кой ще го донесе. Трябва да се знае, че хората могат да правят войни, но никога не могат да донесат мир. Мирът иде от възвишения свят, от Бога. – Кога ще дойде мирът? – Когато любовта влезе между хората. Тъй щото, очаквайте мира от Бога. Мнозина се разочароват, не вярват в любовта. Как ще вярват в любовта, когато не отварят сърцата си за нея? Те никога не са обичали, а говорят за любовта. Това е все едно да рисуваш карикатури и да казваш, че си добър художник. Само онзи има право да говори за любовта, който е любил. А само онзи люби истински, който произвежда радост в душите на окръжаващите. Любов, на която целият свят се радва, е истинска. Ако никой не се радва на моята любов, тя не е истинска. Когато яде овце, вълкът се радва, но куршум го очаква. Ще кажете, че той обича овцете. Обича ги, но тази любов носи нещастието му.

Отворете сърцата си за Божията Любов и бъдете доволни от това, което имате. Радвайте се на всеки човек, като на себе си. Знайте, че той живее във вас, и вие в него. Ако той е красив, красотата е и ваша; ако е грозен, и грозотата му е ваша. Каквото виждате в природата, знайте, че е заради вас. Слънцето изгрява, растенията и дърветата цъфтят, реките, текат заради вас. – Възможно ли е това? – Ако се радвате на слънцето, ще знаете, че то изгрява за вас. Ако се радвате на дърветата, те растат и цъфтят за вас. Ако

се радвате на реките, и те текат за вас. – Това е невъзможно? – Там е погрешката на съвременните хора. Те не вярват, че Бог живее в тях. Щом повярват, че Бог живее в тях, ще разберат, че всичко, което става в природата, има отношение към своя Създател. Значи, слънцето изгрява, ветровете духат, реките текат, растенията растат и цъфтят, птичките пеят, животните играят, хората мислят и чувстват все заради Господа, за Онзи, Който ги е създал. В който момент Бог напусне човека, цялата природа спира движението си. Тогава човек казва, че животът е изгубил смисъла си за него, че му е притъмняло пред очите и т. н. Докато държи в ума си идеята за Бога, като за нещо красиво, възвишено, мощно, човек е радостен и весел. Щом изгуби тази идея, радостта го напуща. Достатъчно е да зърнеш крайчеца на дрехата на Господа, за да бъдеш щастлив през целия си живот. Мойсей видя само края на дрехата Му и се зарадва, придоби такава сила, че можа да изпълни задачата, която му беше дадена.

И тъй, бъдете благодарни за всичко, което ви е дадено. Бъдете благодарни, че слънцето изгрява за вас и се ползвате от светлината му. Бъдете благодарни за свежия въздух, който дишате. Бъдете благодарни за водата, която пиете. Бъдете благодарни за хляба, който ядете всеки ден. Какво по-голямо благо може да искате от това? Светлината сама влиза в очите ви, въздухът сам влиза в дробовете ви, водата лесно влиза в организма ви и хляба с радост приемате в устата си. – Защо трябва да обичам? – За да възприемеш живота на съществата, които обичаш. Дали обичаш човек, животно или растение, ти черпиш нещо от него. Ако четеш книга, и от нея черпиш нещо. Обичайте, за да ви обичат. Изядеш един плод – посей семето му. Така ще познаеш любовта. Възприемеш една Божествена мисъл – приложи я. Вземете ножиците и прережете всички връзки,, с които сте свързали и оплели Господа в себе си. Вие Го държите само за себе си и след това искате да ви помага. Искате невъзможното. Махнете плочата, която сте турили върху Господа. Сами сте я турили, сами ще я вдигнете. Само така ще възкръсне Бог във вас. Възкресението е новият живот.

Възлюбете Господа в себе си, да оживее и възкръсне Той. Бог ви е възлюбил, но вие не сте доволни от Неговата Любов и търсите човешката. Какво представя човешката любов? – Блато, пълно с миазми, или мочури, в които само се каляте. Божията Любов е дълбока вода: бистра, чиста, в която плуват само героите и онези, които любят Бога. Бъдете и вие дълбоки води, да влизат във вас само добрите плувци. Който не може да плува, да не влиза там. Бъдете дълбоки води, най-малко девет километра дълбочина. Приемете любовта в себе си, за да ви помогне Бог. Ще кажете, че любовта е недостъпна за вас. Най-достъпното нещо е любовта, но за онзи, който я търси искрено. Щом влезе в човека, тя го подмладява и повдига. От тебе зависи да се подмладиш. Като станеш сутрин от сън,

погледни се в огледалото и кажи: Днес съм по-млад от вчера, Нещо вътре в тебе ще ти каже: Остарял си вече. Кажи: Не се преструвай. Снеми маската от лицето си и ще видиш, че си млад и красив.

Помнете: Бог е велик, милосърден, всеблаг. Той няма да остави страдание, което да не превърне в радост. Вие си причинявате едни на други страдания, но Той не търпи това. Взима четката и ги заличава. Той не позволява да разваляте Неговите картини. Не разваляйте Божествените картини. Не бутайте Божествените работи в себе си. – Лош човек съм. – Не говори така. По отношение на Бога ти си добър, но не си работил достатъчно, да проявиш доброто в себе си. Работи, не стой на едно място, да не станеш инвалид. – Лоши са условията на живота: нямаме пари, нямаме къщи, боледуваме, убиват ни и т. н. Какво да правим? Казвам: Днес целият свят страда, пъшка, мъчи се, вика за помощ. Светът е бурно море, можете да се удавите. Ако не знаете да плувате, не влизайте сам в морето. Обърнете се към Бога, Той да бъде с вас, при всички случаи на живота ви. Без Него вие сте загубени. Преди години бях във Варна. Един ден стоя на брега на морето и размишлявам. След малко дойде от близките лозя един едър, снажен човек и веднага се хвърли в морето, да се къпе. Поглеждам към него, виждам, че се дави и вика за помощ. Отправих погледа си към Бога, съсредоточих мисълта си към давещия и гледам, той изплува над водата. После пак потъна. Отново съсредоточавам мисълта си, и той пак изплува. Тази борба се продължи два–три пъти, докато изплува над водата и излезе на брега. Защо се дави този човек? Бил изпотен, а водата – студена и станало бързо свиване на кръвоносните съдове. Като излезе на брега, казах му: Втори път да не влизаш изпотен в морето, че можеш да се удавиш. Благодари на Бога, че бях на брега и видях, как се давиш, та можах да ти помогна. Днес любовта казва и на вас: Не влизайте в морето сами. Докато любовта е с вас, вие сте в безопасност. Щом ви напусне, ще се удавите. Любовта носи новото в света. Потърсете я, и тя ще ви обнови. Това се отнася до Божията Любов, а не до човешката. Ако разчитате на човешката любов, загубени сте. Ето защо, каже ли някой, че ви обича, поставете го на известно разстояние от вас и оттам гледайте. Попадне ли на вашия фокус, и той ще ви бъде приятен, и вие на него. Тогава и грозният, и красивият ще ви бъдат приятни. Иначе, ще делите хората на добри и лоши, на красиви и грозни. Следователно, всички неща, поставени на своя фокус, са красиви. Всички неща, поставени вън от своя фокус, са грозни. Ако искате да бъдете добри и красиви, не търсете любовта, но фокуса на любовта, и там застанете. Изместите ли се с един милиметър от фокуса на любовта, вие губите добротата и красотата си.

Христос казва: „Вие сте солта на земята, и ако солта обезсолее, с какво ще се осоли?" Солта представя здравословното състояние на човешкия ум и на

човешкото сърце. Тя представя фокуса на любовта. Който попадне в този фокус, той познава Бога и себе си. Той не пита, как е обичал в миналото, но как обича днес. Всички познават миналата любов, която е внесла страданията и разочарованията в живота, затова се стремят към новата любов, към любовта на настоящето, чрез която Бог се изявява. В миналата любов си давал на ближния си да пие вода от шишето, но днес го завеждаш при извора с чиста кристална вода и казваш: Пий, колкото искаш. Гребни вода от извора, иди да си измиеш лицето, ръцете и краката си. Тази вода ще те очисти и освежи; тя ще внесе вътрешен мир и спокойствие в тебе. Водата символизира живота. Колкото е по-чиста и от по-високо място иде тя, толкова животът е по-възвишен и чист. Този живот прави човека доволен.

Съвременните хора не са доволни, всеки иска нещо повече от това, което му е дадено. Ако е чиновник или учител в някой град или село, търси по-хубаво място. Това е неразбиране на нещата. Хубаво е мястото, дето човек е намерил Бога. Следователно, дето и да сте, търсете Бога. Между бедните, страдащите и нещастните има добри условия да намерите Бога и да им помогнете. Този е пътя, по който можете да проявите силата си. Като работи за другите, човек закрепва, става силен. Тъй щото, работете за ближните си, помагайте им, за да помагат и на вас. Всеки ден влагайте по една нова мисъл в ума си и по едно ново чувство в сърцето си. Можете ли да направите това, вие влизате в деня на любовта, в който се изграждат красивите, мощните и сладките неща.

Желая ви тази година, ако не всеки ден, поне един ден да живеете в любовта. Прекарате ли такъв ден, няма да се страхувате от бомби, от болести и страдания. Като се намери пред някаква мъчнотия, българинът казва: „Мечка страх, мене не ме е страх". Щом каже така, той се качва на крушата и отвисоко гледа на мъчнотията. Като слезе от крушата, той не казва, че бягал от мечката, но казва, че се качил на дървото, да гледа отвисоко мечката.

„Блажени кротките, защото те ще наследят земята".

Желая да бъдете от кротките хора, от хората на любовта, да наследите земята.

Да служим поне един ден на любовта, както Бог изисква.

3. Беседа от Учителя, държана
на 22 август, 1943 г. 5 ч. с.
София – Изгрев.

1943_08_23 Гласът на душата

ГЛАСЪТ НА ДУШАТА

Мнозина се оплакват от неуспех в живота си. – Защо не успяват? – Защото движенията им не са ритмични. Те са лишени от музикалност и хармония. Природата не търпи никаква дисхармония в царството си. Вън от нейното царство, вън от органическия свят може да съществува дисхармония, но в самата природа дисхармонията е изключена. Който няма хармонични движения, носи лошите последствия на дисхармонията в себе си.

Като се говори за хармония в движенията, имаме пред вид хармония в мислите, чувствата и постъпките. Похвалиш някого и мислиш, че си постъпил право. Правата постъпка се определя от последствията си. Ако човекът, когото похвалиш, е доволен, думите ти са хармонични. Ако не е доволен, думите ти са нехармонични. Като погалиш котката си, и тя може да бъде доволна, или недоволна от тебе. Можеш да я погладиш така, че да ѝ стане приятно; можеш и да прекалиш в милването си. Тогава тя започва да се дразни и може да те одращи. Ти си произвел в нея повече електричество, отколкото трябва. Някой ви погледне красиво, каже ви няколко сладки думи, но вие не сте доволни от него. – Защо? – Думите и погледът му са външно красиви, но са лишени от съдържание – движенията им не са хармонични. Значи, и думите имат движения. Казваш на някого: Аз те обичам. С какво движение ще изразиш любовта си? – Аз съм готов да се пожертвам за тебе. – С какво движение ще изразиш самопожертването си? Следователно, думите имат съдържание, смисъл и сила, когато отговарят на движенията, които ги придружават. Ако няма хармония между думите и движенията на човека, казваме, че той не говори истината. Как ще проявиш любовта и обичта си към някого, ако движенията, които правиш, не отговарят на думите и чувствата ти? Казваш, че обичаш, а сърцето ти се свива. Каква любов е тази, която свива човешкото сърце? Говорят за любов, а се страхуват от нея. Това е неразбиране на любовта. Говорят за любов, без да я изучават във всичките ѝ прояви, от нисшите до висшите. Поглеждате към два гълъба, които си гукат, но не обръщате внимание на тяхната любов. Казвате: Птича любов е това! Не заслужава да ѝ се обръща внимание. В същност, и в тяхната любов има нещо ценно. Наблюдавайте само да видите, какви красиви движения правят те, когато изразяват любовта си. Няма по-велико нещо от движението. Голяма красота се крие в движенията! Има велики цигулари, които движат ръката и пръстите си с голяма красота. При това, не всеки пръст може да взима четвърт тон. Това се поддава само на безименния пръст. Този тон дава насока на песента или на музиката. Дето участвува четвърт тон, там всички работи стават добре. Дето отсъства любовта, там

всичко е лишено от съдържание и красота. Като свири четвъртини тонове, музикантът прави едва уловими движения, пълни с хармония и ритъм. Каквито са движенията на четвъртината тон, такива са движенията и на двата пръста, палецът и показалецът, допрени един до друг. Един е резултатът, когато се наведеш да вдигнеш нещо от земята с палеца и показалеца; съвсем друг е резултатът, когато вдигнеш нещо от земята с трите, четирите или петте си пръста. Чрез палеца и показалеца се излива благородството и Божественото естество на човека. Чрез петте пръста се излива човешкото и животинското му естество. Ето защо, за предпочитане е да хващаш само с двата си пръста, отколкото с всичките пръсти, или с цялата ръка.

Хората обичат да се морализират, да проповядват едни на други, да се възпитават. Не е лошо това, но, преди да морализираш другите, виж, доколко ти си изправил живота си. Ще проповядваш на хората да бъдат спокойни, да имат самообладание, а ти сам не владееш удовете си. Говориш, а мигаш с очите си, или очите ти се движат нервно, неспокойно. Ако ти сам не обърнеш внимание на очите си, тази нервност ще причини разстройство на целия организъм: ще те заболи глава, гърди, стомах и др. Понякога нервността на човека се изразява в характера му. Той става сприхав, сърди се лесно, готов е да удари всекиго, който се изпречи на пътя му. Ако е волева натура, ще се въздържи. Не е въпрос във въздържането, но човек трябва да измени движенията си, да ги направи хармонични. Ако движението на ръката ти е насочено навън, измени посоката му, отправи го навътре, към себе си. Така може сам да си въздействаш. Ако плуваш в морето, естествено е да правиш движения навън, за да се движиш лесно. Понякога ще правиш движения и навътре, а някога ще плуваш на гръб. Така ще познаеш, доколко можеш да пазиш равновесие. Ще дишаш дълбоко, ще поемаш въздух и леко ще се носиш по вълните.

Светът е море. Който влиза в него, трябва да знае да плува, да пази равновесие и да не се смущава. Какъв смисъл има да казваш, че Бог е всемъдър, всеблаг и вселюбящ, а да си в постоянен страх и безпокойство? Това значи отсъствие на единство и хармония между думите ти и живота ти. Казваш, че Бог е навсякъде, а сам не вярваш на думите си. Говориш с някого и си недоволен от него, че не се отнесъл с тебе, както трябва, и го критикуваш. Божият глас отвътре ти казва: Не си прав, не мислиш добре. Ти чуваш гласа на Бога, но продължаваш да критикуваш ближния си. Защо не се вслушваш в думите на Онзи, Когото наричаш свой Баща и Учител? Това е неразбиране на живота, на словото, което ти се проповядва. След всичко това очакваш да отидеш на онзи свят, да те приемат с музика и песни, като герой от фронта. Други се питат, какво ще правят, като отидат на онзи свят. Наистина, не е лесно да отговорите на този въпрос.

Това е все едно, гъсеницата да пита, какво ще прави, като се превърне на пеперуда. Тя знае един път на живота: да пълзи и да яде листата на дърветата. Как ще живее като пеперудата, не може да си представи. И човекът, който е живял само за земята, не може да си представи, какъв е небесният живот. Той пита: Има ли ядене и пиене на небето? Има ли разходки, обличане на нови дрехи, игри и забави? Има ли музика и песни, както на земята? Каквото и да му говорите, той не може да има ясна представа за небето. Като не може да разбере небесния живот, най-после човек казва: Нищо не ме интересува вече! Така казва и старият човек.

И тъй, докато е млад, човек се интересува от всичко. Щом остарее, интересът му към живота постепенно намалява, докато се ограничи в нещо дребно, малко. За такъв човек казват, че издребнял. Такова е положението и на онези търговци, които постепенно губят. Например, някой книжар първоначално доставя различни пособия и книги – научни, литературни. Каквато книга потърсят, доставя я. Обаче, работата му постепенно намалява. Дойде някой, иска една книга, няма я; иска втора, трета книга, и нея няма. Най-после, като се изредят всички книги, които по-рано имал, а днес ги няма, питат го: Какво продавате? – Календарчета. И това не е лошо; в календарчето са написани годишните времена, месеците, седмиците, дните присъствените и неприсъствени. Важно е, като продаваш календарчета, да знаеш, какво е предназначението на всеки месец, на всяка седмица и на всеки ден от годината. Не знаеш ли това, ти издребняваш и преждевременно остаряваш. Трябва да знаеш предназначението на всичко, което имаш в себе си и вън от себе си. Казваш, че имаш глава, сърце, но трябва да знаеш тяхното предназначение. – За какво е предназначена главата? – Да мисли. – Сърцето? – Да чувства. – Волята? – Да работи. Ако размесите дейността на различните органи в тялото си, животът ви се свършва. Не може главата да чувства, сърцето да мисли, волята да мисли, или да чувства. Всеки орган, външен или вътрешен, има точно определено предназначение.

Миналите поколения забъркаха една каша, от която сегашните хора не са доволни. Те изтъкаха такива платове, от които сегашното поколение не е доволно. Ние носим дрехи, изтъкани преди хиляди векове. Днес те не ни харесват, не прилягат на тялото ни, но нямаме още нови, да ги изместим. Миналите поколения развалиха стомаха на съвременния човек. Понеже не е доволен от стомаха си, той го нарича търбух и казва, че в бъдеще търбухът ще се унищожи. Стомах и търбух са две различни състояния, през които човек минава. Стомахът е свързан с естественото желание на човека да яде, да поддържа организма си. Търбухът е свързан с неестественото желание на човека да преяжда, да се удоволствува, поради което е разстроил стомаха си. Който ял умерено, светия станал; който

преяждал и се удоволствувал, станал чревоугодник. И в едното, и в другото състояние се явява нещо ненормално. Като яде малко и лишава стомаха си от необходимата храна, човек печели на негова сметка и го изтощава. Предвидено е, например, сто лева дневно за стомаха. Той му дава 20 - 30 лв., а останалите спестява. Така изтощава стомаха си. Друг го претоваря; вместо сто лева, определя му 200 – 300 лв. Това е разточителност. Природата не търпи крайности. Тя не позволява нито много да постиш, нито да преяждаш. Постът се позволява само като почивка, като метод за каляване на волята, а не за въздържане. Който има здрав стомах, е магнетичен, разположен човек. Симпатичната нервна система у него е в хармония с мозъчната система. Човек се храни не само с хляб и вода, но още с въздух и светлина. Ето защо, за да бъде напълно здрав, стомахът, дробовете и нервната му система трябва да бъдат в изправност. Ако една от системите не е в изправност, това се проявява в характера му. Той става недоволен, лесно се сърди. Каквото и да му дават, каквато услуга и да му направят, все е недоволен, все ще намери нещо, за което да се сърди. Такъв човек е подозрителен, във всичко се съмнява. Той се съмнява, че ще го оберат, ще вземат парите му и се безпокои. Има неща, които са свързани с човека, но има неща, които стоят вън от него. Не е позволено да вземеш на човека това, което е свързано с него. Парите не са свързани с човека, те са вън от него. Следователно, не губи присъствие на духа си от това, че някой те обрал. Обаче, не е позволено да отнемеш ума или сърцето на човека. Те са неразривно свързани с него. Не е позволено да отнемеш душата на човека. Всяко нещо, вложено в нея, принадлежи на самия човек. Има цигулари, които, при повреда на цигулката си, припадат и боледуват. Те са вложили нещо от душата си в своята цигулка. Това показва, че душата принадлежи на самия човек, като неин собственик.

Стремете се към хармонични движения на очите, на ръцете, на цялото тяло. Пазете се от дисхармоничните движения, като неестествени, чужди. Пазете се от подражания. Не всяко движение, което прави човек, е хармонично. Добрите и праведни хора се отличават с правилни движения. Децата, докато са още малки, свободни от чужди влияния, имат хармонични движения. Когато малкото дете гледа, първо то отправя погледа си нагоре, после погледне към човека, който го забавлява. С това то иска да каже: Трябва да се живее така, както Бог изисква, а не както хората учат. Дисхармоничните движения разстройват организма, както лошата и развалена храна. Наблюдавайте движенията си, както и тези на своите близки, за да се предпазвате от неправилните и неестествени. Казвате за някого, че е ангел. Защо го наричате така? Защото всичко в него е красиво и хармонично: думите, движенията, постъпките му. Как трябва да посрещнеш човека? – Както посрещаш слънцето. – Как трябва да гледаш човека? – Както гледаш изгряващото слънце. Излез рано сутрин

преди изгрев на слънцето, и почакай да видиш първите лъчи. Погледай най-много десет секунди и се прибери в стаята си. Ако останеш още една-две минути, ще изгубиш хубавото, което си придобил. Видиш ли нещо красиво, хвърли бързо поглед към него и отправи погледа си на друга страна. Не е позволено да задържаш погледа си с часове върху красивите неща. Във всеки човек има нещо красиво. За да го намериш, погледни набързо челото, носа, брадата му; след това спри погледа си на очите, на ушите, на веждите му и благодари, че си възприел нещо хубаво от него. Даже и да не знаеш, откъде излиза красивото, не е важно; важно е, че всеки човек излъчва нещо светло от себе си. Ако гледаш някого дълго време, за да откриеш нещо лошо в него, той ще се затвори, ще се вкамени, и ти ще се уплашиш. – Трябва ли човек да се затваря, да се крие от хората? – Човек е подобен на цветята. Когато слънцето изгрява, цветята се разтварят и растат. Щом залезе слънцето, те се затварят и скриват. Следователно, ако си лъч от изгряващото слънце, хората ще се отварят за тебе и ще ти се радват; ако си лъч от залязващото слънце, всички ще се крият от тебе.

В света съществуват три закона, към които се стремят всички хора, съзнателно или несъзнателно. Първият закон има отношение към здравословното състояние на човека. Той е законът на любовта. В любовта не съществуват болести. Любещият е здрав, силен, мощен човек.

Вторият закон е на мъдростта, който изключва тъмнината и невежеството. Да живееш в закона на мъдростта, това значи, да бъдеш вън от всякакви заблуждения и противоречия.

Третият закон е на истината, който изключва ограниченията и робството. Не можеш да бъдеш свободен от ограничението, ако не познаваш закона на истината.

Какво нещо е любовта? – Това, което носи живот и здраве на всички живи същества. – Какво нещо е мъдростта? – Това, което премахва противоречията и тъмнината в живота. – Какво нещо е истината? – Това, което премахва робството и ограничението. — Към какво трябва да се стреми човек? — Към идеалното, към реалното, което никога не се изменя. Хората, животните, растенията са подложени на постоянни промени. Това, което се изменя в тях, е нереално; обаче, има нещо неизменно и в човека, и в животното, и в растението. Хармонията, както и хармоничните движения, са неизменни. В тях всичко е на мястото си. Всяка храна, всеки плод, приети с любов, отиват на мястото си; всяка вдишка, направена с любов, отива на мястото си. Всяка мисъл и всяко чувство, приети с любов, са хармонични и лесно се реализират. Ако търсите хармонични движения,

ще ги намерите и в детето, което пълзи по земята, и във възрастния, и в стария човек. Който разбира тези движения, в тях се вижда таланта на човека. Ще кажете, че крадецът и апашът нямат хармонични движения. Ако са опитни, и в тях има нещо хармонично, обаче, низходящо. Човекът на хармонията знае, как да постъпва и с апаша, и с добродетелните хора.

Един добър, разумен човек усетил, че апаш бърка в джоба му. Той не се възмутил, но спокойно му хванал ръката, усмихнал се и казал: Слушай, приятелю, остави аз да бръкна в джоба си; ще ти дам повече, отколкото ти можеш да вземеш с твоята ръка. Не бъркайте в чуждите джобове. Не късайте плодове от чуждите градини. Някои деца късат плодове от дърветата и, като видят, че не са още зрели, хвърлят ги на земята. Други късат зрели плодове, турят ги в джобовете си и отминават спокойно. Те не знаят, че всяка кражба, всяка лъжа носи своите последствия даже в далечното бъдеще. Ще дойде ден, когато нещастията ще се сипят върху тях. Те са резултат на кражби, лъжи и престъпления в далечното минало.

Следователно, който иска да се освободи от последствията на миналото, трябва да прилага любовта, мъдростта и истината. Каквото правиш, да е проникнато от любовта, мъдростта и истината. Любовта включва живота, мъдростта - знанието, а истината - свободата. Каквото правиш мисли за любовта, която носи живота; мисли за мъдростта, която носи знанието; мисли за истината, която носи свободата. Някой мисли, че, като отиде на онзи свят, ще научи всичко, Той и сега живее в онзи свят, няма защо да отлага нещата. Този и онзи свят са. на едно и също място. Човек изучава земния живот с помощта на пет сетива. С тези сетива той си служи и в музиката. Там те са наречени петолиние. На всяко сетиво отговаря по една линия.

И тъй, изучавайте живота, но изучавайте и музиката, като спомагателно средство на живота. Първата работа на ученика по музика е да се запознае с петолинието, на което се пишат нотите. Има разлика между нотите, които се пишат на линиите и на междулинията, както и между тези, които се пишат на прибавените ноти под и над петолинието. Основният тон на първата гама е „до", който се пише на първата прибавена линия под петолинието. Този тон е положителен, дава нещо от себе си. Изобщо, всички ноти, които се пишат на линиите, дават нещо от себе си. Тонът „ре" означава движение напред, за да постигнеш нещо. Можеш да постигнеш нещо, ако си поставил основа. Без основа никакво постижение не можеш да имаш. Може ли да се движи локомотивът, ако няма дърва и въглища? Тонът, „ми" подразбира целта, към която се движиш. Значи, при „до" човек се ражда, при „ре" започва да се движи, при „ми" отива на училище. Тонът „фа" е първоначалното училище; тонът „сол" – прогимназията, „ла"

– гимназията, а „си" – университетът. Докато изпееш цялата гама, ти си се родил, подвижил напред, влязъл в училище, свършил си курса на науките и влизаш в живота, да приложиш наученото.

Сега, като изучавате музиката, ще спрете вниманието си върху значението на тоновете, с които си служите. Не е достатъчно само да пееш нотите „до, ре, ми, фа" и т. н., но трябва да знаеш, отде излизаш и накъде отиваш. Ако не излизаш, подтикнат от любовта, ако нямаш подтика на мъдростта и не отиваш към подтика на истината, не можеш да имаш идеал в живота си. Като се движи, човек трябва да знае, че е здрав, че може да махне противоречията от пътя си и да се освободи от ограниченията. Ще бъдеш здрав, ще вървиш напред и ще изучаваш и прилагаш музиката, която си служи и с диези, и с бемоли. Диезът има отношение към ума, а бемолът – към сърцето. Така е в органическата музика. Всяко страдание е музикална пиеса, която се дава на човека да я изпълни по всички правила на музиката. Страданието трябва да се превърне в радост. Затова е казано в Писанието: „Жена, кога ражда, в скръб е, но като роди дете, забравя страданието си, и скръбта ѝ се превръща в радост". – Докога ще страда човек? – Докато роди нещо, и скръбта му се превърне в радост. С други думи казано: Страданието се превръща в музика и песен. Музикалният човек има красиви, хармонични движения.

Гледате един човек и казвате, че е красив. – Къде се крие красотата му? – В челото, носа и брадата му. Това не е достатъчно. Между челото, носа и брадата на човека трябва да има известно съотношение. Няма ли съотношение между удовете на лицето, човек не е красив и в движенията му няма хармония. Красотата е свързана с хармонията, която изразява вътрешно, душевно спокойствие. Не можеш да бъдеш красив, ако умът, сърцето, душата и духът ти не са будни. Щастие е да срещнеш такъв човек. На него можеш да разчиташ. Казвате: Отзивчив е този човек. – Защо е отзивчив? – Защото душата му е отворена за страданията и радостите на хората. Тъй щото, ако питате, какво нещо е душата, ще знаете, че тя е единствената сила в човека, която никога не се отказва от доброто, никога не греши и не прави престъпления. Душата запазва завинаги своята чистота. Тя не може да се петни, понеже не греши. Грехът и престъпленията са достояние на ума и на сърцето, но никога на душата. Умът е изврътлив, хитър, а сърцето – доверчиво и лесно се поддава на съблазни и изкушения. Душата не греши и не познава съблазните.

Мнозина минават за учени, за философи, но лесно могат да се излъжат. Обаче, има неща в човека, които никога не се лъжат. Например, душата не се лъже. Стомахът също не се лъже. Езикът и устата се лъжат, те лесно се подкупват. Достатъчно е да поставите нещо близо до очите, устата и езика,

за да го пожелаят, без да мислят, че могат да се излъжат. Устата и езикът приемат всякаква храна, но щом влезе в стомаха, ако не е чиста и здравословна, последният казва: Вън! Скоро на двора! Храната не е добра, трябва да се изхвърли. Сърцето и умът могат да допуснат нещо нечисто и нездравословно в себе си, но душата – никога. Влезе ли нещо нечисто в нея, тя казва: Скоро навън! Значи, три неща в човека не се лъжат: стомахът, душата и духът, който го ръководи. Радвайте се и благодарете, че има във вас трима, които следят, какво възприемате и, ако не го одобрят, изхвърлят го навън.

Ще кажете, че знаете всичко, което ви се говори. Не е въпрос за знанието, но за прилагането. Щом имате знания, приложете ги. Ако знаеш да се молиш, трябва да получиш отговор на молитвата си. Ти се молиш за хляб, но не го получаваш, – не знаеш да се молиш. Не говори много на Господа, но кажи само две думи: Господи, гладен съм. Бог разбира нуждите на човека и му се притича на помощ. Кой човек досега се обърнал към Бога с молба, да му даде сила и условия да помага на своите по-слаби братя? Колко души могат да се изпратят днес между страдащите да им помагат безкористно за Господа? Ще кажете, че сте готови за тази работа. Не само на думи да сте готови, но на дело. Лесно се говори, мъчно се изпълнява. Хората се нуждаят от истински морал, който е един и за земята, и за небето. Молиш се на Бога, а същевременно отправяш лоши мисли и чувства към ближния си. Ти не виждаш това, не искаш да го признаеш, но разумните същества правят снимки на твоите външни и вътрешни прояви. Затова е казано, че няма нищо скрито – покрито в света. Един ден, като напуснеш земята, ще отидеш при разумните същества, и те ще ти покажат фотографии от живота ти на земята. Трябва ли да се извинявате, че и хората се отнасяли зле с вас? Нищо не ви извинява. Двама стражари ще ви водят в затвора, ще ви ругаят, ще ви бият, но вие ще се разговаряте с Бога и ще вървите напред. – Как е възможно това? Да ме бият, без да кажа дума, без да се защитя! – За силния е възможно всичко. Той разрешава мъчнотиите си при всички условия на живота. Слабият не може да ги решава даже и при добри условия. Следователно, признайте, че сте слаби, и не се извинявайте. Не мислете за лошите работи в живота; не мислете за болести и страдания. За какво трябва да мислите? Като станете сутрин от сън, не мислете, че ви боли нещо, или че имате да плащате, но помислете за най-добрия си приятел, за най-доброто си дете. После можете да мислите и за лошия си приятел, за лошото си дете, но първата ви мисъл трябва да бъде светла. Даже и да не е живо доброто ви дете, пак помислете за него. Бог не е Бог на мъртвите, но на живите. Умрелите са живи. Като изядете един орех, умира ли той? Орехът не умира, но влиза в стомаха на богат, виден човек. Той е на по-добро място, отколкото е бил по-рано. Следователно, като умира, и човек отива на по-добро място. Хората не

вярват в това и се страхуват; не знаят, къде ще отидат след смъртта си. Често се запитвате, какво трябва да правите през живота си, за да се справяте с мъчнотиите си. – Слушайте гласа на душата си, която никога не се лъже. Ако си в противоречие и не знаеш, как да постъпиш, спри се за момент в себе си и драсни кибрит, да запалиш огъня на своя олтар. Огънят ще се запали, светлина ще се яви, и ти ще чуеш гласа на душата, който ще те упъти. Чуеш ли този глас, ти ще разрешиш противоречието си. Преди да чуеш гласа на душата си, не говори нищо. Ако бързаш да се произнесеш за нещо, думите ти ще бъдат груби, нехармонични. Докато не чуеш свещения глас на душата си, не трябва и да пееш. Песента трябва да минава по естествен път от една гама в друга. Едва сега намерих пътя за прекарване на българските песни от човешката в Божествената гама от обикновената хармония във възвишената, духовна хармония. Обикновената хармония предава на българските песни нещо затворено, твърдо. Влязат ли в Божествената хармония, те се отварят и смекчават. Едва сега открих причината за противоречието, в което живее българинът. То се крие в затворените интервали на неговата музика. Българинът е преживял нещо, поради което изгубил религиозното си чувство.

Българинът има добри черти; справедлив, съвестен, твърд е той – славянин по душа. Едно важно чувство му липсва – любов към Бога. Мястото на това чувство е на горната част на главата. Там трябва да работи българинът, да развие това чувство. Славянинът е съвестен, затова не допуща лъжата. Ако запали плевника на съседа си, едва се отдалечи няколко крачки от плевника, обърне се, погледне към него и казва; Аз, Стоян, запалих плевника на съседа си. Той признава погрешката си. Съседът може да го чуе и да разбере, кой извършил пожара. Това е обща черта, от която страдат всички хора, не само славянинът. Всички хора правят погрешки, но не знаят, как да ги изправят. Школа е нужна за това. Изправяйте погрешките си, докато сте още на земята. Тук погрешките се изправят по-лесно, отколкото в духовния свят.

Един английски мисионер отишъл в Африка да проповядва на туземното население. Една вечер, както почивал в стаята си, пред него застанал един стар човек и му казал: Братко, аз съм от невидимия свят. Живях преди 200 години на земята, в Англия, в еди–кой си град; проповядвах на хората, но направих много погрешки, които и до днес не мога да изправя. Проповядвай и на мене, да просветне съзнанието ми, да си пробия път нагоре. Проповедникът влязъл в положението му и започнал да му говори. На другата вечер дошъл още един човек от невидимия свят със същата молба. Всяка вечер броят на заминалите се увеличавал и в продължение на един месец стаята се изпълнила със слушатели от невидимия свят. Той се уморил толкова много, че не могъл да продължи работата си. Трябвало да

се върне в Англия, да възстанови силите си. Тук той проверил данните, които някои от заминалите му изнесли, и се уверил, че наистина такива хора са живели преди 200 и повече години. Следователно, изправяйте погрешките си още на земята. Тук една погрешка може да се изправи най-много за 40 години, а на онзи свят и за 200 години не може. Ползвайте се от условията на земята, за да изправите живота си.

Слушайте гласа на душата си, която никога не се лъже и не лъже.

Това е живот вечен да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.

5. Беседа от Учителя, държана
на 23 август, 1943 г., 5 ч. с.
София – Изгрев.

1943_08_27 Жилища на човешката душа

ЖИЛИЩА НА ЧОВЕШКАТА ДУША

Всички хора говорят за непостигнатия си идеал, въпреки това се стремят към него. Детето ходи на училище, иска да се научи да чете и пише. То незабелязано минава от едно отделение в друго, от един клас в друг, докато стане момък и свърши университет. Чувате го да казва: Най-после постигнах идеала си, свърших университет. Какво постигнал? Научил азбуката и съчетаването на буквите в срички, думи и изречения. Ако младежът е свършил музикална академия, казва: Постигнах идеала си, научих се да пея и свиря. – Какво научил? – Нотите и тяхното съчетание.

Нека всеки се запита: Какъв е идеалът на моя живот? Ако всички хора имат идеал, защо са недоволни? Някой е недоволен, че е нисък на ръст и поставя за идеал на живота си да стане висок. – Защо е нисък? – Малко ял. От една капка вода става ли река? С един конец прави ли се въже? Високият е недоволен, че е висок, иска да се смали. – Защо е висок? – Защото много ял. Кой е правил опит да знае от колко нишки на паяжината може да се направи едно обикновено дебело въже? И да постигне желанието си, да стане висок или нисък, човек пак ще бъде недоволен.

Защо са недоволни хората? – Защото живеят в голямо еднообразие. Без да искат, те повтарят нещата и сами се отегчават. Природата не допуща никакво повтаряне. Колкото и да повтаряш една песен, не можеш да я изпееш два пъти по един и същ начин. – Защо? – Защото и ти си се изменил, и публиката се изменила, и обстановката е изменена. Като гладен, пееш по един начин; като сит, пееш по друг начин. Като млад, пееш по един начин; като възрастен, пееш по друг начин, а като стар – по трети начин. Добре, че има разнообразие в живота ви, иначе, щяхте преждевременно да умрете. Еднообразието умъртвява и състарява. То не носи живот. Само новото носи живот.

Помнете: Докато е на земята, човек трябва да се движи по всички посоки: на изток, запад, север и юг. Ако строите къща, на коя страна ще турите лицето ѝ? Къща, която е изложена на север, се огрява отгоре, дето е слънцето; ако е изложена на юг, огрява се отдолу; ако е изложена на изток, пак се огрява отгоре; и най-после, ако е изложена на запад, пак се огрява отдолу. В източните къщи слънцето постоянно изгрява, а в западните – постоянно залязва. Кое предпочитате: слънцето да изгрява постоянно или да залязва? Ако има да взимате пари от някого, ще желаете слънцето да грее, за да намерите своя длъжник. Ако сте длъжни някому, ще желаете

слънцето да залязва, за да не ви намери кредиторът.

И тъй, когато се говори за четирите посоки на света, имаме предвид четири степени, т.е. четири точки на съзнанието. Коя точка ще избереш, това зависи от нуждата, която моментът диктува. Как ще определиш, кое благо искаш: хляб, вода, въздух или светлина? Ако си гладен, хляб ще искаш; ако си жаден, вода ще искаш; ако се задушаваш, въздух ще искаш; ако си в тъмнина, светлина ще искаш. От какво се нуждае пътникът в потъващия параход? – От спасителен пояс. – От какво се нуждае човек през зимата? – Ако трябва да излезе вън от къщата си, той се нуждае от топла дреха и здрави обуща.

Каква е разликата между четирите посоки на света, или четирите точки на съзнанието? Изток подразбира добрите условия на живота. Там слънцето изгрява и носи живот. Запад подразбира нощ. Тогава луната свети. Изток означава слънчева къща, запад – лунна къща, север – къща, поставена на видно място, а юг – къща, поставена на път, дето хората най-много минават. Там всички се спират, ядат и пият; едни от тях плащат, а други нищо не плащат, поради което се явяват спорове и недоразумения. Значи, човек живее едновременно в четири къщи. Той живее в къщата на своя ум, на своето сърце, на душата и на духа си. Къщите на всички хора се различават. Ако си на физическия свят, ти живееш в тялото си. Щом влезеш в умствения свят, напущаш физическото си тяло и влизаш в умственото. Така човек се движи в четири тела: физическо, сърдечно или астрално, умствено и причинно, т.е. в ума и сърцето, в душата и духа.

Четирите посоки на света представят четирите жилища, в които обитава човек. Като съединим четирите точки, образува се квадрат, който е в постоянно движение. При движението си, четирите точки образуват окръжност. Преместването на човека от едно жилище в друго е естествен процес. Ти не можеш да останеш завинаги на една точка, както не можеш да запазиш завинаги богатството си. Ще бъдеш ту богат, ту беден. Като минаваш през тези състояния, ти постоянно ще се огъваш и изправяш. Каже ли някой, че не иска да се огъва, това показва, че не разбира живота. Ако си беден, няколко деня не си ял и видиш на пътя си една златна монета, няма ли да се огънеш? Ще се наведеш, ще вземеш монетата и ще се изправиш. Следователно, навеждането, за да вземеш монетата от земята, е огъване. Навеждането има смисъл, но когато човек придобива нещо ценно. А тъй, да се огънеш за нищо и никакво, това е безпредметно. Какво щеше да стане, ако двама души едновременно намерят златната монета? И двамата ще се наведат: първият ще хване единия край на монетата, а вторият – другия край. Докато не са разделили монетата, те са близко един до друг. Щом разделят монетата помежду си, те се отдалечават: единият

взима една посока, другият – втора и продължават пътя си. Значи, хората са близки, докато не са разделили благата, които животът им дава. Щом разделят благата си, те се отдалечават един от друг, и всеки поема своя път.

Колко блага дава животът? – Главно четири: хляб, вода, въздух и светлина. Кое благо ще предпочете човек в даден момент? Ако е гладен, ще поиска хляб; ако е жаден, ще поиска вода; ако е лишен от въздух и се задушава, ще поиска въздух; ако е в тъмнина, ще поиска светлина. – Към кой уд от човешкото тяло има отношение храната? – Към устата, която е символ на разумното слово. Водата минава през устата и заедно с храната, с хляба отива в стомаха. Хлябът и водата отиват на едно и също място и взаимно си помагат. Въздухът има отношение към носа и дробовете. Той минава през носа и отива в дробовете. Светлината има отношение към очите.

Често хората изпадат в мрачни състояния на духа, чувстват се неразположени и не знаят как да си помогнат. Те са обиколени с блага, които не знаят да използват. За такива случаи се отнася поговорката: "Вода гази, жаден ходи". Четири елемента са в състояние да сменят неразположението, да го превърнат от мрачно в светло. Те са светлината, въздухът, водата и хлябът. Като знаете причината на неразположението, ще приложите един от четирите елемента, който отговаря за дадения момент. Причината за неразположението на един и същ човек е различна. Тя може да се крие във физическия, сърдечния, умствения или причинния свят.

Представете си, че срещате един учител от първоначалното училище. Разговаряте с него, но виждате, че е недоволен от нещо. – Коя е причината за недоволството му? – Иска да стане гимназиален учител, да заеме по-високо положение. Каква е разликата между един първоначален учител, един гимназиален и един професор? Според мене, в едно отношение положението на първоначалния учител е най-добро. – Защо? – Учениците му най-много вярват в него. Дойдат ли в прогимназията, вярата на учениците в учителите се разколебава малко. Гимназистите още по-малко вярват в учителите си, а студентите даже критикуват професорите си и спорят с тях.

Какво представя критиката? – Търкане кожата па човека. Ако влезеш в банята да се къпеш, добре е да те критикува някой, да те изтърка, да махне кирта ти. Но ако излизаш вече от банята и си окъпан добре, критиката не е на място, ще ти причини голяма болка. И природата си служи с подобни разтривки, но знае кога и как да ги приложи. Като срещне някой нечист човек, тя изважда изтривалката си и казва: Ела при мене, мое дете, да те изчистя. Ти имаш нужда от чистене. Тя го разтрие добре, очисти го и го

пуща на свобода. Следователно, има смисъл да те критикува умен, справедлив и любещ човек.

Съвременните хора са недоволни от живота, че не могат да постигнат желанията си. Ако наистина не могат да постигнат желанията си, те трябва да се радват. – Защо?– Дава им се възможност да работят повече. Като работят, все ще постигнат нещо. Всъщност, хората са недоволни, когато не се повтарят хубавите неща. Това е невъзможно. Природата не обича еднообразието и повтарянето. Ти не можеш да изпееш една и съща песен два пъти, по един начин. Ако първия път си я изпял добре, втория път ще я изпееш или по-хубаво, или по-лошо – състоянието, моментът са различни. Например, ако имате брашно, вода и сол, ще направите хляб. Ако втори път ви дадат брашно, сирене, вода и сол, няма да направите пак хляб, но ще наточите баница. Ето как знаете да постъпвате. Сами избягвате повтарянето на нещата. Защо се сърдите на живота и на природата, когато не ви позволяват да повтаряте едни и същи неща?

Ще кажете, че това са обикновени работи. Вие не страдате за хляб и за баница, но за това, че не сте постигнали никаква велика идея и възвишено желание. Например, някой е недоволен, че не е станал учен. В какво се заключава учеността? Учен човек ли е този, който носи голям товар в главата си? Той разказва как се създал светът, как се огъвали земните пластове, как произлязъл животът и т. н. Главата му е пълна с теории, но след него дохожда друг учен, който опровергава първите теории и създава нови. Кой от двамата е по-близо до истината? Истински учен е онзи, който носи абсолютното, неизменно знание.

Двама учени често се разговаряли върху научни въпроси. Единият бил крайно честолюбив, не позволявал да му правят никакви забележки. Един ден, по невнимание, облякъл жилетката си наопаки. Среща го вторият учен и му казва: Колега, жилетката ти е наопаки. Понеже не обичал да му правят забележки, той не признал факта, но се погледнал и казал: Нарочно направих това. Досега всякога съм носил жилетката си на лице, днес я обърнах наопаки, да видя как ще изглеждам. Другарят му бил деликатен човек, не искал да спори повече и казал: Да, и това е някаква научна работа. Всъщност, ученият облякъл наопаки жилетката си от разсеяност. Понеже този ден имал да плаща една полица, той не мислил да прави научни опити, но търсил начин как да плати дълга си.

В един американски университет имало един строг професор, на когото студентите често устройвали шеги, да го предизвикват. Един ден те разместили колелата на файтончето му: предните колела турили отзад, а задните – отпред. Като се качил на файтончето си, професорът видял, че

нещо не е в ред, но не искал да се изложи пред студентите си и казал: Тези дни дадох файтончето си на поправка, майсторът е направил тази погрешка. Той знаел, че студентите му устроили тази шега, но не искал да признае това.

Такива размествания стават в живота на всеки човек. Ако са на физическия свят, лесно се оправят. Обаче, мъчно се оправят и разбират разместванията в духовния свят. Тази е причината, дето хората страдат, мъчат се и не разрешават задачите си. Някой страда, че останал назад в развитието си, всички го изпреварили. Той не разбира закона. Ако 20 души юнаци излязат да се борят, кой ще бъде пръв? Пръв ще пуснат най-слабия, да се бори със слаб. После ще пуснат по-силните, а най-после ще пуснат най-силните. Значи, най-силните, героите, остават назад и последни. Истинският герой остава последен, да се види силата му. Така постъпва и природата. Първо, тя пуща слабите борци на сцената, а силните задържа за последния час. Тя не бърза, не дава нещата, когато човек ги желае. Силния оставя последен, на заден план. Като разбира закона, той чака търпеливо времето си.

И тъй, като знаете това, не критикувайте природата. Каквото прави тя, всичко е за добро. Тя никого не повишава, нито понижава, но поставя всяко същество на своето място. Който я разбира, чака времето си и се радва на своите придобивки. Който не я разбира, страда, мъчи се. Природата го гледа и тихо му нашепва: Почакай още малко, твоят час не е дошъл. Когато майката храни децата си, на кое от тях дава първо храна? – На най-малкото. То се нуждае от малко храна. Достатъчно е да му дадеш малко млечице или хлебец, и то е доволно. Дойде ли ред до по-големите, работата е по-сложна: ще наредиш масата, ще сложиш чаши, чинии, ще нарежеш повече хляб, повече храна и т.н. Големият яде повече и е по-взискателен. Кое е по-добре: да ти сложат маса да се нахраниш или без маса, както на малкото дете и на пътника? Ако си на планината и огладнееш, ще търсиш ли маса?

Човек е пътник, дошъл на земята да се учи. Ако съзнаваш това, не търси маса и тогава да ядеш. Не търси и първото място. При пътуване няма първи места. Едва си минал една стъпка и първото място става последно. Това, което е пред тебе, е първо място; което си изминал вече, е последно място. Радвай се, че си извървял известен път и си придобил една опитност. Не мисли, че мястото, на което стоиш, е лошо. То е само за момент. Щом мръднеш крака си, чака те ново, по-добро място. Бъдещето носи нещо по-добро, по-светло и величаво. Разбиране ти е нужно, за да виждаш доброто навсякъде в живота. Ако ти предстои дълъг път, за предпочитане е да носиш захарин в торбата си, вместо захар. Един

килограм захарин се равнява на 500 кг захар. Обаче, захарта е по-хранителна от захарина.

Често хората се стремят към изящните неща, към велики идеи, без да подозират, че това е захарин, а не захар. Хубава е копринената дреха, но тя не подхожда за зимата. Облечеш ли я през зимата, ще се простудиш. Хубави гънки образува тя, приляга на тялото, но за лятото. Дреха, която не може да запази топлината на тялото, не е хигиенична; дреха, която не може да запази светлината, не е хигиенична; ако не е чиста, тя пак не е хигиенична. Хигиенична дреха е тази, която има качествата на твърдата материя - плътност, качествата на водата, на въздуха и на светлината. На същото основание, казвам, че всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка трябва да съдържат четири качества: качеството на хляба – да задоволяват глада; качеството на водата – да утоляват жаждата; качеството на въздуха – да подобряват дишането и кръвообращението; качеството на светлината – да осветяват и най-скритите места в човешкия организъм, да отварят пътя му и да го освобождават от заблуждения и противоречия. Всяка храна, която не носи качествата на твърдата, течната, въздухообразната и светлинната материя, не е хигиенична.

Стремете се към хигиенична храна, към хигиенични мисли, чувства и постъпки.

> Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.

6. Беседа от Учителя, държана
на 27 август 1943 г., 5 ч.с.,
София – Изгрев.

1943_08_29 Раждането

РАЖДАНЕТО

Иоан, 3 глава.
Размишление.

Зимата е приятел на леда. Докато зимата продължава, ледът е здрав, як, всеки може да минава по него. Пролетта и лятото са неприятели на леда. Щом дойде пролетта, ледът започва да се топи, омеква и губи своята самостоятелност. Ако искате да минете някоя река без мост, трябва да чакате зимата. Тогава и пешеходци, и коли минават по замръзналата река без мост. През пролетта и лятото, за да минете реката, трябва да потърсите мост. Дълбока е реката, не можете да я прегазите без мост. Често мостовете на хората се топят и преминаването от единия бряг на ръката до другия става невъзможно. – Защо се топят мостовете на хората? – Защото имат неприятели. Пролетта и лятото, които са неприятели на леда, на ледените мостове, са добри приятели на здравето, на плодородието, на житото, на водата, на въздуха. Значи, това, което подържа якостта на моста, става причина да треперят хората, да се свиват от студ.

Мнозина имат криво разбиране за живота. Те се питат, защо се ражда човек. Това е все едно, да питате, защо изгрява слънцето. Слънцето изгрява, защото земята се върти около своята ос. Като се завърти един път около оста си, земята ражда слънчевите лъчи. Значи, роденият човек е лъч от слънцето на живота. – Какво представлява смъртта? – Събиране на слънчевите лъчи, или залязване на слънцето. В този смисъл, раждането означава излизане на слънчевите лъчи от слънцето на живота; умирането означава прибиране или скриване на слънчевите лъчи към центъра на самото слънце на живота. Смъртта е най-големият и страшен затвор, в който човек може да попадне. Страшен е този затвор, защото е лишен от всякаква светлина. Понякога смъртта е най-голямото зло, което може да сполети човека, но понякога е най-голямото добро. Това зависи от схващането и разбирането на човека.

Съвременните учени разискват върху въпроса за създаването на земята, но и до днес още не са го разрешили. Много теории съществуват по този въпрос, но нито една от тях не се е домогнала до абсолютната истина. Всички деца питат майка си, кой е направил Бога, но никоя майка не може да отговори на този въпрос. Мъчно може да се даде положителен отговор на този въпрос, както е мъчно да се отговори абсолютно на въпроса, как е създадена земята. Всички знаят, че земята се движи около своята ос, около

слънцето, но кой я кара да се движи, това е неразрешен въпрос. И тук се дават различни теории, но, доколко са верни те, и доколко отговарят на абсолютната истина, това е въпрос. Предположенията на учените не всякога са абсолютно истинни. Знаете, че зимата е приятел на леда, а пролетта и лятото – нейни неприятели, но защо е така, не можете да отговорите. Зимата е голям аристократ, обича да си почива, да стои на едно място. Като види скования лед около себе си, тя казва: Не се безпокой, почини си! Нека други работят вместо тебе. Като дойдат пролетта и лятото, тогава ще работиш. Тогава ще разбереш, че със седене на едно място нищо не се постига. Сега хората не се нуждаят от мостове. Трябва да се измениш, да станеш вода и да поливаш градините, тревите и дърветата; след това ще тръгнеш да търсиш морето, от което си излязъл. Ще се влееш в него и ще станеш съзнателна част от Цялото.

Питате: Как да напусна мястото си? –Доброволно ще го напуснеш. Ако не, насила ще те заставят да го напуснеш. Слънцето заставя всички същества да се движат. То не се нуждае от мостове. То заставя съществата да се движат, да работят, да изкарват прехраната си и да почиват. Следователно, слънцето е причина за няколко хубави неща в света: да огладнееш, да се наядеш, да си починеш и след това да отидеш на работа. Ако си мост някъде, не питай, защо си мост. Ще изгрее слънцето, ще те стопи, ще започнеш да се движиш и да вършиш някаква работа. Не питай, защо вече не си мост, защо се движиш свободно от едно място на друго и вършиш някаква работа. Колкото и да търсиш причините на нещата, няма да ги намериш. – Кой е виновен за пропукването и стопяването на леда? – Слънцето. – Кой е виновен за замръзването на водата? – Пак слънцето. В първия случай слънцето изпраща лъчите си по цялата земя; във втория случай то ги събира към себе си. Слънцето ту дава кредит на съществата, ту го отнема. Защо дава кредита си и защо го отнема, това е негова работа. Няма защо да питаш. Понякога зимата дава кредит, понякога пролетта и лятото отнемат кредита. И обратно: понякога зимата отнема кредита, а пролетта и лятото го дават. Ще кажете, че това не е човещина. То е друг въпрос. Слънцето заповядва да се вдигнат мостовете, и реките да потекат.

Много от съвременните хора имат разбиране подобно на това, което ледът има. Те се питат, кой ги заставя да се движат и къде трябва да вървят. Слънцето ги кара да се движат. Много естествено. Докато е зима, ще бъдеш мост и ще стоиш на едно място. Щом дойде пролетта, ще отстъпиш от своето положение, ще се превърнеш на вода и ще работиш. Какво е състоянието на р. Марица пролет и какво – през лятото? През пролетта тя е буйна, шуми, не може да се прегази. Затова пеят за нея: „Шуми Марица". През лятото тя става малка и навсякъде може да се прегази. – Кой е виновен за това? – Сушата. – Какво носи сушата? – Глад. – Защо хамбарите

са пълни? – За да ядат хората. – Защо хамбарите са празни? – Защото ядат, гладни са хората. – Защо трябва да се изпразват хамбарите? – За да живеят хората. Ако не се изпразваха хамбарите, животът нямаше да съществува. Следователно, когато ледът се топи, хората оживяват; когато водата замръзва, хората умират, т. е. ограничават се.

Зимата, пролетта, лятото и есента имат своето значение, но когато хората ги разбират. Ако не ги разбират, те се натъкват на противоречия, както пропадналият търговец. Той седи в магазина си, но няма стока, не дохождат клиенти, не знае, какво да прави. Такова е положението и на жадния пътник, който стои пред хубав планински извор, но му дават да пие вода от малко шишенце. Жаждата му е голяма. Той поглежда към чистия, кристален извор, но не му позволяват да пие вода от него.–Защо трябва човек да минава през противоречия?– За да стане смирен. Преди да слезе на земята, човек е смирен, обикаля ту тази, ту онази майка, ту този, или онзи баща, убеждава ги да го приемат, да стане тяхно дете. Той им говори: Приемете ме във вашия дом, готов съм на всичко. Ще порасна, ще се грижа за вас, ще ви помагам, ще видите, какво дете сте родили. Няма да съжалявате, че сте ме прибрали. Като се роди, всички обещания се забравят, и детето се проявява такова, каквото е: започва да плаче, да се сърди, да се налага – генерал става. То иска да го къпят, повиват, да го хранят със специална храна, приготвена от майката. Колкото повече расте, толкова по-самостоятелно става. И най-после, като стане 21 годишен момък или мома, проявява се като майка си и баща си, има особено мнение за всичко. Синът и дъщерята започват да търсят своите възлюбени. Щом ги намерят, искат да се отделят от родителите си. Те ги напущат и започват да живеят сами.

Какво трябва да правят родителите, за да не страдат синовете и дъщерите им? Те трябва да следват примера на пчелите. Пчелите казват: Ние не позволяваме на нашата царица да ни напуща, освен когато кошерът се рои. И тогава, тя не излиза сама, но целият кошер върви заедно с нея. Следователно, който се осмели да изнесе вън от себе си една своя светла мисъл, или едно светло чувство на показ, пред хората, скъпо плаща. Дръжте своята свещена мисъл или идея в душата си, никой да не я вижда, никой да не знае, какво живее в духа или в душите ви. Работничките излизат от кошери и се връщат назад по няколко пъти на ден, да събират мед, но царицата седи в кошера, снася яйца и не излиза навън. Щом излезе, всички я последват. Тя излиза навън с голяма свита. Това наричат пчеларите „роене на кошера". Всяка пчела познава гласа на своята царица и ѝ се подчинява. Ако царицата изчезне, или сама напусне кошера, между пчелите настава голям смут.

И тъй, докато Божествената царица живее във вашата душа, всичките ви работи се нареждат добре. Щом тази царица напусне душата ви, всичко тръгва назад. Мислите, чувствата и постъпките ви се объркват. При това положение, и животът изгубва смисъл за човека. Докато царицата е в кошера, пчелите работят, живот има между тях. Щом тя напусне кошера, между пчелите настава пълна дисхармония. За да се възстанови хармонията, пчелите започват да хранят нова царица, да заместят първата. Като порасне новата царица и започне да снася яйца, пчелите отново се развеселяват и започват усилена работа. Следователно, като се обезсърчите, ще знаете, че вашата царица е напуснала кошера. Останете ли сами, животът ви се обезсмисля и ще се питате, какво представя животът, кой го е създал, защо е създаден и т. н. На тези въпроси не може да се отговори. Животът е подобен на вода, която постоянно тече. Животът на различните същества се различава по бързината си. От наклона на водата зависи бързината на движението й. Същото се отнася и до живота. Колкото по-голяма е височината, от дето слиза животът, толкова по-интензивен е той. Височината на живота е толкова необходима, колкото е необходим наклонът на водата. В притчата за блудния син се говори за онзи живот, който се отличавал с голям наклон. Баща му бил в духовния свят. Там синът се молел на баща си да му даде здраво тяло, с което да слезе на земята между хората, да се учи и да придобива знания и опитности. Като слязъл на земята, той не изпълнил обещанието си. Вместо да учи, той се запознал с моми и момци, ял и пил с тях, черпил всички, защото бил богат. Като изял и изпил всичко, приятелите му го напуснали. Той останал сам, без никакви средства, и се принудил да стане свинар. Но и тук положението му било тежко. Той не можел да се храни даже с рожковите, които служели за храна на свинец. Разкаян и обезсърчен той се принудил да напусне свинарството и да се върне при баща си, да му се помоли да го приеме като последен слуга. Ще кажете, че синът не бил готов да се бори с живота. Няма защо да се бори с живота. Може ли комарът да се бори със слона? Комар с комар може да се бори, но излезе ли срещу него по-силно животно, комарът трябва да отстъпи. Следователно, животът е слон, с който никой не трябва да се бори. Животът трябва да се изучава, но никои няма право да се бори с него.

Изобщо, всяка дума има смисъл, когато се употреби на своето място. Например, думите „боря, чупя" не са хубави, ако се употребяват безразборно. Това значи, да не разбираме техния произход и състав. Например, думата „чупя, чупи" е съставена от две срички: „чу" и „пи". Сричката „чу", отделно взета, представя глагола „чувам, слушам", а „пи" означава глагол „пия". Достатъчно е да чуваш правилно и да пиеш на време и на място, за да не чупиш главата си. Който не чува добре и не пие добре, лесна може да счупи главата си. Чупят се несъществените, нереални

неща. Обаче, съществените неща никой не може да ги счупи. Кой ще счупи хляба, водата, въздуха и светлината? Никой не може да ги счупи. Ще кажете, че хлябът се чупи. Не е така, никой не може да счупи хляба. От хляба изтича животът, Понеже животът нито се чупи, нито се дели, затова казваме, че и хлябът, който носи живот в себе си, не се чупи.

Често се казва, че човек умира. И това не е вярно. Човек не умира, но отива в света на мира, да се освободи от всички земни страдания. Умира, т. е. отива в друг свят, дето царува мир и спокойствие. Докато си на земята, ти постоянно излизаш на бойни полета, дето си изложен на куршуми. На земята всеки момент можеш да бъдеш ранен, осакатен или убит. Да умреш, това значи, да напуснеш бойното поле и да отидеш в друг свят, дето хората живеят братски. Има ли нещо страшно в смъртта? Въпреки това, хората питат, защо умира човек. Много просто, за да влезе в онзи свят, дето поправят всички счупени, развалени, изопачени неща. Ако кракът, ръката или главата ти е счупена на бойното поле, ще те изпратят на онзи свят, да наместят счупените кости. Ако си изопачил ума или сърцето си, пак ще те изпратят там, да ги изправят. След всичко това, стоиш и питаш, къде е Господ. Ако Го търсиш вън от себе си, никога няма да Го намериш. Бог е създал външния свят, но това не значи, че Той е само в този свят. Външният свят е отражение на вътрешния, на истинския свят, който считаме абсолютно реален. Значи, външният свят е отражение на реалния, на вътрешния, в който Бог се проявява. Че е така, познаваме по следния факт: човек счита света за реален, когато е в съзнание. Щом изгуби съзнанието си, и светът изчезва за него. Докато любовта присъства в човека, и светът съществува за него. Щом любовта го напусне, и светът престава да съществува за него.

Всички хора четат молитвата „Отче наш". Там е казано: „Отче наш, Който си на небесата, да се свети името Твое, да дойде Царството Твое"... Осветяването на Божието име има отношение към любовта. Не можеш да осветиш Божието име, ако нямаш любов. Който иска да освети Божието име, трябва да носи любовта в ума, в сърцето, в душата си, т. е. да бъде запален с любовта от всички страни. Когато се говори за Божието Царство и Божията Правда, имаме пред вид Божията Мъдрост. Без мъдростта, Божието Царство и Божията Правда нямат никакъв смисъл. Божията воля пък има отношение към Божията Истина. Следователно, никой не може да изпълни Божията воля, ако не носи истината в себе си.

И тъй, ако в душата ни не царува любовта, ако в духа ни не царува мъдростта и ако във волята ни не царува истината, целият свят остава за нас неразбран. – Защо е недоволен човек? – Защото не носи любовта в душата си, мъдростта – в духа си, истината – във волята си. Любовта,

мъдростта и истината са създали света като забава за всички живи същества. На всеки човек е дадено нещо специфично, с което да се занимава. Който не може да намери специфичното за себе си, той всякога е недоволен. Всеки търси нещо голямо: голямо добро, голяма сила, голяма любов. Никой не подозира, че зад големите неща се крие злото. Влезеш ли в света на злото, там ще търсиш голямото зло, за да намериш малкото добро. Грешката на хората се заключава в това, че те търсят голямото добро и малкото зло. Голямото добро изисква голяма жертва. Ако искаш да бъдеш добър, трябва да си голям, неизчерпаем извор. Докато работиш, докато имаш енергия, ти си в общение с хората, всички те търсят, всички разчитат на тебе. В този случай, ти си извор, при който идат жадни пътници да утолят жаждата си. Няма по-велико нещо за човека от това, да съзнава, че служи на любовта, на мъдростта и на истината. Няма по-голямо благо за човека от това, да търси Царството Божие и Неговата Правда. Няма по-голямо благо за човека от това, да съзнава, че служи на Бога и изпълнява Неговата воля.

Как познавате, кое действие е съгласно с Божията воля и кое не е съгласно? Всяка мисъл, всяко чувство и всяко действие, изпълнени с любов, са в съгласие с Божията воля. Слушаш един добър певец или добър музикант. Щом свърши песента, ти му ръкопляскаш. Докато пее или свири, ти мълчиш. Щом свърши концерта, ти ръкопляскаш. Някои не ръкопляскат, мислят, че като не нарушават тишината, с това изказват възхищението си. Не е така. И който ръкопляска, също се възхищава, благодари и поощрява певеца. Мнозина ръкопляскат още преди започване на песента. Едва излезе певецът на сцената, те започват да му ръкопляскат. Следователно, всяко движение, направено с любов, е на място. Ръкопляскай с любов, мълчи и слушай пак с любов. Като ръкопляска, човек иска да каже: Приеми благословението на онова, което Бог е вложил в моите ръце. В този смисъл, ръкоплякането и ръкуването са на място. Слушаш някой да говори, да пее или да свири хубаво – ръкопляскай му. Срещнеш един добър човек,– ръкувай се с него. Хвани здраво ръката му и му предай сила от себе си.

Като говоря за ръкоплякането, не го разглеждам само по форма. Аз не поддържам външните форми и движения, но казвам, че всяко движение има смисъл, когато е изпълнено с любов. Аз не ръкопляскам външно; другите правят това заради мене. Аз ръкопляскам вътрешно, по ум, по сърце и по душа. Същевременно ръкопляскам на ума, на сърцето, на душата и на духа на онзи, който свири или пее на сцената. Значи, ръкоплякането е и външен, и вътрешен процес. Допираш, приближаваш ръцете си и се обменяш. Като спасяваш давещия се, ти му ръкопляскаш: приближаваш ръцете си, прегръщаш го и го изваждаш от водата. Майката

туря детето си в коритото и започва да го къпе – и това е особен род ръкопляскане.

Ново разбиране е нужно на хората. Докато живеят със старите разбирания, те плачат, страдат, без да знаят причините на страданията си. Някой умрял, т. е. заминал за онзи свят, и близките му плачат. Днес целият български народ плаче за своя цар. – Какво означава смъртта? – Заминаване за онзи свят, дето всеки човек дава доклад за всичко, което е направил на земята. Българският цар е сега на доклад при Господа, т. е. при Любовта. Да царуваш, това значи, да оставиш Бог да царува в тебе. Така всеки човек може да царува, първо на себе си, на своята душа и дух, на своя ум и сърце; след това той царува и на другите. Докато любовта, мъдростта и истината царуват в човека, царуването е на място. Казвате: Кой ще ръководи сега българския народ? – Който го е ръководил досега.

Бог ръководи всички народи. Който Го слуша, велик народ става; който не Го слуша, сам се осъжда на страдания. Кой ръководеше еврейския народ в миналото? Ще кажете, Давид, Соломон и други царе са го ръководили. Давид, Соломон са били проводници на Бога. В същност, Бог го е ръководил. И днес, когато евреите нямат цар, пак Той ги ръководи. За нас умрели хора не съществуват. Умрелите са толкова живи, колкото и живите, които виждате да се движат и говорят. Българският цар е жив: отиде при Господа да докладва, как вървят работите. на България. За известно време в България се налага траур, а християнската църква от две хиляди години е все в траур. С това показват, че Христос страдал за човечеството, след което бил разпнат. Наистина, Христос страда, разпнаха Го, но след това възкръсна. Време е вече да се свали траура. Всички свещеници и проповедници на Христовото учение трябва да се облекат в бели дрехи, да се радват, че Христос е възкръснал. Жив е Христос, и днес Той управлява света в името на Господа. Не се съмнявайте в това и не спорете, дали е възкръснал, или не. Възкръснал е Христос и живее между всички страдащи, нещастни, онеправдани. Той носи новото в света. Любовта Христова е навсякъде. С нея работи Христос и оправя обърканите работи на хората.

Днес всички говорят за царя, за неговите добродетели. Той се отличаваше с голяма досетливост и отзивчивост към страданията на хората. Станеше ли някъде нещастие или катастрофа, той пръв биваше там. Знаеше, как да помогне и утеши пострадалите. Днес всички се питат, кой ще ръководи съдбините на България. – Който ръководи съдбините на всички народи, Той ще ръководи и българския народ. Всички хора са служители на Бога. Съзнателно или несъзнателно, те Му се подчиняват. Всички българи се молеха на Бога, да оздравее царят. Той и сега е жив. Важно е да се молят,

докладът на царя да бъде добър, да се одобри, и българите да получат Божието благословение. Българите и всички останали народи трябва да се молят за идване на Царството Божие на земята. Това ще се ознаменува с велики и светли дни. Тогава няма да има бедни, болни, страдащи хора по лицето на земята. Нов порядък ще дойде на земята – порядъкът на любовта.

И тъй, дали сте на земята, или я напущате, стремете се да попаднете в ръцете на любовта, тя да ви приеме в обятията си. Има ли дете в света, което да е родено с любов и да е умряло? Всички същества, родени с любов, са живи. И на този, и на онзи свят да са, те живеят. И обратно: всяко същество, родено без любов, е мъртво. И на земята да е, и на онзи свят, то е в положението на умрелия. То ходи, движи се, говори, но съзнанието му за живота е заспало. Щастие е за човека да се роди с любов и да умре с любов. Бъдещето се нуждае от работници на Бога, които да Го обичат и да оставят Той да царува в техните сърца, умове и души.

Да пожелаем добър път на Българския цар, да следва пътя на Любовта, да носи мира и радостта. Ганди казва: „Когато умра аз, не само Индия ще бъде свободна, но целият свят ще се освободи от заблужденията и ограниченията". Така трябва да каже всеки човек за себе си. Тогава и животът, и смъртта имат смисъл. Смърт, която не носи освобождаване, няма смисъл. Обаче, ако смъртта носи освобождаване, тя се осмисля. Тогава и тя е раждане. Значи, има два вида раждане: по плът и по дух. Когато слиза на земята, човек се ражда по плът; когато напуща земята и отива на онзи свят, той се ражда по дух. Затова, именно, Христос казва: „Ако се не родите от вода и дух, не можете да влезете в Царството Божие". Човек трябва да се роди два пъти: по плът, т. е. по вода, и по дух, т. е. излизане от утробата на майка си и заминаване за онзи свят.

Защо хората заминават за другия свят? – Да приложат любовта. Това, което човек не може да приложи на земята, ще го приложи на онзи свят. Следователно, и Българският цар сега ще бъде по-добър работник, ще приложи всичко онова, което не е могъл да приложи на земята. Когато хората дойдат до положение да се радват, и когато се раждат, и когато умират, светът ще се оправи. „Роденото от плътта, плът е; роденото от Духа, дух е. Ако не се родите изново, не можете да влезете в Царството Божие".

„Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш Небесни". – Кога човек е съвършен? – Когато се роди от любовта, от мъдростта и от истината. Това означава раждане от Духа. Който мине през трите процеса на раждането – през любовта, мъдростта и истината, той влиза в новия порядък на нещата

и разбира дълбоките прояви на живота. Това значи роден от Бога. Казано е: „Роденият от Бога грях не прави. Истина, истина ви казвам: Ако не се родите изново, не можете да влезете в Царството Божие".

Желая ви да се родите по закона на любовта, да умрете по закона на мъдростта и да станете съвършени, както е съвършен Отец наш Небесни, т. е. да се родим по закона на истината и да дадем своя доклад пред Господа, от който да се ползват всички хора на земята.

7. Беседа от Учителя, държана
на 29 август, 1943 г., 5 ч. с.
София - Изгрв.

1943_08_29 Единствената сила

ЕДИНСТВЕНАТА СИЛА

Послание на Якова, 1 гл. 12 и 13 ст.

Скръбта и радостта са две състояния, през които човек неизбежно минава. Следователно, той трябва да ги изучава. Скръбта може да се уподоби на залез в човешкия живот, а радостта – на изгрев. При скръбта човек е в тъмнина, нищо не вижда, нищо не го радва. При радостта той е в светлина, всичко вижда, на всичко се радва. Често хората смесват понятията „виждане и гледане", които, в същност, се различават. Виждането е свързано със знанието, което има отношение към живота. Да знаеш, това значи, да живееш. Да знаеш нещо, това значи, да имаш съзнание, да преживееш нещо и да придобиеш известна опитност. В съзнанието на човека влиза и мисъл, и чувство. Мисълта образува външната форма на нещата, чувствата – тяхното съдържание, а силата – волята, направлението им.

Всички хора искат да знаят нещата, да ги разбират, за да подобрят живота си. Въпреки това, има нещо, което им препятства. – Кое препятства на човека да живее добре? – Недоволството. Един човек има жена, деца, къща, имот – доволен е от живота си. Друг изгубил жена си, няма деца, няма къща – недоволен е. Той казва: Нямам жена. Ако този човек разбира вътрешния смисъл на думата „жена", щеше да бъде доволен от положението си. Хората са изопачили понятията, поради което сами си създават страдания. Думата „жена" означава живот. Ако съзнаваш, какво представя животът, и да имаш, и да нямаш жена, ти ще бъдеш доволен, защото имаш най-важното – живота.

Съвременните хора трябва да работят върху себе си, да очистят съзнанието си от всички криви и изопачени образи и понятия. Някой говори за вкусно, сладко ядене и подразбира печена кокошка, агънце или прасенце. Той казва: Вкусно нещо е кокошчицата, агънцето или прасенцето. Добре е, от време на време, да си хапваш от тяхното месце. За тебе е добре, но не и за тях. Питай агънцето или прасенцето, доволни ли са от тебе, като туряш ножа си на врата им.

Ако след като ядеш кокошка, агънце или прасенце, можеш да влезеш в Царството Божие, яж, колкото искаш. Обаче, ако ядеш месото им и след това те изпъдят от Царството Божие, не се докосвай до тях. Всяка мисъл, всяко чувство, всяка постъпка, които изкарват човека вън от Царството

Божие, не са на място.

Под „Царство Божие" се разбират добрите условия, при които човек може да постигне всичко, каквото желае. Да влезеш в Царството Божие, това значи, да си в реалността на живота, дето няма смърт, дето нещата са непрекъснати. Излезе ли от това Царство, човек отново влиза в областта на смъртта, в най-грубата материя, дето животът изгубва всякакъв смисъл. Смъртта работи с изостаналата материя на миналото, от която никой не може да се ползва. Всички изостанали човешки и ангелски мисли и чувства представят материал, с който работи смъртта. Който попадне в тези остатъци, задушава се и умира. Затова се казва, че смъртта ограничава и задушава човека. Смъртта отнема всички сетива на човека, оголва го, и той остава само като съзнание, в което като през калейдоскоп, минава миналият му живот. Той съзнава, че някога е живял, работил, движил се, но е лишен вече от всякаква дейност. Спомня си, че имал баща, майка, но сега е сам, нищо не вижда, не чува. Иска да пипне нещо – ръце няма; да се подвижи – крака няма. Страшно е положението на човек, който е влязъл в областта на смъртта и не може да излезе оттам.

Колкото и да се говори на хората за смъртта и за живота, за ада и за рая, те не могат да си ги представят ясно. Смъртта и адът са толкова далечни понятия за тях, колкото животът и раят. Всъщност, смъртта и животът, адът и раят са в самите тях. Който греши и не живее добре, той е мъртъв за всичко онова, към което душата му се стреми. Който не прилага любовта, той е в ада, в безлюбието. Следователно, ако приложиш любовта, ти влизаш вече в рая, в Божествения свят. От човека зависи да живее, или да умре, да влезе в рая, или в ада. Всичко е около него. Която врата отвори, в нея ще влезе. Ако се движиш с бързината на биволска кола, луната е далеч от тебе; ако се движиш с бързината на светлината, луната е близо. Един съвременен учен прави изчисления за бързината, с която се движи човешката мисъл и тази на светлината, и намира, че отношението между тяхната бързина е такова, каквото е отношението между бързината на биволската кола и на светлината. Той изчислил, че човешката мисъл се движи с бързина три квадрилиона и 600 билиона километра в секунда. Ако и човешкото съзнание се движи с такава бързина, всеки момент то ще присъства навсякъде във вселената. Тогава няма да има далечни и близки неща за човека. Това се отнася до интензивната човешка мисъл, в която се крият големи възможности. Това се отнася и до Божественото съзнание, т. е. до свръхсъзнанието, към което се стреми всеки човек. Задача на човека е да прояви своето свръхсъзнание, да прояви любовта, в която се крият всички възможности на живота.

Велико нещо е Божията Любов, която ражда живота. Велико нещо е

Божията Мъдрост, от която произлиза знанието и светлината. Велико нещо е Божията Истина, на която се дължи безграничната свобода. Знаете ли, какво грамадно пространство съществува от една звезда до друга, или от едно слънце до друго? В пространството от едно слънце до друго могат да се настанят около три хиляди слънчеви системи, като нашата. Можете да си представите, на какво разстояние се намират тези слънца едно от друго. Грамадните разстояния са причина за голямата свобода. Те се движат свободно, без опасност от стълкновение.

Като не разбират закона на свободата, хората искат да се сближават. Не могат ли да постигнат това, те страдат. Чувате някой да се оплаква, че няма близки. Не съжалявайте, че нямате близки. Щом се сближите с хората, веднага ще се скарате. Близостта създава недоразумения. Хората имат велики идеи, а малки жилища, поради което стават сблъсквания и катастрофи в идеите им. Само в главата си човек има около три милиарда и 600 милиона разумни душички, които са принудени да живеят в такова тясно жилище. Като къща, главата, в която се помества мозъкът, е пространство от 19 см. дължина, 15 – 16 см. широчина и 15 – 16 см. височина. Колко разумни, интелигентни трябва да бъдат тези душички, за да живеят в пълна хармония, да пазят известен ред и порядък помежду си. И след всичко това, ще каже някой, че е самотен, че никой не го обича. Той не говори истината. Милиарди душички работят за него. Човек има една велика душа – царица на неговия живот, за която работят милиони и милиарди душички – работнички и работници. Всички говорят за царицата на кошера, но тя не може без работниците си. Така и човек говори за душата си, без да подозира, че нейната дейност се дължи на усилието, което правят множеството душички-работнички около нея.

И тъй, като сравнявате човека с пчелния кошер, нещата стават ясни. Така си обяснявате, защо един човек, външно грозен, може да ви стане приятен и любим. – Кога? – Когато видите душата му, като светъл лъч, като изгряващо слънце. Каквото прави този човек, както и да ви говори, вие се възхищавате от него, радвате му се. Любовта е проникнала в душата му и го прави красив, светъл и любещ.

Как се проявява любовта? Колко фази претърпява, докато слезе на земята? Първоначално, любовта се проявява на големи разстояния. Когато обичаш някого, ти си доволен само да мислиш за него, да го видиш от далеч. После започваш да желаеш по-голяма близост: да чуеш гласа му, да хванеш ръката му, да ти напише нещо. Той се приближава към тебе, и ти го наричаш гълъбче, пиленце. Това е втората фаза на любовта. Всяка фаза има определена граница, до която може да стигне. Минеш ли и втората граница, ти слизаш до третата фаза, дето близостта води към раздяла.

Гълъбчето се превръща в кукумявка. Какъв символ е кукумявката? – Къща, над която кацне кукумявка, запустява. Такова предание съществува. Много естествено! Щом гълъбчето става кукумявка, раздялата между влюбените е неизбежна. Кукумявката е барометър на любовта. Тя предсказва или разваляне, или оправяне на времето. С други думи казано: кукумявката предсказва степента на любовта – дали се увеличава, или намалява. Вината не е в кукумявката. Тя само предсказва, какво ще стане с времето и с любовта, и заставя човека да вземе предпазителни мерки. Тя се отличава от гълъба по начина на храненето и живеенето. Гълъбът е вегетарианец, а кукумявката – месоядна птица. И при най-тежките условия на живота, гълъбът си остава вегетарианец. С това той поощрява хората към добър и чист живот. Защо и човек да не живее добре и при най-лошите условия? Гълъбът е дневна птица, а кукумявката – нощна. Те представят два различни живота. Следователно, който живее при условията на деня, се отличава с един характер; който живее при условията на нощта, се отличава с друг характер. Това се отразява и върху очите на хората. Който се родил вечер или сред нощ, има големи, широко отворени очи. Роденият през деня има малки очи; той възприема по-малко светлина. Колкото по-големи и ненаситни желания има човек, толкова по-големи и широко отворени са очите му за външния свят. Ненаситните желания са нощни птици. Користолюбието е също нощна птица Защо ти са много къщи, много книги, много пари? Човек има две очи, две уши, един нос, една уста – повече не му трябват. Ще каже някой, че с повече очи ще вижда всичко и навсякъде. Достатъчно ти са двете очи, които Бог ти е дал.

Да се говори за много очи, подразбираме онези условия на миналото, когато човек виждал с цялото си тяло. Под „минало" разбираме времето преди грехопадането, когато човек е живял добре и спазвал Божиите закони. Съвременният човек вижда само с очите си, чува с ушите си, вкусва с езика си, опитва миризмата с носа си, поради което тялото му е още в тъмнина. Очите, ушите, носът изпълняват днес специфична служба, не си помагат взаимно. Ще дойде ден, когато очите, ушите, носът съзнателно ще помагат на ръцете и краката. Долната част на тялото, от кръста нататък, е в зависимост от главата и сетивата. Здравословното състояние на организма се определя от нормалното състояние на главата, на сетивата, както и на цялата нервна система. Очите имат отношение към истината, ушите – към мъдростта, устата – към любовта. Дръжте в изправност тези органи, за да бъдете във връзка с великите добродетели на живота.

Какво представя любовта? – Строителната сила в живота и в целокупната природа. Когато любовта престане да строи, смъртта иде. Когато любовта престане да строи в човека, той умира. Който иска да живее, трябва да даде място на любовта в себе си, да се прояви тя като строителен процес. Да

живееш, това значи, да те обичат и да обичаш. Следователно, живей и люби, за да преустроиш своя организъм, да станеш нов човек, годен за новите условия и за новия живот. Това са проповядвали всички Велики Учители на човечеството: Мойсей, Буда, Христос. – Кое учение е по-право? – Всяко учение, което носи любовта, има един и същ източник. Следователно, всяко учение на любовта е право и истинно. Последователите на различните религиозни учения са внесли заблуждения в тях, поради което възгледите на хората са разделени. Основата на всяко Божествено учение е любовта. Ако искаш да бъдеш здрав, силен и способен, ще любиш. Ще кажете, че любовта спъва развитието на човека. Не е вярно. Любовта е първият подтик на живота, мъдростта е вторият подтик, а истината – третият подтик. Всичко в света се движи благодарение на тези велики подтици. Земята, слънцето, звездите, хората, животните се движат по силата на любовта, мъдростта и истината. Те са неизменни центрове, около които всичко се върти. Слънцето се движи с бързина 250 км. в секунда, а земята – с бързина 29 км. в секунда. Както земята не може да съществува без слънцето, така и човек не може да съществува без любов към Бога. Земята не може да роди нищо без слънцето, но и човек не може да роди и да създаде нещо без Слънцето на живота. Помнете: Божественото учение се заключава в любов към Бога. – Как ще си обясним сегашния живот, в който съществуват убийства, престъпления и недоразумения? – Това е животът на безлюбието. Този живот не ни интересува. Ние се интересуваме от любовта, а не от безлюбието. Ако ядеш какъв и да е плод и не чувстваш неговата любов, никъде няма да намериш любовта. Христос казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си”. Значи, като ядеш плода, ти придобиваш живот. Какво ще кажете за човека, когото не можете да ядете? Човека не можете да ядете, но плода му ще ядете. Кой е плодът на човека? – Неговото слово. Ако думите, които излизат от устата на човека, не внасят живот в близките му, те не са още узрели. Словото на човека трябва да бъде зрял плод, от който да се ползват всички.

Мощна сила е човешката реч. – Кога? – Когато е изпълнена с любов. Христос взе петте хляба, преломи ги, благослови ги в името на любовта и с тях нахрани петхиляден народ. Словото, което Христос изрече, стана проводник на Божията Любов. Тя слезе от небето, оживи хляба и го умножи. Тъй щото, ако някой влезе в дома ти, и животът ти не се подобри, едно от двете е вярно: или той не те обича, или ти не го обичаш. Нещастието произтича от безлюбието. – Какво да правя, като не обичам даден човек? – Ще възприемеш любовта в себе си като творческа, строителна сила и ще го обикнеш. Бог го е създал, поставил го на някаква работа, а ти не го обичаш. Ако не беше нужен, нямаше да съществува. Всичко, което Бог е създал, е потребно и на мястото си. Бог казва: „Аз творя

и доброто, и злото". Да се радваме, че е така, защото Той знае, къде да приложи доброто и къде – злото, но човек не знае, къде и как да ги прилага. Затова, именно, когато си служи с едно и също вещество и за добро, и за зло, той често причинява нещастия. Например, човек използва азотната киселина в бояджийството, но я използва и за правене на експлозиви. Ако пие от нея, още повече ще пострада. Попадне ли в ръката ви елемент на злото, научете закона на превръщането. Превърнете злото в добро.

Много думи, с които хората си служат, са подобни на азотната киселина. Дето паднат, причиняват изгаряне. Например, някой пише или казва, че няма разумност в света, че Бог не съществува. Това е азотна киселина, която изгаря кожата и причинява нещастия. Кой е опитал и проверил истинността на тези думи? Друг казва, че мрази някого. Знае ли той, какво означава думата „мразя"? Опитал ли е действието ѝ върху себе си? Да мразиш, това значи, да смразиш нещо, да намалиш топлината му, да се превърне в лед. Не употребявайте думи, на които не разбирате смисъла. Защо трябва да мразиш един човек? Искаш да го смразиш ли, да го превърнеш в лед? Природата е дала достатъчно количество лед, но зиме, когато е необходим. През лятото хората нямат нужда от лед. Потрябва ли им, например, те си служат с втечнен амоняк. Така те превръщат водата в лед. Това става с особени уреди. Трябва ли и ти да ставаш машина, да намаляваш топлината на ближния си, да го смразяваш? Не е изкуство да мразиш; изкуство е да любиш, да превърнеш омразата в любов. Да мразиш, това значи да пробиеш дупка в здраво шише.

Един грънчар направил 10 хиляди грънци, от които само сто напълнил с масло и ги турил настрана. Като погледнал към грънците, той си казал: Благодаря на Бога, осигурих се. Като ги продам, ще си почивам, няма повече да упражнявам този занаят. Един ден паднал гръм на работилницата му и пробил празните грънци. Здрави останали само стоте, които напълнил с масло.

Съвременните хора страдат от своите празни, пробити грънци. Само пълните с любов грънци остават здрави. На тях може да разчита човек. Любовта е основа на живота. – Първо, към кого трябва да прояви човек любовта си? – Към Бога, после към своя ближен и най-после към себе си. – Къде ще намерим Бога? – В меката и приятна светлина, в чистия въздух, в чистата вода и в доброкачествения хляб. Бог е в цялата природа, във всичко живо, което Той е създал и направил. Четеш, например, Евангелието и си доволен. – Защо си доволен? – Защото се разговаряш с Христа. Като четеш Неговите светли и възвишени Слова, намираш, че Той е говорил само през светли, слънчеви дни. Затова, именно, Словото на Христа наричаме Слово

на деня, т. е. на светлината. Следователно, четете Свещените книги, Евангелието, за да се свържете с Христа, носителят на любовта. Без любов нищо не се постига. Ще каже някой, че чрез самообразованието ще постигне всичко. Той не знае, че за да постигне това, ползва се от труда, усилието и работата на хиляди интелигентни същества, живели преди него и работили с любов. Благодарете на всички, които са допринесли нещо за вашето развитие. Това значи, да цени човек малките работи и малките придобивки.

Често децата играят с цветя, насекоми и постъпват лошо с тях. Някое дете хване една муха, откъсне главичката, крилцата ѝ и я захвърля. После отиде при някое красиво цвете, помирише го, хареса го и го откъсне. Поиграе си малко с него и го захвърля настрана. Не е позволено да измъчвате насекомите и да късате цветята. Колкото малко да е насекомото, като го измъчвате и отнемате живота му, с това прекъсвате един Божествен процес. Същото може да кажем и по отношение късането на цветята. Ще кажете, че вятърът и бурята късат цветята и листата на дърветата. Силният вятър и бурята се предизвикват от неестествения живот на хората. Лошият живот на хората разваля времето, а добрият живот го изправя. От 45 години небето в България постепенно се изяснява, може да се сравни с италианското. Това е добър признак. Изобщо, човешката мисъл оказва влияние върху подобрението или развалянето на времето, и небето става ту по светло, ту се замъглява.

Преди години бях в Търново, дето правех научни изследвания. Един ден излязох в града и спрях погледа си на източната част, която водеше към едно близко село. Цялото небе беше мрачно, облачно. Селото беше също потънало в облаци. Само малка част от небето беше отворена и ясна. Казвам на приятеля си, който ме придружаваше: Погледни към селото, дето е светлата част на небето. Там живее един добър, праведен човек. – Познаваш ли го? – Не го познавам, но по светлината на небето съдя за неговата мисъл. Тя е пробила небето.– Наистина, има такъв човек в селото – отговори моят приятел. Цялото село го знае, обича и уважава. – Неговата мисъл е светла, затова си пробила път в облачното небе. Това показва, че той има връзка с разумния свят.

Какво представят скръбта и страданието? Това са облаци, които правят небето мъгливо и мрачно. Скръбта поставя човека на изпит, да приложи любовта си, да разсее облаците на небето. Ако не може да направи това, той е слаб човек. Говори за любов към Бога, а не може да изчисти небето от облаците. Това не е любов. Любовта побеждава всички мъчнотии. Следователно, като се натъкнеш на мъчнотии, не питай защо идат, но приложи любовта. Любовта събужда Божественото Начало в човека. Той е

готов вече да се жертвува за Бога и за ближния си. Събуди ли се Божественото в човека, не питай, обича ли те, или не. Той първо обиква Бога, а в тази любов се крие и любовта му към всички хора. Любовта събужда, оживява, възраства и възкресява всички живи същества. Виждате една малка, затворена, безжизнена пъпка. Погледне ли я слънцето, тя се разпуква, отваря, и от нея излиза красив, благоуханен цвят. След това цветът окапва, но завързва малък, горчив плод. Изложен на слънчевите лъчи, той постоянно приема любовта на слънцето и расте, зрее, докато стане красив, сладък плод. Това прави любовта и с човека. Първоначално той е малка, свита пъпчица. Щом я възлюби Бог, тя се разраства, пуква се и от нея излиза красив, ароматен цвят. След време от цвета се образува плод. Щом Бог го възлюби, той става голям, сладък и от всички желан.

И тъй, обичайте, за да бъдете здрави, силни, умни, да заемете добро обществено положение. Обичайте, за да си отворите път в Царството Божие, да се движите свободно из вселената. Обичайте, за да ви обичат. Любещият е безсмъртен. За него се отнася стиха: „Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил”. За любещия и затворът се отваря, веригите от краката му падат, и той излиза на свобода. За човека на безлюбието животът е пълно ограничение. Той е лишен от светлината и топлината на слънцето. Следователно, отворете сърцата си за любовта, да дадете възможност на Бога да се прояви чрез вас. До отворим сърцата си за Божията Любов и да станем сътрудници с Него. Коя жена е обичала мъжа си, без да вижда погрешките му, без да му каже една горчива дума? Ако жената може да обича мъжа си така, тя би могла да го обърне към Бога. Ако мъжът може да обича жена си така, и той би я преобразил. Като не разбират любовта, хората живеят в заблуждения и мислят, че трябва да обичат само добрия, умния, богатия. Не е така. Обичай човека заради Божественото в него. Който люби, той е свободен човек.

Казано е в Писанието: „Бог е Любов”. Той е дълготърпелив, милостив и любещ. Той е определил всички хора да влязат в Царството Божие. Колкото по-рано влезе човек, толкова по-добре за него; колкото по-късно влезе, толкова по-големи страдания го очакват. Защо не вярвате в ума, в сърцето и в душата си? Душата носи капитала, с който човек си служи, а умът и сърцето го обработват. Ако няма кой да обработва капитала на човешката душа, човек нищо не може да постигне. В душата се крият възвишените и благородни мисли и чувства, които минават през ума и сърцето. Възприемайте този капитал и се пазете от лошите мисли и чувства, които идат от чужд източник. Отправяйте погледа си към Онзи Източник, отдето иде животът, който възкресява, повдига и възраства. Любовта е единствената сила, която лекува болни, повдига паднали,

съживява и възкресява мъртви. – Защо умрелият не може да възкръсне? – Не е обичан, както трябва. Достатъчно е да го любят близките му, както Бог люби, за да възкръсне той и да се върне от онзи свят. Това се отнася не само за отделните хора, но и за семействата, обществата и на-родите. – Кой народ носи в душата си Божията Любов? – Който обича своите управници и своите сънародници. Щом той обича, и него обичат. Като обича ближните си, той обича всички народи и заслужено носи името си „велик народ". Името му остава за вечни времена написано в книгата на великите народи. Всичко се дължи на любовта. Народ, който не обича сънародниците си, не може да обича и другите народи. Той е осъден на заличаване от книгата на великите народи. Всеки човек, всяко семейство, всяко общество, всеки народ, който люби, има бъдеще. Това е закон, който се проявява всеки ден в живота. Бог е създал света за проява на любовта. Който влиза в този свят, доброволно се подчинява на неговите закони. Не иска ли да се подчинява, ще го изпъдят навън. В света на любовта няма нищо отрицателно. Любещият и в огън да влезе, не изгаря; и диви зверове да го обикалят, няма да го нападат и разкъсат. Любещият знае, как и кога да иска; той знае, как и кога да дава. Ако има нещо, което трябва да даде на Бога, това е сърцето. Казано е: „Сине мой, дай ми сърцето си!". Като изчисти сърцето на човека, Бог иска ума му и най-после – душата му. Той ще ги очисти, повдигне, обогати и ще ги върне на човека стократно обогатени. Следователно, не се страхувайте от Бога, но уповавайте на Него и поверявайте Му се като на свой велик, любещ и благ Баща.

Приложете вярата и любовта си към Бога, и животът ви ще се подобри. Христос казва: „Ако ме любите, ще опазите Словото ми. Ако Словото ми пребъдва във вас, и вие пребъдвате в мене, Аз и Отец ми ще дойдем, ще направим жилище във вас, и Аз ще ви се изявя”. Когато Бог се изяви на хората, всички ще възкръснат и ще се познаят помежду си. – Кога ще стане това? – В последния ден. – Кой е по-следният ден? – В който Слънцето на Любовта изгрее и освети пътя на всички хора. Тогава навсякъде ще бъде светло, и всички ще се познават. Това значи, да заживеят хората братски помежду си, в мир и любов. Това очакват днес всички хора, всички народи на земята.

Поставете любовта като броня против злините в света. Тя е единствената сила, която никакво оръдие не може да пробие. Тя е кораб в бурното море, който никаква сила не може да потопи. Тя е богатство, което никой не може да открадне. Тя е знание, което никога не се губи. Всичко възвишено и благородно произтича от любовта. Поверете съкровищата си на Бога на Любовта и от нищо не се страхувайте.

Много цветя е посадил Бог в човешките души. Остава още едно цвете.

Посадете и него в душата си. Дайте му условия да израсте, да цъфне и върже плод. То се нуждае от слънчевата светлина и топлина, то се нуждае от топлината на любовта, от светлината на мъдростта и от силата на истината.

8. Беседа от Учителя, държана
на 29 август, 1943 г. 10 ч. с.
София – Изгрев.

1943_09_01 Номер първи

НОМЕР ПЪРВИ

Съвременните хора изпадат в трудни положения на живота си и тогава не знаят, какво да правят. Например, като няма хляб, гладният не знае, какво да прави. Щом намери хляб, той знае вече, какво да прави. Като е жаден, човек пак не знае, какво да прави. Щом задоволи жаждата си, той знае вече, какво да прави. Това се отнася до светския и до религиозния човек. Каквито и да са убежденията на хората, в затруднения те си приличат. И едните, и другите говорят за реалността на нещата, без да я познават. Те я изучават чрез отражение, поради което имат малко опитности за нея. Красив и велик е реалният живот, но мъчно се дохожда до него.

Представете си, че ви се дава случай да искате нещо съществено от разумната природа. Какво бихте поискали? Ако сте гладни, ще искате хляб, но вие сте сити; ако сте жадни, ще искате вода, но не сте жадни; ако сте болни, ще искате здраве, но не сте болни. Какво бихте искали тогава? Всеки се стреми към нещо, но какво, и той сам не знае. Ако си пъпка, ще желаеш да се разпукнеш; ако си разпукана пъпка, ще желаеш да цъфнеш; ако си цъфнал цвят, ще желаеш да вържеш, плод да станеш; ако си плод, ще желаеш да узрееш и да те сложат на трапезата на някой виден човек, той да те приеме на гости у себе си. Следователно, като ядете плодове, ябълки или круши, знайте, че всеки плод иска да го приемете добре. Ако го поглеждате с любов, ще го приемете с любов. По вашата обхода към него, плодът познава обичате ли го, или не. Мнозина ядат плодове, без да подозират, че и те чувствуват любовта. Ще кажете, че това не е вярно. Може да вярвате, може и да не вярвате. Важно е, че всички живи същества се стремят към любовта, поради което имат известно отношение към нея. Вълкът напада овцата и я изяжда. Овцата блее жално, иска да се освободи, страда, но вълкът не се интересува за нея. Той мисли, че овцата не страда и не чувствува никаква болка. Не е така. Тя не само чувства болки, но познава и любовта на всички, които се приближават към нея. Вълкът мисли само за себе си, затова не влиза в положението на овцата. Той си казва: За мене е важно аз да съм доволен; какво е положението на другите, не се интересувам.

И хората биват доволни и недоволни от живота си. Ако са доволни, те не чувстват нужда да изкажат доволството си; ако са недоволни, търсят някого, да изкажат недоволството си, да се освободят от него. И да се освободиш от недоволството си, това е временно. На другия ден пак ще бъдеш недоволен от нещо. Искаш да отидеш на разходка, но времето е облачно, студено, не ти позволява да посетиш планината. Ти се сърдиш на

времето, защото не е продължило още ден-два ясно, слънчево, да направиш разходката си. Защо си недоволен от облачното време, и ти не знаеш. Ако си дадеш отчет, ще разбереш, че причината на недоволството се крие в облаците. Като се наслояват на небето, те отнемат светлината и топлината, нужни за човешкия организъм. Отсъствието на топлината и на светлината, именно, създават голямото недоволство. Понякога човек е недоволен, че няма достатъчно храна, да задоволи глада си. Някога е недоволен, че преял. Изобщо, мъчно може да се угоди на човека, да бъде доволен. Недоволството, неразположението са. стари неща. Ние се занимаваме с новите, вечните истини, които никога не губят смисъла си. Например, вечна истина е, че една мисъл, едно чувство или една постъпка никога не се повтарят. Никога не може да се постъпи два пъти по един и същ начин. Каже ли някой, че много пъти е любил, той не говори истината. Само веднъж можеш да любиш. Това, което наричаш любов, в същност е чувстване, разположение, настроение и т. н. Дойдеш ли до любовта, тя се проявява само веднъж. При това, любовта е единна, цялостна и неделима. Великото, красивото се заключава в малките работи. Следователно, достатъчно е да хапнеш малко хляб, да пиеш две–три глътки вода, да кажеш две думи на някого, но всичко това да е проникнато от любов. Малки неща са те, но любовта взима участие в тях. Каквото направиш с любов, с години го помниш. Не само че го помниш, но приятно ти е да говориш за него.

Често се говори за приятни и неприятни неща в живота. Кое е по-приятно на човека: Да печели, или да губи; да се качва на планината, или да слиза? Това зависи от състоянието, в което се намира човек. За онзи, който иска да се разхожда, е приятно да се качва на планината, да прави усилия, да преодолява известни мъчнотии. Така той разрешава определена задача. Обаче, ако има работа, която трябва да свърши в кратко време, за него е по-добре да слиза от планината. Той казва: Имам дългове, трябва да ги платя. Искам по-скоро да сляза, да намеря онзи, който ми обещал да ми помогне. Качи ли се на планината, той забравя дълговете си – Какво показва това? – Че човек сам усложнява положението си, сам се товари и обременява с дългове. Планината представя високо място, дето любовта царува.

Следователно, който живее в любовта, той е свободен от дългове. Разумната природа, любовта, Бог, не държат човека отговорен за никакви дългове. Докато живее в любовта, в Бога, той е свободен от тях. Щом напусне това място, дълговете тръгват след него и не го оставят свободен нито за момент. Душата излиза от Бога чиста, непорочна. Щом влезе в света, тя се оплита и опетнява. След това човек казва, че светът е лош, условията тежки, хората жестоки. Наистина, има нещо лошо в мислите и

чувствата на човека, но отде дойде то? Човек излиза от Бога с големи знания, но като дойде на земята и ги приложи, прави много погрешки. Той си спомня за светлината и топлината, но като дойде на земята, не може да си запали огъня, да поддържа възприетата светлина и топлина. Той туря дърва на огъня, запалва ги, духа, но те не могат да горят. Оказва се, че дървата са влажни. Като му дотегне да духа, разхвърля дървата и започва да се оплаква: Защо никой не ми помага? Не знаят ли, че имам нужда от огън?

Често хората изискват от близките си да разберат нуждите им и да се притекат на помощ. Как могат да разберат нуждите им? Ако се гледа по израза на лицето, мъчно ще се познае, кой каква нужда има. Понякога една и съща нужда произвежда различни изрази на лицето. Някой се огъва, превива се. – Защо? – Корем го боли. Друг също се огъва. – Защо? – Боли го някъде: главата, гърдите, стомахът – и той сам не може да определи. Трети се върти на една, на друга страна, не може да разреши даден въпрос. Той вижда последствието, но причината не може да намери. Намира се в положението на човек, който знае, как се яде хляб, но не знае, как се прави. Докато има, кой да меси хляб, добре се живее. Какво ще правиш, обаче, ако няма кой да меси хляб? Щом няма кой да меси хляб, ти сам ще почнеш да месиш. Като си дошъл на земята, трябва да се интересуваш от всичко. Виждате райска птица и не се питате, защо е толкова красива, защо формата на тялото ѝ е такава, но казвате: Райска птица е това! – нищо повече.

В последно време учените говорят за една муха, която се движи с бързина около 1300 километра в час. Тя надминава най-бързите съвременни аероплани, които се движат с бързина 700–800 км в час. Тази муха си изработила апарат, чрез който, с малко енергия, добива големи постижения. Хората не се интересуват от растенията, насекомите, животните, защото не разбират, какво представят те. Растенията и животните са произведения на разумните същества. Каквото изработят, те го изнасят на изложба, да учат от тях по-нисшите същества. Това се отнася и до човека, за когото е казано: „И направи Бог човека по образ и подобие свое". Човек е изложение на Бога, Който и досега не е престанал да работи върху него и да го усъвършенства. Както аеропланът, инструментите, машините не могат сами да се усъвършенстват така и човек сам не може да постигне съвършенство. Все трябва да му помогне някой, поне да го стимулира, да го накара да учи. Ако майката и бащата са любознателни, и децата им ще бъдат такива. Следователно, не питайте, защо дъщерята или синът на някои родители не обичат да учат. Дъщерята не учи, защото майката не е любознателна. Синът не учи, защото бащата не е любознателен.

Мнозина се оплакват от неуспех в живота си. Понеже се стремят към големи придобивки, те пренебрегват малките процеси. Това е неразбиране на нещата. Може ли в един ден детето да стане голям, възрастен човек? Ден след ден детето расте и се развива, докато на 21 година става пълнолетен младеж и се радва на сила, здраве и младост. До 21 годишна възраст то расте, след което растенето намалява. Радвайте се, докато мислите, чувствате и действате. – Защо? – Щом престанете да мислите, чувствате, действате, ще започнете да остарявате. Работете с ума, сърцето и волята си, да не загубите своята младост и жизненост. Щом изгуби младостта си, човек губи и живота си. За такъв човек се казва, че неговото сдружение пропада.

Какво забелязваме между животните? — Самоизтребване. Едни други се нападат и изяждат. Вълкът напада овцата, а овцата — тревата. В случая, вълкът представя злото, а овцата – доброто. Ако от червата на вълка и на овцата направят струни и ги поставят на цигулката, вълчата струна ще скъса овчата. За да не става това, четирите струни на цигулката трябва да бъдат или от червата на вълка, или от овчи черва. Каквото е отношението между вълка и овцата, такова е някога отношението между мислите и чувствата на човека. Има мисли в човека, които не си хармонират. Например, една мисъл има вълчи произход, а друга – овчи. Вълчата изгонва овчата. Такова е понякога отношението между доброто и злото. Злото изгонва доброто, и в резултат на това се явяват страдания, нещастия и смърт.

И тъй, когато хората питат, защо този момък или тази мома умряха толкова млади, казвам: Те бягат от мащеха си или от своя пастрок. Когато младата мома или младият момък напуща дома си, причината за това е мащехата или пастрокът, които не се отнасят добре със завареното дете. Коя дъщеря или кой син би избягал от собствената си майка и баща? От добро никой не бяга. Държиш животно в дома си. Докато го храниш, то остава в дома ти. Щом престанеш да го храниш, то отива на друго място. Тъй щото, умирането и напущането на дома, както и раждането, имат дълбок смисъл. Всяко нещо има своя дълбока, вътрешна причина.

Какво представя раждането? – Съзнателен вътрешен процес. Не е достатъчно човек да се роди външно, той трябва да се роди и вътрешно.

Какво представя раждането? – Придобиване на нещо ново. Както при физическото раждане, така и при духовното, човек все придобива нещо. Казано е в Писанието: „Роденият от Бога грях не прави". Значи, роденият по плът греши. За да се освободи от погрешките си, човек трябва да се

роди по дух, т. е. от Бога. Ще кажете, че начинът на раждането е важен. Това не зависи от човека. Цигуларят избира цигулката си, а не цигулката цигуларя. Добрият цигулар намира много цигулки, но ще избере само една, чрез която може да предаде най-добре изкуството си. Как ще я избере, това е негова работа. Той знае, коя цигулка е добра. И като засвири на нея, ще привлече вниманието на хората. Ако цигулката е система Страдивариус, той ще плати скъпо за нея, но лесно ще изкара парите си. Всеки човек има по една цигулка Страдивариус в себе си, която е захвърлил на тавана. Време е да я свали оттам, да я изчисти, нагласи и приложи на работа. Цигулката представя дарбата, дадена на човека. Обърнете внимание върху дарбата, която ви е дадена. Работете върху нея, за да я развиете, та един ден да се ползвате и вие, и вашите ближни.

Съвременните хора се оплакват, че, въпреки усилията, които правят, работите им не вървят добре, нещо ги спъва. Какво те спъва? – Остарях вече, няма кой да ми помага. – Как ще ти се помогне? Ти си войник, но когато другарите ти заминали, ти си спал. След това се събуждаш от сън, но полкът заминал вече. Ти нямаш връзка с него, не знаеш, къде е отишъл. За да изпълните службата, която ви поверяват, вие трябва да бъдете на поста си, да не пропуснете нито едно от задълженията си. Какъв служител е онзи, който се успива? Някой иска да стане пръв министър в отечеството си, но не си задава въпрос, какво ново може да внесе за своите съграждани. Ако си министър, трябва да внесеш някакво преобразование, от което ще се ползват всички граждани. Например, ако в някои градове водата е в малко количество, ще потърсиш начин, да доставиш от друго място вода, да задоволиш нуждата на населението. Ако на някои места житото е слабо, ще ги снабдиш с доброкачествено жито, да бъдат доволни и земеделците, и купувачите. Като пръв министър, ще внесеш такъв закон, според който и жените, и мъжете да се женят само един път, т. е. един път да любят, Любовта е непрекъснат процес. Както слънцето изгрява един път и не залязва, така и човек един път люби. Ще кажете, че слънцето изгрява и залязва. Привидно е така, защото земята се върти около оста си и създава ден и нощ. В същност, слънцето свети постоянно, без да залязва.

Същото се отнася и за любовта. Тя е Божествена, непрекъсната проява. Човешката душа възприема любовта направо от Бога, както земята възприема светлината от слънцето. Едно се иска от човека: когато слънцето изгрява, той да бъде на време там, да възприеме светлината му. С други думи казано: Когато Бог изявява Любовта си, човек трябва да бъде на време там, да възприеме Неговата Любов. Започнеш ли да се извиняваш, че си закъснял, понеже пътят бил трънлив и мъчно се върви, погрешката е в тебе. Ти трябваше да бъдеш предвидлив, да имаш обуща на краката си, а не да ходиш бос. Щом си бос, краката ти непременно ще се набият с тръни

и трябва да спираш на много места, да ги вадиш. По трънливия път ще бъдете обути, а по гладкия и чист път можете да ходите боси. В това отношение, животните лесно се справят. И за тях тръните са мъчнотии, но те имат естествени дебели обуща, които ги предпазват от убождане. – Коя е причината за съществуването на трънливи пътища? – Не търсете причината, но търсете начин, как да се освободите от тях.

Не питайте за причините на нещата, но търсете начин, как да се справяте с последствията на причините. Не питайте, къде е Бог, но изучавайте проявите Му. Бог живее в човешката душа и в човешкия дух, а се проектира и изявява чрез ума и сърцето му. Следователно, щом се натъкнете на известна мъчнотия, не очаквайте помощ отвън. Обърнете се към себе си, там да намерите помощ. Ако очаквате помощ от приятеля си, който живее далеч от вас, той не може да ви помогне. Вие ще викате за помощ, но той няма да ви чуе. Не остава нищо друго, освен да нагодите радиото си, да му предадете желанието си да ви помогне. Той ще чуе гласа ви и ще изпрати помощта си. Умът и сърцето са антените, а духът и душата – предавателите и възприемателите на човешкото радио. Ако сте отворили радиото си, ще ви чуят; ако не сте го отворили, никой не може да ви чуе.

Сега всеки трябва да се запита, кой е номерът на неговото радио. Бог говори винаги на радио номер първи. Следователно, щом станеш сутрин от сън, ще знаеш, че първата мисъл, която мине през ума ти, е Божествена. Ако се намираш в опасност, и дойдат някакви мисли в ума ти, слушай първата мисъл, тя е Божествена.

Един офицер разказваше една своя опитност от миналата война. – Излизам рано сутринта на една височина, да разгледам положението. Нещо отвътре ми казва: Махни се от това място, иди настрана. Оглеждам се, не виждам никакъв неприятел, всичко е тихо и спокойно. Мисля си: Защо трябва да се отстраня? Докато разсъждавах, нещо ме удари по пръста. Пак ми се казва: Иди настрана. Този път послушах гласа. Отместих се, и след малко на това място се изсипа град от куршуми. Казах си: Трябваше веднага да се вслушам в първия глас. Аз не виждах никаква опасност, но Божественото в мене вижда и разбира положението на нещата.

Друг офицер предава своята опитност от войната през 1914 г. Един ден той заел с войниците си една позиция, която била на опасно място, но се оказала благоприятна за тях. Целият ден неприятелят ги обстрелвал, но нито един войник не пострадал. Гранатите падали пред тях и зад тях, но никого не улучили. На другия ден сражението продължило. Офицерът

почувствал, че трябва да променят позицията, но войниците настоявали да останат на същото място. Понеже позицията им се оказала безопасна, те мислили, че и сега ще бъдат запазени. Офицерът настоявал да се преместят и тръгнал да избира ново място. В това време една граната паднала в окопа, дето били войниците, и ги избила. Само офицерът останал жив. Той извадил заключението: не мисли, че ако предния ден си бил в безопасност, и следния ден ще бъде същото. Всеки ден носи своето благо. Всеки ден има една безопасна зона, в която неприятелят не може да те засегне. Слушай гласа, който ти нашепва, къде да спреш. Той знае мястото на тази зона и там те насочва.

Всеки иска да живее дълго време на земята, без да си задава въпрос, как трябва да живее. Ако живее и прави дългове, които не може да плаща, по-добре да си замине от този свят. Какъв смисъл има да живееш 120 години и да не служиш на Бога? Това е все едно, да чакаш на гарата 120 години, докато мине тренът да те вземе. Няма защо да чакаш. Вземи торбичката си и върви. Дето те застигне тренът, там ще се качиш. – Кой трен очаква човек? – Който иде от Божествения свят. Обаче, не чакайте той да спре пред вас и да ви вземе. Вървете вие към него. Трябва ли детето да чака учителите, да дойдат при него? То само ще отиде на училището, да слуша, как преподават учителите, и да се учи. Ако учи добре, учителите ще бъдат доволни от него. Като отиваш на училище, разчитай на любовта на своите учи[те]ли; разчитай на знанието, което ти дават; разчитай на истината, която те разкриват пред тебе. Така и ти ще се научиш да любиш и, когото срещнеш, ще го посъветваш, първо Бога да обича, а после хората. Някой дава на близките си различни свещени предмети, да ги носят в дрехите си, за да ги пазят от опасности и злини. Това е фетишизъм. Не разчитайте на нищо, освен на Божията Любов. Тя е в сила да избави човека от всички злини и нещастия. Носете в ума, в сърцето, в душата и в духа си идеята за Бога и на Него уповайте. Казано е в Писанието: „Ако ме потърсите с всичкото си сърце, ще ме намерите”. Не можете да намерите Бога без любов. Любовта е непрекъсната; тя свързва човешката душа с Бога и превръща страданията в радост.

Като се натъкват на страдания, хората започват да се молят, да се освободят от тях. Молитвата има смисъл, но не само когато си в изпитания. Моли се преди да са дошли изпитанията. Един ден, като минавах през с. Гьозекен, срещнах един познат, на когото казах нещо от бъдещето. Обикновено не правя това, но така се нареди, че трябваше да го предупредя. Казах му да бъде внимателен, че след две години, на еди-кой си ден ще си счупи крака. – Отде знаеш? – веднага ме запита той. – Това не е важно за тебе. Запомни датата. Този ден не излизай никъде и се моли. – Не вярвам в това – Ще провериш, дали е вярно. След две години той ми

пише: Стана така, както ми предсказа. Дойде денят, в който ми беше казал, че ще пострадам. Понеже не повярвах на предсказанието, бях го забравил. Денят беше дъждовен. Качих се на покрива да поправям нещо, но се подхлъзнах, паднах и си счупих крака. Едва тогава си спомних думите ти; спомних си, че беше определено да пострадам този ден.

Вярвайте на любовта. Тя всякога си служи с истината. При това, тя е последователна: отначало до края тя е издържана. Това се отнася до Божията Любов. Обаче, човешката любов в началото се проявява по един начин, на края – по друг начин. Ако сте момък за женене, влезте в едно семейство, дето има няколко моми, да видите, как ще се отнесат с вас. Достатъчно е да проявите интерес към една от дъщерите, за да бъдете канен всеки ден на обяд, да ядете вкусни баници. Щом се ожените, вниманието постепенно намалява, баниците изчезват. Значи, началото е добро, краят – лош.

Така постъпват и религиозните хора. Влизате в едно религиозно общество. Всички ви канят, гощават ви, хвалят ви. Щом се определите и станете член на това общество, веднага започват да търсят погрешките ви, изучават целия ви живот и ви критикуват. Защо още в началото, при запознаването си, не ви казаха, че обичат да критикуват и да търсят погрешките на хората? Търпение е нужно на човека. И който иде при вас, и вие, които го посрещате, трябва да бъдете търпеливи. Без търпение няма любов. Велика сила е любовта, но същевременно тя е своеобразна. От човешко гледище, няма по-своеобразна сила от любовта. Можеш да искаш нещо от нея, но ако тя намира, че не е време за него, по никой начин няма да задоволи желанието ти. Ако веднага задоволи желанието ти, на края ще ти даде такъв урок, който никога не ще забравиш. Любовта не търпи никакви погрешки, никакво насилие.

Царски син се влюбил в една красива царска дъщеря и се оженил за нея. Тя била горда, своеобразна, но той бил готов на всякакви отстъпки, само да го вземе за съпруг. Една слабост имал той: обичал да яде чесън. Тъкмо това не могла да понася царската дъщеря. Един ден той хапнал малко чесън и след това отишъл при своята възлюбена. Като усетила миризмата на чесън, тя се възмутила толкова много, че заповядала да го изпъдят навън.

Какво представя чесънът? – Погрешките и слабостите ни. Ако ядеш чесън, любовта ще те изпрати там, откъдето си дошъл. Ще кажете, че любовта прощава. Щом те изпрати навън, тя ти е простила вече, но ти си далеч от нея. Любовта не държи грешни хора при себе си. Тя даде нещо, колкото да задоволи глада им, и ги праща навън. Тя живее в абсолютна чистота и святост. Отдалеч още изхвърля навън всичките погрешки, слабости и

престъпления на хората, Светлината и топлината на любовта са толкова големи, че, каквато отрицателна сила попадне в тях, напълно изгаря. Злобата, завистта, омразата, невежеството, подозрението, користолюбието изгарят в любовта. Докато си в любовта, отрицателните сили те напущат. Щом излезеш от любовта, всички отново тръгват след тебе.

Защо трябва да се подозирате, да се съмнявате един в друг? Мъжът се съмнява в жена си, жената – в мъжа си. Те се обиждат, наскърбяват, а после плачат един за друг. Ако мъжът замине за онзи свят, жената плаче за него; ако жената замине по-рано, мъжът плаче. Кой е виновен за смъртта на мъжа или на жената? – И двамата. Понеже се обиждат, Бог заповядва на ангелите си да вземат единия от тях. Живейте добре, за да не заминете преждевременно за онзи свят. Живейте добре, за да запазите добри спомени един за друг.

Един селянин обичал да яде печени яйца, но жена му не позволявала. Тя събирала яйцата за други нужди. Един ден жената заболяла и умряла. Като се върнал от гробищата, мъжът отишъл направо в курника, взел няколко яйца да ги опече. Той си казал: Сега поне ще си хапна спокойно яйцата, няма кой да ми се кара. Опекъл яйцата и, тъкмо се готвел да си хапне, вратата се отворила, и няколко съседки влезли в стаята, дошли да го утешават. За момент той забравил, че жена му умряла, и набързо турил яйцата в пазвата си. Горещите яйца така го парели, че сълзи му потекли от очите. Съседките му помислили, че плаче от скръб за жена си и започнали да го утешават: Голям е огънят ти, но ще мине. Времето лекува всички болести. – Прави сте, голям е външният огън, но още по-голям е този, който е в гърдите ми.

Има два вида страдания: естествени и изкуствени. Естествените страдания облагородяват и повдигат човека, а изкуствените го ожесточават. Избягвайте неестествените страдания, които опетняват човешката душа. Защо ще мислиш за хората, че не живеят добре и правят погрешки? Защо трябва да се товариш напразно? Занимавай се със своите работи, а не с чуждите. Бъди благодарен на това, което имаш.

Казано е в Писанието: „Не съдете, да не бъдете съдени". Само онзи не съди, който мисли право. Това се изисква днес от всички хора. Мислете право, за да бъдете всеки момент готови, когато ви повика Бог при себе си. Бог извиква при себе си и млади, и стари. Как ще отидете при Него: с огнена колесница, както Илия, или с колесницата на любовта? Илия замина за онзи свят с огнена колесница и остави кожуха си на Елисей, след което той стана пророк. Без този кожух, Елисей не би станал пророк. Облечете се и вие с кожуха на любовта, за да станете пророци. Чрез този кожух се

проявява Божият Дух. Той говори на всеки човек, който има радио, и се съобщава с разумния свят. Колкото по-добри хора има в един народ, толкова по-голямо благословение му се дава. Добрият човек е същевременно и добър пророк. Радвайте се, ако между вас има много пророци. В това отношение, България е богата с пророци и ясновидци. В който град или село отидете, все ще намерите поне един ясновидец. В селата има баби-пророчици, които помагат на хората при мъчнотиите им. Достатъчно е някой селянин да изгуби кравата или вола си, за да му предскаже бабата, къде е отишъл. Ако ясновидецът предскаже нещо, което 100% е вярно, предсказването му е от Божествения свят. Ако предсказването му е от човешкия свят, истинността на думите му е 50%. И най-после, има случаи на предсказване, вярно само едно на сто. При такова предсказване човек трябва да приема нещата с голяма предпазливост.

Едно време Кортеза се проявяваше като голяма ясновидка. Най-главната черта на характера ѝ беше справедливостта. Благодарение на това, тя всякога казваше истината. Ако не можеше да каже нещо на човека, тя го съветваше да дойде друг път. Най-важното, което се искаше от нея, беше да насочи хората към Бога. На първо място да проявят любов към Бога и да разберат, че любовта е единствената сила, която може да спаси човека. Любовта повдига и облагородява човека. Всичко, което желае да постигне, става с помощта на любовта. Сам човек нищо не може да постигне. Хиляди същества работят чрез неговия ум и неговото сърце. Те му нашепват, какво трябва да направи и как да го направи. Да остане на него, сам да направи нещо, ще излезе цяла каша. Следователно, слушайте, какво ви се говори отвън, но разчитайте на онова, което отвътре ви се тълкува. Ако не разбираш всичко, не трябва да се обезсърчаваш. Павел прие Христовото учение, без да го разбираше напълно. Когато гонеше християните, Христос го срещна възседнал на кон и му каза: „Савле, защо ме гониш? Ако мислиш, че с коня, който си възседнал, т. е. с човешкия ум можеш да оправиш света, ти си на крив път”. Павел видя голяма светлина и падна от коня си, след което стана ревностен последовател на Христа. Той отиде да проповядва любовта даже между езичниците. Той написа най-хубавото послание за любовта в 13 глава от I Послание към Коринтяните. Никой друг не е писал толкова хубаво за любовта, както Павел. В това отношение, той имаше голямо прозрение.

И тъй, любете Бога във всички хора. Дето и да Го видите, възлюбете Го. Това е мъчна работа, но възможна. Когато Бог проектира светлината си чрез твоя ум, ти ставаш умен. Когато Бог проектира топлината си чрез твоето сърце, ти ставаш добър. Това означават думите: „Ако Словото ми пребъдва във вас, и вие в мене, Аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас”. Без любов животът няма смисъл. В каквато форма и да се

изявява любовта, животът е един и същ. В този смисъл, службата на министъра и на простия работник е една и съща. Не е важно, каква служба вършиш в обществото; важно е, как я изпълняваш. Работете всичко с любов. Пишеш писмо, напиши го с любов. Ако направиш погрешка в писмото си, не се извинявай, че си бързал. Любовта не позволява нито да се бърза много, нито да се закъснява. В любовта всяко нещо трябва да се прави точно на време и на място. Като дойде навреме и на място, тя ще направи това, което никой не може да свърши. Тогава всички ще бъдат здрави, разумни и силни. Любовта носи доволство и щастие. Любовта не се купува с пари. Както водата, въздухът и светлината не се купуват, така и любовта не може да се купи с нищо материално. Тя стои над всичко.

Любовта е сила, която с думи не се описва. Който иска да я опита, трябва да стане дете. Затова е казано в Писанието, че който не стане като малките деца, не може да влезе в Царството Божие". – Как може да стане това? – Не питай, как, но стани дете. Детето не пита, как се постигат нещата, но вярва в тяхното постигане. Вяра е нужна на човека. Кажат ли ти да обичаш Господа, обикни Го. Как ще Го обикнеш, не питай. Ще кажеш, че не си Го виждал. Това е невъзможно. Как не си Го виждал? Бог е навсякъде и във всичко. Достатъчно е да помислиш за Него с любов, за да Го видиш и познаеш.

Сега и на вас казвам: Откажете се от недоволството и следвайте пътя на любовта. Щом я стигнете, откажете се от всичко старо и несъществено. Приемете същественото и вървете напред. Това изисква любовта. На онзи, който се е отрекъл от старото, любовта отваря големи възможности и постижения. Христос казва: „Никой не може да дойде при мене, ако Отец ми не го е привлякъл. Никой не може да отиде при Отца ми, ако Аз не му покажа пътя". Следователно, ако някой дойде при вас, не го задържайте, но покажете му пътя. Затова е изпратен при вас. Задържате ли го за себе си, вие правите голяма грешка. Всеки търси любовта. Не спирайте никого в неговия път. Няма по-красив път от пътя на любовта. Няма по-звучна, по-красива песен от песента на любовта.

Един поет пише:

Аз няма сълзи да проливам, че дивна младост не видях, че моите спомени са мрачни, че моята песен не звънти.

Аз няма сълзи да проливам за слънцето на моя ден, който облаци покриват, за моя светъл, ясен ден.

Какви ли бури аз не срещнах? Разбит аз пея тиха песен и, вместо кървави

сълзи, в мене песента звучи.

Най-после поетът завършва с думите: Това е новото, което сега аз научих.

9. Беседа от Учителя, държана
на 1 септември, 1943 г. 5 ч. с.
София – Изгрев.

1943_09_03 Проявен и непроявен

ПРОЯВЕН И НЕПРОЯВЕН

В съвременните училища по химия се изучават различни химически елементи, но не се запитват, как се отразява, например, на човешкия организъм присъствието на по-голямо или по-малко количество водород, кислород, азот и въглерод. Също така се изучават различни разтвори и смеси, Питам: Какъв е вкусът на смес от захар и сол? – Неприятен. Ако употребите някъде захар вместо сол и обратно, сол вместо захар, пак ще имате неприятен вкус. Например, не е приятно да пиете кафе със сол. Без да искате, ще се мръщите.

Какво е действието на солта и на захарта върху телата? От една страна солта запича, сгъстява, втвърдява нещата, а от друга страна спира растенето им; захарта ги разширява. Има идеи, които действува върху човешкия ум или като солта, или като захарта. Първите сгъстяват, втвърдяват, запичат и ограничават процесите, а вторите ги разширяват. Това са. процеси, които стават в неорганическия, органическия и психическия свят. От гледище на трите свята различаваме три вида свойства на един и същ елемент. Например, водородът, който влиза в растенията, се различава от водорода в животните; водородът, който влиза в животинското царство, се различава от водорода в хората. Даже и в хората водородът се различава. Слаба, едва забележима е разликата, но за опитния наблюдател съществува тънко различие. Съвременната химия не се занимава с тези въпроси, но бъдещата ще ги изучава. Като се говори за солта, казваме, че и тя бива: неорганическа, която сгъстява, втвърдява, запича и ограничава нещата; органическа, която само осолява, и психическа, която се проявява главно в умствения и сърдечния свят – тя обединява мислите и чувствата. За тази сол е казано в Писанието: „Ако солта обезсолее, хвърля се навън". Стремете се към психическата сол, която обединява нещата.

Съвременните хора живеят в свят, дето нещата привидно са разхвърляни, както звездите и планетите в пространството. На пръв поглед изглежда, че между звездите, планетите, островите, хората има празни пространства, които ги отдалечават едни от други, правят ги независими, разхвърляни, чужди помежду си. В природата не съществуват празни пространства. Всичко е изпълнено с особена, рядка материя, невидима за обикновеното око. Небесните тела се движат в етера, който от гледище на духовния свят представя водна среда. От същото гледище светлината представя въздухообразна среда. И светлината минава през етера, както и твърдите тела. И хората са свързани помежду си с нещо невидимо, което оказва

известно влияние върху тях. Тази е причината, дето хората, съзнателно или несъзнателно, си влияят. Разговаряш се с един човек, външно красив, добре облечен, но нещо неприятно излиза от него. Говориш с него, но искаш по-скоро да се отдалечиш. Слушаш един цигулар, който не ти е приятен. Цигулката му е хубава, добре свири, но, въпреки това, не ти се слуша, искаш да го напуснеш. – Защо? – Защото излъчва нещо неприятно от себе си. Някой е гневен, лесно се сърди. Който се приближи до него, възприема настроението му и започва да се сърди като него. Значи, човек излъчва особена, динамическа енергия, която се отразява и върху окръжаващите. Достатъчно е да се докоснете с трите си пръста до този център, за да успокоите разгневения. – Къде е този център? – Питайте децата. Когато майката се разгневи и се готви да бие детето си, то веднага я прегръща и започва да я глади по главата. Така детето трансформира гневната енергия на майка си, и тя се успокоява. Зад ушите на човека има един център, на който се събира повече енергия, отколкото трябва. Той започва да се дразни, сърди се, готов е да се кара с всички хора. Ако може да трансформира тази енергия, да я впрегне на работа, лесно се освобождава от гнева си. Тя е особен род електрическа енергия. Такова е състоянието и на мухите лятно време, когато в атмосферата има голямо количество електричество. То се събира на хоботчетата им, като на остриета, и ги дразни. Тогава мухите хапят много и се освобождават от излишното електричество, Между електричеството на човека и това на мухата става обмяна. Мухата се освобождава;. а човек започва да се дразни. За да не изпадате в състоянието на мухата, да се дразните, сърдите, да хапете, потърсете начин да се справите с излишната енергия около ушити си. Започнете да режете дърва с трион или брадва, или да копаете. Ако не можете да направите това, пипнете върха на носа си четири – пет пъти. Важно е да намерите начин да превърнете енергията на гнева в работа.

Човек представя възел от различни сили, които произвеждат различни състояния и настроения в него. Тези сили причиняват известни движения. Тази е причината, дето човек не е спокоен. Виждате го някога да се почесва по главата, по ръката, по крака, по коляното. Като се почесва, той прави движения, които са осмислени. Ако го попитате, защо се почесва по ръката, и той може да не знае причината за това, но като се наблюдава съзнателно, ще намери причината за всяко свое действие. Всяко движение, всяко трепване на тялото, или на някой от неговите удове, представя азбука, с която човек си служи, съзнателно или несъзнателно. Без движения нищо не се постига, но те трябва да бъдат естествени. Какво движение ще направиш, когато искаш да откъснеш един плод? Първо ще се приближиш до дървото и ще проточиш ръката си. Ако си далеч от дървото и проточиш ръката си, движението ще бъде безсмислено. Приближи се към дървото, погледни нагоре и проточи ръката си. Това

движение ще бъде на място. Когато давате нещо на човек, когото не обичате, правите такова движение, в което се чете небрежност. Ако го обичате, правите красиво, хармонично движение с ръката си. Човек е динамо, от което изтичат различни сили. При всяко огъване на ръката, на крака, силите, които изтичат, биват хармонични или нехармонични. Като знаете това, стремете се към хармонични движения. Те произтичат от любовта, която свива и разпуща правилно мускулите. Ако искате да си починете, отпуснете ръцете си настрана, в спокойно състояние на мускулите. Почивката подразбира временно прекратяване действието на динамото в човека.

Сега всички хора се оплакват от нервност. Те не подозират, че тяхната нервност се дължи на невежеството им. Те не знаят, как да почиват. Някой седне на стол, наведе се надолу и мисли, че си почива. Друг ходи из стаята, нищо не мисли, нищо не работи и казва, че си почива. Нито едното е почивка, нито другото. Може да си починеш на стол, но трябва да отпуснеш всичките си мускули, да се облегнеш спокойно на стола. Може и с ходене да си починеш, но трябва да ходиш ритмично. Да си почиваш, това значи, да канализираш силите на своя организъм така, че да протичат хармонично, плавно, без насилие и напрежение. Така може да се възпитават и децата, и възрастните. Впрегни енергиите си на разумна, съзнателна работа. Така ще оправиш себе си. А що се отнася до оправяне на света, това не е твоя работа. Светът е оправен, няма защо човек да го оправя. Който е създал света, Той има грижа за него. Да мислите, че светът може да се оправи вън от хората, това е механическо разбиране на въпроса. Бог работи чрез разумното сърце на човека, чрез светлия му ум, чрез неговата съзнателна душа и възвишен дух. Щом е така, Той непрестанно оправя и повдига хората, а чрез тях преустройва и света.

Някой иска да стане щедър, да се освободи от скъперничеството. Той търси начин да превърне скъперничеството в щедрост. – Как може да постигне това?–Чрез писане. Който е скъперник, да прави опити да пише едро. Всяка буква да бъде едро написана. Ако някой е крайно разточителен, да пише ситни букви. Така човек може да въздействува на характера си. От значение е буквите да бъдат свързани, а не разпилени. Който свързва буквите в думите, той има творчески характер; мислите му са непрекъснати, а не разхвърляни. Обръщайте внимание на почерка си, за да подобрите характера си. Почеркът оказва влияние върху възпитанието на детето. Ето защо, при новото възпитание трябва да се обръща голямо внимание на почерка.

Мнозина страдат от еднообразие в живота, което има отношение към миналото. Разнообразието е в бъдещето. В миналото се крият погрешките

на хората. Затова е казано, че историята е наука на миналото. Бъдещето крие условия и възможности за изправяне на погрешките. Като се говори за погрешки, имаме пред вид животинското естество на човека, което не мисли. Който не мисли, той греши. Следователно, човек изправя погрешките на животното; ангелите изправят погрешките на човека. Ако синът върви по линията на бащата, лесно изправя неговите погрешки. Понеже синът представя бъдещето, а бащата – миналото, казваме, че бъдещето изправя погрешките на миналото.

Един младеж казвал: Аз не пия никакви спиртни питиета. Никой не ми е проповядвал върху въздържането, но сам се отказах да пия. – Защо? – Защото баща ми обичаше да пие. Колкото повече пиеше той, толкова повече растеше в мене отвращение към спиртните питиета. Това, което виждах от баща си, ме направи голям трезвеник и въздържател. Освен това, бездействието на баща ми внасяше в мене голямо желание за работа. Значи, слабостта на бащата направи сина работлив и способен. Затова, като се натъкнете на някаква погрешка в себе си, не се мъчете да я изправите, но турете я на работа. Как ще изправите кривата линия? Тя всякога ще си остане крива, но може да се тури някъде на работа, да се ползвате от нея.

Пред един знаменит художник начертали няколко счупени, криви и прави линии, да видят, какво може да направи от тях. Той погледнал, усмихнал се и започнал да рисува. След няколко минути на хартията имало красива фигура, съставена от линиите, които му били дадени. Той поставил всяка линия на своето място така, че образувал красива, хармонична фигура. Майсторът знае къде да поставя линиите и как да ги съчетава.

Какво представят кривите и счупените линии в живота? – Погрешките на хората. Следователно, всеки човек трябва да бъде художник, да знае, къде и как да поставя погрешките си, да изработи от тях нещо красиво и хармонично. Причината за някои погрешки се крие в налягането на въздуха; други погрешки се дължат на недостатъчното количество вода в организма. Липсата на вода в организма прави човека нервен, сух. Той започва да се дразни, става рязък и готов да се сърди и кара с всички. Така той нарушава своя вътрешен мир и прави погрешки. – Как може да се въздейства на нервността? – Чрез гореща вода. Вземете чаша гореща, вряла вода и пийте лъжичка по лъжичка. През това време наблюдавайте, след коя лъжичка ще се успокоите. Можете да изпиете две-три лъжички, десетина или цялата чаша и след това да се смени състоянието ви. Ако нямате гореща вода, може да направите опита и със студена вода. Оставите ли се на течението на гнева, ще изразходвате напразно много енергия. Пестете енергията на организма си. Ако можете да я трансформирате в

работа, вие сте спечелили нещо ценно. Не е лошо, че се гневи човек; лошо е, когато не използва енергията на гнева. Понякога, в гневно състояние, човек върши повече работа, отколкото в спокойно, тихо състояние. В първия случай, той е активен, има импулс за работа. Във втория случай, той е пасивен и няма разположение за работа. Активният е очарован от живота; пасивният е разочарован. Това е естествено положение на нещата. Когато един се очарова, друг непременно ще се разочарова. Двама студенти се явяват на конкурс за една и съща стипендия: единият получава стипендията и се очарова; другият нищо не получава и се разочарова. Първият печели – очарован е; вторият губи – разочарован е. При това, колкото по-голяма е загубата, толкова по-голямо е разочарованието; колкото по-голяма е печалбата, толкова по-голямо е очарованието. Децата се очароват от малко. Дайте един лев на детето, за да видите радостта и очарованието му. На възрастния трябва да дадете много пари, за да се очарова. За да не се разочаровате, дръжте в ума си мисълта, че сте богати. Богатството на цялата земя е ваше богатство. Защо да не мислите така? Богатството на всеки човек е заровено някъде в земята. Той трябва да знае, къде е богатството му, и да отиде сам да го разкопае. Някои благородни метали – злато, сребро, платина са заровени в човека; много въглища, руди има в неговата почва; ценни сили и енергии се крият в дълбочината на неговата душа. Той трябва да намери това богатство, да го изрови и обработи.

Един американец, земеделец, намерил една голяма плоча в една от своите ниви. Като обработвал нивата си, решил да махне плочата, защото заемала голямо пространство. Като я вдигнал, оказало се, че под нея почвата била най-добра и богата. – Какво показва това? – Че и под каменистата почва на вашето естество се крие нещо добро, благородно и богато. Вдигнете плочата и обработвайте доброто, което се крие под нея. Всеки човек носи в себе си условия и възможности за обработване на грубата почва. Например, някой се оплаква от свой колега, че го преследва. – Какво трябва да направи, за да смекчи лошото влияние на колегата си? – Да постави един свой приятел между себе си и него. Ако не успее, да постави двама, трима, най-много шест души с добри влияния. Те ще трансформират грубите трептения на неговия неприятел и ще настане примиряване. Ако колегата ви има продълговато лице и сухи, дълги пръсти, поставете между вас и него човек с кръгло лице и къси, въздебели пръсти. Сприхавите хора изразходват много енергия. Те са като попивателна хартия. Всичко възприемат, поради което лесно се цапат, и сами си отварят много работа. Когато трябва да проявите доброто, дружете със сприхави хора. Те са крайно енергични и експедитивни, нищо не отлагат. Когато предстои да кажете някоя обидна или груба дума, търсете спокойни, разположени натури, които отлагат нещата. Значи,

дойдете ли до доброто, не отлагайте; дойдете ли до злото, отлагайте. Изучавайте проявите на хората и се ползвайте от доброто, което носят в себе си. От всеки човек можете да научите нещо.

И тъй, ако сте учител, научете се да отлагате и да прилагате. Злото ще отлагате, доброто ще прилагате. Дойде при вас един ученик и се оплаква, че му взели един лев. Не бързайте да търсите виновника и да го наказвате, но кажете на пострадалия: Ето, аз ти давам един лев, който другарят ти взел. Този метод ще подейства добре върху онзи, който взел без позволение нещо от другаря си, и върху онзи, на когото е взето. Не губете напразно време и енергия. Тръгнете ли да търсите виновника и да го наказвате, вие губите енергия и време за дребни работи. Прилагайте новите методи при възпитанието и самовъзпитанието. Като срещнеш един човек, не казвай, че е лош, но кажи: Този човек не е проявен още, не е проявил доброто в себе си. И за себе си не казвай, че си лош, но кажи, че не си проявен. Ако си добър, кажи, че си проявен вече. Следователно, дойдете ли до злото, до лошите прояви, кажете, че не сте още проявени. Дойдете ли до доброто, проявени сте вече. Да останат в ума ви думите: „проявен" по отношение на доброто и „непроявен" по отношение на злото. Кога се проявяват нещата: през деня, или вечер? През деня, при дневната светлина. Всичко, което се проявява през деня, е добро. Слънцето грее през деня, растенията цъфтят, връзват плод, и плодът узрява пак през деня. Събраната енергия през деня се обработва вечер, а през деня се проявява. В заключение, казвам: Злото е непроявен процес, а доброто – проявен.

Следователно, за да не си пакостите сами, служете си с думите „проявен и непроявен", вместо с думите „добър и лош". Не казвай, че си нервен, но кажи, че твоята нервна система не се е проявила още. Щом се успокоиш, кажи: Моята нервна система се прояви. Като направиш една погрешка, кажи: Натоварих се. Щом изправиш погрешката си, кажи: Разтоварих се. Не си служете с думи, които обременяват мозъчните центрове. Не мисли за доброто и злото, защото никога няма да ги разрешиш.– Какво представя злото? – Зелен, недозрял плод. – Доброто? – Зрял плод. Злото е горчивото в живота, а доброто – сладкото. Горчивото изсушава, състява, ограничава човека, а сладкото го разширява и обновява. Горчивото съкращава човешкия живот, а сладкото го продължава. Ухапе ли ви комар, благодарете. Ако не беше ви ухапал комар, можеше змия да ви ухапе. Кое от двете е по-добро?

Прилагайте новите методи в живота си, за да вървите в правия път. Това значи, да не мислите за лошото и злото в света, но да го превръщате в добро. Заместете злото с непроявените сили, а доброто – с проявените, и

всякога ще следвате правия и красив път.

10. Беседа от Учителя, държана
на 3 септември, 1943 г. 5 ч. с.
София – Изгрев.

1943_09_05 Новата присадка

НОВАТА ПРИСАДКА

Данаил, 3 гл.

В живота на съвременните хора има една опасност: понякога те искат да изменят реда в природата, както и своя живот. В края на краищата, те се убеждават, че това не е по силата им. Колкото и да възпитавате вълка, все вълк си остава; мечката си остава мечка, рибата – риба, мъжът – мъж и жената – жена.

Съществуват два порядъка в света: човешки и Божествен. В човешкия порядък нещата се изменят според волята на човека. В Божествения порядък нищо не се изменя по волята на човека. Човек може сам да си направи кола, и сам може да я развали, когато пожелае. Обаче, никой не може да измени състава и свойствата на въздуха, водата, светлината. Някой иска да стане духовен. Това не зависи от него. Преди всичко, за човека е важно да бъде истински човек. Няма по-велико нещо за човека от това, да бъде човек: да мисли, чувства и постъпва, както Бог е определил. Щом постигне това, лесно може да стане духовен. Това значи, да облече дрехата на духовността. Лесно се облича и съблича една дреха; мъчно е да станеш истински човек. Да завършиш университет, не значи, че си станал по-добър. Ученият се ражда учен, простият се ражда прост. Колкото и да се учи, простият си остава прост. Можете ли да промените характера на заека? Колкото и да го възпитавате, той си остава заек.

Задачата на съвременния човек не се заключава в опити – да изменя характера на хората и на животните, но да разбере, какво е неговото предназначение и да го изпълни. Който не разбира своето предназначение, иска да стане философ, поет, учен, музикант, но нищо не постига. Ако не е роден за философ, не може да стане такъв; ако не е роден за поет, учен или музикант, не може да стане такъв. Кой за каквото е роден, такъв става. Земята не прави ябълката ябълка, крушата – круша, сливата – слива. Земята дава само условия за проява на семената, без да ги създава. Всяко семе проявява естеството си, независимо почвата, в която е поставено. Всеки човек, дошъл на земята, се проявява такъв, какъвто си е. Каже ли някой, че е станал лош, той не говори истината. Лошият е роден лош, добрият е роден добър. Ако направиш една погрешка, това не значи, че си лош. Окаляната златна монета не губи цената си. През каквито нечистотии да мине, тя си остава златна. Както златото никога не се изменя, така и добрият човек винаги си остава добър. Ако позлатиш

медната монета, тя си остава пак медна. Пазете се от позлатяването в живота. Двама войника се карат, но щом видят полковника, веднага застават мирно, тихо, като че нищо не е било. Външната им обхода е добра, но вътрешно не си хармонират. Докато полковникът е с тях, те са послушни. Каквото им заповяда той, всичко изпълняват; където ги прати, веднага отиват. Щом се отдалечи полковникът, те отново започват да се карат. Той мисли, че те са изправни, но се лъже. Достатъчно е да погледне лицата им, за да разбере, че те не си хармонират. Трябва да различавате външните прояви от вътрешните.

През руско-турската война един руски войник се напил толкова много, че едва се движел. Това се случило в Добрич. Полковникът му го срещнал, спрял го и му казал: Войник, ти си пиян. – Не съм пиян, ваше високоблагородие. Понеже предварително се наял с чесън, той казал на полковника: Ето, помиришете ме, да видите, че не мириша на ракия. Чесън съм ял, затова мириша на чесън. Полковникът се засмял и го подложил на следното изпитание: Мини по тази дъска, да докажеш, че не си пиян. Войникът погледнал към дъската, която била поставена за мост и си казал: Не мога да пазя равновесие. Ако вървя само на една дъска, ще падна. Веднага той съобразил, какво да направи. Турил още една дъска до първата и бавно, съсредоточено започнал да мести краката си. Първо турил десния си крак на едната дъска и казал: За славата и величието на Русия! После стъпил с левия си крак на втората дъска и казал: За славата и величието на моя полковник! Като видял неговата духовитост, полковникът се усмихнал и казал: Скоро ще изтрезнееш. Ти си умен и досетлив войник.

И така, ако правите погрешки, не се извинявайте с майка си и баща си. Не казвайте, че сте направили грешка за някого от ближните си. Ако правите добро, пак не казвайте, че сте го направили за някого. Правете добро за самото добро. Черешата ражда череши. За никого тя не би родила друг плод, освен череши. Благодари за това, което си днес. – Какъв ще бъда в следното прераждане? – Точно такъв, какъвто си днес. Ако днес си министър, в следното прераждане ще заемеш или по-долно положение, или по-горно – зависи от живота ти. Ако си управлявал зле, на онзи свят положението ти ще бъде по-лошо; ако си управлявал добре, положението ти ще бъде по-добро. Който живее зле, ще прегледат сметките му и ще го поставят в затвор. Трябва ли да питаш, защо си в затвор? Много просто, не си изпълнил задълженията си, както трябва. Следователно, който изпълнява Божията воля, в следното прераждане ще заеме висок пост; който не изпълнява Божията воля, в затвор ще го поставят. Не мислете, че можете да правите грешки и да минавате безнаказано. По закона за наследствеността всеки жъне това, което е сял; всеки жъне плодовете на

своите мисли, чувства и постъпки. Бог дава свобода на човека и го оставя да изпита нещата. Каквото желаеш за себе си, прави същото и на другите. Затова е казано: "Да възлюбиш ближния си като себе си”. Всеки разбира какво значи да обичаш себе си. Всеки трябва да живее според възрастта и службата, която му е дадена. Като не спазват това, хората се натъкват на страдания. Тази е причината, че детето е недоволно от положението си; то иска да бъде голям човек, като дядо си или баба си. Момченцето иска да бъде като дядо си, а момиченцето – като баба си. Те виждат, че им липсва нещо, не са като дядо си и баба си, но не знаят, че и на дядото, и на бабата липсва нещо. Дядото и бабата не могат да се хранят добре, не спят добре, не могат сами да си услужват, зависими са от близките си. Детето свободно се качва по дърветата и си бере плодове. Дядото и бабата не могат да се качват по дърветата; те търсят услугата на децата, да се качат на дървото и да им откъснат няколко круши или ябълки. Въпреки това, младите обичат да подражават на старите, поради което преждевременно остаряват. Те искат да станат учени хора, да ги почитат и уважават.

Мнозина спират вниманието си на учените хора, на пророците, на Великите Учители и казват: Христос направи това и онова. Павел каза това и онова. Исай остави нещо ценно след себе си и т.н. Добре е това, великите учени и философи са казали ценни неща, но и до днес още те говорят на човечеството. Важно е, какво сте направили вие и какво ще направите в бъдеще. Ще кажете, че искате да придобиете изкуството да лекувате различни болести, да пъдите духове. Защо ви е това изкуство? Ако придобиете едно от висшите изкуства, сами ще се натъкнете на големи изпитания, страдания и противоречия.

В древността живял един адепт, който имал способността да лекува различни болести. При него идели глухи, слепи и неми, и той ги лекувал. Какво било учудването му, когато, вместо благодарност, те му отговаряли с жестокост и недоволство. Едни го гонели, други – ругаели и обиждали. Той се обърнал към Бога с думите: Господи, коя е причината, че тези хора ме преследват? Отворих очите и ушите им да виждат и чуват; отключих устата им да проговорят, и след всичко това не намирам спокойствие от тях. Бог му отговорил: Аз затворих очите, ушите и устата им, защото сърцата им бяха жестоки. За да не грешат повече, лиших ги от благата на външния свят. Ти се намеси в моя план без позволение, затова ще носиш последствията на своята постъпка. Има смисъл да отваряш очите и ушите на слепи и на глухи, ако те са готови да служат на Бог. Не са ли готови, по-добре да бъдат глухи и слепи, за да не грешат. И богатството има смисъл, ако си готов да го вложиш в служене на Бог. Не си ли готов да направиш това, по-добре да си беден, да не грешиш. Богатство, което се внася на разположение в банките, нищо не ползва. Това е човешки порядък.

И така, не се смущавайте от болестите и недъзите в света. Не се безпокойте за света, нито за себе си. Какво ще стане със света, или с вас, не е ваша работа. Има кой да се грижи за това. Който е създал света, Той се грижи за него. И най-голямото зло отстъпва пред любовта. Преди години бях във Варна. Понеже не беше много студено, отоплявах се с мангал. Често внасях мангала в стаята си, не добре разгорял, но не се страхувах от газовете, които се отделяха при горенето. Приятелите, които ме посещаваха, се бояха от неразгорелия мангал и веднага си отиваха. Аз оставах сам и спокойно си работех, от никого не смущаван. Като виждах колко са страхливи хората, дойдох до заключението: Когато се смущаваш и безпокоиш от нещо, тури неразгорелия мангал пред себе си. Това, което те безпокои, ще се уплаши от мангала и ще излезе навън. Когато злото влезе във вас и усети миризмата на газовете от неразгорелия мангал, веднага ще излезе навън. Злото не устоява на отровните и задушливи газове. Доброто обаче, не само че устоява пред тях, но повече се стабилизира. Любовта парализира действието на всички отрови. Обичай, люби и не се страхувай от нищо! Няма сила в света, която може да се противопостави на Любовта. Няма противоречие, което може да устои на Любовта. Тя е лек срещу всички болести, броня срещу всички отрови и злини. – Не може ли без противоречия, мъчнотии и злини в света? – Не може. Това е свят, през който неизбежно трябва да минете. Колкото по-смели и решителни сте, толкова по-добре за вас. Смелост е нужна на съвременните хора.

Един човек решил да опита смелостта си, като се изложил на голям риск. Той направил три опита, които излезли сполучливи. При първия опит той минал по въже над Ниагарския водопад, с върлина в ръка. Въжето било опънато от единия до другия край на водопада. Отдолу се чувал ревът и бушуването на водата, но той минал спокойно по въжето. При втория опит той пак минал по въжето, но вече без върлина. Най-после той минал по въжето, с друг човек на гърба си. Пита се, кой от двамата бил по-смел: който бил на гърба на акробата, или самият акробат? По-смел е онзи, който се доверил на акробата. И двамата рискуват, но рискът на първия е по-голям. Той вярвал, че ще мине благополучно водопада, макар и да е на гърба на акробата.

Каква е вярата на съвременните хора, ако не вложат като този човек, упованието си в Божия Промисъл? Защо и при най-лошите условия да не вярвате, че Провидението ще ви пренесе на гърба си безопасно от единия свят до другия? В Божествения Промисъл няма никаква измяна. Ще кажете, че не разчитате на физическия свят. Това е неразбиране на живота. Физическият свят е отражение на Божествения. Докато си на физическия свят, ще ядеш, ще пиеш, ще спиш, ще работиш и за всичко ще

благодариш. Яденето и пиенето е за земята, а благодарността – за небето. Яж, без да преяждаш, и благодари. Пий, но не вино, което опива. Пий чиста вода и сладко вино, за да не се опиваш. Яж и пий всякога с любов, за да бъдеш здрав. Много хора страдат от опивателни средства: от вино, ракия, тютюн и др. И в психическия свят има опивателни неща. Някои мисли и чувства опиват, както алкохола. Който не ги познава, възприема ги и после страда, боледува, мъчи се, докато се освободи от тях.

Коя е причината за болестите? – Отсъствието на известен цвят в човека. Ако му липсва червения цвят на любовта, жълтия цвят на мъдростта или синия цвят на истината, той непременно ще боледува. Ето защо, за да не боледувате, трябва да внесете тези цветове, както в организма си, така и в своята психика, т.е. в чувствения и в умствения си живот. "Проверявайте състоянието на организма си, както писателят и поетът проверяват произведенията си. Каквото напишат, те го преглеждат от към правопис, стил и тогава го пускат в света. Някой казва, че не прави поправки в произведенията си. Както му диктували духовете, така пишел. Ако разчиташ на диктовката на духовете, ще направиш най-големите грешки в живота си. Не разчитай на водата в шишето, но на живия Божествен извор, който дава изобилно и доброволно. Разчитай на онези мисли, чувства и постъпки, които минават през твоя ум, твоето сърце и твоята воля. Разчитай на тях, защото те ще ти донесат нужната опитност.

Като се говори на хората, как трябва да живеят, те мислят, че е нужно да минават през опитността на миналите поколения. Това е невъзможно. Нещата не се повтарят. Преди две хиляди години Христос дойде на земята, избра 12 апостоли, които изпрати по света да проповядват. Мислите ли, че и днес ще стане същото? Днес Христос не търси 12-те апостоли, но казва на всички хора да изучават светлината, въздуха, водата и хляба. Стани рано, да посрещнеш изгрева на слънцето, и за нищо не се безпокой. Като приемеш енергия от него, иди да работиш, да свършиш някаква работа. Всяка работа, свършена с любов и спокойствие, носи благословение за човека. Всяка работа, свършена чрез насилие и безпокойство, носи ограничение и заробване. Мнозина работят, но желанието им е да станат богати, или да ги хвалят хората. Напишеш нещо и тръгнеш по познати и приятели да го четеш, за да чуеш някаква похвала от тях. Прочети го на един свой приятел, който разбира произведението ти, и се върни у дома си, да напишеш нещо ново. Няма защо да повтаряш една работа много пъти. Една преценка на опитен човек е достатъчна. Уповавай първо на Бог, а после на себе си и на ближния си. Който вярва на Божественото, работите му се свършват добре и с успех.

Вяра е нужна на съвременните хора. Дойдете ли до Божиите работи,

никакъв спор не се позволява. Щом мине една Божествена мисъл през ума ви, приемете я веднага. Като даде плод, тогава разсъждавайте върху нея. Що се отнася до човешките мисли, там първо мислете, после действайте. По отношение на Божествените мисли е обратно: първо ще действате, а после ще мислите. Човешките работи се проверяват в началото, а Божествените – на края. Това е естественият ред на нещата. За да се развивате правилно, всеки трябва да намери поне една добра черта в себе си, да не се критикува. Ти поглеждаш пръстите на ръцете си и казваш: Не са хубави пръстите ми. - Защо не са хубави? Сравняваш ги с пръстите на друг някой и намираш, че твоите не са хубави. Не разбираш нещата. Дядо ти е бил философ и предал тази черта и на тебе. Твоите пръсти са философски. Има ли нещо лошо в това? Радвай се на пръстите на своя познат, но се радвай и на своите. Благодари за всичко, което ти е дадено. Изучавай пръстите, ръката, лицето, главата си, за да научиш, какво е вложил Бог в тебе и върху какво трябва да работиш най-много. Някой иска средният му пръст да бъде заострен. Това е голямо нещастие. Средният пръст трябва да бъде тъп. Изобщо, първият пръст, показалецът, може да бъде заострен; това е добре, но останалите пръсти не трябва да бъдат заострени. Приемете нещата такива, както са дадени. На всеки човек са дадени такива очи и уши, нос, уста, пръсти, каквито са нужни за неговото развитие. На всеки човек е определено, с какви хора да се среща.

Благодарете за всичко. – Дотегна ми да живея! – Че ти още не си живял както трябва. Ти само си морализирал хората, но и тебе са морализирали. Дето се обърнеш, постоянно слушаш: Това не прави, онова не прави. Не яж много, или повече яж. В края на краищата, ти не знаеш, какво да правиш. Ще ядеш, колкото трябва, и ще постиш, когато трябва. Ако си в общество, между много хора, ще ядеш; ако си сам, ще постиш. Когато отиваш на работа, ще ядеш; когато почиваш, ще постиш. – Колко да ядем? – Ще ядеш като човек, а не като микроба. Докато си в света, между хората, ще ядеш като човек. Щом отидеш при Бог, ще ядеш малко, като микроба. В Божествения свят не се яде, както на земята. Там душите се хранят само от миризмите на плодовете, но знаят отношението на храните към своите удове. Те четат написаното върху плодовете. Вземеш една ябълка и веднага я захапваш, без да прочетеш, какво е писано върху нея. Ти не знаеш отношението ѝ към тебе. Ябълката има отношение към човешкото сърце, на което постоянно говори. Крушата има отношение към човешкия ум. Яжте плодове и ги изучавайте. Четете написаното върху тях. Четете написаното и върху хората, да се познаете и възлюбите.

Помнете: Всеки човек, всяко животно, всяко растение са написани книги, по които може да се чете. Виждате, една котка върви след господаря си. Къде отива, защо върви подир него? Обикновено кучето върви след

господаря си, а не котката. Може да дадете различни тълкувания, защо котката върви подир господаря си. Ще кажете, че го пази, да не му се случи някакво зло. Дом, в който има котка, добре е. Напусне ли котката дома, ще се случи нещо лошо. Това не е суеверие, но факт. Защо е така, това е друг въпрос. Ако искате да знаете, ще се случи ли някакво нещастие през деня, наблюдавайте, какво правят котката и кучето. Те се скриват още преди нещастието и катастрофата. Някога се случва обратното: хората се страхуват, очакват някакво нещастие, катастрофа или бомбардировка, а в това време кучето и котката си играят спокойно. По инстинкт те предчувстват, че днес няма да се случи нищо лошо. – Какво представлява животното? – Малка, скромна къщичка, в която понякога влиза човешка душа, да поживее временно. Каквото е планинската хижа за туристите, такова нещо е животното за заминалите човешки души. Ще кажете, че не е възможно човешка душа да влезе в някое куче например, или в някоя котка. Това е неразбиране на Божествения порядък. Има кучета, които проявяват голямо благородство и безкористие. Санбернардското куче се хвърля смело във водата, да спаси давещия се. То не мисли за себе си, жертва се за човека. Куче ли е това? В къщичката на това куче може да живее временно човешка душа и да се проявява.

Това са въпроси, които днес не ни интересуват. Сега от човека се иска да приложи волята си, да свърши добре работата, която му е дадена. Досега човек е поливал чуждите цветя, а не своите. Време е вече да полива своите цветя. Като полее своите цветя и му остане свободно време, тогава да полива чуждите. Ще кажете, че човек прави това от човеколюбие. Вярно е това, но никой не може да обича ближния повече от себе си. Колкото обичаш себе си, толкова най-много може да обичаш ближния си. Любовта към себе си е мярка на нещата. Затова, работете върху ума си, да възприемате светлите Божествени мисли. Освободете се от безпокойството, за да възприемате правилно Божествените мисли и чувства. Безпокойството е пръчка, която трябва да се премахне. Защо ще се смущаваш от проявите на хората? Че някой бил груб, невъзпитан, това е негова работа. Той пречи на себе си. Ти ще го търпиш такъв, какъвто е. Бог търпи всички и никого не съди. Той търпи и вълците, и мечките, и тигрите. Не само ги търпи, но им помага. Наблюдавал съм, какво правят чайките. Някоя чайка се спуска към водата да хване риба, но тя се изплъзва от погледа ѝ. Десетки пъти се спуска, дано хване една риба, но все не успява. Най-после тя отправя погледа си нагоре, да ѝ помогне Бог. След това пак се спуска към водата, и този път опитът ѝ излиза сполучлив. Ако това става с чайката, колко повече Бог помага на човека, който има съзнателно отношение към Него. И човек трябва да търпи, да се моли и да очаква помощ.

Молете се постоянно, без да се безпокоите. Чрезмерното безпокойство протрива кожата на човека. Ако триеш само отвън кожата си, тя няма да стане толкова чиста, колкото ти искаш. Добрият живот чисти кожата и отвън, и отвътре. Ще каже някой, че уповава на своя ум и сърце. Няма защо да уповавате на ума и на сърцето си, но оставете ума си на влиянието на Божията Мъдрост и светлина, сърцето си на влиянието на Божията Любов и топлина и волята си – на Божията Сила. Не се занимавайте със света и със светските хора. Те вървят по своя път и работят добре и с търпение.

Преди години срещнах един светски човек, който разказваше, че изгубил всичкото си богатство, но вярва, че пак ще се съвземе. Каквото спечелил на младини, всичко изгубил. – Добър е Господ! – казваше той. - Ще работя, ще подобря положението си. Той минаваше за светски човек, но се оставя на действието на Божествените условия и върви напред, не се безпокои.

Сега и на вас казвам: Не се безпокойте ! Поставете ума си под действието на Божествената светлина, и сърцето – под влиянието на Божествената топлина. И тогава, благодарете за всичко. Ако годината е неплодородна, благодарете и за това. Не казвайте, че следната година ще бъде плодородна. Всяка година носи своето благо, колкото и да е малко, или голямо то. Ако заболеете, не тичайте веднага при лекар. Спрете се в себе си и започнете да се разговаряте със заболелия орган. Ако ви боли крак, ръка, глава или стомах, поговорете си с него. Първо му се извинете, че никога не сте се занимавали с него, не сте влизали в положението му. Кой човек е спазил досега нужната обхода към тялото си, както и към отделните удове? Кой е благодарил на клетките за работата, която ежеминутно вършат в неговия организъм? Клетките са разумни душички, със специална работа. Благодарете за работата, която те вършат. Виждате едно дърво, заровило главата си в земята и с години стои на едно място и работи, без роптаене и недоволство. Ако дървото е благодарно, защо човек да не благодари за всичко, което му е дадено? Лоши били условията днес. Утре лошите условия ще се заместят с добри. Днес хората воюват, но утре войната ще се свърши. Човек отваря войни, а Бог носи мир. Злото се измества с добро, а не със зло. И злото има нужда от добро. И най-опасният звяр става тих и спокоен, като се нахрани. В случая, храната е доброто, което укротява злото в звяра.

Сега е краят на века, ликвидация със сметките на миналото. За да ликвидира правилно, човек трябва да има вяра и упование, първо на Бог, а после на хората. Вярата в хората почива на користолюбие. Вярваш в богатия, защото може да ти даде пари, да подобриш положението си. Ако нищо не ти дава, вярата ти към него ще отслабне. Истинската вяра се

проявява, преди да си получил нещо от човека. И най-свирепото животно, като го храниш, вярва в тебе. Щом престанеш да го храниш, вярата му изчезва. Ние търсим хора с абсолютна вяра и любов, да знаят как да обичат. Все трябва да се намери учител, да покаже на хората как да обичат. Любовта се предава чрез учител. Христос дойде на земята да научи хората да любят.

"Ако не станете като малките деца, не може да влезете в Царството Божие". Изучавайте проявите на децата. Изучавайте проявите на слугите и на господарите. Изучавайте радостта и скръбта. Като знаете, какво представлява скръбта и какво – радостта, ще разбирате хората и няма да се чудите, защо някога са весели, а някога – сериозни и замислени. Натовареният е винаги замислен и съсредоточен, а разтовареният – безгрижен и весел. Човек трябва да бъде умен, да може сам да се товари и разтоварва. Ако тръгваш на екскурзия, не вземай на гърба си повече товар, отколкото можеш да носиш. Важно е да носиш любовта в себе си. Тогава, и с малко хляб да тръгнеш, няма да останеш гладен. Съществата, които служат на Бог, отдалеч още предвиждат нуждите ти и се притичат на помощ. Който носи Любовта в душата си, той се съобщава с разумните същества чрез радио, по вътрешен път. Днес параходите се съобщават със сушата и с други параходи чрез радио, телефони и други съобщителни средства. В миналото не съществуваха такива средства, поради което много параходи пострадаха при катастрофи. Никаква външна помощ не можеше да стигне до тях. Дето е Любовта, там помощта иде; дето няма Любов, няма и помощ. Докато работите ви не вървят, ще знаете, че действа законът на безлюбието. Щом работите ви започнат да се оправят, тогава действа законът на Любовта.

И тъй, разчитайте на Любовта, която действа вече в света. Тя помага на хората, освобождава ги от противоречия, мъчнотии и заблуждения. Всички питат кога ще се свърши войната. Днес не мога да ви отговоря на този въпрос. Ако бяхте ме запитали преди 20 години, щях да ви отговоря точно. Сега всеки от вас е заинтересуван, поддържа известна страна. Може да се предсказва само на хора, които не са заинтересувани. Има един Божествен закон, който определя точно нещата. Който живее по този закон, може да определи точно, колко души ще бъдат убити в една война, колко ще бъдат ранени и колко ще се върнат здрави и живи. Ако всеки куршум падаше на целта си, жив човек нямаше да остане на земята.

Сега аз не се интересувам кога ще се свърши войната, но искам да зная, кога ще престанат войните; кога хората ще се разбират по мирен начин. Какво се ползвате, ако знаете кога ще се свърши войната? Важно е, какво става днес на земята. От невидимия свят идат възвишени същества на

земята, големи майстори, които знаят добре да присаждат. Всички хора ще бъдат присадени с новата присадка на Любовта, поради което в бъдеще няма да се бият помежду си. Присадката на Любовта ще тури край на войната. От вас се иска внимание, да не пречупите присадката, да не израсте отново дивачка. Радвайте се, че светът ще бъде присаден с присадката на Любовта. – Вярно ли е това? – Вярно е сто и едно на стоте. Дето се запази присадката, там ще се прояви доброто; счупи ли се присадката, човек си остава такъв, какъвто е бил по-рано. Новата присадка ще внесе истинското подобрение в живота. Колкото по-скоро стане това, толкова по-добре ще бъде за цялото човечество. Присаждането е започнало вече. Днес присаждат Русия, Англия, Америка, Германия, Франция, Италия, Япония, България, Сърбия, Гърция и др. Когато присадят всички народи и всички хора, войната окончателно ще престане. Тогава ще дойде вечният мир на земята.

Т. м.

12. Беседа от Учителя, държана
на 5-ти септември, 1943 г., 10 ч. с.,
София – Изгрев.

1943_09_05 Блаженствата

БЛАЖЕНСТВАТА

Матея 5 гл.

В пета глава от Евангелието на Матея се говори за блаженствата. Тя представлява само част от това, което Христос е говорил. Добре щеше да бъде, ако имахме цялата беседа на Христос. Като се говори за блаженствата, някои ги разбират буквално. В същност, те крият в себе си вътрешен, духовен смисъл. Който разглежда нещата материално, казва: Човек може да прави добро с пари. Не е така. Доброто не е материално. Да мислите, че доброто се крие в материалното, това е все едно, да мислите, че в буквите се крие силата на словото. Много неща определят силата на словото, не само буквите. Буквите са външен израз на словото. Както словото не е в буквите, така и доброто не се изразява в даване на пари. Парите са азбука, външни знаци, чрез които се изразява само едната страна на нещата. Често се говори за сетивата, като средство за запознаване с външния свят. Значи, и сетивата са особен род азбука. Пет сетива имаме, значи, разполагаме с пет метода, чрез които се домогваме до пет различни свята. Зрението ни запознава със светлината, слухът – със звука, обонянието – с миризмите, носът – с вкуса, осезанието – с различните промени на температурата. Всяко сетиво е на мястото си. Следователно, страшно е, когато едно от сетивата се развали. Обаче, от всички сетива най-нужен за физическия свят е вкусът. Когато вкусът се изгуби, човек престава да яде, а с това заедно и животът му се прекратява. Ако човек изгуби зрението или слуха си, все още може да живее. Изгуби ли вкуса, и животът му се изгубва.

Много от съвременните хора се занимават с несъществени работи, а пренебрегват същественото. Те разрешават въпроса за яденето – какво да ядат и как да изкарат прехраната си, без да се интересуват за същественото в живота. Животните са разрешили по-добре въпроса за храната от хората. Месоядните се хранят с месо, тревопасните – с трева, птиците – със зърна, с мушици. Само човекът се блъска около въпроса за храната и се чуди, какво да предпочете – месо, растителна храна или плодове. Тази е причината, дето хората постоянно се тревожат. Ако хлябът им е недостатъчен, или ако няма мазнини, захар, те се безпокоят, стават недоволни и нещастни. Наистина, днес липсват много неща – война има. Преди войната всичко беше в изобилие, хората бяха задоволени. Въпреки това, бяха ли по-добри, отколкото са днес? Ако задоволите всички нужди на човека, ще стане ли толкова добър, колкото трябва? Вярно е, че храната прави човека добър, но

не само физическата храна. Под „храна" разбираме онова, което човек възприема чрез ума, сърцето и стомаха си. За ума е нужна умствена храна, за сърцето – сърдечна, а за стомаха–физическа, материална. Следователно, който храни ума, сърцето и тялото си с чиста, доброкачествена храна, той става добър, разумен човек.

Казва се в Писанието, че когато Мойсей извел евреите от Египет, трябвало дълго време да се хранят с манна – друга храна нямало в пустинята. Те събирали всеки ден манна, колкото за деня; само в петък събирали за два дена, и за събота, защото съботата беше определен ден за Бога. Но, за да се осигурят, и през другите дни те събирали повече храна, отколкото им трябвало за деня. За неизпълнение на наредбите, трябвало Мойсей да ги наказва. Те често роптаели против манната и съжалявали за вкусната и разнообразна храна, която имали в Египет. Не само евреите, но всички хора разбраха, че осигуряването не помага. Ще вземеш хляб повече, отколкото трябва, но ще го хвърлиш. Ако го оставиш на влажно място, той мухлясва. Ще кажете, че опитахте вече, какво значи да живееш с 250 - 300 гр. хляб, и то не чисто пшеничен, но смес от ръж, царевица, соя и др. Сега разбрахте цената на хляба. Мнозина разстроиха стомаха си, разболяха се, изгубиха охота към ядене. Ще кажете, че е опасно да ядете хляб, направен от различни брашна. Опасен и вреден е, наистина, такъв хляб, но не по-малко опасности си причиняват хората, когато внасят в своето верую различни качества брашно. При това, едното качество е вгорчено, другото не е доброкачествено и т. н. Какво ще правите с такова верую? Или ще се откажете от него, или ще се принудите да го приемете. В края на краищата, стомахът ви ще се разстрои. И физическата, и духовната, и умствената храна трябва да бъде чиста, доброкачествена и прясна.

И тъй, давайте съответна храна на удовете си, за да се развиват правилно. Очите ще храните с мека и приятна светлина. Учете се да разлагате светлината и да се ползвате от различните цветове, както това правят и растенията. В това отношение, растенията знаят по-добре изкуството да разлагат светлината и да се ползват от цветовете ѝ. Едни растения си правят червена дреха, други – жълта, трети – синя и т. н. Ако в човешкия живот преобладаваше червената светлина, хората щяха да бъдат войнствени. Ако преобладаваше портокаления цвят, всички щяха да бъдат крайни индивидуалисти; всеки ще мисли, че светът е създаден само за него. Ако преобладаваше жълтият цвят умът щеше да бъде крайно развит. Дето умът на човека е много развит, страданията му са големи. Ако преобладаваше синият цвят, човек щеше да се отличава с чрезмерно развито религиозно чувство. Той щеше да бъде голям догматик: каквото каже той, или в каквото вярва, думата му трябва да се изпълни. Неговото верую е истинно и право. Какво се иска от човека? – Да си изработи

правилен възглед за живота и за природата. Това се придобива чрез опитностите в живота. Той учи, прилага и така придобива светско и религиозно знание. Като четете Библията, и вие се учите от опитностите на миналите векове. Така се запознавате с живота на древността и дохождате до сегашните времена. Съвременният човек се интересува от всичко, но най-много от това, което лично го засяга. Той се интересува главно от хляба, от жилището, от облеклото си и най-после от знанието. Той иска да знае езици, за да се съобщава с различните народи. Добре е да знаеш езици, да се запознаеш с добродетелите на всеки народ. Но наред с техните добродетели ти ще изучаваш и техните слабости и недъзи. Ако не знаеш френски, или друг чужд език, каквото и да ти се говори, добро или лошо, нищо няма да разбереш. Каквито обидни думи и да ти казват, ти ще гледаш спокойно, като че не се отнася до тебе. Езикът на съвременните хора не е още пречистен. Много думи имат лошо значение. Те не отговарят още на името „културни", което се дава на някои народи. Както източните, така и западните народи трябва да работят върху езика си, да го пречистят.

Доказано е, че съвременните хора се спъват от външни неща. Тази е причината, дето дават криви тълкувания на думите и ги изопачават. Те говорят за ада и влагат в това понятие нечувани неща. Кой е бил в ада и се върнал оттам, за да знае, дали е истина това, което се говори? Какъв е огънят в ада, за който се казва, че който попадне в него, вечно гори? В обикновения огън нещата се запалват и изгарят, а в огъня на ада вечно горят. Казва се още, че в ада ще има вечно скърцане със зъби. Един свещеник често казвал на слугата си: Стояне, вечен огън и мъчение, вечно скърцане със зъби ни чака в ада. Слугата погледнал спокойно господаря си и казал: Аз трябва да мисля за това, дядо попе. Ти нямаш зъби, няма защо да се безпокоиш. За тебе не е страшно, ти няма с какво да скърцаш. Страшен е адът за онзи, който живее в безлюбието. Който живее в любовта, не се страхува от ада и от вечния огън.

Човек се нуждае от светлина, която постоянно се усилва, но не от обикновената, механическа светлина. Като попадне в червения цвят на живата светлина, човек става активен. Тя е носителка на живота. Докато е под влиянието на тази светлина, той се радва на здраве и живот. Щом светлината го напусне, той започва да боледува и губи силата си. Колкото повече се намалява влиянието на червения цвят в човека, толкова повече се увеличават болестите в него. Жълтият цвят на светлината оказва влияние върху човешкия ум. Намаляването на този цвят предизвиква тъмнина в ума, неразбиране на нещата и противоречия. Синият цвят влияе върху духовното начало в човека. Той събужда в него любов към Бога и определя отношенията му към Божествените прояви. Следователно, без червения цвят човек не може да придобие живота; без жълтия цвят не може да бъде

умен; без синия цвят не може да бъде религиозен или духовен. Всяка дума носи известен цвят. Кажеш ли на болния една дума, която съдържа червения цвят, той ще оздравее; кажеш ли на глупавия дума, която съдържа жълтия цвят, той ще поумнее; кажеш ли на нерелигиозния дума със син цвят, той ще стане религиозен. Често чувате да се говори, че трябва да живеете добре, да бъдете умни, да вярвате в Бога, но нито животът ви става по-добър, нито разумността ви се увеличава, нито ставате вярващи. – Защо нищо не постигате? – Защото думите, които изговаряте, не съдържат съответните цветове.

Какво правят религиозните хора? Те четат Библията, Евангелието, без да разбират дълбокия им смисъл. Те не могат да възприемат цветовете на думите, които четат. Щом не възприемат цветовете им, думите остават неразбрани. Сега и вие четете пета глава от Матея за блаженствате, без да възприемате светлината, която те съдържат. Деветте блаженства представят девет метода за възприемане на Божествената светлина, която повдига човешкия ум, сърцето и душата. Говори се за нищия духом. Какво може да постигне нищият духом? Той е в състояние да превърне нисшата, необработена материя във висша. Дайте на нищия духом непрана вълна, той ще я изпере, изпреде, изтъче и ще даде на хората готов плат да си шият дрехи.

„Блажени кротките, защото те ще наследят земята". (5 ст.). Значи, за да наследи земята, човек трябва да бъде кротък. – Кой човек наричаме кротък? – Който има добра обхода със себе си и със своите ближни. Той не влиза в стълкновение с никого. Ще кажете, че кроткият човек не прави зло. Не е въпрос да не прави зло; важно е да прави добро. Много хора се въздържат от злото, но и добро не правят. Който не прави нито зло, нито добро, все едно, че нищо не прави. Казано е в Писанието, че Бог забрани на човека да яде от дървото за познаване на доброто и на злото, но той не послуша. Първите човеци ядоха от това дърво. И до днес още хората ядат от забраненото дърво и продължават да правят зло: крадат, убиват, лъжат. Ще откраднеш хляб или пари от касата и ще ги задържиш за себе си. Хлябът ще мухляса, парите ще останат без обръщение и, в края на краищата, ти си направил зло. Защо не опечеш хляб и, докато е пресен още, не дадеш на ближния си да хапне от него? Защо не извадиш пари от касата си и да дадеш на ближния си да си услужи с тях? Това е най-малкото добро, което можеш да направиш.

„Познаване на доброто и на злото". Думата „познаване" подразбира отношение. Да познаваш, какви са твоите права и задължения към къщата ти, това е закон за собственост. Имаш къща, която можеш да владееш само чрез крепостен акт. За да познаваш един език, трябва да го говориш. Като

говориш френски или немски, например, ти познаваш едновременно и добрите, и лошите му качества. Всяко нещо има две страни: добра и лоша. Следователно, и съществата от духовния свят биват добри и лоши. Добрите същества правят добро на хората, а лошите им причиняват пакости. Добрите същества създадоха добрите мисли, чувства и постъпки; те създадоха добрите и полезни растения и животни, за да бъдат в услуга на човечеството. Лошите същества създадоха лошите мисли, чувства и постъпки. Те създадоха вредните растения и животни, да пакостят на хората. Това, което осакатява и изопачава човешкия ум, сърце и воля, е зло. Това, което подобрява състоянието на ума, сърцето и волята, е добро, Ако не можеш да различаваш доброто от злото, ти нямаш никакво знание. Отдалечаването на човека от Бога е зло. Приближаването му към Бога е добро. Това са два процеса, които се извършват постепенно, а не изведнъж. Можеш ли изведнъж да преместиш северния човек в тропическите места? Можеш ли изведнъж да преместиш човека от топлите места на северния полюс? И едното, и другото трябва да става постепенно. Стане ли изведнъж, и двамата ще умрат. Не е лесно да свикне човек на голяма горещина, или на голям студ. Не е лесно да стане човек духовен, умен или добър. Не е лесно да разбира, дали една мисъл е добра, или лоша. За да разбереш нещо, трябва да познаваш неговите качества. За да различаваш мислите, чувствата и постъпките, като добри или лоши, трябва да познаваш техните качества.

„Блажени нищите духом, защото е тяхно царството небесно". (3 ст.). Под „царство небесно“ се разбират всички благоприятни условия, при които човек може да постигне, каквото пожелае. В този смисъл, царете трябва да бъдат нищи духом, защото разполагат с благоприятни условия. Значи, тяхно е царството небесно.

„Блажени нажалените, защото те ще се утешат”. (4 ст.). Който иска да се утеши, трябва да бъде нажален. Това е първото условие. Утехата е проява на Божията Любов. Следователно, не можеш да бъдеш утешен, докато не те обичат. Може ли да те утеши онзи, който не те обича? Страшно е положението на човека, когото не обичат. Той минава през големи страдания. Като обичате някого, давате му най-хубавите неща. Ако не го обичате, давате му най-лошите работи. На онзи, когото обичате, давате голямо угощение: печено агне, кокошка или прасенце. Добре е за него, че ще си хапне печено агне, но питайте агнето, какво ще каже. Колкото и да го залъгвате, положението му е тежко. Ще го убеждавате, че като влезе във вас, то се повдига: от четириного животно минава в двуного. С това искате да кажете, че давате сто на сто от себе си за агнето. В същност, агнето дава нещо от себе си, а не вие.

Един турчин отишъл при един банкер да му иска 200 лири на заем. За да се домогне до заема, той казал на банкера: Готов съм да платя 100% лихва, само да ми услужиш. Банкерът се съгласил и дал 200 лири на турчина. След шест месеца длъжникът донесъл сто лири лихва на кредитора си и го запитал: Доволен ли си от мене? Доволен съм, но кога ще платиш майката на парите? – Остави тази работа. Вземи сега лихвите на парите, а за майката не мисли. След като дал сто лири срещу дълга си, той не се явил вече пред банкера.

Мнозина постъпват като този турчин. Те се молят на Бога да им даде знание, мъдрост, за да дадат и те нещо на хората. Те искат да се покажат добри, но така не се прави добро. Да направиш добро на ближния си, това значи, да му дадеш нещо от себе си. Ако искаш да дадеш плод на човека, не купувай от пазара, но му откъсни от дървото, което сам си посадил. Давай от плодовете на своя труд, на своите добри мисли, чувства и постъпки. Ако искаш да утешиш нажаления, не му цитирай стихове.от Евангелието, но посади в земята мисълта, която искаш да му кажеш, и, когато порасте и даде плод, предложи му да си хапне. Това значи, да даваш на ближния си от доброто, което носиш в себе си. Как ще предадеш вяра на човека, ако сам я нямаш? Как ще направиш човека кротък, ако сам нямаш кротост? Как ще обясниш безкористието? Нищият духом е абсолютно безкористен.

„Блажени милостивите, защото те помилвани ще бъдат". (7 ст.). Как ще проявиш милосърдието, ако сам не си милосърден? Милосърдният слиза до нивото, дето живеят обикновените хора. Ако търсите милостиви хора, ще ги намерите между бедните, страдащите, болните. Достатъчно е да отидете в един от крайните квартали на Лондон и Ню Йорк, да опитате, доколко сте милосърдни. Там ще срещнете множество момчета и момичета, които не знаят майка си и баща си; те се намират в крайна мизерия: боси, окъсани, гладни, бездомници. Ако тук не се трогне сърцето ви, ще знаете, че не сте милосърдни. За да минеш от единия край на този квартал до другия, трябва да има стражар да те пази. Жалко е положението на тези хора. Мизерията е изопачила човешкия образ в тях.

Като изучава проявите си, човек дохожда до същите състояния, в които се намират жителите на крайните квартали в големите столици. Като не обичате някого, готови сте да се нахвърлите върху него, да го биете, да го задушите. Ако го обичате, готови сте да му дадете всичко, което имате: пари, дрехи, обуща и т. н. Коя е причината за крайностите, в които човек изпада? – Връзката му с два различни свята. Докато не познава и двата свята и не различава проявите им, човек всякога се натъква на различни влияния. Както не е все едно, дали химикът получава вода или някое

експлозивно вещество, така не е все едно, с кой свят ще се свърже човек: с възвишения, или с нисшия. Някои думи, с които си служат хората, имат свойствата на водата – чистят, освежават, възраствват ; други думи са подобни на азотната киселина: дето паднат, всичко изгарят. За да не причинявате пакости на себе си, нито на своите ближни, служете си с думи, които приличат на водата, а не с такива, подобни на азотната киселина. Ако капне вода на дрехата ви, не причинява зло; капне ли азотна киселина, дрехата изгаря.

Всяко нещо, което разваля добрите. мисли, чувства и постъпки, е азотна киселина. Под азотна киселина окултистите разбират човек, крайно самостоятелен, горд. Значи, гордостта се дължи на присъствието на азота в човешкия организъм. Като елемент, азотът е крайно инертен, неактивен, не влиза лесно в съединение с другите елементи. Обаче, съедини ли се с водорода и кислорода,той образува азотна киселина и става активен и опасен. Поотделно водородът и кислородът не са опасни елементи, но заедно с азота те образуват силната и разяждаща азотна киселина. Глицеринът е безвредно съединение. Внесе ли се в него азот, получава се нитроглицерин – силен експлозив. От него приготвят динамита. Първи, които откриха експлозивните вещества, са падналите ангели. Те живеят между хората, дето и до днес правят най-страшните експлозиви

Често се проповядва на хората да приложат любовта, като цяр против експлозивите. Всички болести, недъзи, скърби се лекуват с любовта. Затова е казано, че знанието възгордява, а любовта – назидава. Знание без любов носи нещастие; знание с любов носи благословение. Живот, в който гордостта се проявява, носи нещастие; живот, роден от любовта, носи щастие. Който търси щастие без любов, той е на крив път. Не можеш да бъдеш щастлив, когато окръжаващите живеят в безлюбие. Не можеш да бъдеш щастлив, когато окръжаващите са нещастни. Ако не знаеш, как да възприемеш любовта и как да я предадеш, не можеш да бъдеш щастлив. Да възприемеш любовта за себе си и да я запазиш чиста, както излиза от Бога, това наричаме „любов". Да предадеш любовта на ближните си така чиста, както си я приел, това наричаме „обич". Ако при приемането и предаването на любовта внесеш известна нечистота в нея, ти се натъкваш на нещастия. Обаче, ако и в двата случая я запазиш чиста, както си я приел, ти се ползваш от Божието благословение.

Днес всички хора очакват мира. Как ще дойде мирът? Защо се бият и карат хората? Защо водят войни? – За материални блага. Всички народи искат да спечелят повече земя, да станат богати. Вечният мир ще дойде, когато хората се научат да възприемат и предават любовта така чиста, както са я приели от Бога. Мирът ще дойде, когато слугите изпълняват

заповедите на господаря си така, както са ги получили. Ако господарят даде на слугата си десет хиляди лева да ги разпредели между бедни, и слугата задържи половината от парите за себе си, мирът няма да дойде. Слугите трябва точно да изпълняват заповедите на господарите си. И господарите трябва точно да изпълняват волята на Бога, своя Отец. Тогава думите на Христа „Както ме е Отец научил, така говоря", придобиват смисъл.

И тъй, изучавайте блаженствате, като вътрешни процеси. Чрез тях ще научите доброто, което се проявява вън от вас и вътре във вас. Чрез блаженствата човек се пречиства и подготвя за възприемане на любовта. Блажени сте, ако възприемате и предавате правилно любовта. Блажени сте, ако вършите Божията воля. Който върши Божията воля, той е жител на София, т. е. жител на света, дето царува мъдростта. София е място на мъдростта. Който не върши Божията воля, той е вън от София, вън от мъдростта, в провинцията. Напуснете провинцията и влезте в София, в света на мъдростта, да изпълните Божията воля с любов. Това значи, да бъде човек добър. Истински добър е онзи, който няма нито едно престъпление в миналия и сегашния си живот. Следователно, ако имаш само едно петно в миналото си, непременно трябва да го изчистиш. Като изправяш сегашния си живот, ти оправяш и миналия. Докато не изправиш миналия си живот, не можеш да бъдеш добър. Изправянето на живота ви има отношение към любовта. Само любовта е в сила да изправи погрешките на човека. Да вярваме в Бога, Който ни учи, как да изправяме погрешките на миналото и как да живеем в настоящето.

11. Беседа от Учителя, държана
на 5 септември, 1943 г., 5 ч. с.
София – Изгрева.

1943_09_08 Възприемане и предаване

ВЪЗПРИЕМАНЕ И ПРЕДАВАНЕ

Съвременните хора искат да имат добро разположение, да имат светъл ум и права мисъл, а също така добри чувства и постъпки. Въпреки това, или малко успяват в желанието си, или почти нищо не постигат. – Защо? – Защото не спазват известни правила, не внимават, когато работят. Ако шивачът шие невнимателно, може да убоде един от пръстите си с иглата и да причини инфекция на ръката си. Малкото бодване нарушава равновесието в целия организъм. Следователно, за да бъде разположен и да мисли право, човек не трябва да си причинява никаква инфекция нито в ума, нито в сърцето, нито в душата. Пазете ума, сърцето и душата си чисти, неопетнени. – Искам да опитам нещата. – Не можеш да опитваш всичко. Как ще опиташ вкуса на захар, залята с азотна киселина? Докоснеш ли езика си до парченце от тази захар, ще си причиниш болка. Всеки опит трябва да бъде разумен и на място. Допускате ли неверни, криви мисли и чувства в ума и сърцето си, сами се отравяте. Неверните мисли и чувства, както и кривите постъпки, съдържат отрова в себе си.

Хората не успяват в живота си, защото нямат ясна представа за себе си. Мнозина мислят, че могат да направят, каквото желаят. Нека попълнят една полица, сами да се подпишат и да отидат в някоя банка, да получат срещу нея известна сума. Така ще разберат, могат ли да постигнат желанието си. Още на първата врата ще им откажат. Нека се опитат да кажат на един от чиновниците стиха от Евангелието "Бог е Любов" и да получат срещу това желаната сума. За да опита силата си, човек трябва да направи опит. Без опити нищо не се постига. Ще кажете: Ние можем да постигнем всичко. Кои са тези "ние"? При това, не е достатъчно само да кажете нещо, но трябва да опитате силата на думите, с които си служите. Кажете, например, че ще се подмладите и наистина, да се подмладите. Спрегнете глагола "подмладявам се" във всички лица и станете млади. Кажете: "Аз ще се подмладя, ти ще се подмладиш, той ще се подмлади. Ние, които следваме пътя на доброто, ще се подмладим. Вие, които следвате пътя на доброто, ще се подмладите. Те, които следват пътя на доброто, ще се подмладят". Следвайте пътя на доброто, за да се подмладите. Не вървите ли в този път непременно ще остареете. Има смисъл да остарееш, но да станеш мъдър и разумен. Обаче, страшно е да остарееш и да обезумееш. Страшно е и да бъдеш млад, но пълен със слабости и недъзи. Такава старост и младост не са Божествени.

Какво представляват младият момък и младата мома? – Те са търговци, които купуват и продават на едро. Щом видят някоя хубава къща или

нива, веднага пожелават да я купят. Младата мома купува момъка, а момъкът – младата мома. Има нещо в младите, което може да се купи; това е стоката, която се продава и купува. Обаче, самата мома и момъка никой не може да купи. Погрешката на момъка се заключава в това, че като купува стоката на момата, той мисли, че купува и момата. И момата се заблуждава в същото. Тя може да купи стоката на момъка, но момъка никога не може да купи. Това е все едно да мислиш, че като купуваш дърва на пазара, с тях заедно купуваш и магарето.

Един човек отива на пазара да си купи дърва. Вижда едно магаре, добре натоварено, и пита селянина: Колко продаваш магарето? Селянинът казал цената. Купувачът вади пари и плаща. Тръгва да си отива и потегля магарето със себе си. – Стой, къде водиш магарето? – Купих го, затова го водя у дома си. – Лъжеш се, приятелю, аз ти продадох товара дърва, който магарето носеше, но не и самото магаре. Дървата ще вземеш, а магарето ще оставиш на господаря му. Не е позволено да мислиш криво и да правиш подобни погрешки. Животът налага известни правила на човека, които трябва да спазва. Иначе, сам ще си създаде страдания. Ако си цигулар, преди всичко, ще държиш цигулката правилно, ще управляваш лъка добре и след това ще свириш пред публика. Не спазваш ли нужните правила, каквито усилия да правиш, никой няма да те хареса. Публиката ще те освирка и ще те застави да напуснеш сцената.

Сега аз искам да ви дам такова знание, което да осмисли живота ви и да ви направи щастливи. Това не значи, че трябва да се откажете от старото си знание. Ако знанието, което имате, ви задоволява, дръжте го; ако не ви задоволява и ви прави нещастни, турете го настрана. Знаеш нещо, но не си сигурен в знанието си, не си го проверил. Откажи се от това знание. Според едни учени, разстоянието от земята до слънцето е 92 милиона мили, а според други – 93 милиона. Кое от двете изчисления е вярно? Ще кажете, че един милион мили не е голяма разлика. Не е така. Какво ще бъде положението ти, ако тръгнеш за слънцето според изчисленията на първите учени? Като извървиш това разстояние, ще се окаже, че трябва да пътуваш още един милион мили. Ти не си готов, ще увиснеш в пространството и ще пропаднеш. Друг е въпросът, ако разликата е половин метър – ще прескочиш. Даже един метър да е, пак не е страшно – ще скочиш. Ако е десет метра – загубен си. Ако е един милион мили? Всяка невярна мисъл внася тъмнина в ума; всяко невярно чувство внася студ в сърцето, и всяка невярна постъпка внася безсилие във волята. Това значи загуба. Всяка вярна мисъл внася светлина в ума; всяко вярно чувство внася топлина в сърцето; всяка вярна постъпка внася сила във волята. Това значи печалба, придобивка. Ето защо, ако искаме да бъдем умни, мислите ни трябва да бъдат верни; ако искаме да бъдем добри, чувствата ни трябва

да бъдат верни; ако искаме да бъдем силни, постъпките ни трябва да бъдат верни.

И тъй, не е достатъчно да се стремиш към силата, но трябва да имаш предвид условието, за да бъдеш силен. Сам по себе си човек не може да бъде силен. Ако не е с Бог, и Бог – с него, не може да бъде силен. Ако човек не пребъдва в Бог, и Бог – в човека, той не може да разчита на никаква сила. В обективен смисъл, ти не можеш да бъдеш силен, ако въздухът не влиза и излиза от тебе, т.е. ако не вдишаш въздуха и не го издишаш. Да вдишаме въздух, това значи, въздухът да пребъдва в нас; да издишаме въздух, това значи, ние да пребъдваме в него. Ако не можеш да вдишваш дълбоко въздух и да го издишаш, не можеш да бъдеш силен. Като вдишаш и издишаш въздух, ти любиш, т.е. приемаш и предаваш Любовта. Любовта иде от Бог и влиза в нас. След това ние я предаваме на ближните си. Като вдишаш, ти приемаш Любовта. Като издишаш, ти я предаваш на ближните си. Приемането и предаването на Любовта не е нищо друго, освен вдишка и издишка. Това прави човека силен. – Защо трябва да обичам? Защо трябва да възприемам Божията Любов? – За да възприемеш живота. Ако не проявиш любов към ближния си, животът не може да дойде.

Като се говори за връзката между Любовта и живота, някои запитват: Вярно ли е това? – Може да опитате. Как познавате, дали водата, която ви предлагат, е чиста? – Като се пие. Ще вземете чаша вода и ще я изпиете. Ако усещате приятност, лекота на стомаха си, водата е хубава; ако усещате тежест на стомаха си, тя не е добра за пиене. Така проверявате и качеството на хляба. Доброкачественият хляб се отразява добре на стомаха. Добрата и светла мисъл се отразява добре върху ума; лошата мисъл причинява тъмнина в ума. Доброто чувство произвежда лекота и приятност на сърцето; лошото чувство причинява мъка и неразположение на сърцето. Добрата постъпка внася сила във волята; лошата постъпка разслабва волята. Три неща са в състояние да нарушат равновесието на човека: когато не възприема, както трябва, светлината, топлината и силата. Щом ги възприема правилно, равновесието му се възстановява.

Често чувате да се говори: Да се обичаме! – Как ще познае човек, че го обичате? – От вашия поглед. Ако го погледнете, и погледът ви внесе нещо в него, вие го обичате. Погледнеш ли го един път с любов, престани да го гледаш. Ако продължаваш дълго време да го гледаш и все му даваш нещо, той ще затвори очите си и ще каже: Достатъчно е това, преядох, не мога повече да нося. Видиш ли, че някой затваря очите си пред тебе, не питай, защо ги затваря, но отстрани погледа си от него. Много си му дал. Ако ти затвориш очите си, това показва, че не искаш да му дадеш много. Тогава

той ще продължава да те гледа, иска да му дадеш още. Някой път, който взема си затваря очите, а някога – който дава. Който дава малко, затваря очите си. Който взема много, също си затваря очите. Трябва да бъдете внимателни, да знаете, колко да давате и колко да взимате.

Друга погрешка, която правят хората, е отлагането. Те отлагат работата си за онзи свят и казват: Като заминем за другия свят, тогава ще се проявим, ще направим това, което тук не сме могли. Значи, в къщи не можеш да пееш, но като излезеш на сцената, ще пееш. Ако в къщи не можеш да пееш, на сцената съвсем ще пропаднеш. Ако на земята не живееш добре, на небето ще живееш още по-лошо. Който отива на онзи свят, трябва да е свършил земните науки. Ти си свършил само първи клас и мислиш, че като отидеш на небето, ще постъпиш в университет. Това е невъзможно. Там живеят възвишени същества, с висока наука. Не се живее лесно между тях. Те говорят на висок език, занимават се с висока наука, а ти за нищо не си готов. Слушаш, без да разбираш; гледаш, без да виждаш. Първото нещо, което се изисква от човека, е да възприема Любовта. Дали е на земята, или на небето, това се иска от него. – Как да възприема Любовта, като съм тъжен, огорчен и обиден? – Отвори капаците на прозорците си, да влезе светлината през тях. Излез рано сутринта навън и посрещни слънцето. Каквото ти даде то, приеми го с благодарност. Така скръбта ти ще се превърне в радост. Отваряш една книга, искаш да четеш – не можеш. Вечер е, тъмнина е навсякъде. Почакай малко, докато слънцето изгрее. Отвори тогава прозорците си и чети. Ти си отворил книгата, но не навреме. Бъди буден, когато слънцето изгрява, за да възприемеш Божествената светлина и топлина. Любовта ни дава възможност да четем; мъдростта ни дава възможност да разбираме, а истината – да прилагаме. Любовта носи семената на живота, мъдростта – условията за тяхното посаждане, а истината – условия за възрастването им. Ако нямаш семе, не можеш да садиш; ако не си го посял, не може да израсте. Който само говори за садене, без да сади, той живее с теория без практика. Такъв живот остава безрезултатен.

Изпейте песента: "Аз ще се подмладя, ти ще се подмладиш, той ще се подмлади". Ще кажете, че това е детинска песен. Детинските работи носят живот. Те обработват почвата и посаждат семената. Щом семето е посято в добра почва, скоро израства. – Трябва ли семето да се посади в земята? – Това е неизбежен път. Един трябва да замине за онзи свят, за да се роди друг. Щом се роди един, друг трябва да замине. Един слиза, друг се качва. И обратно: един се качва, друг слиза. Между този и онзи свят трябва да става обмяна. – Какво става, когато въжето на кофата, с която вадят вода, се скъса? – Веднага спускат кука в кладенеца, за да извадят кофата. Слизането и възлизането са естествени процеси в Божествения свят. И като слиза, и

като възлиза, човек трябва да носи нещо със себе си. Ако нищо не носи, той нарушава равновесието в Божествения свят. Христос казва: "Събирайте съкровища”. Не можеш да слезеш на земята, нито да възлезеш на онзи свят, ако не носиш поне едно съкровище със себе си. Носи поне една идея, че Бог те обича, и ти Го обичаш. Така ти ще приемеш Неговата Любов и ще предадеш своята. Не приемеш ли Любовта и не я ли предадеш на другите, не можеш да отидеш на онзи свят, не можеш да познаеш Бог. Казано е в Писанието: "Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога”. Не можеш да познаеш Бог, ако нищо не си приел от Него и нищо не си дал от себе си. Даване, жертва са нужни в света. Бог дава и жертва всичко, и ти ще следваш Неговия пример. Без даване и без жертва няма условия за познаване.

Какво представя Любовта?

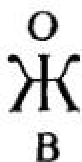

– Условие за равновесие в живота. Тя е перпендикулярът на живота – ОВ. Другите линии са отклонения от перпендикуляра. Те представят мъдростта и истината. От пресичането на тези линии се образува буквата Ж. Горната част на буквата представя закон на възприемане, а долната – закон на предаване. Двата закона заедно представят жертвата, която влиза в живота. Живот без жертва не съществува. От това гледище, казвам: Животът представлява съвкупност от два процеса – от възприемане и предаване. Следователно, който иска да живее, трябва да възприема от Бог и да предава на ближния си. Не можеш ли да спазиш двата процеса, не можеш да живееш. Ако искаш да придобиеш истинския живот, няма само да теоретизираш, но ще вземеш семето, ще го посадиш и ще чакаш плод. По плода ще познаеш, как си възприемал и предавал. Ако плодът е кисел, вие сте чрезмерно активен. Ако плодът е много сладък, вие сте чрезмерно добър. Ако плодът е стипчив, още не сте изработили това, което се иска от вас.

Мнозина се питат, ще се познаят ли на онзи свят. – Ако се обичат, ще се познаят. Познаването има отношение към Любовта. Ако обичаш човека, ще познаеш, колко е добър, учен или силен. – Кой човек е силен? – Който прави добро, който възприема и предава нещата правилно. Той прилага всичко, което говори. За силния, теорията и практиката са така свързани,

както за химика теорията и опита. Не е химик този, който говори за кислорода, водорода, азота и въглерода, без да ги познава. Като говори за тях, той ги вижда, познава свойствата им и ги различава. Кислородът поддържа горенето, активен е, но сам той не гори; водородът гори, но не поддържа горенето; азотът нито гори, нито поддържа горенето – той е голям консерватор. На земята азотът задушава, пречи на живота и на горенето, но в духовния свят има голямо значение. Там той не позволява на злото да се шири. Щом срещне на пътя си злото, лошите мисли и желания, веднага ги задушава. Който иска да се справи с азота на земята, трябва да има Любов. Само Любовта и доброто парализират свойствата на азота. Първоначално апостол Павел се оплаквал, че, въпреки желанието си да прави добро, не успява. – Защо? – Азотът му препятствал. Обаче, когато възприел Божията Любов, никаква сила не могла да му се противопостави. Той казва: "Нищо не е в състояние да ме отдели от Христа, от Неговата любов".

Като пеете песента "Аз ще се подмладя", ще разберете смисъла на подмладяването. Няма по-голямо благо за човека, да се подмлади в Любовта и да придобие живота. Няма по-голямо благо за човека, да се подмлади в мъдростта и да придобие знанието и светлината. Няма по-голямо благо за човека, да се подмлади в истината и да придобие свободата. Младите придобиват живот, знание и свобода, но трябва да ги проявят. Да се подмладиш, това значи, правилно да възприемаш и предаваш, правилно да вдишваш и издишваш. Приемеш ли нещо с любов, благодари за него. Предадеш ли нещо с любов, пак благодари. Няма по-голямо благо за човека от това, да възприема и предава нещата с любов и свобода. Това значи, да живееш за Бог.

Дръжте се за перпендикуляра на живота, т.е. за Любовта. Казва се, че Бог е неизменен. – Защо? – Защото е перпендикуляр, основа, мярка на живота. Няма сила в света, която може да измести перпендикуляра на живота. Един е перпендикулярът, но проявите му са много. Затова казваме, че Любовта се проявява като живот, знание, светлина, свобода, сила, движение, учение и работа. Различавайте проявите на Любовта и вървете напред. – Защо някои хора не се обичат? – Защото не дават това, което възприемат, нито възприемат това, което им се дава. Щом възприемането и предаването не става правилно, и Любовта не се проявява. Хората се обичат, когато обмяната между тях е правилна. – Къде е мястото на перпендикуляра в човешкото лице? – На носа. Носът е самият перпендикуляр. Линиите, теглени от основата на носа към очите, представят мъдростта и истината. Значи, Любовта е в носа, а мъдростта и истината – в очите. Чрез едното око се проявява знанието, а чрез другото – свободата. Следователно, ти можеш да обичаш човека, ако имаш знание и

свобода. Който възприема и предава Любовта, той е свободен човек, той има знание. Казваме, че децата са свободни. – Защо са свободни? – Защото възприемат правилно и предават правилно майчината любов. Възрастните не са свободни, защото, когато възприемат и предават любовта, мислят. Те казват: Този не заслужава моята любов, онзи не я заслужава. Какво щеше да стане с хората, ако и слънцето разсъждаваше като тях? То щеше да мисли, на кого да изпраща светлината си и на кого да не я изпраща. И, в края на краищата, светът щеше да потъне в мрак. Днес, когато хората воюват, когато се бият и унищожават, слънцето грее еднакво и навсякъде изпраща своята светлина и топлина.

Днес българският народ плаче за своя цар. – Кога плаче човек? – Когато настане суша. Сушата втвърдява земята; каквото посееш, не расте. Сълзите обаче, ще полеят земята, и житото ще израсте. След това иде ред на житото, и то започва да плаче. През големи страдания минава житото, но то израства отново и дава плод. Затова е казано, че ако семето не падне на земята и не изгние, не може да израсте и да даде плод. Следователно, нека плачат българите, да полеят сухата земя. Нека плачат българите, да израсте житото им. След това ще се радват на плодородието, на новия живот. Българският цар и сега живее. Той дава доклад пред Господ за българите, за техните нужди. Плачете за изгубените възможности. Радвайте се, ако сте приложили Любовта. – Кога губи човек възможностите си? – Когато не прилага Любовта. Прилагайте Любовта и не се страхувайте. Някой говори за Любовта, но прави разлика между хората. Той намира, че не всеки човек заслужава любовта му. Това е криво разбиране. Любовта чисти всичко. Тъй щото и грешният, и нечистият стават чисти от Любовта. Когато отива при Бог, човек се очиства. Когато се отдалечава от Него, отново става нечист. Каже ли някой, че е нечист, това показва, че има малко любов в себе си. Каже ли, че е чист, любовта му е по-голяма. Дръжте прозорците си всякога отворени за да не губите любовта си, да възприемате Божията Любов и да я предавате. Без Любовта няма никакъв подтик в живота. Любовта към Бог е първият подтик в живота. Любовта към ближния е вторият подтик, а любовта към себе си е третият подтик. С други думи казано: Първият подтик на Любовта иде от бащата, вторият подтик иде от майката, а третият – от детето. Трябва да възприемем Любовта, както бащата я дава. Да предадем Любовта, както майката я предава. Детето пък да предава любовта си към майка си и баща си, както я приема от тях.

И тъй, искате ли да знаете, какво представя Любовта и как може да се възприеме и предаде, обърнете внимание на възприемането и предаването на своите мисли и чувства. Ако не можете да възприемете и предадете правилно една светла мисъл, едно светло чувство и една светла постъпка,

вие не разбирате Любовта. Който възприема и предава правилно мислите, чувствата и постъпките си, той се намира под влиянието на Любовта, като основа на живота му; на мъдростта, като знание и светлина, и на истината, като условие за съграждане на неговата външна форма – черупката на неговия живот. Това е влиянието на Духа върху човешката душа. За Него е казано, че оживява и възкресява. За да оживеете, ставайте рано сутрин, да възприемате слънчевите лъчи. Отворете широко очите и ушите си да виждате Онзи, Който ви говори, и да слушате думите Му. Не пропускайте моментите. Един момент от Божието време струва милиарди. С нищо не може да се плати един такъв момент.

Като слушат да им се говори така, мнозина казват: Остаряхме вече, защо не знаехме това по-рано, когато бяхме млади? – Ако бях дошъл по-рано, нищо нямаше да се постигне. Тогава бяхте търговци, занимавахте се с купуване и продаване на стоки. Тогава мислехте само за пари, да спечелите, колкото може повече. Каквото и да ви говорех, щяхте да кажете: Остави ни свободни, сега имаме търговски предприятия, които не можем да напуснем. Едно време сте били видни търговци, общественици, талантливи и гениални хора. Днес всичко сте изгубили и сте станали обикновени хора. Човек губи лесно онова, което е спечелил лесно. Не е лошо, че сте били видни хора и сте слезли до положението на обикновени хора. Човек се учи и при двете положения. Като виден човек, той възприема; като обикновен, дава нещо от себе си. По-рано носил високи титли, а сега е обикновен човек, от когото всички искат да даде нещо. Който го срещне, казва му: Хайде, дай нещо от това, което си възприел от Господа.

Закон е: който живее в Божествения свят, трябва да дава изобилно. Не питай, дали някой заслужава твоята любов, или не я заслужава. Давай изобилно от любовта. Тя е извор, който постоянно тече и пои всичко, каквото срещне на пътя си. Всеки, който се е разколебал в даването и се е опитал да ограничи Любовта, се е отклонил от правия път на живота. Слушай гласа на Любовта. Адам чу гласа на Бог, но не повярва на думите Му. Бог ясно и категорично му каза: "От всички плодове на Рая ще ядеш; няма да ядеш само от дървото за познаване на доброто и злото”. Въпреки това, той яде, и сам се осъди на страдания и смърт. Ще кажете, че може да не е разбрал думите на Господ. – Разбрал ги е, но проявил непослушание. Друг е въпросът, ако Бог му беше казал да яде само от едно дърво, а от всички останали да не яде. Адам трябваше да не яде само от едно дърво, но той не послуша Господ.

Помни: Никога не излизай от фокуса, в който Бог те е поставил. Никога не пожелавай, като човек, да изпиташ положението на животното. Никога не

пожелавай, като човек, да опиташ положението, в което се намира ангелът. Не се връщай назад, нито преждевременно отивай напред. И при единия, и при другия случай ти ще спреш развитието си. Не излизай преждевременно от формата, в която си поставен. Какво ще стане с овцата, ако пожелае да види, как живее вълкът? Тя ще плати с живота си. Следователно, нито овцата трябва да посещава вълка, нито вълкът да посещава овцата. Вечер вълкът се опитва да прескочи плета, да посети овцете, но често плаща с живота си.

Откажете се от стария навик да прескачате плета на съседите си. Откажете се от стария навик да преяждате. Ще ядете един път сутрин, после на обяд, и вечер. Сутрин и вечер ще ядете по-малко, а на обяд ще се нахраните добре, без да преяждате. Новият живот изисква ново разбиране – разбирането на Любовта. Само Любовта е в състояние да ви освободи от всички противоречия, от всички мъчнотии и заблуждения.

Какво е нужно на съвременните хора? – Прилагане. Знание имат, но то трябва да се приложи. В каквото положение да се намираш, каквато работа да изпълняваш, навсякъде и във всичко прилагай Любовта. Ако си търговец и на вратата си написал: "днес с пари, утре без пари", махни този надпис и напиши: "Днес с любов, и утре с любов". Спазвайте правилото: Колкото си приел от Бог, толкова и ти ще дадеш. Ако приемеш повече, отколкото трябва, и дадеш повече, отколкото трябва, и в двата случая нарушаваш равновесието в Божествения свят. Спазвате ли закона за приемането и даването, светът ще се оправи магически. Двама души не се разбират, защото не възприемат и не предават Любовта правилно. Чуете ли, че мъж и жена, майка и дъщеря, баща и син, учител и ученик не се разбират, ще знаете, коя е причината. И двамата не възприемат еднакво Любовта. Учител, който не обича учениците си, не може да преподава добре. Ученик, който не обича учителите си, не възприема добре преподаденото. Ако не обичате Бог, Той не може да се прояви чрез вас. Хората страдат, мъчат се, боледуват, умират. – Защо? – Това е последствие на тяхното безлюбие. Който не обича Бог с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и сила, за да се прояви Той чрез него, не може да влезе в Царството Божие.

Ставайте рано сутрин, да възприемате слънчевите лъчи. Слънцето изгрява, денят е ясен, излезте навън да се порадвате на Божия ден. Когато слънцето изгрява, Любовта се проявява в нашата душа. Да възприемем енергията, която Любовта ни дава. Постоянно да възприемаме и постоянно да предаваме Любовта. Не се отказвайте от светлината и топлината на Любовта, от чистия планински въздух, от свежата и чиста вода, от пресния и доброкачествен хляб. Това предлагат днес на всички хора по лицето на

земята.

13. Беседа от Учителя, държана
на 8-ми септември, 1943 г., 5 ч. с.,
София – Изгрев.

1943_09_10 Хармония в живота

ХАРМОНИЯ В ЖИВОТА

На какво се дължат погрешките в живота?– На отсъствието на светлина, топлина и сила. Когато се движи в тъмнина, човек непременно ще направи някаква погрешка. Когато вън е студено и трябва да работи, човек се отпуща, става ленив и недеятелен. Така той ще пропусне нещо от работата си и ще сгреши. Когато изгуби силата си, той пак прави погрешки. Ако на гърба на слабия турите товар от 50 кг., той не може да издържи тази тежест. Насред пътя ще падне, и товарът ще пострада. Какво ще стане, ако той носи на гърба си сандък със стъклени предмети? Докато живеете в човешкия порядък, все ще направите някаква погрешка. Влезете ли в Божествения порядък, там не съществуват погрешки.

Като се говори за живот без погрешки, съвременните хора казват, че е невъзможно човек да не греши, не може без погрешки. Ние се интересуваме, от къде е дошла частицата „не", от къде е произлязла отрицателната форма на глагола „мога". Каже ли някой „не мога да направя това или онова", той живее в човешкия порядък. Този порядък е създал отрицателната частица „не". Затова е казано, че невъзможното за човека е възможно за Бога. Невъзможното за човешкия порядък е възможно за Божествения. С други думи казано: Невъзможното в тъмнината е възможно в светлината; невъзможното в студа е възможно в топлината; невъзможното в безсилието е възможно в силата. Докато не разбирате условията на живота, всякога ще бъдете в противоречия. Виждате, например, че някой бърза, и се чудите, коя е причината за това. Много естествено, той слиза от планината, дето наклонът е голям и без да иска, бърза. Друг някой върви бавно, навежда се, върти се надясно-наляво, обикаля. Чудите се, защо върви така. Няма нищо чудно. Той се качва по планината, пътят е стръмен, не може да ходи прав, без огъване. Ето защо, за да не изпадате в противоречия, във всяка проява на човека трябва да виждате присъствието или отсъствието на светлина, топлина и сила. Щом някой не иска да работи, това показва, че, или е тъмно около него, или е студено. Как се работи в тъмнина и в студ? Ако те бият, и ти се обезсилиш, как ще работиш? Светлината, топлината и силата са стимули в човешкия живот. Няма ли тези импулси, човек очаква да му се плати. Той работи за пари. При това, колкото повече му се плаща, толкова по-голям импулс придобива и по-добре работи. Турете мързеливия човек на едното блюдо на везните и наблюдавайте, какво става. В първо време той е толкова тежък, че везните не се мръдват. Започвате да туряте пари на другото блюдо. Туряте сто лева, първото блюдо не се мърда; туряте двеста, едва се поклаща. Постепенно увеличавате парите, дохождате до хиляда, две

хиляди, три хиляди лева, най-после второто блюдо се повдига и уравновесява с първото. Тогава човекът казва: Готов съм вече да работя.

Често чувате да се говори: Трябва да живеем добре. Повече идеализъм е нужен в живота. Друг порядък трябва да се създаде. Питам: Какъв порядък ще създадат съвременните хора? Какъв идеал ще внесат в живота? Ще кажете, че правото трябва да се постави като идеал в живота. Добре е това, но, преди всичко, трябва да се започне от най-малките прояви в живота. За какво право ще говориш, ако не си дал еднакво право на буквите, с които си служиш? Напишеш една дума от пет букви, и всичките букви са различни по големина. Напишеш едно писмо, което едва се чете. Една буква голяма, втората малка, третата още по-малка, а последните даже недописани. На края на писмото се извиняваш, че си бързал много. Защо бързаш толкова? Нали говориш за право в света? Защо не отдадеш нужното право и на буквите? Ще кажете, че „ъ" и „ь" на края на думите не са важни, нямат голямо значение за смисъла на думата. Какво ще правите, ако пишете писмо на английски език, дето има думи, на които се пишат няколко букви без да се четат? – Защо са нужди и тези букви? – Не може без тях. Една от причините за вмъкването на тези букви представлява борба срещу леността в човека. Те служат като стражари, които заставят човека да бъде работлив, дееспособен. Мързи те, или не, бързаш, или не бързаш, ще ги напишеш. Днес хората са работливи, и без стражари вършат работата си, но, въпреки това, стражарите си остават. Всеки човек е обиколен от един или двама стражари, които следят, как върши работата си. Без стражари не може. Те следят, какво прави човек – добро или зло, какви мисли и чувства го вълнуват и т. н.

Един българин отишъл на гости у кума си, който бил шеговит човек. Изобщо, българинът е духовит, обича хумора. Кумът решил да устрои една шега на кумеца си. Жена му приготвила обед и, както било горещо яденето, сипали го в чинии. Кумецът, бърз, енергичен човек, веднага започнал да яде, но изгорил устата си. Понеже не искал да изплюе яденето, той започнал да го обръща на една и на друга страна в устата си, докато изстине. За да не го забележи кумът, той погледнал нагоре и запитал: От къде взехте, куме, тези греди? Кумът отговорил: От Лаком дол. Кумецът искал да скрие погрешката си, затова гледал нагоре. Така постъпват мнозина. Някой цигулар свири пред публика. Ако изпусне една нота или изпълни невярно някои тактове, публиката може да не забележи това – зависи от нейното ухо. Музикалната публика схваща и най-малките погрешки на цигуларя. Тя е страж, който го дебне. Ако публиката не е музикална, погрешките остават незабелязани. Обаче, погрешките на цигуларя се отразяват върху живота му. Музикантът, изобщо, трябва да бъде точен и изпълнителен. Ако изпуска някои тонове, той става

скъперник, отнема се нещо от характера му. Музикантът трябва да дава от себе си, да проявява щедрост. Той се нуждае от точност и щедрост в изпълнението. Това се иска от всички хора. Ако пишеш писмо на приятеля си, не бъди скъперник, да напишеш две-три думи. Напиши му едно светло, топло, силно писмо, да го зарадваш. Ще кажете, че има лаконическа реч. Тя се употребява в редки, важни случаи. Цезар, римски пълководец, казал: „Дойдох, видях и победих!" Помнете: Както външните, така и вътрешните прояви на човека определят неговия характер. Същото се отнася до удовете на човешкия организъм, до тяхната форма и големина. Например, човек с къси пръсти обобщава нещата. Много неща вижда той, но веднага ги обобщава. Той се движи по периферията на кръга, интересува се от неговата големина. Той мечтае за големи работи. Човек с дълги пръсти има отношение повече към единичните неща, до подробностите. Той влиза в центъра на кръга, от дето тегли радиуси и върви по тях. Колко е голям кръгът, това не го интересува. Той се интересува от съдържанието. Достатъчно е да погледнете пръстите на човека, за да познаете, как е работил в миналото и как работи сега. Природата е написала всичко върху човека. Като го погледнете, познавате, кои неща спъват развитието му и кои благоприятстват.

Три неща препятстват на човека: алчността, тщеславието и гордостта. Това са недъзи, които съществуват в целия органически свят. Гордостта се проявява, когато нещата се изнасят, каквито не са в действителност. Кокошката, която има пиленца, срещне на пътя си вол и се ежи, иска да го уплаши, да му покаже, че е голяма, силна. Каква е нейната сила пред тази на вола? И котката, като срещне някаква опасност, настръхва, иска да плаши големите. И човекът често се представя по-силен, по-голям, отколкото е в действителност. Това е все гордост. Един турчин се хвалел, че, като бил в Багдат, прескачал големи трапове, дълбоки 20 метра. – Прескочи и тука такъв трап. – Не мога, условията в България са особени, не са както в Багдат. Един цигулар дава концерт, всички вестници пишат за него. Обаче, концертът не излиза, както очакват. Цигуларят се извинява с публиката: не била много музикална, или салонът не бил добре отоплен. В същност, вината е в него: не си е доял, или преял; проявил е тщеславието и гордостта си. Ще ядеш умерено, без да преяждаш; ще свириш умерено, да не се уморяваш. Пази нервната си система, да не се претоваря. Така ще изпълниш задачата си добре и на време.

Хората се питат, какъв ще бъде животът им, какво ги очаква в бъдеще. Бъдещето на човека зависи от хармоничния живот. Ако между мислите, чувствата и постъпките му има хармония, светло бъдеще го очаква. Ако рибата ме пита, какво я очаква в бъдеще, казвам: Скара те очаква. Ако водата ме пита, какво я очаква, казвам: Очаква те и добро, и зло. Докато

водата е далеч от човека, добро я очаква. Влезе ли в човешкия живот, и добро, и зло я очаква. Хората ще я турят на работа, дето тя не иска. Така тя ще изгуби чистотата си. След това ще я изхвърлят навън, като непотребна, и ще търсят чиста вода. В човешкия живот водата минава през чисти места, но и през нечисти. След това хората се стремят към идеален, чист живот. На земята е невъзможно да живееш в абсолютна чистота. – Защо? – Защото приемаш чист въздух, задържаш го известно време в себе си и го изхвърляш навън нечист. Приемаш чиста вода, която след време изхвърляш нечиста.

Хората искат да бъдат търпеливи, но и това още не е възможно. Докато правиш 10 вдишки и 10 издишки в минута, ти не можеш да бъдеш търпелив. За търпеливия човек е нормално да прави три вдишки и три издишки на минута. За Бога е казано, че е дълготърпелив. Той прави само една вдишка и една издишка през цялата вечност. Съвременната наука счита нормално дишане, да поемаш десет пъти въздух в минута и десет пъти да издишаш, десет вдишки и десет издишки. Нервните хора дишат бързо, слабогръдите – също. При нормалното дишане, което става тихо, спокойно, без шум, човек изпитва приятност и разположение. Като спи, здравият човек диша толкова тихо, че не се чува, не можеш да разбереш жив ли е, или не. Някой, като спи, хърка. Това показва, че дишането му не е правилно. Трябва да се обръща внимание на дишането, понеже е свързано с мисълта. Който не диша правилно, той не може да мисли добре. За такъв човек се казва, че липсва светлина в мислите му, топлина в чувствата му или сила в душата му. Умът е мярка, която определя характера, количеството и светлината на мислите, сърцето е мярка за чувствата, а волята – мярка за силата на постъпките. Силна воля има онзи, на когото постъпките са възвишени и благородни.

Светъл ум, топло сърце и силна воля са нужни на човека, за да изправя погрешките си. Иначе, той ще греши, без да признава и съзнава погрешките си. Защо да не признаеш погрешката си? Ще кажеш, че, с признаване на погрешката си, ще понижиш достойнството си. Не е така. Като грешиш, ти понижаваш достойнството си. Като изправяш погрешките си, ти се повдигаш пред себе си и пред хората. Кой печели повече: който греши, или който изправя погрешката си; който учи, или който не учи; който работи, или който не работи?

Като е дошъл на земята, човек ще учи, ще работи, за да се усъвършенства. През много фази и състояния ще мине той, докато научи уроците си. Така той дохожда до положение да разбира смисъла на противоречията, да цени и добрите, и лошите условия. Сам ли живее, или в общество на хора, все ще придобие нещо ценно в характера си. Има животни, които живеят

сами, но първоначално са живели в стада. Изобщо, за животните стадното състояние е по-естествено от единичния живот. Овцете и до днес се движат на стада: едни от тях вървят напред, а други – назад. – Какво печелят първите и какво – последните? – Първите ядат най-чистата храна. Понеже преди тях не са минали други животни, храната е запазила чистотата си. Последните са принудени да ядат отъпкана и нечиста храна. Ако са умни и внимателни, те стъпват предпазливо и избират неутъпканата и чиста храна. Оттук вадим заключението: срещнете ли човек, който е невнимателен и бърз, ще знаете, че той е заемал първо място и нямал никакви препятствия. Който е внимателен, предпазлив и взискателен, както в храната си, така и в отношенията си, той е заемал последното място в обществото. Способните ученици, които заемат първите места, развиват гордост и самоуважение към себе си. Да имаш самоуважение, това е естествено качество; да бъдеш горд, това е неестествена проява на човека. Гордостта представя натегнато състояние на струните, а самоуважението и достойнството – нормално състояние на струните. Ако обтегнеш струните на цигулката повече, отколкото трябва, те непременно ще се скъсат. Ако ги обтегнеш, колкото трябва, ще свириш добре и с разположение.

Като ученици, вие трябва да работите върху самовъзпитанието си. Да се самовъзпитаваш, това значи, да знаеш, отде да започнеш. Ще работиш върху очите, ушите и устата си. Очите са свързани с ума и светлината, която излиза от него; ушит са свързани със сърцето и топлината, която излиза от него; устата е свързана с душата и силата, която излиза от нея. Зъбите представят волята, чрез която се изявява силата. Езикът прави преглед на храната, обработва я и я изпраща в стомаха. Като говори, човек пак си служи с езика. Значи, той предава думите, които се отличават една от друга по съдържание и смисъл.

Трояка е службата на езика: опитва храната, обработва я в устата и предава думите, т. е., човешката реч. Езикът играе важна роля при възпитанието на човека. Казват за някого, че има невъзпитан, т. е. невъздържан език. За друг казват, че езикът му е възпитан. Животните се поздравяват с езика си. И змията, като срещне човек, вади езика си. Това не означава, че иска да хапе. Тя се радва на човека, а той, като не разбира проявите ѝ, взима камък и я убива. Когато хората се срещат, поздравяват се с кимане на глава и се усмихват, Езикът диктува положението. Ако си доволен от някого, усмихваш му се; ако си недоволен, ставаш строг и сериозен. Понеже езикът е свързан с вкуса, казваме, че вкусът определя разположението или неразположението на човека. Ако си ял лоша храна, ти си неразположен и сърдит; ако си ял вкусна, чиста храна, ти си разположен, весел. Когато човек се усмихва, устните му се повдигат; когато има песимистично

разположение, устните падат надолу. За да въздействате на песимистичното си състояние, трябва да се наблюдавате, да не падат устните ви. Ъглите на устата трябва да се повдигат нагоре. Пазете се от обезсърчаването, което води към песимизъм. Когато се обезсърчите или когато осиромашеете, поглеждайте нагоре, към небето, а не към земята. Всичко светло и красиво иде от небето.

Желая ви да бъдете разумни, да употребявате светлината, топлината и силата на място. Аз не говоря за грубата светлина, която ослепява очите; не говоря за грубата топлина, която изгаря; не говоря и за грубата физическа сила, която се превръща в насилие, Не говоря и за грубите мисли, чувства и постъпки, които се борят помежду си. Щом забележите, че две мисли, чувства и постъпки се борят, веднага ги примирете. Не допускайте никаква борба в себе си. Вътрешната борба уморява човека и преждевременно го състарява. Примирявай страните, които се борят в тебе, без да взимаш страна. Щом вземеш страна, ти пречиш на възпитанието си.

Задачата на човека е да постави в хармония светлите човешки мисли, чувства и постъпки. Само така той ще се домогне до Божествената светлина, топлина и сила, които правят живота му хармоничен.

> Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.

14. Беседа от Учителя, държана
на 10 септември, 1943 г. 5. ч. с.,
София – Изгрев.

1943_09_12 Пътят към изток

ПЪТЯТ КЪМ ИЗТОК

Една от класическите глави на Посланията, това е 13 гл. от I. Послание към Коринтяните

„Ако говоря с человечески и ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед, що звънти, или кимвал, що дрънка". (1 ст.). Значи, ще бъдеш празно шише, без съдържание. Ако говорът не е посолен с любов, от човешки и от ангелски език да излиза, пак ще бъде без съдържание. Какъв човек си, ако нямаш любов? Ще приличаш на кимвал, що дрънка. Казвате, че човек трябва да бъде красноречив. Любовта прави хората красноречиви. – Дотегна ни да слушаме все за любовта. – Това, което дотяга на човека, не е любов. Любовта осмисля всички отношения между хората. Тя осмисля всички прояви на ума, на сърцето и на волята. Тя осмисля всички мисли, чувства и постъпки. Мисълта е сложен процес. С любовта, обаче, и мисълта става лек процес. Затова е казано, че само онзи мисли, който люби. Любовта и обичта също така са сложни процеси. Разумните същества, ангелите, които стоят толкова високо, гледат на любовта като на нещо недосегаемо, а хората си играят с нея. – Защо? – Защото не я разбират. Момък обича една мома и влиза в дома ѝ с обуща, кален, нечист, както иде отвън. Той не разбира любовта, не може да я оцени, поради което гледа на нея като на нещо обикновено. Ако момъкът разбира и цени любовта, преди да влезе в дома на своята възлюбена, ще измие лицето, ръцете, краката си десет пъти с чиста вода и тогава ще се реши да влезе. За предпочитане е да влезе бос, гологлав, но с чисто лице, с чисти ръце и крака, отколкото да бъде облечен, обут и без любов в сърцето си. Който има любов в себе си, той е всякога чист, измит и облечен.

Мнозина си въобразяват, че знаят всичко, че носят любовта, но се заблуждават. Те мислят, че са голямо величие, от висок произход. Прави са, те са от високо произхождение, дошли от различни планети на слънчевата система, но не са издържали изпита си. Бог ги създал по образ и подобие свое, изпратил ги е на земята да се учат, но не им се учи. Те говорят за своето минало, когато са били големи величини. Ако питат мене, ще им кажа, че в миналото са заемали по-ниско положение от сегашното. В миналото някой е бил пчела, която жилела, или кобра, която хапвала и тровела хората, или тигър, или крокодил, който гълтал жертвите си цели. Това ви се вижда чудно, не ви се иска да го приемете и кажете, че човек е излязъл от Бога. Излизането от Бога подразбира познаване на любовта.

Който познава любовта, говори за величието на Бога, а не за своето. Да говориш за величието на Бога, без да познаваш любовта, това значи да си в положението на дете, което има цигулка, но не знае да свири. Майката изважда детето на сцената, дава му цигулката да свири и се хвали, че детето ѝ е гениално. Обаче от него нищо не излиза. Лесно се купува цигулка, но мъчно се свири на нея. Лесно се говори за пение, но, да станеш певец, много работа се иска. Всеки трябва да отговаря на мнението, което има за себе си. Погледнеш се в огледалото и мислиш, че си много красив. В какво се заключава красотата на лицето ти? В очите, ушите, носа, устата или в брадата ти? Красотата има отношение към добротата. Следователно, пипни космите на главата или на брадата си и сам ще разбереш доколко си добър. Ако космите ти са твърди, ти не си мек по характер, нито си много добър. Виж каква миризма излиза от тебе, да разбереш, дали си добър или не. От добрия човек излиза приятно ухание. Добре, че обонянието на съвременните хора не е толкова силно, да усещат лошота миризма, която излиза от лошия човек. Влизате в някой дом, дето мъжът е крайно ревнив. Той пази жена си, да не я погледне друг. Той не усеща каква лоша миризма излиза от нея и я пази като някаква светиня.

Страшно е положението на човек, който не разбира живота и отношенията между живите същества. Някой нарисувал една икона на Христа преди 45 – 50 г. и мисли, че прилича на Него. Всъщност, никаква прилика не съществува. Христос е живял преди две хиляди години, образът му е бил съвършено различен от нарисувания. Въпреки това, хората благоговеят пред рисувания образ, пред иконата на Христа. На иконата се кланят, почитат я и уважават, но щом стане въпрос за някой жив човек, малцина искат да знаят нещо за него. Иконата след време се изтрива, а споменът за живия човек остава. Има моми, които постоянно носят портрета на своя възлюбен в себе си и дето седнат и станат, вадят го и го целуват. Това отношение е нереално, но когато придобие истинския, реален образ, тогава, на общо основание, той се налага на човека.

И тъй, който няма правилно отношение към хората, не може да има правилно отношение към духа, душата, ума и сърцето си. Често той се отнася грубо и към своите удове, към ръцете и краката си. Ръцете и краката са група от разумни същества, които имат своя мисъл, свои намерения. Човек поглежда ръката си, но не вижда какво е вложено в нея. Той не може да си представи каква енергия от Божествения свят е вложена в ръцете, краката и цялото тяло. Благодарение на тази енергия ръката е толкова пластична, че еднакво може да върши и добри, и лоши дела. Работѝ, докато си още на земята. – Какво положение ще заема на онзи свят? Какъв ще бъда там? – Какъвто си бил на земята. Ако глухият и слепият отидат на онзи свят, нищо няма да видят; и там ще бъдат слепи и

глухи, както били на земята. В духовния свят цари вечно мълчание. В музиката също има мълчание, както в природата. В музиката мълчанието се означава с пауза. Паузата подразбира отдалечаване от музикалния център, поради което не чуваш ясно. Като настройва ухото си, човек започва постепенно да чува и най-отдалечените тонове. Тогава паузата се прекратява. Говорът, пението са написани ноти на петолинието, по които човек чете и разбира живота.

„И ако имам пророчество и зная всичките тайни и всяко знание, и ако имам всичката вяра, щото и гори да премествам, а любов нямам, нищо не съм". (2 ст.). Някой мисли, че има големи знания, че може да прави чудеса. Питам: Имаш ли любов? Ако нямаш любов, знанието ти нищо не представя. – Мога да лекувам болни. – Имаш ли любов? Ако нямаш любов, изкуството да лекуваш болни пропада. Да лекуваш болни, това значи да сваляш раницата от гърбовете им. Голямо изкуство ли е това? Понякога е добре да боледува човек. Ако хората не боледуваха, щяха да се натъкнат на големи нещастия. Толстой, който боледувал четири–пет пъти в живота си, казва, че след всяко боледуване пред него се откривал нов свят. Въпреки това, всеки иска да бъде здрав. Ако заболее някой, веднага търси лекар. Каже ли му нещо за болестта, той се изплашва, вместо да си помогне и положението му се влошава. Никой не може да избегне страданието, което природата му изпраща. Ако избегне едно страдание, ще го сполетят две, три и повече. Природата е строга и взискателна. Най-многото, което може да направи, е да смекчи страданието му, да го предаде в музикална гама. С музиката нещата се понасят по-лесно. Страданията имат за цел да калят човека, да го направят силен, подобен на Бога. Казано е, че човек е създаден по образ и подобие на Бога". – Кой човек е създаден по образ и подобие? – Роденият от Бога. Ако не си роден от Бога, не можеш да бъдеш подобен на Него. Казано е още, че роденият от Бога грях не прави. Следователно, ако искате да проявите подобието си с Бога, трябва да се родите от Него.

„И ако раздам всичкия си имот за прехрана на сиромасите, и ако предам тялото си на изгаряне, а любов нямам, нищо не се ползвам". (3 ст.). Някой мисли, че като умре, ще бъде посрещнат на онзи свят със слава и почести. Важно е как е умрял: с любов или без любов. Ако е умрял без любов, нищо не се ползва. Човек влиза в по-страшен затвор. Може да влезе във водата и да попадне в устата на крокодил или на кит.

„Любовта дълготърпи, благосклонна е; любовта не завижда; любовта не се превъзнася, не се гордее". (4 ст.).

„Любовта не безобразства, не дири своето си, не се раздразжава, не мисли зло". (5 ст.). – Това са трудни, неразбрани неща. – Какво значи да бъдеш

търпелив? – Като видиш един красив и един грозен човек, еднакво да ги понасяш, да имаш еднакво разположение към тях. Кое е ценното в човека? Ако срещнеш красив човек, ти изпитваш приятност. Какво ще стане с твоето разположение към красивия, ако той те обере? Какво ще кажеш за грозния, който ти се притича веднага на помощ? Ти си счупил крака си, а той намества счупената кост, превързва крака ти и те занася у дома си. Значи, красивият има вяра в себе си, знае, че ще те предразположи с красотата си, ще спечели доверието ти. Той те пленил с думите си, както и с красотата си. Ти се поддаваш на неговото обаяние и той те обира. Пазете се от хора, които могат да ви оберат и убият. Те са крадци и разбойници.

В Америка някъде имало един толкова красноречив проповедник, че който го слушал, захласвал се, забравял всичко, което по-рано го вълнувало. Един голям апаш чул за този проповедник и си казал: И аз ще отида да го послушам. Той е много удобен за мене. Като проповядва, хората ще се захласнат и пренесат на онзи свят. Аз ще използвам тяхното състояние и ще ги обера. Един неделен ден той отишъл на проповедта и започнал да слуша. Увлечен в думите на проповедника, той не усетил как се захласнал и забравил защо дошъл. Недоволен от себе си, той посетил събранието още няколко пъти, с надежда да бъде буден, да не се увлича от проповедта. Обаче всякога оставал изненадан: захласвал се и не могъл да приложи занаята си. Най-после той си казал: Ако посещавам тези проповеди, в края на краищата ще забравя занаята си. Опасно нещо е този проповедник, няма повече да го посещавам.

Коя е причината за захласването на хората? Достатъчно е да събудиш интерес в човека към нещо, за да се захласне той моментално. Кажи на някого, че на еди-кое си място има заровени пари и виж как ще се захласне. Той забравя всичките си работи и мисли само за едно: да намери посоченото място и да извади оттам парите. Често се говорят отвлечени неща на хората и те или забравят какво трябва да правят, или си въобразяват, че знаят всичко. Казва се, че трябва да бъдем добри, умни, справедливи и т.н. Доброто, разумността, справедливостта са отвлечени понятия. Въпреки това, мнозина казват, че разбират тези неща, че са добри, разумни и справедливи.

Един виден пианист отишъл в Америка да дава концерти. Случило се, че един от големите американски милиардери не могъл да присъства на концерта. Затова той поканил пианиста у дома си, да му посвири. Пианистът отишъл в определения час в дома на милиардера, дето очаквал да види много хора – познати и приятели на милиардера. Каква била изненадата му, когато видял, че милиардерът бил сам с кученцето си. Пианистът започнал да свири и така се увлякъл в свиренето и не забелязал,

че кученцето залаяло. Тогава милиардерът казал: Достатъчно, спри вече! Дал му хиляда долара и благодарил за свиренето. Значи, кученцето определя свиренето на пианиста. Ако не беше залаяло, трябвало да свири още. Наистина, кучето познава някои работи, но мъчно може да определи доброто свирене. То познава дали някой човек е добър. На добрия човек то не лае. Срещне ли лош човек, хвърля се върху него и го лае.

Защо кучетата хапят някои хора, а други не хапят? Има обяснение за това, но няма защо да се спираме на причините. Важно е, че кучетата могат да се укротяват. Двама англичани се разговаряли за кучета. Единият казал, че не го хапят кучета. Другият настоявал, че може да насъска кучетата си срещу него и да го ухапят. Хванали се на бас кой от двамата ще излезе прав в твърдението си. Първият начертал една голяма окръжност и влязъл в центъра. Вторият взел своите 40 кучета, порода булдог и ги насъскал срещу другаря си. Кучетата започнали да лаят и да се хвърлят към непознатия, но не могли да минат окръжността и да се приближат към човека. Той стоял в центъра и обикалял около него. В момента, когато кучетата били най-разярени, той свирнал с уста и те моментално млъкнали, подвили опашка и се отдалечили. Така той спечелил баса.

„Любовта не безобразства, не дири своето си, не се раздразжава, не мисли зло" (5 ст.).

„На неправдата се не радва, а сърадва се на истината". (6 ст.).

„Всичко претърпява, на всичко хваща вяра, на всичко се надява, всичко търпи". (7 ст.).

„Любовта никога не отпада". (8 ст.). – Същественото качество на любовта е, че в нея не става никаква промяна. Единствената сила, която не губи равновесието си, е любовта. Единствената сила, която разрешава противоречията и внася мир и хармония в живота, е любовта. Противоречията, злините в областта на любовта се превръщат в симфония.

„Другите, обаче, пророчества ли са, ще се прекратят; езици ли са, ще престанат; знание ли е, ще изчезне". (8 ст.).

„Защото отчасти знаем и отчасти пророкуваме". (9 ст.). – Пророчество без любов не е истинско. Говор без любов не е истински. Всяко нещо, направено без любов, няма съдържание и смисъл. За такова нещо се казва, че е мед, що звънти и кимвал, що дрънка.

„Но когато дойде съвършеното, тогаз това, което е отчасти, ще се прекрати”. (10 ст.).

„Когато бях младенец, като младенец говорех, като младенец мъдрувах, като младенец размишлявах; но откак станах мъж, напуснах, което е младенческо”. (11 ст.).

„Защото сега видим мрачкаво, както през огледало, а тогава ще гледаме лице с лице; сега познавам отчасти, а тогава ще позная, както съм и познат”. (12 ст.).

„А сега остават тези трите – вяра, надежда, любов; но най-голяма от тях е любовта”. (13 ст.). Павел написа най-хубавата глава за любовта, но не беше човек на любовта. Първоначално той поддържаше стария закон, поради което гонеше християните. Той се запитваше: Как смеят те да нарушават Мойсеевия закон? Обаче, като разбра смисъла на любовта, той каза: Всичко считам за измет, за да придобия любовта”. Като не разбират смисъла на любовта във всичките ѝ прояви, хората я делят на нисша и висша. Любовта е единна и неделима. Тя е сила, която поглъща всичко: и чувствата, и мислите, и постъпките. Турена на едното блюдо на везните, тя се уравновесява с всички сили на света. Има ли нещо лошо в това, което е силно? Има ли нещо лошо във водопада, който бучи отдалеч? Лошото е в неразбирането на нещата. Разумният може да използва енергията, която се развива в бушуващата вода. Ако американците могат да използват всичката енергия на Ниагарския водопад, ще залеят с нея цяла Америка, а излишъка ще изпратят в Европа. Засега те са използвали само част от енергията на водопада за осветление.

Всеки човек има по един водопад в себе си. Ако може да използва енергията му, богат става; ако не може да я използва, ще се удави във водата му, както е станало с много американци. Двама млади американци се разхождали с лодка по горното течение на Ниагарския водопад. При едно несполучливо обръщане на лодката, те се намерили в буйните, течащи води на водопада. Единият от тях се удавил, а другият, след усилена борба, успял да се залови за една голяма скала и останал там, докато го спасят. Водата бушувала, ревала под него, а той стоял и чакал спасение. Тогава нямало аероплани, да му подадат въже отгоре, да се хване за него. Параход там не върви, лодка също не може да отиде до скалата. Стоят американци на брега и мислят, как да го спасят. Най-после той бил спасен по някакъв начин.

Кой човек се спасява? – Грешният. – Кой може да спаси човека от греха? – Любовта. Затова се казва, че Христос дойде на земята да спаси човечеството

от греха. Само Христос можа да понесе тази тежка задача и да я изпълни. Той беше свързан с Бога, с Неговата Любов, която му помагаше. Ще кажете, че хората грешат от любов и заради любовта. Щом любовта е причина за греха, тя ще освободи човечеството от греха. Тя иде в света, да извади навън греха и да спаси хората от него. Изопачената любов е внесла злото в света, а правата, добре разбрана любов е внесла доброто. Това са двете майки и двамата бащи, които раждат доброто и злото в човека. Как ще си обясните факта, че една и съща майка ражда две деца – едното добро и благородно, а другото – лошо, престъпно? Коя е причината, че в един и същ човек се раждат две чувства или две мисли – едната светла и възвишена, а другата – престъпна? Доброто в човека е родено от добрия баща и добрата майка, а злото – от лошия баща и лошата майка. Значи, човек се намира под влиянието па две различни начала: на доброто и на злото. Следователно, той трябва да различава двете влияния в себе си, да знае кой му говори. Някой казва, че Господ му говори, а същевременно прави зло. Той се самозаблуждава. Дето е Бог, там е доброто, там е любовта. Днес любовта иде в света да помогне на хората, да ги извади от невежеството, от заблужденията, от противоречията, в които сами са изпаднали.

Животът на съвременните хора е изопачен. – Кой го изопачи? – Падналите ангели и хората. Ангелите започнаха да го изопачават, а хората завършиха този процес. Бог е решил да изправи света, да го изчисти, затова допуща страданията, като процес на чистене. Пречистването става чрез тялото, чрез ума и чрез сърцето. Страданията на тялото са най-големи, на сърцето – по-малки, а на ума – най-малки. Когато страданията са много големи, човек изгубва съзнанието си. Така страданията се прекратяват. Не се страхувайте от страданията, но радвайте се на всичко, което иде да ви изчисти. Някой иска да обработи земята си, но, по нямане на инструмент, той рови с ръцете си, като къртица. Защо ще осакатява ръцете си? Защо ще си причинява излишни страдания? Някога е било необходимо къртицата да се зарови в земята и с яките си крака да си пробива път и да си търси храната. Тогава условията на живота са били много лоши. Днес условията са по-добри, но къртицата още не може да се убеди да напусне стария живот и да излезе вън. Сега условията на живота са по-добри и за хората, но и те мъчно се убеждават да напуснат стария живот и да влязат в новия – в живота на любовта. И в любовта има страдания, но лесно се носят. В безлюбието страданията осакатяват, съсипват човека. Любовта иде да освободи човека от ненужните страдания, от сиромашията, от болестите и противоречията. Тя може да направи за човека всичко, каквото той пожелае. И, въпреки това, човек ходи тук-там да се моли да му помогнат. Пише любовни писма на един, на друг, но не получава отговор на писмата си. – Защо? – Моли се без любов. Молитва без любов не се

приема. Работа без любов не е производителна. Мисъл без любов не дава плодове.

Всяко нещо, направено без любов, изчезва. Къде са Асирийското и Вавилонското царство? Къде е великата Римска империя? Всяка държава, която не е основана на любовта, ще изчезне. Днес насилието господства навсякъде: и във войните, и в обикновения, привидно тих и спокоен, живот на хората. Те мислят, че победата ще донесе мир и свобода. Не е така. Никоя война досега не е донесла мир и няма да го донесе.

Любовта ще донесе мира и свободата. Тя ще освободи хората от заблужденията им и ще ги задоволи. Светът ще се оправи, когато слънцето на човешката душа изгрее. Днес има условия за това. Няма по-лесно нещо за човека от това, да намери любовта в себе си и да я прояви. Но и по-мъчно нещо от това няма. За знаещия нещата лесно се постигат, за невежия – мъчно. Тръгнал си да копаеш злато в земята, но объркаш посоката. Вместо на изток, ти отиваш па запад и се отдалечаваш от мястото, Обърни се, направи ъгъл от 180° и ще намериш мястото, дето е заровено златото. Ти се отдалечаваш от любовта, а при това искаш да реализираш желанието си. Обърни се, направи ъгъл от 180° и ще намериш мястото, което търсиш. Знанието, богатството, любовта, които търсиш, са на изток, дето изгрява слънцето на живота.

Мнозина питат, къде е любовта и как ще я намерят. Обърнете се на изток. Там е любовта, там е Бог. Обърнете ли се на запад, всичко ще изгубите. Който отива на изток, печели; който отива на запад, губи. Ангелите, които напуснаха небето, за да търсят съкровища, изгубиха и това, което имаха. И хората, които напуснаха рая, за да търсят знание, богатство и слава, изгубиха всичко, което им беше дадено. Така сгрешиха и първите човеци. Всички хора са малджии, всички търсят богатство, заровено в земята. Кой човек не е желал да бъде богат, учен, силен, да има къщи, ниви, имоти, да се разхожда с файтон и с автомобил, да посещава концерти и театри? Не са лоши тези желания, но нищо не допринасят. В края на краищата, светът се е превърнал в голяма гробница, дето лежат костите на млади моми и момци, на майки и бащи, учители и ученици, свещеници и проповедници, управляващи, управляеми и т. н. Казвате: Красив е светът. – Кой свят е красив? Ако говорите За Божия свят, прави сте, красив е този свят. Но ако говорите за човешкия свят, дето се чуват пъшкания и вопли, мъчения и страдания, насилие и ужас – нищо красиво няма в него. Човешкият свят не може да ни радва. Човешкият свят не е нищо друго, освен драма, комедия или трагедия, в която сами себе си измъчват и убиват, сами себе си осмиват. Какво красиво има в такава драма или комедия? Откажете се от вашия свят, обърнете се на изток и влезте в

Божия свят, в света на любовта, на вечния мир и радост, на вечния живот.

Често хората си въобразяват, че могат да постигнат много неща, да станат велики. Човек може да постигне нещо, докато се качва по планината, да стигне най-високия връх. Това е изкачване нагоре, до пълна възраст. Дойде ли до тази точка, повече не може да се повдига. Той е стигнал върха. Оттам няма изход: или в пропастта ще падне, или ще се върне назад. Връщането е за предпочитане пред падането в пропастта. Да се обърнеш в друга посока е за предпочитане пред връщането. Щом дойдеш до крайната посока, ще се обърнеш към Изток, към Извора на живота. Ще вървиш напред и ще слушаш гласа на Разумното Начало в себе си. Ако не слушаш този глас, ще паднеш в пропастта.

Един беден, но разумен човек, минавал през една гора и видял на пътя си голяма пропаст. Понеже през този път минавали много пътници, той се спрял за малко, да предупреди някои от тях, да не паднат в пропастта. По едно време той видял, че наближава един пътник, богат търговец, замислен в своите работи. Бедният се изпречил на пътя му и казал: Приятелю, отбий се надясно, да не пострадаш. – С какво право се изпречваш на пътя ми? Аз зная, къде вървя, не ми препятствай! Махнал с ръка и продължил пътя си. Едва изминал стотина метра и се чул вик. Богатият паднал в пропастта и започнал да вика за помощ: Братко, помогни ми да изляза от тази дупка. Бедният се приближил, хвърлил едно въже и му помогнал да излезе. След това казал: Нали те предупредих, че има опасност на пътя ти? Защо не ме послуша? – Ще слушам вече. Бързах, не исках да ме спират в пътя.

Следователно, когато Разумността ви говори, трябва да слушате. Не питайте, какво право имат да ви спират на пътя; не питайте, защо този простак ви дава съвет. Щом Разумността говори, слушайте я. Дали говори чрез дете или чрез възрастен, слушайте гласа ѝ. Дали прост или учен ви говори, щом съветът му е разумен, слушайте го. Прост човек е онзи, който говори без любов. Който говори с любов, е разумен. Слушайте гласа на Разумността в себе си. Този глас е гласът на любовта, която говори изключително истината. Следвайте гласа на любовта, погледа на любовта и нейните движения. Тя показва посоката, към която човек трябва да се движи. Изменете посоката па движението си, която води към стария живот и следвайте новата посока на любовта. Тя е път към Изток, дето цари абсолютна чистота. Ще кажете, че човек трябва да се чисти, да придобие поне частична чистота. Не частична чистота, но абсолютна чистота е нужна на хората. В новия път на живота ще има и драма, и комедия, и трагедия, но не като тези на стария живот. Трагедията на старозаветния се заключава в това, че отнели ябълката му и я дали на друг.

Той плаче, страда, че отнели нещо от живота му. Трагедията на праведния се заключава в същото, но той не страда. Той се радва и казва: Все едно е, дали аз ще изям ябълката или моят ближен. Значи, ако ти изядеш ябълката, това не е драма; ако ближният ти я изяде, това е вече драма. Аз поддържам онази драма или трагедия, когато ябълката минава от тебе в твоя ближен. Нека драмата влезе в тебе, а не само отвън да я изучаваш. Досега хората са страдали фиктивно. Когато страданието проникне дълбоко в душите им, светът ще се оправи. Съвременните хора не познават още истинските страдания. Те се мъчат, страдат, но душите им още не са засегнати. За да спечели човешките души, Христос дойде на земята и пострада. Така Той показа пътя на човечеството към спасение. Единствената сила в света, която желае доброто и щастието на човечеството, е любовта.

И тъй, върнете се от пътя, по който досега сте вървели. Престанете да тъпчете надясно и наляво, на запад и на изток. Една посока трябва да държите – нагоре, към любовта – перпендикулярът на живота. Като хванете тази посока, мислите, чувствата и по-стъпките ви ще станат светли. Щом светлината се яви, денят настъпва. Колкото повече се намалява светлината, топлината и силата, толкова денят се намалява и настава нощ. На старите казвам: Обърнете се под ъгъл 180°, дето младите вървят. Младите и старите трябва да се срещнат, а те се разминават. Тази е причината, дето и едните, и другите не успяват. Младите тръгват към изток, да търсят богатство. Като дойдат до известно място, те се разколебават и казват: Не е този пътят, ще вървим по пътя на нашите деди и прадеди. Пътят на старите е към запад. Не ходете по този път. Обърнете се и следвайте новия път – към Изток. Не търсете любовта там, дето дядо ти я търсил. Единственият път, по който можем да намерим любовта, е Христовият път – пътят към Бога. Като дойде голямото страдание, Христос каза: „Господи, ако е възможно, нека ме отмине тази чаша”. Най-после Той каза: „Господи, да бъде Твоята воля! В Твоите ръце предавам духа си”. Какво изгуби Христос, като се пожертва? Не само, че нищо не изгуби, но се прослави, велик човек стана. Докато човек държи духа си в своите ръце, обикновен ще си остане. В който момент предаде духа си в ръцете на Бога, велик ще стане. Това значи, да възлюбиш Господа с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила и да станеш служител на любовта.

Помни: Следвай пътя към Изток. Това се постига чрез любовта. Люби Бога, люби ближния си, люби и себе си, за да намериш пътя, който води към Изток. Колкото повече се отваряш за любовта, толкова повече се приближаваш към Бога. Затова е казано: „Да възлюбиш Бога с всичкия си

ум, с всичкото си сърце, душа и сила и ближния като себе си”.

15. Беседа от Учителя, държана
на 12 септември 1943 г., 5 ч. с.,
София – Изгрев.

1943_09_12 Извор на любовта

ИЗВОР НА ЛЮБОВТА

I. Послание Петрово, 4 гл.

Често хората се запитват, защо са дошли на земята. – Много просто – да страдат. Това не трябва да ги плаши. Страданието има своята добра страна. Причината за някои страдания е доброто. Ще кажете, че злото произвежда страдания. Злото причинява мъчение, а доброто – страдание. Следователно, на първо място, човек е пратен на земята да страда; на второ място – да се учи и на трето място – да помага. Който не разбира своето предназначение, често се натъква на противоречия. Като не разбира своето предназначение, той иска да стане божество, да постигне всичко, каквото желае. Обаче, трябва да знаете, че великите неща мъчно се постигат. Лесно можеш да пренесеш прашецът от едно място на друго, но мъчно се пренася голям товар, мъчно се пренася една планина.

Един виден руски цигулар слушал друг цигулар да свири. Понеже последният бил по-голям майстор от него, той се обезсърчил и, като се върнал у дома си се самоубил. Той се отчаял, че никога няма да постигне изкуството на своя колега-цигулар. Самоубийството е резултат на чрезмерно честолюбие в човека. Не е геройство да се самоубиеш; геройство е да се справиш със страданието.

И тъй, ще знаете, че човек страда, когато е лишен от доброто, от хубавите неща в живота. Обере те някой, страдаш; умре детето ти, страдаш; изгубиш възлюбления си, страдаш; изгубиш службата си, страдаш. Значи, страданието се причинява от загубата на нещо, което си обичал и ценил. За да не страдаш, трябва да разполагаш с много блага и ценности. Ако вземат жената на някого, какво ще прави той? – Никой не може да открадне жена. Тя не е предмет, който може да се краде. Който се опита да открадне жена, той пада в бездънна пропаст.

Жената е най-голямата сила в света. Под „жена” разбирам живота. Кой може да открадне живота? Велика сила е животът. Формите на живота се разрушават, но самият живот – никога. Щом се разруши една форма, създава се втора, трета и т.н. Може ли водата в природата да се изгуби? От едно място ще се изгуби, на друго ще отиде. От едно място ще изчезне, на друго ще се яви. Може ли някой да открадне слънцето? Може ли да открадне земята? И земята, и слънцето вървят по свой път, никой не може да ги отклони от пътя им, нито да ги открадне. Дръжте в ума си мисълта: има неща, които никой не може да открадне. Има неща, които могат да се

крадат. Радвайте се, че са ви взели това, което може да се отнема. Ако си болен и ти вземат обущата, радвай се. Вън е топло, слънцето грее. За предпочитане е тогава да ходиш бос, да възприемаш енергията на земята, отколкото да бъдеш обут. Така ще се излекуваш. Щом дойде лятото, събуйте се боси; свалете ръкавиците от ръцете си, булата от лицата си и се изложете на слънчевите лъчи. Свалете всички физически, сърдечни и умствени була от себе си, за да се ползвате от слънчевата светлина и топлина. Сега срещате богати, образовани хора без чорапи, с една подложка на крака и едно ремъче. Това са техните обувки. Те възприемат енергията на земята направо чрез кожата си и така се лекуват. Зимно време въпросът е поставен другояче. Не можеш без обувки. Условията са сурови, следователно, човек не трябва да се излага.

Сега, да дойдем до същественото: да различаваме проявите на хората и да знаем техните причини. Някои хора са мрачни, песимисти. Причината на техния песимизъм се крие в миналото, в живота на дедите и прадедите им. Песимистът е крайно страхлив, със слаба вяра и надежда. Някои хора са весели, жизнерадостни. И те са наследили тази черта от своите деди и прадеди. Вярата и надеждата в тях са силно развити. Заекът, макар и страхлив, има силно развита надежда. Той е весел. Това се дължи на кръглата форма на лицето му. Като го подгони хрътката, той хуква да бяга и си мисли: Благодаря на хрътката, че стана причина да удължа задните си крака, да бягам бързо. Нагоре заекът бяга силно, затова обича баирите. Обаче, бяга ли надолу, от време на време се спъва, преобръща се и забавя движението си. Тогава хрътката лесно може да го стигне.

Изучавайте себе си, изучавайте хората, животните и растенията, за да дойдете до понятието „космичен човек”. В това понятие се включва цялата вселена. Космичният човек представя Божествения организъм, на Който ние сме удове. Голям, необятен е космичният човек, поради което виждаме само отделните му части, разхвърляни из цялата вселена. Виждаш един човек, втори, трети, като отделни единици. В същност, между всички хора, животни и растения има тясна връзка, както между удовете на един и същ организъм! Ще дойде ден, когато хората ще виждат тази връзка и ще се ползуват от нея. Това показва, че съвременните хора има още много да учат, докато дойдат до истинското познаване на нещата.

Днес всички говорят за душата и духа, без да знаят, къде е тяхното седалище. То се намира някъде в мозъка, отдето те наблюдават живота на човека и го направляват. Къде точно е мястото им, малцина знаят. Не е важно да знаете мястото на душата и на духа; важно е да им давате възможност да се проявяват. Хранете душата си с любовта, а духа си – с мъдростта. Колкото повече хора обичате, толкова по-широка и необятна

става душата ви; колкото по-малко хора обичате, толкова повече душата се затваря. Всички сетива са в услуга на душата. Също така умът, сърцето и волята са в услуга на душата. Ето защо, дръжте в изправност сетивата си. Дръжте в изправност мозъка и сърцето си, да изпълняват службата си правилно. Само така хората могат да бъдат щастливи. Докато не направят връзка с духовния свят, с всички разумни същества, те ще останат далеч от истината, от знанието и любовта.

Мнозина казват, че разбират живота, а се отнасят с пренебрежение към камъните, даже към растенията и животните. Щом пренебрегват камъните, разбирането им за живота е ограничено. Според някои учени, камъните са спящи същества, които един ден ще се пробудят. Който гледа на тях като на живи същества, не си позволява да ги удря, чука или мести без нужда. Много хора са пострадали от тях, когато ги удрят с чук. От камъните се отчупват малки парченца, които влизат в очите им и ги ослепяват. Има камъни, които по никой начин не трябва да местите, нито да удряте. Който се осмели да направи това без позволение, скъпо плаща. Макар и спящи същества, камъните оказват влияние върху хората. Ако може да се говори за влияние на камъните, колко повече хората си влияят едни на други! Първото влияние на човека иде от майката и бащата. Майката влияе на детето си, докато е още в утробата ѝ, чрез своите мисли, чувства и постъпки. Не по-малко влияние върху развитието на детето оказва храната на бременната жена, както и тази, която дава на детето си след раждането му. От духовния живот на майката зависи, какво ще бъде детето. Майката може да роди обикновен човек, талантлив, гениален или светия. От нейния сърдечен и умствен живот зависи бъдещето на детето. Майка, която не носи отговорност за своя живот, има пред вид само сегашните условия. Тя не мисли за бъдещето, за целокупния живот. В това отношение тя прилича на Настрадин Ходжа, който казва: „Когато умре жена ми, половината свят се свършва за мене. Когато умра аз, целият свят се свършва”. Обаче, и след смъртта на Настрадин Ходжа светът продължава да съществува.

Човек дохожда много пъти на земята, а не само един път. – Колко пъти дохожда? – Колкото пъти иска – от него зависи. Обикновеният човек се преражда на всеки 45 години. Ако той слиза на земята да се учи, разумните същества му определят, в кое семейство ще се роди. Той няма свободен избор. Ако човек идва на земята съзнателно, да помага на хората, той има свободен избор, да се роди, дето иска. Колкото по-напреднал е човек в развитието си, толкова по-голяма свобода има при слизането си на земята. Гениалните хора и светиите идат рядко на земята, когато човечеството отбелязва епоха в своя живот. Великите Учители пък идат на земята през всеки две хиляди години. Те внасят голямо преобразование в

човешкия живот.

Време е вече хората да изучават светлината в качествено и количествено отношение. Така те ще разберат, че светлината се различава по качество от посоката и ъгъла на падането ѝ. Не е все едно, дали светлината пада перпендикулярно или под наклон. Изучавайте светлината, въздуха, водата и хляба, за да разберете същественото в живота. За мнозина това не са интересни неща. Те се интересуват от духовни въпроси. Изучават Библията като свещена книга, в която мислят, че ще намерят всичко, което ги интересува.

Свещена книга е Библията, но друг е истинският оригинал. Това е Библията на Божествения свят, в която е изразен целокупният живот. От нея излизат и духовната, и физическата Библии като копия, т. е. отражения на живота. Божествената Библия се чете само от гениални хора и светии. Те правят преводи от нея и ги дават на хората, да се учат от тях. Всяка мисъл, свалена от Божествения свят, претърпява две пречупвания: първо, минава през ангелския свят, а после, през човешкия свят. Тази е причината, поради която Божествените идеи понякога се изопачават. Колкото по високо е организиран човешкият ум, толкова по-вярно схваща идеите, които слизат от Божествения свят. Какво, в същност, представя Божественият свят? Той е толкова красив, че с никакво перо не може да се опише. Само за миг се отваря той за обикновения човек и пак се затваря. Може ли за толкова малко време да се изучи и познае?

В древността един ученик на окултна школа помолил учителя си да го заведе в Божествения свят; само да го зърне, и пак да се върне назад. Най-после учителят изпълнил желанието му. Поставил го в магнетичен сън и го завел в Божествения свят. Като се намерил в този красив свят, ученикът започнал с жадност да хвърля погледи навсякъде. Учителят се въоръжил с търпение, да го чака. Като видял, че той няма намерение да се връща, казал му: Хайде да слизаме. – Почакай малко, едва съм дошъл. Нищо не съм видял още. Учителят му отговорил: Ти пожела да дойдеш само за един момент тука, а се изминаха вече 250 години. Какво показва това? – Че за красивите неща няма време. За красивите неща времето се съкращава, а за лошите и грозните – се удължава.

Съвременните хора не разбират дълбокия смисъл на живота, нито законите, които го управляват, затова критикуват нещата. С критика нищо не се постига. – Защо идат страданията? Защо моите страдания са толкова големи? Все на моята глава ли трябва да се сипят? – Това е криво мислене. Ти живееш себично, не се вглеждаш в живота на окръжаващите, да разбереш, че и те страдат, дори повече от тебе. Един човек постоянно се

оплаквал от страданията си. Той мислел, че кръстът, който му е даден да носи, не е по силите му. Един ангел го чул и дошъл при него, да му помогне. – Какво искаш? – запитал го ангелът. – Искам да се намалят страданията ми, да ми се даде по-малък кръст. – Желанието ти може да се задоволи. Върви след мене. Ангелът го завел в една голяма стая, дето се намирали кръстовете на всички хора, и го оставил свободен, сам да си избере кръст. Човекът разгледал всички кръстове, вдигал ги, слагал ги, да опита тежестта им, и най-после видял, настрана някъде, едно малко, леко кръстче. – Ето, това кръстче искам. – Това е твоят кръст, който ти беше даден да носиш и от който постоянно се оплакваше. Той взел кръста си и, засрамен, излязъл вън.

Много хора мислят като този човек. Те приличат на деца, които се оплакват, че майка им не ги обича. – Защо не ги обича? – Защото им дала малка ябълка, защото тънко им намазала хляба с масло. Ако им беше дала голяма ябълка или дебело намазано парче хляб с масло, ще кажат, че ги обича. Така не се разсъждава.

Всички хора – учени и прости, богати и бедни – са поставени на изпит. На едного Провидението дава голяма ябълка, на друг – малка ябълка и наблюдава, как ще я приемат. На едного сипва ядене с голяма лъжица, на друг – с малка лъжица и пак наблюдава. Ако гледате към голямата ябълка или голямата лъжица на съседа си и се сърдите, не сте издържали изпита си. Ако се радвате, че неговата ябълка е по-голяма, вие сте издържали изпита си. Тогава Провидението пише: Това дете ще стане велик човек.

Ползвайте се от опитностите на миналото. Не мислете, че в миналото не са живели културни хора. В миналото са живели по-културни хора от сегашните, но и по-некултурни е имало. Съвременните хора разполагат с по-добри и богати условия от миналите, но малцина ги използват, както трябва. Едно време хората не са разполагали с радио, със самолети, както сегашните хора. Когато се яви идеята за самолет, хората очакваха той да им донесе щастие. Днес, обаче, самолетът носи нещастие на човечеството. Той снася своите разрушителни яйца навсякъде, дето трябва и не трябва, като причинява големи пакости и злини. Тези яйца разделят хората, смразяват ги и ги отдалечават едни от други. Такива яйца срещаме и в отношенията на хората.

Двама приятели се обичат, често се срещат, разговарят се братски и взаимно си помагат. Един ден те срещат млада, красива мома, която поглежда към тях, усмихва им се и си отминава. Тя е хвърлила вече яйцето на раздора помежду им. В първо време те само се произнасят за нея, че е красива мома. Като я срещнат втори път, момата спира вниманието си

повече върху единия от тях. Този поглед е второто яйце, което ги разделя. Те се настройват един против друг и се скарват. Коя е причината, че момата спряла погледа си повече върху единия? Ако погледът ѝ е Божествен лъч, естествено е тя да отправи погледа си върху онзи, който е по-студен. – Кой се грее повече на слънце? – Който е по-измръзнал. Който е по-топъл, по-малко се грее на слънцето. На какво се дължи разположението на момата към единия от приятелите? Двамата приятели са два извора, които минават през различни земни пластове. От кой извор ще пие момата? Ако е разумна и слуша интуицията си, тя ще пие от онзи извор, който минава през по-чисти земни пластове. Тя казва: Искам да пия чиста вода, да бъда здрава и да не страдам. Ако пия от нечистата вода, ще попадна в човешкия порядък и ще страдам. Ще кажете, че нечистата вода може да се пречисти, да се маскира нечистотата ѝ. Ще ѝ турят малко сироп, ще се оцвети и ще стане приятна за пиене. И това е възможно. Окото и вкусът могат да се залъжат, но стомахът – никога. Щом влезе нечиста вода или храна в него, той започва да протестира.

Помнете: Любовта е извор. Дето мине, тя напоява, оросява, освежава. Който е пил от извора на любовта, и болен да е, оздравява; отчаян и обезсърчен да е, насърчава се. Един княжески син се влюбил в една красива мома, която не отговаряла на чувствата му. Той се отчаял толкова много, че решил да се самоубие. Момата го срещнала, спряла го и му казала две думи. Лицето му светнало от радост, той веднага се усмихнал и се отказал от намерението да се самоубие. Интересно е, какви са двете думи. Това не е важно; важно е, че след тези думи младият княз казал: Има смисъл животът. Заслужава човек да се жертвува за любовта. Когато момъкът обича една мома, тя трябва да знае, че Бог я обича чрез него. И когато момата обича момъка, пак Бог го обича чрез нея. Радвайте се на любовта, която се проявява чрез хората. Любовта иде от Бога но чрез хората. Когато слушате музика на радиото, от него ли иде тя? Радиото само предава музиката, без да я произвежда. На същото основание, бъдете и вие проводници на Божията Любов. Колкото по-добре я предавате, толкова по-голямо е Божието благословение върху вас.

Съвременните хора се нуждаят от вяра и любов. Проявете вярата, за да се справите със съмнението. Приложете любовта, за да видите плодовете на живота. Ако имате едно семенце, не питайте, може ли да стане от него голямо дърво, но го посейте в земята, да се укрепи вярата ви. Като го поливате и окопавате с любов, семенцето ще се превърне на голямо дърво, което ще дава сладки плодове. Това правят вярата и любовта. Христос казва: „Ако имаш вяра като синапово зърно, и кажеш на планината да се помести, тя ще се помести". Какво подразбира думата „планина"? Може ли човек да мести планината? Този стих има вътрешен, скрит смисъл.

Планината подразбира скръб, беднотия, болести, мъчнотии и др. Който има вяра, може да премества скърбите си, да се освобождава от тях. Скръбта може да бъде голяма като планина, но вярващият лесно се справя с нея. Той казва на скръбта: Премести се, да дойде радостта. На бедността казва: Дай мястото си на богатството. На невежеството казва: Дай мястото си на знанието. Вярващият постига всичко. – Кой вярващ? – Който приема нещата по дух, а не по буква.

Радвайте се на онези дарби, на онова богатство и знание, зад които стои Бог. Никоя сила в света не е в състояние да отнеме тези дарби, това богатство и знание. Радвайте се на всички хора – учени и прости, бедни и богати, умни и глупави, здрави и болни. Ще кажете, че не можете да се радвате на глупавия, на болния, на бедния. Радвайте се и на тях, за да подобрите положението им. Да се радвате на всички хора, това значи, да виждате в тях доброто, а не слабостите и недъзите им. Преди години, когато правех своите научни изследвания в България, навсякъде си пробивах път, защото търсех само добродетелите на хората. Казвах им, че се интересувам от добродетелите, а не от недъзите им. Те познават недъзите си по-добре от мене, но не познават добродетелите си. За тях, именно, им говорех. Като изнасях добрите черти на хората, не срещнах никакви противоречия. Казвал съм понякога недъзите и отрицателните черти, но само когато могат да ги изправят. Иначе, няма смисъл да се занимавам с отрицателните сили в природата.

Използвайте условията в сегашния живот, за да развивате дарбите и способностите си. Ако искаш да станеш певец, посещавай добри певци, да те импулсират; ако искаш да проявиш доброто в себе си, дружи с добри хора – те са проводници на Божественото. Свързвай се с разумни и възвишени същества, да възприемеш нещо от тях. На по-нискостоящите от тебе ти ще дадеш нещо. Това значи правилна обмяна между хората. Отгоре ще приемаш, надолу ще даваш. Докато хората не отправят ума си към Божествения свят, отдето ще възприемат, те не могат да разчитат на никаква култура. Културата се предава от висшия към нисшия свят и от нисшия към по-нисшия. Умът, сърцето и душата са проводници на благата, дарбите и способностите, които идат от възвишения свят. Умът отделно представя мъжа, а сърцето – жената. Умът и сърцето заедно представят целокупния човек, в когото влизат 60 милиарда душички: 30 милиарда мъжки и 30 милиарда женски. Приблизително толкова души съществуват и на земята. Това твърди окултната наука. За да се развива правилно детето, трябва да мине от любовта към мъдростта. Детето представя истината. Христос казва: „Ако не станеш като малките деца, не можеш да влезеш в Царството Божие”. С други думи казано: Ако не възприемеш любовта, мъдростта и истината, не можеш да влезеш в

Царството Божие. Ако не минеш през формата на жената и на мъжа, не можеш да влезеш в Царството Божие. Какво представя мъжът? – Същество, което влиза в царството на любовта. – Какво е жената? – Същество, което влиза в царството на мъдростта. – Какво е детето? – Същество, което влиза в царството на истината. Мъжът въвежда жената в царството на любовта; жената въвежда мъжа в царството на мъдростта, а детето въвежда майката и бащата в царството на истината. Тази е връзката, която съществува между бащата, майката и детето. При това положение, животът се осмисля. Като знаете това, отнасяйте се с почит и уважение един към друг, за да използвате разумно великите Божествени блага и да направите живота си приятен и щастлив. Много хора живеят в голямо изобилие, но не знаят, как да го използват. Имаш четири – пет деца, но не разполагаш със средства, да им дадеш нужното образование. Две деца са нужни на човека: едно момче и едно момиче. Децата са богатство. Стремете се към това богатство, без да бъдете алчни. Малко деца – малко желания. Важно е, човек да реализира желанията си, а не да ги трупа. Защо ще се обременяваш с богатство, от което не можеш да се ползваш? Много злато има заровено в земята, но то се разкрива само на онзи, който е развил обонянието си, отдалеч да го помирисва. Щом го намери, той ще си вземе толкова, колкото му е потребно. Ще каже някой, че не се интересува от златото. Ще се интересуваш от златото като средство в живота ти, а не като цел. В този смисъл, ще се интересуваш от всичко, което помага за твоето развитие. Така ще се интересуваш и от мъжа, и от жената, и от детето.

Да се радваме на всичко, което ни обикаля. Да се радваме на светлината и топлината, на въздуха, на водата и на хляба. Да се радваме, че живеем в един век, когато можем да се опознаем помежду си; да познаем мъжа, жената и детето. Това е една от великите задачи, която ще решим в бъдеще.

16. Беседа от Учителя, държана
на 12 септември, 1943г. 10 ч. с.,
София – Изгрев.

1943_09_15 Добри плодове

ДОБРИ ПЛОДОВЕ

На какво се дължат мъчнотиите в живота? – На еднообразните и обикновени човешки работи. Какво ще придобие човек, ако цял живот мисли само за обуща? Днес мисли за модата на обувките във Франция, утре – за обувките в Англия, на третия ден – за американските модни обувки, на четвъртия ден – за германските модни обуща и т. н. Това е еднообразие, което уморява човека и създава ред мъчнотии в живота му. За много неща мисли човек и то все еднообразни, обаче, за едно не мисли – за главата си. Ако запитате учените, как е създадена човешката глава, и те не могат да отговорят. И хората, и ангелите, и Бог е работил върху създаването на човешката глава и на човешкото лице, но единствен Бог знае, как ги е създал. Хората не знаят нищо по този въпрос. Те виждат само, че има нещо, което не им харесва. Някой не харесва формата на главата си, друг – носа си, трети – брадата, ушите, очите си и т. н. Това показва, че главата още не е завършена. Следователно, не можете да се произнасяте върху незавършените процеси. Човек сам е изопачил челото, носа, устата, брадата, очите, ушите си, и сам трябва да ги изправи.

И тъй, всеки недостатък на човека показва, че му липсва известен център в мозъка, т. е. не е още развит. Чувате някой да казва, че не се интересува от музика, от религия, от красиви неща и т. н. Това показва, че музикалният, религиозният или друг някой център не е развит в него. Невъзможно е да бъдеш религиозен, музикален или учен човек, ако това не е написано на главата или на лицето ти. Ние не вярваме в богатството на човека, ако той няма поне десет милиона златни лева в някоя банка. Ще кажете, че някой има десет милиона книжни пари. Ние не вярваме в книжните пари. Самата наука не ги признава. Някой художник ще нарисува един портрет и ще го продаде за 30 – 40 хиляди лева. Ако по този портрет не можеш да прочетеш целия живот на човека, той може да се купи с книжни пари, но не с златни. На портрета трябва да се виждат всичките бои. Черната боя представя сенките в човешкия живот; светлата боя представя планинските върхове, които се огряват от слънцето. Ако в природата не съществуваха светлини и сенки, нямаше да има никакви картини.

Казано е в Битието: „В начало създаде Бог небето и земята. А земята беше неустроена и пуста. И Дух Божи се носеше върху водата. И рече Бог да бъде виделина! И стана виделина". (1 – 3 ст.). Виделината представя Разумното начало в света. Щом дойде разумността, истинската работа започва. Светлината само изявява виделината. Чрез светлината

предметите се проектират както върху платно. Казвате, че знаете, какво представят светлината и виделината. Вашето знание е само теория. Знаеш, предполагаш, че си добър, но не си опитал добротата си. Мислиш, че можеш да пееш, но не си проверил това. Слушаш, как пеят хората, добрите певци и мислиш, че и ти можеш да пееш. Излез на сцената и се опитай да видиш, как ще пееш. Вземи един чист, ясен, мек тон и виж, ще задоволиш ли публиката. Гласните струни се нуждаят от любов, от мекота, от нежност. Ако нямаш любов, ако езикът ти е невъзпитан, гласът ти ще бъде груб, тоновете ще бъдат нечисти, неясни. Това не е пение. Всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка се отразяват върху специални места в човека. Мисълта се отпечатва на челото, чувствата – на носа, а постъпките – на брадата. Значи, работата на ума създава челото, работата на сърцето създава носа, а работата на волята – брадата. Ако умът, сърцето и волята не са активни на земята, и на небето ще бъдат такива. Развитието на човека зависи от неговия ум, сърце и воля, както и от неговото тяло, душа и дух.

Какво представя развитието? – Процес на проявяване. Търговецът снема топовете с платове и постепенно ги развива. На този продаде пет метра, на онзи десет, докато се свърши. Той развива топ след топ, и търговията му се развива. Бог е създал човека. Бог е съвършен, следователно, и човек е съвършен. Човек е подобен на топ плат, който постепенно се развива. Докато не се продаде, т. е. напълно прояви, той не се е развил още, не е проявил съвършенството си. Ето защо, трябва да се минат милиарди години и векове, за да се прояви съвършенството, което Бог е вложил в света, в човека и във всичко, което Той е създал. След милиарди векове ние ще видим Божествения план проявен и реализиран. Това не трябва да ви обезсърчава, но да знаете, кое е съществено в живота, и кое не е съществено. Каква мисъл е тази, която не се отпечатва върху челото ви? Какво чувство е това, което не се отпечатва на носа ви? Каква постъпка е тази, която не се отпечатва на брадата ви? За такава мисъл, такова чувство и такава постъпка казваме, че са преходни и несъществени. При това положение, хората мислят за вас, че сте велик, гениален човек – това нищо не значи. Важно е, какво вие мислите за себе си. Всеки си остава с онова величие, което носи в себе си. Колкото и да е голям слонът, пак си остава слон. Каквото и да мислят хората за тебе, тяхната мисъл не може да те направи нито по-велик, нито да те унижи. Преди да те нарисува художникът хубаво, ти сам трябва да си се нарисувал. Ако художникът вложи в твоя портрет нещо хубаво, което ти не си изработил още, този портрет не отговаря на действителността. Добрият и гениален художник схваща онези черти на човека, които никога не се изменят. Ако предаде само един момент от неговия вътрешен живот – тъгата, радостта и разположението, гнева му, той е представил едно статическо състояние на човека. Следващия момент човек има вече друго състояние, което не може

да се предаде.

Не е лесно да бъдеш художник. Какво изражение имал Христос на лицето си, когато изгонил с камшик търговците от храма? Обаче, не смесвайте образа на Христа като Божество, като Син Божи, с образа му като човек. Дошъл на земята, облечен в човешка форма, Христос понесе страданията на хората. Той трябваше сам да носи своя кръст. Носи го до едно място и после го захвърли, остави го на хората да го носят. Това беше естествено. Христос пое кръста на човешките страдания, показа им, как се носи, но не ги освободи абсолютно от страданията им. И те трябва да понесат част от страданията си, да имат дял в Христовата Любов. – Как умря Христос: като човек, или като Син Божи? – Като син человечески. Той напусна видимата човешка форма и възкръсна. Оттогава пак живее между хората, но невидим.

И днес Христос е между хората, наблюдава, как живеят. Двама души се карат, ругаят се, без да подозират, че Христос ги слуша и запитва: Съгласен ли е вашият живот с Евангелието? Хората се наричат едни други с думите говедо, животно и др. Кой тури тези думи в речника им? – Те сами ги измислиха. Първоначално говедата не са били като сегашните. След грехопадането, и те слезли по-долу, отколкото са били някога. Хората заели техните места, а те слезли още по-надолу. Задачата на хората е да се повдигнат, да заемат първоначалните си места. Така те ще дадат възможност и на говедата да заемат местата си, определени първоначално от Бога. Тогава ще разберете, какво представя говедото. Днес езикът на хората не е такъв, какъвто е бил първоначално. Понеже са взели мястото на говедото, и езикът им е такъв. Щом се повдигнат, ще заговорят на онзи език, който някога са знаели.

Какво означава думата „говедо”? – Частицата „го” означава ходя, отивам, а „ведо, веди” – знание, учение. Значи, който отива да се учи, е говедо. Мнозина мислят, че животните са глупави. В същност, животните не са глупави. Паякът, който минава за неразумно същество, прави такава фина мрежа, каквато човек не може да направи. Осата си създала такова устойчиво жило, каквото човек не може да направи. Един ден наблюдавах, как една оса смучеше мед от една чинийка. В това време до нея се приближи един голям бръмбар, който искаше да хапне от меда. Имаше място и за него на чинийката, но той започна да дразни осата, да я предизвиква, понеже се чувстваше по-голям и по-силен от нея. Той не преценяваше неприятеля си, не знаеше, че осата е по-добре въоръжена от него. Осата извади жилото си и го ужили. След това откъсна главата му и я захвърли настрана. Сега и на вас казвам: Не предизвиквайте осата. Тя е добре въоръжена, не можете да се борите с нея. За да се справите с

неприятеля си, не трябва да го подценявате. Изучавайте възможностите и условията, с които разполагате. Изучавайте условията и възможностите и на своите ближни. Всеки трябва да знае, какви сили се крият в неговия ум, в неговото сърце и в неговата воля. Достатъчно е да погледнете челото на човека, за да разберете, какви сили се крият в неговия ум. Колкото по-добре е развит умът му, толкова по-чувствителен е той. Чувствителността му помага да открива златото в земята. Той схваща теченията в природата и по тях се ориентира. Без да е геолог, той открива земните богатства. Това се дължи на известна дарба, върху която е работил в миналия си живот. Такива хора минават за набожни.

Кои са качествата на набожния човек? Той има устойчив характер, никаква сила не е в състояние да го изкара от равновесието му. Той не губи разположението на духа си. Той е едно с Бога. Набожният има висок морал. Той може да се огъва на една или на друга страна, но никога не пада. Само онзи пада, който няма любов в себе си. Обичайте всичко, което Бог е създал. Изгубите ли любовта си, вие сте изложени на падане. Любовта има отношение към равновесието. Кажеш ли, че имаш любов, а не можеш да пазиш равновесие, твоята любов не е истинска.

Някои казват, че любовта прави човека въртоглав. Не е така. Само онзи става въртоглав, който няма любов в себе си. Опитайте се да завъртите главата на праведния, да видите, дали ще успеете. Не само, че няма да успеете, но скъпо ще платите за своя опит. Евреите се опитаха да омотаят и завъртят главата на Христа, но не успяха. И до днес още те носят последствията на своя опит. Който се отказал от Божествените мисли, чувства и постъпки, той се натъква на лошите последствия на своя неразумен живот. Ще се пазите да не постъпвате като евреите, които не са вън от вас, а вътре във вас. Опасността, на която човек се натъква, е в самия него, а не отвън. Следователно, пазете се от това, което е във вас и може да ви спъне. Там са слабите страни на човека. Една от неговите слаби страни е отлагането.

Често се говори за оправяне на света. Никой не може да оправи света, докато не оправи себе си. Как ще оправиш хората, ако не можеш да оцениш своите мисли, чувства и постъпки и да ги поставиш на мястото им? Как ще събудиш религиозното чувство в човека, ако ти сам не си религиозен? Няма да го направиш религиозен, но ще го накараш да се преструва и да лицемери. В едно семейство сложили на обяд печена кокошка. Това било на великия петък. Случило се, че по това време им дошъл гост. Домакинята веднага скрила печената кокошка и сложила на масата чиния с готвена коприва. Гостът имал добре развито обоняние и усетил миризмата на печената кокошка, но нищо не казал. Поканили го да

обядва заедно с тях. Той започнал да яде от копривата и казал: Вкусна е копривата, мазничка, напомня печена кокошка. Така той изобличил домакините в преструвка и лицемерие. Има нещо ценно в човека, което трябва да се запази. Почитат и уважават човека за ценното в него. Какво ще стане с градината, ако изгубите вадичката, от която я поливате? Водата повдига цената на градината. Без нея, тя нищо не струва. На същото основание, казвам: Ценните мисли, чувства и постъпки са вадички, които поливат душата на човека, т. е. неговата градина, и дават условия за узряването на добри и сладки плодове.

Какво представя душата? – Райска градина, пълна със зрели, сладки плодове, с цветя и птички, с бистри извори и поточета. Тя символизира онзи свят, който се отличава с голяма красота. – Ще отидем ли там? – Ако имате любов, ще отидете и всичко ще видите. Ако нямате любов, и да отидете на онзи свят, нищо няма да видите и да разберете. Любовта създава песента и музиката. Щом любовта отсъства, навсякъде цари мълчание. Любовта носи радост, мир, светлина в човешката душа. Тя ражда живота. Изгуби ли любовта, човек губи живота, светлината, мира и радостта си. Като знаете това, не питайте, защо човек се убива, или защо другите го убиват. Който изгуби своята светла мисъл, светло чувство и светла постъпка, той е изложен на опасност, лесно могат да го убият. И обратно: не могат да убият човека, който пази своите светли мисли, чувства и постъпки. Само при това положение ще запазите живота си, ще помагате и на близките си. Един ден хората ще ви признаят за герой. Но, докато дойде този ден, ще минете през страдания, през хули и гонения. Най-после, ще понесете кръста си и ще тръгнете за Голгота. Ако не минете през Христовите страдания, не можете да станете герой, не можете да оправите света.

Съвременните хора минават за герои, но не са от безсмъртните герои. Те не са дошли още до положението да носят кръста си и да бъдат разпнати. Те не знаят още, какво нещо е молитвата, как трябва да се моли човек. Ще се молиш не само за себе си, но за целия народ, между който живееш. Ще любиш не само себе си, но първо ще любиш Бога, после ближния си и най-после себе си. Повечето хора са любили само себе си, поради което са излезли от Бога и влезли в калта на човешкия живот. Сега трябва да излязат от този път и да се обърнат към Бога. Егоистичната любов води към запад, а любовта към Бога – към изток. Който отива към Бога, трябва да проявява първо любов към Него, после към ближния си и най-после към себе си. Този човек може да бъде истински творец. Любовта към Бога е единствената мощна сила, която може да повдигне човека над животните. Животните имат любов само към себе си. Ако и човек поддържа тази любов, какво ще бъде? Човек се отличава от животното по това, именно, че

се изправил на краката си и главата му е нагоре, по перпендикуляра на живота, т. е. към Бога. Защо тогава да не Го слуша? – Бог сам ще оправи работите. – Така не се говори. Това е особено разбиране, като че Бог е вън от човека. В същност, Той е в човека вътре и чрез него работи. Слушайте Го, за да учите и придобивате знания. Кое дете става учено и разумно: което по цял ден пасе говедата, или което отива на училище и свършва целия курс на образованието? Човек се отличава от животното по своята разумност. Тя му дава подтик да учи, да люби, да прави добро. Учи, без да мислиш само за себе си, как да подобриш живота си, на тебе само да е добре. Ще учиш за благото на ближните си, а после и за себе си.

Сега не е въпрос за критика. От всеки се иска да направи това, което може. Паякът може ли да пише като човека? Той може само да прави паяжина, в която да лови жертвата си. Какво може да направи користолюбивият? – Той може да направи хубава къща, да изоре нивите си, да обработи лозето си, но това е само за него. Хубавите къщи не подобряват човешкия живот. Онова, което подобрява живота, иде отвътре. Творчество е нужно за живота. Външно къщата може да е много хубава, но вътрешно не е добре наредена. Така, гледате някой човек външно красив, угледен, но вътрешно е затворен, нищо не можете да прочетете в него. Жалко, ако по лицето на човека не можеш да прочетеш нищо или да видиш в него проява на Божията Любов, Мъдрост и Истина. Лицето на човека е книга, която трябва да бъде отворена, да се чете по нея.

Казано е в Битието: „В начало Бог създаде небето и земята, а земята беше неустроена и пуста". Често хората цитират стиха: „Бог направи човека по образ и подобие свое". Стихът е верен, но къде остана този човек? Под „образ и подобие" разбираме, умът, сърцето и волята на човека да са като Божиите. Светлината на ума, топлината на сърцето и силата на душата му да са като Божиите. На Божествената светлина, топлина и сила всичко расте, развива се и зрее. Става ли същото и на човешката светлина, топлина и сила? Ако на мястото на Божията светлина не поставите знанието, на мястото на Божията топлина не поставите своите добри и възвишени чувства и на местото на Божията сила не поставите добрите и благородните си постъпки, нищо не можете да постигнете. Единствената сила, която пречиства и облагородява нещата, е любовта. Знание, което не е минало през огъня на любовта, не е истинско. Всяко нещо, което е минало през вратата на любовта, мъдростта и истината, е придобило безсмъртие. – Да следваме Христа! – казват религиозните. – Да следваш Христа, това значи, Неговата Любов да пребъдва в тебе, и твоята любов в Него; Неговото знание да пребъдва в тебе, и твоето – в Него; Неговата сила да пребъдва в тебе, и твоята – в Него. С други думи казано: Когато учителят преподава, ученикът слуша и учи уроците Си. Ако не учи, ще

получи слаби бележки – единица, двойка и тройка.

Какво представят числата едно, две и три? Единицата е бащата, двойката – майката, а тройката – детето. В Божествения свят единицата е бащата, любовта; двойката е майката – мъдростта, а тройката – детето, истината. Едно и три дават четири – число на бащата; две и три дават пет – число на майката; едно, две и три дават шест – число на детето, двойна тройка. Бащата и майката обичат детето си, защото в него са вложили своя капитал. Казано е в Писанието: „Бог възлюби истината в човека". Значи, и Бог обича в човека това, което Той сам е вложил в него – истината. Всеки трябва да възлюби истината. Обичайте, любете всичко, което Бог е създал, и се пазете от корекция и критика на Божественото. Човешкото можеш да критикуваш, но Божественото – никога. На човешкото можеш да се гневиш, но на Божественото – никога. Дойдеш ли до изопачените човешки работи, ще се молиш да се изправят. Постоянно се молете. И като ядеш, и като ходиш, и като работиш, и като спиш – постоянно ще се молиш.

Един наш познат разправяше своята опитност по отношение на молитвата. Той имал обичай всяка сутрин да се моли – никога не пропущал молитвата си. Една сутрин трябвало да замине за някъде и бързал да стигне на време на гарата, поради което забравил да се помоли. Отишъл на гарата, качил се на трена и заминал. Вечерта, когато се върнал у дома си, съобщили му неприятната вест, че едно от децата му като играло през деня, пострадало – извадили му окото. Един път пропуснал да се помоли на Бога, и нещастието се вмъкнало в дома му. Следователно, нещастието иде, когато човек прекъсва връзката си с любовта, с мъдростта и с истината. Не търсете причината за нещастията вън от себе си. Който не служи на Бога, сам си причинява нещастия.

И тъй, дайте ход на любовта в себе си, да търпите всички хора. Каквито и да са убежденията и вярванията им, ще ги търпите, както и вас търпят. Какъвто и да е животът им, ще ги търпите. Че някой бил пияница, това не се отнася до вас. Достатъчно е страданието му. Той пие, но от време на време съзнава положението си и сам се критикува. И той не е доволен от себе си, но не може изведнъж да се изправи. Дойде ли някой при вас, приемете го. Не питайте, какви са убежденията му. Ако го приемете с любов, и вашите работи ще се оправят.

Мнозина казват, че Бог живее в човека, но малцина вярват в това. Не е важно, какво казваш; важно е да проявиш Божественото в себе си. Не говори на човека, че Бог живее в него, че Христос се пожертвал за хората, но разбери, от какво има нужда и му помогни. Ако има нужда да му полееш малко водица, направи го. Той ще ти благодари. Като постъпваш

добре с хората, те ще ти благодарят. И животните разбират от добра обхода. Когато и да е, макар и в далечното бъдеще, те ще се отблагодарят за доброто, което сте им направили. Рано или късно доброто ще допринесе своя плод. Следователно, не се отказвайте от Божията Любов, от Божията Мъдрост и от Божията Истина. Проявете тези добродетели. Ако не ги проявите, напразно сте дошли на земята. Пожертвайте най-малкото и свободно време за служене на Бога. Това ще бъде светла нишка във вашия живот. Любовта отваря пътя към Великото и Безгранично Начало. Затова е казано: „Ако праведният напусне своя живот, правдата му не се вменява. И ако грешникът напусне своя живот, грехът му ще се заличи". Затова, по-добре е да напуснете стария живот и да влезете в новия, отколкото да напуснете новия живот и да влезете в стария.

Какво се иска от съвременния човек? – Съзнателна и разумна работа. Ако е беден, ще работи повече, без да разчита на касата на богатия. Какво ще ти даде богатият? И той не е сигурен в богатството си. И бедният, и богатият трябва да работят, да поставят за основа на живота си Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина. Това е говорил Христос на времето си, това говори и днес. Много пророци се явиха днес, и всички говорят в името на Христа. Слушайте, какво говорят, и проверявайте думите им. Ще кажете, че те говорят върху ценните неща на живота. – Кои са ценните неща? – Любовта, Мъдростта и Истината. Ценното, което носи любовта, е животът. Ценното, което носи мъдростта, е знанието. Ценното, което носи истината, е свободата. Който не е опитал живота, знанието и свободата, той не е разбрал любовта, мъдростта и истината. Който ги е разбрал, той е щастлив.

Тъй щото, ако ви пита някой, какво представя страданието, ще знаете, че то е неразбраната страна на любовта, на знанието и на свободата. – Какво представя радостта? – Разбраната страна на любовта, на знанието и на свободата. – За коя любов, за кое знание и за коя свобода се говори? Ние говорим за онази любов, за онова знание и за онази свобода, които имаме днес. Човек може да разчита на настоящето, а не на миналото или на бъдещето. Той може да разчита на отношението, което днес има към Бога, а не на това, което имал в миналото и което ще има в бъдеще. И тогава, кажете на ближните си, както Христос е казал: „Както ме Отец възлюби, така и аз ви възлюбих". Няма по-лесен път в света от пътя на любовта. Следвайте този път, да станете истински човеци и да помагате на всички. Така ще дойде радостта у вас и ще ви направи щастливи. Любовта носи живота, знанието и свободата. Който иска да придобие безсмъртието, да влезе в любовта.

Казано е в Писанието: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите". И аз ви

казвам: Бог не е Бог на безлюбието, но на любовта. Бог не е Бог на невежеството, но на знанието. Бог не е Бог на ограничението, но на свободата. Следователно, животът, знанието и свободата са човешки права, дадени от Бога. Те трябва да се използват, за да направят човека радостен и щастлив. Затова приемайте и предавайте правилно живота, знанието и свободата. Това определя, какво благословение ще получите от Бога.

Какво ви говорих днес? Казах ли ви да направите нещо невъзможно за вас? Не ви казах да дадете по десет милиона лева. Не ви казах да вдигнете земята на гърба си. Не ви казах да нахраните всички хора. Казах ви да цените живота, знанието и свободата, които Бог е вложил във вас. Това е най-малкото, което трябва да направите, Ако не можете да го направите, не може да се разчита на вас. Като цените своя живот, своето знание и своята свобода, ще цените живота, знанието и свободата на другите. Това е най-лесното правило. Ако го приложите, светло бъдеще ви чака. Ако не го приложите, ще останете в своето минало, в стария живот.

Желая ви да станете добри, разумни и справедливи. Желая ви да проявите това" което Бог е вложил у вас. Както от семката на ябълката израства голямо дърво, което дава сладки, вкусни плодове, така и Божественото у вас да се прояви, да възрасне и да даде добри плодове.

17. Беседа от Учителя, държана
на 15 септември, 1943г.
София – Изгрев.

1943_10_03 Четирите правила

ЧЕТИРИТЕ ПРАВИЛА

– Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.

Кое е най-важното в живота? – Познаването. Без познаване на нещата животът не може да се прояви. Съвременните хора познават живота чрез раждането и чрез смъртта. Като процеси, първо се явило раждането, а после смъртта. Тя е резултат на човешките погрешки и престъпления. – Кога греши човек? – Когато не спазва известни правила и закони, установени от разумната, жива природа. Като не разбира законите на живота, човек се стреми към несъществени, непотребни неща. Той възприема такова верую, което всеки момент му изневерява. Това не е истинско верую. Вярваш в Бога на думи, но щом се натъкнеш на изпитание, веруюто не ти помага. Истинското верую е това, което има отношение не само към хората, но и към животните и растенията. В това верую човек живее и се движи, без да го съзнава. Единственото нещо, в което всички хора вярват, е светлината. Тя се възприема само чрез очите. Като влиза в очите му, тя милва и гали човешката душа. Няма друга сила в природата, която може да милва и гали, както светлината. Щом напусне човека, той изпада в тъмнина, и мъчнотиите го следват. Учените дават различни обяснения за светлината и топлината, както музикантите обясняват тоновете. Те определят трептенията на всеки тон, неговата височина, сила и мекота, без да подозират, че всеки тон има отношение към живота. Пеете гамата „до, ре, ми, фа, сол, ла, си, до", и не знаете, че „до" представя основния тон на живота и неговата първа проява. Посяването на семката в земята и изникването ѝ представя тона „до". Докато поникне, семката минава през известни мъчнотии и борба. Затова се казва, че животът е борба, движение, подтик.

И тъй, първото нещо, което се изисква от човека, е да познава законите на светлината, която носи мир и разширяване на човешката душа. Тя е първата храна, с която душата се заквасва. Когато престане да възприема тази храна, човек страда, обезсърчава се и се спъва в живота си. Всеки трябва да знае, как да възприема светлината и да я предава. Както светлината, така и музиката е храна за човешката душа. Кой не се е наслаждавал от хубавото свирене? Голяма е насладата, която човек получава от свиренето и слушането на цигулка. В ръцете на добрия музикант цигулката говори. Цигулката представя човешката душа, а лъкът – човешката воля. Всеки трябва да свири на своята цигулка, а не само да отваря и затваря кутията, да показва цигулката си, да разправя, как е

направена, колко струва и т. н. Ти имаш цигулка и ще свириш на нея. Най-красивата мелодия и хармония, която излиза от цигулката, е животът. Ще държиш цигулката правилно, ще движиш лъка добре и ще напипваш местата на тоновете точно, всеки тон да бъде чист, ясен и мек. Ще работиш върху ухото си, да го развиваш. Казват за някого, че свири добре. Разумният свят не се задоволява само с един цигулар. Всички хора трябва да свирят добре. Който влезе в оркестъра, трябва да свири добре. Животът е велик симфоничен оркестър, в който всеки музикант трябва да бъде господар на своя инструмент. Ако умът, сърцето, волята, душата и духът на човека не са нагласени, както трябва, никакъв тон не могат да произведат. Всеки инструмент има свой основен тон. Следователно, умът, сърцето, волята, душата и духът също имат свой основен тон, който всеки трябва да знае. Това е необходимо за хармонията, както в целокупния живот, така и в индивидуалния.

Това са философски въпроси, които заслужават вниманието на всеки човек. Ще кажете, че за това е нужно знание. Прави сте, знание е нужно на човека, но не само на теория. Теория без практика нищо не представя. Какъв смисъл имат научните теории за яденето, ако сам не ядеш и не опиташ яденето? Ще ти разказват, кои са органите на храносмилателната система, как се възприема храната, как се дъвче, гълта, смила в стомаха, всмуква в червата, а не ти дават да хапнеш нещо и да опиташ този процес в себе си? Който яде, той знае, какво означават думите „днес ядох сладко, с охота". Който яде с охота и разположение, той е попаднал на основния тон на храненето. Той зависи от основния тон на светлината. Ако не вземете правилно основния тон на светлината, която слиза от Божествения свят, не можете да попаднете на останалите основни тонове в живота. Ако при дневната светлина се спъваш в работите си, този ден нищо не можеш да постигнеш. Ако цигуларят излезе на сцената и започне да напипва местата на тоновете, той не е добър цигулар. Гениалният цигулар има добре развита интуиция, знае точно местата на тоновете. По отношение на цигулката си той е ясновидец; вижда, къде се намира всеки тон и правилно го взима. Преди да стъпи кракът му на сцената, той е разполагал с инструмента си и го владеял.

Помнете: Без светлина животът винаги остава неразбран. Светлината носи всички възможности и условия за развиване на човешкия ум, сърце, воля, душа и дух. Първият орган за възприемане на светлината е окото. Който не може да си служи с очите и да ги владее, не възприема правилно светлината и не може да се ползва от нея. Нощните и дневните животни се различават по начина, по който възприемат светлината. В първите очите са широко отворени, а във вторите не са толкова отворени. Съвременните хора не възприемат нужното количество светлина. Защо я икономисват, и

те не знаят. Обаче, тази икономия се отразява върху здравето им, както и върху умствения и сърдечния им живот. Чувате някой да казва: Имам знание, но само за себе си. Това показва, че светлината на този човек е малка, колкото е светлината на една – две свещи. Той си служи със светлината на свещи, направени от хора, а не със светлината на Божественото Слънце. Това показва, че небето и земята на съвременните хора са създадени, но още не са устроени. Първо е създадено небето, затова трябва първо да се устрои. След това иде устройването на земята. – Трябва да живеем! – Това значи създаване на новите условия, устройване на вътрешния живот в човека. Казано е в Битието: „В начало създаде Бог небето и земята. А земята беше неустроена и пуста".

Първият член на живота гласи: „Аз вярвам в светлината, която ни носи всичките възможности на живота". Щом светлината ти носи всичките възможности, ти ще свършиш най-малката работа: ще отваряш и затваряш клепачите си на време. След това ще се оставиш на светлината да те гали свободно, както тя разбира. Погрешката на съвременните хора се заключава в това, че не се оставят на светлината, но искат те да я хванат и галят. Това е користолюбие. Не се опитвайте вие да хванете светлината, но застанете със свято почитание към нея и чакайте тя да ви хване и погали. Всеки, когото светлината погали, истински човек става. Всеки, когото светлината погали, гений, светия и ангел става. Когото светлината не погали, нищо от него не става. Някои ангели пожелаха да хванат и помилват светлината, но изгубиха своето знание и свобода. Оставете се свободно на лъчите на светлината, тя да ви гали и милва. Невъзможно е да обичаш, преди да си обичан. Единствен Бог е в състояние да накара човека да обича. Как ще обичаш, като не знаеш, какво нещо е обичта? Първо трябва да си опитал обичта и после да я проявиш навън. Като опитваш обичта, ти взимаш нещо от нея, оценяваш го и после го прилагаш към другите. Обичта иде от любовта, а казано е, че Бог е Любов. Когато Бог изпраща Любовта си към тебе, ти трябва да бъдеш тих и спокоен, да се отвориш за нея. Като възприемеш любовта, с нея заедно иде и светлината.

И тъй, първата проява на любовта е светлината. Щом влезе в човека, светлината му донася знание и свобода. Затова се казва, че няма по-красиво, по-ценно нещо от светлината. Без светлината светът е затворен за нас. Щом дойде светлината, целият свят се разкрива пред нас, и ние го изучаваме. Както изучавате цветята по уханието им, плодовете по техния вкус, така и външният и вътрешният свят се разкриват за вас според степента на светлината на вашето съзнание. Колкото повече човек разтваря ума и сърцето си за светлината, толкова повече любов има в себе си. Любещият обича и цветята, и плодовете, и животните. Той разбира скрития смисъл в живота. Като влезе котка в неговия дом, той не я пъди,

оставя я да донесе благословението, което е възприела отгоре. Какво прави котката, като влезе в един дом? Първо тя започва да се умилква около господаря, господарката, сина и дъщерята; после седне на полата на домакинята и, ако тя не я бутне, започва да преде. С това тя иска да каже: Чистота е нужна на хората! Каквато работа предприемат, да бъде всичко с любов и постоянство, с чистота и безкористие. Всяко животно има свой език, който трябва да се разбира. Като мърка, тя обръща вниманието на хората към себе си, с което ги учи на щедрост. Тя казва: Работникът трябва да бъде чист, любещ, щедър. Само така той може да приеме и предаде правилно Божието благословение.

Вторият член от веруюто на живота гласи: Правилно възприемане и предаване на въздуха, т. е. правилно вдишване и издишване. Всеки да си каже: Вярвам във въздуха, който вдишвам и издишвам. Този процес е свързан с човешката мисъл. Не можеш да мислиш право, ако не дишаш правилно. Понеже мисълта е свързана със светлината, ти не можеш да възприемаш светлината правилно, ако не дишаш дълбоко. Човек е потопен в светлината и трябва да се ползва от реда и порядъка, който съществува в нея. Излагайте се на светлината, да гали и милва клетките на вашия организъм. Така ще дишате чистия и свеж въздух. Вслушвайте се в песента на светлината, за да се научите да пеете като нея. Няма по-красива песен от песента на светлината. Затова е казано, че Бог е Любов, Бог е Виделина, Бог е Светлина.

Съвременните хора говорят за любовта, песни ѝ пеят, но, в края на краищата, се измъчват и страдат. – Защо страдат? – Гладни са. Гладът е на мястото си, когато човек започва да мисли за работа. Първата мисъл на гладния е да се нахрани. Щом се нахрани, той започва да работи. Самият процес на хранене, който се изразява в отваряне и затваряне на устата, е работа. Добре е човек да знае, колко пъти отваря и затваря устата си, докато се нахрани. Ще ядеш и ще броиш, колко хапки си изял. Ще дишаш и ще броиш, колко вдишки и издишки правиш в минута. Ако не дишаш правилно, и животът не се проявява правилно. Въздухът е носител на Божествената топлина, чрез която се изявява животът. Светлината и въздухът представят среда, опорни точки, върху които е съграден небесният живот.

Третият член от веруюто на живота гласи: Вярвам във водата, носителка на живота. Водата е условие, а не среда, както светлината и въздухът. Било е време, когато човек е бил потопен във водата, но вече е излязъл от нея. И днес водата не е среда за него, но условие. Единственото нещо, което уталожва жаждата на човешката душа, е водата. Като се говори за водата, не разбираме морската, изворна и ръчна вода, но онази, която е в

пространството, т. е. в невидимия, в етерния свят. На земята водата е повече в течно и твърдо състояние, а малко във въздухообразно състояние, във вид на пари. В каквото състояние и да се намира, тя е съставена от два обема водород, който гори и не поддържа горенето, и един обем кислород, който поддържа горенето, а сам не гори. Кислородът е мъжкият принцип, който дава част от любовта си. Като приема любовта на кислорода, водородът се запалва и гори. Значи, дето е любовта, там всякога има горене. Приятни са светлината, пламъкът и топлината на това горене. Понеже любовта ражда живота, затова и животът сам по себе си е горене. Ако в мислите и чувствата на човека няма Божествена топлина, водата не прониква в него. Топлината е влага, която прониква в Битието, а оттам и в живота на всички живи същества, с цел да ги научи, как да живеят.

Мнозина казват, че знаят, как се пие вода, как се яде хляб. В същност, малцина знаят това. Изкуство е да знаеш, как да пиеш вода. Школа е нужна за това. Някой вдигне чашата с вода, приближи я до устата си и наведнъж я изпие. Така не се пие вода. Ще вземеш чашата с водата, ще я погледнеш, ще я приближиш до устните си и ще приемеш с устата си само една глътка. Докато я пиеш, ще мислиш само за нея. Само така водата пречиства организма. Само така тя внася Божественото благо в човека. Ще приемеш водата вътрешно, за пречистване. Съвременните хора правят водни бани външно, но резултатът им е слаб. Ако човек не прави редовно, всеки ден по три пъти – сутрин, на обед и вечер по една вътрешна баня с чиста вода, не може да разчита на никаква хигиена. Както възприемате водата, така ще възприемате светлината и въздуха. Това значи да бъдете здрави,, разположени, доволни.

Четвъртият член на веруюто на живота гласи: Яж хляб с благодарност, дъвчи го добре и никога не преяждай. Само така ще бъдеш здрав и щастлив. Съвременните хора се стремят, именно, към това, да бъдат здрави, бодри, да живеят дълго време на земята. Това значи хармоничен живот. И сегашният живот на хората не е лош, но пътят, по който вървят, е удължен. Ако не бяха сгрешили, пътят им щеше да бъде по-къс и с по-малко мъчнотии и изпитания. Добре е да попадне човек в късия път, но той изисква усилена, съзнателна работа. Ако не работиш, ще пътуваш по-дълго време и, в края на краищата, пак ще свършиш университет. Ако не го свършиш за четири или пет години, ще свършиш за 50 години.

Един млад момък прекарал младенческия си живот, както и годините на своята зрялост, във веселие, в ядене и пиене, в разходки с приятели и приятелки. Като станал на 70 години, опомнил се, видял, че изгубил годините за работа и учене, но не се отчаял. Макар и на тази възраст, той се записал в един от европейските университети и започнал усърдно да учи.

На 120 годишната си възраст той свършил вече няколко факултета, и така завършил образованието си на земята. Той прекарал 50 години в университета, но учил с любов и придобил знание, което било подкрепено с опитностите на неговия живот.

И тъй, има хора, които се домогват до истинското знание в срок от четири години; има хора, които придобиват това знание в продължение на 50 и повече години. От човека зависи да придобие знанието си в къс или дълъг период от време. Да придобиеш знание в четири години, това значи да свириш на четирите струни на цигулката като виден майстор цигулар. Много, работа, много упражнения, много свирене е нужно, докато станеш добър цигулар. Ще свириш най-малко по три часа на ден, да разработиш пръстите си, да придобиеш необходимата техника. Каквото изкуство и да искате да придобиете, трябва да работите съзнателно, да използвате външните и вътрешните условия и възможности. От човека се иска усилие, труд и работа. Само така той може да развие своите дарби и способности. Първо светлината му иде на помощ. Тя взима участие в обработване на инертната материя в неговия организъм. С други думи казано: светлината взима участие в преустройване на човешкия организъм. Както съществува твърда инертна материя, така има и въздухообразна инертна материя. Например, азотът е инертен газ, който трябва да се преработи. Окултната наука търси метод за превръщането на неактивния, инертен азот в активен. По своята инертност азотът минава за голям консерватор. На него се дължи падението на хората и на ангелите. За да се справим с него, трябва да познаваме свойствата му, да му се подчиняваме, без да се заробваме. Изисквате ли той да ви се подчинява, незабелязано ще попаднете под неговото влияние. Като пеете, вие ще се вслушвате в тоновете, а не те във вас. При това, ще се ползвате от тях и при лекуването си. Ако ви боли ръка, крак, не търсете лекар, но започнете да пеете на болката си. Можете ли да вземете тона „до" правилно, болката ще мине. – Защо иде болестта? – Да научи хората да работят. Понеже богатите малко работят, болестите идат върху тях като възпитателно средство – да станат работливи и щедри. Значи, болестта е за богатия, а здравето – за бедния. Щом заболееш, кажи: Аз съм беден, искам да работя, да бъда здрав. Като разбере, че няма какво да вземе от тебе, болестта ще те напусне и ще влезе в някой богат. За богатия болестта е подтик да отвори сърцето си, да стане щедър. Здравето е подтик за бедния да поддържа разположението му към работата. Първоначално богатият е бил беден; като работил, станал богат. Щом престанал да работи, започнал да боледува. Следователно, ако богатият не боледува, не е богат. Когато богатият е здрав, казваме, че се намира на крив път. Ако бедният е здрав, казваме, че е на прав път. Щом заболее, той е на крив път вече. Значи, болестта е процес на разтоваряне. Тя напада богатите, за да ги разтовари. Бедният трябва да бъде здрав, да работи, за да

се натовари. Здравето е право на бедния, а болестта – право на богатия. Ако боледуваш и разбереш значението на болестта, ще раздадеш богатството си правилно и ще започнеш да работиш. Разумното разтоваряне и товарене представя истинското растене на човека. Богатството се втича и изтича, както водата. Използвайте и двата процеса разумно.

Като се говори за болестите, ние нямаме пред вид статическите болести, които оставят утайки в човешкия организъм. Ние говорим за онези болести, които обновяват човека и внасят нови подтици в него. Толстой боледувал три-четири пъти през живота си и след всяко боледуване дохождал до ново прозрение, придобивал нови възгледи. Той беше богат човек, но доброволно раздаваше богатството си. Той пишеше, работеше за цялото човечество. – Защо хората не приеха неговите идеи? – Защото не бяха готови. Днес насилието работи в света, а не любовта. Обаче, всички се убеждават постепенно, че насилието не може да оправи света. Човек трябва да възприема нещата естествено, без насилие, както приема светлината, въздуха, водата и хляба. Всяко нещо, прието с любов, внася радост и разположение в човека. Приемайте всичко с любов и свобода. Предавайте всичко с любов и свобода. Това създава човека, който благодари за светлината, за въздуха, за водата и за хляба, които получава на всяко време и навсякъде. Така той уталожва и външната, и вътрешната си жажда. Някои утоляват жаждата си с вино или ракия. Вместо да я утолят, т я усилват. Жаждата се гаси с живата вода, с водата на любовта. Виното, в малко количество употребено, помага при храносмилането. То се препоръчва на слаби стомаси. На здравите хора обаче, препоръчват сладко, неферментирало вино.

Запишете си четирите члена от веруюто на живота: Вярвам в силата на светлината, на въздуха, на водата и на хляба. Вярвам в първото Божие благо – светлината, чрез която е създаден светът. Вярвам във въздуха – проводник на живота, който обвива цялата земя. Вярвам във водата, която носи скритата топлина – условие за растене на човешката душа. Вярвам в хляба, който носи материал за съграждане на моята бъдеща сграда. Който не разбира смисъла на светлината, въздуха, водата и хляба, казва, че вярва в Христа. Той не подозира, че Христос е в светлината, във въздуха, във водата и в хляба. Христос сам казва за себе си: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето. Който ме яде, има живот в себе си". С други думи казано: Който яде живия хляб, той е умен, добър и силен. – Кой е умен човек? – Който може да управлява цялото човечество. – Кой е добър? – Който поддържа това управление. – Кой е силен? – Който поддържа реда и порядъка и на умните, и на добрите. Следователно, ако не си най-умен, най-добър и най-силен, ти не можеш да поддържаш Божествения ред на нещата. Бог

разчита на светлината на нашия ум, на доброто в нашето сърце и на силата в нашата воля. Апостол Павел казва: „В моята слабост се проявява Божията сила”. По отношение на Божията сила, и най-силният е слаб. Обикновено Бог е на страната на слабия. – Какво се иска от човека? – Да използва благата на живота: светлината и топлината, въздуха, водата и хляба. Чрез тях той се домогва до истинското знание. Само така той може да бъде умен, добър и силен. Ако такъв човек заболее, няма да търси веднага лекар, но първо ще се помоли на Бога. Стане ли нужда за лекар, той ще се обърне към този, когото обича. Между лекаря и болния трябва да съществува взаимна любов. Ще кажете, че като платите на лекаря, той е длъжен да ви помага. Не може да ти помогне онзи, който не те обича. Ако те обича, и без пари ще ти помогне. Любовта определя отношенията между хората. Като знаете това, не свързвайте приятелство с хора, които не обичате. Приятелят ви трябва да носи светлина в своя ум. Дето няма светлина, топлина и сила, т. е. разумност, доброта и сила, хората се бият, карат се и постоянно воюват помежду си.

Днес всички се питат, кога ще се свърши войната. Войната няма да се свърши никога. – Защо? – Защото причината за войната е в самия човек. Докато злото е господар на човека, той постоянно ще воюва. Във всеки дом има война: от една страна, мъжът и жената воюват помежду си; от друга страна, децата воюват. Двама млади се оженили по любов. От време на време мъжът си позволявал да удря на жена си по една – две плесници. Тя търпяла две години. Обаче, един ден решила да даде добър урок на мъжа. Тъкмо се готвел да я удари, тя го пресрещнала и му ударила една силна плесница. Той премълчал, не казал нищо, но не си позволил вече да вдигне ръка върху нея. Той разбрал, че с плесници работите не се нареждат. Една плесница може да се понесе, но повече не се позволяват. Ако плесниците могат да оправят света, пръв Бог би си послужил с тях в рая. Когато Адам и Ева сгрешиха, Бог не ги би, но ги търсеше цял ден и, след като намери Адама, запита го: Адаме, къде си? Защо се криеш? – Убоях се, Господи, от Тебе и се скрих. – Защо не изпълни волята ми? – Другарката, която ми даде, ме излъга и накара да ям от забранения плод. Бог нищо не отговори. После запита Ева: Защо яде от забранения плод? – Змията ме излъга. Аз мислех, че всичко, което Си създал, е чисто и си служи с истината. Бог изслуша и двамата и каза: Нали ви заповядах да не ядете от дървото за познаване на доброто и злото? Докато не обикнете това дърво, не трябва да ядете от плодовете му. В това се заключава вашата погрешка. Преди да изпълните съвета на змията, трябваше да изпълните моята заповед. Ако бяхте отишли двамата до забраненото дърво, нямаше да сгрешите. Ева отиде сама и се подаде на думите на змията.

И тъй, всяко нещо, което правите, трябва да бъде проникнато от любов. За

всяко нещо, което правите, трябва да се допитвате до Господа. Ако Той одобри желанието ви, можете да го реализирате. Не предприемайте нищо без съгласието на Бога. Ако обичате някого, ще отидете при Бога, да искате Неговото съгласие и съвет, Той да ви упъти, как да постъпите. Бог е любов, следователно, Той ще ви научи, как да обичате. Какво трябва да направите за онзи, когото обичате? Първо, ще внесете светлина в ума му, топлина в сърцето му и сила, т. е. живот в душата му. От светлината, топлината и живота ще създадете тялото, в което вашият възлюблен ще дойде да живее. Който няма поне една светла мисъл, едно светло чувство, една светла постъпка, които да му послужат за основа, той не може да разчита на живота. Само при това положение можете да разберете стиха: „Да възлюбиш Господа с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си сила и с всичката си душа". Не можеш да възлюбиш Господа, ако не си възлюбил светлината, въздуха, водата и хляба. Без тях няма живот, без тях не може да се изяви любовта. Докато живееш на земята, ще възприемаш светлината и топлината на слънцето, ще възприемаш въздуха, водата и хляба. Щом напуснеш физическия свят и влезеш в духовния, пак ще възприемаш същите елементи, но в по-висока гама. В духовния свят човек диша етер, а не въздух. Той си изработва ново, етерно тяло, чрез което се приспособява към условията на духовния свят. Докато е на земята, човек диша с дробове, нагодени за въздуха. С физическите си дробове той не може да направи стъпка напред или нагоре към духовния свят. Съвременните учени говорят за луната, но и там човек не може да живее с физическото си тяло. Друго по-фино тяло е нужно за луната.

„Ако говоря с човечески и ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед, що звънти, или кимвал, що дрънка". – Кога говори човек? –Когато има светлина. Значи, можеш да говориш само за това, което виждаш. Можеш да говориш, само когато възприемаш светлината, въздуха, водата и хляба. Не е достатъчно само да възприемаш тези елементи, но трябва да ги възлюбиш. Тогава една част от тях остава в организма ти като условие за развитието ти, а друга част излиза навън като условие за проява на любовта, която си приел. В заключение на това казвам: Приемай и предавай всичко с любов. Яж с любов, за да растеш и да се развиваш правилно. Ако не ядеш с любов, ти сам ще се отровиш. Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето". – Къде ще намерите този хляб? – Във всичко, което Бог е дал за храна на човека. Откъснеш един плод и веднага го изядеш. Защо не помислиш за светлината, топлината, въздуха и водата, които са го създали? Този плод е живият хляб за който Христос говори. Приеми го с благодарност и любов. Всеки плод носи живот в себе си. Благодари за живота, който си възприел.

И тъй, приемайте благата с любов и предавайте ги с любов. Няма по-

голямо нещастие за човека от това, да приема и предава нещата без любов. Обичаш някого искаш да го целунеш, но нямаш любов в себе си. Не целувай без любов. Ако имаш любов, ще целуваш, както целуват светлината, въздухът, водата и хлябът. Като прониква светлината в мозъка, топлината в слънчевия възел, въздухът в дробовете и водата в стомаха, това е вътрешен, съзнателен процес на любовта. Приемайте светлината с любов, за да освободите ума си от ограниченията и тежестите на живота. Приемайте въздуха с любов, за да освободите сърцето си от горчивите и зли чувства. Приемайте водата с любов, за да се радвате на правилно кръвообращение. Приемайте хляба с любов, за да имате здрав стомах. Радвайте се, когато приемате и предавате нещата с любов.

Време е вече да изучавате светлината, въздуха, водата и хляба музикално, да създадете песни за тях. Нещата стават ясни и разбрани, когато се възпеят. Докато не се научите да пеете и свирите на светлината, на въздуха, на водата и на хляба, не бихте могли нито да учите, нито да дишате, да пиете вода и да ядете хляб. Съвременните хора не са дошли още до истинското учене, дишане, ядене и пиене. Мнозина мислят, че като отидат на другия свят, всичко ще научат. Не е така. И да отидете на онзи свят, преди всичко, трябва да сте придобили изкуството да се ползвате от светлината и въздуха като превозни средства. Без превозни средства никъде не можеш да отидеш. Превозно средство за ангелския свят са светлината и въздухът; за разумния човешки свят превозно средство е водата, за доброто – хлябът. Къде ще отидеш без превозни средства? Къде ще отидеш без крака, без ръце, без очи, уши, уста и нос? Без очи не можеш да възприемаш светлината; без уши не можеш да възприемаш звука, без уста не можеш да говориш, без нос не можеш да възприемаш миризмите и вкуса на предметите.

Какво представят светлината, въздухът, водата и хлябът? – Те са ръцете и краката на Бога. Светлината е дясната ръка на Бога, а въздухът – лявата. Водата е десният крак на Бога, а хлябът – левият. Любовта е главата на Бога. Щом познавате проявите на Божията глава, на Божиите ръце и крака, вие сте във връзка с Божествения организъм, на който представяте удове. Разчитайте на светлината, на въздуха, на водата и на хляба като прояви на Бога, за Когото е казано, че е Любов. Те носят живот, здраве и радост за всички живи същества. Кой не е опитал живата светлина, живия въздух, живата вода и живия хляб? Те носят Божието благословение. Дето присъства Бог, там няма противоречия, няма страдания, няма смърт.

Днес небето е чисто, ясно, без облаци. Това показва, че трябва да живеете в любовта, проявена чрез светлината и въздуха; свържете приятелство с водата и хляба. Този е начинът, по който можете да прекарате поне един

ден в любовта. Направете опит още днес да проявите любовта, както сте я възприели. Да живееш в светлината и въздуха и да се запознаеш с водата и с хляба, това значи да говориш с езика на любовта. Мъчно се разбира този език, но без него животът няма съдържание и смисъл. С други думи казано: Без светлина, без въздух, без вода и без хляб любовта не може да се разбере. Те са четири необходими елемента за растенето и развиването на всички живи същества. И най-малкото семе се нуждае от светлина, въздух, вода и почва. Дайте му тези елементи и не се грижете повече за него. То ще се храни от тях и ще израсте, ще цъфне и ще завържe. Нищо друго не ви остава, освен да благодарите за всичко, което ви е дадено. Благодарете за изобилния живот, за изобилната светлина и за изобилната сила, които ви са дадени. Те ще ви направят умни, добри и силни.

И тъй, възприемайте светлината, въздуха, водата и хляба така, както приемате живота. Божественият живот нека тече във всяка ваша мисъл, във всяко чувство и във всяка постъпка. Това значи, да проявите Бога в себе си. Казано е в Писанието: „Да се весели Бог в нас и ние в Него”. Това подразбира стиха: „Възлюбил си истината в човека”.

Казано е в Писанието: „Не съдете, да не бъдете съдени!” Съдбата е в ръцете на Бога, а човек трябва да прощава на ближния си. Това е пътят към любовта. Задачата на човека е да прощава и да се изправя. Каквато погрешка да е направил с ръцете, краката, очите, ушит или устата си, той трябва да я изправи. Любовта е единственият път за изправяне на погрешките. Любовта е единственият път за освобождаване на човека от ограниченията и заблужденията. Само свободният може да се ползва разумно от светлината, от въздуха, от водата и от хляба.

Работете съзнателно върху себе си и осветявайте името Божие чрез всяка своя мисъл, чувство и постъпка. Така ще придобиете вътрешен мир. Така ще се радвате на Божието благословение.

18. Беседа от Учителя, държана
на 3 октомври, 1943 г. 5. ч. с.
София – Изгрев.

1943_10_06 Трите свещи

ТРИТЕ СВЕЩИ

Упражнение за дишане с движение на ръцете.

Издигане ръцете нагоре, над главата; допиране пръстите на ръцете на темето; спущане ръцете надолу.

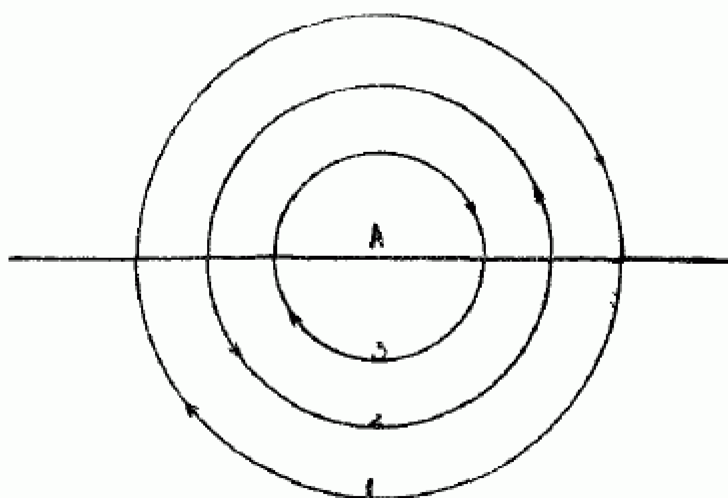

На фигура 1. има три концентрични кръга. Външният кръг (1) представя физичния човек, т. е. физичната сила на човека. Вторият кръг (2) представя възможностите и условията, при които човек приема топлината. Третият кръг (3) представя възможностите и условията, при които човек приема светлината. Диаметърът на външния кръг показва, как се проявява човек, като приема енергиите от трите кръга, т. е. от трите свята – физичния, духовния и умствения. Когато приема повече сила, човек работи повече на физичния свят. Когато приема повече топлина, той е по-разположен и работи повече в областта на чувствата. Когато приема повече светлина, той работи повече в умствения свят. Казваме, че тоя човек повече мисли. Силата, топлината и светлината представят три запалени свещи, с които човек работи. Успехът на човека зависи от количеството на силата, топлината и светлината на тия свещи. Като не разбира това, някой иска да се прочуе, без да разполага с тия свещи. Как ще се прослави, като магарето ли?

Когато създал света, Бог запитал всички животни, доволни ли са от положението си. Понеже магарето имало малък ръст, казало на Господа,

че е недоволно от ръста си. Всички животни минавали край него и му се присмивали, че било малко, че никой не го забелязвал. То пожелало да има по-голям ръст, като другите животни, и да има силен глас, всички да го чуват. Бог задоволил желанието му: дал му по-голям ръст и по-силен глас, отдалеч да го чуват. Като заревало, магарето изплашило всички животни. Силен е гласът на магарето, но без съдържание. Човекът видял магарето, харесал ръста му и го поставил в градината си да я пази от врабчетата и други птици. Понеже птиците хвъркали от дърво на дърво, магарето влязло в ролята си и започнало да ги гони. Така то изтъпкало всички цветя и зеленчуци. Като дошъл господарят, видял пакостите, които магарето направило, набил го добре и го изгонил от градината. Въпреки това, магарето минавало за умно същество.

Когато първият цар в света щял да се жени, повикал магарето да си даде мнението за царицата. То погледнало царицата и казало: С тая царица царят ще започне живота си добре, но ще свърши зле. Със смелостта си, магарето си създало голяма беля на главата. От тоя момент всички го взели за присмех, как си позволило да даде мнението си за царицата. И досега, като реве, магарето казва: Не давай мнението си за царицата на света. С други думи казано: Не давай мнението си за истината. Живей в истината, без да говориш за нея. Не давай мнението си за мъдростта. Живей в мъдростта, без да говориш за нея. Не давай мнението си за любовта. Живей в любовта, без да говориш за нея. Ако те питат нещо за любовта, мълчи, нищо не казвай; ако те питат нещо за мъдростта, мълчи; ако те питат нещо за истината, мълчи. Сегашните хора страдат, защото говорят за любовта, за мъдростта и за истината, без да ги познават.

Да оставим настрана анекдотите. Във всеки анекдот се крие известна истина. За да проникне в тая истина, човек трябва да мисли. Ако не мисли, нищо няма да разбере. Който не мисли, очаква щастието му да дойде отвън. По кой начин ще дойде щастието? То иде от красотата, от здравето, от доброто, от разумността, от силата. Красивият човек е щастлив; здравият е щастлив; добрият е щастлив; разумният е щастлив; силният е щастлив. И обратно: грозният, лошият, болният, глупавият, слабият не са щастливи. Някой се оплаква, че хората не го обичат. Как познава това? Каква е неговата мярка за любовта? Любовта не е нещо материално, да се тегли на везни. Тогава, как познавате, че ви обичат много, или малко? Има три начина, по които познавате, обича ли ви човек, или не ви обича. Който ви обича, внася светлина, топлина и сила във вас. Като влезе в стаята ви, светлината на лампата ви се увеличава. Обичате ли някого, вие трябва да внесете поне едно от трите блага в него: или светлина, или топлина, или сила. Ако внесете светлина в него, небето му ще се проясни; ако внесете топлина, растенията му ще се развиват добре; ако внесете сила, здравето

му ще се увеличи.

Днес всички говорят за идването на новата култура. Как се познава, че новата култура ще дойде? Тя ще разпредели правилно светлината, топлината и силата в човешкия организъм. Когато тия сили не са правилно разпределени, човек се усеща неразположен. Някой казва: Криво ми е нещо. Криво му е, защото не възприема добре светлината, топлината и силата в природата. Който възприема силите на живата природа, той всякога е разположен.

Сега ще направя един опит с вас, да видя, какво е вашето възприемане в музикално отношение. Ще ви изсвиря едно музикално парче, да видя, какво ще възприемете: светлина, топлина или сила. Може да възприемете нещо, а може и нищо да не възприемете – това да не ви смущава. Опитът е важен за мене, да видя, доколко сте чувствителни в музикално отношение. Искам да проверя, хармонични ли са вашите възприятия, или не са хармонични. Това, което ще ви изсвиря, има валидност до една година. Някой може да възприеме нещо още днес, друг – след няколко дена, седмици или месеци. Не е важно, дали по-рано, или по-късно ще възприеме. Законът действа до една година.

Светът е основан на същия закон – на хармонията. Рано или късно, човек трябва да възприеме тая хармония – музиката в природата. Цялата природа е проникната от музика. Невидимият свят свири, видимият свят също свири. За оня, който възприема музиката, нещата стават бързо; за оня, който не я възприема, нещата стават бавно. Ще каже някой, че сам той свири. Това не е достатъчно. Важно е, как свири. В музиката – вокална, или инструментална, всички тонове не се обичат еднакво. Ако съчетаете няколко музикални тонове, които не се обичат, ще създадете музикална караница, музикален спор. Това става рядко, но най-малкият музикален спор произвежда известен ефект в света на светлината, в света на топлината или в света на силата. Светът на светлината е Божественият свят. Светът на топлината е ангелският свят. Ангелите се занимават с растителното царство. Цветята представят изложба на ангелите. Светът на силата е човешкият свят. Човешките мисли и чувства са цветя, които човек излага в невидимия свят. Някои мисли са подобни на магарешкия трън.

Човек трябва да носи три запалени свещи, за да се справя с мъчнотиите в живота си. Първата запалена свещ е свещта на Божествената мисъл. Тая свещ трябва всякога да гори и свети. Втората свещ е на Божествената топлина. Третата свещ е на Божествената сила. И трите свещи трябва постоянно да горят. Първата свещ е свързана с извора на мъдростта; втората свещ е свързана с извора на любовта; третата свещ е свързана с

извора на истината. Когато и трите свещи в човека горят, той има правилно разбиране. Той е добър, гениален и светия. За него е безразлично, какво положение заема на земята. Какво ще придобиеш, ако живееш в царски палат? Умният човек и в палат, и в колиба да е, все умен си остава. Глупавият и в палат, и в колиба да е, все глупав си остава. Ако си глупав, но имаш сила и добро сърце, какво ще направиш с тях? Бог създаде човешкия свят за развлечение и на хората, и на висшите същества, които отвреме навреме слизат на земята да се развличат. Понякога и Бог се развлича с хората. Както и да постъпват те, Бог гледа на тях с приятност. Според Бога, всички човешки мисли, чувства и постъпки са на място. От всичко Той прави нещо хубаво. Преди години присъствах на сказката на един велик художник в Америка. За да изпитат изкуството му, хората чертаеха различни линии на дъската, без ред, разхвърляни, и той ги съчетаваше така, че от тях създаваше красиви образи и хармонични фигури. Той поставяше всяка линия на своето място.

Съвременните хора не са още добри майстори, добри рисувачи и художници. Всяко противоречие е част от цялото. Ако се натъкнете на едно противоречие и не го възприемете като част от цялото, или като линия от една рисунка и не можете да го поставите на мястото му, вие не сте добри художници и добри майстори. Казвате за даден човек, че е лош. В какво се заключава неговата лошавина? – Че, като бакалин, не теглил точно, давал по десетина грама захар по-малко. Какво са десет грама днес? Някой протестира даже и за три грама. Какво са три грама? Колко бучки захар се съдържат в един килограм? Не сте броили. Колко житни зърна има в един килограм жито? – До 12 – 16 хиляди зрънца, зависи от житото. Ако житото е едро, в един килограм има 12 хиляди зрънца; ако е по-дребно, има 14 хиляди; ако е още по-дребно – 16 хиляди. С един килограм жито годишно, човек може да направи много нещо. Имаш нужда от хляб. Какво ще направиш? Ще вземеш едно житно зърно, ще го покриеш отгоре с една кърпа, ще туриш ръката си върху нея и след 5 – 10 минути ще имаш готов, пресен хляб. Искаш ябълки. Ще вземеш друго житно зърно, ще го покриеш с една кърпа, ще туриш ръката си отгоре и след няколко минути ще имаш ябълки. Каквото пожелаеш, ще имаш. Какво по-лесно от това? Така животът ви ще се улесни. Ти седиш и мислиш, отде да купиш зарзават. Вземи десетина зърна в джоба си, завий ги в една кърпа, тури ръката си отгоре, помисли малко, отправи ума си нагоре, и зарзаватът ще дойде. Знание е нужно на човека! Добрият цигулар вземе цигулката си, настрои я и свири – знае да свири. Неопитният и при хубава цигулка не може да свири. Ако можете да настроите ума си в съгласие с Божествения свят, всичко става; ако можете да настроите сърцето си в съгласие с духовния свят, всичко става; ако можете да настроите волята си в съгласие с човешкия свят, всичко става. Днес тия неща са невъзможни, но в бъдеще

невъзможното ще стане възможно.

Често хората се срамуват. От какво се срамуват? Да се срамуваш от лъжата, от лошите думи, от лошите мисли и чувства, разбирам. Да се срамуваш, че нямаш обувки, шапка, дрехи, това не разбирам. Едно време беше срамно да ходиш гологлав или бос, но сега, повечето хора ходят гологлави и боси, без да се срамуват. Едно време гологлавият минаваше за смахнат, а днес, да ходиш гологлав, е в реда на нещата. В това отношение, хората са прогресирали.

Не е важно, дали си гологлав или с шапка, бос или обут; важно е да имаш разположение. Светът на светлината изисква свобода. Който се движи в тоя свят, трябва да бъде свободен. Не можеш да мислиш свободно, ако не влезеш в Божествения свят. Светът на топлината също изисква свобода. Не можеш да чувстваш свободно, ако не влезеш в духовния свят, т. е. в света на топлината. Светлината регулира топлината, а топлината – силата. Следователно, свободният в Божествения свят е свободен и в духовния; свободният в Божествения свят е свободен и във физичния. Светлината и топлината са подбудителни причини във висшите светове. Чрез тях разумните същества регулират силите на физичния свят.

Мнозина искат да бъдат силни. На физичния свят това е възможно, само когато възлюбиш Бога с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила. Който не възлюби Бога по тоя начин, за него е затворен светът на светлината, светът на топлината и светът на силата. Когато обичаш Бога, за тебе е отворен и физичният, и духовният, и Божественият свят. Ако не обичаш Бога, целият свят е затворен за тебе. Ти се чувстваш изолиран от всички, нещо ти е мъчно, животът няма смисъл за тебе. Натук се луташ, натам се луташ, търсиш причината за това. Причината е проста – светлина нямаш. Достатъчно е да внесеш една малка газена лампа в стаята си, за да се ориентираш. Без светлина постоянно ще се блъскаш. Всички хора живеят в човешкия свят, но постоянно се блъскат. – Защо се блъскат? – Светлина нямат. Сегашният свят, в който хората живеят, е крайно объркан, поради което се ражда голямото разнообразие във вкусове, в желания, в мисли и в чувства. Малкото дете посяга към голяма ябълка. То не знае, че понякога големите ябълки не са много вкусни. И възрастните, и старите също търсят големи ябълки. Тия ябълки ще ни ползват в бъдеще, но не и днес. Може ли едногодишното дете да изяде една ябълка? Когато човек стане на 120 години, тогава ще яде големи ябълки, а сега, докато е в ранната си възраст, ще яде дребни ябълки.

Казва някой, че хората не го обичат. Това е неразбиране на любовта. Човек сам себе ся не изявява, но съществата, които го обичат, се проявяват. Ако

си женен, в тебе живее жена ти, която те обича. В жената живее мъжа й, който я обича. Следователно, мъжът прави това, което жената в него прави; жената прави това, което мъжът в нея прави. Мъжът мисли, че е господар на себе си, че той се проявява. И жената мисли същото. Ако им се каже, че друг се проявява чрез тях, ще се засегнат. И детето иска да господарува. Значи, всеки, който иска да господарува, е дете. Той носи в себе си желанието на детето.

В Русия, между простите хора, съществувало поверието, че бедният на земята е богат на небето. Простият войник си мислел: Щом на земята съм прост войник, в другия свят ще бъда генерал. Една разбойнишка банда срещнала един пиян руски войник, който едва се държал на краката си. Те решили да го използват. Взели го със себе си и го завели в един богат дом, дето го облекли в генералска униформа. Един от разбойниците му казал: Ти си вече на другия свят. На земята беше прост войник, а тук си генерал. Виж, как си облечен. Той се погледнал и се зарадвал. Сега вече можеш да заповядваш като генерал. Каквото заповядаш, ще се изпълни. Той плюл на пода, и разбойниците го изчистили. Плюл на друго място, пак изчистили. – Искам да ям. Веднага му сложили да яде. – Водка искам. – Само водка няма тук; всичко друго ще ти дадем, но не и водка. Като слезеш на земята, ще ти дадат водка. По едно време генералът пожелал да му намерят мома да се ожени. Намерили мома, но трябвало да се доставят дрехи и скъпоценности за младоженците. Няколко души от бандата тръгвали с генерала заедно по магазините да купуват нужните вещи. Влезли в един голям магазин, избрали най-хубавите скъпоценности, срещу които дали една малка сума. След това се обърнали към касиера с думите: Понеже купувахме много неща от разни магазини, останалата сума ще платим допълнително. Генералът ще остане тук, докато донесем парите. Генералът се озъртал натук-натам, очаквал другарите си. В това време по улицата минал неговият офицер. Войникът го извикал, спрял го и казал: На земята аз ти се подчинявах и давах чест; сега ти ще ми се подчиниш. Офицерът познал своя войник, но не могъл да разбере, какво е станало, че облякъл генералска униформа. Въпреки [не?]желанието си, той му дал чест. После съобщил, дето трябвало, за станалото, и бързо съблекли войника. Това го накарало да изтрезнее. Всички разбрали, че тук е намесена разбойническа банда, но най-много пострадал търговецът.

Каква е разликата между реалния и нереалния свят? Реалният свят е без сенки. Той е Божественият свят. Всички останали светове, за да бъдат разбрани, имат сенки. Божественият свят, като реален, няма сенки, затова остава неразбран. На физичния свят сенките представят противоречията. Чрез тях светът става разбран. Следователно, всички противоречия и дисонанси в музиката, в говора, в живота са необходими за човешките

умове. Те изясняват нещата. В бъдеще противоречията ще изчезнат. Казваш, че някой те обидил. Ти се чувстваш обиден, защото разбираш смисъла на думата. Щеше ли да се обидиш, ако беше ти казал същата дума на френски или на английски език? Виждаш, че човекът ти говори нещо, но не разбираш езика му и не се обиждаш. В тоя случай няма никаква обида. В Божествения свят не съществува никаква обида. Там няма лоши и обидни думи. Влезеш ли в човешкия свят, обидата върви след тебе и пред тебе. – Какво е Божественият свят? – Свят, в който не съществуват никакви обидни и лоши думи. Влезеш ли в тоя свят, колкото и да искаш да се гневиш, не можеш; колкото и да желаеш да обидиш някого, не можеш. Щом влезеш в Божествения свят, веднага забравяш всички обиди и злини. Излезеш ли от него, веднага си спомняш лошото. – Защо е така? – Не е важно, защо е така, но факт е, че на физичния свят лошото се помни, а в Божествения свят се забравя.

Преди години бях в Търново. Един господин дохождаше често при мене, да иска пари. Колкото пъти дохождаше, всякога му давах. Един ден му казах: Слушай, вместо да дохождаш всеки ден да искаш пари, по-добре поискай наведнъж, колкото ти трябват, да не ме безпокоиш често. Аз не съм банкер, да разполагам всякога. Ако нямам пари, трябва да поискам отнякъде на заем, да те задоволя. След три дена той дойде и ми поиска 1,500 лева. Дадох му тая сума. Той взе парите и се замисли, защо не е поискал десет хиляди лева – остана недоволен.

Мнозина влизат в Божествения свят, искат нещо малко, но, като го получат, излизат недоволни, съжаляват, че не са поискали повече. Бъди доволен на малкото. Едно семенце е толкова ценно, колкото и милион семена. В Божествения свят и малките, и големите неща са еднакво ценни. Големите неща са проявени вече във времето и пространството, а малките крият в себе си вътрешен потенциал. Те изглеждат малки, понеже не са поставени при условия да растат и да се развиват. Една малка мисъл след време може да се превърне на гениална. Една малка мисъл може да направи човека гений или светия.

Гледайте на живота като на сбор от малки и големи величини. Четете Светото Писание и спирайте вниманието си и върху малките, и големите неща, описани там. Засега Свещените книги представят човешки завет. Те не са написани на Божествен език. Ако бяха написани на Божествен език, щяха да представят друго нещо. Там са описани и трите свята, не знаем, кой от тях е Божественият. Ако виждаш хубавите неща, ти си в Божествения свят, и всичко около тебе е Божествено. Кажеш ли, че някой е паднал в калта, ти гледаш по човешки. Питаш: Може ли човек да мисли в калта? Питам: Могат ли растенията да вадят хранителни сокове от калта?

От калта излизат сладки плодове. Нечистата вода, като минава през пясъчни пластове, става чиста и излиза на повърхността във вид на хубави извори. Човек, с своето неразбиране, прави Божествения свят лош и нечист. Всъщност, Божественият свят е чист, никой не е в състояние да го опетни. Човешкият свят е нечист и трябва да се пречисти. Мъчно се чистят човешките мисли и чувства, затова хората страдат. Бог поглежда към тях, не ги съди, но тихо им нашепва: Очистете света, в който живеете.

1. *Лекция от Учителя, държана*
на 6 октомври, 1943 г.
София. – Изгрев.

1943_10_08 Силите на природата

СИЛИТЕ НА ПРИРОДАТА

Упражнение за дишане с движение на ръцете.

Какво бихте писали върху темата: „Разлика между растителния, животинския и човешкия живот”. Разликата между растението, животното и човека се заключава главно в измеренията, в които живеят. Растението живее в едноизмерния свят, животното живее в двуизмерния свят, а човек – в триизмерния свят. Обикновеният човек не може да разбере нищо от тая разлика, но ученият, философът ще разбере много нещо. Растенията се отличават от животните по степента на светлината, която възприемат и в която живеят. Простият, примитивният живот се отличава с малко светлина. Колкото по-висок става животът, колкото повече се увеличава знанието, толкова и светлината става по-голяма. Щом дойдете до човека, светлината му се увеличава, той е най-голяма свещ. Обаче, по отношение на ангела, светлината на човека е малка. И хората се отличават един от друг по степента на своята топлина, светлина и сила. Казвате, че бомбата е силна. Тя е силна, докато не е експлодирала. Щом избухне, тя губи силата си. Житното зърно, сравнено с бомбата, крие много по-голяма сила от най-тежката бомба. То извършва грамадна работа. И мисълта извършва по-голяма работа от най-тежката бомба. Даже най-малката мисъл превъзхожда ефекта на най-голямата бомба. Значи, човешките мисли са бомби от различна големина и с различен ефект. Всичко, което принася полза на човека, е малко; всичко, което причинява пакост и вреда, е голямо. Ако те удари голям камък или голям клон, непременно ще ти причини някаква пакост. Въпреки това, хората се стремят към велики работи. Те искат да заемат високо положение, да бъдат големи, красиви.

Коя е естествената височина на човека? Ако е висок три метра, икономично ли е? Колко метра плат му е нужно за дрехи? През каква врата трябва да минава. Колко ядене му е нужно на ден? Според мене, нормално е човек да бъде 165 см. висок. Значи, той е взел една единица от Слънцето, шест единици от любовта, т. е. от Венера и пет единици от Меркурий. Числото пет представя сърп //ВИЖ ТЕКСТ-ОРИГИНАЛ//, с който може да се жъне. Това число всякога взима. Прегърнеш някого с ръката си, хванеш го – това е все Меркурий. Числото шест показва, че се намираш пред много пътища и се чудиш, кой път да хванеш. – Кой е правият път? – Пътят на най-малкия разход, на най-малкото съпротивление. Въпреки това, като придобие нещо, човек иска да има още по-голяма придобивка. Например, спечелиш един милион, искаш да имаш два милиона. Как ще носиш

толкова много пари? Знай, че твое е това, което ти сам можеш да носиш. На него можеш да разчиташ. Не можеш да разчиташ на това, което драгите носят. То е чуждо. Как можеш да разчиташ на знанието, което се съдържа в сто-двеста тома? Ти не можеш да носиш това знание в главата си.

Съвременният човек трябва да знае, кое е негово и кое – чуждо. Това, което радва човека, е негово. Това, което му причинява скръб, е чуждо. Божественото носи радост, а човешкото – скръб. Човек всякога скърби, че не е богат като другите, че къщата му не е толкова хубава, колкото на съседа му. Какво се ползува той, ако е богат, добре облечен, живее в хубава къща, а е болен? За предпочитане е да бъдеш прост овчар, но здрав, отколкото да си богат, добре облечен, да живееш в хубава къща и да си болен. Кое предпочитате: да бъдете философ, но болен, или прост овчар, който свободно се движи по планините, диша чист въздух, яде проста храна, но е здрав и разположен. Да можеш свободно да се движиш, дето пожелаеш, да ядеш с разположение, да дишаш чистия планински въздух, това значи, да бъдеш свободен като птица. И мухата е свободна, но попадне ли в паяжината, губи свободата си. Тя влиза в къщите на хората, кацва, дето иска, волна е като птица. Тя се радва на свободата си. Всеки свободен човек е крилат като птица. Значи, крилете имат отношение към свободата. Мухата обича светлината, затова търси светли места. Щом види добре осветена стая, веднага влиза вътре. Тя обича и свободата. Като забележи, че прозорците на стаята са затворени, тя започва да се блъска в тях, но не може да излезе навън. И птицата, като влезе в стая със затворени прозорци, започва да се блъска в тях. Най-после, замаяна тя пада на земята.

И човек изпада в положението на птицата. Стреми се към някаква идея и, като я постигне, започва да се измъчва. – Защо се измъчва? Влязъл е някъде, от дето не може да излезе. Апаш влязъл в лабораторията на един виден физик в момента, когато последният правел своите научни изследвания. Ученият разбрал, че пред него стои апаш и веднага му дал да държи цилиндрите, с които правел опита. След това завъртял машината, и токът започнал да тече по цилиндрите. Апашът се ужасил, но не могъл да се освободи от тях – токът свил мускулите му. Така ученият извел апаша на улицата, взел от него цилиндрите и спокойно му казал: Втори път няма да влизаш в лабораторията на учения, който прави своите изследвания. Ще чакаш, докато той изнесе своето откритие пред света и тогава ще се явиш при него, и ти да получиш нещо.

Често хората се хващат за цилиндрите на учения, по които тече ток. После казват, че условията на живота им са тежки. Казвам: Не влизайте през

всяка отворена врата – тя не е за вас. Не влизайте през всеки отворен прозорец – той не е за вас. Не яжте всякакво ядене. Правете избор в яденето. Не всяко ядене е за вас. Не всичко, което виждате около себе си, е за вас. Влезете ли в кабинета на учения или на философа, ще се отнасяте с уважение.

Да се върнем към числото 165. Шесторката, която има отношение към Венера, притежава свойствата на житното зърно, или на кое и да е семе. Ако носиш това число в джоба си и го показваш на всеки, когото срещнеш, то няма да се измени, ще си остане такова, каквото е било първоначално. Обаче, ако го посадиш в земята, то ще израсте и от него може да излезе ябълка, круша, слива. От него може да бликне вода и да потече надолу, да пои цветята. Ценни качества съдържа шесторката. Ако можеш да ги използваш, те ще ти помогнат, ще ти дадат светлина и знание, ще те облекат, ще те нахранят. Важно е да знаеш, как да ги пипнеш. Не само шесторката, но всички числа са ценни, когато се използуват техните динамични сили. Голямо богатство се крие в тях. Който иска да живее добре, трябва да разбира единицата и силата, която се крие в нея.

Единицата е число на живота. Тя носи в себе си слънчева енергия – енергията на любовта. Числото шест господства в света. Казано е: „Шест деня работи, а на седмия служи на Бога” Да служиш на Бога, това значи, да си починеш.

Като изучавате числата и буквите, дохождате до техния вътрешен смисъл. Питам: Защо турят на числото седем напречна чертичка? Не може ли и без нея? Буквата Д е съставена от две части: горната част е /\ триъгълник, а долната – буквата „П”. Който знае законите, разбира, защо някои имена започват с буквата „П”, други – с буквата „Р”, трети – с буквата „А” и т. н. Буквата „Р” в български език, а в латински “Р” има отношение към волята, т. е. към ръката на волевия човек, която хваща нещата. Думата „радост” също започва с буквата „р”. Германците изговарят буквата „р” силно, твърдо, което показва, че са волеви натури. Англичаните правят усилие да я изговарят меко, с което внасят мекота в характера си. И българинът е волев човек. И той трябва да се смекчи. Волята не трябва да взима надмощие. Ако една способност в човека взима надмощие над другите, той не е на прав път. Някой обича да говори много; друг говори малко. И едното, и другото не е на място. Човек трябва да знае, за всеки даден случай, колко да говори и какво да говори.

Един ден видели Настрадин Ходжа да пили бравата на една врата. Запитали го: Какво правиш Настрадин Ходжа? – Свиря на кемане. – Защо не се чува гласът му? – Утре ще се чуе. Прав е Ходжата. Като обере къщата,

всички ще заговорят за него, ще се чуе гласът на неговата постъпка. Кажеш една забранена дума, чуят те някои и веднага те питат, от де я знаеш. Носиш в ръката си един голям диамант. Може да си го получил подарък – не е важно. Докато се разбере, от де го имаш, и кой ти го е дал, ще лежиш в затвора. Ако богат човек носи тоя диамант, никой няма да го безпокои, но ако беден човек го носи, веднага ще го хванат и турят в затвор. Всеки, който носи една идея, като скъпоценен камък, непременно ще лежи в затвор. Колко пъти човек е лежал в затвора само за това, че се е осмелил да произнесе думата любов. Опитай се ти, като обикновен човек, да кажеш, че си влюбен в царската дъщеря. Веднага ще ти забранят да говориш за нея. Можеш ли да имаш достъп до нея? Ти искаш да се запознаеш с царската дъщеря, но нямаш възможност да я срещнеш. Там, дето тя ходи, ти нямаш достъп. Харесаш една дреха, влизаш в магазина и я обличаш. Ако не я платиш, веднага те хващат за ръката и те питат: Кой ти даде право да облечеш тая дреха? Ако се противопоставиш, скоро ще опиташ затвора. – Обичам тая дреха. – Това не ти дава право да я вземеш от дюкяна, без да я платиш.

Днес много хора страдат по причина на това, че искат да притежават неща, които не са определени за тях. Позволено е да гледаш ябълката на своя съсед, но не е позволено да късаш от нея. На първите човеци беше забранено да ядат от плода на дървото за познаване на Доброто и на злото, но те ядоха. За непослушанието им ги изпъдиха от рая. Хората страдат, именно, за непослушанието си. На всеки човек е забранено нещо, но, въпреки това, той си позволява да взима от забраненото. Той пита: Защо да не взема? – Ако вземеш, ще излезеш от рая. Достатъчно е да се докоснеш до забранения плод, за да се натъкнеш на несгодите в живота. Например, светлината е достъпна за човека, но влезе ли в окото ти повече светлина, отколкото трябва, то се затваря. Природата е предвидила това и поставила мярка – колко светлина може да приема човешкото око. Колкото по-слаба е светлината, толкова повече се разширява зеницата; колкото по-силна е светлината, толкова повече се свива зеницата. Дойдеш ли до светлината в природата, колкото по-малко светлина приемаш, толкова по-добре. Растенията приемат повече светлина, отколкото топлина. Човек приема повече топлина, а по-малко светлина.

Някои растения разлагат светлината и едни цветове задържат, а други – отблъскват. Червените цветя задържат всички цветове на светлината, а отблъскват червения. Белите цветя отблъскват изцяло светлината, което показва, че те не се нуждаят от светлина. Те раздават всичката светлина. – Защо я раздават? – Можеш ли да спиш вечер със запалена лампа? Светлината действува на очите, и ти не можеш да спиш. На тъмно се спи по-добре, отколкото на светло. Когато почиваш, не ти е нужна светлина ;

когато работиш, имаш нужда от светлина. Природата не позволява да изразходваш енергиите й напразно. Тя не обича разточителността. Когато не употребяваш нещата на място, ти ставаш разточителен. Страданията се дължат на разточителността. В природата няма нито разточителност, нито недоимък.

Преди Общоевропейската война хората бяха по-разточителни, отколкото днес. Хляб имаха в изобилие и не го ценяха. Обаче, днес всички го ценят. Срещам един професор, носи под мишца три четвърти хляб – едната четвъртинка отрязана – за трима души. Преди войната слугинята носеше хляба, а сега професорът го носи, страхува се да не остане без хляб. Малко е четвърт хляб на човек, но всички го пестят, не го разпиляват, както по-рано.

Казвам: Ако искаш да познаеш човека, виж, какво е отношението му към хляба. Ако искаш да знаеш, какво е отношението му към доброто, виж, какви са обувките му. Ако са нечисти и тесни, има нещо неправилно в отношението му към доброто. Искаш ли да знаеш, дали даден човек е справедлив, виж, какви са ръцете му. Ако са всякога чисти, той е справедлив. Той има мярка и в даването, и във взимането. Ръката трябва да работи умерено. Казваш, че трябва да работиш, за да ядеш. Яденето има отношение към устата, а не към ръката. Лакомата уста кара ръката да работи повече, отколкото трябва. Ръката работи много, а получава малко. Това е несправедливо. Ръцете, краката, очите, ушите са слуги на човека. От слугите се съди за господаря. Казвам: Каквито са слугите, такъв е господарят. Какъвто е господарят, такива са и слугите. Какво можеш да направиш, ако не знаеш да управляваш ръцете и краката си? Какъв човек си, ако не можеш да управляваш очите си?

Хората не се отнасят добре с краката, с ръцете, с очите си и казват: Крака са това, няма защо да се грижа толкова за тях. Те са длъжни да ходят. Човек зависи от доброто състояние на краката, на ръцете, на очите, на ушите си. Цял ден ходиш, движиш се из града, на планината – ще благодариш на краката си. Като се прибереш у дома си, ще измиеш краката си, ще им благодариш за услугата, която са ти направили. Ако си ги ударил и наранил, ще им се извиниш, ще превържеш нараненото място с малко зехтин и ще ги оставиш да си починат. Господарят е виновен за нараняването на краката, а не слугите.

Сега, като ви обръщам внимание, как да се отнасяте към своите удове, имам пред вид вашето самовъзпитание. Само така човек може да се самовъзпитава. Казваш: Трябва да се обичаме! Първо ще обичаш ръцете, краката, очите, ушите си, които ти служат безкористно. Ти трябва да

съзнаваш, че всички твои удове работят за тебе и ще им бъдеш признателен. Ще обичаш устата, носа си, които са те предпазили от много злини. Ако искаш да изчистиш носа си, ще го хванеш леко с кърпа, без да го дърпаш и натискаш. Ти искаш да отидеш на небето, да живееш между ангелите. Как ще живееш между ангелите, ако нямаш добра обхода със слугите си? Искаш да имаш красиво тяло. Как ще имаш красиво тяло, когато на небето пристигат всеки ден оплаквания от ръцете, краката, очите, мозъка ти? Трябва ли да товариш мозъка и нервната си система с чрезмерна работа? Мозъкът заболява от голямо напрежение. Който работи чрезмерно с мозъка си, става крайно динамичен. Сухите хора са много динамични. Който работи много със сърцето си, става много влажен. Първият става много сух, а вторият – много влажен; първият е много електричен, а вторият – много магнетичен. Някой напряга мозъка си, иска да стане учен, философ, поет, да забогатее. Ако искаш да бъдеш учен, поет и философ, за да помагаш на човечеството, доброто е на твоя страна; ако искаш да придобиеш всичко това само за себе си, злото върви в стъпките ти. Да бъдеш философ, учен, значи, да бъдеш точен, като часовник, да знаеш, колко време да работиш и колко да почиваш. За Канта се казва, че животът му бил като часовник. Всяка сутрин излизал на разходка в точно определен час. По него определяли часа. Случило се, че един ден не излязъл на разходка. По това разбрали, че е станало нещо с него. – Какво трябва да правим? – Много просто. Ако си гладен, ще носиш хляб със себе си. Ако си жаден, ще носиш вода. Ще носиш това, от което имаш нужда. Ще искаш това, което ти е необходимо. Това, което не ти е потребно, тури го настрана. То е потребно за другите. Радвай се, че те се нуждаят от това, от което ти нямаш нужда.

От какво се нуждае човек? Първо човек се нуждае от светлина. Той трябва да знае, как да я възприема и как да я прилага. – Болен съм. – Болестта ти се дължи на недоимък от светлина в организма ти. – Как ще оздравея? – Като приемеш необходимата светлина в себе си. Всяка болест се лекува със светлина – червена, синя, жълта, портокалена, виолетова – според болестта се избира и светлината. Светлината играе важна роля в човешкия живот. Дали страдаш от недоимък, или от излишък на светлина в организма си, ти си изложен на неправилни прояви – физични или психични. Ако се оплакваш от неразположение, от нежелание да се движиш, ти си лишен от червената светлина. Ако нямаш желание да се проявиш, ти си лишен от портокаловата светлина. Някой се проявява повече, отколкото трябва – в организма му има излишък от портокалова светлина. Някой има желание да забогатее, иска да държи богатството само за себе си. Причината на това се крие в излишъка на зелената светлина в организма му. – Какво да правя, за да се освободя от тоя излишък? – Раздай част от богатството си, не ти трябва тоя излишък.

Един богаташ, голям скъперник, често се молел на Бога да му покаже, коя е най-голямата му слабост, за да работи върху нея, да се освободи от лошите ѝ последствия. Една вечер сънувал интересен сън: Отнякъде дошъл един човек с голяма кола, пълна със злато, и впрегната с четири чифта бели коне. Човекът, който карал колата, спирал по улиците и раздавал с лопата злато. Хората излизали от домовете си и тичали към колата: всеки искал да получи нещо. Коларят сипвал по една-две лопати на човек и продължавал пътя си. Като видял това, скъперникът се затичал към дома си да вземе един сандък, да получи и той от златото. Коларят му казал: Щом искаш да ти туря злато в сандъка, трябва да легнеш на земята и да поставиш сандъка на гърдите си. Аз ще сипвам с лопатата, а ти ще кажеш, докога да продължавам. Казано, свършено. Коларят турил една лопата, скъперникът мълчал. Турил две, три, десет, скъперникът още мълчал. Най-после започнал да пъшка, не могъл повече да издържа. Коларят казал: Оставете го сам да се справи с товара си. После му казал: Колкото повече се товариш, толкова повече ще пъшкаш. Една лопата ти беше достатъчна.

Казвам: Ако имаш една лопата злато, ти ще се ползваш от слънчевата енергия; ако имаш две лопати, ще се ползваш от енергиите на земята; ако имаш три лопати, ще се ползваш от енергиите на Юпитер; ако имаш пет лопати, ще се ползваш от енергиите на Меркурий; ако имаш шест лопати, ще се ползваш от енергиите на Венера. Не е нужно да имаш много лопати злато; важно е да го използваш разумно. Трябва да изучавате числата, да знаете, какви енергии се крият в тях и начините за използуване на тия енергии. Единицата е представена чрез човешкия нос. Тя е на видно място. В нея се крие слънчевата енергия. Единицата учи човека, как да диша. Бог вдъхна в човека дихание на живот чрез носа. Който не диша правилно, не разбира значението на единицата. Едва сега човек започва да я изучава. Да познаваш единицата, това значи, да знаеш, колко въздух ти е нужен за всеки даден момент.

И тъй, ще дишаш дълбоко, за да разшириш носа си, главно долната част, при ноздрите. Колкото по-тесен е носът, толкова по-лошо. Здравият човек има широк нос при ноздрите си. Ако носът изтънява, човек губи гражданските си права. Изгубиш ли гражданските си права, ти не можеш да се ползваш от привилегиите на своята държава. Такъв човек е фалирал вече. Пазете се да не изгубите гражданските си права. Пазете се да не изгубите правата, които природата ви дава. Това значи, да се намериш в такова положение, че да не бъдеш нито на земята, нито на небето; нито на тоя, нито на оня свят. Това е все едно, да се затвори главната фирма на едно предприятие. Представете си, че главната фирма на дадено предприятие е в Америка. То има клонове във всички държави. Какво ще стане с тия

клонове, ако главната фирма фалира? Всички клонове ще фалират.

Следователно, човек се развива правилно, докато диша правилно, докато възприема слънчевата енергия правилно. Той е здрав, весел, подвижен. Какво пречи на човека да диша и да мисли правилно ? Кое му препятства да излага гърба си всяка сутрин на слънце и да възприема слънчевата енергия ? Ще кажеш, че нямаш време за това. Трябва да мислиш за прехраната си, за къщата си. – Защо ти трябва къща? Има добри хора, които са помислили и за себе си, и за тебе. Те са направили къща, а ти, срещу известен наем, ще живееш в тяхната къща. Трябва ли, дето отиваш, да правиш къщи ? Ще отидеш в Америка, ще си направиш къща. Ще отидеш в Англия, ще си направиш къща. Една къща е нужна на човека.

Помнете: Умният, добрият, силният и справедливият човек, дето и да отиде, пътят му е отворен. Царството Божие е пред него. Значи, ако не си умен, добър, силен и справедлив, дето и да отидеш, навсякъде ще намериш затворени врати. Да бъдеш умен, добър, силен и справедлив, това значи, да бъде пътят ти отворен. Разумността се изявява чрез светлината на човешкия ум; добротата се изявява чрез човешкото сърце; силата – чрез човешката воля, а справедливостта – чрез човешките ръце, т. е. чрез неговата работоспособност. – Защо хората остаряват преждевременно ? – Защото не са умни, добри, силни и справедливи. – Защо нямат тия качества? – Защото не знаят качествата на числата. В числата се крият силите на природата. Изучавайте числата, за да се ползвате от силите на природата и да се развивате правилно.

Само светлият път на мъдростта води към истината.
В истината е скрит животът.

1. Лекция от Учителя, държана
на 8-ми октомври, 1943 г.
София – Изгрев.

1943_10_10 Вечно подмладяване
Беседи от учителя София, 1944

ВЕЧНО ПОДМЛАДЯВАНЕ

(Лука 12:4-8)

Нещастието на съвременните хора произлиза от това, че те не оценяват малките работи. Всички се стремят към големи работи; всички искат големи къщи, големи заплати, много пари — не се задоволяват с няколко лева, милиони искат. Чувате някой да казва, че иска да има автомобил, аероплан, параход. Питам: Защо детето иска да носи панталоните на баща си? То не може да ги носи. На него са нужни малки панталонки, да може свободно да се движи. Защо е нужна на малкото момиченце майчината рокля? И да се облече в нея, то не може да я носи. За малкото момиченце малка рокличка, за майката — голяма рокля. Често и духовните хора искат големи рокли, дълги панталони, големи шапки. Казват за някого, че главата му е малка. Ако главата му е малка и не може да използва капитала, който му е даден, защо му е по-голяма глава? На по-голямата глава се дава по-голям капитал. Сила е нужна на човека да носи тежестите на живота. Мнозина се давят, защото главата им е тежка. Ако бяха по-леки, и да паднат във водата, ще изплуват на повърхността.

Като се натъкват на мъчнотии, хората казват: Какви бяха старите времена! Какви са били старите времена? Каква е разликата между вола и теленцето? Какво предпочитате да ядете: пастърма от стар вол, или месо от теленце; месо от стара свиня, или от прасенце? Това са сравнения, върху които трябва да се мисли. Повечето хора са повърхностни, не мислят много. Какви ли теории не развиват! Те разискват върху въпроса за създаването на света, за големината на Земята — за всичко правят изчисления. Един учен правел изчисления: ако е възможно пренасянето на Земята от едно място на друго, колко години ще бъдат нужни, с колко тренове и с колко вагони ще стане това. Той направил следните изчисления: за пренасянето на Земята са нужни 300 милиарда години, с 30—40 милиарда тренове, всеки трен с по 50 вагона, всеки вагон 160,000 пъти по-голям от сегашните; всичко това ще заема едно пространство от два квадрилиона километра, за извървяването на които ще са нужни 500 милиона години, ако бързината е еднаква с тая на светлината. Това са въображаеми неща. Може ли да се пренесе земята на друго място? — Не може. Тогава, защо учените правят такива изчисления? За да се събере материята на земята атом по атом и молекула по молекула, нужни са квадрилиони години. Не е лесно, следователно, да се мести земята.

Какво е предназначението на човека, който живее на земята? Човек има глава да мисли, сърце — да чувства и да поддържа топлината на организма, стомах — да приема храна, да я обработва и да поддържа тялото. Човек трябва да яде по три пъти на ден, да образува кръв; по 10—15 пъти на минута да поема и да издиша въздух. И умът му трябва да бъде постоянно зает с работа. Какво е предназначението на човешкия ум? Някой казва: Цял живот мислих, но нищо не придобих. Това е неразбиране на нещата. Все едно да кажеш, че нищо не си придобил от храната. Ял си най-хубави яденета и казваш, че нищо не си придобил. Чрез мисълта си човек събира три вида енергия, от която съгражда своето умствено тяло, което занася със себе си в другия свят. Безсмъртно е умственото тяло на човека. Някой пита: Защо трябва да мисля? — За да не бъдеш роб на условията. — Защо трябва да бъда добър? — За да не бъдеш роб на условията. — Защо трябва да работя за душата си? — За да не бъдеш роб на условията.

Мнозина се запитват, обича ли ги Бог, или не. Това не е важно. Важно е, дали вие любите Бога. Спасението на човека се заключава в любовта му към Бога, а не в любовта на Бога към него. Ако майката обича детето си, а то не я обича, тя ще го помете. Когато майката помята детето си, това показва, че то не я обича. Ако детето обича майка си, тя никога няма да го помете. Сега въпросът не е за помятането. Майката трябва да накара детето си да я обича.

Една българка от Варна разправяше една своя опитност със своето момиченце, ученичка в отделенията. Това било преди 40 години. Момиченцето се казвало Йорданка. Тя слушала майка си, но била доста своенравна. Един ден майката накарала Йорданка да чете „Отче наш". — Няма да чета! — казала Йорданка. — Чети молитвата! — настоявала майката. — Няма да чета! — Ще те накажа, ще те изпъдя вън. — Няма да чета! Нито доброто помагало, нито заплашванията. Майката изгубила търпението си. хванала Йорданка, вдигнала я във въздуха, тръшнала я на земята и казала: От тебе човек няма да излезе! Йорданка се опомнила и извикала: Мамо, прости ме, ще чета „Отче наш". Едва сега разбрала тя, какво искала майка й от нея. — Защо не искала да изпълни желанието на майка си? — Не разбирала, какво се иска от нея, не разбирала идеята. Същият закон се отнася и до нас. Когато не искаме да свършим една работа, причината за това е, че не я разбираме. Много неща върши човек, без да ги разбира. Някой мисли, че е религиозен, без да разбира, какво значи религиозен човек и какво се иска от него. Думата „духовен" е по-близка до разбирането ни, тя е по-стара дума, в сравнение с думата „религиозен".

Често слушате да казват: Какви бяхме едно време! Така говорят и светските, и религиозните. Едно време всички бяхте млади, красиви, малки дечица, с весели, усмихнати лица. Де отиде вашата младост и веселост? Майката се радва на детето си и казва: Моето детенце! — Де отиде това детенце? Де отиде красивото, послушното и благонадеждно ангелче? Изгубва се детското в човека. Още от малко детето слуша да му се говори: Ще пораснеш, ще станеш като баща си и дядо си, и то преждевременно остарява. То си мисли, че ако стане като баща си и дядо си, всичко ще постигне, всичките му работи ще се наредят. Станеш ли като дядо си, краката ти ще отслабнат, стомахът ти няма да работи, само мозъкът ти ще мисли и философства. Ще седиш на едно място с часове и ще казваш: Какво направих на тоя свят? Какво придобих? И като се убедиш, че нищо не си придобил, ще започнеш да мислиш за другия свят. В същност, дядото мисли за оня свят, но не го разбира, нищо не знае за него,

Младият, възрастният мислят, предприемат нещо, работят, а старият е в тъмнина. Защо ви е дядото, който живее в тъмнина? Той носи стари идеи в ума си. Може ли той да ви бъде идеал? Старата идея е празна стомна, без никакво съдържание. Ако можеш да напълниш стомната, придобил си нещо. Ако не можеш да я напълниш, нищо не си придобил. Да говориш само за миналото си, това значи, да говориш за празната стомна. Какво беше едно време! — Какво беше? Носеше една празна стомна. Ако си я напълнил, използвал си живота; ако не си я напълнил, нищо не си разбрал от живота. Всички говорят все за миналото, какво е било едно време. Важно е новото време, а не старото. Ако старото време не е дало нещо ценно, безсмислено е да се говори за него. Бог е създал света за хората, а не за овцете. Той постоянно създава нови вселени. Тая мисъл англичаните изразяват с думите „eternal generation”, които означават вечно творчество, вечно подмладяване, вечно прераждане. В тия думи се крие смисълът на живота. Човек трябва да се подмладява вечно, постоянно. Това подразбира вечен интерес към новото. Някой казва: Не ме интересува новата музика; не ме интересува новото изкуство; не ме интересува ядене и пиене. Какво те интересува тогава? Щом нищо ново не те интересува, ти сам се осъждаш на смърт.

Защо умират хората? Това е велика тайна. Един поет казва, че хората умират, защото се влюбват в другия свят и предпочитат да живеят там, отколкото на Земята. Всъщност, вярно ли е това? То е толкова вярно, колкото твърдението на младата мома, че не иска да се жени. След една-две години тя се оженва. Като се отегчат от земния живот, хората искат да умрат, да отидат в другия свят, да благуват. Те мислят, че там ще намерят всичко, каквото пожелаят. И там има блага, но зависи, кой е готов да се ползва от тях.

Една позната от Варна разправяше един свой сън. Сънувала мъжа си, покойник, че се явил при нея и започнали да се разговарят. Тя го запитала, какво има на оня свят, как живеят там. Той й казал: Като дойдеш, сама ще видиш. Сега имам нужда от юрган. Като тръгнеш за другия свят, донеси ми един юрган. Както се разговаряли, дошла една млада, красива жена, хванала за ръка възлюбения на моята позната и го повела със себе си. Тя казала: Остави мъжа ми, той е мой. — Сега е мой. Това, което е било на Земята, не е валидно за света, в който сега живеем. Връзките на Земята не са връзки и в другия свят. Там отношенията между душите са други. Като отидеш на другия свят, мъчно ще намериш оня, с когото си бил свързан. Благодарете, че бракът, който свързва хората на земята, не съществува на оня свят. Иначе, страшно ще бъде положението на хората.

Какво означава думата „брак” в широк смисъл? В духовно отношение, бракът подразбира връзка между две души. Душите се свързват в името на любовта. Само тая връзка е вечна и неразривна. Това значи истински брак. Тъй, както сега хората се свързват, това не е никакъв брак. Това е временна, човешка връзка, която се разкъсва така лесно, както е направена. Връзката между сродните души е вечна. Те са излезли от Бога с любов и се връщат при Него с любов.

Какъв е животът на оня свят? — Добър е, но никой не може да отиде там, докато не свърши училището на Земята. Като се върне в невидимия свят, сам ще види, какво е научил. Знанието, което човек придобива на земята, важи и за другия свят. Някои мислят, че като отидат на оня свят, ще научат нещо повече от това, което са научили на Земята. Ако на Земята не си учил, и там не можеш да учиш. Ако на Земята не си бил способен, и там няма да бъдеш способен. Ако на Земята си бил изключван, и в оня свят ще те изключват. Учителят обича оня ученик, който учи. Ако не учи, колкото и да е добър, учителят му не го обича. Онова, което препоръчва ученика и на Земята, и на оня свят, е желанието му да учи. Добрият певец се познава по желанието си да пее. Трябва ли да му се казва, при кого да учи и по колко пъти на ден да пее? Добрият певец, с пеенето си, оправя времето, а лошият певец го разваля. Като слушам и единия, и другия, записвам имената им на особена книга. Когато е суша, добрият певец, с пеенето си, докарва дъжд. Кое е по-добре: дъжд ли да вали, или слънце да грее? Кое е по-добре: да пееш и да лекуваш болни и съживяваш умрели, или здравите да се разболяват и живите да умират? На Земята е по-добре да пееш, и хората да оживяват, отколкото да пееш, и хората да умират.

Същият закон се отнася и до мисълта. За предпочитане е да приемеш една мисъл, която носи живот, отколкото мисъл, която носи обезсърчаване и

мрак. Мисъл, чувство и постъпка, които обезсърчават човека, не са нормални. Всяка мисъл, която разширява съзнанието и носи светлина, е права. Всяко чувство, което разширява съзнанието, е право. Всяка постъпка, която разширява съзнанието, е права. За всяко нещо е нужна права мярка. Съвременните хора трябва да работят съзнателно върху себе си, да преустроят главите си. Ако не внесат нещо ново в мислите и чувствата си, бъдещата култура ще прилича на сегашната. Старото трябва да отстъпи на новото. Не само съзнанието на хората трябва да се измени, но и материята, от която са направени телата им. Ново съзнание, ново тяло е нужно на човека. Първобитният човек е бил като животното, обрасъл с косми. Бог простря ръката си върху него, космите му паднаха, и той стана човек. И нарече Бог първия човек Адам. За него се казва, че е направен по образ и подобие на Бога. Казано е в Писанието, че Бог се разкая, задето направи човека. — Защо се разкая? — Имаше в човека нещо животинско. Оня, който не мисли, не чувства и не постъпва право, не е истински човек.

Какво се иска от сегашните хора? — Да дадат път на Божественото начало в себе си. Казват за някого, че е истински човек. Какъв човек е той, щом се проявява животинското в него? Той носи човешка форма, но се проявява като тигър, като вълк, като паяк или друго някое животно. Някой се разгневи, недоволен е от някого и казва: Ще ми се да го удуша, или да изпия кръвчицата му. Да изпиеш кръвта на някого, това прави и мечката стръвница, но не и човекът. Така постъпва тигърът, паякът. Турете Божественото за основа на своя живот. Турете любовта за основа на живота си. Днес всички говорят за любовта — и бащата, и майката, и децата, но постоянно се карат помежду си. Любовта изключва недоразумението и караницата. — Мога ли да не се гневя? — Ще се гневиш, но ще употребиш енергията на гнева за сваряване на яденето. Ще готвиш на огъня на гнева. Щом сготвиш яденето си, ще затвориш крана, да не тече енергията напразно. И гневът е на място понякога, но разумно трябва да се използва неговата енергия. И лошата мисъл, лошото чувство, лошата постъпка са на мястото си, но само за Земята, като тор. Потъпквайте ги, да не излизат на повърхността, да развалят живота ви. Да потъпкваш лошото, това значи, да го контролираш.

И тъй, дайте ход на Божественото в себе си, да станете красиви. Само така хората ще ви обичат. — Защо обичат някого? — Защото е красив, защото е умен, защото е добър, защото е силен, защото е талантлив. Във всеки човек има нещо, за което можеш да го обичаш. Обичаш човека, защото тялото му отдалеч ухае. Какво ухание излиза от телата на съвременните хора? Те се пръскат с гюлова есенция, с теменужна, но това е уханието на розата, на теменугата — то не излиза от човека. От кой човек излиза ухание? — От оня, който мисли право. Светлина излиза от неговия ум. От светлината

излиза приятно ухание. Който усети това ухание, чувства се в рай. Това ухание премахва всякакво неразположение в човека. От мъжа трябва да излиза уханието на светлината, а от жената — уханието на топлината, на Божествения пламък. Приятно е да усетиш уханието на топлото сърце, на Божествения пламък. И ангелът се интересува от това ухание. И той иска да надникне, да усети това ухание, да се потопи в него.

Интересувайте се и вие от хубавото в живота. То носи нещо ценно в себе си. Религиозният иска да знае, може ли да види Христа, или някой светия. Може да Го види, ако носи нещо ценно в себе си. На кой ученик се радва учителят? На добрия и способен ученик. Той дава нещо на учителя си. Следователно, когато казвате, че ще отидете на оня свят, при Христа и при светиите, първо трябва да се запитате, какво ще занесете със себе си. Не е въпрос да отидеш на оня свят и да занесеш човешкия свят там. Ти и сега си в оня свят, но той не е в тебе. Всички хора живеят в Божествения свят, но не са допуснали Божествения свят в себе си. Като знаете това, не търсете оня свят вън от себе си, но отворете се за него. Отворете се за Божествения свят, да разберете, какво означава раят. Всеки е бил в рая, но е забравил това време и до днес още продължава да го търси. Човек мисли, че като умре, ще влезе в рая, в оня свят. Той се заблуждава. И като умре, пак ще бъде на Земята. Раят е на Земята, и адът е на Земята.

Един английски лорд тръгнал със слугата си на екскурзия за Швейцарските Алпи. Слугата му носел голяма чанта, пълна с провизии за път. Като голям месоядец, лордът се запасил с достатъчно провизии — печена кокошка, салам, бутилка вино. Искал да се качи на връх Мон Блан, там да си хапне — на чист въздух. Понеже се пресилил при изкачването, той изгубил съзнание и се прострял на земята. Слугата се опитал да му помогне да се съвземе, но не успял. Като минало известно време, и господарят му не се съвзел, той си помислил, че е умрял, и си казал: Сега поне мога свободно да си хапна печена кокошка и да си пийна студено винце. Нахранил се добре, пийнал си, развеселил се и, като видял, че господарят му още лежи в безсъзнание, започнал да го разтрива, да го обръща на една и на друга страна, докато най-после успял да го пробуди. Едва отворил очите си, господарят му извикал: Кой ти даде право да изядеш кокошката и да изпиеш виното? Слугата се уплашил от думите на господаря си, стреснал се и паднал мъртъв на земята. Казвам: Всеки, който яде без позволение, умира. Да ядеш без позволение, това значи, да изядеш кокошката и да изпиеш виното на господаря си, когато той лежи в безсъзнание.

В прочетената глава от Евангелието се вижда мисълта на Бога към нас, към всичко, което Той е предвидил. Казано е, че космите на главата ни са

прочетени. Ако Бог се грижи за малките същества, колко повече се грижи за човека. С какво трябва да Му се отплатим? С нищо друго, освен с желанието си да учим предмета, който ни се преподава. Ако не учиш добре предмета, който професорът ти преподава, не можеш да бъдеш обичан. Ако не решаваш добре задачите си, учителят не може да те обича. Ако не учиш добре уроците си по музика, учителят ти също не може да те обича. Тогава за какво ще ни обича Бог? Любовта може да се увеличи и намали. Пръв Бог ни е възлюбил. Как ще запазим и увеличим Неговата любов? Ако не изучаваме законите на своя ум, на своето сърце, на своята душа и на своя дух, как ще се запознаем с Божествения свят? Ще кажете, че искате да видите ангелите. Това не е достатъчно. Трябва да говорите с тях, а не само да ги видите. Вие може да отидете в Англия, във Франция, в Германия или в Русия, но това не е достатъчно. Трябва да знаете езика на ония, в чиято държава сте отишли. Какъв смисъл има да срещнеш един учен и да не можеш да говориш с него? Какъв смисъл има да срещнеш Христа и да не знаеш, какво да Му кажеш? Знаете ли, какво е говорил Христос преди две хиляди години? Приложихте ли Неговото учение? Вижте, какво прави младата мома, когато хареса някой момък. Тя започва да се интересува, де живее той. коя е майка му и кой е баща му, от какъв род са, какво е материалното му състояние. Тя изучава историята на неговия род, на неговите деди и прадеди и тогава дава сърцето си. Какво знаете вие за Христа? Даже и малкото Евангелие, останало от Него, не знаете.

Някои казват, че като отидат на оня свят, всичко ще им се разкрие. Блажени вярващите! Не искам да ви обезсърчавам, нито искам да ви обезверявам. Вярвайте, в каквото искате. Понякога и заблужденията са потребни. Аз не искам първо да се насърчите, а после да се обезсърчите. Сега сте насърчени повече, отколкото трябва, но на края ще се обезсърчите.

Един знаменит американски проповедник работил цели 20 години между своето паство. Той бил забележителен със своите красноречиви, съдържателни беседи, но не могъл да обърне нито един от слушателите си към Бога. Често се обезсърчавал от работата си. Една вечер държал проповедта си, но не бил доволен от нея. Видяла му се глупава, безсъдържателна. Като свършил беседата си, побързал да се прибере в дома си, никого да не среща, с никого да не разговаря. Из пътя си мислел, че най-добре ще бъде да се откаже от тая работа, да започне друго нещо. На сутринта, като отивал на събранието, срещнала го една стара жена, спряла го и му казала: Много ти благодаря за вчерашната проповед. Какво стана, не зная, но сърцето ми се отвори, реших вече да служа на Бога. Той си казал: Чудно нещо, толкова хубави проповеди държах, но не можах да

обърна нито един човек към Бога. Една глупава проповед държах и с нея можах да отворя едно човешко сърце.

Казвам: За предпочитане е една по-малко красноречива проповед, която може да обърне една душа към Бога, отколкото красноречиви проповеди, които не могат да отправят нито една душа към Бога. Каква проповед е тая, която събужда в човека желание само да яде и пие? Ще чуеш една хубава проповед и след това ще идеш на угощение с приятели да си хапнеш и пийнеш. Питате, коя храна е по-добра: месната или растителната? Аз не препоръчвам месната храна по единствената причина, че съдържа недостатъчно количество светлина и топлина. Растителната, плодната храна съдържа повече светлина и топлина. Като ядеш месна храна, в първо време тя е приятна. На края идат последствията. Растителната храна в първо време не е много приятна, но на края се отразява добре. Според мнението на някои учени, месоядните животни били по-умни от тревопасните. Според други учени, тревопасните и плодоядни животни са по-умни и по-добри от месоядните. Ето, слонът не яде месо, но има ли по-умно животно от него? Лъвът, тигърът, змията не могат да се сравнят по интелект със слона.

Новото учение изисква умни, добри и силни хора. То носи идеи, които подмладяват и обновяват човека. Всеки трябва да има желание да се подмлади. И старата баба трябва да има желание да учи. И на 120 години да е човек, пак трябва да има желание за работа и учене. Защо 120 годишната баба да не вземе четката да рисува? Защо да няма желание да се облече хубаво? Ще кажете, че обличането в нова, чиста премяна е само за младите. Не е така. Новото учение не прави разлика между млади и стари. — Минаха нашите години. — Да мислиш, че си стар, това значи да живееш в грях. Само в греха има старост. Който греши и върши престъпления, остарява преждевременно. Новото учение не говори за старостта на греха. Старостта на любовта подразбира подмладяване. Старостта на греха подразбира смърт. Казано е: „В грях ме зачена майка ми”. Който е зачената в любов, вечно ще се подмладява. Новото учение, т.е. учението на Христа казва: „Които чуят гласа ми, ще се подмладят”. Който не може да се подмлади, не е от новото учение. Каже ли някой, че е остарял, това показва, че е живял по стар начин. — Краката ми не държат вече. — Защо не държат краката ти? Повярвал си, че не държат. Това е илюзия. Срещате се с тоя, оня и на всички казвате, че сте остарели. Достатъчно е по няколко пъти на ден да казваш и да мислиш, че си остарял, за да се свържат краката ти.

Един дядо задрямал под една круша. Внучето му взело едно кълбо и започнало да обикаля с конеца, да завърже дядото за крушата. Дядото

погледнал, какво прави детето, усмихнал се и продължил да дреме. Детето постоянствало в играта си. Обиколило няколко пъти дядото с конеца, докато се образувало тънко въже. Така то завързало дядо си за крушата. Иска дядото да стане, не може, здраво е завързан за крушата. Като видял това, той казал на внучето си: Хайде сега, дядовото, започни да се въртиш на другата страна, ще ти дам едно орехче. Детето започнало да се върти в обратна посока на първата и освободило дядо си. Мъчно се късат въжетата, с които ти сам, или друг някой те обвързал.

Казвам: Не допущайте отрицателни мисли в ума си. Каже ли някой, че не си добър, помисли и кажи в себе си: Бог ме е създал добър. Дали проявявам доброто, това е друг въпрос. — Глупав човек си. — Бог ме е създал умен. На всяка отрицателна мисъл постави положителна. Някой вестник писал нещо отрицателно за тебе — не се занимавай с него. — Трябва ли да мълчим пред отрицателното? — Не е въпросът да се мълчи, но всеки да каже истината в себе си и да се държи за нея. Кажи си: Бог ме създаде по образ и подобие свое, вложи в мене всички възможности, да проявя доброто и разумността, да уча и да се развивам. Ако вървя по тоя път, ангел ще стана. — Какво е ангелът? Слуга, който изпълнява Божията воля. Кой е добър цигулар? Който спазва правилата на музиката и свири, както се е учил при своя добър учител. Може ли да бъде беден оня цигулар, който има дарбата на Паганини?

Един ден Паганини минал покрай един старец, който седял на пътя и свирел с цигулката си. Който минавал, хвърлял някаква дребна монета в чинийката. Паганини погледнал към стареца, харесал цигулката му, взел я и започнал да свири. Веднага около Паганини се събрали множество хора да слушат великия цигулар. Всеки турял по нещо в чинийката на стареца. В няколко минути чинийката била пълна с пари. След това Паганини дал цигулката на стареца и се отдалечил. Старецът му казал: Синко, защо не дойде по рано, да се науча и аз да свиря като тебе? Благодаря ти, че ми посвири. Хубава била цигулката на стареца, но чинийката му оставала празна. Какво струва хубавата цигулка, когато чинийката е празна?

Религиозните и духовните хора очакват да дойде Духът и тогава да се проявят. Духът ще дойде, но трябва да учите. Духът ще дойде, но трябва да впрегнете ума, сърцето, душата и духа си на работа. Като дойде Духът, ще работиш и приятно ще ти бъде. Казвате, че човек трябва да се занимава с важни работи. Човек трябва да говори така, че никого да не обижда. Право е, че не трябва да се обиждате, но какво разбирате под „обида"? Думата „обида" е съставена от сричките „о-би-да". Тя крие в себе си условия за развитие. Ако напишете „убида" вместо „обида", „у" означава движение. Някой казва, че го обидили. Как го обидили? Казали му, че останал много

назад. Ако, наистина, е останал назад, трябва да се впрегне на работа, да набави изгубеното време. Не отлагай нещата за далечното бъдеще. Някой казва, че каквото не е могъл да постигне в тоя живот, ще го постигне в бъдеще, в друго прераждане. Защо да не се преродиш още днес? Всяко желание за постигането на нещо добро показва, че ти си се преродил вече. Започни да работиш. Ако нямаш желание за работа, никакво прераждане не очаквай.

Христос казва: „Ако се не родите от вода и Дух, не можете да влезете в Царството Божие". Христос говори за раждането като непреривен [непрекъснат] процес. Човек може по няколко пъти през деня да се ражда. Хората мислят, че човек се прережда, но след смъртта си. Да се преродиш 45 или 50 години след смъртта си, това е статически процес. Ако поне три пъти на ден — сутрин, на обед и вечер, не се прераждаш, ти преждевременно си остарял. Сутрин ще се преродиш за ума, на обед за сърцето и вечер — за душата. На другия ден пак ще се прераждаш. Това е вечното подмладяване. Прераждането подразбира непреривно подмладяване или постоянно увеличаване светлината на ума, постоянно усилване пламъка на сърцето и постоянно разширяване полето на силите, които действат в нас.

Мнозина се намират под отрицателното внушение на мисълта, че всичко е свършено с тях. Така не трябва да се мисли. Започнете с обратния процес, да мислите положително. Какво разбирате, ако престъпникът каже, че неговата работа е свършена? Това значи, че се е пробудило съзнанието му. Щом се пробуди съзнанието на престъпника, той престава да върши престъпления. Един краен алкохолик, след като пропил цялото си състояние, срещнал на пътя си един евангелист, който продавал евангелия. Той бръкнал в джоба си, да види, останала ли е някаква пара, и намерил само пет лева. Купил си с тях едно Евангелие и започнал да чете. Вниманието му се спряло върху стиха: „Който не се отрече от баща си и майка си, от своя живот, не може да бъде мой ученик". Замислил се върху стиха и си казал: Цели 20 години служех на едно желание, което разруши живота ми и ме опропасти. Не мога ли да се откажа от него? Докога ще бъда роб? Ще докажа, че съм човек, че имам воля! Той отишъл в една кръчма и казал на кръчмаря: Дай ми една чата вино и една чаша вода. Турил чашата с вино пред себе си и си казал: Слушай, 20 години ти бях роб. Вършех, каквото ми заповядваше. Сега ти ще ми бъдеш слуга, аз ще ти бъда господар. Турил чашата с виното настрана и вместо нея, поставил пред себе си чашата с вода и си казал: Отсега нататък ще пиеш само вода, ще забравиш виното. Така премествал чашите няколко пъти, вдигал чашата с виното до устата си и пак я турял настрана. Кръчмарят го гледал, какво прави, и се чудел. Най-после, той извикал кръчмаря, платил за

виното, оставил го на масата и отишъл в дома си доволен, че проявил воля.

Казвам: Турете и вие празната чаша пред вашите недъзи, напълнете я с вино и си кажете: Отсега нататък вие ще ме слушате. Каквото аз кажа, това ще бъде. Аз ви слугувах 20 години, сега вие ще ми слугувате. Осем хиляди години вече, как хората служат на безлюбието. Настанал е денят, когато трябва да служим на любовта. Идат нови осем хиляди години, през които трябва да служим на любовта. Не е въпрос да се забавляваме с човешката любов. Оставете тая любов настрана. Една любов носи в ума си — Божията любов, с която Бог създаде света и всички живи същества. Аз говоря за оная любов, която създаде света, вселената и която днес преустройва всичко. Една е любовта, тя обгръща в себе си всичко. Вън от нея, любов ли е, или не, всичко иде като спомагателно средство. Всичко работи за Единната, велика Божия любов. Не говоря за спомагателните средства, не говоря и за листа, нямам нищо против тях. Казвам: Един лист не прави цялото дърво. Всичките листа заедно помагат за дишането на дървото.

Христос казва: „Както ме Отец възлюби, така и аз ви възлюбих". И ние трябва да любим, както Бог ни е възлюбил. Да проявим любовта заради Бога. Ще пиеш вода, а не вино. Ще вдигнеш чашата на безлюбието и ще я оставиш настрана — ще вземеш чашата на любовта. Ще накараш своята слабост, своя недостатък насила да пие вода. Осем хиляди години сте насилвали любовта. Днес, по същия закон, ще насилвате безлюбието. Досега сте насилвали любовта, а не искате да насилвате безлюбието. Аз не виждам никаква философия в това. Мушкал си хората, убивал си ги, а сега те е срам да помилваш един човек, или да го нахраниш. Унижение ли е това? Да мушкаш човека, да го измъчваш, считаш, че това е в реда на нещата. Защо се срамуваш да го помилваш, да му кажеш една сладка дума? Това са крайности, които носят два различни резултата.

Някой се страхуват, какво ще стане с тях, ако хванат правия път на живота. Какво стана с хората, които от осем хиляди години следват пътя на безлюбието? Тоя път даде своя резултат: най-културните народи се бият, повече от 30—40 милиона хора се избиха. Това не е резултат на християнското учение, но на учението на безлюбието. Ако тръгнем по пътя на любовта, по пътя на новото учение, ще се явят милиони гениални хора, които ще пресъздадат света. Родителите ще проявят любовта към децата си; децата ще проявят любовта към родителите си, и светът ще се преобрази. Хората няма да се избиват, както сега. — Какво ще стане с нас? — Ако хванете новия път, светът ще се преобрази. Това трябва да се проповядва днес на всички, на целия свят. Ще му дойде времето. — Днес е времето на любовта. Времето на безлюбието се е свършило вече. В касата на човешкото сърце нищо не е останало за безлюбието. Какво ще вземе

крадецът от касата на банката, в която няма нищо? Безлюбието не може повече да краде. То не може вече да прави престъпления, защото няма материал. Безлюбието няма сили, с които да действа. И злото няма условия за проявяване. Лошият човек няма вече отде да взима. Той трябва да отиде при някой добър човек, да вземе от него на заем. Светът не може да върви по стария път. Сам, азотът не е опасен, но в азотната киселина той става опасен. Извади азота от азотната киселина, от динамита, за да получиш безвредни вещества. Динамитът, без азота, не е нищо друго, освен глицерин — вещество, което се употребява за намазване на кожата, да я направи мека.

Коя е причината за греха? — Неразбраната полова дейност, крайното користолюбие и алчността към ядене. Грехът води към смъртта. Той е подобен на микробите. Достатъчно е да влезе една микроба на холерата в човека, за да се размножи в 24 часа толкова много, че да предизвика неговата смърт. Човек умира от нечистотиите на микробите. Микробите на безлюбието умъртвяват човека. — Що е охтиката? — Микроби, които изяждат дробовете. — Що е ревматизмът? — Микроби, които изяждат мускулите. — Що е неврастенията? — Микроби, които изяждат нервната система. Главоболието, коремоболието се дължат на микроби, които рушат човешкия организъм. — Защо го разрушават? — Защото мислите, чувствата, постъпките на човека не са чисти. Тая нечистота прави и кръвта нечиста. Когато мислите, чувствата и постъпките на човека са чисти, никакви болести не го нападат. В чистотата се крие хигиената на живота. — Можем ли да живеем в чистота? — Може, воля се иска за това.

Две сестри, една млада и една стара, се разболяха. Дойдоха да ме викат, да отида да ги видя, да им дам някакъв съвет. Аз казах на младата сестра да се движи повечко. Макар и да лази, по-добре да се движи, отколкото да лежи. Тя изпълни съвета ми. Стана от леглото си, започна да ходи и оздравя. На старата сестра казах да ходи за вода с две малки стомнички. Всеки ден да се движи по малко. И тя изпълни съвета ми, и оздравя. Казах на старата сестра, че ако иска да се подмлади, трябва да носи вода по три пъти на ден. Тя ще се свърже с водата, която ще й каже, че ще оздравее. Приятно е да слушаш, как клокочи изворът. Музика има в клокоченето на водата.

Казвам: Носете вода, ако искате да се подмладите. Като срещнете някой да носи вода, потупайте го по гърба и му кажете: Ще се подмладиш. Привилегия е за човека да се подмлади. Ще кажете, че и чрез прераждане може да се подмлади човек. И това е възможно, но трябва да прекараш 45 години в невидимия свят, докато намериш баща, чрез когото да се родиш. Докато си още в тялото, можеш да се подмладиш по Божествен начин.

Така ще се избегне прераждането, няма да търсиш баща и майка. Сам ще си станеш баща и майка и ще се подмладиш.

Вложете надеждата си в любовта, за да се подмладите. Като ставате от сън, кажете си: Ще се подмладя. Казвате: Да мислиш, че ще се подмладиш, значи, сам да се заблуждаваш. Всяко разумно движение е свързано с природата. В него се крие метод за подмладяване. Светлината носи младост; движението на въздуха носи младост; растенето носи младост; скъпоценният камък носи младост. Всичко в природата говори за младостта. Малко неща в природата говорят за старостта. Използвайте всичко онова, което носи младостта. Необходимо е да се подмладите. Кажеш ли, че ще се подмладиш, желанията ти ще се изменят.

Едно нещо желая и съм уверен в него. Вярвам, че още днес ще ликвидирате със старите учения, на които сте служили осем хиляди години. Ще се откажете от баща си и майка си и ще започнете с любовта, която носи всички блага. Не хвърляйте старото, но оставете го настрана. Накарайте стария си баща и старата си майка да носят вода. Така те ще се подмладят и ще започнат да работят. Досега злото е било вътре, а доброто отвън. Направете обратното: турете доброто вътре, а злото вън. Турете вашите неестествени желания отвън, а естествените желания — отвътре.

Повдигнете съзнанието си към Бога и кажете: Господи, благодарим Ти за ума, за сърцето, за душата и за духа, които си ни дал. Отсега нататък ще работим така, че да Те познаем, да влезем във вечния живот.

Какво трябва да прави човек? — Да се движи, да не стои на едно място. Слънцето не стои на едно място. Земята не стои на едно място. Луната не стои на едно място. И ние не трябва да стоим на едно място. Умът, сърцето, душата и духът ни трябва да бъдат в постоянно движение. В разумното движение е любовта.

1. Беседа от Учителя, държана
на 10 октомври, неделя, 10 ч.с., 1943 г.
София — Изгрев.

1943_10_10 Двата пътя

ДВАТА ПЪТЯ

Ще прочета 5 гл. от Евангелието на Матея. Много пъти сте чели тая глава и мислите, че я знаете. Човек знае нещата, само когато може да ги прави. Докато не се е научил да ги прави, той нищо не знае. Колко неща сте чели върху музиката, колко пъти сте пели, но докато не се научите да взимате вярно тоновете, не знаете, какво е музика, нито какво е пеене. Всичко в природата пее: и растенията, и дърветата, и птиците, и животните, но грамадна разлика има между пеенето на едните и на другите.

Прочетената глава представя една малка част от голямата беседа, която Христос държал на времето. Тя е част от едно цяло, което може някога да се възстанови.

Казва се: „Не тропай на едно място". – Кога не се тропа на едно място? – Когато играят хоро. Ако младият момък и младата мома играят на хорото и тропат само на едно място, това не е хоро. Който играе хоро, трябва да обикаля хорището. Друг е въпросът, ако се играе ръченица, но и при ръченицата има движение напред и назад, въртене, махане с кърпа.

Казва се за някого, че е религиозен. В какво се заключава религиозността? Кой човек е религиозен? Съществуват два вида религиозни хора: едни играят хоро, а други – ръченица. Така, именно, те се състезават. И едните, и другите искат да минат за праведни. Това е невъзможно. Не е лесно да станеш голям, не е лесно да станеш дълбок. Кой може да придобие дълбочината на океана? Казват за някого, че е набожен. – Кой човек е набожен? – Който има благоговение. В Индия има милиони богове. Ако си набожен, можеш ли да служиш на толкова богове? Колко време ти е нужно, да служиш на всеки бог по един ден? При това, на всеки ще служиш по особен начин. Ти служиш на един Бог и не можеш да се справиш, а какво ще стане, ако трябва да служиш на много богове? Какво значи да служиш на много богове и какво – да служиш на един Бог? – Много богове подразбира много идеи. Един Бог – една идея. Как ще служиш на болния? – Изкуство е да служиш на болен. Трябва да знаеш, кога и как да го повдигнеш, да го обърнеш, да смениш дрехите му, да го завиеш, да му донесеш на време вода и храна. Деликатно трябва да го пипаш, да не му причиниш болка. Както и да го пипаш, той казва: Внимавай, болен съм. Днес малко хора са деликатни и внимателни. Много от съвременните хора имат необуздан език, не говорят добре. Те говорят

безсмислени и неверни работи. Изучават Библията невярно; тълкуват я невярно и я прилагат невярно. Някой мисли, че няма друг като него. Прав е, няма друг човек като него. Той е особен екземпляр, няма подобен на него. Ако е праведник, няма друг да мисли по същия начин; ако е грешник, няма като него грешник. Всеки човек е особен екземпляр. Понякога праведният е по-лош от грешника, а грешникът – по-добър от праведния. Какво ще кажете на това? Някой иска да стане виден, богат, всички да говорят за неговото богатство, за къщата, за нивите, за говедата му. Смешно е да уповаваш на богатството си. Къщата ти е хубава, говедата ти са здрави, угоени, но това се отнася до тях. И това не е лошо, но направи онова, което нивата прави. Бъди и ти добър като нивата си. В какво се заключава доброто на нивата? Тя се отличава с безкористие. Каквото изработи и каквото расте на нея, нищо не задържа за себе си. Сееш жито, нивата го възраства. Ожънеш нивата, събереш житото, а за нея оставяш само стърнището. Задето се е мъчила, ти й даваш стърнищата. След това казваш: Аз съм по-добър от нивата. Така постъпваш и в живота. Ядеш от чуждото, от онова, което другите са изработили, и минаваш за добър човек. За бедния, който работи цял ден, казваш, че умът му не достига, затова е беден. Питам: Чий ум е по-добър – на оня, който забогатява, или на оня, който обеднява; на оня, който пълни хамбара си, или на оня, който го изпразва? Положението на оня, който пълни хамбара си, в едно отношение е добро, а в друго отношение – лошо. Като пълни хамбара си, той си създава неприятели. Оня, който изпразва хамбара си, минава за несретник или за будала, но с това той си създава приятели. Всички го обичат и познават. Ако си богат, ще те обичат за пълния хамбар, а не за тебе.

Мнозина се запитват, как да обичат даден човек. Много просто: ще го обичате за хамбара му. Срещаш млад момък, здрав, умен, красноречив. Младата мома се влюбва в него. – Защо се влюбва? – За пълния му хамбар. Той е богат, здрав, разумен, хубаво говори, обещава да й купи нови обувки, копринена рокля, да я разхожда с автомобил, да я води в странство. Тя ще се разхожда, а слугинята ще работи. След това, казват, че тая жена обича мъжа си. Обича го, докато хамбарът му е пълен. Щом се изпразни хамбарът, тя го изпъжда от къщата и му казва: Да си вървиш, не обичам празен хамбар. Той плаче, че възлюбената му го напуснала. – Защо го напуснала? – За да отиде на работа, да напълни хамбара си. Това е кривата философия на живота, която не трябва само да се констатира. Така постъпват хората и в религиозния си живот. Моли се човек на Бога и казва за себе си, че е религиозен. Защо се моли?

Един дервиш отишъл на баня и, според тогавашното разбиране, като Божи служител, не трябвало да се занимава с пари, затова не носел нищо в

джоба си. Окъпал се хубаво и излязъл от банята. На вратата го спрял баняджията и го запитал: Къде отиваш? – Отивам си вече, благодаря, окъпах се хубаво. – Тая работа не става с благодарност, ще платиш за банята. – Нямам пари. – Като нямаш пари, защо си дошъл да се къпеш? – За Бога, пусни ме! – Ти си дервиш, трябва да знаеш законите – ще платиш. Поне 20 пари ще дадеш, не може без нищо. Дервишът започнал да се моли: Господи, или ми дай 20 пари да си платя, или събори банята. И наистина, случило се нещо особено: съборила се банята, вдигнал се голям шум. Баняджията се втурнал да види, какво е станало, а в това време дервишът си отишъл. По пътя той видял, че един ходжа се моли и му казал: Аз зная, за какво се молиш. – За какво се моля? – За пари, искаш от Господа да ти даде нещо. И аз се молих на Господа само за 20 пари. Той предпочете да събори банята, отколкото да ми даде пари. Господ не се занимава с пари.

Сега и вие се молите. Някой ви донесе нещо, и вие казвате, че Господ послушал молитвата ви. Вие получавате отговор на молитвата, но не защото се молите. Въпросът е съвсем друг. Направили сте добро на някого. Тоя човек вижда, че се нуждаете от нещо и, за благодарност, ви отговаря пак с добро. Някои мислят, че Бог е горе някъде, на небето. Те се молят, и Той от там отговаря на молитвата им. Това е заблуждение, невежество. Молиш се за пари – невежество е това; молиш се за дрехи, за обувки – невежество е това. Набожният, като говори за любовта, знае, че тя разрешава всички противоречия. Това, което не разрешава противоречията в живота, не е любов. Може да е някакво състояние, което наричат любов, обич, но не е истинска любов. Да любиш, това значи, да живееш, да те грее слънцето през деня. Да обичаш, значи, да се грееш вечер на месечината. Какво ще придобиеш, ако се грееш на месечината? Плодовете не зреят на месечината; и благословения не идат от нея. Когато слънцето грее, благословенията идат на земята. Понякога и от месечината идат благословения, но те се различават от тия на слънцето. Който не разбира законите на живота, не прави разлика, отде идат благословенията. Ако искаш да работиш, ще отидеш на слънцето; ако искаш да почиваш, ще отидеш на месечината. Не можеш да се грееш на слънцето и да почиваш. Слънцето не обича да се греят хората на неговите лъчи и да почиват. Който иска да почива, нека се грее на месечината. Тя обича всички да се греят на нея и до почиват, а не да работят. Който отива на месечината, трябва да почива.

Хората се делят на светски и религиозни. Докато е светски, човек работи: прави къщи, прекарва пътища, строи фабрики, прокарва железници. Като стане религиозен, той престава да работи и мисли само за почивка. Той казва: Аз работих много, сега трябва да почивам. Той посещава концерти и

театри, разговаря се, почива, и вие, които ме слушате, сте религиозни хора. Едно ви е нужно – знание, да се научите да говорите истината. Никога не допущайте в ума си една невярна мисъл, в сърцето си – едно невярно чувство и в душата си – една невярна постъпка. Не давайте ухо на всичко, което се говори отвън. Някой слуша всичко, каквото се говори отвън, и го приема сто на сто вярно.

Преди няколко дена дойде един човек отвън и каза, че вечерта ще има бомбардировка. Богатите се уплашили много, задигнали част от богатството си и забягнали в близките села. Може да има бомбардировка, но може и да няма. Болният може ли да те бомбардира? Здравият може да те бомбардира, но болният – никога. Ако болният каже, че ще дойде да работи на нивата ти, не вярвай на думите му; ако здравият ти каже това, можеш да разчиташ на него. Двама религиозни се разговарят: единият е без работа, а другият заема висока служба. Първият моли втория да го назначи на служба. — Бъди спокоен, на мене разчитай; имам много познати, все видни хора, ще ти услужа. Първият чакал няколко седмици, но не получил отговор на молбата си. - Защо?— Видните хора отсъствали. Докато разчиташ на видни хора от Англия, Америка, Русия, да дойдат и да ти помогнат, много време ще чакаш. Не разчитай на видни хора. Който разчита първо на видни хора, а после на себе си, той служи на много богове.

Разчитай на себе си, на онова, което ти сам можеш да направиш. Ако съм цигулар и отида в някое село, няма да разчитам на бедните и на богатите хора, но ще започна да свиря и така ще се запозная с тях. В дадения случай, цигулката ще ми помогне повече, отколкото да се хваля с богатството си или с високото положение, което заемам. Хората не се интересуват от богатството ми, нито от високото ми положение, но от свиренето ми. Не говори нищо за себе си. Иди при някой болен и му помогни да се излекува. Той веднага ще те пита: Имаш ли някакъв цяр, да ми помогнеш? Аз не се нуждая от хора, които са обиколили света, но се нуждая от истински учени, които могат да ми помогнат. Ако си онзи, който носи цяра, ти си добре дошъл. Често казвате, че имате любов. Ако вашата любов в даден случай не може да даде утеха на ума ви, каква любов е тя? Ако вашата любов не може да даде утеха на сърцето ви, каква любов е тя? Ако вашата любов не може да даде утеха на душата ви, каква любов е тя? Ще кажете, че се молите на Бога. Молитва, която не произлиза от любов, не е истинска. Молитва без любов е кална вода, образувана от пороя. От такава молитва нищо не остава. Ако глух човек свири на цигулка, той не може да се радва на свиренето. Който свири, трябва да свири за себе си, пръв той да се радва на свиренето си. Щом той се радва, и другите ще се радват. Ако сам не се радва, и други не могат да се радват. И певецът

трябва да пее за себе си. Каквото правите, правете го първо за себе си. Затова Христос казва: „Болен бях, не ме посетихте; гладен бях, не ме нахранихте". Запитаха Христа: „Кога, Господи, си бил болен и гладен?" Христос отговаря: „Който направи това на един от малките, на мене го е направил, и той носи благословението. Който не го е направил на един от малките, и на мене не може да го направи. Той сам се излага на ограничения."

Мнозина искат да отидат на небето, без да знаят тамошния език. Ако кажат „добър ден", трябва да знаят езика на небето; кажат ли на друг език „добър ден", ще ги върнат назад. Там не се говори нито на български, нито на френски, нито на английски. Там се говори езикът на любовта. При това, как ще погледнете Господа? Ако Го погледнете, както сега гледате, пак ще ви върнат назад. Това е по човешки казано. Не е лесно да отидеш на небето. Не е лесно да станеш цар. Някой иска да стане цар, всички хора да го почитат. Какво е направил за човечеството, за народа си, за да го почитат? Той не е създал света, не е създал народа си. Той разчита на онова, което миналото е изработило. Всички хора разчитат на миналото. Те говорят за миналия си живот, но на миналото не трябва да се разчита. Трябва ли да се разчита само на онова, което Христос е говорил преди две хиляди години? Той е говорил на тогавашните хора, а сегашните трябва да посеят Словото Му, да опитат неговия плод. Ако не направят това, те са на крив път. Във времето на Христа любовта е била такава, каквато е и днес. Каже ли някой, че не може да обича, това показва, че тръбичката му е тясна. Във времето на Христа тесните тръбички пущаха малко вода, но и сегашните тръбички не пущат повече. Обаче, големите и широки тръби и днес пущат толкова, колкото и във времето на Христа. Какво може да излезе от една градина, която се полива с тесни тръбички? Оня, който е поливал със Словото Божие, той носи Божествената светлина, топлина и сила в себе си. Той озарява човешките души. Той не знае, какво нещо е болест, недоимък, лоша дума. Дето минава, всички му правят път. И кучетата отстъпват пред него.

Минавам през едно село. Отдалеч още виждам няколко кучета, които се готвят да ме лаят. Понеже не искам да ме лаят, турям ръката си в джоба, изваждам един геврек и, като дойда до тях, начупвам геврека, давам на всички по едно парче. Те ме поглеждат недоверчиво, с което искат да кажат: Вярно ли е това? Наистина ли ни даваш геврек, или ще последва друго нещо? Много пътници са минавали през селото ни, но са ни давали такива ритници, от които хълбокът ни още носи техните следи. Казвам им: Опитайте ме, ще видите, как ще постъпя с вас. Те взимат геврека и с погледа си ми говорят, че не вярват още. Много пъти трябва да мина през селото, за да разберат, какъв човек съм. От един път те не правят

заключение. Вярвам, че ще имат възможност да ме опитат. Колкото пъти мина през тяхното село, все ще им давам по нещо.

Помнете: Докато е на земята, човек постоянно се изпитва. Някой прави добро и говори за това, което е направил. Той трябва да се запита, за кого е направил доброто. Ако посееш нивата си, на кого правиш добро: на нивата, или на себе си? Като ожънеш житото, ти се ползваш от него. Посадиш едно плодно дърво, което след няколко години даде плод. Кой се ползва от плода: дървото, или ти? Като знаете това, не казвайте, че правите добро. Преди да казвате, колко добрини сте направили, запитайте се, дало ли е плод доброто, което сте направили, и ползват ли се близките ви от тия плодове. Докато доброто не дава плод, то не ползва нито нас, нито нашите близки.

Често седя в стаята си и се чувствам неразположен. Търся причината за неразположението и намирам, че някой паразит ме безпокои. Отде е дошъл той? Или някой гост ми го е пренесъл, или аз съм го донесъл отнякъде. Питам тоя паразит, защо е влязъл в мене да ме безпокои. Той отговаря, че му е дотегнало между хората, дошъл да ме чуе, как говоря. Слушал за мене, че съм говорил хубаво. Питате: Паразитите говорят ли? Казвам: Това е алегория, от която и вие ще научите нещо. Паразитите са плодове на човешката мисъл. По тях познавате, какъв е човекът. Кога се почесва човек по главата? – Когато мисли много. Искам от някого да ми направи една услуга. Без да мисли, той веднага ми услужва. Искам от другиго услуга, но той започва да се почесва и мисли, да направи ли услугата, или не. Щом видя това, отказвам се от молбата си. И банкерът мисли много, да даде ли пари на заем, или да не дава. Ако искаш пари от някой банкер и видиш, че той се почесва отзад по врата, откажи се от неговата услуга. Тоя ден не е щастлив. Ако вземеш пари от банкера, работата ти ще пропадне. Излез от кантората и се пази, тоя ден да не взимаш от никого пари на заем. Ако правиш заем в петък, парите ще се пръснат. Ако взимаш пари във вторник, ще се скараш със съседите си. Изобщо, не взимай пари от човек, който се почесва отзад по главата. Ще кажете, че той може да е щедър. Рядко ще срещнете щедри хора. За непотребните неща те са щедри, но дойде ли до потребните, там няма никаква щедрост. Всички дават щедро гнилите плодове, но здравите задържат за себе си.

Къде се проявява щедростта на човека? – В любовта. Като люби, човек дава от себе си най-ценното. Това, което е ценно за него, е ценно и за другите. Кое е ценното за човека? – Здравето. Следователно, ще поддържаш здравето си и ще го пазиш. Аз съветвам всеки здрав човек да отива поне един път в месеца при лекар да го преглежда. На болния казвам да отива

при Господа, при Него да се лекува. Единственият, Който може да помогне на болния, е Бог – никой друг. Какво ще допринесат хората на болния? Нищо особено. Те ще му говорят небивали неща, които повече ще го разстроят, отколкото да му помогнат. Време е вече да отворим нов лист в живота. Ако говоря за любовта, а краката ми не я разбират, тя не е дошла още. Когато любовта дойде в мене – и главата, и ръцете, и краката, и сърцето, и душата ми – всяка клетка на моето тяло знае, че любовта цари в мен. Цялото тяло трябва да се радва на любовта. Очите ми трябва да се радват на любовта; ушите ми трябва да се радват на любовта; устата ми трябва да се радва на любовта. Всички хора трябва да се радват на любовта. Каква любов е тая, на която никой не се радва? Това значи, да проповядваш на хората онова, което не познаваш.

Казваш: Да обичаме Бога! Как ще накараш човека да обича Бога, ако не си го научил да обича тялото си, което Той му е дал? Как ще се молиш на Бога, ако сам измъчваш тялото си? Ти боледуваш, изнасилваш клетките си, ядеш, пиеш чрезмерно, а след това викаш към Бога за помощ. Какво ще Му кажеш, като дойде Той при тебе и види, че не си живял, както трябва? Ти не си дал нужната храна на тялото си, не си поел въздух, както трябва, не си поел светлината, както трябва. Ти не си постъпил честно със себе си: не си постъпил честно нито с ума, нито със сърцето, нито с душата си. Какъв човек си ти тогава? Вървиш намръщен, със свити вежди, недоволен си от всички. Може ли при това положение да не боледуваш и да не страдаш? За да се освободиш от болестта и страданието, потърси Бога. Само Той може да Ти помогне. Някой иска Христос да го посети. Христос ще те посети само тогава, когато си съвършено сам, и никой не може да ти помогне. Ако искаш да познаеш Христа, това може да стане само тогава, когато се намираш пред най-голямото изпитание, когато никой не може да ти,помогне. Христос е последният, който ще те посети. Той е началото и краят на твоя живот. Бог посещава човека два пъти през живота му; когато се ражда и когато напуща земята. Онзи, Който те праща на земята, и Онзи, Който те посреща в другия свят, е Бог. Хората са в междината, дето работят всичко, каквото им попадне.

Сегашните хора не разбират дълбоко нещата. Мнозина казват за себе си, че всеки ден се разговарят с Господа. Преди известно време дойде при мене един млад, с бъдеще човек, който ми каза, че се разговарял с Господа. Зная, как се разговарял. Той мисли върху някой въпрос, разговаря се със себе си и счита, че Бог говори с него. Той се самозаблуждава. Минал край една градина с хубави, зрели плодове, пожелал да си откъсне един плод и твърди, че нещо му казвало отвътре, да си хапне от тия плодове. Това, което му проговорило отвътре, е неговото желание, е не гласът на Бога. Когато Бог проговори на някого, всички се радват. Ако откъснеш един

плод само за себе си и казваш, че е твой, Господ не ти е проговорил. Да задържаш нещата само за себе си, това е човешко желание. Срещнеш един болен, радваш се. Срещнеш един здрав, не се радваш. Какво разбиране е това? Трябва да се радваш и на болния, и на здравия еднакво. Радвай се и на невежия, и на учения. Радвай се и на тоя, който знае да свири, както и на оня, който не знае да свири. Който знае да свири, ще весели оня, който не може да свири. И двамата ще бъдат доволни, Ученият ще говори на простия; здравият ще помага на болния; музикантът ще свири на оня, който не знае да свири. Това е Божественото. Всичко, каквото можеш да направиш за другите от любов, е Божествено. Ако някой ти говори с любов и желание да ти помогне, Бог говори чрез него.

И тъй, ако искаш да учиш музика, ще търсиш човек, който познава музиката в нейната дълбочина. Ако си болен, ще търсиш здрав човек, който живее с Бога. Всеки здрав човек, който живее в съгласие с Божиите закони, може да лекува. Колко от сегашните, лекари, като хванат само ръката на болния могат да го излекуват? Това може да направи само оня лекар, който е абсолютно здрав и е свързан с Бога. От него изтича жизнена, магнетична сила. Ако болният се лекува при такъв лекар, той оздравява. Какво виждаме днес? Болни лекари лекуват болни; болни религиозни хора, които сами не са разрешили въпросите си, учат здрави хора. След това и едните, и другите се чудят, защо нямат успех. Невъзможно е болен да лекува болния, нито невежият да просвещава невежия. Невъзможно е човек, който сам не е разрешил важните въпроси в живота си, да просвещава другите.

Христос казва: „Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш небесни." Някой казва, че иска да бъде съвършен, да прилага правдата. Няма по-страшно нещо от правдата. – Защо? – Защото правдата има две страни. От една страна тя съди човека, задето не се учил да свири; от друга страна тя го съди, задето не свири правилно. Разбере ли, че някой не иска да учи, тя заповядва да го затворят. Щом се яви в него желание да учи, тя го освобождава.

Сега аз ви говоря като на ученици и желая да ме разбирате. Приятно е да говориш на някого, който те разбира. Като говоря, някои се запитват, какво искам да кажа. Значи, те не разбират беседите. Защо не разбират? – Защото беседите ми са обвити в няколко опаковки. Това правя съзнателно, за да не ги цапате. Ръцете, мислите ви не са чисти. Дойде някой да слуша беседа, но се съмнява в думите ми, подозира ме. Щом се съмнява и подозира, и аз му се отплащам по някакъв начин – опаковам беседата. Той се чуди, защо нищо не разбира. Много естествено – болен е тоя човек. Как може да слуша и възприема правилно оня, който страда от коремоболие?

Той се върти в леглото, не може да се успокои. Това е адът на земята. След това ще каже, че Господ го е забравил. Не го е забравил Господ, но той е забравил Господа. Болният се обръща към Господа с думите Господи, защо си се отдалечил от мене? Как ще се отдалечи Бог, когато Писанието казва, че Той изпълва цялата вселена? Следователно, не Бог се отдалечава от нас, а ние от Него. Стремете се към новото, за да изправите мисълта си.

В какво се заключава новото? Ти си недоволен, гневен, не знаеш, какво да правиш. Запитай се, защо си недоволен, какво искаш. Ти си богат – недоволен си; имаш добър слуга – пак си недоволен. Докато не се научиш да служиш на другите и да ги обичаш, никога няма да бъдеш доволен. Ако не можеш да служиш на слугата си и не го обичаш, и той не може да ти слугува и да те обича. Без любов служене не може да има. Бог създаде света с любов. Той посещава хората с любов и на всекиго дава по нещо. Ако си градинар и отглеждаш различни плодове, дето отиваш, носи по една кошница от своите плодове с любов. Ти сам ги носи, не оставяй на другите да ги носят, защото ще ги оцапат. Всички недоразумения между хората се дължат на безлюбието. Дето е безлюбието, там недъзите се отхранват, както селяните отхранват прасетата. Какво правят със своите угоени прасета? Продават ги – търговия въртят с тях. Някой мисли, как да скрие своя недъг. Недъзите не се скриват, но се изправят. Отвори сърцето си за доброто, и недъзите ще те напуснат. Джобът ти е пълен с пари – давай и не желай да казват за тебе, че си добър. И това не е лошо, но по-добре е да даваш, без да очакваш похвала. Може и да не даваш, и това не е лошо, но даването и недаването произвеждат два различни резултата. Друг е въпросът, ако не даваш на пияницата пари.

Преди години бях в Америка, в Ню-Йорк. Веднъж ме срещна един човек, започна да ми говори на английски, да описва положението си: Имал болна жена, деца, беден бил, не могъл да ги гледа. Дадох му нещо, и той се отби в една кръчма. След два часа го срещам пак. Спря ме и започна да се оплаква от положението си. Той не ме позна, но аз го познах и му казах, че не обичам хора, които лъжат. Щом искаш пари за пиене, кажи си истината, аз и така ще ти помогна. След това го заведох в една гостилница, дадох една сума на гостилничаря и казах: Дайте на господина ядене срещу тия пари. Ако не иска да яде, оставете го свободен, да си върви, а вие задръжте парите за себе си. Често хората се натъкват на желания, подобни на тия на пияницата. Роди се във вас едно желание, и вие искате да му услужите. Това желание ви казва, че има жена и деца, иска да му помогнете. Обаче, то не говори истината. Не задоволявайте това желание в себе си. То не иска да прави добро. Помагай на всеки човек, който е готов да прави добро. Отложи помощта си към оня, който е готов за доброто. Закон е да се дава, но той е за разумните. – На кого трябва да се дава? – На

оня, който ви обича. На оня, който не ви обича, нищо не давайте. Христос казва: „Ако имаш две ризи, дай едната на своя ближен." Това се отнася до оня, който люби. Само любещият дава така и само на любещия можеш да дадеш. Даването изключва насилието. Който изисква насилствено, той е крадец и разбойник. Даването става по закона на свободата. И доброто става по закона на свободата. С други думи казано: Няма закон, който може да застави човека да дава и да прави добро. Хората на любовта са крайно внимателни, никога не искат повече, отколкото им трябва.

Един дервиш срещнал на пътя си един бей. Спрял го и помолил да му услужи с малко пари. Беят отворил кесията си, в която имало лири, сребърни и медни пари, и казал на дервиша: Заповядай, вземи, колкото ти са нужни. Дервишът погледнал към кесията и взел само 20 пари. – Вземи повече – казал беят. – Благодаря, толкова ми трябва. Ако взема повече, това е лакомство. Казвам: Човек, който мисли да се осигурява за месеци и години, не прилича на дервиша. Днес ти се нуждаеш от светлина, въздух, вода и от хляб. От тебе се иска само едно: да живееш според закона на любовта. Тогава, както се е погрижила любовта за днешния ден, така ще се погрижи и за утрешния. Това, че хората се оплакват и роптаят, се дължи на миналото. Сега хората воюват, бият се помежду си. – Защо? – Искат да турят нов ред в света. Те не знаят, че новият ред съществува. Кой може да наложи тоя ред? – Слънцето. Кой може да накара земята да дава добри плодове? – Слънцето. Може ли месечината да накара земята да дава добри плодове? – Не може. На болния тя дава почивка, но не може да въздейства на земята, да я застави да дава плодове. Не разчитайте на малките лампички. На тяхната светлина не могат да зреят плодове и да оправят работата на хората. Само слънцето носи благословение на земята. Само слънцето на живота е в състояние да оплоди земята и възрасти семената на твоята душа, да развие твоята мисъл.

Често хората се питат, къде отива човек, като напусне земята. При Бога ли отива? Де ще отиде и как ще го приемат, това се определя от земния му живот. Както е живял на земята, такъв ще бъде животът му и в другия свят. Ако някой е водил нечист живот на земята, като отиде в другия свят, няма да го приемат в чистите апартаменти, но ще го пратят на баня да се изчисти. Като излезе от банята, ще го подложат на огън от 50 милиона градуса топлина, да изгорят в него и последните нечистотии и да светне. Ако главичката на една карфица се постави на тоя огън, всичко около него ще изгори. Тоя огън е нужен, за да унищожи всички вредни елементи, всички паразити, всичко нечисто и да остане само Божественото, на което може абсолютно да се разчита. В света няма по голям огън от огъня на любовта. Който люби, той е минал през огъня на любовта; той знае, какво значи огън от 50 милиона градуса. Тоя огън съгражда, а не руши. Който не

се ползва от благата на любовта, прави и себе си, и окръжаващите нещастни. Без любов щастие не съществува. Всички неща, придобити без любов, носят нещастие и страдание. Значи, страданието и скръбта идат по пътя на безлюбието, а радостта и благата – по пътя на любовта.

И тъй, съществуват два пътя: ляв път – на безлюбието и десен – път на любовта. Ако вървиш по пътя на любовта, ще имаш един резултат; ако вървиш но пътя на безлюбието, ще имаш друг резултат. Любовта произвежда един род явления, а безлюбието – съвсем друг. Който не разбира любовта, казва: И без любов може. Един ден ще се движиш в пътя на любовта, а на другия ден – в пътя на безлюбието. Значи, един ден наляво, на другия ден – надясно. Влезеш ли веднъж в пътя на любовта, там ще останеш. Който не иска да върви заедно с тебе, покажи му левия път. Всяка мисъл, която не е съгласна с тебе, да върви в левия път; всяко чувство, което не е съгласно с тебе, да върви в левия път; всяка постъпка, която не е съгласна с тебе, да върви в левия път. Всички добри мисли, чувства и постъпки, които са съгласни с тебе, вървят в пътя на любовта. Това, което е в съгласие с човешката душа, иде от Бога. Това, което не е в съгласие с човешката душа, не е от Бога. Казано е в Писанието: „Блажени нищите духом. Блажени кротките. Блажени нажалените. Блажени милостивите. Блажени, които гладуват и жадуват за правдата. Блажени миротворците". Като четеш блаженствата, и ти трябва да бъдеш от тия блажени.

„Блажена нищите духом. Блажени миротворците". Можеш да бъдеш нищ духом, без да си миротворец. Само оня е миротворец, който носи мир между хората. Може ли да се нарече миротворец оня, който не внася мир между хората? Стремете се да бъдете блажени, да придобиете блаженствата като семена в живота. Сладки са плодовете на блаженствата.

Помнете: Както блаженствата имат плодове, така и Духът има плодове. Например, любовта е плод на Духа. За коя любов се говори? – За творческата, за любовта, която съгражда и която носи светлина. Изгряващото слънце подразбира любовта. Често слънцето е скрито в облаци. И облаците, и дъждът са потребни. Какво прави земеделецът, ако няма влага и дъжд? Българинът знае, че ако една година няма дъжд, глад го очаква. Както житото има отношение към влагата, така и сърцето има отношение към любовта. Любов, която не повдига сърцето, не е истинска. Ако сърцето не се храни с любов, не може да се прояви. Душа, която не се храни с любовта, не може да се прояви. Дух, който не се храни с любовта, не може да се прояви.

Днес всички говорят за любовта, въпреки това са недоволни, бедни, страдащи. И вие сте в същото положение. Очаквате да отидете на оня свят,

там да се задоволите и разбогатееете. Чудно нещо, толкова години ви говоря за любовта, но и до днес не сте я приложили! Идете тогава на другия свят и вижте, какво ще научите там за любовта. Ако на земята не възприемете и приложите любовта, на другия свят нищо няма да научите. Някои се страхуват от любовта, да не ги заблуди. Любовта е чиста, бистра вода. Чистата вода не причинява пакости. Колкото пъти и да минаваш през чиста вода, тя няма да ти причини никаква пакост. Обаче, мътната, нечиста вода, всякога оставя нещо лошо в човека. Добрият човек е чиста вода, която носи благословение за всички. Дружи с добър човек, и не се страхувай. Лошият човек, със своите мисли и чувства, все ще остави нещо лошо в тебе. Пази се от дружба с лош човек. Ако чрез Божественото в себе си не можем да внесем чистота в света, какво сме придобили? Любов, която не носи чистота, не е истинска. Любов, която не носи здраве и благословение, не е истинска. Любов, която носи чистота, здраве и блага на хората, е истинска, Божествена любов. Стремете се към тая любов, и то доброволно, без насилие. Ако ви насилят, това е безлюбие. Казвате, че се страхувате да проявите любовта си към някого, да не се качи на главата ви. Зависи, кого сте обикнали. Ако обичате муха, тя ще се качи на главата ви. Ако обичате кон, вие ще се качите на него. Различавайте хората, за да знаете, как да проявявате любовта и какво да давате на всеки човек. Колкото и да говориш за любов на мухата, все муха ще остане. Тя постоянно ще те безпокои: ще каца на носа ти, на лицето ти, докато я изхвърлиш навън. Не можеш да направиш мухата любеща, добра и щедра.

Какво се иска от човека на любовта? Ако искаш да придобиеш любовта, ще пожелаеш светъл ум, добро сърце, широка душа и силен дух. Само любовта внася светлина в ума. Само любовта внася мекота в сърцето. Само любовта внася широта в душата и сила в духа. Желая ви да бъдете умни, добри, широки и силни, да не се оплаквате от живота. Ако заболеете, хванете болестта и я изхвърлете навън. Ако ви заболи крак, намажете го с дървено масло, помилвайте го и кажете: Толкова години си ми служил безкористно, сега и аз ще ти послужа. Дайте почивка на крака си, без да се страхувате от болката. Ако не постъпваш благородно със себе си, никога не можеш да проявиш благородство към окръжаващите. Ако не постъпваш благородно със своите ръце, крака, очи, уши, нос, как ще постъпваш с другите хора? Както се отнасяш със себе си, така ще се отнасяш и към другите хора. Едно е нужно на сегашните хора – добра обхода.

Съвременният свят е пълен с певци, музиканти и учени. Много певци и музиканти има, но всеки трябва да се запита, като пее и свири, раждат ли се повече плодове. Ако дърветата дават изобилно плодове, певците и музикантите са пели и свирили добре. Не раждат ли дърветата много

плодове, музикантите не са свирили добре, и певците не са пели хубаво. Някой казва, че обърнал много хора към Бога. Как ги е обърнал и какво е обърнал в тях? Ако обърнал кесиите им, а сърцата им не е обърнал, това не е никакво обръщане. Друг е въпросът, ако обръщате пълната кесия на човека, който се дави. Тежката кесия ще го отнесе на дъното на морето. Тежка е човешката кесия. Има звезди във вселената, на които материята е 22 000 пъти по-тежка от материята на водорода. Какво ще стане с вас, ако вземете една малка част от тази материя? Ще се намерите на дъното на океана. Ако кесията на човека е от такава материя, той веднага ще потъне във водите на океана. И след това трябва да дойде друг човек отвън, да го спаси от смърт. Следователно, за да не потъва, човек се нуждае от леки мисли, леки чувства и леки постъпки, да не се претоварва неговата кесия.

Стремете се към любов, която носи светлина за ума. Стремете се към любов, която носи мекота и топлина за сърцето. Стремете се към любов, която разширява душата и усилва духа. Тая любов прави човека щедър, готов на всякакви услуги и жертви. Това е истинската, правилна любов към Бога. Такива хора са нужни за България, за Франция, за Русия, за Англия, за Америка, за целия свят. Това са хората, които ще служат на новото, на бъдещия ред в света.

Радвайте се на слънцето. Радвайте се на месечината. Радвайте се на звездите. Радвайте се на всичко, което съществува в света. Радвайте се на малките работи, както се радвате и на големите.

1-во Утринно Слово от Учителя,
държано на 10 октомври, 1943 г. 5 ч. с.,
София – Изгрев.

1943_10_13 Умен, добър и силен

УМЕН, ДОБЪР И СИЛЕН

Упражнение за дишане с движение на ръцете.

Задача: Всеки от вас да си избере по една от познатите песни и да я научи добре. Която песен обича, нея да научи доброволно. Нещата трябва да се изучават добре. Само онова ни ползва, което е добре научено. Някои мислят, че като отидат на оня свят, там ще се научат да пеят правилно. Те се заблуждават. Най-добрите условия за пеене са на земята. Тук ще се учите да пеете. Като отидете на оня свят, ще се намерите при друга обстановка, при други условия, други неща ще ви занимават. Оня свят, за който говорите, е Божественият свят – той е светлина. Духовният свят е топлина, а физичният свят е сила. Тия три свята съществуват и в човека: главата е Божественият свят; дробовете и сърцето са ангелският свят, а стомахът – физичният свят. Понеже човек живее на физичния свят, казваме, че той е в стомаха. Някои смесват стомаха с търбуха. Това са две различни понятия. Под „търбух“ разбираме ненаситните желания на човека да яде, да се удоволства. Мястото на тия желания е около слепите очи. Стомахът е орган, в който работят сили за изграждане на материала. Ако стомахът не събира материал за градеж, човешкият живот се прекратява. Ако хамбарите не се пълнят през лятото и есента, какво ще правят хората през зимата? Ако изворите и реките пресъхват, какво ще правят хората? Щастието на човека се крие в светлината, в топлината и в силата. Щастието на човека се крие във въздуха, във водата и в хляба. Ако не разбере тия неща, той не може нищо друго да разбере.

Имате числата 100, 1000 и 10,000. Еднакво големи числа ли са те, или не са? Ще кажете, че числото 100 е най-малко, после иде числото 1000 и най-после 10,000. Според мене, и трите числа са еднакво големи. – Защо? – Защото имат една и съща количествена стойност. Стоте лева могат да се раздробят на хиляда по десет стотинки и на десет хиляди по стотинка. Ако сравнявате единицата и двойката, кое от двете числа е по-щастливо? Единицата е по-щастливо число, защото представя слънцето. Двойката представя луната. Кое от двете числа е зависимо и кое – независимо? Единицата е независима, тя не се влияе от нищо. Двойката е зависима от единицата. Двойката е резултат, сянка на единицата. Луната се влияе от слънцето, понеже то й праща светлина. Затова казваме, че единицата е реално число, а двойката – нереално, т. е. число на сенки. Противоречията се дължат, именно, на сенките. В човешкия живот също забелязваме отношение между реалността и нейните сенки. Например, книжните пари са сенки на златото. Те губят своята стойност, докато стойността на златото

остава всякога една и съща.

Едно е нужно на сегашните хора – прилагане. Всяка идея, всяко учение трябва да се приложи. Каква полза ще имате от храната, ако не я приемете в себе си? Колкото и да е доброкачествена, ако само я гледате и разказвате за нея, нищо не ви ползва. Всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка, ако не минат през душата на човека и не оставят нещо в него, не го ползват. Умът и сърцето са спомагателни средства на душата, а духът е нейният ръководител. – Какво представя душата? – Никой не може да познае душата отвън. Следователно, колкото можете да познаете и разберете светлината отвън, толкова ще разберете и душата. За душата не може да се даде определен образ. Какъв образ имате за вятъра? Усещате движението на вятъра, който понякога ви милва, отнася шапката ви някъде, разкопчава палтото ви – играе си с вас, но какъв образ има той, не знаете. На кого ще се сърдите? Човек може да се сърди на неща, които имат определена форма, определен образ. Неопределените неща са красиви. Те не причиняват никакви пакости. Ако в окото ви влезе една прашинка, като определено тяло, тя ще ви причини болка.

И тъй, не говорете за неща, които не разбирате. Какво представя любовта? Който не е ял от плодовете на любовта, не разбира, какво е всъщност тя. Ще кажете, че сте яли от плодовете на любовта. Възможно е и това, но важно е, при какви условия сте яли: като здрав, или като болен; като разположен, или неразположен. Ако сте болен, ще имате едно понятие за любовта; като здрав, ще имате друго понятие. Сега, като ви говоря, аз имам предвид едно нещо, а вие мислите друго. Например, някой мисли, как да си купи апартамент с няколко стаи, с хубаво скривалище; друг си мисли, как по-добре да се осигури, да внесе парите си в някоя банка, под голяма лихва; трети си мисли за своята самотност, иска да има другар. Кой човек няма другар? Краката, това са негови другари; ръцете, това са негови другари; очите, ушите, и те са негови другари. Само устата, т. е. любовта в човека е една; обаче, устата има два отвора: единият отвор води в дробовете, а другият – в стомаха. Понякога стомахът и въздухът се допитват до устата. Преди да влязат храната в стомаха и въздухът в дробовете, те запитват устата, какво е мнението ѝ за тях, дали са достатъчно чисти. Следователно, никой не е сам, без другар в живота.

Често говорим за слънцето, но и то не е само, и то има свои спътници. Слънцето представя единицата, а луната – двойката. Двете числа заедно образуват дробта 1/2, в която единицата е слънцето, а двойката – луната. И ябълката е нещо цяло, което може да се раздели на две части: едната част задържаш за себе си, а драгата даваш на приятеля си. Когато дадеш на стомаха си част от ябълката, и той дава нещо от себе си. Ако и към мозъка

си не отправиш една светла мисъл, нищо няма да получиш от него. Всяка светла, права мисъл е храна за мозъка. Всяко право, възвишено чувство е храна за сърцето. Те са съществени неща, без които човек няма мир и спокойствие в себе си.

Някой има желание да пие чаша вино или ракия, но се стеснява. – Защо се стеснява? – Защото счита, че те не са съществени неща, и без тях се живее. И виното, и ракията са добри неща, но те са изгубили своите хранителни вещества. Ракията и виното упояват. Те действат като наркотични средства, и човек се напива. Щом се напие, той става медиум и привлича нисши духове около себе си. Като изтрезнее, човек е недоволен, понеже е станал проводник на нисшите духове, които ядат и пият в него и оставят нечистотиите си, той да се справя с тях. Някой мисли, че може по лек начин да се домогне до доброто и любовта. Не, те не се придобиват лесно. Само оня може да ги придобие, който ги обича. Майката, например, обича детето си и може да го придобие. То излиза от нея, затова тя го познава и обича. Тя обича детето си заради онова, което е вложила в него. Види ли чуждо дете, тя казва: Това дете не е като моето. Много естествено, тя не се интересува от това, което друга майка е вложила в своето дете. Като обичате едно дете, трябва да знаете, защо го обичате. Някоя майка поглежда детето си и казва: Моето ангелче! Тя не вижда, какво носи детето в себе си. Майката иска да го направи владика, да служи на Бога, а то се въоръжило от главата до краката, иска да стане военен. От невидимия свят го въоръжили, готвят го за военен, а майката мисли, че е миролюбиво. Това се дължи на неразбиране на нещата.

И тъй, когато обичате някого, трябва да знаете, защо го обичате. Обичате някого заради животворния магнетизъм, който изтича от него. Тоя човек е мек, магнетичен, предразполага хората. Обичате зрялото грозде заради сладчината му. Обичате добрия човек заради доброто, което изтича от него и се влива във вас. Не обичате лошите хора заради лошото, което излиза от тях. Ако сте ясновидци, ще се уплашите от това, което лошите хора излъчват. При това, ако някой човек ви е причинил зло в миналото, ще го хванете за врата и ще го накарате да изправи погрешката си. Може би, вашият лош живот се дължи на злото, което той ви е причинил в миналото. Добре е, ако тоя човек може да изправи погрешката си, но какво ще каже, ако не може да я изправи? Ще почне да се извинява, но понякога извинението е празна работа. Ти си сиромах, измъчен, но извинението не подобрява живота ти. Ако извинението не ти помогне, ще кажеш, че не вярваш в прераждането. Това е друг въпрос. Оня, който вярва, той носи отговорност за погрешките си; който не вярва, пак носи отговорност, но не знае, защо страда и как да изправи погрешките си. Всичко зависи от вярата на човека.

Правете опити да усилвате вярата си. Например, искаш да посетиш приятеля си, но не знаеш, дали е вкъщи. Съсредоточи мисълта си към него и виж, какво ще почувстваш. Ако почувстваш, че е у дома си, ще усетиш нещо приятно под лъжичката си. Ако не е у дома си, ще усетиш на това място известна празнота. И в единия, и в другия случай иди в дома на приятеля си, да провериш, право ли е чувстването ти, или не. Ако приятелят ти е у дома си, съзнанието ти ще бъде съсредоточено; ако не е у дома си, съзнанието ти ще се раздвои. Има случаи, когато дясното око или дясната вежда заиграе; някога заиграе лявото око или лявата вежда. Проверявайте, в кой от двата случая приятелят ви е у дома си. Не е достатъчно да направите само един или два опита – много опити трябва да правите. Само така ще дойдете до правилни заключения. Много хора купуват лотарийни билети с желание да спечелят голяма сума, но нищо не печелят. Питат, как да познаят, ще спечелят, или не. И те трябва да правят опити, да се наблюдават. Ако при купуване на билета съзнанието им е съсредоточено, ще спечелят нещо. Раздвои ли се съзнанието им, нищо няма да спечелят. Когато човек печели голяма сума, той си купува билет и забравя, че е купил, не мисли за него, не се интересува. Той си казва: Ако спечеля, добре; ако не спечеля, пак добре. Колкото по-спокоен е човек при теглене на лотарията, толкова по-голяма е вероятността да спечели. Ако се вълнува, вероятността да спечели е малка. – Защо? – Защото ръката на оня, който вади билета, трепва и не попада на печелившия номер. Същото става и когато отивате при някой банкер да искате пари. Ако отидете при банкера и мислите лошо за него, че е изедник, скъперник, той се затваря за вас и не дава нищо; ако мислите добро за него, той ще се разположи към вас и ще ви услужи.

Помнете: Всеки човек се отличава по нещо добро, или лошо. Важно е да спрете вниманието си върху доброто в него. Казвате за някого, че е религиозен. Значи, религиозното чувство е развито в него. Богатият се отличава със своето богатство, ученият – със своето знание, музикантът – със свиренето си, художникът – със своето рисуване, здравият – със способността си да работи.

Човек е дошъл на Земята да изучава реалността и да си служи с нея. Не е достатъчно само да кажеш, че си набожен. Ако си набожен и стоиш като семка в една кутия, каква е твоята набожност? Какъв приход носи твоята набожност? Друг е въпросът, ако тая семка се посади в земята. Като се посади, тя става динамична и допринася някаква полза. Всяка мисъл, всяко чувство, които се прилагат, донасят някакъв плод. Има мисли и чувства, от които хората се възхищават, но временно. – Защо? – Те не са посети, не са израсли, не са дали плод. Нарисуваш една хубава картина, от която всички

се възхищават, но и ти се възхищаваш. Най-голяма полза от картината има онзи, който я е рисувал. Пръв той се ползва от краските на своята картина. Той се ползва и от идеята, вложена в картината. След него се ползват и окръжаващите. Казват за някой художник, че няма идея. Не е право. Ако художникът няма поне една идея, нищо не би нарисувал. Истински художник е онзи, който сам рисува, а не копира чужди картини. Като художник, занимавай се първо с идеите на баща си, на майка си, на брата си, на сестра си и най-после със своите идеи. Дойдеш ли до своите идеи, ти влизаш вече в областта на прилагане на новото. Това значи, да вземеш нова насока в живота.

Помнете: Работа се иска от всички. Често ходя на концерти, слушам видни музиканти да свирят Бах, Бетовен. Един дава едно изпълнение, друг – друго изпълнение. Колко пъти са свирили те произведенията на Бах и на Бетовен, докато ги научат наизуст. Те знаят, къде какви динамични знаци има, и ги изпълняват точно. Колко пъти са ги коригирали учителите им, докато ги научат, както трябва. Вие искате изведнъж да станете религиозни, духовни хора, без никакви погрешки. Това е невъзможно. Докато станете истински религиозен или духовен човек, трябва да срещнете десетки гениални хора, десетки посветени в духовния път, те да ви коригират, и вие да получите нещо от тях. Ако дъждът не полива посятото, нищо не излиза от него. В този смисъл, добрите хора са дъжд, който трябва да полее Божественото в човека, за да расте то и да се развива. Светлината, топлината, влагата и въздухът трябва да дойдат отвън, за да възрастят доброто, което е вложено в човека. Това не става изведнъж. Доброто и Божественото постепенно ще се проявят в човека. Затова са нужни условия. Първото условие е чистотата. Без чистота никой не може да влезе във великото училище на живота. За развиването на дарбите и способностите също са нужни условия.

Защо остаряват хората преждевременно? Защото изгубват условията на живота. Като остаряват преждевременно, те се осакатяват. Правилно е човек да пожелае сам да си замине. На каквато възраст и да е, щом пожелае да напусне земята, той ще извика близките си и ще каже: Отивам си вече. Свърших работата си на земята и сега заминавам за другия свят. Хората не желаят доброволно да напуснат земята, затова насила ги заставят да отидат в другия свят. Някой се оплаква, че близките му не го искат между тях; казват му да си върви, да отиде в другия свят да се учи. – Какво ще учи старият, като напусне земята? – Пеене. – Може ли стар човек да пее? – Може, много хубаво пее старият. Той е стар на земята, на небето не е стар. Думата „стар“ на български означава едно нещо, а на английски – друго: star означава звезда. Може ли звездата да остарява? Тя е винаги млада. Който остарява, не свети. Само оня остарява, който е изгубил

светлината, топлината и силата си. Щом изгуби светлината, топлината и силата си, човек започва да остарява, краката му отслабват и не държат. Рече ли, че е остарял, а не е изгубил светлината, топлината и силата си, той си самовнушава.

Освобождавайте се от внушенията, колкото и да е мъчно това. Някой казва: Мъчно, тежко ми е нещо; не зная, де е причината. Скръбта не е негова, той е възприел скръбта на своя приятел и си внушава, че е негова. Приятелят му е търговец, изгубил голяма сума и скърби; или жена му и децата му са умрели, и той още повече скърби. Като приятели, те са свързани, и единият възприема скръбта на другия. Първият страда, без да знае причината на страданието. Чрез вътрешното си радио той е приел скръбта на приятеля си – свързал се е с него. Ако приятелят му се радва, и той се радва. Днес 90% от страданията, които хората преживяват, са чужди; само 10% са техни. Някой страда, без да знае причината за страданието си. Много просто – друг някой страда, а той възприема страданието му. Някога се радва, без да знае, защо се радва. Друг някой се радва, и той възприема радостта му. Като знае тоя закон, човек може да се лекува. – Как ще се лекува? – Като се свърже със здрави и добри хора, които го обичат. Достатъчно е те да отправят мисълта и доброто си желание към него, за да оздравее той в скоро време. По същия начин хората могат и да си пакостят. Ако десетина души мразят някого и отправят мисълта си към него, ще му причинят някаква пакост. Длъжниците могат да причиняват пакости на своя кредитор. Ако имаш десет длъжници, които не те обичат, те могат с мисълта си да те изпратят преждевременно на оня свят. Имаш ли такива длъжници, бъди готов да простиш дълга им, за да ти пожелаят добър живот и дълги дни. Мнозина умират преждевременно по единствената причина, че не искат да правят добро.

Някой иска да бъде кротък. Докато не се свърже с кротките хора, той не може да бъде кротък. – Искам да бъда умен. – Свържи се с умните хора, ще бъдеш умен. – Искам да бъда здрав. – Ще бъдеш здрав, ако се свържеш със здравите хора по лицето на земята. Днес народите воюват, но въпреки това, ще намерите здрави хора, които са в съгласие с вас. – Искам да стана поет, да пиша хубаво. – Свържи се с поетите. Има добри, умни, здрави хора в света, които са се проявили. Има добри и умни хора, които още не са се проявили. Има учени, философи и поети, които са се проявили; има и такива, които още не са се проявили. За нас са важни тия. които са проявени вече. Те са хора на настоящето; непроявените са хора на бъдещето. Проявете доброто, което е вложено във вас, да станете добри хора. Мислете по нов начин. Старото е отживяло времето си. Ще кажете, че не живеете добре. – Това не е нещо ново. Много хора не живеят добре. Трябва да знаете причината за лошия живот. Мислете право, без да

надценявате и подценявате нещата. Някой мисли, че на Изгрева живеят само ангели. После виждат, че не е така, и се разочароват. Има ангели, но всички не са. Едни знаят, защо са дошли на земята и служат на Бога. Други сега се учат да служат. Те са кандидати за ангели. Под „ангел" разбираме същество, което свири хубаво. Другите сега взимат уроци по музика. Като се научат да свирят, и те ще станат добри музиканти и служители.

Хората искат да придобият нещата по лесен начин. – Това е старо разбиране. Религиозният мисли, че като се помоли на Бога, всичко ще придобие. Той трябва да се моли, защото молитвата е разговор на душата с Бога. Как ще се молиш? Ще изучаваш езика на небето. Ако не изучаваш тоя съвършен език и не говориш на него, молитвата ти няма да се чуе. Някой се моли с часове и мисли, че молитвата му трябва да се приеме. Моли се, разговаряй се с Бога, без да очакваш да ти се даде нещо. Достатъчно е да отправиш молитвата си с любов, за да ти се наредят работите. Кажи на някого една сладка дума, за да го спечелиш на твоя страна. Той е готов да се отзове на молбата ти. Срещаш един болнав човек. Не казвай, че такава му е кармата, че трябва да тегли, но кажи му, че ще оздравее, че голямо благо го очаква. Кажеш ли му така, той ще се насърчи, и един ден, когато придобие някакво благо, ще помисли и за тебе, ще ти даде нещо от своето богатство.

Казваш: Ако го насърча, ще оздравее ли? – Ти кажи и не мисли. Кажи му, че утре, в шест часа сутринта, слънцето ще изгрее. За да се увери, нека излезе вън, да го посрещне. – Отде знаеш, че слънцето ще изгрее точно в шест часа? – От календара. Има астрономически календари, в които е писано, всеки ден, в колко часа слънцето изгрява и залязва. Поддържай положителни мисли в себе си. Ако имаш тъмнина в съзнанието си, кажи: Сега е нощ в мене, но утре слънцето ще изгрее и ще разпръсне тъмнината. Ако слънцето не изгрее, ти ще заминеш за другия свят. Наистина, докато слънцето изгрява, ти живееш; щом престане да изгрява, ти заминаваш за оня свят. Под „заминаване за другия свят" аз разбирам появяване на облаци, които не позволяват да виждаш слънцето. Казваш: Тая сутрин слънцето не изгря, не го видях. Не си видял нито изгряването, нито залязването на слънцето. Ти виждаш само облаци, чуваш вятъра и бурята, които произвеждат пертурбация в твоя ум. Кажи си: И това е за добро. Ще завали дъжд и ще полее тревите, плодните дървета и посевите. Страданията, които преживяваме, са дъжд, който полива посевите у нас. Ти обличаш новата си дреха, излизащ на разходка, но завали дъжд и те накваси. Връщаш се недоволен, че дъждът развалил дрехите ти. Ти си недоволен, а растенията се радват.

Един ден отидох в Борисовата градина на разходка. Денят беше топъл,

небето чисто, ясно. Гледам по небето и виждам, че най-много след един-два часа ще завали силен, проливен дъжд. Срещам три дами, облечени в нови, празнични дрехи, с хубави, модерни шапки. Погледнах ги, усмихнах се малко. Мисля си: Те не знаят, какво ги очаква. След един час заваля проливен дъжд. Виждам, дамите се връщат, но съвършено мокри: дрехите им полепнали по телата, парижките им шапки смачкани. Сега те ме погледнаха, усмихнаха се, с което искаха да кажат: Виж, в какво положение сме. Те не бягат, не се крият от дъжда, не са недоволни, но се смеят, закачат се, говорят за последната парижка мода.

Често и вие изпадате в същото положение. Излезете на разходка добре облечени, без да знаете, че дъжд ще вали. Дъждът намокри дрехите ви, смачка шапката ви, а вие сте недоволни от него и казвате: Такъв ли трябваше да бъде денят? Не се сърдете на времето, но на себе си. Вие трябва да знаете, кога ще се развали времето и кога ще се оправи. Ако мухите силно хапят и ви безпокоят, не излизайте тоя ден; ако имате сърбеж по тялото, не излизайте; ако умът и сърцето ви не са в съгласие, не излизайте; ако сте неразположени, не излизайте. Излизайте, когато сте разположени. Тогава всичко ще ви върви добре. Много хора чувстват болки в гърба, в плешките, в кръста, когато предстои да вали, или пред буря. Това са фиктивни болки, фиктивни полици – отражение на външната природа. Всичко не е фиктивно, все има някакъв вътрешен повод за болките, но и времето отчасти ги предизвиква. Някога човек е добре разположен, радостен. И това се дължи отчасти на времето. Това се забелязва при случаи, когато времето започва да се подобрява. Тогава в атмосферата има повече светлина и топлина, повече магнетизъм. Това показва, че разумните същества ни помагат.

Сегашните хора мислят малко. Те се предават на своите земни грижи, не се интересуват от духовни въпроси. Като е дошъл на земята, човек трябва да се занимава със земния живот, но еднакво трябва да се интересува и от духовния, и от Божествения живот. Някой се отчайва от земния живот и, като не признава духовния, казва: Искам вече да напусна земята. Няма защо да я напущаш преждевременно. И да искаш да я напуснеш, не можеш, няма място за тебе в духовния свят. Христос казва: „Отивам да ви приготвя място.“ Ако Христос не ти е приготвил място, не можеш да напуснеш земята. В който свят и да отидеш – в духовния, или в Божествения, трябва да ти е приготвено място. И на земята да слезеш, пак трябва да имаш място. Някои хора са слезли на земята преди да им е приготвено място, затова страдат. Ония, които са дошли навреме, когато баща им и майка им са приготвили място, имат условия да учат, да се развиват правилно. Те са щастливите хора на земята.

Има случаи, когато някой човек дойде на земята преждевременно и, ако е българин, казва: Не ми върви в България, ще отида в Америка, дано там ми провърви. Ако е волева натура, той остава в България, но минава през големи мъчнотии и изпитания, докато си пробие път. Не е лесно да отидеш в чужда държава. Там трябва да учиш чужд език, да изучаваш характера на хората, между които си попаднал. Щастливите хора имат широко и високо чело. Лицето им е открито, светло. Те се различават от ония, които са дошли ненавреме и без позволение. Някой българин отива в Америка, да печели. Някога лесно се нарежда, но някога минава през големи мъчнотии. Това зависи от щастието на човека. Не е лесно да научиш английски език и да се справиш с характера на американеца. Щастливият човек има хубаво чело. Оня, който казва, че няма щастие, е твърд по характер, упорит, неотстъпчив.

Как може човек да бъде щастлив, да се насърчи? – Като почувства, че отнякъде иде помощ. Добре е и сам да си помага, добре е и другите да му помагат. Аз съм правил опити, да се свързвам със съзнанието на хората, да влизам в положението им и да им помагам. По тоя начин чувам някой да си казва, че не му се живее, защото работите му са объркани. Аз му изпращам мисълта, че работите му ще се оправят. Като възприеме тая мисъл, той се насърчава, успокоява, и животът му се осмисля. В него се събужда желание за работа, за учене. Сега и на вас казвам: Работете, учете, без да се състезавате. Могат да се състезават виртуозите, но не и учениците. Ученикът трябва да учи, без да се състезава. Радвайте се, когато видите, че някой учи, и не казвайте, че не може да стане учен човек. Какво разбирате, когато казвате, че тоя или оня човек не може да стане учен? Искате да кажете, че той е слабо, малко конче, не може да носи повече от сто килограма товар. И малкото конче е слабо, но и старият кон не може да носи голям товар. Обаче, светът не е пълен само с коне. Вижте, колко мухи хвърчат около вас. Какво ще кажете за тях? Ще ги наречете досадни. Вие не знаете, че мухите помагат на хората. Като кацнат по тях, те ги освобождават от отровните вещества, отделени чрез потта, както и от някои микроби. Добри неща могат да се кажат за мухите, но опасно е да се говори, да не изпаднете в суеверие. Когато изучава обширния Божи свят, човек трябва да има светлина, да разбира нещата, да не взима крива посока. Някои мухи подсъзнателно предсказват, какво ще се случи на даден човек. Други мухи хапят лошо. Така те предсказват, че ще дойде някой човек в дома ви и ще ви ухапе. С това мухата предупреждава човека, ако има да плаща полици, да ги изплати навреме, да не става нужда да дохожда кредиторът да се кара с него. Като не разбира тоя език, длъжникът взима кърпа и изгонва мухата навън. Казвам: Ако не вземете под внимание това, което ви говори мухата, ще дойде кредиторът и ще ви нарече безчестен човек, нехранимайко и т. н. За хиляда лева дълг, той ще

тури на лицето ви куп обидни и лоши думи. Някой път хората се карат и за по-малко от хиляда лева. Достатъчно е да откъснеш един плод от градината на някого без позволение, за да предизвикаш неговото недоволство.

Преди два-три месеца правеха около Изгрева скривалища. Млади хора копаеха дупките и, като оставаха за известно време свободни, влизаха в градината и късаха незрели още ябълки и круши. Хапнат ги, видят, че не могат да се ядат и ги изплюват. Така те разваляха плодовете: нито ги ядат, нито ги оставят да узреят. Това е една лоша черта. Българинът, без да мисли за последствията, прави подобни грешки. Като влезе в някой бостан, той вземе ножа и направи разрез на някоя диня, да види, дали е узряла. Ако динята се окаже незряла, той я оставя на корена и отива да търси друга – зряла. Така той може да нарани десетина дини, докато намери една хубава, зряла. Ще я откъсне и ще я изяде, без да мисли за ония, които е наранил и оставил. Те не могат вече да узреят. Има външни признаци, по които се познава, коя диня е узряла, без да се нарязва. Зрялата диня е като красивата мома – лъскава, с приятен цвят. Мястото, дето се държи за корена, е малко хлътнало. И при чукане, тя звънти ясно. Да нарязваш динята, докато е още на корена, това е лош навик. Откажете се от своите стари, лоши навици. Някой, още със ставането си от сън, седне на стол, тури десния си крак върху левия, или левия върху десния и започва да се чеше по врата. Това е лош навик. Станеш ли сутрин, нито се почесвай по врата, нито кръстосвай крак върху крак, но застани свободно.

Остави старите навици настрана. И дали си разположен, или неразположен, отправи мисълта си към Бога и благодари за всичко, което ти е дадено. Ако си неразположен, благодари и за неразположението си. То може да е чуждо, но като благодариш, ще се освободиш от него. Боли те плешката или ръката, пак благодари. Вземи малко гореща вода, направи си един компрес, и болката ще мине. Ако в това време дойде някой приятел на гости, помоли го да прекара ръката си по плешката или болната ти ръка, и болката ще мине. Ще кажете, че не обичате да ви бутат. Добре е никой да не ви бута, но понякога едно докосване с ръка от приятеля ви действа благотворно върху организъма. Ако вятърът и слънцето не ни докосват, какво щеше да стане с нас? Ние се освежаваме и обновяваме благодарение на чистия въздух, на слънчевата светлина и топлина. И хората, със своите погледи, си влияят благотворно. Мощна сила се крие в човешкия поглед. Ти си отчаян, неразположен. Мине край тебе едно дете или стар човек и те погледне. Чрез погледа си той иска да ти каже: Не се отчайвай, върви напред. Добър е Господ, ще ти помогне. Ти мислиш, че повечето хора са лоши и се пазиш от тях.

Помнете: Всички хора – добри и лоши, са проводници на Божието благословение. Понеже искате да знаете истината, казвам ви: Всички хора, без изключение, са проводници на Божието благословение. Закон е: ако вярвате в това, благословението ще дойде; ако не вярвате, благословението няма да дойде. Това, в което човек вярва, то става. Ние вярваме в Божествения порядък, и той иде.

Мнозина запитват: Как е възможно всички хора да са проводници на Божието благословение? Питам: Какво ще кажете за умивалника във вашата къща? Удобство ли е той за вас, или не? През него минава и чистата, и нечистата вода, въпреки това, той е голямо удобство за вас. Следователно, и лошият човек, като умивалника, взима лошавината от хората. Като мине край тях, той взима лошавината им и ги облекчава. Добрият дава, лошият взима. Ако не намери лошо, лошият взима добро. Ето защо, добре е всякога да имаш по малко лошо в себе си, за да има какво лошият да вземе от тебе. Лошият се задоволява и с лошото. За него е важно да вземе нещо. Вземе ли от доброто, ти страдаш и казваш за него, че е груб човек. Той е груб, но и ти си груб. Докато са на земята, всички хора са груби. Хванеш едного, раздрусаш го. Може да го раздрусваш за добро, но важно е, че си го раздрусал. В тоя случай, или ще вземеш нещо от него, или ще му предадеш. Човек или дава, или взима. Отваря устата си, диша – поема въздух. Отваря устата си, издишва – дава нещо. Погледнеш един човек: или даваш, или взимаш. И той те погледне: или дава, или взима. Това е обмяна. Без обмяна не може. Никой не може да избегне закона на обмяната. Избягва ли тоя закон, ще дойде по-голямо зло. Важно е обмяната да бъде правилна. Срещнеш един човек, пита те нещо – не го избягвай, погледни го добре и го поздрави. – Не го познавам. Познаваш ли го, или не, поздрави го. Сегашните хора се поздравяват, само ако се познават. Като отидете при някоя хубава ябълка, кой ви запознава? Ябълката сама се препоръчва. Добрият носи препоръката със себе си. Като те срещне, той казва: Поздрави Оня, Който ме придружава. Той ме е създал. Той е в мене и вън от мене. И тебе, като те срещат, също трябва да те поздравяват. И с тебе върви Оня, Който те е създал. Гледаш една картина и се възхищаваш от нея. Кой е създал тая картина? Има един, който я създал. Следователно, поздравявайте Бога, Който живее във всички хора. Той е навсякъде.

Казвате: Това ще проверим, като отидем на оня свят. – Какъв е оня свят? – Той е свят на светлината. Докато сме в тая светлина, виждаме се; щом загасим светлината, не се виждаме. Тая светлина е и в нашия ум. Ние сме щастливи, докато имаме светлина в ума си. С тая светлина хората искат да разрешат всички въпроси. Ако разрешите всички въпроси изведнъж, какво ще правите в бъдеще? Дава ли учителят на ученика си да реши всичките

задачи в един ден? Той му дава да реши най-много три-четири задачи на ден. Всичките задачи ще се разрешат в бъдеще. Някои задачи ще се разрешат още днес, но повечето ще останат за далечното бъдеще.

Сега искам всеки да си избере по една песен и да я научи добре. Ще помолите някой да ви я изсвири или изпее правилно, и след това ще си я пеете няколко пъти сами, да я научите добре. Каква ще е песента, не е важно – добре да я научите. Ще кажете, че сте набожни хора, не можете да пеете каква и да е песен. Не си въобразявайте, че сте много набожни и не желайте да бъдете много набожни. Не желайте да станете цар, да управлявате хората. Да бъдеш цар, това значи, да знаеш, как да се обхождаш с ума, със сърцето и с душата си. Да бъдеш цар, това значи, да царуваш в себе си. Само така можеш да изучиш характера да даден човек и да го напътваш. Само така ще контролираш старите си навици.

Изпейте песента: „Настанаха светли дни за млади и за стари“. Какъв трябва да бъде младият и какъв старият? Младият трябва да бъде здрав, а старият – умен. Младият яде сладко, а старият чете хубави книги и се радва. Младият и старият трябва да се освободят от своите стари навици както войникът от своя полковник. Войникът стои пред полковника, но не е свободен, все трябва да му козирува. Старите навици са полковници, на които трябва да служите и да им козирувате. Ако искате да бъдете свободни от тях, свалете военната си форма и облечете цивилни дрехи, да не ви познават. Докато не свалите военната си форма, все ще отдавате чест на полковника. И ако не му отдавате чест, както трябва, той ще постъпва с вас, както намира за добре.

Сега, кое е по-добро, да пеете, или да ви пеят? Да ядете, или да гледате, как другите ядат? Добре е, когато ни пеят; добре е и ние да пеем. Кое е по-добро: ти да вярваш, или другите да вярват? По-добре е ти да вярваш. Твоята вяра ще ти донесе благословение. Следователно, като дишаш, като пиеш вода, като ядеш хляб, като вярваш, ти се благославяш.

Учителят пее: „Настанаха, настанаха, настанаха светли дни; за младите, които сега идат в света, и за старите, които се готвят да напуснат тоя свят.“

„Настанаха светли дни, настанаха светли дни, настанаха светли дни за младите и за старите. Младите да работят, старите да ги поучават.“

Вярвайте, че има кой да ви обича. Не един, но трима ви обичат: единият е от най-добрите, вторият е от най-умните, а третият – от най-силните. Това да бъде вашето верую. И тогава, дето и да сте, казвайте си: Понеже трима ме обичат – най-добрият, най-умният и най-силният, и аз искам да бъда

като тях.

2. Лекция от Учителя, държана
на 13 октомври, 1943 г.
София. – Изгрев.

1943_10_15 Сопран и бас

СОПРАН И БАС

Размишление.

Математиката си служи със знаковете плюс и минус. Български думи ли са плюс и минус? Какво означава плюсът? – Даване. Още означава „повече" – нещо свършено. Когато удрят с камшик, чува се плющене. Това показва, че в плюса има нещо музикално.

Как ще развиете темата: „Защо младият остарява?" Какво ще стане с хубавата ябълка, ако я турите в пещта да се пече? Кожата й ще се набръчка, както се набръчква кожата на стария човек. Значи, старият е печен в пещта. Какво става с плода, който се пече на слънце? Той узрява и красив става. Когато човек пече ябълката, тя се набръчква и остарява; когато слънцето я пече, тя се подмладява. Това са два обратни процеса.

Коя е най-дългата линия, и коя е най-късата? От математиката се знае, че най-късото разстояние между две точки е правата линия, а най-дълга линия е кривата. Следователно, за да живее дълго време на земята, човек трябва да се изкриви малко. Който иска да бъде абсолютно прав, съкращава живота си. За да не бъде животът на хората къс, все трябва малко да се изкривят. Въпреки това, хората искат да живеят хармонично. При сегашните условия, на земята не може да се живее хармонично. – Защо? – Тя не може да издържи тая хармония – корага й би се разчупила. Какво правят войниците, когато вървят през някой мост? – Те вървят разбъркано, без такт. Ако вървят в такт, хармонично, непременно ще съборят моста. Ето защо, когато отиваш при духовен човек, трябва да бъдеш малко объркан, да не показваш своята духовност; ако отиваш при музикален човек, трябва да минаваш за неук, да можеш да слушаш, какво ще ти говори той и как свири. Покажеш ли, че много знаеш, той ще те изпъди. Много естествено, щом знаеш много, той нищо не може да ти предаде.

Сега аз ви навеждам на тия мисли, защото вие искате да бъдете съвършени, всичко да знаете. Всеки иска да си даде мнението, да покаже, че всичко знае. Невъзможно е човек да знае всичко, както не може да носи тежестта на цялата земя. Можеш ли да носиш товара на всички хора? Физически това е невъзможно. Естествено е желанието на младия да се учи, да придобива знанието и опитността на стария. Естествено е и желанието на стария да се подмлади, да стане млад, да има условия да учи.

Тогава старият, като се подмлади, отива на забавачницата, а младият – отива в университета, да изучава големите работи. Старият се занимава с дребни работи, които едва се виждат под микроскоп. Детето не се интересува от дребни неща; то се интересува от големи, велики неща. Следователно, естествено е желанието на младия да стане стар и на стария – да стане млад, но не е естествено човек да се стреми да носи земята на гърба си.

И на вас казвам: Докато се занимавате с големи работи, вие сте млади. Щом започнете да се занимавате с дребни работи, вие остарявате. Много естествено. Големите неща изискват много енергия, с която старият не разполага. Като изразходва много енергия, младият постепенно губи силата си и остарява. Старият, като не пилее енергията си, постепенно забогатява и се подмладява. Като знаете това, не питайте, защо човек остарява. Младият е градина, в която още нищо не е посято. Година след година градината се разхубавява: първата година изкопавате дупки за дърветата; втората година посаждате дърветата; третата година те се разлистват, започват да цъфтят и дават малко плод; четвъртата година плодовете се увеличават; петата и шестата година градината се посещава от деца, възрастни и стари, всички се интересуват от нея. Казвате: Тоя човек е узрял вече, плодовете му са сладки и доброкачествени. За такъв човек се казва, че е влязъл в зряла възраст.

Като е дошъл на земята, човек трябва да има естествено разположение да учи. Много хора учат, но по неволя, по необходимост. Орачът оре земята, прави бразди, но по неволя. Като напусне ралото, не мисли вече за нивата. Той казва: Дотегна ми вече орането. Някои млади се намират в положението на орача: на нищо не се радват. Млади са, могат да работят, но очакват, бъдещето да им донесе нещо. Те мислят за големи работи, да посадят нещо, да израсте и да получат много плодове. Те не мислят, че с това ще остареят. Казваш: Ще свърша университет, ще получа докторат. Какво ще придобиеш с докторатa? Каква разлика има между оня, който е свършил с докторат по философия и оня, който е свършил с титла „доктор по медицина?" Според мене, всеки, който знае добре нещата, е доктор; който не ги знае добре, не може да бъде доктор. Ако всичко, което знаеш, не можеш да го използваш, не си доктор. Да говориш за любовта, без да я прилагаш, това не е любов. Лесно се говори, мъчно се прилага. Лесно е за човека да кара кола, мъчно е за воловете, които теглят.

И тъй, тежестта на един предмет зависи от разстоянието на неговите частици от центъра. Колкото по-близо са частиците до центъра, толкова по-тежък става предметът. Ако два вола вървят успоредно и теглят една кола, и двата ще усещат еднаква тежест. Обаче, ако единият върви напред,

а другият – назад, последният ще усеща по-голяма тежест, защото носи по-голям товар. Който върви напред, носи по-малък товар и живее по-дълго време; който остава назад, по-скоро умира – товарът му е голям. Двата вола трябва да вървят паралелно, в хармония, да пазят равновесие. Когато едното блюдо на везните се наклонява надолу, там тежестта е по-голяма. Когато блюдото се повдига, това показва, че тялото е по-леко от грамовете. Щом двете блюда се уравновесят, тежестта в тях е еднаква. Това е закон, който има значение и във физичния, и в духовния живот. Докато сърцето и умът вървят успоредно, човек е в равновесие. Ако умът е напред, а сърцето назад, или сърцето напред, а умът назад, човек всякога страда. Така страдат и воловете. Ето защо, когато се самовъзпитавате, пазете равновесие между ума и сърцето си. Никога не измъчвайте ума и сърцето си. Ако умът върви напред, а сърцето остава назад, сърцето се мъчи; ако сърцето върви напред, а умът остава назад, умът се мъчи.

Мнозина имат лоши навици, от които мъчно се освобождават. Някой има навик да повдига лявото си рамо, друг – дясното, а трети – и двете си рамене. Като повдига само едното си рамо, човек иска да каже, че не се интересува от това, за което се говори. Като повдига и двете си рамене, той иска да каже, че нищо не знае за това, което се говори. Като повдига лявото си рамо, човек определя посоката на своето движение. Той се движи отляво към дясно, т. е. сърцето отива към ума. Когато повдига дясното си рамо, умът отива към сърцето. Човек трябва да се движи отляво към дясно, т. е. към ума. Когато умът слиза при сърцето, трябва да му даде нещо. Ако нищо не му дава, по-добре да не слиза при него. Защо синът отива при баща си? – Да вземе нещо. И сърцето отива при ума да получи нещо. Ако синът е чиновник, и отиде при баща си, дето остава повече време, отколкото е отпускът му, той бива глобяван. Така постъпва и природата. Тя дава на всеки човек толкова, колкото може да носи. Вземе ли повече, отколкото трябва, тя го глобява.

Какво трябва да правите със своите лоши навици? Ще кажете, че трябва да ги изкорените. Не е лесно да изкорениш един лош навик, който си придобил преди хиляди години. При това, природата не позволява да корениш нещата. Тя препоръчва на хората метода за присаждането. Лошият навик да се присажда с добър. Някое дете обича да бърбори. Родителите забраняват на детето да бърбори. Така не се постига нищо. Те трябва да му съдействат да превърнат бърборенето в разумно говорене. От това дете може да стане добър оратор. Някой е недоволен от себе си, че се гневи, лесно кипва и се чуди, какво да направи, да не се гневи. Не е лошо да се гневиш, но енергията на гнева трябва да се впрегне на работа. Кой човек не кипва? Като турите тенджерата с млякото на огъня и не го свалите навреме, то непременно ще кипне. Трябва ли да постъпвате като циганина,

който турил тенджерата с млякото на огъня и, като видял, че тя започнала да се пълни с мляко, той се качил на покрива и се помолил да се напълни цялата стая с мляко. Не желайте малкото благо, което природата ви е дала, да напълни цялата къща. Не очаквайте малкото знание да се превърне изведнъж в голямо. Това е немислимо. Ако искате малкото благо и малкото знание да станат изведнъж големи, ще изгубите и тях. Радвайте се на малките работи. Не желайте да имате повече, отколкото трябва. Радвай се на малката ябълка, която имаш. Силата на човека се крие в малките неща. Хората се радват на големите неща, но мъчно ги използуват. Каква полза имаш от голямата ябълка, от която не можеш да си откъснеш нито един плод? Обикаляш ябълката, поглеждаш нагоре, но плодовете й не достигаш. Малките желания, малките подтици дават сила на човека.

Сега, като говоря за лошите навици, имам пред вид работата, която предстои на човека. Всеки трябва да работи върху себе си, да се самовъзпитава. – Как ще се справим с гнева си? – Гневът е вътрешен пожар в човека. Как се справяш с пожара? Взимаш вода и гасиш. По същия начин ще се справиш и с гнева си. Ще изпиеш една чаша вода на глътки. Направи опит, да видиш, как се гаси огънят на гнева. Ако си неразположен, че някой те обидил, пий една чаша вода, и неразположението ще мине. Ако не направиш това, с години ще гориш от огъня на обидата. Церът на обидата е една чаша вода. Правете опити и, като се уверите в добрия резултат, тогава споделяйте и с другите. Всяка теория трябва да се опита и приложи. Докато не се опита, тя остава само хипотеза. За да се справиш с гнева и неразположението си, оглеждай се в огледало. Щом се разгневиш, погледни се в огледалото, да видиш, какъв си. Като се огледаш, или ще се възмутиш от себе си, или ще се засмееш.

Човек се стреми към красотата, всеки иска да бъде красив. Каква красота може да има в лицето на разгневения човек? Каква красота ще търсите в лицето на оня, който живее с отрицателни мисли и чувства? Достатъчно е да се види в огледалото, за да се ужаси от себе си. Като знаете това, не допущайте в ума и в сърцето си нищо отрицателно. Дръжте отрицателните мисли и чувства далеч от себе си. Дойдете ли до положителните мисли и чувства, оставете ги да влязат в ума и в сърцето ви, да ви облагородят. Ученият, добрият, разумният човек има особени, красиви черти. Казваш: И аз искам да бъда учен. – Можеш да бъдеш учен, но трябва да минеш през мъчнотиите и усилията, през които ученият е минал. Знанието не се добива както богатството. Можеш да станеш богат в един ден, но не и учен. Ще си купиш един лотариен билет и, ако билетът ти печели, веднага ставаш богат. Обаче, знанието се придобива постепенно. Ще учиш, ще работиш, и всеки ден ще прибавяш по малко

към знанието си. Като знаеш това, радвай се на всеки учен човек. Щом работиш, и ти ще станеш като него. Срещаш един красив човек. Радвай се на красотата му. Ако работиш върху красотата, и ти ще станеш красив. – Искам да бъда добър. – И добър можеш да станеш. – Как се постига добротата? – Като работиш съзнателно върху себе си, да изработиш добра обхода към всички същества. Аз виждам доброто във вятъра, който вее; в реката, която тече; в зрелите плодове, в бистрите планински води, в изгряващото слънце. Това, което носи живот, е добро. Вода, която не тече, не е добра; вятър, който не духа, не е добър; слънце, което не грее, не е добро.

Казвам: Всичко, което спъва доброто, е зло, не е на място. Мушиците, които развалят зрелите плодове, са зло за тях. Сланата, която попарва цветята, е зло за тях. Понякога и страхът спъва развитието на човека. Например, някой се страхува от течение. Като види отворен прозорец, той се страхува, че ще се простуди. В това отношение, той си внушава, че ще се простуди и, каквото каже, става. Мислиш, че ще се простудиш, и се простудяваш. Аз съм седял много пъти при отворен прозорец, но не съм се простудил. – Защо? – Не се страхувам от течение. Друг е въпросът, ако отиваш при лош човек. Прозорецът на неговата стая е отворен, ти можеш да се простудиш. Там става силно течение. Като те кани лош човек на гости, не му казвай, че е лош, но кажи: Не мога да дойда, простудявам се; в стаята ти има силно течение. По-добре ти ми ела на гости. Да кажеш на човека, че е лош, това не е изкуство. В какво се крие лошавината му? – Прозорецът е отворен, става течение в стаята му и, който влезе вътре, може да се простуди. Като остарееш и заболееш, трябва да има човек около тебе, да те наглежда. Това не е важно. Важно е да намериш оня елемент, който лекува и подмладява човека. Ако старият яде и мисли, как сладко е ял на млади години, никога не може да се подмлади. Яж като млад човек, за да се подмладиш. На младия казвам: Яж сладко, като млад, и не мисли за старостта. И детето не е доволно от това, което му се дава да яде. То иска повече ядене, отколкото може да изяде. Поглежда към чинията на дядо си и казва: Искам още ядене, колкото сте сипали на дядо. – Щом иска много ядене, детето ще стане като дядо си.

Като сте дошли на земята, всеки трябва да знае, с какъв капитал разполага, за да стане голям човек. Казваш: Голям човек съм. – С какъв капитал разполагаш? – Не зная. – Щом не знаеш, не си голям. Голям е силният, разумният, добрият човек. Доброто подразбира узрял плод. Зрелият плод е добър, но и киселият е добър. Най-голямото добро е сладчината, а най-малкото добро е киселостта. Ще се движиш между сладкото и киселото, като граници на доброто. Само така ще помагаш на хората. Следователно, който иска да помага на хората, ще стане голям, всички да го видят. Друг

начин за помагане е да станеш малък, никой да не те вижда. Не можеш ли да ставаш голям и малък, ти ще правиш грешки, за които само ще се извиняваш.

Какво правят хората като грешат? Извиняват се, че много бързат, че нямат време да постъпват, както трябва. Някой пише писмо, направи няколко грешки, изцапа го и казва, че бързал. Бързането не го извинява. Грешките показват, че е невежа. Ще напише думата „тело" с просто „е" и ще се извинява, че бързал, затова сгрешил. Каква разлика има между „е" и ,,Ъ" ?/това гласна-ВИЖ ОРИГИНАЛА/ Буквата „Ъ" е съставена от единица и от седморка. Тя е сатурнов знак. Когато Слънцето и Сатурн се съберат на едно място, те образуват „Ъ". Главната буква „Е" означава: всичко, каквото ми дадеш, ще го изям. Тая буква взима и не връща. Изучавайте буквите, да се домогвате до техния вътрешен смисъл. Само така ще разберете, че те не са произволно създадени. Виждате, че някои букви си приличат. Например, българското „n" и френското „n", българското „ m" и френското „m". Чрез писане на буквите може да се определи характера на човека, да видите, де се крият грапавините и отклоненията в неговия живот. Както по почерка се определя характерът на човека, така и по тялото му могат да се правят кройки. На правото тяло лесно се правят кройки, но на изкривеното мъчно се крои. Някой човек държи едното си рамо нагоре, а другото – надолу. Добрият шивач попълва празнините, и тялото приема по-добра форма. Обаче, това е външно изправяне на тялото. Човек трябва да работи съзнателно върху себе си, да изправи раменете си. Изкуственото попълване е временно. Самовъзпитавайте се, да изправяте недостатъците на тялото си, с което ще изправите кривините и на своя характер.

В Америка някъде имало един владика, който държал главата си малко надясно. Всички свещеници от неговата епархия подражавали на владиката. Така и те придобили тоя навик. Друг проповедник имал обичай да повдига едното си рамо. Понеже бил известен като добър проповедник в епархията си, всички проповедници в същата епархия му подражавали. И те вдигали рамото си като него. Да вдигнеш едното си рамо само за момент, това е на място. красиво е. Обаче, да придобиеш навик, постоянно да вдигаш рамото си, това е неестествено, тягостно състояние. Това показва, че е нарушено равновесието в мозъка. Някой има навик да държи главата си надолу. Това показва, че мозъчните енергии в предната част на главата имат надмощие над останалите енергии. Предната част на главата натежава, и човек гледа повече към земята. Това не е правилно. Човек трябва да държи главата си права, нито нагоре, нито надолу. Като гледаш повече към земята, това показва, че държиш за нея и вярваш в нейните сили и енергии. Който вярва в земята, преждевременно остарява; който вярва в слънцето, той се подмладява. Като знаеш това,

ходи по земята, без да уповаваш на нея.

Ако ме питате, какво нещо е земята, казвам: Земята е това, което прави човека стар. – Какво нещо е слънцето? – Това, което подмладява човека. Същевременно земята дава знание на човека, прави го учен. Слънцето дава на човека възможности и условия да приложи това знание. Думата „земя, зео" означава взимане. Земята постоянно взима от човека, докато най-после той остарява. Слънцето постоянно дава, затова човек се подмладява. Коренът на думата „слънце" е сол. Значи, слънцето осолява. Когато изгуби равновесието си, човек се осолява. Осоляването подмладява хората. То спира процеса на разлагането. Солта играе важна роля и в духовния, и в умствения, и във физическия свят. Тя подържа навсякъде равновесието. Без нея нищо не се постига. Каквото е сцеплението за молекулите на веществото, такова е солта за мислите и чувствата. Ако количеството на солта в човешкия организъм е повече, отколкото трябва, необходимо е излишното количество да се изхвърли навън. Това става чрез изпотяване. Много сол спича нещата.

В живота хората си служат със сол и пипер. В психичния свят пиперът символизира гнева. Значи, гневливият човек има много пипер в себе си. За да се освободи от него, той трябва да го впрегне на работа. Щом се разгневиш, ще работиш. Обаче, животът не се заключава в гневене. Само 1/50 част от времето е определено за гнева. Ако вложиш повече от 1/50 гняв в живота си, ти нарушаваш неговата хармония. Ако половината от живота си се гневиш, ти си изложен на големи пожари. Ако много се гневиш, не съжалявай. Ако си мързелив, и за това не съжалявай. Ще дойде ден, когато ще работиш. Мързеливият почива, но трябва да знае, как да почива.

Извадете от днешната лекция кратко, научно резюме, което може да се напечата в списанието „Житно зърно." Ще пишете малко, но стегнато, в научна форма.

Като изучавате музика и пеене, направете разлика между сопран и бас. Според мене, сопран може да пее само оня, който слиза от слънцето към земята. Бас може да пее оня, който отива от земята към слънцето. Пътят на сопрана е обратен на тоя на баса. Тенорът има отношение към Юпитер, а алтът – към Венера. Съвременните хора не могат да пеят алт, както трябва. Тоя глас е останал назад. Днес има добри тенори, добри сопрани и басисти, но алтистите са слаби. – Защо? – Венера не им помага. Ако тенор пее песента „Давай, давай", ще получите едно настроение; ако я пее сопран, настроението ще бъде друго. В песента, както е дадена, сопранът преобладава; алтът е малко застъпен. В тая песен трябва да са застъпени Слънцето, Земята, Юпитер и Венера. Останалите планети – Меркурий,

Сатурн и Марс могат да служат само като украшения. Те са на второ място.

Има песни, на които основният тон е на повишаване; на други – основният тон е на понижаване. Тонът на повишаването има отношение към ума, а тонът на понижаването – към сърцето, т. е. към долината на живота – място за работа и за обработване. Понижаването не подразбира скръб. Диезът е капитал, вложен в обръщение. Бемолът обработва тоя капитал.

„Давай, давай." – Какво да даваш? – Всичко, което си взел от земята и от слънцето. Значи, каквото басът е взел от земята, да го даде. И каквото сопранът е взел от слънцето, да го даде. Като се срещнат силите на баса и на сопрана, те се допълват взаимно. Енергията на сърцето е енергия на баса, а на ума – енергия на сопрана. Умът и сърцето трябва да взимат участие в пеенето. С други думи казано: Любовта е енергия на сопрана, а обичта – на баса. Любовта е слънчева енергия, а обичта – земна. Като обичаш някого, ще му дадеш от благата на земята: ябълки, круши, сливи. Любовта дава всичко, каквото обещае. Тя не отлага нещата. Щом обещае нещо, още в същия момент го дава. Когато приемаш един пътник да нощува в дома ти, това е любов; щом го нахраниш, това е обич. Добрият прием иде от слънцето, а храната – от земята. Пътникът слуша песента на сопрана и на баса и благодари. Той излива своята благодарност чрез тенора си. Само оня пее тенор, който е пътувал дълго време, след което някой добър човек го приел в дома си, а друг го нахранил. Ако никой не те приеме и нагости, ще пееш алт. Ще се оплакваш и запитваш: Това ли е любов? Алтът показва, че приемът е бил лош. Затова се казва че алтът е изостанал назад в развитието си.

И тъй, когато предавате слънчевата енергия добре, сопранът е добър; когато предавате земната енергия добре, басът е добър. Това значи, да се осмисли животът ви. Когато майката и бащата приемат добре сина си, който иде от невидимия свят, той непременно ще пее тенор. Ако не го приемат добре, не може да пее тенор. Някога, в далечното минало, мъжът е предавал слънчевата енергия, а жената – земната. Мъжът е пял сопран. Сега е точно обратно; мъжът предава земната енергия и пее бас, а жената предава слънчевата енергия и пее сопран. Като знаете това, учете ума си да пее сопран, сърцето си – да пее бас, волята си – да пее тенор, а тялото си – алт.

> Само светлият път на мъдростта води към истината.
> В истината е скрит животът.

2. Лекция от Учителя, държана

на 15 октомври, 1943 г.
София.–Изгрев.

1943_10_17 Синовно отношение

СИНОВНО ОТНОШЕНИЕ

[*Лука, гл. 5,*]

В пета глава от Евангелието на Лука, 19 стих, е казано: „Понеже не намериха място, отдето да внесат болния, възлязоха на покрива, и през керемидите го спуснаха с одъра пред Исуса". Ако днес човек се осмели да отвори покрива на някого и оттам да спусне болния, ще го дадат под съд. Ние похвалваме тия хора за смелостта им. Голяма е била тяхната смелост, но и къщата не е била много солидна. Ако покривът е бил като сегашните, не биха могли да го отворят. Смел трябва да бъде човек в доброто, даже и да сгреши. За предпочитане е да бъде смел, отколкото страхлив. Понякога и страхът е на място. Ако заекът срещне мечка, трябва ли да прояви смелост, да се бори с нея? Той трябва да разчита на краката си и да бяга. Тук се изисква разумност, а не смелост. Трябва ли човек да бяга от пчелата? Смешно е да бягаш от пчелата. Спри на мястото си, вдигни главата си и духни към нея. Тя се плаши от вятъра. Щом духне вятър, пчелите се скриват в кошерите. Обаче, не е позволено на пчеларите да опушват с дим кошерите за да взимат меда. Това е насилие, а насилието води към зло.

Стремете се към доброто в живота. Всеки ден трябва да внасяме нещо ново в живота, колкото и да е малко то. Вижте, как художникът започва своята картина. Ако рисува човек, той първо поставя основните черти: челото, носа, брадата. Като направи скицата, всеки ден прибавя по нещо към портрета. Той постепенно дохожда до най-малките подробности. Ако художникът бърза да свърши картината си в един ден, нищо не е постигнал. Само скиците стават бързо. Има художници, които са майстори на скици, но малцина могат да нарисуват човека такъв, какъвто е. Гледаш един портрет, виждаш, че добротата на тоя човек е пресилена. Той е представен по-добър, отколкото е в действителност. Някой художник нарисувал някого по-смел, по-красив, отколкото е в същност. – От кого зависи това? – От художника. Смелият художник предава своята смелост на човека, когото рисува. Страхливият художник предава своя страх на човека, когото рисува. Какъвто е характерът на художника, такива са и неговите картини.

Казвам: Мнозина ме слушат, малцина ме разбират. Това зависи от разбирането. Всеки разбира според своята мярка. Не е лошо това, но понякога вие съкращавате тая мярка. С един или с два милиметра, но все ще я съкратите. – Защо става така? – Защото бързате. Кое е по-добре: да увеличава човек нещата, или да ги намалява? Това се определя от случая.

Ако ти е дошъл гост и пожелаеш да го нагостиш, дай му изобилно ядене, да остане доволен. Когато се храниш, никога не преяждай. На госта ще дадеш изобилно, да не мисли, че си скъперник. Към себе си ще бъдеш строг, няма да преяждаш, а към госта си щедър. Не мисли, че той ще те ощети. Колко ще изяде един човек? Може ли да изяде един хляб? Има хора, които ядат много, но те се срещат рядко. Те минават за големи герои.

Разправят за един българин, от Варненско, че могъл да изяде цяло агне. При един случай той изял едно агне, което тежало 12 кг., два килограма хляб и един килограм халва. Дали е истина това, или преувеличено, не се знае. Агнето може да е тежало 12 кг., но с кожата, с вътрешностите – неочистено. Като се одере кожата му и очисти, ще тежи по-малко, 7–8 килограма най-много. Има нещо преувеличено в тоя факт, но има и нещо вярно. Срещат се хора, които ядат много и около тях се създават легенди. Българинът обича да преувеличава и да намалява – това е негова черта. Един американски писател описал два интересни случая за хора, които ядат много. Един американец влязъл в едно сиротопиталище и изял закуската, приготвена за 70 деца. Друг американец изял яденето, приготвено за 20 души. И двамата надминават българина, който изял едно агне.

Трябва ли човек да яде много? – Това не е в съгласие със законите на природата. Чрез яденето тя опитва хората. За да ги изпита, на едни дава много, на други – малко. Може ли слонът да се задоволи с едно кило ориз? Десетки килограми ориз са нужни, за да се нахрани. Какво ще прави бащата, ако синът и дъщерята ядат като слона? Той ще се види в чудо, не може да ги задоволи. В бъдеще човек ще яде малко. За да дойде до това положение, той трябва отсега да намалява количеството на храната. Сегашният човек работи извън мярката, с цел да осигури яденето. Днес голям процент от хората умират от преяждане и от пресилен труд за осигуряване на прехраната. Те ядат бързо, не правят подбор в храните. Това изтощава и разстройва организма. Малък процент от хората умират от други болести.

Помнете: Яденето е велик процес, свързан с любовта. Който не яде с любов, сам се излага на страдания. Който яде бързо и преяжда, сам се излага на страдания. Според една статистика, 95% от хората страдат от преяждане, от недоволство. Те ядат и не благодарят – все намират нещо, от което са недоволни: яденето било пресолено, постно; хлябът бил твърд или недопечен. Хигиената на яденето изисква от човека да благодари за хляба и за яденето, които му се дават. Не съм срещал човек, който да благодари на Бога за всичко, което му е дадено. Който не благодари, всякога ще се натъква на лош хляб и на лошо ядене. В това няма никакво изключение.

Подобното подобно привлича. Любовта привлича хубавото, красивото, чистото, а безлюбието – лошото, нечистото. Когато хората грешат, яденето им е лошо. Когато хората се бият, яденето им е лошо.

Съвременните хора се бият, милиони хора се убиват, но всичко това не е волята на Бога. Това не е в съгласие със законите на природата, нито е определено да стане. Понеже хората се отклониха от законите на любовта, на мъдростта и на истината, войната дойде като естествено последствие на това отклоняване. На това се дължи и намаляването на дажбите. Днес хлябът се намали, захарта, месото, маслото също се намалиха. Днес най-здравите хора отиват на бойното поле, да правят окопи, бункери, укрепления. Казват за някого, че е лош. Не е лош, но е войник на бойното поле, въоръжен е, воюва. Без да иска, ще те докосне с оръжието си.

Казват за някого, че работите му не вървят добре. Много естествено, умът му е зает с ненужни работи. Вместо да се занимава с велики и красиви неща, той впряга ума си в работи, които го изтощават. Човек трябва да воюва, но за това се изисква ум, доброта и сила. Ако не си най-умен, най-добър и най-силен, не воювай с никого. Има смисъл да воюваш, ако си въоръжен. С какво трябва да се въоръжиш? Как трябва да воюваш? След сегашната война милиони мъже и жени трябва да работят усилено, най-малко 30 години, за да изправят погрешките, които са направили. Милиони майки трябва да работят, за да изправят погрешките на войната. Не е лесно да се родят толкова синове и дъщери, които да заместят числото на убитите. Това са сравнения, от които се виждат последствията на войната.

Казвате, че само неразумните хора се бият. Не е въпрос само за външната война. Страшна е външната война, но по-страшна е вътрешната. Един човек се разгневи и, без да съзнава, убива милиони клетки в себе си. Скарат се или се сбият двама души, двойно число клетки умират. Това е излишно разпиляване на енергия. Гневът разрушава човешкия организъм. Като се разгневи, човек отпада, губи енергията си. Някой се оправдава, че наследил гнева от майка си или от баща си. Същевременно казва, че е роден от Бога и следва пътя на Христа. Това е невъзможно. Не може да се родиш от Бога и да се гневиш. Христос си послужи само веднъж с камшик, да изгони търговците от храма, и повече не повтори. Като влезе в храма и вдигна камшика, Той рече: „Ревността към тоя дом ме изяде". С вдигането на камшика, Христос искаше да каже, че човек трябва да изхвърли своите лоши мисли, чувства и желания навън. Така трябва да се разбира постъпката на Христа. Ако мислите, че Христос имал намерение да изгони лошите хора от църквата, светът никога няма да се оправи. С камшик светът не се оправя. Лошите хора в църквата представят ония същества в

човека, които търгуват с Божественото. Който иска да служи на Бога, сам трябва да се заеме да очисти своя храм. И тогава, като влезе Христос в неговия храм, няма да вдига камшика си, да гони търговците. Някой се извинява за погрешките си. Няма нищо лошо в погрешките, но човек трябва да знае, защо греши. В тъмнината се допущат всякакви погрешки. Обаче, светлината не допуща нито една погрешка. Ако грешиш, ще знаеш, че живееш в тъмнина. Ако не грешиш, живееш в светлина.

Съвременното човечество трябва да се поправи. Божественият свят е добър, но човешкият свят е развален. Хората са го развалили, и те сами трябва да го поправят. – Кой ще оправи света? – Добрите хора. Както в невидимия свят има добри и лоши същества, така и в човешкия свят има добри и лоши хора. Първият Адам, който беше създаден по образ и подобие на Бога, беше добър и праведен. Обаче, вторият Адам, който беше направен от пръст, носеше греха в себе си, затова сгреши. И Ева, направена от реброто на Адам, също сгреши. Всеки мъж и всяка жена, направени от пръст, имат слабостта да ядат повече, отколкото им е нужно. Някои казват, че човек е направен от кал. Не, той беше направен от най-хубавата пръст, а не от кал. Частиците на тая пръст бяха издържливи и трайни. Впоследствие, когато човекът сгреши, те изгубиха своята чистота и трайност. Така се създадоха различните болести и тумори, от които хората и до днес страдат. Ако се питате, защо идат болестите, ще знаете, че те са резултат на отслабване на любовта, мъдростта и истината; болестите са резултат на намаляване силата на живота, знанието и свободата. Който иска да бъде здрав, трябва да увеличи количеството на любовта и енергията в себе си. Възприемайте повече енергия от слънцето, ако искате да бъдете жизнерадостни. Радвайте се на изгряващото слънце, ако искате да продължите живота си.

Мнозина се отдават на грижите си и не обръщат внимание на слънцето, което изгрява. Заети само със себе си, те са недоволни от слънцето, от неговата топлина и се оплакват, че то силно грее и ги изгаря. Да благодарим на слънцето. Без него злото щеше да бъде по-голямо. Злото, нещастието и страданието са резултат на човешкия живот. Бог не създаде оръжието – човек го създаде. Човек злоупотребява с благата, които слънцето създава, и казва, че слънцето е причина за нещастията. Слънцето създава изобилно блага, но човек, като не може да отвори сърцето си, задържа ги само за себе си, докато се развалят и започнат да гният. Гнилите и развалени ябълки се продават евтино, но те носят болести. Прясното мляко и масло се продават скъпо, по 400–500 лв,; развалят ли се, бързат да ги продадат. Пазете се от стари, развалени храни. Пазете се от стари, развалени мисли, които евтино се продават.

Стремете се към правите и нови мисли, които никога не се продават. Добрите чувства и желания, както и добрите постъпки също не се продават. Който се е опитал да продаде една добра мисъл, едно добро желание или една добра постъпка, всичко е изгубил. Мислите, желанията и постъпките са живи и съзнателни. Щом почувстват, че господарят им мисли да ги продаде, те веднага го напущат. Стихът от Писанието, в който се казва, че Бог ще изпрати Духа си, се отнася до посещението на човека от добрите мисли, чувства и постъпки. Духът внася красивото и възвишеното в човека. Да мисли човек, че може без Духа да се прояви, това е криво разбиране, крива мисъл. Божият Дух, като жива енергия, слиза отгоре и действа върху човешката душа. Мощен е Божият Дух, мощна е Неговата енергия. Тя повдига угнетения, оживява мъртвия, оздравява болния. Когато Духът те посети, ако кажеш на болния, че ще оздравее, най-много след два дена той ще стане от леглото си. Кажи на обезсърчения, че животът му ще се осмисли, той ще вдигне увисналата си глава и ще тръгне смело напред. Мощна е Божията мисъл. Тя върши чудеса.

На какво се дължи обезсърчаването? – На отрицателната мисъл на окръжаващите. Както физически силният човек може да те хване за ръцете и завърже с въже, да не мръднеш от мястото си, така и отрицателната мисъл на окръжаващата среда може да те окове и ограничи. Отрицателните сили могат да заведат човека, дето пожелаят. Някой казва, че в умствения свят поне може да бъде свободен. Зависи, под чие покровителство се намира. Ако е под влиянието на отрицателната мисъл, той не може да бъде свободен. Ако е под покровителството на любовта, на мъдростта и на истината, той е свободен. Вън от любовта, вън от мъдростта и вън от истината, никаква свобода не съществува. Търсите ли свобода, ще я намерите в любовта, в мъдростта и в истината. Търсите ли свобода, ще я намерите в живота и в знанието. В свободата има живот, в свободата има знание. Свобода, която не носи живот, не е истинска. Защо е свободен човек, глупости ли да върши? Ако можеш да подобриш живота си и да се освободиш от противоречията на ума и на сърцето си, ти си свободен човек. Ако не можеш да постигнеш това, ти не си свободен.

Животът освобождава човека. Зад живота стои любовта, а зад любовта – Божият Дух. Дето животът, любовта и Духът не присъстват, там няма свобода. Ако животът, любовта и Духът не присъстват в човека, той не е свободен. Свободата иде чрез светлината. Както светлината е свободна да прониква навсякъде, така и ние трябва да бъдем свободни. Свободата иде чрез въздуха. Както въздухът се движи свободно, така и ние трябва да бъдем свободни. Свободата иде чрез водата. Както водата тече свободно, така и ние трябва да бъдем свободни. Както хлябът минава свободно през живите същества, така и ние трябва да бъдем свободни. Затова Христос

казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето. Който ме яде, той има живот в себе си." Жив е хлябът, живо е житното зърно. То говори на човека, както Бог му говори отвътре. Крушата, ябълката също са живи. И те говорят на човека.

Някои религиозни очакват Христа да дойде отвън, да им говори. Христос е в светлината, във въздуха, във водата, в хляба и в плодовете. Не Го търсете отвън. Достатъчно е да приемеш хляба с любов, за да ти проговори. Яж плодовете с любов, за да ти проговорят. Човек може да проповядва чрез плодовете. Посади няколко плодни дървета, отгледай ги с любов и, кой как мине, давай по един плод. Така ще проповядваш по-добре, отколкото с думи. Който иска да стане проповедник, нека отгледа 20–30 плодни дървета и да раздава на всеки уморен и ожаднял пътник. Ще кажете, че това е губене на време. Кой не си е губил времето? Кой не е съжалявал за изгубеното време? Ако си изгубил част от времето си за непотребни неща, дай малко време и за отглеждане на няколко плодни дървета, да видиш, какъв резултат ще имаш. Сейте изобилно семена в живота си и знайте, че времето ви не е изгубено. Това обновява и подмладява човека. Новото учение изисква млади, жизнени хора, способни за работа. Да се подмладиш и обновиш, това не значи, че ще живееш вечно на земята. Ако живееш 120 години, това е достатъчно. Повече от 120 години не може да се живее на земята, няма условия за това. Като живееш 120 години, ще напуснеш тялото си, както събличаш старата си дреха. Ще съблечеш дрехата си и ще благодариш на клетките, които са работили за тебе цял живот.

Мнозина гледат на тялото си като на временна машина; щом тя престане да работи, всичко се свършва с нея. Не е така. Милиарди клетки има в човешкия организъм, които са живи, съзнателни и организирани, както хората се организират. Вижте, как днес, във войната, се организират милиони хора, които изпълняват специфична работа. Всеки върши работата си точно на време, с пълно съзнание за своето задължение. И войната крие нещо добро в себе си. Външно войната се води от хората, но зад тях се крие нещо друго. И конете взимат участие във войната, но друг ги напътва. Конят не отива доброволно на война, господарят му го кара. Както конникът възсяда коня и го управлява, така и духовете възсядат хората и ги карат да се бият. Кога ще се свърши войната? – Когато конниците слязат от хората. Докато са на гърба им, войната ще продължава. Обикновено войните стават вечер, в тъмнина, когато хората не виждат, че ги възсядат. Невъзможно е през деня да става война. Сега на земята владее нощ. Тази е причината, дето съзнанието на обикновените хора е в тъмнина. Например, ако в мирно време убиеш човек, ще те съдят, ще те затворят и скъпо ще платиш за престъплението, което си направил.

Ако в време на война убиеш 10–20 души, ще минеш за герой, за което ще получиш кръст за храброст. – Какво показва това? – Че личният морал е по-висок от обществения.

Когато се говори за съзнанието на народите и на цялото човечество, виждаме, че те са останали назад. Много трябва да се работи върху съзнанието на един народ, за да се повдигне до нужната висота. И отделният човек не е прогресирал много. Въпреки това, някои хора се опитват да пророкуват. Често се чува пророчеството на тоя, на оня, кой народ ще победи в сегашната война. Ново слънце ще изгрее! То се приближава вече към земята. Щом се яви първият лъч на това слънце, войната ще престане. Тогава хората ще разберат, че не трябва да се бият. Право ли е двама братя да се бият? Те се бият, защото са пияни. Като изтрезнеят, ще си подадат ръка. Днес се бият християнски народи. Какво ще спечелят от войната? Ще видят, че не са разбрали още Христовото учение. Както евреите не приеха на времето Христовото учение, така и сегашните християни не разбраха Христа. Да се биеш, това не е в съгласие с Христовото учение. Войната е остатък от езичеството. Казано е в Писанието: „Той отначало беше отцеубиец." За кого се говори в тоя стих? – За черните братя, последователи на черната ложа.

Помнете: Любовта изключва убийството. Човек няма право да убива. Грънчарят, който прави грънците, има право да ги чупи. Обаче, чиракът, който само помага, няма това право. Следователно, ако войната е от Бога, на място е; ако е от хората, не е на място. Има ли право конят да ритне човека и да го убие? Ако си позволи това, куршум го чака. В съзнанието си човек минава през една тъмна нощ – кали юга. Попадне ли в тая нощ, той може да извърши най-голямото престъпление. Външно човечеството има добри условия за развитие, но вътрешно то минава през тая тъмна нощ – кали юга. Дълъг е периодът на тъмната нощ. Той започна от съгрешаването на първите човеци и продължи до времето на Христа. Христос дойде на земята да каже на хората, че това тъмно време изтича. Сегашното време е край на кали юга, край на черния век. Като изтече това време, ще настъпи светлият век на човечеството. Идат вече светлите братя на земята. Иде новото време в света. Някои от светлите братя ще се въплътят, други ще се вселят. И едните, и другите ще бъдат видими. Те ще разрешат всички въпроси правилно. Те ще напишат: Не е позволено на хората да се бият. Какво допринася войната? Хиляди и милиони хора умират, хиляди и милиони хора се осакатяват. Всички тия хора са гласували за войната. Днес всички следят с интерес, кой ще победи: германци, руснаци, италианци, или англичани. Пророците предсказват едно, вестниците пишат друго – всички очакват края на войната.

Казвам: Горко на ония хора и на ония народи, които не вървят в Божия път! Това е пророчество. Бог е против ония синове на непослушанието, които не вършат Неговата воля. В това отношение, всички хора са под един знаменател. Пред Бога и германци, и руснаци, и италианци, и англичани – всички са на едно стъпало. Пред Бога всички народи са непослушни. Всеки народ преследва своите лични интереси, а не интересите на Божието Царство. Така е било, така е днес, но бъдещето носи новото. Всеки човек, всеки народ първо ще има пред вид интересите на Бога, а после своите. Всеки ще разбере, че това, с което разполага, не е негово. Слънцето, от което се ползваме, наше ли е? Растенията, цветята, камъните, въздухът и водата, с които се ползваме, наши ли са? Земята наша ли е? Ние сме дошли на земята като наематели, и Бог ни изпитва. И като живеем, това ще ни се въздаде. Никои желаят да победят германците, други – англичаните, трети – руснаците. Защо желанието на хората е различно? Аз бих желал любовта да победи; аз бих желал мъдростта да победи; аз бих желал истината да победи. Аз бих желал животът, знанието и свободата да победят. Аз бих желал движението, учението и работата да победят. Когато любовта победи, животът ще дойде; когато мъдростта победи, знанието ще дойде; когато истината победи, свободата ще дойде. Това е истинската победа. Тая победа трябва да желаем всички. Ако човешкото победи, какво ще придобием? Едни ще бъдат потиснати, а други – свободни. Това не е победа.

Светските хора имат право да разчитат на себе си; те имат право да мислят, както искат, но духовните хора не могат да мислят като тях. За духовните хора е не само погрешно да мислят криво, но и грешно е. Ние трябва да се молим да дойде светлината, да изгрее тоя ден. Светлината трябва да озари всички народи, да съзнаят, че пътят, по който вървят, не е прав. Те трябва да разберат, че методите, с които си служат, не са човечни. Ако двама души искат да се бият, нека се замерват с ябълки. Единият да подхвърли една ябълка, другият да подхвърли една ябълка и, който може да удари с повече ябълки, той ще излезе победител. Ще кажете, че е глупаво да се бият хората с ябълки. А да се бият и убиват, както сега, е умно. За предпочитане е да воюваш с ябълки, отколкото със сегашните оръжия.

Сегашните хора лесно се обиждат. Не се отнесли с нужното внимание към някого, и той веднага се възмущава. Казва: Знаете ли, кой съм и отде ида? Знаете ли, на коя държава съм посланик? Ако си посланик на една държава, трябва да зачиташ законите на тая държава, и тя ще зачита твоите права. Следователно, и ние, като дохождаме на земята, трябва да зачитаме нейните закони. Само така тя ще зачита нашите права. Само така ще има правилна обмяна между земята и нас. Какво виждаме днес?

Срещат се двама души, не се познават, а се критикуват. Не е лошо да критикуваш, но ако познаваш нещата. Какво означава думата „критика"? Тя е съставена от две думи: крие и тика. Значи, критикът крие и тика нещата напред. Критикът скрива истината, а вади логическото заключение напред. Ще доказва, че някой е прав, защото бил обиден. Какво представя обидата? – Муха, която безпокои човека. Той може лесно да се справи с мухата. Достатъчно е да духне, и ще се освободи от нея. Ако не вложиш мисъл и чувство в духането, нищо няма да постигнеш.

Един наш познат, от търновските села, крайно религиозен, решил да опита силата си, да види, доколко е напреднал. Като се разхождал край селото, видял един бик между говедата и си помислил: Ще хвана бика за рогата и ще му заповядам да не реве. Приближил се до него, хванал го за рогата и му казал: В името на Господа Исуса Христа, заповядвам ти да мълчиш! С едно мръдване бикът го повалил на земята. Говедарят видял, какво става, и веднага дошъл на помощ на нашия познат. Ако не беше говедарят, апостолът нямаше да остане жив. Питам: Трябва ли човек да се бори с бик, за да опитва силата си? Бикът нека си реве. Неговото място е между говедата. Нека си пасе спокойно, а ти мини край него, без да го закачаш.

Казвам: Не се занимавайте със злото в себе си. Не го пъдете. Не е ваша работа да се борите с него. Само любовта може да се бори със злото. Само мъдростта може да се бори със злото. Само истината може да се бори със злото. Ако любовта, мъдростта и истината не могат да ви спасят от злото, никаква сила не може да ви помогне. Любовта, мъдростта и истината са сили, които излизат от Бога и работят за нашата свобода. Да приложим любовта за основа, да освободи живота. Да приложим мъдростта за основа, да приемем знанието. Да приложим истината за основа, за да станем свободни. Ако не приложим любовта в живота си, никакво знание, никаква свобода не можем да придобием.

Знание е нужно на съвременните хора, да разбират, какво място да заемат, какви връзки да нравят помежду си. Тръгнеш с някого, туриш го от лявата си страна, той заема дясната; туриш го надясно, той заема лявата страна. Той не разбира, че ако върви отляво, ще изгуби разположението си. Много пъти съм правил опити със своите приятели, но те като не разбират, какво правя, постъпват по своему. Не е безразлично, дали ще вървиш от лявата или дясната страна на човека. Някой седне на края на трапезата и се чувства обиден. Повечето хора се борят за първите места. И във времето на Христа двама от учениците Му, Заведеевите синове, пожелаха един от тях да седне отляво на Христа, а другият – отдясно. Който иска да седне отляво или отдясно на Христа, трябва да има знание. Правило е: ако умът работи

повече в човека, тури го от лявата си страна; ако сърцето му работи повече, тури го от дясната си страна. Ако не спазвате тия правила, често ще изпадате в противоречия. Дясната страна на човека е свързана със светлината, а лявата – с топлината. Някои хора обичат топлината, а други не обичат да стоят на топло. Който обича топлината, трябва да стои надясно, дето е светлината. Който обича светлината, има права мисъл; той трябва да стои наляво. Само така ще се оправят работите. Сърцето има нужда от помощта на ума, а умът – от помощта на сърцето. Умът и сърцето се нуждаят от помощта на душата и на духа. Духът следи, наблюдава, какво прави човек и тихо му нашепва: Не постъпваш добре. Ако постъпва добре, пак му нашепва: Добре постъпваш. Колкото и да се оправдаваш за постъпката си, той казва: Нищо не те оправдава. Колко трябва да продаваш стоката си? Колкото струва, толкова ще я продаваш – нито повече, нито по-малко. Защо ще преувеличаваш нещата? Ще продаваш крушите или ябълките толкова, колкото струват. Тежка, хубава била крушата. Колкото да е голяма една ябълка или круша, ще тежи 200 – 300 гр. – един килограм не тежи. Понякога и природата, когато възпитава, увеличава или намалява нещата. Обаче, човек трябва да има ясна представа за нещата, да ги вижда такива, каквито са в действителност. Всеки трябва да се вслушва в ума, в сърцето си, да не излиза от рамките на своето естество. Какво правят сегашните хора? Те не слушат ума, сърцето, душата си и очакват да излезе нещо особено от тях. Това е невъзможно. Нищо не може да стане повече от това, което Бог е създал. Той създаде света. Какво повече може да направи човек? Бог е работил милиарди години за създаването на света, и още милиарди години ще работи върху него. Това не се иска от човека – търпение се иска от него. Трябва да свършиш една работа за един час – не скъсявай времето, нито го увеличавай. Ако скъсиш или увеличиш времето, работата няма да се свърши добре.

Едно се иска от човека: Всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка да произтичат от любовта, от мъдростта и от истината. Тогава и той ще се ползва от мисълта, от чувството и от постъпката си, но и окръжаващите ще се ползват. Както аз се ползвам от хубавата вода, така и околните ще се ползват. Както аз се ползвам от чистия въздух, така и околните ще се ползват. Посрещайте светлината с любов, за да се ползвате от нея. Ще кажете, че слънцето грее силно. Не гледайте слънцето, когато грее силно. Гледайте го сутрин, когато изгрява. При това, има особен начин за възприемане на слънчевата светлина, не само чрез очите. Малко хора могат да използват правилно светлината, въздуха и водата. Повечето хора дишат само с дробовете си. Има и друг начин на дишане – чрез астралното тяло, или чрез етерния двойник. Съветвам едного да прави шест вдишки, шест задържания на въздуха и шест издишки. Той ме пита, не може ли по-

малко от шест. Друг ме пита, не може ли повече от шест. Първият иска да съкрати вдишките, вторият иска да ги увеличи. И двамата не разбират правилно закона за дишането. Аз взимам числото шест като число на Венера, да смекчи нещата – всичко да става по пътя на най-малкото съпротивление. При любовта нещата стават с най-малки разноски. Вън от любовта, разноските се увеличават. Любовта не обещава големи резултати. Тя започва с малки величини, с малки семенца, които поставя при благоприятни условия. В скоро време те порастват, стават големи дървета, които дават изобилно плод. Който прави големи къщи, той не се движи по закона на любовта – друг закон го ръководи. Без любов няма живот, няма знание, няма свобода. Без любов няма движение, няма учение, няма работа.

Какво представя любовта? – Разумно отношение на Бога към нас. Чрез това отношение ние възприемаме Божията мисъл, Божието чувство, Божията сила. – Какво носи любовта за човека? – Всички права. Тя дава истинска свобода. Чрез любовта човек определя своето синовно отношение към Бога. Откажеш ли се от любовта, ти губиш правата си, губиш свободата си, губиш синовното си отношение към Бога и ставаш слуга. На слугата се плаща, а на сина се отговаря с любов. Синът става наследник на баща си. И слугата, и синът са на мястото си, но всеки трябва да знае своето място, своите права и задължения. Ако искате да станете наследници на любовта, ще работите по нейните закони. Ако искате да ви плащат, ще станете слуги.

Казвам: Отворете покрива на вашата къща, да се освети тя. Има къщи, които не се осветяват добре – прозорците им са малки. За да се осветяват, както трябва, отворете и покрива им. Бих желал и вашите глави да се осветяват не само чрез очите ви, но и чрез покрива ви. Човек е на прав път в живота си, когато започне да приема светлината и от горната част на главата си. Ония от вас, които желаят да работят съзнателно, нека направят опит, да видят, колко мисли, колко чувства и колко постъпки се възприемат по пътя на любовта. Всеки трябва да знае за себе си, колко от неговите мисли и чувства се възприемат и прилагат с любов. Кажеш ли, че някой е лош, ти не живееш по закона на любовта. От гледището на любовта няма лоши неща в света. Ако яденето, което ядеш, е горещо и изгори устатата ти, яденето ли е лошо, готвачът ли е лош, или ти сам си виновен за това. Погрешката е в готвача, ако не те е предупредил. Погрешката е твоя, ако ядеш бързо. Обаче, яденето е добре сготвено. Това, което хората наричат зло, не е нищо друго, освен горещо ядене. Не бързай, почакай малко, да изстине яденето, и тогава яж. Казват за някого, че е много студен човек; за друг казват, че е много горещ. Вината е в ръката. Ако ръката ти е студена, не се ръкувай с хората, докато не се стоплиш; ако

ръката ти е гореща, не се ръкувай, докато не се разхладиш; ако ръката ти е влажна, пак не се ръкувай, докато не се изсуши. Не е добре ръката на човека да бъде много суха. Ръката на болния е или гореща, или студена. Следователно, ако и твоята ръка е много гореща, или много студена, това показва нездравословно състояние.

Кое е естественото състояние на човека? Естественото състояние на човека изисква светъл ум и топло сърце. Не е естествено сърцето на човека да изстива; не е естествено умът му да потъмнява. Избягвайте студенината на сърцето. Избягвайте тъмнината на ума. Не яжте много гореща храна. Не яжте и много студена храна. Спазвайте тия правила, за да бъдете здрави, бодри и силни.

2-ро Утринно Слово от Учителя,
държано на 17 октомври, 1943 г., 5 ч.с.
София – Изгрев.

1943_10_17 Трите пътя
неделя, 10 ч. с.

ТРИТЕ ПЪТЯ

Матея 4:1–12

Има три пътя, чрез които човек се проявява в живота: пътят на волята, която е свързана с физическия свят; пътят на сърцето и неговите желания; пътят на ума, който има отношение към умствения свят.

Казано е в Писанието, че сатана изкушавал Христа. Сатаната разбирал добре човека, затова се домогнал до Христа чрез трите пътя на прояви. Той изпитвал волята, сърцето и ума Му, да види, каква устойчивост има в Него. Сатаната каза на Христа: „Ако си Син Божи, превърни тия камъни на хляб". Христос му отговори: „Няма защо да изменям естеството на камъните. Казано е, че не само с хляб ще живее човек, но и с всяко слово, което излиза от устата на Бога". Разбра сатаната, че пред него стои човек със силна воля. После изпита сърцето Му, като каза: „Хвърли се от тоя храм. Нали е казано, че ангели ще те носят на ръце, няма да те оставят да се препънеш в камък". Той мислеше, че Христос е суеверен човек. Отговори му се: „Махни се оттук, сатано! Казано е, да не изкушаваме Господа". Най-после се изпита и ума Му. Сатаната Му каза: „Виждаш ли всички тия царства? Ако ми се поклониш, твои ще бъдат". Христос му отговори: „Само на Господа можеш да се поклониш и Нему да служиш".

Мнозина биха желали да превърнат камъните на хляб. Защо искат това? Да забогатеят. Приложи волята си, и ще бъдеш богат. В земята, в моретата и океаните има доста злато. Ако си учен човек, ще намериш, де е златото, и ще забогатееш. От тебе зависи да бъдеш богат, да бъдеш обичан. Някой иска да го обичат. Той не знае, че ако не е обичан, не би дошъл на земята. Веднъж живее на земята, пръв Бог го е обикнал. Иначе, той не би съществувал. – За кого е създаден светът? – За човека. Светът е предметно учение, от което всеки придобива нещо. Всяко нещо, с което в даден момент можеш да разполагаш, е за тебе. Хубавата цигулка е за цигуларя, който свири; боите и четките са за художника; пианото е за пианиста. – Кой е певец? –Който пее добре. – Кой е оратор? – Който говори красноречиво и туря Всяка дума на нейното място.

Сега, като се запитвате, какво представя животът, ще знаете, че той е велико благо и се проявява в три области: в областта на волята, в областта на сърцето и в областта на ума. В обикновения, физически живот, волята има отношение към обикновените работи – към яденето и пиенето. В

областта на сърцето, човек търси приятното, както котката, която гледа да се настани добре. Щом намери добро място, тя започва да преде самодоволно. Ако мине човек край нея, тя започва да се гали, да мяучи, иска нещо за ядене. Приятните и неприятни чувства имат отношение към сърцето. Искаш ли да познаеш човека, виж, как се проявява в малките работи.

Изучавайте себе си, изучавайте и своите близки. Ще познаете човека и по почерка. Някой започва писмото си с големи, едри букви. Накрая той свършва с дребни, ситни букви. Това е човек, който много обещава, малко изпълнява. Обикновено младият много обещава. Като остарее, той казва: Да беше на млади години, всичко можех да направя, но сега не е така. Той прилича на Настрадин Ходжа, който казвал: Когато бях в Багдат, прескачах големи трапове, 20 м широки и 20 м дълбоки. Казали му: Прескочи такъв трап и тук. – Не мога, тук въздухът не ми помага. – Какво представя въздухът? – Условията. Значи, ако условията бяха добри, от тебе човек щеше да излезе.

Сегашните хора няма защо да се оплакват. Ако е за условия, днес има условия за всички. Ако е за дарби, никой не е лишен от някаква дарба. Ако някой е разпилял богатството, силите си, дарбите си, сам е причина за това. Първоначално човек е бил създаден добре, с дарби и способности, физически добре и правилно развит. И ако днес има недостатъци, физически или психически, причината се крие в него. На едного очите са кривогледи, на друг – ушите са малки или големи, ръцете – къси или дълги, раменете неправилни. Първоначално и мъжът, и жената са имали еднакво дълги коси. Сега обаче, мъжът има къса коса; и жената подражава на мъжа. Понеже мъжът работи повече в умствения свят, косата му е къса. Умствените енергии препятстват за растенето на косата. В жената работят повече чувствата, затова косата й е дълга. Който има гъста, черна коса, работи повече със сърцето си. Когато главата започне да оголява, умът взима надмощие над сърцето. Правилно е и умът, и сърцето да бъдат еднакво развити. Американците са повече гологлави, защото мозъкът в тях е крайно активен. Те са бързи, подвижни хора. Дето ходят, все тичат, като че ги гони някой.

Ако сравните човека с животното, на пръв поглед ще видите едно отличително качество – брадата. Животните нямат брада, т. е. нямат воля. Казват за лъва, че е смел. – Смел е, но воля няма. Той, макар и силен, е страхлив. Достатъчно е да го погледнеш в очите, за да се парализира неговата нападателна сила. Черните хора знаят това и лесно се справят с лъва и тигъра. Ако един черен срещне на пътя си лъв, той не бяга от него, но го фиксира с погледа си, докато лъвът отстъпи. Макар и невярващи,

англичаните използват способностите на индусите да парализират силите на животните, за да не ги нападат. Някой индус седи на брега, но акулите не го нападат. Ако на брега няма някой индус, англичаните не смеят да минат край реката. Индусът ги управлява с волята си. Той знае езика им и се разговаря с тях. Това знание индусите са придобили с усилена работа. Много поколения са работили в миналото и днес предават знанието си на своите деца.

Един англичанин описал опитността си с един индуски адепт. Той попаднал в една планина, дето се срещнал с тоя индус. Англичанинът забравил да си вземе хляб и, като усетил глад, обърнал се към индуса с думите: Гладен съм, може ли да ми услужите с малко хляб? Индусът нямал хляб, но запитал англичанина: Какъв хляб искате и каква форма? Англичанинът казал, какъв хляб желае, и очаквал да получи поне парче хляб, да задоволи глада си. Индусът извадил някакъв плат, прострял го и след време на плата се явил хубав хляб, какъвто англичаните ядат. След малко англичанинът пожелал да си хапне някакъв плод. – Какъв плод ядете? – запитал индусът. Не се минало много време, и англичанинът видял на плата плода, който пожелал. Англичанинът описал и двата случая – с хляба и с плода, но как е станало това, и той не знае. Само едно знае, че ял пресен, топъл хляб, като че в тоя момент го извадили от пещта, и пресен плод, току-що откъснат от дървото. Ще кажете, че това е някаква илюзия. Обаче, илюзията се отличава от реалността. Когато храниш човека с илюзия, той всеки момент губи от теглото си. Колкото и да му внушаваш, че яде, а го държиш гладен, теглото му ще покаже истинското положение. Илюзията отнема от теглото, а реалността предава. Ако храните човешкия ум с илюзии, той отслабва; ако храните сърцето с илюзии, то отслабва; ако храните волята с илюзии, и тя отслабва. Реалността винаги предава. И микроскопично да е предаването, в края на краищата, малкото ще се увеличи, ще стане голямо. Малкото семенце, посадено в земята, едва дава признак на живот, но животът постепенно се проявява, и след време от него излиза голямо, добре развито дърво.

Казвам: Всичко зависи от волята, резултат на човешкия ум и на човешкото сърце. Когато се говори за волев човек, разбираме човек с добре развит ум и добре развито сърце. Лъвът е силен, но не е волев. Даже слонът, който е най-умен между животните, не е волев. Ако обърнем слона няколко пъти на гърба, той е готов вече да слугува – подчинява се на човека. Докато не го обърнат на гърба, мъчно могат да го подчинят. По какво се отличава светията? По своята устойчивост и воля. Едно време светиите са били подлагани на мъчения: ушите им рязали, краката и ръцете им рязали, но те устоявали на всичко. Първите християни били подлагани на огън, но те с песни отивали на кладата – издържали на всичко. Воля имали тия хора.

Наблюдавам, как носят страданията някои от сегашните герои. Едва ги понагреят малко, и те отстъпват – не издържат на мъчнотиите. Какво трябва да правиш, като дойдат изпитанията? – Да пееш. Дойде беднотията при тебе, пей; дойде болестта, пей. Трябва ли да вярваш на болестта? В Божествения свят болест не съществува. Човек създава болестите, а не Бог. Първоначално човек е бил надарен с воля, с добър ум и добро сърце, но отпосле той станал безволев и дал място на глупостта и на злото в себе си. Как разбират днес, кой човек е умен и кой – глупав? Казват за някого, че е умен, че наредил работите си добре, създал си добро материално положение. Оправил работите си, но го осъдили на 20 годишен затвор. Наместо да краде и да губи свободата си, по-добре да развие обонянието си, да намери скритото злато в земята. Златото и останалите благородни метали имат специфично ухание, по което може да се открият в земята. Който е развил обонянието си, лесно ще намери, де е златото, и там ще копае. Ще си вземе, колкото му е нужно, и пак ще закрие следите му. Никой няма право да вземе всичкото злато. Ще вземе най-много две-три парчета. Ще кажете, че мъчно се развива обонянието. Ако това е мъчно, пей! С пеене ще изкараш прехраната си. Важно е да имаш хубав глас, да пееш, а не да крякаш. Ако не можеш да пееш, свири – роден си за музикант. Каквато дарба имаш, приложи я. Дали си художник, скулптор или поет, приложи знанието си. Ако разбираш от земеделие, посади няколко плодни дръвчета или лозови пръчки, да видиш резултата на своята работа.

Преди няколко години дойде при мене един малджия от Нова Загора и ми каза: Слушал съм за тебе, че познаваш, де има заровено злато. Искам да ми кажеш точно мястото, защото аз копая от пет-шест години, изкопал съм едва един километър на дължина и намерих малко злато – трудът ми не се плаща. Преди пет месеца сънувах, че един ходжа дойде при мене и ми каза: Толкова години се молиш на Господа да ти открие, де има злато в земята, но нямаш отговор на молитвата. Върви след мене, аз ще ти покажа, де е заровено златото. Тръгнах след него, но в това време моят съсед ме хвана за дрехата и ми каза: Върни ми хилядата лева, които ми дължиш. Аз го помолих да ме пусне, защото ходжата няма да ме чака. Като ми покаже, де е златото, веднага ще си платя дълга. Съседът не искаше да ме чуе, държи ме за дрехата. Сбихме се, сборичкахме се и се събудих. Така изгубих ходжата, изгубих и парите. Сега ще те моля, ти да ми кажеш, де е това място. Аз му отговорих: Питай ходжата, той ще ти каже.

Какво представя волята? – Наука. Следователно, всеки има право да работи върху себе си, да развива своята воля в прав смисъл. Бог благославя всеки човек, който има воля. Всеки, който познава законите на природата и се вслушва в тях, има воля. Волевият човек е сътрудник с природата.

Той има предвид своето сърце, затова избягва тревогите. За нищо и никакво не се безпокои. Повечето хора се безпокоят за неща, на които не трябва да обръщат внимание. Те се оплакват, че нямат въглища, нямат обувки, дрехи. Това са временни неща – всичко ще се оправи. Сега ще носят дървени обувки. Ама били груби, тежки, тропали много. Други се безпокоят, че нямало достатъчно хляб, гладни щели да умрат. Ако е определено да умреш, и да имаш хляб, пак ще умреш – нищо не може да те спаси. И богат да си, пак ще умреш. С пари не можеш да се откупиш. Страшно е да не изгуби човек живота си.

Казвам: Корените на живота са в сърцето. Ако сърцето се развали, и животът се разваля. Човек умира от дисхармонията, която настъпва между сърцето и ума. Тя показва, че човек е влязъл в разрез с Първата Причина на нещата. Сърцето има отношение към храненето. Каквато храна употребяваш, такъв ще бъде животът ти. Отровната и нечиста храна разрушава организма. Първа Ева внесе отрова в човешкия организъм. Така дойде смъртта между хората. И днес още хората употребяват нечиста храна и все Ева обвиняват. И до днес още те ядат от забраненото дърво и все Ева обвиняват. Те не виждат дявола, който им нашепва да намразят тоя-оня, да направят зло на някого, а обвиняват Ева за нещастията си. Не търси вината в Ева, но вглъби се в себе си и чуй тихия глас, който ти нашепва: Направи добро на тоя човек, помогни му да се повдигне.

И тъй, задачата на човека е не само да развива волята си, да усилва топлината на сърцето си, но и да усилва светлината на своя ум. Умът на сегашния човек е отвън светъл, отвътре тъмен. И нашият салон е светъл. Едва ли ще се намери другаде толкова светъл салон. Трябваше да отворим и горе прозорец, да бъде още по-светъл. Колкото по-голяма е светлината на ума, толкова по-добре. Няма по-приятно нещо от светлината. Тя открива красивите неща в живота. На нея зреят всички плодове. Красотата в света се дължи на светлината. Тя е разумен акт на Божествения свят. – Защо някои неща не са ясни? – Защото не са на фокус. Като попаднеш на фокуса, там всичко е светло и ясно. Ако си изгубил фокуса на нещата, това показва, че мислите, чувствата и постъпките ти не са прави. Тогава ще повикаш някой добър и разумен човек, да ти помогне, да вземеш точно това място, което води към фокуса.

Много хора се срамуват, да не се изложат пред другите като невежи. Няма защо да се срамувате – всичко е написано на черепа. Достатъчно е да погледнете черепа на човека, за да разберете, какъв е и как е живял. Преди години, когато правех своите научни изследвания, посетих Рилския монастир. В една от стаите имаше много черепи на калугери. Взех един череп, разгледах го внимателно и казах, че тоя човек не е бил за калугер.

Запитаха ме, как познах. Взех една свещ, запалих я и я турих в черепа, точно под оня център, дето е религиозното чувство на човека. Оказа се, че черепът на това място е много де-бел, никаква светлина не минава през него. На това место е и центърът любов към Бога. Като местих свещта, светлината проникна през оня център, дето е алчността на човека. Наистина, оказа се, че тоя човек обичал да пие, да пооткрадва, да се удоволствува. Които ме слушаха, съгласиха се с мене. След това поставих свещта в друг череп, в който светлината проникваше през няколко места. Казах: Тоя човек е бил религиозен, имал любов към Бога и към своя ближен. Той е бил добър калугер. Другите калугери потвърдиха същото. Те казаха, че за всички калугери е писано, как са живели и какви характери имали. Човек не може да се скрие – всичко е писано на черепа му.

Казано е в Писанието: „Няма скрито-покрито в света". В бъдеще по черепа на човека, още приживе, ще се определи, какъв е той. И по космите се познава човешкият характер. Погрешките не трябва да ни плашат. Вие се плашите от неща, от които не трябва да се плашите. Погрешките са богатство, което трябва да се обработва. Те представят суров материал за работа. Ако погрешките и слабостите на хората не могат да се използват като благо, Провидението не би ги допуснало. Под „слабост" разбираме всеки суров, необработен материал. Например, алчността е слабост, която се проявява различно в различните хора. Някой има слабост към марки, събира ги с цел да забогатее. Някога може да ги продаде, някога не успява. Друг събира гвоздеи, петала, железа, без да ги използва. Той мисли, че като ги държи в дома си, ще му донесат някакво щастие. Какво прави сペталото, което е намерил? Той го закове пред прага на къщата си: в един случай с отвора навън, а в друг – с отвора навътре. Не е лошо да туриш петало пред прага на къщата си, но по-добре е, ако петалото е златно. Ако намериш четири златни петала, ще се осигуриш за цял живот. Някои се пристрастяват към растенията. Не е лошо това, но те трябва да се изучават като лечебни средства. Има растения, които лекуват и най-опасните и мъчно лечими болести. Който не ги познава, страда. Затова казваме, че хората страдат поради своето невежество. Изучавайте растенията и техните лечебни свойства.

Има хора, които разбират езика на животните. Те знаят, какво внасят различните животни в човека. Например, конят предава особена енергия, от която неразположението се превръща в разположение. Ако си неразположен, качи се на кон, да видиш, как ще се смени състоянието ти. Ако си нетърпелив, купи си два вола и работи с тях. Ако искаш да придобиеш благородство, купи си два гълъба. Ако искаш да станеш певец, купи си една пойна птичка. Големи артисти са птиците. Един познат ме запита, какво ще прави, като отиде в другия свят. Казах му, че никой не

може да отиде в другия свят, докато не изучи добре растенията, пеперудите, рибите, птиците, животните. За всяко нещо ще държи изпит. Пеперудите представят картинна изложба на ангелите. Като посетите тяхната изложба, ще разберете, какъв смисъл крие тя. Художникът трябва да изучава пеперудите, да види, в какво малко пространство са поставени толкова много краски. Учете изкуството от пеперудите и цветята.

Ще кажете, че се стремите към опростен и скромен живот. Как мислите, човешкият живот опростен ли е? Не само, че не е опростен, но за нисшите същества, той е подобен на рая. Какво разбира мухата от човешкия живот? Тя няма представа за живота на хората, нито за онова, което ги обикаля. Какво представя слънцето, какво звездите, какво цветята, пеперудите, тя не знае. Тя нищо не разбира от красотата. Както мухата няма представа за човешкия свят, така и човек няма представа за рая, за възвишения свят. В тоя свят живеят разумни, съвършени същества, без никакви слабости. Срещнеш ли един жител от възвишения свят, той е готов да ти услужи, да се жертва за тебе, без никакво възнаграждение. Възвишените същества са абсолютно безкористни. Те са богати, от нищо не се нуждаят. Какво можеш да дадеш на царския син? Какво може да ти вземе той? Друг е въпросът, ако в тебе не тече царска кръв.

Един царски син се оженил за една млада, красива циганка. Какъвто хляб да й слагали, все не я задоволявал. Тя искала да си хапне хляб, направен от изпросено брашно. Един ден тя взела брашно и го сипала на десетина стола. След това турила дисагите на гърба си и тръгнала от един стол на друг да проси брашно. Като напълнила дисагите си, прибрала се в стаята си, омесила хляб, опекла го и си хапнала до насита. Тоя хляб й бил вкусен.

Питате: Какво трябва да правим ние? Започнете да живеете, както жителите на рая. Не се съблазнявайте от парите на банкера. Не се съблазнявайте от красотата на когото и да е. Ако си мъж, не се съблазнявай от красотата на жената; ако си жена, не се съблазнявай от красотата на мъжа. Не се съблазнявай от силата на човека. Силен е само Бог. Всеблаг, всемъдър е само Бог. Всички разумни същества вървят от съвършенство към съвършенство; обикновените хора вървят от несъвършенство към съвършенство. Обикновеният човек не може още да върви от съвършенство към съвършенство.

Какво виждаме днес в човешкия живот? Отвличане на вниманието. – Кой отвлича вниманието му? – Животът. За да не се отклонява, човек трябва да постави дарбите си за основа на своя живот и да работи върху тях. Развивай светлината на своя ум, да придобиеш повече светлина. Развивай топлината на сърцето си, да придобиеш повече топлина, да усилиш

пламъка на свещения огън, който разрешава всички мъчнотии. Когато мъчнотиите не се разрешават лесно, това се дължи на недостатъчната топлина в сърцето. Нищо в света не е в състояние да измени тая топлина. Кой може да противостои на 273° студ? Такова нещо е топлината на сърцето, която наричаме топлина на живота. Силата на човека се крие в неговата воля.

И тъй, върху три Божествени неща гради човек живота си: върху светлината на своя ум, върху топлината на своето сърце и върху силата на своята душа. Човек е дошъл на земята да изяви доброто, което носи в себе си. Ако е добър, умен и силен, ще има приятели; ако не е добър, не е умен и не е силен, няма да има никакви приятели. В приятелството става истинска обмяна между душите. Ако ядеш плод, който обичаш, между тебе и плода става правилна обмяна. Любовта към даден плод е в състояние да подобри неговото качество. Ако ядеш един плод няколко години наред с любов, ще видиш, че дървото се подобрява. Ако един глупав човек яде от един и същ плод няколко години наред, без любов, състоянието на дървото се влошава. Това е закон.

Добрите и умни градинари изкарват добри плодове. Користолюбивите градинари развалят плодните дървета в своята градина. В дърветата се явяват различни животинки, които изяждат плодовете. Всички хора са минали през училище. И вие сте свършили университет, гимназия, прогимназия или първоначално училище. Знаете, кои ученици обича учителят. Учителят обича прилежните, способни и даровити ученици. Даровитият ученик е добър. Невъзможно е неспособният, глупавият ученик да бъде добър. Даровитият ученик има силна воля, може да решава трудните задачи, които учителят дава. Колкото и да е мъчна задачата, той не се отчайва, но работи върху нея, докато я реши. Като говори, той си служи с думите на справедливостта. Има думи на справедливост, които излизат или от ума, или от сърцето, или от душата на човека. Ако не може да си служи с тия думи, той трябва да се учи, докато станат негова плът и кръв. Човек живее и се ползва от онова, което са придобили всички хора колективно. Онова, което цялото човечество е придобило, то е станало живо дело. Всичко друго е само опити. Онова, което всички хора са придобили, става общо достояние; от него ще се ползват и бъдещите поколения. Всичко, което нашите майки и бащи, деди и прадеди са изработили, се унаследява. Като знаете това, не се обезсърчавайте. Един ден и най-големият невежа ще стане гениален. – Как? – Чрез усилена работа. Който иска да постигне нещо, трябва да работи. Лекият живот и безработицата не дават добри резултати. Ако тоя живот даваше нещо на човека, други щяха да бъдат резултатите. Ако с леснотия се постига нещо, пръв Христос щеше да приложи тоя метод. Какво по-лесно от това, да

дойдеше Христос като цар, да издаде един закон и да застави всички хора да приемат учението Му? Защо Бог избра толкова тежък път за Христа? Защо Го изпрати като син на едно семейство с незавидно положение, да няма къде глава да подслони?

Труден е пътят на човешката душа. Още по-труден е пътят на великите души. Това, което душата желае, не се постига на земята. Тук тя прави опитите си, копае, разработва, а плодовете жъне другаде. Земята не е място на щастие. Тя е велико училище, в което човек развива своя ум, своето сърце, своята душа. В бъдеще земята ще се преустрои, ще даде условия за правилното развитие на човека. Тогава хората ще бъдат щастливи, но днес това е невъзможно. Имаш богатство, щастлив си; изгубиш богатството си, ставаш нещастен. Докато си здрав, щастлив си; щом изгубиш здравето си, ставаш нещастен. Ако не си умен, добър и силен, всичко ще ти вземат; ако си умен, добър и силен, всичко ще си запазиш. Кой може да бъде най-умен, най-добър и най-силен? Това е човекът, който вижда ясно и в миналото, и в бъдещето, както в настоящето. Достатъчно е да насочи погледа си две хиляди години назад, в миналото, за да знае, какво е било тогава; и като отправи погледа си две хиляди години напред, да вижда, какво носи бъдещето. Сегашните астрономи, със своите далекогледи, проникват пространството и виждат това, което за обикновените хора не е достъпно. Те се радват на простора, на необятната вселена. Чрез своите телескопи, те говорят на хората за съществуването на множество слънца и планети, като жилища на разумни същества. Ще дойде ден, когато жителите на земята ще пътуват от една слънчева система в друга. – Кога ще бъде това? – Някога. Ако едно време кажехте на хората, че човек ще хвърчи с машина, щяха да ви разглеждат като луд, но днес това е факт. От най-далечни краища идат хора с аероплани, извършват някаква задача. Колко нощи ви посещават тия хвърчащи машини и внасят страх и трепет между вас!

Сегашните хора са дошли до положение, дето обикновената разумност нищо не струва. Едно време паякът беше специалист по предачното изкуство, надминаваше човека, но днес човек го превишава. Паякът пропадна в изкуството си, защото се предаде на ловене на мухи: хване една муха, изсмуче кръвта ѝ и чака втора. Като влезе тоя предач в къщата ви, вие взимате метлата и го изгонвате навън – не ви харесва. Човек трябва да се препоръча с някакво изкуство или знание, с което да помага на ближния си. С какво ще се препоръчате вие? Ако е вечер, ще се препоръчате със светлината на своя ум. Ако вън е студено, ще се препоръчате с топлината на своето сърце. Ако някой се намира в трудно положение, ще се препоръча със силата на своята душа. Силният всякога има бъдеще. Той е полезен на всички живи същества. Добрият и разумният всякога имат

бъдеще. Човек не може да бъде умен и силен, ако няма надежда. Не може да бъде добър, ако няма любов. Не може да бъде силен, ако няма вяра. Надеждата е свързана с физическия свят. От надеждата зависи здравето на човека. От любовта зависи състоянието на сърцето. От вярата зависи състоянието на ума. Без вяра не можеш да бъдеш умен. Без надежда здравето не е истинско. Здравето има отношение към слънцето, носител на живота. Понеже и златото е проводник на живота, затова здравето на човека се определя от количеството на органическото злато в неговата кръв. Здравият има достатъчно количество злато в кръвта си. Започне ли да боледува, златото се намалява в организма. Когато се лекувате, турете една златна монета във вода, да стои известно време, и след това пийте от нея по една чаена лъжичка на ден. Ще кажете, че това е суеверие. Да пиете лекарството на лекаря, не е суеверие, а да пиете вода, в която има злато, това е суеверие. Помнете: Вярата лекува. Дайте на болния чиста вода, да пие по лъжичка, и вижте, какъв резултат ще има. Колкото по-силна е вярата му, толкова по-скоро ще оздравее.

В миналата война дойде при мене един беден войник, който заболял от треска и, понеже нямал средства да се лекува, искаше от мене съвет. Казах му да отиде мислено в една аптека и да поиска една доза хинин. След това да си представи, че взима хинина вътрешно. Като изпълни съвета ми и не оздравее, да дойде при мене, аз ще му помогна. Войникът не се върна втори път при мене, което показва, че е оздравял. Всеки, който е приложил тоя съвет с вяра, се е излекувал. Всичко в живота зависи от вярата. Всеки, който вярва в богатството, богат става; който вярва в силата, силен става.

Един американски студент отишъл да гледа, какви упражнения прави един от видните американски борци. Като гледал, как играе, той казал нещо по негов адрес. Борецът се засегнал, ударил две плесници на студента и го повалил на земята. Студентът не казал нищо, станал, изтърсил праха от дрехите си, върнал се в дома си и започнал да мисли, как да отговори на бореца. Решил да изучи живота му, да види, как е постигнал това изкуство. И след туй започнал всеки ден да се упражнява, докато развил мускулите си толкова, че с едната си ръка могъл да вдига един кон с кончето заедно. Един ден след шестгодишна усилена работа, студентът отишъл при големия борец, хванал го за краката и го вдигнал с една ръка във въздуха, после го сложил на земята, пак го вдигнал, сложил го отново на земята и го запитал: - Познаваш ли ме? – Не те познавам. –Аз съм оня студент, на когото преди шест години ти удари две плесници. Благодарение на тия плесници, аз станах такъв борец, какъвто си ти. Вярата ми, че мога да постигна желанието си, се оправда.

Благодарете на оня, който ви е ударил две плесници. Благодарете и на дявола, който ви е ударил две плесници. Не се обезсърчавайте от това, но изучавайте характера му. Той е добър педагог. Покрай лошите методи, той си служи и с добри методи. Много работи на земята са все от него създадени: съдилищата са от него създадени. Той внесе крамолата в света и раздели хората на прави и криви. На кого щяха да проповядват свещениците, ако нямаше грешници? Той е причина да се раждат деца. Как щяха хората да изправят погрешките си, ако не се раждаха и прераждаха? Дяволът казва на хората: бъдете внимателни към мене. Аз създадох професиите, за да има с какво да се занимавате и да учите. Бог се отнася с почитание към мене. Какво остава тогава за вас? В един от съборите на боговете, Бог запитал сатаната: Обърна ли внимание на раба ми Йова, да видиш, че няма подобен на него? Сатаната отговорил: - Позволи ми да го изпитам, после ще се произнеса, дали е такъв, какъвто казваш. Умен е дяволът, нетрябва да се мисли лошо за него. Какво правят хората? Ако се случи нещо лошо, все на дявола го приписват. Не е така. Често човек греши по свой почин, без намесата на дявола.

Адвокат защищавал един обвиняем, когото съдели за кражба. Защитникът казал: Господа съдии, моят повереник нямал намерение да краде. Съдят го, че откраднал сто лева. Той не е професионален крадец. Там, дето били стоте лева, имало още 60000 лева. Ако беше крадец, щеше да вземе голямата сума, а не само сто лева. В това време обвиняемият започнал да плаче. Съдията помислил, че той се разкайва за кражбата, която извършил, и го запитал: Защо плачеш? – Плача за 60-те хиляди лева, които не видях. И така ме съдите, поне да бях взел всичките пари, а не само сто лева.

Не говорете неверни неща. Те носят след себе си голяма отговорност. Не вярвайте на всичко, което се говори или пише за хората, за развиване на известни събития. Ако от всичко казано и писано има десет на сто истина, благодарете и за това. Има една история, в която са писани само хубави работи. Но има една история, която хроникира нещата точно, както времето ги хроникира. Там всичко е поставено на филм. Поставят филма, и вие гледате картини от най-ранното си детство до 120 годишна възраст. Там всичко е отбелязано: какво си говорил, как си постъпвал. Съдиите само гледат и се усмихват, без да кажат нещо. Всеки, който вижда своя филм, казва: Искам да се върна на земята, да изправя погрешките си. Тоя филм продължава цели 45 години, след което човек отново се връща на земята, да изправи погрешките си и да продължи учението си.

Няма по-велико нещо за човека от това, да се занимава с Божествените мисли, които носят светлина за ума. Няма по-велико нещо за човека от

това, да се занимава с Божествените чувства, които носят топлина за сърцето. Няма по-велико нещо за човека от това, да се занимава с Божествените сили, които укрепват душата и духа.

Вярвайте в онова, което Бог е вложил във вашия ум. Вярвайте в онова, което Бог е вложил във вашето сърце. Вярвайте в онова, което Бог е вложил във вашата душа. На него разчитайте и за него работете. Това е правият метод на работа. Той води в правия път на живота.

2. Беседа от Учителя, държана
на 17 октомври, неделя, 10 ч. с., 1943 г.
София – Изгрев.

1943_10_20 Послушание

ПОСЛУШАНИЕ

Човек живее на земята, която влиза в слънчевата система. – Какво представя слънчевата система? – Затворен кръг. И човек е затворен кръг, като слънчевата система, със своя определена повърхност. Като живее, той се движи по повърхността на тоя кръг. – Кое е най-важното за вас? – Животът. – Кое е най-важното за детето? – Животът, знанието и силата. Детето няма знание и сила. В първо време то върви по пътя на животните – пълзи. След време се изправя на краката си и започва да ходи. В развитието си, човек минава през три главни фази: детинство, възмъжаване и старост. Детето расте във физичния свят, придобива сила; възрастният расте в духовния свят, а старият – в умствения свят. Старият придобива знания и опитности, но не може да ги приложи. Той има капитал, който струва милиони, както диамантът, но няма на кого да го продаде. С такъв капитал човек може да умре от глад, а могат някъде и да го убият – скъпо струва тоя диамант.

Като изучавам живота на хората, виждам, как те се движат по периферията на кръга. Виждам мъже, жени и деца, всички вървят един след друг; всеки носи магическата пръчица в ръката си. Мъжете носят магическата пръчица в дясната си ръка, а лявата им е свободна; жените носят магическата пръчица в лявата си ръка, а дясната им е свободна. Когато мъжът настигне друг мъж, удари го по гърба и продължава движението си; когато жената настигне друга жена, хване я за косата и я разтърсва; децата, като се настигат, удрят се по краката. Това е една от картините на живота. Ще кажете, че в тая картина има нещо дисхармонично. Наистина, има известна дисхармония.

Какво представя пръчицата в ръцете на мъжа и на жената? Тя е проводник на енергия, която хората си предават един на друг. Оня, който приема енергия от съседа си, бърза да я предаде на друг, стоящ преди него. Така хората предават енергията си един на друг. Вътре в кръга виждам едно момче, около 15 годишно, даровито и умно, но крайно своенравно – на никого не се подчинява, никакви съвети не слуша. Тая е причината, дето напуща периферията и поема друг път. По картината може да се съди за морала на тия хора. В центъра на кръга е застанал млад, 21 годишен момък – свири на цигулка. Всички се обръщат с лице един към друг, спущат ръцете си надолу, и пръчките престават да се движат. Своенравното дете спира движението си и се вслушва в цигуларя. То следи, как той движи раменете си, как изнася напред ту левия, ту десния си крак и започва да го подражава. Тия движения на детето не са естествени, то не знае, какво

означават те. Най-после детето започва да играе, да прави свободни, естествени движения. То се увлича в свиренето и забравя, че окръжаващите го гледат. Първата картина се сменя с втора.

Сега вие искате да се измени животът ви. Как се постига това? – Като повдигнете погледа си нагоре, към небето, към изгряващото слънце, а вечер към светлите звезди. Слънцето носи великата хармония на живота. То крие в себе си велики тайни. Вие всеки ден може да бъдете в тая хармония – от вас зависи това. Малцина търсят тая хармония и се занимават с дребнавостите на живота. Срещнете някого, не го харесвате и казвате: Той е невежа, простак, без никакво благородство. Какво означават думите „невежа и простак“, не знаете. Това значи, да говорите несвързани неща, както орехите, които се търкалят по земята. Ако вземете един костелив орех, може да си счупите зъбите с него. Попадне ли такъв орех в ръката ви, трябва да намерите начин, да се справите с него, без да си счупите зъбите.

И тъй, животът на сегашните хора представя картина на потупване. Те търсят свобода, но не по Божествен начин и, вместо да я получат, объркват конците, не са хванали, както трябва. Ако знаят, отде да хванат и как да намерят края на конеца, всичко ще върви добре. Има нещо объркано в умствения, в духовния и във физичния свят на хората. Те са отделили тия светове така, като че нищо общо няма между тях. Това е все едно да мислите, че между мозъка, дробовете и стомаха няма никаква връзка. Когато човек минава от физичния към духовния свят, той навлиза в по-високи форми на живота и вижда, че такъв свят съществува и в духовния, и в умствения, и в Божествения. Това, което вие считате за нещо високо във физичния свят, в Божествения то представлява нещо обикновено. Там нещата са особени, не като тия на земята.

Някои се занимават с въпроса за квадратурата на кръга. Тоя въпрос е мъчно разрешим. Квадратът, т. е. квадратурата представя условията, които съществуват в оня кръг, дето хората живеят. Квадратът е разумното, което може да използва тия условия. Човек не може да използва всички условия на кръга, затова въпросът за квадратурата на кръга има отношение към друг свят. Да разрешим квадратурата на кръга, това значи, да разрешим смисъла на живота. Тоя въпрос е неразрешим. Защо Бог е създал света, и тоя въпрос е неразрешим. Вместо да разрешаваш смисъла на живота, запитай се, какъв е смисълът на сегашния ти живот. – Защо правя погрешки? – Остави тоя въпрос настрана. Когато се гради къща, не стават ли погрешки? Всичкият материал влиза ли в къщата? Колко тухли, колко вар и пясък остават неизползвани. Ако хората бяха умни, щяха да използват и най-малката частичка, всичко щяха да вложат в къщата. Това

не става, защото всеки очаква други да наредят живота му. Някой казва: Да има едно общество, по-лесно бихме прекарали. – Такова общество съществува. Слънцето е едно общество, то грее за тебе. Звездите, дърветата, реките са също общества. Земята, на която живеете, е също едно общество. Какво знаете за тия общества? Какво знаете за тайните, скрити в слънцето, в земята? Какво знаете за слънцето, което всеки ден изгрява? Въпреки това, разрешавате въпроса, какво ще прави човек на оня свят. Да се задава такъв въпрос, това е все едно да питате, какво ще прави цигуларят, като влезе в оркестъра. – Ще свири. Той ще заеме едно място – или на първия музикант, или на последния – според свиренето му. Той ще свири на един от инструментите в оркестъра, но ще чака да дойде времето му. Не може той да свири, когато пожелае, но ще се вслушва, кога ще дойде определеното за него време. До това време ще слуша, как свирят другите.

Сегашните хора искат да бъдат самостоятелни. Всеки иска да бие тъпана, когато той пожелае и както желае. Ще биеш тъпана, както искаш, но когато си вън от оркестъра. Докато си в оркестъра, ще го биеш точно на определеното време. Ще свириш, както ти диктуват. И животът на хората не се нарежда, както те желаят. Какво представя животът? Според мене, животът се състои от три части: драма – в началото, трагедия – в средата и симфония на края. Сега ние минаваме от драмата в трагедията. След това ще дойде симфонията на живота. Бъдещият живот, който всички очакват, ще донесе разумността. Той ще бъде симфоничен живот. Слънцето изгрява, носи условия за симфоничния живот. Ти дишаш, приемаш диханието на Господа и питаш, де е Господ. Той те е оживил, а ти Го търсиш, не знаеш, де е. Дойде една светла мисъл в ума ти, а ти питаш, де е Господ. Той е твоята светла мисъл. Слънцето е в своите лъчи, а ние питаме, де е слънцето. Ние не познаваме тия лъчи, но те ни познават. Те са Божествените лъчи, които действат в света. Влезе едно приятно чувство в сърцето ти, а ти питаш, де е Господ. Той е в приятното чувство, в неговата топлинка. Постъпиш добре и пак питаш, де е Господ. Той е в твоята добра постъпка. Всяка добра постъпка е проява на Господа. Вън от светлите и възвишени мисли, чувства и постъпки, никъде не може да намерите Господа. Ако хората можеха по друг начин да Го намерят, светът би се оправил досега. Всички хора търсят Господа там, дето не е. Там никой не Го е намерил.

Днес всички хора седят и се питат, какво им е дал Господ. Чудни са те. Слънцето, луната, звездите, цялата земя – всичко е създадено за тях. Ще кажете, че нямате крепостен акт за владение на слънцето, на луната, на звездите. Вие се ползвате от слънцето, от звездите, от водата, от въздуха, от всичко окръжаващо без крепостен акт, а отгоре на това, питате, може ли да живеете без крепостен акт. Вие разполагате с несметни богатства, даром

дадени, но не ги използвате разумно. Какво ще прави мухата, ако влезе в една библиотека? Тя ще кацне на една от свещените книги, на втора, на трета, най-после ще си излезе и ще каже: Колко пъти съм кацвала на свещените книги! Много пъти е кацвала, но нищо не е чела. Съвременните хора ходят по свещените книги, но на малцина от тях е дохождало на ума да отворят тия книги и да ги четат. Казваш: Аз видях това-онова, сънувах един важен сън. Остави съня настрана, той е почивка. Важно е, след като си сънувал, да отидеш на работа.

Истинският живот е свещена работа. Какво е почивката? – Свещена почивка. Като се събудиш, благодари на Бога, че си поспал малко и си починал. Като станеш от сън, пак на работа. Вие искате да живеете щастливо. Покажете ми един щастлив човек на земята. Има ли поне един щастлив пророк, щастлив поет, философ или учен? Има ли някой Учител, който да е живял щастливо на земята? Няма щастливи хора в света. Всеки е опитал драмата и трагедията в живота. Сега трябва да опитате симфонията на живота. Като минете през драмата и трагедията – курс от мъчни работи, ще дойде разумният живот. – Какво съм научил в толкова години? – От тебе зависи да научиш нещо. Ако имаш цигулка и 20 години не свириш, а само я показваш на хората, разправяш историята ѝ, кой я направил, колко струва, наистина, нищо не си научил. Нито ти свириш на нея, нито на друг я даваш. Все трябва някои да свири на тая цигулка. Все трябва да дойде някой артист, да те научи, как да живееш. Човешкото тяло е най-красивият инструмент, даден от Бога. Несметни богатства се крият в човешкия ум. Несметни богатства се крият в човешкото сърце. Несметни богатства се крият в душата и в духа на човека. И след това той търси богатството вън от себе си. За да се домогне до вътрешното си богатство, човек трябва да се научи да бъде доволен. Ако се объркаш на планината в тъмна, бурна нощ, не се обезсърчавай. Небето ще се изясни, и ти ще се ориентираш, ще намериш своя път.

Казвам: Най-важното за човека е светлата мисъл; най-важното за човека е благородното чувство; най-важното за човека е възвишената постъпка. Когато цигуларят постъпва добре това е неговото чувство; когато цигуларят внася съдържание в свиренето си, това е неговото чувство; когато цигуларят внася красота в свиренето, това е неговият умствен живот. В свиренето цигуларят участва със своя ум, със своето сърце и със своята душа. На същото основание казвам: Умът и сърцето трябва да взимат участие във всяка постъпка на човека. От години наблюдавам българина и виждам, че той е станал по-духовен, започнал е да се вглежда в погрешките си. Всъщност, българинът е материалист. За една педя земя той разваля отношенията си със своя брат.

Какво ви е нужно сега? – Уважение. Вие нямате уважение помежду си. Аз ви дадох свобода, но вие злоупотребихте с нея. Всеки се е надигнал и мисли, че е свободен. Човек, който не почита хората, не е свободен; човек, който не люби хората, не е свободен; човек, който не може да прави добро, не е свободен; човек, който не използва разумно условията, не е свободен. Днес всички хора работят насилствено – това не е свобода. Да служиш без закон, това е свобода. Дето е законът, там няма свобода. В сегашния християнски свят няма свобода. Сегашните хора са ограничени; всички очакват смъртта си. – Защо? – Под закон живеят. Законът е в Стария Завет. Следователно, смъртта е в Стария Завет. – На какво се дължи нещастието? – На непослушанието на хората.

На какво се дължи щастието? – На послушанието. Всички блага, всички добрини се дължат на послушанието. – Как ще се оправи светът? – Като започнете да слушате всичко, което Бог, т. е. любовта ви говори. Не казвам, че светът ще се оправи, но вие ще се оправите. Обаче, живеете ли в непослушание, всички нещастия ще ви следват. – Богатството не прави ли човека щастлив? – И милионер да си, ако стомахът и дробовете ти са болни, богатството не те ползва. Животът има смисъл само в послушанието. Тогава ще си служиш с организма правилно. Важно е организмът ти, като инструмент, да бъде здрав, за да те слуша. Чудни са хората, когато при най-малкото разстройство на организма си търсят лекар да ги лекува, да ги масажира, да им прави нагревки със специални лампи. Чудно нещо! Бог е поставил на небето слънцето, на което да се греете, а вие търсите лекар да ви нагрява изкуствено с лампа. Това не е лекуване. Ако се греете всеки ден на слънце съзнателно, по половин час, но с участието на мисълта, ще придобиете повече, отколкото да четете с дни в някоя библиотека, да търсите, какво казват лекарите за дадена болест.

Какво струва красивата мома пред слънцето? Ти си се увлякъл в тая мома, тичаш подир нея, пишеш и писма, че не можеш без нея, но тя не ти обръща внимание. Тя е царска дъщеря, не може да се ожени за тебе. Без момата ти можеш да живееш, но без слънцето не можеш. Единствената красива мома, без която никой не може да живее, е слънцето. Като видиш слънцето, ти му пишеш вече любовно писмо. Единствената красива мома, без която не можеш да живееш, това е свещеният пламък – диханието на Бога – въздухът. Единствената красива мома, без която не можеш да живееш, това е водата. Видиш ли една от тия моми, напиши й едно любовно писмо и благодари и, че тя ти дава условия да живееш. Можеш ли да се ожениш за една от тия красиви моми? Не се заблуждавай. Никой не се е оженил за слънцето; никой не го е завладял с крепостен акт.

Често чувате някой мъж да казва за жена си: Тя е моя жена. Жената казва.

Това е моят мъж. И единия, и другият се заблуждават. Някой нарисувал една картина, ти купуваш картината и казваш, че е твоя. Това е заблуждение. Всеки трябва да си зададе въпроса на кого принадлежи. Днес всички хора са роби. Всеки е роб на някого и на нещо, а заблуждава другите, че може да владее. Той мисли, че като се ожени, като има жена и деца, ще бъде господар на условията. В края на краищата, той изпада в положението на овца, на която взимат агънцата, а най-после отнемат и нейния живот. Ако изяждат вашите мисли, ако изяждат вашите чувства, ако изяждат и вашите постъпки, де е свободата ви? Човек трябва да мисли право, да разбере своето положение в света. Какъв човек си, ако за най-малкото докосване до тебе, или за една обидна дума, даваш своя ближен под съд? Сегашните хирурзи турят човека на операционната маса, режат го, вадят вътрешностите му, и никой не смее да ги даде под съд. Бодне ли те някой отвън с игла, ти бързаш да го дадеш под съд. Де е логиката? Аз не поддържам тоя въпрос, не съм за съденето. Кого ще съдиш? Някой голтак, който няма пет пари в джоба си. Какво ще получиш от него? Ще го глобят да плати някаква глоба, и, като няма пари, ще го затворят. Той ще лежи в затвора, а ти ще се тревожиш, че нищо не можеш да получиш. Не давай под съд голтака. Не давай под съд и богатия. Ще кажеш на богатия няколко сладки думи, ще го разположиш, да ти даде поне половината от онова, което ти дължи. Със сладки, с добри думи всичко се нарежда.

Сега, както виждам, първо, вие нямате отношение към Бога. Всички давате съвети на Господа, искате да Го заставите да върши това, което вие намирате за добре. Всеки ден Му четете нотации. Това не се позволява. Вие нямате страх от Бога. От закона се страхувате, но не и от Бога, от Любовта. Като ви говоря така, ще ме разберете криво. Ето какво искам да ви кажа: Вие сте ходили на екскурзия, изпотили сте се, напрашили сте се, валял ви е дъжд, окаляли сте се и едва сте стигнали по домовете си, искате да отидете на среща. Казвам на едного от вас: Не бързай да отиваш на среща. Първо се измий добре, преоблечи се, почини си и тогава излез. Като направя на някого забележка, той казва: Ти ли ще ме учиш? Хората не обичат калта и нечистотията. Как ще те приемат кален в дома си? Обхода трябва да имаш към хората. Когато си тъжен, скръбен, или когато имаш някакво недоразумение с някого, не влизай в дома на своя приятел. Посети приятеля си, когато си добре разположен, когато имаш добри мисли и чувства. Така е от гледището на разумната природа. Да дойде човек в дома ми, когато е богат външно и вътрешно. Защо трябва да чака да се разболее, да обеднее, че тогава да ме посети? Ще дойде прокаженият в дома ми да показва проказата си. Той не иде от любов към мене, а само от нужда.

Сега аз говоря от името на природата. Не говоря за обикновени, за човешки работи. Ако е за човешките работи, всички хора говорят за тях.

Всички хора говорят за пари, за хляб, за облекло. Парите нито се ядат, нито се пият. Хлябът, обаче, се яде. Ако ти не го ядеш, друг ще го яде. Човешкото не е фактор в живота. Божественото, като вечно начало, е единственият фактор в света. Човек седи и очаква светът да се оправи. Светът сам не може да се оправи – ние ще оправим света. – Как ще го оправим? – Представете си, че десетина души отиват на планината в снежен ден. Носят хляб, закуски, но кибрит забравят. Стигат на върха, не могат да запалят огън. Всичко имат, запалка нямат. Това е нужно на хората – да запалят свещения огън в себе си. Животът на сегашните хора представя зима в природата. Запалка им е нужна, да запалят огъня, за да се стоплят. Днес всеки проповядва, иска да учи хората. С проповеди светът повече се обърква, вместо да се оправи. Хората се нуждаят от музика – нищо повече. Гладният се нуждае от хляб, жадният се нуждае от вода, оня, който се задушава, се нуждае от въздух; оня, който се спъва вечер, се нуждае от светлина. Всяко външно стълкновение е признак на тъмнина – нощ е около тебе. Изгубиш самообладание – нощ е. В светлината погрешки не се правят. В любовта пакости не се правят.

Любовта е ден, безлюбието – нощ. Безлюбието е отрицателна сила, за която не искам да говоря. Какво ще се говори за скържавия банкер. Ако искате пари, ще ви пратя при него. Той ме пита: Защо пращаш тия хора при мене? Те са лениви, не работят, не искат да плащат. И вие ме питате, защо съм ви пратил при тоя скъперник. – Много естествено, да му дадете нещо. Вие ме слушате от години вече, много знания имате, много желания имате, но сте користолюбиви. Защо не давате нищо от себе си? Давайте поне от старите си дрехи, обувки, книги. Вие сте минали най-малко през 30 – 40 прераждания: женили сте се 30 – 40 пъти, имали сте много жени, деца; имали сте коне, овце, говеда. Някои от вас са били царе, заповядвали са на хората, а сега са прости, невежи. Казвате: Какво да правим сега? Чудно нещо, едно време, като царе и царици, князе и княгини оправяхте света. Сега нищо ли не знаете? Де отиде вашето знание? Де отива захарта, като се тури във водата? – Разтваря се и отива между частиците на водата. Захарта не се губи. Ако вие сте изгубили знанието си, това показва, че то е сянка на истинското знание, то не е реално. Всичко може да загуби човек, но не и царственото в себе си. То е любовта, която трябва да задържи. Царственото в човека е любовта. Царственото в човека е знанието. Царственото в човека е свободата. Следователно, задръжте в себе си царственото.

Сега ще ви посвиря малко. Ще ви свиря обикновени работи. Трябва да свиря, да преобразя света. Като свиря, аз работя. Работата е най-хубавото свирене. Мисълта е най-хубавото свирене. Доброто чувство е най-хубавото свирене. Добрата постъпка е най-хубавото свирене. Без свирене, без музика нищо не се постига. Музиката е симфония на живота. И астрономът, като

наблюдава през своята тръба, участва в тая симфония. Той наблюдава, а тръбата му говори. Разумното начало говори и чрез тръбата на астронома, и чрез цигулката на виртуоза. Ако цигулката издава хубави тонове, защо и човек да не може да издава такива тонове? Дайте в ръцете на добрия цигулар една хубава цигулка, да видите, как ще свири той. Същата цигулка, в ръцете на обикновен цигулар, едва ще издава тонове. Дайте цигулката си в ръцете на добрия цигулар във вас. Оставете сърцето на живота да работи във вас. То няма да свири мъчни работи; то няма да свири класическите автори – Бах, Бетовен, Моцарт. Тия неща са мъчни за вас; в бъдеще ще се свирят, да не се сбърка ума ви. Ще ви свиря нещо разбрано, може да е българско – тъжно, или радостно нещо. Когато свиря нещо тъжно от българската музика, след това трябва да се чистя. Драмата и трагедията създават тъжната музика. Добрият живот създава симфонията.

Казвам: Свърши се старата епоха, сега иде новата – симфонията на живота. (Учителят свири). Разумността, която иде, носи красивото в света. Аз се интересувам, от музиката, но не съм свирил много. Човек трябва да знае, че може да постъпва добре, т. е. може да свири. Няма по-хубаво нещо от правата мисъл. Няма по-хубаво нещо от благородното чувство. Няма по-хубаво нещо от възвишената постъпка. Те са музиката на живота. Душата е цигулката на човека. Ако тя не се проявява, какво ще донесе човек в света? – Бог сам трябва да оправи света. – Не е така. Всеки човек е орган на Божествения организъм. Дали е крак, ръка, ухо, нос, той трябва да свърши някаква работа. Ръцете трябва да покажат, какво могат да свършат. Краката трябва да покажат, какво могат да свършат. Всички ние, в даден случай трябва да направим нещо, да свършим някаква работа.

Днес всички хора очакват войната да се свърши час по-скоро. Те не знаят, че войната е благословение за човечеството. Опитностите, които хората придобиват в тая война, ще ги научат на много неща. Сега милиони хора се убиват, но и те ще научат много неща. Страданията учат хората. Сегашните хора живеят, но не са сигурни за своя живот. Сигурност има, само когато обичаме Бога. Само Бог може да ни пази от злото – никой друг. Без Бога бомбите ще дойдат, както дойдоха в Скопие. Погледнеш, тоя изчезнал, оня изчезнал. Какво се ползва човечеството с убиването на хората?

Бъдещето носи живот и свобода на хората, а не смърт и ограничаване. Само живите се нуждаят от свобода, а не умрелите. Казваш: Докато съм жив, много неща мога да направя. Остави тоя въпрос настрана. Какво можеш да направиш? Слънцето не можеш да носиш на гърба си; земята не можеш да носиш; на въздуха не можеш да заповядваш. Обаче, можеш да

служиш на ума, на сърцето, на душата си доброволно. Бог не се занимава с нас. Той е оставил други да се занимават с нас и да ни помагат. Той говори тихо на душата ни и казва: Бъдете добри. Отговаряш: За да бъда добър, трябва да съм богат. – Добро с пари не се прави. – За да правя добро, трябва да съм учен. – Учението, знанието е проводник на доброто, но то има и други проводници. Всякога и навсякъде може да се прави добро. Има една философия, една религия, една наука, които са причина за нещастията в живота. Обаче, има една философия, една религия, една наука, на които се дължи щастието. Неразбраните неща причиняват нещастие, а разбраните – щастие. Знайте, че животът е добър, но вие още не го разбирате.

Това, което днес свирих, ще се разнесе из целия свят и ще засегне всички. Никой не може да се освободи от влиянието на тая песен. Това са тонове, на които не можете да се противите. Те са като светлината и топлината, които ще разтопят снеговете и ледовете. Не гръмотевиците на боговете ще оправят света. – Кой ще го оправи? – Божествената мисъл, която минава през нашите умове, Божествената любов, която минава през нашите сърца и Божествената сила, която минава през нашите души – те ще оправят света. Бог, чрез нас, ще оправи света.

3. Лекция от Учителя, държана
на 20 октомври, 1943 г.
София. – Изгрев.

1943_10_22 Прими в музиката

ПРИМИ В МУЗИКАТА

Прочете се резюме на миналата лекция.

Има неща в живота, от които човек не се интересува. Има неща, които го интересуват. - Кои неща го интересуват? – Които са близо до него. Например, всеки се интересува от здравето си. То е близо до него. Кой е методът за поддържане на здравето? Какво представлява здравето? То е капитал, вложен в банката. Ако всеки ден изразходваш определения за това време капитал, без да внасяш нещо, ти ще фалираш; ако всеки ден внасяш по нещо, капиталът ти ще се увеличи, т.е. здравето ти ще се укрепи. Като знаеш това, не се чуди, защо, след като си бил здрав, заболяваш. Мнозина изразходват капитала си, без да внасят нещо в банката и незабелязано губят здравето си. Мислите ли, че здравето може да дойде отвън, без да го поддържате? Парите сами не идват. Щом се теглят пари от касата, непременно трябва и да се внасят. Който вади пари от касата, трябва да бъде разумен. Разумно ще тегли и разумно ще внася. Ако всеки ден не внасяш в здравната банка, ще се разболееш. Ако всеки ден не учиш, не можеш да станеш учен. Ако всеки ден не четеш, нищо няма да придобиеш. Ако всеки ден не пееш, никакъв певец не може да станеш. Ако всеки ден решаваш по една задача, не може да станеш математик.

Като пяхте песента "Фир - фюр - фен", какво забелязахте? С кой тон започва? – С "ре". Този тон е прима в тази песен. Първата прима е осмина; втората е шестнадесетина. Какво нещо е примата? Ако се отнася за човека, как ще обясните примата? – Човек, който се занимава само със себе си. Той внася в касата си от спечеления капитал. Първата осминка е вложеният капитал в началото; втората осминка е спечеленият капитал, прибавен към първия. Значи, осминка ще внесеш, шестнадесетинка ще извадиш. Това е тълкуване на примата в музиката. Музикантите не са дошли още до това тълкуване. Примата има и друго тълкуване. Според мене, най-малкото благо, което можеш да опиташ в даден момент, е прима. Първата хапка хляб, която изяждаш, е прима. Обаче, целият хляб не може да бъде прима. Той може да бъде терца, кварта, квинта, но не прима. Примата е начало на нещата. Започнеш ли една работа, изходна точка ще ти бъде примата – най-малката величина. Това, именно, хората не обичат. Те предпочитат големите величини пред малките. Повечето хора започват с терца, с кварта или с квинта. Примата е единицата, секундата е двойката, терцата – тройката, квартата – четворката. Всеки трябва да знае, с единица ли

започва живота си, или с двойка. Единицата е Слънцето, с което започва животът. Двойката е Луната. Ако започваш с двойка, т.е. с Луната, скоро ще фалираш. Болният е фалирал търговец. Може ли той да върти търговия? Може ли болният бакалин да услужва на клиентите си? Като влизат в дюкяна му, той им казва: Вземете си, каквато стока искате, претеглете я и си платете. Колко от тях могат сами да си услужат? За интерес мнозина ще искат сами да си услужат. Те ще вземат повече, отколкото ще платят.

Казвам: Всички неща в живота започват с прима. Дишането, гледането започват с прима. Коя е примата във "Фир - фюр - фен"? – Ре. След тази нота идва "сол", прескача терцата "фа". Защо е така? Сол представлява ученик, който отива на училище да учи, т. е. да цъфне. Баща му печели, а той учи. Ако след "ре" идваше "фа", работата щеше да бъде материална. Всъщност, ученикът не се интересува от материални работи. Той не е чирак. Някой иска да блесне изведнъж, да се прослави бързо. – Това е слугуване, това е борба. Ти се бориш на арената, искаш да свалиш някого на земята, да кажат, че си силен човек. Можеш ли събориш един-двама – това нищо не значи. Утре ще излезе някой по-силен, ще те търколи на земята. Това значи, да започнеш с чест, да свършиш с безчестие. Не се бори на арената, където можеш да победиш, но можеш и да бъдеш победен. Където побеждаваш, там могат да те победят; където печелиш, там и губиш. Не търси богатство, не търси и сиромашия. Какво трябва да търсиш? - Живота. Казваш: В живота има смърт. Обаче, животът никога не умира. Като изгубиш живота, ти намираш смъртта. Това показва, че животът е единен. Той никога не умира. Както светлината не се губи и не се прекъсва, така и животът не се губи. Токът, течението на светлината се прекъсва, но тя никога не се прекъсва, нито се губи.

Хората се стремят към много знания. Казвам: Стремете се към малко знания, но сигурни. Защо трябва да се осигуряваш за 20 години? Само длъжникът иска да се осигурява. Той задлъжнял на много хора и мисли само за осигуряване. Смешно е това. Като се нахраниш добре, мислиш ли за осигуряване? Щом ядеш, ти си осигурен. Приеми с благодарност това, което Бог ти е дал, и не мисли за бъдещето. Защо да не мисля? – Много просто. Ученикът, който отива на училище, мисли ли за програмата, за работата на учителите? Те нареждат програмата, те създават реда и порядъка в училището, а ти трябва само да учиш. Казваш: Животът не е добър. – Това е все едно, да следваш университет и да казваш, че той нищо не струва. Не се произнасяй за университета. Той е добре поставен, но ако има нещо несъгласно, нехармонично, причината е в тебе, а не в университета. Някой вземе цигулката, качи се на сцената, иска да свири, но нищо не излиза. – Защо? – Не знае да свири. Той казва, че салонът не бил

добре отоплен, че публиката не го разбирала. Възможно е, случва се салонът да не е отоплен; случва се и публиката да не разбира от музика, но главната причина е в него – не знае да свири. Мислиш, че знаеш известен предмет. Опитай се, провери се, доколко го знаеш. Помоли приятеля си, първо той да те изпита, а после професорът. Ако не си доволен от този приятел, извикай втори, трети, и ако ги задоволиш, ти ще издържиш добре изпита си и пред професора. Ти не си издържал изпита пред тримата си приятели, а бързаш да се явиш пред професора си. Да, но професорът те скъсва и казва, че нищо не знаеш.

Оплакваш се, че не можеш да пееш. – Много естествено, пил си студена вода или студено вино, ял си люта чушка. Щом искаш да пееш, ще пиеш гореща вода. Разгневиш се и не можеш да пееш. Ще се възпитаваш да не се гневиш; ако не можеш, ще впрягаш гнева на работа. Няма да ядеш нищо люто. Ако ядеш лютиви неща, все едно, че се караш с хората, Сладките храни подразбират добри, правилни отношения между хората. Който не може да се разговаря с клетките на своя ларинкс, не е певец. Добрият певец се разговаря с клетките на своя ларинкс. Те го обичат, и той ги обича. Тази взаимна любов дава условия за пеене. Не го ли обичат, те не го слушат, и той не може да пее. Всъщност, певецът не пее, но клетките на ларинкса му пеят. Той заповядва, а те слушат и изпълняват заповедта му. Певецът внася капитала в гърлото си, а клетките на неговата ципица се подчиняват на заповедите му. Певецът зависи първо от гърлото си. После умът, сърцето и душата идват да му помагат. Ако и те не вземат участие, никакъв певец не можеш да станеш. Докато се поставяш като генерал и само заповядваш, никой няма да те слуша. Ти ще застанеш в положението на слуга и смирено ще се обърнеш към ума, сърцето и душата си, да ти помогнат, да вземат участие в пеенето. Човек трябва да знае, кога да бъде генерал и кога – слуга. Той трябва да разбира причините на нещастията, да знае, защо го сполетяват.

Преди години дойде при мене една майка да се оплаква, че детето й било на умиране. Казах й да отиде при някой лекар. Тя отказа да търси лекар, под предлог, че имала друго дете, което умряло в ръцете на лекаря – страхувала се от лекари. Питам я: От какво страда детето ти? – Не зная. – Колко голямо е то? – На шест месеца. – Да не си му дала да яде нещо мъчносмилаемо? – Дадох му само една ябълка, нищо друго. – Ябълката, именно, е причината. Детето е малко, няма зъби, не може да яде ябълка. То ръфало по малко ябълката, докато я изяло. Ще му дадеш да пие малко майчини листа. След няколко часа детето беше здраво.

Много хора страдат като детето, но не знаят причината за това. Те ядат твърди, мъчносмилаеми храни и после търсят лекар да ми помогне. - Как

ще си помогнат? Ще вземат малко майчини листа, да се пречисти стомахът им. Като не знаете причината на страданията, казвате, че не ви върви. - Защо не вървят работите ви? Трябва да накарате това, което не върви, да тръгне. Искаш да бъдеш весел, разположен, но сърцето ти не върви. Искаш да мислиш право, умът ти не върви, занимава се със странични работи. Какво трябва да правиш, когато умът ти не работи? – Ще търпиш. – Търпя. – Търпиш, но същевременно се безпокоиш. Това не е търпение. За да вървят работите ти, както трябва, нужно е търпение и самообладание.

Един английски лорд и един руски княз се срещнали в Лондон в една тясна уличка. Кабриолетите им не могли да се разминат. Те спрели на местата си и мислели, какво да направят, за да продължат пътя си. По едно време лордът извадил вестник "Таймс" и спокойно започнал да чете. След това руският княз изпратил слугата си до лорда да поиска вестника, и той да го прочете. И двамата проявили самобладание и търпение. Кой от тях има по-голямо самообладание? Най-после им дошла идеята да разменят кабриолетите си и така да продължат своя път.

Сега се явява въпросът, кой кабриолет е по-хубав и по-скъп – на лорда, или на княза. Когато те вадят от океана, ще питаш ли, с каква лодка ще те вадят – с моторна или с обикновена. Важно е да излезеш на брега, вън от опасността, а каква ще бъде лодката, не е важно.

За тебе е важно онова чувство или онази мисъл, която може да те спаси. Колко е голяма мисълта, колко е велико чувството, не е важно. Казваш, че не си добър човек. В какво се заключава твоята лошавина? Какво нямаш? Ум ли нямаш, сърце ли нямаш, душа ли нямаш или дух нямаш? Ти не си добър, защото не слушаш гласа на духа си; не си добър, защото не слушаш душата, ума и сърцето си. – Какво трябва да правя, за да стана добър? – Да слушаш ума, сърцето, душата и духа си. Каквото ти кажат, трябва да го изпълниш. Мъчно можеш да накараш бащата да слуша сина си. Ако синът даде някакъв съвет на бащата, последният махне с ръка и казва: Не говори! – Защо бащата не иска да слуша сина си? – Утвърден е вече. Той е човек с утвърдени възгледи.

Един баща завел своето десетгодишно дете на едно от съживителните събрания. Детето забелязало, че всички пеят и се молят, само баща му не пее. То запитало: Татко, защо не пееш? – Утвърдих се вече. Детето разбрало, че бащата не се нуждае вече от нищо. Един ден бащата впрегнал кабриолета и взел детето си да направят една разходка. Качил се на кабриолета, взел юздите в ръцете си и замахнал с камшика към коня, да потегли. Конят не мърдал от мястото си. Детето казало: Татко, конят се утвърди, не иска да върви.

Казвам: Не е добре човек да се утвърдява. В утвърдяването има нещо опасно. В нищо не се утвърдявай. В такъв случай, ти придобиваш навици, от които мъчно можеш да се освободиш. Преди години наблюдавах един интересен случай по шосето, което води за Изгрев. Вървя нагоре, виждам един файтон се спрял. Слизат от него един полковник със своя войник. И двамата се чудят, защо конят не върви. Единият кон потегля напред, другият не иска да върви: назад се връща, но напред не тръгва. Качва се само войникът, конят тръгва напред. Полковникът достига файтона и се качва вътре, но конят веднага спира, не иска да върви. Това ставаше тъкмо на най-високата част на шосето. Слизат и двамата, водят коня. Качва се полковникът, конят веднага спира. Качва се войникът, конят тръгва. Полковникът казва на войника: Карай напред, аз ще вървя пеш. Ще ме запитате, коя е причината за това. Много обяснения могат да се дадат. Ще кажете, че полковникът трябва да върви пеш. И това е възможно. Няма да ви обяснявам психологически този факт, но ще ви дам едно приблизително обяснение. Мислите ли, че конят, който яздите, ще върви напред, ако теглите гема му назад? Конят ще спре, няма да ви слуша. На същото основание, намирам, че полковникът тегли гема на коня назад, затова той му се противопоставя. Конят си казва: Този полковник, който тегли гема назад, не може да се вози на файтон. Следователно, ако искаш конят ти да върви напред, трябва да пуснеш гема, да бъде свободен. Ако трябва да му дадеш направление, ще дръпнеш гема малко напред.

Едно лято пътувах за Варна. Трябваше да минем през една река. Обаче, този ден валя силен дъжд и покри моста с вода, на височина 25–30 сантиметра. Пеш не можеше да се минава. Намерих един каруцар, който минаваше за опитен. Казах му: Като дойдеш до реката, ще пуснеш гема на коня свободно да върви. С краката си той ще опита пътя и ще избере най-плиткото място. Каруцарят не ме послуша. Удари коня с камшика, дръпна гема, и каруцата тръгна. Още в началото затънахме. След това трябваше да се връщаме назад, но с големи материални загуби за каруцаря. Той каза: Ще се опитам още веднъж, но този път ще те послушам. Пусна гема на коня и го остави свободен. Конят тръгна към моста, опита пътя с краката си, и минахме благополучно.

Често хората казват за растенията и дърветата, че са неразумни същества. Разумно е плодното дърво, защото дава сладки, вкусни плодове. Разумно е цветето, което цъфти и разнася благоуханието си надалеч. Разумна ли е грамофонната плоча, на която се свири една хубава симфония? Според мене, разумен е оня, който направил плочата, но не и самата плоча. – Защо слушаш грамофонни плочи? – Слушам ги заради оня, който ги направил. Казваш, че нямаш мозък, или че мозъкът ти не мисли правилно. Вярвай в

разумността на своя мозък. Като вярваш в него, ти ще вярваш и в Оня, Който го е създал. За да чуеш една хубава песен на плочата, трябва да знаеш, как да я поставиш и как да я навиеш. Следователно трябва да знаеш, как да възприемаш Божествените мисли и как да ги предаваш. Отсега нататък трябва да изучаваш това изкуство. Не е лесна работа да се занимаваш с мозъка си. В него има най-малко 50 плочи: една от тях е плоча на разсъждението, друга – плоча на историческата памет, трета – плоча на веселието, смеха и активността на човека и др. Виждаш някой човек скача, вика, играе. Казваш: Това проявление не подхожда на човек с религиозно разположение. – Кой е виновен за това? Защо не туриш религиозна плоча? Турил си плочата на веселието, и човекът започва да се весели и играе. Има плоча на радостта, но има плоча и на скръбта. Ако искаш да бъдеш радостен, ще туриш плочата на радостта; ако искаш да бъдеш тъжен, ще туриш плочата на скръбта.

Какво ще кажете за новата песен "Аз ще се подмладя"? Къде е примата в нея? С какво започва тя? Според мене, откъдето и да започнете, с какъвто тон и да започнете, все е прима, защото се отнася за подмладяването. Пеете тази песен и се радвате. Обаче, радостта ви може лесно да се изгуби. Една малка причина може да отнеме радостта ви. Достатъчно е да мине край вас една дама, напарфюмирана с парфюм, който не обичате. Парфюмът съответства на нейните мисли и чувства, но не и на вашите. Това разногласие внася чужд елемент в радостта ви и вие ставате замислен, неразположен. Някога сте тъжен, неразположен, но тъгата ви може да се превърне в радост. Достатъчно е да срещнете една млада, красива мома, която харесвате. Нейният парфюм съответства на вашето настроение, и скръбта ви изчезва. Вие обичате миризмата на нейния парфюм. Когато си в хармония с даден човек, ти харесваш всичко негово: и яденето, и облеклото му. Ако не си в хармония с него, нищо не му харесваш. Минаваш край едно цвете, харесваш го, разположен си. Между тебе и него има хармония. Минаваш край друго цвете, не го харесваш. То не е в хармония с тебе. Ставаш сутрин от сън, излизаш на двора, приятно ти е. Между тебе и деня има известно съгласие. Друг ден ставаш рано, излизаш навън, но не си доволен от деня – не си в хармония с него. Има дни, с които си в хармония; има дни, с които не си в хармония.

И така, стремете се към хармонията в живота, както музикантът се стреми към хармонията в музиката. Понякога музикантите поставят паузи в произведенията си. В природата обаче, паузи не съществуват. Когато не чуваш гласа на природата, тогава се явява пауза. Гласът непрекъснато се разнася, но отвреме-навреме ти не го чуваш. Ако се свири зад планината, ще чуваш ли тази музика? Прекъсването на музиката е само за оня, който не я чува. Може би тази пауза е само за него. Един писател пише и туря

многоточие. Това е неговата пауза. Какво означават тези точки? Първата точка означава: Свърших работата си със Слънцето. Втората точка: Ще имам работа с Луната. Третата точка: Ще имам работа с Юпитер. Четвъртата точка: Ще имам работа със Земята. Петата: Ще имам работа с Меркурий. Трябва ли да се смущаваш, ако се занимаваш с планетите? Първата точка показва, че човек се занимава първо със себе си. Останалите точки трябва да му служат. Той е полковник, а останалите хора – редници. Колкото повече точки туря, толкова по-висок е чинът му. Една точка отговаря на поручик, две точки – на капитан, три – на майор, четири – на полковник, пет – на генерал.

Казвам: Когато иска да скрие някои неща от човека, природата ги прави дребни, микроскопични. Така тя ни изпитва, да разбере, обичаме ли малките неща. Щом пожелае да ги открие на хората, тя ги прави големи. Ако са близо до очите ви, големите работи не правят впечатление. За да се видят и използват добре, те трябва да се отдалечат малко. Големите работи са голям товар, а малките работи – малък товар. Тази е причината, че понякога се усещаш тежък, а понякога – лек. Аероплан, който тежи десет тона, олеква в пространството, защото моторът се движи. Щом моторът престане да се движи, аеропланът става тежък и пада на земята. Значи, докато нашият мотор се движи, ние олекваме. Щом престане да се движи, ние ставаме тежки. – Кой е моторът на човека? – Сърцето. – Кой го направлява? – Умът. Ако сърцето и умът не работят, аеропланът ще остане на земята – никой не може да го вдигне.

Казвам: Нека вашият мотор работи, да придобивате знания и опитности, да не останете малко, неопитно дете. Каква е разликата между детето, което постъпва в първи клас, и студентът, който завършва университет? Разликата се заключава в знанието: детето едва започва да учи буквите и числата, а студентът ги знае, той прави вече разумни съчетания между едните и другите. Детето изучава качествено и количествено нещата, а студентът прониква в техните отношения. Детето не е проявило своите възможности, а студентът ги е проявил. Детето казва: Това не мога да направя. Студентът го прави. Не казвай, че има невъзможни неща в живота. – Защо? – Защото невъзможното днес става възможно утре. Не мисли, че нещата са невъзможни. Ако мислиш така, ще обремениш ума си и ще го лишиш от възможността да се прояви. Не мисли, че не разбираш нещата. Това, което днес не разбираш, утре ще го разбереш.

Казваш: Това не разбирам, онова не разбирам. После се чувстваш огорчен, мислиш, че хората уронват достойнството ти. Ти сам казваш, че не разбираш нещата. Щом мислиш така, и другите ще мислят като тебе. Ето защо, каже ли някой, че не разбираш нещо, кажи: Не го разбирам, защото

не съм работил в това направление. Ще започна да работя и ще го разбера. Днес не можеш да караш автомобил, не можеш да свириш, да рисуваш, но ще започнеш да учиш и ще постигнеш това, което не си знаел. Докато си малко дете, не можеш да вдигаш голям товар. Щом пораснеш, ще го вдигаш. Слаб си, не можеш да носиш тежести. Щом се засилиш, ще ги носиш. Може ли мухата да носи десет килограма тежест? Така че, ако си дете, не мисли, че си невежа. Знай, че ще пораснеш и ще носиш големи тежести.

Помни: По отношение на природата, ти си малко, невръстно дете. Ако не можеш да разрешиш един въпрос, не се обезсърчавай. Ти ще пораснеш, ще станеш голям човек и ще разрешиш този въпрос. Ако разбираш въпросите на живота, голям си; ако не ги разбираш, дете си. Признай факта и върви напред. Не казвай, че си невежа или простак. Казват за някого, че е недодялано дърво. Какво щеше да стане с плодните дървета, ако са одялани? Не казвай на човека, че е невежа, но му кажи, че е хубава семка, посята не на място. Извади я оттам и я посей, където трябва. Като се посади на добро място, тя ще израсте и след време ще даде хубави плодове. Тогава ще стане одялано дърво.

Под "недодялано дърво" разбирам незавършена работа. Под "недодялано дърво" разбирам семка, посадена в добра почва, но още неразвита, неизрасла. Като се развие и израсте, ще даде плод. За да не останеш недодялано дърво, ще посаждаш мислите и чувствата си, ще ги обработваш, докато дадат плод. Ще учиш, ще пишеш, докато се одялаш. Някой започва да пише с едри букви и завършва с дребни. Той е в началото щедър, накрая икономист. Хората започват да икономисват, когато се намерят пред мъчнотии.

Един американски търговец, милионер, решил да съкрати бюджета си. Мислил, лутал се, не знае кое перо да съкрати. Да съкрати едно перо не може, нужно му е; да съкрати друго перо, пак не може. Така минали десет години, и той не могъл да съкрати нито едно перо, Един ден се изненадал, случило се, че изгубил половината от капитала си. Той веднага решил, кои пера може да съкрати. В един момент той намалил бюджета си.

Казвам: Докато разполагате с всичкия си капитал, вие не можете да съкратите бюджета си. Щом изгубите част от капитала си, веднага виждате, кои пера не са ви нужни. Докато си здрав и не страдаш, не слушаш гласа на природата. Наложи ли ти едно страдание, ти започваш да се вслушваш в нейните думи. Тя казва: Не яж тази храна. – Здрав е стомахът ми, ще ям. Щом те заболи стомахът, ти започваш да се огъваш, отказваш се от това ядене.

Двама богаташи се разговаряли в трамвая. Единият казал: Обичам млякото, но лекарят ми забрани да пия. – Не го слушай, пий и не се страхувай. – Стомахът ми не го понася. – Това е друг въпрос. Значи, стомахът дава свобода да пиеш мляко; стомахът те ограничава да пиеш мляко. Ако причината е външна, може да не слушаш лекаря; ако причината е вътрешна, не може да не го слушаш. Стомахът ти налага да слушаш лекаря и да изпълняваш наредбите му. Внасяй в стомаха си такава храна, каквато той иска. Внасяй в дробовете си такъв въздух, какъвто те искат. Внасяй в ума си такива мисли, каквито той иска. Внасяй в сърцето си такива чувства, каквито то иска.

И така, прави това, което душата ти иска. - Защо? – Защото душата иска само това, което има отношение към ума, сърцето и волята на човека. Това е благо не само за отделния човек, но и за неговите близки. Душата иска само това, което поддържа светлината на ума, топлината на сърцето и силата на волята.

Изпейте песента "Аз ще се подмладя".

Запишете си следното правило: Никога не отказвай да направиш най-малката услуга на кое и да е същество.

Само светлият път на мъдростта води към истината.
В истината е скрит животът.

3. Лекция от Учителя, държана
на 22-ри октомври, 1943 г.,
София – Изгрев.

1943_10_24 Плодовете на Духа
Утринно Слово

ПЛОДОВЕТЕ НА ДУХА

[I. Посл. към Коринтяните, 13 гл.]

В 13 глава от I послание към Коринтяните се говори за плодовете на Духа. Любовта е плод на Духа. Всеки плод има смисъл, когато се яде. Следователно, и любовта се осмисля, когато се яде. Ако любовта не се яде, не принася никаква полза. Като изядеш един плод, той трябва да се асимилира, да проникне в кръвта, да даде добър резултат. Дето животът се развива правилно, там резултатите са добри.

Често се говори за бита на един народ. Думата „бит" има две значения. Бият някого с тояга и казват, че тоя човек е бит. Говори се и за бита на някой народ. Под „бит" на народа се разбира сбор от неговите нрави и обичаи. Бит човек и бита на народа са две различни понятия. Боят плаши хората; в същност, от боя са излезли много блага. Не е страшен боят, но трябва да знаеш, как да биеш. И светлината бие, и въздухът бие, и водата бие, но боят на светлината е милване, боят на въздуха е милване. Понякога въздухът се гневи, и тогава не милва, но удря. Тогава къса листа, чупи клончета, изкоренява дървета. Ако светлината на слънцето те бие, радвай се, защото човек ще станеш. Едно се иска от човека: да разбира нещата правилно. Колкото и да се разбират нещата правилно, все има нещо неразбрано за човека. Ако се вгледате в религиозния живот на човека, и там ще намерите нещо неразбрано. Ако се вслушате в езика на детето, и там ще намерите нещо неразбрано. Малкото дете вижда запалената свещ, сочи с ръка към нея, говори нещо, но никой не го разбира. След това то туря пръста си в свещта и се опарва. Като се опари два-три пъти, майката го предпазва да не тури пак пръста си в свещта, като му казва „гъш". Чуе ли тая дума, то разбира вече значението ѝ и не пипа свещта. И възрастните, като не разбират значението на думата „гъш" не се пазят от опарване. Не туряй пръста си там, дето не трябва. Любовта учи човека, де да пипа и де да не пипа. Хората отсега нататък трябва да се заемат с изучаването на любовта. За коя любов говоря? Не говоря за обикновената любов, която започва с много обещания, а с малко дела. Младият момък обещава на момата цял свят, а накрая и дрипи не ѝ дава; той обещава на момата да се жертва за нея, но, като умре тя, казва: Всичко се свършва вече. След гроба няма живот, няма никакви задължения. Той гледа час по-скоро да я погребе, да си отиде, отдето е дошла. В първо време тя е божество за него; щом умре, става обикновено същество. Оня, когото заравят в земята, и остава там за дълго време, не е никакво божество. Той отива на оня свят

да се пречисти. Както момъкът постъпва с момата, така и момата постъпва с момъка. След това всички хора говорят за добър живот.

Мнозина проповядват, че трябва да се живее добре, да бъдем добри, да се обичаме. Това не е проповед. Любовта трябва да я слушате, както слушате видния цигулар или певец на сцената. За любовта не се говори; колкото и да се говори за нея, все неразбрана остава. Какво ще разбереш за музиката, ако само се говори за нея? Ако слушаш музика, колкото и да не си музикален, все ще разбереш нещо. Остане ли само да слушаш, какво говорят за музиката, трябва да бъдеш много музикален, за да разбереш нещо. Само оня може да говори за музиката, който я носи в себе си. Той трябва да говори музикално, да взима тоновете вярно, и всяка дума да бъде на мястото си. Никакво двусмислие не се позволява в думите на говорителя. Всяка дума, изказана от него, трябва да има само едно значение. Ако някой каже, че е гладен, жаден, или болен, ние разбираме само едно нещо, Каже ли някой, че е здрав, добър, или силен, пак разбираме едно нещо. Кой човек е силен? Силен е най-умният, най-добрият човек. Силата е резултат на ума и на сърцето, т.е. на светлия ум и на доброто сърце.

Често се говори за истината и за мъдростта. Никой не може да придобие истината, ако не разбира любовта; никой не може да придобие мъдростта, ако не разбира живота. Не можеш да разбереш светлината, ако нямаш свобода. Свободата е резултат на живота и на знанието. Животът не може да се прояви без свобода. И свободата не може да се прояви без живота. Значи, свободата е условие за проява на живота; и животът е условие за проява на свободата. Обаче, и като свободен, и като несвободен, ти ще живееш. Когато турят някого в затвор, свободен ли е? – Той не е свободен, но живее. И затворникът живее, и свободният живее. Разликата между двамата е само в това, че затворникът очаква времето, когато ще го пуснат на свобода. Смъртта е затвор, а животът – свобода. Най-лошият затвор в Битието е смъртта. – Кой може да избави човека от тоя затвор? – Животът.

„Ако говоря с человечески и ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед, що звънти, или кимвал, що дрънка. [– 1 ст.]. Ако съм най-доброто дърво в света, а плод нямам, нищо не съм. Ако съм най-хубавият хляб, а никой не ме яде, нищо не съм. Ако хората ме ядат, това показва, че съм хубав, доброкачествен хляб. Добротата на хляба не е в неговата външност, но в съдържанието му.

„Ако имам пророчество и зная всичките тайни и всяко знание, и ако имам всичката вяра, щото и гори да премествам, а любов нямам, нищо не съм." [– 2 ст.]. Любовта се отличава от всички добродетели като пръв плод на

Духа. Без любов никаква добродетел не може да се прояви.

„И ако раздам всичкия си имот за прехрана на сиромасите, и ако предам тялото си на изгаряне, а любов нямам, нищо не се ползвам." [– 3 ст.]

„Любовта дълготърпи" – търпението е първият плод на любовта. „Благосклонна е" – вторият плод. „Любовта не завижда" – третият плод. „Любовта не се превъзнася, не се гордее" – четвъртият плод.

„А сега остават тези трите – вяра, надежда, любов, но най-голяма от тях е любовта." [– 13 ст.].

Много се говори за любовта, но малко се прилага тя. Тая е причината, дето хората се отегчават от говоренето. Ако не искаш да се отегчаваш и да отегчаваш другите, не слушай да ти говорят едно и също нещо; и ти не говори едно и също нещо. Приемай и слушай само онова, от което имаш потреба. Яж, когато си гладен. За какъв глад се говори? Ние не разбираме само физическия глад. Може да си гладен за живот, но животът е разбран и осмислен само при любовта. Без любов животът няма смисъл, и без живот любовта няма смисъл. Като се проявява, животът изявява любовта. Някои се възмущават, че животът не протича, както те искат. Това е невъзможно. – Защо? – Те са още деца в разбирането си.

Събрали се керемидчия, градинар и жътвар и отишли заедно при Господа да молят за хубаво време. Керемидчията пожелал сухо време, да се сушат керемидите му; градинарят пожелал дъжд, да се напоят градините му; жътварят поискал ясно и топло време, да узрее житото му, по-скоро да го ожъне. Господ им отговорил: Вие искате едновременно три различни неща. Съгласете се помежду си, кое желание да задоволя първо и тогава елате повторно при мене. Ако времето е сухо, градинарят ще остане недоволен; ако е дъждовно, керемидчията ще роптае. Правилно разбиране е нужно на хората.

Казвате, че искате да живеете в мир и съгласие. Не е лошо това, но условия са нужни за мирен живот. Не е лошо да вали дъжд, не е лошо сухото време, не е лошо и чистото ясно небе, но времето трябва да се сменя, а човек да е готов всеки момент да се ползва от него. Устойчивост, издържливост се иска от хората. Ако човек боледува, да знае, защо боледува; ако гладува, да знае, защо гладува. Как ще разбереш положението на болния, ако никога не си боледувал? Как ще разбереш състоянието на гладния, ако никога не си гладувал? Трябва някога да боледуваш, да знаеш, какво нещо е болест; трябва да гладуваш, за да познаваш глада; трябва да жадуваш, за да познаваш жаждата. Трябва да

опиташ безпаричието, бедността, за да влизаш в положението на бедния и на страдащия. Докато е в утробата на майка си, детето е обвито в царска мантия, в тънко було. Щом се роди, свалят мантията му и го пущат голо в света. Докато е в утробата на майка си, детето е свързано с нея, тя го храни; щом излезе от утробата, отрязват пъпа му и скъсват външната връзка с майката. Тая връзка помага при дишането на детето. Като се скъса връзката, детето започва да диша само и заплаква.

Ще кажете, че знаете, как се ражда детето, не е нужно да ви се говори. Много неща знае човек, но и много неща не знае. В ранната си възраст, когато се занимавах с музика, слушах видни музиканти, имах мнение за тях. Технически не разбирах всичко, но вътрешно разбирах музиката, виждах, къде е силен музикантът и какво му липсва. Като започнах да свиря, разбрах, какво, именно, липсва на музиканта. Разбрах, къде се крие мъчнотията в свиренето. Достатъчно беше някога да тегля само един лък, за да разбера, че нещо не ми се поддава. Друг път с едно теглене на лъка излиза нещо хубаво. Това показва, че и при свиренето има специално време, наречено музикално време. Изкуство е да знаеш, кога времето е музикално и тогава да свириш. Ако за мене времето не е музикално, аз ставам слушател, а други свирят; ако за мене времето е музикално, аз свиря, а другите ме слушат. Слушате някого да свири и казвате, че той има добър тон.

Какво представя тонът? – Трептение. Трептението е форма, начин за изразяване на музиката, а не е тон. Под „тон" разбираме разумното начало в света. Тонът трябва да има първо посока на движение. Тая посока води към някакъв разумен център. – На кого ще свириш? – На някое разумно същество – на канара няма да свириш. Ще свириш на същество, което дава отзвук на твоето свирене. Тонът се нуждае от среда, през която да минава. Средата трябва да бъде чиста, спокойна, тиха. Добър проводник на тона е етерът. Тонът се нуждае още от чистота. Казвате, за някой музикант, че има чист тон. Чистият тон преодолява всички противоречия. Значи, основен, истински тон е тоя, който има посока на движение, среда и чистота. В духовно отношение, основният тон на живота е любовта. Без любов той не може да се произведе; без вяра тон не може да се произведе; и без надежда не може да се произведе тон. Трептенията на основния тон на любовта са много ситни, и през етера се разнасят по целия свят. Когато аз пея на земята, и най-малката звезда във вселената чува моята песен.

Ще кажете, че това е теория. Не, това е факт. Под „звезда" разбирам всяко разумно, музикално същество. Няма музикално същество в света, което да не се вслушва във всеки тон, отдето и да иде той. Понякога ти си радостен, без да знаеш причината. Радостта ти се дължи на музиката, която

възприемаш от слънцето. Някое същество от слънцето пее, а ти слушаш. Следователно, всяка радост е резултат на възприемането на хармонични тонове от пространството. Всяка скръб е резултат на възприемане на дисхармонични тонове от пространството. Дисхармонията дразни ухото, а дразненето причинява мъчение и скръб. Когато опитният капелмайстор махне с пръчицата си, дисонансът се превръща в хармония. Ние казваме тогава, че скръбта се е превърнала в радост. Да любиш един човек, това значи, да му пееш. Не можеш да обичаш човека, ако не му пееш. Това се забелязва навсякъде в живота. Проследете промяната, която става с някои упорити деца, когато пораснат и се влюбят. Момчето е било своенравно, мрачно, неотзивчиво, но щом се влюби, става весело, по цял ден пее. И момичето, като се влюби, става приветливо, услужливо, припява си, започва да се гизди, да мисли за своята външност.

Мнозина се запитват, дали в тяхното сърце има условия за любовта. Достатъчно е да драснете първата клечка кибрит и да опитате, може ли да се запали огънят на вашето сърце. Щом се запали огънят, никой не е в състояние да го угаси. Колкото майки и бащи са правили опити да изгасят огъня в сърцето на своите синове и дъщери, не са успявали. Не се опитвайте да гасите Божествения огън! Видите ли, че гори, оставете го да върви в своя път. Не се стремете да изгасите слънцето! Не се стремете да изгасите звездите! Това е огън, който нито се пали, нито се гаси. Той е най-приятният огън в света. – Заслужава ли даден човек моята любов? – Няма човек, нито живо същество в света, което да не заслужава да бъде обичано. – Грешен е тоя човек, не заслужава да бъде обичан. – И грешникът заслужава да се грее на Божието слънце. Слънчевата любов изпраща еднакво своята светлина и топлина на всички живи същества на земята. То грее и топли еднакво гълъба и змията, тигъра и овцата. За него няма достойни и недостойни същества.

Съвременните хора трябва да се освободят от своите ограничени разбирания и морал. Лесно се казва, че тоя или оня човек е лош. Какво, в същност, е лошевината? Кой човек е лош? Лошевината не е външно качество. Лош ли е тоя, който обича да яде чесън? Устата му дълго време мирише на чесън. В приказките от „Хиляда и една нощ" се разказва за една царска дъщеря, в която се влюбил царският син, но по една малка причина не могли да се разберат и се разделили. Той обичал да яде чесън. Един ден, когато трябвало да се срещне с нея, той хапнал малко чесън, но миризмата на чесъна не могла да избегне от чувствителното обоняние на царската дъщеря, която органически не понасяла тая миризма. Възмутена от поведението на своя възлюбен, тя го изпъдила от дома си. – В кого е вината? – И в двамата. Царският син трябваше да знае, дали неговата възлюбена обича чесън, или не. Ако не обича, трябваше да се откаже от

желанието си да яде чесън, особено когато се среща с нея. Тя казала: Не искам мъж, който не се съобразява с моите желания. И царската дъщеря трябваше да отстъпи, да претърпи първия път, докато дойде до едно разбирателство със своя възлюбен.

Хората, изобщо, не обичат нечистите работи. Добре е това, но те трябва да се пазят еднакво и от външната, и от вътрешната нечистота. Любовта не търпи никаква нечистота. Тази е причината, дето влюбените обичат да се мият и чистят; те се обличат хубаво, с чисти дрехи; пишат си писма на бяла или розова хартия, с красив почерк. Ще кажете, че това са глупави, младежки работи. Не е така, Цяла философия, цяла наука има в любовните писма на младите. Момъкът пише на момата: Ти си божество за мене. Откак те видях, цял свят се отвори пред очите ми. Живея с радост, с надежда за светло, велико бъдеще. Докато я обича, той разкрива сърцето си пред нея, и тя се радва, чувства се щастлива. Щом престанат да се обичат, светът се разрушава пред тях, и двамата стават нещастни.

Питам: Какво ще стане с нас, ако Бог се оттегли или ни напусне? Слънцето, звездите, луната ще изгаснат; дърветата и цветята ще изчезнат пред очите ни; красотата на вселената ще изчезне; животът ни напълно ще се помрачи. Тъй щото, ние живеем, защото Бог е в нас. Ако Той се оттегли от нас, веднага ще дойдат нещастията и смъртта. Всесилен е Бог, в един момент може да разруши цялата вселена, но никога няма да направи това. Той никога няма да ни постави на ненужни страдания. Той има желание да ни учи, да разберем, защо живеем и защо е създаден света. Всичко, което Бог е създал, е ценно. Не се противете на Божествения порядък. Друг е въпросът, ако се натъквате на човешкия порядък. Дойдете ли до Божествения свят, там не се позволява да влезе човек с обувки, с немити ръце и крака, с нечисти дрехи. Ще измиете лицето, ръцете и краката си три пъти; ще облечете нови, чисти дрехи, ще обуете нови обувки и така ще влезете в Божествения свят. Ще внесете в ума си чисти, светли мисли, в сърцето си – чисти, благородни чувства и така ще влезете в Божествения свят. Когато хората изучат законите на тоя свят и заживеят по тия закони, светът ще се превърне на рай – никаква война няма да съществува. И тогава, като се помолите на Бога, Той веднага ще прекрати войната.

Днес всички се питат, кой ще победи в сегашната война. Казвам: Майките и бащите ще победят. Ония милиони хора, които умряха на бойното поле, трябва да се преродят. Това ще направят майките и бащите, а не воюващите. Майките и бащите, братята и сестрите ще оправят света и ще освободят угнетените и нажалените. Трябва да се създаде ново поколение, нови синове и дъщери. Това ще направят всички майки и бащи: руските майки и бащи, английските майки и бащи, японските майки и бащи,

германските майки и бащи – всички майки и бащи по лицето на земята. Те ще победят. С други думи казано: Божественото ще победи, то ще оправи света. Майката е символ на любовта, бащата– на мъдростта. Значи, любовта и мъдростта от една страна и истината – от друга страна ще победят света и ще го оправят. Това, което руши и разваля нещата, не е Божествено.

Сега се говори за правда в света. Какво струва правдата без любовта? Тя има отношение към живота дотолкова, доколкото любовта се изявява. Праведен е оня, който изявява любовта си в живота, т.е. който служи на Бога. Казано е в Писанието: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила." – Кой може да люби така? – Силният, здравият, умният и добрият човек. Той има любов в себе си. Каквато работа започне, може да я свърши. — Може ли да проповядва Словото Божие? — И това може, защото разполага с различни методи. Вместо да говори на хората, той може да свири. Да свириш с любов, разбирам проява на съзнателния живот. За тоя живот е потребна светлина, топлина, свобода и сила. Любовта е майка на тоя живот, мъдростта – негов баща, а истината – негова възпитателка.

Съзнателният живот подразбира жертва, която почива на закона на даването. Какво ще даде на хората невежият? На какво ще ги научи? Как ще свири той, като не разбира това изкуство? Как ще оре, като не знае, какво нещо е орането? След всичко това, той се осмелява да каже, че изорал нивата си. Изорал я, благодарение на воловете и на ралото си. Воловете теглят, ралото прави браздите, а той казва, че сам изорал нивата си. Не се говори така. Друг казва: Аз мога да любя. Какво значи да любиш? Да любиш, това значи, да предаваш на ближния си благата, които си приел, така чисти, както са били. Носиш един плик от Господа до своя ближен, но искаш да знаеш, какво има в него. Отваряш плика и започваш да четеш. Това не се позволява. Само оня има право да чете писмото, който го праща. Следователно, ще го предадеш, без да се поддадеш на изкушение, и ще се радваш, че си изпълнил задачата си правилно. Тогава и двамата ще се радват: оня, който носи писмото, както и оня, който го получава. Не можеш да се радваш, ако слънцето не изгрява. Изгряващото слънце е писмото, което всеки ден се отваря и прочита от оня, който отива да го посреща. Като залязва, слънцето затваря писмото си и отива да се чете на друго място. Когато изгрява и залязва, слънцето разнася писмото по целия свят, да го четат всички, да видят, какво Бог е вложил в него. Всички блага идат от слънцето.

Мнозина не разбират Писанието и казват, че човек не трябва да се покланя на нищо. Покланянето подразбира влюбване. Не трябва ли човек да се

влюбва? Все ще се влюби в нещо, все ще напише едно любовно писмо. Слънцето чете любовните писма на хората и ги носи по света, като казва: Ето любовта. Като грее, слънцето говори за любовта. И човек, както слънцето, трябва да изявява любовта, която е вложена в него. Като изявява любовта на своя ум, на своето сърце и на своята воля, човек трябва да знае, че изявява любовта на Оня, Който живее в него. Изявявайте Бога в себе си и не мислете, че няма подобни на вас. Подобни на тебе има много, но подобни на Бога няма. Естествено е да има подобни на тебе. – Защо? – Защото ти се оглеждаш в ближния си като в огледало. Ако се гледаш в едно огледало, ще видиш само един образ – само лицето си. Ако искаш да видиш гърба си, ще вземеш две огледала. Колкото повече огледала имаш, толкова повече образи ще получиш. Така ще се оглеждаш от всички страни. Който не разбира закона на отражението, казва, че едно огледало е достатъчно. Не е достатъчно едно огледало, най-малко две огледала са нужни: в едното ще видиш лицето си, в другото – гърба си. Когато стрижат косата на някого, пак употребяват две огледала. Остане ли само с едно огледало, трябва да се задоволи с това, което бръснарят каже. Щом и той вземе едно огледало в ръката си, ще види, как е остриган отзад. Не разчитай само на думите на бръснаря. Често неопитни момчета могат да те направят за смях. Разправяше ми един стар човек, как го остригало едно младо, неопитно момче. Взело ножиците и стригало, дето му попадне. Като се погледнал старият в огледалото, уплашил се: на места косата му била по-дълга, на места по-къса, а някъде, до кожата остригана. Момчето кълцало с ножиците, както му попаднало.

Като наблюдавам проявите на любовта на сегашните хора, виждам, как се кълцат едни-други. Като не знаят да стрижат, те взимат ножиците и режат, както им попадне. Така те накълцват умовете и сърцата си – не знаят да стрижат. Като се научите да стрижете, тогава прилагайте изкуството си. Като се научите да говорите музикално, по любов, тогава говорете. Докато не сте научили едно изкуство, както трябва, не бързайте да се проявите. Аз разбирам добре музиката и, въпреки това, не пропущам случая да слушам видни музиканти и певци. Всеки музикант влага нещо особено в музиката, което заслужава да се чуе. Всяка певица има нещо особено в пеенето: една се отличава по своя тембър, друга – по мекия си и чист тон. Има певици, които влагат душата си в пеенето. Човек може да пее и да свири добре, ако се свърже с разумния свят. Той може да мисли и чувства правилно, ако се свърже с разумния свят. Като се свържеш с разумния свят, благата на живота протичат по естествен начин. Ако не можеш да направиш тая връзка, ще пренасяш благата на части, както носиш вода с кофи да поливаш градината си. Водата трябва сама да дохожда при тебе, да тече непрекъснато. Остане ли ти да я пренасяш от едно място на друго, това значи, да се натъкваш на мъчнотии и страдания.

Плодовете на Духа са: *Любов*, радост, мир, дълготърпение, благост, кротост, въздържание. Радостта има отношение към ангелския свят, мирът – към човешкия свят, а дълготърпението – към животинския свят. Дълготърпението е слизане дълбоко в материята. Всички живи същества се нуждаят от благост, милосърдие, кротост, въздържание. Веднъж видях една змия, хванала една жаба. Тъкмо се готвеше да я глътне, аз се приближих до нея и мислено ѝ казах: В мое присъствие не позволявам да стават престъпления. Ще пуснеш жабата и ще продължиш пътя си. Змията се опита да ми възрази, че дълго време дебнала жабата, не ѝ се иска да я пусне, но най-после се съгласи – пусна жабата и се скри някъде между камъните. Ще кажете, че змията не може да говори. Аз говоря с духа, който е в змията, а не с нея. Змията е форма, в която се крие някакъв дух. Той разбра, че в мое присъствие не позволявам да се вършат престъпления. След мене той е свободен да прави, каквото иска.

Първият плод на Духа е *любовта*. Хората са дошли едва до опаковката на *любовта*. Те са далеч от съдържанието на *любовта* – до Божията Любов. Христос казва: „Както ме е Отец възлюбил, така и аз ви възлюбих". Следователно, не можем да познаем *любовта*, докато не опитаме *любовта* на Бога към нас. Много блага е дал Бог на хората, много *любов* е излял към тях, но те още не са Го познали, поради което са недоволни от живота. Бог вижда това, търпи и чака времето, когато хората ще се пробудят. Бог е дълготърпелив и милостив. Той знае, че недоволството, мъчението, страданието са временни неща. Само *любовта* и радостта са вечни. Казано е в Писанието; „Ще изтрия сълзите им и няма да помена греховете им".

Старият свят заминава, нов свят се създава. Каквото става в света, е за добро. Посаждаш един орех, който след време се пропуква и от него израства ново, младо растение. Вятърът огъва клоните на младото дърво, снегът ги навежда към земята, докато един ден дървото заякне и устоява на всички несгоди и ветрове. Който яде от плодовете на тоя орех, трябва да благодари. Докато нашата *любов* не даде плод, както орехът, не можем да разберем Божията Любов. Христос казва: „Който ме яде, той има живот в себе си". Никой не може да яде Христа, но ще яде плодовете на Неговия живот. Следователно, давайте на хората от плодовете на своята мисъл, на своите чувства и постъпки, за да ви разбират. Само така ще се радвате на плодовете си, както и на плодовете на своите ближни.

Изучавайте музиката, както аз съм я изучавал. Като изучавах музиката, намерих погрешките на музикантите, разбрах, де грешат. Питат ме, свиря ли Бах, Бетовен или Моцарт. Намирам, че не съм дошъл до тях. Свиря някакъв Бетовен или Бах, но мой Бетовен, мой Бах. Въпреки това, аз

познавам класическата музика, зная, отде Бетовен е черпил своята музика. Аз се интересувам от истинския оригинал, а не от преводите, които музикантите са направили. Бетовен, Бах, Моцарт са направили сполучливи преводи. И аз свиря мои, оригинални работи; понякога правя преводи, по-близки или по-далечни от оригинала. Като работих върху музиката, намерих доста музикални времена, от които разбрах, дали свиря правилно, или не. Когато попадах точно на музикалното време, достатъчно беше да посвиря 10–15 минути, за да се оправи времето: облаците се разпръсваха, и небето ставаше чисто, ясно. Ако има голяма суша, пак свиря. Тогава небето се заоблачава, дохожда дъжд. Със свиренето си мога да примирявам хората. Ако не мога да примиря двама души, които се карат и бият, не съм свирил хубаво. Доброто свирене е в състояние да подобри нещата, да премахне мъчнотиите и противоречията в пътя на всеки човек.

Същият закон действа и в любовта. Някой казва: Аз обичам. Щом обичаш, всички противоречия в живота ти, временно поне трябва да престанат. Ако не изчезнат, ти не обичаш, както трябва. Обаче, има противоречия, които са необходими за развитието на твоя ум и на твоето сърце. Те са на мястото си. Да бъдеш кротък и да не вършиш никаква работа, това не е желателно. Каква работа ще свърши един слаб, хилав кон, на който ребрата се броят отдалеч? Кротък е тоя кон, не рита, но и работа не върши. За предпочитане е здравият кон, който рита, но върши работа, отколкото хилавият, който кротува и нищо не работи. Някои хора, като остаряват, стават кротки, добри, но нищо не работят. Това не е право. Старият трябва да работи. Че е стар, че не може вече да работи, това не го оправдава. Дядото казва: Когато бях млад, работих; сега ще почивам. Като млад си вършил доста пакости и глупости. Сега пък ще работиш, без да причиняваш на кого и да е пакости. На млади години си грешил, на стари години ще работиш и ще изправяш погрешките си. Това е правило, което забелязах и при свиренето. Когато взимах някой тон неправилно, другите музиканти свиреха добре, чисто. Ако някой от тях грешеше, аз свирех правилно. Дълго време упражнявах ухото си в слушане, докато схванах това съотношение между хората. Те едни-други се коригират. Като научих законите на музиката, и аз свирих добре, и другите музиканти свираха добре. Така се създаде оркестърът – всички свирихме заедно. Когато капелмайсторът дирижираше, все се намираше някой да греши. Щом отсъстваше капелмайсторът, никой не грешеше. – Защо никой не грешеше? – Нямаше кой да поправи погрешката. И да греши някой, погрешката минаваше незабелязано.

Много хора се отегчават от живота на земята, искат да отидат в другия свят. Те не знаят, че и там ще работят. Ще ги поставят в оркестър и ще

изискват от тях да свирят без погрешки – там оркестрантите свирят без капелмайстор. Там никой не се занимава с погрешкитв на другите – не искат да се петнят. И аз не обичам да се занимавам с погрешките на хората, да не петня ума и сърцето си. Погрешките са кал, която се чисти мъчно. Докато има капелмайстори, всякога ще има противоречия и погрешки. Бог е допуснал противоречията, за да се изправят хората. Погрешките се изправят само на земята. Ето защо, когато някой ангел иска да изправи някоя своя погрешка, слиза на земята в човешка форма. Щом изправи погрешката си, отново се връща на небето и заема мястото си между ангелите. Много ангели има на земята, дошли да изправят погрешките си. И вие сте дошли на земята да изправите погрешките си и да се научите да мислите, да чувствате и да постъпвате правилно. Само така човек ще оцени благата, които Бог му е дал. Велико нещо е да срещнеш човек, който цени благата, защото и той сам е благо за другите. Като любиш човека, и той ще те люби. Тогава неговото благо е твое, и твоето благо е негово.

Какво представя любовта? Тя е пробен камък; тя е ключ, който отваря всички затворени врати. Прилагайте любовта като потик на своя ум и на своето сърце. Любовта е първият плод на духа. Когато соковете на тоя плод, проникнат във вашия ум и вашето сърце, вие ще се освободите от противоречията на живота. Казано е в Писанието: „Дето е Духът, там е свободата". Казано е още, че истината освобождава човека. Истината е врата, през която Духът минава и носи свободата. Казано е: „Ще изпрати Бог Духа си". Когато Духът влезе във вас, ще роди първо любовта. Щом приемем любовта, като плод на Духа, и ние ще се храним с нея, и окръжаващите ще се хранят.

Сега аз прочетох 13 гл. от I. Послание към Коринтяните, а вие прочетете 5 гл. от посланието към Галатяните, за плодовее на Духа. Работете съзнателно върху себе си, без да се самоосъждате. Ако направите една погрешка, радвайте се. Като я изправите, радвайте се два пъти повече. Самоосъждането не е Божествено качество. Понякога причината за погрешките е вън от човека. Някой иска да каже нещо на приятеля си, който е далеч от него. За да се чуе гласът му, той трябва да вика, защото външната среда е шумна. Като вика много, гласът излиза нехармоничен. А във всяка дисхармония има някаква погрешка, нещо фалшиво. Кой е виновен за тая погрешка: оня, който говори, или шумът във външната среда? Големият шум се дължи на грубата среда. Ти викаш, крякаш, за да те чуят и, ако никой не те чуе, ставаш нервен, гневиш се. После се извиняваш, че си нервен.

Какво нещо е нервността? Кога е нервен човек? – Когато има да плаща

дългове, а няма с какво да ги плати. Бръкне в джоба си, нищо не намира. Богатият бръкне в джоба си и веднага вади, колкото му трябват. И бедният, и богатият не са на прав път. Те не трябва да чакат последния момент да си платят дълга, но два-три дена преди срока да отидат при своя кредитор и да се изплатят. Не чакайте кредитора да ви търси, но вие идете при него да оправите сметките си. Ако си беден и не можеш да платиш дълга си, помоли се на кредитора да отложи плащането. Той ще чуе молбата ти, но ти трябва да бъдеш внимателен, да не го караш да те търси в дома ти и да се връща назад празен. Законът е същ и при изправяне на погрешките. Като направиш една погрешка към някого, не чакай тоя човек да дойде при тебе, тогава да се извиниш, но ти го намери, иди в дома му и там се извини. Като видя Бог, че хората не искат да се изправят, не са готови да обърнат погледа си към Него и да искат извинение, изпрати своя Единороден Син на земята, да им покаже пътя за примиряване. Хората могат да се примирят само чрез любовта, те могат да се спасят само чрез любовта – друг път няма. Без любов нищо не се постига.

Казано е: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си". Всеки трябва да се храни от плодовете на любовта. Само така ще се създаде нова вселена. Само така ще се придобие вечен живот.

„Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил".

3-то Утринно Слово от Учителя,
държано на 24 октомври, 1943 г., 5 ч.с.
София – Изгрев.

1943_10_24 Да оздравееш
неделя, 10 ч. с.

ДА ОЗДРАВЕЕШ

Йоана 5:1-10

Обикновено, хората се спират пред дребните работи. Обаче, като видят нещо голямо, дребните, малките неща минават незабелязано. Когато отиват на планина, те се стремят към високите върхове, към големите езера. Видят ли някое малко изворче, не му обръщат внимание.

Христос запита болния от 38 години: „Искаш ли да оздравееш?" – Искам, Господи!

Запитайте болния, какво иска, той ще отговори: Да оздравея. – След това? – Нищо друго не искам. – Не искаш ли да учиш, да станеш богат, силен, умен, добър? – Нищо не искам. Болният е на крив път. Прав е да иска здраве, но това е само за дадения момент, когато е болен. И в това състояние той трябва да има желание да учи, да работи, да стане силен и добър. Така казва и младият. До едно време учи, но като си въобрази, че всичко е научил, престава да работи. Когато престане да учи, водата в неговото езеро се отбива, не приема нови притоци и от езеро се превръща в локва. Нещастието на много хора се дължи на факта, че е престанало да се втича нещо ново в тях. Такъв човек казва: Нищо не ме интересува вече. Щом нищо не го интересува, той сам отбива водата на своето езеро. Няма да мине много време, и тая вода ще почне да мирише. Каквото попадне в нея, ще започне да се разлага и гние.

Христос казва: „Ако се не родите изново, не можете да влезете в Царството Божие". Всяка сутрин, като стане от сън, човек трябва да мисли, че е новороден, че не е вчерашният. Всеки ден да вижда нещо ново в себе си, както малкото дете, което се стреми да научи нещо ново. Детето е любознателно, иска всичко да види, да разбере, как е направено. Започне ли човек да живее само с миналото, с вчерашния ден, ще спре на едно място. И това не е лошо, но дядо ти е бил само един ден щастлив. –Кога? – Когато е срещнал баба ти. И баща ти е бил само един ден щастлив – когато е срещнал майка ти. Всъщност, истински щастлив ден е денят на раждането. Тоя ден е съставен от много дни и часове. Той е ден без начало и без край. Всякога можеш да се родиш. Ние наричаме тоя ден новораждане. Най-нещастен е денят на смъртта. Ние не искаме да мислим за тоя ден, защото той носи нещастието, лишава ни от благата на живота. Една опасност има за щастливия човек – да престане да се учи. Ето защо,

някога човек трябва да стане нещастен, за да се пробуди в него желанието да учи.

Много учени са писали върху закона за наследствеността. Те са спрели вниманието си върху важни въпроси, важни факти, но не са отбелязали нещо практично, от което хората да се ползват. Младата мома, например, има желание да се ожени. – Защо? – За да стане помощница на Бога, да свърши една работа. В това отношение, желанието й е добро, но тя не знае, как да приеме това същество, което иде в дома й. Тя трябва да знае езика му, да знае, как да му готви, как да го учи. Не е достатъчно само да се каже, че двама се любят. Влюбването подразбира изучаване на небесния език. Ще кажете, че това не е нещо особено. Особено е, не е нещо обикновено. Да знаеш, как да готвиш на новороденото, как да го храниш, как да му говориш, да знаеш, отде иде и какво носи в себе си, това е велика наука. Каква любов имаш, ако ръцете ти са студени, а устата, ушите, очите затворени? Оставете очите, ушите, устата си отворени, да се втичат в тях Божествените енергии. Казваш, че хората не те интересуват. Какво тогава те интересува? Оня свят интересува ли те? – И той не ме интересува. Все трябва да те интересува нещо. Първо трябва да се интересуваш от себе си. Всичко, което имаш, е важно, интересно. Ти трябва да се интересуваш от своя ум – от главата си, от своето сърце, от своя стомах. Ще кажеш, че от стомаха си се интересуваш. Наистина, стомахът е голяма фабрика, с много отделения – с много учреждения. Както се интересуваш от стомаха, така трябва да се интересуваш и от дробовете си. Ако това голямо учреждение не работи, ти ще страдаш. Ще се интересуваш от ушите, как чуват; от очите, как виждат. Имаш очи, как да не те интересува светлината? Имаш уши, как да не те интересува звука? Щастието и нещастието на човека се определя от това, как вижда и как чува. Може ли тогава нищо да не те интересува?

Един милионер се разхождал всяка сутрин на края на града и често срещал един беден работник, който постоянно си мърморел, окайвал положението си. Богатият се вслушвал в думите му и чувал, че той роптае против Провидението. Решил да му помогне, но искал така да направи доброто, че никой да не го види. От една страна, не му било приятно да тръби навсякъде, че прави добро; от друга страна, се криел от бедните, да не се трупат около него, да помага на всички. На бедния работник, обаче, сам пожелал да помогне, да види, де се крие причината за лошото му материално положение. Една сутрин той напълнил торбичка със злато и я турил на един камък, на пътя, отдето минавал работникът. След това се скрил, да наблюдава, какво ще стане с парите. Бедният човек, като стигнал до камъка, казал: Толкова години минавам по тоя път с отворени очи. Сега ще се опитам да мина със затворени очи. Затворил очите си и минал

покрай торбата, без да я види.

Казвам: И вие много пъти сте минавали по вашия път с отворени очи, но един ден решавате да минете със затворени очи – тъкмо тоя ден, когато Бог е поставил на камъка една торбичка със злато за вас. Значи, когато Бог поставя благото на пътя ти, тогава, именно, ти затваряш очите си и не го виждаш. Казваш: Толкова пъти съм бил с отворени очи, сега ще ги затворя. –Бъди всякога с отворени очи. Докато си жив, минавай моста с отворени очи. Никога не затваряй очите си. – Защо? – Защото на камъка може да е оставено някакво благо за тебе. Ти не знаеш, кога ще дойде благото, което е определено за тебе. Всичките дни носят Божиите блага. В природата така е наредено, че всяка секунда, всяка минута, всеки час, всеки ден, всеки месец, всяка година, всяко столетие носи Божието благословение. Ти ще чакаш да схванеш момента, който носи благото за тебе. Ако очакваш щастието, ще внимаваш да не изпуснеш нито терцата, нито секундата, през които то иде.

Христос запита болния: „Искаш ли да оздравееш?" Сега аз ще ви запитам: Искате ли да бъдете щастливи? Ония от вас, които имате дъщери, искате да ги ожените. Как ще ги ожените, сега ще научите. Ония, които не са раждали, сега ще се учат. Ония, които постъпват в училище, сега ще разберат, в кое училище трябва да постъпят. Някога човек сам трябва да си избере училището. Има начини, по които човек може да научи много неща. Често аз гадая смисъла на нещата по външни прояви. Срещам, например, един беден човек; след него върви куче, което или маха опашката си, или не я маха. По махането на опашката познавам, какво е състоянието на бедния човек. Ако кучето маха опашката си наляво-надясно, с това то иска да каже на бедния: Когато се намериш пред някаква мъчнотия, не търси правия път, можеш да вървиш и надясно, и наляво. Щом трябва да се спасиш, и през крив път можеш да минеш. Ако кучето не маха опашката си и върви с наведена глава, то иска да каже, че бедният човек не е работил и не иска да работи, очаква наготово, като при лотариен билет. Някой философ казва: Прав трябва да бъде пътят на ученика! Правият път е най-късото разстояние между две точки. Обаче, това е невъзможно за човешкия живот. Прав път има само в умствения живот, но не и в материалния. Докато си на земята, прави линии не търси. На земята ще ходиш по криви линии.

Мнозина искат да избегнат страданията. Възможно е това, но трябва да знаете, че вие сами си създавате страдания. Например, млада, красива мома иска да се жени. За да се хареса на някой момък, тя търси модерни обувки, да стегнат краката ѝ, да изглеждат красиви. Тя не мисли, че краката ѝ ще се стегнат и ще им излязат мазоли. Ако момъкът харесва момата за тесните обувки и за мазолите на пръстите ѝ, той не е умен.

Момък, който иска да се жени само за красивите обувки на момата, той е на крив път, не мисли право. Същото се отнася и за момата. Ако си мома за женене, предпочитай да ходиш боса, отколкото с обувки, които стягат краката. Така тя ще изпита момците. Ако някой момък я хареса боса, той се жени за нея, а не за положението й. Мома или момък, които, като се женили, били с кожени обувки, са минали през големи страдания. – Защо? – Защото носили на краката си одраната кожа на някое животно. Невъзможно е да вземеш насила кожата на някое животно, или вълната на овцата и да не страдаш. Обувките, дрехите, които носим, са придобити чрез насилие. При това положение, ние не можем да бъдем щастливи. Докато не престанем да насилваме по-слабите същества от нас, ние всякога ще страдаме. Бог даде власт на човека да владее рибите, птиците, но не и земята. Не е позволено на хората да завладяват земята и да я делят помежду си. Всеки човек, всеки народ, който се е опитал да владее и дели земята, сам се е осъдил на страдания. Казваш: Тая нива е моя. – Кой ти даде правото на собственост? Тя принадлежи на Бога. И къщата принадлежи на Бога. Ние трябва да признаем, че всичко принадлежи на Бога. Той е наш Господар, а ние – Негови слуги. Това е първото положение. Второто положение: Бог е наш Баща, а ние – Негови синове. Ще Му работим без пари и, каквото ни даде, ще благодарим. Земята е Негова. Той казва: Синко, каквото можеш да обработиш, е на твое разположение.

Един ден дойде при мене един човек, да ме пита, кой номер билет да вземе, да спечели. Казах му, че не мога да направя това. Ако му кажа и спечели, неприятелите му ще го убият. Отговорността за живота му ще лежи върху съвестта ми – не искам да нося никаква отговорност. По-добре бъди сиромах, но здрав и жив, отколкото да забогатееш и да загубиш живота си. – Залъгваш ли ме, или не можеш да ми помогнеш? – Не те залъгвам, но те карам да мислиш.

Помнете: дойдете ли до съзнанието, там се желаят само възможни неща. Има възможни и невъзможни неща. Има големи и малки постижения и желания. Желай най-малките неща. Като станеш сутрин, пожелай слънцето да изгрее добре, да няма буря, да няма земетресения, или голям, проливен дъжд. Желай доброто на народа, за да бъде добре и на тебе. Минаваш по-край един стражар, който е строг, прави бележки на всички. Помоли се в себе си, да не го предизвикаш с нещо. Отиваш в някой магазин, помоли се да не бъдеш излъган, да се отвори сърцето на търговеца, да направиш добра покупка. Като се молиш за себе си, ти помагаш и на търговеца. Като мислиш за себе си, ти мислиш и за другите. Това е закон. Мисли за малки работи, за да се домогнеш до големите. Някой иска да стане министър, или владика, да го уважават и почитат.

Какво ще придобиеш като владика? Ще ти целуват ръката, ще ти се кланят, но един ден и ти, като всички хора, ще умреш. Ще ти турят надгробна плоча, че тук е погребан еди-кой си човек. Има смисъл да те заровят в земята, но да можеш и от гроба да помагаш на хората.

Един дервиш имал едно магаре и една магарица, но, каквото предприемал, все нещастия го сполетявали. Един ден тръгнал за града. По пътя магарицата му паднала на земята и умряла. Като видял, че и без нея останал, той спрял на мястото, дето паднала магарицата, изкопал дупка и я заровил. Поплакал си малко и, от скръб за нея, турил над гроба ѝ една плоча. Кой как минавал през това място, спирал да се помоли. Всички мислели, че някой светия е погребан на това място, и започнали да го посещават. Болни от далечни краища идвали да се лекуват и се връщали здрави. Дервишът се възползвал от това, и в скоро време обърканите му работи започнали да се оправят. Един негов приятел, на когото работите били също объркани, го попитал: Кажи ми, какво стана, че положението ти се подобри? – Не мога да ти кажа, тайна е това. Ако знаеш, ще ме изложиш пред хората. – Обещавам ти, няма да те издам; ще задържа тайната в себе си. – Добре, само ти ще знаеш. На това място е заровена магарицата ми. Вярата лекува болните, а не моята магарица. – Какво да направя, и аз да подобря положението си? – Ето, давам ти моето магаре. Като умре, зарови го, тури му надгробна плоча и ще видиш, какъв ще бъде резултатът. И вторият дервиш направил същото. Държал магарето няколко деня гладно и, като умряло, заровил го в земята. И тук започнали да се стичат болни да се лекуват. Така и неговите работи се оправили.

Какво се крие в тоя анекдот? Има нещо скрито в него. Питате: Магарето ли трябваше да се вземе за обект в анекдота? Магарето не е толкова глупаво, както изглежда и както се мисли за него. Казват за някого, че се напил като магаре. Това не е вярно. Магарето пие само чиста вода. Ако искате да намерите най-чистата вода в планината, вървете след магарето. В това отношение, магарето е по-умно от човека. То никога не пие вино, никога не се напива. В природата всички неща са еднакво ценни. Следователно, и магарето има своята цена. Човек може да вземе пример и от него. И в малките неща се крие нещо добро. И в големите неща има нещо лошо. Среща ви някой човек, говори ви сладко, приятно, но след това изпитвате голямо неразположение. – Защо? – Предал ви е нещо лошо. Срещате един прост, обикновен човек, който само ви погледне, но ви предаде нещо хубаво, ставате разположен и весел. Казвате: Никога няма да забравя тоя поглед. Доброто се предава и чрез думи, и чрез движения, и чрез мисъл. Достатъчно е да видиш, как ходи добрият човек, за да се повдигне духа ти.

Каква е задачата на човека? – Да се подмлади. Стремете се към вечното

подмладяване. Който мисли, че е остарял, че не може да се подмлади, той не разбира закона за подмладяването. Той е преждевременно остарял. Под „стар” в прав смисъл на думата, разбираме само това същество, което всякога помага. Стар е ангелът, който пътува от една слънчева система в друга, обикаля планетите и на всички помага. Стар е ангелът – милиони години живее, но вечно се подмладява. Ангелите вървят по пътя на мъдростта, дето е истинското подмладяване. – Защо остарява човек? – Защото проповядва неверни неща. Той казва: Бог е Любов, но сам не вярва на думите си. Казва, че Бог е Мъдрост, Истина, но не вярва в мъдростта и в истината. Казва, че Бог е всесилен, но не вярва в силата Му. Като се случи нещо лошо на човека, той веднага се запитва, отде дойде дяволът да му създаде тая неприятност. Той не подозира, че Бог си е послужил с дявола, да изпита човека. Ако му дойде някаква болест, нека я приеме добре, като гост, да си поговори с нея, да види, какво носи тя. И болестта носи някакво благо. Толстой казва, че боледувал три-четири пъти сериозно в живота си и, след всяко боледуване, придобивал ново просветление. Макар и материалист, което се вижда по дебелите вежди, Толстой имал духовен поглед върху много въпроси.

Като изучавате Толстоя и Сократа, ще намерите нещо общо между тях. Интересен е животът на Толстоя. Той пише много искрено за себе си, писал е своята изповед. Той описва една своя опитност от времето, когато е живял светски. Един ден, когато играл на комар, изгубил 12 хиляди рубли. Той започнал да се моли на Бога, да му помогне да излезе от това положение. Един негов приятел му дал една рубла, с която той започнал нова игра, като обещал в себе си, че ако спечели, ще изплати дълга си и никога повече няма да играе хазартни игри. Тоя път той спечелил на играта, платил дълга си и изпълнил обещанието си. В процеса на обръщането си към Бога, Толстой минал тежки състояния, често пожелавал да тури край на живота си, но на всичко издържал. Той се освободил от своите слабости и живял като светия. Като женен, минал през големи изпитания, за да се справи и с ревността. Тоя въпрос бил един от най-мъчните, затова се принудил да напусне жена си. Той искал от жена си да се откаже от всякакви връзки, да не приема никакви приятели в дома му, но тя не могла да направи това.

Сегашните хора изпитват стеснение, срам, когато се говори лошо за тях. Прави са те, но нека всеки се запита в себе си, вярно ли е това, което се говори. Ако е вярно, да се заеме да изправи погрешката си. Ако не е вярно, да следва своя път, както слънцето следва неотклонно пътя на своето движение. Слънцето непрестанно свети. – Защо? – Бог е вложил известна енергия в него, чрез която то изявява Божията любов към всички живи същества. Бог държи слънцето в ръката си и чрез него наблюдава своите

деца, гледа, какво правят.

Като изучавам човека, виждам, как се проявява животинското в него. Един ден срещам една млада, красива жена, която ми направи впечатление със своята красота. Както вървеше, тя спря пред една колбасарница. Изведнъж очите ѝ се разтвориха, и тя започна да поглежда жадно към колбасите. Лицето ѝ се измени, изгуби красотата си, яви се нещо животинско. Тя влезе в колбасарницата, взе нещо и излезе. На излизане лицето ѝ беше спокойно, пак така мило и красиво, както по-рано. Казах си: Ето една маска. Щом тая жена се настървява пред колбасите, тя може да изяде и човека. Мислите ли, че лъвът, който по необходимост яде само хляб, ще ви остави жив, ако му се даде случай да лизне малко от вашата кръв? Аз вярвам само 50% в присадките. Ако присадката е от благородно дърво и се счупи, отдолу остава дивачката. И обратно: ако присадката е дива, като се счупи, отдолу остава благородното. Благодарете, ако присадката ви е дивачка, защото е временна. Тя лесно може да се счупи и да остане вечното, т. е. доброто, което Бог е вложил във вас. По естество хората не са лоши, но присадката им е лоша. Тая присадка трябва да се счупи, да остане доброто в тях. Например, омразата в човека е присадка. Счупи тая присадка в себе си, да дойде любовта. Лъжата е присадка. Счупи тая присадка, да дойде истината. Грубостта е присадка. Счупи тая присадка, да дойде нежността. Изведнъж не можеш да счупиш тия присадки. Години са нужни за тяхното счупване, или изкореняване. За предпочитане е да я счупиш, а не да я изкорениш. Дървото трябва да расте естествено, да не се спират соковете, които идат отдолу.

Съществуват два вида хора: едните са лоши, но присадени с доброто; другите са добри, присадени с лошото. Като се счупи присадката, тогава виждаме истинското естество на човека. Добрият по естество, и с лоша присадка да е, пак си е добър. Лошият, и с добра присадка, пак си е лош. Това се проверява по закона на наследствеността. Делението на хората на добри и на лоши създаде двете ложи: Бялата и черната. Черната ложа поддържа възгледа, че истината и светлината са за малцина, а лъжата и тъмнината – за всички. Бялата ложа поддържа точно обратния възглед: истината и светлината са за всички, а лъжата и тъмнината за малцина. Ония, които търсят светлината, истината и свободата само за себе си, са черни братя. Ще кажете, че любовта е за всички. Така е, но днес всички хора не могат да бъдат добри и любещи. На земята това е невъзможно. Защо е така? Можеш ли, като правиш къща, да си доставиш всичко изведнъж? Ако отвън всичко наредиш, отвътре не можеш да си доставиш всичко необходимо. Всичко предвиждаш, а не предвиждаш, как ще се справиш с нечистотиите. Имаш клозет, но трябва от време на време да го дезинфекцираш. Не е ли същото и с човешкия организъм? Ядеш по

няколко пъти на ден. Една част от храната се смила и обработва, а друга част остава като непотребна и се изхвърля вън. Не се ли изхвърля редовно, явява се зараза. Следователно, както чистиш къщата си отвън и отвътре, така трябва да чистиш и тялото си.

Религиозните и духовните хора искат да постигнат чистота и святост, изведнъж да станат светии, но правят една съществена погрешка – пренебрегват физическия живот. Какви опити не са правили, но резултатите им са били малки, а понякога опитите им свършвали с катастрофа. Ето, мъдрият Соломон, надарен със знание и светлина, мислеше, че може да постигне всичко, но се спъна. Той правеше опити в голям мащаб. В желанието си да изучи жената, той се свърза с 300 жени и 900 наложници. Той искаше да разбере, де се крие злото – търсеше причината за грехопадането. Искаше да знае, защо Ева яде от забранения плод. Защо му бяха 300 жени и 900 наложници? Само цар може да държи толкова жени около себе си. Числото 300 е число на Юпитера, царско число – на благородство. Числото 900 е на Марса. Значи, той държа тия жени със сила и с благородство. Соломон искаше да разреши една тайна, но не успя. Жените го увлякоха и неусетно прие техните богове. Той възприе всички езически учения и се предаде на ядене и пиене. Един ден той видя една млада, красива овчарка, в която се влюби. Той мислеше, че и с нея може да постъпи, както с всички жени, но тя му се противопостави. С отказването си, тя искаше да му докаже, че не обръща внимание на такъв цар, който има толкова много жени, който не служи на Бога, но се занимава с ядене и пиене и с удоволствията на живота. Тя му каза: Такъв цар не може да повдигне своя народ. И ти не можеш да повдигнеш еврейския народ. Ще дойде ден, когато хората ще се чудят, как си могъл да държиш около себе си толкова жени, но няма да те похвалят. Книгата „Песен на песните" е посветена на тая овчарка. Въпреки многото жени, Соломон не можа да разреши въпроса за жената. Тя пак остана загадка за него. Овчарката предпочете да пасе овцете, отколкото да стане жена на Соломона.

Какво постига човек, ако има 300 жени? Какво постига човек, ако има сто мисли в ума си, сто желания в сърцето си и сто постъпки във волята си? Какво постига човек, ако има 300 наложници в ума си, 300 наложници в сърцето си и 300 наложници в душата си? Да имаш 300 жени и 900 наложници, пак не можеш да разрешиш един от важните въпроси. Соломон показа това. – Защо не можа да го разреши? – Защото искаше изведнъж да постигне всичко. Най-после той каза: „Суета на суетите, всичко е суета".

Изучавайте закона за наследствеността, за да си помагате съзнателно.

Човек носи в себе си и доброто, и лошото, както богатият наследник поема и благата, и дълговете на баща си. Бащата оставил дълг стотици хиляди лева. Синът не е участвал в правенето на тоя дълг, но понеже е наследник на благата на баща си, ще плаща и дълговете му. Казано е в Писанието: „Роден от Бога и роден от дявола”. Значи, човек има двама бащи: Единият е Бог, а другият – дяволът. Ако си роден от дявола, не можеш да правиш добро. Ако си роден от Бога, ще правиш това, което Бог ти заповядва. Някой казва: Аз съм роден от Бога. – Роден си от Бога, но после се оправдаваш за делата си, че не си разбирал нещо, че не си знаел работите. Ако проповядваш Евангелието, ще проповядваш, както е дадено, в неговия дълбок смисъл. Ще кажете, че Бог направи дявола. Бог създаде дявола, но той сам се направи – отклони се от правия път, и днес върши всичко, както той намира за добре. Когато дяволът греши, не мисли право; и когато човек греши, също не мисли право. Когато учителят дава мъчна задача на ученика, той иска да опита ума му, неговите способности. Ако ученикът реши задачата правилно, учителят му го признава за способен. Не може ли да реши задачата, учителят всеки момент може да го скъса. Никой учител не желае да къса учениците си, но иска да знае, разбира ли ученикът предмета, или не; също така той иска да даде възможност на ученика сам да измери силата си.

Човек е дошъл на земята да учи. Той иска да получи диплом за завършен курс. Комисията има право да му даде най-мъчната задача. Ако си християнин, ще кажеш, че Христовата кръв ще те спаси. – Тя ще ти даде условия да учиш, да следваш в университета, но няма да те спаси – ти сам трябва да учиш. Ако не учиш, ще те изключат от университета. Така ти опозоряваш Христовата кръв. Който не учи, опозорява името си. Който не мисли право, опозорява ума си; който не чувства правилно, опозорява сърцето си; който не постъпва добре, опозорява душата си. Истината е за душата, мъдростта е за ума, а любовта – за сърцето. Ако от душата ни не изтича истината и свободата, от ума ни не изтича мъдростта и знанието, а от сърцето ни не изтича любовта и живота, какво очакваме? Ще търсим някой да ни освободи, да ни даде живот и знание. Отвън никой не може да ни освободи; никой не може да ни даде живот; наготово никой не може да ни даде знание. Свободата е Божествен процес, който се изявява отвътре навън. Тя е резултат на усилието на човешкия дух, на човешката душа, на човешкия ум и на човешкото сърце. Когато умът и сърцето, душата и духът са в съгласие, човек е свободен.

Сега аз не искам да се обезсърчавате. Всеки човек може да носи един малък товар. За да носи по-голям товар, трябва да работи върху себе си, да се усили. Ученикът, който е свършил четирите отделения, има знание, с което може да влезе в прогимназията. Като свърши прогимназия, може да

влезе в гимназия. Знанието, което е придобил в гимназията, му позволява да влезе в университета. С това знание той може да влезе в обществото, т. е. в живота. Вие трябва да се замислите върху това. Мома, която иска да се жени, да стане майка, трябва да е свършила 12 факултета. Откак е дошъл на земята, човек е за-вършил 450 факултета. Всеки факултет представя епоха от милиони години. Сегашният човек напуща знанието на животните, постепенно се облагородява, влиза в университета, който дели хората от ангелите. Всичко, което е придобил досега, е полезно, като елементи на новото знание. Тия елементи ще се представят в нова форма.

Като слушате, колко работа ви предстои, казвате, че умът ви се обърква. На кого умът не се е обърквал от мъчни работи? Въпреки това, всеки е пожелавал да учи, да проникне и в най-трудните въпроси. Ако те е страх, не отивай между змиите, да наблюдаваш, как живеят. Ако искаш да станеш смел, хвани една змия, която прекарва зимен сън, поглади я от главата докрая на тялото, и си кажи: Не ме е страх от змия. Ако си смел, трябва да знаеш, колко си смел и какво можеш да направиш със своята смелост. Ако имаш любов и говориш сладко, да знаеш, какво можеш да постигнеш със своята любов. Младата мома се заблуждава, като мисли, че може да излъже момъка със своите сладки думи. Сладките думи не са всякога истинни. В тях може да се крие някаква лъжа, нещо фалшиво. Очите, обаче, никога не лъжат. Достатъчно е да видиш, как гледа момъкът, как слуша, как движи носа си, за да го оцениш. Ако вдига носа си нагоре, това означава едно нещо; ако го движи надолу – друго нещо означава. Ако човек стиска устата си и я държи повече затворена, това означава едно нещо; ако я държи повече отворена, това означава друго нещо. Някой държи ръцете си отзад, подразбира се вързан човек. Не е добре и отпред да се държат ръцете. И в джобовете да се държат, пак не е добре. Видиш ли човек да върви замислен, с пръст на челото, дето е центърът на математиката, ще знаеш, че той решава трудна задача. После се почесва отзад по врата – не върви работата. Спирам тоя човек и му казвам: Когато туряш пръста си на челото, не се чеши по врата, но вдигни погледа си нагоре, към Бога, и се помоли да ти даде повече светлина, да решиш задачата си. Ако се почесваш отзад, по врата, учителят може да те скъса.

Наблюдавайте се, да видите, как заставате на молитва и какви движения правите. Някой се моли и от време на време се почесва и казва: Голяма скръб имам. Който има голяма скръб, не му дохожда на ум да се почесва. Щом се почесва, скръбта му не е голяма. Молитвата изисква съсредоточена мисъл. Като се молиш, ще мислиш само за Бога. Всичко друго ще оставиш вън от себе си. Казано е в Писанието: „Когато се молиш, влез в тайната си стаичка. И Бог, Който вижда в тайно, ще ти въздаде наяве”. Когато решавате трудни въпроси, решавайте ги в тайно, само Бог да знае.

Единствен Бог разбира нашите състояния и може да ни помогне. Хората, колкото и да искат да помогнат, не успяват.

Сега ще ви запитам: Искате ли да придобиете любовта? Искате ли да придобиете знанието? – Искаме. – За какво ще ги придобиете? Първо турете в ума си мисълта, да бъдете искрени в себе си, да бъдете честни – каквото обещаете, да го изпълните. Ако решиш да отидеш на екскурзия в името на Господа, иди. Каквото и да е времето – дъжд, буря, не се спирай, върви. Ще се измокриш – нищо от това. Щом си обещал, ще вървиш. Дъждът иде да те изпита. Ако не искаш да се мокриш, не трябваше да обещаваш. Ние имахме такава опитност. Един ден тръгнахме за Мусала повече от триста души. Още с пристигането ни на хижата, заваля дъжд, който трая два деня. Въпреки бурята и дъжда, решихме да се качим на върха. Някои от приятелите не се решиха да дойдат горе. Те останаха на хижата да ни чакат. Вървим нагоре, бурята ни придружава. Щом стигнахме на върха, дъждът и бурята престанаха, слънцето изгря, и ние се изсушихме. Които останаха долу, мислеха за нас, да не се простудим. Ония, които бяха в Чам Кория, също се безпокояха, какво става с нас при тоя голям, продължителен дъжд. Ние бяхме без палатки, на открито, около огън, който мъчно се поддържаше, пречеше му дъждът. Те си казвали: – Какво ще стане с тия хора? Ще умрат от студ. Важно е, че нито един от нас не се простуди. Някога човек стои вкъщи, пази се от влага и дъжд и, въпреки това, заболява от ревматизъм. Значи, дъждът носи благословение. Човек трябва да се нагоди към него, да знае, как да приеме това благо. Не е голям подвиг, да се качиш на Мусала в бурно и дъждовно време. Подвигът е малък, но смелост се иска за това. Българката е смела.

Преди години пак ходихме на Мусала, но в снежно време – пътят беше покрит със сняг, мъчно се ходеше, лесно можеше да се подхлъзне човек. Като започнахме да възлизаме нагоре, някои казаха, че е много хлъзгаво, не може да се върви. – Да се върнем тогава. Обаче, сестрите поеха нагоре. Те казаха: Няма да се върнем, ще вървим. Дадох им наставление, да бъдат внимателни, да не събарят камъните. Имаше опасност, като се търкалят камъните, да не ударят някого. Сестрите тръгнаха напред, а братята след тях. Те казаха, че дават предимство на сестрите. Както и да е, важно е, че сестрите не искаха да се върнат – първи поеха пътя към високия връх. Такава трябва да бъде новата Ева. Старата Ева беше на върха и слезе в долината. Новата Ева възлиза от долината към върха.

Казвам: В бъдеще, когато младата мома се ожени и стане бременна, не трябва да допуща никакво безпокойство в ума или в сърцето си. С каквито мисли и чувства се храни, такова ще бъде детето й. Какви деца се раждат днес, когато всички народи воюват? – Нервни, неспокойни. – Защо? –

Защото родителите им минават през големи сътресения. За добрия живот е нужно спокойствие. За да се роди една светла мисъл, трябва да имаме подкрепата на любовта. Хубавите мисли, чувства и постъпки не могат да се родят без любов. Хубавите мисли, чувства и постъпки не могат да се родят без мъдрост и без истина.

Време е да направим съюз с Бога, да не се отказваме от това, което Той иска от нас. Бог не иска от нас калугерство. Да бягаме от живота, да бягаме от жените, това е калугерство. Ако бягаш от жените, какво търсиш при майка си? Какво търсиш при сестра си? Ти стана причина майка ти и баща ти да се оженят, а сега бягаш от жената. Няма защо да бягаш от жената. Мъжът представя мисълта, а жената – живота. Няма защо да бягаш от живота – ще го приемеш такъв, какъвто е. И от мисълта няма защо да бягаш, ще я приемеш такава, каквато е. Животът е добър за оня, който го разбира и знае, как да постъпва. Трябва да направим съюз с Бога в името на любовта. Иначе, ще гледаме на Бога като на същество, Което само наказва. Друг наказва хората, а не Бог. Друг ги дава под съд, а не Бог. Взел си нивата на някого, който има крепостен акт за нея – той те дава под съд. Обидил си някого – той те дава под съд. Господ му казва: Прости го, не го давай под съд. – Няма да му простя, нека се научи да не обижда. Ако е въпрос за обиди и лъжи, те нямат край. Ако е за обещания, българите са дали много обещания. Ако обещанията бяха злато, България цяла щеше да бъде облечена в злато.

Сега се явява въпросът: Каква отговорност носи човек? Една отговорност носи, за която го питат: Защо не изправиш погрешките си? Ако трябва да кажеш една дума, защо тя да не бъде блага? Ако трябва да погледнеш един човек, защо да не го погледнеш мило? Ако му пожелаеш нещо, пожелай му най-доброто. Момък и мома се женят – пожелай им добър живот. Ти не им пожелаваш нещо добро, но казваш: Само глупавите хора се женят. – Така не се говори. Радвайте се за всичко и на всички. Косата ти е побеляла – радвай се. Косата ти е почерняла – радвай се. – Побелял съм вече. – На почивка си. – Черна е още косата ми. – Ще работиш. Ако е за работа, не търси човек с побеляла коса. Човекът с бялата коса ще почива, а оня с черната коса ще работи. Само така животът има смисъл. Оня с побелялата глава казва: Свърши се моят живот. – Не се е свършил животът ти. Косата ти скоро ще почернее, и ти отново ще започнеш да работиш. Докато работи човек, косата му е черна. Щом престане да работи, косата му побелява. Тогава не му остава нищо друго, освен да почива. Хора, които имат черни коси, са работили добре. Тия, които имат бели коси, са почивали добре. Мнозина казват: Искаме да ни обичат. Чудни са хората! Искат да бъдат обичани, а не съзнават, че са обичани. Фактът, че живеят, показва, че са обичани. Любовта ражда живота. Не можеш да живееш, ако

не си обичан. Ако никой не те обича, ти си в греха, а грехът води към смъртта. Аз не обичам хора, които умират. Човек може да замине за другия свят, т. е. доброволно да напусне тялото си. Това, обаче, не е смърт. Кажат ли, че някой умрял, отговарям: Добър му път! Не може да има любов между хора, които умират. Любовта е закон за взаимно подпомагане. Като видиш, че един човек е в трудно положение, помогни му. Майката помага на децата си, децата – на майката. Господарят помага на слугата си, слугата – на господаря си. Силните помагат на слабите. Това са прояви на Божията любов. Днес хората се бият от любов към отечеството си – това е друга любов. Всеки иска да победи. Всъщност, кой ще победи? Само оня може да победи, който е минал през положението на баща, майка, брат и сестра. Брат, който не обича сестра си, и сестра, която не обича брата си, не разбират живота. Мъж, който не обича жена си, и жена, която не обича мъжа си, не разбират живота. Майка, която не е раждала, не е разбрала живота. Всеки човек трябва да бъде проводник на Божественото. Искаш да отидеш при някой адвокат, но не знаеш при кого. Ще намериш един миситин, той да те заведе. Миситинът не може да бъде адвокат, той е само посредник, ще те заведе при адвоката. И жената, когато ражда, се нуждае от помощ. Ще дойде някоя баба да й помогне.

Казано е в Писанието: „Жена, кога ражда, на скръб е, но като роди, забравя скръбта си и се радва, че се е родил човек на света". Голяма е радостта на майката, защото при раждането взима участие цялото небе, всички ангели, всички хора, даже и Бог взима участие. И в женитбата взимат участие всички. Не мисли, че никой не знае за твоята женитба. Всичко, каквото човек прави, първо го знаят горе, а после на земята. Затова е казано, че няма нищо скрито-покрито в света. Някой казва, че остарял, че никой не се интересува от него. Остарял е само оня, който не иска да плаща дълговете си. Който е готов да плаща дълговете си, той всякога се подмладява. Който изправя погрешките си, се подмладява; който не изправя погрешките си, остарява. Безсмъртен няма да станеш, но ще продължиш живота си поне с 10–15 години. Не се спъвайте, но изправяйте лошите си мисли, чувства и постъпки. Колкото малко и да изправите живота си, ще се благословите. Казано е в Стария завет: „Ако грешникът се върне от своя път и изправи живота си, греховете му няма да се поменат. И ако праведния се върне от живота си и започне да греши, правдата му няма да се помене". Следователно, не разчитайте на миналото си, че било добро или лошо; важно е, как живеете днес. Който напусне грешния живот и започне да служи на Бога, доброто му се зачита; който напусне добрия живот и започне да греши, не отива на добро. Не изопачавайте любовта. Дойдете ли до нея, трябва да имате само едно мнение.

Вяра е нужна на хората, а не суеверие. Дойде някой болен при мене, иска

да го излекувам. Казвам му, че съм зает с творческа работа. Той иска непременно да го приема. Мисли, че като туря ръката си върху главата му, веднага ще оздравее. И това може, но сега съм зает. И да туря ръката си, няма да му помогна. Казвам му да дойде след един месец при мене, или да си отиде вкъщи – след един месец ще оздравее. – Как ще стане това? – Не е твоя работа. Вечер, когато спиш, ще те посетя и ще те излекувам. – Как ще ме посетиш? – Това не е твоя работа. Аз ходя вечер. Ще дойда при тебе, когато спиш, и ще ти помогна. Ти няма да ме видиш, но сутринта ще бъдеш здрав.

Ще кажете, че това ви съблазнява. Водата никого не съблазнява. Ако не знаеш да плуваш, стой вън. Искаш ли да влезеш, върви само по плитки места. Измий краката си, без да влизаш навътре. Ако знаеш да плуваш, влизай и в най-големите дълбочини. Водата е опасна само за ония, които не знаят да плуват. Казвате: Трябва да се прави добро! – Така е, трябва да се прави добро, но да се знае, как да се прави доброто. Един човек изпитва голяма жажда, влиза в един кладенец, но оказва се, че няма вода в него. Сега положението му се влошава: жаждата го мъчи, а не може да излезе навън. Ти искаш да му помогнеш, а не знаеш как. Ако му пуснеш едно гърне с вода, нито ще задоволиш жаждата му, нито ще го извадиш. Водата ще се разлее, и за него нищо няма да остане. Ако му сипеш отгоре една бъчва вода, може да го удавиш. Как ще му помогнеш?

Трезва мисъл се иска от хората. Ще кажеш, че никой не те обича. Не говориш истината. Баба ти и дядо ти са те обичали; майка ти и баща ти са те обичали. Колко плодове, колко кокошки си изял! Ако те не те обичаха, не можеше да ги изядеш. Водата, въздухът, светлината влизат в тебе – обичат те. Човек страда от много любов, а не от липса на любов. Никой няма право да се оплаква, че не го обичат. Всички хора са обичани, но сами се заблуждават, като приемат позлатените неща за истинско злато. Не разчитайте на позлатените предмети. Каже ли някой, че не иска да се моли, той държи в ръката си нещо позлатено. – Аз не вярвам в Бога. – Това е позлатена вещ. Ти не си се опитал още, да знаеш, вярваш ли, или не вярваш. – Аз трябва да се проявя. – Първо прояви любовта си към едно дърво. Посей една ябълчена семка, грижи се за нея да израсте, да цъфне, да даде плод и тогава говори, имаш ли любов, и каква е тя. Избери един извор на планината и всеки месец го чисти, да видиш, ще се увеличи ли водата му. От това ще познаеш, колко любов имаш. Ако живееш добре, водата ще се увеличи; ако не живееш добре, водата ще пресъхне. Има различни начини, по които човек може да познае, колко е добър и каква любов има. Достатъчно е да се облегнеш няколко пъти с гърба си на някое дърво, да видиш, добър ли си, или лош. Ако листата на дървото постепенно съхнат, не си добър; ако се раззеленяват и освежават, добър си.

Казвам: Външната природа има отношение към човешкия живот. Тя е отглас на нашите мисли, на нашите чувства и желания, на нашите постъпки. Без да съзнава, човек сам противодейства на Божията любов, поради което не могат да дойдат до него благата, които Бог му е определил. Дават ти се блага, но стомахът ти е разстроен, не можеш да ги приемеш. Първо трябва да приемеш едно горчиво лекарство, да се регулира стомахът ти. Обаче, горчивите лекарства не лекуват. Най-мощното лекарство е светлината. Най-мощното лекарство е въздухът – дихането на Бога. Най-мощното лекарство е хлябът – Божието Слово. С тия лекарства си служат и растенията. Лечебните свойства на растенията се дължат на светлината, на въздуха, на водата и на храната, които те възприемат. Ако бъдещите лекари възприемат моята система на лекуване, ще имат добри резултати. Един лекар ще бъде проводник на светлината, друг – на въздуха, трети – на водата, а четвърти – на храната. Ако човек не е сладък като плодовете, мек като водата, подвижен като въздуха и светлината, нищо не може да придобие. Бог е влязъл в хляба, в плодовете, във водата, във въздуха и в светлината – пожертвал се е. Който обича Бога, възприема Го като част от себе си. Така човек се лекува. Затова, яжте с любов, пийте с любов, дишайте с любов, приемайте светлината с любов.

Това, което ви говоря, е подобно на математиката. Това са задачи, които решават математиците. В геометрията се говори за перпендикуляр. Какво представя перпендикулярът? – Отношение на човешката душа към Бога. Който има перпендикуляр, т. е. отношение към Бога, той е на правата страна. Който няма перпендикуляр, е на кривата страна. – На какво може да се уподоби кривата линия? – На човек с добра обхода. Той не се сблъсква с никого. Ако вървиш само по права линия, все ще се сблъскаш с някого. Правата линия е неразложима. Това значи: Никой не може да разкъса връзката между силите на умствения свят. Който се опита да разкъса тая връзка, сам ще се разруши. Ангелите паднаха, именно, по тая причина. Те се опитаха да разкъсат тая връзка. Сегашните учени правят опити да разложат атома. Това е възможно. Обаче, докато не го постигнат, не може да се вярва. Човек вярва в това, което сам е опитал. Духовните хора говорят за вътрешното радио на човека, за връзката му с Бога. Ако знае, как да нагласява радиото си, ще се съобщава с невидимия свят. Ако не знае, как да го нагласява, ще търси чуждо радио. От оня свят му казват: Поправи радиото си и слушай с него.

Много от сегашните хора умират от изобилие на блага, както пчелите, когато попадат в собствения си мед. Те стават жертва на лакомството си. Не кацват накрая и оттам да смучат, но влизат в средата, в голямото изобилие. Мнозина, като пчелите, отиват при голямото благо и там

умират, за нищо и за никакво. Не влизай в средата на извора, дето е голямото благо. Спри накрая и оттам гребни с малка чаша. Вземи от малкото благо и бъди благодарен и на него. Не влизай до дъното. Не искай всички блага изведнъж. Всичката вода не е за тебе.

Искаш да бъдеш красив, умен, силен, здрав; да имаш къща, автомобил или аероплан. Много искаш в един момент. Бог даде аероплан първо на мухите, на птиците, а след това на човека. Първо рибите плуваха във водата, а после хората, докато създадоха корабите и параходите. Изучавайте пеперудите, птиците, животните, да видите, каква обхода имат те. В това отношение, пеперудите са за подражание. Пеперудата кацне на главата ти, на едното и на другото ти рамо, на гърба ти и постоянно казва: Бог да те благослови! Кой не обича пеперуда, която благославя? Затова, като кацне пеперуда върху вас, не я пъдете. Тя носи щастие.

Работете върху себе си, да се самовъзпитате. Вслушвайте се във всичко, което ви обикаля. Минаваш край едно дърво, тих ветрец повява листата му и чуваш нежна музика, чрез която дървото ти говори: Божието благословение е с тебе. Друг ден минаваш край едно плодно дърво. Гладен си, нямаш хляб. В тоя момент един плод пада от дървото. Погледнеш – здрав, хубав плод. Хапнеш си и благодариш.

Тури надеждата в душата си, вярата в ума си и любовта в сърцето си, за да видиш красотата и светлината на живота. Това значи, цялото небе да ти проговори. Това значи, да си в общение с невидимия свят, да проработи твоето радио. И да не си на небето, добре е да възприемаш симфонията на небесните жители.

Помнете: В живота остава само онова, което излиза от името на любовта, от името на мъдростта, от името на истината, от името на Великия Божи Дух.

3. Беседа от Учителя, държана
на 24 октомври, неделя, 10 ч. с., 1943 г.
София – Изгрев.

1943_10_27 Средство за подобряване

СРЕДСТВО ЗА ПОДОБРЯВАНЕ

Упражнение за дишане с движение на ръцете.

Избрахте ли си по една песен? Музикалният свят е преходен свят между физичния и духовния. Чрез музиката всичко се постига. Без нея не може да се мине в духовния свят – тя е граница между човешкия и ангелския свят. Мястото на музикалния център в човека е на челото, отстрани над веждите. Човек, в когото музикалното чувство е силно развито, на това място има ръб. Челото може да се раздели на три области: горната част е свързана с Божествения свят; средната част е свързана с ангелския свят – там е литературата, поезията, изкуството; долната част е свързана с физичния свят – със света на фактите, на материалната наука. В основата на носа, горе, се намира центърът на формите; до тоя център се намират други центрове: на величината, на тежестта, на реда, на чистотата, на математиката. Тия центрове са разположени в предната долна част на челото.

Мнозина не признават никакви центрове. Те не вярват в научните наблюдения, правени от физионогмисти и френолози. Според някои, човек мисли с целия си ум. Не е така. Мозъкът – орган на мисълта, се състои от много центрове, със специална служба и функция, както отделните органи на тялото. Например, ръцете и пръстите на ръцете са органи, чрез които човек работи. Без тях никаква работа не може да се свърши. В физичния свят формите не отговарят всякога на съдържанието. Например, едно хубаво шише може да съдържа отрова. В ангелския и в Божествения свят не е така. Там всякога формите отговарят на съдържанието. Добрият човек има добре устроена, красива форма на главата; лошият човек има лоша форма на главата. Добрият човек има красив, правилен нос; носът на лошия човек не е красив, има някакъв недостатък. Когато стане песимист, човек започва да гледа на всичко мрачно, всичко му е криво, и носът му се завъртва надолу. Ако е оптимист, носът му има красива, права линия. Когато здравето на човека се колебае, носът му постепенно се стеснява, ноздрите му прилепват, свиват се. За такъв човек се казва, че скоро поп ще му пее. Колкото по-отворени са ноздрите, толкова по-дълбоко и пълно е дишането. Изпъкналите части на носа показват чувствителност. Това са хора на сърцето. Както мисли човек, такова направление дава на линията на носа; чувствата пък определят широчината на носа.

Често се говори за сърцето, като изразител на чувствата. – Де е това сърце?

– В симпатичната нервна система, или в слънчевия възел. Това сърце има свои посланици в мозъка, те го представят. Мозъкът има отношение към умствения свят – горния свят, поради което е отделен от чувствения свят. Умственият свят е в главата, а чувственият – в симпатичната нервна система.

Казвате: Тия неща трябва да се докажат. – Как ще докажете на слелия, че съществува светлина? Как ще докажете на глухия, че съществува звук, че музика има в света? Много от сегашните хора са като слепия и глухия, седят и мислят за оня свят, представят си го такъв, какъвто не е. Те имат превратно понятие за оня свят. Те се питат: Какво ще правим на оня свят? – Има какво да се прави на оня свят. Той е място на учение. Там няма такива развлечения и забави, каквито на земята. Там работата е сериозна. На земята можеш да се сърдиш, като децата. На оня свят това не се позволява. Разсърдиш ли се там и напуснеш мястото си, повече не те приемат. Тук можеш да се сърдиш, по колкото пъти искаш на ден; можеш да напущаш дома си и пак да се връщаш, но такива неща на оня свят не се допущат. Какво правите, когато се развали едно от колелцата на часовника ви? Ако не може да се поправи, изхвърляте го навън. Така постъпват и на оня свят. Той е уреден свят. Щом се развали едно колелце, изхвърлят го навън и повече не го приемат. Който иска да влезе в оня свят, трябва да бъде готов за там.

Сега вие трябва да се пазите от своите лоши наклонности – от гнева, от подозрението. Казваш: Не съм ли свободен да се проявявам, както искам? – Свободата не се заключава в човешкия гняв, нито в човешкото подозрение. Да правиш, каквото искаш, това не е свобода. Казано е, че истината освобождава. Човек, който не обича истината, не може да се нарече Син Божи. Когато влезе в човека, истината обхваща неговия ум, неговото сърце и неговата душа, и човек може да бъде чадо Божие. Казано е в Писанието: „Бог е възлюбил истината в човека“. Днес всички говорят за свобода, без да я имат. Докато е малко, детето е свободно да прави, каквото иска. Родителите не са доволни от неговата свобода, но му прощават. Като порасне, то само се ограничава. Ако си позволи да върши това, което по-рано е вършело, никой не му прощава. Има неща, които се прощават, но само на децата. Понеже на децата се прощават много неща, казваме, че земята е за децата. Когато детето порасне и стане голям, възрастен човек, той влиза в духовния свят, дето не може да прави това, което е правил в детската си възраст. Докато си на земята, свободно плюеш на една и на друга страна. Влезеш ли в духовния свят, това не се позволява. Нарушиш ли това правило, ще те изпъдят вън. Един от нашите братя, доста възрастен, като вървял из софийските улици, неусетно плюл на земята. Веднага го спрял един общински чиновник и го глобил пет лева. С малко

се освободил.

Едно трябва да знаете: земята е забавачница, която забавлява и поучава децата. Тук се изучават елементарни работи. Някой си дава вид на големец, на човек с голямо съзнание; той се надува като детето, което иска да бъде като баща си. Може ли детето да стане веднага като баща си? Някога, в миналото то е било като баща си. Тогава баща му е бил негов син.

Днес много християни искат да бъдат като апостол Павел. Каквото и да правят, те не могат да го стигнат, не могат да бъдат като него. Апостол Павел е живял преди две хиляди години; ти живееш две хиляди години след него. Как ще го настигнеш? Как ще бъдеш като него? В две хиляди години той е работил, повдигнал се е, отишъл е далеч в развитието си, не може лесно да се настигне. На времето си той е писал послания. Сега пише други послания, в нов дух. Днес той пише ново откровение. Следователно, не се стремете да бъдете като апостол Павел. Бъдете такива, каквито Бог ви е създал. Изявявайте това, което е вложено във вашия ум. Певецът, надарен с дарба да пее, ще пее. Поетът ще пише; ученият ще наблюдава природата и ще я изучава; жената-домакиня, ще готви. И това не е лошо. Готварството е изкуство. И природата готви. Какви хубави, сладки плодове готви тя!

Преди няколко дни получих една круша – тежка 645 гр. и една дюля – 1200 гр. Ако една круша или една дюля може да изработи такива хубави плодове, защо вие да не можете да изработите една хубава мисъл и едно хубаво чувство? Човек трябва да се поощрява от природата. Хората често се обезсърчават и казват: Остаряхме вече. – Защо остарява човек? – Защото възлиза нагоре, а възлизането уморява, отнема силите на човека. Детето слиза отгоре, расте, развива се и, когато възмъжее, започва да се качва нагоре. При качването по високите върхове, човек се запъхтява, няма желание да ходи. Човек слиза лесно, а се качва мъчно. На аероплан лесно се качва, но на планинските върхове – мъчно. Никоя експедиция не можа да се качи на Хималаите, но с аероплан летяха над тях. Високите върхове представят умствения живот на хората.

Човек трябва да мине през своя умствен живот, да използва условията, при които може да живее. Тоя свят е толкова необходим за човека, колкото въздухът за птиците, водата за рибите и почвата за млекопитаещите. Рибата не може да живее извън водата. Излезе ли от водата, тя веднага умира. Обаче, влезе ли човек във водата, веднага умира. Всяко живо същество е така нагодено, че да използва условията, при които е поставено. Влезе ли в чужди условия, то изпитва страх и започва да бяга. Страхът е

висшият закон, който управлява животинското царство. Той се е развивал милиони години. Законът в животинския свят гласи: Със силния не се разправяй. Срещне ли те на пътя, плюй на краката си и бягай. Ако си на високо, не слизай при силния, да се разправяш с него. Стой на височината и оттам се обяснявай. Ако търсиш правото си от силния, никога няма да го намериш. Как постъпва вълкът с овцата? Само при един случай овцата може да се спаси – ако е болна. Той я бутне оттук-оттам и я оставя. Казва ѝ: Паси свободно, аз не ям болни овце.

Вие се питате, защо някой постъпва по един, или по друг начин. Не питайте, защо водата тече – такова е нейното естество. Не питайте защо водата замръзва. Не питайте и защо водата се изпарява. Водата се среща в три състояния: течно, твърдо и въздухообразно. Ние се интересуваме главно от течното състояние на водата. В своето течно състояние, тя върши повече работа, отколкото твърдите ѝ частици. Виждаме, как леки, твърди частици и прашинки хвърчат из въздуха, без да вършат някаква работа. Понякога природата е недоволна от тях, пита ги, какво правят във въздуха. Те отговарят: Дойдохме да си поиграем в твоето царство, да се полюбуваме на твоите красоти. Тя им праща някакъв подарък – други твърди частички, които се полепват по тях, правят ги по-тежки и с тях заедно падат на земята. Като се удрят в твърдата земя, те губят това, което им е дадено. Те казват: Подариха ни нещо, но понеже се блъскахме едни в други, взеха ни всичко. Излишното всякога се взима. Един турчин си турил пет-шест копринени пояси. Един ден го нападнали и му взели всичките пояси, като му оставили само един. Много естествено, на един човек не са му нужни шест пояса.

Сега трябва да вървим по пътя, който Бог ни е предначертал. Човек се отклонява от тоя път, защото се занимава с работи, които не влизат в неговото предназначение. Например, ваша работа ли е да съдите някого, че откраднал нещо? Затова има стражари, съдии, адвокати – едни ще го обвинят, други ще го защитят. Всъщност, вие не знаете истинската работа. Казват, че е откраднал, но дали, наистина е откраднал, не знаете. Някой обрал някого, но никой не видял това. Обраният гони крадеца, настига го, взима това, което му откраднал, но сега крадецът дава под съд пострадавшия. Вика свидетели, те казват, че видели, как е станала работата. И в края на краищата, ще пострада обраният, а не оня, който го е обрал. След време може да се открие истината, но отначало работата ще се обърка.

В Оряхово се случило следното. Обвиняват един баща, че убил сина си. Викат бащата в полицията, бият го, изтезават го, искат да каже истината. Най-после той се принудил да признае това, което не е направил. Той

казал: Убих сина си и го хвърлих в Дунава. Така се спасил от бой. Осъдили го на смърт. В деня, в който трябвало да го обесят, се явил синът и спасил бащата. След това запитали бащата, защо казал, че убил сина си, когато синът бил жив. – За да се освободя от бой и изтезания, – отговорил бащата.

Новото учение се основава на истината, на реални неща. То не се занимава с преходни работи. Който иска да следва това учение, трябва да се откаже от ненужните мисли на миналото. Той трябва да се откаже от всичко преходно. Например, днес е модерно дамите да пушат и да пият. Казват, че свободата на новото време допуща това. Каква свобода? Да пушат и да пият хората, това не е никаква свобода. Досега жената не беше ли свободна да пие? Тя всякога е била свободна да пие, но вода, а не вино или коняк. Значи, като пие коняк и пуши, свободна е; като пие вода, не е свободна. Кога жената не е пушила и пила? Откак светът съществува, тя всякога е палила огън на огнището и задимявала въздуха. Тя всякога е варила вода и пила. Димът е на място – огън се кладе. И след това ще кажат, че жената не била свободна. А днес, като пуши и пие, ще бъде свободна. Това е криво разбиране. Често и вие казвате: Не съм ли свободен? Свободен си, но ако знаеш да свириш. Ако не знаеш да свириш, не си свободен. Който знае да свири, всичко може да направи. Като засвири, хората се събират около него и пари дават. Ако не знае да свири, те казват: Ние не се интересуваме от човек, който не може да свири. Кой се интересува от грозната мома? Кой се интересува от невежия? Обаче, от красивата мома всички се интересуват. Дето и да отиде тя, в която държава и да влезе, в което общество да се яви, всички я посрещат с радост, всички са готови да ѝ услужат. Каквото пожелае тя, всичко става. Зад красотата се крият известни добродетели. Красивата мома е разумна. Красотата се изразява в пластичност на лицето, в интелигентност, в разумност, в благородство на чувствата. Красивият е волев човек. В него брадата е добре оформена.

Красив трябва да бъде човек! Като отидеш в оня свят, с какво ще се похвалиш? В тоя свят с какво ще се похвалиш? Ако си художник, ще се похвалиш с картините си; ако си поет, ще се похвалиш с поезията си; ако си силен човек – със силата си. Докато е на земята, човек може да се похвали с много неща; важно е, какво ще занесе на оня свят. Там пехливани не им трябват. Ако си добър, истински педагог, ще се похвалиш с педагогията си; Ако си добър баща или добра майка и си отгледал добри деца, ще се похвалиш с децата си. Всичко това е за земята. Какво можеш да занесеш на оня свят? Там можеш да занесеш само любовта си – нищо друго не приемат. Ако имаш обич, любов в сърцето си, ще бъдеш приет на небето. Ако нямаш любов, ще те върнат на земята.

Единственото нещо, което човек познава, е любовта. Това трябва той да

изучава на земята – да възприема и да предава любовта. Всичко останало, което човек не знае, не е любов. В оня свят любовта е превозно средство. Достатъчно е да обикнеш нещо, за да го постигнеш веднага. Обикнеш луната, веднага си на луната; обикнеш някоя звезда, веднага си там; обикнеш поезията, поет ставаш; обикнеш художеството, художник ставаш. Мощна сила е любовта. Тук нещата се постигат мъчно. Най-бързото превозно средство на земята е светлината; в оня свят тая бързина е равна на бързината на биволска кола – най-малката бързина. В оня свят бързината на движението не може да се сравни с нищо. – Научно ли е това, или преносно? – Научно е, но за доказването му са нужни средства, с които земята не разполага. Невъзможното за човека е възможно за Бога. Едно време беше невъзможно човек да лети – днес лети с аероплани, и то с неимоверна бързина. Днес човек надминава птиците в бързината на летенето, но мухите още не е достигнал. Има мухи, които се движат с бързина 1300 км. в час. В това отношение, ние не сме достигнали още до културата на мухите.

Мнозина страдат, измъчват се, без да знаят причините за това. Три фактора има: може да сте яли мъчносмилаема храна, поради което се образуват много газове, които се разширяват и надуват корема. Причината може да е в чувствата, а може да е и в мислите – няма хармония между тях. Мозъкът е едно електрично динамо. Това електричество движи нашите мисли и чувства – създава кръвообращението. Електричеството е превозно средство, Симпатичната нервна система е магнетичен център. Електричеството без магнетизма не влиза в действие. Магнетизмът дава топлина, а електричеството – светлина. Когато в човека липсва магнетичната сила, той няма топлина. В духовно отношение, магнетизмът е влага. Каквото е водата за градинаря, такова е магнетизмът за човешкия организъм. Без магнетизъм човек изсъхва. Всички хора, които имат малко магнетизъм, са сухи, сприхави. Щом придобият магнетизъм, те се разширяват, стават разположени, весели. Казваш: нервен съм. – Изсъхнал си, малко магнетизъм имаш – магнетизъм ти трябва. – Какво да правя? – Ще се молиш на Господа. Молитвата е работа, чрез която се придобива магнетична сила. Гневиш се – малко ти е магнетизмът. Имаш само десет лева, оберат те, и ти губиш присъствие на духа си, Ако имаш десет милиона и ти вземат десет лева, ще се безпокоиш ли? Когато сте богати, противоречия не се създават; когато сте бедни, тогава идат противоречията. На земята трябва да бъдете силни, разумни, добри. Като сте силни, добри и разумни, ще правите, каквото искате.

Какво искате сега? Да бъдете свободни? Обаче, вие търсите свободата извън себе си. Питате се, защо светът не е нареден, както трябва. Ако разглеждате света съзнателно, ще видите, че е много добре нареден. Вижте,

как са създадени растенията. Вижте, каква хармония има в течението на водите, на моретата. Вижте, как планомерно се движи земята със скорост, съответстваща на човешкия организъм. Тя се движи с бързина 29 километра в секунда. Какво щеше да стане с нас, ако тя се движеше с бързина 50 – 60 км. в секунда? Ние не бихме могли да издържим това голямо напрежение. В бъдеще земята ще дойде по-близо до Слънцето. Тогава движението й ще се ускори, животът ни ще стане по-активен. Ония, които се движат с аероплани, са нагодени за по-голяма бързина. Днес американските железници се движат с бързина от 80 – 120 км. в час – активни са американците. Железниците на изток, обаче, се движат с по-малка бързина – около 40 – 50 км. в час. Един американец, на възраст 40 години, по активност изживява енергията на човек, който е живял 80 години в Европа. Умен, активен народ са американците, въпреки това, имат някои слабости. Например, лятно време, в големите горещини, те пият студени сиропи, поради което страдат от разстройство на стомаха. Често, след горещо кафе, те пият студени сиропи, или ядат ледено. Резките смени не са на място. Когато състоянията в човека се сменят бързо, тогава злото си пробива път.

Едно се иска от съвременния човек: да работи за развиване на религиозното си чувство. То се намира в горната част на главата. Значи, човек приема възвишени мисли и чувства чрез тоя център. Всяко чувство, всяка способност има определено място на човешката глава. В художника, например, е добре развит центърът на наблюдението. То се намира отпред, на челото. Някои художници рисуват само пейзажи, други рисуват човешки образи. В последните центърът на формите е добре развит. Някой минава за добър художник, но не може да нарисува лице на честен човек, да предаде чертите на честността. Центърът на честността се намира в средата на челото под плоскостта на очите. Когато погледът на човека е над очите, той е честен; ако погледът клони към земята, честността е слаба. По погледа познаваме, дали човек е честен, или не. Затова е казано, че няма скрито-покрито в природата. Казвате, че човек не трябва да се занимава с малки работи. Според мене, разумният се занимава с малки работи. Ако види, че две мравки се бият за една трошица хляб, той ще се спре пред тях и ще ги примири. Ще извади от джоба си няколко трошици и ще им ги даде, да се задоволят. Виждаш, че два клона на дървото се преплели. Минаваш и казваш : Не се занимавам с дребни работи. В това време нещо отвътре ти казва: Дървото принадлежи на Бога. Помогни на това дърво, разплети клонете му. Дървото е част от цялото, а в природата действа законът на цялото. Ако помагаш на цялото, ти си свободен човек; ако не помагаш, не си свободен. Щом е добре на цялото, и на тебе ще бъде добре. Кракът е свободен, когато върши службата си добре. Това показва, че цялото тяло е добре. Ако цялото тяло не е добре, и частите не са добре.

Хората не мислят за цялото, но искат цялото да мисли за тях.

Често хората мислят само за себе си, а с това сами се спъват. Ако петгодишното дете постоянно мисли за ръста си, то ще престане да расте. Виждал съм деца, които мислят само за растенето си. Щом видят някоя стена, спират се, вадят молив и отбелязват, какъв е ръстът им. С това те спират растенето си. Колкото по-малко мислиш за ръста си, толкова по-добре. Детето расте, когато не мисли за своя ръст. Някой иска да стане учен и постоянно мисли за това. Учи, без да мислиш, колко учен трябва да станеш. Свири, без да мислиш, че трябва да станеш голям музикант. И разумните същества свирят. В невидимия свят има инструменти, съставени от 25 хиляди клавиши. – Вярно ли е това? – Сами ще проверите. В човешкия мозък, отпред на челото, има орган, състоящ се от 25 хиляди клавиши. Бъдещият човек ще си служи с тоя орган. Той ще си служи с музиката на своето съзнание.

Къде е мястото на съзнанието в човешкия мозък? – В малкия мозък. Има нервни клетки, които участват в проявите на мисълта. Човек трябва да работи съзнателно върху себе си, да подобри своя мозък, да подобри нервната и симпатичната системи. Силите, които подобряват мозъка и нервната система на човека се крият в любовта. Тя е средство за подобряване силите в човека. Мъдростта и истината са също така средства за подобряване. Ако обичаш истината, движенията ти ще бъдат свободни и хармонични. Ако обичаш истината, ще бъдеш богат и учен. Не обичаш ли истината, всичко ще изгубиш. Ако обичаш истината, ще имаш красив живот. При истината, и лошият живот се превръща в добър. Който обича мъдростта, ще пътува свободно във вселената. Без светлината на мъдростта никъде не можеш да отидеш. Само светлината дава свобода на човека да пътува от едно слънце на друго. Мъчно се постига мъдростта. В невидимия свят има университети за придобиване на мъдростта. На земята, обаче, се изучават само причините на нещата, а не самата мъдрост. Мъдрият може да оправи света. Щом може да оправи света, той може да направи всичко. За всяко нещо се иска ум, светлина и знание.

Много неща съм говорил досега, но малко сте изпълнили. На какво разчитате? Говоря ви за дишането, но вие не дишате. Казваш: Важно е да съм здрав. – Ще бъдеш здрав, ако дишаш правилно. Някога умът ти се притеснява, мозъкът ти се стяга, не знаеш, как да си помогнеш. Ще си кажеш: На работа сега! Ще дишаш дълбоко, да ти е приятно, да се чувстваш разположен. Каквото приемеш от въздуха, благодари за това. Въздухът е дихание на Бога. Казано е в Писанието: „И вдъхна Бог в ноздрите на човека, и той стана жива душа.“

Сега, повечето от вас сте бащи и майки. Как възпитавате децата си? Лесно може да се възпита едно дете, но трябва да се знаят новите методи. Ако едно дете е своенравно, честолюбиво, гордо, ще го възпитавам, като хвана един от пръстите на ръцете му. Не е достатъчно само да хвана пръста му, трябва да зная, кой пръст да хвана и как да го хвана. Ако детето е несправедливо, ще хванеш средния му пръст и ще му въздействаш лесно; ако то не е музикално, ще го хвана за безименния пръст. Ако искам да развия търговски способности в детето, ще го хвана за малкия пръст – момчето за малкия пръст на дясната ръка, а момичето – за малкия пръст на лавата ръка. Ние живеем в духовния свят, т. е. в един музикален свят. Следователно, в тоя свят нещата трябва да бъдат уредени. Без музика няма живот. Някой ме пита, какво да изучава. Съветвам го да следва по музика. Той започва да изучава музиката и остава благодарен. На друг казвам да изучава художество; на трети – литература; на четвърти – право. Бог е вложил във всекиго някаква дарба, която трябва да се развива. Хората не работят върху себе си, но се занимават с погрешките си. Вместо да вървят напред, те сами се спъват. Благодарете на това, което е вложено във вас, и работете върху него. Вие пренебрегвате своите дарби и се занимавате с работи, които не ви ползват. Преди години един мой приятел съжаляваше, че пропуснал случая да стане министър. Казах му: Благодари на тоя случай; ако беше станал министър, след две години щеше да лежиш в затвор. И така стана. След две години повечето министри бяха осъдени и лежаха в затвора.

Някой се оплаква от голяма чувствителност и мисли, че е болен. Чувствителността не е болест. Преди няколко дена дойде при мене една сестра и ми се оплака, че била болна. Ходила при един-двама лекари, но не могли да й помогнат. Казах й, че не е болна, но е крайно чувствителна. Тя разполага с един барометър, който струва около 500 хиляди лева. С него тя определя времето, дали ще се подобри, или развали. Един ден тя отишла на аптеката и попитала аптекаря, какво време предсказва барометърът. Аптекарят погледнал към барометъра и казал: Живакът се повдига, времето ще се подобри. Тя казала: Моят барометър спада, времето ще се развали. Той погледнал внимателно към барометъра и намерил някаква повреда. Поправил го и забелязал, че живакът спада. – Права сте, барометърът спада. След това дадох следния съвет на сестрата: Ще свариш вода и ще сипеш в една чаша; ще изпиеш водата лъжичка по лъжичка; същото ще правиш на обяд и вечер. Значи, ще изпиваш по три чаши гореща вода на ден. Водата регулира нервната система. Вътрешните ти органи са здрави, но ти си чрезмерно чувствителна. Ти имаш много баби и дядовци, заминали на оня свят, които те посещават често и се оплакват, че ги боляло крак, кръст, стомах, зъб. Като чувствителна, ти възприемаш тяхното състояние и мислиш, че те боли нещо. Всъщност, ти не си болна.

Сестрата се съгласи с моето обяснение, защото понякога сама чувствала своите баби и се разговаряла с тях.

Забелязано е, че един чувствителен човек лесно възприема състоянието на болния. Ако болният страда от гръдна болест, чувствителният човек ще изпита същата болка. Каквато болест има болният, предава се и на здравия. Последният трябва да знае, че това са рефлексии, на които да не се поддава. Сприхавият предава своята сприхавост, добрият – своята доброта. Човек трябва да знае, кои състояния са негови и кои – чужди.

Казвате: Как ни е събрал Бог, с толкова различни характери и темпераменти? Радвайте се, че ви е събрал такива, каквито сте. Това е благословение за вас. Лошо ли е, да имате характера на ябълката, на крушата, на ореха? Черупката на ореха не е за ядене, но ядката му е полезна. Някой иска да се маже с йод, като външно лекарство. Той, без да знае, приема йода вътрешно, чрез ципата на ядката.

Сега аз искам от вас, в продължение поне на един месец, навсякъде да се чува песен. Пейте сутрин, на обяд и вечер по 30 – 35 минути, тихо, без да обръщате внимание на окръжаващите. Ще видим, кой може да пее. Всеки да си избере поне по една песен, но различни, да няма еднообразие. Казваш: Аз мога ли да пея? – Можеш. Всички могат да пеят. Някои са доста даровити. Някои сега се учат. Те са даровити, но музикалният им център не е добре развит. Те отлагат работата си за друго прераждане. По-благоприятно време от сегашния ви живот едва ли ще се намери. Бъдещият ви живот има съвсем друго предназначение. – Остаряхме вече. – Колко години сте? – Ако сте на 50 години, вие тъкмо сега сте за ученици.

Ранното отиване на децата в училище не се препоръчва. Те трябва да се занимават физически, да укрепне нервната им система. Някои даровити деца преждевременно разстройват нервната си система и стават апатични към знанието. Избягвайте пресилването. Сега сте вече калени и можете да учите. – Много тревоги и безпокойства минахме. – Вашето безпокойство е подобно на онова, което преживявал един маниак. Той искал с дясната си ръка да хване показалеца на същата, поставен между двата пръста на лявата ръка. Цели 20 години се опитвал той да направи това, но не могъл, Най-после отишъл при един психиатър да го посъветва, как да хване пръста си. Лекарят, съобразителен човек, накарал болния да направи опита пред него. В момента, когато пациентът извадил пръста си, лекарят поставил своя в лявата му ръка. Болният хванал пръста на лекаря вместо своя и радостно извикал: Хванах го! Сега и вие, като тоя болен, разрешавате един неразрешим въпрос. Ако хванете чуждия пръст, въпросът може да се разреши, но с вашия пръст е неразрешим.

Защо идат болестите в живота? – Като възпитателно средство за хората. Те носят благословение за тях. Болестите носят повече добро, отколкото зло. При сегашните условия на живота, ако нямаше болести, хората щяха да бъдат по-нещастни. Болестите смекчават човешкия характер. Някой мисли да направи престъпление. Хване го една тежка болест, тури го на кревата два-три месеца и, след като оздравее, отказва се от престъплението. В това отношение, болестта е предпазна мярка. Когато хората заживеят добре, болестите ще изчезнат. Намаляването на болестите показва, че живота се е подобрил. Ако си добър човек, и да заболееш, болестта лесно ще мине. Ако не си добър, болестта ще мине мъчно.

Сега ще ви изсвиря една българска песен. Трябва да турим думи на песента. Българинът е музикален. Славяните, изобщо, са музикални. Тоя мотив е весел, но ще ви изсвиря и един тъжен мотив – от класическите български песни.

Думите на първата песен са следните: „Нали думах, мила мамо, нали казвах; да не стои наша Донка, мамо, в къщи да се гуши. Ами книга да вземе, на училище да иде, знание да добие и в света доброто да постави.“

Който иска да бъде здрав, да пее. Ако музика не съществува, животът на хората ще представя най-голямото страдание, най-голямото мъчение, най-големия ад.

– Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.

4. *Лекция от Учителя, държана*
на 27 октомври, 1943 г.
София. – Изгрев.

1943_10_29 Млад и стар

МЛАД И СТАР

Упражнение за дишане с движение на ръцете.

Като правите упражнения, трябва да изучавате движенията. Всяко движение съответства на една музикална форма. Всяка музикална форма съответства на един поетичен израз. Всеки израз на речта съответства на някаква проява на разума. Като знаете това, правете упражненията бавно, спокойно. При дишането вие правите бързи движения. Всъщност, колкото време употребявате за движението при вдишване, толкова трябва да употребявате и за движението при издишване. Не гледайте на движенията като на проста работа. Казвате, че упражненията са само за младите. Не е така. Всеки трябва да се упражнява – и младият, и старият.

Сега вие минавате за млади, но не знаете, какво представлява младият. Старите не знаят, какво представлява старият. В това незнание се заключава грешката на младите и на старите. Младият не знае, защо е млад; и старият не знае, защо е стар. Ако младият не може да стане стар, нищо не е придобил; ако старият не може да стане млад, и той нищо не е придобил. Ако си млад, трябва да се проявиш, да потекат през тебе всички Божествени енергии. И докато си млад, ще сееш Божествените семена. Не сееш ли, на старини ще станеш последен бедняк. Сей на младини, за да се ползваш на старини от плода на дърветата. Сей житото на младини, за да израсте и даде плод. Всички семена, които съществуват в природата, са скрити в младия. Той трябва само да ги посее. Старият ще прояви това, което младият е посял, т.е. ще даде плод. Следователно, ако младият не сее, а старият не ражда, и двамата са фалирали. Това не е само теория, но действителност. Без сеене и без раждане животът няма смисъл. Казваш: Остарях и нищо не придобих. – Защо не придоби нищо? Защото на младини не си сял. Щом на младини не си сял, на старини нищо не можеш да пожънеш. Ако и двамата са работили, старият ще даде капитала си на младия, а младият ще даде своя капитал на стария. Това значи правилна обмяна между младия и стария. Тази е причината, че старият обича младия, и младият обича стария. Връзката между младия и стария е Божествена и непрекъсвна. Съзнанието на стария се различава от съзнанието на младия, но, въпреки това, връзката им е непрекъсвна.

И така, младият да сее, старият да ражда и жъне плодове. Щом се събудиш от сън, като стар или млад, не скачай изведнъж. Отвори очите си и две-три минути помисли, какво трябва да направиш. Каквото ти дойде на ума, веднага го направи. Защо скачаш? Мечка ли те гони? Защо се стряскаш?

Пътят ти е равен, няма да паднеш. Ти си сънувал, че мечка те гони, или че ще паднеш. Това са фиктивни неща. Ти търсиш някой да те пази. Ако дойде такъв човек, той трябва да те пази добре. Той трябва да носи в ръката си меч, а на главата си шлем. Така е било едно време. Днес адвокатът защитава. Той не носи меч, нито някакво модерно оръжие. Той защитава с думи. Според мене, обвиняемият трябва сам да си каже истината пред съдията. Като го изслуша, адвокатът трябва да каже: Господин съдия, обвиняемият е честен човек. Той призна престъплението си. Аз потвърждавам, че думите му са верни. Съдията изслушва и двамата и се произнася за грешката на обвиняемия. Понякога грешката е малка, а понякога – голяма. Често хората правят пакости с цигарата си. Някой пуши за удоволствие, но, по невнимание, може да запали или своята плевня, или тази на съседа си. Той трябва първо да изгаси цигарата си, а после да влезе в плевнята.

Често във вас се явява недоволство, което причинява големи пакости. Понеже не го загасвате навреме, то произвежда огън, от който с години не можете да се освободите. Една малка главня изгаря цялата къща. За да се направи отново, нужни са не само пари, но и материали. Колко време се изисква, докато спечелиш тези пари? Знаете ли, колко мъчно се възстановява доброто разположение, което сте имали? Някой ти казва: Не си културен, не си просветен човек. Ти веднага се обиждаш. Кое е обидното в думите "не си просветен човек"? Аз мога да обясня геометрически, защо човек се обижда. Вземам две затворени криви линии: едната е правилна, и всичките ѝ точки са еднакво отдалечени от централната; тази крива линия е окръжността. Другата крива линия е неправилна, всичките ѝ точки не са еднакво отдалечени от централната.

Следователно, когато някои мисли не са еднакво отдалечени от човешкия разум или от човешкото съзнание, те са неправилни. За да начертаете окръжност, всички мисли трябва да имат еднакво отношение към центъра. Всяка мисъл отива по даден радиус до центъра. Какво представлява радиусът? – Разстоянието от центъра, т.е. от съзнанието до коя и да е точка на окръжността. Думата "радиус" е съставена от думите "рад" и "съм", което означава доволен съм. За да бъдеш доволен от едно плодно дърво, непременно трябва да си взел нещо от него. Доволен си, когато слънцето изгрява, понеже си взел нещо от него. Ти си още по-доволен, ако можеш правилно да приемеш енергиите, които излизат от слънцето, и част от тях да предадеш. Например, като изгрее слънцето, вие поставяте гърба си на него, но лъчите, които аз ще приема, се отличават от лъчите, които вие приемате. – Защо? – Защото тези лъчи не идват от една и съща плоскост, или от един и същ център. Всеки човек може да приеме светлината; важно е, какво ще внесе тази светлина в него. За да се ползвате от благата на

живота, още на младини трябва да посаждате в съзнанието си хубави семена, красиви идеали. Съзнанието е нива, в която можете да садите. Един ден тези семена ще израстат и ще дадат добри плодове.

Като пеете, вслушвайте се в тоновете, да видите, какви качества съдържат те. Така ще разберете и формата на всяка песен. Например, песента "Изгрява слънцето" е дадена в най-проста и достъпна форма. По-проста форма от нея няма. Тази песен може да бъде дадена в различни форми, но аз я дадох в най-достъпна форма. Тя започва с тона "си", който означава приготвяне за някаква работа. Всеки тон е семе, което трябва да се посее, за да се прояви. И мисълта е семе, което трябва да се посади в съзнанието, да израсте и да прояви своите качества. Музиката е метод, чрез който нещата израстват. Наблюдавайте бързината, с която слънцето изгрява, и направете изчисление. Всяко живо нещо има пулс, ритъм. И слънцето, като живо същество, има свой ритъм. Той се забелязва в първия лъч на изгряващото слънце. Ако попаднете в ритъма на слънцето, ще изпитате голяма радост в душата си; съзнанието ви ще просветне. От "си" до "ре" в песента има малка терца, която внася разположение в човешкия дух. (Учителят пее "Изгрява слънцето" на друга мелодия). В тази мелодия няма динамика. Обаче, формата, която ви дадох, е ценна в това отношение, че предизвиква събуждане на съзнанието. Пейте така, че сами да бъдете доволни. Дръжте в ума си мисълта да възприемете най-малкото нещо от слънцето. Не се лакомете за много. За вас е важно да получите нещо, колкото и да е малко то. Започвате с тона "си", после взимате "ре" два пъти. Второто "ре" произвежда движение. Важно е това, което приемате от песента, да го оформите в съзнанието си. Първата терца в тази песен представя перпендикуляр.

Като ученици, вие пеете песента "Изгрява слънцето" и намирате, че има смисъл да се пее за слънцето. Как би я изпял българинът вън от школата? Той никога не е мислил, че трябва да се пее на слънцето. (Учителят пее втората част на песента "Сила жива" на друга мелодия). В думите "зум-мезум" – "зум" представя затворен интервал. Значи, песента започва със затворен интервал, който накрая се отваря. Всяко същество, от което искаш да вземеш нещо, е затворен интервал. Не е лошо това, но трябва да намериш начин, как да използваш приетото. Ако имаш знание, което не можеш да употребиш, то е затворен интервал. Младият започва със затворен интервал и посажда семената. Старият започва с отворен интервал – дава плодове. Това, което младият посажда, старият го обработва. Младият започва със затворен интервал и завършва с отворен; старият започва с отворен интервал и завършва със затворен.

Като влизаш вкъщи и затваряш вратата. Това означава затворен интервал;

като излизаш навън, ти оставяш вратата отворена – това е отворен интервал. Старият влиза вътре и започва да учи. Младият излиза навън, отива на нивата и започва да сее. Той посажда затворените интервали в земята. За младия къщата е празна, а външният свят пълен. За стария светът е празен, къщата – пълна. – Какво ще правя, като остарея? – Ще учиш философията на затворените интервали. Като млад, ще учиш философията на отворените интервали. Така ти излизаш от затвореното съзнание, от невежеството и придобиваш знание. Невежеството е затворен интервал. Ще правиш опити да го отвориш, докато се просветиш вътрешно. Не можеш да пееш дадена песен – това е затворен интервал. Щом я научиш, това е отворен интервал. Човек се учи да мисли, да чувства и да постъпва правилно. Това са отворени и затворени интервали. Отворените и затворените интервали на обикновен език означават влизане и излизане от живота. Човек първо влиза в живота, а после излиза.

Изпейте песента "Аз ще се подмладя." Тя започва от "ла". Старият пее, защото иска да се подмлади. Той изучава закона на затворените интервали. В миналото музиката е била затворена. Тя била достъпна за малцина. Днес е достояние на всички, които се стремят към нея. Сегашната музика се предава добре. Тя се ползва от методите на миналото плюс новото, което носи в себе си. Бъдещата музика ще използва сегашните методи плюс новото, което тя носи. Динамиката се предава лесно чрез музиката, но мъчно се предават нежните, фини чувства. Как ще предаваш музикално светлината? Да предаваш светлината чрез музика, това значи, да съчетаваш тоновете така, че да се произведе светлина. От съчетанието на няколко тона може да се образува и топлина, и динамика. Най-лесно се произвежда динамиката. Дойде ли до топлината и светлината, там музиката спира. В това направление музикантите има още много да учат. Първото условие за произвеждане тоновете на светлината и топлината е вдъхновението. Музикантът трябва да бъде вдъхновен и абсолютно здрав. Може ли да бъде певец онзи, който страда от гърло? Може ли да бъде цигулар онзи, който има счупена ръка?

Като изучавате музиката, вие дохождате до трептенията на тоновете. Всеки тон има определено число трептения, според ключа на гамата. Например, "до" има определени трептения; "ре" също има определени трептения. Естественият, т.е. основният тон, от който започвате, има 256 трептения. Едната половина от тези трептения са положителни, а другата – отрицателни. Едната половина представя планински върхове, а другата – долини, които могат да се обработват и превърнат в красиви плодни градини. Казваш: Сърцето ми трепти. – Голямо богатство се крие в трептенията на сърцето. Всяко трептение се състои от много точки, линии, плоскости, сфери. Всичко това трябва да се изучава. Казваш: Имам трепет,

сърцето ми трепти. Това показва, че си в затворена стая, на тъмно. Трепетът ще те изведе навън, на светло, в широкия свят. Там ще видиш много неща: едни ще те задоволят, други няма да те задоволят. Ти искаш да задържиш в себе си това, което те задоволява. Следователно, като имаш трепет, ще излезеш навън, на светло; няма да седиш в тъмната стая, като затворник. Докато седиш в тъмната стая, не можеш да изразиш своя трепет. Той подразбира вътрешен подтик. Човек иска да излезе от своето пасивно състояние, да стане активен. Седиш в стаята си отпаднал, остарял. Излез навън, в широкия Божествен свят, който носи благата на живота. Казваш: Не чувствам никаква радост. – Затворен си в съзнанието си. – Какво да правя? – Моли се да дойде един ангел отвън, да снеме веригите на краката ти, да отвори вратата да излезеш навън. Така стана с апостол Петър. Ангел Господен влезе в тъмницата, свали оковите от краката му, отвори вратата и каза: "Излез навън и повече не се връщай."

Какво дава музиката на човека? – Освобождаване. Чрез музиката човек естествено се освобождава от ограничителните условия на живота. Човек започва живота си с музика. Щом се роди, детето веднага заплаква. То възпроизвежда музикалния тон "уа-а". Този тон е плод, който пада на земята. Когато берат черници, хората друсат дървото, под което има черга, в която падат плодовете. Като слезе от дървото, на което е седяло, детето изпитва страх и започва да плаче. Съзнанието му се разтърсва, и то започва да диша. Ако не се разтърси и не заплаче, детето не може да живее. Животът започва с първия тон "уа", чрез който става дишането. Човек изучава музиката отначалото на живота си докрая. Някои деца започват живота с мажорна музика, а други – с минорна. Добре е, че децата плачат. Ако не плачеха, по-лошо щеше да бъде за тях.

Сега, като говоря за музиката, нужно е разбиране. Само така музиката ще хвърли светлина в човешкото съзнание. Не само музиката, но и науката, и поезията, и изкуството разширяват съзнанието на човека и внасят в него повече светлина. Един ден аз се опитах да нотирам една песен и успях да я напиша. Около мене се събраха няколко ученици, които започнаха да пеят новата песен. Дадох нотите на един от учениците – техник, да ги препише. Той ги изгубил, но и песента забравил. Един ден, като работел около машината, едно от колелата го ударило в главата и силно я притиснало. В този момент песента изпъкнала в паметта му, и той запял. Със запяване на песента - колелото на машината спряло. Значи, песента го спасила от нещастие. Ако ме питате, защо трябва да пеете, казвам: Пейте, за да спрете колелото на машината. Ако не пеете, колелото ще смачка главата ви. Ти се разгневиш, преживяваш някаква горчивина. Как ще си помогнеш? Запей една песен, която има сладки тонове, и горчивината ти ще се превърне в сладост.

Пейте тихо, само за себе си. Ако си изпаднал в мрачно състояние, вземи един светъл тон. Светлината ще смени твоето мрачно състояние. В бъдеще музиката ще открие на хората, какви сили произвеждат тоновете, за да могат съзнателно да се ползват от тях. Засега тя държи тези неща в тайна. Докато ви се открият тайните, пейте, както знаете. Когато майката бие детето си, пак чуваме музика. Детето вдига ръката си и плаче – пази се от ударите на майка си. С вдигането на ръката си, то пее песента "Изгрява слънцето". Майката удря бързо, енергично и пее: "Сила жива, изворна течаща". Като ви бият, пейте песента: "Изгрява моето слънце, праща светлина, носи радост в моя живот." – За кого изгрява слънцето? – За мене, за тебе и за безброй същества. Ако кажеш, че слънцето изгрява само за тебе, това е затворен, ограничен интервал. Ако кажеш, че слънцето изгрява за всички, това е отворен интервал. Щом кажеш "аз", това показва, че съзнанието ти е пробудено; ти си личност, която се разтоварва. Обаче, всички те държат отговорен за това, което ти е дадено да носиш. И коня товарят, но не го държат отговорен за товара – друг то води.

Ти си натоварен с ценни писма, които трябва да занесеш на определено място. Питат те: Занесе ли писмата? Ти си отговорен за товара, който носиш. Пееш една песен – отговорен си вече. Трябва да я пееш хубаво. Ако не знаеш песента, не си отговорен. Дойде някой при тебе мрачен, недоволен, че няма пари. Ти знаеш да пееш. Ще му пееш, докато се развесели. Запей: "Аз зная, че твоята кесия е празна. Знаеш ли, че мога да я напълня? Щом напълня кесията ти, ще бъдеш радостен и весел. Ей, стани!" – С какво ще се напълни кесията му? – Със злато. – Как? – Както пълните празната стомна с вода. Златото е като водата. Онзи, който знае закона, лесно пълни стомната с вода. Който не знае, мъчно я пълни. Запушена стомна не се пълни. Отпушена стомна лесно се пълни.

Някой се оплаква, че няма хляб. – Колко пари трябват за един хляб? – Пет лева. Светът е пълен с пари: видими и невидими. Някога гледате към небето, нищо не виждате – никаква влага, никакво облаче. Небето е чисто, ясно. След малко небето се покрива с облаци, и се излива силен дъжд. Откъде дойдоха облаците? Откъде дойде влагата? – От пространството. Нямаш пари, чудиш се, откъде да вземеш. Твоят приятел има пари в банката. Той изважда един чек, подписва го и веднага получаваш известна сума. Дава ти пари да си услужиш. Щом нямаш пари, обърни се към съществата от разумния свят. Те ще изпратят при тебе някой твой приятел, да ти донесе един чек. Нищо друго не ти остава, освен да го осребриш. Твоят приятел е банката, която ти отпуска известна сума. Без чек нищо не можеш да направиш. Чекът осигурява човека и му дава разположение. Следователно, доброто разположение, радостта не е нищо

друго, освен осигурен чек. Ако нямаш чек, радостта те напуска, доброто разположение се сменя с лошо.

Сега, каквото и да се говори на хората, те искат доказателства. Казвам: Още с нагряването на слънцето чековете на всички хора се подписват. Каква по-добра осигуровка очаквате? Щом залезе слънцето, подписването на чековете престава. Като изгрее слънцето, всички възможности се разкриват. Щом залезе, настава почивка. Виждаш слънцето – обнадеждаваш се; виждаш звездите – обнадеждаваш се. Реката тече, вятърът духа, тревата никне, цветята цъфтят – ти се обнадеждаваш. Всичко в природата подтиква човека, събужда неговото съзнание. Всичко, което става в природата, е за добро. Не се страхувай от вятъра. И слаб да си, и болен да си, няма да се простудиш – по-здрав ще станеш. Слънцето, водата, въздухът укрепват здравето на човека.

Как ще изпеете песента за слънцето на български мотив? (Учителят изпя тази песен на нов, български мотив, с ново съдържание). Пеем: "Мила мамо, моето слънце днес ще изгрее, светлика ще ми изпрати, и радост в моя живот ще внесе. Тогава, мамо, аз ще се проявя, готов ще бъда за доброто в света: ще мисля добре, ще чувствам добре, ще постъпвам добре. Ти, мамо, ще имаш добър син. Мила мамо, моето слънце днес ще изгрее." Това е дървото, което ще даде плод. Много време трябва да мине, докато израсте. Понеже морето е развълнувано, не може лесно да се схване песента. Почвата, върху която ще се гради, трябва да се разкопае, да стигнем до канара. Само така ще имаме резултат. Не се гради върху пясък, нито при голям студ, или при голяма горещина. Може да се гради при нормална, умерена топлина.

Защо не можахте да схванете цялата песен? – От страх и предпазливост, да не би да я усвоим криво. – Като пее, човек трябва да бъде свободен. Страхът трябва да влезе в съгласие с разумността. Докато страхът взема участие в музиката, работата не може да върви. Той дава мнението си, как да се пее, кога да се пее. Той казва: Не бързай толкова. Чакай да научиш песента добре, че тогава да пееш. Ако бързаш, ще се изложиш. – Ще пееш без страх, да схванеш първо основното, а после постепенно ще изправяш и добавяш. Ти не си фотография, да схванеш всичко изведнъж. И фотографията не схваща всички неща изведнъж. Колкото и да е съвършена, тя не може да схване най-деликатните черти на лицето.

Като слушате различни певци, забелязвате, че всеки е внесъл нещо свое в песента. Каквото се вложи в тоновете, това съдържат. Независимо своите собствени качества, тонът приема нещо и отвън. Сегашната музика се нагласява според степента на човешкото съзнание. Както я разбира човек,

така я проявява. Тя е нагодена според ума, сърцето, душата и духа на човека. Наблюдаваш изгрева на слънцето при ясно, чисто небе. Какъвто е денят, такъв ритъм приемаш от слънцето. Важно е да схванеш ритъма на изгряващото слънце такъв, какъвто е, а не в зависимост от деня. Прави опити в това направление. Ако първият опит излезе несполучлив, не се отчайвай – направи сто опита, докато имаш резултат. Толстой е преписвал някои свои съчинения по три-четири пъти, докато ги хареса. Някой казва, че не обича да поправя работите си. Както ги напише първия път, така остават. Природата обича да коригира нещата. Докато не намери най-добрия метод, тя не туря подписа си. Чувстваш, че някой тон не е правилен. Спри се на този тон, докато го изправиш. – Ще изгубя времето си. – Няма да изгубиш нищо. Ако изправиш този тон, повече ще спечелиш. – И без пеене може. – Не може без пеене. Истински човек е онзи, който има по пет пръста на ръцете и на краката си; той има две очи, две уши, един нос, една уста. Когато предприеме една работа, всички негови удове – пръстите, очите, ушите, носът, устата, трябва да участват в работата. Когато умът мисли, всички удове трябва да вземат участие в мисълта. Когато умът мисли, сърцето, волята, душата и духът трябва да го подкрепят. Това е човекът. Ако мисли само главата, без подкрепата на останалите удове, без участието на сърцето, душата и духа, това не е истински човек.

Мнозина казват: Главата да мисли. Това е нейна работа, не е наша. – Работата на главата е наша работа, и нашата работа е нейна. Нашата работа е на Бог, но и Божията работа е наша. Бог иска и ние да се проявяваме като Него. Дай право на човека да се проявява свободно, но знай, че неговото проявяване е и твое. Отиваш при един майстор - обущар. Не го коригирай, но гледай, как работи. Той трябва да вземе мярка от твоя крак, а не да прилага готови мерки. Оня, Който е създал крака, е главният майстор. Обаче, чиракът трябва да се съобразява с майстора. Ако правиш шапка на някого, ще се съобразяваш с главата му. Шапката е чиракът, главата е майсторът. Ние сме ученици и ще се ръководим от това, което майсторът е направил. Една мисъл минава през главата ти. Ще я накараш да се нагоди на твоя ум, а не умът да се нагажда на мисълта. Значи, формата на мисълта трябва да се нагоди според ума, формата па чувството – според сърцето, а не обратно. Щом постъпваш така, ти си радостен, доволен. Нарушиш ли този закон, ти чувстваш, че нещо не ти достига – между ума, сърцето и душата няма хармония. Пазете хармонията в себе си, да не се изопачите.

Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.

4. *Лекция от Учителя*, държана на 29-ти октомври, 1943 г., София – Изгрев

1943_10_31 Новото начало
Утринно Слово

НОВОТО НАЧАЛО

[Псалом23.]

Апостол Павел казва: „Докато бях дете, мислех по детински; щом станах мъж, напуснах детинското". Наистина, човек трябва да напусне детинското. За кое детинско се говори? Има нещо детинско в човека, което той трябва да напусне, но има нещо детинско, което трябва да задържи в себе си за вечни времена. За това детинско Христос казва: „Царството Божие е на децата". Детето носи в себе си възможностите и условията за растене. Каква е разликата между детето и възрастния? Детето е семе, едва посято или още непосято. То не е изникнало, не се е разлистило, не е цъфнало, не е дало плод. Старият е узрял плод, който виси на дървото и чака, или да го вземе някой, или да падне на земята. Ако го вземе някой, ще го опита и познае. Ако никой не го вземе, ще падне на земята, дето го очаква смърт. Семката му ще се посади и след време ще израсте отново. Каквото става на земята, същото става и в невидимия свят. Привидно някои неща се губят, но всъщност, няма загуба в природата. Нещата се само видоизменят, но не се губят, нито създават. Губи се нереалното, а реалното остава за вечни времена.

Какво виждаме в човешкия живот? Детето се ражда здраво, весело: то расте, става юноша, също здрав, весел. Колкото повече години минават, човек постепенно губи силите, здравето си и заболява. Каква е разликата между здравното и болезненото състояние на човека? Здравият е доволен от всичко: от яденето, от съня си, от водата, от въздуха, от хората, които го обикалят. Болният е недоволен – нищо не може да го задоволи. Хапне нещо, неприятно му става ; легне да спи, недоволен е – обръща се на една, на друга страна, не може да заспи. Някой му говори, той не иска да слуша, какво му се говори. Окръжаващите го дразнят, приятелите му са неприятни. Здравият гледа на всичко, като на реалност; болният отрича реалността. Дето и да отиде, той се намира като в небрано лозе. Поговорката „Намирам се като в небрано лозе", в смисъл, че се намираш в трудно положение, трябва да се коригира. Не е лошо да се намериш в небрано лозе – има какво да ядеш. Лошо е, ако се намериш в обрано лозе. И да искаш да си хапнеш нещо, няма какво, всичкото грозде е обрано.

Христос казва: „Ако не станете като децата, няма да влезете в Царството Божие.“ Има нещо хубаво в детинството, което трябва да се запази до старини. Детското трябва да ни радва и в детинството, и в напредналата

възраст. Приятно е на майката да има здраво, жизнерадостно дете и който го види, да каже: Прилича на майка си. Не е приятно да видиш едно болно, хилаво, плачливо дете и който го види, да каже: Прилича на майка си. Има деца своенравни, разглезени, по цяла нощ не спят – плачат, сърдят се, крякат. Те са генерали, управляват майка си, баща си – само техните заповеди се чуват. Един наш познат, доктор, ми разправяше опитността, която имал със своето малко дете. Една вечер майката отишла на концерт, а детето оставила на бащата, той да се занимава с него. По едно време детето се събудило и започнало да плаче. Бащата го взел на ръце, разхождал го по цялата стая, но то не преставало да плаче. Сварил му кашичка, дал му да яде, то пак не преставало да плаче. Люлял го, песни му пял, приложил всички методи, които познавал като лекар – детето продължавало да плаче. Обърнал се за помощ към всички светии, които познавал – детето не млъквало. Понеже бащата се занимавал със спиритизъм – викал духовете – и това не помогнало. Най-после му дошло на ума да прочете „Отче наш". Щом прочел молитвата, детето млъкнало и заспало. Докторът казваше: Никога в живота си не бях чел молитва така, както в тоя случай. Силна беше молитвата ми затова даде резултат.

Защо молитвата на хората не дава всякога резултат? – Защото не е силна, не е искрена. Някой се моли, но вътре в него нещо кряска, не му дава покой. Такава молитва не е на място. Докато нещо кряска и вика в тебе, мисълта ти не може да се предаде, Като заспало детето, бащата се успокоил и започнал да мисли, какво му дала тая опитност. Той познал силата на молитвата. От друга страна, разбрал, че не е прав, когато се ядосал на жена си, дето оставила детето на него. Нещо започнало да кряска и негодува в него, както в детето. Докато кресливото дете в него не млъкнало, и детето не млъкнало. С молитвата първо той се успокоил, а после детето.

Сегашните хора се оплакват от страдания и нещастия. – Коя е причината за страданията им? – Еднообразието в живота. Те търсят щастието там, дето го няма. Те търсят щастието в материалния живот: искат да бъдат добре облечени, добре нахранени, добре приети между хората; да имат файтон или автомобил на разположение, да посещават театри и концерти; да бъдат млади, здрави, да не боледуват; да имат хубави къщи, добре мобелирани. Хубаво е всичко това, но на земята такова щастие не може да се постигне. И да имаш всичко това на разположение, пак няма да бъдеш щастлив. Хората ще ти завиждат, ще се питат, как си придобил това богатство. Ще кажат, че с кражби си разбогатял. После, кравите и овцете ще те съдят, че си одрал кожата им, остригал си вълната им, издоил си млякото им. И горите ще те съдят, че си ги изсякъл. При това положение, можеш ли да бъдеш щастлив?

Човек може да бъде щастлив само при три случая: когато знае, как да носи любовта, мъдростта и истината. Другояче казано: Да знае как да постъпва с ума, със сърцето и с душата си. Умът ще му даде светлина, сърцето ще му даде топлина, а душата ще му даде сила. Без светлина, без топлина и без сила, нищо не се постига. Това е все едно, да живеете в красив свят, с хубави плодни градини, без да опитвате плодовете; минавате край чисти, буйни извори, но ви е забранено да пиете вода; влизате в големи, богати магазини, пълни със скъпи дрехи, но нямате право да си купувате дрехи; обикаляте осветени салони, дето пеят и свирят видни певици и музиканти, но нямате право да влезете вътре да ги слушате. Навсякъде има училища, университети, дето се преподават различни науки, но вие нямате право да ги посещавате. Какво щастие е това? Красив е светът, който ви обикаля, но не можете да се ползвате от неговите блага.

Помнете: Щастието е в самия човек – в светлината на неговия ум, в топлината на неговото сърце и в силата на неговата душа. Това щастие носи здраве и сила за човека. За да запази здравето си, а с това и своето щастие, той не трябва да допуща в ума си нито една отрицателна мисъл и в сърцето си нито едно отрицателно чувство. Дойде ли една отрицателна мисъл до ума ви, оставете я вън. Колкото пъти да хлопа, не й отваряйте. Мълчете си вътре и не питайте, кой е там. Така хлопаше на вратата ми един стар човек, който продаваше яйца. Той беше 90 годишен дядо, носеше яйца само на мене, защото му плащах скъпо. Тогава яйцето струваше един-два лева, а аз му давах по десет лева на яйце. Понеже ценя малките неща плащах му скъпо. Някога го оставях да хлопа, без да му отворя. Чета, занимавам се, нямам време да отварям вратата. Той започваше да хлопа все по-силно, докато най-после, или аз отстъпя, като му отворя, или той – отиваше си. Така проверявах, докога ще тропа и какво ще направи, ако не му отворя. Ще питате, защо съм постъпвал с него така. Според мене, той и аз сме едно. Той стои отвън, хлопа и мисли, че е нещо, вън от мене. Аз седя вътре и чета, но зная, че съм едно с него. Това означава, че добрите и лошите страни на хората се включват във всеки човек.

Представете си, че някой пее една песен. Всяка песен има свое ехо. Каквато е била песента, такова е и нейното ехо. Ако не си пял добре, и ехото ще бъде такова. В ехото слушаш себе си, но като не знаеш, отде иде то, възмущаваш се, не си доволен от пеенето. Често ние сме недоволни от отражението на нещата и казваме, че това или онова не е правилно, не е хубаво. Така си пял. Пей хубаво, за да бъде и отражението хубаво. След това слушай, да видиш, какво ще бъде ехото. Изпей песента два - три пъти, докато сам бъдеш доволен от ехото. Не се гневи на това, което сам си

създал. Някой се гневи за нищо и никакво. Върви по улицата, удари се в някой камък и се разгневи. – Защо се гневи? – Че камъкът се изпречил на пътя му. Той трябваше да го махне от пътя си, преди да беше се ударил в камъка, още като го види отдалеч.

Много неща има в света, които трябва да се турят на местата им. Да поставиш нещо на своето място, трябва да има подбудителна причина за това. Една от подбудителните причини в живота е парата. Даваш на някого десет лева да свърши една работа – не иска да я свърши; даваш му 50 лв., пак не иска; даваш му сто лева, започва да мисли, да я свърши, или не; като му дадеш 200–300 лв., веднага свършва работата. Колкото повече плащаш, толкова по-добре се върши работата; колкото по-малко плащаш, толкова по-зле се върши работата. В духовния свят нищо не се плаща. Там разменната монета е любовта. Който не разбира тоя закон, счита, че като му направиш няколко добрини, длъжен си всякога да му правиш добро. Ако един път не му услужиш, сърди се. Ако един път не му дадеш пари колкото иска, пак се сърди. Той не се задоволява с десетина лева, най-малко сто лева иска. Ако му дадеш сто лева, следния път иска двеста лева. После иска триста лева и постепенно увеличава. С малко не се задоволява и така те погледне, като че иска да каже: Знаеш ли, кой съм? Казвам: Зная, кой си, но ти не знаеш, кой съм аз. Като постъпвам по един или друг начин с хората, аз имам възможност да ги позная. Ако и те изучават себе си, ще видят, че между всички явления и прояви в живота съществува известна зависимост: едно явление предизвиква друго.

Един виден професор по музика срещнал една бедна, даровита мома, с хубав глас, но със слаба воля; сама тя не могла да прояви своя талант. Професорът решил да й помогне. Той я взел под свое покровителство и със своята силна мисъл и воля успял да събуди в момата желание да пее. Тя започнала да пее и в скоро време се проявила като добра певица. Професорът тръгнал с нея из Европа да дава концерти. В присъствието на професора тя се проявявала отлично. Щом той отсъствал, тя не излизала на сцената. Един момък се влюбил в нея, но като виждал, че професорът я придружавал навсякъде, той започнал да ревнува – гледал на професора като на препятствие в своя живот. Един ден той успял да се качи на сцената и убил професора. От тоя момент момата престанала да пее.

Хората мислят, че певецът е самостоятелен, не зависи от никого. Човек е зависим; неговите прояви зависят от други същества. Щом се прекъсне тая зависимост, престават и проявите. Тая зависимост определяме с думите „идеал, връзка на човешката душа с Бога, или с някое светло същество". Човек трябва да съзнава присъствието на светлото същество в себе си и да упова на него. Прекъсне ли се тая връзка, животът се обезсмисля. Тъй

щото, когато говорим за любовта, разбираме, именно, връзката на човешката душа с Бога. Любовта на човека към Бога е първото условие за проява. Значи, любовта ми към Бога е условие, в което аз мога да се проявя. Любовта на Бога към мене е условие, при което Бог се проявява в мене. Да се радваме, когато Бог се проявява в нас, защото и Той се радва, когато ние се проявяваме в Него. Да живееш добре, значи, да обичаш Бога. Без любов към Бога, няма съзнателен живот.

Има две положения в живота: да обичаш, или да те обичат. Кое от двете положения е по-добро? Добре е да обичаш, добре е и да те обичат. Първо Бог ни обича; нашата любов е последствие на Неговата. Началото на нещата е Божията Любов, краят е човешката любов. Казано е в Писанието: „Аз съм алфа и омега, т. е. начало и край на нещата". След всеки край иде ново начало. Божията любов подразбира начало на нещата, т. е. условие за проява. Когато ние се проявяваме, в Бога се заражда ново начало. С други думи казано: Нашият край е ново начало на Божиите прояви. Ето защо, когато човек започне да мисли, че няма какво да прави, иде новото начало. Вие сте изпратени на земята, като артисти, да представите Божиите интереси. Като изиграете ролята си, ще слезете от сцената; други ще продължат ролите ви, а вие ще станете публика.

Когато се говори за любовта, някой казва, че хората го обичат. Как познава това? Кое е веществено доказателство, че някой ви обича? Той е досетлив, има пред вид нуждите ви и всякога ги задоволява. Няма по-хубаво нещо от това, да даваш от любов. Важно е, да даваш на време. Само Бог дава така. Небето, със звездите и слънцата, е създадено за хората, да се учат и ползуват от тях. Всичко, каквото хората са пожелали, Бог им го е дал. Какво се иска от тях? Да принесат от плодовете на благата, които са получили. Една светла мисъл, едно благородно чувство и една възвишена постъпка са плодове, които можем да принесем на Бога. Казано е в Писанието, че Бог е възлюбил истината в човека. Под „истина" разбираме оценяване на всички възможности, вложени първоначално в нас. Който не ги оценява, не може да бъде доволен. Докато е дете, то не се радва на детинството си, но иска да порасне, да стане голям. Като порасне, вижда, че има много работа, която не може да свърши сам и решава да се ожени. Той разчита на жена си и на децата си, очаква на тях, но остава излъган. Най-после казва: Да се оженят децата, да останем с жената сами, тогава ще работим по-добре. И тук остават излъгани. Внучетата трябва да се гледат: ту едното се разболее, ту другото, и те пак нямат време да помислят за себе си. Какво щастие можете да очаквате при такива условия? Дал ти е Бог едно дете - момиченце – не си доволен; даде ти момченце – пак не си доволен Какво повече искаш? Искаш ли да имаш 12 синове, като Яков? Той имаше 12 синове, но работите му пак не вървяха добре. Яков изигра брата

си Исава, затова напусна бащиния си дом и отиде при чичо си Лавана. Тук той се влюби в дъщеря му Рахил, за която работи седем години. Но чичо му го излъга; вместо Рахила, даде му по-голямата си дъщеря – Лия, която имаше болни очи. Човек с болни очи не обича истината. Яков трябваше да работи още седем години за Рахила. Еврейският закон не позволява по-младата сестра да прежени по-старата. – Кое е старото в света? – Това, на което очите са развалени. Както Яков излъга брата си и взе първородството му за една чиния леща, така Лаван излъга него, даде му Лия – чиния леща вместо Рахила. Така Лаван продаде и двете си дъщери на Якова, с което му показа, че е търговец. Един ден Яков реши да напусне Лавана и тръгна на път – да се прости с брата си и да заживеят заедно. Той взе двете си жени и двете си робини и тръгна към бащиния си дом.

Човек има един ум и едно сърце – две жени. В мъжа и умът, и сърцето са женски; в жената обратно: и умът, и сърцето са мъжки. Понякога умът и сърцето на мъжа са мъжки. Тогава той е мъж. Човешкият ум се занимава с отражението, със сянката на нещата, а не с тяхната реалност. Умът изучава външните условия на живота, сърцето – вътрешните условия, на душата – тяхната същност. Ако се водите само по ума, ще имате хубави неща – къщи, автомобили, градини, но все ще ви липсва нещо. Мислите ли, че яденето, сготвено от един здрав и от един болен човек ще бъде еднакво вкусно? И двамата знаят да готвят, и двамата ще турят едно и също масло, но яденето, сготвено от здравия, има един вкус, а от болния – друг вкус. Ако прокажен човек ушие една дреха, непременно ще внесе нещо от болестта си в дрехата. Платът на дрехата може да бъде много хубав, но проказата на шивача ще мине и във вас. Ако сте взели пари на заем от човек, който ги е крал и насилвал бедни вдовици, неговата психическа проказа ще влезе във вас.

Казвам: Храната, както и благата, които идат от невидимия свят, трябва да минават през чисти ръце. Хлябът, водата, въздухът трябва да бъдат чисти. Ако всички хлебари и търговци бяха чисти, друг порядък щеше да има в света. Сега навсякъде се натъквате на нечистота. Какво може да излезе от един нечист свят, какъвто е сегашният? Нищо друго, освен противоречия. Какъв е изходният път на всичко това? Представете си, че един виден певец дава концерт. Съберат се няколко деца, влязат в салона и започнат да дрънкат с тенекии. Той пее, а те дрънкат. Какво ще чуете от песента му? Ще ви бъде ли приятно това пеене? Децата ще развалят пеенето. Често човек допуща палави деца в Божествените работи, с което развалят красивото в тях. Божественото не позволява да му се дрънка с тенекии. Който си позволи това, скъпо плаща.

Преди няколко деня дойдоха да ми се оплачат от една болна сестра, доста

възрастна, че говорила лоши работи, карала се с всеки, който я посещавал. – Коя е причината за това? – Понеже сестрата се готви да замине за другия свят, около нея се събрали заминалите ѝ роднини и се карат. Те искат да я оберат, да вземат всичкото ѝ богатство. Като видят, че някой иде да я види, те го пъдят, страхуват се да не вземе и той нещо от нея. Като видите, че някой изгуби съзнание и почне да хърка, казвате, че той умира. Всъщност, той не хърка, но роднините му, които искат да го оберат. Някои от вашите роднини са благородни, а някои са груби, карат се, сърдят се помежду си, кой повече да вземе. Те говорят отвътре, а не болният. Те приличат на грамофонни плочи. Една плоча иска да вземе дрехите на болния; друга плоча иска обувките; трета плоча иска парите му. За да не се карат роднините на болния, още преди да се разболее, той трябва да ги извика и да им каже: Докато съм жив, не позволявам да ме безпокоите. Щом замина за другия свят, тогава ще дойдете да вземете, каквото ви трябва.

В една от своите притчи, Христос обръща вниманието на хората, да не се карат за имане. Ако господарят даде част от богатството си на своите слуги, те трябва да работят, да увеличат богатството и да не се карат, кой взел по-голяма част. И вие, преди да заминете за другия свят, извикайте роднините си, дайте, каквото сте имали, и кажете им да не се карат помежду си. Не оставяйте наследници след заминаването си. На всеки човек е дадено преизобилно. Разчитайте на това, което Бог ви е дал, а не на онова, което може да дойде отвън. Гледай вечер звездите и луната, радвай се на светлината им, но не разчитай на тях. Горко на оня, който разчита на светлината и на топлината на звездите. Тяхната светлина не е даже една милиардна част от светлината на слънцето. Единствената светлина, на която можем да разчитаме, е тая, която иде от слънцето. Единствените блага, на които можем да разчитаме, това са ония, които идат от Бога. Някой ти направи една малка услуга – радвай се на тая услуга. Малка е тя, никой не знае за нея, но нещо Божествено е скрито там. Всяка радост, която преживяваш, се дължи на радостта на оня, който е направил една услуга. Той се радва, затова и ти се радваш. Чистата радост подразбира, че услугата е направена по закона на любовта.

И тъй, каквото правиш, прави го в името на Бога. Вън от Бога, всяко добро или всяка услуга е празно шише. Това е човешкият порядък. Шишето може да е красиво отвън, но е празно. В Божествения порядък шишетата са пълни. Там всяка форма отговаря на своето съдържание. В човешкия порядък може да турят съдържание в шишето, но обикновено между външната форма и съдържанието няма съответствие. Ако шишето отвън е красиво, съдържанието му е лошо. Трябва ли след това да се питаш, защо си недоволен? Много естествено, съдържанието на шишето ти е лошо. Следователно, ако си недоволен, ще знаеш, че си в човешкия порядък; ако

си доволен, живееш в Божествения порядък. Ако си светски човек и си доволен, живееш в Божествения порядък и си по-близо до Бога, от оня религиозен, който е всякога недоволен. Религиозният иска да стане по-добър отколкото е, да мине за праведен. Това е невъзможно. Никой не може да стане по-добър, отколкото е в действителност. Едно се иска от човека: да проявява доброто, което е вложено в него. Той е толкова добър, колкото проявява доброто. Ако повече проявява доброто, по-добър е; по-малко го проявява, по-малко е добър. Задачата на човека е да прояви любовта, която е вложена в него; да прояви мъдростта, която е вложена в него; и най-после, да прояви истината, която е вложена в него.

Когато хората не знаят, как да постъпват, настройват се помежду си и не могат да се търпят. Чудя се на хората. Котката знае как да постъпва и да разполага господаря си, а те не знаят. Котката се умилква, гали се, мърка, и господарят й дава млекце да си хапне. Някой човек, вместо да предразположи приятеля си, настройва го срещу себе си. Отива при приятеля си, иска сто лева на заем, с обещание след пет дена да ги върне. Не само че не ги връща, но иска още двеста лева и казва, че след десет дена ще му ги върне. След десет дена отива пак при него, иска още триста лева. Приятелят му, недоволен от него, не го приема вече в дома си и постепенно изменя отношенията си. И двамата не постъпват правилно. Първият обещава и не изпълнява. Той не трябва да обещава, щом няма възможност да изпълни обещанието си. Вторият бърза, не дочаква края на нещата. Ако той имаше търпение, първият щеше да плати дълга си. Ще кажете, че не го платил след пет дена, както обещал. В човешкия порядък въпросите се разрешават по буква. Обаче, в Божествения порядък буквата нищо не разрешава. Пет човешки дни не отговарят на пет Божествени. Един Божествен ден отговаря на хиляда човешки години. Следователно, ако Бог ти каже да чакаш един ден, ще чакаш хиляда години. Ако приемате нещата по буква, ще чакате само един ден и, като не стане това, което ви обещават, ще мислите, че са ви излъгали.

Като изучавам сегашните хора, виждам, че те са преждевременно остарели. – Защо? – Защото не говорят истината. Ще кажете че понякога си служите с бяла лъжа. И бялата лъжа не е позволена. Младата мома се кара с майка си, но като види възлюбения си, веднага се усмихва. Началник се кара на своите служители. Щом види по-голям началник от себе си, усмихва се. Това е бяла лъжа; това е неестествен живот. Казваш, че трябва да се проявиш такъв, какъвто си. Какъв трябва да бъдеш? Според мене, ти трябва да се проявиш според законите на любовта, на мъдростта и но истината. Ти трябва да се проявиш съобразно законите на живота, който произлиза от любовта; ти трябва да се проявиш според законите на знанието, което произлиза от мъдростта; ти трябва да се проявиш според

свободата, която произлиза от истината. Ако не се проявиш по тия закони, животът ти не е Божествен. Не бързай да се произнасяш за хората и за техните постъпки. Какво лошо има в това, че си дал на някого пет–десет лева, които не могъл да върне на време?

Един мой познат ми разправяше следната опитност. Случило се, че няколко месеца бил без работа. Един ден бръкнал в джоба си и намерил само един лев. Той си казал: Както съм гладен, мога да си купя само едно симидче, да задоволя малко глада си. В това време видял един просяк, който се отправял към него. Нещо отвътре му казало: Дай тия пари на просяка. Дадох последния си лев и останах без пет пари в джоба си и гладен. Вървя и си приказвам: Ако не бях дал лева на просека, щях да си купя един симид да не гладувам. Сега съм и гладен, и без работа. Ходя немил-недраг по улиците. В това време някой ме извика. Обръщам се да видя, кой ме вика. Оказа се, един мой приятел от детинство, с когото не бях се срещал десетина години, ме видял отдалеч и пожелал да ме спре. Заговорихме се, и той ме покани да отидем в дома му, да се нахраним. Отидохме, нахранихме се добре и след това му казах: Приятелю, благодаря, че ме нахрани. Останал съм без пет пари в джоба и без работа.
– Не се безпокой, няма да останеш гладен. Ще ти дам някаква служба. И така стана. След два-три дена той ме назначи на служба. Казвам: Давай щедро, с любов, и не се страхувай, няма да останеш гладен.

Друг случай. Един българин свършил по музика във Франция. Върнал се във Варна, родния му град, и започнал да търси работа. Докато намери подходяща служба, той се съгласил да занимава богати варненски деца по музика и танци. Един баща останал недоволен от работата на учителя и настроил другите бащи против него. Така той останал без работа и често гладувал. Един ден го срещнал един негов приятел и го поканил у дома си на обяд. Доволен от обяда, той благодарил на приятеля си и си отишъл. Скоро след това, той се назначил на служба – секретар при тогавашния валия турчин. Случило се, че неговият приятел, който го угостил в един от трудните моменти на живота му, бил обвинен като комита и задържан в полицията. При обиска, в дома му намерили някакви подозрителни писма. Като научил това, секретарят прегледал писмата и унищожил всички ония, които го издавали като комита и опасно лице. Така го освободил от отговорност. След това секретарят срещнал приятеля си и му казал: Обядът, който ми даде, те спаси.

Казвам: Правете добро, и не се страхувайте. Доброто ще ви изведе на добър край. Няма по-хубаво нещо за човека от това, да се държи за Божествения порядък. Ако се вгледате в живота, ще видите навсякъде във вътрешността прояви на Божествения порядък. Само повърхността му е

кална, нечиста. Щом се махне калта, съдържанието – Божественото, остава чисто. Съдържанието на всички хора е Божествено. Няма човек в света, който не иска да живее добре. Обаче, дойде ли до прилагането, там среща мъчнотии. Не е мъчно да пееш, но когато времето се изстуди, гърлото изстива, и гласът излиза дрезгав. Причината е малка, но не си спазил правилата, които гърлото изисква. Човек е добър по естество, но умът и сърцето му трябва да знаят правилата на живота и да ги спазват. Ако те не спазват тия правила, и волята не се проявява правилно. Когато умът и сърцето имат нужната чистота, и волята действува добре. Ако умът и сърцето не са чисти, волята е слаба и неразумна. Когато умът се озарява от Божествената светлина, а сърцето – от Божествената топлина, волята се изявява с всичката си сила и мощ и разумно ги използува. Който живее в Божествената светлина и топлина, пречиства кръвта си и се освобождава от всякакво нервно разстройство. Ако не приемаш правилно светлината и топлината, сам се натъкваш на различни болести.

На какво се дължат болестите? – На противоречия в човешкия ум и в човешкото сърце. Тия противоречия са резултат на старите човешки разбирания. Като знаеш това, не искай от човека невъзможното. Не е лесно да бъдеш певец. Да желаеш да пееш е едно, да бъдеш певец е друго. За това се искат условия, създадени преди няколко поколения. Освен това, майката и бащата трябва да са музикални, да предадат своята музикалност на децата. Окръжаващата среда, публиката, също трябва да бъде музикална. Публиката предразполага певеца, дава му импулс да пее. Ако не го обича, той не може да пее. Следователно, за да бъде някой певец, трябва да се спазват следните условия: майката и бащата да са музикални, да имат разположение към музиката; певецът да има същото разположение и музикалност, и публиката да е музикална и да обича певеца. Значи, предразположение на ума, на сърцето и на душата към музиката създават добри условия за развитието на човека.

И тъй, за постигане на доброто е нужно вътрешно разположение към него. Не е достатъчно да се говори: Да живеем добре, да бъдем щедри. Какво значи, да бъдеш щедър? Ако дадеш последния си лев, щедър ли си? Ако вземеш пари на заем от някого, за да помогнеш на друг, щедрост ли е това? Ти можеш да даваш само от онова, което е в джоба ти. Ако нямаш, ще кажеш истината. Срам ли те е да кажеш, че нямаш? Ако дадеш всичко, каквото имаш, и тръгнеш да търсиш за себе си оттук-оттам, това не влиза в Божествения порядък. Джобът ти е празен, но можеш да дадеш поне едно житно зърно на някого и да кажеш: Посей това житно зърно, и след три-четири години ще станеш богат. Той взима житното зърно, но не е доволен. Казва: Ще ме залъгва с едно житно зърно! Това зърно струва повече от сто лева, които може някой да ти даде.

Помнете: В Божественото се крие тайната на живота. Житното зърно е Божествено семе – в него е животът. Имаш един диамант в джоба си, или на пръстена си. Малък е той, но струва десетки хиляди. Той струва повече от парите, които си вложил в една банка. Парите не носят здраве, а диамантът, като скъпоценен камък, допринася нещо за здравето ти. Богатство, което не допринася нищо към светлината на нашия ум, към топлината на нашето сърце и към силата на нашата душа, не е истинско. Всяка мисъл, всяко чувство, всяка постъпка трябва да допринасят нещо към нашия ум, нашето сърце и нашата душа. Ако нищо не до-принасят, те са безполезни.

Мнозина се оплакват, че са остарели вече, не могат да работят. Ако сте остарели и поумнели, благодарете за това. На небето само старите хора и старите неща светят. Те носят опитностите на незапомнени времена. Слънцето и светлите звезди са стари, отдавна проявени. Тъмните звезди, които още не светят, са млади, непроявени деца. Те причиняват големи пакости и неприятности. Това виждаме и в живота. Всички деца са причинили и продължават да причиняват неприятности на родителите си и на окръжаващите. Майката носи девет месеца детето си в утробата и през това време непрекъснато го убеждава, че трябва да излезе вън. Тя го убеждава, то не иска, докато най-после се съгласи да излезе.

Казват: Родило се дете на света. Майката си знае, как го е родила и през какви мъчнотии е минала. Понякога детето излиза преждевременно. Ако излезе на време, то започва да опитва любовта на майка си: плаче, сърди се, цапа се. Майката го мие, чисти, облича, съблича, пее му, храни го, приспива го – велико търпение проявява тя към него. Тя си мисли: Гений ще стане това дете. И вие трябва да имате търпението на майката, да понасяте с любов вашите мисли и чувства. Те са малки деца, причиняват ви неприятности. Един ден, когато съзнаят положението си, ще светнат. – Еди-коя си се червисала и напудрила. – Имайте търпение, ще се измие. Това се дължи на желанието в нея да се представи такава, каквато не е. Това е желанието на дете, което не се е проявило още. Някога, като ми целуват ръката, гледам червена боя. Отде е дошла? Зная, отде е, но никого не съдя.

Бъдете радостни при всички противоречия на живота. Само при големите противоречия се изявява Божията Любов. Само при големите противоречия се изявява Божията Мъдрост. Само при големите противоречия се изявява Божията Истина. Следователно, когато изпаднете в големи противоречия, тогава, именно, действа Божественото. Така Бог създава великото в света. Колкото повече страда човек, толкова по светло

бъдеще го очаква. Колкото по-усилено и съзнателно работят умът и сърцето на човека, толкова по-широки хоризонти се отварят пред него. Като знаете това, не бягайте от страданията, които разумният свят ви изпраща. Благодарете на Бога не само за доброто, но и за изпитанията и мъчнотиите, на които се натъквате. Няма зло в света, което Бог да не е превърнал на добро. Един ден и безлюбието, и страданието, и противоречието ще се превърнат на добро. Какво направи Иов при големите противоречия? Какво постигна? – Позна Бога. Следвайте неговия пример. Жена му, приятелите му го изкушаваха, искаха да го спънат, но той издържа.

Казвам: Благодарете на Бога и като здрави, и като болни. Кой се моли по добре: здравият, или болният? Какъв човек си, ако не се молиш като здрав, също и като болен? Какъв човек си, да не се радваш на богатството си и да не скърбиш при скръбта си? Да скърбиш, това значи, да изправяш работата. Какво прави майката, когато детето й се оцапа? Наскърби се, но веднага взима коритото, сипва топла вода и го изчиства. След един-два часа то пак се нацапа. Тя пак го изчисти, преоблече и, като види, че е чистичко, прегърне го и го целуне – радва му се. Като скърби, тя оправя работата. И вие правете така. Измийте вашите изцапани мисли и желания и ги целунете. Нашити мисли и желания са. деца, които ни предават добри уроци. Каквито и да са те, да благодарим на тия деца.

Четете двата псалома, 91 и 23, и не се страхувайте. Ще видите, че каквото и да ви се случи, всичко ще се превърне на добро.

Питате: Какво да се прави с мъчнотиите? – Ще работите, докато ги преодолеете. Видният майстор-цигулар е минал през големи мъчнотии. Ако не е минал през такива мъчнотии, не би станал велик цигулар. Днес, каквато мъчнотия и да срещне в музиката, той лесно се справя с нея. И видният художник, като рисува, не среща мъчнотия, която да не може да преодолее. Добрият говорител знае, де да поставя всяка дума. Тия хора са минали през мъчнотии и страдания, а днес мнозина търсят лек път за придобиване на блага. И, като не успяват, сърдят се, крякат. – Кога краска човек? – Когато има работа с глухи хора. Всички хора не са глухи, но запушват ушите си, не искат да слушат крякането на неразумните. Други затварят очите си, минават за слепи, не искат да виждат погрешките на хората. Трета категория хора обичат да свиват веждите си. – Защо правят това? – Мислят, решават важни въпроси. Казват, че лицето на едни хора е гладко, а на други – набръчкано. Питам: Кое от двете лица е по-съдържателно? В гладкото лице капиталът не е вложен в обръщение, не донася никакъв приход. В набръчканото лице капиталът е в обръщение. – Трябва ли да имаме бръчки? – Зависи, какви са бръчките. Има разумни

бръчки, които донасят приходи. Има бръчки, образувани от неправилно начупени линии. Те не донасят никакъв приход. Те говорят за вземане-даване, за обръщение на капитал, който има или малък приход, или загуба. Това подразбира голяма фирма с малка печалба.

Казват за някого: Той е отличен философ, или отличен богослов. Всички хора са отлични. И Ева беше отлична жена, но направи една погрешка; същевременно тя направи и едно добро. И Адам неправи една погрешка, но направи и едно добро. Всички говорят за грехопадането, за погрешката на Адам и Ева, но никой не знае доброто, което те направиха. Адам направи едно епохално добро. И Ева направи едно епохално добро. Само небето знае доброто, което те направиха, и то е записано. Не се спирайте само върху погрешките на хората. Намерете доброто, което са направили и правят, и мислете върху него. Не говорете за любовта, която сте изгубили; говорете за любовта, която сте спечелили. Не говорете за мъдростта, която сте изгубили; говорете за мъдростта, която сте спечелили. Не говорете за истината, която сте изгубили; говорете за истината, която сте спечелили. Спечелената любов, спечелената мъдрост, спечелената истина на Адама са по-велики, отколкото изгубените.

Какво трябва да се прави сега? Отговарям: Следвайте пътя на Христа. Христос дойде на земята като Син Божи и живееше скромно, без файтони и автомобили, без къщи. Той ядеше заедно с митарите и грешниците, без да ги осъжда. Само веднъж взе камшик в ръка и изгони търговците от храма. Добре е понякога човек да се разгневи, да събори масите на търговците в храма и да ги изгони вън. Следователно, ако искате да следвате Христа, ще живеете като Него. Не се сърдете на майка си и на баща си. Не се гневете на брата си и на сестра си. Ако искате да се гневите, ще ви кажа, как да изявявате своя гняв. Един българин от Варненско отишъл в града да си купи чехли. Обиколил всички чехлари, но никой не се наемал да му ушие чехли – имал много голям крак. Най-после той отишъл при един турчин - чехлар, дано там му вземат мярка. Турчинът му дал един чифт, втори чифт, но никой не ставал. Ядосан, той му казал: Да се махаш, калъпсъс, няма чехли за тебе! Българинът се ядосал, но премълчал. Излязъл на четири километра вън от града, там се спрял, обърнал се към града и извикал: Сен калъпсъс син! Олекнало му от обидата и се върнал назад. И вие, като се разгневите на някого, излезте четири-пет километра вън от града, спрете се и извикайте: Сен калъпсъс син!

4-то Утринно Слово от Учителя, държано
на 31 октомври 1943 г. 5 ч. с.,
София – Изгрев.

1943_10_31 Ценни неща
неделя, 10 ч. с.

ЦЕННИ НЕЩА

III-то Послание Иоаново.

Нещата в природата са ценни поради съдържанието, което имат. И човек е ценен по същата причина – по съдържанието, което му е дадено. Колкото и да е ценно съдържанието на нещата, ако не сте внимателни към него, то може да изчезне. Например, ценно е розовото масло, но ако не се държи в добре затворено шишенце, лесно ще излети. Преди две години ходих в Казанлък. Подариха ми няколко шишенца с гюлово масло. Като се върнах, закачих ги на стената. Те 6яха добре запушени. След време погледнах да видя, какво е станало с розовото масло – оказа се, че шишенцата бяха празни. Подаръкът отиде във въздуха. Всяко ценно нещо трябва да се пази добре.

Мнозина говорят за любовта, но не знаят, как да я запазят; не знаят, как да я приложат. Най-неразбраното нещо е любовта. От какво е неразбраната любов: от картофи, от праз, от лук? Значи, има любов от различни неща. Има устойчива и неустойчива или преходна любов. Някой казва, че от любов набил някого, или го наскърбил. Да наскърбиш човека, това не е любов. Лесно се говори, но мъчно се прилагат нещата. Не всичко, което се говори, може да се изпълни. Да мислиш, че можеш всичко да направиш, това значи, да живееш с предвзети идеи, да се представяш повече от това, което си в действителност. И скромният иска да се представи повече от това, което е в същност, но като остане сам, вижда, че не е така.

Един ден бях в едно Варненско село на разходка. Виждам на пътя едно малко кученце носи кост в устата си. Вдигнало нагоре опашка, върви гордо, самонадеяно. От далеч се зададе едно голямо куче, затича се към малкото, наежи се срещу него и го запита: Кой ти даде право да носиш тая кост? Малкото кученце се уплаши, остави костта и се опита да избяга. Голямото куче не се задоволи с това, натисна кученцето и започна да го дави. Малкото се бори, квичи, моли се да го пусне. Наблюдавах, какво ще стане по-нататък. Голямото куче повече закачаше малкото, играеше си с него, само да го стресне. Най-после то взе костта от малкото и продължи пътя си. Като се видя свободно, малкото кученце почна да тича и настигна друго, по-малко от него. Хвърли се отгоре му, обърна го на гръб и започна да го дави. С това то искаше да му каже: Ще ти дам да разбереш, какво значи възпитание. Така възпитаваха и мене.

Какво виждаме днес в живота? Всеки човек постъпва с по-слабия от себе си така, както по-силните са постъпвали с него. Силният, като срещне слабия, пита го: Кой ти даде право да постъпваш така? Ако по-силен от него се изпречи на пътя му, и той го запитва същото. И слабият, като намери по-слаб от себе си, постъпва като силния.

Като наблюдавам сегашните хора, не зная, какъв процент от тях ще бъдат приети на небето. Ако някой влезе в небето, едва ли ще прекара една седмица. В скоро време ще го хване носталгия и ще каже: Тоя свят не е за мене. Всеки обича такъв свят, който е нагласен според изискванията на неговия ум, на неговото сърце и на неговата душа. Всички хора не разбират еднакво живота. Голямо различие съществува между техните разбирания. Всички области на земята различно се осветяват и отопляват от слънцето. Най-добре е осветен и отоплен екваторът, а най-слабо – полюсите.

Казват за някого, че бил опък, неразбран човек – Защо е такъв? – Защото не разбира живота. Който разбира живота от гледището на екватора и на полюсите, минава за нов човек. И писатели има такива. Животът на екватора се отличава с голяма горещина, а тоя на полюсите – с голям студ. Поради големия студ, полюсите не са населени. Те представят само склад на енергия. Както на земята има два полюса – северен и южен, така и в човека има два полюса, които са склад на енергия; там няма никакъв живот. На полюсите денят и нощта траят по шест месеца. Там стават големи бури. На места ледът достига пет-шест метра дебелина. Ще кажете, че при тия условия не може да има никаква култура. Изобщо, на земята още не може да съществува такава култура, каквато се изисква. Това се вижда от големите противоречия, през които хората минават. Някой се оплаква, че лесно забравя. Много естествено, той забравя, защото не е развил чувството на ред и порядък в себе си. Той не туря нещата на местата им и ги разбърква. Виждате, какво прави словослагателят. Всяка буква, всеки знак е турен на своето място. Щом си послужи с една буква, веднага я туря на мястото ѝ. Не поставя ли буквите на мястото им, нищо не може да направи. Виждате, как са наредени клавишите на пианото. Всеки клавиш означава определен тон. Който знае да свири, взима точно определен тон. Ако някой не знае да свири, удря безразборно и създава голяма дисхармония. Такава дисхармония съществува и в домовете. Влизате в някой дом и още от вратата виждате голям безпорядък: масата, столовете не са на място; повечето дрехи са разхвърляни по креватите, а някои са закачени едни върху други в пълен безпорядък. Възможно ли е при това положение да намериш всичко, което търсиш? Можеш ли при това положение да помниш, къде си турил нещо?

Един познат ми разправяше, как търсил един ден лулата си. Като пушил,

турил я някъде и не помни, де я оставил. Пита жена си, дъщеря си, не са ли я видели. Всички търсят, но не могат да я намерят. По едно време той се хваща за ухото и, какво да види? Лулата е на ухото му. Той сам я закачил на ухото си и забравил, де я турил.

Това, което ви говоря, не е за развлечение, нито за обезсърчаване. Не искам и да ви утешавам. Факт е, че мисълта ви не е съсредоточена. Като живеете, трябва да бъдете съсредоточени. Дали сте на тоя, или на оня свят, едно и също се иска от вас. Де е оня свят? Ако ви кажа, де е оня свят, и ако ви кажа, че аз живея и на тоя, и на оня свят, няма да повярвате. Ако ви кажа, че съм от слънцето и живея там, ще повярвате ли? Един ден пътувах от София за Варна. В купето имаше няколко видни българи, които се разговаряха по политиката. По едно време един от тях се обърна към мене и ме запита, отде съм. Казах му, че съм от слънцето. – Възможно ли е това? – Възможно е. И вие сте от слънцето, но сте забравили това, а аз зная. – По какво се познава кой човек е от слънцето? – По-добрия му живот. Хората от слънцето живеят добре. Който не е от слънцето, не живее добре. Едно време земята е била в слънцето, но по-късно се отделила от него. Казвам: Всички хора са от слънцето, но са забравили това. Всеки трябва да се запита, къде е бил преди да се е отделила земята от слънцето. Ще кажете, че това внася противоречие в човешкия ум. Според мене, противоречието се ражда, когато умът на човека е заст едновременно с две различни идеи. Докато го занимава само една идея, той не може да изпадне в противоречие. Който е заст само със своя личен живот, не се интересува от обществения живот. Той е в положението на мравката, която не се интересува от онова, което става вън от нея. Тя не подозира, че в Европа има война. Друг е въпросът, ако човек държи в ума си идеята за Божествения живот. Тая идея е широка. Тя обхваща целокупния живот – личния, семейния, обществения и общочовешкия.

Каква е идеята на сегашния човек за Бога, за природата, за реда и порядъка в живота? Той гледа на тия неща по детински. И това не е лошо, но липсва нещо в разбирането на човека. Това е все едно да нарисуваш една карикатура и да мислиш, че тя представя истинския образ на човека. Защо трябва да рисуваш човека карикатурно? И без това той е изопачил чертите си. Малко хора ще срещнете днес, които са запазили оня образ, който им бил даден първоначално. Казано е за човека, че е създаден по образ и подобие Божие, но днес тоя образ е изгубен. Много художници са рисували върху него, всеки е турял нещо свое, поради което са го окарикатурили. Ако човек е роден от сприхави родители и се движи между такива хора, носът му става дълъг и сух. За да изправи носа си, той се нуждае от вода. Въздухът, в който живеят сприхавите хора, съдържа въглена киселина повече, отколкото трябва. Значи, сприхавият страда от

липса на вода и от изобилие на въглена киселина. Организмът на човека се нуждае от известно количество вода. Не се ли набави това количество, той страда от сухота. Водата е необходима за организма, но не и въглената киселина. Растенията, обаче, не могат без въглена киселина. Тя е необходимо условие за тях.

Кои условия са необходими за човека? – Светлината, въздухът, водата и храната. Всяко нещо се развива при специфични условия. И единицата, като жива величина в органичния свят, се нуждае от условия. Нулата, например, е условие за нейното развитие. Ако турим една нула надясно от единицата, тя става десет пъти по-голяма. Ако турим две нули, тя става сто пъти по-голяма. Да се увеличи единицата десет пъти, това значи, да претърпи десет промени в себе си, т. е. да обиколи кръга десет пъти. Под „единица" разбирам съществуването на един Бог в Битието, Който е единен в себе си. В Бога няма никакво раздвояване. Двойката подразбира отражение на цялата природа, на цялото Битие. Единицата и двойката заедно дават тройката – първата фаза, в която Битието се проявява, а именно, в дома, дето единицата е бащата, двойката – майката, а тройката – детето. Казва се за Бога, че е троеличен, т. е. проявява се като баща, като майка и като син. И човек трябва да има синовни отношения към баща си. Като Баща, Бог е едно нещо, като Майка – друго нещо и като Син – трето. Христос казва: „Аз и Отец ми едно сме". Това значи, че бащата и синът са едно. Същевременно Христос казва: „Отец ми е по-голям от мене". Хората, изобщо, говорят за Бога, като приписват всичко на Него. Това значи, че те не Го познават. Понятието Бог не трябва да се изопачава. Човек няма право да карикатури Божия образ. Има неща, които Бог е направил, но всички неща не са Негово дело. Например, сенките не са Божие дело. В Божествения свят абсолютно никакви сенки не съществуват. Той е свят на вечна светлина. – Може ли светлина без сенки? – В Божествения свят по-слабата светлина минава за сянка на по-силната. На физическия свят тъмнината е сянка на светлината, а в Божествения свят слабата светлина е сянка на силната светлина.

Като разглеждаме светлината и тъмнината като полюси, естествено дохождаме до доброто и злото, също като полюси. Доброто е полюс на светлината, а злото – полюс на тъмнината. Светлината и доброто събуждат човешката активност, а злото и тъмнината правят човека пасивен. Той търси начин да си почине. Казват, че лошите хора са работливи – това е заблуждение. Само добрите хора работят. Лошите хора са инертни. Те не могат да работят. Който използва труда на хората, е лош човек. Добрият е светлина, той работи с разположение и любов. Ако лошият започне някаква работа, той гледа повърхностно на всичко, не мисли, че трябва да свърши нещо. Стане ли въпрос за плащане, той пръв се нарежда; мисли

само за това, колко повече да му платят.

Някои питат, защо трябва да се молят, и казват: Щом има добри хора, те ще работят, а ние ще се ползваме от техния труд. Щом има религиозни хора, те ще се молят и, като тръгнат за небето, ние ще се хванем за краката им. Добре е това, но когато праведният тръгне за небето, краката му стават къси. За кои крака ще се хванете тогава? Физическите крака на човека остават на земята, няма за какво да се хванете. И вашите ръце ще останат тук. С какво ще се хванете тогава? Така не се говори. Способният ученик решава сам задачите си. Следва ли от това, слабият ученик да преписва задачите си от силния? Колкото и да е майстор в преписването, учителят бди зорко и ще го хване. Има неща, които ученикът сам трябва да знае, да не очаква всичко наготово. Учителят е условие за ученика, но ученикът трябва да учи, да развива дарбите си. Добре и правилно се развива оня, който се вглежда в онова, което е вложено в него. Затова е казано, че човек не трябва да изневерява на себе си.

Как се изявяват дарбите и способностите? – Чрез ума, чрез сърцето и чрез душата. Ако не познаваш ума, сърцето и душата си, как ще познаеш живота? Животът е резултат. В тоя резултат имаме две положения: радост и скръб. – Защо съществуват страданията? – Те са гърба на човека. Може ли да имаш лице, а да нямаш гръб? Щом имаш лице, ще имаш и гръб. И обратно: щом имаш гръб, ще имаш и лице. Ако нямаш гръб, ще имаш още едно лице. Това е човек с две лица, т. е. двуличен. Човек с две лица наричаме двуличен, т. е. изопачен. И гърбът представя изопаченото човешко лице. Когато един човек ти обръща гръб, казваш, че той не е от твоя свят. Щом се обърне с лице към тебе, той е от твоя свят. Когато хората си обръщат гръб, те се сърдят един на друг. Ако някой ти обърне гърба си, ти се обиждаш. Защо се обиждаш? Той иска да те убеди в истината, че не е от твоя свят. Тоя човек обича истината, казва ти, че не е от твоя свят. Ако и ти обичаш истината, имаш същите документи като него.

Един българин отишъл в странство с паспорт, издаден от България. Като го питали, какъв е по народност, той вадил паспорта и го показвал. Така удостоверявал той своята народност. Ако нямаш паспорт, не си българин. И природата те пита, българин ли си, или не. Ако имаш паспорт, българин си; нямаш ли паспорт, не си българин. Паспорт се иска от всеки човек, да докаже своята народност. В същност, няма разлика между хората от различните народности. – Защо? – Всички дишат, пият вода, хранят се по един и същ начин. Разликата между евреина и българина се заключава в писането: евреинът пише отдясно – наляво, а българинът – отляво – надясно. Китаецът пише отгоре – надолу. Ако разгледате черепа на французина и на гърка, ще видите, че много си приличат. Също така

черепът на евреина и на славянина си приличат. Религиозното чувство и в двамата е силно развито. Разликата между тях е само в милосърдието. В славянина милосърдието е добре развито.

В една статия, писана на английски език, се дава един интересен пример от руския живот, още от времето на царска Русия. Статията е озаглавена: „Бъдещето е на славяните". Обвинили една бедна вдовица, майка на три малки деца, че запалила къщата на един голям помешчик. Осъдили я на 15 годишен затвор и я изпратили на заточение в Сибир. Един млад момък, скиталец, без баща и без майка, чул за тая присъда и си казал: Аз съм сирак на земята, на никого не съм нужен и полезен; от всички съм презрян и изоставен, ще се пожертвам за бедната вдовица. На кого ще остави тя своите малки дечица? Отишъл той в съда и казал: Виновникът за запалване къщата на помешчика съм аз, а не бедната вдовица. Като чули това признание, съдиите отменили присъдата и, вместо вдовицата, изпратили младия момък в Сибир. След десет години се намерил истинският виновник. Заповядали да освободят младия човек от затвора, но се оказало, че той не бил вече между живите.

Като четете тоя пример, ще се запитате, какъв ли е бил тоя младеж. Той не бил нито евангелист, нито човек от новото учение. Какъв е бил тогава? Човек, роден с чувство на саможертва, на себеотричане. Такова чувство носи всеки човек в себе си, но трябва да бъде готов да го прояви. Ако сега трябва човек да стане евангелист или последовател на новото учение, работата му е изгубена. Ако си роден с новото, с чувство на самоотричане, ти си човек на мястото. Никой няма право да се отказва от онова, което е вложено в него. Няма по-голямо престъпление за човека да се откаже от това, което Бог е вложил в него. Някои искат да им се плаща за всичко, което правят. Ако за всичко ти се плаща още на земята, в другия свят ще бъдеш последен бедняк.

Един американски милиардер умрял. Понеже на земята заемал все първи места, направо отишъл при св. Петър, да му отвори райската врата, да влезе в рая. – Почакай малко, трябва да се прегледа живота ти, да се види, какви добрини си направил. – Съградих една голяма църква. – Благодариха ли ти за това? – Всички вестници писаха за мене. – Значи, платено ти е за това добро. – Друго добро направи ли? – Със свои средства построих един университет. – Как ти благодариха? – Пак писаха вестниците за мене, приеха ме за почетен член в университета. – И за това ти е платено. Спомни си, да си направил някакво добро, за което да не ти е платено. Милиардерът напрегнал ума си и започнал да мисли. Най-после си спомнил, че един ден, като отивал в кантората си, настигнала го една бедна вдовица, която го молела за някаква помощ. Понеже бързал много,

нямал време да се спира, подхвърлил й един долар. Бедната вдовица взела долара, и той се освободил от нея. – Ето едно добро дело, за което трябва да се обърнем към Бога, Той да разреши въпроса. Отишли при Бога, разказали случая, и Той отговорил: Дайте на милиардера два долара и го върнете на земята.

Всеки човек се нуждае от Божиите блага. Следователно, каквото правиш, за Бога го прави, не очаквай да ти благодарят. Ако си проповядвал Словото, не очаквай да получиш някакво благо, но се запитай, научиха ли тия хора нещо добро. Ако си музикант или певец, преди да даваш концерти пред публика, виж, дали твоите музиканти или певци могат да подобрят времето. Ако е облачно или дъждовно, а земята не се нуждае от дъжд, доброто пеене трябва да поправи времето. Ако е голяма суша, доброто пеене или свирене трябва да донесе дъжд. Ако пеенето не може да внесе светлина в ума ни, топлина в сърцето ни и подтик в душата ни, какво пеене е това? Ако хлябът не внася в организма ни елементи, необходими за неговото поддържане, защо ни е тоя хляб? Ако водата не може да утоли жаждата ни, защо ни е тя? Ако молитвата не ни свързва с възвишения свят, защо ни е тя? Ще кажеш, че се молиш. Само ти не се молиш – всички живи същества се молят по различен начин. Молитвата не е привилегия само за едного. Важно е, като се молиш, да изучаваш Божествения език. Който не се моли, не може да изучи тоя език, не може да се свърже с Божествения свят. Като се молиш, ще влезеш във възвишения свят, ще се срещнеш с разумни същества, ще знаеш, как да се отнесеш с тях, да им кажеш добър ден, да ги поздравиш.

Как ще влезете във възвишения свят? Това всеки сам ще научи. Някои са ясновидци, знаят това. В България има доста ясновидци, малки и големи, доста пророци – малки и големи. Някои пророци говорят все за миналото – перифразирано. Тоя казал това, оня казал онова. Всички казват, че трябва да се обичаме. Това не е ново. – Да бъдем справедливи. – И това не е ново. Кое е новото в света? Преди години в Америка беше обявена премия от хиляда долари на оня, който каже една нова мисъл, от никого неказана. И досега още премията е свободна, не се е намерил човек, който да каже една нова мисъл. Затова е казано в Библията, че няма нищо ново под слънцето.

Днес на всички хора се проповядва с цел да се обърнат към Бога. Ти не можеш да обърнеш човека към Бога, ако не го обичаш. Без любов никакво обръщане не става. Христос казва: „Както ме Отец възлюби, така и аз ви възлюбих”. Това е истинското обръщане. Достатъчно е да любиш човека, за да му помогнеш да намери правия път. Няма по-ценно нещо в живота от любовта. Тя води човека към познаването на тоя и на оня свят. Ако разбереш земния живот, ще разбереш и небесния. Между земния и

небесния живот има известно подобие. Земният живот крие в себе си зародиша на небесния. Любовта слиза от духовния свят и като семка се посажда във физическия. За да разбереш правилно любовта, трябва да я посадиш в добра почва, при благоприятни условия и да се грижиш за нея, докато даде плод. Ако я посадиш в лоша почва и при лоши условия, тя ще се изопачи. На това се дължи изопачаването на любовта. Всеки се стреми към любовта, която той някога познавал. Но, като дошъл на земята, той я приложил по човешки и я изопачил.

Физическият свят е опитно поле, дето се посаждат и обработват идеите. Плодовете им зависят от почвата и от начина на обработването на семената. Казано е: „От плодовете им ще ги познаете". В невидимия свят няма погрешки, както на земята. Там листата на дърветата не се попарват и не капят, както тия на земята. Често ме питат, ще се познавате ли на оня свят. Там се познават само ония, които се обичат. В невидимия свят не можеш да срещнеш нито един човек, когото не обичаш. На земята хората се познават, защото се различават външно, физически. В духовния свят е точно обратно: там съществата външно си приличат, вътрешно се различават. Трябва да си нагоден да виждаш вътрешно, за да различиш един човек от друг. На земята хората имат някои общи идеи, интересуват се от общи въпроси, но различието между тях е в начина на възприемането и обработването на тия идеи. Ще цитирате стиха, в който е казано: „Вие сте храм Божи". Така е било първоначално, преди съгрешаването. След съгрешаването си човек е внесъл в тялото си такива елементи, които не позволяват на Бога да живее в него. Някой яде свинско месо и внася свински клетки в тялото си. Понеже свинята е крайно страхлива, и човек става страхлив. В такова тяло Бог не живее. Някой е груб, жесток. В такова тяло Бог не живее. Друг е егоист, алчен. И в такова тяло Бог не живее. Можеш ли тогава да мислиш, че в тебе живее Бог

Казвам: Ако хората продължават да живеят със своите стари възгледи, в скоро време ще се задушат. Човешката мисъл, човешките възгледи се нуждаят от проветряване. Ако хората продължават да живеят с човешката любов, ще се задушат. Те живеят и дишат свободно, благодарение на Божия Дух, Който влиза в тях и се проявява чрез тях. Казано е, че живеем и се движим в Бога. Ние живеем в Бога, но Той не живее в нас. Да благодарим, че изпраща любовта си чрез своя Дух, Който ни изпълва и внася живот в нас. Иначе, ние сме изгубени. Мнозина говорят за Бога, за молитвата, за любовта, но не искат да работят. Идвали са такива хора при мене, философстват, отнемат времето ми. Като ги накарам да работят, веднага си отиват. Аз копая, и те трябва да копаят. Не могли да копаят, щели да се изпотят. Ако се изпотят, ще се преоблекат. Ще си направят поне една потна баня. Това е лекуване. Светът се нуждае от съзнателни,

работливи хора.

В бъдеще религиозните хора ще се молят по друг начин, а не както сега – с коленичене. Да коленичиш, това подразбира, че се намираш при лоши условия. Когото бият, той коленичи и се моли. В бъдеще, ще копаеш и ще се молиш. Божественият свят изключва коленичeнето. Вярващите се молят по различен начин. Евангелистите коленичат, т. е. те се молят със сърцето си – най-деликатното място в човека. Православните се молят прави, т. е. с ума си. Който се моли седнал, казваме, че се моли със стомаха си. Ако се молиш с душата си, взимат участие светлината, топлината и силата ти. Няма по-хубава поезия в живота от тая, да се молиш, т. е. да се разговаряш с Бога. Ще се молиш, без да се оплакваш. Трябва ли да казваш на Бога, че страдаш? Кой не страда в света? При това, кой е страдал, колкото Бога или повече от Него? Няма друг, който да е страдал като Бога и на никого нищо да не е казал. Той дава безброй блага на хората, но те не ги използват, както трябва. Той вижда всичко това и мълчи, нищо не казва. Каквото става, всичко вижда, всичко понася тихо и смирено. Не само това, но всеки се сърди, роптае, че не му отнемат страданията. Какво лошо има в страданията? Само един човек не страда, всички страдат. Ако някой се оплаква много от страданията си, това показва, че едва е започнал да страда.

Преди години дойде при мене един беден човек, да иска хляб. Казва ми: Ще умра от глад, шест часа гладувам, хапка не съм турил в устата си. – Не се страхувай, няма да умреш от глад. Ние правим опити, постим по 24 часа, по два, по три и повече деня. Някои постят по десет и повече дни, нито вода пият, а ти не си ял само шест часа и казваш, че ще умреш. Чрез поста човек усилва волята си и се освобождава от страха, че ще умре от глад. Гладът лекува. Ако боледуваш от ревматизъм или от друга болест, можеш да се лекуваш с глад. Трябва да ти е приятно, че гладуваш. Гладът пречиства тялото, порите се отварят, и дишането става по-дълбоко. Гладът внася повече светлина в ума. Още от старо време хората се лекували чрез глад. Сегашните хора се страхуват от дълъг пост, затова препоръчват повече да се яде. И яденето не е лошо, но приятно е да срещнеш човек на 80–90 годишна възраст, бодър, със светъл ум, с любещо сърце. Той е запазил своята бодрост, благодарение на умерено хранене. Приятно ли е да срещнеш 45-годишен човек и да го слушаш да говори, че е остарял вече, за нищо не го бива? Той се отчаял от живота, не харесва младите, не харесва и старите, нищо не го задоволява. Гледай с радост на живота. Виждай доброто и в младия, и във възрастния, и в стария. Срещам една баба, добре облечена, добре вчесана. Тя е запазила младежкото в себе си. Казвам ѝ: Бабо, ти като беше млада мома, 19-годишна, увлече един млад момък, който умря от скръб за тебе. – Кой ти каза това? – Не е важно, кой

ми е казал. Нали това е истина? – Истина е. Какво да направя сега? – Ще се молиш да се подмладиш. Ако те подмладя и станеш на 19 години, ще потърсиш тоя момък, да изправиш погрешката си.

Хората изпадат в смешно положение, като говорят за любовта, без да я разбират. Това, което те наричат любов, никаква любов не е. Казвате: Обичам тоя човек. Обичаш, а роптаеш. Любов, която роптае, не е истинска. Това е търговска сделка. Любовта търпи. Казваш, че сърцето ти гори от любов, а си недоволен, че не те оценяват. Не искай да те оценяват, но люби. Така, именно, човек ще станеш. Ако не любиш, ще боледуваш. Любовта е творческа сила. Да любиш и да те любят, това е благословение и за двамата. Няма случай в живота, да са се обичали двама души и да са пострадали. Това е невъзможно. Ако не са се обичали, могат да пострадат, но не и обратното. Любовта изключва страданието. Някой иска да ме убеди в противното. Не, любовта носи радост и щастие.

Ние не говорим за оная любов, която почива на търговска основа. Ние говорим за Божествената любов. Каква любов е тая, която прави човека мързелив, да очаква всичко наготово от своя възлюбен или от възлюбената си? Както постъпва човек със своя възлюбен или с възлюбената си, така постъпва и с Бога. Докато благословението и благата идат отгоре, той обича Бога. Щом спрат благата, той се отказва от Него, под предлог, че Бог го е забравил. В същност, той е забравил Бога, затова благата спират. Който люби истински, той е готов на всякакви жертви. Той е внимателен и към камъните, и към малките растения. Като види, че някое камъче не е на място, навежда се и го туря на мястото му. Ако види, че на корена на едно растение е паднал камък, вдига камъка и го туря настрана. Срещне ли в гората буренясало изворче, спира се да го очисти. Любещият е готов да помага на всички. Любовта се проявява и в малките, и в големите неща. Тя се отнася еднакво и към мравката, и към човека. Ако те лае куче, не хвърляй камък да го удариш, но му дай парче хляб. Като му дадеш два-три пъти, то ще ти стане приятел.

Някой казва: Аз съм евангелист. Друг казва: Аз съм православен. Трети: Аз съм окултист. Добре е, че си евангелист, че си православен, че си окултист. Това не е ново, всякога е имало и евангелисти, и православни, и окултисти. Важно е да направиш нещо и от направеното да имаш плод. Че си Иван, добре е това. Че си Драган, добре е и това. Но Иван трябва да изоре нивата, а Драган да я посее. Ако двамата не свършат работата и не дадат плод, нито Иван е Иван, нито Драган е Драган. Името Драган означава зрял плод. Христос измени името на Кифа, нарече го Петър. – Какво означава името Петър? – Зрял плод. Мъчно зрееше тоя плод, голям консерватор беше. Той се държеше здраво за старото. Въпреки това, той каза на Христа:

„Всички да се отрекат от тебе, аз, Петър, никога няма да се откажа". Христос му отговори: „Докле петелът пропее, ти три пъти ще се откажеш от мене".

Христос казва: „Не съдете, да не бъдете съдени". И аз не съдя, и вие не трябва да съдите. Да съдиш, това е навик от миналото. Защо ще съдиш някого, че не говори добре, или не пише добре? Ти говориш или пишеш, както са те учили. Някой говори добре френски или немски – професорът му е бил добър. Да знаеш добре предмета, който си изучавал, това зависи и от учителя, и от тебе, като ученик. Благодари на това, което днес придобиваш, но работи, да не останеш само с него. Ставаш сутрин от сън, оглеждаш се в огледалото – благодари за челото, за носа, за устата, за тялото си, които Бог ти е дал. Ти се погледнеш, не си доволен и не благодариш. Какъвто и да си, благодари за всичко. Пожълтял си, пак благодари и търси причината, защо си пожълтял. Причината за тоя цвят се крие в малкото светлина в ума. Жълтият цвят на лицето показва известна болезненост. Тоя цвят трябва да влезе в ума ти, да станеш умен. Някой почернял – и това е болезнено състояние. Черният цвят означава почивка. Тоя цвят трябва да влезе в стомаха, да помага при храносмилането.

Колкото и да се говори за цветовете и тяхното значение, все ще остане нещо неразбрано. Трябва да се отвори специална школа, да се изучават цветовете като методи за правилно живеене. Да направим опит с десет сестри от 45–80 годишна възраст, да видим, как ще се изменят лицата им под влиянието на известни цветове. В продължение на една година може да стане промяна, да се подмладят. Всеки трябва да се откаже от старото си знание, да бъде готов да учи, от нищо да не се смущава. Сега хората се смущават от войната. На земята воюват – целият свят не воюва. На Слънцето няма война, на Юпитер няма война, на Марс има война. От планетите, които не воюват, са изпратени делегации, да видят, как се бият хората, с какви оръдия си служат. Възвишените същества могат с един снаряд да спрат войната на земята. Достатъчно е да хвърлят луната върху земята, за да произведат такова сътресение, от което хората да хвърчат в пространството с километри нагоре. Те казват на хората: Не се бийте. Едно време и ние се бихме като вас, но сега вече никаква война не допущаме помежду си. Умът ви трябва да бъде светъл, да мисли. Вие се биете за земя и право. И земя имате, и право имате. Едно ви трябва – любов. Едно ви трябва – да изпълните Божията воля. Ако приемете любовта и изпълните Божията воля, ще дойде мирът на земята.

Кога ще се оправи светът? Как ще се оправи тоя свят? – По два начина. Първият начин е да се приспят всички войници и да се обезоръжат. Като

се събудят, ще видят, че нямат никакво оръжие в ръката си. Как ще воюват без оръжие? Вторият начин е да се запали въздуха, и всичко да се стопи и изгори. Казвам: Приспете злото в себе си. Приспете своите лоши мисли и желания. Че хората се бият, че народите се бият – англичани, американци, руснаци, германци – това е тяхна работа. Твоя работа е да оправиш себе си. Всеки да се заеме да приспи злото и да даде път на доброто в себе си. Всеки да възприеме любовта и да остави Бог да царува в него. Всеки да отвори ума си за Божественото знание, сърцето си – за Божията любов, волята си – за Божествената свобода. Всеки да живее, както Бог го е научил, и да не чака отвън да го учат. Ако отсега нататък очаква да го учат, как да живее, той е загубен. Как се изявява животът? – Във възприемане на светлина, необходима за ума; във възприемане на топлина, необходима за сърцето и във възприемане на материална сила, необходима за градеж на душата.

Хората не успяват, понеже не мислят право. Казваш, че не те обичат. От тебе зависи да те обичат. Ако конецът, който те свързва с хората, е тънък, потърси начин да го уякчиш. Един конец лесно се къса, но дебелото въже не можеш да скъсаш. Обикни един, двама, трима, четирима и повече души, да видиш, как конецът ти постепенно ще става по-дебел и як, нишките ще се увеличават, а с това и разположението на хората към тебе ще расте. Можем да направим опит с едно малко момиче. Първото условие: да е здраво. Щом е здраво, и бедно да е, и грозно да е, в една година ще се измени така, че всички хора — млади и стари ще го обикнат. Как ще стане това? — По същия начин, както намразяват човека. Както става човек глупав, така може да стане умен; както става грозен, така може да стане красив; както го мразят, така могат да го обичат. Искаш хората да те обичат, а ти сам не обичаш. Кажи си: Както Бог обича тоя човек, така и аз ще го обичам. – Как ще позная, че Господ го обича? – Виж, какво е положението на тоя човек в дома му. Ако жена му и децата му го обичат, ако работите му вървят добре, Бог го обича. Ще кажете, че е писано, да не обичате някого. – Оставете това настрана. Старото си отива, ново иде.

Нова Библия се пише сега. Ново Евангелие се пише. Не го пиша аз, Бог го пише. Горко на оня, който не приеме новото Евангелие! Евреите и досега страдат, защото не приеха Христовото учение. Ще кажете, че малко е Евангелието, оставено от Христа. Онова, което сега се пише, е още по-малко. Един от кодексите на новото Евангелие гласи: Зачитайте Божественото в човека! Като слушаш един музикант, радвай се, че има Божествена дарба. Като четеш стихотворенията на един поет, радвай се, че дарбата му е дадена от Бога. Като се ползваш от съветите на един мъдрец, радвай се, че Бог го изпратил между хората, да ги поучава. Ако срещнеш красив човек, който не злоупотребява с красотата си, знай, че Бог го създал

красив. Всичко хубаво и добро е от Бога. Каквото видиш, запитай се, дали е от Бога, или от човека. Детинското в човека от Бога ли е? Да бъдеш възрастен и да остарееш от Бога ли е? Всяко нещо, към което човек се отнася съзнателно, е от Бога. Някой се оженил и се оплаква, че жена му не била такава, каквато той искал. Тая женитба не е от Бога. Друг се оплаква, че бил беден. Неговата беднотия не е от Бога. Той е причина за беднотията си.

Ще ви приведа една легенда из живота на Ноя. Той имал само една дъщеря, но много красива и разумна. Трима млади момци се влюбили в нея, и всеки пожелал да вземе Ноевата дъщеря, за себе си. Първият казал: Ако не се оженя за тая мома, няма живот за мене. Вторият казал: Или Ноевата дъщеря ще взема, или смърт и за нея, и за мене. И третият казал същото. Бащата се видял в чудо, не знаел, какво да прави. Най-после му дошла идеята, да превърне магарицата и котката си в моми, по-красиви от дъщеря му, и да ги представи на тримата кандидати като свои дъщери. Явили се и тримата пред Ноя, и той им казал: Имам три дъщери, всеки да си избере, която му хареса. Първият кандидат харесал момата, която произлязла от магарицата. Вторият харесал оная, която произлязла от котката. Третият харесал истинската дъщеря на Ноя. И тримата кандидати останали доволни, всеки си избрал мома по вкуса. След време бащата посетил първия си зет и го запитал: Доволен ли си от избора? – Доволен съм, добре си живеем. Понякога възлюбената ми кряска и поритва. – Такава е майка ѝ. Отишъл при втория зет и го запитал, как живее с жена си. – Добре живеем, но понякога тя драще. – Такава е майка ѝ. Отишъл и при третия зет. На въпроса, как живее с жена си, зетят отговорил: Благодаря, много добра е жена ми, цял ангел. Ной си казал: Тя е истинската ми дъщеря, тя е от Бога.

Какво показва тая легенда? Че злото си е зло. Колкото и да го поливаме, то не може да се измени. Киселината, колкото и да се намалява силата ѝ, пак киселина си остава. Някой се страхува да приеме някаква идея, да не би да се измени. Няма защо да се страхуваш. Ти се изменяш, без да искаш. Остаряваш, без да искаш, и не знаеш, как си остарял. Бил си млад, енергичен, жизнен, хвърчал си от радост, и един ден гледаш, навел си се, едва се движиш и не знаеш, как е станало това. Питам: Как остаря, без да знаеш и без да искаш? – Остарях, но как, не зная. Според мене, остаряването е натрупване на излишни мисли и желания в човешкото съзнание. Тоя излишък оставя утайки, от които човек трябва да чисти ума, сърцето и съзнанието си. На утайките, именно, се дължи преждевременното остаряване. Оня, който не допуща излишни мисли и желания в съзнанието си, придобива знания, без да губи силата си. Той запазва своята бодрост за дълги години и живее с радост. Това значи, да

запази човек младостта си. Младият прилага любовта по-добре от стария. Той лесно се примирява с мъчнотиите си. Затова Христос казва: „Станете като децата".

Веднъж наблюдавах, как се сбиха две малки деца, едното тригодишно, а другото на две години. Те бяха в колички, возеха ги майките им. По едно време една от майките даде на по-малкото дете по-голяма ябълка, а на по-голямото – по-малка ябълка. То пресегна с ръката си до количката на по-малкото, хвана го за косата и взе ябълката му, като подхвърли своята към него. Малкото се огледа и започна да плаче. После сграбчи по-голямото за косата и започна да дърпа ябълката от устата му. Майките се намесиха и разрешиха спора. След малко двете деца се примириха и започнаха да се смеят.

Питам: Кой научи децата да скубят косите си? Изобщо, жените се хващат за косите, а мъжете се бият с тояга. Пръчката е изобретение на мъжа. Казват, че тоягата е излязла от рая. Не е вярно. В рая не се позволявало да се режат дървета. Следователно, няма отде да вземат пръчка. Ще кажете, че пръчката може да е пренесена от земята. И това е невъзможно. Никаква мисъл, никакво чувство не може да се пренесе от земята в рая. Земните мисли и чувства по трептение коренно се различават от небесните. И обратното е невъзможно. Една мисъл може да слезе от небето само тогава, когато намери ум, нагоден по нейните вибрации. Може ли пчелата да възприеме една разумна човешка мисъл? Колкото и да й се говори, тя остава чужда за вашия разговор. И на вас казвам: Стремете се към ония мисли, които са достъпни за вашия ум. Стремете се към ония чувства, които са достъпни за вашето сърце. Стремете се към Божията любов, която е достъпна за всички. Приемете я, без да я изопачавате. Това е възможно, ако се откажете от вашия егоизъм. Не казвай, че тая любов е само за тебе. Любовта е достояние на всички. Изворът е достояние на всички. И ти ще пиеш от него, както и другите. И те ще пият, както и ти. Някой пил две чаши, а ти само една – нищо от това. Всеки ще пие според жаждата си. По-жаден си, повече ще пиеш. И мушиците, и растенията, и животните имат право да пият от същия извор. Любовта прониква във всички живи същества. Разликата между живите същества се вижда по степента на светлината, по степента на свещения огън в тях и по степента на тяхната сила. Колкото по-горе възлизаме по стълбата на живота, толкова по-голяма е светлината, толкова по-голям е свещеният огън, толкова по-голяма е силата. Това е различието между растението и животното, между животното и човека, между човека и ангела. Колкото повече светлина приемаме, толкова по-близо сме до Бога. Колкото по-ярко се разгаря Божественият огън, толкова по-силна е любовта ни. Колкото по-голяма е Божествената сила в нас, толкова по-голяма е увереността ни, че сме на

прав път в живота.

Помнете: Който иска да запази светлината на ума си, топлината на сърцето си и силата на душата си, трябва да бъде съсредоточен. Никакво раздвояване на ума не се позволява. Щом умът е съсредоточен, човек помни всичко, каквото чете, учи или говори. Най-малкото раздвояване на ума причинява отслабване на паметта. Някой мисли, че никой не го обича. Тая мисъл раздвоява ума му. Ако никой не го обича, кракът му не би стъпил на земята. Веднъж кракът му стъпил на земята, има кой да го обича. И най-лошият човек е обичан от някого. Обичта подразбира блага. Когото обичат повече, повече блага му се дават. Ако на лошия човек дават много блага, по-лош става. Ако на детето дават благата на баща му, ще стане ли като баща си? Детето ще яде като дете. Щом порасне и стане като баща си, ще яде, колкото баща му яде. Всеки човек ще се ползва от благата на живота според степента на развитието си. Искаш да имаш благата на светията. Можеш ли да носиш неговите страдания? Апостол Павел казва: Ще се похваля със страданията си. Можеш ли и ти, като него, да носиш страданията си с радост?

Мнозина искат да имат благодатта на Христа. Могат ли да понесат кръста на Христа? Христос мина през такива страдания, каквито обикновеният човек не може да си представи. Необикновен човек беше Христос, затова мина през големи страдания и напрежения. От голямото напрежение кръв излизаше от порите Му, но Той издържа. При такова страдание сърцето на обикновения човек би се пръснало. Цял легион от римски войници се гавреха с Христа, подиграваха Го, ругаеха Го и най-после Му дадоха сам да носи кръста си. Кой би издържал такива страдания? Той носи кръста си до едно място и после каза: Сега вие ще го носите. Който разбира, през какви страдания е минал Христос, не може да каже за себе си, че страда. Никой смъртен не е страдал като Христа. На кого е излязла кръв от порите? Шест хиляди войници не са се подигравали още с вас. На кръст не сте били приковани. С копие не сте били пробождани. Но не сте и възкръснали. Христос страда и възкръсна по единствената причина, че любовта Му беше непрекъсната. Той каза: „Господи, да бъде Твоята воля! В Твоите ръце предавам духа си". Това значи: Каквото и да се случи, Господи, любовта ми е непрекъсната. Както Си ме възлюбил, така и аз Те възлюбих. Сега и на вас казвам: Който се опита сам да скъса връзката си с Бога, той е подписал вече присъдата си. Освен тебе, никой в света не е в състояние да скъса връзката ти с Бога. Който се стреми към новото, той е готов да скъса връзките си със старото, с преходното в живота. Той не съжалява, че е беден, че няма къщи и имоти, но се радва. Той се радва на живота с всичките мъчнотии и противоречия, на които се натъква.

Сегашните хора живеят в един свят, в който ангелите искат да надникнат, но не им позволяват. Интересен е светът, в който хората живеят, но малцина съзнават това. Вие сте недоволни от живота си, а много ангели са готови да заместят своя живот с вашия, да видят, какво представя той. Радвайте се, че имате свободен билет да живеете на земята. Всеки иска повече от това, което има. Жената е недоволна от мъжа си. Той й купил рокля, но тя не я харесва, иска друга, по-хубава. С това тя иска да каже, че се оженила за него, да бъде като царица, а не излязло така. Тя мислила, че се жени за цар, а той излязъл обикновен човек. За да й покаже, че не е обикновен, той взима пари на заем оттук - оттам, да я задоволи. Според мене, цар е оня мъж, който обича жена си. Цар е оня баща, който обича децата си. Няма ли любов между мъж и жена, между родител и деца, няма и царство между тях. Царица е оная жена, която обича мъжа си. Царица е оная майка, която обича децата си. Вън от любовта няма никакво царство. Казвате, че повече не искате да дохождате на земята. Земята не е толкова лоша, както си я представяте. Ако беше лоша, Бог никога не би слязъл на земята, не би се въплътил. Щом Бог се въплъти и слезе на земята, това показва, че тя е добро място. Добра е земята. Ако Бог я харесва, защо вие да не я харесвате?

„Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил". Бог е направил света; търпеливо и снизходително гледа Той към всички свои деца. Той знае, че те ще поумнеят и ще изпълнят Неговата воля.

4. Беседа от Учителя, държана
на 31 октомври, неделя, 10 ч. с. 1943 г.
София. – Изгрев.

1943_11_03 Еднакви отношения

ЕДНАКВИ ОТНОШЕНИЯ

Упражнение за дишане с движение на ръцете.

Какво ще пишете върху темата „съвестен човек“?

Какво ще пишете върху темата „съзнателен човек“?

Съвест и съзнание са две различни понятия. Те имат обща основа, но различни посоки. Започват от една основа и постепенно се разклоняват. Какво се крие в съвестта и какво в съзнанието?

Да вземем правата А _____________ В. Крайните точки на тая права са А и В. Каква връзка съществува между тях? Мислете върху съвестта, върху съзнанието и върху правата линия. Това са красиви работи, упражнения за ума.

Красивите неща са изкушение за учениците, понеже вниманието им се отвлича, не могат да учат уроците си. Ако турите една красива ябълка или круша пред някой ученик, той ще престане да учи, ще мисли, как да вземе ябълката. Понякога и възрастните се изкушават, защото има красиви плодове не само на физическия свят, но и в духовния, и в умствения. Значи, три вида изкушения съществуват: физически, духовни и умствени. Като живее, човек все ще се натъква на тия изкушения, но ще научи нещо. Какво е научил младият като остарява? Той е придобил знание и разбрал, какво нещо е старостта. – Какво е научил старият? – Че изгубил младостта си. Той разбрал, какво нещо е младостта. Той казва: Имах някакъв идеал – да порасна, да стана голям – постигнах го. Няма вече накъде да вървя. Значи, старият е дошъл до крайния предел на физическия живот, до крайния стремеж на младия. Какъв е идеалът на стария? – Да се подмлади, да се върне назад. Връщането му назад е невъзможно. – Значи, младият върви по права линия, а старият – по крива линия. Следователно, ако старият не върви по крива линия, никога няма да се подмлади. Казват на някого: Не върви по крива линия. Чудно нещо, съветват го да не върви по крива линия, а те сами вървят по нея. За да откъснат един плод, изкривяват ръката си. Всички плодове са образувани от криви линии. Изучавайте и правите, и кривите линии, за да се домогнете до смисъла на живота.

Какъв е смисълът на земния живот? – Да намерим правата посока на движение. Растенията накъде се движат? При слизането си на земята,

растенията са забравили, де е центърът на живота, и заровили главата си в гъстата материя, а крайниците си, т. е. клоните обърнали в посока, отдето са дошли. Спасението на растенията се заключава в завъртването им на ъгъл от 180°. Направят ли това движение, те ще обърнат главата си нагоре, към центъра на живота, да дойдат до първоначалното си състояние. Често и човек губи правата посока на движението си; съзнанието му потъва в гъстата материя, и той губи вече понятие за право и за криво. Изгуби ли разбирането за право и за криво, той е в положението на растение и започва да страда. – Какво е страданието? – Отдалечаване от центъра, който подхранва умствения живот.

Мнозина се оплакват от елементарни работи. Например, някой се оплаква, че не ял достатъчно, че стомахът му бил празен. Радвай се, че не си ял, помалко престъпления си извършил. От духовно гледище, стомахът е място, дето се вършат малки и големи престъпления. Някой пожелае да си хапне кокошчица и веднага ще я заколи, ще оскубе перата ѝ, ще я изчисти и сготви, да задоволи желанието си. След това, светски и религиозни хора, ще доказват, че Бог създал кокошката за храна на човечеството. Любителите на виното казват, че Христос е благословил виното, понеже на сватбата в Кана Галилейска превърнал водата във вино. Въздържателите поддържат идеята да не се пие. Всъщност, в природата няма трезвеност. Всички хора пият, но какво? – Вода. Някой хора, като пият вода, се разболяват. – Защо? – Пили студена вода. След всичко това, хората мислят, че много знаят. – Много знаят, но и много заблуждения има в тяхното знание. Внушават на някого, че ще стане учен човек, ще напише много неща. – Ще станеш учен, ще напишеш много неща, в които ти сам не вярваш. Ще уверяваш хората в това, в което не вярваш, а те ще се чудят после, какво да правят. Бъди учен, пиши, но верни и красиви неща.

Какво представя красотата за човека? – Капитал, даден от природата за работа. Красивият има предимство над грозния. Умът му е добре поставен. Ние говорим за вътрешната, органична красота на човека. И скулпторите, и художниците се стремят да представят тая красота. Обаче, сегашните скулптори и художници представят красотата в статично състояние – един момент от нея. Гледаш един портрет, казваш: Изразителен поглед има този човек. Гениално нарисуван е тоя портрет. Според мене, тоя поглед е крайно строг, като на детектив. Някои хора имат строг поглед, следят другите, де отиват и защо отиват тук или там. Следиш някого, че излиза от една къща и влиза в друга. Питаш се после: Защо излезе от едната къща и защо влезе в другата?

Преди години бях във Варна. Един ден излязох из града да се разходя. Виждам един млад момък, разхожда се от единия край на улицата до

другия. Минават две млади госпожи, поглеждат към него, усмихват се и казват: Светла е тая улица за момъка. Свети му нещо в нея. Питам: Може ли да свети улицата? Друго нещо да свети, разбирам, но улицата – не разбирам. Тази улица е светнала за младия момък, но не и за другите хора. Той бил беден, а сега е забогатял. Няма ли право да забогатее? Това негово желание е естествено и законно, но той трябва да знае, как да забогатее. Кое богатство е по-ценно: скъпоценните камъни, или житните зрънца? Един голям скъпоценен камък струва милиони, а едно житно зрънце нищо не струва. Днес един килограм жито струва 15 – 20 лв. В един килограм жито се съдържат 12 хиляди зрънца. Колко струва едно житно зрънце? Въпреки това, житното зърно храни цял свят, а скъпоценният камък едва може да изхрани един човек. Стремете се към богатството на житното зърно, което расте и се увеличава. Житното зърно първо е дало пример на саможертва и себеотричане.

Христос казва: „Ако не се отречеш от себе си, не можеш да бъдеш мой ученик.“ Това значи, да предпочетеш житното зърно пред диаманта. Твоите деди и прадеди са работили с години, оставили са ти голямо наследство, и в един ден ти раздаваш това богатство, отказваш се от себе си и тръгваш след Христа. Това малцина могат да направят. И при Христа дойде един младеж да Го пита, какво да направи, за да наследи вечния живот. Христос му отговори: „Едно ти недостига. Иди, продай имането си и го раздай на сиромасите.“ Вие цитирате тоя стих, но сами не знаете, как да продадете имането си и на кого да дадете парите. Стихът има отношение към вътрешния живот на човека, а не към външния. Всичко трябва да става естествено. Едни хора вървят но естествения път на живота, други – по неестествения, затова имат различни резултати. – Трябва да търгуваме. – Трябва да търгувате, но методите ви не са прави. – Трябва да учим. – Трябва да учите, но методите, по които учите, не са прави. Ти си учен човек, имаш жажда за знание, но тая жажда може да събуди отрицателни чувства в тебе – лакомство, алчност. От жажда към знание, ти започваш да ставаш алчен към ядене, към пиене и към пари. Като учен, ти се оправдаваш, мислиш, че имаш право да се грижиш само за ядене и пиене.

Ученият човек си позволява неща, които като прост не би си позволил. Той проповядва на другите пост и въздържание, а себе си не ограничава: яде блажничко, пие винце. Той казва: Законът за другите не е закон за мене. Такъв човек лесно губи уважението на другите. За да не знаят близките му какво прави, той се скрива някъде, никой да не го види, и там си хапва печена кокошка или пуйка. – Защо човек върши някои неща скришом от другите? – Да не ги съблазнява. Той казва: Аз се оцапах вече, поне другите да не се цапат. Направиш някаква погрешка – криеш се. Погрешката е

заклaната кокошка. Криете се от хората, да не видят погрешката ви и да тръгнат по вашия път. Има неща, които човек прави наяве, иска всичките хора да го видят и вкусят от неговия плод. Например, посадиш едно плодно дърво. Какво правиш с него? Всеки ден заглеждаш дървото, поливаш го, разкопаваш го и, един ден, когато дървото даде плод, викаш близките си и казваш: Ето, аз посадих това дърво. Вземете от плодовете му и ги опитайте.

Мнозина гледат на живота повърхностно, не разбират фазите, през които минават. Някой казва: Искам да бъда млад. Ако не разбираш младостта и не знаеш как да я използваш, защо ти е тя? Младостта е слизане на човешката душа от Божествения свят – светът на хармонията. Младостта е красив живот, който се поддържа само от хармонията. Две неща интересуват човека: едновременно да бъде млад и стар. Младият слиза отгоре и черпи от живота; старият възлиза нагоре и проявява живота. Младият отпуща кредит, старият използва тоя кредит. Не мислете, че младият е невежа, че нищо не знае. Той носи знанието в себе си, но като слиза на земята, всичко забравя. – Защо? Три ангела го поемат, приспиват го, потапят го в едно езеро, за да забрави всичко. След това го връщат отново на земята. Три пъти обикаля той земята, докато намери място, отде да влезе. На земята не се влиза отвсякъде. Светлината минава отвсякъде, но не и човешката душа. Иска ли да слезе на земята, тя трябва да си намери врата, през която да мине. И раят има врата. За да дойде на земята, душата трябва да си намери баща и майка, които да подпишат договор, че са съгласни да я приемат и отгледат. Щом се подпише договорът, майката и бащата казват: Роди ни се дете. Какво ще бъде детето – момче, или момиче, не е важно. Важно е, че дете се е родило на света.

И тъй, ще знаете, че всяка мисъл, която влиза в ума ви, е жива душа. Тя има форма – облекло на душата. Формата наричаме тяло. Изучавайте формите на вашите мисли, работете съзнателно с тях, за да образувате ново, здраво тяло. Мислите носят мъжки форми, а чувствата – женски. – Какво е жената? – Същество, което взима правилно и дава правилно; същество, което мисли правилно и чувства правилно. Поставиха Адам и Ева в рая, да се научат да живеят правилно. На Адама се даде заповед да не яде от плодовете на забраненото дърво, но той не изпълни заповедта. – Защо не трябваше да яде от това дърво? – Защото не беше се научил още да яде. Някой пита, трябва ли да яде месо, или не трябва? Вие как ще отговорите на тоя въпрос? Месоядците ще отговорят по един начин, а вегетарианците – по друг. Как се оправдава месоядецът? Позволява ли конституцията да се яде месо? Старата конституция позволяваше, но новата не позволява. Трябва да знаете естествените закони на живота и природата и по тях да се ръководите.

Виждате, че едно малко поточе слиза от планината. На пътя на поточето е вашата градина. Трябва ли да отбиете поточето от неговия път и да го задържите цял ден в своята градина? Поточето трябва да следва своя естествен път. Оставите ли го цял ден да тече из градината ви, то ще я развали. Сега вие искате да бъдете щастливи. Това е все едно да желаете, цял ден поточето да полива градината ви. Това е невъзможно – не може цял ден да бъдете щастливи – ще развалите живота си. Едва три минути можеш да издържиш щастието. Покажете ми един човек на земята, който цял живот да е бил щастлив. Ако сега си щастлив, след няколко минути щастието ще те напусне. Имаш син, млад, красив момък – щастлив си, радваш му се. Утре той среща млада мома, влюбва се, забравя майка си и баща си. Напуща дома си, отива при красивата мома. Всички го съветват да не бърза, да не напуща своя дом. Той никого не слуша. Цитира стиха: „Ще напуснеш майка си и баща си.“ – Това са писали хора, не го е писал Бог. Какво ще стане с момъка? – Баща ще стане. – С момата? – Майка ще стане. Момъкът, като обикне момата, става баща; момата, като обикне момъка, става майка. Казват тогава, че се оженили. Какво ще кажете, ако се оженят и нямат деца? Ще кажете, че не се обичали. Ако нямат деца, казваме, че жената не е обичала мъжа си, и мъжът не е обичал жена си. И двамата са безплодни. Всяко дърво, което не ражда, отсича се. При безплодието, при смъртта на децата вината е или в бащата, или в майката. Изучавайте закона на любовта. Неразбраната любов е причина за нещастията. Хората умират преждевременно от неразбиране на любовта, от неправилно отношение към нея. Това се дължи на унаследените идеи от миналото. Хиляди поколения са живели с криви възгледи за любовта.

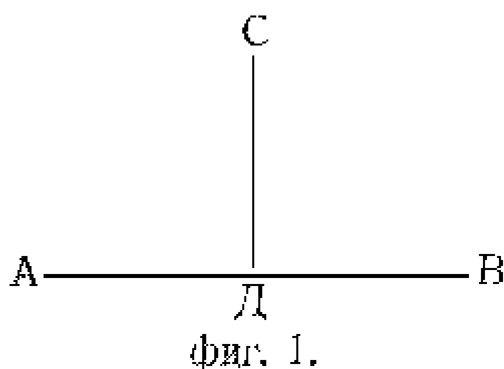

фиг. 1.

Какво представят точките А и В на правата АВ? Точката А е младият момък, В – младата мома; точката А е бащата, В – майката. Когато А и В се срещнат в точката Д, енергиите им отиват нагоре, по перпендикуляра С – (фиг. 1). За да се научи жената да обича мъжа си, и мъжът – жена си, енергиите им трябва да вървят непременно по перпендикуляра ДС, да се образуват два прави ъгъла, равни помежду си. Перпендикулярът ДС

показва посоката, по която се изявява любовта към Бога.

Първата задача на човека е да се научи да обича Бога. Щом обича Бога, той ще обича и своя ближен. Ближният на А е В, а на В – А. Значи, правата линия представя вътрешната връзка между две същества. Ако не вървят по права линия, отношението между тях не е правилно. Намерите ли се в някаква мъчнотия, турете правата линия като Божествена мярка. Ще кажете, че в геометрията правата линия се разглежда като най-късото разстояние между две точки. Така е и в природата. Правата линия крие в себе си условия за точката, да се движи в определена посока и да образува линия. Тя дава възможност на точката да се прояви. Щом се образува права, върху нея се очертават две точки: начална и крайна.

Днес всички говорят за правата линия, без да я схващат като отношение между две същества. Мома среща един млад момък и се влюбва в него. Ако я питат, какво му харесва, и тя не може да отговори. Тя се интересува от едно нещо: де ходи момъкът и с кого се среща – следи го като детектив. Ако влезе в кръчмата, тя иска да знае, защо влиза там; ако влезе в училището, в черква, в бакалница, пак иска да знае, защо влиза там. Като влиза тук или там, това се дължи на отношенията, които има към нещата. Човек отива на черква да се научи, как да постъпва; отива на училище да се учи; отива при свой ближен да вземе нещо. Защо младият момък отива в дома на момата? – Да вземе част от нейния капитал. Тя е банка, от която той черпи: взима известен капитал от нея, с условие да върне парите назад.

Сега, като говоря така, някой казва: За мен се говори. Това не е правилно разбиране. То е все едно да каже някои, че го гледали с определена цел. Ще каже, че го гледали в краката, да намерят някакъв недостатък. – Защо го гледам в краката? – Искам да го питам, кога е излязъл от невидимия свят и какви новини носи оттам. Той познава моите близки и може да ми каже нещо за тях. Той казва: Ще извините, като напущах небето, не видях вашите близки. – Съжалявам, дано друг път ги видите и поздравите от мене. Аз зная, че той скоро ще замине за другия свят. Гледам друг човек с желание да му помогна. Той е заразен от някаква болест и трябва да му се помогне. Не е лесно да се движиш в света. Който те види, ще ти изпрати една лоша мисъл. Ако си вярващ, ще те нарекат лицемер; ще кажат, че разваляш хората, че внасяш политически смут между народа.

Днес всички се питат, кое е правото учение, как могат да видят Бога. Казано е, че никой никога не е видял Бога. Какво означава тая мисъл? Външно никой не е видял Бога, но не и вътрешно. Същото се отнася и до човека. Не можеш да видиш човека, докато не го обикнеш. В Божествения свят виждането става чрез любовта. В Божествения свят, като обикнеш

някого, ти се радваш. На земята, като обикнеш някого, първо се радваш, после скърбиш, страх те е да не ти го вземат.

Песента за Донка, която ви дадох сега, е създадена от страх. Казва се: „Да не ходи Донка по чешмите, да не я види някой турчин“. Едно време турците задигали красивите моми. Обаче, в песента страхът се замества с учене. Да не седи Донка край огнището, но да отиде на школото да учи. Казва се, че Донка е родена умна, даровита, затова трябва да отиде на школото, да научи нещо ново за живота. Едно време се казваше да не ходи Донка на чешмата да не я откраднат, а сега я съветват да отиде на школото да научи нещо за новия живот.

Някога Адам и Ева били в рая. Бог заповядал на Адам и Ева да не ядат от забраненото дърво. Адам не могъл да предпази Ева от тая погрешка. Тя яла от забраненото дърво и дала от него на Адама. Донка представя Ева, която яла от забранения плод. С други думи, Донка отишла на чешмата без позволение, и турците я задигнали. Днес тя трябва да се върне в Божественото училище, т. е. в рая, да се освободи от неестествените желания. Донка, т. е. Ева излезе от рая на Адама и влезе в рая на жената, на девицата. След това се върна при Адама и му каза: Аз намерих смисъла на живота; научих се, как да ям. Първите човеци не можаха да намерят истината, докато не напуснаха рая. Осем хиляди години вече те изучават дървото за познаване на доброто и на злото. Сега трябва отново да се върнат в рая, да изучават дървото на живота.

Често говоря за подмладяването. – Кога може човек да се подмлади? – Когато влезе в рая. Не можеш да се подмладиш, ако не влезеш в рая. Ева сгреши, защото сама реши въпроса. Тя помисли малко, взе бързо решение и се подписа. Всяко решение, всеки закон се одобрява, след като мине през народното събрание и се гласува. Ева трябваше да отиде при Адама, да гласуват заедно и да отидат при Бога, Той да одобри решението им. Ако Бог не даде съгласието си, те трябва отново да разискват върху въпроса. Какво направиха Адам и Ева? Ева реши свободно въпроса, а след това сподели решението си с Адама. Той си каза: Учен човек съм, и аз мога да решавам сам. И той яде. Като разбраха, че сгрешиха, и двамата се скриха от Бога. За престъпване на Божия закон, те трябваше да напуснат рая. Като се видяха голи, и двамата разбраха погрешката си.

На въпроса на Господа, защо ядоха от забранения плод, и двамата потърсиха начин да се оправдаят. Адам каза: Господи, аз мислех, че другарката, която ми даде, е умна и преди да яде от тоя плод, тя те е питала. Сега разбрах, че съм се излъгал. Ева отговорила: Господи, аз мислех, че змията, създадена от Тебе, не може да върши нищо без твое

разрешение. Повярвах на думите ѝ и се излъгах. И двамата се защищаваха майсторски, по адвокатски. Бог отговори на Адама: Понеже се мислеше за много учен, сега ще ореш и работиш земята, с труд ще изкарваш прехраната си. На Ева каза: Ти ще раждаш деца, и децата ти ще умират. Така ще живеете и ще изучавате дървото за познаване на доброто и на злото. Сега и на вас казвам: Докато и вие губите своите светли мисли, светли чувства и светли постъпки, всякога ще живеете в нереалния свят.

Често хората влизат в стълкновение със себе си, понеже се натъкват на неверни неща. Има неверни неща, но има и верни. Човек трябва да отдели верните от неверните. Светлина му е нужна за това. Без светлина нищо не може да направи. Светлината иде от челото, от откритата част на главата. Топлината иде от горната част на главата. Космите са израснали под влиянието на топлината. Започне ли главата да оголява, хората губят топлината си – настанала е голяма суша, която изгорила всичко. Хората се плашат от голотата на главата си, затова търсят лекарска помощ. Никакви лекарства не са нужни. Ще си кажете: Искам да порасне косата ми. Кажеш ли така, ще вярваш на думите си. Ще пожелаеш да се подмладиш, и ще се подмладиш. Както казваш на краката си да ходят, и те тръгват, така ще пожелаеш косата ти да израсте, да добиеш топлина. Като излезе от Бога, младият трябва да върви по права линия. Старият трябва да върви по крива линия – по окръжността. Центърът е точката, дето той може да се подмлади. Тук той ще изучава поляризирането, ще се движи по радиуса. Когато ангелът носи човешката душа на земята, той обикаля с нея три пъти, докато намери вратата, през която трябва да влезе. Само тогава човек има право да се роди. Не намери ли вратата, не може да се роди.

Какво представя бракът? – Разумни отношения. Ако човек няма разумно отношение към Бога, никога не може да се ожени. Казано е в Писанието: „Това, което Бог е съчетал, човек да не го разлъчва." Ще кажеш, че обичаш някого. – Дето е Бог, там може да има любов. Дето Бог отсъства, там никаква любов не съществува. Всяка любов, всяка връзка, създадена при отсъствието на Бога, не е истинска. За човек, който отрича Бога, е казано, че отначало още е човекоубиец и лъжец. Каквото говори, от само себе си говори; той обещава много, но нищо не дава. Някой казва, че ме обича. Как изразява обичта си? Като ме видял, станал на крака. И заекът, като ме види, става на крака и бяга. Че някой ми станал на крака, това не ме интересува. Може да има някаква цел – и това не ме интересува. Много неща не ме интересуват. Някой умрял – това не ме интересува. Адам и Ева сгрешили – и това не ме интересува.

Аз се интересувам, какви са били първоначално отношенията на Адам и Ева към Бога и какви трябвало да бъдат. Интересувам се още и от въпроса,

какви са били и какви трябвало да бъдат отношенията на Адам към Ева и на Ева към Адама. Ние не се занимаваме с погрешките на хората. Погрешките са неестествени неща, които създават аномалиите в живота. Аз изучавам здравното състояние на човека. От болестите се интересувам дотолкова, доколкото човек се е отдалечил от правия път. Колкото повече се отдалечава човек от естествения живот, толкова по-големи са възможностите за неговото заболяване. Причината на болестите се крие в неправилното хранене, в неправилното дишане, или в кривата мисъл. Колкото по-малко светлина има човек в мисълта си, толкова по-големи са възможностите му за заболяване. Всяка болест се дължи на недостатъчно светлина в ума, на недостатъчно топлина в сърцето или на недостатъчно сила в организма. Когато светлината, топлината и силата се намаляват, болестите идат. Когато светлината, топлината и силата се увеличават, здравето се увеличава. – По кой термометър става увеличаването на топлината: по Целзий, или по Реомюр? – Нито по единия, нито по другия. Увеличаването на светлината, топлината и силата е микроскопично, с никакъв уред не се измерва.

Хората не разбират мерките на природата, не разбират нейните закони, поради което изпадат в заблуждения. Казвам: Любовта не е човешка проява. За да те привлече някой, причината се крие в Божественото Начало в него. Казваш, че има нещо особено в тоя човек. Какво е особеното? Той е огледало и, според това, дали по-ясно или по-мътно представя нещата, толкова те са по-приятни, по-приветливи, или по-неприятни и неприветливи. Ако огледалото те представя добре, ти го наричаш приятел. Ако не те представя добре, не го считаш за приятел. Ето защо, като се срещнат две огледала, т. е. двама души, те трябва да имат ясна представа един за друг, взаимно да се стимулират. Не се ли стимулират, отношенията им не са правилни. Любовта подразбира правилно отношение между души, които се отправят към Бога. Той привлича хората един към друг. Така те се отправят към Него. Христос казва: „Никой не може да дойде при мене, ако Отец ми не го е привлякъл. Никой не може да отиде при Отца, ако аз не му посоча пътя.“

Кой път сочи Христос на хората? – Пътят на любовта. По тоя път те придобиват знание и се подмладяват. Значи, любовта е подмладяване, мъдростта е остаряване, а истината – обикаляне кръговете на любовта и на мъдростта. Като обиколите тия кръгове, ще разберете, какво представя младият и какво старият, както и отношенията им към Бога. Старият е проявен млад, а младият още не е проявен.

Днес всички хора говорят за любов, но нямат успех в живота си. Искат да се проявят като писатели, но не могат да пишат, искат да проявят любовта

си, но не могат; искат да свирят, казват, че обичат цигулката, но не могат да свирят. Каква любов е тая, при която нищо не могат да направят? Ако имаш любов, трябва да покажеш, че с нея всичко можеш да постигнеш. Обичаш някого, но не можеш да го освободиш. Това показва, че любовта ти е слаба. Любовта освобождава; тя къса връзките, които ограничават човека. Любовта прави разумни връзки, а къса неразумните. Майката трябва да каже на сина си, който обича някоя мома, че Бог е в нея. Докато момата е млада, момъкът вижда Бога в нея. Щом остарее, той казва, че не я обича вече. Той е загубил Бога. Ако е свързан с Него, той ще обича и младата, и старата мома. Докато Бог е в човека, той е млада мома и млад момък. Щом се оттегли от него, момата става баба, а момъкът – дядо. От човека зависи да бъде винаги красив, като младата мома и младия момък.

Какво е бабата и какво – дядото? – Човек без Господа. Щом си красив, умен и добър, Господ е с тебе. Щом изгубиш красотата, мъдростта и силата си, Господ те напуша. – В какво се крие смисълът на човешкия живот? – В Божественото начало в него. То го подбужда да се проявява. Ако искаш да помагаш на хората, ще се проявиш като стар, като човек със знание и опитност. Ангелите, които помагат на хората, са стари, на милиони години. А човек, като мине 60 години, казва, че е стар. Смешни са хората със своите години. Двеста милиона земни години се равняват на една слънчева година. Какво представят вашите 70 – 80 години в сравнение с една слънчева година? При това, всички бързате да се проявите, да не остареете. Не бързайте. Ангелите се проявяват, но те могат да се превръщат в млади моми и момци и да помагат. Вие владеете ли това изкуство?

Каква е човешката любов? – Любов на маскиран човек. Докато сте на бал маске и играете на любов, никой не ви познава, скрити сте под маските. Не снемайте още маските си! Снемете ли ги, нов живот се иска от вас. Вие трябва да бъдете готови за тоя живот. С маска лесно се живее. Докато се учиш, докато се упражняваш, ти си с маска. Детето, което се учи да свири, има маска на лицето си, фалшиво свири. Щом се научи да свири, снема маската. Следователно, докато грешите, нека стои маската на лицето ви. Ще кажете, че някой не свири добре. – С маска е човекът, не го осъждайте. Кой може да съди маскирания? – Никой не го съди. Никой не го познава, не може да говори лошо за него. Друг е въпросът като хвърли маската. Тогава той казва, че може да свири, научил се е вече. Сега хората ще го слушат и с право ще го критикуват.

Често се говори за духовната и физическата любов, но ги смесват, не ги различават. Тая е причината, дето хората се провалят в любовта си. Някой казва, че има любов, а търси правото си. Каква любов е тая, която търси

своето право? Любовта между двама души е истинска, ако Бог присъства между тях. Така се образува равностранен триъгълник. С други думи казано: в любовта трябва да взимат участие и умът, и сърцето, и душата. Само така любовта е вечна. Кажете ли, че някой човек е изстинал от сърцето ви, ще знаете, че огънят ви е слаб. Любовта подмладява хората. Пита ме някои как ще се подмлади. Казвам: Ще се подмладиш, като се върнеш при Бога. Първо ще възприемеш любовта; после ще тръгнеш по пътя на мъдростта, ще обиколиш кръга на истината и най-после ще се върнеш при Бога. Само така ще се подмладиш. Много пъти ще влизаш и ще излизаш от Бога. При всяко влизане и излизане ще научиш нещо. И Бог ще дохожда при тебе много пъти, а не само веднъж. Един път ли изгрява слънцето? То изгрява 365 пъти през годината. Колко светлинни лъчи е изпратило то на земята! Колко светлина е внесло в човешките умове! Всичко това трябва да се превърне на знание. Ония, които очакват Господа, ще се обновят и подмладят, както ония, които очакват слънцето.

Мнозина се страхуват от Господа, но същевременно Го отричат. От страх, те се крият от Него, както Адам се скри някъде в шубраците. Той искаше да избегне погледа Му и Го отрече. Това не е синовно отношение. Бог иска да ни постави в правия път и да ни покаже, че любовта е вечна и неизменна. Когато младият люби, трябва да добие знание. Когато старият люби, трябва да се подмлади. Любовта подмладява, мъдростта носи знание, а истината помага за прилагането им. Истината е връзка между любовта и мъдростта. Какво означава раждането? Да се роди дете, това значи, майката и бащата да се подмладят. Те ще бъдат млади само тогава, когато синът и дъщерята ги обичат. Ако децата не обичат родителите си, последните бързо остаряват. След това те казват: Да си заминем за другия свят, не ни се живее повече на земята. Така е, защото децата не ви обичат. Ако те ви обичат, ще кажат: Ние искаме да останете повече време между нас. Когато старите и младите се обичат, те живеят заедно в рая. Ако младите напуснат рая и излязат във външния свят, с тях заедно и старите напущат рая. Това е естествен закон на живота.

Кога живее човек в рая? – Когато обича, когато е разположен. Щом изгуби разположението си, той губи любовта си и напуща рая. Докато е в рая, човек трябва да има еднакви отношения към всички хора. Когато чета, аз имам нужда от всички букви, не мога да кажа, че едни букви ми са потребни, а други непотребни. Ако едни букви ми са приятни, а други неприятни, аз не разбирам закона на четенето. В това отношение, всички хора са букви от дадена азбука. Да обичаш само един човек, или да казваш, че едното обичаш повече, а другиго по-малко, това са човешки работи. Казваш: Не обичам тоя човек. – Защо не го обичаш? Защото виждаш само недостатъците му. Като се срещате, вие виждате само погрешките и

недъзите си и казвате: Тоя човек има крив нос, дебели устни, малки уши, или изкривен гръбнак. Така не се гледа на хората. Вярно е, че устните трябва да бъдат нито много дебели, нито много тънки; и носът не трябва да бъде нито много дълъг, нито много къс. Човек трябва да знае, с колко милиметра да удължи носа си. Обикновено децата имат къси носове. Като растат и работят върху себе си, носовете им постепенно се удължават. Когато носът се удължава и разширява, едновременно трябва да стават промени и в очите, и в челото.

Когато всички удове се разширяват едновременно, развитието на човека се извършва правилно. Ако разширяването на всички органи не става едновременно, казваме, че развитието ни човека не става правилно. Когато правата линия се удължава, плоскостта се разширява, а тялото надебелява, растенето става правилно. Следователно, ако ти едновременно не се удължаваш, разширяваш и надебеляваш, не можеш да се развиваш добре. Докато си на земята, ще се развиваш едновременно в три посоки: на дължина, на широчина и на дебелина. Това е движение в трите измерения. Колкото се удължава правата линия, толкова трябва плоскостта да се разширява и тялото да надебелява. Без тая съразмерност развитието се извършва анормално. Когато обичаш, мъдростта трябва да се развива заедно с живота; колкото се увеличава животът, толкова и знанието; колкото се увеличава знанието, толкова и свободата. Това показва, че между живота, знанието и свободата съществува известно съотношение. Ако животът и знанието се увеличават, а свободата не се увеличава, в тоя процес има нещо анормално; ако животът и свободата се увеличават, а знанието не се увеличава, пак има нещо анормално; ако знанието и свободата се увеличават, а животът се намалява, пак има нещо анормално. Помнете: Правилното разбиране е естествено увеличаване на знанието, на живота и на свободата.

Често питате: Трябва ли да обичам даден човек? – Такъв въпрос не се задава. – Как да го обичам? – И това не се пита. Какво значи да обичаш? Казвате, че обичта подразбира да прегърнеш човека, да го нахраниш и облечеш. Това са само фази на любовта. Да обичаш човека, това значи да му дадеш всичко каквото ти имаш: да му дадеш всички права, без да го ограничаваш; да го оставиш да живее свободно, дето и ти живееш. Ако ти се ползваш от свобода, а него ограничаваш, вършиш престъпление; или ако себе си ограничаваш, а на него даваш свобода, пак вършиш престъпление. Бог ни обича, затова ни е създал по свой образ и подобие. Той ни е дал свобода да мислим и действаме като Него. Когато грешим, Той ни обръща внимание да се изправим, но пак ни остава свободни. Ние грешим, без да съзнаваме, че злоупотребяваме със свободата, която ни е дадена. Така ние причиняваме страдания и на Бога. Като знаем това,

трябва да внимаваме, да не огорчаваме Бога с нашите криви мисли, чувства и постъпки. Той е Единственият, Който ни мисли доброто. Въпреки това, ние се страхуваме от Него, да не ни ограничи. Оня, който ограничава, не с Бог. Злото ограничава, а не доброто. Свободен си да правиш зло, но сам се ограничаваш. Доброто освобождава. Направиш една лоша постъпка – ограничаваш се; направиш добра постъпка – освобождаваш се. Любовта освобождава, безлюбието ограничава.

Какво носи любовта? – Пълен живот, истинско знание и абсолютна свобода. Като направиш едно добро, бъди доволен от това, което си направил. Никога не съжалявай, че си обичал някого и си му услужил. Ако ти не съжаляваш, и той няма да съжалява. Съжалява ли един от двамата, има нещо неестествено в тяхната любов. Двама души казват, че се обичат, а не искат да се срещат, не искат да си говорят. Това е толкова неестествено, колкото да пиете вода от нечиста река. При такива отношения няма движение. Това е все едно единият да се движи по тангентата на кръга, а другият по окръжността.

Коя линия наричаме тангента? – Която се допира в една точка до окръжността. Ако един човек се движи по тангентата, която върви в посока, обратна на движението на кръга, той скоро ще спре. И оня, който се движи по посоката на окръжността, също ще спре. Движението на тангентата трябва да съвпада с движението на окръжността. Иначе, ти ще се движиш по окръжността, а тангентата ще спре движението си. Така ще се спре и проявата на твоята любов. За да се изявява любовта, един от двамата трябва да измени посоката на своето движение. Любовта се усилва, когато движението на двама души става в една посока. Срещате човек с известен стремеж към нещо добро. Ако го спрете, ще знаете, че вие се движите в посока, обратна на неговото движение. Вие не сте в хармония с него. За да се хармонизирате, трябва да измените посоката на своето движение, да се съвпадне с неговото. Това значи, да обичате ближния си. Вие не можете да обичате целия кръг; ще обичате само една точка, дето тангентата се допира до него.

Разбирате ли тая идея? Ако днес не сте я разбрали, следната година ще я разберете. Един свещеник отишъл на гробищата на задушница да чете молитва. Той събрал много хляб, краваи, които наредил на купчина. Хората поглеждали към хляба, чудели се, какво ще прави с него. Той ги запитал: Братя християни, виждате ли ме? – Виждаме те. – До година да не ме видите. Свещеникът искал да каже, следната година купчината хляб да порасне толкова много, че никой да не го вижда. Някога погрешките на хората са толкова много, че те не се виждат от тях. Трябва да бъде обратно: добродетелите им да бъдат толкова високи, че да ги закриват, никой да не

ги вижда. Бъдете невидими в добродетелите си, а не в погрешките. Има случаи, когато човек трябва да бъде видим и в погрешките, и в добродетелите си. – Кога става това? – Когато и погрешните му са малки, и добродетелите му са малки. Ако погрешките и добродетелите пораснат, човек става невидим. Аз не ви желая следната година да бъдете невидими. И на свещеника не желая това. Нека раздаде от хляба на бедните, да може следната година и той да вижда, и другите да го виждат.

Казвам: Ако мътна вода влиза в бистра вадичка, ще я размъти. Не допущайте мътните течения да се вливат във вас, да ви размътват. Ако сте ясновидци ще видите, че от всеки човек изтича някакво течение – бистро или мътно. Бистрото течение показва, че човекът е добър. Мътното течение го прави лош. По течението се определя теренът. Ако горите са изсечени, пороите свалят кал, пръст и размътват водата. Вината не е в човека, но в терена, по който се движи. Той казва: Има нещо лошо, мътно в мене. Какво да правя, да се освободя от него? – Ще чакаш, ще търпиш, докато мътното изтече и дойде бистрото. Отправете ума си към Бога, да се свържете с Неговата мисъл, да придобиете повече светлина. Чиста е мисълта на Бога. Обърнете сърцето си към Бога, да приемете Неговата чиста топлина. Отправете волята си към Бога, да се свържете с Неговата силна, чиста воля.

Съществуват три чисти неща: Божията мисъл, Божията любов и Божията истина. Без Божията любов, без Божията мъдрост и без Божията истина не съществува чистота. Без тях няма обнова, никакво подмладяване не може да става. Без тях няма знание, няма безсмъртие. Безсмъртие съществува в пълната любов, в пълната светлина, в пълната, абсолютна свобода. Да бъдеш безсмъртен, това значи, да запазиш ценното, което си придобил в живота. Безсмъртният има определено отношение към Бога. Той е Негов сътрудник. Откаже ли да работи с Бога заедно, той слиза в долината на смъртта, дето нещастията се редуват, както денят и нощта.

Някой казва: Голям грешник съм. – Това не е наука. Важно е да живееш. Като живееш, имаш възможност всеки даден момент да се обновиш и очистиш. Достатъчно е да повдигнеш мисълта си към Бога, за да се обновиш. Отдалечиш ли мисълта си от великия център, ще влошиш живота си. – Да си поживея малко, докато съм млад. Като остарея, тогава ще мисля за Бога. – Не се лъжи. И старият, и младият трябва да обичат Бога еднакво и да мислят за Него. – Остарях вече, не мога да обичам. – Не си прав. Старият има повече светлина, а младият – повече гориво. Младият се учи да превръща горивото в светлина. Благодарение на младостта си, старият е придобил светлина. Той се стреми да я увеличи и предаде на другите. Младият, благодарение на стария, придобил гориво,

което предава на другите и се стреми да го превърне в светлина. Така младият и старият се обменят и дохождат до пълно разбиране. Младият носи възможности за стария, а старият носи възможности за младия. Ето защо, младият трябва да се стреми към стария, а старият – към младия, както мисълта към чувството и чувството към мисълта.

Какви сокове се образуват в стомаха, когато човек се нахрани? Де отиват тия сокове? – В сърцето, да се пречистят. Оттам те отиват в мозъка, дето се образува мисълта. Чувствата се образуват в слънчевия възел – център на симпатичната нервна система. Мислите и чувствата се препращат по цялото тяло чрез мозъчната и симпатичната нервна системи и така обновяват човека. Ако няма хармония между мозъчната и симпатичната нервна система, човек не може да се обновява и престава да живее. Стремете се към хубави мисли и чувства. – Не мога да обичам тоя човек. – Тури го настрана и не мисли за него. – Лоши мисли и чувства ме нападат. – Тури ги настрана. Ако на крака ти излезе цирей, трябва ли да отрежеш целия крак? Ще изстискаш цирея да изтече нечистото, а кракът ще запазиш, няма да го режеш. Ще цитирате стиха, дето Христос казва: „Ако те съблазнява дясната ръка, отсечи я.“ Друго нещо е разбирал Христос. Той иска да каже, да се отсече желанието, което съблазнява. Ако съблазънта иде чрез ръката, да се пресече желанието, което я съблазнява. Ти виждаш един плод, повдигаш ръката си нагоре, да го откъснеш. Не давай възможност на ръката си да къса плода. Отсечи желанието си преди да се е съблазнила ръката. Това значи, да отсечеш ръката си. Изпълниш ли го буквално, ще се лишиш от ръката, а желанието пак ще си остане. „Отсечи ръката си“, това значи, не проектирай своето неестествено желание в ръката си, не проектирай своето неестествено желание в ума си. Нека доброто, което е вложено в тебе, се проектира чрез твоя ум, чрез твоята ръка, чрез твоя крак, чрез твоето око. Не давай място на злото в себе си. Дай място на доброто да се прояви. Злото да остане вън, като тор. Влезе ли в човека, то ще разруши всичко. То разбърква ума и сърцето; то обърква всички понятия на човека за живота, и той се вижда в чудо, не знае, какво да прави.

Казано е в Писанието: „Това е живот вечен, да позная. Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.“ Това е живот вечен, да позная Любовта, Мъдростта, Истината и Христа – изявеният Бог, Когото Си изпратил. Отец не е изявен, но Синът е изявеният Бог. Понеже Синът се е изявил, затова има отношение към нас. Иначе, Той би останал далеч от нас като някакво божество. Щом Христос има отношение към нас, и ние трябва да имаме отношение към Него. Някой изисква от Бога да мисли и да се грижи за него, а той сам с нищо не се задължава. Това не е право. Щом имаш две ябълки, едната ще изядеш ти, а другата ще дадеш на оня,

когото обичаш и който те обича. По стария морал лесно се казва: Тоя не обичам, оня не обичам. Лесно се казва „обичам“, мъчно се казва „не обичам“. Частичката „не“ спъва езика. Мъчно се казва „не мога“, лесно се казва „мога“. Ако искаш да употребиш частичката „не“, тури след нея запетая и кажи: Не, мога. Виждаш, че хората правят добро, кажи си: Каквото хората правят, и аз мога да го направя. Има нещо естествено – и за растенията, и за животните, и за хората, което всички могат да направят. Това е да обичаме, да любим. Любовта е обща за всички същества. Знанието е общо за всички същества. Свободата е обща за всички същества. Всяко живо същество има стремеж към любовта, към знанието и към свободата. Какво се иска от вас? Да поощрявате тоя стремеж. Изведнъж няма да станете свободни, но поощрявайте в себе си стремежа към свобода. Поощрявайте в себе си стремежа към знанието. Поощрявайте в себе си стремежа към любовта.

Песента „Нали думах, мила мамо, нали казвах, да не седи наша Донка край огнището да се гуши. Да иде, мила мамо, на школото, да се учи. Наша Донка, мила мамо, е родена мома умна, даровита, та е време от школото нещо ново да научи“, е нов превод на стара песен.

Казвам: Вие имате доста скъпоценни камъни, заровени във вашата земя. Вие имате доста благородни камъни в земята си: злато, сребро. Доста ценни неща имате, но трябва да ги изкопаете.

Желая ви да добиете звонков капитал. Книжните пари нищо не струват – злато трябва да имате в живота си.

– Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото Си изпратил.

5. Лекция от Учителя, държана
на 3 ноември, 1943 г. София. – Изгрев.

1943_11_05 Добрата дума

ДОБРАТА ДУМА

Упражнение за дишане с движение на ръцете.

Тема за следния път: „Полза и вреда от яденето."

Новата култура се занимава с няколко важни неща: с хранене, дишане, гледане и слушане. Ако хората знаеха, как да ядат, да дишат, да гледат и да слушат, животът им щеше да бъде съвсем друг от сегашния. Храненето оказва голямо влияние върху характера на човека. По характер някои хора са кисели. Това зависи от неправилното хранене. Те не правят избор в храните. Как ще докажете научно, че храненето е важен процес? За умрелия тоя процес не е важен. И на оня свят той се храни, но не както на земята. Колкото малко храна и да приема, все пак се храни. Той приема по-малко храна, отколкото на земята. Душата се нуждае от малко храна, но и за нея храната е съществено нещо. – Колко тежи една душа? – Колкото малко и да тежи, все има някаква тежест. С каква мярка мерите душата?

Някой се обидил и казва: Тежка дума ми казаха. – Колко тежи тая дума? Как я измери, че разбра, колко е тежка? Каква дума ти казали? Нарекли те простак. Защо е тежка тая дума? – Защото трептенията й са дисхармонични. Като знаеш това, никога не казвай на човека дума, която има дисхармонични трептения. Всяка дума, която искаш да кажеш на някого, първо опитай върху себе си. Ако ти се отрази добре, кажи я на някого. Ако не ти се отрази добре, въздържай се от нея. Не си служи с думи, на които не си опитал действието върху себе си. Колкото и да те наричат простак, ако не обичаш тая дума, не я казвай на другите. Под „прост човек", в материален смисъл на думата, разбирам бедна, суха почва, на която нищо не расте. За да даде нещо, тя трябва да се натори. Каквото и да сееш на тая почва, трудът и средствата ще отидат напразно – тя нищо не ражда. Като обработваш и ториш почвата, тя ще забогатее. Следователно, ако простият човек работи върху себе си, ще забогатее и ще се облагороди. Накарайте едно просто дете да сади боб, грах, леща, да видите, каква промяна ще стане с него. Ако искате да подобрите състоянието на стомаха му, нека сади ряпа; ако искате да се усили зрението му, нека сади леща; ако искате да придобие хубав цвят на лицето си, нека сади грах. Това е психологически вярно, обаче, резултатът е много бавен. Трябва да минат десет поколения, за да видите ползата от вашия труд.

Сега, какво ще кажете, ако ви задам въпроса: В какво вярвате най-много?

Трябва да помислите, за да отговорите на тоя въпрос. Коя дума в българския език обичате най-много? И на тоя въпрос не можете да отговорите веднага. Някои неща се разбират лесно. Например, лесно се разбира, кое ядене е добро. Обаче, не е лесно да разбереш, как трябва да живееш добре. Добрият живот се разбира от доброто ядене. Достатъчно е да те нахранят добре, за да кажеш, че тия хора са добри и живеят добре. Кое ви кара да обичате плодовете? Виждаш една хубава круша и веднага я обикваш. Тя не знае да говори, не може да ти каже една сладка дума. Защо я обичаш? Важно е да си отговорите, кое ви е свързало с плодовете. Често педагозите си служат с такива възпитателни средства, които, вместо да подействуват добре, се отразяват вредно върху нервната система. Като им говорят много, децата стават нервни, раздразнителни, неспокойни. Те се дърпат за косите, бият се. Как трябва да постъпват педагозите с нервните деца? Те трябва да използуват плодовете, техните цветове и форми. При това, трябва да препоръчват на всяко дете да яде такива плодове, които обича. Същевременно, и правилните геометрични форми действат възпитателно върху децата.

Коя е най-късата линия в геометрията? – Правата линия. – Коя е най-дългата? – Кривата линия. Питам: Кое наричаме право? – Най-късото нещо. – Кое наричаме криво? – Най-дългото нещо. – Кой човек е крив? – Който няма край. Той се движи по кривата линия. Ако вземе пари на заем, не може скоро да ги плати. Той се върти по кривата линия и не може да спре. Трябва да мине много време, да попадне на фокус, двамата да се срещнат. Тогава той може да плати дълга си. Правият, още с излизането си, спира оня, който му дължи и, понеже друг начин няма, веднага получава парите си. Правият не се отбива от пътя си, затова той веднага плаща дълговете си, и другите веднага изплащат своите дългове към него. Ако не е казал на някого една сладка дума, ще му я каже. Вие мислите, че е проста работа да се занимавате с такива неща. Велико нещо е да кажеш една сладка дума на някого! Докато се занимавате с големи неща, малките работи ще се изплъзват пред вас. Занимавайте се с тоновете. Добре е да научите, как звучи първият тон на живота.

Научихте ли по една песен, която ви бях дал като задача? Пеенето е подобно на яденето. Ще ви дам да ядете нещо и ще наблюдавам, как ядете, без да ви кажа дума. Който яде правилно и с любов, предизвиква желание и в другите да ядат. Ето защо, когато сте болни и неразположени, наблюдавайте, как ядат здрави хора. Те ще събудят у вас желание да ядете и ще ядете с разположение. Така ще се отвлече вниманието ви, и неразположението ще изчезне. Казвате: Смешно е да гледате, как ядат хората. – Това е неразбиране. Да се храниш правилно, това е музика. Зъбите, които дъвчат храната, представят струните на арфата. Приятно е

да слушаш тая музика. Приятно е да слушаш звучните акорди на арфата. Някои са новаци, не знаят да свирят още на арфа. Те не са научили изкуството да дъвчат храната си. Обаче, много хора дъвчат храната си добре. Приятно е да гледаш, как се хранят! Те предават от своята енергия на оня, който ги гледа. Който яде сладко, плаща, т. е. дава нещо от себе си.

И тъй, ако искате да бъдете здрави, наблюдавайте, как се храни здравият човек; обикаляйте плодните дървета, да видите, как растат, цъфтят и зреят. Това действува здравословно върху човешкия организъм. Възпитавайте десетки поколения в това направление. Само така ще имате резултат. В плодовете е написана историята на тяхното развитие. Голямо знание ще придобиете, ако можете да четете. Изучавайте зелето, да видите, какво се крие в него. Ако искаш да знаеш, как е направена земята, питай зелето. Листата на зелката са подобни на земните пластове. Значи, зелката представя геологичните епохи, през които е минала земята в своето развитие. Който знае, какво представя зелето, по него може да изучава геологията. – Верни ли е това? – По светлината, която излиза от моя ум, ще разберете, вярно ли е, или не. Когато говориш верни и истинни неща, от ума ти излиза светлина. Да говориш истината, това значи, да излиза от главата ти светлина, а думите ти да бъдат сладки. Ако не говориш истината, ти живееш в тъмнина. Всяка дума, която излиза от устата ти, е горчива.

Какво носи истината? – Светлина и сладчина. – Лъжата? – Тъмнина и горчивина, т.е. отрова. Ако искаш да кажеш на приятеля си истината, дай му една хубава ябълка, круша или стрък грозде. Истината се крие в красивия плод. Дай на приятеля си нещо, което няма никакъв недостатък. Трябва ли след това да го убеждаваш, че си му дал нещо хубаво? Дрехата, която майсторът шивач ушива, е безупречна. Тя говори сама за себе си. Така говори и истината. Тя не се нуждае от доказване. Давай най-хубавото от себе си, за да задържиш приятелството си с даден човек. Хубава къща се съгражда от добър материал. На хубава хартия се пише добре. Ако хартията е лоша, мастилото се разлива по нея, и писмото излиза нечисто. С хубаво перо добре се пише. Лошото перо дращи, къса хартията. Перото е човешкият език, който, или драже по хартията, или гладко върви и пише красиви, светли мисли.

Мнозина казват: В какво се заключава благото на живота? Отговорът е прост: В самия живот. Той е орган с много струни. Колкото повече струни засягаш и колкото повече съчетания правиш между тоновете, толкова по-приятен става животът. Много неща занимават човешкия ум, не само едно нещо. В това отношение, животът е богат и външно, и вътрешно. Обаче, само някои неща влизат в съзнанието; останалите потъват дълбоко в

подсъзнанието, дето очакват своето време, да излязат на повърхността на съзнанието. Ако отнемете на човека ония неща, които седят на повърхността на неговото съзнание, той ще изпадне в лишения. Страшно е да отнемете светлината на човека. Без нея той не може да съществува. Тя внася живот в него. Някой приема червения цвят на светлината, друг – зеления, синия и т. н. Светлината гради, тя е творческа сила. Хората приемат светлината от слънцето, но и те изпущат светлина. Един за друг те служат за приемници на светлината. Всеки човек е запалена свещ. Следователно, човек е приятен за своя ближен дотолкова, доколкото му дава светлина. Ти обичаш един човек дотолкова, доколкото той ти дава светлина. Щом се прекъсне светлината му, ти преставаш да го обичаш. Докато имат светлина, хората си услужват взаимно.

Кое ни заставя да носим перото си в десния или в левия джоб? Перото не е голямо, мълчи си, но с него можеш да напишеш нещо ценно, за което хората да те обикнат. Перото не е голямо, но помага на човека да направи нещо хубаво. То не иска нищо за себе си. Напише нещо и си мълчи. Ти носиш славата вместо него. Имаш една цигулка, носиш я, и тя си мълчи. Щом я вземеш в ръката си и засвириш, тя може да ти направи такова добро, каквото никой друг не ти е правил. Тя ще те запознае с най-видните хора в света. Когато свири, цигуларят се разговаря с цигулката си. Хората слушат тоя разговор и се поучават от него. Цигуларят декламира с цигулката си нещо от Бах, Бетовен, Моцарт, и всички слушат и се възхищават. Това значи, да бъдеш цигулар. Цигуларят обича цигулката си, но и тя го обича. Често хората се питат един друг: Обичаш ли ме? Колко ме обичаш? Майката пита детето си, обича ли я и колко я обича. То разтваря постепенно ръцете си, докато стигне ъгъл 180°. Значи, и любовта има степени.

Какво е осморката? Де е мястото ѝ на човешкото лице? На очите. Чрез осморката ще гледаш, чрез деветорката ще мислиш. От четворката ще направиш стол, на който ще сядат твоите приятели. Ако столът има два крака, ще бъде неустойчив; той трябва да има четири крака, за да бъде устойчив. Защо пишем четворката във форма на стол, обърнат с краката нагоре? Ще кажете, че това е дребна работа, не се занимавате с нея. – С какво се занимавате? Вие се интересувате от великите работи, а не от малките. Въпреки това, природата е направила очите малки, а не големи. Те не са големи като прозорци, но много виждат. Малки прозорци, но всичко се вижда през тях. Малките органи, които извършват големи работи, са по-полезни от великите работи, които ви занимават. Следователно, за предпочитане е да имаш здрави и силни очи, отколкото да бъдеш красив. За предпочитане е да имаш добре развити уши, отколкото да бъдеш красив. За предпочитане е да имаш здрава уста,

отколкото да бъдеш красив. Според мене, красив е оня, който има здрави очи, уши и уста. Очите са свързани с човешкия мозък, ушите са свързани със сърцето, със симпатичната нервна система, а устата – със стомаха и черния дроб. Задача на устата е да възпитава черния дроб. Не може ли да го възпита, човек е изложен на различни болести. Всяка лоша дума се отразява вредно върху черния дроб. Хигиената забранява на човека да си служи с отрицателни, дисхармонични думи. Върви ли против хигиената, човек разстройва черния си дроб. Щом се разстрои черният дроб, разстройва се и нервната система, както и храносмилането. Изобщо, лошите думи се отразяват зле върху здравето. Ако искате да бъдете здрави, служете си с добри, положителни думи.

Като ученици, вие трябва да правите наблюдения върху себе си, да изучавате удовете си. От себе си ще познавате и другите хора. Вижте, какъв е показалецът на честния човек. Той е много добре оформен и се отличава от показалеца на нечестния. В справедливия човек средният пръст има красива форма. Природата поставя добродетелите на видно място, всички да ги виждат и да се ползват от тях. Приятно е да видиш един красив, добре оформен пръст. Когато ученикът иска да покаже, че знае урока си, вдига двата пръста – показалецът и средният пръст. С това тоя иска да каже: Аз съм честен и справедлив, имайте доверие в мене. Ученикът не знае това, но подсъзнателно го върши. Учителят погледне ученика, който вдига ръка, и му казва: Драганчо, кажи, от какво произлиза думата „даскал." – От дъска, господин учителю. В думата даскал буквата "к" не е на място. Тя е неустойчива, представя лодка, която потъва./ВИЖ ТЕКСТ ОРИГИНАЛ/Двете наклонени линии в буквата са платна на лодката. Буквата „К" е от друг произход, няма отношение към земята, затова тая лодка не може да работи на физичния свят.

И тъй, ако искате да бъдете здрави, с добро разположение на ума и на сърцето, трябва да се занимавате с плодни дървета, с посаждането и отглеждането им. Ако обичате някой плод, посаждайте семето или костилката му. Като ядете плодове или друга храна, спазвайте правилото, никога да не си дояждате или никога да не преяждате. Това се отразява здравословно върху човека. Ако искаш да живееш повече време на земята, не си дояждай. Нека остане в тебе желанието още да хапнеш. Ако всякога си дояждаш или преяждаш, ти скъсяваш живота си. Не казвай, че не искаш да ядеш. С това ти сам си пакостиш. Нека остане в тебе желанието да си хапнеш още, но не задоволявай желанието си напълно. Здравето зависи от правилното хранене. Някои майки грешат, като карат децата си да ядат по три-четири пъти на ден. Така децата заболяват и стават лениви. Да преяждаш, това е крайност; да гладуваш, това е друга крайност. Като знаят това, родителите и учителите трябва да обръщат внимание върху

храненето на децата, за да продължат живота им и да ги направят дееспособни.

Казвам: Какъвто е законът за физичното хранене, такъв е законът за умственото и сърдечното хранене. Никога не пресищайте ума си с излишни мисли. Никога не пресищайте сърцето си с излишни чувства. Умът и сърцето всякога трябва да остават поне малко гладни, да не си дояждат, нито да преяждат. Дали си цар, патриарх или владика, не е важно. Животът се определя от храненето, а не от положението, което заемаш. Ако си цар и не знаеш, как да се храниш, ще станеш прост човек; ако си овчар и знаеш, как да се храниш, ще станеш цар. Чета поезията на някой поет, виждам, колко пресилени неща има в нея – преял е тоя поет. Думите не отговарят на съдържанието. Представете си, че ви дам задача, да напишете едно стихотворение или една книга, в които да турите думите „сладко и горчиво." Колко пъти трябва да напишете тия думи и на какво място, за да не изпитате нито прекалена сладчина, нито прекалена горчивина? Ще кажете, че не знаете, по колко пъти трябва да употребите тия думи. Питам: По колко пъти на ден трябва да ви казват горчиви думи и по колко пъти на ден – сладки думи? Като дойде до горчивото, ще кажете, че искате да ви казват само по една горчива дума на година. – По колко сладки думи? – Всеки ден по една сладка дума. – Значи, горчивите думи се намират в отношение 1:365, а сладките – 365:365. Това не е правилно. Искате да ви дават всеки ден по един сладък плод, а само един гнил плод годишно.

Какво се иска от хората? – Права мисъл, право разсъждение. То прави човека здрав. Новото, което иде, носи правата мисъл. Оставете настрана, кой какво ви казал и как ви погледнал. Новото носи друго нещо. Новото обръща внимание на това, как ви гледа слънцето, как ви гледат цветята и плодните дървета. Всеки цвят е усмивка. Всеки скъпоценен камък е усмивка. Той разлага светлината и ви се усмихва. Радвайте се на тая усмивка.

Яж и не преяждай. Гледай и не преяждай. Слушай и не преяждай. Винаги замествай грозното с красиво. Никога не оставяй грозното да взима надмощие над красивото. Ако съм ученик и ми дадат да пиша думата „лош", ще я напиша само веднъж. След това ще изхвърля буквата „л" и ще пиша само „ош".

Дават ви една песен за доброто и лошото. В песента се казва, че те са двама приятели, които учат човека на нещо. Лошото запознава човека с нощта, а доброто – с деня. С лошия човек ходиш вечер, да не виждаш грозотата му, но да слушаш сладкия му говор. Лошият е грозен, но сладко говори.

Лошият обича да мушка; ту ума мушне, ту сърцето мушне. Така човек се учи да мисли и чувствува правилно. С добрия човек ходиш през деня, да виждаш красотата му. Опитайте се да съставите една песен за добрия и лошия Стоян, които се сдружили. На български има една песен: „Стоян си мами думаше.” Майката отговаря: „Стояне, синко, Стояне.” Ние казваме „син”; същата дума на английски език означава грях, престъпление. Ето защо, когато англичанинът иска да изправи грешките си, трябва да дойде в България. Тя е баня, в която той може да се пречисти.

Изпейте песента „Аз ще се подмладя.”

Какъв е ритъмът на доброто и на лошото? Ритъмът на доброто е особен и внася в човека устойчивост. Когато се качваш на една канара, изпитваш известна приятност, усещаш, че си стъпил на нещо устойчиво и здраво. Така чувствува човек, когато работи с доброто. Стъпиш ли на глинеста или на песъчлива почва, ти усещаш, че основата ти е неустойчива. Такова нещо е лошото в живота.

Какво изпитвате като пеете песента „Аз ще се подмладя”? Подмладяването е плод. Той може да бъде зелен, а може да бъде и зрял. Ако песента започва от „сол”, плодът е зрял и ароматен.

Учителят пее: „Успокой се ти, който се смущаваш в живота. Мисли добре, постъпвай добре, за да ти бъде добре. Това изисква животът. Помни, че си дошъл на земята да учиш, човек да станеш. Добре да мислиш, добре да любиш и добре да обичаш.”

Казвате: Това е невъзможно. – Ние пеем за невъзможните неща, за да станат възможни.

С а м о с в е т л и я т п ъ т н а м ъ д р о с т т а в о д и к ъ м и с т и н а т а .
В и с т и н а т а е с к р и т ж и в о т ъ т

5. Лекция от Учителя, държана
на 5 ноември, 1943 г. София. – Изгрев.

1943_11_10 Мажорни и минорни гами

МАЖОРНИ И МИНОРНИ ГАМИ

Упражнение за дишане с движение на ръцете.

Сегашните хора се питат, защо страдат. Отговорът е много прост. Хората страдат от неразбиране на Божия закон. Те мислят, че знаят много неща. Много знаят, но ако ги запитат, защо страдат и защо се радват, не могат да отговорят. Те се радват, защото, съзнателно или несъзнателно, са попаднали в Божията хармония. Когато изпълнява Божия закон, човек се радва. Когато не го изпълнява, той страда. Някога страданието на едно същество е радост за друго. Например, когато вълкът нападне овцата, тя страда, а той се радва. Значи, овцата е благо за вълка, но вълкът не е благо за овцата; тревата е благо за овцата, но овцата не е благо за тревата.

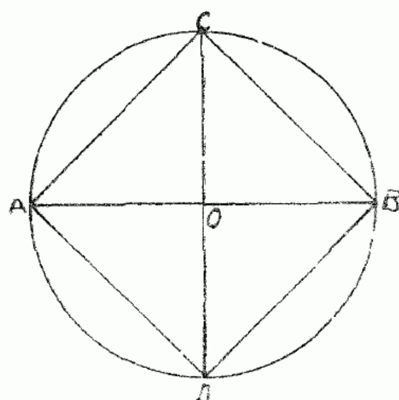

фиг. 1.

Кръгът на фиг. 1. показва живота на сегашния човек. Квадратът ACBD представя пътя на неговото развитие. Диаметърът AB представя инертния принцип, който човек трябва да преодолее в живота си. На тоя принцип се дължат страданията. Често се говори за усъвършенстване, без да се знае начина за постигане на съвършенството. Само оня е постигнал съвършенство, който е придобил любовта. Той живее в точка O, център на кръга. Сама по себе си, любовта е нищо, т. е. нула, точка, но от нея произлиза всичко. Тя е начало и край на нещата, тя е вечна и неизменна. Любов, която се променя, не е истинска. Тя подразбира поляризиране на любовта. Тя е сянка на любовта. Без сенки любовта не може да се разбере. Истинската любов е невидима, без образи. За да се види образът на любовта, трябва да дойдат радостите и страданията. И в природата е същото. За да видим образа на слънцето, нужно е то да изгрява и залязва. – Не може ли без изгрев и без залез? – Не може. – Не може ли без зло и без

добро? – Не може. Ако вие знаете някакъв начин, кажете го. Тъй както е създаден, човек не може без добро и зло, не може без изгрев и залез в живота си. Ще кажете, че това е противоречие. За вашето разбиране е противоречие, но не и за разбирането на възвишените същества. Докато сте млади, вие мислите по един начин; като остареете, мислите по друг начин. Всъщност, заблуждение е да мислите, че сте стари. Само Бог е стар, т. е. всесилен, всемъдър, всезнаещ, проявен. Човек си въобразява, че е стар, че е като Бога. Не е стар тоя, който се е прегърбил; краката му не държат, нищо не може да носи и да работи. Ако казваш, че си стар, а не си поумнял, ти си далеч от истината. Това е оглупяване, а не остаряване. Остаряване и оглупяване са две различни неща.

Мнозина от вас сте изучавали музика. Казвате dur и moll. Какво означават тия думи? Под „dur" разбираме мажорна гама, а под „moll" – минорна. Мажорните гами са весели, а минорните – тъжни. Гамите са преводи на известни състояния. Основната гама започва от „до" и върви постепенно нагоре. Едни пишат тоновете отгоре надолу, а други – хоризонтално. Като изучавате музиката, изучавайте и природата, за да правите верни преводи. Например, dur означава главната мозъчна система, а moll – симпатичната нервна система; dur означава поемане на въздух, moll – издишване; dur е ядене, движение, а moll – смилане на храната, почивка.

Доброто разположение, здравето на човека е dur, а неразположението, болестта – moll. Както минорните гами в музиката са естествени прояви, така и болестите са естествени състояния на човешкия организъм. Обаче, хората имат криво разбиране за тях. Думата „болест" е съставена от сричките „бол и ес". На турски „бол" означава изобилие, богатство; „ес" – така. Значи, болестта носи богатство за човека, а той мисли, че тя му отнема нещо. Виждате, че някой човек е надебелял, лицето му се разширило, подпухнало. Казват, че той има наслоявания, от които трябва да се освободи. Те не са органически свързани с него. Като дойде някоя болест, тя отнема, смъква тия наслоявания от него, и той олеква. Болестта му казва: Така не се пее. Ти не пееш музикално, не си построил лицето си музикално. Вършете всичко музикално. Така ще бъдете здрави. Като седнете да ядете, вие бързате по-скоро да се нахраните. Не бързайте. Седнете пред трапезата и започнете да пеете. Една минута пейте, но без песен не започвайте. Изпейте песента: „Колко сладко е яденето." След това направете молитвата си и започнете да ядете. Ще кажете, че това е детинска работа. Не е детинска. Че и животните не пеят, не свирят. Трябва ли да приличате на тях?

Сега ще вдигна малко завесата на музиката, да разберете нещо. Музиката, със своите гами, е сложно нещо. Казвате „G dur" – сол мажор – гама с един

диез. Гамата „dur“ има отношение към мозъка, а „moll“ – към сърцето; dur е електрична гама – на светлината, а moll – магнетична – на топлината. Електричните гами дават височина, а магнетичните – широчина. При широчината ти не можеш да задържиш своята радост. Минорните гами дават материал, от който мажорните образуват плетка, с която човек се облича. Чрез музиката, с мажорните и минорни гами, човек може да става весел и тъжен. С мажорните гами човек събира възходяща енергия, радва се. Той трябва да изпрати тая енергия в мозъка, да се обработи. Който разбира законите на музиката, знае, за всеки даден случай, колко електричество и колко магнетизъм трябва да употреби, за да свърши известна работа.

Музика има не само в песните, но и в говора. Някои думи са „dur“, а някои – „moll“. В гамите има диези и бемоли – те са сложни гами. Обаче, има гами и без диези, и без бемоли. Вие трябва да изучавате и едните, и другите, като състояния, през които минавате. Като изучавате музиката във връзка с вашите състояния, вие давате възможност на мозъка си да работи и да се развива. Без тая работа нито на тоя свят, нито на оня не можете да живеете. Ще кажете, че искате да отидете на оня свят. Какво ще правите там неподготвени? Оня свят е свят на светлина, на знание, на любов, на мъдрост. Като живееш на земята, ти трябва да изучаваш законите на светлината и на топлината. Законите на топлината са свързани с магнетизма, който е причина за здравето на човека. Не можеш да бъдеш здрав, ако не разбираш мажорните и минорните гами. Мажорните гами донасят капитал, а минорните го обработват. Значи, умът носи капитал, а сърцето го обработва. Първо започвате с ума, а после със сърцето. Мажорната гама е свързана с еволюцията на човека, а минорната – с инволюцията. Когато слизат от невидимия свят, възвишените същества носят Божиите блага на хората, на всички живи същества, за да работят с тях. Като дадат всичко, което носят, те влизат в минорните гами и пожелават да се върнат назад, отново да се обогатят.

Какво представят процесите излизане и връщане назад в човешкия организъм? Излизането е движение на артериалната кръв, или, в музикално отношение, гамата dur. Връщането назад е движението на венозната кръв, или гамата moll. Излизането на кръвта от сърцето и разнасянето й по всички клетки на тялото, наричаме dur движение. Като се връща обратно в сърцето, за да се пречисти, кръвта става венозна. Това движение на кръвта наричаме moll. Когато кръвта минава през дробовете – през Божествения център, имаме пак движение dur. Човек трябва да разбира процесите „dur и moll“, за да разбере как става пречистването на кръвта и разнасянето на чистата кръв по тялото да го храни. С други думи казано, човек трябва да разбира мажорното и минорното движение на

кръвта в организма, т. е. възходящото и низходящото движение. Движението „dur“ е възходяща гама, която излиза от центъра и отива към периферията; движението „moll“ е низходящо – то върви от периферията към центъра. В бъдеще, когато човек постави музиката за основа на живота, той ще разглежда процесите в организма като музикални процеси. Например, дишането е музикален процес, който започва с мажорна гама. Детето, докато е в утробата на майка си, е в пасивно състояние – не диша, не яде. В това време майката го възпитава. Тя му казва: Сега аз те уча, преподавам ти музика. Ти няма да пееш, няма да говориш, само ще слушаш. Щом излезе вън от утробата на майка си, детето заплаква. Устата вече действа в него. Така се изявява умът.

Ще кажете, че и вие имате свои възгледи върху нещата. Оставете вашите възгледи настрана. Те не са детински, не са глупави, но са преходни. Детинското в човека е на място. Да бъдеш възрастен и това е на място. Да бъдещ стар и това е на място. Детинското в човека е основа на неговото възмъжаване; възмъжаването е основа на старостта. Старостта, т. е. мъдростта в човека е основа на възкресението. – Кога възкръсва човек? – Когато умре. Значи, смъртта е moll движение, а раждането – „dur“. Какво означават процесите „раждане и умиране“? Раждаш се, значи, дохождаш в света да живеещ; умираш, значи, отиваш за другия свят. Думата „умрял“ не е музикална. Умрелият не знае да пее. Следователно, който не знае да пее, непременно умира. Който губи радостта си, той не знае да пее, не разбира гамите на dur движение, т. е. на мажорните гами. Който губи радостта си, той не взима правилно тоновете. Ставаш сутрин, някоя дума влезе в ума ти, но ти я отблъскваш. Тя е възходяща, както изгряващото слънце. Щом я отблъснеш, в ума ти иде друга дума, с низходящо движение. Виждаш, че изгревът се сменя със залез и ставаш недоволен. Не се обезсърчавай. Знай, че твоят залез е изгрев за друг някой. Който се ражда на земята, умира в другия свят; който умира на земята, ражда се в другия свят. Раждането на земята, както и в другия свят, наричаме процес на вечно обновяване.

Казвате, че трябва да бъдете здрави, да възкръснете. – Какво представя здравето? – Изгрев. – Възкресението? – Изгрев. – Болестта? – Залез. – Защо боледува човек? – За да се научи да живее правилно. Човек кашля, задушава се, за да се научи да пее. Понеже доброволно не иска да пее, изкуствено го заставят да изучава пеенето. Някой се гневи, вика, кряска. Това е движение dur – мажорна гама. Не е лошо, че си се разгневил, но трябва да знаеш, колко да повдигнеш гласа си. Капелмайсторът следи това. Ако повдигнеш гласа си повече, отколкото трябва, т. е. ако се разгневиш много, ще платиш за излишната енергия. Не само ти ще отговаряш, но и капелмайсторът. Ще го повикат в другия свят да даде

отчет за работата си. И тебе ще питат, музикално ли се гневиш, или немузикално. Никой няма право да се гневи, без да прилага музикалните правила. Някой се гневи в началото forte, а накрая piano; друг – в началото piano, накрая forte. Приятно е да слушаш, как някой започва да се гневи силно и постепенно утихва. Гневът е благо за човека, когато се проявява музикално. И за Бога се казва, че се е разгневил. Обаче, гневът на Бога е създал човека. Той се разгневил, взел пръст и направил от нея човек – вдъхнал в него дихание на живот. Чрез мажорната гама Бог внася живот в хората. Като не разбират закона, те мислят, че Бог ги наказва. Това е заблуждение. Гневът оживява и спасява хората.

Днес всички говорят за любовта, без да я разбират. Мома се влюбва в някой момък; казва, че го обича, но първата ѝ работа е да го отдели от майка му и баща му, от Бога. Тя иска да го направи слуга, да върши, каквото му заповядва. Това не е любов. И момъкът се влюбва в някоя мома, иска да я отдели от близките ѝ, от Бога, да я направи своя слугиня, да му се подчинява. И това не е любов. В момента, в който момъкът или момата почувстват, че им се отнема свободата, любовта изчезва. Божественият закон гласи: Човек може да те обича, докато му даваш свобода. Отнемеш ли свободата му, ти престъпваш закона. Човек може да те обича дотогава, докато вярва, че и ти го обичаш. Изгуби ли вяра в тебе, любовта между двамата изчезва. За да бъде любовта между хората трайна, те първо трябва да обичат Бога. – Как ще Го обичаме, когато не сме Го видели? – Чудни са хората! Бог се проявява чрез светлината, чрез въздуха, чрез водата, чрез хляба и, въпреки това, казват, че никой не е видял Бога. Оня, който е казал, че никой не е видял Господа, сам не е разбирал Божия закон и му дал криво тълкуване.

Помнете: Любовта е неделима. Единствената сила, която не се дели, е любовта. Тя не търси погрешките на хората. Като обикнеш някого, не търси погрешките му. Бог изправя погрешките на хората. Ако обикнеш човека и мислиш, че ще го изправиш, ти си на крив път. Като изучаваш музиката, ще слушаш професора си и ще прилагаш. Мислиш ли, че ти можеш да го учиш, ще се провалиш. Обичайте, учете, пейте, за да се подмладите. Ако не разбирате мажорните гами, не може да се подмладите. Ако си гневен, не се оправдавай, но кажи: Братко, гневен, сприхав съм, ще ме извиниш; не взимам вярно тоновете, не съм научил още мажорните гами.

Едно се иска от човека: искреност. Той се представя такъв, какъвто не е. Младата мома, например, се представя пред момъка такава, каквато не е. Тя се влюбва в него и започва да се усмихва, да пее, с което иска да каже: Що се отнася до песен, до музика, до любов, мене търси. Той се увлича в

нея и казва: Ти ще ме спасиш, ти си моето божество. Като се оженят, виждат, че нито тя е божество, нито той. И двамата не могат да пеят. Ако нашата любов не е в сила да понася погрешките на хората, не е истинска. Ако нашето знание не ни приближава до Бога, не е истинско. Любов, знание и свобода, които не ни приближават до Бога, не са истински. Любовта изтича от Бога и е неделима. Мъдростта изтича от Бога и е неделима. Свободата изтича от Бога и е неделима. Любовта, мъдростта и истината са единствените неделими неща. Който ограничава свободата на човека, той я дели. Който ограничава знанието на човека, той дели мъдростта. Не казвай на човека, че знанието му не е истинско; не казвай, че вярата му не е силна. Неговата вяра не е като на светията, но тя го задоволява, отговаря на неговите мисли и чувства. Вярата постоянно расте и се усилва. Това не става изведнъж.

Мнозина искат да постигнат всичко изведнъж, както змията изведнъж съблича кожата си. За човека това е невъзможно. Змията всяка година съблича кожата си. но пак змия си остава. И вие може по десет пъти на ден да се разкайвате, но пак същите хора да си останете. Това разкаяние нищо не допринася. Единствената сила, която променя хората и техния живот, това е любовта. Всеки ще люби, както разбира, но ще бъде искрен в себе си. Направиш погрешка, ще я изправяш, няма защо да се разкайваш и изповядваш. Ти пръв знаеш погрешката си и сам можеш да я изправиш. – Кога може човек да се разкайва и изповядва? – Когато любовта го посети. Можеш да се изповядваш само пред човек, който разбира нещата. Какво ще говориш за Божественото на човек, който нищо не разбира? Ако искаш да учиш пеене, ще отидеш при най-добрия професор. Не е лесно да пееш по всички правила на музиката.

Какво представя пеенето? – Съчетание между тоновете и светлината на човешкия ум. Да пееш без светлина и топлина, това не е истинско пеене. В пеенето трябва да взимат участие и двете системи – мозъчната и симпатичната нервна система. Това значи, приятно, чисто, правилно пеене. Като пееш, трябва да бъдеш във връзка със съществата, които са създали мозъчната и симпатичната нервна система, и да ги обичаш. Само така енергиите на двете системи действат нормално и оказват влияние върху вас.

Някой казва: Аз мога да направя всичко. Който има неделимата любов, неделимата мъдрост и неделимата истина, той може да направи всичко. Неделимите неща са свещени. В това отношение, любовта, мъдростта и истината са свещени неща. Друго мнение по тоя въпрос не съществува. – Как трябва да разбираме това? – Щом питате, не може да ви се отговори. Който разбира какво значи неделимост на любовта, на мъдростта и на

истината, с него може да се говори. Само оня ще слушаш, който знае да пее. С него можеш да говориш. Оня, който разбира нещата, е dur; който слуша, е moll. Професорът е dur – мажорна гама; ученикът е moll – минорна гама. – Той ли ще ме учи? – Все трябва някой да те учи. Мислите ли, че без учител може да научите нещо? Девет месеца майката учи детето в утробата си. Преди това още, майката и бащата са го възпитавали. Тяхната любов не е нищо друго, освен възпитанието на детето, което ще родят. Ако детето върви по бащина линия, бащата го е възпитавал. В това време детето е давало обещание на бащата, че ще го слуша, ще бъде прилежен ученик, само да му даде условия да дойде на земята. Като дойде на земята, всичко забравя и казва на баща си: Какво ми даде? Това показва, че детето не е разбрало песента на майка си и на баща си, не е разбрало тяхната музика.

Съвременният свят не е още музикален. – Защо? – Защото хората не разбират живота. Те пеят, свирят, но това не е още оная музика, която трябва да дойде. Те сега я изучават. В това отношение, войната ще донесе голямо благословение за човечеството. Старият порядък заминава. Старите разбирания си отиват. Ново нещо иде в света. И разбирането ви за стар и млад трябва да си отиде. Всички трябва да се подмладите. Христос казва: „Ако не се родите изново, не можете да влезете в Царството Божие.“ Млади, нови хора са нужни. Новият порядък вече тропа на вратата. Бъдете готови да го посрещнете. Някои буби са напуснали вече какавидите си.

В чертежа на фиг. 1. се образуват два триъгълника: ACB и ABD. Страните на тия триъгълници са мерки. Страната AB е мярка на бащата, AC – мярка на майката, а CB – мярка на сина или на дъщерята. Тоя триъгълник е в dur движение, възходящо, с връх C нагоре. Триъгълникът ABD е с върха надолу – moll движение. Страната AB е бащата, AD – майката, OB – синът, или дъщерята. Основата на двата триъгълника е една и съща – AB. Правите OC и OD са перпендикуляри в триъгълниците; OC е възходящ, мажорна гама, а BD – низходящ, минорна гама. Мажорните гами, като възходящи, представят клоните, а минорните, като низходящи, са корени на растенията. В това отношение, човек представя две дървета – корените на едното дърво са в мозъка, т. е. в мозъчната нервна система, а корените на другото дърво са в слънчевия възел – в симпатичната нервна система.

Днес всички хора се питат, де е Бог. Едни Го признават, други Го отричат. Който Го признава, казва за Бога, че е Любов. Той говори за Бога като любов, но няма любов в себе си. Някой говорят за любовта, но не я чувстват: карат се, бият се. Като говорят за любовта, те трябва да имат любов към всичко. Любовта не вижда погрешките на хората. Те са кал, която може да се измие. Мнозина идат при мене кални, но излизат чисти –

чистят се. Докато си бил между хората, правил си погрешки, за които те наричат крадец. Какво си откраднал? Изпил си водата от шишето им. После идваш при мене да го напълниш. Аз живея при голямото езеро. Казвам: Напълни шишето и го върни на оня, от когото си го взел. Докато си при мене, можеш да празниш и пълниш шишето, колкото пъти искаш. Да мислиш, че някой изпил водата ти, това е неразбиране на живота. Да мислиш, че някой те погледнал криво, това е човешко разбиране. Какво означава кривият поглед? Лошите мисли и чувства са кривите човешки погледи. Срещаш някого и си казваш: Голям нехранимайко е тоя човек. Тая мисъл се възприема като крив поглед. Срещнеш ли един човек на пътя си, или дойде в дома ти, считай, че Бог го е изпратил при тебе. Приеми го като брат, все ще научиш нещо от него.

Ето, Бог изпрати сатаната при Йов да го изпита. Бог каза на сатаната: Познаваш ли моя верен раб Йов? – Остави го на мое разположение да го изпитам. После ще ти отговоря. Ще видя, дали знае гамите dur и moll, дали знае да пее. Ти си му дал овце, говеда, ниви, лозя, добри синове и дъщери. Вземи всичко това, да видиш, какво е научил и разбрал. Като поставиха Йов на големи изпитания, видя се, че не се е научил да пее; има нещо, което трябвало да придобие. В него се криела гордостта. Той мислил, че знае всичко, че няма подобен на него. След като изгубил всичкото си богатство, като изгубил синовете и дъщерите си, най-после засегнали и здравето му. Тогава Йов проклел деня, в който се е родил. Като минал и през това изпитание, той се смирил, научил се да пее и казал: Едно време мислех погрешно, но сега разбрах живота, разбрах, че съм грешил. Няма вече да повтарям същите погрешки.

Често и вие, като Йов, седите и си въобразявате, че сте нещо, че много знаете. Нещо сте, но овцете ви, говедата, камилите, синовете и дъщерите ви постепенно изчезват. Най-после може да ви хване някаква тежка болест и да кажете, че сте инвалид. Толстой е боледувал сериозно три пъти в живота си и, при всяко боледуване, придобивал известно просветление. Не е въпросът да боледуваш и да станеш инвалид, но да придобиеш някакво прозрение. И вие, като боледувате няколко пъти, все ще придобиете нещо. Като боледува и издържи на болестта, човек става по-здрав, придобива нова светлина. Колкото повече боледува човек в детската си възраст, толкова по-издръжлив става. Зад ушите има една издадена кост. Когато сте болни или неразположени, поразтъркайте тая кост няколко пъти нагоре-надолу, докато се подобри състоянието ви. Преди да сте опитали това и получили резултат, не разказвайте на близките си. Само оня има право да дава съвет на другите, който сам е получил някакъв резултат.

Ще кажете, че опитите са за младите, а не за старите. Само Бог е стар,

мъдър. Ако се мислите за стари, вие нямате отношение към Бога. Искам всички да бъдете млади: млади с любов, със знание и със свобода. Смешно е да говорите за старост. Че някой станал на 45, 50 или 60 години, каква старост е това? Какво са всъщност 60 години? Какво са 64 години? Ако съберете 6 + 4 = 10. Значи, той е на 10 години. Друг бил на 72 или на 85 години. Какъв е сборът от цифрите на тия числа? Числото 7 + 2 = 9, 8 + 5 = 13. Като станете на 120 години, тогава ще бъдете най-млад: 1 + 2 + 0 = 3. Значи, 120 годишният ще бъде едва на три години. Това е вярно и в музиката, дето има дълги и къси вълни. Гамите биват три вида: естествени – минорните гами – на физичния свят; духовни гами – мажорните и Божествени гами – на любовта, на мъдростта и на истината.

Сега аз искам от вас едно нещо: да пеете. Теоретично всички може да сте запознати с пеенето. Важно, обаче, е прилагането. Което можете да приложите, то ви ползва. (Учителят свири на цигулка една българска песен, с тъжен мотив. Същевременно превежда съдържанието на песента: Млад момък иска да се ожени, но пари няма, беден е. Той стои и мисли, какво да прави)[?]. После Учителят засвири една весела българска песен, в мажорна гама[)?]. Мажорното пеене и свирене спасява българина. Понеже е сатурнов тип, българинът се спасява от песимизма чрез игра и песен. При духовните гами човек трябва да се научи да мисли добре. Учителят свири и пее: „Да знаеш, как да любиш.“ Това значи, да вярваш в Бога. „Да знаеш, как да мислиш.“ Това значи, да изпълняваш Божията воля. „Да си свободен“, това значи, да служиш на Бога. Ще каже някой, че се заблудил, че страдал. Радвайте се на страданията. Те са предисловие, предпоставка в живота. Ако има някой, който истински страда, това е Бог. Той дал хиляди благословения на хората, грижи се за тях, помага им, а те нито Го познават, нито Го признават. Той седи тихо и спокойно, чака хората да се пробудят и да се обърнат към Него.

Сега аз желая, като пеете, да не търсите погрешките си. Аз зная по-добре от вас погрешките на всички, но не се занимавам с това. Погрешките са външно нещо. Доброто трябва да търсите. Във всички хора има скрито добро и богатство. Вие още не сте мислили за доброто, което се крие във вас. Вие още не сте любили, както трябва.

Преди години бях в Русе. Дойде при мене един млад момък, духовен човек, каза ми, че се влюбил в една сестра, иска да се ожени за нея. Казах му, че може да не е определено да се ожени за нея. – Ако не е определено, аз се отказвам от Бога, не вярвам в Него. Без тая мома не мога да живея. След две години срещам същия момък. Пак заговори за момата, каза, че охладнял към нея. – Чудно нещо! Преди две години казваше, че не можеш без нея, а сега я отхвърляш. Това не е любов. Човек се ражда и умира с

любовта. Истинска любов е оная, която придружава човека всякога и навсякъде. Тя придружава човека и при изгрева, и при залеза на неговия живот. Тя никога не го напуща. Това е естествената любов. Всичко може да те напусне в живота, но любовта – никога. Тя остава при всички условия една и съща. Оня, Който при всички условия остава един и същ, е Бог. Искаш ли да свършиш една велика работа, с Бога ще я свършиш. В Негово име всичко можеш да направиш.

И тъй, всички трябва да пеете. Старите казват, че младите трябва да пеят. Младите казват, че старите са закъсали в пеенето. Ако старите закъсат, и младите ще закъсат. Едно време и старите бяха млади. В любовта и младите, и, старите са закъсали. Пазете се от тая любов, която преждевременно състарява човека. Любовта подмладява. Ако преждевременно остаряваш, любовта ти не е правилна, има нещо криво в нея. Ще изправиш кривото. Лицето ти почерняло, остаряло – това не е любов. Любовта носи светлина и топлина. Някой казва, че остарял, а мисли, че има любов, мъдрост и се готви за оня свят, да го посрещнат ангелите. На оня свят не приемат стари хора, инвалиди. Там приемат само деца, да им преподават знание и музика.

Ето защо, докато сте още на земята, ще пеете, ще изучавате музика. (Учителят пее: „Когато видях първия лъч на моето слънце, сърцето ми трепна, и аз почнах да живея. То ми се усмихна и весело ме погледна. За теб аз днес изгрях – ми каза то. Изпратено съм за тебе, да ти посветя“). Защо и вие да не пеете свободно? Лошите навици са схванали гърлото ви, стегнали са сърцето ви. Всеки ден трябва да прерязвате тия навици с ножиците си. Всички изведнъж не можете да изрежете. Ако една сестра е недоволна от друга, нека ѝ запее: „Любезна моя, сестро, не зная, защо не можем ние да се разберем. Имам нещо против тебе, което сама не харесвам. Много пъти съм била недоволна от тебе, но то беше едно време, когато не разбирах нещата. Сега, когато мога да пея мажорните и минорните гами, готова съм да постъпвам по нов начин. Аз вече те обичам така, както никога досега. Обичам те, моя мила сестричке.“

Какво допринася музиката в човешкия живот? – Тя е единственото изкуство, което разпръсва тъгите и скърбите. Всичко в природата е музика. Има неща, които можете да чуете. Те ще ви отворят ушите. Казвате: Да беше на млади години! – Каквито сте сега, такива сте били и на младини. Един дядо се намерил пред един дълбок трап. Трябвало да мине на отвъдната страна. Погледнал трапа и си казал: Колко трапове съм прескачал на младини! И тоя ще прескоча. Засилил се и паднал в трапа. Като мислил, че някой ще го види, казал си: Друго нещо е старостта. Не можеш да правиш това, което на младини си правил. Озърнал се натук-

натам, разбрал, че е сам, и си казал: Какъвто бях на младини, такъв съм и сега.

Казвам: Няма старост в света. Това, което хората наричат старост, е хипноза, която съществува от деня на престъпване на Божията заповед. В деня, в който първите човеци са яли от забраненото дърво, дойде и хипнотичното състояние. В деня, в който ядеш от забраненото дърво, ще остарееш. Всяка мисъл, която не отговаря на Божествената, води към остаряване. Всяко чувство, което не отговаря на Божественото, състарява човека. Значи, всяка мисъл, всяко желание, всяка постъпка трябва да носят известно благо за човека. Някой се засмял, веднага ще го питат, защо се смее. Нека се смее човекът, весел е, няма защо да се прикрива. Право ли е да си весел и да се скриваш, да не те забележат? Това са методи на стария живот. Скритото е в земята, но нашият живот, колкото и да се прикриваме, е отворен за възвишените същества. Нашите мисли, желания и постъпки имат плодове, които не могат да се скрият. Казано е в Писанието: „Всяко дърво се познава по плода си." Как ще се скрие плодът? Бъди естествен! Радвай се на плодовете на своя естествен живот!

Учете се да пеете. Прилагайте пеенето при разрешаване на всички въпроси във вашия живот. Решаваш някакъв въпрос. Застани прав, обърни мисълта си към Бога, към любовта, която озарява всичко. Любовта, която има еднакви отношения към всички хора, която никого не забравя, ще ти помогне. Някой мисли, че е изоставен. Тая мисъл образува тъмнина в съзнанието му; тя пречи да го видят и да вижда помощта, която му се предлага. Махни лошите мисли и желания, за да прогледаш. Имай вяра в любовта. Бог е Любов. Единственият, Който никого не изоставя, и Който мисли доброто на всички, е Бог. Заради тоя Бог аз искам да ви пея.

Учителят пее: „Отче наш, Който Си на небето, да се освети името Твое; да дойде Царството Твое, да бъде волята Твоя, както на небето, така и на земята." Пейте така, че като произнесете името на Бога, да ви светне в съзнанието. Учителят продължава да пее: „Отче наш, Който си на небесата, и долу на земята, и в сърцата. Ти проникваш със Своята мисъл. Твоята Любов е внесла в мене живот. Аз те обичам, Господи Боже мой, с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичкия си дух и с всичката си сила. Да бъде Твоето име благословено през всичките векове!"

И тъй, пейте! И да правите погрешки, пак пейте! Като отидете на оня свят, и там ще пеете. Ангелите, като дойдоха на земята, и те пяха. И вие ще пеете пред райската врата. Апостол Петър държи ключовете на рая и, като ви види там, ще каже: Изпейте една песен! Коя песен ще изпеете: песента на разочарованата любов, на неразбраната любов, на тежките мисли и

чувства, или на големите страдания? И това е благо за човека, но той трябва да разбира законите, да знае, че всичко, което се случва в живота му, е за негово добро. Казано е, че всичко, което се случва в живота на човека, ще се превърне на добро. Обикновеният камък ще се превърне на скъпоценен. Казано е още: „Ще залича греховете ви и няма да ги спомена." Да пеем тая песен и да благодарим за всичко. Днес човек мъчно благодари. Кипне за нещо и развали всичко. Дават му нещо добро, пак не благодари. Много получава, не благодари; малко получава, пак не благодари – все е недоволен. Изкуство е да си благодарен и на малкото. Изпей два тона, но правилно, и бъди доволен. Ако изпееш правилно „do", значи, имаш условия да растеш и да забогатяваш. Стремете се да бъдете такива, каквито сте; да изявявате това, което първоначално е вложено във вас. Това е истинската свобода.

Един велик английски художник решил да нарисува портрет, който да представя сиромашията. За тая цел той тръгнал из Лондонските улици, да намери подходящ обект. Ходил из улиците, търсел внимателно, докато един ден погледът му се спрял върху едно 15 – 16 годишно момче, бедно облечено, с бледо, изпито лице. В него той видял истински образец на бедността. Той спрял момчето, дал му адреса си и го помолил в определен ден да дойде в ателието му. Момчето не разбрало, защо го вика, но погледнало художника и се засрамило от своето бедно и крайно скромно облекло. То тръгнало между познати да иска дрехи, да се облече, за да се представи пред художника в поносим вид. В уречения ден и час то се явило пред художника. Последният не го познал, но момчето му напомнило, че е същият, когото художникът срещнал преди няколко дена на улицата. Художникът се засмял и любезно му отговорил: Не ми трябваш такъв, какъвто сега ми се явяваш. Ако ми са нужни добре облечени хора, Лондон е пълен с такива. Аз исках да дойдеш при мене такъв, какъвто те видях.

Сега и на вас казвам: Не се обличайте с изкуствени дрехи. Изкуствените дрехи не са по-хубави от естествените. С погрешките си вие сте по-добри, отколкото с позлатените добродетели. Ние не се нуждаем от позлатено добро. Не се нуждаем и от позлатен духовен живот. Позлатената мисъл, позлатеното желание скоро се изтрива и отдолу се вижда медта. Мисълта, чувството и постъпката трябва да бъдат от истинско, чисто злато. Да се радваме, когато срещнем един брат, или една сестра такива, каквито са. – Еди-кой си не постъпва добре. Много кряска, вика. – Нищо от това, много енергия има човекът. Може ли водопадът да не вдига шум? Може ли бурята да не кряска? Ако бурята и водопадът имат право да кряскат, защо човек да не кряска? Ако не си водопад, нямаш право да кряскаш. Мнозина кряскат на равно място. Там е погрешката им. Радвайте се на

добродетелите на близките си. Радвайте се и на техните погрешки. Като видите, че някой греши, не го осъждайте. Радвайте се на погрешките му един път, а на добродетелите му два пъти. Когато някой не може да пее, радвайте се веднъж; на оня, който знае да пее, радвайте се два пъти.

За следния път някой от вас да се приготви, да изпее една песен – мажорна или минорна. Пеенето на песента да продължи не повече от една минута. Който е готов за новото, той да пее. Ще вдигнете ръка, както учениците в училището, да разберем, кой иска да пее. Как вдигат учениците ръка? – Те вдигат двата си пръста – показалецът и средният. Показалецът е свързан с Юпитер, а средният – със Сатурн. Показалецът има отношение към благородството, а средният към справедливостта. Следователно, когато ученикът вдига двата си пръста, той казва: Учителю, ще разкажа урока си в името на моето благородство и на моята справедливост. И вие следния път ще пеете в името на вашите погрешки и добродетели. Ще пеете, както можете, без да се смеете един на друг. Ще пеете от 1 – 3 минути най-много, да има време за повече певци. По тоя начин аз искам да ви снема старите дрехи.

Някои са ме питали, какви погрешки имат. Няма защо да се спирам върху погрешките. Едно ще знаете: всички сте страхливи. Имайте страх от Бога, а не от човеците. Страхът от човеците е спънка, а страхът от Бога – благословение.

6. Лекция от Учителя, държана
на 10 ноември, 1943 г.
София. – Изгрев.

1943_11_12 Закон на хармонията

ЗАКОН НА ХАРМОНИЯТА

Упражнение за дишане с движение на ръцете.

Коя е най-важната мисъл от миналата лекция?

Кое е най-важно в цветето? – Красната и уханието, което излиза от него. Красната е за човешките очи, а уханието – за пчелите. Кое е най-важно за човека? – Да има любов към Бога. Какво означават думите „любов към Бога"? Какво значи да пееш хубаво? Как се пее? Ако не знаеш, не говори. Изобщо, никога не говори за неща, които не знаеш. Казваш, че не знаеш, какво нещо е пеенето, но, всъщност, си въобразяваш, че знаеш. Знанието е едно, въображението е друго, а мисълта – трето нещо. Мисълта върви по законите на хармонията. Както са наредени тоновете в музиката, така са наредени и мислите. И в мисълта има ключове и гами, както в музиката. За да разберем, как се движи мисълта, трябва да изучаваме музиката. Тя може да въздейства на мисълта. И чувствата вървят по линията на музиката. Както има прими в музиката, така съществуват прими в мислите и в чувствата. Има чувства секунда, терца, кварта, квинта.

Казано е: „Да възлюбим Господа!" Любовта не е нищо друго, освен висша музика. За тая любов още не се е говорило. Как бихте изпели една песен по ключа на любовта? Ще кажете, че това е лесна работа, познавате любовта, умирали сте от любов. Това, което причинява смърт, не е любов. Да живееш от подтика на любовта, разбирам; да умираш от любов, не разбирам. Човек умира от безлюбие, а се ражда от любов. Ако не е роден, както трябва, скоро умира. Който умира, не е засегнат от любовта. Той не може да живее дълго време, защото само сянката му е дошла на земята. – Защо хората не разбират любовта? Защо не могат да я приложат? – Защото тя има много високи тонове; тя отговаря на най-високия сопран. За да бъде понятна на хората, тонът на любовта трябва да претърпи най-малко три пречупвания. Когато слезе на четвъртата октава, тогава хората започват да разбират любовта. Докато любовта не те е посетила, ти мислиш, че можеш да свършиш много неща. Щом дойде любовта, виждаш, че можеш да направиш само едно нещо. – Защо? – Защото имаш само една опорна точка с нея. Въпреки това, ти не можеш да се откажеш от любовта. Това, дето хората казват, че се отричат от любовта, е заблуждение. Те отиват на работа, защото любовта ги праща, но не се отказват от нея. Който се връща у дома си, той изучава любовта. Така той принася жертва на любовта.

Какво представя любовта? Ако искате да знаете, какво нещо е любовта, посейте една семка и наблюдавайте, как расте. И птичката, като яде череши, пуща костилките им на земята и, без да иска, ги посажда. Така тя изучава любовта. Свинете, като ровят по земята, помагат за посаждането на семената. Направете опит, да видите, колко семки и костилки ще съберете в продължение на един месец. След това излезте някъде на открито и ги посадете, да видите, какъв резултат ще имате. Там, дето хората садят и отглеждат плодни дървета, по-малко боледуват от ония, които не се занимават с това. И болен да си, ако обичаш цветята, по-скоро ще оздравееш. Цветята регулират нервната система. Добре е нервният човек да полива червени цветя и да ги мирише. Забелязано е, че музикантите, които обичат цветя, свирят по-добре от ония, които не ги обичат. Мога да определя на всеки музикант, какви цветя да отглежда. Това помага и за физическото им развитие. И тоновете имат свои цветове. Тонът „до" има един цвят, „ре" – друг цвят. Колкото по-чист е тонът, толкова по-ясен е неговият цвят. Чистотата на тона се познава по яснотата на цвета.

Сега, това е теоретично знание, което може да е така, може и да не е така. Всяко нещо, за което можем да говорим, е реално и съществено, но малцина го разбират и възприемат. Не може да говориш за това, което не съществува. Обаче, никой не може да си представи реалността такава, каквато е всъщност. За ония неща, които не могат да си представят, хората казват: Това са въздушни кули. – Не може ли да градят къщи във въздуха? I Цепелинът, самолетът не са ли въздушни къщи? Как ще мислиш за неща, които не са реални? Казваш, че омразата не съществува. Тя не съществува като материален обект, невидима е, но последствията ѝ се виждат. И гневът не се вижда, но знаеш, какво е гняв, и защо се гневиш. Ти се гневиш на приятеля си, че иска да ти представи любовта такава, каквато той я разбира. Някой напише едно писмо с много грешки, но иска да те убеди, че писмото е написано според правилата на граматиката, и ти се гневиш. В английски език никога не отделят личното местоимение от глагола. То стои пред него. Например, англичанинът казва: Аз говоря. Личните чувства в него са силно развити. Българинът може да си служи с глагола и без местоимението. По окончанието на спрегнатия глагол се познава за кое лице се говори. Той казва: Говоря. И руснакът казва: Говорю. Така е във всички славянски езици. Ако някой българин си служи всякога с личното местоимение пред глагола, той е от английски произход. Това е пътят, по който се развива езикът.

Кой е основният тон на речта? – Съюзът. Лекарите са доказали това при случаи на мозъчни заболявания. Болният загубва говора си, като първо изчезват от речта му съществителните имена, после местоименията,

прилагателните, глаголите и най-после съюзите. Щом за почне да се възстановява говорът, болният си служи с думите по обратен път: първо употребява съюзите, после глаголите, прилагателните, местоименията, най-после съществителните имена. Например, той не казва брадва, но това, с което сечеш дърва; той не казва кон, но това, което се езди; не казва храна, но това, което се яде. Центърът на речта, който се на мира в задната част на главата, е свързан с очите. Хора с изпъкнали очи обичат да говорят много. Когато дойде лятото, няма мълчание вече, всички говорят. Ония, на които очите са вдлъбнати, не говорят много – центърът на речта в тях не е развит. На главата и на лицето на човека има около 180 – 200 центъра, които отговарят на известни дарби и способности. Достатъчно е да видиш, че центърът на музиката в някой човек е добре развит, за да кажеш за него, че е музикален. Милосърдието, любовта, също имат свои центрове в човешкия мозък. '

И тъй, мислите и чувствата на любовта оставят отпечатък върху лицето. Ще дойде някой да говори за себе си, че има любов, че ме обича. Това не е любов. Той не знае, какво представя любовта. Той знае само теорията, но любовта не е теория. Тя е нещо реално. Както музикантът знае да пее и да свири, така и човекът на любовта трябва да знае, какво нещо е любов. Какво знае човек за храненето? Той знае само това, което е ял и пил. Не можеш да говориш на човека за онова,. което не си опитал. Какво ще ми говориш за ябълката, ако не си я опитал? Ябълката има своя форма, цвят и аромат, по които се отличава от крушата. Каквато е формата на дървото, такава е формата и на плода. Ако ябълката има кръгла форма, и дървото има същата форма. Ако ябълката е продълговата, и дървото има същата форма. Значи, каквато е формата на плода, такава е и на дървото. И обратно: каквато е формата на дървото, такава е и на плода.

Помнете: всичко, което човек мисли, чувствува и желае, се отпечатва на лицето му. Искаш да имаш красиво лице. И това може, но трябва да разбираш законите на ума и на сърцето – да мислиш и да чувстваш правилно. Ако лицето постепенно побледнява, очите хлътват, устните почерняват, носът изтънява, това показва, че мислите и чувствата на човека се изопачават. Казваш: Мразя тоя човек. – Ако мразиш, ще изкривиш лицето си, ще разстроиш стомаха си. Не може съвсем без омраза и гняв, но с мярка. Като мразиш и като се гневиш, трябва да знаеш, колко да мразиш и колко да се гневиш. Така е и в музиката. Ако повишиш един тон повече, отколкото трябва, ще се чуе крясък, писък. В тоя тон няма музикалност. Казват за Шаляпин, че гласът му бил толкова силен, че изгасвал лампите. Какви били лампите? Според мене, те били газени. Електрическите лампи не изгасват от силно пеене или свирене. Напротив, музиката усилва електрическата светлина. Мажорните гами са свързани с електричеството,

а миньорните — с магнетизма. От гледището на психичната хигиена, препоръчвам ви да се занимавате с музика. Така се пести време и енергия. Вчера дойде една сестра при мене, оплаква се, че ударила коляното си. Вместо да й препоръчвам метод за лекуване, посвирих й малко с цигулката. Като послуша музика, силната болка изчезна. Следователно, ако те боли глава, пей. В бъдеще лекарите ще лекуват с музика и песен. Вместо да препоръчват лекарства па болния, те ще му пеят и свирят. Вие се смеете на това, но хората не подозират, колко са смешни и изопачени без музика. Музиката е нужна на съвременния човек: музика в обходата, в движенията, в чувствата, в мислите и в постъпките.

И тъй, изучавайте музиката, защото в нея са застъпени законите, по които се развива човешкия живот. Както тоновете имат определени трептения, така и всеки нерв има определени трептения. Колкото по-добре са развити белите мозъчни нишки, толкова по-добре е развито съзнанието. В животните тия нишки не са развити, затова няма музика в тях. Висшата или възходящата музика се проявява чрез ума, а нисшата или низходящата чрез сърцето, Музика има и в говора. Като си радостен, говорът е възходящ, като си скръбен – низходящ. И в буквите има музика: гласните букви представят dur т. е. мажорни тонове, а съгласните moll– миньорни. В еврейски език има 22 съгласни букви, а гласните се подразбират. Значи, тук съществуват само moll – миньорни тонове, а dur – мажорните се подразбират. В човешката музика има паузи от различна трайност – цяла, половина, четвъртина, осмина и др. В природата, обаче, никакви паузи не съществуват. Какво е паузата? – Препятствие, което съществува между човека и тона. То пречи да се чуе тонът ясно.

Какво представят още dur и moll? Здравето е dur, а болестта – moll. Под „dur" разбираме здраво, твърдо,състояние; под „moll" разбираме нещо меко. Ако знаеш да пееш добре, болестта ти се смекчава. Който не знае да пее, както трябва, налагат го миньорните гами – различни болести, и той вика музикално „Оле-ле, оле - ле!" На български думата „оле" означава воля. Наистина, за да се научиш да пееш добре, воля се иска. „Оле" означава, че се излива нещо върху човека. Защо се излива, не знаеш. Природата глобява всеки, който не пее. Ако те боли корем, това показва, че не си пял хубаво; ако те боли глава, не мислиш правилно ; ако те боли сърце, не чувстваш музикално. Това може да се провери. Изпей една песен хубаво, веднага болката ти ще изчезне. Всички болести се дължат на известна дисхармония в организма. Щом се възстанови хармонията, болестите изчезват.

Казвате; Човек трябва да бъде благороден. В какво се заключава благородството? Де се проявява то? – В три свята: в материалния свят – от

рамото до лакътя, в духовния свят

от лакътя до китката, а в Божествения – от китката до края на пръстите. Това са трите ключа на благородството в човека. Същото деление има и в крака. Божественият свят се проявява от стъпалото до глезена, духовният свят – от глезена до коляното, а материалният от коляното до таза, И пръстите са построени по същия закон: крайната става на пръста е за Божествения свят, средната става е за духовния свят, а ставата до китката – за материалния. Следователно, ако хванеш крайната става на пръста, ти се занимаваш с Божествената музика; ако хванеш средната става, занимаваш се с духовната музика и най-после, ако хванеш ставата в основата на пръста, занимаваш се с материалната музика. Хванеш ли показалеца, ти се занимаваш с човешката личност. Тоя пръст съдържа историята на човешкото развитие.

И тъй, не мислете, че пръстите не съдържат нищо. Те носят наука в себе си. На кожата са начертани линии, по които се чете живота на човека. Вгледайте се и ще видите, какви геометрични форми има на кожата: триъгълници, четириъгълници, петоъгълници и др. Гледате пръстите си и казвате: Красиви са човешките пръсти. Важно е в какво се крие тяхната красота. Ако искате да знаете, дали известен човек е музикален, вижте, какъв е третият му пръст, неправилно наречен безименен. Той е пръст на музиката, т. е. на хармонията. Всеки пръст изпълнява специфична служба. Палецът е пръст на Божествения свят. Той заповядва на всички пръсти. Показалецът е на Юпитер. Той съди всеки, който не постъпва благородно. Средният пръст е на Сатурн. Той съди всеки, който не постъпва справедливо. Четвъртият пръст – музикалният е на Слънцето. Той само дава, без да съди. Ония хора, на които тоя пръст е добре развит, имат отличен характер. От тоя пръст зависи обходата на човека. Ще кажете, че това е теория. Наблюдавайте пръстите им и вижте, как се проявяват. Човек с добра обхода има добре оформена глава. Който няма добра обхода, нито главата му е добре оформена, нито пръстът на хармонията е добре развит.

Изучавайте главите си. Вашите глави още не са идеални. Тук-там има нещо за изправяне, В някои от вас центърът на времето е слабо развит. Човек, в когото тоя център с силно развит, може на всяко време да опре-лели, колко е часът. От сън да го събудите. Той ще каже, колко е часът. Като слуша някой да свири, той може да определи, дали издържа такта, или прибързва. Не само това, по определя точно, дали с 1/16 или с 1/32 нота е прибързал или забавил. Истинският музикант не позволява да се отнеме нито едно трептение на тона. Казвате, че тонът може да се повиши или понижи. Според мене, тонът не се повишава и понижава, но придобива повече мекота и светлина. Когато придобива повече светлина, тонът се

повишава; когато придобива повече мекота, той се понижава. Всеки тон, сам по себе си, представя нещо цяло.

Сега, аз не искам да внасям раздвояване в ума ви. Не искам да кажа, че полутоновете не съществуват. Например, вие взимате ябълка и я делите на две половинки; двете половинки делите на още по две – стават четири части. Раздвоена ли е ябълката? – Тя е разделена на четири части. Всяка отделна част представя нещо цяло, със същите свойства на цялата ябълка. Като разглеждате портокала, виждате, че природата го е разделила на няколко съвършено независими части, които заедно съставят една единица. Каква е разликата между частите и цялото?–/Цялото е всякога по-голямо от частта; частта може да бъде равна на цялото, но в повечето случаи е по-малка от единицата. Следователно, миньорната гама е част от пялото. – Защо? – Защото е съставена от множеството и слиза надолу. Цялото нито слиза, нито се качва. Само частта може да слезе и да се качи. Закон е: Частите слизат и се качват, но цялото никога не се качва, нито слиза. Въз основа на тоя закон, ще дойде ден, когато клетките на главата ще слязат в краката, а клетвите на краката ще се качат в главата. Това може да стане след хиляди години – не е важно. В природата съществува абсолютно равенство. Най-високостоящата клетка може да заеме най-низка служба. И обратно: най-нискостоящата клетка може да заеме най-висока служба. В природата всяка работа е важна. Стомахът, който се занимава с долни работи, пръв опитва благата на живота. Доста време трябва да мине, докато мозъкът опита нещо от тия блага

Мнозина питат: Защо много недостойни хора първи опитват благата на живота, и при тона в такова голямо изобилие? – Те са в стомаха на природата. – Защо не дадат и на нас от тия блага? –Не се стремете да слезете до тях. Не се съблазнявайте, че някои хора благуват. Те работят в стомаха. Като обработят храната, пращат я в дробовете, а оттам в главата. Вашата храна е по-фина, ще чакате да ви и приготвят. Ти искаш да те почитат хората. Докато си здрав, лекарят няма отношение към тебе. Щом се разболееш, той дойде в дома ти, пипне пулса, прегледа очите и езика и ти предпише някакво лекарство. Ето, той те уважава, занимава се с тебе, но по-добре е да бъдеш здрав, да не се интересува от тебе. Оплакваш се, че сърцето ти не бие правилно. Кой е здравословният пулс? – В който има музика и ритъм. Ако е лишен от здравия ритъм, той не е правилен. Сърцата на всички хора са свързани с общия пулс на космоса, т. е. с космичното сърце. В тоя смисъл, един ритъм съществува в природата. Когато не живеем добре, тоя ритъм се прекъсва. Щом умре човек, ритъмът на неговото физично сърце спира. За да не става прекъсване в ритъма на вашето сърце, пазете хармонията между мислите и чувствата си. Ето защо, когато сърцето ви бие неправилно, не се страхувайте, но възстановете

хармонията между мислите и чувствата си.

Една от причините е за дисхармонията в човешкия живот е недоволството. Бъдете доволни от това, което имате. Казвам: Бъди доволен от това, което имаш. Ако не го оценяваш, и него ще изгубиш. – Да имам пари. Какво ще направиш с тях? – Ще съградиш една къща, ще я даваш под наем и постоянно ще имаш неприятности, че наемателите не плащат. Ще се оплакваш, че гоя или оня те обрал. Откажи се от богатството, което могат да оберат. Външното богатство е дадено за услуга на човека.

Ще ви разкажа един случай от живота. Доколко е верен, не зная, така ми го разказаха. Един пазарен ден се срещнали две жени: жена на професор и селянка от шопските села. Професорката била облечена с хубаво, скъпо кожено палто. Селянката харесала палтото и попитала професорката: Колко струва палтото ти? – Осемдесет хиляди лева. – Можеш ли да ми кажеш, от къде го купи и, ако обичаш да ме заведеш в магазина. Много ми харесва това палто, и аз искам да си купя същото. Професорката се изненадала от желанието на селянката, но решила да й услужи. Селянката купи ла същото палто. Платила 80,000 лв. на търговеца, и от благодарност дала хиляда лева и на професорката за услугата, която й напра вила. После тя запитала госпожата: Госпожо, какъв е мъжът ти? –Професор. – А твоят? – Талигар.

Сега вие се смеете, как може талигар да купи толкова скъпо палто! Тая селянка има вкус, обича хубавото. Безименният пръст е добре развит у нея, и тя е готова да жертва всичко за красивото. Тя дава 80,000 лв. за палтото и хиляда лева на жената на професора за услугата, която й направила. Тя казва: Всяка услуга трябва да се плаща! Казвате: Талигарка да носи кожено палто! – Оставете това настрана. Мъжът й е професор по талигите. Американците обичат да се шегуват. Някой казва: Аз съм професор по християнството. Това значи: изповядвам християнството. В България под „професор" се разбира нещо специално. Българинът боде вола с остен и казва: Ди-и, ди-и! В Америка „ди-и, ди-и" е титла на всеки, който е свършил по богословие. Ако на българина кажеш „ди-и, ди-и, ще се докачи и ще отговори: Вол ли съм, че ми казваш така? Това е неразбиране на нещата. Ако на американеца кажеш „ди-и, ди-и", ще се зарадва – даваш му титла „доктор по богословие". Една и съща сричка произвежда два различни резултата – това зависи от смисъла, който се влага в нея.

Един прочут художник търсил жив модел, който да представя бедността. Той искал да нарисува бедността така, че който погледне картината, да има ясна представа за нея. След дълго търсене художникът срещнал едно бедно момче, окъсано, гологлаво, босо, което му вдъхнало симпатия и

разположение. Нещо хубаво лъхало от него. Той спрял момчето и му казал: Моля те, да дойдеш в моя дом, искам да те рисувам. – Как ще дойда в тоя вид? Не виждаш ли, какъв съм? Бос, окъсан! – Тъкмо такъв те искам. От тебе излиза нещо чисто и приятно. Като те нарисувам, ще се прославиш в света. Момчето било умно, разбрало думите на художника и си казало; Чудно нещо! Досега скърбях за своята бедност. От днес ще запаля всички свещи на душата си, ла проникне светлината им през дупките на дрехите ми, да осмисля бедността. Благодаря, че имам толкова прозорци, да излиза светлината навън. Това е контраст, който трябва да се разбере. Само така ще разбереш бедността. Само така ще видиш, че в бедността има нещо красиво. Трябва да бъдеш беден, за да оцениш богатството, Трябва ла бъдеш богат, за да оцениш бедността. Само гладният може да оцени храната. Който не е опитал глада, нищо не знае.

Като знаеш това, не роптай против нищо. Всичко, което Провидението е определило за тебе, е добро. Всяко противоречие донася знание. Всяко страдание облагородява. Контрастите са необходимост в живота. Те внасят светлина в човешкия ум. Какъв по-голям контраст може да намерите между богатия и бедния? Нека някой поет се опита да опише разговора, който се е водил между художника и бедното, но умно момче. От тоя разговор може да излезе едно хубаво произведение.

Питате: Какво нещо е реалността? Как се проявява тя в живота? – Както картините на платното. Отиваш на кино, гледаш, как картините се сменят една след друга. Свърши се киното, картините престават да се явяват, и платното е пак бяло, чисто. Платното служи за отпечатване на реалността. Там се явяват само картините на реалността, но не и самата реалност. Трябва да се качите високо, за да видите, от къде идат тия картини. Оценявайте картините на реалността, за да разберете самата реалност. И тъй, не подценявай ръцете, краката, главата си. Ако не разбираш благото, което се крие в тях, това не ти дава право да ги подценяваш. – Недоволен съм. – Много естествено, ти не си обработил капитала, който природата е вложила в тебе. Какво повече ще искаш от това, което Бог ти е дал? Колко килограма тежест може да носи едно дете? – От един до пет килограма. Ако то иска да носи 20–30 килограма, скоро ще изнемогне. Всеки трябва да носи според силите си. Същият закон се отнася и към знанието. Не можеш да носиш повече знание, отколкото силите ти позволяват. Мислите и идеите имат известна тежест, поради което произвеждат налягане върху мозъка. Ако стомахът не смила правилно храната, човек изпитва голяма тежест. Ако се откажеш да ядеш, ще отслабнеш. Ще ядеш, без да преяждаш. Същият закон се отнася и до мислите. Като приемеш една мисъл, ще я обработиш, за да се ползваш от нейните сили. При това, няма да преяждаш. Ще възприемаш толкова мисли, колкото можеш да

асимилираш. Оня, който обича да яде, има силно развит център на апетита. Тоя център се намира в областта на слепите очи. Той е тясно свързан с носа.

Като ученици, правете опити върху това, което ви говоря. Проверявайте, дали може да определяте часа. Запитайте се, колко е часът. След това вижте часовника си и проверете, каква разлика има. Колкото по-близо сте до точния час, толкова повече сте прогресирали. Работете върху времето, да развивате интуицията си. Не протакайте времето, нито отлагайте нещата. Отлагането спира развитието на ума. Българинът обича да отлага, но същевременно търси сигурна почва. Ако го канят да отиде на концерт, или на театър, той казва: Идете първо вие и ми кажете, заслужава ли да се посети. Ако е хубаво, тогава ще отида. Българинът е до известна степен суеверен. Той се пази от числото две, от вторник и петък. Той пази тия дни, не работи. Един ден държах сказка в Търново. Входът беше 30 стотинки. Салонът беше пълен с хора. Следната неделя държах друга сказка. Определих вход 20 ст. Тоя път публиката беше два пъти по-малко – двойката пречеше. Причината за суеверието на българина е вътрешна. От числата, той обича шесторката.

Сегашните хора, без да познават физиогномията, обръщат внимание на чертите на лицето, на веждите, на очите, на носа, на челото. Като видят някой учен, те казват: Глава има тоя човек! Добре е да наблюдавате веждите, защото под тях са очите, под очите е носът, под носа – устата, под устата – брадата. Така спирате вниманието си на цялото лице. Брадата има отношение към волята, която е под контрола на устата. Ако иска да възпита волята си, човек трябва да се храни добре. Без храна волята не може да се възпитава. Ако искаш да накараш упорито дете да ти услужи нещо, дай му една хубава ябълка или круша. Иначе, то не е готово на никаква услуга. Това е естествен метод за възпитание. Така и природата възпитава. Яж добре, за да възпиташ ума, сърцето и волята си. Храненето възпитава волята. То е основният ключ на възпитанието.

Само светлият път на мъдростта води към истината.
В истината е скрит животът.

Лекция от Учителя, държана
на 12 ноември, 1943 г.
София.–Изгрев.

1943_11_14 Бъдете съвършени

БЪДЕТЕ СЪВЪРШЕНИ

[Матея, 5 гл.]

Прочете се беседата „Бъдете съвършени" от книгата „Слава Божия".

Тая беседа е държана в 1926 г., седем години след приключване на европейската война. Европейските, народи, на които Христос проповядваше да бъдат съвършени, казват: Ние не сме съвършени; само Бог е съвършен. Но Той ни подбужда да се стремим към съвършенство. Ние трябва да проявим Божието съвършенство, а не нашето. Ако искаме да проявим нашето съвършенство, това никога няма да стане. Фотографът снима само такива образи, които вижда. Той може да фотографира само образи, които съществуват, но не и такива, които не съществуват. По никой начин той не може да фотографира образ, който не съществува в природата. Никой не може да създаде нов образ.

Казваш: Искам да бъда съвършен. – Искаш, но не си съвършен. Бъди доволен, че не си съвършен. Ще работиш за своето усъвършенстване. Бог, Който живее в тебе, е съвършен. Ти си семе, което ще се посади в земята. След време ще покълнеш, ще израстеш, и съвършенството на Бога постепенно ще почне да се проявява. Следователно, ще знаете, че сте семена, които трябва да се посадят в земята, да израснат и постепенно да проявяват съвършенството на Оня, Който ги възраства. Не се стремете да покажете на хората, какво сте, но се стремете да изявите Божието съвършенство. Бъдете искрени пред себе си.

Кой човек е искрен? – Който не се прикрива, но се показва такъв, какъвто е в действителност. Нервният човек е искрен. Той се показва такъв, какъвто е. Нервният е горещ и не се прикрива. Близките му вземат предпазителни мерки и така се приближават до него. Някой носи нещо опасно в себе си, но го скрива, да не го видят окръжаващите. Той прилича на ловеца, който дебне вълк или мечка в гората. Ловецът направил на няколко места големи дупки, покрил ги с пръст и храсти, та като стъпи животното отгоре, да падне вътре. Хората често говорят за съвършенство, но постъпват като ловеца – правят капани. Който стъпи на един от тия капани, пада вътре. Това е човешко съвършенство. И децата устройват капани на птичките. Те турят житни зрънца под някое корито, което закрепват така, че да бъде полуотворено. Зрънцата примамват птичките; щом влязат вътре, коритото се захлупва, и те остават под него.

С такъв капан една умна селянка уловила една лисица, която влизала почти всяка вечер в курника ѝ и изяждала по една кокошка. Селянката отворила една дупка отгоре на курника. Лисицата видяла, че вратата на курника е затворена, не може да влезе, както друг път, и започнала да обикаля натук-натам. Най-после забелязала дупката на горната част на курника, подскочила и влязла вътре, дето намерила богата трапеза – хубави, добре угоени кокошки. За да не се бави да ги яде, тя удушила няколко от тях и решила да ги задигне. Когато трябвало да излезе от курника, видяла, че е попаднала в капан – не могла да излезе от дупката. Сутринта стопанката погледнала през дупката и останала доволна – лисицата била вече в ръцете ѝ.

Какво заключение можем да извадим от тоя пример? – Съвършеният влиза свободно и с позволение през вратата на курника. Несъвършеният влиза през горната дупка на курника, дави кокошките, но остава там – сам влиза в капана. Когато хората грешат, те не мислят, какво правят, и сами влизат в капана, както лисицата в курника. Те мислят, че ще минат безнаказано. Няма да минат леко, ще платят за изядените кокошки, т.е. за погрешките си.

Сега, каквото и да се говори, погрешките не могат да се избегнат. Човек греши даже в яденето.Той греши и като оре земята, и като сее житото, и като го жъне. Важно е, обаче, добре ли е сготвено яденето и дали е здравословно. Ако яденето е добре сготвено, като ядеш, трябва правилно да възприемаш и асимилираш хранителните сокове. Казвате: Каква философия има в яденето? В храненето има такава философия, каквато има в музиката, в поезията, в художеството. Музиката носи живот, поезията носи живот, изкуството носи живот. Всички хубави неща носят живот в себе си. Душата опитва красотата и се ползва от живота, който носи тя.

И науката носи живот. Питате, каква наука е химията. – Наука за любовта. Човек, който се занимава с любовта, трябва да бъде химик. Когато се обичат, хората се съединяват; когато не се обичат, те се карат, разделят се и се отдалечават един от друг. Химикът знае, коя любов е устойчива, и коя не е устойчива. Той знае още, кои елементи образуват устойчиви съединения, и кои образуват неустойчиви съединения. Сегашните хора са големи химици, могат да образуват устойчиви съединения, могат да образуват и неустойчиви съединения. Като разлагат неустойчивите съединения, те предизвикват големи експлозии. Всички вещества и елементи, които са лишени от живот, от светлина и от свобода, са експлозиви. Тия вещества не могат да стоят затворени дълго време. Веднъж приготвени, те трябва да се изразходват. Иначе, сами ще експлодират и ще причинят по-големи

пакости, отколкото във войната. Тази е причината, дето народите се въоръжават едни срещу други и започват да воюват. И човек съдържа в себе си взривни вещества, които не могат да издържат повече от 15 години. Ако до това време не ги изразходва, та сами ще избухнат. Като се гневи, човек постепенно изразходва тия вещества и се предпазва от по-големи разрушения.

Тъй щото, можеш да се гневиш най-много 15 години, повече не се позволява. Това е крайният предел на гнева – по-далеч от него не можеш да отидеш. Числото 15 е въжето на гнева, с което дяволът е вързал човека. Той знае силата на гнева и, като види, че някой се гневи, стои далеч от него. Щом се освободи от експлозивите в себе си, човек казва, че въжето на гнева в него е скъсано вече. На опитните химици казвам: Разбутайте вашите бомби, да експлодират пред вас, да не причиняват по-големи пакости. В Скопие наскоро паднала една бомба, но не експлодирала; след нея паднала втора, и тя не експлодирала. Като дошли българските механици, разтворили бомбите и така научили тяхното устройство.

Пазете се от бомбите на живота. Пипайте ги внимателно, да не избухнат в ръцете ви. Само любовта, мъдростта и истината могат да ви избавят от бомбите на живота. Христос казва: „Любете враговете си". – Защо? – Защото те носят бомби, с които убиват. Не можеш да избегнеш бомбите на своя враг, ако не го обичаш. Без любов няма прогрес; без любов не можеш да решиш задачите си. Без любов животът е тежък и пълен с мъчнотии. – Какво да правя, като не съм съвършен? – Можеш да бъдеш съвършен. Празното шише може да се напълни, и пълното може да се изпразни. Като се изпразни шишето, става ли несъвършено? Като се напълни, става ли съвършено? Въпреки това, човек се стреми към съвършенство. – Защо? – Защото само съвършеният може да се ползва от Божиите блага. За несъвършения животът носи мъчения, страдания и противоречия. Той не може да се ползва от благата на живота.

„Бъдете съвършени!" – Какво представя съвършенството? – Метод за използване на Божиите блага. Как ще използваш яденето, ако стомахът ти е разстроен? Как ще говориш, ако дробовете и гърлото ти са болни? – Защо стомахът, дробовете и мозъкът на хората са болни? – Защото нямат любов, светлина и топлина в себе си.

Човешкият организъм боледува, когато е лишен от вътрешна светлина, топлина и сила. Всички удове на човешкия организъм трябва да се импулсират от любовта. Клетките на тялото се размножават по законите на любовта, истината и свободата. По тоя начин клетките от едни удове минават в други: след години, клетките на краката се качват в мозъка, а

мозъчните клетки слизат в краката. Така те сменят ролите, си. Това може да стане след хиляди години. Обмяната на веществата и смяната на службите в организмите е неизменен природен закон. Някоя мозъчна клетка казва: В крака ли да сляза? Ще слезеш в крака, а след години ще се качиш в мозъка. – Аз съм в главата. – Ще слезеш в крака. Краката на хората са глави на животните. Краката на ангелите са наши глави. Краката на Бога са глави на ангелите. Значи, краката имат условия да станат глави. Това е процес на усъвършенстване.

„Бъдете съвършени като Бога". – Как се постига съвършенството? – Чрез страданията. Така човек слиза в гъстата материя да се учи. Ако не страда, няма бъдеще. И ако не се радва, пак няма бъдеще. Чрез радостта човек слиза в скръбта; чрез скръбта той се качва в радостта. Скръбта е ровък материал, който трябва да се обработи. Щом се обработи, човек се качва в радостта. Когато мъчениците отиваха на кладата, радваха се. Те знаеха закона, че скръбта им ще се превърне на радост. Те горяха в огъня и пееха – знаеха, че смърт не съществува. Който не разбира закона, ще се моли да не го изгарят. Има деца, които плачат, когато ги изпращат на училище; има случаи, когато децата искат да ходят на училище, а родителите им не желаят да ги учат. В първия случай, децата не разбират благата, които ги очакват; във втория случай, родителите не разбират, какво благо носи учението за децата. Когато детето иска да ходи на училище, нека ходи; ако не иска да се учи, родителите му трябва да настояват да учи. Дете, което силно желае да учи, да не слуша баща си, който му препятства. Щом детето иска да учи, бащата трябва да е съгласен с него. Това е най-доброто положение. И двамата са прави: и детето, и бащата.

„Да бъдем съвършени!" – Кой иска нашето съвършенство? – Бог, нашият Баща. Той иска от нас да ходим на училище, да се учим. Някой не иска да учи, но отвътре нещо му казва: Ще учиш! Следователно, желанието на Бога да учим, трябва да стане и наше желание. Желанието на Бога да станем съвършени, трябва да бъде и наше желание. Да вървим по пътя, по който Бог ни подтиква. Да не се противим на Бога. Нашата воля да бъде в хармония с Божията. Да се стремим към съвършенството, към което Бог ни напътва. Това е новото, което иде в света.

От нас се иска: Да прославим Името Божие с любов.

Да въдворим Царството Божие с мъдрост.

Да въдворим Царството Божие и Неговата Правда с мъдрост и истина.

Да изпълним Божията воля с истина.

5-то Утринно Слово от Учителя, държано
на 14 ноември, 5 ч.с. 1943 г.
София – Изгрев

1943_11_14 В Негово име
неделя, 10 ч. с.

В НЕГОВО ИМЕ

Матея 2:7–21

Сегашният век е век на извънредно силни впечатления. Животът на земята се отличава с голямо външно разнообразие. В който град или държава отидеш, все ще видиш нещо ново. Ако отидеш в Америка, виждаш нещо особено: всички хора се движат бързо, като че тичат, като че пожар има някъде, или е станало някакво нещастие. Спреш ли се за момент само, кой как мине, ще те блъсне без да се извини. Време нямат хората, бързат. От трамвай ли слизат, или от трен, всички бързат, тичат и, без да искат, блъскат се едни други.

Човек е дошъл на земята и мисли, че може да живее, както желае. Блъскане има днес. Темпото на живота е бързо. Нещастията на хората се дължат на факта, че всеки живее, както иска. С тоя въпрос се занимават и невидимите същества. Те искат да знаят, какви резултати има оня, който живее по свое лично разбиране.

Ние разглеждаме живота като разсадник. Съществуват три разсадника: първият разсадник включва живота на елементите – метали и неметали и на минералите – неорганичният свят; вторият разсадник включва живота на растенията и на животните. Третият разсадник обхваща човека. Последните два разсадника съставят органичния свят. Според разбирането на хората, животните и растенията представят нисшия свят. Така е, те стоят по-долу от човека, заради което и отговорността им е по-малка. Ако овцата направи една погрешка, отговорността ѝ е по-малка от тая на човека. Който малко знае, малко го бият; който много знае, много го бият. Който малко знае, малко се възнаграждава; който много знае, много се възнаграждава. Между степента на светлината, която човек има, и отговорността, която носи, съществува известно отношение. То определя щастието и нещастието на хората. Често ме питат, как ще се оправи светът. Това зависи от ръководството. С други думи казано: Оправянето на света зависи от това, кой народ управлява. – Кой народ ще има надмощие? – Най-силният. – После? – Най-умният. – После? – Най-добрият. – Кой народ е най-силен? – Най-силен е оня народ, който живее според стиха: „Да възлюбиш Господа Бога Твоего с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила”. В тоя смисъл, силата подразбира разумност. Силата е резултат от живота на разумните същества. Ако не си умен, не можеш да бъдеш силен. Някой пита, ще бъде ли щастлив.

Отговарям: Ако си силен, ще бъдеш щастлив. – Слаб съм. – Там е нещастието ти. За да бъдеш щастлив, трябва да ликвидираш с слабостта си. Да мислиш, че си слаб, това е заблуждение. – Защо? – Защото само страхливият е слаб, а човек не е страхлив. Като символ на страха взимат заека и жабата. Заекът живее на сушата, жабата във водата. Те символизират два свята – суша и вода. Жабата е по-страхлива от заека, затова го насърчила.

Веднъж заекът тръгнал да се дави, толкова му дотегнал животът. Понеже кучетата го преследвали, хората го убивали, той решил да тури край на живота си. Като наближил езерото, всички жаби, които били на брега, бързо скочили в водата – уплашили се много. Като видял това, заекът си казал: Имало по-страхливи същества и от мене. Няма да се удавя. До това време ушите на заека били малки, но от тоя момент се продължили. Той разчита на две неща: на слуха и на бягането си. При най-малкото шумолене той наостря уши и бяга. Като види някаква опасност, заекът казва: Аз отстъпвам пред силния човек. Бягам и вървя напред. Ако не ме стигне, аз печеля; ако ме стигне, той печели. Заекът се качва на висока канара и оттам се разговаря с човека, като му казва: Аз горе, ти долу; само така ще се разберем. Какво означават думите „горе и долу”? Който е горе, той се намира при добри условия; който е долу, намира се при лоши условия.

Кой създава добрите и лошите условия? Сам човек е причина да живее при добри, или при лоши условия. Старите българи, като строели къща, пред нея правели един малък пруст, вместо коридор, както днес правят. Младата булка, като миела чиниите и тенджерите, вместо да излезе вън и да хвърли водата в специална за това яма, за по-бързо, хвърляла я пред къщата през пруста. Днес хвърляла нечиста вода, утре хвърляла, докато се образували миазми и, един по един членовете на семейството започвали да боледуват. Ако първа заболее булката, казват, че някой я урочасал. Как няма да я урочаса? Няма по-опасно нещо за човека от нечистата вода. Няма по-опасно нещо за човешкото здраве от лошите мисли, чувства и постъпки. Те оставят излишни утайки в човешкия организъм. Това, което наричаме отлагане в ставите на тялото, се дължи, именно, на лошите мисли и желания на човека. В тоя смисъл, неврастенията не е нищо друго, освен утайки, които се натрупват по вените и артериите и атакуват нервната система така, че не дават възможност на електричеството и магнетизма да функционират правилно в организма. Така се явява сърцебиене, кръвно налягане, артериосклероза и други болести. Това са прости неща, които сегашните хора не знаят, но трябва да ги изучават, за да се лекуват сами. Някой се оплаква, че не може да диша свободно, или че сърцето му бие неправилно. Той вика лекари, пие лекарства, но нищо не

помага. Причината не е нито в сърцето, нито в дробовете, но в диафрагмата. Тя се е повдигнала и натиска стомаха; стомахът натиска дробовете и сърцето, и така страда целият организъм. – Какво трябва да се прави тогава? – Дишай дълбоко, за да се изпълнят дробовете с въздух, да се намести диафрагмата. Казвате, че диафрагмата ви се е надигнала. Значи, подгордяла се е.

Пазете се от гордостта. Подадете ли ѝ се, падане ви очаква. Затова казваме, че гордостта предшествува падението. Който страда от сърцебиене, е горделив човек. Който страда от коремоболие, също е горделив. Който страда от главоболие, е щеславен. Ето защо, като те хване сърцебиене, дишай дълбоко и заповядай на диафрагмата да слезе долу, да заеме мястото си, да не натиска сърцето. Който не иска сам да си помогне, търси лекари. Дойде един лекар, дойде втори, направят няколко инжекции, но положението се влошава. Те започват да търсят причините в това, което човек е унаследил от баща си и майка си и му внушават, че мъчно може да се излекува. Има унаследяване, но има причини за болестта и в самия човек. Младата мома се оплаква от сърцебиене, защото се влюбила в някой момък, който ѝ причинява мъчнотии. И старият се оплаква от сърцебиене. – Защо? – И той може да се е влюбил. Българската поговорка казва: „Когато старо бунище се запали, много дими”.

Аз говоря за любовта, но разбирам оная любов, която не причинява страдания и болести. Хората говорят за любовта, прилагат я, но боледуват. Каква любов е тая, която носи страдания и болести? Това не е истинска любов. Това е любов, която хората са изопачили. Невъзможно е да любиш и да делиш хората на повече и на по-малко обични. Това е любовта на кръчмаря, която прави хората нещастни. Кръчмарят дели хората на бедни и на богати. На първите дава ограничено количество, а на вторите щедро дава. Като влезе богат в кръчмата, той му дава чаша, две, три и после започва да пише. В края на краищата, кръчмарят печели, а богатият губи. От ден на ден, той губи здравето си, сърцето му неправилно бие. – На какво се дължи това? – На дисхармония в мислите, чувствата и постъпките на човека. Изобщо, дисхармоничните мисли разстройват мозъчната нервна система; дисхармоничните чувства разстройват симпатичната нервна система, а дисхармоничните постъпки разстройват мускулната и костна система. Физичният и психичният живот на човека са тясно свързани. Затова, като заболееш, не търси лекар да ти препоръча нещо за пиене, но искай да ти даде добър съвет, как да живееш. Сърцето ти се разстроило. Колко удара прави в минута? Нормално е човешкото сърце да бие 72 пъти в минута, а твоето бие 120 пъти. Има случаи, когато сърцето на някой стар човек бие 40 пъти в минута. И това не е правилно.

Помнете: Добрият живот на човека зависи от неговата мисъл. Права мисъл се иска от всички. Някой се оправдава за погрешките си с това, че хората му повлияли. Защо се оставя да му влияят, а той да не им влияе? Защо той да не е свободен, да направи нещо добро с мисълта си, с което да повлияе на близките си? Човек е дошъл на земята да бъде проводник на Божественото Начало. Това значи, да бъде проводник на светли мисли, на светли чувства и на светли постъпки. Една сестра харесва друга, която минава за напреднала, и казва, че прилича на нея. И апостол Павел, след като се отрече от себе си, заприлича на Христа, стана едно с Него. – Кога постигна това? – Когато стана слуга на Христа. Той каза: „Не живея вече аз, но Христос живее в мене”. И на сестрата казвам: Ако слугуваш на по-умна сестра от тебе, ти приличаш на нея. На какъвто служиш, такъв ставаш. Ако служиш на умен, умен ставаш; ако служиш на глупав, глупав ставаш. Ако се учиш при добър учител и го обичаш, под негово влияние ти ще се повдигнеш, и добър човек ще станеш. Силното, разумното, доброто ще бъдат главната фирма, а ти – съдружник на тая фирма. Казваш, че не искаш да ти влияят. Ти искаш ли да влияеш на хората? – Искам. – Щом искаш да влияеш, ще бъдеш готов и да ти влияят. Като мислиш за хората, и те ще мислят за тебе. Като обичаш хората, и те ще те обичат. Като мислиш добре за хората и им помагаш, и те ще мислят добре за тебе. Природата няма две мнения по тоя въпрос.

Казват за някого, че работите му вървят добре, че е практичен човек. Не се заблуждавайте от временните успехи в живота. Началото на една работа може да е добро, а краят да е лош. Аз не вадя заключение от първата работа на певеца. Началото може да е добро, всички да му ръкопляскат и да го хвалят. Важен е краят на неговата работа. Предпочитам началото на една работа да е лошо, а краят добър, отколкото началото да е добро, а краят лош. Една красива мома обръща внимание на момците, обикалят я, бият се за нея; щом остарее, никой не я поглежда. Какъв смисъл има тая красота? Красотата е качество на човешкия ум и на човешката душа. Силата е качество на човешкия ум и на човешкия дух. Мекотата е качество на сърцето. Без мекота човек нищо не може да постигне. Сърцето подкрепва нещата. Казано е в Писанието: „Сине мой, дай ми сърцето си”. – Защо Бог иска сърцето на човека? – Защото то е работило най-много и се окаляло. Бог иска сърцето на човека, за да го очисти. Той е дошъл на земята не за ума на хората, а за техните сърца, които са онеправдани. След всичко това ще кажат, че сърцето е лошо. Благодари на сърцето си, каквото и да е то. Ако сърцето не работи, ти нямаше да бъдеш жив. Успехът в живота ти се дължи на твоето сърце. – Защо сега не успявам? – Защото умът ти не е обработил това, което сърцето ти е дало. Ако умът се лени да обработи материалите на сърцето, той остава слаб. Работи с ума си, за да използваш богатството на твоето сърце.

Освен за ум и сърце, хората говорят още за дух и душа. Под „дух" разбирам силното, Божественото Начало в човека. Под „душа" разбирам доброто, благото в човека. Душата е хранилище на всички блага в света. Отличителното ѝ качество е мекотата. Умът е служител на душата, а сърцето – на духа. Мнозина отричат съществуването на душата. Това е невежество. Това са хора, които не разбират живота. Закон е: Не можеш да отричаш това, което не съществува; не можеш да поддържаш това, което не съществува. Отричането и твърдението показват, че говориш за реални неща. Това, което не съществува, нито се отрича, нито се подържа. Следователно, отричането на душата показва нейното съществуване. Вярвай в душата си, ако искаш да разрешиш всички въпроси, ако искаш да се справиш с всички болести. Душата е майка на човека. Като отричаш душата, ти отричаш майка си. Духът е баща на човека. Как ще отречеш баща си? Ако отричаш майка си и баща си, кой те е родил? Ще кажеш, че човек е произлязъл от клетка, която постепенно се е делила и нараствала. Значи, и клетката има майка и баща. Казваме: Майчина клетка и дъщерна клетка.

Едно интересува човека: той иска да знае, какво ще стане с тоя свят. Какво ще стане със света, това е работа на Оня, Който го е създал. Красив е светът, по-красив от него няма. Всичко, каквото става, е за добро. Много неща, от които хората се оплакват, са създадени за развлечение. Който не разбира смисъла на нещата и не вижда причините, които го създават, само той страда и плаче. Бащата и майката се карат, децата не ги слушат; приятели се бият. Причината за това се крие в дедите и прадедите на хората. Те стоят зад своите близки и ги настройват едни срещу други. Жената е недоволна от мъжа си, мъжът от жена си, децата от родителите си. Всички, въстанали едни срещу други, играят ролите си, а дедите и бабите гледат и се смеят. После се обръщат към мене и ме питат: Добре ли играят ролите си? – Добри артисти са. Като се карат и бият, после се примиряват. – Вярно ли е това? – За мене е вярно, аз го проверявам. Ако не вярвате, можете да го отхвърлите. Казвам ви, че вашите прадеди играят голяма роля в живота ви. За да не ви създават неприятности, мислете всякога добре за тях. Така ще помагате и на тях, и на себе си. Докато не се примирите с вашите близки от оня свят, вие не можете да направите добра връзка с тях. Те обичат шегите и си играят с вас така, както не подозирате. Колкото повече се дразните и гневите, толкова повече се смеят те.

Казват, че понякога човек се намира под хипнотичното влияние на някого. Това е външно състояние. Човек трябва да се отнася научно към хипнотизма, за да не изпада в заблуждения. Преди години, когато правех

своите научни изследвания върху психологията на българина, дойде при мене един наш брат, сега е в невидимия свят, да ме покани да присъствам на един от неговите спиритични сеанси. Аз отказах, понеже бях много заета. Той ме молеше настоятелно да отида, за да се произнеса, дали научно ръководи сеансите. Най-после се съгласих. Отидох в дома, дето се бяха вече събрали учители, учителки – все учени хора, около 25 души. Интересно беше, че нито един от присъстващите не вярваше в спиритизма. Между събраните имаше една млада учителка с брата си, които също не вярваха. По едно време тая учителка изпадна в транс, обсебена от една нейна баба, която иска да учи. Всички се смеят, не вярват, но бабата, чрез внучката си, удря на масата, вика, иска да се учи. Това състояние продължи няколко часа, почти до полунощ. Аз бях в друга стая, но всичко се чуваше отвън. Братът правил паси, духал, дано изпъди тоя дух от момата, но не можа. Най-после ме повикаха да им помогна. Казах им, че не съм дошъл да пъдя духовете. Дадох им съвет, да насядат всички на колене и да прочетат „Отче наш". Всички започнаха да четат молитвата с дълбочина, дано прогонят духа. Братът държеше ръката на сестра си и се молеше. Когато произнасяха последните думи на молитвата „Защото е Твое Царството, и силата, и славата, во веки веков, амин", духът напусна момата. След това братът на момата пръв се обади: Това не е хипнотизъм. Убедих се, че извън физическия свят съществува друг, невидим свят. Вярвам вече в тоя свят. Казвам: Има случаи в живота ви, когато трябва да коленичите и да четете „Отче наш". Тоя дух е от упоритите духове и напуща човека само при четене на „Отче наш".

Питате: Защо са толкова упорити духовете? Каквито са хората на земята, такива са и в невидимия свят. Някой си направи нова къща и пуща кираджии. За да се осигурят, те направят договор и, докато не изтече договора, не излизат. Ти не си доволен от тях, искаш да напуснат къщата ти, но те не излизат. Даваш ги под съд, пак не излизат. Казват: Докато не се свърши войната, не излизаме. Какво ще правиш? Ще търпиш. – Защо Господ допуща това? – Ако Господ дава свобода на комара да забива жилото си и да смуче кръв, защо да не даде свобода на една душа да влезе в тебе и да прекара там няколко часа? На всичко има граница. Това става, когато човек допусне в сърцето си неестествени чувства и желания.

Един богат американец се оженил за млада, красива американка. След сватбата те предприели сватбено пътешествие за едно от красивите курортни места в Америка. Случило се, че тренът, в който пътували, се сблъскал с друг трен и, от голямото сътресение, младоженикът полудял. Завели го в болница, дето прекарал цели 16 години. Един ден, като се разхождал в двора на болницата, дошло му на ум да избяга. Хукнал да бяга, но след него се затичали слугите, да го хванат. Той успял да избяга и

се скрил от погледа им. Отишъл на гарата и се качил в едно от купетата на трена. Тук се натъкнал на същата катастрофа, от която някога пострадал. Тренът се сблъскал с друг. От повторното сътресение, което преживял, мозъкът му се наместил, и той оздравял. Една и съща причина произвежда два различни резултата. В единия случай тая причина произведе мозъчно разстройство, а в втория случай – възстановяване на хармонията в неговия душевен мир. В първия случай действуваха отрицателни сили в природата, а във втория случай – положителни.

Хората се страхуват да не попаднат под влиянието на отрицателните сили. Няма защо да се страхуват. Положителните и отрицателните сили се редуват. Няма случай в живота, дето човек да бъде само под влиянието на едните сили. Невъзможно е едновременно да те сполетят две злини или две добрини. Ако злото те сполети, след него ще дойде доброто; ако доброто те сполети, след него ще дойде злото. Злото и доброто се сменят, както денят и нощта. Казваш, че злото продължило много. Колкото е продължило злото, толкова ще продължи и доброто. Колкото по-голямо е страданието, толкова по-голяма е и радостта. Колкото по-малко е страданието, толкова по-малка е и радостта. Това е закон, от който никой не може да се освободи. Не мислете, че страданията и радостите са произволни. Който страда, ще се радва; който се радва, ще страда. Който се е родил, ще умре; който умира, ще се роди. Какво представя смъртта? Лишаване на човека от благата на живота: изгубваш зрението си, слуха, обонянието си, не можеш да се храниш и оставаш само със съзнанието си, че някога си живял. Имаш желание да направиш нещо, нямаш ръце; искаш да видиш нещо, нямаш очи; искаш да чуеш нещо, нямаш уши; искаш да помиришеш нещо, нямаш нос; искаш да кажеш нещо, нямаш уста. Това е истинска смърт. Друг е въпросът, когато човек заминава от тоя свят в другия с ново тяло – духовно, по-съвършено от физическото. Това тяло е по-съвършено, по-гъвкаво, по-подвижно. То няма никакви излишъци, нищо чуждо в себе си. Духовният човек живее без никакви противоречия.

Като е дошъл на земята, човек трябва да живее естествено, да изработи своето духовно тяло. Ще кажете, че след смъртта човек не се нуждае от тяло. Не е така. Смъртта е раждане в духовния свят. Следователно, там човек се нуждае от духовно тяло. Както майката помята детето, така и в духовния свят човешката душа може да се пометне. Смърт, при която душата се помята, е опасна. Смърт, при която душата се ражда отново, носи благословение. Ето защо, не плачете, когато умре някой. Страхът от смъртта е внесен от хора, които не разбират законите на духовния свят. Сега и аз ви говоря за духовния свят толкова, колкото можете да ме разберете, без да ви насърчавам много. Мнозина ме слушат и се съмняват в

думите ми. Те мислят, че им казвам неверни неща. Понеже не могат да проверят думите ми, те се съмняват. Ако можеха да ги проверят, щяха да вярват. Не е там въпросът, дали вярват, или не. Важно е, че аз сам не бих си позволил да кажа една невярна дума. На всички може да е позволено да говорят неверни неща, но на мене – никога. Аз не зная даже, що е бяла лъжа, с която хората обикновено си служат. Всеки може да говори, каквото иска, но аз трябва да преценявам всяка дума. Ако някога кажа една дума повече, отколкото е трябвало, веднага взимам мерки, да сваля тоя товар от гърба на оня, върху когото е паднал. Ако той не ме е разбрал, започвам да му обяснявам всичко, да ме разбере, да не остане в тъмнина. Не казвам, че по отношение на мене са строги, защото аз върша всичко по свобода, и сам не си позволявам да кажа една излишна или невярна дума. Няма по-голям позор за човека от лъжата. На второ място иде грехът, а на трето място – смъртта. Майката на отрицателните неща е лъжата, бащата е грехът, а детето – смъртта.

И тъй, не лъжете, нито оставяйте да ви лъжат. Лъжата се изплъзва лесно от погледа и от ръката на човека. Тя е от такава материя, че не можеш да я хванеш. Дойде някой при вас, иска десет лева на заем, с условие, че на другия ден ще ги върне. Така става – на другия ден ги връща. После взима сто лева, и тях връща навреме. Взима хиляда лева, и тях връща. След това взима десет хиляди, сто хиляди – пак ги връща навреме. Казват: Честен човек е той. Един ден взима 500 000 лв. и не се явява пред вас. Де се скри, не знаете. Той прилага закона: верен в малкото, неверен в голямото. Има и обратен закон, верният в голямото е верен и в малкото. Ако някой вземе първо 500 000 лв. и ги върне навреме, той може да бъде точен към по-малки суми, до един лев даже. Тоя човек е абсолютно честен. Не постъпи ли така, за тоя човек имам особено мнение. Бог кредитира човека до един лев, ангелите – до сто лева, а хората – до хиляда лева. Ако го кредитирате повече от хиляда лева, вие вършите неправда. – Възможно ли е Бог да работи с най-малката величина – с единицата? – Не само, че е възможно, но така е всъщност. Бог работи с един лев, с едно житно зърно. Дойде Някой при мене да ми иска някакъв съвет, или да му дам хиляда лева на заем. Казвам му: Вземи това житно зърно и го посей. След пет години ще имаш на разположение не само хиляда лева, но 200 –300 хиляди лева. Той ме погледне, усмихне се и казва: Не се занимавам с такива дребни работи. – Щом не се занимаваш, сиромах ще останеш.

Какво представя житното зърно? – Най-малката любовна дума, която крие в себе си мощ и сила. Иди при един богат умиращ човек и му кажи с вяра и любов само две думи: Ще оздравееш! Той ще чуе думите ти и, ако оздравее, никога няма да те забрави. Знаеш ли, какво значи, да те познава един богат човек? Кажи една насърчителна дума на човека и не мисли по-

нататък. – Ще стане ли така, както казвам? – Това не е твоя работа. Ти си длъжен да кажеш доброто и да се отдалечиш. Стане ли, или не стане, не е твоя работа. Какво от това, че не е станало, както си казал? Казвате, че еди-кой си човек ще умре, но не умира. Какво от това? Съберат се десетина души около някой болен и казват, че той ще умре след 24 часа Както казват, така става. Ако кажете на болния, че ще оздравее, това не може ли да стане? – Може. Както злото може да дойде, така и доброто може да дойде.

Един американец се оженил за богата, красива американка, с която живял много добре. Един ден тя заболяла от лоша инфекциозна болест. Десетина лекари се събрали на съвет и решили, че най-много след 24 ч. болната ще умре. Те казали това на мъжа ѝ и го посъветвали да предупреди жена си, да се приготви, понеже ще се яви пред Бога. Такъв бил обичаят на евангелистите. Той се натъжил много, но трябвало да каже истината на жена си. Като й казал мнението на лекарите, тя се обърнала към мъжа си с думите: Не съжалявам, че ще умра, за нищо не жаля, но едно обещание искам от тебе. Ще ми обещаеш ли? – Кажи, какво искаш. Не искам да ти обещая, преди да зная, какво е желанието ти. – Слушай, тогава. Искам, да ми обещаеш, че като умра, няма да се ожениш за друга. – Не мога да ти обещая. Може да срещна в живота си друга жена, подобна на тебе, в която да се влюбя. Защо да ти обещая и да не изпълня? – Щом е така, не искам да умра. Ще живея заради тебе! Още на часа тя станала от леглото и след една седмица била съвършено здрава.

Казвам: Човек, който има за основа любовта, мъдростта и истината – трите велики принципа, никога не умира. Някой казва: Аз трябва да умра. – Трябва да умре нещо в тебе, но не ти. Всеки момент трябва да умира нещо в човека, и всеки момент трябва да се ражда нещо в него. Човек сам си създава ненужни страдания; той сам трябва да си създава и радости. Заболи те рамото и се уплашиш. Не се плаши. Тури ръката си на рамото и благодари за болката, която имаш. Страхуваш се от ревматизъм в колената. Не се оплаквай, но коленичи и благодари за болката. В скоро време ревматизмът ти ще мине. Ще кажете, че инжекциите лекуват ревматизма. Има смисъл да ти направят инжекции, но ако оздравееш напълно. Аз съм за инжекциите на любовта. Тури една инжекция на любовта в ума си и една в сърцето си, за да се освободиш от болестта си. И аз препоръчвам инжекциите, но с гореща вода. Направи три инжекции с вряла вода: сутрин една чаша вряла вода, на обяд една чаша и вечер една чаша. Тия инжекции влизат в стомаха, оттам в дробовете и най-после в главата. В пет минути ще дадат резултат. Външните инжекции дават резултат едва след 24 часа. Аз лекувам холерата с гореща вода. Дай на болния от холера четири – пет чаши вряла вода, и на другия ден той ще

бъде здрав. Врялата вода разредява серума, в който бацилите на холерата се хранят, и в 24 часа те намаляват и умират. Инжекциите, които лекарите турят, влошават положението, вместо да го подобрят. Старите българи разказват, че едно време, когато холерата и чумата посещавали България, от страх хората бягали по горите. Там те кладели големи огньове и пиели гореща вода. Който пиел гореща вода, оздравявал. Затова те казват, че холерата и чумата се страхуват от гореща вода. В 1917 година в България вилнуваше „испанската болест", която отнесе стотици хора на оня свят. Аз съветвах познатите си да пият гореща вода. Колкото болни имаше от испанската болест, пиха гореща вода и оздравяха.

Хранете ума си с светлите мисли на Божията мъдрост и знание. Ние не сме създадени да умираме. Смъртта е нещо инцидентно, създадена от невниманието на хората. Казано е в Писанието: „Ще минем от смърт в живот". Това значи: Ще умреш за стария живот и ще влезеш в новия, в съзнателния живот. Смъртта има преходни фази.

Един богат англичанин, лорд, тръгнал на път за Швейцарските Алпи, заедно със слугата си. Понеже обичал да си угажда в яденето, лордът взел в раницата си една печена кокошка и бутилка с вино. Като се качвали на планината, прилошало му малко и той изгубил съзнание. Слугата помислил, че господарят умрял, и си казал: Ще се нахраня първо, после ще видя, какво да правя. Отворил раницата на господаря, хапнал си от печената кокошка, пийнал си от винцето и благодарил, че могъл да се нахрани добре. След това си казал: Да видя, какво стана с господаря. Започнал да го разтрива, да го обръща на една и на друга страна, дано се върне съзнанието му. Най-после, господарят му дошъл в съзнание и, понеже усетил голям глад, взел раницата да подкрепи силите си. Като видял, че печената кокошка и виното липсват, той се обърнал строго към слугата си с думите: Кой ти позволи да изядеш кокошката и да изпиеш виното? Слугата се стреснал от строгия тон на господаря си, поради което получил сърдечен удар, и умрял. Не пийте вино и не яжте кокошка без позволението на господаря си. Престъпите ли заповедта му, смъртта ще ви посети.

Всеки човек трябва да мине от смърт в живот. Само така той ще разбере смисъла и на смъртта, и на живота. Ние говорим за смъртта, като естествен процес, а не като резултат на неправилен живот. Пазете се от тая смърт. Проявете доброто в себе си, без никакво насилие. По естество човек е добър, но трябва да прояви доброто в себе си. Каже ли някой, че не е добър, това показва, че не е проявил доброто. – В какво се проявява доброто? – В прави и светли мисли, във възвишени чувства и в благородни постъпки.

Един богат господар имал един слуга, който му служил добросъвестно десет години. Обаче, господарят не оценил това и не платил нищо на слугата си. Недоволен от господаря си, слугата често му се заканвал, че ще го набие някога, да помни за цял живот. Един ден господарят ял плодове и, като се закашлял, една костилка влязла в дихателното му гърло, и той примрял. Понеже не се свестил, близките му помислили, че умрял, и решили да го погребат. Според тогавашния обичай, тялото на покойника оставяли на гроба му, там да престоява цялата нощ. На сутринта го опявали и погребвали. Като знаел това, слугата отишъл вечерта на гроба на господаря си, отворил капака, стъпил на корема му и започнал да го бие, като си казвал: Сега поне мога да ти отмъстя, да видиш, как се онеправдава човек, който ти е работил цели десет години. От ударите, които нанесъл на покойника, въздухът в дробовете му се раздвижил и тласнал навън костилката, която го задушила. Боят станал причина, господарят да се съживи. Той казал на слугата си: Моля ти се, не ме бий! – Знаеш ли, кой съм? – Не те познавам. – Аз съм твоят слуга, който ти слугувах цели десет години, но ти не ми даде пет пари за това. – Благодаря ти, че ме би; даде ми един добър урок и ми върна живота. Боят отпуши гърлото ми. Ти си мой спасител. Ще ти платя всичко двойно и тройно, задето стъпи на корема ми и стана причина да се възвърне животът ми.

Какво показва тоя пример? Че всичко, което се случва на тия, които любят Бога, се превръща на добро. От всичко трябва да се учим, да разберем, че няма безсмислени неща в живота. Само ония неща са безсмислени, от които не може да извлечете някаква поука. – Защо се задавил господарят? – Защото ял без любов. За предпочитане е да гладуваш, отколкото да ядеш без любов. Обикни хляба и тогава яж. Обикни водата и тогава пий. Обикни четенето и тогава чети книги. Не пий вода без любов. Не чети без любов. Не прави добро, без участието на любовта, мъдростта и истината, без участието на живота, знанието и свободата. Не бързай. Първо повикай любовта, мъдростта и истината за свидетели на това, което си намислил да правиш, и после го направи. Това е хигиената на живота. Вярвай в любовта, в мъдростта и в истината. Вярвай в живота, в знанието и в свободата. Вярвай в движението, в учението и в работата. Приложете вярата в живота си, за да видите нейните резултати. Вярата усилва здравето.

Като се говори за здравето, хората имат пред вид лекарите, като условие за лекуване на болестите и възстановяване на здравето. Сегашните лекари ще изиграят ролята си и ще се пенсионират. В бъдеще ще се търсят лекари за здравите хора, а не за болните. Ще извикаш един лекар и ще му кажеш: Здрав съм, но искам ти да се произнесеш. Лекарят ще те прегледа и ще ти

каже, че нервната ти система е добре, дихателната ти система е добре, стомашната, костната, отделителната системи са също добре. Ще му платиш от 300–500 лв., ще му благодариш и ще се разделиш с него. След това ще извикаш лекар да прегледа детето ти. Лекарят е длъжен да преглежда здравите. Това се отнася до бъдещите лекари.

Иде новото време. То изисква хора, които носят новото, без да се страхуват от него. Ако новото е страшно, какво спечелиха евреите, като подържаха и до днес още подържат старото? На времето си още те се отказаха от новото учение, което Бог им изпрати. Сега питам българите: Какво ще спечелят и те, ако не приемат моето учение? Питате: Кой си ти, на когото трябва да приемем учението? Не е въпросът, кой съм аз. Вие приемате ли, че в света съществува един Бог на любовта, на мъдростта и на истината? Признавате ли, че има един Бог на живота, на знанието и на свободата? Тоя Бог управлява всички народи. Той управлява и всички славяни. Казвам: Ако искате да оздравеете, яжте тоя хляб. Ако оздравеете, трябва ли да се съмнявате? Пийте тая вода и, ако оздравеете, не се съмнявайте. Дишайте тоя въздух. Ако оздравеете, трябва ли да се съмнявате в него? Опитвайте нещата и вижте, какъв резултат ще имате. Приложете Божия закон. Който не се подчинява на тоя закон, носи отговорност. Евреите трябваше да приемат Христовото учение. И християните още не са Го приели. Те и досега още се чудят, какво учение е това, което изисква от тях себеотричане. Те се чудят, как да се отрекат от майка си и от баща си, даже и от живота си. Какво правят днес на бойното поле? Милиони хора са напуснали домовете си, майка си и баща си и се отрекли от живота си, без да се замислят за причината на това себеотричане. Защо се отрекоха те? Ако бяха се отрекли за Христа, друг резултат щяха да имат. Но и сега имат резултат. Всички убити във войната станаха проповедници на Христовото учение. Днес има повече от 30 милиона проповедници на Божията любов, на Божията мъдрост и на Божията истина. Всички хора трябва да живеят в името на любовта.

Мнозина ме питат: Какво ни очаква в бъдеще? Казвам: По-славно бъдеще от това, което иде, никога не е идвало. Нов свят се гради. – Какво ще стане в бъдеще? – Всички ще видят, какво ще стане; и българите ще видят това. Когато Царството Божие дойде на земята, българите ще бъдат на мястото си. Не само българите, но всички народи – англичани, американци, руснаци, французи, германци, италианци, сърби, черногорци – всички ще бъдат на местата си. Бог готви велико бъдеще за ония, които искат да живеят разумно. Не е въпрос да се отречеш от себе си, но ако си българин, да станеш истински българин; ако си англичанин, руснак, французин, или от каква и да е народност, трябва да бъдеш истински човек.

Сегашните астрономи са открили една звезда, пет хиляди пъти по-голяма от слънцето, с топлина пет хиляди пъти по-голяма от слънчевата. Казват, че тая звезда е от първа величина. Като я наблюдават с телескоп, светлината ѝ е толкова голяма, че отдалече даже изглежда като голям пожар. Тая звезда означава пристигането на новата епоха. Бъдещата култура представя една от видните звезди на небето. Радвайте се, че и слънцето, и луната, и звездите предсказват бъдещето.

Бъдете топли и светли като слънцето. В това се заключава здравословното състояние на човека. Бъдете чисти като луната. Радвайте се и на звездите, които помагат за развиване на вашите дарби. Радвайте се, че имате възможност да се ползвате от енергията на планетите. Радвайте се, че всичко в света работи за вас – малките деца във вселената, които са предметно учение на възвишените и разумни същества.

Да работим за славата Божия на земята!

Да работим в Негово име и да прилагаме Неговата любов!

5. Беседа от Учителя, държана
на 14 ноември, неделя, 10 ч. с. 1943 г.
София. – Изгрев.

1943_11_17 *Любов и безсмъртие*

ЛЮБОВ И БЕЗСМЪРТИЕ

Често се говори, че светът е лош, объркан. Ако ви се даде възможност да го оправите, как бихте постъпили? За всички хора ли е объркан светът? Давате храна на трескавия, добре и вкусно сготвена, но той се отказва да яде, горчиво му е. Хапне малко от яденето и казва: Горчиво е, не ми се яде. Каквото хапне той, всичко му е горчиво. Обаче, окръжаващите ядат сладко. Трескавият, болният мисли, че всички хора са болни. Неразположеният мисли, че всички хора са неразположени. Те се заблуждават, не мислят право. Не е права и мисълта, че светът е развален. Тая мисъл не е Божествена. Има нещо в света, което трябва да се оправи, но хората не могат да го оправят. – Защо? – Методите им са човешки. Има Божествени методи, чрез които светът може да се оправи. Те са невидими, но дават добри резултати. Аз ви посочвам тия методи, но вие не ме следвате.

Задачата на човека не е в оправянето на света, но в оправяне погрешките на миналите поколения, с които и той е свързан. Баща ти оставил дълг, ти си негов наследник – ще плащаш. Ние вървим по известна линия, по която получаваме блага и задължения. Казваш: Нямам нищо общо с миналото. – Можеш да се отказваш, но последствията не можеш да избегнеш. Ние сме свързани с миналото и не можем да се освободим от него. По невнимание, детето може да драсне клечка кибрит и да запали плевнята, да изгори. Детето не е виновно, не е запалило плевнята съзнателно, но погрешката трябва да се изправи. И вие, във вашия живот, много клечки сте запалвали, много плевни сте изгорили. И в отношенията си вие имате много неправилност поради които не можете да се търпите – голяма дисхармония съществува между вас. Казвате: Лош е тоя човек, не мога да го търпя. – Не е лош той, но не ви разбира, пък и вие не го разбирате. Като срещнете мечка, отвращавате се от нея. – Защо? – Лошо мирише. Мечката не е лоша, но има нещо в нея, което се вкисва и причинява тая лоша миризма. Във всички животни, без изключение, става известно вкисване. То ги прави неприятни. Ако обонянието ви е развито, ще забележите, че и човек, като се разсърди, също се вкисва и мирише неприятно. С мисълта си, и лошият, и добрият човек отдалеч могат да влияят на хората. Лошият действа неприятно със своето вкисване, а добрият с добрата си мисъл ги повдига.

Сега цяла София е неспокойна, разтревожена. – Защо? – Защото политиците не послушаха. Казваше им се да пазят неутралитет. Българите запазиха неутралитет само с Русия, а на другите обявиха война. Какво ще

спечелят с тая война? Тук имаше някакво користолюбие. Свързаха се с Германия, за да им даде Македония. Не са германците, които ще им дадат Македония, нито останалите велики сили могат да ги задоволят. Казват, че Русия ни освободила. Казано е, обаче, в Свещените книги, че само Бог освобождава. Следователно, Бог ни освободи чрез Русия. Каквито са заблужденията на народите и държавите, такива са и на отделните хора. Бащата казва: Да порасне веднъж синът ми, че да ме замести. – Не уповавай на сина си. Ти си син на Бога, временно си заел службата на баща и мислиш, че синът ти може да те замести. Като син, ти нямаш никакво отношение към Бога, а искаш твоят син да те замести. Мислиш, че си баща – това е въображение. Невежият човек още не е станал син или дъщеря, а си въобразява, че може да стане майка или баща. Когато станете добри и послушни синове и дъщери, едва тогава можете да станете бащи и майки. В това има известно съотношение.

Като ви говоря за любовта, имам предвид следното нейно качество: любовта търпи, но не извинява нещата. Тя е крайно мека, но и крайно взискателна. Казваш за някого: Тоя човек не ме обича. – Не те обича, защото ти злоупотребяваш с неговата любов. Чистият живот излиза само от любовта. Ти направиш една погрешка, макар и на крайчеца, и така хвърляш петно на любовта. Плюеш в един кладенец и казваш: Няма нищо, ще се очисти водата. Водата ще се очисти, но ти не постъпваш добре. Помнете: Пътят, по който вървите, не води към подмладяване. И сто години да живеете, не можете да се подмладите. Подмладяването става по съвсем други закони. Човек може да се подмлади, но ако живее по закона на любовта. Вие още не разбирате тоя закон, нямате ясна представа за него.

Какво носи любовта? – Живот. – Какво носи безлюбието? – Смърт. Който обича смъртните хора, смъртен става. Баща, който обича само синовете си, става като тях. Ако искаш да станеш безсмъртен, трябва да обичаш Бога. Затова е казано да възлюбиш Господа с всичката си душа, с всичката си сила, с всичкото си сърце и с всичкия си ум. Христос обичаше Бога и, в името на тая любов, възлюби и хората. За тая любов Той се пожертва за човечеството и пое неговите грехове. Най-после Той възкръсна, с което показа на хората, че, като обичаше Безсмъртния, и Той стана безсмъртен. Вие мислите, че ако обикнете света, ще се повдигнете. Не е било и няма да бъде, да обичаш света, и той да не те изяде. Това не е закон, но наредба. Следователно, ако искаш да станеш безсмъртен, обичай Бога, обичай светиите, добрите и безсмъртните хора. Казано е в Писанието: „Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога.“ Като станеш безсмъртен, само тогава ще знаеш, как да се справиш със смъртните. Хората трябва да се убедят в мисълта, да обичат Бога. Тогава смъртта няма

да царува на земята. Да обичаш Бога, това значи, да Го виждаш в хората. Тогава ще обичаш хората заради Бога в тях. Докато не дойдат до тая любов, те всякога ще бъдат далеч едни от други. Много естествено – не се разбират. Ако виждаш човека и не го любиш, как ще любиш Бога? Ако не обичаш Бога, Който ти е дал всичко, как ще обичаш човека, който нищо не ти е дал? Ти се ползваш от светлината, от въздуха, от водата, от хляба, които идат от Бога, и не Го обичаш, а говориш за любов към ближния и към човечеството. Ти се, радваш на сина и на дъщеря си, а забравяш, че те са от Бога. Възлюби Бога във всичко, за да обикнеш и ближния си. Иначе, нито ти ще обичаш, нито тебе ще обичат.

Това, което говоря за любовта, се отнася до напредналите души; то не е за всички. – Защо? – Защото всички не могат да го разберат. Само оня разбира, който изпълнява. Например, можеш да четеш върху музиката, можеш да се занимаваш с философия на музиката, но ако не знаеш да пееш, нищо не разбираш от музиката. Днес има философи и учени, колкото искаш. Светът се нуждае главно от хора, които прилагат и изпълняват. Казваш на едного: Пей! – Не мога да пея. Познавам музиката, зная законите на пеенето, но не съм пял. – Тогава нищо не разбираш. – Да живеем добре. – Как се живее добре? Добрият живот подразбира добра обхода. Отиваш някъде, тропни един път на вратата и чакай да ти отворят. При мене дохождат мнозина, и всеки бърза. Спре се пред вратата и хлопне един път. Ако не отворя веднага, той започва да хлопа нервно по два, три, четири пъти наред. Няма търпение да почака малко. Отворя вратата, питам, какво иска. – Детето ми е болно. – Дай му да пие гореща вода. – Ще оздравее ли? – Опитай. Ако не оздравее, пак ела. Като отивате при някого, тропнете един път – това е правилно. Тропнеш ли два пъти, ти се колебаеш. Като тропнеш един път, трябва да имаш любов към Бога. Нямаш ли тая любов, нищо не можеш да постигнеш. Двата удара показват, че трябва да имаш любов и към Божия Дух. Божественото тропа един път. И овцата тропа само един път. Като види вълка, тя се изправя смело и тропне с крака си само веднъж. Вълкът разбира, че тая овца е силна, смела и отстъпва. Бащата тропа един път, майката – два пъти, а детето – три пъти. Четири пъти тропат духовете.

Питате: Защо работите ни не вървят добре? – Защото мислите само за себе си. Ние не създадохме света, Бог го създаде. Следователно, като знаем това, първо ще помислим за Бога и за задълженията си към Него. Като изпълним задълженията си, после имаме право да мислим и за себе си. Хората заемат последно място в стълбата на разумните същества. Като започнете от най-възвишените същества, които стоят на първо място в тая редица, ще дойдете и до човека, който е на десетото стъпало. Значи, над човека има още девет стъпала, по които му предстои да се качва.

Сегашният човек е още дете в разбирането си. Каква сила има детето? Въпреки това, човек се изпъчи напред и казва: Свободен съм! – Направи опит с болестта. Като дойде някаква болест, опълчи се против нея. Кажи: Знаеш ли, кой съм аз? Скоро да си вървиш! Аз съм свободен човек, заповядвам ти да ме напуснеш! Вие говорите големи думи, а нямате сила да ги приложите.

Един наш приятел, от Търновско, решил да вземе кадилницата и да тръгне от единия край на Търново до другия, да кади. Той ме пита, да направи ли това. – Защо иска да кади? – Да докаже на хората, че не го е страх от нищо. Кой каквото иска да говори за него, той не се смущава. Казах му: Хората нямат нужда от твоето кадене. Друг е въпросът, ако отидеш между болни, и те оздравеят от каденето. Но тъй, само да кадиш и нищо да не придобият, няма смисъл. Кой свещеник не е кадил? Ако светът можеше да се оправи с кадене, досега щеше да бъде оправен. Хиляди свещеници – български, еврейски са кадили, но светът и досега си е същият. Ако искаш да кадиш, свободен си, но ще знаеш, че и търновци са свободни, да ти отговорят, както разбират. Той пита мене, дано го подкрепя. Аз не съм съгласен да се кади с тамян. Излез пред света с кадилницата на твоя ум. Излез с кадилницата на твоето сърце. Излез с кадилницата на твоята душа. И най-после, ако стане нужда, излез да кадиш с тамян.

И тъй, мислете първо за Бога. В това се крие безсмъртието на човека. Любовта към Бога ражда живот, а любовта към хората ражда смърт. Любовта към хората е причина за всички болести. Например, майката обича детето си, но щом се разболее то, и тя се разболява. Освен че не може да му помогне, но от безпокойство и тя се разболява. Обичаш някого, но не си спокоен. – Защо? – Защото първо не обичаш Бога. В Него всичко е тихо и спокойна. Обикни Бога в човека, ако искаш да му помогнеш. Не обичаш ли първо Бога в човека, а после самия човек, ти не можеш да бъдеш образец. В любовта си хората са крайно взискателни. Обикнеш някого, той иска само него да обичаш. После те пита, защо го обичаш, какви са намеренията ти. Знайте, че любовта е единствената безкористна сила. Тя от никого нищо не иска. Който люби истински, сам се радва на любовта си – нищо не очаква. Като пея, първо пея за себе си, а после за хората. Певец, който не се вслушва в пеенето си, не е добър певец. Първо певецът да се радва на пеенето си, а после другите да се радват. Иска ли първо хората да му се радват, той е обикновен певец, Ако направиш едно добро, мисли първо да задоволиш Бога, а после хората. Досега светът е вървял точно по обратния път: на пръв план са поставяли хората, а на последен – Бога. Сега нещата трябва да се изменят: на първо място Бог, а на последно – хората.

Мнозина питат: Де е Господ? Казано е в Писанието; „Аз съм живият хляб, слязъл от небето. Аз съм живата вода.“ Следователно, яж хляба с любов и мисли, че Бог е в него. Пий водата с любов и мисли, че Бог е в нея. Дишай въздуха с любов и мисли, че Бог е в него. Приемай светлината с любов и знай, че Бог е в нея. Казано е: „Аз съм виделината на света.“ – Вярно ли е всичко това? Реално ли е? – Няма по-реално нещо от светлината, от въздуха, от водата и от хляба. Няма по-реално нещо от любовта. – Трябва да се живее. – Като ядеш хляб, ще живееш. Като пиеш вода, ще живееш. Като дишаш, ще живееш. Като приемаш светлината, ще живееш. Хляб, вода, въздух и светлина – ето четирите елемента, проводници на живота.

Ще кажете, че много неща знаете, но не можете да ги използвате. Много погрешки имате, но не можете да ги изправите. В това отношение, аз мога да ви помогна, мога да изправя много неща, но вие няма да се ползвате. Аз ще науча нещо, но вие няма да придобиете нищо. Някога аз съзнателно допущам една грешка, да проверя, доколко вашият ум е буден.

Да се върнем към мажорните и минорните гами, към dur и moll. На турски „dur“ е глагол, който означава стоя. Буквата „D“ означава нещо с добра основа. Буквата „U“ е отвор на чаша за възприемане на нещо хубаво. Буквата „R“ показва пътя, по който трябва да се върви. Буквата „M“ показва, че като възприемеш нещо, трябва да даваш – обръщане надолу. Значи, „dur“ приема нещата, а „moll“ ги предава. Като изучавате музиката, виждате, че тя изтича от две места: от ума и от сърцето. Ако пееш правилно, според изискванията на музиката, ще усетиш светлина в ума и топлина в сърцето. Истински музикален е оня, който възприема правилно светлината, въздуха, водата и хляба. Музикалният човек дъвче по един начин, а немузикалният – по друг. В дъвченето на музикалния има хармония. Приятно е да гледате, как ядат здрави, музикални хора.

Десет души българи яли с една лъжица. Лъжицата преминавала толкова бързо от ръка на ръка, че като минал един заек край тях, нямало кой да извика, да го прогони. Това е музикално ядене. Българинът има обичай, преди да му сипят ядене, да удари леко чинията с лъжицата, да не би да е пукната. Той вярва, че ако яде в пукната чиния, работата му няма да върви добре. По звънтенето той познава, дали чинията е здрава, или не. Здравата чиния издава ясен, звънлив тон, а пукнатата – тъп звук. И гласът трябва да бъде ясен, звънлив, чист. Казваш: Гладен съм. Как трябва да изговориш тия думи? Музикално ще ги изговориш. Как ще откъснеш един плод от дървото? Първо повдигаш ръката си нагоре и я протягаш – dur движение; после хващаш плода, навеждаш клона – moll движение. Значи, движенията на човека също трябва да бъдат музикални.

Сега вие искате да ви говоря високи работи, да ви разказвам за живота на ангелите. Какво ще ви говоря за ангелския живот? Какво правят ангелите, как живеят, това е тяхна работа. Въпросите, с които се занимават големите математици на земята, са играчка за ангелите. Когато един ангел прави изчисления, той взима във внимание и най-малките неща, каквито математиците на земята не могат да предвидят. Ония ангели, които са създали слънчевата система, са предвидили всички възможности при движението на планетите, всички изключения, всички вариации на движението и така са завършили своята работа.

В Битието се казва, че Бог създал небето и земята, но земята била неустроена и пуста. Пита се: Как е възможно да създаде Бог земята, а тя да бъде неустроена? Има нещо пропуснато в тая глава. То се заключава в погрешката, която земята е направила. Първоначално земята била много красива, като мома. По невнимание, тя направила една погрешка, за която изгубила красотата си. Един от прочутите ангели – Сават-Амон-Ра, който живял на слънцето, в богат палат, видял красотата на земята и се влюбил в нея. От време на време той слизал при нея. Това не било позволено. Така той станал причина за погрешката на земята. Когато се връщал в своя палат, ангелът се радвал на великолепието му. То се дължало на светлината. И водата пожелала да посети тоя палат. Тя проследила светлината и поискала да мине по нейния път – през прозорците. Бутнала тук, бутнала там, не могла да си пробие път. Водата останала вън и почнала да плаче. От сълзите ѝ се образували големи реки, извори и морета. Като се научили за тия извори, хората започнали да ги посещават и да им се любуват. Дошъл Сават-Амон-Ра да пита водата, защо плаче. Тя отговорила: Плача, защото искам да мина по пътя на светлината, а не мога. – Друг е твоят път. Мини през вратата. Тя минала през вратата и разгледала великолепния палат. Водата престанала да плаче, но хората и до днес плачат. Това са сълзите на водата. Те плачат, понеже не могат да минат по пътя на светлината, т. е. по пътя на светиите. Не минавайте по пътя на светиите – те са като светлината. Вие, обаче, сте вода. Ако всичко стане светлина, какъв ще бъде животът? Ако всичко стане въздух, какъв ще бъде животът?

Да бъдем верни и благодарни за мястото, на което Бог ни е поставил. В даден случай, ти си дете в забавачницата – ще изучаваш това, което там се преподава. Ти ставаш сутрин, погледнеш се в огледалото, не си доволен. – Защо? – Не се харесваш: лицето ти се набръчкало, повехнало, косите побелели; намираш, че си остарял. Това показва, че не си изпълнил Божията воля. Когато преждевременно остарява, човек се е отдалечил от закона на любовта. В любовта няма никаква лъжа – ни бяла, ни черна. Любовта изключва всякакво користолюбие. Користта е астрално чувство.

То представя течно състояние, т. е. нещо неорганизирано. В користолюбието няма закон, който да регулира нещата. Користолюбивият върви по наклон, както водата. Като слезе до дъното, той се намира в трудно положение и пожелава да се издигне. Ако човек слезе и не може да се повдигне, т. е. да се качи, нищо не е научил.

Един американец, авиатор, пътувал високо над Андите, пренасял пощата. По едно време той попаднал в един циркус, отдето с големи усилия успял да слезе на планината. Три дена се въртял в циркуса, докато кацнал на сушата. Ръцете и краката му били подпухнали, едва се спасил от смърт. Не е лесно да попаднеш в безвъздушното пространство. И в Божествения път има празни пространства. Ако кръшнеш някъде, ще попаднеш в циркус. Ето защо, като тръгнеш в Божествения път, ще вървиш без отклоняване, ни наляво, ни надясно. Ще вървиш в права посока. На земята можеш да вървиш по крива, вълнообразна линия. По тоя път срещаш по-малко съпротивление. Дето съпротивлението е слабо, там се изразходва малко енергия.

И тъй, искате ли да вървите в правия път, мислете за Бога. Отправете ума си към Него, като любов, и уповавайте на любовта. Христос казва: „Както ме е Отец възлюбил, така и аз ви възлюбих.“ Отправете ума и сърцето си към тая любов, както излагате гърба си на слънце, да възприемате слънчевата енергия. Мнозина се греят на слънце, но малцина използват неговата енергия. Ако се грееш на слънцето с любов, ще възприемеш неговата целебна сила. Ако виждаш Бога в слънцето, ще се ползваш от неговата енергия. Това значи, да имаш отношение към слънцето. Ако нямаш никакво отношение, все едно, че си се грял на огън, който топли, но не лекува.

Казвате: Ние не сме такива, каквито трябва да бъдем. Какво ви пречи да бъдете такива, каквито сте? – Като се посее, семето има всички условия и възможности да се прояви такова, каквото е. И вие имате всички възможности и условия да приемете Божието благословение и да се проявите такива, каквито сте. Ако не го използвате, не може да проявите това, което Бог е вложил във вас. Павел казва: „Бог възраства.“ Наистина, Бог възрастна красивото и великото, което Той сам е вложил в нас. Като дойдеш до възрастване на нещата, не мисли за тях, остави всичко на Бога. Твоя работа е да сееш. Докато Божественото не израсте, не мисли за него. Изучавай човешкото, преди да си го посял. Първо мисли, после сей. За Божественото е точно обратно: първо сей, после мисли. Ако заболееш, остави болестта си на Бога, забрави я. Така по-скоро ще оздравееш, отколкото, ако мислиш постоянно за нея. Някой цигулар свири и се безпокои, че не може да стане първокласен музикант. Радвай се на

първокласните музиканти и свири. Колкото повече свириш, толкова по-бързо ще стигнеш до тях. Великият музикант е извървял повече километри. Ти сега тръгваш и, като вървиш, ще дойдеш до мястото, дето той е стигнал. – Той ще ме изпревари. – Радвай се, че има един пред тебе, който ти посочва и отваря път. Срещнеш един красив човек и казваш: Защо не съм и аз толкова красив? – Един ден и ти ще станеш като него. Радвай се днес на неговата красота. Красивите хора са за насърчаване. Умните хора са за насърчаване. Добрите хора са за насърчаване. Силните хора са за насърчаване. Като срещнете един от тия хора, светне ви на душата.

Някой казва: Аз зная, какво нещо е любовта. – Какво знаеш за нея? Можеш ли да покажеш, как се пее любовта? Знаеш ли, кое е главното свойство на любовта? Тя прониква навсякъде. Ако влезе в тъмнината, тя се превръща в светлина. Ако влезе в ада, тя укротява всички демони. Те ѝ се подчиняват напълно и са готови да ѝ служат. Като се оттегли оттам, те отново поемат своя път. Те казват: Бог ли беше, наистина, или някаква халюцинация? И слънцето действа като любовта. Дето е слънцето, там всичко се нарежда добре. Залезе ли слънцето, мъчнотиите отново се явяват.

Религиозните хора казват, че вярват в Бога. Вярват в Бога, но сами не могат да си помогнат – слаба е вярата им. Някой заболее от ревматизъм и търси лекар да му помогне. Дойде лекарят, направи една-две инжекции, но болестта не минава. Месеците вървят, болестта не изчезва. Това показва, че вярата му е слаба. Вярата на човека се изпитва чрез болестите. Следователно, като заболееш, приложи вярата си, да видиш, колко е силна. Боли те глава. – Защо? – Защото не си изпълнил това, което умът изисква. Боли те сърце. – Защо? – Защото не си изпълнил това, което сърцето ти изисква. Боли те стомах. – Защо? – Защото не си изпълнил това, което волята ти изисква. Погрешката може да е малка, но трябва да се изправи.

Една ученичка разправяше една своя опитност. Колкото пъти излъгвала майка си, така се случвало, че още същия ден или ще падне, или ще си удари някъде главата. Колкото по-голяма била лъжата, толкова по-силно било падането или удрянето ѝ. Най-после дошла дотам, че не си позволявала никаква лъжа. От страх да не падне, тя се отвикнала да лъже.

Казвам: Наблюдавайте постъпките си, да видите, какви последствия имат. Търговец си, седиш пред касата си. Дойде един беден, иска помощ. Ти можеш да му дадеш нещо, но те мързи да си повдигнеш ръката, да бръкнеш в касата си, да извадиш два-три лева. Тоя ден ще изгубиш стотина лева. Трябва ли да се чудиш, защо губиш? Не е въпросът, че бедният не е

получил помощ, но щедростта на хората се изпитва чрез бедния.

Един познат ми разправяше, как била подложена на изпит неговата щедрост. Един ден той останал само с един лев в джоба си, нямал пари за хляб. Мислел си, какво да прави, отде да вземе пари да се нахрани. През всичкото време попипвал левчето, на него уповавал. Седнал на една пейка в градината и размишлявал върху живота. Поглеждал хората около себе си, все богаташи. По едно време отнякъде се задал един просяк и се отправил към него. Той си помислил: Толкова богати хора, а право към мене иде. Какво да правя? Отвътре нещо му казало: Дай левчето. Дадох последния си лев и престанах вече да мисля за него. Като нямаше за какво да мисля, успокоих се. В това време мина край мене един мой приятел, с когото не бяхме се виждали десетина години. Той се зарадва, спря се, да си поговорим. Покани ме у дома си, нагости ме добре. Така получих много повече от това, което дадох на бедния. Разбрах, че с тоя лев бях подложен на изпит. Да мислиш, че един лев ще те спаси, и да уповаваш на него, това е идолопоклонство. Бъди готов да пожертваш и последния си лев. Ще кажете, че и вие сте готови да пожертвате нещо. Обаче, с вас няма да се случи същото. Вие ще бъдете изпитани по друг начин. Нещата в природата не се повтарят.

Нека любовта да бъде подтик в живота ви, да прославите името Божие. Нека мъдростта да бъде подтик, да търсите Царството Божие и Неговата правда. Бъдете проводници за идването на Царството Божие на земята. Нека истината да бъде подтик за изпълнение на Божията воля. Да прославим името Божие с любовта. Да въдворим Царството Божие на земята с мъдростта. Да изпълним Божията воля с истината. Да носим мир за всички хора на земята! Казано е в Писанието: „Надпреваряйте се в отдаване почит един към друг.“ Почитта е външна проява на любовта. Не можеш да почиташ един човек, ако не го обичаш.

Представете си, че някой преживява голяма мъчнотия, не знае, как да се справи с нея. Ще си послужи с музиката, ще вземе основния тон на живота – do. Както семето минава през мъчнотии, така и човек минава през страдания, докато възлюби Бога. Любовта към Бога е покълване, израстване и разцъфтяване на човешката душа. Това значи, да повдигнеш ума си нагоре. От една страна ще се повдигаш, от друга ще те теглят надолу. Ти ще се бориш, ще се разколебаваш, докато най-после се предадеш в ръцете на Бога. Христос показа пътя, по който ще мине всеки човек. Той се обърна към Бога с молба, да се отмени горчивата чаша, но не получи никакъв отговор. След това се примири и каза: Господи, в Твоите ръце предавам духа си. Щом се предаде на Бога, дойде възкресението. Христос се отдаде с пълна вяра, че Бог няма да го изостави. За оня, който

люби Бога и упова на Него, всичко ще се превърне на добро.

Сестра или брат заболее. Какво трябва да направите? Съберете се няколко братя и сестри, да се помолите. Вие се молите, но пак търсите лекар. Нямам нищо против лекарите, но потърсете такъв лекар, който може да ви помогне. Той е изпратен от Бога. Всеки човек, който може да ви помогне, е пратен от Бога. Един наш познат, варненец, разправяше една своя опитност, която го убедила, че Бог се проявява и чрез най-малките същества. Един ден той се почувствал крайно самотен и си казал, че и Бог го изоставил. Обезсърчен и отчаян, той отишъл край морето, близо до двореца Евксиноград. Наблизо някъде имало една пещера. Той влязъл вътре, сгушил се и започнал да размишлява. Това било през месец февруари – вън било малко студено. В това време една мушица излязла от пещерата и кацнала на носа му. Той изпитал голяма радост, разбрал, че има поне едно същество, което го обича. След това мушицата хвръкнала и повече не се върнала. Несъзнателно тя изиграла една роля. Ще кажете: Мушица е това. Как може тя да смени състоянието му? Мушица е, малко същество, но тя е послужила за проводник на Божията Любов.

Един слънчев лъч те озари, и ти ставаш радостен. Пиеш вода, радваш се. Много примери мога да ви дам за проява на Божията Любов, но не искам да употребявам Божието име напразно. Човек е обсипан с блага, и не се замисля, отде идат те. Вместо да благодари, той се отегчава от живота и казва: Остарях вече. Време е да замина за другия свят. Има ли нещо страшно в смъртта? Страшното е, докато минеш митницата. Митничарите ще те спрат, ще оберат всичко, което носиш. Както сме дошли на земята, така ще отидем на оня свят. Нищо земно не можем да вземем със себе си. Всичко, с което си разполагал на земята, е взето назаем. Ще оставиш земното и ще заминеш с празни ръце. Там ще те посрещнат братя и сестри, и всеки ще ти даде нещо от себе си. Докато се обърнеш на една и на друга страна, ще видиш, че къщата ти е готова.

Един човек се отчаял от живота и пожелал да напусне земята. Една вечер сънувал, че отишъл на оня свят. Показали му различни хубави неща – къщи, градини, палати, които принадлежали на непознати хора. Най-после той видял една малка, недовършена колиба. – Чия е тая колиба? – Твоя. – Защо е недовършена? – Няма материал. Ти трябва да слезеш на земята, да си приготвиш материал за довършване на колибата. Като се събудил, спомнил си съня и разбрал, че не е още време да напусне земята. Той започнал да живее добре, да работи върху себе си, да си приготви повече материал за довършване на колибката. Значи, и на оня свят са нужни апартаменти. Христос казва: „Отивам да ви приготвя жилище.“ Човек се нуждае от определено място и на оня свят, да има де да се

приюти.

И тъй, като дойдете до новото, приемете го като нов начин на работа, а старото турете настрана. Старото ще мине през огъня на новото. Когато едно растение се посади в земята, то извлича сокове от нея и дава сладки, добри плодове. Обаче, човек не знае начина за превръщане на горчивите сокове в сладки. В това отношение, растението стои по-високо от човека.

Сега, кой от вас ще излезе да изпее една песен? Нали ви казах, всеки да си избере по една песен, да е готов да пее. Не се решавате да пеете. Ако ви платя, ще пеете. Значи, без пари не пеете. Представете си, че дам десет хиляди лева на един от вас, който се реши да пее. Какво ще направите? Когато дойде някой певец, първо му се плаща, а после пее. Значи, публиката има доверие в него. Божественият начин е обратен: първо слушаме певеца, после плащаме. Значи, певецът трябва да има доверие в публиката. Ние сме от тая публика, първо слушаме, после плащаме. Както публиката има вяра в певеца, така и певецът трябва да има вяра в публиката. Да излезе някой да изпее една песен. (Един брат и една сестра изпяха по една песен). Добрите и даровити певци са смели. Обикновените певци са колебливи, несигурни. Те са бедни, не искат да изразходват капитала си.

Когато пееш, ти можеш само да констатираш един факт, а можеш и да предизвикаш известна промяна в себе си. Например, пееш песента „Изгрява слънцето“ – констатираш факта; можеш да я пееш и да изгрява в тебе нещо. Виждаш един болен, запей му: Братко мой, ти днес си болен, но след три дена ще оздравееш. Пей така, че да предизвикаш жизнените сили в човека. Срещаш беден човек, пей му, за да забогатее. Пей така, че да предадеш на човека онова, което му липсва. Пей на момата, която иска да се жени, за да си намери добър другар. Пей на ученика, който е пропаднал на изпит, за да свърши добре училището. – Може ли да стане всичко това? Помнете: Всичко, което мислите и чувствате, ще стане. Каквото пожелаеш, ще го придобиеш. Някой обича да пуши, но е беден, няма пари за цигари. Той иска цигара от тоя, от оня, докато един ден стане въздържател. Тогава започват да му предлагат цигари. Той казва: Късно се сетихте. Едно време аз исках от вас, не ми давахте всякога. Сега вие ми предлагате, но аз се отказвам. Много от вашите желания ще се реализират тогава, когато се откажете от тях. Отрицателните желания се реализират, когато сте се отказали от тях, а положителните се реализират точно навреме.

Един наш брат от Пловдив, останал без пари, и трябвало да гладува два-три дена. Като минавал край някоя гостилница, замирисвало му на ядене. Спирал се за момент пред гостилницата и въздъхвал. Като вървял из

улицата, нещо му нашепнало: Погледни на земята. Той погледнал и видял половин лев в прахта. Тогава парите били ценни. Взел парите и отишъл в близката гостилница да се нахрани. Ще кажете, че се осигурил само за един ден. – Това е достатъчно. Вие страдате от желанието да се осигурите за няколко години. Ако хората бяха проникнати от идеята, един на друг да си помагат, нямаше да има страдания и мъчнотии. Както възвишените същества помагат на хората, така и те трябва да си помагат.

Изпейте песента „Сила жива, изворна, течаща."

Закон е: Певецът пее, когато публиката има желание да го слуша. Семенцето израства, когато слънцето пожелае да го възрасти. Следователно, когато Бог пожелае да се проявим, да не отлагаме. Това са най-добрите условия за проява на човека. Ако при тия условия той не се прояви, погрешката е негова. Друг е въпросът, ако той няма условия да се прояви. Не казвай, че не можеш да пееш, но кажи: Още не съм се научил да пея. Ако не си се научил да пееш, посвири си с уста, или удари няколко пъти на тъпан или на дайре. Нисшите духове са създали голям дисонанс в човека, и той сам трябва да се бори против него. Светът е пълен с отрицателни мисли и внушения: това не може, онова не може. Тия мисли рушат. Откажете се от всичко, което руши, и приемете положителното.

Казвам: Пейте във всички случаи и при всички условия. Чувате млад човек да пее и питате, защо пее. Чувате стар човек да пее, пак искате да знаете, защо пее. И младият, и старият трябва да пеят. Защо пеят, това е друг въпрос – все имат някакъв обект. Човек може да пее за себе си, за своя народ, за небето, за Бога – все ще пее за някого. Поддържайте духа в човека да пее. Пеенето има отношение към здравето. Хората са крайно взискателни към певците, затова те работят много, упражняват се. Казвате: Няма защо да се страхувам, каквото Бог даде. – Бог дава, но и вие трябва да внесете известен импулс в света. Бъдещата музика ще донесе повече нещо от сегашната. Музиката, която ще слезе от възвишения свят, ще се предаде на най-добрите хора. Без музика светът не може да се подобри. Цялата вселена пее – слънцето, земята, звездите – всички пеят. Следователно, и хората трябва да пеят. Какво е музикалното отношение между земята и слънцето? – Кварта с два потенциала. Всички планети пеят. В музикално отношение, Луната е доста напреднала; музиката ѝ е нежна, любовна. Музиката на Меркурий е повече парична. Той пее, ако му платят. Музиката на Марс е войнствена, на Юпитер – с достойнство, величествена, на Сатурн – критична. Попаднеш ли под критиката на Сатурн, мъчно ще се решиш да излезеш на сцената.

В музиката съществуват няколко подбуди. Пейте, както Слънцето ви

подбужда. Пейте, както Венера ви подбужда. Пейте, както Юпитер ви подбужда. Пейте, както любовта, мъдростта и истината ви подбуждат. Пейте, както животът, знанието и свободата ви подбуждат. Не спирайте тия импулси. В тях се крие вечният живот. Казвате, че нещата не стават само с музика. Музиката трансформира енергиите на ума и на сърцето. Тя е контакт, връзка между два свята – физичния и духовния. Не прекъсвайте тоя контакт, за да не спрете развитието на своя ум и на своето сърце. Голяма е задачата на сърцето. То трябва да се облагородява и разширява. Чрез музиката, човек предава лесно мислите и чувствата си.

В Притчите, 16 гл. 24 ст. е казано: „Благоугодните думи са сот от мед, сладост на душата и изцеление на костите, защото устата му го принуждават."

Мнозина се запитват, как ще се оправи светът? – Светът е оправен, ние няма да го оправим. Всеки трябва да се справи със свой вътрешен дисонанс. Ако лъчът, който излиза от твоето око, е крив, и ти ще виждаш нещата криво. Гледаш една картина, намираш дефект в нея – може дефектът да е у тебе. Сега Бог преобразява света. Като знаем това, и ние трябва да сме в хармония с Бога. Да не допущаме в себе си нищо отрицателно. Отрицателното е миналото, което изтича. Да бъдем в съгласие с новото, което иде. Да ликвидираме със старото и да посрещнем новото! Да се проявим, както Бог желае.

7. Лекция от Учителя, държана
на 17 ноември, 1943 г.
София. – Изгрев.

1943_11_19 Доволен и благодарен

ДОВОЛЕН И БЛАГОДАРЕН

Упражнение за дишане с движение на ръцете.

Коя беше основната мисъл на миналата лекция?

Често се говори за любовта, но тя е необятна област. Човек трябва да започва с малките величини. Ако започва с големите величини, каквато е, например, областта на любовта, той може да се изгуби в нея. Същото става и с музиката. Започваш да пееш, след време преставаш с пеенето. Това не значи, че музиката се изгубила. Ти се изгубваш за музиката, но тя продължава да звучи в ума и в сърцето ти. Следователно, когато пътищата и съобщенията на любовта се прекъсват за човека, тя намира особен път за него, по който продължава да го посещава. Човек сам може да затвори пътя и сам може да го отвори: врътне ключа, загасва лампата; обърне ключа на друга страна, лампата отново се запалва. И вие, като въртите ключа на една и на друга страна, лампата ту светва, ту изгасва. Завъртиш един път, светне; завъртиш втори път, загасне. Ако лампата на любовта постоянно свети и не изгасва, ти не си господар на положението. Ако водата в къщата ти постоянно тече, и светлината сама идва, без ключ, ти не си господар на положението. Ако имаш ключ да затвориш водата и светлината, ти ще направиш икономия.

Сега вие живеете в закона на икономията – икономисвате любовта, за да не я изгубите. Докато сте в човешкия порядък, трябва да плащате за изразходваната енергия на любовта. Казваш на някого: Знаеш ли, че те обичам? Знаеш ли, колко енергия съм изразходвал? Трябва да платиш за това! Понеже той знае, че трябва да плаща, отрича любовта ти. За да не попадне в клопката на земята, той казва: Не си ме обичал, никаква енергия не си изразходвал за мене. Онзи, който обича, казва: Чудно нещо, толкова любов съм дал за него, толкова енергия съм изразходвал, а той отрича! Това са човешки работи. Питам: Какво значи, да обичаш някого? Едного обичаш повече, другиго по-малко. Коя е най-малката и коя е най-голямата единица, с която обичаш човека? Като говорите за любовта, трябва да изхождате от гледището на материалния свят.

A——————————B

Какво представя правата АВ? Тя се разглежда и като права линия, и като изправен ъгъл, т.е. ъгъл от 180°. Каквото е положението на точките А и В

на правата АВ, такова е положението на очите на птицата. Те се намират от двете страни на главата по права линия, което им дава възможност да виждат добре. Те виждат по-добре от човека. Ако очите му бяха поставени от двете страни на главата, да вижда всичко, каквото става в материалния свят, умът му щеше да се отвлича от своята работа. Когато ученикът вижда много работи, умът му се разсейва, и той не може да учи. Казват за някого, че е много богат, разполага с 20–30 милиона. Какво е придобил с това богатство? Какво знае той вън от своето богатство? Богатството е необработен материал. Религиозният също се стреми към богатство. Той казва: Искам да видя Бог богат да стана. Ако видиш само Бог и придобиеш много впечатления, а не работиш, нищо не си придобил. Това богатство е необработен материал. Видял си морето, небето, звездите, учен човек си, но това още не е знание. Много вода има в морето, но тя е солена, трябва да се пречисти. За такъв човек се казва: "Вода гази, жаден ходи." Моряците имат уреди, с които пречистват водата, правят я добра за пиене. Солената вода не може да се пие. На същото основание, казвам: Знанието, което слиза от небето, е солено. То трябва да се пречисти, да се освободи от солта. Солената вода е за рибите и за морските животни. Ако водата в моретата не беше солена, морските животни щяха да се вмиришат. В това отношение те са жива пастърма. Защо българинът си прави пастърма? – За да запази месото за по-дълго време. Ако не го суши и осолява, месото скоро ще се развали.

Всички хора говорят за любовта, но, въпреки това, тя пак остава неразбрана. Тя е метод за разрешаване на мъчнотиите по най-икономичен начин, с най-малки разходи. Любовта разрешава и въпроса за храненето, като колективен процес. Като седнете да ядете, вземате парче хляб, отчупвате една хапка и я потопявате в яденето. Така правите, докато се нахраните. Хапка след хапка туряте в устата си, докато кажете: Нахраних се. Колко хапки сте изяли, не знаете. Не искате да броите, защото трябва да плащате. Вие приличате на оня руснак, който през един зимен ден се спрял пред църквата и наблюдавал гаргите, които кацали на покрива. Същевременно той броил, колко гарги кацнали. Минал един стражар и го попитал: Какво правиш? – Броя гаргите. – Колко са на брой? – Двадесет. Стражарят го глобил. Тогава руснакът си казал: Добре, че не казах истината. Гаргите бяха сто, аз казах, че са 20. Значи, за 80 гарги спечелих, не ме глоби за тях. Ако бях казал, че са сто, щях да платя повече. Това е изопачаване на истината.

Сегашните хора говорят за любовта, но я изопачават. Например, ти се страхуваш да признаеш, че някой те обича. Мислиш си, че ако признаеш, ще се задължиш към него и трябва да плащаш. Ще те накара да направиш нещо, и ти се задължаваш да го направиш. Не е така. Има неща, които

можеш да направиш; има неща, които не можеш да направиш. Страхът у хората се дължи на недовиждане. Някои хора виждат по-добре, а други – по-слабо. У едни хора разстоянието между очите е по-голямо: те възприемат повече впечатления, но ги задържат за по-малко време. Други приемат по-малко впечатления, но ги задържат за по-дълго време. Разстоянието между очите им е по-малко. Първите, на които очите са по-раздалечени едно от друго, могат да бъдат хора с много знания, но повърхностни. Това знание не ги прави богати. Може да си видял много неща, да си ходил на много места, важно е, какво си придобил. Може да си обиколил всички континенти, всички държави, но не можеш да се ползваш от придобитото знание. Ако си умен, където ходиш, ще разказваш, какво си видял и чул, и хората ще те гощават. Значи, храната ти ще бъде осигурена. Какво повече искаш от това?

Като ученици, вие трябва да придобивате знания, но трябва да знаете, с каква глава работите. Нека всеки измери главата си, да знае, каква е нейната ширина. Ширината на главата може да е 14, 15 или 16 см, а дължината на мозъка 19, 20, 21 см. Ако главата при темето е 14 см. широка, ти си миролюбив човек; ако е 16 см., не си миролюбив. Ако ширината на главата при тила е 14 см., този човек обича да се кара, да прави скандали. Защо, когато числото 14 е на темето, човек е миролюбив? Тогава той е малко дете, не е израсло, няма кой да го защитава. За да не го бият другите деца, то е готово да отстъпва. Когато числото 14 е на тила, човек е минал детските години, голям е станал, и може сам да се защитава. Числата от 1–10 имат различно значение. Следователно, те са на различни възрасти. Както числата, така и хората – деца, възрастни и стари, са на различни възрасти. Някой минава за учен, но знанието му е повърхностно. Той е като децата, които декламират. Знае си уроците, добре ги разказва, но вън от тях нищо не знае. Такова знание е еднообразно. То обезсмисля живота, отегчава хората.

Казваш: Не съм здрав. На другия ден пак същото: Не съм здрав. На третия ден: Не съм здрав. Най-после започваш да се измъчваш. Друг казва: Не съм красив. На другия ден: Не съм красив. Започваш да се измъчваш. – Липсва ми нещо. И това те измъчва. В това отношение хората приличат на онзи стар аристократ, който очаква всичко наготово. Той носи шише пълно с вода, но как се пълни, откъде се пълни, не знае. Чака да дойде някой да му го напълни. Минава край една чешма, вижда, че хората пълнят шишетата си и казва: Как не се намери човек да вземе шишето ми и да го напълни. Минава край друга чешма, пак същата история – чака да му напълнят шишето. Той сам може да свърши тази работа. Минава край десет чешми и все очаква да му напълнят шишето. Ако не дойде някой да му напълни шишето, той казва: Хората са лоши, няма кой да ми услужи. Ще умра от

жажда. Някога и вие се намирате в положението на този аристократ - пътник. Минавате през много чешми, но умирате от жажда, очаквате да дойде някой да ви напълни шишето.

Казвате: Да дойде някой да ми услужи, да ми изчисти обувките, да ми напълни шишето. – Ти сам трябва да си чистиш обувките, сам да си пълниш шишето. Това изисква твоят ум. Досега съм срещнал само един човек, който се отличаваше с голяма чистота. Колкото и да биваше кално навън, обувките му бяха винаги чисти. Той стъпваше леко, много внимателно. Пръсне ли малко кал на обувките му, веднага вадеше парцалче от джоба си и изтриваше калта. Това е добър навик. Ако той постъпваше толкова внимателно със своя ум и сърце, да ги поддържа в абсолютна чистота, щеше да изработи отличен характер. Той чисти обувките си, но не може да чисти ума и сърцето си.

Сега, представете си, че сами пълните шишето си, но от страх да не го излеете, избирате шише с тясно гърло. Вярно е, че като го напълните, няма да се излее, но как ще го напълните? Това, което се пълни лесно, лесно се излива; това, което се пълни мъчно, мъчно се излива. Добре е да се спазва законът на икономията, но не винаги този закон е полезен. Казвам: Има хора с тесни възгледи, т.е. гърлото на тяхното шише е тясно. Има хора с широки възгледи – с широко гърло на шишето. Гърлото на шишето не може да бъде широко като дъното, но ще бъде поне толкова широко, че лесно да се пълни и лесно да се изпразва. Добре е гърлото да бъде широко като половината на дъното. От гледището на търговията, тясното гърло е за предпочитане. Онзи човек, който има широко гърло на шишето си, дава много, но после съжалява. Този, на когото гърлото на шишето му е тясно, или нищо не обещава, или обещава и нищо не дава.

Като ученици, вие трябва да се пазите от своите атавистични навици, придобити в миналото. Наблюдавайте как постъпва някой бакалин. Отиваш при него, искаш един килограм захар. Той претегля един килограм, но забелязва, че има една бучка захар повече. Ръката му трепери, не оставя бучката. Той се страхува да не обеднее, не подозира, че ако остави бучката, ще има повече клиенти. Остави едната бучка, тури отгоре още една – да се научиш да даваш. Скъперничеството е атавизъм. Бъди щедър, нека има една-две бучки повече в книгата. Казваш: Не ме разбират хората. – Сложна задача си за тях, не могат да я решат. Който не те разбира, и той е сложна задача. Тогава ти го разбери, ти реши задачата. Достатъчно е един от двамата да реши задачата, за да се направи връзка между тях и да се опознаят, да разрешат задачата. Щом си сложна задача, не могат да те решат. Ако се нуждаеш от един обяд, лесно се решава тази задача. Ако си болен и се нуждаеш от някаква услуга, и тази задача може

да се реши. Обаче, ти си правиш къща, имаш нужда от 200–300 хиляди лева. Кой ще ти услужи? Тази задача е сложна, не е за тебе. Друг е въпросът, ако искаш една малка сума, или ако искаш да се нахраниш.

Някой се оплаква, че има да дава хиляда лева. Това не е голяма сума. Казват: Един лев, или един лъв. Това са книжни лъвове, не са истински, не са живи. Страх ли те е от хиляда лева? Радвай се, че дължиш, защото ще живееш повече време на земята. Ако имаш да вземаш, по-малко ще живееш. Добрият човек живее по-малко време. – Защо? – Защото е щедър, на всички дава. Тоя дойде при него, иска пари на заем; оня иска пари на заем. Той дава на всички, докато един ден фирмата му фалира, и той напусне земята. Ще кажете, че този човек е неспособен. Докато добрият човек раздава щедро капитала си, минава за неспособен. Лошият постъпва точно обратно: на никого не дава. Капиталът му расте, фирмата му продължава да съществува, и той остава дълго време на земята.

Всеки човек има известно разбиране за живота. Как може да приложи разбирането си? Имаш разбиране, но животът ти не се нарежда добре. Обаче, има един изходен път от твоето положение. Природата те е надарила, вложила е в тебе музикални способности. Ето, вземи цигулката и лъка и започни да свириш. Твоето щастие е в цигулката. На друг казвам: Твоето щастие е в езика ти. На трети: Твоето щастие е в очите ти. На четвърти: Твоето щастие е в ушите, в устата ти. – Не съм разположен. – Иди при цветята да помиришеш онези, които разнасят уханието си надалеч. Магическа сила се крие в цветята. Те правят човека разположен. Ако едно цвете може да внесе в човека разположение, колко повече това може да направи самият човек. Говориш с някого и усещаш, че от него излиза особено ухание. Казваш: Добър човек е той. Само по себе си, доброто има ухание, което се предава на човека. Това ухание се разнася в атмосферата и помага на хората. Като нямат уханието на доброто, мнозина се стремят към външно ухание, парфюмират се. Има смисъл да се парфюмираш, но с парфюма на доброто и на истината. Добрият излъчва от себе си уханието на доброто. Здравият излъчва здраве, болният – болестта си. Каквото носиш в себе си, ще го изявиш навън.

Първата задача, която предстои на човека, е да обработва мислите си и да ги използва разумно. При това, вие трябва да знаете, може ли веднага да ги използвате, или трябва да чакате известно време, докато узреят. Има круши, които могат да се ядат веднага; обаче, има круши, наречени грозделки, които могат да се ядат около Коледа. Онези мисли, които са като грозделките, трябва да се изчакват, докато узреят. Обаче, не трябва да се задържат повече, отколкото е нужно, за да не се изгубят. Една мисъл може да се пази до известно време; ако не я употребиш, когато трябва, тя

ще стане негодна за живота. Срещаш един беден, гладен човек. Искаш да му помогнеш, да му кажеш няколко насърчителни думи, но отлагаш. След време пак го срещаш, искаш да изпълниш желанието си, но виждаш, че си закъснял. Сега той е забогатял, няма нужда от твоите насърчителни думи. Всяко нещо трябва да става на своето време. Бедният и окъсан човек ще каже: Една насърчителна дума не ми каза! Казвам: Не щадете думите си. Кажете на онзи, който се нуждае, една блага дума, да го насърчите.

Има три начина, по които може да говориш на човека: физичен, духовен и Божествен. По физичен начин ще говориш с устата, по духовен начин ще говориш със сърцето и по Божествен начин – по дух. На някого ще говориш с ума, на друг ще говориш със сърцето, а на трети – с тялото си. Някого ще утешиш с ръцете си, друг ще нахраниш, а на трети ще дадеш една хубава книга, сам да я прочете. Можеш да помогнеш на човека, без да му говориш. Вътрешно, по мисъл ще му пожелаеш доброто. Това е Божествен начин. Проектирайте мислите си чрез своето сърце и чрез своята воля. С други думи казано. Проектирайте мислите чрез своите мисли, чувства и постъпки. Говори на хората чрез ума, сърцето и душата си, която е свързана с тялото. Като говориш с устата си благо, това е говор на душата. Този говор е съществен. Той съдържа в себе си мисъл, чувства и постъпки. Същественото носи за човека светлина, топлина и сила. Всяка форма, която не съдържа светлина, топлина и сила, е безсмислена, безпредметна. В този смисъл, животът е пълен със съдържание, когато носи светлина, топлина и сила.

Често хората се усещат изпразнени, т.е. демагнетизирани. Това се дължина отсъствието на топлина в тях. Понякога усещат, че нямат сила – светлина им липсва. Те не познават закона на икономията, не знаят, как да задържат светлината, топлината и силата си. Ако имат светлина и топлина в себе си, те могат да произведат сила. Като нагреете водата в парния котел, тя се изпарява, и топлината ѝ се превръща в сила, която движи машини. Също така може да превърнете електрическата енергия в двигателна сила. Значи, електричеството и магнетизмът са сили, които движат нашите мисли и чувства. Те са превозно средство. Вие трябва да бъдете внимателни към чувствата си, да знаете, как да се справяте с тях. Както поройт завлича къщи, ниви, лозя, така и някои чувства могат да завлекат човека. Пазете се от такива увличания, да не би поройт да подрони къщата ви. Наистина, на лицето на онзи, който не се владее, се образуват бразди, т.е. бръчки. Онези места, по които има растения, са запазени от порои. Там, където няма растителност, се образуват порои, които завличат всичко. Ето защо, трябва да усилвате растителните клетки на мозъка. Ако не ги усилвате, ще боледувате. Който изсича растителните клетки на мозъка си, често боледува. Това се забелязва в живота и в природата. Там, където хората

изсичат горите, настава суша. Човек прилича на природата, на космоса, затова е наречен микрокосмос. Здравият човек има в себе си достатъчно гори, планини, канари, извори, езера. Този човек е същевременно и добър. Той прилича на една добре устроена земя, която има всичко в себе си. Лошият човек е неустроена земя. Първоначално земята е била неустроена и пуста, но Бог я устроил. Сега земята е в процес на развитие, още продължава да се устройва. Казано е в Писанието: "Ще създам ново небе и нова земя." Това показва, че земята минава през голямо преобразувание. Това става в самия човек. Старият живот е дошъл вече до своя край. Всички хора трябва да бъдат готови за новия живот. Ако детето е здраво, и възрастният ще бъде здрав; ако детето не е здраво, и възрастният няма да бъде здрав. Младият има малко грижи, а възрастният – повече; младият има малко работа, а възрастният – много. Обаче, и младият, и възрастният трябва сами да решават задачите си.

Чувате, че край вас минава една каруца, която дрънка много. – Защо дрънка? – Празна е. За да не дрънка много, вие започвате да я пълните. Щом я напълните догоре, тя престава да вдига шум, но не издържа на тежестта и се счупва. Сега е тихо и спокойно около вас, но каруцата не върви. Човек се движи между две крайности: или вдига шум, когато каруцата му е празна, или не върви, защото тежестта му е голяма и лесно може да счупи каруцата. – Какво трябва да се прави? – Ако вдига много шум, да тури някаква тежест в каруцата си, да не дрънка много. Ако тя е вече счупена от голямата тежест, да извади част от товара, да тури нови колела и да върви напред. Мнозина седят пред счупената каруца и казват: Животът няма смисъл. Не, тури здрави колела на каруцата, не мисли за счупеното и върви напред. – Изгубих десет хиляди лева. – Не мисли за изгубените пари. Те са отишли в банката. В света няма изгубени неща. Да мислиш, че нещата се губят, това е заблуждение. Всяка загубена вещ е турена в банката с безсрочен влог. В дадения случай, ти не можеш да се ползваш от тази вещ. Това, от което днес не можеш да се ползваш, в бъдеще ще се ползваш.

Закон е: Нищо в света не се губи. Един слуга откраднал от господаря си 15 000 флорини и забягнал в Америка. Това се случило в Будапеща. След години господарят фалирал и загубил всичкото си богатство. Като чул за това, слугата му, който забогатял в Америка, веднага изпратил 15 000 долара на господаря си, като му писал: Господарю, преди няколко години аз задигнах от твоята каса 15 000 флорини. Сега съм богат търговец, затова ти изпращам 15 000 долара, вместо откраднатата сума. В този смисъл кражба не съществува. Никой не може да открадне парите на човека. Те са турени на работа. Казваш: Откраднаха мисълта ми. – Никой не може да ти открадне мисълта. Тя е турена на работа.

Един студент посетил един от своите професори, който написал голям научен труд. Като се разговаряли върху работата на професора, студентът успял да задигне съчинението на професора си и веднага го дал да се печата на негово име. Като научил за това, професорът се разболял от мъка. Как ще докаже той, че съчинението е негово? Радвай се, че твоят труд излиза на бял свят и се дава възможност на хората да се запознаят с него.

Казвам: Не се обезсърчавайте! Влезе в ума ти една отрицателна мисъл и ти казваш: Не съм даровит човек, нищо няма да излезе от мене. – Тури запетая след частицата "не" и кажи: Не, даровит съм. Частицата "не" е река с двата си бряга. Не можеш да минеш от единия бряг на другия, ако не туриш мост между тях. Буквата "Н" показва, че трябва да туриш мост на реката и да минеш на другия бряг, където те чака буквата "Е". Тази буква показва начина за разрешаване на задачата. Тя е закон на хармонията. За онзи, който не разбира този закон, "не" е отрицателна частица. За онзи, който го разбира, "не" е положителна частица. Буквата "Н" казва: Мислиш ли, че не мога да свърша тази работа? С тази буква започват някои хубави думи. Например: надежда. Тази дума е закон за хората, които живеят на земята. Вярата е закон за ангелите. Тя има отношение към духовния свят. Любовта е закон за боговете. Тя има отношение към Божествения свят. Вярата е закон за ума, надеждата е закон за сърцето, а любовта – закон за душата. Ще приложиш надеждата за малките работи, а вярата – за големите работи, т.е. за безграничните. Вие грешите, понеже обърквате нещата: чрез надеждата искате да свършите работите на любовта, както и тези на вярата. Това е невъзможно. Надеждата е само за един ден: от изгряването на слънцето до залязването му; вярата е за по-дълго време, а любовта – за вечността.

Някои хора очакват нещата наготово и ако не ги получат, страдат. Казваш: Да има някой да ме обича! – Как ще те обича? Ти сам можеш да накараш хората да те обичат. – Как? – Имаш голямо място от три декара. Посади в него 10–20 хубави плодни дървета и чакай няколко години, да израстат и започнат да дават вкусни плодове. След това бъди готов да раздаваш даром от плодовете, или да ги продаваш евтино. Ако търговецът ги продава по 20 лв. килограма, ти ги продавай по пет лева. Виж тогава, няма ли хората да те обичат и започнат да те посещават. Казваш: Кой ще се занимава с плодни дървета? Искам наготово да получа всичко. Ти се намираш в положението на онзи човек, който искал да пренесе вълка, агнето и сеното от единия на другия бряг на реката. Как да ги пренесе? Ако пренесе първо агнето и сеното, агнето ще изяде сеното; ако пренесе първо вълка и агнето, вълкът ще изяде агнето. Ето една мъчна задача. Природата е дала мъчни задачи на човека, защото намира, че е склонен към пасивен живот. Той

иска, без да работи, да печели. Или, малко да работи, много да придобива. Природата е трудолюбива, затова и ние трябва да я следваме, да вървим по нейния път. Тя не обича хора, които не работят. По-голяма работилница от природата не съществува.

Как ще разрешите следната задача? Минават десет души край една градина и виждат много тикви натъркаляни на земята. Първият подритва тиквите и си заминава. Вторият ги поглежда и пак си заминава. Третият ги побутна и продължава пътя си. Така се изреждат всички. Само последният се навежда, откъсва една тиква и я занася у дома си, където я опича, с намерение да опита вкуса ѝ. Като я изяде, намира, че е много вкусна. На другия ден отива пак на градината, откъсва няколко тикви и започва да ги пече и продава на хората. От него хората научили, че тиквите могат да се варят и пекат, а не както по-рано, да се дават на прасетата. Следователно, за да решите задачата правилно, и вие трябва да постъпите като десетия човек. Мнозина и до днес още подхвърлят тиквите, не им идва на ум да ги пекат и ядат. Имаш една тиква в себе си – опечи я, не я подхвърляй настрана. Тиквата е крайно тщеславна. Това се дължи на нейната големина. Тя казва: Кое дърво може като мене да роди толкова голям плод! Кое дърво е дало такъв плод? – Хубаво нещо е тиквата. И тя е полезна, както и останалите плодове. За умния човек всички идеи са полезни. Във всеки плод се крие една идея.

Питам: Каква идея се крие в тиквата? Каква идея се крие в динята, в пъпеша, в ябълката, крушата, сливата, черешата? Когато детето види червени череши, веднага става активно. И ябълката е червена, но не събужда такава активност, както черешата. Ябълката събужда в детето нещо по-фино, по-деликатно от черешата. При вида на ябълката, детето има един израз на лицето, при вида на черешата има друг израз на лицето, а при крушата – съвсем друг израз. Различните плодове събуждат различни чувства в човека. Правете наблюдения върху себе си, да видите, какви чувства събуждат у вас плодовете. Изобщо, те действат възпитателно върху човека. В бъдеще те ще служат за обекти при възпитанието. При всяко начално училище трябва да има плодна градина, където децата да работят, да наблюдават, как растат и се развиват плодните дървета. Плодовете облагородяват човешкия характер. Нека всеки от вас посади в умствения си свят три декара място с различни видове ябълки, круши, череши, сливи, да изучава, как се отглеждат и да следи за въздействието, което упражняват върху него. Който иска да развива ума си, да сади круши; който иска да стане духовен, да сади сливи. Казваш: Малко работа имам, че ще се занимавам със садене на плодни дървета в умствения свят! Това е празна работа. – Като седиш с часове и не знаеш, какво да правиш, това не е ли празна работа? Като се обезсърчаваш, това не е ли празна

работа? Плодните дървета оказват добро влияние върху човека. Това трябва да се провери и опита. В бъдеще хората ще се хранят само с плодове, както ангелите.

Каква е разликата между ангела и човека? Ако кажат на един ангел да слезе на земята да помага на хората, той веднага ще слезе, ще се радва, че може да свърши някаква работа за Господ. Ако кажат на човека да отиде да помогне на някой страдащ, дълго време ще мисли, да отиде ли, или да се откаже. Той казва: Все аз ли трябва да помагам на хората? – Не си само ти, от когото се иска работа. Който отказва да работи за другите, и неговите мисли не му се подчиняват. И чувствата не ви се подчиняват. Те се отказват от работата, както и вие се отказвате. Те приличат на вас.

И така, докато живеете на земята, не делете нещата на важни и маловажни. Вървиш и виждаш на земята едно камъче. Не се срамувай да го вдигнеш. Наведи се, вдигни камъчето и го тури на място, където никой не минава. Ти вземаш камъчето и го хвърляш настрана. Направи една малка услуга на камъчето. Щастието на човека се крие в малките неща. Вървиш замислен, обезсърчен, не ти се живее. Виждаш на пътя едно парче хартия. Наведи се, вдигни го и виж, може да е написано нещо хубаво на това листче. Вдигаш го и четеш: "Бог е Любов". Тези думи ще осмислят твоя живот. Тури листчето настрана, и друг да го прочете. Ако не туриш любовта в душата си, на най-ценното място, никой не може да ти помогне. Тури любовта в душата си, вярата в ума си и надеждата в сърцето си, за да ти се наредят всички работи. Това са ценните неща в живота, които трябва да се турят на мястото им. Не ги ли поставиш на мястото им, никакъв резултат не можеш да имаш.

Какво се иска от вас? – Да учите с надежда, вяра и любов. Ако си беден, носи бедността с надежда, вяра и любов. Ако си болен, носи болестта с вяра, надежда и любов. Ако си учен, носи учението с надежда, вяра и любов. Ако приложиш вярата и надеждата в живота си, всички мъчнотии ще се разрешат добре. Един студент се оплаквал, че професорът го скъсал три пъти на изпит. Питал, какво да прави, как да си помогне. Да напусне университета, не може. Най-после се обърнал към Бог с молба, да му даде възможност да направи една услуга на професора си, да го предразположи към себе си. Една вечер минавал покрай дома на професора и видял, че двама студенти го бият. Те го издебнали, когато се връщал в къщи, и започнали да го бият. В този момент той се хвърлил върху студентите и освободил професора от техните удари. След това го придружил до дома му и се върнал в къщи доволен, че молитвата му била приета. Професорът благодарил на студента и го прекарал без изпит.

И така, на всеки човек може да се представи случай да направи услуга на своя неприятел и да му стане приятел. Използвайте този случай. Ако студентът беше оставил двамата побойници да бият професора, щеше да бъде вън от университета. Той недопуснал омразата да вземе връх в живота му, затова и професорът му помогнал. Той си казал: Благороден човек е този студент, заслужава да му се помогне. Ако в труден момент не си готов да помогнеш на човека, даже и на неприятеля си, нищо не можеш да постигнеш. Не оставяй да бият професора ти пред твоите очи. Помогни му, за да ти помогне и той. Когато любовта иска услуга от тебе, използвай случая. Книжката, която си намерил на пътя, е ценна за думите, написани на нея. Вдигни я от земята, изчисти я, прочети я и я тури настрана, или скрий я в джоба си. Мощни са Божествените думи. Думите "Бог е Любов", написани на една книга, я правят по-ценна от всичко в света. Никакви пари не могат да се сравнят с нея по стойност. Тури тази книжка в джоба си и я пази като ценно богатство.

Помни: Ако пазиш любовта в ума си, ако пазиш любовта в сърцето си, ако пазиш любовта в душата си, тя винаги ще ти помага. Хората страдат, защото нямат нещо в ума, в сърцето и в душата, което да им помага. Какво ще стане със земята, ако няма светлина, топлина, въздух и вода? Какво ще стане със земята, ако няма храна? Тя е населена по единствената причина, че има светлина, топлина, въздух, вода и храна. Животът е ценен, понеже носи за душите вяра, надежда и любов. Без тях той няма никакъв смисъл в живота. Докато любовта, вярата и надеждата са на нашата земя, всичко ще върви напред. Когато любовта, вярата и надеждата вдигнат капитала си, земята ще се превърне на пустиня.

Изпейте песента "Аз ще се подмладя."

Носете в себе си идеята: Бог създаде света за нас. Във всичко виждайте Бог! Няма нещо в света, в което Бог да не присъства.

Често седите без работа и се чудите, какво да правите. Посветете по един ден от седмицата на планетите. Понеделник посветете на Луната, вторник на Марс, сряда на Меркурий, т.е. на мисълта, четвъртък на Юпитер – на благородните работи, петък на Венера, събота на Сатурн – на философията. – Как да посветим понеделник на Луната? – Ще се проявявате като нея. Тя е чиста, без никакви облаци. Тя има широки възгледи. Гледа весело на нещата.

Сега вие сте в най-великото училище – земята. По-велико училище от нея няма. Вижте, колко е хубаво небето! Вие се занимавате с дребни работи, а не обръщате внимание на това, което ви заобикаля. Казваш: Да имам един

апартамент! Защо ти е този апартамент? В него няма никакъв простор. Над главата ти тропат, в съседство – също тропат. Цял затворник си. Доброволно се затваряш. Седиш арестуван, както арестуват някой генерал или министър. Той е принуден да седи затворен в къщата си. Казваш: Да съм силен! – За какво ще употребиш силата си? – Да съм учен! – Къде ще употребиш знанието си? – Да съм богат! – За кого ще употребиш богатството си? Вие искате блага само за себе си. И това е добре, но, след като придобиеш едно благо, пожелай го за всички. Ако една рекичка минава през твоята градина, направи всичко възможно, да мине водата и през двора на съседите, да станете приятели. Всяка мисъл, която минава през ума ти, няма да остане завинаги при тебе – ще мине и ще замине. Като знаеш това, вложи в нея нещо ценно, да се ползват и онези, през които ще мине. Вложи нещо ценно и в чувството, което минава през сърцето ти, да се ползват и другите хора. И светлината ще влезе в тебе и ще излезе. Вложи нещо ценно в нея, да се ползват всички хора.

И така, всяко нещо, което влиза във вашия дом, оставя своето благословение. Като излезе навън, то носи благословението си навсякъде. Ако не се отнесеш добре с първото същество, което мине през тебе, то няма да остави благословението си. И другите същества, които идват след него, ще минат и заминат, без да оставят благословението си. Ако се отнесеш добре с първия лъч на светлината, всички лъчи ще те благословят. Не мисли, че само богатството ще те задоволи. Има нещо по-хубаво от богатството, от апартаментите. Стреми се към устойчивите неща, които са в самия тебе. В тях е реалността на живота. Какво по-хубаво от това, да имаш устойчив ум, устойчиво сърце и устойчива душа? Какво по-хубаво от това, да имаш устойчиви мисли, чувства и постъпки? Радвай се, че живееш, че Вселената е създадена за тебе. Тя е училище с безброй пособия. Щом влезеш в това училище, ще се ползваш от неговите пособия. Трябва ли тогава да криеш тебешира в джоба си? Той е нужен за черната дъска. Ако носиш тебешира в джоба си, ще се изцапа. Мястото му не е в твоя джоб. Щом те посети една идея, ползвай се от нея, без да я обсебваш. Каквото приемеш от идеята, посади го в земята. Изядеш една череша – посади костилката ѝ в земята. Това те препоръчва като добър и разумен човек. Всички череши, всички хора ще говорят добре за тебе. Ако хвърлиш костилката, и това ще се знае. Ще кажат: Ето един човек, който не оценява малките неща.

Бъдете доволни от онова, което имате в даден момент. Беден си – бъди доволен. Бедността няма да продължи вечно. Временно ще бъдеш беден. Щом си доволен от бедността, тя ще те напусне. Иначе, ще седи около тебе като екзекутор, докато станеш доволен от нея. Ако не си доволен от бедността, никога няма да забогатееш. И да забогатееш, ще се стремиш

към по-голямо богатство, и пак няма да бъдеш доволен. Бъди доволен за момента. Искаш ли да запазиш доволството с години, ще изгубиш и това, което имаш.

Като ученици на Божествената школа, от вас се иска следното: Да бъдете доволни и благодарни за това, което имате в момента. Благодарете за всичко, което ви е дадено. Псалмопевецът казва: "Добре ми стана, че пострадах." Бъди доволен за момента, който преживяваш. Бъди благодарен за момента. В това се заключава Божественият живот. Бог не оставя човека завинаги в едно и също положение. Всичко се изменя. Който приема нещата с добро разположение и благодарност, той расте и се развива. Качиш ли се на влака, бъди доволен, че пътуваш и отиваш към целта. Важно е да имаш билет, а не, в коя класа пътуваш. Ако нямаш билет, ще те свалят от влака. В Божествения влак не приемат без билети.

Мнозина се оплакват, че имат много работа. Важно е, какво си свършил. Има зидари, които цял ден зидат, а вечерта събарят това, което са направили. Господарят не харесва работата им. Зидарят казва: Много работих днес. Господарят отговаря: Никаква работа не си свършил. Използвай добрите условия на живота така, че каквото съградиш, да не се събаря. Само тази работа задоволява и работника, и господаря. Всяка ваша работа трябва да бъде оценена. Това трябва да ви отличава от хората. И ако ви питат, по какво се отличавате от хората, ще кажете: Ние се отличаваме от другите хора по това, че оценяваме светлината, въздуха, водата и храната. Ние оценяваме всичко, което Бог е създал, и благодарим за всичко. Ние знаем, какво представляват светлината, въздухът, водата и храната.

Сега, като ученици на новото учение, какво ще кажете на хората? Ето какво трябва да кажете: Ние се отличаваме от хората по това, че сме приятели със светлината и топлината, с въздуха, водата и храната. Ако и вие искате да станете техни приятели, приемете нашето учение. Това трябва да проповядва ученикът на новото учение.

Само светлият път на мъдростта води към истината.
В истината е скрит животът.

7. Лекция от Учителя, държана
на 19-ти ноември, 1943 г.,
София – Изгрев

1943_11_21 Право мислене
Утринно Слово

ПРАВО МИСЛЕНЕ

Често хората говорят за другия свят, но мислят, че ще го разберат, когато отидат там. Да мислите така, това значи, да вярвате, че плодното дърво, което виждате в гората, може да ви последва. В същност, може ли плодното дърво да дойде с вас? Кога може да стане това и по кой начин? Като вкусите плода на дървото, семката може да дойде с вас, но не и самото дърво. Човешката душа е плод на живота. Само тя е в състояние да влезе в другия свят и да го разбере. Страданието представя изяждане на плода, за да се извади семката и посади. В страданието се крие любовта на онова същество, което изяжда плода. Че в страданието е скрита любовта, това малцина знаят.

Следователно, не можеш да обичаш човек, който не е страдал. Страданието преобразява човека. Който не разбира това, мисли, че и без страдание може. Това е заблуждение, което произтича от статичното положение на човешката мисъл, че човек е форма, която не се изменя. Това е невъзможно. – Защо? – Могат ли панталонките на тригодишното дете да му послужат и в юношеската възраст? Щом порасне, панталонките стават тесни и му причиняват страдание. Само дрехата на любовта може да се стеснява и разширява, т.е. да се нагажда към различните възрасти на човека. Ако носите мисъл, чувство или постъпка, които не се нагаждат към вас, те не са истински. Понеже Бог ни обича, нагажда се към нашите условия. Ако и ние Го обичаме, трябва да се нагодим към Него. Обаче, досега малко хора са се нагаждали към Бога. – Какво виждаме в живота си? – Че Бог се е нагаждал към нашите желания: каквото сме пожелавали, Той го е правил за нас. Целият козмос представя реализирани желания на всички същества – от малките до големите.

Днес Бог иска нещо от нас, не със закон, но доброволно. Бог иска всеки човек да има отличен ум, чрез който Той да се проявява. Бог иска от човека да има отлично сърце, чрез което Той да се проявява. Бог иска от човека да има отлична душа и отличен дух, чрез които Той да се проявява. Понеже човек още няма правилни отношения към Бога, раждат се ред противоречия в живота. Това виждаме и в отношенията на децата към родителите. Майката се грижи за децата си: облича ги, къпе ги, храни ги, радва им се. Те растат, развиват се, живеят. Обаче, те не отговарят на любовта на майка си, затова тя преждевременно остарява и умира. Ако питате, защо дъщерята и синът живеят, казвам: Децата живеят, защото родителите им ги обичат. — Защо родителите умират преждевременно?

— Защото децата им не ги обичат.

Ние живеем и се радваме на дълъг живот, когато обичаме Бога. Ако не Го обичаме, животът ни е кратък. В широк смисъл на думата „смърт" подразбирам да възлюбиш Господа и да се освободиш от заблужденията в живота. Да живееш, това значи, да обичаш чисто, безкористно. Светът е създаден само от любов. Всичко видимо е израз на великата любов, на възможностите, които се крият в човешката душа и в човешкия дух. Същото се отнася и за небето. Казано е, че Бог създаде и небето, и земята. Значи, и небето, и земята са създадени от любовта.

Кой е най-важният момент през деня? – Изгряването на слънцето. Има ли ден без слънце? Ако слънцето не изгрее, и ден няма да има. Може ли умът да действа без светлината и сърцето без любовта? Светът, в който умът се проявява, е светлината. Светът, в който сърцето се проявява, е любовта. – Как да мисля? Как да любя? – Това не е твоя работа. Семето пита ли ви, как да расте? То се нуждае само от условия – земя, вода, въздух и светлина. Твоя работа е да го посадиш и полееш. Останалото ще завършат светлината и въздухът. Следователно, тури ума си в полето на светлината и сърцето си – в полето на любовта и не питай, как ще мислиш и как ще любиш. Като не разбират тия закони, мнозина се съмняват, дали ги обича някой, или не ги обича. Какво значи, да те обичат? Да те обича човек, това значи, да не вижда погрешките ти. Тъй щото, не питай, обичат ли те хората; питай, виждат ли погрешките ти. Ако виждат погрешките ти, не те обичат. Ако не ги виждат, обичат те.

Какво представя любовта? Светът на красотата е свят на любовта. Красотата има отношение към светлината. Отсъствието на светлината прави нещата грозни. Ако пътуваш в тъмна нощ, ти се блъскаш, спъваш се и казваш, че светът е грозен. Красив е светът, но светлина трябва, за да видиш истинската му красота. Обикни нещата, и светлината ще дойде. Дето е светлината, там е животът. Майката обича детето си, затова то расте, както цветето расте и се развива на светлината. Ако детето не обича майка си, тя ще умре преждевременно. Детето трябва да знае, че и него очаква същата участ. Ще порасне, ще се ожени, но и неговото дете няма да го обича. Като знаете това, приложете любовта в живота си. Обичайте всичко, което Бог е създал. Само така ще се оправи светът.

Защо хората не успяват в живота си? – Защото са користолюбиви. Представете си, че един шивач ви е ушил една хубава дреха. Ако сте користолюбив, вие не желаете и други да имат такава дреха. Питат ви, кой шивач ви уши дрехата, не казвате. Къде живее, пак не казвате. Защо мълчите? Искате само вие да бъдете добре облечен. Това няма да ви

направи щастлив. Щастието е достояние на всички, а не само на едного. Ако всички са щастливи, и ти ще бъдеш щастлив; ако всички са здрави, и ти ще бъдеш здрав. Когато майката кърми детето си, то расте и се развива правилно. Това дете е здраво. Давай от себе си и на другите, за да бъдат и те здрави. Христос казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си". Ако детето не се храни с млякото на майка си, не може да живее. Понеже то приема млякото на майка си, има живот в себе си. Нещастие е за детето, ако майката няма мляко. Когато майката има мляко и сама кърми детето си, то става здраво и красиво. Болната майка храни детето си с болно мляко, затова и детето не е здраво. Каквото е майката за детето, това са близките ни за нас. Ако не се ползваме от мислите и чувствата на своите близки, нямаме живот в себе си.

„Ако се не роди човек изново, не може да влезе в Царството Божие". Новораждането подразбира любовта на Бога към човека, проявена по нов начин. Всеки човек трябва да се роди изново. Какво ще стане с едно плодно дърво ако го извадите от лошата почва и го посадите в по-добра? Ще се подобри ли качеството на неговите плодове? – Ще се подобри. Това става и с човека, ако го извадим от лошите условия на живота и го поставим при по-добри условия. Това наричаме „новораждане". Бъдещето носи добрите условия за човека. Бъдещето носи условия за преобразуването на човечеството. – Защо се бият сегашните хора? – Защото се стремят към новото. Те искат да преобразят света. Ония, които идат със самолетите над големите градове, казват: Повече светлина е нужна на хората! Отворете големи прозорци на къщите си, отворете покривите си да влезе повече светлина. Така разбират те идването на новата култура и хвърлят бомби.

Както бомбите разрушават физическите къщи на хората, така и Божественото учение разрушава старите форми на човешките мисли, чувства и постъпки. С това Бог обръща вниманието на хората, че е време вече да напуснат старите форми и да създадат нови, красиви форми. В бъдеще ще живеем между хора, които ни обичат и които ние обичаме. В бъдеще децата няма да умират, но и родителите няма да умират. Първото нещо, което се изисква от човека, е да има любов към Бога. – Де е Бог? – Навсякъде, но никъде не може да Го намерите. – Защо? – Не знаете, де и как да Го търсите. Да търсите Бога, това е все едно да търсите захарта във водата. Ако турите захар във вода, в скоро време захарта ще изчезне. Въпреки това, тя е предала едно от качествата си на водата – сладчината. По вкуса на водата познаваме, че в нея има захар. Качество на водата е мекотата. Следователно, сладчината се проявява само при мекотата.

Говорим за стари и нови форми. Обаче, трябва да се знае, че Божественото начало не се ограничава от външните форми. – Защо? – Защото то само ги

е създало. Формите, обаче, ограничават човешкото начало, даже и самия човек. Затова се казва, че формите не правят човека щастлив. Всяка форма е ценна, когато съдържанието ѝ е ценно. Ето защо, дойде ли в ума ви една светла мисъл, в сърцето ви – благородно чувство и във волята ви, – добра постъпка, вие трябва да им дадете подходяща форма, за да намерят мястото, дето могат да се проявят. Значи, съдържанието се нуждае от съответна форма, а формата – от място, дето да се прояви.

Като тръгнахме за планината, видяхте, какво беше времето – облачно, мъгливо и ветровито. Като стигнахме на бивака, яви се слънце, мъглите и вятърът изчезнаха. Сега пак идат мъглите. Ще кажете, че времето се развали. Не е така. Наши приятели от невидимия свят изпратиха отново мъглите, да ни представят красиви картини, да ни забавляват с тях. Разбиране е нужно на сегашните хора – да разбират по нов начин и живота, и природата.

6-то Утринно Слово от Учителя, държано
на 21 ноември, 5 ч. с. 1943 г.
Витоша

1943_11_24 Обикновени и необикновени процеси

ОБИКНОВЕНИ И НЕОБИКНОВЕНИ ПРОЦЕСИ

Упражнение за дишане с движение на ръцете.

Всички хора знаят четирите основни аритметични действия: събиране, изваждане, умножение и деление. Всеки от вас знае да събира, изважда, умножава и дели. Как ще се справите с една мисъл, която ви безпокои? Ще я извадите от ума си. Въпрос е, как ще я извадите. Ако в окото ви влезе една шушка, може ли да я извадите с игла? Ще я извадите с вода. Това е метод на природата. Като усети нещо чуждо в себе си, окото започва да сълзи и по тоя начин изхвърля шушката навън. Някога в крака на човека се забива трън. Какъв процес е тоя? – Събиране. Трънът дава нещо от себе си на крака. Трънът казва на крака: Подарявам ти нещо. Обаче, кракът не е доволен от трънa, иска да се освободи от него. Събирането не е станало правилно, т.е. трънът не е влязъл, дето трябва.

Какво е правилото за събирането? С кои числа започвате: с малките, или с големите? Има неща, които и аз не зная. Например, как смуче комарът кръвта на човека, не зная. Не съм изследвал тоя процес, не зная, как става. В това отношение, комарът може да ми бъде учител. Когато изуча тоя въпрос, аз ще му стана учител, а той – ученик. В обикновения живот учителите стават ученици, а учениците – учители. В необикновения живот учителят е непостижим. Когато ученикът стане като учителя си, учителят е отишъл още по-нагоре. В обикновения живот учителят стигне до едно място и спира, а ученикът го достига. Друго нещо е, когато учителят върви напред, а ученикът – след него. Тоя процес е непрекъснат. Стремете се към необикновения живот, дето процесите са непостижими. В това се крие благото на човека.

Представете си, че вие сте екскурзиант, отивате на една хижа и виждате чаша за пиене на вода. Поглеждате я и намирате, че е много хубава. Пожелавате да я задържите за себе си. Обаче, нещо не ви позволява да направите това; знаете, че тая чаша е за всички. Също така има идеи, които не може да задържите за себе си. Те са на хижата. Ще си послужите с тях и ще ги оставите да се ползват и другите. Чашата не трябва да се вади от мястото си. Щом си дошъл на хижата, ще събираш, няма да вадиш нещата. Извадиш ли ги преждевременно, ще те бият. Биенето е процес на събиране; който бие, дава нещо от себе си. Човек трябва да знае, как да бие. Като дойде до кошарата, вълкът хване една овца, издърпа я от дупката и казва: Знаеш ли, че ти ми дължиш от миналото съществуване? Казват: Вълкът изяде овцата. – Не я изял, но той си взе от нея това, което тя крие в

себе си. В бъдеще овцата доброволно ще даде това, което носи в себе си; и другите ще вземат от нея това, което тя сама дава. Сега човек сам си взима, каквото му потрябва. Той неправилно си взима и не туря знаците, както трябва.

Сега, като събираш нещо в ума, последният се ползува; ако събираш в сърцето, то се ползува; ако събираш в тялото, пак то се ползува. Ако вадиш от ума, от сърцето и от тялото, те губят. Правилно е, като вадиш една мисъл от ума си, вместо нея, да туриш друга – да няма загуба. Човек страда и се спъва от своето незнание. Някога човек страда от изваждане, а някога от умножение. Например, умножаваш глупостите си и мислиш, че придобиваш нещо. Започваш търговска работа, която не си обмислил и, вместо печалби, навсякъде загуби. Ако обмислиш работата си добре, ще спечелиш.

Как постъпва природата при загубите и печалбите? Преди да се произнесе върху даден процес, тя разглежда причините на явленията, а не резултатите. Ти палиш огъня с една кибритена клечка, но това не е достатъчно. Като си запалил огъня, трябва да знаеш, как да го използваш. При малкия огън причината е малка; при големия огън причината е голяма. След кратко време слабият огън ще се разгори повече. С тоя огън можеш да свършиш много работи, но причината за запалването му е нищожна. Запалването на една кибритена клечка може да ти донесе голямо благо. Казваш: Какво може да направи една кибритена клечка? В умствения и в психичния свят тя може да причини по-голяма вреда или полза, отколкото на физичния свят.

Представи си, че един твой познат те мрази, постоянно търси начин да ти напакости. Коя е причината за омразата му, не знаеш. Ти търсиш начин да се примириш с него. Много просто, ще изучаваш характера му. Няколко души тръгват на екскурзия. Оня, който те мрази, взел всичко със себе си, но кибрит забравил – малко е разсеян. Ти тръгваш с него, чудиш се, как да му помогнеш. Той взел в раницата си хляб, масло, сирене, но кибрит забравил. Тръгвате на екскурзия сутринта, при студено време. Като стигате към върха, виждате, че студът се увеличава. Какво да правите? Всичко сте взели, но кибрит сте забравили. Оня, който те мрази, пита: Кой има кибрит? Ти веднага изваждаш кибрита и му услужваш. Той го взима, благодари за него и започва да се разговаря приятелски с тебе. В случая, любовта е скрита в студа. Като запалите огъня, ще седнете един до друг да пиете чай. Така се примирявате и си подавате ръце. Той казва: Благодаря, че дойде на екскурзия. Ако не беше дошъл, аз щях да загина в тоя студ. Случаят помогна, омразата да се превърне в любов. Може да стане и обратното: любовта на човека да се превърне в омраза.

Пътуваш с приятеля си през една планинска местност. По едно време сядаш да си починеш. Събуваш обувките си да оправиш нещо, а приятелят ти ги скрива, да се пошегува с тебе, и тръгва напред. Ти викаш след него, но той не иска да те чуе, не се обръща назад. Ти си принуден да вървиш бос, но попадаш на място, покрито с цигански тръни. Пак викаш приятеля си, но той не чува, върви напред. И ти продължаваш пътя си, обаче, краката ти се набождат с тръни. Викаш, плачеш от болка, но следваш пътя нагоре. Най-после излизаш от това място, свършват се тръните, а краката ти са набодени. Приятелят ти спира, дочаква те. Колкото и да си го обичал, в тебе се създава настроение против него, чувствата ти охлаждат. Питаш го: Как можа да си позволиш такава шега!

Казваш: Може ли човек да изменя чувствата си за такива малки неща? – Някога малките неща причиняват големи пакости. Някой те пита: Кажи си мнението за тоя човек. Ти веднага казваш мнението си, но, вместо да направиш добро, излиза зло. Какво си направил? Казал си мнението – дребна работа! Питат те: Какво мислиш за слънцето? – Нищо не мисля, сега го изучавам. – Какво мислиш за ябълката и за крушата? – Нищо не мисля, сега ги изучавам. – Кой е направил слънцето? – Не зная, това не ме интересува. Аз искам да се ползвам от неговите лъчи – нищо повече. Според мене, слънцето и светлината не могат да се направят. Кой ще направи светлината? Кой може да направи любовта? Правят се само материалните работи. Светлината не е материално нещо. И любовта не е материална. // В УИКИ-ТЕКСТ разместени стр.132,133,134 - оправени //

Мнозина приличат на децата – за всяко нещо задават въпроси. Питаш: Защо светът е създаден така? Ако си ученик, питаш: Защо учителят ми тури слаба бележка? Ти мислиш, че трябва да имаш шесторка. – Защо? – Защото учителят ми е добър човек. – Защото е добър, именно, той не иска да те удари шест пъти, но те ударил два пъти. Кое е по-добре: да те ударят един-два пъти, или шест пъти? Не искаш да те ударят шест пъти, а искаш шесторка. Трябва да се научите да мислите право. Шестте е число на любовта. Можеш ли да намериш любовта и да се разговаряш с нея? Четирите е число на земята. Тройката е число на Юпитер. Ти не познаваш още земята, не познаваш Юпитер, а искаш да познаеш любовта. Далеч е любовта от тебе. Единицата е число на Слънцето, двойката – на Луната. Първо ще отидеш на Луната, на Слънцето, там да научиш много неща и най-после при Любовта. Не е лесно да обичаш хората. Това е последна задача. Седем е число на Сатурн.

И тъй, не питайте, защо светът е създаден така, а не иначе, но изучавайте света. – Защо съм болен? – Болестта е сложна задача, процес на изваждане.

Боли те кракът, гърбът и сърцето. Значи, от три места ще вадиш. Отде ще започнеш? Според мене, трябва да започнеш от сърцето. Болката в крака е резултат; болката на гърба е резултат. Причината за всичко е сърцето. Следователно, ще започнеш от сърцето. Хората не търсят причините за болестите и нещастията в сърцето си, но ги търсят вън от себе си и питат: Кога ще се свърши войната? - Това е работа на войната, не е ваша работа. Аз зная, кога ще се свърши войната. Това е дълъг процес. Войната не може да се свърши изведнъж. Какво означава думата "война"? Вой - викане. Като престане да вика, човек умира. Докато викат, хората са живи. Вместо "война, някои казват "бой". Буквата "б" означава нещо посадено в земята; - "о" - условия за растене. Буквата "и" означава простор. Под "бой" разбираме нещо посадено при простор и условия да расте.

Казваш: Хората са воювали и в миналото, и сега воюват. Те вършат една работа според правилата и законите на глупостта. Те не воюват разумно. И в бъдеще хората ще воюват, но разумно. Едните ще хвърлят хляб, и другите ще хвърлят хляб; едните ще хвърлят плодове, дрехи, обувки, подаръци, и другите ще хвърлят същото. Това значи война. Едни други ще се надпреварят, кой да хвърли повече неща. Сегашните хора приличат на ония градинари, които режат долните клонове на дърветата, да ги направят високостеблени. Те не знаят, че високостеблените дървета не задържат плодовете, както нискостеблените. Хората, които се занимават с големи работи, стават високостеблени - раждат плодове, но не ги задържат. Българите правят дърветата си високостеблени, за да не се качват деца по тях, да късат плодове.

Не правете дърветата високостеблени, но отвикнете децата от кражбата. Това е все едно да си правите здрави, железни каси, да не ви обират. Това не е морал. Ако един народ има голяма, добре обучена армия, това показва, че не е миролюбив. Колкото и да се говори на тия хора за братство и любов, достатъчно е да ги бутнеш някъде, за да ти покажат оръжието си. С тях можете да бъдете приятели, само докато вършите волята им. Ако не изпълнявате тяхната воля, ще опитате силата им. Какво ще бъде положението на слабия, който си позволява да обижда силния?

Как постъпват учителите с учениците си? Учителят разказва урока един път, но учениците не го разбират. Разкаже го втори път, пак не го разбират. Той се ядоса и удари една-две плесници на някои ученици. Не е лошо, че им удря плесници, но той трябва да знае, къде да удря. Ако ученикът не разбира смятането, учителят трябва да го удари по челото, дето е центърът на математиката. Като не знае това, учителят удря ученика по брадата, без да му помогне в разбирането. Има смисъл учителят да бие ученика си, но ако може да му отвори вратата на разбирането. Ученикът

изгубил ключа на вратата и не може да влезе. Учителят му удари една плесница, и той веднага намира ключа си и влиза вътре. Това значи, да биеш с любов. Имаш една мъчна задача, не знаеш, как да я решиш. Седиш у дома си, мъчиш се, не можеш да се справиш с положението си. Какво ти липсва? Гладен не си, бос не си, всичко имаш, но едно ти недостига – не си дишал дълбоко. Причината за неразположението ти е в дробовете. Подишай дълбоко четири-пет минути, и всичко ще се разреши.

Слушаш един красноречив оратор. В първо време си съсредоточен, внимаваш да не изпуснеш една дума. След малко започваш, да се прозяваш. – Защо? – Не си дишал дълбоко. Като се прозяваш, ти си доставяш оня въздух, който на времето не си приел. Като си напрягал вниманието си, ти си се уморил и, за да починеш, трябва да дишаш дълбоко. Който не може да диша дълбоко, отваря устата си, да приеме повече въздух. Някога искаш да подишаш чист въздух. Отвориш вратата и се питаш: Да изляза ли вън? Не знаеш, какво да правиш. Отваряш вратата, и бързо я затваряш – имаш две идеи. Искаш да отидеш на извора да си донесеш чиста вода. Не отлагай. Иди на извора да видиш, как тече водата. Напълни стомната си с чиста вода и се върни – все ще научиш нещо. Ще разбереш, какво значи постоянство. Водата тече непрекъснато, независимо от това, дали има някой при нея, или няма. Повечето хора работят, когато ги наблюдават. Водата на извора казва: Трябва да работиш постоянно, добре да отваряш и затваряш. Питаш: Защо трябва да обичам? Да обичаш, това значи: сам да отваряш и да затваряш крана. Затварянето на крана е обикновен процес. Свободното течение на водата в природата е необикновен процес.

Казваш: Много съм обиден, казаха ми една тежка дума. – Колко тежи тая дума? Какво ти казаха? – Че съм дивак. – Знаеш ли, какво означава тая дума? Дивак значи, див, девствен, чист. Дивак означава чист човек. Според вас „дивак" е прост човек, невежа, който ходи натук-натам, зяпа – човек без обхода. Не е така. Дивак е ценна дума, като златото, но окаляна отгоре. За да се види истинското ѝ съдържание, трябва да се очисти, да се махне оцапаната ѝ дреха. Днес много думи са окаляни, трябва да се очистят, да се махне калта. И думата „любов" е оцапана. Под „любов" ние разбираме едно, а хората –друго. Кажеш ли една окаляна дума, първо ти ще я очистиш. Казват за някого: Той е свободен човек. От какво е свободен? Това значи човек, който не е на работа. Чиновникът не е свободен. Обаче, това, което българинът разбира под „свобода" не е истинското понятие. Свободен е само красивият човек. Буквата „с" представя човешкото лице. Истински свободен е оня, който има красиво лице, красиви очи и уши, красив нос, красива уста, красиви ръце и крака. Свободен е оня, който има отличен ум, отлично сърце, отлична воля, отлична душа и отличен дух. Без

тия неща човек не може да бъде свободен. Свободата не е нещо, което може да се купи. Тя се придобива. Тя е резултат на усилена работа върху себе си.

Някой казва: Свободен съм да правя, каквото искам. Иди на гостилница да се нахраниш и се опитай да излезеш без да платиш. Веднага ще те спрат на вратата и ще ти кажат: Моля, плати! Значи, свободен си да влезеш в гостилницата, но не и да излезеш. Сега иде процесът на изваждането. Като влизаш в гостилницата, събираш; като излизаш, изваждаш. Ако не извадиш нещо от джоба си, няма да те пуснат да си отидеш. Събирането има отношение към влизането, а изваждането към излизането. При излизането, макар че си извадил нещо от джоба си, ще тежиш повече, отколкото по-рано. Много естествено, събрал си повече, отколкото си дал. Ядеш – събираш нещо; плащаш – даваш нещо. Събрал си 500 грама, а си дал 60 грама – три десетолевки по 20 гр. едната. Значи, придобил си 440 гр., които си турил в стомаха си. Човек взима повече, дава по-малко. Имаш много страдания – плащаш. Чрез страданията придобиваш големи опитности. Те струват повече от страданието, което си прекарал.

Страданието взима голямо участие в човешкото развитие. Ако мислиш, че при страданието не си придобил нищо, лъжеш се. Платил си доста, но си придобил повече, отколкото си дал. Боледуваш – даваш нещо от себе си. В резултат на това, придобиваш нещо, което ще помниш завинаги. Толстой казва за себе си, че боледувал тежко три пъти и, след всяко боледуване получавал особено просветление. Той се радвал, че започнал да разбира живота по нов начин. Така той изправял грешките си. Който не разбира това, казва: Остарях от страдания. Според мене, хората остаряват по единствената причина, че, или не разрешават задачите си, или правилно не ги решават. Казваш: Много страдах. – Не говориш истината. Вярно е, че си страдал, но защо не кажеш, че си придобил нещо от страданието? – Трябваше да пострадам. – Не е лошо, че си пострадал, но намери добрата страна на страданието. Като разрешиш задачата на страданието, ти премахваш всички противоречия в своя живот. Неразрешените задачи се отразяват зле върху организма. Всяка неразрешена задача е несмляна храна, която разстройва стомаха. – Тогава няма да ям. – Така не се говори. Кажи: Няма да ям, както ядох днес. Ще ям правилно, добре ще дъвча храната.

В едно българско село – Николаевка, в дома на свещеника отишли двама българи да си поговорят. Свещеникът ги почерпил със сладко от трендафил. Трябвало да си вземат само по една лъжичка сладко. Обаче, те взели купата със сладкото близо до себе си и започнали да ядат лъжица след лъжица, докато изяли всичкото сладко. След това стомахът им се

разстроил толкова много, че цял ден не могли да се успокоят. Това сладко действува очистително на организма. Те яли сладкото като чорба. Това е лакомство. Всъщност, по една лъжичка било достатъчно. Има неща, от които се яде малко. Можеш ли да вземеш рициново масло повече от една доза? Можеш ли да пиеш живак? Който иска да се храни правилно, трябва да знае законите на храненето.

Една от задачите на човека е да мине от обикновените процеси в необикновените и да ги изучава. Следователно, като изучаваш четирите основни действия, ще събираш, ще изваждаш, ще умножаваш и ще делиш правилно, както трябва. Закон е: ще даваш повече, ще взимаш по-малко. Казваш: Де ще му отиде краят, ако всякога давам повече, а взимам по-малко? Това не значи, че ще даваш само от хамбара. Ако вадиш само от хамбара и нищо не внасяш, или малко внасяш, в скоро време той ще се изпразни. Това е обикновен процес на даване. Ще сееш и ще даваш от това, което придобиваш. Това даване е необикновено. При това положение, като даваш, ще получиш. Това, което си дал, ще се върне при тебе с лихвите. Законът е такъв. Дали ще направиш добро, или зло, и едното, и другото ще се върне при тебе с придобитото. Ако запалиш къщата на някого, ще я платиш. Опиташ ли се още в началото да изправиш грешката си, по-малко ще платиш. Колкото по-бързо изправиш грешката си, толкова по-добре. Казваш: Не е важно, какви са мислите и чувствата ми. – Важно е, ще отговаряш за всяка мисъл и за всяко чувство. Не е все едно, дали тегелът на дрехата е ситен, или едър. Ситният тегел държи дрехата здраво, едрият лесно се разшива. Едно време жените шиеха на ръка едър тегел, но той не издържаше дълго време.

Един ден отидох при един познат обущар, религиозен човек, да си поръчам обувки. Казах му: Можеш ли да ми направиш здрави, хубави обувки? – Мога. Ще ти направя такива обувки, че с години да ме помниш. Взе ми мярка, и в скоро време обувките бяха готови. Формата им беше отлична, кожата мека, лъскава, удобни за носене. Носих ги, обаче, само един месец – кожата им се напука. Питам го: Какво стана, че се напукаха толкова скоро? – Не зная, аз не съм виновен, кожата не е била здрава. – Ти не разбираш ли от кожи? – Не разбирам. Моята работа се заключава във формата и в шиенето. Дадох им хубава форма и здраво ги уших. Според мене, обущарят трябва да разбира и от кожите. Мнозина правят същата грешка: дават хубава форма на обувките, забиват здраво клечките, но не разбират от качеството на кожите.

Питате: Какво трябва да правим, за да се освободим от страданията? – Правете хубави и здрави обувки, И на себе си казвам: Като си поръчваш обувки, искай да бъдат хубави и здрави, от доброкачествен материал. Аз не

казах на обущаря да избере здрав материал, като мислех, че той знае това. Не предполагах, че той не разбира от качеството на кожите. Ако правя обувки на хората, ще гледам да бъдат не само хубави, но и здрави. Следователно, дали казваш нещо на човека, или му искаш нещо, обясни се докрай. Не оставяй работата наполовина. Всяка недовършена работа не дава пълен резултат. Казваш на някого дивак. Той веднага се настройва против тебе и казва: Ти си дивак. Много естествено, ти не си се доизказал. Кажи му: Ти си дивак, защото имаш отличен ум, отлично сърце, отлична воля, отлична душа и отличен дух. При това тълкуване, той ще ти каже: Така приемам да съм дивак.

Македонецът казва: Вака и така. Думата „вака" е произлязла от дивак, а на турски означава време. „Така", значи да постъпваш добре, разумно. Следователно, „дивак" значи, да постъпваш разумно и да разбираш времето. Който не разбира значението на „вака и така", казва: Може да вървиш и надясно, и наляво. За да не се обиждате от думите, които ви казват, трябва да разбирате значението на първичния им корен. Ако разглеждате сегашното значение на корените, ще се объркате. Те са претърпели големи изменения. Същото е и с дрехата, която носиш. В първо време тя е била чиста и здрава. След употребата тя става толкова нечиста и избеляла, че не може да се познае. За да не изпаднете в заблуждение, вие трябва да пречистите думите, да възстановите първичното им съдържание и смисъл. На английски думата "prevent" означава „забрани ми, Господи, да направя това." Преди стотици години е означавала „накарай ме, Господи, да направя това". Тогава е била положителна, със знака плюс, а сега е отрицателна, със знака минус. Тогава означавала събиране, а сега изваждане. Тогава е била пъпка, която се разцъфтяла и вързала, а сега е плод, който зрее. Трябва да мине време, за да го откъснеш от дървото. И на български има еднакви думи с различно съдържание. Например, пола на жена и пола на планина. Какво отношение има между едното и другото значение? Планината има ли дреха?

Да се върнем към обикновените и необикновени процеси, или към правилните и неправилни процеси в природата. Изваждането, като процес, е статически. От статическите процеси произлизат правилните. Според мене, правилен процес е, например, работата на грънчаря – от тесто прави грънци. Първоначално тестото е било кал, тиня, която, след пречистване, се превръща в тесто, което се формува, излива в калъпи и образува красиви съдове. После те се пекат на огъня и стават здрави. През същите процеси минават и човешките мисли и чувства. За да бъдат здрави и красиви, те трябва да се пречистят, омесят и минат през огън. Ако една мисъл не е минала през огън, да се пречисти и кали, не може да ви служи.

Често българинът си служи с фигури на речта. Той казва: Тоя човек има здрава, опечена мисъл.

Изпейте песента "Тъги, скърби вдигай, слагай."

Тая песен разрешава правилно задачите. Думите „тъги, скърби" имат отношение към неправилните процеси. За да се разрешат тия процеси правилно, между ума и сърцето на човека трябва да съществува хармония. Умът и сърцето са двама другари, които трябва заедно да носят тежестите на живота. Легне ли умът на сърцето, или сърцето на ума, хармонията се нарушава. В някои български села съм наблюдавал следното: жената носи дисаги на гърба си, в дисагите турила детето, в ръцете взела хурка да преде и отива в града да продаде и купи нещо. Мъжът яхнал коня и препуска за града. Той играе роля на полковник, а тя – на обикновен войник. Той казва: Жената трябва да се кали, да работи и да върви пеш. Аз предсказвам на мъжа, какво го очаква в бъдеще. Той ще бъде жена, ще носи дисагите и детето в тях, ще преде и ще върви напред, а жената ще бъде на коня. Който не разрешава задачата си правилно, това го очаква. Често жената е по-съобразителна от мъжа. Като отиде на лозе да бере грозде, тя напълва една голяма кошница с избрано грозде за вкъщи, и една малка кошничка за децата, които я срещат на пътя и искат от нея грозде.

Казано е в Писанието: „Всичко, което се случва на ония, които любят Господа, е за добро." Следователно, докато сте в човешкия свят, може да критикувате и да разсъждавате. Щом влезете в Божествения свят, ще знаете, че там всичко е разумно и работи за доброто. Прилагайте любовта, за да превърнете всички неща на добро. Не разчитайте на вашето знание – то е спомагателна сила. Не разчитайте и на силата, с която си служите – тя е временно средство. Разчитайте на Божията Любов, която действува в Божествения порядък. Тук всичко се превръща на добро. За да се превърне злото в добро, умът, сърцето, душата и духът на човека трябва да имат контакт с Божествения порядък. Силата иде от Божественото начало. Казваш: Тая работа няма да се оправи. – Ще се оправи. – Тия скърби нямат край. – Имат край. – Какво трябва да се прави? – Две неща се искат от човека: той трябва да има или страх от Господа, или любов към Господа. Страхът внася ред и порядък в човешкия живот, а любовта му помага да върши волята Божия. Любовта дава свобода на човека. Без любов никаква свобода не съществува. Ако разбираш любовта, свободата ще дойде; ако не я разбираш, страхът ще дойде. В неразбраната любов иде страхът; в разбраната любов иде свободата. Ако си страхлив, ще се мъчиш. Страхът е създал закона. Любовта внася живот, жизнена прана в човека. Безлюбието го обезсилва.

Като ученици, прилагайте любовта за усилване и подържане на живота, а музиката – като възпитателно средство. И тогава, ще пеете и ще взимате тоновете правилно. Да вземеш тона „до" правилно, това значи, да придобиеш светлина, топлина и сила. Без тия елементи, тонът е нечист и неправилен. Всеки тон произвежда различна светлина, топлина и сила. Тоновете се отличават един от друг по степента на светлината, топлината и силата, които произвеждат. Песента "Тъги, скърби", започва от тона „ре". Той произвежда движение. Значи, само движението е в сила да измени скръбта, да я превърне в радост. Тя е товар, който наляга човека. Като се раздвижи, товарът му олеква.

Чели сте книгата „Жил Бла", за когото се разказва, как прекарал на острова, дето го изхвърлили морските вълни. Един ден той намерил няколко кратуни, които напълнил с гроздов сок и превърнал във вино. Като се разхождал из острова, срещнал един немощен старец. Жил Бла пожелал да му помогне. Старецът се качил на гърба му, от дето не искал да слезе. Дето ходел Жил Бла, носел и стареца на гърба си. Когато виното било готово, Жил Бла пил от него, но дал и на стареца да пие. Последният се напил и започнал да играе върху гърба на Жил Бла. Така той могъл да се освободи от стареца. Следователно, като ви нападнат тъги и скърби, дайте им вино да се опият. Само така те ще слязат от гърба ви. Те представят стареца, който се качил на гърба ви и не иска да слезе.

Сега, като говоря за виното, не трябва да гледате на него като на нещо опасно. Първоначално виното е било полезно, но после в него се вмъкнал вредният елемент, който му придава опивателно свойство. Апостол Павел препоръчвал на ония, които имат слаб стомах, да пият вино. В Православната черква причестяват с вино. Полезно е виното, но трябва да се знае, как да се приготвя. Благата дума, милият поглед, добрата постъпка не са нищо друго, освен лъжичка вино. Във виното се крие нещо смислено, дълбоко. За да кажеш една сладка дума, трябва да знаеш, как да настроиш ума си. Да изразиш едно добро чувство, трябва да знаеш, как да настроиш сърцето си. То е многострунна арфа. Ако не можеш да нагласиш ума и сърцето си, ще чуваш само дрънкане и бръмчене.

Млад момък срещнал един дядо и го запитал: Как си, дядо? – Ходих на пазара да си купя калпак. – Добре ли си? – Лош, хубав, купих го вече. Дядото не чува, какво го питат, и отговаря, каквото си мисли. Тази е причината, дето хората не се разбират. Те не чуват, какво ги питат, и отговарят, каквото им дойде на ум. Същото виждаме и в човека, поради което той става смешен и за себе си, и за окръжаващите. Някой говори разумно, но, като не го чуваш, казваш: Станало е вече. Не те питат за станалото. Момъкът пита дядото: Дядо, как си със здравето? Той трябва да

каже: Добре съм, синко. Ако го пита, де е ходил, тогава трябва да каже, че ходил на пазара да си купи калпак.

Изпейте една песен, която вие искате. Изпя се песента „Светъл ден”. Песента „Тъги, скърби” е за сърцето, а „Светъл ден” – за ума. От „Светъл ден” се ползува сърцето, а от „Тъги, скърби” – умът. „Тъги, скърби” произвежда топлина. „Светъл ден” произвежда светлина. Сега трябва да изпеете още една песен, която да произвежда сила. И в двете песни има подем. И двете имат темпо allegro. Каква разлика има между allegro и allegretto? Allegro означава бързо, а allegretto – бързичко.

Изпейте песента „Ходи, ходи.” Постъпките и движенията на човека трябва да бъдат умерени – „moderato”. Когато дава нещо, човек трябва да бъде внимателен. Даването е завършен процес. Песента „Ходи, ходи” е за душата. Тя произвежда сила. Трите песни, които изпяхте, съдържат по една идея в себе си. Всяка идея трябва да зрее най-малко 10 – 15 години, за да се възприеме от умовете на хората. Същото се отнася и до истината. Не можеш да възприемеш истината, ако не е проникнала в тебе. Влезе ли в ума ти, тя започва да зрее. Щом узрее, веднага ще я възприемеш.

Как пее българинът? Когато иска да излее тъгата си, той пее тъжно и нарежда: „Настанаха тежки времена.” Той пее и търси начин да се освободи от онова, което му тежи. Според мене, той трябва да пее весело и да нарежда: „Настанаха тежки дни, от които нищо не остана.” Каквото и да ви се случва в живота, помнете следното: Бог е единствената сила, която може да ви освободи от всички противоречия. Бог е създал света, и ние трябва да имаме любов към Него.

Първото нещо, което се изисква от всички хора, е любов към Бога. После иде любовта към ближния и към себе си. Само Божията Любов трябва да ни дойде на помощ, за да ни избави от всички беди. Любовта разрешава всички въпроси. Без нея въпросите остават неразрешени. Оня, Който ни ръководи, Който ни дава живот и помага за разрешаване на всички въпроси, е Бог.

Само светлият път на мъдростта води към истината.
В истината е скрит животът.

8. Лекция от Учителя, държана
на 24 ноември, 1943 г.
София. – Изгрев.

1943_11_24 Ново разбиране

НОВО РАЗБИРАНЕ

Често се говори за подмладяването, обаче, съвременните хора имат ограничено разбиране за него. Човек е млад, докато мисли и чувства право. Щом престане да мисли и чувства право, той остарява. Докато работи, човек е млад. Щом престане да работи, той остарява. Младостта се вижда главно в лицето. Някой се погледне в огледалото и казва: Млад съм, няма защо да се подмладявам. Това е неразбиране на младостта. Не е млад оня, който не живее чист живот. Можеш ли да кажеш, че ризата е чиста, ако я переш в мътна вода? Докато водата не стане съвършено чиста, не може да кажеш, че ризата е чиста. За да се изпере ризата, нужно е малко сапун. Старият е търговец с голям капитал, но без стока. Много пари има той, но стока няма. Стоката е важна. То е все едно, да имаш хляб, а да не можеш да ядеш. Защо не можеш да ядеш? Казваш, че не си разположен. – Защо не си разположен? – Защото не мога да мисля. – Защо не можеш да мислиш? – И аз не зная.

Днес повечето хора имат криво разбиране. Те мислят, че светът ще се оправи с насилие. – С насилие светът може да съществува, но с насилие не може да се оправи. Да дрънкаш на цигулката, да вдигаш шум, това не е свирене. От такова свирене можеш да се разболееш. Друг е въпросът, да ти посвири добър цигулар. И болен да си, ще оздравееш. Добрият човек, като вдигне няколко пъти мотиката, лозето тръгва напред. Лошият човек цял ден вдига и слага мотиката, но лозето не върви добре. Той прерязва жилките на коренчетата и разваля пръчките. Малко лозари знаят да подрязват пръчките на лозето.

Един свещеник пита слугата си: Стояне, знаеш ли да режеш лозе? – Зная, дядо попе. – Иди тогава на лозето да обрежеш пръчките. Стоян отишъл на лозето, и вечерта свещеникът го попитал: Стояне, плаче ли лозето? – Плаче, дядо попе. Като го видиш, и ти ще заплачеш.

Хората се делят на духовни и светски. Някой духовен мисли, че всичко знае, всичко може да направи. Той се лъже. Само оня знае и може всичко, който никога не греши. Ако е музикант, свири безпогрешно. Ако е художник, рисува безпогрешно. Щом прави погрешки, той не знае всичко. Такъв човек се оправдава, че остарял, че обеднял. Кои са причините за неговото осиромашаване и остаряване? Казвате, че като отидете на онзи свят, ще се подмладите. Да се мисли така, това е все едно, да отидеш на училище и веднага да те приемат. Могат да те приемат, ако издържиш изпита. Ако не го издържиш, няма да те приемат. Колко младежи, при

желанието си да постъпят в университета, не ги приемат. – Защо? – Нямат нужния ценз. За някои специалности се иска общ успех петорка или шесторка. С по-долен успех не приемат. Каква бележка ще дадете на човек, който не познава истината?

Каква е разликата между младия и стария? Младият вярва в силата си, а старият не вярва. Когато младият заболее, скоро оздравява. Когато старият заболее, мъчно оздравява. Той казва: Стар съм, краката не ме държат, нямам сила. Младият не вярва в болестта, а старият вярва. Докато е млад, човек се поглежда в огледалото, харесва се. От ден на ден расте, разхубавява се и, един ден, и той сам не знае, какво става, вижда бръчки по лицето си и се ужасява. Ходи на баня, къпе се, да се подмлади, но не успява. – Защо? – Не разчита на себе си, а на теляци. Те го търкат, чистят, но не знаят, как да му помогнат. Човек остарява, когато упования на другите. Човек остарява преждевременно, защото упования на временни неща. Той мисли да забогатее, да се облече добре, да се представи пред хората. И това е на място, но той не упования на мисълта си. Най-добрата дреха е правата мисъл. Най-добрата дреха е правото чувство. Най-добрата дреха е правата постъпка. Човек сам може да си създаде най-добрата дреха.

Едно от качествата на дрехата е да бъде топла, да не мръзнете. Ако с тая дреха, която имате, отидете на хижа Алеко, ще зъзнете. За да влезеш в хижата, да се стоплиш и да нощуваш, трябва да платиш. На легло за една вечер се плаща 105 лв. Ако искаш да запалиш печка, ще платиш 150 лв. Въртиш се, обикаляш натук-натам, не знаеш, какво да правиш. Излизаш вън, гледаш, Витоша се намръщила, пита те, защо си дошъл. Искаш да се разходиш, вятър духа, не можеш. Погледнеш към слънцето, не го виждаш, забулило се. Ти си в положението на затворник. Обвиняват те, че си направил някакво престъпление и те турят в затвора. Невинен си, но не те пущат, докато не се разгледа делото. Кога ще се разгледа? Има време, те не бързат. Седиш в една стая сам, минават дни и месеци, не те разследват – забравили те даже. Отвън минават войници, пазят те. Не ти харесва стаята, но нямаш право да се оплакваш. Такова е положението на всички хора – затворници сме.

Някой казва: Не съм ли свободен? Вие мислите, че като сте на земята, сте свободни, Никой не е свободен. Преди всичко, вие не се разбирате. Как можете да сте свободни? Казвате за някого, че не е добър. Как да не е добър? Той носи кошница с круши и, дето минава, на всички дава по една круша. Който дава, той е добър човек. Който нищо не дава и мисли само за себе си, не е добър. Един носи кошница с грозде, но минава покрай хората, на никого нищо не дава. Тоя човек е егоист, само за себе си мисли. Добрият човек носи светлина в ума си. Ако влезе в салона, между нас, ще

донесе светлина. Той е богат, дава от себе си. Вие намерите един беден, веднага искате да го обърнете към Бога, да повярва. Ние не се нуждаем от бедни хора – богати искаме. Ние не се нуждаем от безверници, да ги обръщаме – вярващи хора искаме. Ние искаме даровити хора, да проявят дарбата, която Бог е вложил в тях. Не е въпрос ние да влагаме дарби на хората. Те трябва да дойдат с готови дарби.

Често вие водите различни хора, да им проповядвате. Казвате: Тоя човек повярва в Господа. Гледам, челото му ниско, два-три сантиметра, брадата му недоразвита, ушите му малки, заострени. Той няма никакво отношение към Бога, но гледа да задигне нещо оттук-оттам. Мислите ли, че младата мома, която се влюбва в един момък, е готова да се жертва за него? – Вярвала в него. – Тя вярва в думите му, но дотолкова, доколкото осигурява себе си. И момъкът се влюбва в момата, харесва я външно, но само външността и не го задоволява. Той иска да бъде тя здрава, силна, жизнерадостна, умна, да гледа дом, деца, да му помага в живота. Работа се иска от човека, а не само външна красота. Дават ти една мотика да работиш. Преди да отидеш на лозето, опитваш я, дали работи добре. Външно е хубава, но дръжката ѝ е дебела, металът ѝ е слаб, огъва се при копане. Дадат ти една цигулка, да свириш, Погледнеш цигулката и се отказваш от нея. – Защо? – Пукната е на две-три места, няма струни, лъкът ѝ с няколко косми, опадали. Как ще свириш с тая цигулка? Външно изглежда хубава – това е друг въпрос. Цигулката е за работа, а не за украшение.

Сегашните хора се страхуват от живота. Те се боят да не обеднеят. Те крият капитала си, мълчат и се представят за сиромаси. Какъв сиромах е той? Отишъл да се учи при велик музикант, а минава за сиромах. Взима уроци при учителя си, а същевременно го критикува, намира погрешките му. Такъв ученик не може да напредва, не може да свири. Ако вие дойдете при мене, какво бихте желали? Ще кажете, че искате да видите Господа. Чудно нещо! Вие виждате Господа всеки ден, без да съзнавате това. Някой ви свири една песен. Виждате цигулката му, лъка, струните, нотите, самия него, но песента не виждате. Песента чувате, но не я виждате. Така се проявява и Бог. Важно е, като слушате песента, да разберете нещо от нея. Песента „Цвете мило, цвете красно“ може да се свири на цигулка, а може да я слушате от човек, който пее сопран, алт, тенор или бас. Целта е, който и да я пее, да разберете нещо от нея. Ако слушате някой сопран, трябва да се подмладите. Учете се от всичко. Виждате, че някой минава край вас. Какво разбирате? – Че тоя човек отива на работа. – Какво ще кажете, ако той спре на пътя? – Търси някаква помощ. – И Провидението понякога ни спира, иска нещо от вас.

Сега и вие сте дошли тук за нещо. Има някаква идея, за която сте дошли. Отиваш да учиш цигулка. Защо учиш? Или да се прехранваш с цигулката, или да станеш виден цигулар, да се прославиш. Ако знаеш да свириш добре, всички ще те търсят, ще искат да се запознаят с тебе, да им свириш. Не знаеш ли да свириш, никой няма да ти обърне внимание. Тоя закон е валиден и за природата. Ако не мислиш право, не можеш да станеш виден човек; ако не чувстваш право, не можеш да станеш виден човек; ако не постъпваш право и не любиш, не можеш да станеш виден човек. Който не види и не познае любовта, виден не може да стане; който не види и не познае любовта, красив не може да стане. Само ония цветя са израснали и цъфнали, които са видели слънцето. Ония, които не са видели слънцето, и досега още са в земята. Достатъчно е да зърнат един слънчев лъч, за да покълнат и да си покажат главичката над земята.

Казвате: Вяра ни е нужна. – Каква вяра ви трябва? – Силна вяра. Ако вярата ви не ви направи силни, тогава, или вие не сте я разбрали, или тя не ви е разбрала, или не сте намерили истинската вяра. Казвате, че вярвате в Христа. Как вярвате? Христос е проповядвал любов към Бога. Той казва: „Аз не дойдох да изпълня моята воля, но волята на Оня, Който ме е изпратил. И всичко, каквото чух от Отца, явих ви го.“ Като срещнете Христа, какво ще Му кажете? Все трябва да кажете нещо, по което да познае, че сте Негов ученик. Иначе, ще се намерите в положението на човек, който минава за велик музикант, а не знае да свири и да пее. Ние нямаме нужда от такъв музикант. Той само ще гледа. Следователно, като срещнеш Христа, трябва да дадеш нещо от себе си. Без даване никаква връзка не става. Казваш: Обичам кравата си. – Защо я обичаш? – Защото ми дава мляко. Като издоиш млякото, гледаш, колко е гъсто, какво масло ще изкараш. Ти се грижиш за кравата, храниш я, да ти даде теленце, да го продадеш, да спечелиш нещо от него. Един ден, когато кравата умре, ще одереш кожата ѝ, ще си направиш обувки или цървули. Както виждате, всички полагате труд, усилия, да придобиете нещо за себе си. Навсякъде цари егоизъм. Хиляди години трябва да минат, за да се освободи човечеството от егоистичното.

Представете си, че тръгвам на екскурзия, предстои ми далечен път. Обаче, имам едно голямо неудобство – обувките ми са груби, убиват на пръстите ми. Едва ходя, не съм разположен и, вместо за два-три часа, стигам за пет часа. С корави, с груби обувки не се ходи лесно. Много от човешките мисли и чувства са груби, корави, като моите обувки. С такива мисли и чувства не може да се отиде надалеч. С груби желания и постъпки надалеч не може да се отиде. С такива мисли, чувства и постъпки не можеш да се подмладиш.

Какво означава подмладяването? Представи си, че твоята стая е малка, тясна и ниска. Искаш да се подмладиш. Това значи, да напуснеш тая стая и да влезеш в нова, по-широка, по-дълга и по-висока. Светла, голяма трябва да бъде стаята ти, а ти трябва да бъдеш здрав. Ако си болен, защо ти е голяма стая? Като си здрав, и ти ще дадеш нещо на стаята, и тя ще ти даде нещо. Някой те пита, обичаш ли го. Ти се страхуваш да му отговориш. – Защо се страхуваш? – Защото трябва да му дадеш нещо. Кои са признаците на обичта? Как ще докажеш, че обичаш някого? Като обичаш себе си, ти знаеш, че имаш една инсталация в ума си – светлина имаш. В сърцето си имаш друга инсталация – топлина имаш. В душата си имаш трета инсталация – сила имаш. Значи, само силният може да обича. И болният обича, но очите му са отворени на четири, очаква нещо да вземе. И бедният обича, но очаква нещо да получи: дрехи, хляб. Като получи нещо, благодари. Така изразява той любовта си. И вие обичате, но очаквате да дойде любовта, да ви донесе нещо.

Седят двама инвалиди в една болница и се разговарят. Единият е сакат, и другият е сакат: първият няма крака, и двата му крака са пострадали, вторият има само един крак. Той казва на първия: Донеси ми малко вода, да пия. – Как ще ти донеса? Нали виждаш, че нямам крака? Ти имаш поне един крак, все можеш да станеш, да донесеш вода и на мене, и на тебе. Наистина, вторият инвалид има поне една възможност да си услужи – има един здрав крак. Ако вашият ум е лишен от светлина, ако сърцето ви е лишено от топлина, и ако душата ви е лишена от сила, какво може да направите? Вие сте абсолютен инвалид, нито на себе си може да услужите, нито на другите.

Какво се иска от човека, за да не бъде инвалид? Всяка сутрин той трябва да среща любовта, мъдростта и истината. Като срещнеш истината, ще можеш свободно да ядеш; като срещнеш мъдростта, ще знаеш, как да ядеш; като срещнеш любовта, ще знаеш, как да използваш храната, която си приел. Не е достатъчно човек само да яде, както не е достатъчно само да живее. Под „живот“ разбирам, като станеш сутрин, да ти е приятно, че си стъпил на краката си; да ти е приятно, че можеш да говориш, че имаш хубав глас; да ти е приятно, че си здрав, че имаш здрава глава, здраво сърце, здрави дробове, здрав стомах; да ти е приятно, че ядеш, че имаш вяра. От време на време аз отивам на екскурзия до хижа Алеко, или по-близо. Като виждат това, някои казват, че ще има бомбардировка. – Защо? – Защото съм отишъл на екскурзия. Ще прекарам на планината един-два дена, после пак ще се върна. Ако през това време дойдат аеропланите, какво ще кажете тогава? Нали вярвате, че без Божията воля не пада косъм от главата на човека? Де остава тая идея? Де остава вярата ми? Вярно е, че без любов, без мъдрост и без истина нищо не става. Ние знаем, какво носят ония със

самолетите. Те не носят Божието благословение. Те идат да накажат виновниците. Не се позволяват убийства. Какво правят днес? Тоя убиват, оня убиват, да не им пречат. Всички трябва да следваме Божиите пътища. Сега нападат Лондон, нападат Берлин – едни-други се нападат. Англичаните хвърлят бомби, германците хвърлят бомби, руснаците хвърлят бомби на бойното поле, американците хвърлят бомби – всички се наказват и едни-други се учат: Трябва да служите на Господа!

Казвате: По-скоро да дойде мирът! Тъй, както вие мислите, мирът не може да дойде. Докато децата в един дом се бият, бащата не може да донесе мира. Като ви наблюдавам, като изучавам хората, виждам, че едни от тях са германци, други са англичани, трети – американци, четвърти – руснаци, италианци, българи, всички са тръгнали със своите аероплани, със своите експедиции за наказване на виновните. Всички викат: Да се накаже тоя, да се накаже оня! Виждам една сестра се готви за нападане; приготвила самолета си, запасила се с бензин, чака момента. С нападане нещата не се разрешават.

Като се върнах от Витоша, намерих прозореца на стаята си отворен. Заинтересувах се да разбера кой е влизал и какво е донесъл или взел. Ако е влизал въздух, добре е направил, проветрил е стаята. Важно е, какво е оставил и какво е взел. Въздухът може да е постъпил като екскурзиант, влязъл в стаята ми, като в хижа, взел си дърва да си направи огън, да се стопли. Едно имам предвид: Когато обичаме Бога, нещата стават по Божествен начин. Когато не Го обичаме, нещата стават по човешки. Светът трябва да се убеди в мисълта, че когато обичаме Бога и изпълняваме Неговата воля, всичко, което става, е за добро. Когато не Го обичаме и не изпълняваме волята Му, всичко става по друг начин.

Казвате: Да подчертаем думата „любов". С колко линии ще я подчертаете? Може с една, с две или с три линии. Ако момата подчертае любовта с една линия, само възлюбеният й ще я бие. Ако я подчертае с две линии, ще я бие свекървата. Ако я подчертае с три линии, ще я бие и свекърът. За да не я бият, момата трябва да има любов в себе си, но неподчертана. Тогава възлюбеният й ще изгори тоягата си, свекървата ще продаде своята, а свекърът ще се яви без тояга. Любовта не трябва да се подчертава. Аз съм за неподчертаните работи.

Хората лесно виждат погрешките на близките си, а своите не виждат. Те гледат как някой яде и казват: Тоя човек е лаком, много яде. – Колко яде? Ако изяде четири-пет круши, много ли е това? Колко големи са тия круши? Има круши по 600 гр. едната. Ако му дадат две такива круши, едва ли би ги изял. Отдалеч нещата изглеждат другояче, не както са в

действителност. Гледате, че някой яде с апетит, но колко е изял, не знаете. Не бързайте да вадите криви заключения. Ето, преди няколко дена отидохме с братя и сестри на екскурзия до хижа Алеко. Ония, които не дойдоха, си представят всичко идеално. Те си мислят: Леко пътуване, с автомобил отидоха. Всъщност, отидохме пеш. Братята питаха, да вземем ли автомобил, но аз отказах. В ума си аз никога не държа мисълта за превозно средство. Всякога разчитам на двете колела, които природата ми е определила. Тръгнахме в 6 1/2 ч. сутринта и стигнахме на хижата в три и половина часа след обяд. Значи, пътувахме всичко девет часа с почивки. На хижата ни дадоха една стая – студена, без отопление. Поискахме въглища, сами да запалим печката. Въглищата бяха ситни, не горяха добре. Ние се наредихме около печката, но тя не гореше и беше доста студено. За една кофа въглища ни поискаха 150 лева. Важно е, че не горят. Казаха ни, че не продавали въглища, трябвали на тях. Какво да правим, не се седи на студено. Тогава ни посъветваха да си насечем дърва от гората. Взехме една брадва, насякохме си дърва, запалихме печката и се стоплихме добре. Следната вечер имахме 30° топлина в стаята. Както виждате, навсякъде са нужни хора с инициатива, да са готови за работа. Докато дойдем до хижата, двама братя и една сестра носеха големи, тежки раници. Другите носеха малки, леки раници. На братята, които бяха много натоварени, от време на време пращах по малко ток, да се ободрят. Така, незабелязано стигнахме. Когато трябваше хляб, благославях житното зърно, и хлябът пристигаше.

Под „житно зърно“ аз разбирам съзнанието на човека. Когато умът, сърцето и душата на човека са отворени, хлябът всякога иде. Седим с един брат и се разговаряме за житното зърно. След това казах да пратим някого да донесе хляб. В това време един от нашите братя слиза от Черни връх и носи един голям хляб за нас. Той остана между нас 24 ч. да си почине и да се види с всички. След малко иде друга сестра и носи още един хляб. Ето какво значи, да благословиш житното зърно. Казвам: Господ и от Витоша мисли за нас. Той се прояви и чрез брата, и чрез сестрата. Бог е и в мене, и във всички хора – чрез всички се проявява. При това положение, аз смело вървя напред, защото Бог е зад мене. Това е моето разбиране. Аз вървя напред с бастуна си и си казвам: Виждам Господа навсякъде. Той приготвил хляба и в София, и на Витоша. Той изнесе товара чрез братята. Като гледах, с каква Любов братята носеха тежките раници, виждах, как Бог работи, как им помагаше. Имайте вяра. Бог е във вас и ви помага. Той е във всичко добро. В една държава има ред и законност – Бог е в тая държава. Отивате някъде, посрещат ви добре – Бог ви посреща. На тръгване за хижата заваля дъжд. Казвам: Няма да вали. Нашата екскурзия е предвидена. Наистина, дъждът престана, и ние се качихме на 1800 м. височина. Някои искаха да се качваме още, но счетох, че това беше

достатъчно.

Да благодарим за всичко, което ни се дава. Докато слънцето изгрява, Бог е с нас. Докато звездите изгряват, Бог е с нас. Докато вятърът вее, Бог е с нас. Докато има хляб, Бог е с нас. Обърнете се назад и вижте, какво сте получили. Казвате: Това нямаме, онова нямаме. Бог е във всичко, което имате, а не в онова, което нямате. – Празен е умът ми. – Бог не е с тебе. – Празно е сърцето ми. – Бог не е с тебе. – Сила нямам. – Бог не е с тебе. Като се качихме на планината, ние разделихме всичко по братски и го изядохме. За всичко платихме скъпо; разходката ни не излезе евтино. Питаха ме, доволен ли съм от екскурзията. Казах, че съм доволен и от студената стая, и от скъпия и лош кюмюр, но най-доволен съм от хляба, който ни донесоха от Черни връх и от София. Ние всякога сме доволни от това, което Божията любов и Божията мъдрост носят. На тръгване за планината валя малко, имаше и малко вятър, но на връщане не капна нито капка дъжд, а вятърът беше зад нас, та ни подкарваше. Като вървяхме из планината, спирах се да питам братята и сестрата, тежат ли им раниците. И тримата казаха, че са свикнали, не ги усещат.

Сега и на вас казвам: Свикнете да носите тежки раници. В живота има големи и малки мъчнотии. За всяка мъчнотия – голяма и малка, има причина. Вървял един цар из града и пред една бедна, срутена колибка, видял, как един бедняк, гол и окъсан, играе с децата си. Царят се спрял, погледнал го и си казал: Весел, безгрижен човек. Дал му една голяма сума, да подобри положението си. Издигнал се беднякът, започнал да търгува и в скоро време станал виден човек. Един ден топ памук паднал на рамото му, и той легнал болен. Царят се заинтересувал за него и пожелал да разбере, от какво е болен. Казали му, че топ памук паднал на рамото му и го ранил. – Чудно нещо, казал царят, каква дребна работа го турила на легло. По-рано той ходеше бос, гол, окъсан и издържаше на големите мъчнотии, а сега една малка мъчнотия го съборила. Питам: Ако ти заболяваш от една обидна дума, или от един крив поглед, де е твоята сила?

Когато тръгвахме за хижата, аз си взех няколко книги за четене, като мислех, че там има електрическо осветление. Оказа се, че няма електрическо осветление, и си послужихме с газена лампа. Желая ви да имате вътрешна електрична инсталация, да си послужите с нея, когато ви потрябва. Първата вечер прекарахме на хижата много добре, особено след понасянето на хляба. Всички пяха много хубаво, гласовете се сливаха в един. Братът, който донесе хляба, остана много доволен. С него заедно бяхме десет души. Като махнем нулата на десетте, остава единицата – Господ, Който беше с нас. Пяхме, разговаряхме до 12 ч. вечерта. На сутринта излязохме да видим изгрева на слънцето, което изгря чисто, без

облаци и мъгла.

Бъдете доволни от живота. Когато сте доволни, ще знаете, че Бог присъства между нас. Ако пееш хубаво и си доволен, ще знаеш, че Бог е с тебе. Ако не си доволен, Бог отсъства. – Остаряхме вече. – Радвайте се, че сте остарели. Остаряването показва, че сте поумнели. По-добре ли е да си млад и да замотаваш главите на момите и на момците? Като се замотае преждата, трябва да минат часове, докато я размотаеш. И с младите е същото. Години минават, докато се оправи кълбото на живота им.

Не се срамувайте от любовта – тя е проява на Бога. Не се срамувайте и от Божията мъдрост. – Не съм умен. – Нищо от това. Умът ти още не е цъфнал, не се е развил. Той ще цъфне и ще даде плод. Всичко, което Бог е вложил в нас, ще се развие. Бъди доволен от всичко. Боли те крак – не роптай, не търси причината отвън. Някое същество е влязло в крака ти и те държи, не ти позволява да ходиш. Боли те кръста – друго същество те хванало. Боли те глава – трето същество те хванало. Тия същества идат да учат човека, да внесе ред и порядък в живота си. Причината на някои болести се крие в ума, на други в сърцето, а на трети – в душата. Когато умът, сърцето и душата са в хармония, никаква болест не може да ви нападне. Болестите са свят вън от Бога. Влезе ли Бог в дома ти, всички болести излизат вън. Значи, докато си с Бога, ти не можеш да боледуваш. Щом престанеш да мислиш за Него и Го туриш далеч от себе си, ти започваш да боледуваш. Когато мислиш, чувстваш и действаш, Бог е с тебе. Радвай се на Неговото присъствие.

Сега сте дошли в клас да ме слушате – Бог е с вас. – Да отидем на оня свят. – Оня свят е свят на любов, на знание, на свобода. Ако имате светлина в умовете си, оня свят е на земята, няма защо да го търсите горе. Оня свят трябва да дойде във вас, за да отидете и вие в него. Първо Бог трябва да дойде в нас, за да влезем и ние в Него. Може ли нероденото дете да отиде в прегръдките на майка си? Само роденото дете може да отиде в прегръдките на майка си. И ние трябва да бъдем родени от Бога, за да отидем при Него.

И тъй, ние не можем да слушаме музика, ако не сме родени. Не можем да виждаме светлината, ако не сме родени. Не можем да опитваме благата, ако нямаме уста. Христос казва: „Аз съм живият хляб. Който ме яде, той има живот в себе си.“ Значи, само живите неща се ядат, а не мъртвите. Да благодарим, че имаме безброй живи неща за ядене. Яжте живия хляб, пийте живата вода, за да станете такива, каквито трябва да бъдете. – Не сме добри. – От вас зависи да бъдете добри. Вие сте шише, в което се налива известно съдържание. Шишето не струва скъпо – важно е съдържанието.

То прави и шишето ценно. Колко струва шишето, в което има розово масло? В това отношение, умът ни става ценен, когато влезе в Божествената светлина. Сърцето ни става ценно, когато влезе в Божествената любов. Душата ни става ценна, когато влезе в Божествената сила. Да бъдем проводници на Божията светлина, на Божията топлина и на Божията сила. Това е наше право, както е наше право да бъдем здрави.

Някой казва: Аз не съм здрав и не мога да бъда здрав. Значи, болен можеш да бъдеш. Това не е нещо ново. Болестта е старо нещо. Чрез болестите хората се опознават. Те се опознават и по друг начин. Като дадеш хляб на гладния, или вода на жадния, ти се опознаваш с него. Не е лошо, че си гладувал или жадувал няколко часа. Радвай се, че ти се представя случай да се опознаеш с оня, който ти услужва. – Добре ли съм услужил? – Ако услугата ти е на място направена, добре си услужил. Някой пее и пита, дали е пял хубаво. – Ако времето е бурно и от песента ти утихне, добре си пял; ако времето е мрачно и от песента ти се изясни, добре си пял. Ако влезеш в дом, дето хората се карат и от песента ти се въдвори мир между тях, добре си пял. – Кога ще престанат хората да се бият? Едно ще знаете: Само земните жители се бият. Съществата, които живеят на Слънцето, на Луната, на Венера, на Меркурий, на Юпитер, живеят в мир и съгласие. Единственото място, дето хората се бият, е земята. – Коя е причината, че се бият? – Малко било яденето им. Те се бият, за да си осигурят повече хляб, повече храна. Също така те се бият за земя, всеки иска да придобие повече блага. Значи, причината за войната е икономическа. От невидимия свят са решили да вземат от ония, които имат повече, и да дадат на ония, които имат малко. Така ще ги заставят да живеят братски. Какво ще правите с излишното? Може ли да го носите със себе си? Лесно се носи една раница до хижата, колкото и да е тежка. Но как ще носиш цялата покъщнина със себе си? Ако речеш да я носиш, скоро ще се откажеш от нея.

Човек се нуждае само от ценното в живота. Няма по-хубаво нещо от организираната мисъл, която може да ти помага във всички случаи; няма по-хубаво нещо от организираното чувство, което всякога ти помага; няма по-хубаво нещо от организираната сила, която всякога ти помага. И милиони да ти дават, без Божията Любов нищо не можеш да постигнеш. И богат да си, и учен да си, и силен да си, без любовта всякога ще бъдеш недоволен. Имаш ли любов, доволството иде. Имаш ли Божията Мъдрост и Божията Истина, всякога ще бъдеш доволен. Какво представят любовта, мъдростта и истината? – Пълното доволство. Докато истината е с тебе, ти си свободен; докато мъдростта е с тебе, знание имаш; докато любовта е с тебе, живот имаш. Любовта подмладява човека и осмисля живота. Мъдростта осветява вътрешния живот на човека. Истината освобождава и дава простор на човека да ходи, където пожелае. Като мислиш, чувстваш и

действаш свободно, ти имаш възможност да изучаваш всичко, което Бог е създал.

Изпейте песента „Аз мога да любя."

Какво представя доброто? – Всички организирани семенца и плодове. Всяка мисъл, която може да расте и да се развива, е добро. В песента „Аз мога да любя, добър да стана" подразбирам условия за придобиване на някаква добродетел. Можеш да станеш милостив, справедлив. Това са все богатства. Милосърдието е богатство на сърцето, а справедливостта – на ума. Добротата е богатство на душата. Ето защо, като пееш, някога ще пееш за ума, някога – за сърцето, а някога – за душата.

Всяка песен има определено темпо – andante, allegro и др. Когато се гради къща, това е andante; като се съгради къщата и даваш увеселение, това е allegro. Движиш се с биволска кола – andante; движиш се с автомобил – allegro. Най-безопасното пътуване е andante, най-опасното е allegro. При темпо andante хората се примиряват със своите вземания и давания, изплащат полиците си. Когато плащаш, не можеш да вървиш бързо. Като дойде allegro ти се освобождаваш от плащанията си. Музикантите са умни хора, не казват, че имат да плащат, но свирят andante, и така си уреждат сметките. Като изплатят задълженията си, свирят allegro.

Изпя се една песен andante и една – allegro. „В зорите на живота" – andante. „Блага дума на устата" – allegro. Няма по-велико нещо в живота от това, Бог да ни обича и да е на наша страна. Сега бог е с нас и иска да вървим allegro, а не andante. Хората, които сега се бият, не могат да се движат бавно – andante. Те се движат allegro, т. е. бързо плащат полиците си. Който мисли бавно и пее бавно, очаква нещо; той иска много. Който пее allegro бързо върви, бързо мисли и с малко се задоволява. Престанете вече да пеете andante.

Бог казва: Турете раниците на гърба си и вървете бързо. Оня свят е хижа, в която трябва да отидем. Той е добре уреден. Там ще ни приемат, но временно; после пак ще ни върнат на земята. На оня свят ще се научим, как да живеем, че, като се върнем на земята, да приложим това, което сме научили. Вие искате да отидете на оня свят и там да останете. Това е невъзможно. С тия стари възгледи няма да ви приемат. Вие приличате на ония търговци, които закъсват в сметките си и отварят старите тефтери: тоя има да ми дава 10 лв., оня – 15 лв. и започват да ги преследват. Турят някого на око и не го оставят свободен. Оставете старите тефтери! Откажете се от тях.

Един търговец сънувал, че бил на оня свят. Като се събудил сутринта, казал: Дайте ми тефтерите. На оня свят не се живее така. Турете тефтерите в огъня, да изгорят. Наистина, на оня свят тефтери не съществуват. Какво ще вземеш от бедняка? Нищо няма човекът. Седиш и се безпокоиш, че не може да ти плати. Приеми новото и стани извор, който постоянно дава. Няма по-хубаво нещо от това, да мислиш право; няма по-хубаво нещо от това, да чувстваш радостта на другите; няма по-хубаво нещо от това да постъпваш добре и да знаеш, че Бог е с тебе. Радвай се, че Неговото лице е радостно, и Той е доволен от тебе.

Сега харесах пеенето ви. И andante изпяхте добре, и allegro-то. Вярвайте в пътя, който ви посочвам. Бог е с нас.

„Отче наш, Който си на небето“ – знаем вече, кой е Отче наш.

8. Лекция от Учителя, държана
на 24 ноември, 1943 г.
София. – Изгрев.

1943_11_28 Три важни неща
неделя, 10 ч. с,

ТРИ ВАЖНИ НЕЩА

Йоана 1:1-5

Има три важни неща в живота, от които зависи, от една страна, щастието и благото на човека, а от друга страна – неговото нещастие. – Кои са тия неща? – Човешкият ум, човешкото сърце и човешката душа. Когато умът, сърцето и душата са чрезмерно натоварени, човек е нещастен. Щом се освободи от излишния товар, той става щастлив. След всичко това, тия натоварени хора искат да оправят света. Това е все едно, болният да мисли, че като оздравее, ще оправи света. Това е възможно, но в дадения момент, като болен, той нищо не може да направи. Това е все едно, някой да казва, че в бъдеще ще стане добър. Друг казва, че някога е бил добър. Не е важно, какъв си бил, или какъв ще бъдеш. Важно е, какъв си днес. Сегашното добро разрешава въпросите, а не миналото или бъдещето. Не е важно, как съм ял в миналото, нито как ще ям в бъдеще; важно е, как ям сега. Важни са днешната закуска, днешният обяд и днешната вечеря. В тях се съдържа и миналото, и бъдещето. Ако закусиш добре, ако обядваш добре и ако вечеряш добре, всичко ще свършиш добре. Не закусиш ли добре, не обядваш ли добре и не вечеряш ли добре, нищо не можеш да направиш.

Мнозина считат яденето за маловажна работа. Те ядат бързо и гледат час по-скоро да се нахранят, за да наредят търговските си работи. Това са човешки работи. Щял си да спечелиш няколко милиона. Какво представят тия милиони? Излишен товар, който ще туриш на гърба си. Бързаш в живота си, гледаш по-скоро да свършиш работите си, да станеш министър. Какво ще спечелиш като министър? – Неприятели. Тоя иска нещо от тебе, оня иска нещо и, ако не ги задоволиш, опълчват се против тебе. Тоя се оплаква, оня се оплаква, и ти си длъжен да ги изслушваш. Ако направиш някаква погрешка, тебе държат отговорен. Казваш: Да стана министър, лесно ще оправя работите. – Как ще ги оправиш? – Тоя ще накажа, оня ще затворя. – Така не се оправят работите. Ще затвориш десетина, стотина, а виновниците са хиляди. Как ще се справиш с тях? Ако затвориш всички, ти ще останеш сам. Какво ще правиш тогава? При това, затворниците трябва да се хранят. Отде ще намериш толкова средства?

Помнете: Докато човек се храни неправилно, докато товари стомаха си чрезмерно, никога няма да нареди живота си добре. Ако приемаш много храна, трябва да туриш стражари да пазят, да не се претовари стомахът. Ядеш безразборно, каквато храна ти попадне – и това се отразява вредно

на стомаха. Много хора обичат свинското месо, но не знаят, че си пакостят с него. Клетките на свинското месо са крайно лениви. Ако им дадеш някаква работа, те търсят удобен случай да избягат. Трябва да турите няколко стражари да ги пазят. Вкусно е свинското месо, но скъпо излиза на човека. Вместо полза, то причинява вреда.

Разправят за едного, че обичал да си хапва добре и да пие винце. Един ден се наял със свински кебапчета, пил отгоре винце и си казал: Хо-хо-хо! – вкусно, сладко ми е! Като дошъл ред да плаща, казал си: Вай-вай-вай! Най-после коремът го заболял, и той започнал да вика: Олеле! Това се случва не само с прости хора, но и с учени. Някой професор знае много неща, но като се разболее, не може да си помогне. Някой учен свършил университет, но не пише правилно, не знае, къде да поставя двоеточие, точка и запетая. Той пише и мисли, какъв знак да тури – запетая или точка и запетая. Англичаните са практични, пестят времето, затова, вместо точка и запетая, употребяват само запетая. Те казват: Времето е пари, затова може и без точка и запетая.

Как гледат религиозните на храненето? Ще кажете, че храненето е научен въпрос, а в религията няма наука. Не е така. Религията е наука, религията е изкуство. Въпреки това, и религиозните хора, както и светските, са обременени. Те товарят ума и сърцето си с по-голяма тежест, отколкото могат да носят. След това разглеждат въпроса, кой е в рая и кой в ада. Казвам: Който се храни добре, е в рая; който не се храни добре, в ада е. Който се учи добре, отива в рая; който не се учи добре, отива в ада. Който живее в любовта, влиза в рая; който живее в безлюбието, влиза в ада. Който живее в мъдростта, влиза в рая; който живее в глупостта и невежеството, влиза в ада. Който живее в истината, отива в рая; който живее в лъжата, отива в ада.

Някои уподобяват райския живот на тоя, на слънцето. – Може ли да има живот на слънцето, щом се казва, че то е в разтопено състояние? Други учени казват, че слънцето не е огнено тяло, не е в разтопено състояние. Топлината и светлината на слънчевите жители е толкова голяма, че правят слънцето светещо тяло и така се запазват от нападане на външни същества. Има тъмни слънца и планети, които могат да атакуват слънцето. Светлата аура на слънцето го предпазва от тъмните планети, а същевременно помага на растенията и животните за тяхното растене. Без слънцето няма живот на земята. То знае, че престъпленията на земята стават от глад, от невежество, от безверие. Слънцето праща на хората и въздуха, и парите – златото и живота. Ще кажете, че животът е дошъл от слънцето. Някой ще възрази, че животът е от Бога. Де е Бог? – В слънцето. Значи, слънцето е седалище на Бога. Изгряващото слънце не е нищо друго, освен запалена

свещ в ръката на Бога. С тая свещ Той иска да ни покаже благата на живота. Човек отделя свещта от Бога и пита, де е Бог. Дето е запалената свещ, там е Бог. Дето свещта не гори, там Бог не присъства. Дето е умът, там е Бог; дето умът отсъства, там не е Бог. Дето е сърцето, там е Бог. Дето сърцето не присъства, там Бог отсъства. Дето е душата, там е Бог. Няма ли душа, няма Бог. Дето е духът, там е Бог. Дето няма дух, няма и Бог. За да станеш човек, трябва да имаш ум, сърце, душа и дух. Духът е свързан със силата. Не можеш да бъдеш силен, ако нямаш дух. Не можеш да бъдеш благ, ако нямаш чувства. Те са материал, от който се съграждат красивите форми на човешкото тяло. В това отношение, сърцето представя интензивната дейност на човека. То извършва кръвообръщението и подтиква човека към работа. Умът е цъфтене на човешкото дърво. Това дърво се посажда, израства, а после цъфти и дава плод.

Много е работило човешкото сърце, затова се е оцапало. Това не се вменява в грях на човека, но работа се иска от него, докато се изчисти. Бог иска сърцето на човека, като търси начин да го изчисти. Както шофьорът се интересува от своя автомобил, преглежда частите му да са в изправност, и всеки ден го чисти, така и Бог работи върху човешкото сърце, да го очисти и укрепи. Какво ще стане с яденето, ако го държиш 24 часа в некалайдисан меден съд? – Ще стане отровно. Така стават отровни и човешките чувства, като минават през неговото нечисто сърце. Невидимият свят препоръчва на хората да готвят в съдове от такива метали, които не се окисляват. Първата реформа, която трябва да се направи в живота, е да готвят хората в сребърни и златни съдове, да се освободят от калайдисването. Следователно, за да работи умът добре, мислите, които минават през него, трябва да бъдат златни. За да работи сърцето правилно, чувствата трябва да бъдат златни. За да се проявява душата свободно, постъпките трябва да бъдат златни. Защо мислите, чувствата и постъпките на хората са повече калаени, отколкото златни? – Понеже калаят останал назад в развитието си, успял да се наложи на бедните хора, да им помага. Като го питат, защо калайдисва хората, той казва: Толкова зная, толкова правя. В бъдеще и аз ще се повдигна, ще върша по-добра работа.

„Земята ще е пълна със знание за Господа", казва Исая. Това са нашите времена. Земята е пълна вече със знание за Господа, и ние виждаме всичко. Какво виждаме? Виждаме, че делата на хората не са такива, каквито трябва да бъдат. Днес се проявява критическият ум на хората. Какви са съвременните критици? Толстой разказва един случай из своя живот за критиците в негово време. Той написал една статия, турил си псевдонима и я занесъл в редакцията на един вестник. Като отишъл да види, какво е мнението на редактора, вижда, че статията е задраскана, и редакторът

писал: Поради неграмотност по въпроса, статията не може да се приеме. Толстой я взел, преработил я и повторно занесъл в редакцията. Пак му отговорили, че не е добра, не се приема. Той я преписал трети път, но към нея приложил визитната си картичка. Като отишъл да види резултата, редакторът му отговорил: Извинете, господине, не знаех, чия е работата.

Човек трябва да бъде грамотен, да знае правилно да говори и пише; правилно да чувства, мисли и постъпва. Къде се туря личното местоимение: пред глагола, или след глагола? Българинът обикновено изхвърля местоимението. Той си служи само с глагола. Той казва: Говоря. Англичанинът казва: Аз говоря. Той пести времето, категоричен е; като каже нещо, повече не говори. Българинът има много време, говори продължително, обяснява нещата. Като говориш с англичанин, трябва да мислиш много, не можеш да лъжеш. Ако си позволиш да го излъжеш, той ще ти отговори така, че втори път няма да помислиш да лъжеш. Думата „англичанин" има две значения. В едното значение се крие материален начин за постигане на щастието. В другото значение се крие търсене щастието по духовен начин. Двете значения на една и съща дума показват двойственото начало в човека. Тази е причината, че и простият, и ученият търсят красотата в живота. И простият, и ученият обичат парите. Разликата е само в това, как ги придобиват. И апашът обича парите. Той вади револвера и казва: Дай пари!

Едно се иска от човека: разбиране на живота. Който разбира живота, живее в светлина и е доволен; който не го разбира, не е доволен. Той влиза в незавършените процеси. Стреми се към завършените, а попада в незавършените. В миналата война един българин спечелил много пари. Той си казал: Сега вече за нищо не мисля, осигурих се за 20 години. Случило се, че след 24 часа умрял. Подобен пример има и в Писанието. Един земеделец се радвал на голямо плодородие. Нивите му родили много. Той си казал: Ще направя големи хамбари, да прибера всичкото жито. Господ му отговорил: „Безумний, тая вечер ще взема душата ти. На кого ще оставиш това богатство?"

Щастието, към което хората се стремят, е незавършен процес. Трябва да знаем, че това, което търсим в даден момент, в следния момент ще се измени. Днес си директор на една банка, утре ще те уволнят. Днес си министър-председател, утре ще те уволнят. Това са все незавършени процеси. Правилно е, като заемеш една служба, или като вършиш една работа, да бъдеш несменяем. Могат ли десетина души да те сменят, твоята служба не е съществена. Всеки ще каже: И без него може.

Кое е същественото в живота? Същественото е човешкият ум;

същественото е човешкото сърце; същественото е човешката душа. Без ум нищо не се постига; без сърце нищо не става, и без душа нищо не става. Като знаете това, не уповавайте на богатство, което всеки може да вземе. Всеки трябва да има характера и убеждението на оня дервиш, който не се подкупил от златото на бея. Той срещнал на пътя един турски бей и го запитал: Можеш ли да ми услужиш с 20 пари? Беят отворил кесията си, в която имало турски лири, сребърни и медни монети. – Заповядай, вземи си, колкото искаш. Дервишът посегнал към кесията и взел само десет стотинки. – Вземи повече. – Толкова ми трябват. Кое е за предпочитане: да имаш сто милиона, или да чуеш една дума от устата на Бога? Да учиш ли, или да станеш пръв министър в някоя държава? Няма по-хубаво нещо за човека от ученето. Да станеш министър и да управляваш, това е незавършен процес. Ако от освобождаването на България досега имаше само един министър, той щеше да я оправи. Същото щеше да бъде и за всичките държави. Какво става всъщност? Един министър управлява най-много четири-пет години и след това го сменяват. Докато разбере нуждите на своя народ и може да му бъде полезен, трябва да се смени с друг.

Преди 40 години се заех с разрешаването на една музикална задача, която едва сега разреших. В бъдеще музикантите ще се ползват от тая задача, както хората се ползват от светлината на слънцето. Кой ги учи, как да използват светлината? Никой не ги учи. Слънцето изгрее, и те веднага се ползват от светлината му. Докато не изгрее слънцето, всеки мисли, че може да работи, както иска. Не е така. Ще чакаш да изгрее слънцето и, дали учиш или работиш, ще вземеш основния тон. Ако не вземеш основния тон, нищо не можеш да направиш. И в търговията има основен тон. Искаш да обичаш хората, да следваш закона на любовта. И в любовта има основен тон. – Ще се моля на Бога. – И молитвата има основен тон. Не можеш да се молиш, както и да е – ще намериш основния тон. Може и да сгрешиш, но ще учиш. По-добре е да грешиш и да учиш, отколкото да не грешиш и да не учиш.

Съзнание е нужно на човека. Ако мислиш, че си господар, ти сам се заблуждаваш. Още със ставането си от сън, кажи: Аз съм слуга, Бог ми е Господар. Аз съм ученик, Бог ми е Учител. Не мисли, че си учител и можеш да даваш уроци. – Моля се на Бога. – Велика наука е молитвата. Аз още не съм доволен от своята молитва, че ти ще говориш за молитва. Ще се учите да се молите. Не е лесно това. Ще четеш „Отче наш" или „Добрата молитва". И двете молитви са хубави. След „Отче наш" по-хубава от „Добрата молитва" няма, но не е само в механичното изговаряне на молитвата. Ще четеш и ще проникваш във всяка дума. Иначе, ще излезе само заповеди. Казваш: „Изпрати Духа си да ни пази и закриля". Така не се говори. Ще се молиш и ще си мислиш, да изпрати Бог Духа си да те учи,

как да слугуваш, а не да господаруваш. Съвършеният може да се обърне към Господа с думите: „Изпрати Духа си". Оня, който няма любов към Бога, ще се моли, ще се вслушва в думите си и ще чака, докато почувства топлина в сърцето си. После ще продължи. Не се позволява да четеш молитва, без нужното уважение и почитание към Бога. Ще се молиш, ще мислиш и ще благодариш. – Как се постига това? – Като изучаваш себе си и своя ближен.

Казано е: „Да възлюбиш Господа Бога твоего, да възлюбиш и ближния си". Като срещнеш ближния си, не криви лицето си, не мисли, че ти всичко знаеш, а той е невежа. Някой ме срещне, погледне ме отгоре до долу, иска да покаже, че е много учен, че всичко знае. – Въпрос е, колко е учен. Това, което аз зная, той не може да го обхване. Неговото знание е сега придобито, а моето – преди вековете. Той не е съществувал на земята, когато аз съм знаял повече от него. Днес Бог работи за създаването на друга вселена. Сегашните хора учат това, което е вече създадено, а възвишените същества изучават това, което днес се твори. Може ли ученикът да каже, че ще стигне учителя си? Докато дойде до него, учителят е отишъл напред. – Ще стана като учителя си. – В човешкия порядък, дето нещата са статични, може да стане това, но в Божествения порядък това е невъзможно. Там нещата са непостижими. Ако влезеш в тоя порядък, радвай се на простора и на неограниченото знание, което се открива пред тебе. Щом един се радва, и окръжаващите ще се радват. От изобилието на един човек могат да се ползват много хора.

Като говори някой за знанието, което има, това не значи, да се надценява, или подценява. Нито крайно смирение, нито чрезмерна гордост. Ако отида при обущаря, признавам, че той е майстор и знае повече от мене. И той съзнава това. Казвам му: Моля ти се, уший ми едни обувки, ще ти благодаря за услугата. Той познава занаята си и е готов да услужва на всички. Дрехарят познава занаята си, готвачът познава занаята си. Цигуларят, художникът също познават своето изкуство и се радват, когато ги оценяват. И аз, от своя страна, имам изкуството да лекувам. Готвачът ще ми сготви вкусно, чисто ядене, аз ще го лекувам. Той се оплаква, че от години страда от ревматизъм, но няма кой да го лекува. Аз се заемам да го лекувам и, в няколко деня ревматизмът го напуща. Отивам при един опитен дрехар. Той ми ушива един костюм, аз го излекувам от болестта, от която страдал дълго време. И двамата сме доволни.

Казвам: Силен човек е оня, който познава работата си и добре я върши. Много майки искат да възпитат децата си, но не могат. – Защо? – Защото те сами не са възпитани. Майката иска дъщеря й да бъде сериозна, но тя сама не знае, какво значи сериозност. Тури стотина килограма товар на

гърба на човека, да видиш, как ще стане сериозен. Наложи му дълг от 200-300 хиляди лева, да видиш, как ще стане сериозен. Достатъчно е да чуе, че идат самолети и хвърлят бомби, за да стане в един момент сериозен. Никой не желае такава сериозност. По-добре е да бъдеш весел, отколкото сериозен. Като греши, човек пак става сериозен. Човекът на новото учение е весел. Веселието е качество на Бога. Казано е: „Да се весели Бог в делата си". И ние да се радваме на Божието веселие. Радостта е емблема на светлината. Дето има светлина, има и радост. Отсъствието на светлина произвежда мрак и тъга. Дето е веселието, там е любовта. Дето няма веселие, там е безлюбието. Божият свят е съвършен, затова Бог се весели. Той поглежда към вселената и се радва на благата, които тя носи на всичко живо в света. Той се радва, че са дадени условия на хората да учат, да станат Негови служители. Той се радва на човешките придобивки.

Казано е в Битието: „В начало Бог създаде небето и земята; и земята беше неустроена и пуста. И рече Бог: „Да бъде виделина!" – и стана виделина. Като стане човек от сън, първата му работа е да призове виделината в себе си. Малцина от съвременните учени имат съзнателно отношение към виделината. – Защо? – Защото съвременните учени са материалисти. Те включват науката само в долната част на челото си, дето е обективният свят. Тая наука борави с факти, които не са добре обосновани. Има факти, освен от материалния, още и от духовния, от умствения и от Божествения светове. Обаче, преди да говориш за фактите, трябва да знаеш, дали нещо е факт, или не. Факт е, например, че слънцето изгрява. Факт е, че слънцето залязва. Изгряването на слънцето дава подтик на човека да мисли; залязването на слънцето намалява силата на мисълта. Изгряването на слънцето внася подтик в човешкото сърце да люби; залезът намалява любовта му. Това са процеси, през които човек неизбежно минава. Някой казва: Едно време обичах, не мога повече да обичам. Това е неразбиране на нещата. Това е неразбиране на изгрева и на залеза на слънцето. При изгрев ще обичаш и ще даваш; при залез ще се вглъбиш в себе си и ще учиш. Когато твоето слънце залезе, ще отидеш при ония хора, на които слънцето изгрява. Момък, на когото слънцето залязва, трябва да търси мома, на която слънцето изгрява. Мома, на която слънцето залязва, трябва да търси момък, на когото слънцето изгрява. Това са противоположности, между които хората се движат. Двама светии на едно място не могат да живеят, и двама учители един на друг не могат да преподават. Христос казва: „Един е вашият Учител". Много ученици има, но учителят е само един. Под „учител" разбираме оня, който решава всичките задачи на живота. Ученикът не може да направи това.

Съвременният свят преживява тревожни времена. Съвременните хора минават през големи изпитания и, въпреки това, проявяват голямо

геройство. Ония, които отиват на бойното поле, са смели, геройски постъпват. Те се движат, вървят напред, а отгоре им се сипят бомби, отстрани падат снаряди и куршуми. Те вървят напред и все напред; съзнават, че вършат някаква работа. Едни падат убити, други ранени, които пренасят от едно място на друго, да ги лекуват. Ще кажете, че това не е разумно. Според мене, щом става, това е неизбежно. То е резултат на човешкия порядък, от който хората се учат. Едни от тях се оплакват на Господа, искат Той да им отговори, защо става това. Бог им казва: Това е животът на човешкия порядък. Ако не го харесвате, влезте в Божествения порядък. Доброто е Божественият порядък, злото е човешкият порядък. Любовта е Божественият порядък, безлюбието – човешкият. Надеждата е Божественият порядък, безнадеждието – човешкият. Вярата е Божественият порядък, безверието – човешкият.

Някой казва: Няма надежда в живота. – Защо няма надежда? – Защото си влязъл в човешкия порядък. – Какво да правя? – Излез от човешкия порядък и влез в Божествения. – Не мога, дълбока е избата, в която съм влязъл. – Там е мъчнотията, да излезеш от дълбоката човешка изба. Ти си причина да се заблудиш, да влезеш в избата; от тебе зависи да си внушиш, че можеш да излезеш. Само десетина стъпала си слязъл надолу. Направи едно малко усилие да излезеш и да видиш изгряването на слънцето. Щом видиш първия слънчев лъч, ще се зарадваш. – Не мога да обичам. – Щедрост от бедни хора не искам; работа от болни хора не очаквам; на знание от невежи хора не разчитам.

Помнете: Не се занимавайте с отрицателните качества на човека. Не казвай за някого, че е невежа. Ако мислиш за невежеството му, ти сам се спъваш. Тури невежеството вън от ума си и не се занимавай с него. Не мисли за човека, че е невежа, но кажи си: Той не е започнал още да учи. Ако един ден пожелае да се учи, кажи му, че може да учи. – Кой ще го учи? – Който има знания. Не можеш да преподаваш българска граматика, ако не си я изучавал. Не можеш да бъдеш личност, ако не учиш; не можеш да бъдеш личност, ако не любиш; не можеш да бъдеш личност, да бъдеш свободен, ако не воюваш за своята свобода. Не можеш да придобиваш сила, ако не разбираш глагола, като част на речта, или действието и противодействието на силите. Глаголът крие сила в себе си. Без глагол речта нищо не струва. И местоимението подразбира сила. Прилагателното име означава нагаждане на човека, да знае, как да се поставя при добрите и лошите хора. Трябва да изучавате всички части на речта, да знаете, как и къде да ги поставяте. Трябва да си служите правилно и с препинателните знакове. Къде поставяте точка, запетая, точка и запетая и две точки? Двете точки представят две успоредни линии, т. е. закон на разумността. Двете точки са знак за деление. Ще делиш правилно, на всички по еднакво. Ако

делиш и задържаш по-големия дял за себе си, а по-малкия за другите, не делиш правилно. Имаш две ябълки. Как ще ги разделиш? Едната ябълка ще дадеш на ближния си, едната ще задържиш за себе си. Ако имаш една ябълка, или ти ще изядеш цялата, или ще я дадеш на ближния си. В никой случай няма да режеш ябълката на половинки и така да я делиш – Кой трябва да вземе ябълката? – Който е чакал повече. Ти си чакал десет години, а той само една година. Ти ще вземеш ябълката, а той ще чака още девет години. Ще се учите на търпение. – Не може ли по любов да се реши въпросът? – На колко години си? – Ако си на 10, на 20, на 30 или на повече от 30 години, все ще загазиш в любовта. И на 90 години човек загазва в любовта. Стане ли на сто години, той не загазва вече. Само стогодишният човек се справя лесно с въпросите на любовта.

Казва се, че любовта е за младите. Въпреки това, те загазват в любовта. – Защо? – Защото старите не ги подкрепват. За да не ги оберат, старите се представят за бедни хора, които нямат нищо. Старият казва: Освен години, нищо друго нямам. – На колко години си? – На сто години. – Тъкмо сега си готов да любиш. Кажеш ли, че твоята работа е свършена, ти отхвърляш Божието благословение. Приеми, че можеш да любиш, и ще бъдеш благословен. Числото сто е число на ангелите. Приложи закона на ангелите и върви напред. Кажи: Ще любя! Ще отида да посрещна слънцето. – Може ли стогодишен човек да люби и да посреща слънцето? – Може. Ако иска да бъде благословен, той ще отиде да посреща слънцето. Чака ли слънцето да свърши работата си, да се отбие от пътя си и да го посети, неговата работа е свършена.

Подражавайте на слънцето. Никога не се отбивайте от пътя си. Отбиеш ли се, или се спреш на пътя си да чакаш другите, ти си направил вече една погрешка. – Защо спираш? – Жаден съм. – Защо спираш? – Гладен съм. – Защо спираш? – Невежа съм. – Щом си жаден, вода ти трябва. Щом си гладен, хляб ти трябва. Щом си невежа, звание ти трябва. Всичко това ще ти се даде изобилно, ако си готов да приемеш и предадеш любовта. Давай свободно и приемай свободно, както силната и буйна вода, която може да кара воденица. Сегашните хора се нуждаят от силна, буйна вода, която да полива градините на техните умове, сърца и души. – Има ли такава вода? – Има. Не се съмнявайте в положителното в живота.

Дръжте се за положителното в света. Мнозина поддържат отрицателното в живота и казват: Нищо не зная, нищо не мога да направя. Не е така. Запалила се къщата ти. Не можеш ли да изгасиш огъня? Не знаеш ли, как се гаси огън? Не си дете. И дете да си, пак можеш да го изгасиш: ще духнеш, ще сипеш вода, или ще изнесеш запаленото вън – от огъня зависи, как ще го изгасиш.

Един ден бях поканен в дома на едно видно семейство за няколко деня. Госпожата, уморена от работа, легнала след обед да си почине. В това време детето влязло в стаята да си вземе орехи, които майката криела под кревата. За да не вдига шум, да го чуе майка му, то запалило свещ, да види, в кой ъгъл са орехите, веднага да ги напипа. Обаче, по невнимание, то запалило чаршафа и започнало да вика: Олеле, изгоряхме! Майката се събудила, уплашила се, и тя започнала да вика: Изгоряхме! Какво трябваше да се направи? Влязох в стаята, сграбчих запаления чаршаф и го изхвърлих вън. Така се свърши цялата работа. – Чакай, да спасим чаршафа. – Няма време за чакане. По-добре да изгори един чаршаф, отколкото да се запали къщата, а заедно с нея и вие да отидете. Както гори чаршафът, вън от прозореца! Благодари на Бога, че чаршафът отиде, а вие останахте живи. Ако не бях влязъл навреме, и жената, и детето щяха да станат жертва на огъня. И днес чаршафът гори, и аз съм тук. Чаршафът трябва да се изнесе навън. Смели хора са нужни днес – хора, които да служат на Бога в малките работи.

Един ден отивах в града. Срещнах едно малко, красиво момиченце. То ме погледна, погледна към обувките ми и веднага се наведе. Забелязало, че връзката на едната ми обувка била развързана. То завърза връзката, погледна ме, усмихна се и тихо проговори: Да не се изуе обувката. Усмихнах се и аз, с което исках да кажа на момиченцето: Бъди всякога внимателна към доброто. Краката представят добродетелите на човека. Пази доброто в себе си, пази доброто и на своя ближен. Това момиченце свърши една работа, която разумният свят му възложи. Малко е момиченцето, но разумно. То иска да каже: Срещнеш ли човек с развързана обувка, наведи се да я завържеш. Това е една лека, малка задача, но ако малките работи не можеш да направиш, големите мъчно ще разрешиш. Мислиш ли, че каквото кажеш, ще стане? Много противоречия ще срещнеш, докато дойдеш до положение да решаваш трудните задачи.

Един ден се връщах от града, отивах на Изгрева. Тъкмо на най-високото място на шосето настигнах една кола, догоре пълна с въглища. Каруцарят бие конете, да вървят, но колата не мърда – конете са слаби, не могат да поемат височината. Ако кажа на каруцаря да не бие конете, няма да ме разбере. Ако му кажа да извади част от въглищата, няма да ме послуша. В тоя момент настигат колата четири ученички и четирима ученици, говорят си весело, радостно, че ги разпуснали за матура. Като видяха колата и слабите кончета, един от тях извика: Другари, да помогнем на кончетата! Всички се съгласиха. Момчетата застанаха от едната страна на колата, момичетата – от другата и, в пет минути отгоре, конете поеха височината. Доволни, радостни, учениците се върнаха назад, като скачаха и пееха. Ако

всички българи последват тоя пример, спрелият кон на техните коли ще поеме височината, ще излезе на равно, и работите им ще се оправят. Учениците приложиха любовта си, и колата продължи своя път. Те казаха на каруцаря: Моля ти се, не бий конете, те са слаби. Ние ще им помогнем.

Днес светът се нуждае от хора, проводници на Божията любов, да подемат Великото Божие дело, което е спряло на пътя и не може да върви. Нужни са само четири момчета и четири момичета, за да тръгне конят. Четирите момчета и четирите момичета са разумните хора в света. Красиви са лицата на тия момчета и момичета. Работа се иска от всички.

Желая да бъдете като малкото момиченце. Желая да бъдете като четирите момчета и четирите момичета, които помогнаха на конете да поемат своя път. Приложете трите важни правила в живота си: Всичко да правите заради Божията любов. Всичко да правите заради Божията мъдрост. Всичко да правите заради Божията истина. Само така ще придобиете живот, знание и свобода. Приложи любовта, и всичко ще дойде навреме. Здрав ще бъдеш, силен ще бъдеш и учен ще бъдеш. Каквото направиш, всички ще го харесат. Не се дръж за старото, как са живели хората едно време. Важно е, как трябва да живеят днес. Това е новият път. Опитал съм това и ви говоря опитани неща.

Трябва да служим на Господа! Ако Му служим, Той ще направи всичко за нас. Ако не му служим и се колебаем, ще понесем последствията на нашето колебание. Досега сме се лутали, блъскали, без да постигнем онова, което душата ни желае.

Да турим нова основа на живота си. Да служим на Бога с любов, без никакви правила и закони. Да служим на Бога по свобода и да се радваме, че сме направили нещо за Него. Мравка се дави във водата – извади я на сухо място. Лист паднал на земята – вдигни го, тури го настрана. Колкото и да е малка една работа, направи я с любов. В любовта няма противоречия, няма зло. В любовта всичко е светло и добро.

6. Беседа от Учителя, държана
на 28 ноември, неделя, 10 ч. с, 1943 г.
София – Изгрев.

1943_11_28 Човешка и Божествена любов
Утринно Слово

ЧОВЕШКА И БОЖЕСТВЕНА ЛЮБОВ

Ще прочета 12 гл. от Исаия и част от 9 стих от 11 гл. на Исаия.

„Земята ще е пълна със знание за Господа". (–9 ст.). Тоя стих изразява материално една истина. На всички е ясно, как се пълни нещо материално. Важен е духовният смисъл на стиха. Значи, ще дойде ден, когато всички хора ще знаят, как да служат на Бога. В сегашния християнски свят малко хора разбират дълбокия смисъл на Христовото учение. Всеки християнин/ казва: Аз вярвам в Христа. Всички вярват, но малцина разбират и прилагат Христовото учение правилно. Кой не вярва в слънцето? Има хора, които вярват в слънцето и умират; други вярват в слънцето и живеят. Някои вярват в слънцето, но са бедни; други вярват в слънцето и са богати. Едни вярват в слънцето и са прости; други вярват и са учени. – Защо е така? – Само невежият пита, защо е така. Само детето пита, защо майка му го оставила на земята да ходи, а не го носи на ръце, както по-рано е правила. Майката носела детето си цели девет месеца в скришната си стаичка и след това го изважда навън. Това е голяма привилегия. След излизането на детето от тая стаичка, майката казва: Кракът ти повече няма да стъпи тук. Много естествено. Ако за девет месеца детето не е научило това, което майката крие в себе си, и за 90 месеца няма да го научи. Числото девет е краен предел на нещата. Като дойдеш до това число, ще се бориш: или ти ще биеш, или тебе ще бият; или ще свършиш училище, или няма да свършиш – никакво отлагане не се позволява. Числото осем е строгата майка, през която минаваш най-после. Числата 2, 5 и 8 представят майката. Ако при числото осем – последната майка, не станеш човек, при никоя друга майка няма да станеш.

Числото девет е последният син. Той е марсианец, всякога воюва. Когото пипне, пита го: Защо не се подчиняваш на Бога? – Аз любя Бога. – Любиш ли Го? Ако Го любиш, трябва да бъдеш готов на всички жертви за Него. Жертвата има отношение към здравия, силния, учения и богатия. Болният не може да прави жертви. Той казва: Аз те обичам. – Какво допринася той със своята любов? Има смисъл да те обича здрав човек, все ще ти даде нещо. Да те обича болен, това значи, да вземе нещо от тебе. Здравият има здрава мисъл, здрави чувства, от които болният се ползува.

Какво означава здравата мисъл? Да мислиш здраво, това значи, да бъдеш последователен във всичките си работи. Преди години бях в Шумен. Там срещнах един наш познат, добър евангелист. Той беше обущар. Попитах

го, може ли да ми ушие едни хубави обувки. Казах му, че досега са ми шили обувки все светски обущари. Тоя път искам евангелист да ми ушие обувки, да видя, каква разлика ще има между едните и другите. Той се съгласи. Отидох в работилницата, взе ми мярка, показа кожата, от която ще ги направи, и обеща да ми ушие хубави обувки. Наистина, обувките бяха отлични: хубава форма, добре легнаха на краката ми – само кожата не беше изпитана. Носих ги един месец, и кожата отгоре започна да се пука. За оправдание, обущарят каза, че вината е в мене – много съм ходил с тях, затова се напукали. Като помислих малко за обувките, намерих, де се крие погрешката. Обущарят е добър майстор, шие хубаво, дава красива и удобна форма на обущата, но не познава качеството на кожите. Друг път пак ще си заръчам при него обувки, но преди това ще потърся човек, който разбира от кожи, та обувките ми да траят поне десет месеца, а не само един месец. Някои хора приличат на тоя евангелист – много неща знаят, добре ги правят, но трайността им е малка – само за един месец. Двама влюбени – Стоян и Драганка се разхождали в една гора и любовно се разговаряли. Стоян носел в джоба си един револвер и, за да покаже, колко е верен в чувствата си, казал на Драганка: Видиш ли тоя револвер? Докато е в мене, никой не може да те бутне. Увлечени в разговора, те навлезли вътре в гората; насреща им се задала една голяма мечка. Като видял мечката, Стоян изтръпнал от страх – едва успял да се качи на една стара круша. Драганка останала под крушата и, за да се спаси от мечката, дошло й на ума да се престори на умряла. Легнала на земята и се притаила. Стоян й казал: Драганке, не се страхувай, аз ще цъкам отгоре. Мечката се приближила към тях и започнала да души Драганка. Оттук я подушила, оттам я подушила и продължила пътя си. Като отминала, Драганка се вдигнала от земята и се готвела сама да продължи пътя си. Стоян веднага слязъл от дървото и я запитал: Драганке, какво ти говори мечката? – Каза ми, друг път да не тръгвам с такъв герой като тебе. Следователно, когато някой казва, че ме обича, аз зная, защо ме обича. Обича ме за парите, които съм вложил в банката. Той не се интересува от мене, от парите се интересува. Той се интересува да не пропадне банката, а с нея заедно и парите. Ако пропаднат моите пари, и неговите ще пропаднат. Той трепери за банката и си казва: Защо вложих парите си в тая банка? Прав е човекът. Това е човешка банка. Един ден човешките банки все ще пропаднат. Досега не съм срещал човек, който да не е фалирал. Не съм чувал, човешка банка да не е фалирала. Някоя мома пита своя възлюбен: Обичаш ли ме? – Обичам те. – Докога ще ме обичаш? Като се оженят, докато са млади, живеят добре. Щом започнат да остаряват, тя го нарича „дъртия", той я нарича „дъртата". Всеки мисли за себе си, казва, че очите му не виждат, краката му не държат Тя поглежда към него и се чуди, как е могла да се влюби в тоя човек. Той се чуди, как е могъл да се влюби в нея. Те стават посмешище един за друг.

Човек, който остарява и отслабва, не живее в света на любовта. Човек, който остарява и отслабва, не живее в света на мъдростта. Човек, който остарява и отслабва, не живее в света на истината. При сегашното разбиране на човека, отслабването и остаряването са на мястото си. Човек живее и греши. Какво ще стане при това положение, ако той не остарява и отслабва? Погрешките му щяха да се увеличат толкова много, че никога не би могъл да ги изправи. Опасно е сегашният човек да бъде вечно млад и силен. Слабостта и старостта са спасителни пътища за сегашния човек. И смъртта спасява човека. Тя го освобождава от задълженията му. В тоя смисъл, само младият има право да обича. Той има задължения: къща прави, ниви и градини обработва – иска да се ожени, да има деца. Старият е свободен от тия задължения. И той обича, но неговата любов има особен характер, коренно се различава от любовта на младия. И старият гради къщи, но в умствения свят; и той говори за любовта, че трябва да се обичаме, да се жертвуваме, но сам не може да прояви нито любовта, нито жертвата.

Какво, в същност, е жертвата, и кой може да се жертвува? Само богатият може да се жертвува, Той може да принесе сърцето и ума си в жертва. Той може да принесе душата и духа си в жертва. Това значи, доброволно служене. Да жертвуваш сърцето си, не значи да го унижиш. Бог казва: „Сине мой, дай ми сърцето си!" – Защо иска сърцето, а не ума? – Защото сърцето е работило много, пзцапало се е, и днес трябва да дойде някой да го очисти. Само Бог може да очисти човешкото сърце и да го напълни. Някой казва на ближния си: Дай ми кесията си. Защо иска той кесията му? – За да я изпразни. Вземи кесията на своя ближен, изпразни я, за да си услужиш, но върни я пълна. Какъв човек си, ако не можеш да напълниш кесията, която си изпразнил? Човек изпразва кесиите, а Бог ги пълни.

Какво нещо е Божията Любов и какво – човешката? Божията Любов пълни човешкото сърце, човешкия ум, човешката душа и човешкия дух. Човешката любов изпразва човешкия ум, човешкото сърце, човешката душа и човешкия дух. Това е разликата между едната и другата любов. Не можеш да кажеш, че човешката любов е Божия, и Божията – човешка. И човешката любов има добра страна. Тя изпразва, приготвя условия за пълнене. Дето намери празни кесии, Бог ги пълни. И Христос, като дойде между хората, трябваше да се изпразни, да се приготви за приемане на Божията Любов. Като те обича някой, ти трябва да даваш.

От няколко време ходя често на Витоша, правя разходки по планината. Който не знае причината за това, мисли, че нарочно излизам вън от града, крия се от бомбите. В същност, въпросът е поставен другояче. Ако следите,

кога стават бомбардировките, ще видите, че те стават, когато съм в града, а не когато излизам на планината. Много естествено, крадците и разбойниците не търсят бедни хора, но богати, защото има какво да вземат от тях. Те търсят мене. Когато мене оберат, и вие губите. Докато съм богат, вие се ползувате от моето богатство; щом обеднея, и вие губите. Не говорете неща, които не разбирате. Трябва да разбирате любовта, Човешката любов е на мястото си като човешка, Божията Любов е на мястото си, и нищо не може да я измести. Човешката любов е мътна вода, която се пречиства само от Божията Любов. Очисти ли се от утайките и калта, човешката любов се повдига. Не е страшна калта във водата, защото тя е примес, не е нейна съставна част. Както се пречиства водата, така се пречиства и човешката любов, а именно, по пътя на ума и на сърцето. Умът се пречиства чрез светостта, а сърцето – чрез страданието. Казват за някого, че е свят човек, а за друг, че е чист. Светият човек е умен, а чистият – добър. Не смесвайте светостта с чистотата. Светлина има в ума, чистота – в сърцето. Добрият работи с чисти, звонкови монети. Той никога не дава фалшивите монети за истински. Ако в ръката му попадне фалшива монета, той никога не прави опит да я прокара. Как ще се оправдаеш пред себе си, като я дадеш вместо истинска, звонкова монета? Че на тебе я дали, това не ти позволява да я дадеш на други. Някой те моли да му услужиш. Ти казваш: Говорих вече за тебе, работата ще се нареди. Оказва се, че нищо не си говорил. – Ще говоря някога. – Това не е услуга. Важно е онова, което можеш да направиш за човека в даден момент.

Колкото и да е малка една работа, свърши я на време. Паднал един лист на земята – наведи се и го вдигни. Някой ти иска няколко стотинки или един лев – дай му ги веднага, не отлагай за другия ден. Друг е въпросът, ако някой ти иска хиляда лева. Щом нямаш пари, няма да му дадеш. При това, има случаи, някой иска пари, за да дава на други, да минава за благодетел. Българската пословица казва: „С чужда пита помен не се прави”. Божествен закон е: Като обичаш някого, ще работиш за него и, каквото придобиеш, ще му го дадеш. Като любиш, ще проявиш оная любов, която е вложена в тебе, а не чуждата любов, описана в романите. Ще се откажеш от подражаването. Ще проявиш своята любов, а не чуждата.

Всеки трябва да прояви своята любов, своята мъдрост, своята истина. Някой иска да прояви Христовата любов, да бъде като Христа. И това е възможно, но той трябва да мине през страданията на Христа. Христа заковаха на кръста. Готов ли си и ти да бъдеш закован като Него? Тежки бяха гвоздеите, с които заковаха ръцете и краката на Христа. Някой се оплаква, че го обидили. Какво представя обидата? – Голяма е разликата между обождане с игла и пробождане с гвоздей. Има и големи обиди, като пробождане с гвоздей, но те рядко се случват. Такива обиди човек с години

не може да забрави.

Защо човек не може да забрави някои обиди, това е въпрос, върху който не трябва да се говори. Ако открия тоя въпрос, ще причиня пакост първо на себе си. – Защо? – Няма да ме разберете. Много съм говорил върху любовта и с това съм си причинил пакост. Колко души са ме разбрали? От ония, които са ме разбрали, печеля; за ония, които нищо не са разбрали, плащам. Какво печеля, ако на хиляда души подпиша полици по хиляда лева? При това, само десет души плащат, а за останалите аз плащам. Пред тях минавам за благодетел. Трябва ли след това да разправям, че тия хора ме подядоха? По-добре нищо не давай на хора, които не плащат, отколкото да се оплакваш, че те подяли. Как постъпвам в такъв случай? Понеже съм богат, давам и на добрите платци, както и на ония, които не плащат. И на едните давам по един лев, както и на другите. Закон е: като дойдеш до единицата, никой не може да те излъже. Когато и да е, единицата пак ще се върне при мене. Никой не може да задържи единицата в себе си. Няма сила в света, която може да я задържи.

И тъй, когато се говори за Божията Любов, разбирам числото едно, единицата, която никой не може да задържи. Единицата е мощно число; тя никога не се размножава. Казваме: Единният Бог и Троеличният Бог, т. е. Бог на многото лица. Под „Единния Бог" разбираме идеята, че само Бог има едно лице. В едното си лице Бог е съвършен. Това съвършенство никой не го познава. Знаем само, че в Бога няма никаква промяна. Казваме ли, че Бог е троеличен, разбираме лицата на всички хора в Бога. В едното лице на Бога е безграничната любов, а в трите лица – граничната любов. В граничната любов се явяват противоречия. Затова някои се питат, защо Бог постъпил така? Като не познават великата Божия Любов, хората искат да играят ролята на Господа, но сами се спъват. Не може несъвършеният да замести или прояви съвършения. Ние не познаваме Единната любов, затова грешим. Казваш: Обичам даден човек. Обичаш го, защото ти дава повече от другите. Когато обичаш някого повече от другите, това показва, че той ти дава повече от тях. Ако повече взима, по-малко го обичаш. Каже ли някой, че обича известен човек, или че не го обича, зная вече причината на това. Обичаш го, защото в миналото някога, или днес, ти дава повече от другите. Не го обичаш, защото, освен че нищо не ти дава, но взима от тебе. Някой говори лошо за тебе – не го обичаш; говори добре за тебе, обичаш го. Някой ти услужил, обичаш го; не ти услужил, не го обичаш.

Всички хора искат да ги обича Бог. Какво са направили за Него? Бог проявява любовта си към всички – за себе си прави това. Като люби, Той печели. Ако ние любим, ние печелим. Без любов няма печалба. Да очакваш на подаяние, това значи, да се ползваш само от половината на

живота „Чуждото и на Великден се взима". Така казва практичният българин. Ако разчиташ само на любовта на майка си и на баща си, ти си загубил половината от своя живот. Те ще те обичат, докато са живи. Какво ще правиш после? Кой ще те обича?

Сега аз не искам да влизам в противоречие с вашия живот. Какви сте вие и как живеете, тоя въпрос оставям настрана. Какъв съм и кой съм, също оставям настрана. Аз не очаквам на това, което вие знаете за мене. Радвам се на това, което зная за себе си. Радвам се на това, което давам. Радвам се, когато човек благодари за това, което е получил. Радвам се на великата Божия Любов и на нея разчитам. Радвам се, че обичам хората. Радвам се на моята и на тяхната радост. Ако аз не живея като Бога и като добрите хора, и ако вие не живеете като мене, какво представят моят и вашият живот? Ще кажете, че хората се оплакват от живота си. Не е лошо, че се оплакваш. Оплакването подразбира някаква мъчнотия – не можеш да решиш задачата си Щом решиш задачата си, оплакването престава. Някой се оплаква, че има нива, но семе няма, волове няма, не може да я изоре. Ти обичаш тоя човек и веднага предлагаш помощта си. Имаш два вола, жито и му казваш: Дай нивата на мене, да я изора и засея. През лятото, когато житото роди, ще делим печалбата наполовина. Можеш ли да делиш благата с някого, ако нищо не си работил?

Българинът е практичен: две трети от благата иска да задържи за себе си, а за ближния си – една трета. Една трета е малка част, наполовина трябва да се делите. Не е лесно да разбереш смисъла на едната трета. Бащата е единицата, майката е Двойката, а детето – дъщерята и синът – тройката, т. е. едната трета от цялото. Ако детето е момиче, майката е вложила повече капитал от бащата. Последният се ползува от лихвите на тоя капитал. Бащата се радва, че се е родило момиче, има кой да го обича. Дъщерята обича баща си, а синът – майка си. Ако едни родители имат само дъщеря, бащата умира по-рано и влиза в дъщерята, там продължава да живее. Дъщерята е възлюбената на бащата. Ако в едно семейство се роди момче, бащата е вложил капитала си, а майката го използува. Синът обича майка си. С любовта си към сина и дъщерята, майката и бащата ще научат значението на едната трета. Ако жената не стане майка, и мъжът не стане баща, те никога няма да разберат значението на числата едно и две. Единият от тях трябва да има нива, а другият – жито и волове, да изоре нивата и после да я посее. Нивата е майката, а воловете и житото – бащата. Той ще изоре и посее нивата и, каквото получи, ще го дели наполовина. Какво дава нивата? Чрез слънчевата енергия и елементите, които се намират в нея, тя възраства житото. И нашето слънце черпи енергия от други слънца. Да не отивам по нататък, да се спъвате. Важно е да благодарим, че нивата е богата. Аз говоря за една богата, наторена нива,

която естествено получава Божието благословение. Ако нивата е бедна, не сей на нея, докато не я наториш. Не работи на бедна земя. Не сей на пясък. Сей на богата, на здрава почва. Ако искаш да четеш, избери богата, хубава книга. Ако е роман,трябва да е първокласен. Чети такава книга, в която нещата да са сто на сто верни, а не само едно на сто.

Някои се питат, какво ще стане с тях. Ако човек върви по негативния път на живота, черен ще стане. Достатъчно е четири поколения хората да се отдалечат от Божествения път, за да почернеят. Достатъчно е четири поколения да живеят по закона на любовта, за да побелеят и красиви да станат. Ако изпълняваш Божията воля с любов, красив ставаш; ако не я изпълняваш, грозен ставаш. Ако изпълняваш Божията воля с любов, здрав ставаш; ако не я изпълняваш, заболяваш. Ако изпълняваш Божията воля с любов, умен ставаш; ако не я изпълняваш, оглупяваш.

В сегашната война неприятелят устройваше различни примки. Някъде пущаха от самолетите различни предмети: писалки, бонбониери за деца, играчки. Но всяка играчка или писалка струваше един живот. Те бяха пълни с взривни вещества. Едно докосване до тях причиняваше голямо нещастие. Като знаете това, не пипайте предмети, които неприятелят ви е подхвърлил. И в човешкия живот има мисли и чувства, които съдържат взривни вещества. Достатъчно е да се докоснеш до тях, за да експлодират. Те са турени на пътя ти от черните братя. Много хора страдат от такива малки пера или писалки. Като ги намерят, турят ги в джоба си, а после се чудят, защо ги боли сърцето. Някоя мома срещне един красив момък, влюби се в него и се оженят. Той има слабост да пие. Какъв ще бъде техният живот? Може ли тя да го измени? – Не може. Той всеки ден експлодира и причинява пакости. – Кой е виновен за това? – Виното. Любовта към виното разваля живота. Единственото нещо, което не разваля живота, е водата. Божественото не разваля живота, човешкото го разваля. Божествената мисъл не разваля живота – човешката го разваля. Чистото никога не разваля нещата – нечистото ги разваля.

Като говоря за нечистото, никого не съдя. Естествено е, че който е слязъл на земята и работи, все ще се окаля. Това е в реда на нещата, но облечи работната си дреха, че и да се окаляш, да има какво да облечеш. Ще съблечеш работната си дреха и ще облечеш чиста. – Кога? – Когато свършиш работата си. Не можеш да очакваш, ръцете на работния човек да бъдат гладки, меки – все ще има по няколко мазоли по тях. Има ли нещо лошо в мазолите? Мазолите показват, че човек работи. – Груби ръце има тоя човек. – Груби са ръцете му, но той работи, излиза нещо от тях.

Един човек живял 30 години според Божиите закони и придобил голяма

чистота и светост. Той прекарвал повече в планината. Един ден решил да отде на черква, да се помоли на Бога заедно с хората. Като слизал от планината, срещнал го един разбойник, главатар на банда, погледнал го и го спрял да му каже нещо. Слушай братко, много хора съм срещал, но ти ми харесваш. Искам да те оставя заместник за известно време, да управляваш моите хора. Решил съм да отида на черква, а няма кой да ме замести. Ето оръжието ми, предавам го на тебе и спокойно слизам в града. Ще постъпваш, както намираш за добре, аз имам вяра в тебе. Светият човек се замислил, какво да прави, да приеме главатарството, или не. Най после решил да направи тая жертва, да вземе оръжието и да стане главатар. Така ще се избегнат престъпленията, които главният разбойник би направил. По едно време довели при светията един богат човек, с цел да го оберат. Той го погледнал и казал: Ти ще останеш при нас, няма да те убиваме, но ще вземем парите ти и ще ги раздадем на бедни. В Божия закон е писано: Когато богатият не прилага любовта, богатството му се взима. След това довели при главатаря един беден човек, погрешно хванат. Разбойниците мислили, че той има пари, но останали излъгани. Главатарят се приближил към бедния и му казал: Не се страхувай, нищо няма да ги направят. Твоето наказание ще бъде леко. Ти ще получиш част от парите на богатия. Дълго време си молил Бога да се подобри положението ти. Молитвата ти е чута. Сега ще си отидеш, ще благодариш на Бога и ще живееш добре. След това и богатият, и бедният били пуснати на свобода.

Казвам: През деня човек трябва да бъде беден, да работи. Вечер трябва да бъде богат, да почива. Като работиш през деня, ще срещнеш различни хора: едни ще те изнудват да работиш без пари; други ще ти платят добре и ще се разделите приятелски. Ще благодариш и за едното, и за другото; вечерта ще се прибереш щастлив, че си научил нещо от живота, и можеш спокойно да си починеш. Само така човек може да реши задачите си правилно. – Трябва да се плаща. – Вярно е, че трябва да се плаща, но някъде получаваш даром. Какво плаща ученикът на учителите си, които го учат? Ходиш на училище, връщаш се у дома си, учиш, придобиваш знания и опитности, без да плащаш нещо. Благодари за всичко, което придобиваш в живота. – Искам да бъда щастлив. На земята щастие няма. В бъдеще, щастието ще дойде на земята, но при сегашните условия е невъзможно. […] хората воюват, когато опитват силата на четири – петтонните бомби?

Защо става война между народите? – Защото не обичат Бога. Ако народите, както и отделните хора, обичаха Бога, войната никога нямаше да стане. Всички проявяват любовта си по свой начин. Германците проявиха любовта си към англичаните по свой начин – 600 пъти бомбардираха

Лондон. Сега англичаните им отговарят със своята любов, Те започнаха да бомбардират Берлин. Всички воюващи прилагат Мойсеевия закон: „Око за око, зъб за зъб". След всичко това, хората разискват върху въпроса, кой народ е прав. От Божествено гледище, никой не е прав. Право има само Божията Любов. Без любов към Бога нищо не се разрешава. Това е закон, който се отнася, както за отделния човек, така и за всички народи, за цялото човечество, за цялото небе. Без любов към Бога нищо не се постига. Дръжте се за Божията Любов, като условие за истинския живот.

Човешката любов е на страха, а Божията любов – на свободата. Ако искаш да се освободиш от страха, трябва да станеш слуга на Божията Любов. Човешката любов може да се повдигне, когато започне да служи на Божията Любов. Само Божията […] ва да знае и да го изисква от себе си, а не от другите. Ще кажете, че е мъчно да любите Бога. За едного е мъчно, за другиго е лесно. Мъчно е да обичаш оня, който нищо не ти е дал. Не е мъчно, обаче, да обичаш Оня, Който всичко ти е дал. Как ще разчиташ на човешката любов, с която една дреха не можеш да ушиеш? Божията Любов представя дебело въже, образувано най-малко от десет хиляди здрави конци. Човешката любов е един от тия конци. Заедно с другите, той върши работа, но сам нищо не може да направи. В това отношение, човешката любов е десет хиляди пъти по-слаба от Божията. Тя е по-слаба даже от паяжината. Неустойчива е човешката любов. Опасно е да се държиш само за човешката любов. Тя може да заведе човека в черната ложа. Любовта на черните братя е по-слаба и от водата, и от въздуха. Защо ни е любов, която няма никаква устойчивост? Защо ни е любов, която не издържа ни като водата, ни като въздуха?

Да се обърнем към Господа и да благодарим за всичко, което ни е дал, и за всичко, на което ни е научил. – Какво сме научили? – Ако можеш да постъпваш, както аз постъпвам, много нещо си научил. Например, аз не давам на човека по-малко от една стотинка, от един лев. Аз работя изключително с единицата. Пет или десет стотинки не давам; пет или десет лева не давам, но по един лев съм готов да дам на всички хора. Една круша, една ябълка, един хляб мога да дам на човека, но не и две ябълки, две круши или два хляба. Един ден мога да работя за човека, но два – никога. Един месец или една година мога да работя за човека, но два месеца или две години – никога. Щом изтече годината, прекратявам работата. Милиони да ми дават, не работя нито един ден от втората година. Единицата, едното, това е идеята любов към Бога. Който люби Бога, има вътрешен мир, спокойствие и радост.

Като дойдоха бомбите над София, всички се уплашиха, трепереха от страх. Някъде се събираха по много души заедно, да си дават кураж. Те не знаят,

че така привличат вниманието и могат да пострадат повече, отколкото, ако човек остане сам. При това, не забравяйте, че от невидимия свят е определено, де да падне бомбата. Мислите ли, че за Христа не беше определено, да бъде разпнат? Христос се моли, ако е възможно да се отмени горчивата чаша. Не е лесно да съзнаваш, че си Син Божи и да бъдеш разпнат като най-голям грешник. Най-после, като мина през големи страдания, Христос се подчини на един закон, който ще изучавате в бъдеще. Знаете ли, какво нещо е да те изостави Бог? Изложен на големи страдания, на поруганието на хората, Христос се обърна към Господа с думите: Господи, защо си ме оставил? Дойдох да помагам на хората, но, вместо да придобият нещо, те ме разпъват. Страданията, които Христос преживя, се разбират едва днес – две хиляди години след разпятието. Христос разреши своята задача с думите: „Господи, в Твоите ръце предавам духа си. Да бъде Твоята воля! ". Той знаеше, че в Божията Любов няма промяна.

Сега и на вас казвам: Каквото и да се случи в живота ви, не се обезсърчавайте. Ще дойдат скърби и страдания – не се смущавайте. Ако не знаете нещо и не го разбирате, благодарете и за това. Ако мислите криво, сами се спъвате. Ако мислите право и не работите, пак се спъвате. Някой мисли, че аз мога да му помогна, да свърша неговата работа. Мога да му помогна, но ако и той работи. Който очаква да получи всичко наготово, сам се спъва. Човек трябва да уповава на Бога и да работи. Това значи, да постъпи като двамата слуги, единият от които получил два таланта и спечелил още два, и вторият, който получил пет таланта и спечелил още пет. Третият слуга получил един талант и го заровил в земята. Когато господарят му дошъл и поискал сметка за неговата работа, той казал: „Зная, господарю, че си строг; жънеш, дето не си сял, затова зарових таланта в земята, като се върнеш, да ти го дам". Господарят му отговорил: Като знаеш, че съм строг, защо не даде таланта под лихва, да принесе нещо? Слугата не е бил искрен. Той не заровил таланта за господаря си, но за себе си; ако господарят му не се върне, той ще го извади от земята и задържи за себе си. Не заравяйте богатството си в земята. Вложете го в обръщение, да се умножава. Така ще се ползвате от него и вие, и вашите ближни.

Помнете: Никой не може да зарови любовта в земята. Без любов няма живот. Любовта всякога дава. Това е нейното отличително качество. Един млад момък срещнал на пътя си млада, красива мома, на която лицето било опръскано с киселина. Като видял страданието й, той веднага измил лицето й и го изтрил с кърпичката си. След това доставил отнякъде чисто дървено масло, с което намазал лицето на момата, да не изгори. Тя се обърнала към момъка и благодарила за помощта, която й оказал.

Момъкът помогнал на момата, без да пожелае нещо от нея. Неговата постъпка е чиста, безкористна. Той дава от себе си, без да взима нищо.

Благословен е оня, който дава, без да очаква нищо. Има смисъл да взимаш, но от Оня, Който носи изобилието. Взимай от слънцето. Когато взимаш от подобния си, ще взимаш по-малко, ще даваш повече. Това е Божествен закон. От човешката любов ще взимате по-малко, а от Божията Любов – повече. Божията Любов представя златни, звонкови монети, а човешката – книжни пари. Някога книжните пари се равняват на златните, но в повечето случаи те са по-долу от златните. Има случаи, когато един златен лев е равен на сто или на хиляда книжни лева. Божествената Любов никога не губи стойността си, а човешката се променя. Човек трябва да бъде внимателен, да не събира много книжки пари. После ще се чуди, какво да прави с тях, де да ги вложи. Той иска да купува ниви, къщи, но тогава хората не са готови да продават имотите си, защото парите са обезценени.

Преди години, един наш приятел турил в Библията си десет хиляди лева, да ги употреби за Бога. Случило се, че при ядене той се задавил и умрял. Никой от домашните му не знаел за тия пари и така останали – обезценили се. Ще дойде ден, когато човешката любов, на която разчиташ, ще се обезцени. Днес тоя те обича, оня те обича, обсипват те с подаръци, но всичко това нищо не струва. Това са залъгалки, с които черните братя заблуждават хората. Те им говорят за хубави работи, за идеали, но вместо да ги повдигнат, спъват ги; вместо да ги оправят, объркват ги. Само вечността оправя човека. Черните братя са майстори да представят нещата в благовидна форма, за да не виждаш лошото.

Двама приятели се срещнали след няколкогодишна раздяла. Единият от тях бил много шеговит. Той често си служел с лъжи и с измислици. Другият бил сериозен, но понякога обичал да слуша шегите на приятеля си. Като се срещнали, сериозният казал на приятеля си: Кажи ми една от твоите лъжи. – Остави се, братко, отдавна забравих лъжите. Животът ме налегна, отказах се от шегите. – Какво става с тебе? – Остави се, баща ми умря и нямам средства да го погреба. Приятелят му се трогнал, извадил хиляда лева и му ги дал. Той взел парите и казал: Ето, тая е последната лъжа, която ти казах. Тоя пример е известен и между турците.

Султанът казал един ден на един от шегобийците си: Кажи ми една лъжа, каквато не си казвал друг път. – Не мога повече да казвам лъжи. – Защо? – Такъми са нужни за лъжите, а нямам средства за това. – Колко пари трябват? – Около 250 лири. Султанът му дал 250 лири и очаквал да се снабди с такъмите и да му каже някаква лъжа. Минали два деня, шегобиецът не се явил в двореца. На третия ден пристигнал при султана и

казал: Не можах да намеря такъми. – Защо? – Защото това беше последната лъжа, която ти казах.

Няма по-велико нещо в живота от любовта – да обичаш и да те обичат. Любовта е извън всякакви закони. Не можеш да съдиш някого, че те обича, или че не те обича. Някой обещал да те обича цял живот, а не издържал на обещанието си. Това става по свобода. В любовта само Бог е вечен, съвършен, неизменен и безграничен. Любовта на Бога е неизчерпаема. Да се страхуваме, че Бог ще престане да ни обича, това е неразбиране на любовта. Някой се страхува, че Бог ще обикне друг, а него ще изостави, и това е неразбиране на любовта. Може ли изворът да дава само на един човек?

Във Варненско има една чешма, наречена харла. Водата ѝ е толкова изобилна, че кара воденица. Един ден ме заведоха да видя харлата. Казаха ми, че се страхували да не се намали водата на харлата, понеже мнозина черпели от нея. Тоя страх не е на място. Хиляди хора могат да черпят от харлата, и водата ѝ да не се намали. Това е все едно, да се страхува човек да не вземат любовта му. Колко любов трябва на човека? Едно малко шише. Не се страхувайте, никой не може да вземе харлата ви. И до днес още харлата кара воденица.

Едно се иска от вас, да приложите любовта и да покажете на хората, как трябва да се живее. Всеки да се обърне към Бога с молба, да му се помогне, да служи на Божията Любов толкова, колкото е служил и на човешката. Какво е придобил, като е служил на човешката любов? Колко пъти се е раждал и умирал, колко пъти се е прераждал и, в края на краищата е свършвал с разочарование. Колко неща е придобивал и изгубвал! Човешката любов клони към запад, а Божията Любов – към изток. Бог казва на човека: Не отивай на запад, дето слънцето залязва. Обърни се към изток, дето слънцето изгрява. В човешката любов има залез, тъмнина, а в Божествената – изгрев, светлина. Това, което изгрява в ума, в сърцето, в душата и в духа ни, е Божествената Любов. Това, което залязва в нас и ни причинява страдания, е човешката любов. Да благодарим, че живеем и в човешкия, и в Божествения порядък, за да се учим. Човешката любов е обвивка на Божията. Така тя запазва нейната чистота.

Да турим човешката любов в служене на Божията Любов.

Да тръгнем в пътя, в който изгрява Божията Любов. Да оставим залеза за ония, които нямат опитността от него. Хубави са картините на залеза, но те не са за нас. Ние ще рисуваме картините на изгрева.

Христос казва: „Не съдете, да не бъдете съдени". Не съдете нито човешката, нито Божията Любов. В човешката любов ще минете през разочарование, смърт, раждане и прераждане. В Божията Любов ще разберете смисъла на стиха: „Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил". За оня, който носи Божията Любов в себе си, е казано: „Роденият от Бога грях не прави". Той излязъл от областта на смъртта и влязъл в областта на вечния живот. Божията Любов прави нечистите неща чисти, а човешката оцапва чистите.

„Не съдете, за да не бъдете съдени". – Кога човек не съди? – Когато обича. Ако не обича, всякога е готов да съди. Обичта означава светлина. Като не обичаш, ти си в почивка. Като обичаш, вършиш всичко, както трябва. В Божията Любов нещата стават, както трябва. В човешката любов нещата стават, както не трябва. Да заработим така, както трябва, а не така, както не трябва.

Сега, да се молим, да не ни намерят бомбите. Ако вървим по пътя на човешката любов, ще ни намерят. Ако вървим по пътя на Божията Любов, няма да ни намерят. Да се молим на Господа: Господи, избави ни, за да можем отсега нататък да се посветим, да служим на Твоята Любов. Ако не се молите, бомбите ще ви посещават. Тия посещения показват, че още сте в човешката любов. – Какво трябва да се прави, за да не ни посещават бомбите? – Молете се. Кажете: Избави ни, Господи, от злото, за да Ти служим!

Кога ще дойде мирът? – Когато пожелаем – от нас зависи. Мирът ще дойде по нов начин – по Божия път. Единственият, Който може да донесе мира в света, е Бог. Когато се обърнем към Бога с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си сила, мирът ще дойде. Когато всички народи се обърнат към Бога и Го възлюбят, мирът ще дойде.

„ Да възлюбим Господа с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила".

7-мо Утринно Слово от Учителя, държано
на 28 ноември, 5 ч. с. 1943г.
София.– Изгрев.

1943_12_01 Малките величини

МАЛКИТЕ ВЕЛИЧИНИ

Упражнение за дишане с движение на ръцете.

Защо понякога великите хора пропадат, а малките, слабите се повдигат? Всички мислите, че в света великото управлява. Всъщност, какво виждате в живота? Значи, в живота оказват влияние и това, което знаете, както и това, което не знаете. С други думи казано: В живота оказват влияние и видимите, и невидимите процеси. Например, видим процес е яденето, невидим е смилането на храната. Като не разбираш смисъла на храносмилането, казваш: Защо трябва да ядем? Направи опит да не ядеш два-три дена, да видиш, каква сила ще имат мисълта и чувствата ти. Без ядене не може. И без дишане не може. Опитай се да не дишаш половин или една минута, да видиш, какво нещо е дишането и може ли без него.

Някой не разбира смисъла на добрия живот и казва: Не струва човек да живее добре. – Защо не трябва да живееш добре? – Защото придобивките на добрия живот идат бавно. Право е, плодовете на доброто узряват бавно, а тия на злото – бързо. Не се заблуждавайте от външните неща. Казвате, че някое ядене е добро, защото е вкусно. Външно може да е хубаво, на вкус – приятно, обаче на стомаха не се отразява добре. Външните качества на това ядене са примамка. Често момите и момците по селата правят седенки, на които кладат огньове от конопени пръчки. Те лесно се запалват, буйно горят, но скоро изгасват. На такъв огън не можеш да се отопляваш. Тоя огън е външно голям, но вътрешната му сила е малка. Това е все едно да се стремиш към някаква велика идея, тя да те въодушеви и повдигне. От Божествено гледище, и малките, и големите идеи имат еднаква сила. Малките идеи изглеждат малки, защото са далеч от вас. Те са перспективно представени. Големите неща са близо до човека, затова изглеждат големи.

Бъдете последователни в разсъжденията си. Ставаш сутрин, казваш си: Да отида ли в клас, или да си полежа още малко? Какво съм придобил, като съм посещавал класа години наред? Да мислиш така, то е все едно да си кажеш: Какво съм придобил, като съм се хранил години наред по три пъти на ден? – Все си придобил нещо. Всичко, което имаш днес и с което разполагаш, се дължи на яденето и пиенето. Всички мисли и чувства са резултат на това, което си ял и пил. Ако не беше ял и пил, спомен нямаше да остане от тебе.

Сега вие искате да бъдете добри, без да разбирате закона на любовта. Това

е невъзможно. Ще кажете, че любовта няма нищо общо с доброто. Не е така. Обаче, думата „любов“ е обезсолена за вас. Тя е обезсолена на всички езици, не само на български. Щом е обезсолена, тя трябва да се осоли. Ще кажете, че като се осоли, ще предизвика жажда. Ония, които обичат да пият, първо се осоляват, хапват си нещо соленичко. Ние не говорим за такова осоляване. Под „осоляване“ в прав смисъл на думата, разбираме уравновесяване на силите. В химията соли се получават, когато се неутрализират киселини и основи. Осоляването е защита. Ако вълкът не може да хапе, гладен ще остане. Ако конят не рита, всеки ще го язди. В тоя смисъл, ританетo е на място. – Не трябва да се рита. – Не трябва да се рита напразно, Ако е на място, ританетo принася полза. Тая дума не се харесва, защото й се предава друго значение от това, което всъщност има. Понеже много думи имат по няколко значения, те се опорочават. Например, в музиката тоновете „ми и ла“ имат едно значение; в говоримия език те имат друго значение. Българинът казва: „Тя ми съдовете; или кучето ла, т. е. лая. В тоя смисъл, частиците „ми и ла“ играят роля на глаголи. Ако свържете тоновете ми и ла в една дума, ще образувате думата „мила“. Значи, някой човек ви е мил на сърцето.

Често значението на дадена дума се определя от интонацията. Беден е човешкият език, не може точно да предаде всичко, което човек мисли и чувства. В английски език има букви, които, вмъкнати в думите, остават без значение. Те не влизат в работа, но се пишат. Ако не ги пишеш в думите, минаваш за невежа. Ако не пише тия букви, ученикът може да пропадне на изпита си. И на френски език има букви, които се употребяват в някои думи, без да се произнасят.

Казвам: Малките величини, незнайните работи са важни. – Защо? – Защото едни не ги знаят, а други ги знаят и работят с тях. Има безброй неща, които ние не знаем, а други ги знаят. Ето защо, ония, които знаят незнайните за нас работи, те ни управляват. Ние се подчиняваме на ония, които знаят повече от нас. Някой не знае, какво представя доброто. Да се ръкуваш, както трябва, това е добро. – Защо? – Защото истинското ръкуване крие пет ценни качества, които трябва да предадеш чрез себе си. При ръкуването ти внасяш един Божествен елемент – участието на палеца; после ти внасяш благородство – участието на показалеца; след това внасяш справедливост – участието на третия пръст – Сатурн. С участието на безименния пръст ти влизаш в красотата на живота. Най-после ти участваш с малкия си пръст – внасяш добра обхода в отношенията на хората. Ако се ръкуваш и нищо не даваш на хората, това не е никакво ръкуване.

Казваш за някого: Тоя човек не знае да се ръкува. Истинското ръкуване

подразбира да внесеш нещо Божествено в човека. Някога гледаш човека и не знаеш, как да гледаш. Да погледнеш човека криво, това значи, да го прободеш с копие. Христа прободоха с копие, защото не знаеха, как да гледат. Ако евреите знаеха, какви последствия ги очакват, не биха пипнали с пръст Христа. В много отношения, и вие сте евреи. Дойде една Божествена идея в ума ви, но веднага се отказвате от нея. Защо се отказвате? Страх ви е да не станете за посмешище с нея. Лъжете се. Ако приемете тая идея, ще се благословите. Ако се откажете от нея, тогава ще станете за посмешище.

Ставате сутрин и се питате: Да се моля, или да не се моля? Щом се питате, да се молите, или не, вие още не сте се научили, какво нещо е молитвата. Сега трябва да се учите. Какво печели Бог от вашата молитва? Ти просиш нещо от Бога и, ако знаеш, кога и как да просиш, молитвата ти ще бъде чута. Ти се занимаваш с една велика идея, а просяк тропа на вратата ти. Сърдиш се, недоволен си, че те пресича. Не се гневи на просяка, той не знае, кога да дойде. Той поставя своята работа на пръв план. Казва: Цял ден съм гладувал. – Няма нищо, че си гладувал. Ти не си единственият, който гладува. Като погладуваш малко, ще изчистиш стомаха си. Понякога гладът се налага за хигиена на организма. Така човек оценява яденето; така се учи да яде сладко. Като ядете, не бързайте. Яжте бавно, дъвчете добре и мислете върху процеса, който става във вас. Сега, не е въпрос да се спирам върху яденето.

Кое е най-важно във вашия живот? Казвате, че и това е важно, и онова е важно. Точно трябва да определите, кое е важно и кое не е. Ако сте гладни, за вас е важно яденето. Но това не е достатъчно. Трябва да знаеш, как да ядеш. Ако ядеш бързо, ще разстроиш стомаха си. Работата, която зъбите трябваше да свършат, стомахът я свърши. Той е недоволен и казва: Това не е моя работа. Ще се оправдаеш, че бързаш, нямаш време да дъвчеш храната. Защо бързаш? Търговецът бърза, защото го чакат търговски работи. Ученикът бърза, защото има уроци. Професорът бърза, защото трябва да преподава. Не е достатъчно само да предаде лекцията си, но трябва да знае, как да я предаде, да се ползват студентите му. Някой казва, че слънцето е милион и 500 хиляди пъти по-голямо от земята. Какъв интерес имате от големината на слънцето? Важно е, че ако слънцето се увеличи, и ние ще се увеличим. Ако слънцето се намали, и ние ще се намалим. Закон е: Ако майката и бащата се повдигат, с тях заедно се повдигат синът и дъщерята. Ако родителите се понижават, и децата се понижават. Който не разбира закона, казва: Майка ми и баща ми са остарели, изветрели са вече. Не е така. Ако те са остарели, и ти ще остарееш; ако те са изветрели, и ти ще изветрееш. Каквото мислиш за другите, ще дойде до главата ти. Ако мислиш, че някой е глупав, и ти ще

оглупееш.

Бъдещето изисква нова философия, ново разбиране, нов начин на живот. Като седнеш да ядеш, ще мислиш, че яденето е Божие благословение. Ще ядеш с голяма благодарност, като че за пръв път ядеш. Знай, че ако унижаваш яденето, унижаваш себе си. Повдигаш ли яденето, повдигаш и себе си. Христос казва: „Който ме яде, има живот в себе си." Това значи, да ядеш и да взимат участие в яденето мислите и чувствата. Сегашният морал е позлатен, благодарение на което се върши всичко изкуствено. Молят се изкуствено, обичат се изкуствено. Всичко правят, но в проявите им няма съдържание. Отвън шишетата са хубави, но празни, И златно да е шишето, щом е празно, нищо не ползва. Златното шише и хлябът имат различна цена. Хлябът ще те спаси от глад, а не златното шише. Приемеш ли хляба вътрешно, той внася живот в тебе. Златото, обаче, може да туриш в джоба си, и оттам всеки може да го вземе. То е като лека мома, във всеки джоб отива. Друг е въпросът, ако златото те обикне. Тогава никой не може да го извади от джоба ти. Това значи, че златото е влязло вече и в кръвта ти. Това злато има смисъл. Обаче, докато златото излиза от джоба ти и не се връща при тебе, ти си на крив път. Какво допринася тинята, която се наслоява върху почвата? Ако е подобна на тор, има смисъл. Ако е глина, никаква полза не допринася. Тя е ценна, когато попадне в ръката на грънчаря.

Имайте предвид малките величини. Малкото, слабото върши чудеса. Вижте, какво правят малките росни капки. Понякога росните капки причиняват големи пакости. Отнасяйте се добре с росните капки. Падне ли някоя росна капка на дрехата, ти я тръснеш веднага, особено, ако дрехата ти е нова. Всяко небрежно отнасяне с росните капки причинява зло. Ето защо, щом капне една росна капка върху тебе, кажи ѝ няколко нежни думи и я остави, не я тръскай. Вие знаете, каква сила се крие в малките капчици. Като се съберат много на едно място, те образуват големи порои, които разрушават къщи, откъртват дървета, завличат говеда. Така те наказват хората за небрежното им отнасяне към малките капки. Те казват: Ние създадохме благата, от които се ползвате. Ако ние не работехме в тревите, в житното зърно, в плодовете, вие нищо нямаше да направите. Без нас вие сте осъдени на смърт. Признателни трябва да бъдете.

Казват за някоя мома, че прегръщала момците. Това е неразбиране на закона, поради което се ражда користолюбиво чувство в човека. Момата и момъкът трябва да прегръщат росните капки и от тях да изучават закона на безкористието. Майката прегръща детето си, което направила кумир за себе си, и мисли, че то ще я спаси. Това е користолюбие. Тя взела един камък, изваяла от него дете, коленичи пред него и казва: О, Ваале! Тя

мисли, че детето й ще я спаси. Тя мисли, че в детето се крие някакъв велик дух. Ако е така, готова ли е да му служи, както трябва? Ако не е готова, детето ще си замине. След това майката се чуди, защо Бог взел детето й. Много естествено, тя не знае, как да му служи.

Сегашните хора сами се спъват. Като не разбират любовта, те казват: Никой не ни обича. – Не е вярно – росните капки ви обичат. Тяхната любов датира от незапомнени времена. Една росна капка падне на дрехата ти, и ти веднага я тръснеш. Вали дъжд, намокри дрехата ти – не го изтърсвай. Нека росните капки попият вътре – дрехата няма да се развали. Дойде една малка мисъл в тебе, като росна капка, но ти не я приемаш. Тя се движи тук-там, не може да си намери място. Ти погледнеш към нея, казваш: Малка си, не мога да те приема. Ако успее за малко време да проникне в мозъка ти, веднага я запитваш, кога е дошла и кога ще си отиде. В това отношение, вие постъпвате като проповедниците и свещениците. Когато един проповедник или свещеник отиде някъде, всички се считат задължени да го приемат като гост, с всичкото внимание и уважение. Ако някой отиде на гости при свещеника, последният ще го запита: Кога ще си отидеш? Той ще се оправдае, че е зает, не може да приема гости. Човек, който няма любов в себе си, е всякога зает. Той няма време да покани някого и да го нагости. За оня, който люби, времето се продължава.

Веднъж запитали дявола, как е забогатял и отде черпи своето богатство. Той нищо не отговорил. Един ден, поради слабост към един от своите ученици, той се навел близо до ухото му и пошепнал: Само на тебе ще кажа една истина, но с никого да не я споделяш. Аз забогатях по следния начин. Когато някой реши да направи едно добро, аз му нашепвам: Не бързай, не е време сега. Друг намисли да помогне на някого, аз му нашепвам: Не разсипвай богатството си, никой няма да се погрижи за тебе. Искат ли от някого пари на заем, аз му нашепвам: Кажи, че нямаш. В това време, аз ги обирам: На тоя взимам парите, на оня хляба и така трупам богатства. Като видя, че сърцата на хората са затворени, аз отивам при ония, които не са получили нищо от тях, и им нашепвам да ги хулят, да ги критикуват.

Сега на вас казвам: Не давайте мнението си за неща, които не познавате. Не се поддавайте на външни внушения. Не критикувайте, но първо вие дайте пример, как се живее. Професор казва на един свещеник: Вие не знаете да пеете църковните песни – много ги увъртате. Като започнете да ги извивате и ... и ..., край няма. С това изопачавате песните. Добро нещо е буквата „и“, но трябва да се пее добре. – Там е въпросът, казал свещеникът – трябва да се пее добре. Тъй щото, колкото и да критикувате, трябва да

покажете на хората, как се пее. Ако не можете да покажете, по-добре мълчете. Има свещеници, които пеят отлично. Като запее, всички млъкват. Обикновено българите обичат да говорят в черква. Като се срещнат, ако е в село, ще се разговарят, кой колко ниви изорал, колко посял, колко кокошки пронесли, колко са насадени. Запее ли свещеникът, всички престават да говорят – добре пее човекът. Не се чува вече никакъв разговор нито за кокошки, нито за волове, нито за ниви. Хората се увличат в песента на свещеника, слушат внимателно и започват да го подражават. Селянката се върне вкъщи, да пере и да чисти и се мъчи като попа да пее.

Какво се иска от човека? Да бъде добре написана книга, че всеки да пожелае да прочете нещо от нея. – Какво трябва да се чете в една книга? – Това, което Бог е написал. Аз съм една добре написана книга. Нека всеки чете в мене това, което Бог е написал, и да го прилага. Това, което е благо за мене, е благо за всички.

Едно желая на всички: да се освободите от мъчнотиите и дребнавостите на живота. Туриш ръката в джоба си, нямаш пари и се стреснеш. Погледнеш се в огледалото, но не се харесваш. Погледнеш дрехите, обувките си, не си доволен, оплакваш се, казваш: Докога ще ме мачка тоя живот? – Докато изправиш нещо в себе си. – Кога е празен джобът на детето? – Когато майката не го обича. Когато майката обича децата си, те са добре облечени и нахранени. Дето е любовта, там няма глад, няма беднотия. Дето е любовта, там е благословението. Дето любовта отсъства, там няма никакво благословение. Когато любовта се откаже от земята, когато отнеме щедростта си от нея, всичко изсъхва и става пустота – земята се превръща в пустиня. Бог благославя всеки, който е готов да се жертва, да изпълнява Божията воля. Да имаш вътрешно общение с Бога, да чуваш Неговия глас, да чувстваш, че Той е доволен от тебе, това значи, да имаш вътрешен мир и спокойствие.

Когато небето е ясно, и слънцето грее, това показва, че има любов в света. Когато чувствата на човека се изменят към Бога, и природата се изменя: слънцето се покрива с облаци, мъгли покриват небето. Неправилните човешки мисли, чувства и постъпки образуват облаци, които забулват Божественото слънце. Облаците поглъщат слънчевата енергия, необходима за човека, ако той не съзнава, че сам е причина за това. – Вярно ли е това? – Опитайте. Аз съм правил ред опити и наблюдения и дойдох до заключение, че най-малката неправилност в човека произвежда промяна в природата. Това става в малък периметър, дето е даденият човек, Щом измениш чувствата си и проявиш любовта, и небето се прояснява.

Казвате: Като отидем на оня свят, всичко ще постигнем. Оставете тая мисъл настрана. Вие сте дошли на земята да се учите и от това, което научите, зависи как ще ви приемат на оня свят. Това, което тук придобиете, ще го приложите в другия свят. Как ще отидете на оня свят, когато още не сте приготвени? Ако на земята не си се приготвил, на оня свят ще те държат само три дена, като гостенин, и ще те върнат назад. Така постъпват и бедуините. Те могат да те държат като гост три дена. После те питат, имаш ли намерение да останеш още. Ако кажеш, че ще стоиш още, турят те на работа. Питат те, какво можеш да работиш и ставаш работник. Вие мислите, че като отидете на оня свят, ще се освободите от всички безпокойства. Това е погрешно схващане. Смисълът на живота се заключава в прекрасните работи, които свършваме; в доброто, което правим; в любовта, която проявяваме; в знанието и свободата, които придобиваме. Много работи осмислят живота. Знаете ли, колко работа предстои на човека, докато облагороди езика си и подобри състоянието на своето гърло? Ако разглеждате езика с окото на художника, виждате, че още много трябва да се работи върху него. Каквито са мислите и чувствата на човека, такъв е и неговият език, такова е и неговото гърло. Тая е причината, дето някой говори дебело и грубо, а друг – приятно.

Мнозина искат да отидат в другия свят, но не са готови. Някой започва да се моли, но в съзнанието му се върти образът на Христа, и той казва: Защо се моля на Господа? Ето, Христос хлопа на вратата ми. – Може ли такава молитва да отиде при Бога? Тоя човек се кланя на въображаеми образи, т. е. на изкуствено слънце. Откажи се от това слънце и иди да посрещнеш онова, което всеки ден изгрява. Бог ни гледа през слънчевите лъчи и наблюдава, как съзерцаваме в един незнаен свят. Така и младата мома си представя образа на някой момък, съзерцава го и казва: Добър е тоя момък. Аз познавам характера му. Казвам ѝ: Радвам се, че си намерила такъв момък. След две години я срещам, вече разочарована. Защо е разочарована? Момъкът не бил толкова добър, както си го представяла.

При Иоан Веслей, виден английски реформатор, се явил един от неговите ученици и му казал: Учителю, намерих една добра сестра, истинска последователка на Христа, искам да се оженя за нея. Какъв съвет ще ми дадеш? – Ще те посъветвам да не бързаш, докато не се опознаете. Тя е добра християнка, с Христа може да живее добре, защото Христос знае да се обхожда с нея, а ти не знаеш. За Христа тя е добра, но не и за тебе.

Съвременните хора едва сега учат, как да се отнасят помежду си. Не е лесно да се справяш с хората. Лесно е да се справиш с един учител или търговец, защото имаш интерес към тях. Обаче, как ще се справиш с ония, към които нямаш никакъв интерес? Какви отношения трябва да имаш към

всичко живо в природата? Ти се молиш и се чудиш, как Господ не ти обръща внимание. Ти искаш внимание от Господа, а не Му отдаваш своето. Той хлопа на вратата ти, иска да направиш нещо за Него, а ти се преструваш. че не чуваш. Той хлопа, ти отговаряш: Чакай! После ти ще хлопаш, и Той ще ти каже: Чакай!

Един поет отишъл при един богаташ да иска пари назаем. Богаташът казал на слугата си: Кажи му, че ме няма. Слугата казал на поета: Няма го господарят. Поетът си отишъл. След време богаташът имал нужда от поета. Отишъл в дома му и похлопал на вратата. Поетът излязъл сам пред богаташа и казал: Няма го поетът. – Как да го няма, нали те виждам? – учудено запитал богаташът. – Аз повярвах на слугата ти, че те няма, а ти не вярваш на мене. Тук съм, но не за тебе.

Освободете се от старите идеи, от старите разбирания за живота. По какво се отличават младите? Младите лесно изправят погрешките си, а старите мъчно ги изправят. Младият лесно пада и лесно става. Той е като детето. Като падне, показвате му един орех, и той става. Старият мъчно става. Младият е пъргав, подвижен, лесно се огъва. Старият казва: Остарях вече. Щом мисли така, той постепенно губи своята подвижност. Като си остарял, поумнял ли си? – Възрастен съм вече. – Какво означава думата „възрастен“? Възрастният започва вече да мисли за другия свят. Какво представя другият свят? Какво означава смъртта? Няма по-велико нещо от смъртта, но трябва да знаеш, как да умреш. Няма по-лесно нещо от отричане от богатството си, но да знаеш, как да се отречеш. Някой се страхува, че трябва да се откаже от богатството си. Който лесно се отказва от богатството си, лесно заминава за другия свят. Ако не може лесно да раздаде богатството си, мъчно умира. Той хърка с часове, докато се освободи от тялото си. Множество същества го обикалят, докато най-после го оберат. В тоя смисъл, смъртта не е нищо друго, освен ограбване на човека от множеството. Човек вика, мъчи се, но никой не го слуша. Положението му е като бента на някоя река. Когато бентът се запуши, водата го разрушава. Колкото и да се чисти, бентът не може да издържи на напора на водата.

Дръжте се за старите правила, без да пренебрегвате новите. Старо правило е: Цени росните капки. Цени всяка добра мисъл, колкото и да е малка. Тя е свещена мисъл. Ценете най-малкото чувство и най-малката постъпка и отдавайте им нужното почитание. Някое дете вижда един паднал лист от дърво, навежда се, взима го и го туря в джоба си. От това дете добър човек ще стане. Листът е част от Божествената книга. Друго дете, вижда лист на земята, бутне го с крака си и върви напред. Това дете не е умно, от него не може да излезе нещо добро.

Мнозина не успяват, защото отлагат реализирането на Божествените мисли и чувства. Вие сте даровити хора, но отлагали сте, не сте работили за развиване на своите дарби. Какво сте направили за развитието на вашия ум, на вашето сърце и на вашата душа? Умът, сърцето и душата са инструменти, подобни на цигулката, и трябва да се развиват. Какво постига цигуларят, който само показва цигулката си и лъка си, без да свири? Той разказва историята на цигулката, произхода ѝ, без да свири. Свирете и пейте! Бъдете свободни в пеенето. Какво ще кажете, ако накарам някоя сестра да пее? Ще кажете, дано излезе някоя млада сестра да пее, по-добър глас има. За пеенето е нужна любов. С любов и младата, и старата сестра пеят добре. Думите „млад и стар" са само наименования, които пред любовта са еднакви. Изворът е извор, понеже всякога тече. Пеенето е Божествен извор, който крие в себе си и потенциална, и кинетична енергия. Не спирай тоя поток в себе си. Не оставай да изтече той изведнъж.

Много даровити музиканти съм срещал, но малцина от тях са успели, защото не работят с любов. Аз обичам музиката, работя с любов, и тя ми се разкрива. Не е бил случай в живота ми, да чуя, че някой пее – дете, мома или момък, гениален или обикновен музикант, да не се спра да слушам. Каквато работа и да имам, поне една минута ще отделя да слушам пеене. Птичка ли пее, или гениален певец, аз еднакво съм готов да слушам. Дали крава мучи, или куче лае, щом има нещо музикално в тях, пак се спирам да слушам. Музиката е ценна във всички свои прояви. Слушайте навсякъде музика и пеене, да развивате ухото си. Ще кажете, че това е губене на време. Давайте ухо на доброто. Отправяйте погледа си към доброто. Така ще привикнете да възприемате музиката на разцъфтяването. И в зреенето на плода също има музика. Слънцето изгрява – музика е това. Небето е чисто, светло – музика е това.

Обръщайте внимание на всичко, чрез което Бог се проявява. Само така човек може да се възпитава. Казвате: Да оставим възпитанието за бъдещето, когато се преродим. – Ти сега си преroден и нищо не си научил. Каква е вероятността, че като се преродиш втори път, ще бъдеш по-добре? Ако в бъдеще се родиш при по-лоши условия? Днешният ден е най-добър; той носи най-добри условия за човека. Когато утрешният ден стане настояще, той носи по-добри условия. Третият ден носи още по-добри условия. Като се отива все по-нагоре, във възходяща степен, условията постепенно се подобряват. Така е и в музиката: колкото по-нагоре се качваме, толкова по-голяма; е височината на тоновете.

Знае се от музиката, че колкото по-високи са тоновете, толкова по-голям

брой трептения имат. Същият закон се отнася и до доброто. И в доброто има степени: възходящи и низходящи. И в доброто има различни интервали: секунда, терца, кварта, квинта и т. н. Трябва да разбирате терцата добре. В нея има един потенциал. Той е средната нота, която не звучи. Обаче, той е най-важен и най-мощен. В терцата do – mi най-важна е нотата „re“. Двама приятели образуват терца. Яви ли се между тях един, който мълчи, той е най-важен, като основа на терцата. Без него двамата нищо не могат да направят. Приятелството на двама души е силно, когато между тях има един потенциал. Той е връзка между двама души. Ако не оценявате оня, който отвътре ви подкрепя, нищо не може да постигнете. Изобщо, потенциалите, непроявените неща са мощното в живота. Мощен е непроявеният капитал; проявеният е изгубил вече своята сила. Сегашните хора, които водят войната, са проявени. Те очакват час по-скоро да се свърши войната. Те мислят за бъдещето. Проявените съзнават, че направиха погрешка и търсят начин, как да я изправят.

Казвам: Изправете и вие погрешките си. Някой казал една обидна дума на своя близък, и трябва да изправи погрешката си. Малка обида е да кажеш на човека да не яде. Обаче, зависи, на какъв човек казваш. Ако кажеш на болния да не яде, добро му правиш. Кажеш ли на здравия човек да не яде, ти го обиждаш. Той се върнал от работа гладен, уморен, а ти му забраняваш да яде. Ако не яде, отде ще черпи сила за работата си? Щом съзнаеш погрешката си, кажи: Братко, извини, искам да изправя погрешката си. Има хубаво ядене, приготвено за тебе. Малките погрешки се изправят лесно. Покани брата си да си хапне от благото, което Бог е приготвил.

Задача на човека е да изправя погрешките си. Задача на Адам и Ева е да изправят погрешката, която първоначално са направили. Ева била добра ботаничка. Тя се разхождала из райската градина да изучава растенията. Като дошла до дървото за познаване на доброто и на злото, тя се спряла пред него и си казала: Това е дървото, от което Бог забрани на Адама да яде. Трябва да има нещо особено в него. Някаква сила крие то. В тоя момент дяволът се промъкнал до дървото и започнал да изкушава и ласкае Ева. Той ѝ казал: Ти си учена, интелигентна и с големи възможности. Защо не опиташ плода на това дърво? – Забранено ни е да ядем от него. – Страх ли те е? Ако хапнеш от това дърво, ще станеш божество, ще създаваш светове и вселени. – Това е крива идея. Има само Един в света, Който създава светове. Ако искаш да създадеш един свят, трябва да станеш едно с Бога. Вън от Бога никакъв свят не може да се създаде. Христос казва: „Дойдох в света да извърша не моята воля, но волята на Отца си.“ И ние трябва да кажем същото: Дойдохме в света да извършим Божията воля и да се върнем пак при Него, да кажем, какво сме направили. Казано е още в

Писанието: „Ние живеем и се движим в Господа." С други думи казано: Ние живеем и се движим в любовта. Да се ползваме от любовта, за да станем едновременно и малки, и големи. Любовта учи човека, как да расте и да се намалява, т. е. да става голям и малък, според нуждата. Ти ще опитваш благата на живота и като малък, и като голям. Като малък, ще се ползваш от благата, и никой няма да те вижда. Като голям, пак ще се ползваш от благата, но всички ще те виждат и на всички ще помагаш.

Кога трябва човек да се върне при Бога? – Когато свърши работата си. Някой иска да се върне по-рано, преди да е свършил работата си. Друг иска да остане по-дълго време на земята, отколкото му е определено. Нито единият е прав, нито другият. Ако откъснеш плода преди да е узрял, грешиш; ако го оставиш да презрее, пак грешиш. Ще откъснеш плода точно навреме. Това е най-добре.

Турете в ума си мисълта: Всичко, което е потребно за вас, използвайте го. Всичко, което не е потребно, турете настрана. Ако раницата ви тежи 40 кг., снемете 30 кг., те не са потребни. Оставете само десет килограма и вървете напред. – Друг ще я носи, а не аз. – И за другия ще мислите, както за себе си. Никога не претоварвай ума, сърцето и душата си. Носи само толкова товар, колкото можеш. Да оставяш раницата си празна, и това не е правилно. Яж умерено и благодари на Бога. Дишай умерено и не роптай. Не казвай, че времето е лошо, ветровито или облачно. Виждай във всичко доброто и хубавото – и във вятъра, и в облаците, и в мъглата. Дисхармонията, която виждаш в природата, е създадена от хората. Тя е отражение на човешкия живот. Дисхармонията в човешкия живот създава натегнатост в атмосферата. Когато хората живеят в хармония помежду си, и природата е весела и разположена. Има черкви, в които хората се лекуват. – На какво се дължи това? – На силните молитви на богомолците. Стените на тия черкви са пропити с целебна сила. Всяка душа, в която Духът живее, е мощна.

Сега вие се нуждаете от спокойствие. Всеки ден се запитвате: Дали ще има днес бомбардировка? От вас зависи: Ако живеете в закона на безлюбието, ще има бомбардировка; ако живеете в закона на любовта, няма да има бомбардировка. Дължиш на някого и го молиш да отложи плащането на полицата. Ако е по закона на безлюбието, никакво отлагане не може да стане. Строг, неумолим е тоя закон. Ако е по закона на любовта, може да се отложи. Няма по-меко и по-отстъпчиво нещо от любовта. Тя, сама по себе си, е закон. Живейте в тоя закон, в който всички неща са възможни и реализуеми. Животът е безсмъртен само в любовта. Без любов нищо не се постига.

Христос казва: „Аз съм пътят, истината и животът.“ С други думи казано: „Аз съм Божествената любов, която показва пътя, истината и живота на хората.“ Мнозина се отказват от тоя път, от тая истина и от тоя живот и пожелават да напуснат земята. – Защо се отказват от живота? – Защото не искат да служат на любовта. Досега те са служили на хората без любов, а сега ще работят с любов. Само при това положение човек ще познае своя господар, и господарят – своя слуга. И двамата ще говорят мекичко и с разположение един към друг.

Как бихте нарекли новата любов? – Любов на слугуване. Да проявиш новата любов, това значи, да отстъпиш своя стол на оня, когото обичаш. Десет години си седял на тоя стол, господарувал си, но щом дойде твоят възлюбен, веднага ставаш от стола и казваш: Заповядай, седни на моя стол, аз отивам да работя. Когато си готов да отстъпиш мястото си на някого, това показва, че ти го обичаш. Щом приеме твоето място, и той те обича. Това, което човек може да направи за едного, ще направи за всички. Бог е и в един човек, и в много хора, т. е. в единството, и в множествено. Под „единство“ разбираме многото в едното и едното в многото. В многото Бог се проявява единен. Колкото и да са различни проявите на любовта, всъщност те са единни.

Като се говори за отстъпки, някой казва: За нищо не давам мястото си. Питам: Какво ще правиш, ако на 7 – 8 метра от тебе падне бомба? Ще отстъпиш ли мястото си? Колко души биха останали на мястото си, ако близо до тях падне бомба? Един пътник слязъл в един голям хотел в Ню-Йорк. Понеже обичал да си поспива, всякога ставал късно. Една сутрин хотелът се запалил. Всички пътници се разбягали и напуснали хотела. Извикали и него, казали му, че хотелът гори. Той си помислил, че се шегуват, и промърморил: Оставете ме да си поспя. Пламъци обхванали хотела от всички страни. Като усетил дима, пътникът се стреснал, скочил от леглото, но било вече късно. Всички входове били обхванати от пламъци. Само един изход му оставал: да се качи на покрива и да вика за помощ. Как да му се помогне? Проснали едно голямо платнище, да се хвърли от покрива Ако скочи направо в платнището, ще бъде спасен. Но ако не може да улучи платнището, смърт го чака. Ето защо, когато ти казват да станеш, стани, не отлагай. Иначе, ще слизаш с парашут от покрива. Ако парашутът се отвори навреме, ще бъдеш спасен; ако не се отвори, ще платиш с живота си. На никого не желая да бъдете на покрива.

Каква идея се крие в тоя пример? Пътникът ще каже: Да бях станал по-рано. Сега и аз казвам: Да бях дошъл по-рано, но закъснях. – Какво трябва да правим с малкото време, което ни остава? – Да го ценим. Ако не ценим малкото време, не можем да ценим и многото време. Трябва да отидем на

оня свят подготвени. Всички желаем да свършим работата на Господа. Ако отидем на оня свят, трябва да сме свършили работата за Господа. Невидимият свят се нуждае от добри работници, да свършат работата си. – Трябва да проповядваме на хората! – Това е лесна работа. Ако джобът ти е пълен с пари, ще го изпразниш. Няма по-лесна работа от тая, да раздадеш парите си на бедни. – По колко да давам? – На всички по равно. Ако не даваш по равно и справедливо, ще те критикуват. Неравенството е в човешкия порядък, а равенството – в Божествения. Бог дава еднакво светлина, въздух, вода и хляб на бедни и на богати, на праведни и на грешни. Разликата се заключава само в това, как се приемат и използват тия блага. Външно на всички хора е дадено еднакво, но вътрешно се използват различно. От Божия страна всичко е добро, но хората не възприемат нещата правилно.

Изпейте песента: „Аз ще се подмладя." Еднократното раждане е подмладяване, а двукратното – остаряване. Като се родиш един път, ти се подмладяваш. Като говориш за второ раждане, това показва, че си остарял. Когато майката и бащата се подмладяват, и децата се подмладяват. Подмладяването е вечен процес. Затова казваме, че вечното подмладяване е Божествен процес. Ето защо, майката никога не трябва да остарява. Тя трябва да има само едно дете. И детето трябва да бъде първо, а не изтърсак. Бог създаде само Адама, но Адам пожела второто дете. Той взе участие в създаването на Ева.

В една легенда от Талмуда се казва, че Адам пожелал да има другарка, да не е сам. Тая идея се реализирала вътрешно. Ева се проявила като тежест, която се сложила на гърба му. Понеже Ева била обърната с гърба си към Адама, той не виждал лицето ѝ. Той гледал пред себе си, та не могли да се видят. Като разбрал тежестта на Адама, Бог прерязал връзката, и Ева се явила пред него лице срещу лице. Щом я видял, той се зарадвал и я запитал; Ти ли си, която носих на гърба си? Той я възлюбил и нарекъл своя другарка. Казвам: Когато двама души се обичат, стоят лице с лице един срещу друг; когато не се обичат, стоят гърбом. Като не разбирала мъчението на Адама, Ева го запитала: Няма ли човек, който да ме носи по-удобно? Обаче, още при първото виждане на Адама, Ева се влюбила и останала при него.

И тъй, докато хората са обърнати с гърбовете си, никога няма да се разберат и познаят. Щом се срещнат лице с лице, те ще се разберат. В Божествения свят хората се опознават, защото се срещат лице с лице. Любовта живее в Божествения свят. Докато са в човешкия свят, в света на промените, хората са обърнати с гърбовете си. Досега хората изучаваха гърбовете си и се познаваха в обърнато положение. Време е вече да се

погледнат лице с лице и така да се опознаят.

9. Лекция от Учителя, държана
на 1 декември, 1943 г.
София. – Изгрев.

1943_12_03 Най-голямото изкуство

НАЙ-ГОЛЯМОТО ИЗКУСТВО

Упражнение за дишане с движение на ръцете.

Какво разбирате под думата „ходя”? От колко букви се състои тая дума? Напишете думите „ходя, обхода, стига и пристига.” Хората, мъже и жени, нямат еднаква обхода; те нямат и еднакви облекла. По какво се отличават мъжките дрехи от женските? Мъжете носят панталони и жилетка – дреха без ръкави. Защо някои дрехи са с ръкави, а други без ръкави? Причината е проста. Някой беден човек си шил дреха. Понеже нямал достатъчно плат, решил да си ушие дреха без ръкави. Той си казал: Важно е гърдите и гърбът да бъдат покрити. Ръцете могат да не бъдат облечени. Така се създала жилетката и разните видове салтамарки. Богатият, който разполага с много плат, туря ръкави на дрехата си. Значи, бедността създава една мода, а богатството – друга. Понякога една малка причина може да развали или да поправи работите. Например, една малка мушица разваля млякото. Казваме: Млякото се вкиснало. Също така има мисли и чувства, които се вкисват. В тях има нещо неустойчиво. Това, именно, разваля живота. Обаче, има устойчиви мисли и чувства, които не се вкисват.

Какво представя животът? – Процес на движение, в който съзнанието на човека се пробужда. Пробуди ли се съзнанието му, той казва: Аз живея. Няма по-красиво нещо от живота, но няма и по-мъчително нещо от живота. Той е едновременно и рай, и ад. Раят и адът са близо един до друг. Животът е непрекъснато течение на съзнанието, което минава през безброй състояния. Някой ден си весел, разположен. – Защо? – Светлината, въздухът, водата и храната ти влияят добре. Друг ден си мрачен, неразположен. – Коя е причината за това? – Една малка шушка влязла в окото ти и те дразни. Очите ти се пълнят със сълзи. Искаш да отвориш очите си, светлината те дразни. Миеш очите си с вода, и водата те дразни, Причината е малка, но произвежда голям резултат.

Като не разбират смисъла на нещата, хората бързо се произнасят и казват за някого: Лош е тоя човек. – Не се произнасяй толкова бързо. Пази чистотата си. Думата „лош” е кал, която цапа и тебе, и него. Какво ще направиш, ако ти дадат една окаляна златна монета? Ще я измиеш и, така изчистена, ще я туриш в джоба си. Лошият човек е такава златна монета. Иди на реката, измий го добре и го тури в ума си. Сам по себе си, човек е златна монета, отвън е нечиста, отвътре чиста. Грешката е в тебе, който туряш лошия човек в ума си. Не бързай. Първо го окъпи, лъсни го и тогава

го тури в ума си. Знай, че съдържанието му е чисто. Отиваш на концерт, да слушаш някой виден музикант. Казваш: Не свири добре. – Бързо се произнасяш. Той свири добре, но ти не си дочул, как свири. Измий го първо и после говори. Музиката е богатство, в което няма никакъв дисонанс. Яви ли се дисонанс в музиката, причината е външна. Когато две гами не се обичат, произвеждат дисонанс.

Музиката е живо нещо. Тоновете говорят, както хората. Между тях съществуват добри и лоши отношения, които произвеждат хармонията и дисхармонията в музиката. Когато искам да разбера, как се нареждат мъчните работи, питам тона „до", който е в гъстата материя. Когато искам да се разходя някъде, съветвам се с „ре" – тон на движението. Когато искам да зная, каква обхода да имам с някого, питам „ми" – той знае, какво да каже на всеки човек. Тонът „фа" е банкер, разполага с пари. Тонът „сол" се облича добре; той знае, как да се представи пред хората. Тонът „ла" е богат гостилничар, който услужва на хората. Питате: Де съществува тая музика? – В умствения свят на човека. Колкото и да я търсите на физичния свят, няма да я намерите.

Защо някои не успяват в училището и в живота? – Защото не пеят. Приложете музиката навсякъде в живота си, да видите, какъв резултат ще имате. Ученик си, не ти върви в математиката. Пей и свири – само така ще си помогнеш, ще решиш задачите си по-лесно. Направи следния опит: Посей няколко житни зрънца и всяка сутрин им пей. Ще видиш, какъв резултат ще имаш. Ще пееш тихо, само зрънцата да чуват и да се радват. Българинът има обичай, като посее нивата си, всяка сутрин отива да я наглежда. Обиколи нивата си, усмихне се и се върне дома си доволен. Той тихо говори на зрънцата и ги насърчава да растат. Който мине край тая нива, казва: Чудно нещо, магия ли правил Стоян, че нивата му дава толкова плод! И други селяни обикалят нивите си, по не получават много плод. Те не знаят, как да говорят. Ставаш сутрин, наблюдаваш изгрева на слънцето и се питаш: За мене ли изгрява слънцето? Ако си единственият човек в света, за тебе изгрява. Кое е по-хубаво: Слънцето да изгрява само за тебе, или за всички живи същества на земята? Същото се отнася и до музиката. Тя е за всички, не само за едного. Ако музиката е само за тебе, това е нещастие. Такава музика е в застой, както водата, затворена в шише. Това, което е дадено за всички, е извор, който постоянно блика и носи живот, идещ от Бога. Музиката, която постоянно изтича, иде от Божествения свят. Не говоря за човешката музика, но за оная музика, която прониква във всички хора и носи Божието благословение.

И тъй, дайте път на оная музика, която иде от Божествения свят. Дайте път на тоя извор да тече. Кой ще пие от тая вода? – Има кой да пие. Отвори

крана да тече. – Де ще отиде тая вода? – Дето иска. Това не е твоя работа. Ти си длъжен да отвориш крана, водата да тече. Ако си вкъщи, не отваряй крана; отвориш ли го, цял ден ще тече, ще си причиниш някаква пакост. Обаче, изворът трябва постоянно да тече. Тая вода съживява и подмладява. Сегашните хора се натъкват на това, което не желаят. Искат да бъдат млади и красиви, но преждевременно остаряват. Първоначално младият се радва на живота си, но скоро остарява.

Младият ходи изправен; като остарее, прегърбва се и тръгва с бастун. И музикантът остарява и престава да свири. Докато е млад, той свири и напредва. Щом дойде старостта, и музиката престава. Старостта прави силния слаб, красивия – грозен. – Защо отслабва човек? – Защото всеки ден къса по един конец от въжето на своя живот. Колкото и да е дебело въжето, като късаш всеки ден по един конец, все ще отслабне. Млад си, но казваш: Ще остарея. Както казваш, така става. Казваш за някого: Тоя човек ще изгуби всичко. Наистина, той изгубва всичко. Казваш: Тоя човек няма да оздравее. Както казваш, така става. Това са отрицателни думи, които късат нишките на въжето. Ден след ден нишките изчезват, и въжето се скъсва. Ако си музикант или певец, не късай въжетата на хората. Има цигулари, от свиренето на които хората се разболяват. Те не са добри музиканти. Има певци и музиканти, от свиренето на които болните оздравяват, обезсърчените се насърчават. Те са добри музиканти и певци.

Да се върнем на думата „ходя". Казваш, че ходиш. В каква посока ходиш? Ти ходиш във всички посоки: надясно, наляво, нагоре-надолу. Ходиш в горещите и в студените страни; ходиш по море и по суша; летиш и по въздуха. Птиците са знаели това изкуство преди човека. Рибите са знаели да плават във водата преди човека.

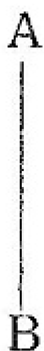

Ако искате да слезете от точка А в точка В, не можете да ходите на крака, трябва да намерите здраво въже и с него да се спуснете надолу. Без въже не може да слезете. И ходенето се подчинява на закона на хармонията. Не можеш да ходиш безразборно. Можеш да извървиш много километри, но това не е достатъчно. Ще ходиш според закона на хармонията и ще изучаваш съдържанието на пътя, по който си минал.

Някой отива на Витоша и се връща недоволен. – Защо? – Не вървял според закона на ходенето. – Какво изисква тоя закон? – Доволство. Ако ходиш и не си доволен от светлината, от въздуха, от водата и от хляба, разходката ти не е направена, както трябва. Човек трябва да бъде доволен от четири неща: от светлината, въздуха, водата и хляба. Четеш една книга, но не си доволен от нея. – Защо? – Защото писателят или поетът, който писал книгата, не бил доволен от майка си, от баща си, от брата си и сестра си. Същото нещо се отнася и до музиканта и певеца. Не е музикант оня, който не знае, какво нещо е сопран, алт, тенор и бас. Това са бащата, майката, братът и сестрата. Музикантът трябва да е доволен от своите баща, майка, брат и сестра. Кое е по-добре за тебе: да се занимаваш с музика, с деца или със семена? Ако се занимаваш с музика, ще заповядваш на тоновете; ако се занимаваш с деца, ще им заповядваш, но те няма да те слушат; ако се занимаваш със семена, ще им заповядваш, и те ще те слушат.

Мнозина изпадат в положението на един от руските войници, дошли в България, след освобождението. Той се напил до забрава. За да не го хванат в пиянство, той изял две-три глави лук, да маскира миризмата на виното. Срещнал го един руски офицер и го попитал: Защо си пил? – Не съм пил. Ето, мириша на лук. За да го опита, офицерът поставил две дъски на едно мостче и му казал: По едната дъска ще минеш, а по другата ще се върнеш. Войникът се опитал да ходи по едната дъска, но не могъл, залюлявал се. Тогава той минал по двете дъски и казал на офицера: Ваше високоблагородие, аз вървя по двете дъски, за да ти докажа, че живея и за тебе, и за народа. Офицерът се засмял и си казал: Умен е тоя войник. След това му казал: Щом мислиш за мене и за народа, бъди свободен. Казвам: Престъплението не е в пиенето, но в лъжата. Защо войникът да не каже: Ваше високоблагородие, пих малко и се опих. С лука той замаскирал миризмата на виното, но престъплението с лук не се укрива. Жаждата с вино не се уталожва.

Защо духате като се изгорите? Защо туряте ръцете си на корема? Като ви заболи корем, туряте и двете си ръце върху него. Дясната ръка е положителна, а лявата – отрицателна. Енергията от едната ръка тече към другата, и болката изчезва. Колко време трябва да държиш ръцете си на корема? Определено е, колко време трябва да трае тоя опит. Ако е търпелив, човек ще държи ръцете си по-дълго време, и болката му ще мине. Разумност се иска от хората. Само разумните могат сами да си помагат. Кога изгарянето е по-голямо? – Когато въгленът е стоял дълго време на ръката. Колкото повече стои на ръката, толкова по-лошо за вас.

Природата е точна. За всяко нещо тя е определила времето. Ако пееш,

трябва да знаеш, колко време да задържаш един тон. Като дишаш, трябва да знаеш, колко време да задържаш въздуха в дробовете си. Като пиеш вода, трябва да знаеш, колко вода да приемеш в стомаха си. Като се храниш, трябва да знаеш, колко храна да приемаш. Ако приемаш светлина, също ще знаеш, колко светлина ти е нужна за дадено време.

Сегашните хора страдат от недоимък на нещата. Те сами поставят препятствия на пътя си, поради което не възприемат нужното количество светлина, въздух, вода и храна. Природата е дала всичко в изобилие. Обаче, някои хора не могат да се ползват правилно от благата на природата. Те пият студена вода зимно време и се чудят, защо боледуват. – Да не пием ли зимно време вода? – Пийте, но тя трябва да запази тая топлина, каквато имала в земята. Щом се изстуди, ще я стоплите. Външната температура отнема част от топлината на водата.

Пази следните правила: Зимно време не пий студена вода! Не пей в студена стая! Когато не си разположен, не пей. Не пей и пред хора, които не обичат музика. Ако искаш да пееш, пей тихо, само за себе си. В това се крие благото на човека.

Казвам: Като се стреми към блага, човек трябва да знае, какво отношение имат те към него. Благата имат отношение към духа, душата, ума и сърцето на човека. Като благо, и музиката има отношение към духа, душата, ума и сърцето на човека. Няма ли това отношение към него, тя остава неразбрана. Ако музиката не може да въздейства на човешкия ум, сърце, душа и дух, не е истинска музика. Каква музика е тая, която не раздвижва човека? Какво прави плувецът във водата? – Движи ръцете и краката си. Има плувци, които не се движат, но те са големи майстори. Обикновеният плувец движи ръцете и краката си, с тях дава тласък на тялото си да пори водата. За да плуваш свободно, не трябва да бъдеш страхлив. Страхът намалява обема на тялото, и човек потъва. Страхът е чувство, което стеснява ума и сърцето. Носиш шише с масло. Страх те е да не се пукне шишето. Носиш чувал с жито. Страх те е да не се скъса чувала, да се разсипе житото. Докато държиш страха вън от себе си, той е на място. Щом го пуснеш вътре, той не е на мястото си. Външният страх се превръща в благоразумие. Вътрешният страх ограничава човека. Казано е в Писанието: „Страхливият няма да наследи Царството Божие".

Като ученици, вие трябва да имате обхода помежду си. Обходата се дължи на хармония между ума и сърцето. Умът носи светлина, а сърцето – топлина. Не можеш да пееш без светлина и топлина. И във физично отношение е същото. Салонът, в който пееш, трябва да бъде осветен и отоплен. Следователно, ако искаш нещо от Бога, салонът ти трябва да бъде

осветен и отоплен. Иначе, и да получиш нещо, няма да го използваш. Пей и свири на светло и на топло, за да придобиеш нещо.

Падаревски, знаменит полски пианист, отишъл в един град на Южна Америка да даде концерт. Жителите на тоя град били испанци. Когато свирил, те се разговаряли помежду си. Падаревски дал един концерт, но повече не пожелал да остане в тоя град. Като го запитали, защо не даде още един концерт, той отговорил: Не мога да свиря на хора, които вместо да слушат, се разговарят. И вие, като тия испанци, искате Бог да ви говори, но същевременно и вие говорите. Невъзможно е двама души едновременно да говорят: единият ще говори, другият ще мълчи. Падаревски ще свири, а публиката ще слуша. Ако тя говори, никакъв концерт няма да чуе. Жителите на тоя град били засегнати от отказа на Падаревски и, за да не се препоръчат зле пред другите градове на Южна Америка, те решили да се въздържат. Поканили още един път Падаревски да даде концерт, като обещали, че ще мълчат и слушат. Той се съгласил, дал втория си концерт, от който сам останал доволен. Публиката слушала с голямо внимание – никакъв глас не се чул.

Казвам: Работете върху себе си, да утихне брожението във вас. Не се страхувайте от нищо. Когато някой виден музикант дава своя концерт, ще мълчиш и ще слушаш. Когато Господ говори, ще мълчиш и ще слушаш. Вътрешното брожение в нас трябва да утихне! Когато Господ говори, земята трябва да мълчи. – Какво ще стане с нас? – Не се безпокойте. С вас ще стане това, което е станало с всички. – Ще обеднеем ли? – Кой не е обеднявал? Кой не е боледувал? Всичко, от което те е страх, ще дойде до главата ти. Ако не те е страх, ще се махнат всички противоречия. Човек страда по единствената причина, че не знае как да пее, да свири и да живее. Ще кажеш, че плащаш да ти свирят. – Това благо иде отвън. Важно е благото да излезе от тебе. Слънцето дава изобилно блага, но никой не може да го подкупи.

Пазете се от старите навици. Старото трябва да се преработи. То е капиталът, даден на човека от незапомнени времена. Гласът е даден на човека, но той трябва да го обработи. Той трябва да разбира отношението между тоновете, както между мислите и чувствата. Знаете ли какво влияние упражнява една мисъл, едно чувство или една постъпка върху човека? Някога човек се стеснява или разширява повече, отколкото трябва. Някога е по-активен, отколкото трябва. Това са противоречия, които го спъват. В песента „Вечер-сутрин" има едно противоречие. Тя започва с думата „вечер", а не със сутрин. Това е привидно противоречие. Правилно е да бъде „Вечер-сутрин". – Защо? – Защото е правилно да започнеш с болестта, за да дойде здравето. Ако започнеш със сутринта, т. е. със

здравето, ще дойде вечерта – болестта. Започвай с неблагоприятните условия, за да свършиш с благоприятните.

Изпейте песента „Вечер-сутрин". Както я пеете, вие ще накарате злото да си върви. Виждайте хубавото в светлината, приятното във въздуха, красивото във водата и доброто в живота. Както в природата се явяват течения, които разрушават брегове, отнасят дървета, камъни, пясък, така и в живота има течения, които отнасят дървета, камъни, пясък, пръст. Какво трябва да се прави с тия наноси? – Да се посаждат с дървета, да задържат почвата. Всички трябва да работим, да подобрим условията си.

Като пеете песента „Тъги, скърби", трябва да се пее отсечено, с определен ритъм. Във всяко нещо има ритъм, който трябва да се спазва. И в болестта, и в тъгата има ритъм. Ако спазиш ритъма им, те стават разбрани и тогава, нито болестта е болест, нито тъгата – тъга. Всички разбрани неща са приятни. Когато разбереш живота, и той става приятен и красив.

И тъй, най-голямото изкуство е да живееш добре. И музиката, и поезията допринасят нещо към живота. Приятно е да чуваш хубаво пеене, да слушаш права мисъл, да изпитваш красиви чувства. Като мисли, човек трябва да има достатъчно светлина; като чувствува, трябва да има достатъчно топлина и като действува – достатъчно сила. Ако няма достатъчно светлина, той няма да вижда ясно; без топлина ще среща големи препятствия; без сила работите му ще остават незавършени. Всяка незавършена работа е лоша. Стремете се към повече светлина, топлина и сила, да завършите работите си, да ги направите добре.

Казвате: Трябва да се живее добре. – Лесно се говори, мъчно се изпълнява. – Да живееш добре, това значи, да изучаваш живота като изкуство. Ако Бог не взима участие в нашия живот, нищо няма да излезе. Ако слънцето и земята не взимат участие в нашия живот, нищо няма да излезе. Във всичко, в което Бог взима участие, и ние трябва да участваме. Там, дето Бог не взима участие, и ние не трябва да участваме. Да използуваме всичко, което е вложено в нас. Какво правят адептите? Има адепти, които прекарват дневно със сто грама ориз. Те дъвчат храната си добре и използуват напълно хранителността й. Обикновените хора бързо ядат, не дъвчат храната си добре и благодарение на това, приемат много храна, а малко се ползват от нея. Не е лошо да бърза човек, но той трябва да знае, кога да бърза и кога да не бърза. Когато тренът наближава към някоя гара, забавя движението си; когато излиза от гарата, постепенно ускорява движението си. И светлината, като влиза в човешкия ум, намалява своята скорост. За да влезе в сърцето на човека, светлинната енергия се превръща в топлина. За да влезе във волята му, тя се превръща в сила.

Сега, като се говори за музикалните тонове, трябва да знаете, че всеки тон има седем качества. Например, тонът „до" също има седем качества. Онова качество, което се проявява в даден момент, взима надмощие, а останалите шест се проявяват слабо, почти незабелязано. Те държат исо на главното, проявено вече, качество. Доминиращото качество на тона се изявява, както солистът в някой оркестър. Когато едно от качествата на тона взима първенство, останалите само го пригласят. Изобщо, силно качество е онова, на което даваш израз. Другите качества са спомагателни средства. Ако искаш да изпееш думите „отивам на училище да уча", ще започнеш от тона „ми", който означава обхода. За да отидеш на училище, трябва да имаш обхода, да знаеш, на кой чин да седнеш, между кои деца и т. н.

И тъй, като говоря за тоновете, виждам, че не ги разбирате и мъчно може да се справите с тоя предмет. Не е лесно да различите естествения скъпоценен камък от изкуствения; не е лесно да различите диаманта от изкуствените камъни. Без да гледате, не можете да различите златото от желязото. Ако вземете в ръката си еднакво големи парчета желязо и злато, ще ги различите по теглото им: златото е по-тежко от желязото. Освен това, желязото се окислява, а златото не се окислява. Желязото прави човека енергичен, а златото – благороден. Следователно, ако искаш да предадеш на организма си добри качества, храни се с добра храна. Храни се с възвишените качества на светлината и топлината. Храни се с възвишените качества на въздуха, водата и хляба. Това значи, да живееш добре със своите приятели. Четири приятели има човек: светлината, въздухът, водата и храната.

Помни: Дръж връзка с духовете на светлината, които имат отношение към умствения свят. Дръж връзка с добрите духове на въздуха, т. е. с диханието на Бога. Дръж връзка с добрите духове на водата и на хляба, от които идат благата на живота. Ако грешиш, причината е в тебе. Светлината, въздухът, водата и храната никога не грешат.

Радвайте се на благата, които сте получили от миналите поколения. Проверявайте това, което сте получили наготово, за да отстраните непотребното. Всичко, което е Божествено, приемайте без критика. Дойдете ли до човешкото, там критиката е на място. Божественото обновява, а човешкото състарява. Да се обновиш, това значи, всеки ден да приемаш по една светла мисъл и по едно възвишено чувство; всеки ден да проявяваш по една благородна постъпка. Не приемеш ли поне една светла мисъл, едно възвишено чувство и една благородна постъпка, ти спираш процеса на своето обновяване.

Само светлият път на мъдростта води към истината.
В истината е скрит животът.

Лекция от Учителя, държана
на 3 декември, 1943 г.
София – Изгрев.

1943_12_05 Безопасният път
Утринно Слово

БЕЗОПАСНИЯТ ПЪТ

Ще прочета 23 Псалом.

Често се говори за истината. Да се говори за истината, това значи, да се говори за свободата и за любовта. Понякога се говори за любовта, както за ябълката. Така се говори и за свободата. Външно всички познават ябълката, но вътрешно малцина я познават. Външното знание не е съществено. Казват за някого, че успява в живота си. Кой човек успява? По какво се познава това? Казвам: Само оня успява в живота си, когото придружават хлябът, водата, въздухът и светлината. Само оня побеждава, който е в съюз с хляба, водата, въздуха и светлината. Покажете един човек в света, който да е победил без хляб, без вода, без въздух и без светлина. Правото е на моя страна. – Кога? – Когато хлябът, водата, въздухът и светлината са на твоя страна.

Някой стои, разглежда нещата отвън и е недоволен от живота. – Защо? – Защото няма ясна представа за живота. Със своите мисли и желания, той дотяга на Господа. Той е своенравно дете, което никой не може да задоволи. Не е лошо да бъдеш недоволен, но трябва да работиш, да се справиш с причините на недоволството. Ти не си виновен, че си недоволен. Недоволството носи началото си още от първите човеци. Днес всички, които те обикалят, са недоволни. Ти трябва да се справиш не само със своето недоволство, но и с недоволството на окръжаващите.

Как можем да се справим с недоволството? Ще направите връзка със светлината, защото Бог е светлина. Ще направите връзка с въздуха, защото диханието на Бога е във въздуха. Ще направите връзка с водата, защото тя е носителка на живота. Ще направите връзка с хляба, защото е казано: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето”. Хората приемат нещата по два начина: чрез закона и чрез любовта. Законът е принудителен начин – той е за децата. Като стане човек възрастен, законът трябва да отстъпи на любовта. Това, което стеснява и ограничава човека, е законът. Той го ограничава и в разбирането, и в прилагането. Дето е законът, там е насилието и злото. Представете си, че счупите едно шише на малки парченца, които нахвърляте на земята. Това шише е вече опасно за човека. Достатъчно е да стъпи бос на земята, за да се нарани. В тоя смисъл, злото не е нищо друго, освен дребни парченца стъкла, пръснати по земята. Всяка мисъл, раздробена на много мисли, пръснати в света, без прилагане, без служене на Бога, става опасна. Всеки човек, който не приема хляба, водата,

въздуха и светлината с любов, е опасен. Всеки човек, който приема хляба, водата, въздуха и светлината с любов, е безопасен и добър.

Днес всички хора се запитват, кой ще победи в сегашната война. Ще победят ония, с които е хлябът, водата, въздухът и светлината. Без хляб, без вода, без въздух и без светлина не може да има никакво развитие нито в индивидуалния живот на човека, нито в семейния, нито в обществения, нито в общочовешкия. Това трябва да се разбере от всички. – Аз мисля. – Какво е твоето мислене? Ако мисълта ти е силна, кажи нещо и, каквото кажеш, да го направиш. Ще напишеш някоя книга. Какво от това, че си написал една книга? – Ще я четат хората. – Ще я четат, ако знаят да четат; ако не знаят да четат, какво ще ги ползва книгата? Който не знае да чете и вярва в нея, ще я използва като лекарство, но сам ще се убеди, че тая книга не може да лекува. Истинското лекарство за човека се крие в хляба, във водата, във въздуха и в светлината. – Какво представя хлябът? – Живият хляб е Бог. Чистата, животворна вода е Бог. Чистият въздух и светлината, това е проявеният Бог. Няма по-хранително нещо в живота от хляба, по-чисто от водата, по-приятно от въздуха и по-красиво от светлината. Идете на северния полюс, да прекарате там шест месеца нощ, да разберете, какво нещо е светлината. Голяма радост изживява душата, когато, след шестмесечна нощ, види изгряващото слънце.

Следователно, каже ли някой, че е радостен, това показва, че той е видял изгряването на слънцето след дълга нощ. Само при радостта човек познава силата и красотата на Божествената светлина. Радостта се дължи на изгряващото слънце в духовния свят. Светлината прави човека смел и решителен. Тя го повдига, дава му криле. Вечер, като залезе слънцето, човек става страхлив. Без светлина, пространството се изпълва с неприятели. Тогава човек чувства, че нещо се оттегля от него, губи смелостта си и започва да се страхува. Приятно е да ходиш в светлина.

Как трябва да се живее? Иди при плодовете, там ще се научиш. Когато обикне хората, ябълката започва да дава хубави плодове. Когато момата обикне един момък, тя започва да се облича хубаво, постепенно се разхубавява. Тя става внимателна, любезна с хората, разговаря се с всички – добра обхода има. Щом любовта я напусне, тя отново се затваря, нищо не я интересува.

Сега цялото човечество е в края на века. Иде новата епоха, която носи едно здравословно състояние за всички. Няма по-приятно състояние за болния човек, когато постепенно започва да се подобрява и очаква деня, да стъпи на краката си и да напусне своето легло. Знаете ли, каква сила се влива в човека, когато реши доброволно и с любов да изпълни Божията воля?

Всички да изпълним Божията воля с любов, без да ни се говори, без да ни убеждават! Ако постоянно ни се казва да любим Бога, да изпълняваме волята Му, това значи да се отегчим. – Да свирим, да пеем! – И това не става с говорене. Хиляди години вече, как хората говорят за любовта, но какво са разбрали от нея? Ако се натъкнат на най-малкия изпит на любовта, те не могат да издържат. По какво се отличават добрите и любещите хора? Ако носи кошница, пълна с грозде, и срещне някой човек, любещият е готов да му даде най-големия грозд. Оня, който не носи любовта в себе си, като срещне някого, пак може да му даде един грозд, но най-малкият. Бутне един грозд, види, че е голям, оставя го; бутне втори, трети и, като намери най-малкия, дава го. Да благодарим, че и това дава. Когато се състезават в първенство, кой да заеме първо място, хората стават по-щедри. Добре е човек да бъде пръв, но трябва да отговаря на известни качества. Пръв е оня, който носи светлина в ума си, топлина в сърцето си и сила в душата си.

Казвам: Ако си пръв на физическия свят, ти можеш да свършиш най-тежката работа; ако си пръв между учените, ти можеш да решиш най-трудната задача; ако си пръв между добрите, ти си готов на най-голямата жертва за своя ближен. Някой музикант е виден, защото свири най-трудни парчета. Който свири обикновени, леки парчета, той е обикновен музикант. Добре е да бъдеш пръв, но във възможностите, които се крият в твоята душа, а не да седиш на първо място. Простият, и на първо място да седне, пак прост си остава. Ученият, и на последно място да е, пак е учен. Дето и да седне даровитият, все е на първо място. Обикновено силните хора остават назад, а слабите излизат напред. И в природата, между дърветата, виждаме същото. Малките, слаби клончета излизат отпред и нагоре, а големите и силни клоне остават назад и надолу. Те държат тежестите. В светските общества децата са на първо място, а възрастните – назад. В духовните общества възрастните са напред, а децата – назад. И едното, и другото е добре. Като шиеш една дреха, ще си послужиш с малка игла, а не с губерка. Деликатните работи се вършат с малки, нежни инструменти. Малките работи ще шиеш с малка игла, а големите работи – с голяма игла.

Думите „голямо и малко" имат друг смисъл, а не такъв, какъвто досега са имали. Голямото не подразбира нещо физически голямо. – Защо? – Защото физически големите неща се смаляват, а физически малките растат. Това, което се смалява, не е голямо; и това, което расте, не е малко. Голяма ли е преспата, висока 10-20 м, която през лятото се стопява и нищо не остава от нея? Малка ли е семката, която покълва, расте, развива се и дава плод? Мощна сила се крие в малкото семенце. Дето е Духът Божи, там е силата. Защо ви са десет кибритени кутии, ако кибритените клечки

са влажни? Цъкаш една, втора, десет, но никоя не се запалва. За предпочитане е една суха кибритена клечка пред десет влажни кибритени кутии. Една мисъл с Божествено съдържание е за предпочитане пред сто мисли с човешко съдържание. Човешките упорити и своенравни мисли отдалечават човека от Бога. След това той се моли на Бога, да го направи даровит. Опасно е това. Да бъдеш преждевременно даровит, значи, да излезеш на първо място като някой паразит. И въшката излиза на първо място, снася гниди, които се нанизват по космите като броеници. Дълго време трябва да се чисти човек, докато се освободи от тия гниди.

Сегашните хора употребяват голяма част от времето си, да крият нещата. Не всичко трябва да се крие, но и всичко не може да се изнася пред света. Как ще разкриеш сърцето си пред хората, да покажеш процесите, които стават в него? Как ще разкриеш мозъка си? Ако отвориш мозъка си, ще нарушиш порядъка, който съществува там. Понеже вън и вътре в мозъка има голямо налягане, за да издържи на това налягане, природата го е поставила в здрава, яка обвивка. Черепът запазва мозъка от голямото напрежение на мисълта. Ако се наблюдават процесите на мисълта и отражението, което правят в мозъка, ще забележите големи повдигания и спадания в някои мозъчни центрове. Накарайте упоритият да каже нещо, което той не иска да изнесе вън. На каквито мъчення и да го подлагат, той не казва нищо, но от напрежение, мястото на главата, дето е центърът на твърдостта, започва да се повдига.

Да се върнем към любовта, като нещо реално. Не е достатъчно да кажеш на човека, че го обичаш. Човек не се нуждае само от думи. И Бог не се нуждае само от думи. Да обичаш някого, това значи, да направиш нещо реално за него. Бог възлюби човека и създаде заради него света. Той предвиди и създаде всичко, от което хората се нуждаят. Това е любов. Любовта носи за човека хляб, вода, въздух и светлина. От тия блага произлизат всички останали. Говориш за любовта, но какво си допринесъл на хората със своята любов? Ако хората изпълняваха Божията воля, малцина щяха да боледуват, да бъдат бедни, неучени и прости. Като не изпълняват Божията воля, хората вършат работи, с които се излагат.

В една от гимназиите в България дошъл министърът на Просветата да прегледа училището. Заедно с директора, той посетил един от класовете, да види, как се работи. Директорът се разговарял любезно с министъра, но, като се обръщал към учениците, свивал вежди, заканвал им се, да не направят нещо, с което да го изложат. Повечето хора имат две лица: като се обърнат към Господа, показват светлото си лице – разположени са; като се обърнат към хората, показват сърдитото си лице – не са разположени. Бог гледа на всички хора еднакво. Той иска да види, готови ли са да

покажат и на ближния си своето весело, засмяно лице, което показват на Него.

Павел казва: „Ние няма да умрем, но ще се изменим". Всички трябва да се изменим, не по закона на насилието, но по свободата. Всички говорят за свобода, но малцина я разбират. Къде е свободният човек? Има ли свобода в семействата? Като отида в някое семейство, виждам, че или мъжът не е свободен, или жената. Ако жената е красива, с хубави черти на лицето, с благородно сърце, мъжът я ограничава, следи я, къде гледа и какво прави. После поглежда към мене, да не би да взема нещо от нея. Аз поглеждам към двамата и казвам: И двамата сте добри, разумни хора. Обичайте Бога, работете за Него, за да се ползвате от благословението Му. На мъжа мислено казвам, да не бъде толкова недоверчив. Погледът на жена му е чист. Тя е справедлива и честна, никога няма да му измени. Жена ти е една хубава книга, която трябва да четеш. Ползвай се от нея, защото тя няма да остане завинаги при тебе. Ако мислиш, че можеш да задържиш тая книга само за себе си, тя скоро ще те остави. И на жената казвам същото. И мъжът е хубава книга, която жената трябва да чете. Ако и двамата искат да станат господари, животът им ще се развали. Мъжът трябва да вижда в жена си Господа. Жената трябва да вижда в мъжа си Господа. И заради Господа те трябва да си дадат един на друг свобода. Без Бога ние не знаем, как да се отнасяме с хората.

Всеки човек се нуждае от приятел. Ако си болен и срещнеш човек, който може да ти бъде приятел, ти ще оздравееш. Приятелят предава нещо от себе си. Всички хора са носители на Божиите блага. Радвайте се, когато срещате човек, който не крие тия блага, а е готов да ги сподели със своите близки. Да бъдем извори, които дават изобилно от своите блага и на другите. Да бъдем проводници на Божественото и да се радваме, че изпълняваме такава служба. Останалите въпроси са задача на Бога. Той решава трудните въпроси, а не ние. – Какво ще стане със света? – Това не е ваша работа. Който е създал света, Той има грижа за него. В края на краищата, всичко ще се нареди така, както трябва. Ти седиш и мислиш, какво да правиш, как ще свършиш училището, кога ще отидеш на оня свят. Това не е важно. От тебе се иска да учиш и да бъдеш способен ученик. Как ще свършиш училището, ако не учиш? Ти не мислиш за твоята работа, но се произнасяш, че някой не живее добре. Ако видиш, че приятелят ти не живее добре, не изисквай от него добър живот, не го критикувай, но се обърни към Господа и кажи: Научи ме, Господи, да живея добре. Неговата погрешка е моя погрешка. Щом аз изправя живота си, и той ще изправи своя. Ако в дюкяна на своя приятел си поставил лош слуга, в кого е погрешката? Смени лошия слуга с добър, и работата ще се оправи. Никога не поставяй лош слуга в своя дюкян, или в дюкяна на своя

приятел.

Съвременните хора не разбират дълбокия смисъл на живота, защото мислят статично. Те се стремят да бъдат добри. Всъщност, друго се иска от тях: да проявят Божията Любов, т. е. да бъдат проводници на любовта. Често хората се обичат, но взаимно се изкористяват. Слугата е внимателен, добър към господаря си, с цел да му увеличи заплатата. И господарят се отнася добре със слугата си, увеличава заплатата му, с цел да го разположи, повече и по-добре да му работи. И двамата са користни един към друг. И това е добре, но истинският живот изисква друго нещо от човека. Ако слугата не работи на господаря си като за себе си, и ако господарят не плаща на слугата като на себе си, и двамата не се обичат. Да работя за другите като за себе си, и те да ми плащат като на себе си, това е идеалното в живота. При това положение, не може да има недоразумение между хората. На това иска Бог да ни научи.

Казвам: Трябва да познаваме Бога, Който живее в храната, във водата, във въздуха и в светлината. Ако приемате хляба, водата, въздуха и светлината и не сте доволни, какво повече искате? Какво повече искате от плода като храна за вашия организъм? Една светла мисъл е плод, който човек създава в умствения свят; доброто чувство е плод, който човек създава в сърдечния свят; добрата постъпка е плод, който човек създава на физическия свят. Радвай се, ако някой опита плодовете на твоя ум, на твоето сърце и на твоята душа и каже: Добри са тия плодове. Само така се разбира стиха, който Христос е казал: „Всяко растение, което Отец ми не е насадил, ще се изкорени". Или: „Всяко дърво, което не ражда според закона на любовта, не може да се благослови". Ето защо, животът ни трябва да се насочи към използване светлината, въздуха, водата и хляба, като блага на живота. Малцина знаят, че във въздуха е диханието на Бога, във водата е животът, в хляба е словесното мляко. Във всяко външно благо се крие вътрешно благо, което трябва да се използва.

Представете си, че Бог зададе на хората въпроса, как могат да оправят света. Какво ще отговорят? Какво ще кажа, ако зададе на мене тоя въпрос? Аз няма да говоря за оправянето на света, но понеже виждам, че съм снежна пряспа, ще помоля Господа да ме стопи и да потека. С мене заедно ще се стопят всички хора и заедно ще потечем. Докато сме снежни преспи, ще стоим на едно място и няма да мърдаме. Като се стопим, ще се раздвижим, живот ще се създаде около нас. Днес всеки се е свил, затворил се е, страх го е да не го оберат. Обмяна трябва да става между всички, да се движат нещата. Дойде ли една Божествена мисъл в тебе, не я задържай дълго време. Пусни я на работа, да свърши нещо, и след това да се върне пак при тебе. Не задържайте и чувствата си – нека отиват на работа. И вие

не стойте на едно място. Какво правят военните със своите войници? По цял ден ги упражняват. Щом научат военното изкуство, нека ги пуснат по домовете им, да помагат на близките си. Щом дойде жетва, всички войници трябва да бъдат по домовете си, да жънат. И офицерите могат да отидат на жътва. Ако офицерът може да се бие, защо да не жъне? Ако върши по-мъчна работа, защо да не върши по-лека?

Сегашните хора вършат по-мъчни работи, а лесните изоставят. Понякога става обратно: занимават се с леките работи, а мъчните изоставят. Лесно е да счупиш едно шише, но мъчно се залепва. Да вземеш счупените парченца и едно по едно да ги лепиш, това не е лесно. Правете упражнения, да не отвиквате на оня ред, който природата изисква. Ето, това лято не правих екскурзии и сега, мъчно се ходи. Но, казвам си: Ще ходя. Като ставам сутрин, виждам, че съм отвикнал, но тръгвам, за да бъда полезен на себе си и на другите. Някои искат да знаят, какво правя на планината. Радвам се на планината и търся причината за лошевината на хората. Дошъл съм до две положения по тоя въпрос. Човек става лош, когато му даваш повече, отколкото трябва, или когато му даваш по-малко, отколкото трябва. Който е получил повече, отколкото трябва, не може да го носи и започва да търси човек или животно да му го носи. Така той създава злото. Ние товарим ума си с ненужни мисли, сърцето си – с ненужни чувства и тялото си – с ненужни постъпки. Така си създаваме голямо напрежение. Човек не може да работи в света, докато сам не се учи отнякъде. – Какво се иска от нас сега? – Единственото нещо, което се изисква от вас, е да намалите товара си. Надигнал си голям товар, казвам: Намали товара си! Безпокоиш се, казвам: Не се безпокой!

Срещам една мома, тревожи се, че късметът ѝ не може да излезе. Годявала се няколко пъти и се разгодявала, обезсърчила се вече. Казвам: Радвай се, че си свободна. За когото да беше се оженила, щеше да те измъчва. Провидението иска да те освободи от мъчение, а ти се свързваш. Ще чакаш, не е дошъл още твоят час. Чрез тебе ще дойдат души, които ще помагат на хората. Бог казва на една мома да чака, а тя бърза, иска по-скоро да се ожени. Баща ѝ и майка ѝ също бързат, искат да я наредят, да се задоми. Ако съм на мястото на тая мома, ще стана слугиня. Щом ми излезе късметът, ще се оженя. В тоя случай, слугуването е на място. Когато не ме викат да копая, ще взема цигулката да свиря, или книгата да чета.

Младите моми и момци имат нужда от музиканти, да свирят на хорото. Виждал съм понякога да свирят трима музиканти заедно: единият свири на цигулка, вторият на гайда, третият на гъдулка, и хорото се върти.

Казвам: Вадете поука от всичко. Като видиш една ябълка, или какъв и да е

плод, разгледай формата му и виж, каква поука ще извадиш от него. Кажи си: Искам да бъда като тоя плод. Всяко хубаво нещо заслужава да послужи за пример. Като вадиш поука от всяко нещо, ще се научиш да цениш и малките неща. Някой вземе един косъм, подхвърли го и казва: Косъм е това! Косъм е, но Бог е работил за него. Гледайте на живота с нужната сериозност. Първо отделение да свършиш, това значи, да минеш цял курс, през което време земята прави едно обръщане около слънцето. Така минават година след година, и ти придобиваш все нови и нови знания. Да свършиш курса на гимназията, това показва, че си придобил нещо.

Изучавайте живота, но знайте, че без Божията Любов, Мъдрост и Истина нищо не се постига. Ти не можеш да разбереш някого, ако не го обичаш. Обичта предшества нещата. Тя води човека към истинското знание. Като се говори за любовта, някой казва: Можеш да обичаш, но трябва да познаваш човека, да знаеш, заслужено ли го обичаш, или не. Изкуство е да обичаш човека, да му дадеш любовта си безкористно, да не мислиш, заслужава ли той това, или не. Само така ще видиш последствията на твоята любов. Всяко живо същество заслужава да бъде обичано. Докато даваш любовта си с мярка, всякога ще гледаш нещата по форма и ще се въздържаш. Любовта изключва всякакви форми. Обичаш някого за самия него, а не за неговите хубави очи, нос или уста.

Преди два деня тръгнах с двама приятели за Витоша. По едно време започна да роси, явиха се няколко росни капки. Бях говорил вече за росните капки, като Божие благословение. Вървим нагоре и пред нас се яви дъгата, във вид на голяма, широка врата по направление от запад към изток. Цели два часа дъгата вървеше пред нас и ни придружаваше. Ние вървим, дъждецът ни мокри слабо, но не се страхуваме от него. Радваме се, че дъгата е пред нас и ни казва, че потоп няма да стане. От нас зависи да дойде мирът, да се оправят работите. Ако не изтръсваме росните капки, мирът ще дойде по-скоро. Те носят благословението в света. Милвали ли сте росните капки, да опитате благото, което те носят? Това не става по задължение, но по свобода. Росната капка крие в себе си електричество и магнетизъм, които трябва да се използват разумно. Като знаете това, не изтръсвайте дъждовните капки от дрехата си. Не се страхувайте, че дрехата ще се развали. Напротив, цветът на дрехата става по-хубав. Друг е въпросът, ако дъждовните капки са смесени с прах и сажди – те развалят дрехата. Обаче, чистата росна капка носи благословение. Оня, който има силно обоняние, усеща уханието на росните капки.

Ние продължихме да вървим нагоре и, колкото по-нагоре се качвахме, толкова по-разположени бяхме. Така опитахме благата на дъгата и на росните капки. Казвам: Радвайте се и на малките блага, дадени от Бога.

Великото се крие в малките блага. Всеки сам трябва да дойде до това заключение. Не казвай на човека, какво да яде и как да яде, но дай му един плод и го остави сам да се справи с него. Ако цени малките блага, той първо ще погледне плода, ще го помилва, ще поговори с него и след това ще си позволи да отвори плика, да види, какво е скрила природата в него. Във всеки плод природата е написала нещо хубаво.

Няма по-велико нещо от това, Бог да бъде наш Баща. Казваш: Ава Отче! Той е далеч от нас, а не както другите бащи. Бог стои далеч от нас, за да не ни плаши. Той иска да бъдем свободни: всичко, каквото правим, да изтича от любовта. Той не ни критикува, оставя ни свободни, даже и да направим някаква погрешка. След това тихо ни нашепва: Сгрешил си, но ще изправиш погрешката си. Да изправяме погрешките си, без да съжаляваме! Да се радваме, че има, какво да изправяме. Да се радваме, когато направим нещо според Божията воля.

„Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога". Това е живот вечен, да възлюбиш всички хора заради Бога; да видиш, какво е вложил Той във всеки човек. – Какво е човекът? – Лист от великата Божествена книга, върху който Бог е написал ценни неща. Всеки лист е на мястото си. Като четеш тая книга и видиш, че някой лист липсва, трябва да го намериш и да прочетеш това, което Бог е написал на него. Разбирайте листата, в които Бог е вложил вечните блага на живота.

Ценете всеки лист, за да разбирате Господнята молитва: „Отче наш, Който си на небето, да се освети името Ти". – Къде е името Божие? – В умовете ни. „Да дойде Царството Твое". – Къде? – В сърцата ни. „Да бъде волята Твоя". – Къде? – В душите ни. „Не ни въвеждай в изкушение, но избави нас от лукавия, защото е Твое царството, и силата, и славата завинаги, амин!". Изкушението дохожда в живота на хората, когато станат нехайни. Като не оценяваш богатството, което ти е дадено, ще те поставят на изпит, да видиш, какво нещо е беднотията. Ако не си доволен от богатството, ще ти изпратят сиромашията; ако не си доволен от сиромашията, ще ти изпратят богатството. Богатството е един род изпитание, а сиромашията – друг род. Като забогатееш, създаваш си неприятели и започваш да се страхуваш да не изгубиш имането си, тоя-оня да не ти направят някакви пакости.

Неразбраното богатство е мъчение; неразбраната сиромашия е мъчение. Разбраното богатство е благо; разбраната сиромашия е благо. Затова е казано: „Блажени нищите духом". Как ще разберете това, от вас зависи. Всеки ще разбере и приложи тая истина по особен начин. Всеки човек прилага любовта по особен начин. В това се крие красотата на живота.

Няма по-деликатен въпрос от тоя, да приложиш любовта и при най-дребния случай по свой, специфичен начин. Може да си подражавате, но не и да се копирате. Проявявайте любовта така, както Бог ви напътва, в оная форма, която на вас подхожда. Божествената красота се заключава в хармоничното съчетаване на разнообразните форми на любовта.

Да бъдем носители на Божията Любов! Да бъдем носители на Божията Мъдрост! Да бъдем носители на Божията Истина!

Да бъдем носители на Божия живот, на Божието знание, на Божията свобода!

Да бъдем носители на Божественото движение, на Божественото учение и на Божествената работа!

Да изпеем песента: „ Аз мога да любя”.

Христос казва: „Вам е дадено да разберете тайните на Царството Божие”. Какво означават тия думи? – Когато едно цвете или дърво израсте, дадено му е да разбере тайната на светлината. За онова, което не е израстло, е нужно време, за да разбере тайната на светлината. – Какво ще стане с тия растения? Какво ще стане с другите хора? Ние говорим за ония, които са израстнали вече, за тях светлината е разбрана. Те трябва да използват светлината, да не се обръщат назад. Вие се обръщате назад, гледате, какво ще стане със света. Ще се намерите в положението на Лотовата жена, на която беше казано, като напуща Содом и Гомор, да не се обръща назад, да гледа, какво става.

Не гледайте, какво става със света. Със света Бог ще се разправя, както знае. – Защо да не гледаме? – Има неща, които не могат да се гледат. Сутрин може да гледаш слънцето, но на обяд не можеш. Ония неща, които можем да възприемаме и прилагаме в живота си, можем да гледаме; обаче, ония неща, които не можем да възприемаме и прилагаме, не можем да гледаме. – Какво ще стане със света? – Това не е твоя работа. Ако любиш, в рая ще бъдеш; ако не любиш, в ада ще бъдеш. – Ще бъда ли в рая? – Ако любиш Господа, в рая ще бъдеш; ако не Го любиш, в ада ще бъдеш. – Няма ли друг път за влизане в рая? – Аз не зная, може да има и друг път. Единственият безопасен път за влизане в рая е да обичаш Бога. Ако не Го любиш, в ада ще бъдеш. По-ясно от това няма. – Да направя едно добро. – Можеш да направиш добро, но това още не показва, че ще влезеш в рая. Христос казва: „По-лесно ще мине камила през иглени уши, нежели богатият в Царството Божие”. Мислиш ли, че ако се натовариш със знание като камила, ще влезеш в Царството Божие? С човешко знание не се влиза в

рая. Там учените имат друго знание. Наблюдавайте, как свирят музикантите в симфоничния оркестър. Те свирят с часове и не правят никакви погрешки. Някога те свирят без капелмайстор и пак не правят погрешки. Никой не е чувал как свирят музикантите в рая. Техните мисли, чувства и постъпки са съвършени. Дадат ли им нещо ново, на пръв поглед още те свирят безпогрешно. Новаците в музиката правят много погрешки. Между тях има спор, дисхармония.

Казвам: Учете се да свирите, да станете виртуози. Свирете за Господа. Ако жената работи на мъжа си 20-30 години и се учи от него, защо да не работи 20-30 години за Господа? Мъжът ѝ се кара, пъди я, нарича я с разни епитети – тигрица, змиорка, и тя всичко изтърпява. Защо да не служи на Господа? Вие сте служили на много господари, всички са ви лъгали, затова и на Господа не вярвате. Казвате: Не знаем, как ще постъпи с нас новият господар. Много работи, които хората вършат, са все заблуждения. Те учат много работи, които знаят. Влизат в казармите, учат се да маршируват, да се обръщат наляво-надясно. Не знаят ли това? Знаят го, но за най-малкото непослушание ги туря в арест.

Всичко, каквото става в света, е добро. В целокупния живот всички неща са добри; само някои неща, при известни условия, са лоши. Здравото шише е безопасно. Щом се счупи, частиците му се разпръсват, и те стават опасни. В целокупния живот всички неща са на място; щом частите на тоя живот се отделят настрана, като отделни, самостойни прояви, те стават опасни. Частиците от счупеното шише, както и отделните прояви на целокупния живот, ще турим настрана, като противоречия. Псалмопевецът казва: " Добре ми стана, че пострадах". Ако страдаш и не виждаш добрата страна, ти не разбираш страданието. Днес не разбираш страданието, но след две-три години ще разбереш, че всичко, което си минал, е било за твоя полза.

Помнете: Всичко, което се случва в живота ви, е за добро. Радвайте се, че сте минали през страдания, които са ви обогатили с опитности за новия живот. Не се смущавайте. Ако се смущавате, да не се смутите; като се оскърбявате, да не се наскърбите. Вечер, като пътуваш през гора, дръж ръката си пред очите, да не се удариш в някой клон. Щом усетиш, че пред тебе има клоне, наведи се малко. – Не съм навикнал да се навеждам, да правя поклони. Щом пътуваш през гора, ще се покланяш. Каквото и да срещнеш в живота си, не казвай, че това или онова не мога да направя. Богат човек съм. Срещам един, който ми казва: Раздели богатството си. – Веднага ще изпълня желанието ти. Колко искаш? – Еди-колко си. – Заповядай! Той казва: Обрах го. – Не ме е обрал. Като обере мене, той обира себе си, но не знае закона. Сега някои обират хората, а мислят, че не обират себе си. Всъщност, като дават откуп за нещо, те обират себе си.

Нова мисъл е нужна на човечеството. Хората проповядват Словото по стар начин. Казват: Колко е страдал Христос! Те желаят да следват Неговия път, да бъдат като Него. Мнозина искат да бъдат като Христа, но без да ги разпъват на кръст, без да забиват ръцете и краката им с гвоздеи. Такива Христосовци не признавам. Геройство е онова, през което Христос мина. Аз проповядвам вече учението: Долу гвоздеите на Христа, които държаха ръцете и краката Му заковани! Да турим гвоздеите настрана и да разберем възкресението. Бог освободи Христа от гвоздеите и прояви своята Любов към Него. Някои плачат, че Христос бил закован. Да мине любовта през вашите сърца и да разтопи леда! Христос и днес е разпнат и закован. Доброто, което искаме, е заковано. Гвоздеите трябва да се стопят! Ръцете и краката трябва да бъдат свободни! Човекът трябва да слезе от кръста и да служи на Бога! Не са нужни мъртви кръстове, но живи кръстове, които растат.

Истинският кръст е любовта, която расте, която въздига човешкия ум, въздига човешкото сърце, въздига и човешката душа. Тя изважда мъртвите от гробовете. Това е Любовта, това е Бог, Който се проявява. Да станем едно с Бога! Да възприемем любовта, която изтича от Бога, и да се освободим от ненужните терзания. Това значи, да станем безсмъртни. Да приемем любовта и да раздаваме от нейните блага. Какво лошо има в това, ако срещнеш на пътя си един гладен човек? Когато Христос минаваше през изгладнелия свят, даваше му от хубавите плодове, които носеше. Сега и ние, като минаваме по Христовия път, има какво да ядем. Христовият път е обрасъл вече с плодове. Когато Той минаваше по тоя път, нямаше нито едно дръвче. Мнозина тръгваха по тоя път, но дохождаха до едно място и се връщаха назад. Пръв Христос мина през тоя път. Днес Неговият път е обсипан с блага.

Да се радваме, че минаваме по пътя, който Христос е приготвил. Сега пътят ни е още по-добър. До времето на Христа нямаше кой да държи ключа на ада. И праведните, и грешните влизаха заедно. Христос заключи ада, да не влизат праведните в тоя затвор. Апостол Петър държи ключа на рая, няма опасност да влизат грешните там. Опасното място е адът, но няма опасност вече за праведния да влезе там. Опасно е да влезеш в астралния свят на заблужденията.

Да се радваме, че пътят, по който вървим, е безопасен.

Да снемем знамето на любовта от гърба си и да го вдигнем високо. Няма по-смели хора от тия, които живеят в любовта. Няма по-страхливи хора от тия, които живеят в безлюбието. Най-големи герои са хората на любовта.

Най-страхливи са хората на безлюбието. Досега всички желаехте тоя народ да стане знаменит, оня народ да стане знаменит. Сега ние желаем Господ да внесе мир между народите, и те да слушат, какво Той им говори.

Всички народи трябва да изпълнят Божията воля, и мирът да дойде по Божествен път, както Господ иска.

8-мо Утринно Слово от Учителя, държано
на 5 декември, 5 ч. с. 1943 г.
София. – Изгрев.

1943_12_08 Благата в живота

БЛАГАТА В ЖИВОТА

Изпейте песента „Красив е животът.“

Упражнение за дишане, с движение на ръцете.

Мнозина запитват, какво е реалност и какво – сянка на живота. Реалността дава сенки, а сенките не могат да представят реалността. Сянката на предмета не е самият предмет. Значи, сянката не е реалност, но реалността хвърля сенки. На същото основание казвам: Любовта ражда безлюбието, но безлюбието не ражда любовта. – Защо е така? – Това не е ваша работа. Това е философия, върху която не трябва да мислите.

Какво се иска от човека? Да има прави, положителни възгледи. Да говориш за храненето, е едно нещо; да се храниш, е друго нещо. Да говориш за любовта, е едно нещо; да живееш по закона на любовта, е друго нещо. Всички са богати в говоренето. Лесно се говори, мъчно се прилага това, което си говорил. Можеш да говориш, колкото искаш. Говоренето е сянка на твоя живот. Реално е това, което правиш, а не, което говориш. Казваш нещо, но не го правиш – ти не си в реалността. Казваш: Какво съм направил? – Казал си една дума. – Каква пакост може да направи една дума? – Една дума е една кибритена клечка. Знаеш ли, каква пакост може да причини една кибритена клечка, ако не можеш да си служиш с нея? Тя може да запали цял град.

В 1885 г. един американец, по невнимание, запалил града Чикаго. Една вечер той отишъл в обора да издои кравата. Времето било ветровито. Той си служил със свещ. Оборът бил близо до плевнята. Свещта паднала на земята и запалила сеното в плевнята. От плевнята пожарът се разпространил и обхванал почти целия град.

Днес повечето хора мислят за велики неща. Като се стремят към тях, те искат да убедят близките си в това, в което сами не вярват. Наблюдавам някой, как убеждава другите. Казвам си: Чудно нещо, той убеждава хората, да повярват в това, в което сам не е убеден. Колкото и да ги убеждавате, няма да успеете. Друг е въпросът, ако сам си убеден в нещо. Тогава, и без да убеждаваш хората, без да им говориш, те ще ти повярват. Мислите ли, че езикът, с който днес си служите, е реален? Турците имат една поговорка: „Много приказки на воденицата.“

Преди години, около мене се движеха 12 братя, които искаха да станат

апостоли, както във времето на Христа. Те нямаха вид на апостоли, но важното е, че нещата не се повтарят. Това, което е било във времето на Христа, не може да стане днес. Няма защо да се повтаря. Интересно е, как се яви това желание в тях, да станат апостоли. Какво ще придобият от апостолството? Някой иска да стане като Христа. Това е още по-мъчно. Няма по-трудна работа от Христовата. Това значи, да бъдеш натоварена кола. Мислиш ли, че ще те славят и почитат хората? Ако остане на грешните хора да те почитат, това значи, да имаш съдбата на една бълха. Какво правят с бълхата? Хващат я и я убиват. Като скача, тя ги безпокои, и те търсят начин да се освободят от нея. Не е лошо да станеш апостол, но не е практично. Практичните неща са на място. Например, приятно и практично е, след като си работил лятно време и си се уморил, да седнеш под сянка и да си починеш. Обаче, зимно време сенките са опасни.

Казвате: Има ли нещо лошо в една дума, или в една клечка кибрит? Една малка дума, казана не на място, може да измени целия ти живот. Ти може да направиш едно малко отклоняване, под малък ъгъл, в началото само, но то ще те заведе далеч от целта, която преследваш. Някои от вас сте от доста години вече в училището и мислите, че сте остарели, че сте се отдалечили от своята цел. Не е така. Вие едва сте започнали да учите. Какво представят вашите години в сравнение с една слънчева година? Какво представя вашето знание, в сравнение с това, което слънчевите жители имат? Едно слънчево дете, едва едногодишно, знае милиони пъти повече от най-учените хора на земята. То е пеленаче, но една негова година е равна на 200 милиона земни години. Вашата мярка е малка, а тая на слънчевите жители е крайно голяма. Когато това дете стане на 200 милиона години, сметнете, на колко години ще бъде един човек на земята.

Да се говори за старост и младост, това са относителни неща. Не е стар оня, който не може да се подмлади. Не е млад оня, който не може да остарее. Вие сте научили изкуството да остарявате, но не можете да се подмладявате. Има хора, които знаят да се подмладяват, но не могат да остаряват. Който знае да се подмладява и да остарява, той е разбрал смисъла на живота. Да мислиш, че си остарял, защото краката ти не държат, това е хилавост, а не старост. Стар е оня, който проявява знание и сила. Младият носи свежест, живот, той придобива капитал. Старият обработва тоя капитал.

Като се събирате, за какво говорите? Старите говорят за оня свят, да отидат таи, за да се подмладят. Това не е живот. Ако не разбирате, какво нещо е светлината, какво нещо е въздухът, какво нещо е водата и какво – хлябът, вие не разбирате живота. Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето. Който ме яде, той има живот в себе си.“ Въпреки това, мнозина

искат да ядат, но не се оставят на другите да ги ядат. Не разбирайте тоя стих буквално. Разберете ли го по буква, ще имате такъв резултат, какъвто хората имат. Всеки стих има двояк смисъл: буквален и преносен. Наистина, който е лишен от светлина и не я разбира, губи посоката на своето движение. Който е лишен от въздух и не го разбира, губи обема си. Който е лишен от вода и не я разбира, губи своята пластичност и преждевременно остарява. Който е лишен от хляб и не го разбира, губи основата, върху която гради. В светлината ние разбираме Божията мисъл. Чрез въздуха приемаме диханието на Бога. Чрез водата приемаме топлината, която иде от Божествения живот. Чрез хляба придобиваме благата, които Бог изпраща в света. Седиш отчаян и казваш: Няма хляб. Наистина, без хляб не се живее.

Какъв трябва да бъде хлебарят? – Здрав, чист, без недостатъци. Той трябва да се отличава с външна и вътрешна чистота. Казваш: Моята снаха меси хубав хляб. – Дошла ли е тя до абсолютната чистота? Външната чистота е символ на вътрешната – на чистотата на мислите и на чувствата. Външната чистота е символ на вътрешната чистота на въздуха, на водата и на хляба. Външните работи зависят от вътрешните. Искаш да станеш търговец. Търговецът трябва да има светлина в ума, топлина в сърцето – дихание, вода и хляб – капитал, стока, с които да работи. Ако няма тия неща, какъв търговец ще стане? Дюкян няма, пари няма, стока няма и минава за търговец – само обявления дава. Той трябва да вложи капитала си, да работи с него.

Миналата война, в Америка фалираха около 12 хиляди народни спасителни банки. Един работник внесъл в една от тия банки хиляда долари, да се намират „бели пари за черни дни“. Хората, които внесоха спестените си пари в тия банки, нищо не разбраха, не видяха сладостта на белите пари за черни дни. Десетина години след водната, тия банки отново се създадоха. Де отидоха парите на първите 12 хиляди банки? Кои ги изяде? Не е важно, кой ги изяде; важно е, че парите не се изгубиха, отново излязоха на бял свят.

Казвате: „Да спи зло под камък“, Аз не се възмущавам от злото, но казвам: Да обичаме доброто! Не се възмущавам от неправдата. но казвам: Да обичаме правдата! Не се възмущавам от безлюбието, но да приемем любовта. Не се възмущавам от невежеството, но да приемем знанието и светлината. Невежеството е неорганизиран капитал. Не е лошо да бъдеш невежа, защото ще имаш доверие на хората. Невежата е доверчив човек. Като му дадеш малко зобчица, той е доволен, лесно можеш да го залъжеш. Учения никой не може да излъже. Като го поканиш на гости, трябва да му дадеш най-хубавия хляб, най-хубавото ядене, най-хубавите плодове, най-

хубавата вода – не можеш да го излъжеш. Освен това, той иска да знае, кой е тоя, който му предлага хубавия обяд. Ако дадеш една глава лук на учения, той ще го разчопли, да види. колко люспи има, какви са по състав, каква е вътрешността му и т. н. На български език думата „лук“ означава нещо просто, но на английски означава „внимавай, отваряй очите си“.

Учените са умни хора, мъчно се заблуждават. Но когато учен се заблуди, мъчно се оправя. Вчера тръгнахме на екскурзия за Витоша. На Изгрева беше мъгливо, не се виждаше на десет крачки пред нас. Вървим по шосето за Симеоново, срещаме селяни, отиват в града. Те ни казват: Вървете, горе е ясно. Трябва ли да им вярваме? Ще вярваме, защото те идат от ясното към тъмното, а ние отиваме от тъмното към ясното. Селяните отиват в мъглата, но поне на по-топло. Когато вън има мъгла, времето е по-топло. Казват: Замъглен е тоя човек. Някога е добре да бъдеш замъглен, никой няма да те види, ще вървиш спокойно. Ако си много открит, ще те хванат и ще те турят в затвор. Като е мъгливо и те преследват, ще се скриеш някъде. Мъглата освобождава човека от много нещастия. При бомбардировка, в мъглата мъчно се намират обектите. В ясно време всичко се вижда. С други думи казано: Когато виждат погрешките ти, хората лесно те нападат; когато не виждат погрешките ти, мъчно могат да те нападнат. Виждат носа ти и казват: Не ни харесва тоя нос. – Кой е виновен за това? Според мене, вината е в скулптора. Той е направил една статуя, т. е. един герой с лош нос. Авторът трябва да си избере герой с красив нос. Скулпторът трябва да бъде свободен, да не се държи за буквата на нещата; ако носът на неговия модел не е хубав, той има право да го измени, т. е. да го подобри.

Един американец, милионер, заболял сериозно и, в резултат на тежката болест, носът му пострадал. Лекарите били принудени да му турят изкуствен нос. След болестта си, той отишъл в Италия да се разходи. Дошло му на ума да потърси някой виден художник да го нарисува. Намерил такъв художник и го помолил да го рисува. Какво било учудването на художника, който, след няколкодневна усилена работа, не могъл да нарисува носа на своя обект. Тъкмо го нарисува, на другия ден вижда, че нещо е мръднало в носа. Чуди се, де е причината. Най-после той се решил да признае, че не може да нарисува носа му. Той казал: Господине, за пръв път в живота си не мога да нарисувам нос. Не зная, какво има, но вашият нос не ми се поддава. – Много естествено, спокойно отговорил американецът – моят нос е изкуствен, има нещо нереално в него.

Казваш: Не зная защо, но не разбирам тоя човек. – Щом не го разбираш, той не е реален. Реалността се разбира, а нереалността не може да се разбере. Всеки разбира същественото. – Не мога да разбера тоя човек. –

Как ще го разбереш? Той е празно шише, а празното шише има само въздух, нищо друго.

Често се говори за любовта. Кои са главните качества на любовта? Първото качество на любовта е, че тя е носител на светлината; второто и качество – тя е носител на въздуха и на топлината; третото и качество – тя е носител на водата; четвъртото и качество – тя е носител на доброто, т. е. на хляба. Под „вода“ разбирам справедливостта. Подвижна, енергична е водата. Тя разтваря твърдите вещества и разваля боите. Водата не обича модерните неща. Тя цени само реалните неща, които не се изменят. Всяко нещо, което се разваля, попада под действието на водата. Някой боядисва дрехата си, но, вместо да я подобри, той я разваля. – Защо я развалил? – Защото боята не е устойчива. Водата разваля дрехите, боядисани с неустойчива боя. Не е лесно да угодиш на водата. Тя е взискателна. Има хора, подобни на водата; на тях мъчно се угажда. Те не обичат да ядат нито солено, нито безсолно. Знаете ли, колко сол да турите в яденето? Ако аз готвя на такъв човек, няма да турям сол в яденето. Нека той си туря, колкото сол иска. Ако туриш малко сол, не е доволен; ако туриш много, пак не е доволен. Да си туря сам, колкото му е нужно.

Погрешките в човешкия живот се дължат на факта, че хората или пресоляват нещата, или ги оставят недостатъчно осолени. Всеки сам да си готви, сам да си осолява яденето. Някой иска да готви боб и се чуди, как да запържи лука, колко зехтин да тури. Няма защо да му мисли толкова. Нека измие боба добре, да го залее със студена вода, да нареже едро лука и да го остави на огъня два-три часа да ври. Бобът не се нуждае от никаква мазнина, той сам съдържа нужното масло. Така ще имате отлично сготвен боб.

Преди години ходихме на екскурзия към Батак. Спряхме се на една планинска местност. Тук срещнахме един говедар, които ядеше боб, варен в едно гърне. Седнахме и ние да обядваме. Предложихме му от нашите маслини и го помолихме да ни даде от своя боб. Той погледна към маслините с недоверие и каза, че не му се харесват такива черни зърна. Виждат му се смачкани, набръчкани, не са като сливите. Едва го убедихме да ги опита и да ни даде от своя боб. Той не знаеше, че маслините са по-скъпи от боба; мислеше, че искаме да го излъжем. Седна близо до нас, разположи се и ни разказа приказка за една мечка.

Преди години, в същата гора се явила една мечка, която влязла между говедата на един говедар, и целият ден прекарвала с тях. Сутрин говедарят дохождал с говедата; мечката излизала от гората и се приближавала към тях. Говедата пасли, движели се, и мечката с тях. Вечер говедата се

прибирали в селото, а мечката оставала в гората. На другия ден се повтаряла същата история. Това продължило години наред. Чудя се, казва нашият събеседник, как е възможно, мечка да живее заедно с говеда в такава хубава дружба!

Казвам: Мечката има силни чувства. Тя е крайно отмъстителна и злопаметна, но и крайно признателна. С години помни доброто, което си и направил; с години помни и злото. Един селянин ми разправяше една своя опитност. Един ден отишъл в гората да сече дърва. По едно време измежду дърветата излязла една мечка, която накуцвала малко и се отправила точно към него. В първо време той се уплашил и намислил да бяга. После се спрял, искал да види, защо мечката иде срещу него. Тя се приближила, вдигнала лапата си нагоре и спряла. Тоя се вгледал и забелязал, че в лапата и имало един голям трън. Извадил трънa, завързал крака й и се готвел да продължи пътя си, но тя го повела със себе си. Като дошла до едно голямо дърво, тя погледнала нагоре и му показала пчелно гнездо. С това искала да му каже, че тук има мед. Така тя благодарила за услугата, която той и направил.

Хората мислят, че животните нямат никаква култура, не разбират, какво е доброто и не могат да благодарят. Всъщност, какво нещо е културата? Ако един човек не проявява доброто и не благодари за него, културен ли е? Ако човек не може да прояви правдата, културен ли е? Каква култура има оня, който не може да внесе в живота си любовта, знанието, свободата? Каква култура е тая, която не признава Бога? Ще кажете, че се молите. За какво се молите? Да ви избави Бог от злото? Това е странична работа. Човек трябва да се моли за прославяне името Божие, за идване Царството Божие и Неговата Правда на земята за изпълняване на Божията воля. За тия неща трябва да се моли човек. Вън от прославяне името Божие, всичко друго е личен живот. Да прославиш името Божие, това значи, да имаш еднакво и справедливо отношение към всички хора, към всички животни и растения. Откъснеш един лист, хвърлиш го на земята, казваш: Това е лист на дърво, много листа има дървото. – Не се постъпва така. Листата са дихателната система на растенията. С откъсването на листа, ти нарушаваш нещо в тяхната дихателна система. Не подценявай нещата с твоите повърхностни знания.

Мнозина се запитват, защо ходя често на планината. Ходя да уча тия, които идат да бомбардират София. Съветвам ги да не смущават хората. Знаете ли, че тия, които смущават хората и причиняват страдания, са учени, не са прости хора. Престъпленията в живота се дължат на учените, а не на невежите. Като знаете това, трябва да се отнасяте с уважение и към учения, и към невежата. Срещнеш един учен, ще отстъпиш да мине той,

ще му дадеш стола си да седне. Казваш, че достойнството ти не позволява да отстъпваш. Какво ще направиш, ако при изкачването си на планинския връх видиш големи камъни, които се търкалят? Те се движат със сила, ще те смачкат. Искаш, не искаш, ще отстъпиш, да минат първо камъните, а после ти.

Една година минавам през едно село на Стара Планина, Провадийско. Отдалеч съзрях една голяма змия. Тя вдигна глава нагоре, подвижи се с достойнство. Веднага се отбих от пътя си, сторих и път да мине. Ще кажете, че направих това от страх. Аз отстъпих на змията да мине, защото тя по-рано се яви. Влязох в разговор с нея. Казах и: Заповядай, мини ти първа. Аз съм гост на това място, а ти живееш тук. Ти имаш право на тая местност. Аз дойдох за малко, да посетя тая част от планината, да опитам хубавата вода. Най-хубавата вода в Провадийско е на това място. След тоя разговор, змията мина напред, аз подир нея. Това е обхода. Още като видях змията, аз се запитах: Тя ли трябва да мине първа, или аз? Реших в себе си, че тя е канара, която стремително слиза надолу, и аз трябва да и сторя път. Правило е: Първо неразумната постъпка, после разумната. Змията, като ме видя, извади езика си. Така тя ме поздрави. Ако не беше извадила езика си, щеше да ме ухапе. А така, тя показа, че няма намерение да хапе.

Веднъж бях в Борисовата градина. На пътя, по който минавах, видях една змия, излязла да се грее на слънце. Като ме видя, тя извади езика си, да ме поздрави. Аз и казах: Тъй както си застанала на пътя, ще мине някой и ще те убие. Иди някъде настрана, да не пострадаш. Аз нищо няма да ти направя, но не всички хора са добри; ще се намери някой да те пребие с камъни. Тя ме разбра и се отби от пътя.

Казвате: Как се разговаряш с животните? – Говоря на техен език, и те ме разбират. Вие как говорите на френски, немски, английски? Изучавали сте тия езици и се разбирате с французите, с немците, с англичаните. И змията има свой език, на които мога да се разговарям. Тя прави различни движения – нагоре, надолу, наляво, надясно, които също представят говор. Понякога змията съска. Щом чуеш съскането и, веднага трябва да отстъпиш. Ако отстъпиш, след като престане да съска, положението ти е опасно. Съскането е предупреждаване.

Използвайте слънчевата енергия. Ако животните се ползват от слънцето, и човек трябва съзнателно да го използва. Човек трябва да знае, как да излага гърба си на слънцето, под какъв ъгъл, за да могат слънчевите лъчи да оказват своето благотворно въздействие. Има една Божествена площ, върху която човек трябва да застане, за да се ползва от слънчевите лъчи. Без нея нищо не се постига. Някой носи една свещ. За да се ползваш от светлината

на свещта, ти трябва да заемеш известно положение. Не попаднеш ли на тая площ, не можеш да възприемеш светлината на свещта. Има разумни светлинни лъчи, има и неразумни. Същото е и с движението на влака. Самото движение е механично. Влакът се движи по релсите, без да съзнава това. Обаче, машинистът, който кара влака, е разумен. И пътниците не са на еднаква степен на разумност. Следователно, и слънчевите лъчи се различават по степента на своята разумност. Разумността на червения цвят се различава от тая на жълтия; разумността на жълтия цвят се различава от тая на синия и т. н. Имаш лампа която, с помощта на бутон, светва и загасва. Кое е разумното в нея? Разумността е вън от лампата; тя е скрита в оня, който натиска бутона.

И тъй, не разчитайте на самата светлина и тъмнина, но на оня, който ги управлява. Той желае да ти даде нещо, но иска да остане незабелязан. Ти можеш да го намериш по посоката отдето идат светлината и тъмнината. Той не прилича нито на тъмнината, нито на светлината – той е нещо реално. Светлината и тъмнината, сами по себе си, не са нещо реално. Оня, от когото излизат, е истинската реалност. Казано е в Писанието: „Когато ме потърсите с всичкото си сърце, тогава ще ме намерите.“ Ще намерите Бога не с ума си, но със сърцето си. С други думи казано: Бог става разбран за нас само чрез закона на любовта. Бог става разбран за нас само чрез закона на мъдростта. Бог става разбран за нас само чрез закона на истината, която внася в човека вътрешен мир и свобода. Имаш ли страх в себе си, ти си далеч от истината. Свободният човек не се страхува, не се стеснява. Любовта изключва всички ограничения, всички недоразумения, всички несгоди. Най-мощната и най-слабата сила в света е любовта. С нея се занимават децата; с нея се занимават и най-слабите същества. Мъдростта е достояние само на боговете. Истината е достояние на Бога. Само Той знае, какво нещо е истината и дава свобода на всички същества. Първият подтик – животът – иде от любовта. Знанието иде от мъдростта, от боговете в света. Свободата иде от истината – от Бога, Който реализира всички неща.

Сега, като слушате да ви се говори така, не се самоосъждайте, не казвайте, че сте прости. Какво означава дамата „прост“? – Простирам, протакам. Лоша ли е тая дума? Ако имаш да даваш, ти протакаш изплащането на дълга. Лошо ли е това? Разгневиш се, пак протакаш. Лошо ли е да протакаш гнева, т. е. да го отлагаш? Кажеш нещо, но го отлагаш, не изпълняваш казаното. Добре е да отлагаш изпълняването на думата си, ако тя е лоша. Например, казваш, че ще биеш някого, но отлагащ думата си. Това е добре. Отлагай злото, а прилагай доброто. Старите работи отлагай, а новите и добрите прилагай. Защищаваш някаква стара кауза, например, своето достойнство. Казваш: Не искам да изложа достойнството

си. В какво се заключава то? Истинското достойнство на човека се заключава в любовта, в мъдростта и в истината. Без тия неща човек няма никакво достойнство. Ти си царски син. За какво те почитат хората? За майка ти и баща ти. Ако не са те, ти не можеш да се наречеш царски син. Майка ти и баща ти са любовта и мъдростта. Следователно, любовта и мъдростта те обличат в дрехата на достойнството. Само Бог знае за тая дреха. Само Той може да ни я даде. – Кой е Бог? – Оня, Който ни дава това, което никой не може да ни даде. Само Той може да те направи цар, философ, професор, адепт. Освен Бог, никой друг не може да ти даде това, което душата ти желае. Това значи, да обичаш Бога, и Бог да те обича. Това значи, да получиш благата на своя живот по незнаен начин. Има неща, които трябва да знаем; има неща, които не трябва да знаем. Незнайните неща правят човека доволен.

Питам: Трябва ли да се интересувате от богатството на своя приятел? Той може да има милиони на разположение; важно е, какво е отношението му към вас и вашето отношение към него. Важно е, дали той влиза във вашето положение, и вие – в неговото. Той има милиони, които едва носи на гърба си. Може ли вие да му помогнете да ги пренесе от едно място на друго, или ще го натоварите с някои думи не на място казани? Това е все едно, приятелят ти да се върне от нивата си, дето цял ден е жънал, а ти да искаш да му държиш една сказка. Твоята сказка не е на място. Първо ще дадеш възможност на приятеля си да си почине, после ще му дадеш да се нахрани добре. Най-после ще се разговаряш с него.

Сега и аз ви желая първо да си починете. Почивката подразбира освобождаване от безпокойството. Вие се безпокоите, какво ще стане с вас. Това е новото, бъдещето предприятие, което само Бог знае. Казвате: Да отидем при някой гадател, той да ни каже, какво ще стане с нас и какво да правим. Вие страдате все от гадатели. При гадаенето, едва едно на десетте е вярно. Кой човек може да гадае? Според мене, гадател или пророк без любов не може да говори истината. Пророк без мъдрост не говори истината. Пророк без истина и свобода не говори истината. В него всичко казано е на фалшива основа. Човек, на когото душата е пълна с любов, със светлина и със свобода, той е пророк, той говори истината.

Вие имате голям страх, страхувате се за нищо и никакво. Големият страх не е на място, но и малкият страх не е на място. Трябва да дойдете до средната линия на страха, която е линия на благоразумието. Докато се движиш наляво и надясно в страха, ти всякога ще губиш равновесие. За да запазиш равновесието, ще вървиш по перпендикуляра. Страх те е да не те прицелят отдалеч и да те убият. Ако те прицелват отдалеч и отвисоко, вероятността да те убият е малка. Ако един аероплан се движи с бързина

300 км в час, вероятността да падне бомба върху тебе е малка. За да падне бомбата върху тебе, ти трябва да я привлечеш с мисълта си. Човек привлича добрите, или лошите неща към себе си с мисълта и с желанията си. Забелязано е, че това, от което кай-много те е страх, то ще дойде до главата ти; и това, от което не те е страх, и то ще дойде до главата ти. Значи, страхът не може да те предпази.

Кое пази човека от нещастията? – Молитвата. – Коя молитва? – Която е проникната с любов. Молитва без любов, без светлина и без свобода, не е истинска. Молитва, в която не взимат участие умът, сърцето и душата, не е истинска. Понякога чувам, как се молите. Четете дълги молитви, Господ да ви чуе. Дългите молитви не омилостивяват Господа. И Господ не говори дълго. Като хапнеш хлебец, Господ ти проговаря. Като наблюдаваш изгряващото слънце, Господ ти проговаря. Като духа вятър, Господ ти проговаря. Като вали дъжд, Господ ти проговаря. Какво повече искаш? Бог иде всеки ден при нас, а ние Го търсим по особен начин. Как ще се прояви Той, това е Негова работа. Ние трябва да се съобразяваме със закона на любовта, която носи мир, здраве, подмладяване. Любовта е единствената сила, която носи благата, необходими за живота. – По какъв начин ги носи? – По непринуден, естествен начин. – Как става това? – Не питайте. Ако не питате всичко става добре; ако питате, нещата не се нареждат. Тури нужната марка на писмото, напиши адреса и го пусни в пощенската кутия. Как и кога ще стигне писмото на определеното място, не питай. То може да обиколи целия свят и да отиде, дето трябва. Ако човешкият свят е уреден, колко по-уреден е Божественият свят. Ако на едно твое желание, или на една твоя мисъл залепиш марката на любовта, тя ще обиколи целия Божествен свят и пак ще се върне при тебе. Как ще стане това, не е важно. По-добре е да не знаеш.

Какво ще кажете за човек с дълъг нос? Какво ще кажете за човек с къс нос? Оня с дългия нос ще те нахрани добре. Оня с късия нос няма да се занимава с тебе; той ще те набие, ще вземе, каквото имаш, и ще те пусне да си вървиш. Когато учен човек те измъчва, продължава страданието ти; когато глупав те измъчва, жестоко постъпва, но бързо работи. Казват за някого, че има хубав нос. Ако тоя нос мъчи, не е хубав. Ако устата мъчи, не е хубава. Ако очите мъчат, не са хубави. Много нещо се крие в човешките очи. Физиономистите са казали много неща за очите, но още много има да се говори за тях. От очите на някого излизат черни, тъмни лъчи, а от очите на друг – светли лъчи. Защо престъпниците излизат вечер? Те вършат престъпленията си вечер, при по-малко светлина, с по-малки разноски. През деня се изразходва повече енергия. Христос казва: „Ония, които правят добро, обичат виделината. Техните дела са явни пред Господа. Ония, които правят зло, обичат тъмнината.“ Като върши престъпление в

тъмнина, престъпникът не го вижда. Щом не го вижда, той не се измъчва. Ако през деня извърши престъпление, в паметта му ще остане един мъчителен образ, от който няма да се освободи през целия си живот.

Добрият прави добро през деня, за да не се измъчва. Ако прави добро вечер, няма да го види и ще се мъчи, че нищо не е направил. Доброто оставя красиви образи, които се запечатват в паметта на човека. Дави се някой, и ти го извадиш от водата – радваш се, че си направил добро. Нарисуваш една хубава картина и я подариш на някого – пак се радваш. Светлината отпечатва красивите образи на доброто. – Де се крият тия образи? – В миналото. Срещаш един човек, приятен ти е, искаш да му направиш едно добро. – Защо искаш да му направиш добро? – Защото в миналото той ти е помогнал нещо, и ти искаш да му благодариш. Минаваш край него и казваш: Тоя човек не заслужава внимание. Всеки, който ти е направил добро, заслужава внимание. Не се отказвай да услужиш на оня, който ти е направил някакво добро. Всякога да благодарим за доброто, което ни е направено, и да сме готови да отговаряме по същия начин. Понеже Бог ни е възлюбил с всичките недостатъци, и ние трябва да любим като Него. Казано е в Писанието: „Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш небесни.“ Бъдете готови да проявите любовта, както Бог я проявява. Бъдете готови да проявите знанието и свободата, които Бог ви е дал. Вие се молите и казвате: Прости ни, Господи, че не знаем, как да се молим. – Много знаете, много сте учили. Как не знаете да се молите? Бог ви изпитва по различни начини. Някой ви донесе цял хляб. Ти мислиш, че е само за тебе – лъжеш се. След малко съседът ти иде при тебе и казва: Моля ти се, дай ми малко хляб. Ако не му дадеш, не си разбрал закона. Колко хляб ще му дадеш? Обикновено българинът дава малко, той не е готов да даде половината от своето благо на ближния си.

Един наш брат казваше: Аз давам малко, но от сърце. Ако даваш малко, но от сърце, то се благославя. Ако даваш много, но не от сърце, даденото се намалява. Никога не съжалявай за постъпките си. Ако постъпката ти е добра, радвай се; ако не е добра, не съжалявай, но я изправи. Радвай се, че си научил нещо. Ако окаляш новата си дреха, не съжалявай; опери я и радвай се, че си научил, какво нещо е чистотата. Че си окалял дрехата си, съжаляваш; че си окалял душата си, не съжаляваш. Че си наранил някоя душа, не съжаляваш; че си скъсал дрехата си, съжаляваш. Бъди внимателен към душата си, както си внимателен към дрехата си. Ако съвременните християнски народи имаха такъв морал, работите щяха да вървят другояче. Не ги съдя, но питам: Какъв трябва да бъде животът на хората? Всеки народ трябва да се изправи. Човек е свободен да греши, но няма право да греши. Той е свободен да прави добро, но не прави.

В какво се заключава истинският живот? – Да се ограничаваме в правене на зло и да се изявяваме в правене на добро. Свободата се изявява в два акта: във въздържане от злото и престъплението и в правене на добро. Ако можеш да се въздържиш от най-малкото престъпление, и ако правиш най-малкото добро, ти си свободен човек. Най-малкото и най-голямото добро ще дойдат сами по себе си. Ако изпуснеш случая да ги направиш, нищо не може да те извини. Виждаш на пътя си червей. Ти можеш да го стъпчеш, никой няма да те съди – няма закон в защита на червея. Обаче, човекът на любовта ще се отбие настрана, да не го стъпче.

Някой казва: Големи страдания имаме. Като гледам лицата ви, нито един от вас не е минал през такива страдания, които да са оставили отпечатък. Мислите, че страдате, но не знаете, какво нещо е страданието. Някой иска да ме убеди, че е минал през големи страдания. Възможно е, но на лицето му не е изписано нищо. Оня е страдал, който е съзнал, че не е направил най-малкото добро и не се е въздържал от най-малкото престъпление, или от най-малката погрешка. Малките погрешки и престъпления носят големи последствия. Любовта, в своите най-малки прояви – положителни и отрицателни, е условие за всички възможности и противоречия.

По какво се отличават положителната и отрицателната свобода? В отрицателната свобода трябва да се откажеш да даваш, а в положителната – трябва да се откажеш да взимаш. Това значи: в злото ще се откажеш да даваш; в доброто ще се откажеш да взимаш. Рече ли човек в положителната свобода да не дава, а в отрицателната да дава, той върши престъпление. Минаваш покрай един човек, искаш да ти даде малко хляб, но той не ти дава. – Какво трябва да направиш? Покани го у дома си, нагости го и не споменавай за случая. Никога не отказвай една услуга на приятеля си. Кажеш ли, че ще му дадеш урок да те помни, ти отговаряш на отрицателното с отрицателно. Правилно е да отговориш на отрицателното с положително. Не повтаряй неговата погрешка. Какво ще придобиеш, ако на погрешката отговориш с погрешка? Ние идем на земята, за да изправим погрешките на миналите поколения. Това е една от задачите на новото поколение. Христос казва: „Изправете погрешките си, и аз ще бъда с вас до скончанието на века.“

Изпейте песента: „Аз ще се подмладя.“

Мирът, който всички очаквате, ще дойде, както Бог желае, и по начин, както Той намира за добре. Ако се молите за мир, не очаквайте човешки мир, но Божествен, който ще дойде по незнайни пътища.

10. Лекция от Учителя, държана
на 8 декември, 1943 г.
София. – Изгрев.

1943_12_10 Музикални упражнения

МУЗИКАЛНИ УПРАЖНЕНИЯ

Упражнение за дишане с движение на ръцете.

Изпейте песента „Блага дума”.

В какво се крие благостта на една дума? Блага дума е тая, която допринася благост на човека. Казваш: Студено ми е. – Щом ти е студено, ти търсиш топлината. – Топло ми е. – Щом ти е топло, ще се разхладиш. Какво се разбира под „лично местоимение”? Кои са личните местоимения? – За единствено число: аз, ти, той, тя, то. За множествено число: ние, вие, те. Кое от трите местоимения заема първо място? За себе си казваш „аз”, а за другите – ти, той или тя. Кой от тримата е пръв: аз, ти или той? Кой е последен? Да допуснем, че някой те обижда. Кой от двамата е пръв: който обижда, или който разглежда обидата? – Който обижда, е пръв. Вторият – ти, който разглеждаш обидата, си последен. Кой от двамата е по-важен и по-културен? Обиденият има нужда от утеха. Значи, не можеш да утешаваш човек, който не е наскърбен. Кое се явява по-рано: скръбта, или радостта? Сянката ли е съществувала по-рано, или реалността? Може ли художникът да нарисува една картина без сенки? – Не може. Това показва, че без сенки реалността остава неразбрана. Питам: Знаете ли, колко вида скърби и радости съществуват? Колко главни скърби и радости знаете на брой? Според вас, коя е първата и най-главна радост? Коя е най-главната скръб? Кой елемент в химията е най-лек? – Водородът. Той е лек, но доста пакости причинява. Той запалва чергите на хората, разтопява много неща, внася влага в атмосферата и прави времето влажно. В това отношение, той е много щедър. Ако слънцето не грееше, не зная, какво би направила влагата във въздуха.

Каква е разликата между водорода и кислорода? Водородът гори, но не поддържа горенето; кислородът не гори, но поддържа горенето. Каква е съществената разлика между това, което гори, и това, което не гори, но поддържа горенето? –Може ли едно тяло да не гори, но да поддържа горенето? – Може. Ето, вземете за пример мяха. Той не гори, но като го надувате, поддържа горенето. Въздухът поддържа горенето, а дървата и въглищата горят. Добре, че въздухът не гори. Ако гореше, работата щеше да бъде опасна. Запали ли се въздухът, с него заедно щеше да изчезне и животът. Има хора със свойства, подобни на елементите: едни от тях горят, но не поддържат горенето; други не горят, но поддържат горенето. Каква полза имате от ония, които горят, но не поддържат горенето, или от тия, които поддържат горенето, но сами не горят? Какво сте научили от огъня?

Турите дърва на огъня, и след два-три часа те изгарят, превръщат се в пепел и въздухообразни вещества, които излетяват. За да израсте дървото, минали са 20-30 години, а го изгаряте за два-три часа. Като изгори дървото, изгаря всичко, което е написано на него. Ако сте чувствителни, бихте прочели всичко, което е написано на едно дърво. Цяла история се крие в него. Колко страдания и радости са отпечатани върху дърветата!

Често хората се греят на огъня и се питат: Защо някога ни е приятно да се греем, а някога ни е неприятно? Седиш около огъня и заспиш. Защо заспиваш, не знаеш. Друг път се изгориш на огъня. Защо се изгаряш, и това не знаеш. Според мене, хората не разбират нещата, защото недовиждат добре. Едно време жените носеха воал на лицето си, но не виждаха добре с него. Ако трябваше да прочетат нещо, те вдигаха воала си. Много естествено, воалът пречи на очите. Оплакваш се, че не разбираш нещо – воал имаш на лицето си. Някой има един воал, друг – два воала, трети – три воала. Воалът е нещо изкуствено, което пречи на разбирането. Умът ти е помрачен – воал имаш на лицето си. Сърцето ти е смутено – воал имаш на лицето си. Не постъпваш добре – воал имаш на лицето си. Кой носи воал: красивият, или грозният? Кой от двамата трябва да носи воал на лицето си?

Коя е подбудителната причина за носене на воал? Някъде и мъжете носят воали. В Америка има места, дето върлуват много комари. Населението на тия места не може да спи от комари. Преди да си легнат, те покриват кревата си с мрежа, за да могат да спят спокойно. Ако дойде някой чужденец в тая местност, първата работа е да го посъветват да си купи мрежа за леглото. Той се отказва, не е навикнал да спи с мрежа. Ако първата нощ мине без було, втората нощ не се решава да спи открит. Веднага взима мерки да се запази от комарите. Те бръмчат около него, търсят място да го посетят. Не се спи при такъв концерт. Достатъчно е една вечер да минеш без мрежа, за да нашарят лицето ти. Някои комари са маларични. Следователно, не питайте, защо по тия места и мъжете носят мрежи. Неволята ги е заставила. Жителите на тия места носят и ръкавици, да се пазят от комарите. Дето няма комари, няма нужда нито от ръкавици, нито от воали.

Защо съществуват модите? – По причина на притеснението и ограничението. Ограничен си в живота, не можеш без обувки. Те са мода. Постепенно модата става навик и се налага на хората. В първо време обувките били голямо ограничение. Днес се е внесло известно подобрение. В бъдеще, когато дойде Божественият порядък, хората ще ходят боси; тогава няма да има нужда от обувки. Докато хората носят обувки, светът ще остане неуреден; докато хората носят ръкавици, светът ще остане

неуреден; докато хората носят була на лицето си, светът ще остане неуреден. – Коя е причината за вълната на овцата? – Лошите условия на живота. Един ден, когато условията й се подобрят, тя ще се освободи от вълната. Докато имаме лоши навици, светът не може да се оправи. Тия навици са създадени при лошите условия на живота. Щом се откажем от лошите навици, условията на живота ще се подобрят. Човек сам е създал лошите навици. Те трябва да се премахнат. – Зима иде. – Зимата трябва да се премахне. Щом се премахне зимата, веднага ще свалиш дебелите дрехи. – Защо носиш дебела дреха? – Зима е. – Защо носиш тънка дреха? – Лято е.

И тъй, ако си неразположен, знай, че се намираш при лоши условия на живота. Трябва да се справиш с тия условия. Кой е причината за лошите условия? – Самият човек. От тебе зависи да си в добри или лоши условия. Например, искаш да напишеш буквата „е". Трябва да знаеш, кое „е" да напишеш. Има три начина за написване на тая буква: е, Ъ/ят/, Е. Ако напишеш „е", ще си създадеш една мъчнотия. Ако напишеш ,,Ъ-ят", ще си създадеш друга мъчнотия. Ако напишеш „Е" главно, ще проявиш своето лакомство. Обратна на тая буква е „З". Следователно, ако напишеш „е", натъкваш се на своето честолюбие; ако напишеш "Ъ-ят", ще си създадеш материални спънки: приятелят ти ще те обиди, господарят няма да ти плати; ако си студент, ще пропаднеш на изпит. Ето защо, докато си студент, не пиши ,,Ъ-ят". Щом свършиш университета, можеш да пишеш „Ъ-ят", колкото искаш. На английски опасни букви са "t" и "f".

Кога се обиждат хората? Някой се обижда само от една дума или от един тон. Достатъчно е да му кажеш нещо сопнато, грубо, за да се обиди. Един баща изпратил сина си във Франция да се учи. След време синът писал на баща си да му изпрати пари. Като неграмотен, бащата занесъл писмото на касапина – груб, суров човек – да го прочете. Касапинът чете: Татко, изпрати ми пари, че ми трябват. – Виж го ти! – казал бащата, ще ми заповядва! Няма да му изпратя нищо. На другия ден той минал край фурнаджията – човек с мек и добър характер, и му казал: Приятелю, прочети това писмо, да видим, какво пише синът ми. Фурнаджията чете с мек, спокоен глас: Татко, прати ми пари, че ми трябват. – Виж, като иска деликатно, ще му изпратя. Бащата смесва грубостта на касапина с отношението на сина си. Касапинът не представя сина.

Казвам: Реалността може да се прояви по един или друг начин, но вие не трябва да се заблуждавате от външните условия. Те са сянка на живота. Човек трябва да различава сянката от самата реалност. Вървиш по улицата, удариш се в камък и се разгневиш. – Защо се гневиш? Камъкът е сянка на реалността. Зад него се крие нещо, което те дразни. Наведи се, вдигни камъка и го тури настрана. Той има право да стои на пътя. Ти ще го

туриш настрана и ще се извиниш, че го безпокоиш. Кой е на правата страна: който се обижда, или който се извинява? Кой печели повече: който се обижда, или който се извинява? Кой печели повече: майката, която бие детето си, или детето? Забелязано е, че деца, които са бити от майка си, са даровити. Дете, което не е бито от майка си, не е много даровито. Каква стойност има бялата книга, на която нищо не е написано? Страданието е писаното върху хартията. Важно е добре да е написано. От какъвто характер и да е, страданието не е нищо друго, освен писане върху човека. Удариш се в нещо, или се блъснеш – благодари. Това е благо, от което ще научиш нещо. Всичко, което става в природата, има своя добра страна, която малцина виждат. Понякога стават и нещастия, но те са изключения. От тях се ползват разумните хора. Каквото и да става в природата, все ще се ползува някой: или оня, с когото се е случило нещо, или окръжаващите.

И тъй, злото не е в нещастието, но в неизползваното нещастие. Злото не е в яденето, но в преяждането и недояждането. – Не съм ял. – Това е твой избор. – Яде ми се. – Това е твое право. – Преядох, или не си доядох. – Това показва, че не изпълняваш закона на природата. Говориш, или не говориш, това е твое право. Ако не знаеш да говориш, грешката е твоя; много говориш, грешката е пак твоя.

Сега, като се дойде до оперното пеене, нужно е знание. Как ще изпееш думите „аз ти казвам"? Как трябва да се отговори на тия думи? Ще кажеш: „Аз ще го изпълня." Единият заповядва, другият изпълнява. Единият е отрицателен, другият е положителен. Да заповядваш е два пъти по-мъчно, отколкото да изпълняваш; да сгрешиш е два пъти по-мъчно, отколкото да изправиш грешката си; да обидиш е по-мъчно, отколкото да се извиниш. – Аз не мога да се извинявам. – Значи, можеш да грешиш, а не можеш да изправиш грешката си. Какво ти коства да изправиш една грешка? Турил си „ъ" вместо „ь" или обратно. Изправи грешката си. Не можеш ли да изправиш тая грешка? Де е мъчнотията? Каква е разликата между числата 6 и 9? Като се обърне 6 нагоре, става 9. Какво печели 6, като се превърне на 9? – Спечелила е три единици. Като се обърне 9 надолу, става шест. Деветорката губи три единици. За предпочитане е да ти ударят шест тояги, отколкото девет. Ако ти плащат, по-добре е да ти дадат девет лева, а не шест. Не всякога голямото число се предпочита. Ако те бият, по-добре е по-малкото число. Боят е необработен материал, който ти сам трябва да обработиш. Ако е вълна, ще я изпереш, изпредеш, изтъчеш, и тогава ще ушиеш нещо. – Защо боят е лошо нещо? – Защото е неорганизирана материя, или незавършена работа. Дълго време трябва да работиш, за да свършиш тая работа.

Какво представя доброто? – Завършена, организирана работа. Приятно ти

е да носиш добре ушита дреха. Неприятно ти е сам да переш, предеш и тъчеш вълната. Много време трябва да мине, докато ушиеш дрехата си. В тоя смисъл, неорганизирания живот наричаме зло. Много години трябва да минат, докато го организираш. Някога, въпреки изминатите години, животът остава неорганизиран. – От какво зависи това? – От начина на работата. Като работи добре, човек става щастлив. – От какво зависи да работи добре? – Някога щастието на човека зависи от неговото зрение, някога зависи от неговия слух, някога – от обонянието му, някога – от осезанието му и т. н. Да бъдеш щастлив, това е велика наука. Ако не сте щастливи, не се смущавайте. Щастието се постига мъчно.

И в музиката има мъчни неща. Гледаш една нота, вижда ти се проста работа. Опитай се да я изсвириш с всичките й украшения, да видиш, колко е проста. Обаче, майсторът музикант веднага ще я изпълни. Срещате един красив човек, пожелавате и вие да бъдете като него. Всеки човек може да бъде красив, но трябва да работи върху себе си. Красотата е сложен процес. В красотата взимат участие умът, сърцето и волята. Те са хармонизирани музикално. Ако знаеш, как да хармонизираш мислите, чувствата и постъпките си, можеш да предадеш на лицето си, какъвто израз искаш. Ако не можеш да ги хармонизираш, не можеш да придобиеш нужната красота. Когато волята се изопачава, брадата на човека се деформира; когато чувствата му се изопачават, устните изпъкват; когато мислите се изопачават, челото се деформира, ляга назад. За да не се деформира челото, мислите трябва да бъдат светли; за да не се деформират устните, в чувствата трябва да има топлина. За да не се деформира брадата, волята трябва да бъде силна. Да имаш силна воля, това не значи да се налагаш на хората, но да вършиш всичко с радост. Радвай се на всичко, което те обикаля. Виждаш една хубава ябълка, радвай се. Това, което ябълката може да направи, и ти можеш да го направиш. Виждаш една хубава круша – радвай се. Това, което крушата е направила, и ти можеш да го направиш. Кажеш ли с пренебрежение, че това е една проста круша, ти изопачаваш мислите, чувствата и постъпките си. Това води към деформиране на челото, устата и брадата. Какво лице е това, на което челото, устата и брадата са деформирани? Разумни същества са работили за създаване на крушата, а ти казваш: Круша е това! Ти не оценяваш работата на разумните същества, а искаш да бъдеш разумен. Виждаш един извор – радвай се на чистотата му! Радвай се на силата, с която водата извира. Това е разумен акт. Не казвай с пренебрежение: Извор е това!

Често вие се произнасяте пренебрежително за някой човек и казвате: Обикновен човек е тоя, не заслужава внимание. Защо не заслужава внимание? Защото го виждате през пролетта, когато снеговете и ледовете

се топят и размътват водата му. Казвате: Мътни са водите му. Вижте го през лятото, когато водите му са бистри и чисти. Вижте го през есента, когато дърветата му са увиснали от плодове. Вижте го през зимата, когато можете да вкусите от неговите плодове. Гледате го през пролетта и казвате: Нищо не струва тоя човек. Следователно, ако искаш да имаш ясна представа за човека, разгледай го от четири страни: в пролетта, лятото, есента и зимата на неговия живот. Само така ще разбереш, какво е придобил той през пролетта, лятото, есента и зимата на своя живот. Четеш книгата на някой поет или писател и оставаш доволен. – Защо? – Храниш се с плодовете на неговия живот. Докато напише тая книга, той е минал през големи изпитания и страдания. Четеш една духовна книга. Казваш: Който е писал книгата, е духовен човек. – Тоя човек се е грял на слънцето. Да бъдеш духовен или набожен човек, това е най-възвишеното в света. Казваш: Какво особено има в това, че се е грял на слънце? Който разбира, какво нещо е слънцето, само той може да схване смисъла на живота. Представете си, че сте лишени от слънце, вода, плодове, хляб и кажете тогава, как бихте живели. Можете ли да си представите такъв живот?

Сега аз ви изнасям това положение, за да се освободите от илюзиите на живота. В едно казанлъшко село, Енина, се явила една мечка, която изяла няколко говеда. Селяните решили да я хванат с капан. Един селянин турил капан в гората и след няколко деня отишъл да види, какво е станало. Отдалеч още той видял, че в капана има нещо живо. Зарадвал се и си казал: Хванах я най-после! Като се приближил, видял, че, вместо мечката, в капана седяло неговото магаре. И вие поставяте капан за мечката, но въпросът не се разрешава. Не си служете с капани. Те са стари методи.

Като свирят, музикантите си служат с особени музикални украшения, наречени флажеолети. Аз ги наричам „любовни флажеолети”. Гладен си, дадат ти хубава храна – това е любовен флажеолет; жаден си, дадат ти чиста, планинска вода – любовен флажеолет. Любовта се проявява в реалните неща. Тя се проявява в това, което повдига човека – в неговите възвишени мисли и чувства. Искате ли да ви изсвиря един любовен флажеолет? (Учителят взима цигулката, нагласява я, но още не свири). Знаете ли, как постъпила Аделина Пати с директора на театъра, дето била поканена да пее? Директорът обещал да плати на певицата 50 хиляди долари, но търсел начин да я изиграе. Като разбрала това, Аделина Пати намислила да отговори по същия начин. Дошъл часът за излизане на сцената, публиката нетърпеливо чакала, но Аделина Пати бавно се приготвяла. Като видял това, директорът веднага ѝ дал половината сума – 25 хиляди долари. Аделина Пати бавно обула едната си обувка и очаквала още нещо. Публиката ръкопляскала, изказвала нетърпението си.

Директорът се принудил да даде и останалите 25 хиляди долари. Певицата турила и втората си обувка и се явила на сцената.

Изпейте песента „Духът Божи”. Тая песен замества един хубав обяд.

Изпейте песента „Блага дума на устата”. Тая песен е творческа, т. е. песен на работата.

Колко неща са нужни на човека, за да работи добре? – Три неща: светлина, топлина и сила.

(Учителят свири една музикална пиеса). Това е една проста, разказна мелодия, с особен ритъм. Ако българинът възприеме тоя ритъм, животът му коренно ще се измени. (Учителят свири и пее: Рай, рай). Тая песен е музикално зрял плод. В българската народна песен личният елемент е силно проявен. В някои песни лиричният характер е застъпен повече, отколкото трябва. (Свири и пее тъжна българска песен: „Снощи си, майко, повечко винце пийнах; на кръчмаря много парици дадох, та оголях, майко, пропаднах.”) Тук българинът оплаква грешката си. Тоя ритъм трябва да се измени. (Свири весело). Има и друг ритъм – бодър, съживителен. (Свири бодро, живо.) Тоя ритъм изпъжда треската. (Учителят свири песента „Тъги, скърби”). Изпейте тая песен.

Не сей брашно със скъсано сито! Не пей, когато си неразположен. Малко пей, но хубаво! Малко работи, но каквото направиш, добре да е направено. Подражавай природата и върви напред! Каквото правиш – пееш, свириш, мислиш, чувстваш или действаш, във всичко трябва да имаш поне малка придобивка. Ако нищо не придобиваш, все едно, че не си живял. Микроскопични придобивки да имаш, но да прибавяш нещо към основния капитал. Умът не обича тежки работи. Той се стреми към малки и леки придобивки. Сърцето, душата и духът също обичат малки и леки придобивки. Един музикален мотив, колкото и да е малък, е верен, когато принася поне най-малкото благо на човека. Това благо може да има отношение към умствения, духовния или Божествения свят – не е важно. В който свят и да е, важно е да принесе нещо за развитието на човека. Истинска музика е оная, която моделира човешкото лице. Тя трябва да изправи всички изкривени линии на тялото, да облагороди характера, да развие слуха. Трябва да повдигне ума и сърцето, да внесе в човека подтик и стремеж към усъвършенстване. Музиката трябва да изработи новия човек.

Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.

10. *Лекция от Учителя, държана*
на 10 декември, 1943 г.
София. – Изгрев.

1943_12_12 Най-великата наука
Утринно Слово

НАЙ-ВЕЛИКАТА НАУКА

Ще прочета 60 гл. от Исаия и 13 гл. от I. Послание към Коринтяните.

Всяко нещо, което се чете, трябва да се разбира. Семето не може да се разбере, докато не се посее, не изникне, не израсте, не цъфне, не даде плод, и плодът му не се опита. Докато семето е в хамбара, нищо не ни ползва. То трябва да се посее.

„Ако говоря с човечески и ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед, що звънти, или кимвал, що дрънка. (– 1 ст.)... „Ще съм мед, що звънти, или кимвал, що дрънка". Значи, неразумен ще бъда.

„И ако имам пророчество, и зная всичките тайни и всяко знание, и ако имам всичката вяра, щото и гори да премествам, а любов нямам, нищо не съм". (– 2 ст.). Какво особено има в това, че човек премества една гора или една планина? Какво ще придобиеш, ако преместиш един тежък камък, или една планина от едно място на друго? Само енергията си ще изразходваш – нищо повече. Важно е любов да имаш.

„И ако раздам всичкия си имот за прехрана на сиромасите, и ако предам тялото си на изгаряне, а любов нямам, нищо не се ползвам". (– 3 ст.).

„Любовта дълготърпи, благосклонна е; любовта не завижда; любовта не се превъзнася, не се гордее". (–4 ст.). Значи, любовта е силна. Не мислете, че търпението е слабост. Търпеливият е силен човек. За Бога се казва, че е дълготърпелив. Той е най-силният.

Най-великата наука в света е да се научи човек да живее според закона на любовта. Това е най-лесното нещо, а същевременно и най-мъчното. Мислите ли, че живеете по любов? Вашата любов е външен грим, гримирани сте отвън с любовта. Тя не е проникнала още в живота на сегашните хора. Животът им е пълен със страдания и смущения.

Вчера бях в дома на един от нашите братя. Той разказваше, че отнякъде му дошло едно куче, което проявява голяма ревност. Братът има кози. Ако рече да погали козите в присъствие на кучето, последното се хвърля върху козите, лае ги – ревнува. Той ще погали и кучето, но едновременно не може и козите, и кучето. И кучето, и козите му са еднакво любими. Често и хората изпадат в същото състояние – и те ревнуват. Човек мисли, че ако

погладят някого в негово присъствие, него ще забравят. Как ще гладиш едновременно и козите, и кучето? Ще дойде ред да се погали и кучето. Какво означава думата „куче"? Казват „куче, кучи". Значи, кучето учи, както всичко в света се учи. Питат ме, какво означава момата? Обърнете сричките на думата „мома", ще получите „мамо". Следователно, мома, която не може да стане „мамо", не е мома. Учете се да се освобождавате от заблужденията.

Често наблюдавам, как постъпват художниците, музикантите, философите. Всеки гледа да направи това, което може и знае. Всеки е специалист в известна област. Цигуларят свири това, което добре знае и обича. Художникът рисува това, което знае. Философът разсъждава върху това, което разбира. И аз искам да свиря това, което обичам. Измени ли на себе си, човек прави грешки.

Три закона определят нещата: закон на мислите, закон на чувствата и закон на постъпките. Тия закони показват, кое е начало на нещата и кое – край, кое е първо и кое – последно. Говориш на някакъв език, държиш реч. Първо трябва да имаш глас, да говориш; после, словото трябва да бъде съдържателно. Най-после, трябва да нареждаш думите така, че да предаваш мисълта си правилно, да те разберат хората. Кои думи се явиха първи в речта? Първи се явиха съюзите, после глаголите, прилагателните, местоимената. Последни се явиха съществителните. Това са доказали учените опитно. Когато някой заболее мозъчно, първо забравя съществителните имена. Той не може да каже брадва, но казва: Това, което сече. Не казва кон, но това, което се язди. После забравя местоимената.

Един американски професор, филолог, като предавал на студентите си за местоимената, преживял някакво затъмняване в съзнанието си и забравил, кой е. Разказвал за личните местоимена „аз, ти, той", и като се запитал в себе си, кой е, кое лице е той, не могъл да си отговори, аз ли е, ти ли е, той ли е, или друг някой. Прекъснал лекцията и отишъл у дома си, да пита жена си, кой е. Ще кажете, че това е болезнено състояние. Не, с него е станало някакво психично объркване.

Кои са трите лица в семейството? Първото лице в семейството е бащата, второто лице е майката, а третото е синът, или дъщерята. За себе си Бог казва: Аз съм. Това „аз" има едно значение. Когато ние се обръщаме към Господа, казваме: Ти си, Господи. Това има друго значение. Когато се казва, че Бог създаде всичко, разбираме, че Той носи бремето на цялата вселена. В Него всичко се движи и живее. Кажа ли „Ти си, Господи", трябва да изпълня Божията воля. Човек може да изпълни Божията воля, но не може да носи цялата вселена на гърба си, не може да носи грижите на всички

хора и да задоволи нуждите им. Бог задоволява нуждите не само на хората, но на всички живи същества. Като не е в сила да задоволи даже своите нужди, човек се обръща към Великия с думите: „Ти, Господи!" Единствен Той може да ни помогне. За да ни помогне Бог, ние трябва да спазваме закона на любовта.

Помнете: Както са определени тоновете на китарата, мандолината и пианото, така е определено човек да живее по закона на любовта. Обаче, малко пианисти има, които свирят хубаво. Изкуство е да знаеш, как и колко да натиснеш клавиша. Някой пианист свири по няколко часа на ден, и то, след като е свирил 10–15 години. – Защо свири толкова? – Да не загуби техниката си. Следователно, малко хора изпълняват Божията воля. Малко хора се молят, както трябва. Някой се моли по няколко пъти на ден и мисли, че молитвата му е приета. Молиш се, но молитвата ти трябва да даде плод. Ти казваш, че си посял едно семе, но плод нямаш. Минали са вече три-четири години, и семката не е израсла. Да посееш едно семе, това значи, да израсте, да цъфне, да даде плод и да опиташ плода му. Щом не си опитал плода му, ти нито си посял семката, нито си я познал. И за човека се казва, че по плода му ще се познае. Плодът на човека са неговите дела. Значи, човек се познава по делата си. – Набожен човек съм. - - Ако твоята набожност не даде плод, както растенията и дърветата, не си набожен. Плодовете, със своята сладчина и вкус, определят делата на растенията. Като ядеш един плод, виждаш, какво е сърцето на плодното дърво. Ако плодът на една ябълка или круша е сладък, значи, сърцето й е добро. Това дърво обича Господа, и Господ го обича, затова дава сладки, вкусни плодове. Вкусът и сладчината на плода изразяват съдържанието на неговата любов.

Като слушат да говоря така, някои казват, че не разбират, как е възможно растението да обича Бога. Ако си вързал очите си с кърпа и казваш, че не виждаш, това не показва, че всички не виждат. Ти авторитет ли си? Който не разбира, да отиде на опашката; който разбира, да излезе напред, на главата. Който свири добре, да излезе напред. Който рисува добре, да излезе на първо място. Някой иска да излезе напред, да се прослави. Истинската слава е слава на Цялото. Ще кажеш, че искаш да бъдеш блажен. Ако искаш само ти да бъдеш блажен, никога няма да постигнеш блаженството. Когато блаженството стане достояние на всички хора, тогава имаме истинско блаженство. – Защо Бог изгори градовете Содом и Гомор? – За лошия живот на хората, да не се увеличи злото в света. Обаче, злото от Содом и Гомор достигна и до нашите времена.

Всички хора се питат, кой ще победи в сегашната война. В един дом се бият майката и бащата, братята и сестрите, и всички се питат, кой ще

победи. Щом всички се бият, тоя дом е място на раздор. Казват, че в някой дом пее кокошка, а в друг – петел. Така не се говори. Да пееш, значи, да даваш разумно. Петелът никога не пее за лошо. Той е единственото живо същество, което всякога дава. Петелът не пее, когато човек умира, обеднява или пропада на изпит. Изобщо, когато някъде става зло, петелът не пее. Става ли някъде добро, петелът пее. Това значи петел. Не трябва ли тогава да пее петел вкъщи? Не трябва ли мъж да пее вкъщи? Под „пеене" не разбирам крякане, викане, да се чуват празни думи. Не е мъж оня, който само крякa. Пеенето на петела не е крякане, но кукуригане. Вие не разбирате дълбокия смисъл на думата „кукурига". Аз бих желал петелът всякога да кукурига. Българинът не се е вслушвал в кукуригането, да чуе, колко различни тонове има. Един петел пее бас, друг пее сопран, трети – между двата гласа. Голяма разлика има в гласа на петлите.

Целта на моите беседи не е да изнасям недъзите на хората. Да знаеш недостатъците на хората, нищо не те ползва. Да критикуваш, това е голямо изкуство. Да бъдеш критик, значи, да си учен и свят човек. Ако не си учен, ако не си светия, ще мълчиш, няма да даваш мнението си. Ако свириш и пееш хубаво, дай мнението си; ако не знаеш нито да свириш, вито да пееш, кажи: Нямам мнение. Всеки, който си дава мнението, дето не трябва, губи. Защо ще критикуваш, кое е право и кое – криво? Търси важното, същественото и, като го намериш, тогава си кажи мнението. Качеството на дрехата се определя от качеството на плата. Ако носиш дрехата си десет години, и платът не се изтърка, косъм не пада от него, дрехата е добра. Обувките ти са добри, ако след десетгодишна употреба запазват формата си. – Как е възможно това? – Вижте, какво става с крилата и краката на птицата. Цял живот хвърка и кацва от клон на клон, но нито крилата, нито краката се изхабяват.

Какво виждаме в човека? Какво казва той за себе си? Едно време бях млад, обичах; ето, остарях вече и не обичам. Лошо е, че си остарял. Какво направи? Защо остаря? Причината на остаряването не се крие в годините. Мине някой край тебе, и ти казваш: Не мога да търпя тоя човек, не мога да го нося. Чудно нещо, едно време майка ти те носеше – това беше добре за тебе. Ти считаше, че това е в реда на нещата. Не е ли в реда на нещата и ти да носиш някого? Като те е носила майка ти, не ти ли е дала пример? Както тя е носила товар, така и ти трябва да носиш.

Един трудолюбив българин се върнал вечерта вкъщи, уморен от работа и труд. Цял ден копал, сял на нивата, изложен на горещото слънце. Надвечер завалял силен дъжд. Уморен и цял мокър, той бързал по-скоро да се прибере, да се изсуши и почине. Жена му, изнежена и ленива, прекарвала повече вкъщи, да не чернее на слънцето, да не се изморява от

тежкия труд. Като видяла, че мъжът ѝ пристига мокър, тя го посрещнала с думите: И така си мокър, вземи котлите и донеси вода. Той взел един котел, донесъл вода и го изсипал върху жена си. – Сега, жена, и ти си мокра, можеш да донесеш вода. Наквасването не е повод, мъжът да отиде за вода, а тя да седи вкъщи, да не се мокри. Това не разрешава въпроса. Трудът трябва да минава от един човек на друг.

Всички трябва да се трудят! Ако речем да тълкуваме тоя пример, ще се явят две тълкувания. Мъжете ще поддържат страната на мъжа, ще кажат: Каква жена! Вместо да услужи на мъжа си, тя го кара да отива за вода. Жените ще поддържат страната на жената, ще кажат: Колко груб мъж! Да залее жена си с един котел вода. Според мене, тая жена имала добър ум, лошо сърце, а мъжът – добро сърце, лош ум. Ако жената имаше добро сърце, като види, че мъжът иде уморен от работа, веднага щеше да отиде за вода, нямаше да го използва. Ако мъжът имаше добър ум, нямаше да накваси жена си. Мъж с лош ум и жена с лошо сърце не могат да се споразумеят. В техния живот водата ще се разлива и двамата ще накваси.

Работа се иска от всички, а не само молитва. Казвате: Толкова години вече се молим за България. Какво е излязло от вашата молитва? Трябва да ви се плати ли, че сте се молили за България? Аз няма защо да се моля за България. Аз се моля за ония българи, които обичат Бога с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила. За тия българи се моля и на тях съдействам. Как постъпиха евреите с Христа, Който дойде между тях? Освен, че не Го приеха, те Го разпнаха.

Един българин овчар слушал свещеника в черква да проповядва за Христа, как евреите Го измъчвали, как Го разпнали. На излизане от черквата, овчарят видял един евреин, вдигнал кривака си срещу него и го запитал: Ти защо разпна Христа? Евреинът отговорил: Това беше преди две хиляди години, други Го разпнаха, а не аз. Хвърлят се минувачи, хващат кривака на овчаря и спасяват евреина. Казват му: Тоя не е виновен. – Тоя хванах, него ще бия.

Едно трябва да се знае: Въпросът не се свърши с разпятието на Христа. Той прости на евреите, които не Го приеха. От евреите, Христос мина в Римската империя. И там Го поругаха чрез инквизицията. Те казваха на Христа: Ние работим за Тебе, проповядваме Словото Ти, но искаме парички. И Той им даде парички. Сега иде ред на славяните. Христос ги пита: Вие какво искате? С пари ли ще работите? Другите, преди вас, въртяха търговия. Те казваха: Ако ни дадеш нещо, ще работим за Тебе.

Сега и вие се питате, кой е избраният народ. Оня цигулар е избран, който

знае да свири всички класически парчета, които съществуват от памтивека досега. Оня народ е избран, който свири в гамата на любовта. Такъв човек може да учи. Каже ли някой, че не може да учи, не вярвам на думите му. Човек, който може да яде, може и да учи. Щом ядеш, всичко можеш да правиш; щом не ядеш, всичко не можеш да правиш. Щом пиеш вода, всичко можеш да правиш. Щом дишаш, всичко можеш да правиш. Щом приемаш светлината, всичко можеш да правиш. Някой казва: Това аз не мога да направя. – Все ще го направиш някак. Никой не трябва да върши нещата по закон. Един закон съществува за всички хора, но всеки ще го разбере по своему. Един е законът на любовта, но ти ще го приложиш, както знаеш.

Всички говорят за народа, казват: Милият народ. Въпреки това, казват, че тоя е невежа, оня е невежа. Значи, милият народ от невежи и простаци. Кой е милият народ? Божественото прави народа мил. Онова, което расте и се развива и което при всички условия остава едно и също, е Божественото начало. То е мощно и прави народа мил.

Един български офицер ми разправяше една своя опитност: До сръбско-българската война аз мислех, че българинът е прост, невежа. Случи се, че сърбите ме раниха, ротата ми се пръсна, и аз останах сам. Един от моите войници излезе отнякъде, взе ме бързо на гърба си и каза: Господин капитан, не бой се. Като ме носеше на гърба си, аз се запитах: Ако той беше ранен, щях ли да го нося? Всичките войници се оттеглиха, а тоя ме носеше. По едно време проговори: Аз ще те нося, ще те занеса, дето трябва, а Бог ще ме напътва. Изнесе ме човекът. Днес аз дължа живота си на тоя войник. Той е милият народ, който носи. Това е Божественото в човека, което насърчава. То казва: Не бой се, аз ще те нося.

Сега, като говоря за молитвата, може да се яви спор между молещите. Всички казват, че се молят. Какво е допринесла молитвата им? Ще кажете, че праведните се молят и осигуряват бъдещия си живот. Доброто отваря пътя на човека за другия свят. Някой казва, че ще се хване за крака на праведния и на добрия човек и с него заедно ще влезе в другия свят. Краката са, символ на доброто. Следователно, прав е човек, като мисли да се хване за крака на праведния. Значи, той се хваща за доброто. Важно е да се задържи за доброто, да не го изпусне.

Един богаташ заминал за оня свят. Той мислел, че е много праведен и ще влезе направо в рая. Спрели го пред райската врата и го завели в ада. Там го запитали: Какво добро си направил на земята, за което да не ти е платено? Само това добро може да ти помогне. Като помислил, дошло му на ума, че един ден купил моркови. Спряла го една бедна жена и му

поискала един морков. Той й дал един морков, без да види някой и да му благодари за това добро. Господ прегледал в книгите и видял, че това добро е отбелязано. Тогава заповядал да вземат тоя морков и да му дадат да се хване за него, да излезе от ада, да не се мъчи там. Той се хванал за моркова, но за краката му се заловили неколцина, с желание и те да излязат от ада. Богаташът се обърнал към тях и казал: Защо сте се хванали за краката ми? Морковът е мой! В тоя момент морковът се скъсал, и богатият отново паднал в ада. Такъв морков не може да спаси света. Никакво заливане на жената с вода няма да спаси света. Кой е виновен за това?

Казват : Съдба има в света. Какво се постига, като осъдят, някого? Ще го осъдят, ще го турят в ада, т.е. в затвор. Докога ще го държат затворен? Каква култура носи оная държава, която има хиляди затворници? Покрай тях, трябва да се плаща на стотици пазачи, да ги наблюдават и следят. Затворниците трябва да се възпитават. В това отношение, истинските християни не говорят за ада. Те се спират върху стиха, дето се казва: „Ще създам ново небе и нова земя". Адът е временно нещо. Ще дойде ден, когато адът ще се преобрази, ще стане място за добър живот. Не само адът е място за мъчение. И на земята има мъчение. Майката даде една ябълка на детето; после тя иска ябълката, то не я дава. Майката натисне ръката му, вземе ябълката и го набие. То плаче, сърди се. И майката се мъчи, и детето се мъчи. Щом майката поиска ябълката, детето трябва да я даде. Ако майката трябва да бие детето, да натиска ръката му и така да вземе ябълката, това е старата култура.

След всичко това ще се говори за старозаветниците, как са се били, как са побеждавали, как старите пророци са проповядвали. И това не е лошо, но какво ще говоря за малкото момиченце, или момченце, когато е било на една година? Всички знаете, какво може да прави детето на една година. И аз мога да ви кажа, какво прави детето като се роди. Мога да ви кажа, какво прави момиченцето на десетгодишна възраст. И след десетгодишната му възраст пак мога да кажа, какво прави. Каквито работи и да прави малкото дете – момиченце, или момченце, майката мълчи, на никого нищо не казва. Тя окъпе детето, изчисти го добре, преоблече го и след няколко часа, или на другия ден – според възрастта му, то пак е нечисто. Майката вика ли съседите си да им разказва, какво е направило момиченцето, или момченцето й? Каквото и да прави, тя си мълчи. Това е добър пример. Гледам, някой окъпал някого, изчистил го и дохожда да ми разправя, какво направил. Казвам: Не постъпваш като майката.

При сегашните бомбардировки хората дадоха достъп на различни слухове. Дойде един познат при мене и ми каза: Нашите свалили 30 неприятелски

самолети. След него дойде друг, който донесе официално съобщение, че нашите свалили три неприятелски самолета. Числата 30 и 3 не са едно и също. Някои казали, че ходя на планината да се моля. Не говорете за неща, които не разбирате. Ако ходя на планината да се моля и, въпреки това, ни бомбардират, каква молитва е моята? Бог казва: „Сине мой, дай ми сърцето си!" Ако българинът иска да стане човек, готов ли е да даде сърцето си на Бога? Готови ли са българите да направят всичко, каквото Бог им каже?

Не говорете за неща, които не знаете и които не са станали. Аз ходя на планината, но вие не знаете причината за това. Вие не знаете, защо излизам вън от града. Някое цвете има силен аромат. Аз се отдалечавам от него. – Защо? – Искам да намеря крайния предел, додето стига уханието на това цвете. Ако се приближавам до някое цвете, искам да усетя миризмата му отблизо. Когато се отдалечавам от хората, аз се приближавам към Бога, за да кажа нуждите на тия хора. Значи, искам да им помогна. Отдалечавам се от хората, за да възприема нещо от Бога, което да им дам после. В тоя смисъл, отдалечаването и възприемането имат една и съща крайна цел – даването. Като се приближавам към Бога, приемам нещо; като се отдалечавам от хората, работя. Това означава излизане от къщата и влизане в къщата. Излизането е едно нещо, влизането – друго.

Много съм говорил за любовта, но тя пак остава неразбрана. Някой казва на другите, че не обичат Господа. С това той иска да каже, че него не обичат. Как ще го обичат? Как трябва да проявят любовта си към него? Ако той е мома, или момък, може да му се помогне трояко: да му намерят подходящо лице да се ожени, да му се помогне в духовния свят или в умствения, т.е. да му се даде възможност да прояви доброто чрез сърцето, или чрез ума си. Момата иска да се ожени, да има слугиня, да й работи, а тя само да заповядва. Тоя морал не е прав. Какво дават господарят и господарката на слугата си, че искат да ги слуша? Парите, които му дават, не са техни; храната, която му дават, не е тяхна; думите, които му говорят, и въздухът, който излиза от устата им, също не са техни. Само едно нещо е тяхно – усилието, което правят, да му говорят.

И от мене искат много неща. Прави са хората, трябва да искат, но да знаят, колко могат да носят. Някой иска пълен чувал, сто килограма тежък. Съгласен съм да му дам, колкото иска, но при условие сам да носи товара си. Той едва може да носи десет килограма, а иска сто килограма. Защо му са толкова много? Гладна година идела, трябвало да се осигури. Там, дето хората не се обичат, глад има; там, дето хората не се обичат, жажда има; там, дето хората не се обичат, страдание има. Страданията се дължат на паднали духове – ангели, които не обичат хората. Ангелите, които обичат

хората, причиняват радости. Това е една истина. Дали е сто на сто вярна, ще я проверите. Изобщо, който обича, причинява радости; който не обича, причинява скърби. С други думи казано: Обичам Бога, причинявам радост; не обичам Бога, причинявам скръб. Само Бог е съвършен. Ако отправите към Него една добра, светла мисъл, Той я приема, и вие се радвате. Ако отправите една лоша, отрицателна мисъл, Той я връща обратно към вас, и вие страдате, Като знаете това, не питайте, защо се радвате и защо скърбите.

Някои казват: Ние сме лоши хора. Не се говори така. Лош човек е оня, който има повече, отколкото му трябва, и го задържа за себе си. Той е материалист. Нуждаеш се от десет лева, имаш 20 лв. – ти си лош човек; нуждаеш се от сто лева, имаш 500 лв. – лош човек си. Трябва ти една къща, имаш две – лош човек си. Трябва ти една служба за прехрана, имаш две служби – лош човек си. Любовта се заключава във вечното движение.

Разказват, че германците открили нещо ново, с което могли в 24 часа да разрушат Лондон. Това, което англичаните направили с Хамбур, те могли да го направят с Лондон, но не искали. Не е въпрос да се разруши един град. Като приложат Мойсеевия закон „Око за око, зъб за зъб", всичко се постига. Те искали да постъпят така, че англичаните да забравят да им пакостят. Дали е вярно това, дали германците са казали така, не е важно. Важно е, може ли да стане това и по какъв начин ще стане. Възможно е само при условие, германците да се обърнат към Бога. Той ще смекчи сърцата им, и войната ще се прекрати. Значи, ако германците се обърнат към англичаните с любов, всички въпроси ще се разрешат лесно. Същото се отнася и до англичаните, французите, италианците, руснаците и японците. – Как ще се изяви любовта? – Чрез доброто в човека.

Да приложим доброто в живота си, както го е приложил един от героите на полския писател Сенкевич. Един голям полски велможа бил хванат от враговете си, които, за отмъщение, му извадили очите. След време враговете на велможата попаднали в негови ръце. Запитали го, как ще отмъсти на врага си. Той отговорил: Не искам да си послужа със закона „Око за око, зъб за зъб". Ще постъпя по Христовия закон: „Ако ти ударят една плесница, дай и другата страна". Обърнал се към врага си с думите: Иди си, братко. Бог да те благослови!

И тъй, всеки, който поддържа Христовия закон, е цигулар. Ако свири една песен на първата позиция на цигулката, и тя не излиза добре, ще обърне другата страна, т.е. третата позиция, на нея ще свири. На третата позиция се свири добре. Цигуларите свирят на седем позиции. Първата позиция е майката, втората позиция е бащата – най-трудната позиция, останалите

позиции са братята и сестрите. Както виждате, бащата и майката са създали много синове и дъщери. Те образуват трио, квартет, даже и цял оркестър. Старите еврейски царе са имали много синове и дъщери. Знае се за Соломон, че имал 300 жени и 900 наложници. Ако от всяка жена имал по едно дете, ще излезе, че Соломон имал 1200 деца.

Веднъж ме запитаха, каква е била сунамката, в която Соломон се влюбил. Тя била овчарка, както и Соломон. Тия 1200 жени при Соломон бяха овце, които той пасеше. Сунамката казваше на Соломон: Аз не давам моите овце за твоите. Моите овце са възпитани по друг начин, не както ти възпитаваш твоите. Ти не си добър овчар, не постъпваш, както трябва. Разбиране, философия е нужна на човека, за да се справи с толкова жени. Овцете на Соломон били от различни породи: 300 били от царска порода, от обработен материал – изпредена прежда; 900 били от обикновена порода, необработен материал – непредена прежда.

Казвате: Кажи нещо за оня свят. – Оня свят е музика, трябва да имаш уши – да чуваш и очи – да виждаш. Трябва да разбираш езика на невидимия свят. Според Сведенборг, ако отидете на небето, трябва да минете през първото, второто и третото небе, дето ще срещнете ангели, на които трябва да разбирате езика. Ангелите от първото небе не виждат ангелите от второто небе, то е затворено за тях. И ангелите от второто небе не виждат тия от третото небе. Ако ангелите не могат да минават от едно небе в друго, колко по-малко това е достояние на хората. Те схващат Божествения свят като светлина. – Какво има в Божествения свят? – Само светлина. Никакви форми няма в Божествения свят. Следователно, никакви противоречия не съществуват там. И в нашия живот няма по-хубаво нещо от светлината; няма по-хубаво нещо от въздуха, който дишаме; няма по-хубаво нещо от водата, която пием; няма по-хубаво нещо от храната, която ядем. Няма по-хубаво нещо от онова, което виждаме и чуваме. Слушам, някой пее хубаво. Аз говоря за такова пеене, което повдига болния от леглото, прави, го весел и радостен. Като чуеш гласа на любовта, ти оздравяваш, ставаш радостен и весел. Слушайте, когато любовта пее и свири, когато яде, пие вода, диша чистия въздух и приема светлината. Това е истинският живот.

Една вечер стоях на тъмно в стаята си и гледах, как сестрите се молят; те правеха молитвата си, придружена с движения за дишане – очистителни движения, Почувствах силата на молитвата и започнах да размишлявам върху думите, с които Бог сътвори света. Той каза: „Да бъде виделина, и стана виделина. Да бъде суша, и стана суша. Да се яви вода, и яви се водата. Да се явят растенията, и явиха се растенията. Да се явят рибите, да се явят животните, и явиха се. Най-после Бог каза: Да се яви човекът. Да го

направим по образ и подобие свое.

Сега и аз казвам: Да отделите всички ония неща от миналото, които ви спъват. Имате много препятствия в ума, в сърцето и във волята си, които и до днес ви спъват — отделете ги. Някои се спъват от най-малките препятствия, като мухите. Достатъчно е мухата да се докосне до паяжината, за да се спъне. Често правя наблюдения над мухите. Гледам, една муха весело бръмчи и хвърка. По едно време чувам, че жално бръмчи. Поглеждам, кацнала на една паяжина и се оплела. – Какво търсиш там? – Исках да разбера, какво мисли паякът за мене. – Няма защо да се интересуваш за мнението на паяка. Той не ти мисли доброто. Всичко, което е вън от тебе, не ти мисли доброто. Което е вътре в тебе – Божественото, има пред вид твоето добро. Не разчитай на това, което говори отвън. Ако разчиташ на него, всичко ще изгубиш. То ще задигне всичко, ще те обере. Разчитай само на Оня, Който ти говори отвътре. То е Божественото в тебе — него ще слушаш. Христос опита гласа на оня, който говори отвън, и на Оня, Който говори отвътре. Във външния глас Той позна ония, които не Го обичаха. Те Му казваха, че Бог не Го обича, затова Го е изоставил. И Христос се обърна към Бога с думите: „Господи, защо си ме оставал"? Най-после, Той каза: „Господи, в Твоите ръце предавам духа си. Да бъде Твоята воля !" С тия думи Христос победи. В победата е силата на Христа. Тогава Бог проговори на Христа отвътре, и след три дена Той възкръсна. Така Христос разбра силата на думите, които идат отвътре. Вслушвайте се в тихия глас, който ви говори отвътре.

Помнете: Ония, които не ви обичат, са отвън. Тия, които ви обичат, са отвътре. Ония, които не ви обичат, говорят отдолу, от под пъпа. Тия, които ви обичат, говорят отвътре и отблизо. Божественото не е в ума, но някъде под лъжичката. То се проявява по различни начини. Един ден наблюдавах, как една котка си играеше с мишка. Хванала мишката, не иска изведнъж да я изяде, играе си с нея. Мисля си: Кой може да спаси мишката от устата на котката? Докато мислех по тоя въпрос, котката се унесе и заспа. В това време мишката избяга и се скри в едно сандъче. Котката се събуди, помириса мишката и я извади от сандъчето. Тя си мисли: Няма да избегнеш от мене. Поигра си с мишката и пак се унесе. Мишката избяга и отново се скри в сандъчето. И тоя път котката я хвана. После пак се унесе, но третият път мишката се скри между купчина камъни, и котката не я намери. Значи, има кой да помага. В тоя случай, камъните представят доброто в човека, което помага. Сандъкът не може да помага. Влезем ли в някой сандък, котката ще ни намери там и ще ни изяде. Да влезем между камъните, в доброто, което ще ни изведе на сигурен път.

И тъй, това, което може да ни помогне в сегашните времена, е Божията

Любов. Трябва да чувстваме, дали Божията Любов се проявява, или не. Трябва да знаем, Божията воля ли изпълняваме, или нашата. Казваме: Да бъде Божията воля, но ни е страх. – Може да умра. – Да бъде Божията воля! — Да не се простудя. – Да бъде Божията воля! Като се къпеш, ще съблечеш дрехите си, и гол ще влезеш в банята. Като се окъпеш и изчистиш добре, ще облечеш чистите си дрехи и така ще излезеш вън. Не се страхувайте да съблечете старите си мисли и желания. Ще ги съблечете, ще се окъпете и ще се облечете в нови, чисти мисли и желания. – Какво ще остане от нас? – Оставете тоя въпрос настрана. Съблечете старото, окъпете се и облечете нови дрехи. – Ще ни вземат дрехите. – И това става. Някой отиде на баня да се окъпе, съблече дрехите си, но излиза гол – задигнали дрехите му, няма какво да облече.

Сега всички хора се страхуват от бомбите. Не може без страх, но страхът трябва да остане отвън, а любовта отвътре. И вие, които живеете на Изгрева, също се страхувате. Всички искат да бъдат близо до мене. Дървото, за да израсте, да цъфне и да завърже плод, трябва да бъде далеч от слънцето. То е на разстояние 150 милиона километра от слънцето. Важно е дървото да бъде в такова положение към слънцето, че правилно да възприема светлината. Важно е, какво положение има човек към Божията Любов. Ако застанеш хоризонтално към любовта, ти си на северния полюс; ако застанеш наклонено към любовта, ти си на умерения пояс; ако застанеш перпендикулярно към любовта, ти си на екватора, в горещия пояс.

Далеч ще бъдете от слънцето, но важно е да имате плод. Христос казва: „Ако ме любите, ще опазите моята заповед". Това значи, да възлюбите Бога с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила. Това значи, да възлюбите ближния си като себе си. „Ако думите ми пребъдват във вас, и вие пребъдвате в мене, аз и Отец ми ще дойдем, ще направим жилище във вас, и аз ще ви се изявя". Това е новата – най-великата наука. Това е новото небе и новата земя. – Трябва да се живее! – Вие още не сте живели. Казано е в Писанието: „Радвай се на Неговата обетована земя". Земята отсега нататък ще се разкрие, както се разкрива приятелят ви, когато ви покани в своя дом. Той ви гощава, разговаря се с вас приятелски, запитва ви за жена ви, за децата ви, и най-после ще си кажете „довиждане". Сегашните хора живеят все в „довиждане".

Бог казва: „Ще създам ново небе и нова земя". Да създаде Бог ново небе и нова земя, това значи, да тури нов ред и порядък в света. Новото изисква да не се мисли за старото. Старите да се подмладят, а младите да не остаряват. Млади и стари трябва да уповават на Господа и да Му служат.

Сега ще прочета от 6–10 ст. от 42 гл. на Исаия.

Желая ви да се освободите от товара си, да не носите повече от десет килограма на гърба. Силните да носят най-много по десет килограма, слабите – по един килограм, а средните – от един до десет килограма.

Да прославим името Божие в себе си.

Да търсим първо Царството Божие и Неговата правда. Тя носи великите блага на живота.

Да изпълним Божията воля.

Днес, в света се вдига голям шум. Това да не ви смущава. Шумът е мътна вода, която трябва да се избистри. Мътната вода не може да оправи света. Топящият се лед не може да оправи света. Когато мътната вода се избистри, светът ще се оправи. Когато ледът се стопи, и водата се пречисти, светът ще се оправи. Зима е сега, земята е замръзнала. Може ли да израсте от нея нещо? Когато зимата мине, цветята и тревите ще израстат. Сегашната зима трябва да мине, да дойдат пролетта и лятото. Като дойде лятото, ще работиш. Ако не работиш, погрешката е в тебе. Лятото ще мине, без да го използваш. Ако през зимата не можеш да работиш, погрешката е в зимата, а не в тебе. Не се занимавайте с погрешките на зимата, но изправяйте своите погрешки. Как ще ги изправите? Като работите през лятото.

Иде вече пролетта. Започнете новата работа, която подразбира служене на Бога. За всекиго има възможност да служи на Бога. – Как ще служим на Бога? – Като турим духа си на работа. – Какво представям аз, един човек в света? Да задаваш такъв въпрос, това е все едно, малкият пръст на ръката да каже, че нищо не върши, и никой не мисли за него. Това е все едно, косъмът от главата да каже, че и той нищо не върши, и никой не мисли за него. Това е неразбиране на нещата. Косъмът, малкият пръст са части от тялото. В Божествения свят един косъм е толкова важен, колкото цялото тяло. И пръстът е толкова важен, колкото цялото тяло. В човешкия свят и хиляда косми нищо не струват.

9-то Утринно Слово от Учителя, държано
на 12 декември, 5 ч.с. 1943 г.
София – Изгрев.

1943_12_15 Най-мъчната работа

НАЙ-МЪЧНАТА РАБОТА

Коя е най-мъчната работа в човешкия живот? – Да гледаш стари и болни хора, които само да разправят за своите болести и недъзи. Каквото и да говорят, все около болките си се въртят: боли ги кракът, пръстът, вратът, кръстът, гръбнакът. Някой написал една статия и постоянно за нея говори, като че ще оправи светът. Друг говорил някъде, държал една сказка. Оправи ли се светът с тая сказка? Ако хвърлиш един камък в морето, ще направиш ли дупка? Ще кажете, че оплакванията, болестите и недъзите са стари работи, от които трябва да се освободим. – Не е там въпросът. Важно е да се намери разрешение на тия въпроси.

Кое е най-важното в живота на физическия човек? – Яденето. Казвате: Защо е създаден светът така? Не може ли без ядене? Ще кажете, че не ви се харесват човешката уста и зъбите. Не ви се харесват, но, въпреки това, ядете по три пъти на ден. Животните ядат повече от човека. Някои животни търсят храната си по цели дни и нощи. Преживните животни с часове ядат храната си. Докато е на земята, човек не може да не яде. Важно е, как да яде. Повечето хора ядат бързо, искат по-скоро да се нахранят. Това не е правилно. Колко време трябва да дъвче човек храната си? Като ядеш, ще влагаш всичката си любов. Ще ядеш хляба с любов, за да ти проговори. Той е книга, която всеки трябва да чете. Как ще се храниш във време на бомбардировка? Тогава ще бягаш, за нищо няма да мислиш. Останеш ли да мислиш за ядене и за спане, ще платиш с живота си.

Питате: Защо дойдоха тия времена? – За да опитате философията на миналите поколения. Колко пъти те са гласували за прилагане на идеи, от които днес се плашите! Има криви неща в живота, но има и прави неща. Кои неща са абсолютно прави? Кой човек е абсолютно прав? Да оставим настрана кривите и анормални неща. Те не ме интересуват. Болният човек не ме интересува. Той е аристократ, на него не може да се угоди. Той иска леглото му да бъде меко, храната особена. Няма ли тия неща, той мисли, че ще умре, не може да издържи. Той иска всички да му услужват. Ето защо, ние се интересуваме от здрави хора. И Бог иска здрави хора.

Като не разбирате живота, казвате: Защо тоя човек е такъв? – Какъв трябва да бъде? Не се занимавай с хората. Ще питаш, защо кучето е куче. Защо е толкова лошо? – В какво се заключава лошавината на кучето? Ще питате, защо детето е малко. – Защото има условия да расте. Това са въпроси, които показват, че в живота има противоречия. Мислите ли, че можете да примирите противоречията? Каквото и да правите, не можете да

примирите противоречията. Те са необходимост в човешкия живот. Жената се пита, защо се е родила жена; мъжът се пита, защо се е родил мъж. Колкото и да се задава тоя въпрос, нито мъжът ще го разреши, нито жената.

Какво ще кажете за противоречията на войника, който се бие на бойното поле? Докато е бил при майка си и баща си, излежавал се на меко легло, прислужвали му, хранел се добре. Като отиде на бойното поле, всичко се изменя. Той стои изправен с пушката си, дебне неприятеля, и всеки момент трепери от смъртта. Когато е далеч от бойното поле, той спори с началниците си, защо не го повишават, докога ще бъде прост войник. На бойното поле, обаче, пред смъртта всички са равни – и генерали, и прости войници. Единственото нещо, което може да ги спаси, е изкуството да се смаляват. Хората умират по причина на тяхното големство. Ако знаеха да се смаляват, щяха да станат невидими и да избегнат смъртта. Станеш ли голям като Витоша, всеки може да хвърли бомба върху тебе и да те улучи. Ако си малък, никой няма да те обстрелва. Ти ще наблюдаваш хората, ще ги виждаш, но те няма да те виждат.

Сегашните хора са много големи. Даже и най-малкият от тях, ако рече да легне, нужни му са два метра пространство. На това място могат да се наредят няколко трилиона същества и пак да остане празно пространство. В човешкия мозък има около три билиона клетки – малки души, които мислят свободно, без да си пречат една на друга. А човек, малкото същество във вселената, живее в една стая от четири-пет метра дълга, с два прозореца и, въпреки това, не е доволен. Той намира, че стаята му е малка, прозорците ниски, вратата тясна, няма много светлина и т. н. Това е недоволството, което спъва човешкото развитие.

Мнозина казват, че имат много знания. Щом е така, нека кажат да спре войната, да се прекратят бомбардировките. Ако войната спре, и бомбардировките се прекратят, имат знание. Не спре ли войната, никакво знание нямат. Казваш: Имам една идея. – Кой няма идея? Не е важно, дали имаш идея, или не; важно е, какво можеш да направиш с тая идея. Друг някой пророкувал. – Не е важно, че пророкува; важно е, какво си направил със своето пророкуване. И аз мога да пророкувам. Като видя, че някой носи на гърба си 50 – 60 кг. товар, казвам: Ако влезеш с тоя товар във водата, непременно ще се удавиш. Ако спуснеш една кофа със сто килограма тежест в кладенец, кофата ще издържи при условие, че въжето е дебело. Тежката кофа не издържа на тънко въже. С боси и кални крака в никой добре нареден и чист дом няма да те приемат. Така пророкувам на хората. На всеки човек мога да кажа, че по три пъти на ден ще яде. Ще питате, отде зная тия неща. Който наблюдава нещата и ги изучава, той

може да пророкува. Още едно пророчество ще ви кажа: Който не пие вода направо от извора, той всякога страда. Ще кажете, че и далеч от извора, водата е една и съща. Не е така. Голяма е разликата между водата, която излиза направо от извора, и тая, която е извървяла няколко километра път.

Когато дойдем до светлината, натъкваме се на същия закон, а именно: лъчите, които идат направо от източника на светлината, се различават от пречупените и отразени светлинни лъчи. Като знаете това, стремете се към мисли, които идат направо от източника. Остане ли да се ползвате от мисли, които са минали през много умове и са претърпели пречупване, вие ще изпаднете в големи заблуждения. Какво правят хората? Те търсят Бога, т. е. Източника на живота, само когато имат нужда. Те търсят лекар, когато са болни. Казано е, обаче: „Потърсете ме с всичкото си сърце и ще ме намерите." Въпреки това, човек търси Бога във време на нужда. Това не е любов, това е необходимост, неволя. Когато е здрав, човек не търси лекар. Новият ред на нещата изисква точно обратното: да търсиш лекар, когато са здрав. Какво ще допринесе лекарят на здравия? Той все ще му предаде нещо. Под „лекар" в тоя смисъл, разбирам човек, който те обича. Който обича, той всякога дава нещо от себе си. Той е пръв проводник на Господа. От него можеш да пиеш направо вода. Нямам нищо против застоялата вода в шишетата, или в щерните, но казвам, че тя не е здравословна. Водата в шишетата и в щерните представя затворен свят. В тоя свят са човешките мисли и чувства. Това е светът на човешкия порядък. Някой не е доволен от хората и казва: Какви са тия хора, какъв е тоя свят? Тия хора, това си ти. Тоя свят е твоят свят. От какво си недоволен?

Мнозина се оплакват от противоречията на живота. От кои противоречия се оплакват? Ако се оплакват от човешките противоречия, трябва да знаят, че те сами са ги създали. Човешките противоречия не са противоречия и на птиците. Човек минава през кални пътища и се цапа. Птицата, като дойде до калта, ще хвръкне и няма да се окаля. Тя показва начина, по който и човек може да не се каля. С крилата на мисълта ти можеш да се освободиш от земната кал. Казвате: Без кал няма плодородие. – Това е за утеха. – Като страдаме, все ще придобием нещо. – И това е за утеха. Има страдания в света, но не можем да кажем, че всеки човек трябва да страда. На едного животът налага страдания, а другиго освобождава от страданията.

Какво е значението на любовта от геометрично гледище? Геометрично буквата „Л", с която започва думата „любов" представя ъгъл, с върха нагоре. Той е съставен от две прави, т. е. от две същества, които се срещат в една точка – Λ. В мъдростта има два ъгъла, с върховете нагоре – М, и един с

върха надолу. И в истината има два ъгъла, с върхове, в противоположна посока. И тъй, от геометрично гледище, любовта е наука, която се занимава само с един ъгъл, обърнат с върха нагоре. Мъдростта е наука на три ъгъла, от които двата са с върха нагоре, а единият – с върха надолу. Истината е наука на два ъгъла, с върхове в противоположна посока. Ако дадете на един математик да развие темите за любовта, мъдростта и истината, той трябва да излезе от своето статично разбиране и да мине в кинетичната математика.

Какво представя статиката и какво динамиката? Статиката е положението на стария човек – стар дядо и стара баба. Като отидеш при тях, те ще ти разправят за болките си – тук ги боли, там ги боли. Ти можеш да им помогнеш, като повикаш някой лекар, или отидеш на аптеката да купиш лекарства. Можеш да им донесеш вода, да им запалиш огъня. Обаче, те не могат да ти предадат нещо. Друг е въпросът, ако срещнеш млада, красива мома. Ти си млад момък, знаеш да пееш, да свириш, да пишеш стихове. Вземеш цигулката да свириш, но и момата знае да свири – двамата свирят. Момъкът пее, и момата пее. Момъкът пише стихове, и момата пише. Движение има между тях. Това е кинематика – кинетично състояние. – Случва ли се това в живота? – Днес рядко се срещат такива случаи, но в бъдеще животът на хората ще се измени, ще стане подвижен, пластичен. Тогава отношенията между хората ще се хармонизират. Старите фотографи употребяваха много време, за да фотографират човека. Фотографът ту се отдалечава от обекта, ту се приближава към него, да го настани добре. После отива към апарата, да постави фокуса на място. Сегашните фотографи насочват апарата си и, докато се обърнеш, те постигнали целта си.

Не нарушавайте чистотата, която Бог е вложил във вашата душа. Пазете Божествената чистота, вложена в душата ви. Докато пазиш свещено чистотата на душата си, ти си човек. Щом изгубиш чистотата си, ти губиш Божественото в себе си. Всяка нечиста мисъл, всяко нечисто чувство и всяка нечиста постъпка понижават човека. Казваш: Никой не ме обича. – Нечистото не се обича. Ако пазиш чистотата си, всички ще те обичат.

Един мой познат се оплакваше, че оставил един ден другаря си да свири в дома му, а той излязъл по работа. Като се върнал, другарят му го нямало вече, но и парите, които били на масата, изчезнали. За да го успокоя, казах му шеговито: Другарят ти е свирил толкова хубаво, че даже парите се възхитили и доброволно влезли в неговия джоб.

Това утешение прилича на кражбата, която един циганин направил. Съдят циганина, че откраднал един кон. Той казал на съдията: Господин съдия,

не съм откраднал коня, напразно ме обвиняват. Един ден бях в гората и се качих на едно дърво, под което пасеше конят. Подхлъзнах се и паднах на гърба на коня. Уплашен, той хукна да бяга и ме занесе точно в дома ми. Както виждате, той ме открадна, а не аз него.

Един селянин, на име Стоян, тръгнал за града с магарето си. По едно време усетил малка умора. Спрял се под едно дърво, завързал магарето за дървото и седнал да си почине. Задрямал малко и, като се събудил, видял, че магарето го няма, а юларът стои до него. Той се позамислил малко и казал: Ако съм Стоян, изгубих магарето; ако не съм Стоян, спечелих един юлар, който ще ми трябва в бъдеще.

Сегашните хора се утешават по особен начин, с различни философии. В случая, магарето е важно, а не юларът. Магаре, което се кара с юлар, не е свободно, то е роб. Мома, която се води с юлар, не е свободна. Какво ще ви даде робът? Друг е въпросът за свободния човек. Ние се нуждаем от свободни хора, а не от роби. Истинско магаре е това, което върви без юлар. Истински свободен човек е тоя, който живее без юлар. Юларът е ограничаване. Дето има ограничение, там въпросите се разрешават по много начини. Любовта, обаче, разрешава въпросите по един начин. – Защо? – Защото любовта е единна и неделима. В мъдростта има две разрешения, защото тя има отношение към себе си и към другите. В истината има три разрешения. Мъдростта е професор, който има задача да предаде знанието си на своите студенти. Истината има задача да възприеме любовта и да я предаде на другите по начините на мъдростта. Любовта само предава, без да взима нещо. Единствената сила, която само дава, а нищо не взима, е любовта.

Любовта е вечното начало на живота, което само дава. В мъдростта винаги двама души спорят, кой да вземе чашата. Всъщност, благото е еднакво и за двамата, както левият и десният крак имат еднакви права и задължения. Различието е само в постиженията, в зависимост от това, дали тръгваш с левия, или с десния крак. Ако при излизане от дома си тръгнеш с левия крак, ще имаш едно постижение; ако тръгнеш с десния крак, ще имаш друго постижение. Дясната страна на човешката глава е отрицателна, лявата е положителна. С други думи казано: дясната страна на мозъка е пасивна, потенциална, а лявата е активна, в действие. Затова, именно, дясното полушарие изправя погрешките на лявото. Като работи с лявата половина на мозъка си, човек прави погрешки, които дясната половина изправя. Умният човек изправя погрешките си моментално. Остане ли да ги изправя след минути, часове, дни, месеци или години, той не е умен човек. – Късно осъзнах погрешката си. – Късно си я осъзнал, защото не си умен. Умният веднага съзнава погрешката си и веднага я изправя.

Божественият ред на нещата изисква погрешките да се изправят веднага.

Мнозина правят погрешки и, за успокоение, казват: Лесна работа, погрешките сами по себе си ще се изправят. – Не е така. Който е направил погрешка, сам ще я изправи. Дрехарят ушил една дреха, направил някаква погрешка, той сам ще я изправи. И оня, който носи дрехата, може да я изправи, но това не е правилно. Дрехарят сам изправя погрешките си; обущарят сам изправя погрешките си. Светът ще се изправи, когато хората решат да изправят погрешките си веднага. Така е в Божествения порядък на нещата. Докато хората само се извиняват за погрешките си, без да ги изправят, те са още в човешкия порядък.

Какво означават буквите Л, М и И? Буквата Л означава мъжът, М – жената, И – детето. Бащата е любовта, майката е мъдростта, а детето – истината. Бащата трябва да дава, без да се извинява; майката трябва да прилага любовта, без да се извинява; детето трябва да прилага истината. Какъв смисъл има извинението? Музикант си, свириш в един оркестър. Направиш една погрешка и започваш да се извиняваш. Никакво извинение! Ще изправиш погрешката си и веднага ще продължиш да свириш. Гостилничарят дава на клиентите си сух хляб вместо пресен. После се извинява. Няма защо да се извинява, но да смени сухия хляб с пресен. Кажеш ли една лоша дума на някого, опитай се да я преведеш, да изправиш погрешката си.

Казваш на едного, че е говедо. На английски „го“ значи отивам; веди – да се уча. Говеди – отивам да се уча. Често една и съща дума променя значението си. Например, преди двеста години думата „привент“ на английски означавала „накарай ме, Господи“. След двеста години означава „забрани ми, Господи“ – точно обратното значение на първото. Това е все едно, преди години виното е било сладко, а сега се е вкиснало. Преди години си помагал на хората, от никого нищо не си взимал; след години, десетки и стотици хора имат да ти дават. Бедните, които имат да дават на богатите, не са доволни от тях, и постоянно се молят, Бог да ги освободи от това. – Кое е най-доброто състояние за човека? – Да дава, да се радва, че дава, и никой да не знае това. Също така, да няма от никого да взима. Христос казва: „Каквото прави дясната ръка, лявата да не знае.“ Прави добро, без да знае някой. Обичай, без да се изказваш. Това са плодовете на любовта. Истинска любов е тая, която дава плод. Ако не можеш да опиташ любовта по нейния плод, нищо не си разбрал. Бог казва: „Опитайте ме и вижте, че съм благ.“ Същото се отнася и до човека. Не можеш да познаеш човека, ако не го опиташ. Христос даде пример със смоковницата. Като видя, че няма плод, отсече я. И еврейският народ не даде плод. Затова Христос каза: „Син Человечески няма де глава да подслони.“ Евреите

казваха: „Мойсей познаваме, знаем отде е, но тоя отде е дошъл, не знаем.“ Те не признаха Христа. Коя е причината, дето евреите не приеха Христа?

В древността, в Китай живял един беден, скромен, но крайно мъдър човек. Той се оженил за една красива китайка. Тя живяла с него добре, в мир и съгласие, но в беднотия. Като се отегчила от тоя живот, тя казала на мъжа си: Драги, дотегна ми беднотията; храна оскъдна, това-онова нямаме, искам да ме освободиш. Намерих си един приятел, богат човек, искам да отида при него. Мъдрецът ѝ казал: Свободна си, иди и живей с радост. Минали няколко години, Китай изпаднал в голямо бедствие. Обърнали се към мъдреца, да даде някакъв съвет за спасяването на Китай. Той направил всичко възможно и спасил отечеството си. От благодарност го провъзгласили за цар на Китай. Като чула това, жена му отишла при него и му казала: Готова съм да се върна при тебе, да заживеем, както по-рано живяхме. Той взел едно шише, пълно с чист, хубав нектар, излял го на земята и казал: Ако можеш да събереш тоя нектар от земята и да запази чистотата си, каквато по-рано е имал, тогава и ние ще заживеем, както в миналото.

Сега всички казват: Да живеем в чистота, както сме живели в миналото. Това е залъгване, но Бог не се лъже. Като дойдете при Бога, казвате: В бъдеще ще живеем в чистота и святост. Сега да се удоволстваме, да използваме младините си. Какво ще придобиете от удоволствието? Нищо няма да придобиете. Божествената енергия трябва да се постави на мястото си и да се използва разумно. Разумната природа наказва всеки, който злоупотребява с тая енергия. Разумният свят ще държи отговорни всички народи, които приготвят взривни вещества и с това внасят дисхармония в природата. Никой няма право да злоупотребява с Божиите блага. Ние не съдим никого, но разсъждаваме. Ние спираме вниманието си на положителното в живота. Ако попаднеш в отрицателното, ти ставаш недоволен. Човек е недоволен, защото злоупотребява със своята мисъл, със своите чувства и със своите постъпки. Не злоупотребявайте със своя ум, сърце и душа, за да бъдете всякога доволни.

Какво представят буквите Л, М и И? Който не разбира любовта, използва я като нож за мушкане. Който не разбира мъдростта, използва я като инструмент за разбиване на главата. Който не разбира истината, може да те удави, както оня свещеник, който не могъл да кръщава малките деца и ги давил едно след друго. Като турял едно дете във водата, потопявал главата му и го удавял. Без да му мисли много, обръщал се към селяните и казвал: Дайте друго дете. Като виждал, че децата се удавяли, най-после казвал: Не върви тая работа.

Кога една работа върви? – Когато хората се обичат. Да обичаш, това е цяла наука. Да обичаш, това подразбира прави отношения към Бога. Да обичаш, това е най-благородната, най-великата, най-свещената работа в живота. Който не разбира любовта, той се срамува от нея и съжалява, че обичал някого. Това е непознаване на законите на любовта. Съжаляването, обаче, не разрешава въпросите. Ще кажете, че като отидете на оня свят, там ще разрешите всичко. Не можеш да отидеш в оня свят, ако няма кой да те обича. Както не можеш да бъдеш гражданин на една държава, ако не знаеш нейния език, така не можеш да отидеш на оня свят, ако не обичаш и ако не те обичат. Ти не можеш да отидеш между един народ, ако не разбираш неговия език. За да влезеш между българите, трябва да знаеш български език; ако си между англичаните, трябва да знаеш английски език. Ако отидеш на оня свят, трябва да знаеш езика на любовта. Оня свят е свят на любовта. Следователно, не можеш да влезеш в света на любовта без любов; не можеш да влезеш в света на мъдростта, ако нямаш знание; не можеш да влезеш в света на истината, ако не си свободен. Затова е казано в Писанието, че истината ще ви освободи. Не можеш да влезеш кален в света на истината. В света на истината не приемат болни хора. Само оня може да влезе в света на истината, който е свободен в своите мисли, чувства и постъпки. Това значи, да бъде човек здрав. Бог приема само здрави хора, на които мислите, чувствата и постъпките са светли.

Изучавайте любовта, прилагайте я непринудено, по вътрешно разбиране. Никой няма право да казва, че тоя или оня не го обича. Ти си свободен да проявиш любовта си, според своя ум, според своето сърце и според своята душа, но нямаш право да се месиш в любовта на другите и да питаш, обичат ли те, или не те обичат. Никой няма право да изисква от другите, да мислят, както той мисли; и те нямат право да искат от него, и той да мисли, както те мислят. Красотата на живота се крие в разнообразието на мислите, на чувствата и на постъпките на хората. Не е все едно, дали някой ще ви даде вода в златна, в сребърна или в медна чаша. Не е все едно, в каква чаша е водата, но разнообразието е красиво. Оня, който ви дава вода със златна чаша, внася живот във вас; който ви дава вода със сребърна чаша, внася здраве във вас; който ви дава вода със зеленясала медна чаша, може да ви отрови. И медната чаша не е лоша, но когато не е зеленясала.

Всяка мисъл, обвита в тъмнина, не е права; всяко чувство, обвито в страдание, не е право; всяка болезнена постъпка не е на място. Почувствате ли тъмнина в ума, страдание в сърцето и болка в душата си, трябва да се коригирате, да внесете хармония в себе си. Хармонията е закон на Божествения свят. Човек трябва да разбира законите на своя ум, на своето сърце, на своята душа и на своя дух. Той трябва да бъде крайно взискателен към себе си, да не си позволява никакви погрешки. На умния

човек се позволява да направи само една погрешка в продължение на 120 години.

И тъй, според погрешките, които правят хората, аз ги деля на четири категории: едни от тях правят всеки ден по една погрешка – 365 погрешки в годината; втората категория правят по една погрешка в седмицата – 52 погрешки годишно; третата категория правят по една погрешка в месеца – 12 погрешки годишно; четвъртата категория правят по една погрешка в годината. Значи, имате отношението 365:52:12:1. Числото 365 представя децата, числото 52 – младите моми и момци, от 19 – 21 годишна възраст, 12 – възрастните и единицата – старите, т. е. мъдрите хора. Следователно, ако всеки ден правиш по една погрешка, ти си дете; ако всяка седмица правиш по една погрешка, ти си млада мома или млад момък; ако всеки месец правиш по една погрешка, ти си възрастен; ако един път в годината правиш по една погрешка, ти си мъдрец. Представете си, че, вместо погрешка, ти си длъжен да даваш на някого по един лев дневно, но забравяш да му дадеш. После ти си спомняш и даваш по два лева. Единият лев, който си дал повече, е погрешка. Това е погрешка от гледището на моя господар и от мое гледище, но от гледището на природата е благо. Губя ли аз, ако вместо един декар жито посея два декара? Ще хвърля два пъти повече семе, но ще имам и два пъти повече приход. Когато живеем според Божествените закони и изпълняваме Божията воля, ние сме далеч от отрицателното в живота. В Божествения свят е невъзможно да направиш една погрешка. – Защо? – Защото всяка погрешка причинява такава болка на човека, че той предпочита да се откаже от нея, отколкото да прави погрешки и да страда. Можеш ли, при това положение, да грешиш? Направената погрешка ще ти причини такова страдание, каквото никога не си изпитвал. Вместо да направя една погрешка и да страдам, по-добре е да направя едно добро, чрез което да се благословя. В доброто се крие благото на живота. Трябва ли да се откажа от пресния, топъл хляб, от чиста пшеница, и да приема разваления и мухлясал хляб?

Помнете: Светът няма да се оправи, докато хората не се убедят в необходимостта да възлюбят Господа. Мойсей проповядваше това на евреите, но те не го разбраха. Дойде Христос. И Той проповядваше на хората любов към Бога, но и Него не разбраха. След това всички се питат, защо страдат евреите, защо страдат християните. Евреите страдат, защото не приеха Христа. Християните страдат, защото не приложиха Христовото учение. Това учение трябва да се приложи. Всички хора, всички народи трябва да разберат, че без любов към Бога никаква култура не може да съществува. Понеже не проявяват любовта, хората се оплакват от недостиг на хляб, на пари, на знание. Който проявява любовта си, той е богат, всичко има – и хляб, и пари, и знание. Каквото поискаш от него, всичко

има и е готов да услужва. Само любовта към Бога е в сила да ни научи, как да постъпваме. Това означават думите: „Всички ще бъдат научени от Господа.“ Значи, всички ще бъдат научени от любовта. Който обича Господа, ще получи своята заплата. – В какво се състои тая заплата? – Ще бъдат научени, как да живеят и как да постъпват. Който не обича Господа, няма да бъде научен. Ако любиш Бога, и тебе ще любят. Ако любиш Бога, ще придобиеш знание и свобода.

Сега, някои седят и мислят, как да възлюбят Господа. Други мислят, че това е лесна работа. Да любиш Господа, нито е мъчно, нито е лесно – от сърцето зависи. Ако сърцето е много твърдо, както коравата захар, трябва по някакъв начин да се смекчи. Като туриш захарта във вода, веднага се смекчава в топлата вода по-лесно, отколкото в студената. Ако нямаш вода, захарта си остава твърда. Тя казва: Без вода не отстъпвам от своето право. Захарта се смекчава с вода. С какво се смекчават мисълта, чувството и постъпката? Мисълта се смекчава от светлината, чувството – от топлината, а постъпката – от силата. Ето защо, обвий мисълта в светлина, чувството в топлина и постъпката в сила, за да се използват правилно. Светлината, топлината и силата са Божествени условия, чрез които нещата се постигат лесно.

Често хората са недоволни от себе си – липсва им нещо. – Какво им липсва? – Участието на някой мозъчен център в живота им: или отпред на челото, или горе на главата, или отзад на главата, или отстрани някъде. Постави с вяра ръката си на горната част на главата, на челото или отстрани на главата, за да събудиш оня център, който ти е необходим. Казваш: Тоя човек се пипа по главата. – Това пипане има смисъл, той черпи енергия оттам. Важно е, да знае, на кое място по главата да се пипне. Спасението на човека е в самия него. Той сам може да си помогне. Който не знае това, очаква на други, те да му помогнат. Това е губене на време. Не си губете времето, но разчитайте на това, което е вложено във вас.

Един учител в Свищов се влюбил в една от своите колежки. Понеже не се решавал сам да й се обясни, изпратил един от учениците си от последния клас, той да му свърши работата. Ученикът ходил цели две недели при учителката и постоянно й говорил за своя учител, за неговите добри качества. Той искал да го представи пред учителката като добър и почтен човек. Учителката само слушала, нищо не казвала. Един ден тя се обърнала към ученика с думите: Толкова време вече говориш само за учителя си. Защо не кажеш нещо за себе си? С тия въпроси учителката искала да каже на ученика, че го харесва повече от учителя. Накрая тя се оженила за ученика, а не за учителя. Казвам: Не пращай учениците си да говорят за твоята любов. Бъди смел, иди сам да наредиш работата си. Ако ти трябват

пари, сам иди при банкера и го помоли учтиво да ти услужи. Ако е готов да ти услужи, добре; ако не иска да ти услужи, иди при втори, трети банкер – все ще намериш един, който може да ти услужи.

Какво нещо е движението? Кога се явява движението? – Когато умът мисли, има движение; когато сърцето чувства, пак има движение. Дето е разумността, там е движението. Не можеш да бъдеш здрав, ако не обичаш. При мене са идвали мнозина да се оплакват, че са болни. На едного казвам: Ти си болен, защото не обичаш. Обикни баща си и майка си, брата си и сестра си и ще оздравееш. Ти поглеждаш баща си и майка си и мислиш за тях, че са стари, извеяни хора. Не мисли така. Обикни ги и ги тури на първо място в себе си. Щом ги поставиш на първо място, ти трябва да заемеш последното място, и болестта ще те напусне. Ако не постъпиш така, болестта ти ще се усили.

Кой поставя човека на първо място? – Неговият ум, неговото сърце и неговата душа. Ако не си готов да заемеш последното място, умът, сърцето и душата ти ще бъдат далеч от тебе. Обичай баща си – своя дух; обичай майка си – своята душа; обичай сърцето си – своята сестра, които могат да те поставят на първо място. – Какво съм аз, човекът? – Умът. Значи, духът, душата и сърцето ще помогнат на ума ти, ще му дадат светлина, сила и мощ. Тогава ти ще почнеш да мислиш върху въпроса, що е духът, душата и сърцето. Досега никой не е разрешил въпроса за духа, за душата и за сърцето. Това са въпроси, които ще се разрешат в бъдеще. Духът е донесъл яденето отдалеч и го дал на душата да го сготви. Тя сготвила яденето и го предала на сърцето да го сложи пред ума, да яде от него и да мисли върху проявите на духа, на душата и на сърцето.

Каква е задачата на човека? – Да опита живота, който Бог ни е дал. – Как ще го опита? – Чрез душата, чрез ума и чрез сърцето. Вън от тях животът остава неразбран. – Какво ще излезе от нас? – Оставете тоя въпрос настрана. Той има отношение към вашето минало. Днес от всички се изисква любов към Бога. Когато възлюбите Бога с всичкото си сърце, ще Го намерите. – Какво трябва да прави здравият? – Да работи. – Какво трябва да прави певецът? – Да пее. – Какво трябва да прави оня, който има добре развит ум? – Да учи. – А добрият? – Да прави добро. Кой каквото носи в себе си, ще го приложи. Тогава няма да се страхувате от беднотия и от ограничения. Когато човек престане да работи и разчита на другите, той изпада в пасивно, в статично състояние.

Един американец, богат човек, отишъл със сина си, десетгодишно момче, на едно от съживителните, религиозни събрания. Детето наблюдавало, как всички присъстващи се молели и пеели, а баща му стоял настрана и не

взимал участие в песните. Като се върнали вкъщи, то запитало баща си: Татко, ти защо не взе участие в песните? – Синко, ония, които пеят, са нови, те сега се учат; аз вече съм установен. Един ден детето отишло с баща си на разходка, с техния кабриолет. По едно време конят спрял, не искал да върви. Бащата го удрял, но той не мръдвал. Детето казало: Татко, конят е установен, затова не иска да върви.

Казвам: Всеки установен живот не може да прогресира. Живот, който върви от слава в слава и от сила в сила, е Божествен, прогресивен живот. Радвайте се на всичко, което прогресира, в какъвто мащаб и да е. Някой има да ви дължи хиляда лева, но но може наведнъж да ви ги даде. Ако всяка година внася но една малка сума, радвайте се; ако постепенно увеличава сумата, повече се радвайте. Някой се радва, че забогатял. Друг обеднял и скърби. И двамата живеят в света на сенките. Когато сянката се увеличава – сутрин е, когато се намалява – обед е. Каква реалност има в увеличаването и намаляването на сенките? Разликата между реалния живот и сенките се заключава в това, че животът образува сенки, а сенките не образуват живота. Значи, реалността създава сенки, а сенките не създават реалността. Любовта допуща омразата, но омразата не допуща любовта. Като знаете това, не правете усилия да превръщате сенките в реалност. Това значи: не изразходвайте излишно вашата умствена, сърдечна и душевна енергия. В природата съществува закон на икономия. Тя не е скържава, но пестелива. Когато Христос нахрани петхиляден народ, от трапезата останаха много трошици. Той каза на учениците си: „Съберете всички трохи, да не се пилеят.“

Природата дава всичко в изобилие, но, въпреки това, хората са недоволни. Някой поглежда към живота на близките си и казва: Тия хора са по-щастливи от мене. – Това е заблуждение. Проникнал ли е той в техния живот, да знае, колко са щастливи? Може да бъде човек щастлив, но когато спи сладко, когато яде сладко, когато лесно се справя с противоречията на ума и на сърцето си. Който не може да се справя с противоречията си, не е щастлив. Какво прави старият човек, който има да дължи, но не може да плати дълговете си? Той се моли на своя кредитор, страда, мъчи се, но молбата му не се задоволява. Дойде ли една млада, красива мома при банкера, да иска отлагане на полицата, той веднага се съгласява. Готов е даже да плати дълга й. Той чувства, че ако не й помогне, нищо няма да остане от богатството му. Момата представя Божественото, което крепи човека. Докато си на земята ще се държиш и за човешкото, и за Божественото. Всяко от тях е на мястото си. Така се държи човек на двата си крака. Остане ли с един крак, той губи равновесие. В тоя смисъл, и умът, и сърцето държат човека в равновесие, както краката. Ако умът и сърцето престанат да работят, човек губи равновесието си.

Разчитайте на онова, което Бог ви е дал. Разчитайте на краката си, както на добродетелите си. Разчитайте на ръцете си като символ на Божията правда. Разчитайте на очите си, като символ на истината; на ушите си, като символ на мъдростта; на устата си, като символ на любовта. Радвайте се, че доброто е в краката ти, справедливостта – в ръцете ти, истината – в очите ти, мъдростта – в ушите ти, любовта – в устата ти. Ще кажете, че това са празни работи. Разчитай на онова, което Бог ти е дал, да си служиш с него на земята. – Като отида на оня свят, там всичко ще имам. – Докато си на земята, разчитай на вложеното в тебе и за оня свят не мисли. От това, което тук ви е дадено, ще разберете и духовния свят. Благодарете за капитала, с който разполагате. Като го туряте в обръщение, постепенно ще вървите от видимото към невидимото.

Какво разбрахте от казаното дотук? Много неща разбрахте, но помнете: Не правете избор. Когато решите да се жените, не се колебайте между трима-четирима, кого да изберете. Докато се колебаете, не се женете. Щом се спрете на едного и не правите избор, оженете се. Слънцето е едно, няма защо да чакате да се явят няколко слънца. Приемете благото, което иде от едното слънце. Едно добро има в света – неговото благо приемете. Една любов има в света; тя обхваща всички хора, всички живи същества. Всички живеем в тая любов. Не очаквайте да получите всичко изведнъж. Първата година ще получите един лев, втората година – два лева, третата година – три лева – важно е да има постепенно увеличаване.

В Унгария, в Будапеща, един млад човек работил при богат търговец. Един ден слугата изпаднал в голямо материално затруднение. Как да си помогне? Взел от касата на господаря си 15,000 пенгю и изчезнал. След 15 години господарят му фалирал, останал без пет пари. Като се научил затова, слугата, който отишъл в Америка да работи, написал на господаря си: Едно време задигнах от тебе 15,000 пенгю. Днес се намирам в добро материално положение, затова, вместо взетата сума, пращам ти 15,000 долара.

Помнете: Благата, с които се ползвате в живота, са ваш капитал, който слугата ви някога е взел, и днес го връща с придобивките му. Доброто никога не пропада. Няма случай в историята на човечеството, дето доброто да не се е върнало при оня, който го е направил, и то с лихвите. Всичко, което умът, сърцето и душата вършат, се връща към оня, който го е направил. Това е неизменен закон – закон на Божествения порядък. Хората не успяват в живота си, защото искат да наложат човешкия порядък над Божествения. Това е невъзможно. Каквото и да правят, колкото години и да минат, Божественият порядък ще възтържествува. Сянката не може да

господарува над реалността. Който не съзнава това, казва: Аз искам да живея! – Ще живееш, както умът ти диктува, както сърцето ти диктува и както душата ти диктува. Това, как ти мислиш и как другите мислят, не разрешава въпросите.

Изпейте песента „Аз ще се подмладя.“

11. Беседа от Учителя, държана
на 15 декември, 1943 г.
София. – Изгрев.

1943_12_17 Активност

АКТИВНОСТ

Упражнение за дишане с движение на ръцете.

Изпейте песните: „Светъл ден” и „Тъги, скърби.”

Буквата „С”, с която започва думата „светъл” е от едната страна – лявата, издута. Коя е причината за това? Тая буква може да бъде издута, може да бъде и сплесната. Ако буквата „С” е поставена на човешкото лице, то ще бъде издуто. Някои лица са продълговати, а други – кръгли. Защо е така? Ще кажете, че така са създадени. Вярно е, че така са създадени, но има причини за това. Някога вие се усмихвате. Знаете ли, защо се усмихвате? Ще кажете, че ви е смешно нещо, затова се смеете. Мислите ли, че усмивката е просто нещо? Тя е сложен процес. Да се усмихваш, това е музика. Щом се усмихнеш на някого, ти му говориш. Той чува нещо с ухото си, вижда с окото си и изпитва приятност. Усмивката не подразбира само опване на мускулите. Тя е вътрешен процес. Мнозина се усмихват, без да разбират значението на усмивката. Много цигулари свирят, без да разбират, какво говори цигулката. Това е все едно, да имаш уста, без да знаеш, защо ти е дадена. Казваш, че устата е дадена на човека, за да яде и пие. Това не е достатъчно. С устата трябва да говориш, да кажеш нещо смислено. Говорът е музика. Следователно, устата трябва да знае, как да свири, какви музикални парчета да изнесе.

Често хората изоставят важните неща, които им са нужни за момента, и търсят неща, които не им са потребни. Например, някой гладувал три-четири деня, гладен е, иска хляб. Ти отиваш при него и му предлагаш един хубав костюм. Той иска хляб, не иска костюм. Казва: Гладен съм, по-добре ми дай един хубав обяд. – Вземи тоя костюм, ще изглеждаш добре с него. – Не искам костюм, хляб ми дай. – Ти приеми костюма, че после го продай. Не, подарени неща не се продават. Ако продадеш костюма, ще изгубиш много неща. Един учен правел своите опити с балона си. Детето виждало, как бащата развързвал въжето и летял с балона и как го завързвал, когато свършвал летенето. Един ден детето се качило на балона, отрязало въжето и се издигнало нагоре. Вятърът го понесъл в пространството. Бащата гледал отдолу, но нищо не могъл да направи – не е господар на положението. И детето не е господар на положението. То се уплашило, започнало да плаче, но никой не могъл да му помогне. Все ще слезе балонът някъде, но как? Може да слезе благополучно, а може и да не бъде благополучно слизането.

Мнозина се качват на балон, отрязват въжето и се оставят на произвола на съдбата. Като се намерят в затруднение, викат отгоре, молят се на Господа да им помогне. Казвам: Щом влезеш във водата, ще затвориш устата си. Водата може да иска от тебе да й кажеш една дума, но ти ще мълчиш. Ако отвориш устата си да й кажеш само една дума, ще платиш с живота си. – Само една сладка дума ми кажи! – Мълчи, не отваряй устата си. Щом излезеш навън, тогава можеш да кажеш на водата, колкото думи искаш. Докато си в обятията й, ще мълчиш. Когато главата ти е свободна и вън от опасността, можеш да говориш, колкото искаш.

Да се върнем към буквата „С". Който има ухо, като издутата част на тая буква, той е активен. Каквато работа започне, добре я свършва. Той е предприемчив, хваща се за много работи. Който има ухо, като сплеснато „С", той е пасивен. Той се заема за много работи, но не ги довършва. Много говори, много теории развива, но като дойде до практичната страна на въпроса, казва: Ще почакам малко, няма защо да бързам. Една година минава, втора настъпва, но той нищо не е направил. Първият, на когото ухото е издуто, ще скрои едни обувки и ще ги изкара докрай. Може да не са много хубави, но поне ще имаш обувки. Вторият ще ги скрои и ще ги остави настрана – няма да ги ушие. Или, може да мине много време, докато ги ушие. Първият ще ушие обувките по-евтино от втория. Вторият ще протака работата и пак няма да ги ушие, както трябва. Това са твърдения, които трябва да се докажат.

И тъй, ще знаете, че когато обувките ви не са ушити добре, ухото на обущаря е издуто; той е бърз, активен. Ако си поръчаш обувки, и обущарят отлага работата си, ухото му е сплеснато. В сравнение с първия обущар, той иска повече пари. Като работи бавно и протака поръчката, той минава за по-добър обущар. Всъщност, работата не излиза така. Защо човекът с издутото ухо се проявява по един начин, а тоя със сплеснатото ухо по друг начин? Първият е по-енергичен от втория. Как ще ти отговори оня с издутото ухо, ако го обидиш? Ще почувствуваш удара на неговата здрава ръка. Ако обидиш детето, няма да пострадаш много. То ще вдигне ръчицата си, но ударът ще бъде слаб. Следователно, малкото дете ще те удари слабо, а големият и здрав човек ще те удари силно. Също така, когато направиш добро на детето, благодарността му ще бъде малка; ако направиш добро на големия и здрав човек, благодарността му ще бъде голяма. Той ще те възнагради щедро.

Какво се иска от човека? – Въздържание и самообладание. Ако не можеш да се въздържаш, скоро кипваш и казваш: Аз съм човек с достойнство. – В какво се заключава достойнството на човека? – В светлината, която носи в себе си. Значи, ако къщата му е добре осветена и мебелирана, той има

достойнство; ако не е добре осветена и мебелирана, няма достойнство. С други думи казано: Ако човек има очи, има достойнство; ако от устата му излизат сладки, благи думи, има достойнство. Няма ли очи, не е ли блага устата му, никакво достойнство няма. Достойнството на човека се заключава в светлите мисли, в добрите чувства, в благородните постъпки и в сладките думи, които излизат от устата му.

Казваш: Искам да стана добър човек. Какво означава думата „добър"? По какво се познава добрият човек? Той ходи спретнато, като войник. Ако се люлее, като пиян, не е добър. Ако си добър, работи отмерено; като свириш, свири добре; като говориш, всяка дума да е на мястото си. Как започва човек работата си? Ако е активен, той започва с разположение, с подем; после слиза надолу и, като наближи края, пак се качва нагоре. Невъзможно е през всичкото време човек да бъде активен. Как започва да яде? Обикновено, първата хапка приема с разположение, с възход. Следващите хапки го водят надолу. В последната хапка има пак подем, доволство, че се е нахранил. Когато взимаш пари отнякъде, ти се повдигаш, радваш се, че ще свършиш работата си. Като изплащаш дълга си, настава едно понижаване. Щом изплатиш и последната сума, духът ти отново се повдига.

Какво е състоянието на ученика, който постъпва в гимназия или в университет? Докато е в училището, всичко идеализира. Той минава за добър ученик, по всички предмети има отличен успех. Като свърши гимназията или университета, той влиза в живота. Тук работите вървят другояче: шесторките се превръщат в четворки и тройки. По-рано писал правилно, обаче, в живота не може да пише, както трябва. Иска да се усмихва, но се страхува, да не би да даде повече, отколкото трябва, да прелее чашата.

Един турски бей отишъл на гости в дома на един български чорбаджия. Последният го угостил добре и, като свършил обяда, налял му една чаша сладко вино. Чашата била два пръста празна. После налял на себе си, но прелял и казал: Утира - а! Като изпили първата чаша, чорбаджията налял втора, трета чаша, но на себе си все преливал и казвал: Утира-а! Беят поглеждал към чашата на чорбаджията, и най-после казал: Чорбаджи, налей и на мене с утира - а.

Така постъпват и кръчмарите. Като наливат вино на клиентите си, те остават чашите малко празни. Ако преливат чашите, ще губят. Кое е по-добре: да се преливат чашите, или да остават малко празни? Водата да стои в бъчвите, или да тече свободно? Ако си кръчмар, по-добре е виното да се държи в бъчви, да не изтича навън. Ако не си кръчмар, по-добре е

водата да тече свободно, отколкото да стои затворена в бъчви. Всяко нещо е ценно, както става в природата. Де сте видели в природата въжета за бесене на хората? Ако паяците не тъчеха своите конци, нямаше да има въжета. Първи те дадоха идеята за направа на въжето. Следователно, те са първите виновници за бесене на хората. Кой даде идея на хората за направата на скорострелни оръдия? – Комарите и пчелите. Те ги научиха, как да забиват своите отровни и убийствени стрели. Какво ще научиш от пчелата? – Или да събираш мед, или да жилиш. Какво ще научиш от пияницата? Ако е богат, ще те научи да пиеш. Дето те срещне, ще те черпи.

Какво се иска от човека? – Да оценява онова, което природата му е дала. Например, вие не оценявате косата си. Някои от вас имат хубави коси, а на други главите са оголели. Знаете ли, колко разумни същества са работили за създаване на косата! Вие не подозирате, че всеки косъм има специфично съдържание. Някой се чуди, защо работите му не вървят добре. – Много просто, косми нямаш на главата. По космите на човека може да се определи неговия характер, както и проявите му. По космите се познава, дали ще успее в работата си, или не. Достатъчно е да хванеш косъма на един човек, за да разбереш миналото, настоящето и бъдещето му. Затова е казано, че няма нищо скрито-покрито. Скрити неща има само при отсъствие на светлина. Щом дойде светлината, тя разкрива всички неща. В косъма се крие и доброто, и лошото на човека.

Често се запитвате, защо сте дошли на земята. Вие сте дошли тук, за да изплатите дълговете на своите деди и прадеди. По космите си можете да познаете, дали сте поправили положението на своите прадеди, или нищо не сте направили. Като пипна косата на някого, аз зная вече, мога ли да му дам нож в ръката, или не. Как ще дам нож на оня, който е готов всеки момент да коли? Ако не заколи човек, ще заколи кокошка. Ако не заколи кокошка, ще нареже наситно лук, ябълка или друго нещо. Това е престъпление. Може да ядеш лук, но не и да го нарязваш на дребно. Може да ядеш ябълка, но не и да я режеш на парченца. Не правете неща, които не принасят никаква полза.

Като ученици, вие трябва да изучавате човешкото ухо и човешката ръка, чрез които се изявява неговият характер. Ако горната част на ухото е добре развита, а долната – месестата не е добре развита, тоя човек е работил в ущърб на живота си. Колкото по-добре е развита тя, толкова по-дълъг е неговият живот. Каква е ръката на честния, справедливия и благородния човек? Всяка добродетел се отпечатва на ръката. Изобщо, всяка мисъл, всяко чувство има особена форма. Ония форми, които са произлезли от светлината, се отличават от тия, произлезли от топлината. Последните се

отличават от формите, създадени от волята.

Изучавайте формите на мислите и чувствата, без да се изкушавате. Изучавайте проявите на живота, без да се изкушавате. Какво представя изкушението? То е лепкава течност, или циментова каша, в която, като попадне човек, мъчно излиза. Какво правят децата, когато искат да хванат някоя птичка? – Те намазват няколко пръчки с лепкава течност. Щом кацне, птичката се залепва за тия пръчки и не може да хвръкне. Трябва ли и ти, като птичката, да кацваш на лепкавите пръчки? Представи си, че ти дават едно шише, пълно с 20 годишно вино. Ти погледнеш към шишето, приятно ти е, нещо те влече към него. Ако не издържиш на изкушението, отваряш шишето и изпиваш няколко чаши. Докато не си пил, ти беше трезв, стеснителен. Щом пи, започна да викаш, да пееш, да говориш повече, отколкото трябва. И виното, докато е в шишето, е безопасно. То служи за цяр. Ако стомахът ти е разстроен, можеш да сипваш по две-три капки във водата. Пиеш ли по няколко чаши от 20 годишното вино, ти си попаднал в областта на изкушението.

Често хората си служат с думи, които имат голяма динамична сила. Те не знаят това и се чудят, защо думите им предизвикват обида. Кажеш на някого една дума, и той се обижда. Защо се обижда, не знаеш. Казва: Не обичам нито да ме корят, нито да ме хвалят. Вместо да кажеш на човека една обидна дума, кажи му, че е добър. Днес му кажеш, че е добър; на другия ден кажеш, че е добър; на третия ден кажеш пак същото. В първо време той е неразположен, не обича да му казваш, че е добър. Обаче, на десетия ден му става приятно. Най-после и той си казва: Наистина, добър човек съм. И скулпторът постъпва по същия начин с грубия, неодялан камък, докато го извае. Днес го чукне и казва: Добър си. Утре го чукне и казва: Добър си. Най-после камъкът се изглажда, изваят и от него излиза красива статуя. Всяко движение на скулптора е отмерено и равномерно. Всяко движение, което не е отмерено, не е добро. Когато скулпторът вдига и слага чука върху камъка и казва „Добър си", това значи: В тебе са вложени всички възможности да станеш добър. Следователно, като кажеш на човека, че е добър, това значи: Бог е вложил в тебе всички възможности да бъдеш добър. Тия думи са на място. Какво придобиваш, ако кажеш на себе си, или на друг някой, че е лош човек? Тия думи не са на място.

Какво означават думите „лош човек"? Да кажеш на някого, че е лош, това е все едно да полееш бялата му дреха с черно мастило. Лесно се вади черното мастило, но защо трябва да заливаш дрехата си с него? Достатъчно е да намокриш петната с лимон или с оксалова киселина, за да ги изчистиш. Под „черен човек" разбираме егоистичен, човек със затворено сърце, който от сутрин до вечер мисли само за себе си. Той

прилича на Настрадин Ходжа, който казал: Ако умре жена ми, половината свят се свършва; ако умра аз, целият свят се свършва. И обратно: Ако жена ми живее, половината свят живее; докато аз живея, целият свят живее. Според ходжата, светът е създаден само за него и за жена му. Всъщност, и да умре Настрадин Ходжа, светът ще си съществува.

Черният цвят е голям банкер. Той обича яденето и пиенето. Като четеш някой роман или повест, трябва ли да се увлечеш от постъпките на героите и да тръгнеш след тях? Ще четеш и ще бъдеш верен на себе си, на своята душа. Сам ще работиш нивата си. Двама братя имали по три декара земя: единият сам работел земята, посаждал я с плодни дървета, а другият давал земята си под наем и очаквал наготово плодове. Кой от двамата печели повече? – Оня, който сам обработва и посажда земята си.

Радвайте се на доброто в себе си. Радвайте се и на доброто в своя ближен. – Искам да бъда голям поет, голям писател и учен. – Плод няма да дадеш. Това не е разрешаване на задачите. Истинският живот се заключава в саденето. Ще садиш, т, е. ще работиш върху себе си. Да внесеш една хубава мисъл, едно хубаво чувство и една хубава постъпка в себе си, това значи, да посадиш няколко хубави плодни дървета. Те повдигат ума и сърцето на човека. Ако не садиш плодни дървета в градината си, ти сам си причиняваш зло.

И тъй, злото и нещастието не е нищо друго, освен подписани полици. Ти не работиш, а купуваш хляб на кредит, докато натрупаш големи дългове, които не можеш да изплащаш. С полиците човек продава бъдещето си. Ще напишеш една драма и ще я продадеш, за да изплатиш дълговете си. Има такива писатели, но не зная, доколко успяват. Някой иска да стане учител, да плати дълговете си. Ако станеш учител само да платиш дълговете си, ти си на крив път. Изворът трябва постоянно да тече. Докато тече, той е свободен и добър. Щом престане да тече, той губи свободата си и става лош.

Човек трябва да мисли право. Естествената, непрекъсната мисъл е права. Неестествената мисъл се образува от топенето на снеговете. Тая мисъл е непостоянна. Водата в реките се увеличава, но не е постоянна. Това, което се топи, не образува извор. Каква обич е тая, която ту се явява, ту изчезва? Тя е неестествена. Днес обичаш приятелката си, а след две години не я обичаш. Това е любовта на бъчвата, която съдържа 500 литри вино. Всеки ден точиш по един литър, даваш на приятелите си. След 500 деня нямаш нищо в себе си. Казваш: Не зная, какво стана с мене, никой не ме посещава вече. – Много естествено, няма какво да дадеш. Казваш: Източиха ме, нищо не остана в мене. Отвреме-навреме идат някои хора и ме питат: Имаш ли

друга бъчва? Скоро ли ще я отвориш? Всички се интересуват от бъчвите ми, а не от мене. Казваш: Обезсмисли се животът ми. – Значи, кръчмар си. Бъчвата се изпразнила, виното е свършено, няма какво да даваш. Какво ще правиш след това? Каквото направило магарето, което било пуснато на свобода след десетгодишно прекарване в една мина в Америка.

Едно магаре било затворено цели десет години в една каменовъглена галерия, да пренася въглища от едно място на друго. През това време то не видяло нито един слънчев лъч. Около него царил пълен мрак. Най-после магарето било пуснато на свобода. Като видяло слънцето, то започнало да се търкаля, да реве, да се върти. Голяма била радостта му! След десетгодишен мрак и затвор, то видяло слънцето и почувствувало свободата. То си казало: Няма смисъл да работиш на тъмно и в ограничения. Смисълът е в светлината и свободата.

Казвам: Радвайте се на хората, между които живеете. Радвайте се на природата. Радвайте се на звездите, на реките и на дърветата, които виждате. Който може да се радва на природата, има всички възможности за развитие. Казваш: Това не ме интересува, онова не ме интересува. – Какво те интересува? Ти си създаваш един особен свят, както кръчмарят; гледаш на хората като на големи артисти и герои, готови за сцената. Кой артист е помогнал на хората? Аз гледам другояче на живота. Не е въпрос да си създавате илюзии; не е въпрос да живеете с отрицателни мисли и чувства. Това са цигански тръне, които нараняват краката. – Кой е създал тия тръне? – Недоволниците. Минават недоволниците един след друг и казват: Този е глупак, онзи е простак; този е халосан, онзи е нехранимайко. Това са семена, които недоволниците постоянно хвърлят на нивите. Направете друго нещо. Дето минавате, сейте семена на плодни дървета. След няколко години, вместо тръне, нивите ще бъдат пълни с ябълки, круши, сливи.

Помнете: Всеки човек е скъпоценен камък. Всеки човек е извор. Дали е малък, или голям, не е важно. Пий от водата на тоя извор. Ако носиш шише, напълни го; ако не носиш, пий направо от извора и продължи пътя си. Дойдеш при друг извор – пий и от него. Всеки извор, всеки лъч допринася нещо на човека. Благодарение на тия лъчи, светлината, топлината и силата внасят някакво благо в човека. Всеки човек, като лъч от Бога, носи благо за хората. Ако разбирате законите, ще се ползвате от тия блага; ако не ги разбирате, не можете да се ползвате от тях. Ако знаеш един чужд език, ще се ползваш от неговата литература. Ако не знаеш езика, няма да се ползваш от литературата му.

Като ученици, вие трябва да знаете езика на природата. Ако не го знаете,

ще търсите преводчици. И това не е лошо. Така постъпват всички хора, които не знаят никакъв език. Като не знаят нито френски, нито английски, нито немски, те четат преводни книги. И мечката учат да играе, но пак мечка си остава, не изменя характера си. Следователно, истинско знание е това, което внася нещо в човека. Как научават мечката да играе? Турят я на нагорещена земя. Като стъпи на земята, тя започва да вдига ту единия, ту другия си крак. В това време мечкарят удря с тъпан. Като слуша постоянно тъпана да бие, тя привиква да вдига краката си, без да е нагорещена земята. Казват за някого: Като му припари, ще се научи. – Припарването не е възпитателен метод. Всяко нещо в природата има определена стойност, определен вкус. Например, крушата има един вкус, ябълката – друг вкус. Всяка Божествена мисъл, всяко Божествено чувство и всяка Божествена постъпка също имат определен вкус, определена стойност. На тях разчитайте. Божественото обединява нещата и прави човека доволен. Човешкото раздвоява човека и го прави недоволен. В Божественото и голямото, и малкото имат еднаква цена. В човешкото малките неща имат малка цена, а големите – голяма. Виждаш, че двама души теглят едно дълго, дебело въже. Единият дърпа единия край на въжето, другият тегли другия край. Ти, третият човек, какво трябва да правиш? Хвани въжето по средата, дето се огънало, да помогнеш и на двамата. Така ще се оправят и твоите работи. – Не ме интересува огънатото въже. Не е моя работа да го оправям. – Помогни и ти, да се оправи въжето.

Помни: Ако ти не се интересуваш от Божественото, и Бог не се интересува от тебе. Следователно, ще хванеш огънатата част на въжето, за да заинтересуваш Господа със себе си. Иначе, Той ще те остави на произвола на съдбата. Взимайте участие в Божествените процеси. Интересувайте се от тях, защото вашето бъдеще се крепи върху Божествените процеси. Не бързайте, но не отлагайте нещата. Младият бърза, иска да постигне всичко изведнъж. Той казва: Можете ли да ми дадете тоя плод? Той иска плода, но не дочаква да го получи. Докато му го дадат, той отминал. Оттук иска нещо, оттам иска, но все не дочаква. Казва: От много места исках, но отникъде нищо не получих. Като остарее и седне на едно място, плодовете идат един след друг. Той казва: Защо ми са тия блага сега? Ето, остарях, зъбите ми опадаха, не мога да се ползвам от благата. Кой му е виновен? Той нямаше търпение да чака. Като остаря, тогава дойдоха плодовете. Не чакайте да получите всичко на стари години. Казвате: Да имам черно на бяло поне на старини. Това е криво разбиране. Яж плодовете на млади години, докато имаш зъби.

Сега аз искам да ви предупредя, да обърна вниманието ви на същественото. Вие сте добри хора, но големи банкери. От векове сте събирали пари. Касите ви са пълни, но между парите има и фалшиви.

Всички пари не са златни. Трябва да отделите фалшивите от истинските, същественото от несъщественото, да знаете, с какво разполагате. Във всяка държава има фалшиви монети, но държавата не ги е направила. Друг някой е турил печата на държавата. Също така има много мисли и чувства с Божествен надпис, но фалшиви. Не се заблуждавайте от човешки мисли и чувства с Божествен надпис. Те са фалшиви. По какво се познават Божествените мисли и чувства от човешките? Божествените са тежки, а човешките – леки. Божественото добро е тежко, не можеш да го мръднеш от мястото му. То не се краде. Опитай се да откраднеш най-малката Божествена идея, да видиш колко тежи.

Казвате: Божествените идеи не са за нас. – Не мислите право. Това, което не е за вас, всъщност, е за вас. И това, което мислите, че е за вас, не е за вас. Някои мисли, които минават през вас, не са ваши. Те са наследени от вашите деди и прадеди. Много неща, които считате за съществени, не са съществени. Те са въображаеми. – Дали ще се реализират нашите мисли? – Ако са Божествени, ще се реализират. Ако са човешки, няма да се реализират. Ако вървите в Божествения път, всичко ще стане, както е определено. Ако не вървите в Божествения път, нищо няма да постигнете. Понеже човешките работи са леки, и да станат, лесно ще изчезнат. Затова казваме, че човешките работи са преходни.

Какво се разбира под добро? Като съществително име, доброто означава едно нещо. Имаме, обаче, собствено име Добра. Има ли разлика между добро, добра и Добра? Каква е разликата между съществителното име и глагола? Съществителните имена са неподвижни. Те са деца, които не могат още да ходят. Глаголът е подвижен, възрастен. Като кажете Добра, разбирате дете, което не е проходило. Някои моми носят името Череша. Каква е разликата между дървото череша и момата Череша? Дървото ражда череши, а момата не ражда. Значи, Божествените неща раждат, а човешките са безплодни. Всичко, което търсиш, ще го намериш в Божествения порядък. Щом не можеш да намериш нещо, ти го търсиш в човешкия порядък. Казваш: Всичко, което желая, мога да го постигна. – Значи, ти си в Божествения порядък. – Не мога да постигна желанията си. – В човешкия порядък си. – Мога да свиря. – В Божествения порядък си. – Не мога да свиря. – В човешкия порядък си. Ако си добър и справедлив, ти си в Божествения порядък. Ако не си добър и справедлив, ти си в човешкия порядък. Той служи само за опаковка на ценните, т. е. на Божествените неща. Божествените блага са опаковани в човешкия порядък, но не са човешки. Разчитай на благата, на дарбите и способностите, които Бог е вложил в твоя ум, в твоето сърце, в твоята душа и в твоя дух.

Сегашните хора страдат от голяма активност. Това е разточителност. Някой туря три-четири лъжици захар в чая си и се чуди, защо не може да я разтвори. Много просто, турил си повече, отколкото трябва. По колко лъжици захар трябва да туряте в чая? Колко големи трябва да бъдат лъжиците? Природата си служи с една нормално голяма лъжица. Който си служи с нея, всичко ще му върви наред; който не си служи с нея, всякога ще остава назад. Нормалните неща причиняват радост. Всяка нормална мисъл, всяко нормално чувство и всяка нормална постъпка причиняват радост. Там, дето няма радост, нещата не са нормални. Като знаете това, стремете се към нормалните, към естествените неща. Не яжте изкуствени плодове. Изпейте песента „Ходи, ходи."

Само светлият път на мъдростта води към истината.
В истината е скрит животът.

11. Лекция от Учителя, държана
на 17 декември, 1943 г.
София. – Изгрев.

1943_12_19 Блажени нищите
Утринно Слово

БЛАЖЕНИ НИЩИТЕ

Казва се, че повтарянето е майка на знанието. Повтарянето е работа. Всяка сутрин човек трябва да яде. Значи, едно и също нещо се повтаря много пъти. Привидно процесът на храненето е еднообразен, но в самата храна има голямо разнообразие.

Ще прочета пета глава от Евангелието на Матея. Често съм ви давал закуска от тая глава.

"И като видя многото народ, възлезе на гората; и щом седна, пристъпиха при Него учениците Му”. (— 1 ст.).

"И отвори устата си, та ги поучаваше, и говореше". (— 2 ст.). Тия хора са само слушали, нищо не са разбирали.

"Блажени нищите духом, защото е тяхно Царството небесно”. (— 3 ст.). Кои са нищи духом? Може ли да яде човек, на когото зъбите са развалени и стомахът разстроен? Блажен е оня, на когото стомахът е здрав. За него е яденето. Той сяда и започва сладко да яде. Под "нищи духом" някой разбира слаб, болен, беден човек. Не е така. Небето не се нуждае от болни, слаби и бедни хора. Ще кажете, че нищи духом е кроткият и смиреният, но силен човек. Какво представя силата, малцина знаят. Едно време старите турци отивали на лов със своите хрътки, особена порода кучета. Когато хрътката успявала да догони заека, ловецът й казвал: Хайде, чоджум, ха напред! — давал й различни гальовни имена. Щом заекът поемал върха, а хрътката оставала назад, той й казвал: "Ха домус, ха гяур!" наричал я с лоши имена. Заекът и хрътката се надпреварват, но и ловецът взима участие в това надпрепускане. Ако загуби премията, господарят й ще я кръсти с най-лоши имена. И вие, като дойде хрътката ви при неблагоприятни условия, кръщавате я с най-лоши имена. Няма човек, който да не е казал нещо лошо на хрътката. "Блажени нищите духом", т.е. блажени ония, които са работили дълго време и са огладнели. Като се върнат вкъщи, сядат пред хубавото ядене. Блажени са, защото за тях е яденето. Щом има хубаво ядене, Царството Божие е дошло за тях. Понеже са работили, дават им се добри условия.

Четете често петата глава от Матея, докато я разберете. Тогава ще бъдете щастливи. Нещастието на хората се дължи на това, че не са разбрали тая глава. Някой казва: Като отида на оня свят, там ще се уча. Няма защо да

чакаш това време, да умреш, че тогава да учиш. Това е заблуждение. — Аз умирам за тебе. — Няма защо да умираш, да плачеш за мене, да ме погребваш — ще живееш за мене. Знаеш ли, колко струва едно умиране и едно погребване? Някога хиляди, а някога милиони лева. Всички искат най-лесното — да умрат. После оттук ще им правят помен. Тежко ти, да чакаш оттук да ти изпратят четири-пет пъти през годината по един колет. Ще чакаш да дойде Задушница, да се съберат душите на едно място и да раздават за тях. За просветения човек идеята за раздаване за душите е заблуда. Когато някой замине за другия свят, първо го турят на работа, а после му дават да яде. Ако някой ял и пил на земята, без да е работил, в другия свят го турят на работа. Пращат го да сади плодни дръвчета. Ако каже, че му е дотегнала тази работа, питат го: Как не ти дотегна на земята да ядеш и да пиеш? Там пи винце, ракия, но тук няма такива неща. Тук има грозде, което никога не ферментира. Тук има и вино, но сладко — никога не опива. Тук всички живеят по закона на любовта, но такава любов, от която никой не плаче.

Често се говори, че някой умрял от любов. Как е възможно да умреш от любов? Мома обича момък и плаче, че той не я обича. Как е възможно да обичаш и да не те обичат? Ако обичаш и не те обичат, има причини за това. — Коя е причината? — Съдът, в който сипват маслото, е пробит. Ти носиш празен съд. Хората те обичат. Който те срещне, сипва масло в съда ти. Радваш се на маслото, но след известно време то изтича, и съдът ти пак остава празен. — Защо? — Пробит е някъде, дупка има. Маслото е любовта, която хората влагат в тебе. Преди няколко деня отидохме на екскурзия. Носехме чайник да сварим вода. Напълнихме чайника, турихме го на огъня, но виждаме, че водата взе да изтича. Чучурката на чайника се разлепила, и водата изтичаше. Не можахме да сварим вода. Чучурката може да се залепи, но ще минат няколко деня. Какво да се прави сега? Една сестра взе малко хляб, запуши дупката на чайника, и водата завря.

Човек трябва да бъде доволен. Някой ти се усмихва, не си доволен. Иска да ти каже няколко думи, пак не си доволен. Казваш, че не знае, как да ги каже. Така може, така казва. Недоволството показва, че хората са болни. Това е болезнено състояние. Университет си свършил, пак си недоволен. Искаш да яздиш, купуваш си кон, пак си недоволен. Казваш: Моят кон не е хубав. Преди всичко, конят не е твой. Бог създаде коня. Ти само го яздиш, но той не е твой. Конят е на кобилата. Точни трябва да бъдем в думите си.

"Блажени нищите духом". Снаха пере дрехите на свекърва си и, понеже не я обича, изкарва яда си на тях. Пере ризата ѝ, мачка я и казва; Изедница! Свекървата облича ризата и възприема лошите чувства, които снахата е внесла в нея. Така отношенията не се подобряват. Един ден иде при мене

тая млада жена и се оплаква от свекърва си. Казах й: Ще ти дам един съвет. Ако го приложиш, ще имаш резултат. Тя пожела да чуе съвета ми. Казах й, когато пере дрехите на свекърва си, да мисли добре за нея, да отправя към нея хубави чувства и разположение. Тя се усмихна и реши да направи опит. След няколко месеца тя дойде пак при мене, доволна, че съветът дал добър резултат — отношенията със свекървата се подобрили. Лесно се развалят отношенията между хората, но и лесно се подобряват.

Иде приятелят ти при тебе, и ти му даваш един плод. Ръцете ти са нечисти, оцапани от нещо. Приятелят ти взима плода, помирисва го и остава недоволен. Казваш: Колко е неблагодарен! Вината не е в приятеля ти, но в твоята неразумност. Защо не изми ръцете си, и тогава да подадеш плода? Лошото е вън от тебе, но ти трябваше да бъдеш внимателен, да измиеш ръцете си. Когато даваш плод на някого, измий ръцете си добре, с топла вода и сапун, и тогава го подай. Ако пишеш писмо на някого, напиши нещо хубаво. От какво страдат сегашните хора? От недобре написани любовни писма. Някой вземе писмовника, препише едно любовно писмо и сам се възхищава от него. Ожениш се за една млада мома, която нищо не знае. Ти трябва да я учиш, да ѝ предадеш първия урок, да се научи да яде правилно. Аз съм учител. Първо, ще наблюдавам учениците си, как се хранят, как отварят и затварят устата си, как дъвчат, как държат главата си. Това е важно. Човек не е пратен на Земята да се жени, да става господар, да управлява света. Човек не е пратен на Земята да го товарят като кон, да го дялат като дърво, да го чукат като камък. Някой извърши престъпление, а друг обвиняват и го турят в затвор, дето го бият по няколко пъти на ден. После се извиняват, че направили погрешка.

Едно се иска от човека: да определи отношенията си към Бога. Някой очаква да отиде при Господа и да определи отношенията си към Него. Той ще отиде при Господа, но важно е, как ще го посрещнат. Ако Бог се яви при него като мирови съдия, лесно ще мине. Ако го посрещне като съдия от окръжния съд, от апелативния или от касационния съд, може да заведе против него углавно дело. Какво ще прави, ако веднага го осъдят? Ще каже: Съдба е това! Какво означава думата "съдба"? — Да се даде на всекиго това, което му трябва. Който няма цигулка, цигулка му се дава; който си няма жена, жена му дават; който няма дечица, дечица му дават; който няма обувки и шапка, това му се дава; който няма дрехи, дрехи му дават; който не е яздил на кон, кон му се дава: който не се е возил на файтон, на файтон се качва; който не е бил министър, министър ще стане. Кой каквото пожелае, ще му дадат, да бъде доволен. Това е съдба, а не да затвориш човека, да го осъдиш на доживотен затвор или на смърт. Това не е разрешаване на въпросите. Понеже хората не съдят правилно, Бог ще ги

съди и ще разреши всички въпроси. Хората ще бъдат доволни от Неговата съдба.

Казвате: Да се оправят работите ни! Вашите работи няма да се оправят, докато целият свят не се оправи. Кажи: "Да бъде волята Ти, както на небето, така и на земята. Да се прослави името Ти, както на небето, така и на земята. Да дойде Царството Ти, както на небето, така и на земята". Под "небето" разбирам вашия ум. Всеки човек, който мисли, е горе на небето. Всеки човек, който не мисли, е долу на земята. Ти мислиш, че ако отидеш горе, ще умреш. — Какво означава умирането? — Събличане на старата дреха. Следователно, не можеш да мислиш, т.е. да влезеш в умствения свят, ако не съблечеш дрехата си, направена от гъста материя. В умствения свят се крият възвишените и светли мисли, които можеш да възприемеш чрез ума си.

На физичния свят, дето се хранят много хора, не може да има хармония. Готвиш за 15—20 души в една тенджера. На първите сипваш отгоре, с повече масло, а на последните - от дъното - постно. Постното ядене не е много вкусно. В Божествения свят за всеки човек се готви в специална тенджерка. Всеки плод е отделна тенджерка. Дадеш на някого една ябълка, или круша, даваш му я заедно с тенджерката, дето се е готвила. Хората се чудят, добре готвят, а въпреки това страдат. Погрешката е в това, че готвят за много души. Ще готвиш само за едного и в отделна тенджерка. Ако съм на ваше място и отида на гости при една мома, която не е определила тенджерка за мене, втори път не стъпвам в дома й. Видя ли, че е приготвила тенджера специално за мене, казвам: Добър гостилничар е тая мома. Това изисква реалният живот.

И тъй, за моите очи е нужна специална светлина. Не мога да се ползвам от светлина, която е минавала от едни очи в други. Аз ще възприема оная светлина, която иде направо от слънцето. Хубаво е това, което излиза направо от Бога и влиза в нашето сърце, в нашата душа и в нашия дух. Да говориш за нещо, което не си опитал, значи, да говориш за музиката, без да я познаваш и разбираш. Не е само да говориш за яденето, но да знаеш да готвиш — ще готвиш само за един човек. Не е достатъчно да отидеш при крушата, но да знаеш, как да си направиш избор. Не е само да имаш високо мнение за себе си, но да отговаряш на това мнение. Когато си горе, имаш високо мнение за себе си, но какво ще правиш, като слезеш долу? Какво направи Христос, като се видя в рабски образ? — Смири се. Като Син Божи, трябваше да Го посрещнат навсякъде като цар, но условията на Земята изискваха смирение. Като слезе на Земята. Той получи най-големи укори. Казвате: Да бъдем като Христа. Това е неразбиране на въпроса. В едно отношение, аз не искам да бъда като Христа, да страдам на кръста

като Него. — Защо? — Един пострада за всички, няма защо хиляди хора да страдат като Христа. Когато богатият даде достатъчно храна и средства за всички, няма защо ти, бедният, да искаш да раздаваш като него. Не разваляй неговата работа. Той е дал най-хубавия хляб. Ще дойде някой да раздава като Христа. Не разваляй работата на Христа. По-добре научи хората да ядат хляба, който Христос е дал, а не да раздаваш като Него. Яж живия хляб, даден от Христа. Съвременните хора страдат от човешкия хляб.

Преди години дойде при мене една мома да се оплаква, че не й върви в живота. Искала да стане учителка, не могла; искала да вземе друга служба, пак не могла. Пита ме, не може ли да намери някой, да се ожени. Казвам й: Ти си родена за певица. Не ти върви в живота, защото взимаш чужда длъжност, а не твоята, за която си определена. Ти не можеш да готвиш, значи, не си годна за женене. Ще станеш певица и, като свършиш тая работа, тогава ще замислиш друга. Първо ще пееш пред малко хора, няма да излизаш на голяма сцена. — Истина ли е това, което ми говориш? — Истината говоря. Чудни са хората. Като не им върви в живота, мислят, че окръжаващите са лоши. Казват за някого, че е лош човек. Ако си на негово място, и ти ще бъдеш лош.

В едно земеделско училище имало един бик, който бил кротък по характер. Един ден бикът се разлудял, започнал да прави пакости. Като не могли да се справят с него, решили да го убият. Един от слугите могъл да се разговаря с животните, разбирал езика им. Той казал: Не бързайте, не убивайте бика. Приближил се да него и започнали да се разговарят. Бикът му казал: Моля ти се, помогни ми! В задния ми крак е влязъл голям трън, който ме прави да лудея. Извади тръна и аз ще се успокоя. Слугата се навел, извадил тръна от крака на бика, намазал болното място с дървено масло и го превързал. След един час бикът бил съвършено тих и спокоен.

Някога ще ви говоря за любовта, която се присажда. Не е лошо да присаждаш любовта, но майстор трябва да бъдеш. Срещам една мома дивачка, виждам, че трябва да се присади с калема на любовта, да се облагороди. Един туря присадката — не се хваща; втори туря присадката — не се хваща; трети туря присадката, пак не се хваща. Най-после цялото дърво изсъхва. Когато присаждаш човека, трябва да си майстор. На сто присаждания едно да не се хване, а 99 да се хванат, разбирам; обаче, 99 да не се хванат, а едно да се хване, това не разбирам.

С каква мярка трябва да ви мери Господ сега? С каква мярка мерят добрите хора? С каква мярка мерят лошите хора? Мярката за добрите хора се различава от тая за лошите. С каква мярка мерят ония, които имат

добър език? Учител и ученик се разговарят. Учителят е благороден, разумен човек. Изведнъж той удря една плесница на ученика. — Защо? — Защото ученикът казва на учителя си: Ти си простак, не знаеш, как да постъпваш. Така не се говори. И вие получавате такива удари; неочаквано някой ви удари една плесница. — Защо? — Цял ден мърмориш в себе си, недоволен си. Така ти смущаваш невидимия свят. Никакво мърморене! Ако сте в гората, имате право да мърморите. Изваждате ножа от джоба си, режете бъз; тук клъцнете, там клъцнете, свободни сте — никой не ви съди. Влезете ли с ножа вкъщи и започнете да мушкате тоя - оня, веднага ще ви накажат. Че си сякъл бъз, никой не те държи отговорен, но позволиш ли си да мушкаш хората с ножа, веднага ще те съдят. Започнеш ли да критикуваш тоя-оня, ти мушкаш с ножа си. Като говориш лошо за другите, все едно, че за себе си говориш; като говориш добро за другите, все едно, че за себе си говориш. "Хората се плашат едни други, казват: Ако говориш лошо за мене, ще те накажат; ако говориш добре, ще те възнаградят. Правете всичко не по закон, от страх, но по свобода. Прави добро за самото добро. Понякога и злото е на място. На десет добрини едно зло е на място, и на десет злини едно добро е на място.

Сега, да дойдем до положителната страна на живота. Всички искате да живеете добре, да имате Божието благословение. И това е възможно. — Кога? — Когато изпълните своето предназначение. Ти си създаден за певец, а не искаш да пееш. Как ще угодиш на Бога? Ти си създаден да свириш, да шиеш дрехи или обувки, но не искаш да изпълниш тая работа. Наистина, не е лесно да правиш обувки, но ако работиш с любов, като ушиеш обувки на някой човек, ще го улесниш, работите му ще тръгнат напред. Ако не работиш с любов и ушиеш обувки на някого, ще му причиниш страдания. Ти не си добър майстор, не си истински обущар.

Казваш: Не ме приемат хората. — Защо не те приемат? — Защото не знаеш, как да постъпваш. Ако знаеш, как да се отнасяш с хората, навсякъде ще те приемат. Срещаш един човек, иска вода, гърлото му е засъхнало от жажда. Бъди умен, веднага вземи една чаша чиста, прясна вода и му дай, да утоли жаждата си. Дай на жадния от най-чистата вода. Кажи на скърбния най-ободрителната дума. Това значи, да носиш Божието благословение. Така постъпва Бог. Той дава на всяка душа от най-хубавото, което носи в себе си. Ако искаш да бъдеш подобен на Бога, давай на близките си от най-хубавото, което носиш в себе си. — Не мога да давам от най-хубавото. — Щом не можеш, ти не вървиш по Божия път. Турете настрана глагола "не мога".

Един ден отивахме на Витоша. Едва тръгнахме, започна да роси, капнаха няколко капки. Като изгря слънцето, яви се хубава, голяма дъга. Какво

показва дъгата? Тя определя отношението на човека като личност към другите хора. Тя определя, колко богат, умен и духовен трябва да бъде човек. Когато човек е вътрешно богат, умен и духовен, явява се дъгата, като доказателство на това, че няма да стане потоп. Потопът стана, когато хората се отклониха от правия път. Той тури край на старата култура. Тя Мина през вода, а сегашната култура минава през огън. И това не е идеалното. Най-после ще дойде културата на изгряващото Слънце, което ще дава на хората най красивото, най-хубавото, от което те имат нужда. Светът не трябва да се потопи, но да мине през огън и да се пречисти. Има неща, които трябва да се изгорят; има неща, които не трябва да минат нито през вода, нито през огън. Когато плодът зрее, нито през вода се прекарва, нито през огън.

Как постъпват сегашните хора? Някой те обиди. Ти искаш да се Махне — това е пътят на потопа. — Да се накаже, да изчезне — това е пътят на огъня. Не трябва да искаш нито потоп, нито огън. Навсякъде имаме огън — сегашната война постоянно създава огън. Вземеш пушката в ръка, жегнеш някого — ето огън. Достатъчно картечници има човек в себе си — в своя ум, в своето сърце и в своята воля. Сега воюват с модерна артилерия, с модерни самолети, от които пущат тежки бомби. Страшни са бомбите, които излизат от човешката уста. Един благороден господин ми се оплака, че се пропил. Защо се пропил? — От една тежка дума, която жена му казала. Той искаше да ми каже думата, но аз го спрях. Каже ли ми тая дума, ще се оцапам, не искам да се калям и после да се чистя. Ако сам попадна на тая дума, по-малко ще се окалям. Казвам му: Ще ти дам един съвет, да се справиш с тежката дума. Ще напишеш на жена си едно любовно писмо, с което ще ѝ благодариш за думата, която ти причинила най-голямата скръб, но и най-голямата радост. Считай, че тая дума ти е казана от Господа. Той ти казва, че си даровит човек, но трябва да работиш, да се усъвършенстваш. Ти си изпратен при своята жена, като при професор, да те учи. Бог те пита: Харесваш ли тоя професор? Ако го харесваш, постъпвай като него. Човек е неблагодарен. Той е получил толкова благословения от Господа и пак е недоволен. Цял ден роптае, че умът му не е такъв, какъвто трябва; сърцето му не е такова, каквото трябва; волята му не е такава, каквато трябва; къща нямал, пари нямал — от всичко е недоволен.

Настигам един ден трима млади, една мома и двама момъка — и двамата я обичат. Единият кара велосипед, бавно върви — разговарят се тримата. По едно време момата взе да се оплаква, че се уморила, краката я заболели. Момъкът, който караше велосипеда, предложи на момата да седне пред седалището; след това и той се качи и тръгнаха. И двамата бяха на опасно място, можеха главите си да счупят, но те не мислеха за опасността.

Другият момък съжаляваше, че няма велосипед, и той да повози момата. Така се стекли обстоятелствата. Ходили на екскурзия и се уморили. И двамата момци са внимателни един към друг. Важно е във всичко да виждате доброто. Всяко добро, което иде чрез хората, е израз на Божието благословение. Като не виждате това, тълкувате нещата криво и сами си създавате страдания. Христос казва: "Ако обичате ония, които ви обичат, какво повече правите от фарисеите?" Коя крава не обича теленцето си? Ние трябва да се отличаваме със своята любов.

Какво правим, като отиваме на планината? Първата ни работа е да се преоблечем, понеже сме изпотени. Като хвърлям потната риза, тя веднага замръзва. Слънцето грее, но е студено. Питат ме, защо ходя често на Витоша. Ходя да се изпотявам, да изхвърлям нечистата пот, за да държа отворени седемте милиона пори в организма си. Чрез тях приемаме Божието благословение. Затворят ли се тия седем милиона прозорци, нищо не може да приемем. Някои казват, да вземем автомобил, но аз разчитам само на моя мотоциклет, с две колела. Той ми е даден от Бога и с него си служа. Ако има автомобил, това е случайно нещо. Всеки си има по един мотоциклет само за себе си. Никаква мома не може да качи на него. Да разчиташ на случайни неща, това е човешка работа. Ще разчиташ на Божественото. Да даваш от благата си само на едного, това е човешка работа. В света има два милиарда хора. Към всички трябва да бъда еднакъв. Каквото отношение имам към себе си, такова отношение трябва да имам към всички. Под "себе си" разбирам Бога, Който живее в мене. Най-голямото благо, което имам, се дължи на Него. С всички искам да постъпвам така, както Бог постъпва. Какъвто е Бог в мене, такъв е и в другите хора. Той е навсякъде един и същ. Навсякъде виждам Божието съвършенство. Отношението на човешката душа към Бога се определя по вътрешен път. Никой не може да научи това отвън. Ако рече някой да те учи, как да любиш, нищо няма да научиш. Любовта сама учи хората. Казано е в Писанието: "Духът ще ни научи на всичко". Това, което научиш от Бога, е най-великата наука, най-великото знание. Това, което научиш от любовта, то остава за цялата вечност. То никога не се разваля, не се губи. Единственото нещо, което не се разваля, е това, което излиза от Бога. Той е извор, Който никога не се размътва. По бреговете на тоя извор няма никаква кал, никакви утайки, никакви нечистотии. Дъното на тоя извор не се вижда. То е дълбоко и покрито с чист, кристален пясък. Водата му е чиста и освежителна. Който пие от тая вода, той придобива живот в себе си.

Изправяйте отношенията си към Бога, без да се самоосъждате. Радвайте се на оная благост и доброта, които Бог проявява чрез хората. Радвайте се на всеки човек, като на запалена свещ — проява на слънцето. Колкото по-

силен е токът на инсталацията, толкова по-силно свети свещта. Пазете инсталацията си, никой да не се докосне до нея. Никой няма право да бута Божествената инсталация. Опасно е, ако се развали тая инсталация. Дойдем ли до човешкото сърце, само Бог може да го поправя. Вложи сърцето си в ръцете на Бога и не се страхувай. Оставиш ли сърцето си в ръцете на човека, знай, че той не може да го поправи. Сърцето, умът, душата и духът са прерогативи на Бога. Само Той има право да се докосва до тях. Всяко живо същество се нуждае от Бога. Отдалечиш ли се от Бога, ще замръзнеш; приближиш ли се при Него, ще се стоплиш. Докато обичаш Бога, ще живееш в изобилие; щом престанеш да Го обичаш, изобилието се прекратява.

В една местност имало двама градинари. Плодовете на единия градинар били доброкачествени, а на другия — лоши. Един човек се разсърдил на добрия градинар и казал: Не искам да ям от твоите плодове. — Щом не искаш от добрите плодове, ще ядеш от лошите. Никой не може да се сравни с добрия градинар. Никой не може да даде това, което Бог дава. Никой не може да направи това, което Бог прави. Павел казва: "Нито на ума, нито на сърцето на човека е дохождало това, което Бог е приготвил за ония, които Го любят".

Да дойдем до положителното учение. Да изучаваме светлината в нашия ум, топлината в нашето сърце, силата в нашата душа и добродетелите, скрити в нашия дух. Да изучаваме и методите за прилагане на светлината, топлината, силата и добродетелите. Прилагайте добродетелите в живота си. Ценете малките неща и радвайте се на тях. Видиш една малка пеперуда, обърни се към Господа с думите: Господи, благослови я! Видиш едно дърво, помоли се и за него, Бог да го благослови. Видиш един извор, пожелай и той да се благослови. Срещнеш едно малко дете, пожелай и то да се благослови. Най-после, помоли се, Бог да благослови и тебе. Бъди доволен и благодарен за всичко, както пеперудката е доволна.

"Блажени нищите духом". Блажени нищите духом, които се учат от пеперудите. Блажени нищите духом, които се учат от изворите. Блажени нищите духом, които се учат от плодните дървета. Блажени нищите духом, които се учат от скъпоценните камъни. Блажени нищите духом, които се учат от златото. — Кое е главното свойство на златото? — Не се окислява. То е устойчиво. При това, за него е безразлично, в кой джоб ще влезе: в джоба на бедния, или в джоба на богатия; в кесията на простия, или на учения. Златото се радва на онова, което съдържа в себе си. И ние трябва да се радваме на благата, които са вложени в нас, както и на благата, вложени в нашите ближни. Вие още не сте съзнали, колко много блага ви е дал Бог. Затова, именно, хората лесно се заблуждават.

Често ме питат, как трябва да се говори на хората. Ще говориш естествено. Ще им говориш, както светлината им говори, както въздухът им говори, както водата им говори и както хлябът им говори. Някога, като не си доволен от обувките си, събуваш ги и оставаш по чорапи. Ако те питат, защо ходиш по чорапи, не казвай, че обувките ти са лоши, но кажи, че краката ти са уморени, искаш да си починат. Казваш, че не можеш да ходиш бос. Не можеш, защото имаш обувки. Какво ще правиш, ако нямаш обувки? Ще ходиш бос. Единствените добри обувки са човешките крака — добродетелите на човека; единствените добри ръкавици са човешките ръце — справедливостта на човека; единственият хубав поглед е погледът на светлината, която излиза от човешките очи; единствената хубава реч е топлината, която излиза от човешката уста; единственият хармоничен тон е тоя, който се възприема от човешкото ухо.

Като правех своите научни изследвания из България, срещнах една стара, 85 годишна жена, която ми каза: Синко, моята работа е свършена вече. Едно време, като млада, друго беше. Рече тия думи и се усмихна. — Аз зная изкуството да подмладявам. Мога да те подмладя, да станеш 19 годишна мома. Как би постъпвала с момците? Тя изведнъж се изправи, погледна ме и каза: Може ли да бъде това? — Може. Казвам: Отсега нататък вие трябва да изправяте погрешките на своите младини. Нито бабата се отнасяла добре с младите момци, нито те се отнасяли добре с нея. Какво представя любовта на младите? Тяхната любов е мъчение, не е истинска любов. Сега иде новият живот. Сега иде оная любов, според която е приятно да срещнеш човека. — Защо? — Знаеш, как да постъпваш. Каквото правиш, става с разположение и любов, а не с насилие.

Едно правило: Никога не стой зад коня. Той няма доверие в никого. Усети ли, че някой стои зад него, веднага започва да рита. Ако трябва да застанеш зад коня, запази известно разстояние, да не те докосне. Конят е щедър, но в ритането. Не всеки оценява тая щедрост. В едно богато семейство, което имало четири дъщери, дохождал един млад офицер. Те го посрещали внимателно, гощавали го добре. При всяко посещение, те правели баници, да го задоволят. Той произхождал от добро, но крайно пестеливо семейство. Младият момък се оженил за една от дъщерите. Един ден я срещнах и я попитах, доволна ли е от живота си. Тя веднага се оплака, че мъжът й бил много стиснат. Един подарък, едно внимание не е показал към нея досега. Каквото поискам, все отлага. Значи, не прилича на оня момък, когото гощавахте щедро с баници. Ти трябваше да знаеш това още отначало. Той идваше във вашия дом като на гостилница. Ако имаше приятелско отношение към вас, трябваше да донесе нещо от себе си. Брашното, маслото, сиренето трябваше да бъдат от него, а трудът от вас.

Ще кажете, че новото учение изисква от човека щедрост. И двете страни трябва да бъдат щедри, а не само едната.

Живота, който сме развалили, сами трябва да го изправим. Всичко трябва да се изпере и очисти. Мислите, чувствата и постъпките ни трябва да се изчистят, да заживеем, както Бог изисква. Бог казва едно, вие правите друго. Как ще се оправи светът? Може ли обществената безопасност да оправи нещата? Там могат да те прострат на земята, да ти ударят 25 тояги, но пак няма да те оправят. Само любовта може да оправи човека. Тя внася светлина в него; той вижда погрешките си и се изправя. Не е достатъчно само да бъдеш любезен и внимателен към едного. Да бъдеш майка, това не значи, да бъдеш добра само към своите деца, но и към другите. Здравето на нейните деца е в зависимост от разположението ѝ към чуждите деца.

Здравето на един дом зависи от достъпа на чистия въздух в него. Колкото по-големи са прозорците и по-често се отварят, толкова по-здрави са хората в тоя дом. Ако прозорците са малки и не се отварят често, въздухът в къщата е развален, нечист и хората боледуват. Всички искат да бъдат здрави, да живеят добре, но не могат да изпълнят желанието си. Някога човек прави погрешки несъзнателно. Вижда, че някой греши, и той му прави строга бележка. После съжалява, че е постъпил строго. Строгостта е метод, но ако се употреби на място. Не се ли употреби намясто, енергията се е изразходвала напразно. Методите на природата са крайно икономични. Природата е щедра, тя дава изобилно, но не разточително. Срещаш един човек, спираш го на пътя и му казваш грубо: Мини оттук, пътят е кален, ще се окаляш. Понеже му казваш грубо, той не те слуша, върви в пътя си. Защо не кажеш на човека меко, внимателно? Грубият тон изразходва повече енергия. Кажи меко, спокойно на човека: Мини отдясно; пътят, по който вървиш, е кален. Всеки човек има желание да помогне на ближния си, но не знае, как да направи това.

Когато Слънцето грее, не стойте вкъщи на затворено. Изложете гърба си на слънце, да използвате слънчевите лъчи. Когато плодовете узряват, не чакайте да ви донесат наготово; идете при дърветата, там да ги видите, и сами да си откъснете. Не очаквайте други да ви готвят. Ако няма кой да ви наготви, гответе си сами. Кой е по-добър готвач: жената, или мъжът? Днес жената готви, но е недоволна, дотегнало ѝ. Тя готви при трудни условия: масло няма, олио няма. Ако се намери отнякъде, трябва да се плати скъпо, по 300—350 лв. килограма. Хубавите работи струват скъпо.

Професор по музика предал един урок на един американец, за което взел голямо възнаграждение. След това той запитал ученика: Искаш ли да взимаш още уроци? — Достатъчно ми е един. Уроците на видните

професори са скъпи. И уроците на доброто са скъпи. Ако си способен, ще вземеш само един урок и ще платиш, колкото ти искат. Ако платиш за два урока, това показва, че не си способен.

Питате: Какво е нужно на човека? — Само един урок от любовта. Вземе ли два урока, той ще фалира. Кой може да плаща на урок по десет хиляди долара? Скъпи са уроците на любовта! Тя внася светлина в човешкия ум. Сегашните хора живеят в тъмнина. Те трябва да отворят прозорците си и да се научат да гледат, да познават пътя, по който вървят.

Когато дойдох за пръв път в София, един приятел обеща да ме заведе на Черния връх. — Знаеш ли пътя за там? — Зная го добре, ходил съм четири-пет пъти. Един ден тръгнахме за Черния връх. Той върви напред, аз след него. Вървяхме три-четири часа из планината, но никакъв връх не се виждаше. Питам приятеля си: Защо не се вижда още върхът? — Ще се види скоро. Вървяхме още малко и той започна да се оглежда. После каза: Объркал съм пътя. Казвам му: Виждаш ли тоя знак на небето? Той е над Черния връх, сочи към северозапад. Приятелят видя знака, но не повярва, че по него можем да се ориентираме. Казах му да следваме тоя знак, и той се съгласи. Тръгнахме по тая посока и скоро видяхме върха. Тогава той казва: Чудно, как се заблудих! Той се заблудил, но отгоре не се заблуждават. И човек, когато тръгва в правия път, към Бога, може да обърка пътя и да се заблуди. — Какво трябва да прави? — Да погледне нагоре, да види знака на небето, който ще го ориентира. Погледни нагоре, ще видиш знака, който сочи правия път.

Един ваш брат тръгва в града да свърши някаква работа. Поглеждам към небето, виждам две успоредни линии, а между тях едно малко облаче. Казвам му: Ще имаш едно малко препятствие в работата си. — Не ми се вярва. Какво отношение има облачето към моята работа? - Ще видиш, сам ще се убедиш. Той отиде в града и вечерта се върна. Казва: Работата се свърши, но с едно препятствие. Както каза, така стана. Разумният свят показва на човека, какво ще му се случи. Ако е умен, ще се ползва от това, което му се дава.

Един ден пътувах от Казанлък за Карлово, дето исках да спра за няколко часа, да държа една сказка. Времето беше хубаво, небето ясно, нито едно облаче по него. По едно време на небето се яви един тъмен черен облак. В същото време видях на небето две успоредни линии. Разбрах, че трябва да замина направо за София, да не се отбивам в Карлово. Защо не трябваше да се отбивам в Карлово? Оказа се, същата вечер салонът в Карлово бил зает от военните, които през деня го поправяли. По невнимание на слугите, както горяла печката в салона, паднали кюнците, и част от

дюшемето изгоряло. Понеже не разполагах с друг ден за сказката, върнах се направо в София. Ще кажете, че не можах да държа сказката си. Какво от това? На много места съм държал сказки, а в Карлово не можах — нищо не загубих. Мислите ли, че ако държите една сказка, ще оправите объркани работи на хората?

Радвайте се на това, което Бог ви дава. Радвайте се на доброто в себе си. Служете на доброто и не се смущавайте от нищо. Все ще се случи поне един път в живота ви, военните да наемат салона, в който се държат сказки. Добре, че те са го наели, защото имат възможност да го поправят. Ако днес не можете да свършите една работа, ще я свършите на другия ден. Радвайте се, че имате възможност да я свършите. Ако тоя живот не можете да свършите работата си, другия живот ще я свършите. Вторият ден е по-къс от първия — от човека зависи, как ще го използва.

Често хората се делят на стари и млади. Това е все едно, да отделят дясната ръка от лявата и десния крак от левия. Десният крак и дясната ръка имат отношение към ума, а левият крак и лявата ръка към сърцето. Как ще отделиш ума от сърцето? Значи, десният и левият крак, както дясната и лявата ръка, ще застанат успоредно и ще започнат заедно да работят. Дясното око има отношение към ума, а лявото — към сърцето, но двете заедно изразяват душата и духа на човека. Дясната ръка дава светлина, а лявата — топлина. Левият крак създава плодовете, а десният ги раздава.

Както двата крака, двете очи, двете ръце вършат заедно една работа, така млади и стари трябва да работят заедно, да вървят напред. Ако срещнете един стар цигулар, не го критикувайте, но дайте му импулс да свири. Доведете една млада мома пред него, да го вдъхновява. Той ще поглежда към нея и ще свири. Младият дава импулс, а старият използва живота. Старият никога не може да даде импулс, а младият никога не може да използва живота. Ето защо, стари и млади трябва да се съберат заедно; младите да дават импулс, старите да използват живота. Ако нямаш подтик, извикай един млад човек да те импулсира. Ако имаш импулс и не знаеш, как да го използваш, извикай един стар човек да го импулсираш. Младата мома, пълна с импулс, е недоволна, че не дойде някой млад човек да ѝ свири. Тя няма ухо, не може той да ѝ свири. Музикантът свири само на оня, който има ухо и може да слуша и да възприема. Такъв е законът. Ако си добър, доброто е за тебе; ако си умен, разумността е за тебе; ако си истинолюбив, истината е за тебе; ако си любящ, животът е за тебе; ако обичаш мъдростта, знанието е за тебе.

"Блажени нищите духом". — Защо са блажени? — Защото е тяхно Царството небесно. Сега и на вас казвам: Всички сте добри, но не сте

проявили доброто. Вие държите доброто в хамбара си, чакате благоприятни времена да го проявите. И това не е лошо, но по-добре е да извадите и най-малките семенца от хамбара си и да ги посеете на нивата. Може да ги посадите на видно място, а може и на някое незабелязано място — важно е да ги посадите, да им дадете живот. Ако сега не проявите вашето добро, кога ще го проявите? Ако сега не помогнеш на ранения на бойното поле, кога ще му помогнеш? Трябва ли да чака той с часове и дни, за да му се помогне? Всеки има нужда от нещо в дадения момент. Дайте ход на Божественото в себе си, то да се прояви. То е девата в човека, а външният човек е слугата или слугинята ѝ. Като срещнеш някой човек, кажи му: Твоят господар е много добър, поздрави го. Ако срещнеш жена, кажи ѝ: Твоята господарка е много добра, поздрави я. Вие сте обезценили Божественото в себе си, поради което обезсмисляте живота си и преждевременно остарявате. Човешкото остарява, а Божественото — никога. И в младия, и в стария. Божественото е всякога младо. Човешкият свят започва с младостта, а свършва със старостта. Божественият свят започва с младостта и върви към вечно подмладяване. Подмладяването е Божествен импулс, който води към усъвършенстване. Казано е: "Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш небесни". Бъдете добри, както е добър Отец ваш небесни. Бъдете любящи, както е любящ Отец ваш небесни. Услужвайте на хората, както Бог услужва. Това е най-хубавото, което човек може да направи. Турете надпис на своята градина: Тук има хубави плодове. Който мине, може да спре, да си почине и да си откъсне един плод.

Защо Бог ни даде очите? — Да виждаме добре. — Защо ни даде ушите? — Да слушаме добре. — Защо ни даде устата? — Да говорим добре. — Защо ни даде носа? — Да възприемаме уханието на цветята. - Защо ни даде ръцете? — Да вършим хубави работи. — Защо ни даде краката? — Да ходим в пътя на доброто. Хиляди блага ви е дал Бог, а вие седите на едно място като инвалиди и очаквате да дойдат с носилки да ви местят от едно място на друго. Желая да ви видя в хубави градини, при благата, които Бог е дал: при чистите извори и полянки, при високите върхове. Да ви видя сами да се качвате по планините, не със носилки и автомобили. При това, всеки сам да си услужва. Това, което хората правят, и ти можеш да го направиш. Всеки да си опита силите, какво може да направи. Малко работи, но каквото направиш, да бъде хубаво. Цигуларят да свири хубаво. Шивачът да шие добре; обущарят да прави хубави обувки; бакалинът да продава добра стока. Всеки в занаята си да бъде добър майстор. Затова Бог ни дал ум и сърце, да изразяваме чрез тях най-хубави неща. Умът и сърцето представят голямо богатство, с което Бог е надарил човека. Голямо съкровище се крие в тях.

Сега всички хора се молят за мир на земята. Ние не сме за този мир. Той не е действителен. Сънувате вечер, че ви гонят мечки, вълци. Като се събудите сутринта, успокоявате се, нищо няма. Това, което ви е плашило на сън, е заблуждение — не е реално. Хората страдат от нереални неща.

Един цар минал покрай един беден човек, който седял на улицата и свирел на цигулка. Като разбрал, какво е положението му, царят го съжалил и казал на един от министрите си да се погрижи за него, да му дадат някаква сума, да се помогне на дечицата му. Бедният човек взел парите и започнал някаква търговия. В скоро време той забогатял. Царят се заинтересувал от положението на тоя човек и пожелал да го види. Отишъл в дома му и го намерил на легло. Запитал го от какво е болен и колко време лежи. — Три месеца вече, откак съм на легло. Като вдигах топовете в магазина, един топ памук падна върху рамото ми и заболях. Царят се замислил за положението на търговеца, който добавил: И аз се чудя, какво ми стана. Едно време и камък да паднеше върху гърба ми, нищо не ми ставаше, а сега един топ памук ме тури на легло.

Казано е в Писанието: "Ще залича греховете им и няма вече да ги помена". Направете и вие същото. Вземете оня тефтер, в който сте писали, какво има да взимате, и заличете всичко. Турете кръст на стария живот и го изгорете. След това вземете нов тефтер и пишете всеки ден: Днес слънцето изгря много хубаво. Днес аз, жена ми и децата ми се нахранихме отлично — весели и разположени сме. Слава Богу, днес ни дойде най-голямото благословение. Досега Бог ни е благославял, отсега нататък, ние ще Го благославяме. Ще служим на Господа с нашия ум, с нашето сърце, с нашата душа и с нашия дух, както Той иска. Ще служим на Господа с всичко, което Той ни е дал. Казано е: "Когато ме потърсите с любов, с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичкия си дух, ще ме намерите”. Когато ме търсите със знанието на ума, на сърцето, на душата и на духа, ще ме намерите. Когато ме потърсите със свободата на ума, на сърцето, на душата и на духа, ще ме намерите”.

Да потърсим Господа с любовта, с мъдростта, с истината и да бъдем всички свободни.

10-то Утринно Слово от Учителя, държано
на 19-ти декември, 5 ч.с. 1943 г.
София, Изгрев.

1943_12_22 Безопасното място

БЕЗОПАСНОТО МЯСТО

Изпя се песента: „Един си ти, мой Мусала.“

Упражнение за дишане, с движение на ръцете.

Сегашните хора се делят на светски и на религиозни. По какво се отличават едни от други? Външно те се различават доста. Светските мъже и жени обръщат повече внимание на външността си, отколкото религиозните. Една светска дама, като стане сутрин, веднага взима огледалото да се види. После се измива, вчесва, облича се добре и се напръсква с парфюм, отдалеч да ухае. Религиозната жена, ако се парфюмира един път в годината, повече не мисли за това. Тя обръща внимание на своя вътрешен живот. Светският човек обръща внимание повече на материалния живот, а религиозният – на духовния.

Божественият, духовният живот изисква прилагане. Малко да знаеш, но каквото знаеш, да го приложиш. Ако е за знание, много неща зная, но многото знание е забава, увеселение, закуски, сладкиши, каквито приготвяте за празниците. Със сладкиши и със забави светът не се оправя. Ако светът можеше да се оправи само с ядене и пиене, с хубави и нови дрехи, досега щеше да бъде оправен. Ако светът можеше да се оправи само със знание, досега щеше да бъде оправен. Светът е пълен с университети. Истинско знание е онова, което може да се приложи. То не подразбира само тълкувания. Защо духа вятърът, не питайте. Защо грее слънцето, не питайте. Как ще обясните, защо духа вятърът, или защо грее слънцето? Каквито обяснения и да дадете, те не разрешават въпросите. И да ги обясните, и да не ги обясните, резултатът е един и същ. И знаещият, и незнаещият изпитват страх. Знаеш нещо, разбираш го, но пак се страхуваш.

На какво се дължи страхът? То е вродено чувство в човека. Важно е, дали много, или малко се страхува човек. Силата на страха се определя от това, към кое животно човек има по-голяма връзка. Казват за някого, че е страхлив като заек. Значи, той има отношение към заека. Който е по-малко страхлив, има отношение към по-безстрашните животни: мечка, лъв, тигър. Обаче, и най-силните животни изпитват голям страх при вида на кобрата. Достатъчно е лъвът отдалеч да зърне кобрата, за да настръхне козината му. Казвам: Човек е силен и безстрашен при по-слабите от него. Като види, как заекът бяга, той се смее. Обаче, и най-силният човек трепери от аероплани, които пущат бомби. Но всички се радвате, когато

виждате постиженията на аеропланите. Щом не пущат бомби, не се страхувате. Ще кажете, че много неща са станали вече обикновени за вас. – Защо са станали обикновени? – Защото са отживели времето си. Днес всички хора се интересуват от необикновени неща. – Защо? – Защото необикновените работи сега идат. От неща, станали вече и отживели времето си, трябва да вадим поука. От неща, които сега стават, трябва да се интересуваме и да ги изучаваме.

Сега седите и размишлявате, кога ще се свърши това, което днес става в света. Кои неща искате да се свършат: добрите, или лошите? Лоши неща няма, има лоши дела. За тях ли говорите? Значи, искате лошите работи да се свършат, а добрите никога да не се свършват. Едно трябва да знае човек: какво иска и как го иска. Първо, езикът му трябва да бъде точен, определен, да знае, какво иска. А тъй, да говорим едно, да се разбира друго, това не е език. Българинът, например, употребява глаголът „казвам“ в безлична и в лична форма: „казвам“ и „аз казвам“. В първия случай той предава нещо, което е чул от други; следователно, то може да бъде вярно, може и да не е вярно. Обаче, „аз казвам“ подразбира, че това, което казва, е вярно, и държи на думата си. Англичанинът има само една форма „аз казвам“. Той никога не говори без личното местоимение „аз“. Българинът има повече време, затова си служи с две форми. Ще употреби първата форма и, ако не го вярват, ще си послужи с втората. Англичанинът няма време, той казва: „Времето е пари“. Затова той си служи с втората форма „аз казвам“. Право ли е, ако разполагаш с повече време, да го употребиш за нищо и никакво?

Под „нищо и никакво“ разбирам обикновената, всекидневна критика. Съберат се десетина души да се разговарят. Щом излезе един от тях, останалите започнат да го критикуват. Излезе вторият, и него критикуват. Най-после остане само един. – Кого ще критикува той? – Или всички, или никого. Според мене, само добрият човек може да се критикува. Как ще критикуваш лошия? Всеки човек, който не прави добро, е лош; всеки, който не прави зло, е добър. Следователно, когато лошият престане да върши зло, става добър; когато добрият престане да върши добро, става лош. Вие мислите, че лошият човек не може да прави добро. Така е в Божествения свят. В човешкия свят, обаче, той може да прави и добро, и зло. Щом влезе в Божествения свят, той прави само добро.

Срещате един човек, казвате: Тоя човек не е разположен. – Защо не е разположен? – Гладен е. Щом го нахраниш, става разположен. Виждаш го добре облечен, с нов костюм, с нови обувки – разположен е. Ако дрехите и обувките му са скъсани, не е разположен. Докато джобът му е пълен с пари, разположен е; щом джобът му се изпразни, той става неразположен.

Като говоря за новия костюм и новите обувки, не се обявявам против модата, но казвам: Не разчитай на дървена сабя. Не разчитай на златно перо, което дращи, не пише хубаво. – Златно е перото. – Нищо от това. То е ценно като злато, но не може да пише хубаво. За предпочитане е перото да не е златно, но да пише добре, отколкото да е златно и да не пише добре. Някой човек е добър, но не прави добрини. Той е златно перо, което не пише добре. Друг е лош, но добре пише. Някой е ценен, но не пише. Друг не е ценен, но пише. Какво ще кажете за това? Да се радваме на ценните хора, които пишат добре. Ако твоето перо е златно, но не пише добре, остави го настрана и вземи простото, което пише добре. – Не съм свикнал да пиша с просто перо, само със златно пиша. Това е все едно да кажеш, че не ходиш по неотъпкан път. По какъв път ходи заекът, когато го преследва ловецът? По отъпкан път ли бяга? Той сам си намира път. Като се намериш пред някаква мъчнотия, ще тръгнеш и по най-неприятния за тебе път. Казваш: Не мога да търпя някои работи. – Кои работи не можеш да търпиш? Ако си богат човек, не можеш да търпиш беднотията. Като обеднееш, какво ще правиш? Ще я носиш и ще мълчиш. – Унижиха ме. – Само ти не си унижен. Всички хора ще бъдат унижени – и царе, и патриарси, и светии – всички ще ги заровят в земята. И с тебе ще стане това, което става с всички хора. Това, което не искаш, то ще ти се случи.

Всички хора искат да бъдат свободни. Аз наричам свободен човек оня, който люби Бога. Това е първото условие – да любиш Бога. Учен човек е само оня, който люби Бога. Благороден е само оня, който люби Бога. Който не люби Бога, нито е свободен, нито учен, нито благороден. На такъв човек не може да се разчита. Единственият, на когото можеш абсолютно да разчиташ, това е оня, който има любов към Бога. Той е човек без никакво користолюбие. Величието на човека се заключава в любовта му към Бога. Величието на Бога се заключава в любовта Му към грешните хора. Като ги обича, Той ги повдига, и те стават добри. Христос казва: „Праведните нямат нужда от покаяние, но грешните.“ Защо ще търсите светията? Той има нови дрехи, обувки, шапка, нахранен е добре – всичко има. Той не се нуждае от твоята помощ. Бедният има нужда от помощ: той е бос, необлечен, гладен; децата му са боси, ненахранени. Бедните, падналите, слабите се нуждаят от помощ, на тях трябва да се помага.

Тия неща, за които днес говоря, ще останат за след хиляда години. Хайде да не са хиляда години, да са сто години; да не са сто, да са десет години; да не са десет, да е една година. Питате се, кой е най-добър между вас. – Оставете тоя въпрос настрана. – Кой е най-учен? – И тоя въпрос оставете настрана. Няма защо да се сравнявате. В даден момент може да си умен, но в друг момент не си умен. Какво трябва да правиш? Виждал съм, как деца хващат едно куче, вържат на опашката му една тенекия и го пущат на

свобода. Кучето хукне да бяга, тенекията го удря по гърба, и го се смущава. Спре се за малко време, поогледа се натук-натам, мисли, че се е освободило от тенекията. Хукне отново да бяга, и тенекията го следва. Пак спре, не знае, какво да прави. Не му дохожда на ума да прегризе въжето и да се освободи от тенекията. Трябва да дойде някой отвън, да прережe въжето и да хвърли тенекията настрана. Понякога и на вас връзват такава тенекия. Вие хукнете, не знаете, как да се освободите от тенекията. Спрете се за малко, прехапете въжето и ще се освободите от тенекията.

Има важни неща в живота, с които трябва да се занимавате. Сегашният живот на хората е обезсолен и трябва да се осоли. – Как ще се осоли? – Като приемете любовта. Тя е единствената, която носи истинския живот. Не е въпрос да се говори за любовта, като за нещо, което прави човека красив. Това е мода. Казано е, че любовта ражда живота. Значи, човек се нуждае от живот. Без живот нищо не може да направите. Ще кажете, че животът ви трябва да се подслади. Така е, всички обичате сладките неща – сладкиш, мед, захар, но сами трябва да си ги приготвите. Не е достатъчно само да минеш край сладкишите и да заминеш. Трябва да вземеш участие в тяхното приготвяне, да си работил малко. Всеки има право да вземе толкова от сладкишите, колкото сам си е приготвил.

Работа, прилагане се иска от човека. При това, като прилагаш, всички неща трябва да бъдат наред – и отвън, и отвътре. Някой брат се облякъл с чисти дрехи, добре се наредил, но, по невнимание, облякъл горната си дреха наопаки. Върви, мисли, че всичко му е наред, а окръжаващите се смеят. Той се чуди, защо му се смеят. Ще кажете, че това е малка небрежност. Малка е, но и срещу нея има цяр.

Разправят, как генерал Кутузов дал добър урок на един от своите полковници, който имал навик, като стане сутрин от сън, да се разхожда пред палатката си по халат. Така закусвал, така се разговарял с колегите си и след това се обличал в униформата си. Един ден Кутузов дошъл на преглед в тая част на лагера и спрял пред палатката на полковника, който още бил по халат. Той се приближил до него, поздравил го, хванал го под ръка и го помолил да го разведе из лагера, да види, какво е положението. Полковникът се смутил, но нищо не могъл да каже за оправдание. Като се свършил прегледа, Кутузов се върнал с полковника обратно до палатката, сбогувал се и му благодарил за услугата, без да му направи бележка за облеклото. Обаче, полковникът си научил урока. От тоя момент той никога не си позволил да се разхожда около палатката си по халат.

Казвам: Един ден Кутузов ще мине покрай вас и, ако ви намери по халат, ще ви разведе по целия лагер. Не е лошо да бъдеш по халат, но това е

дреха, която не подхожда на работния човек. Тя е дреха за мързеливите хора. Достатъчно е само да наметнеш халата набързо и да се явиш пред хората. Същото се отнася и до мислите. Всяка мисъл, която се ражда набързо, не е удобна, не е мисъл за пред хората. Халатът е за специални случаи, както и дървената сабя на детето не е за война.

Всяка мисъл, всяко чувство трябва да се подложат на изпит, да се провери тяхната издръжливост. Всяко перо трябва да бъде удобно, да пише добре. Ако ми подарите златно перо, което не пише добре, ще го приема само за спомен, като злато, но не и за работа. Добре е перото да бъде златно, но да пише хубаво. Като работя с него, да кажа: Ето един човек, който съчетава добре нещата. Една мисъл е Божествена, когато може да се приложи и да даде плод. И знанието е полезно, когато се прилага навреме и на място. Какво ще допринесе войникът на бойното поле, ако знае да прави баници, а не може да се бие? На бойното поле се изисква друго изкуство, а не това, което обикновеният живот налага. Там се иска силен човек, който може да управлява пушка. Всяка работа изисква добре подготвени хора, да знаят, какво да правят, кога да се явяват на работа и кога да се връщат.

В какво се крие силата на добрата мисъл? Добрата мисъл подкрепя всички добри мисли, всички добри желания и всички добри постъпки. Тя е Божествена мисъл. Следователно, вложи Божественото в себе си и не се страхувай. То ще подкрепи всичко добро, към което се стремиш. Възлюби Бога, и всичките ти работи постепенно ще се наредят. Любовта разрешава всички въпроси. Тя е като добрата и разумната слугиня. Остави тая слугиня вкъщи, тя ще нареди всички работи. Важно е да влезе тая слугиня в дома ти. Влезе ли глупавата слугиня, вместо порядък, тя ще внесе пълен безпорядък. Погрешката на човека се крие в това, че глупавата слугиня разпорежда в неговия дом. Внесете ли една крива мисъл в ума си, тя ще разбърка работите. Каквито съвети да й се дават, тя не може да се оправи. Пусни разумната слугиня в къщата си и я остави свободна. Тя сама ще оправи всичко. Единствената, на която не трябва да се дават никакви съвети, е любовта. Щом дойде при вас, поздравете я, дайте й свобода, да свърши работата си, както тя знае. – Искам да я напътя, по-лесно да свърши всичко. – Остави твоето желание настрана.

Откажете се от желанието да господарувате и да давате съвети. Ако влезеш в дома на някой турчин, веднага трябва да се събуеш. Той ще ти даде чехли, да не си бос. Ако влезеш в дома на българина в кално време, няма да се събуеш, но ще влезеш с калните си обувки. Той ще каже: Няма нищо, свободно влез. После ще каже: Много кал донесе тоя човек. – Как трябва да постъпи българинът? – Вместо да заставя госта да се събува, по-добре да му даде едни нови обувки, особено, ако гостът е беден и окъсан. Той

деликатно ще му предложи обувките и ще му каже: Обуй тия обувки, докато изчистя твоите. – Да върне ли после новите обувки? – На бедния ще ги подари, а на богатия временно ще ги даде, докато му гостува. Ще кажете, че днес обувките струват скъпо. – Това е задача, която всеки сам ще реши.

Имате три точки Картинка:OOK-23-1-12-1.gif. Разстоянието от A до B е един километър, а от B до C – десет километра. Ако наблюдавате предметите от A до B и от B до C, кога ще бъдат по-ясни? От A до B предметите ще бъдат по-ясни, отколкото от B до C. – Защо? – Защото разстоянието от A до B е десет пъти по-малко, отколкото от B до C. Знае се, че колкото по-близо е предметът до очите, толкова по-ясно се вижда. Ако сте военен и обстрелвате предмети, които са на разстояние един километър, ще си послужите с един мерник. Ако обстрелвате предмети на разстояние десет километра от вас, ще си послужите с друг мерник. Вие не можете да си послужите с една и съща мярка. Същият закон се отнася и до мисълта. Ако решаваш един въпрос, който стои на един километър от тебе, ще си послужиш с една мисъл; ако въпросът е на десет километра от тебе, ще си послужиш с друга мисъл. Невъзможно е една мисъл да решава всички въпроси. Ще кажеш, че мисълта ти е права. – Колкото по-далечен е въпросът, който решавате, толкова по-високо ще стои мерникът, т. е. толкова по-висока трябва да бъде мисълта. Високата мисъл има отношение към високия идеал, а той – към високия мерник. Великите работи се постигат по велик начин.

Представете си, че в една държава избират министър председател. Най-после назначават едного. – Какъв трябва да бъде министър председателят? – Умен, добър, учен човек, отдалеч да предвижда нещата. Обаче, назначават не толкова умен, не толкова способен човек. Какво трябва да се прави? Оня, който отговаря за тоя пост, но не е избран, нека посещава министър председателя и приятелски да се разговаря с него. По тоя начин той може да го съветва, как да постъпва при трудни въпроси. Кажи му приятелски, какви песни обича неговият народ. Да управляваш една държава, това значи, да бъдеш велик музикант и да знаеш, какви песни обича публиката. Ще свириш и пееш, каквото публиката обича. Важно е така да свири музикантът, че музиката му да носи здраве, да повдигне духа на публиката. Има музиканти, които със своята музика внасят светлина, топлина и сила в човека. Има музиканти, които не внасят нищо добро в слушателя. Слушаш, как пеят и свирят, но излизаш празен, недоволен. Освен че нищо не си придобил, но даже си изгубил нещо.

Радвайте се на всеки добър човек, когото Бог е изпратил на земята. Той все ще свърши нещо добро. Някой се ласкае от мисълта, че, ако стане

министър председател, ще свърши някаква велика работа. Не се заблуждавайте. Да станеш министър председател, това значи, да станеш слуга на народа си. Кой слуга е задоволил господаря си? Министър председателят е хлебар, който всеки ден прави хляб. Хората се трупат около него, купуват си хляб и се разотиват. Ако хлябът е добър, ще кажат една добра дума за хлебаря; ако хлябът е лош, по адрес на хлебаря ще се сипят куп думи. Министър председателят трябва да разполага с цялата държава. Има право да разполага, но какво ще направи, какво благо ще допринесе на своя народ? Ще кажете, че той трябва да оправи обърканите работи на народа. Така е, трябва да се оправят работите. Друг министър ще си въобрази, че може да оправи света. – Външният свят е оправен. Човек трябва да оправи своя вътрешен свят. Как ще го оправи? Религиозният казва, че светът ще се оправи чрез молитва.

Какво представя молитвата? – Общение с Бога. Някой сега се учи да се моли. Рече ли човек сега да се учи да се моли, неговата работа е пропаднала. Човек се ражда готов. Той знае, как да се моли. Рече ли човек сега да се учи да мисли, нищо няма да придобие. Правата мисъл е вродена в човека. Той е в положението на добрия цигулар – взима цигулката си и свири. Той не мисли, как се нареждат пръстите, как се тегли лъка. Той свири, хората го слушат с разположение, и парите вървят след него. Дали ще му плащат, или не, той не мисли за това. Добрият цигулар не мисли за пари, а те дрънкат след него, сами го търсят. Лошият цигулар търси парите, а те го избягват. И на вас казвам: Вървете вие напред, а парите след вас. Така можете да направите всичко, каквото желаете. Ако парите вървят пред вас, а вие след тях, нищо няма да постигнете. Докато хората вървят след вас, всичко ще постигнете; ако вие вървите подир хората, нищо няма да постигнете. С други думи казано: Докато вие следвате Бога, всичко може да направите. Очаквате ли Бог да върви след вас, нищо няма да постигнете.

Сега, като се натъквате на страдания, казвате: Не знае ли Бог, че страдаме? – Не е било време, когато Бог да не е знаел, какво прави човек и какви страдания има. Да се мисли другояче, това значи, да гледате на Бога като на човек, който трябва да се учи от хората. Бог всичко знае и всичко е предвидил. Носиш една книга. Той те пита: Какво четеш? – Не зная, не съм я чел още. – Какво е заглавието й? – Не съм прегледал, мисля, че е някаква свещена книга. – Виж заглавието. Поглеждаш и се оказва, че книгата не е от свещените. Тя е романът „Клетниците“ от Виктор Юго. – Каква е основната идея в тоя роман? Три идеи са прокарани в клетниците. Първата идея е срещата на Жан Валжан с Козета, отглеждането и грижите му за нея. Тая идея е добре прокарана. Вторият важен момент е срещата на Жан Валжан с епископ Мариел и открадването на сребърния светилник. И тая идея е прокарана добре. Трети важен момент в романа е влюбването

па Жан Валжан в Козета, която се влюби в младия момък – Мариус. И тая идея е добре развита. Жан Валжан пожертва своето чувство. Човек има право да се влюбва, но само в Господа. Само тая любов е вечна и неизменна. Влюбиш ли се в човека, ще се разочароваш. Тая любов се изменя и променя. Докато се влюбваш в хората, ти си на крив път. И човешката любов не е лоша, но трябва да знаете, че слънцето като изгрее, ще залезе. В човешката любов има изгрев и залез, а в Божествената – само изгрев. Земята е така създадена, че като се върти около себе си, настъпва ден и нощ, изгрев и залез на слънцето. Ако слънцето не изгрее, не може да залезе. И обратно, ако не залезе, не може да изгрее.

Какво представят изгревът и залезът? Изгревът е благо за самия човек; залезът е благо за всички. Като знаете това, благодарете и за изгрева, и за залеза. Като изгрява, слънцето носи благо за тебе. Като залязва, то носи своето благо за другите хора. Следователно, ще чакаш с търпение, да изгрее отново слънцето и да ти донесе своето благо. Ако благото не отиде до другите хора, не може да дойде и до тебе. Мислите ли, че ако благото не е дошло до вас, няма да отиде и до другите? То първо е дошло до вас, макар и незабелязано, затова ще отиде и до вашите ближни. Благото на ближните ви е и ваше благо; и вашето благо е благо на ближния ви.

Коя любов трябва да предшества: любовта към Бога, или любовта към човека? Първо трябва да се прояви любовта към Бога, а после – любовта към хората. Питаш: Каква е Христовата любов? За да се произнесете за любовта към човека, първо трябва да сте опитали любовта на Бога. Първо вие трябва да проявите любовта, както Христос я проявил. Как прояви Христос любовта си? – Като срещнал един сляп от рождение, Христос се спрял пред него, плюл на земята, взел пръст и намазал с нея очите на слепия. След това го накарал да се измие, и той прогледал. Някой се опитва да вземе пръст от земята, да намаже очите на слепия и след това да каже: Аз направих това чудо. Така нищо не се постига. Кой от вас, като намаже очите на слепия с кал, може да отвори очите му?

Ще кажете, че сте лоши хора. Не е въпрос за лошавината. Кой човек може да стане лош? Само добрият може да стане лош, и само лошият може да стане добър. Лошият не може да стане лош, и добрият не може да стане добър. Добрият става, лошия сяда. Като става, добрият отива на работа. Лошият има желание да му направят къща, за да седи. Той мисли, че като има къща, всичко може да постигне.

Един ден, през време на бомбардировките, седим с един брат и се разговаряме. Той казва: Не зная, защо съм вътрешно смутен. Не се мина много, бомбардираха София. Той веднага слезе в града, да види, какво с

станало у тях, със сестра му и майка му. Безпокойството му се оправда. Близо до тях паднала бомба и разтърсила и тяхната къща. Вратите били изкъртени, прозорците – също, част от мазилката на стените паднала, но майка му и сестра му останали здрави. Един техен познат бил малко контузен. Братът се явил навреме не да утешава, но да помага. Вратата е изкъртена, трябва да се пригоди някак. С отворена врата не може да се спи.

Ще кажете: Дано не дойде до нас. – И до нас е дошло. Като бият магарето по задницата, то казва: „Тъпан бие в долната махала.“ Като го бият по главата, казва: „Дойде и в нашата махала.“ В долната, или в горната махала са все до главата на магарето. Като бие тъпанът в долната махала, скоро ще дойде и в горната. Вие мислите, че сте в безопасност. Дали тъпанът бие в горната, или в долната махала, все е опасно. Цели 40 години аз предупреждавах българите, какво ги очаква. Ако ме слушаха, нямаше да дойде това, което вече дойде. Никой не ме слушаше – нито управниците, нито духовенството. Мнозина мислеха, че аз искам да стана министър, да заема висок пост. Нищо не ме интересува. Аз не се боря за човешки пост. Аз дойдох в света и взех най-малката служба, която никой не искаше. Моята идея не се стреми към високи места. На всички големци се радвам, без да се стремя към тяхното положение. Ако царят и българският народ ме бяха послушали, работите нямаше да вземат такъв обрат. Ония, които съветваха царя, не го съветваха, както трябва. Всеки си говореше, както знае. Всички му даваха криви съвети. Аз и на царя казвах: Обичай Бога и на Него служи! Бъди добър с народа. Като служиш ти на Бога, и народът ще Му служи. И българският народ трябва да служи на Бога, както аз служа. Едно зная: Докато служа на Бога, аз съм човек. Щом престана да Му служа, от мене нищо няма да остане. Искам да разбирате нещата, както аз ги разбирам; да правите всичко, каквото Бог прави.

Как ще служите на Бога? – Като внесете любовта в сърцата и в душите си, а изнесете страха навън. И без страх не може, но вложете любовта вътре в себе си, а страха изнесете отвън. Недоволен си, страхът е вътре, любовта – вън; доволен си – страхът е вън, любовта – вътре. Несправедлив си – страхът е вътре, любовта – вън; справедлив си – страхът е вън, любовта – вътре.

Сега всички очакват мира. – Как ще дойде мирът? Светът може да се оправи в 24 часа, и мирът да дойде. Ако всички хора, всички народи възлюбят Бога, мирът веднага ще дойде. Обаче, хората не са готови още да възлюбят Господа. – Защо? – Защото всеки иска да заповядва. Мъжът иска да заповядва на жената; жената иска да заповядва на мъжа; децата искат да заповядват на родителите си, господарите – на слугите, слугите – на господарите. И това не е лошо, но, като заповядваш, да бъдеш готов да

оправиш света. Кой ще оправи света? Едни мислят, че Русия ще оправи света; други мислят, че Германия ще го оправи ; трети мислят, че Англия, Америка ще оправят света. Едно трябва да знаете: Народите са слуги, които трябва да изпълняват Божията воля. Една велика държава съществува в света. Бог е създал света. Той знае законите. Той ще оправи света. Всъщност, светът е оправен, но хората трябва да излязат от калта, в която са попаднали. Докато са в калта, нищо не могат да постигнат.

Един ден вървя с един познат в една улица, и срещу нас иде автомобил. Времето беше дъждовно, кално. Като видях автомобила, отдалеч още се отстраних, да не ме напръска. Братът, обаче, остана на мястото си. Автомобилът мина край него и го напръска. Казах му: Благодари, че автомобилът не те блъсна, а само те напръска. Като вървиш в дъждовно време по улиците, отдалечавай се от автомобилите и колите, да не те напръскат. Ще кажеш, че шофьорът трябва да бъде разумен. Кой е неразумният: шофьорът, или ти?

Същественото, което може да оправи човешкия живот, е работата на ума и на сърцето. Това значи, човек да прояви любов към Бога, за която е нужно най-малкото усилие. Както слънцето, в своята малка форма, дава идея за истинската му големина, така и най-малката любов, проявена чрез човешката душа, дава идея за любовта на човека към Бога. Бог не се нуждае от тая любов, но ние се нуждаем. Като се говори за любов към Бога, някои казват, че не е време още за тая любов. Не е време, защото човешкото сърце е користно. Младият момък не е привикнал още да се радва на красотата. Като види младо, красиво момиче, той веднага го пожелава за себе си. Защо не се зарадва на Бога, Който живее в това момиче? Да обикне Бога в момичето. Той казва, че е възлюбил момичето. Всъщност, той сам се заблуждава. Каква любов е тая, която след две-три години изчезва? Докато Бог е в нас, всички ни обичат. Щом Бог ни напусне, и хората ни напущат. Дето е Бог, там мястото е населено и плодородно: и плодове има, и цветя има; там извори текат, и птички пеят. Дето любовта царува, там е животът.

Помнете: Всяка добра мисъл иде от Бога. Тя е в състояние да изправи десет лоши мисли. Божията Любов знае, как да посажда. Пазете се от отлагане. Не казвайте, че не е дошло още времето за любовта към Бога. – Кога ще дойде това време? – В другото прераждане. – Колко пъти сте отлагали за друго прераждане! Второто прераждане, за което отлагате нещата, има отношение към втория ден на Битието. За първия ден е казано: „И стана ден, и стана нощ, и видя Бог, че е добро.“ За втория ден, обаче, нищо не е казано. За останалите дни също е казано, че е добро. – Защо за втория ден не се казва нищо? – Защото е свързан с нашето отлагане. Не може да отлагаш нещата, да не свършваш работата си и да казваш, че е добро.

Сегашните хора живеят в тоя ден, за който Бог не се произнесе, че е добър. Време е вече да се излезе от тоя ден. Ако хората още седят там, нищо няма да се постигне. В първия ден има добро. Хиляди години сте седели във втория ден. Излезте от него и влезте в третия ден. Вашата погрешка се заключава в това, че, като минавате край витрините, спирате се да гледате красивите неща и пожелавате да си купите нещо. Не е време за купуване. Витрините са хубави, но те са били за миналото. Сега е военно време, ще бягаш, с каквото си облечен. Де ще носиш багажа си? И ти, и твоята възлюбена бягате. Никой няма да обърне внимание на облеклото ви. Всеки ще гледа да бяга, колкото може повече. Като се връщахме от Витоша, срещахме стотици и хиляди хора, напуснали красивата София и бягат по периферията. Всеки гледа да бъде далеч от София. Срещаме един инженер, богат човек, има голям апартамент в София, иска да си купи поне една стая някъде в околността, в селата, да бъде спокоен във време на тревоги и бомбардировки.

Сега не искам да ви плаша. Аз плашех света преди 40 години. Каквото предстоеше да стане, аз го казах, с цел да се избегне това, което днес става в цялото човечество и специално в България. Казвате: Кажи нещо ново. – Няма какво да кажа вече. Едно време казвах: Идат сто мечки от гората. Опитайте се да ги хванете и вържете. Ако не успеете, те ще причинят големи пакости. Мнозина ми възразяваха: Възможно ли е мечки да дойдат между хората? Казвам: И мечки идат, и вълци идат. Когато хората са най-щастливи, тогава идат и мечки, и вълци. Дето има кошари с хубави и добре изхранени овце, там идат вълците. Ако кошарите са празни, нито един вълк няма да се приближи. Чудите се, защо иде злото. Много естествено, то има нужда от вас, от вашите овце. Радвайте се, че сте богати, но бъдете будни. Вземете всички грижи, да не дохождат вълците около вашите кошари. Пазете грижливо малкото семенце, което, посадено в земята, след години ще израсте, ще стане голямо дърво и ще даде изобилно плод. Какво ще кажете за бомбите от по 250 кг., каквито днес пущат от аеропланите? Какво ще видите на мястото, дето е паднала такава бомба? Това са делата на плътта.

Вие се стремите към големи работи. Бомбите вършат големите работи. Оня ден, когато бомбардираха града, видяхте, какво правят големите работи. Мислите ли, че ако имате барут в избите си, ще бъдете в безопасност? Мислите ли, че взривните вещества ще стоят мирни във вашите складове? Не разсъждавайте детински. И хиляди да ви обещават, никога не дръжте взривни вещества в себе си. – Ще забогатеем. – Никакви пари не ви са нужни. Дръжте взривните вещества на хиляди километри далеч от себе си! Добри скривалища са направени в околността, но те са

опасни, пълни са с взривни вещества.

Кое е най-безопасното място? – Любовта. Да носиш любов към Бога в сърцето си, това е най-безопасното място, дето можеш да се скриеш. С любовта и в палат да влезеш, и в изба да се скриеш, ти си в рая – на най-безопасното място. Ти искаш да бъдеш в рая. Щом любиш, ще бъдеш в рая. Раят е място на любовта. Ако любиш Бога, ти си в рая; ако не Го любиш, ти си в ада. Любовта не е проява на физичния живот. Често философствате: Де е вратата, през която се влиза в рая? – Отвсякъде можеш да влезеш в рая, а не само от едно място. Безразлично е, дали ученият, простият, или детето може да ти каже истината. Любовта прави нещата ценни. Тя не се влияе от външните условия, от външната обстановка. Единствената сила, която не се влияе от нищо, е любовта.

И тъй, единственото безопасно място е любовта към Бога. Щом влезете там, всичко се превръща на добро: противоречията изчезват, смъртта отстъпва на живота, лошите хора стават добри, и слънцето изгрява, без да залязва. Щом любовта напусне това място, противоречията идат едно след друго. Дето е недоимъкът, сушата, там са противоречията. Дето са разрушенията, там са противоречията. Единствената сила, която води от съвършенство в съвършенство, е любовта.

Максима е: от доброто надолу иде злото; от злото нагоре иде доброто. Ония, които слизат надолу, отиват от доброто към злото. Ония, които се качват нагоре, вървят в обратна посока: от злото към доброто. Щом отиваш надолу, ти си в областта на злото; щом се качваш нагоре, ти си в областта на доброто. Доброто и злото са двете посоки на движение. Когато твоите мисли, чувства и постъпки възлизат нагоре, ти си добър; когато слизат надолу – съзнателно, или несъзнателно, ти ставаш лош – влизаш в областта на злото. Като знаете това, опитвайте посоката, по която вървите. Четете надписа и гледайте посоката, надолу ли сочи, или нагоре. Ако отивате нагоре, слънцето ви изгрява; ако отивате надолу, слънцето ви залязва. Това е мярката, с която ще си служите. Казвате: Да станем добри! – За мене ли да станете добри? Аз не искам това, но казвам: Ако сте тръгнали надолу, изменете посоката на вашето движение. Че някой не бил учен, или не бил богат. Това е второстепенна работа. Важна е посоката на движението, накъде се движи тоя човек. Съществената идея за всеки човек е любовта към Бога. Тя е единствената съществена идея, която може да ти помогне и в смъртта. Като дойде часа на смъртта, на кого ще разчиташ? Кой ще ти помогне? Ще викаш към Оня, Който помага на всички. Ще викаш Бога на помощ. В тоя момент никой не може да ти помогне: нито баща, нито майка, нито брат или сестра, нито приятел. Те остават на границата. Ти сам тръгваш към реката на смъртта, и Бог ще те посрещне.

Как различавате, кога слизате и кога се качвате? Има два вида извори в света: извори със сладка вода и извори с горчива вода. Когато слизате в областта на злото, неизбежно ще пиете от неговите извори. Горчива е тяхната вода, но не можете да не пиете. Когато минавате през областта на доброто, ще пиете от водата на неговите извори. Сладка е тяхната вода. Горчивината е признак, че отивате надолу; сладината е признак, че отивате нагоре. Тъмнината е признак, че отивате надолу; светлината е признак, че отивате нагоре. Когато слизаш надолу, ставаш тежък; когато се качваш, ставаш лек. Олекваш, нагоре отиваш; тежък ставаш, надолу слизаш. Ти имаш голям апартамент, ниви, лозя, а казваш, че си олекнал. Не си олекнал. Христос казва: „Който не се отрече от всичко, не може да бъде мой ученик." Отричането не е външен процес, но вътрешен; то не е еднократен, но многократен процес. Ще се отречеш от всичко, което те е спъвало, ще олекнеш и ще се радваш на онова, което твоят ближен има. Ще се откажеш от несъщественото и ще живееш със същественото. Богатите имат злато, къщи, но тяхното богатство не дава плод. Ти имаш малки, дребни семенца, но те ще дадат изобилно плод. Бъдещето е в твои ръце.

Вчера, като отивахме на Витоша, към село Симеоново ни настигнаха три деца, които тръгнаха с нас. Ние вървим – аз и още един брат, бързо се изкачваме, но и децата вървят с нас. Братът ги запита, отде са, в кое отделение са, и те отговаряха. Ние се качваме нагоре, и те след нас. Разбрахме, че те имат намерение да ни следват докрай. Накарахме ги да съберат малко клечици за огън. Те събраха доста клечици и, когато стигнахме на определеното място, помогнаха на брата да накладе огън. Братът отиде за вода, и те го придружиха. Седнахме да обядваме. Те се отдалечиха малко настрана. Те казаха, че нищо не си носят, учат се да минават без обяд. Искат да ядат по два пъти на ден: сутрин и вечер. Едното момче си отиде, останаха само двете. От града дойдоха четири сестри – станахме всичко девет души. Започнахме да се храним. С нас заедно седнаха и децата, взеха участие в молитвата. Дадохме им по три ябълки и по една филия хляб. Така прекараха и те целия ден с нас.

Казвам: Добре е и вие да имате характера на тия деца. Без да ги каним, те тръгнаха с нас. Те никога не са присъствали на молитва. Ние се обърнахме на изток, и те се обърнаха, свалиха шапките си и застанаха прави с всичкото си благоговение. Като свършихме молитвата, те се сбогуваха и слязоха надолу радостни.

Казвам и на вас: Без да ви канят, тръгнете сами нагоре, в Божествения път. Не чакайте да ви канят. Като видите, че някой тръгва в Божествения път,

тръгнете и вие след него. Чакате да ви канят по няколко пъти. Вижте, как постъпиха децата от Симеоново. Братът на няколко пъти им каза да се върнат, но те вървяха след нас. Едното от децата беше по-интелигентно, минаваше в по-горно отделение с петорка, а другите две – с тройка. Петорката представя майката, а тройката – синът или дъщерята. Значи, майката е любознателна, добре учи, а синът е по-слаб. Когато майката е учена и умна, и синът е учен и умен. Ако днес не е такъв, ще стане в бъдеще. Пак ви казвам: Тръгнете в Божествения път, без да чакате покана. Когато светлите духове тръгват напред, върви и ти след тях. Върви без страх. По пътя ще намериш съчки за огъня. Добрите постъпки са съчките, които ще поставиш на Божествения огън, за да принесеш своята жертва. Огнище без огън не съществува. Огънят е мястото, дето животът се проявява. Влезте в Божествения живот, дето нещата горят, без да изгарят. Влезте в безопасния път, в пътя на любовта.

Радвайте се, че живеете в епоха, когато можете да прогледате. Единствената сила, която може да отвори очите на човека, е любовта. Щом възлюби Господа, очите му се отварят. Щом възлюби Господа, сърцето му се отваря. Щом възлюби Господа, душата му се отваря. Отворят ли се очите, сърцето и душата на човека, всичко се оправя.

Кога идат противоречията в живота? Когато човек има да дава. Имаш много задължения, ще имаш и големи противоречия. Ще плащаш задълженията си. Влезеш ли в Божествения път, законът е строг, трябва да плащаш. Имаш дългове, искаш да се ожениш за богата мома, но не мислиш да плащаш. Щом се ожениш, кредиторите те нападат. Питат те, защо идат тия хора, какво искат от тебе. Ти започваш да лъжеш, казваш, че са твои приятели и познати. Приятели са, но искат да им платиш. Следователно, докато имаш дългове, не се жени, защото ще се принудиш да лъжеш.

Какво означава женитбата? Да се ожениш, това значи, да свършиш най-добрата работа за Господа. Българинът казва: Ожених, ожънах нивата си. Значи, прибрал си узрялото жито от нивата. На кого не е приятно да прибере узрялото жито? Преди да си оженил нивата, трябва да си я посял. Добре трябва да жениш нивата, за да не се пръскат зрънцата.

Мнозина критикуват другите, без да се вглеждат в себе си. – Кой има право да критикува? – Умният и добрият човек. Като критикува другите, той първо критикува себе си. Застани на една и съща основа и, с каквато мярка съдиш другите, със същата съди и себе си. Някой пее, взима фалшив тон. Не го критикувай, но ти започни да пееш. Ако има добре развито ухо, той сам ще се коригира. Ако слухът му не е развит, няма смисъл да го

коригираш. Пейте, без да критикувате. Няма по-хубаво нещо от пеенето. – За какво пеене се говори? – За такова, което изправя ума, сърцето и душата. Пеене, което изправя живота, е истинско пеене. Има едно пеене, което не се харесва. За такова пеене или говорене, турците казват: „Много приказки на воденицата.“

Сега, като ви говоря, аз приличам на човек, който забива гвоздеи. Какви гвоздеи забивам: малки, или големи? Ако трябва да забивате в дебели дъски, ще знаете, че малките гвоздеи не хващат, не държат дъските. Колкото пъти и да чукаш върху тях, те не държат добре. Чукнеш ли голям гвоздей, веднага задържа. Малкият гвоздей потъва в дъската и не върши работа. Аз забивам малки гвоздеи, но не чукам много, за да не потъват. И на вас казвам: Не чукайте много върху малките гвоздеи. Като чукнете веднъж, но сполучливо, повече не чукайте. Започнете с най-малките дела – с делата на любовта. Големите дела изискват много удряне. Многото удряне е придружено с голяма енергия, а за голямата енергия са нужни много средства. В тоя случаи, любовта е най-износна. При нея се изразходват най-малко енергия и най-малко средства. Може ли цигуларят да свири, когато се качва на планина? Може ли певецът да пее при изкачване на планината? Цигуларят свири добре, и певецът пее, когато е вътрешно тих и спокоен. Не можеш да се движиш и да пееш. Когато забиете най-малкия гвоздей, тогава ще дойде новото пеене. При забиване на най-малките гвоздеи се чуват най-хубавите песни. При забиване на най-големите гвоздеи се чуват най-лошите песни.

„Всички ще бъдем научени от Господа.“ Няма по-велико нещо от това, всички да бъдем научени от Господа. Това се постига, когато умовете, сърцата и душите ни се отворят за Господа по свобода и с любов.

12. Лекция от Учителя, държана
на 22 декември, 1943 г.
София. – Изгрев.

1943_12_24 Сянка и реалност

СЯНКА И РЕАЛНОСТ

Упражнение за дишане с движение на ръцете.

Често се говори за реални и нереални неща. Какво разбирате под "реалност"? Каква дума е тя? – Френска. – Какво представя френският език? Дуализъм – вяра в две божества. Немският език означава вяра в земните работи. Българският език означава вяра в сладкото и горчивото. Английският език пък означава вяра в парите и в силата. Това е външната страна на езиците, т. е. тяхната мода. Някой те обиди. В какво се заключава обидата? Реална ли е обидата? На какъв език те обидили? Ако те обидят на български език, обидата е по-силна, защото знаеш езика. Ако ти кажат една обидна дума на френски, няма да се обидиш, защото не разбираш езика. Какво, всъщност, е обидата? Какво, всъщност, е тонът? Казвате: Това е тонът "до". Това е съдружие от 280 трептения. Значи, като се съберат 280 души на едно място и образуват една фирма, чува се тонът "до". Ако тия 280 души едновременно ти кажат по една дума, ще се произведе тонът "до". Ако трима души се сдружат, но само единият от тях говори, а двамата мълчат, всъщност, те не са съдружници.

Казвате за едного: Тоя човек е слаб. За друг казвате: Той е силен човек. Кой е силен човек и кой – слаб? Коя е силната и коя – слабата страна на човека? Мислите ли, че който говори много, е силен човек? Мислите ли, че който мълчи, е силен човек? Силен ли е бедният? Силен ли е богатият? По какво се отличава слабото от силното? Обикновено, хората страдат от своите слаби страни. Изкушението иде от слабата страна на човека. – Защо иде изкушението? – Защото си слаб. Ако си силен, никой няма да те бутне. Вървиш по пътя, натъкваш се на малко камъче – веднага го бутнеш с крака си. Ако на пътя ти се изпречи голяма канара, ще я бутнеш ли с крака си? Ще я заобиколиш. Значи, силните работи се заобикалят. Понеже изкушението иде от слабата страна, ще поддържаш тая страна, да се усили. Де атакуват неприятеля? – Дето е слаб. Ето защо, военните се укрепяват най-много там, дето са слаби. И вие понякога казвате: Атакуват ни. – Атакуват ви, защото сте слаби. – Какво трябва да правим? – Ще се укрепите. – Те нямат право да ни атакуват. – Който атакува, не чака да му дадат право. Ако овцата търси правото си от вълка, тя е загубена. Какво право ще ѝ даде вълкът? Ще забие зъбите си в тялото ѝ, ще ѝ откъсне парче месо. Продължава ли още да търси правото си от него, той ще я изяде. Ако го питат, защо се изкушава от овцата, той ще отговори: Защото съм слаб. Ако и вие питате, защо ви изкушават, отговарям: Защото сте слаби. Чрез изпитанията вие се укрепвате и придобивате знания. Ако

слабият не се изпитва, завинаги остава слаб. Следователно, животът не е нищо друго, освен изпитания, чрез които човек непрекъснато расте и се развива.

И тъй, под "реалност" разбираме това, което има сенки. Реалността никога не се заличава. Казваш: Аз имам убеждение. – Заличава ли се твоето убеждение? – Заличава се. – Тогава ще знаеш, че твоето убеждение не е реално. То е сянка на реалността. Истинското убеждение никога не се заличава. Щастлив си, но губиш щастието си. Това щастие не е реално, то е сянка. Изгубиш парите си, това е сянка; изгубиш здравето си, това е сянка; изгубиш живота си, това е сянка. Ти искаш нереалните неща да станат реални – това е невъзможно. Като изучаваш закона на реалността, ще разбереш, че реално е само това, което не се заличава. Реално е само това, което никога не се изменя. Казвате, че като умре, душата на човека продължава да живее. Щом душата вечно живее, тя е реална.

Съществуват две реални неща в живота: човешката душа и човешкият дух. Съществуват две сенки в живота: човешкият ум и човешкото сърце. Казваш: Изгубих ума си. Защо го изгубих? – Защото е сянка. – Защо изгубих сърцето си? – Защото е сянка. И светлината, с която си служим, е сянка. Това, което се пали и изгасва, е сянка. Зад тая светлина се крие истинската, реална светлина. Реалните неща никога не изгасват, никога не се променят.

Промените са сенки, но чрез тях се изявява животът. Без сенки животът не може да се прояви. Сенките се прекъсват, изгасват, изчезват, но реалността – никога. Страдаш, защото мислиш, че си изгубил всичко. – Изгубил си нещо, но не самата реалност. Изгубил си дрехата, оставаш гол. Значи, изгубил си сянката. Дрехите и животът едно и също нещо ли са? - Дрехите са сенките на живота. Казват: Не си умен човек, не можа да запазиш дрехите си. - Умен си, но неприятелят ти бил по-силен от тебе. Ако неприятелят ти е вълк, ти трябваше да се превърнеш на птица. Той ще остане долу, а ти ще хвръкнеш горе. Ако неприятелят ти е сокол, а ти врабче, на какво трябва да се превърнеш? Останеш ли врабче, ще те сграбчи и изяде. Какво ще правиш тогава?

Един американски професор който имал много дългове, търсел начин да забогатее, да оправи сметките си. В това време чул, че двама милиардери имали по един хубав кон, но и двата коня били много хапливи. Който се приближавал до тях, рискувал да остане без уши. Милиардерите давали по хиляда долари на оня, който може да отвикне конете им да хапят. Професорът се явил при единия от тях и казал: За половин час аз мога да възпитам коня ви да не хапе. Той сварил в един съд няколко чукундура и се

приближил до коня. В момента, когато конят се готвел да го ухапе, професорът взимал горещия чукундур и го пъхал в устата на коня. Така направил три пъти. След тоя опит, конят престанал да хапе. Той разбрал, че има нещо реално, което не може да се хапе. По-реално нещо от чукундура за коня не съществува. Това, което не може да изправи нещата, е сянка. Това, което изправя нещата, е реалност.

Две реалности съществуват: добро и зло. Сладчината е сянка на доброто, а горчивината – сянка на злото. Доброто е нещо повече от сладчината, а злото – нещо повече от горчивината. Какво са, всъщност, доброто и злото, не питайте. Оставете тоя въпрос неразрешен. Те са две реалности. Какво е доброто, не знаем. Знаем само, че то произвежда сладчина. Какво е злото, също не знаем. Знаем, че то произвежда горчивина. Защо съществуват доброто и злото? Тоя въпрос е сянка. Ще знаеш, че доброто е добро, а злото – зло. Не се занимавайте със сенките на нещата. Ползвайте се от доброто и злото, като реалности в живота. Научи техните закони. Ако не ги научиш, ще попаднеш в сенките им. Злото е горчиво, понеже не искаш да го изучаваш. Доброто е сладко, понеже изучаваш законите му. Мислите ли, че добрият цигулар знае, какво нещо е музиката? Той нищо не знае. Хармонията е нещо повече от музиката. Чувате да се свири и пее, но това не е реалност, това е сянка на реалността.

По какво се познава, кой живее в областта на реалността, и кой – в областта на сенките? Който живее в сенките, губи нещо от себе си: от своите мисли, чувства и постъпки; той губи от светлината, топлината и силата си. Като губи, най-после умира. Който живее в реалността, всеки ден придобива по нещо. Той увеличава светлината, топлината и силата си. Следователно, щом забележиш, че губиш, напусни мястото, в което си попаднал. – Защо губя? – На тоя въпрос не може да се отговори. Щом си влязъл в света на сенките, ще губиш – нищо повече. Единственото нещо, което може да направиш, е да излезеш от света на сенките и влезеш в реалния свят. – Защо трябва да изляза от тоя свят? – Не питай. Ако останеш завинаги в света на сенките, ще изпиташ горчивините на живота. Ако излезеш от тоя свят и влезеш в реалността, ще изпиташ сладчината на живота.

И тъй, докато си в реалността, всякога ще печелиш, макар и микроскопически. Ако си в света на сенките, всякога ще губиш, без изключение. С други думи казано: Доброто и злото, като реалности, показват пътя, по който хората вървят: нагоре е пътят на доброто, надолу е пътят на злото; надясно е пътят на доброто, наляво – пътят на злото. Десният път дава сладки плодове, а левият – горчиви. Българинът търси път за примиряване на доброто със злото. За тая цел той прибавя пелин в сладкото вино. Скъпо струва пелинът. Въпреки това, няма човек на земята,

който да не е пил пелин. След всяка сладчина иде горчивина, т. е. пелин.

Защо страдат хората? – От неразбиране на законите на земята. Те не знаят, де да турят злото. Не знаят, как да постъпват с доброто и де да го поставят. Това се дължи на недоволството на човека. Ако си гладен, недоволен си; дадат ти хляб, пак си недоволен. Намираш, че хлябът не е такъв, какъвто обичаш. Дават ти баница, пак си недоволен: сиренето било малко, брашното – черно и т. н. Дадат ти малко вино, недоволен си, че не било старо, 20 годишно. Подаряват ти дрехи, не харесваш цвета, кройката им. Това са излишни тревоги. Защо ще се тревожите за дрехи, обувки и къщи? Тревожиш се заради парите си, да не фалира банката. Ти не искаш да знаеш, какво ще стане с банката, но мислиш за парите си.

Вярвайте в доброто! Какво представя вярата? Вярата е път към мисълта, път към любовта, път към духа. Христос казва: "Аз съм пътят". Не можеш да влезеш в реалността без път. Христос прибавя още: "Аз съм пътят, истината и животът". Чрез Христа се влиза в пътя на истината и живота. Без вяра не може да влезеш в пътя на истината и живота. Тя е отворена врата, която води към тях. Вярата дава подтик на човека, но само с нея нищо не се постига. Можеш ли само с вяра да станеш цигулар? Ще се учиш да свириш и ще вярваш, че трудът ти ще даде резултат. Да вярваш, че ще станеш велик, без да работиш върху себе си, това е неразбиране на природните закони. Всяко криво разбиране прави хората нещастни. – Защо са лоши хората? – На тоя въпрос не може да се отговори.

Ще ви задам няколко въпроси: Каква е разликата между неорганично и органично вещество? Какви процеси са натрупването и растенето? – Натрупването е механически процес, а растенето – органически. Четеш една научна книга, трупаш знание, но това е механичен процес. Това знание не е обработено, не е организирано. Натрупването е външен процес, а растенето – вътрешен. Натрупването става отвън - навътре, а растенето – отвътре - навън. Обличането с нови дрехи е натрупване. В тоя процес няма нищо реално. Той е външен процес – механично натрупване. Всеки може да свали дрехата от гърба ти и да се облече с нея.

Какво представя наследствеността? – Закон на сенките. Дядо ти живял по един начин, баба ти – по друг начин и хвърлили сянка върху тебе. Дядо ти обичал винцето, и ти го обичаш; дядо ти се обличал хубаво, и ти се обличаш като него; дядо ти обичал да язди на кон, и ти обичаш същото; дядо ти бил ловец, и ти ходиш на лов; баба ти обичала да играе на хорото, и ти водиш хорото. Какво печелиш от тая игра? Играта е закуска. С една закуска не се живее. Като играеш един път, ще играеш още много пъти.

Един селянин отишъл на гости при кръстника си. Като видял хорото на мегдана, гостът се хванал да играе. Кръстникът му казал: Слушай, ще ти дам една крава и едно теле, само да не викаш "и-ху-ху"! Гостът играл и се въздържал да не извика "и-ху-ху"! Като дошъл до половината на играта, той се обърнал към кръстника с думите: Кръстник, ритам ти кравата, ритам ти телето "и-ху-ху"! Това е закон на наследствеността. Половината от живота си прекараш добре, после казваш: Аз съм свободен човек – "и-ху-ху"! В какво се заключава свободата ти? Какво направи с тая свобода? Изгуби кравата и телето. Чуден е човекът! Като каже "и-ху-ху", мисли, че е свободен. Свободен е дотолкова, доколкото да изгуби кравата и телето.

Някои мислят, че са дошли до реалните неща в живота. Реалните неща не се окисляват, не потъмняват, не се заличават, не се променят, не губят формата си, нито цвета си. Изобщо, реалните неща не изменят свойствата си. Неизменното в човека е реалното. Никаква сила не може да измени реалността.

Ще ви приведа един пример, да видите, какво значи да живееш в реалността. При един от индуските учители дошъл един ученик, да го пита, как трябва да живее, за да придобие любовта. Той му казал: Ще излезеш на пътя и ще срещнеш един военен. Ще му удариш една плесница. После ще видиш един брамин на молитва. И на него ще удариш една плесница. Най-после ще видиш един адепт - светия в съзерцание. И с него ще постъпиш по същия начин. След това ще дойдеш да ми кажеш, какъв е резултатът от твоята задача. Ученикът ударил една плесница на военния. Последният му ударил две плесници и го търколил на земята. Браминът, който бил на молитва, вдигнал ръка да го удари, но веднага я свалил, въздържал се. Адептът, който бил в съзерцание, даже не усетил плесницата, толкова бил вглъбен в себе си.

Питам: Може ли да кажете за военния, че живее в света на реалността? Той е старозаветник. Ударили му една плесница, той отговорил с две. Той постъпва според поговорката: "Каквото се провикнало, такова се откликнало." Ако удариш такъв човек два пъти, той ще те удари три пъти, най-малко с един удар повече. Някой пита: Защо ме удариха? – Много просто – не живееш в реалността. Ако си в реалния свят, като удариш някого, веднага ще се отдалечиш поне на един километър от оня, когото си ударил. Какво прави светлината? Плесне едного, но още на секундата се отдалечава от него на триста хиляди километра разстояние. Можеш ли да й отговориш със същото? Казваш: Плесна ме светлината, но от мене да мине, не мога да я стигна. Следователно, когато те хокат, противникът е далеч вече, не можеш нито да му отмъстиш, нито да му простиш. Щом му прощаваш, той е по-слаб от тебе. Докато си прощават взаимно, хората са

вън от реалността. Това са хора на сенките. Всяка изразходвана енергия трябва да принесе някаква полза. Всяко предприятие, което свършва със загуба, отдалечава човека от реалността; всяко предприятие, което свършва с печалба, води към реалността. Закон е: от всичко което предприемаш, трябва да получиш поне микроскопична придобивка.

Сега ще ви дам по един образ за доброто и злото. Обичаш едного, но не изказваш чувствата си към него. Той има голяма градина, но още незасадена. Всеки ден ти отиваш в градината му и посаждаш по едно плодно дръвче. В един-два месеца градината е пълна с плодни дръвчета. Той се радва, и приятелят се радва, че изразил обичта си към него. Ако го мразеше, той щеше да направи точно обратното: всеки ден щеше да изсича по едно дърво, докато запустее градината му. Оня, който всеки ден посажда в градината ти по едно плодно дръвче, върви в пътя на доброто. Оня, който всеки ден отсича от градината ти по едно плодно дръвче, върви в пътя на злото. Това са стари образи за доброто и злото. Нови образи са нужни образи на реалността.

Казвам: Не говорете само за доброто и злото, но изучавайте се, сами да си помагате. Някой се нервира много, от най-малката причина се гневи. Щом се нервира много, носът му започва да се стеснява, ноздрите му се свиват. Това е опасно. – Защо? – Малко въздух влиза в дробовете му. Ноздрите трябва да бъдат отворени, да влиза повече въздух в дробовете. Казват за някого, че има тесен, ограничен ум. Това показва, че в умствено отношение той приема малко светлина. Кажат ли за някого, че е беден в чувствата, че сърцето му е ограничено, това показва, че има малко топлина в сърцето си. Без светлина формите на мислите не могат да се развиват. Без топлина формите на чувствата не могат да се развиват. Много хора страдат от неразвити форми на мислите и чувствата. Тази е причината, дето всеки се оплаква, че не го обичат. Всеки иска да бъде обичан.

Какво представя любовта? – Свят на услуги. *Любещият е готов да услужи на всеки, който се нуждае от нещо. Любовта е свят на изобилие, но не на излишество.* Тя дава изобилно, но никога излишно. *Любовта подтиква човека към добро.* Попаднеш ли в света на безлюбието, там всеки взима. Ако имаш светли мисли, ще ти ги вземат; ако имаш топли чувства, ще ти ги вземат. Ти ще останеш само кости. Ще те оберат, както смъртта обира човека. Като знаете това, не се оставяйте да ви обират. Постъпвайте със себе си, както постъпва *любещият*. Като види, че на пръстена ви има фалшиви камъни, той ги сменя с истински. Като види, че мислите ви са криви, нереални, той ги сменя с реални. Правете и вие същото. Всеки ден замествайте нереалните си мисли и чувства с реални. Освободете се от илюзиите на живота, за да влезете в реалността. Илюзиите не дават нищо

на човека. Замествайте фалшивите неща с истински, преходните и нереалните с реални. Това изисква новият живот от всички хора.

Казваш на някого: Аз те обичам. – Знаеш ли, какво нещо е обичта? Да обичаш човека, това значи, да събудиш в него желание да яде круши, ябълки, сливи, или друг някакъв плод. Той е болен, иска круши. Можеш ли да му ги доставиш? Така ще проявиш любовта си към него. Когато болното дете иска от майка си ябълки или круши, тя тръгва из селото да намери някъде круши, за да задоволи желанието на детето си. Щом изяде една-две круши, детето започва да оздравява. Изобщо, желанието на болното дете да яде плод, е признак на оздравяване. Всяка нова мисъл, която влиза в ума ви, показва, че минавате от едно състояние в друго, т. е. от един свят в друг. Радвайте се на новите неща. Радвайте се, че на пръстена си имате един скъпоценен камък. Колкото повече се увеличават скъпоценните камъни, толкова по-добре.

Казвате: Защо не знаехме тия неща по-рано? Какво щяхте да направите, ако ги знаехте по-рано? Казваш: Защо по-рано не свирих? – Нямаше възможност за това. Салонът не беше измазан, измит и отоплен. Как щеше да свириш при тия условия? – Защо не го приготвиха по-рано? – Не можаха. Като си знаел, че ще свириш, защо ти не го приготви? Преди да питам хората, защо те не направят нещо, аз питам себе си, защо аз не го направя. Те не са направили нещо, защото знаят, колкото мене. Аз не го направих, и те не го направиха. Радвай се, че, макар и късно, са го направили, и ти ще можеш да свириш.

Често вие искате услуги от хора, които стоят по-долу от вас. Това е невъзможно. Оня, на когото добротата е обикновена, ще направи обикновено добро; оня, на когото лошавината е обикновена, ще направи обикновено зло. Обикновеният прави обикновени работи, а необикновеният – необикновени. Мнозина роптаят против разумния свят, против възвишените същества, които са взели участие в създаването на света. Те дават на човека цял хляб, но той е недоволен. Тогава те казват: Вземете му половината хляб. Пак си недоволен. Взимат половина от останалия хляб. Ако продължаваш да бъдеш недоволен, ще вземат още половина парче от останалото. Недоволството ти ще те доведе дотам, че ще вземат и последната ти хапка. След това започваш да плачеш и да се молиш. Дават ти едно просено зрънце. Ако си благодарен, ще ти дадат две зрънца. Продължаваш да благодариш – ще ти дадат три, четири, пет зрънца. Така ще увеличават зрънцата, докато се научиш да благодариш и на малкото. Ако те сполети малко зло, благодари. После ще те сполети още по-малко зло. Ако не благодариш за малкото зло, ще дойде голямото зло. Законът на доброто е следният: Ако благодариш за малкото добро, ще

дойде голямото добро; ако благодариш за голямото добро, ще дойде още по-голямо. Законът на злото е обратен: Ако благодариш за малкото зло, иде по-малко зло; ако не благодариш за малкото зло, ще дойде по-голямо зло.

Един млад българин свършил науките си в Америка – това било наскоро след освобождаването на България. Той дошъл в София и се представил на тогавашния княз Батемберг. - Какво искате? – Служба. Князът намислил да го назначи министър, но го запитал, каква служба иска. – Искам да ме назначите директор в една от софийските гимназии. – Тогава идете при министъра на просветата, той назначава директорите и учителите. Провидението определя някой човек за министър, а той иска да стане директор. Който не приема голямото добро, ще му дадат по-малко добро. Ще го из пратят при министъра на просветата, да го назначи директор.

Назначават един офицер началник на цял полк. Той не приема тая служба. Казва, че не е роден за полковник. – За какъв е роден? - За подпоручик. Той казва, че не може да заеме такава висока служба. Подпоручикът вдига 30 кг. тежест, а полковникът – от 200 – 300 кг. Ако вдигаш 30 кг. тежест и те поставят на мястото на полковник, ще свършиш ли работата, която ти възлагат? – Сам няма да я свършиш, но ще накараш други да я свършат. Това, което разединява нещата, е слабо. Щом в даден момент не можеш да вдигнеш един товар, ти си слаб. – Ще го разделя на части, и така ще го пренеса. Това показва, че си умен, но не си силен. Ако в даден момент не можеш да се справиш с една мъчнотия, ти си слаб човек. След няколко деня можеш да се справиш, но в дадения момент не можеш. Затова, не си прави илюзии, че си силен. Ти си още на опашката.

Не се самозаблуждавайте да мислите, че имате по-големи възможности, отколкото всъщност притежавате. Често вие искате неща, които, ако Провидението ви даде, ще бъдете нещастни. Какво ще стане с вас, ако изядете наведнъж десет грама захарин? Един килограм захарин се равнява на 700 кг. обикновена захар. На колко захар отговарят десет грама захарин? Достатъчно е да вкусиш малко захарин, за да се откажеш от десетте грама. Не желайте неща, които вашата нервна система, вашият ум и вашето сърце не могат да понасят. Ако Провидението ви даде тия неща, вие сами ще се осакатите. Вие не сте дорасли още за всичко, което желаете. Трябва да чакате, докато се приготвите. Разумните същества дават всяко благо на своето време. Дойде ли нещо не на време, човек не е готов да го приеме. Ако го приеме, сам ще носи последствията.

Питате: Защо някои хора, които живеят в реалността, не се ползват от нея? – Много естествено, те отиват при реалността със затворени умове и сърца.

Според мене, реалността представя изобилен извор, който дава щедро на всички хора. Отива някой при реалността със своето шише с тясно отверстие. Спираш се пред извора, но разполагаш само с една минута, нямаш много време. Туряш шишето на извора, и в него влизат само няколко капки вода. Кой е виновен за това? – Шишето с тясното отверстие. След тебе иде друг със стомна, която има широко гърло. Туря стомната на извора, и тя веднага се напълва. Следователно, който отива при реалността, трябва да отвори широко ума и сърцето си, да приеме всичко онова, от което се нуждае. Ако умът и сърцето ти са тесни, нищо няма да получиш от реалността.

И тъй, като работите за възпитанието на децата, ще прилагате метода на изобилието и щедростта. Тоя закон е приложим и при самовъзпитанието. Следователно, като отиваш за вода при извора, ще носиш стомна с широка уста. Който има голяма уста, е щедър. Който има здрави зъби и дъвче добре храната си, е здрав.

Днес говорих за отличителните качества на реалността. Едно от нейните качества е, че тя има сенки. Тя е абсолютно неизменна. Застанеш ли на канарата на реалността, никой не може да те помръдне. Докато се местиш, ти не си в реалността. Ледът се топи, водата се изпарява – това са сенки на реалността. Дъжд вали, кал се образува – и това са сенки на реалността.

Какво представя любовта? – Огън, който никой не може да изгаси. Който се опитал да изгаси огъня на любовта, той сам се е запалил. Докато живееш в огъня на любовта, все ще гориш. Запалиш ли се веднъж, вечно ще гориш. Това, което гори и изгасва, не е реално; това, което гори и никога не изгасва, е реално. Любовта носи вечното благо на живота. Няма по-приятно нещо от огъня на любовта. Казват за някого, че има огън. Значи, той е болен. Обаче, огънят на любовта носи здраве. В тоя огън пулсът бие правилно, ритмично. Вратата на любовта е всякога отворена за ония, които са готови да ѝ служат.

Казваш: Тропам на вратата, но никой не ми отваря. Две причини има за това: или хората отсъстват от къщата, или не искат да ти отворят. – Защо не ми отварят? – Не те обичат. – Как да ги накарам да ме обичат? – Как може студентът да накара професора си да го обикне? – Като учи. Студентът трябва да изучава неговия предмет, да докаже, че обича знанието. Не е достатъчно само да слуша лекциите на професора си; той трябва да обича неговите лекции и да ги изучава. Човек може да те обича за онова, което ти обичаш в него. Ако обичаш цигуларя за свиренето му, и той ще те обича. Когато цигуларят свири на публиката с любов, всички го обичат; ако не свири с любов, не го обичат. Когато свири, цигуларят не

трябва да мисли за пари. Дали ще му плащат, или не, това не трябва да го интересува. Ако получи пари, добре; ако не получи, пак добре. Който свири добре и не мисли за пари, парите вървят след него. Който не свири добре и мисли за пари, те бягат от него. Парите вървят напред, а той след тях. Питаш: Добре ли свиря? – Ще познаеш от парите. Ако те вървят напред, а ти след тях, не свириш добре; ако ти вървиш напред, а те след тебе, добре свириш.

Казвам: Ако ти гониш щастието, обикновен човек си. Ако щастието те гони, необикновен човек си. Ти не гони щастието. Остави щастието да те гони.

Изпейте песента "Сила жива". Кажи на силата две сладки думи, да се изяви навън. Ако си скърбен, кажи скръбта си на слънчевите лъчи.

- Само светлият път на мъдростта води към истината.
- В истината е скрит животът.

Лекция от Учителя, държана
на 24 декември, 1943 г.
София. – Изгрев.

1943_12_26 Божията воля
Утринно Слово

БОЖИЯТА ВОЛЯ

Ще прочета 1. Псалом.

Малко хора търсят причината на неразположението си. Някой мисли, че е неразположен, защото няма пари. Друг мисли, че е неразположен, защото няма къща. В същност, това не са съществени причини за неразположението. Една от причините, която спъва хората, произтича от факта, че те не приемат достатъчно светлина; не приемат достатъчно въздух – дихание Божие; не знаят, как да пият вода и как да ядат хляб. Светлина, въздух, вода и хляб – ето същественото, от което хората се нуждаят. Искаш да се облечеш хубаво, да имаш нови обувки и шапки – това е мода, не е необходимост. Какво са допринесли на човека обувките и дрехите? Птиците носят ли обувки? Млекопитаещите обличат ли дрехи? С каквито обувки и дрехи дохождат, с такива са отиват. Ще започнете да философствувате върху живота на птиците и млекопитаещите, но философията още не подразбира абсолютната истина.

Казвам: Който говори много, показва своите слабости; който мълчи много, показва своето невежество или темерутство. Правило е: Не говори за неща, които не са станали. Говори за онова, което е предсказано да стане. И, като стане, всички ще го видят. Вие не знаете, какво ще стане; не знаете, коя част от София ще нападнат самолетите. Някой иска да знае, коя част на града ще нападнат. Като стане, ще видите. Сега, при бомбардировките, виждате, колко слабо същество е човекът. В известни случаи той е по-слаб от комара. Комарът е доста издръжлив. Същевременно, човек е страхлив и неустойчив. Той е неустойчив и в мислите, и в чувствата – в любовта си, във взимането и даването. Затова е казано в Писанието: „И разкая се Бог, че направи човека”.

Често хората уповават един на друг, а после се разочароват. На четири неща може да уповава човек: на светлината, на въздуха, на водата и на хляба. Под „вода" разбирам живота; под „хляб" разбирам Духа Божи, за който е казано: "Аз съм живият хляб, който слиза от небето”. Мъчно ще разберете, какво нещо е хлябът, както младата мома мъчно разбира живота. Щом се яви в нея желание да се жени, тя не иска вече да живее в бащиния си дом: майка ѝ, баща ѝ, братята и сестрите ѝ вече не са и мили, и тя ги напуща. Няма по-голямо нещастие за човека от женитбата. Ожениш се, родиш деца, които едно след друго умират.

И кокошката измъти пиленца, на които отрязват главичките и ги изяждат. И тебе, човека, след 120 години най-много, ще те хванат, ще ти оголят костите, ще ти вземат, каквото си спечелил, и ще кажат: Хайде, иди сега да работиш! Ще дойдеш отново на земята, но след време пак ще те оберат, ще оставят само костите ти и ще ти кажат пак да дойдеш да работиш. Ще печелиш, ще те обират – край няма тая история. Казвате : Да си наредим живота. – Как ще го наредите? Момичето, като стане на 19 години, а момчето на 21, започват да мислят да се оженят, да си родят едно момченце или момиченце, и напущат родителите си. Къде остава любовта им към тях? В първо време те се обичат, не могат да живеят един без друг; ако родителите им не позволяват да се оженят, животът им потъмнява. Като се оженят, животът им пак потъмнява и се питат, какво да правят сега. Ще ви кажа една истина: човек може да се ожени или за дявола, или за Бога. Засега повечето хора се женят за дявола. – Как го познават? – Лесно се познава дяволът.

В Ню Йорк, един американец, милиардер, дал обявление във вестниците, че търси касиер. Явили се около 20 младежи с големи препоръки. Той хвърлил поглед към тях и казал: Ще ви имам пред вид. Един ден влязъл в канторати един млад момък, без никаква препоръка, и, още при влизането си, видял на земята една книжка; навел се, вдигнал я и внимателно я турил на масата. След това се обърнал почтително към банкера и казал: Четох във вестниците, че търсите касиер за канторaта си. Аз съм готов да върша всякаква работа, но нямам препоръка. Можете да опитате, дали ще ви задоволя. Банкерът отговорил: Ти носиш най-добрата препоръка в себе си.

Някой религиозен казва: Аз се моля по три пъти на ден. И ученикът казва: Аз уча по три пъти на ден: сутрин, на обяд и вечер. По три пъти чета урока си. – Важно е, какво запомни. Някой чете урока си по 20 пъти, за да го запомни. Учене трябва! Ще четеш урока си, докато го разбереш и запомниш. Като го запомниш, да не го забравяш.

Много пророци и пророчици съм срещал в България, все им казва по нещо Духът, но забравили, какво им е казано. Питам: какъв пророк, или какъв човек си, ако забравяш това, което Господ ти казва? Ще кажеш, че Бог ти открил нещо, но си го забравил. Щом забравяш, твоята кесия е скъсана. Лошо е, когато забравяш. Мома, която има двама кандидати, непременно ще забрави единия. На два коня едновременно не можеш да яздиш. Кой човек може да си тури краката на два коня? Аз имам две идеи в ума си. – Това е невъзможно. Една идея трябва да има човек. Двете идеи раждат злото.

Какво нещо е злото? Аз не искам да определям злото. Само казвам, че

методите на доброто и на злото коренно се различават. Дето и да те срещне злото, ще одере кожата ти, месото ти ще направи на пастърма, а най-после и костите ти ще използува. То използува всичко до конец. Ако си овца, ще остриже вълната ти, ще я опреде и изтъче, ще изкара хубав плат, който ще продаде скъпо. Ако след това те срещне доброто и види одраната ти кожа, то знае вече, как да постъпи. Каквото ти е взело злото, доброто ще ти го даде. Това, което връща взетите блага на човека, е добро. Това, което взима всичките блага на човека, е зло. Доброто дава Божиите блага, а злото ги отнема. Щом злото и доброто нямат еднакви отношения към Божиите блага, те представят сили от различен характер. Вземете едва цигулка и наблюдавайте, как е направена. Обърнете особено внимание на математичната линия в средата на цигулката. Ако всичките части но цигулката имат еднакво отношение към тая линия, тя звучи хармонично. Звуковете, тоновете се събират от двете страни на цигулката. Ако това не става едновременно, в тона на цигулката има нещо дисхармонично. Това зависи от майстора, който правил цигулката, а не от цигуларя. Тонът на цигулката зависи и от струните, от тяхното качество и дебелина. От значение за това а е и нагласяването на струните.

Като говоря за тоновете, правя аналогия: тонът „сол" представлява човешкия дух, „ре" е човешката душа, „ла" е човешкият ум, „ми" – човешкото сърце. Според сегашния строеж на човека, „сол" е основният тон на живота. Тонът „сол" дава условия за разцъфтяване на нещата. Без тоя тон човек не може да цъфне. Без тоя тон човек не може и да напъпи. Без тоя тон нищо не може да се посее. Без тоя тон нищо не може да израсте. Следователно, щом дойдете до духа, ще знаете, че без него нищо не може да цъфти. След цъфтенето иде другият процес – разнасянето на уханието из пространството. Насекомите усещат това ухание и влизат в цвета. Това прави душата. Тя възприема уханието, което иде от цвета на духа. Тя отправя насекомите, малките същества, към уханието на красивите подбуди и желания, като естествени цветя. Тя им казва: Търсете уханието и нектара на естествените цветя, а не на изкуствените.

Светът е пълен с изкуствени цветя. Някой туря една Божествена мисъл в заповедна форма и казва: Да се обичаме! Божествена е тази мисъл, но не е турена на място. Със заповед хората не могат да се обичат. Да се обичаме! – това е заповед, закон. Единственото нещо, което не се подчинява на закона, е любовта.– Защо? –Защото тя сама е закон. Ако любовта би повярвала в закона, тя щеше да направи престъпление. Законът е подчинен на любовта. Тя сама е закон на себе си, няма нужда от други закони. Това, което тя прави, е закон. Казвате: Да се обичаме! Помислете, каква форма трябва да дадете на тая мисъл „Да се", ако буквата „с" присъединим към частицата „да", получаваме немската дума,,das" – това. Предмет ли е

любовта? Като говоря за любовта, аз не искам да произведа противоречие в умовете ви. И без това, вие сте пълни с противоречия. Ако река да разбъркам вашите противоречия, само кал ще направя. Ако искам да открия доброто във вас, първо ще се оцапам с калта ви. Вашето добро е покрито отгоре с кал. Много трябва да се ровя в калта, докато дойда до доброто. Казвате: Трябва да дойдеш до дъното. Аз не се интересувам от дъното на кръчмарските бъчви.

Мнозина ме питат ще се познаваме ли в оня свят. Тия хора приличат на оня турчин, който ходил в Багдад и, като се върнал в Дели Орман, разказвал на близките си, че в Багдад прескачал трапове 20 м. широки. Един ходжа му казал: Ефенди, прескочи и тук такъв трап. – Не може, тук хавата не позволява. Невъзможно е да прескачаш 20 м. широк трап. Можеш да прескочиш трап, но не 20 м. широк. Това е преувеличено. Източните народи обичат да преувеличават нещата. Един турчин казал: Имаше около сто милиона по сто милиона войници, събрани на едно място. Един българин му възразил: Това е невъзможно! И орехи да са, пак не могат да се съберат толкова но едно място. Така не се говори. Добре е това, но често хората страдат от крайното преувеличаване на нещата.

Във Варненско, един млад момък дошъл да иска дъщерята на един богат чифликчия. Той казал на момата: Ако се ожениш за мене, ще ти взема две слугини, ще ти купя хубаво кожухче с лисича кожа – ще бъдеш като царица при мене. Тя повярвала на думите му и се оженила за него. Мислите ли, че той изпълнил обещанието си? – Нито слугини ѝ взел, нито кожухче ѝ купил. През целия си живот тя работила сама, никаква слугиня не ѝ помагала. Двете слугини представляват двете ръце. Тя работила с ръцете си и на тях разчитала.

Следователно дойде ли някой да ви обещава нещо, за да се ожени за вас, отхвърлете тая женитба. Да се ожениш, това значи, да дадеш условия на една душа да се развива. Тя слиза от Бога, иде на земята, и ти трябва да я упътиш. Ще й кажеш : Ела при мене. Ако не иска да дойде, ще чака други условия. Обещават ли й много, ще я излъжат: ще вземат всичките й пари, да й направят къща, но ще ги изядат и изпият. В края на краищата, тя ще остане и без пари, и без къща. И тук, един брат излъга друг. Купи му къщата и обеща да му направи хубав апартамент. Пари не му даде, апартамента и до днес не му направи и го остави на пътя, без пари и без къща. Аз не вярвам в човешки обещания. Вярвам само в онова, което Бог е написал. Как ще вярваш в човешките заблуждения? Дошъл някой реформатор да оправя света. Ще описват неговата външност. Това не ме интересува – самият реформатор ме интересува. Той написал някаква книга. Не ме интересува книгата му; животът му, неговата мисъл ме

интересува. Не ме интересува неговото вино, налято в бъчви; интересува ме неговото грозде.

Казва се: Да вярваме в Бога! Какво представлява вярата? Тя е път, който води към Божествената Любов. Питате: ще се познаваме ли в оня свят? Ще постигнем ли своите желания? Ако не зачиташ своя дух, ако не зачиташ своята душа, ако не зачиташ своя ум и ако не зачиташ своето сърце, нищо не можеш да постигнеш. Кое ще ви препоръча в невидимия свят? Само духът, душата, умът и сърцето препоръчват човека. Човек се препоръчва чрез духа, душата, ума и сърцето си. Като отидете в другия свят, никой няма да ви съди за погрешките. Ако сте прилагали закона на насилието, след час ще тръгнат десетки кокошки, агнета и прасета, с отрязани глави. Какъвто живот сте минали на земята, това ще се представи в картини. Давали сте обещания, които не сте изпълнили – и това ще бъде написано. Какво ще правите пред тая реалност? Как ще се оправдавате? Никой няма да ви съди, но делата ви ще вървят след вас – те ще ви съдят. От всички се иска чист живот. Освободете се от нечистите неща в живота си, както чистите лещата. Като заливате лещата с вода и хвърлите водата, тя се освобождава от много примеси и нечистотии. Оризът, обаче се чисти зрънце по зрънце. Не допущайте нито една фалшива мисъл в ума си, нито едно фалшиво чувство в сърцето си, нито една неблагородна постъпка в душата си. Нищо нечисто не допущайте в себе си.

Често цитират стиха от Писанието: „Вълкът и агнето ще живеят заедно”. Може ли сега човек да живее заедно с вълка? Ако е вълк, може, но ако е агне, по никой начин не може. Вълк, който не яде агне, не е вълк. Той се е преобразил и започнал да пасе трева, както агнето. Тогава вълкът и агнето могат да живеят заедно. Преди години, във Варненско се яви една голяма пророчица гадателка, която предсказваше па хората много неща. При нея идеха и вълци, и агнета – от двете категории хора. На всички предсказваше, на себе си не можа да предскаже. Една вечер влязоха в къщата ѝ крадци и я обраха. Тя беше събрала много паря; крадците задигнаха всичките ѝ пари.

Питам: Какъв гадател е оня, който не може да оправи своя живот? Аз не вярвам в пророци, които не могат да оправят своя живот. Аз не обичам ония пророци, които говорят лъжи. Всички сте пророци, но не знаете, кога ще бомбардират София. – Ще бомбардират ли София? – Може да я бомбардират, може и да не я бомбардират. Питат ме, защо ходя на планината. – Отивам при Господа. Той е на планината. Ако софиянци са без Господа, зная, какво ще стане със София. Каквото стана със Содом и Гомор, това ще стане със София. Господ не е между грешните хора. Той е на Витоша, като планина. Ако търсите Господа, ще Го намерите на

Витоша, на планината. Някои не обичат да се качват по планините, мързи ги, не им се ходи. Други минават за герои, затова ходят. Трети ходят от страх. Не е лесно всеки ден да извървяваш по 18–20 км път нагоре и надолу, да се качваш и слизаш от планината. Оставаше ли Христос вечер в Ерусалим? Той отиваше на планината. Всяка сутрин, като отивам на планината, срещам един млад свещеник, който ме поздравлява любезно. Той слиза в София и се чуди, какво правя на планината. Според мене, София е празна кесия. Тя ме интересува дотолкова, доколкото мога да туря нещо в нея. – Трябва да почиваме. – Докато си в почивка, ще седиш вкъщи. Щом се свърши почивката ще излезеш, ще отидеш в духовния свят. – Какво ще стане със София? – Да не изкушаваме Господа. Когато Господ реши да погуби Содом и Гомор, прати ангели при Аврама да му съобщят тая вест. Тогава Аврам запита: Господи, ако има сто души праведни, ще погубиш ли тия градове? – Няма да ги погубя. – Ако има 80? – Няма да ги погубя. – Ако има 50? – Няма да ги погубя. – Ако има десет души праведни? –- Няма да ги погубя. Понеже нямаше десет души праведни, Содом и Гомор изгоряха. Сега някои питат, какво ще стане със София. – Ако в София има десет души праведни, кожата й ще остане здрава. Ако няма десет души праведни, ще й одерат кожата. Лошото, което става в България, е за непослушанието на българите. От 30 – 40 години говоря на българите, но те не са готови да изпълнят Божията воля. Аз им говоря, а те хвърлят кал върху мене. Заблуждавал съм хората. Аз не създадох света. Следователно, всички трябва да се подчинявате на онова, което Бог е вложил във вас – на Божественото. Вие се занимавате с чуждите работи, а своите оставяте настрана. Значи, занимавате се с мъчните работи, а лесните оставяте настрана. Питате се, кого обичам повече. Ако дойде някой болен при мене, аз го претеглям и намирам, че е доста тежък. Ако олекне, обичам го; ако не олекне, не го обичам. Ти си богат, пак си тежък. Ако олекнеш обичам те; ако не олекнеш, не те обичам. Който иде при мене, трябва да е доста олекнал. Аз обичам тежките хора, когато започнат да олекват. Обичам и леките хора, когато започнат да натежават. Кое дете носи майката на ръцете си? – Слабото, малкото дете. Коя майка носи на ръцете си 21 годишния си син или дъщеря?

Срещам един човек, който се нуждае от помощ. Мисля си, как да му помогна. С мене върви друг и ми казва: Тоя човек не заслужава никаква помощ. – Защо не заслужава? – Защото той има пред вид друг, на когото иска да помогне. Така не се говори. А той си мисли: Ако дам на единия, няма да остане за другия, или по-малко ще остане. Казвам му: Знай, че колкото дам на единия, толкова ще дам и на другия..

Помнете: Малките неща в природата растат и стават големи. Малкото зрънце става голямо. От малката семка става голяма диня. Разчитай само

на онова, което расте - Всяка Божествена мисъл има условия да расте и да се развива. Дали тая мисъл е в духа, в душата, в ума, или в сърцето на човека, не е важно – тя всякога и навсякъде има условия да расте. Божественото е малко, но може да расте и да става голямо. Който не разбира Божественото, несъзнателно греши. Той взима човешкото вместо Божественото както неопитният взима фалшивата монета за чиста. Някой забелязва, че са му дали фалшива монета, но гледа да я прокара някак. Погрешката му е съзнателна. – Какво трябва да направи? – Да отдели монетата настрана. Така ще изправите погрешката на другите. Попаднете ли на фалшива монета, изгорете я, или я заровете в земята, но не правете опит да я прокарате.

Сега ви казах нещо от моя живот, което не обичам. Не е въпрос да кажа, че обичам човека. Важно е, да видя, какво мога да направя за него, да му помогна в това, в което той сам не може да си помогне. Важно е да помогна на човека така, че да се прояви Божественото в него. Аз не мога да свърша всичките му работи, но мога да съдействувам, да се проявят дарбите, които Бог е вложил в него. Всички трябва да си съдействуваме за проява на онова, което Бог е вложил в нас. Всеки трябва да помага на ближния си да се прояви Божественото в него. Ще дойде ден, когато благото на едного ще бъде благо за всички. Всички неща ще станат общи, а сега са частни. Докато са на нивата, житните класове са поотделно. Когато земеделецът овършее нивата, всичките класове отиват на едно място. Някога всичките блага ще бъдат събрани в общи, големи хамбари. Тогава Божиите блага ще бъдат общо достояние на всички хора. Докато е на нивата, всеки стрък трябва да расте, да завърже и да даде добър плод. Ще страдаш, че вятърът те духал, че дъжд или сняг те валял. Това не трябва да те смущава. От тебе се иска да си създадеш хубаво зърно. Представи си, че се намираш пред един чист, планински извор. Трябва ли да напътваш хората, как да пият от неговата вода? Когато човек се намира пред чистия извор, не му давай никакви съвети. Добрият и чист извор не причинява никакви пакости. При чистия извор ще пиеш толкова вода, колкото трябва. Човек греши, само когато се намира при лош и нечист извор.

Какво трябва да правиш, когато отиваш при Бога, като при чист планински извор? Три неща може да направиш: Да прославиш името Божие. Да прославиш Царството Божие и Неговата Правда. Да вършиш с любов Божията воля.

Преди години ме срещна един свещеник от Варненско, умен, но доста сприхав човек. Той ме спря и нервно запита: Защо разваляш тоя народ? Аз го оставих да се изкаже и спокойно го изслушах. След това му отговорих: Ти мислиш, че аз пакостя на хората. Прав си, ако не съм предал Божията

Любов на тоя народ, ако не съм предал Божията Правда, ако не съм му посочил начин за изпълнението на Божията воля. Ако всичко това съм сторил, не си прав. Като се срещнем втори път, ще се разберем по-добре. След пет-шест месеца той иде при мене, навел си малко главата и ми говори по-мекичко. По-рано говореше строго, заповеднически, а сега омекнал. Какво ли е станало с него? Оказва се, че един ден пътувал за Варна. Той носел няколко големи куфари. По пътя станало сблъскване на два влака. Сътресението било доста голямо. Куфарите паднали върху главата му и го контузили силно.

Като ученици, вие трябва да се отличавате с чистотата си, да бъдете чисто злато. Отвън и да имате кал, това да не ви смущава. Съдържанието на вашия живот по дух, по душа, по ум и по сърце да бъде чисто злато. Давайте от онова, което Бог ви е дал. Някой път се сърдите един на друг, не можете да се търпите. - Защо не се търпите? – Краката ви са нечисти, трябва да се измият. Ако измиеш краката си и пак не те търпят, погрешката не е твоя. Ако измиеш краката си, и някой не може да те търпи, погрешката е в него. Ако не измиеш краката си, и той не може да те търпи, погрешката е в тебе. Когато отивате в някой магазин да си купите нещо, не се пазарувайте. Колкото ви искат, толкова дайте. Ако ви искат десет лева за едно яйце, дайте и благодарете, че сте го намерили. И 20 или 30 лева да ви искат, дайте и благодарете. В миналата война, когато германската марка падна много, германците плащаха за едва обяд милиони марки, даже един милиард. Толкова скъп беше животът тогава, че германците не можеха да се справят, не можеха да оправят сметките си. Какво представлява днес десет лева за едно яйце? Тогава едно яйце струваше милиони. Ще възразите, те стойността на лева или на марката е била различна от сегашната.

Казвам: Всички хора се различават по нещо. Право е, и музикантите, и певците се различават. Някой казва, че може да свири и да пее. Може, но има разлика между него и опитните музиканти. Слушаш някой музикант да свири и на душата ти става тъжно; продължаваш да го слушаш, тъгата ти изчезва. Слушаш друг музикант, мисълта ти се прояснява, светло ти става в съзнанието; слушаш го още, тъмнина се явява в съзнанието ти. Добър музикант е оня, който вдига болните от леглото. Те оздравяват и започват да работят. Добрият музикант отваря сърцата на скъперниците. Те отварят кесиите си и започват да дават. Оня музикант, от свиренето на когото болните не стават от леглата си и не оздравяват, богатите не отварят кесиите си и не дават, той не е добър, не свири хубаво. Питам: Колко души от вашето свирене станаха от леглата си, и колко богати развързаха кесиите си?

Сегашните хора сами създават нещастието си. Господ те е пратил на земята да посадиш една добра мисъл, но ти не я посаждаш - мъчиш се. Трябва да приложиш едно желание, да се повдигнеш, но не го прилагаш – мъчиш се. Вложено е нещо в душата ти, което трябва да реализираш, но го отлагаш – пак се мъчиш. И след това се оплакваш, че работите ти не вървят. Много естествено, не изпълняваш, това, което трябва.

Един мой познат ми разправяше следната опитност : Случи се в живота ми нещо, което ме доведе до голяма немотия – останах само с един лев в джоба си. Вървя и пипам лева, на него разчитам. Мисля си, какво да правя. Как да изляза от това трудно положение? Пак пипна джоба си, да видя, стои ли левът. Седнах в градината на една скамейка и обмислям положението си. Ето, задава се един просяк, иде точно срещу мене. Много богаташи отмина той и право към мене иде. Спря се, погледна ме, иска помощ. Нещо отвътре ми казва: Дай лева на тоя просяк. Не мислих много, бръкнах в джоба, извадих лева и го дадох на просяка. Последният ми лев отиде! Нищо не ми остана. Започнах да мисля и си казвам: Голям нехранимайко съм. Има нещо лошо в мене. В това време виждам един мой приятел, с когото не бяхме се срещали десет години. Той дойде при мене, зарадва се и ми каза: Къде се губиш? Откога те търся? Върви с мене! Заведе ме у дома си, нагости ме добре и каза: Ако имаш нужда от мене, аз съм на твое разположение. Приятно ми е, че те видях след толкова дълга раздяла.

Казвам: Когато извадите последния лев от джоба си и няма на какво да уповавате, Господ ще ви се изяви. Докато уповавате на последния лев, вие спъвате Бога, и Той не може да дойде при вас. Освободете се от всичко човешко, на което уповавате. Когато Бог ти каже да дадеш нещо от себе си, дай и не съжалявай. Някой каза : Ще раздам всичко, което имам да спечеля доброто мнение на Господа. Това е изкушение. Не трябва да изкушаваме Господа. Ако нямам пари, а съм здрав, ще отида да копая. Няма да се моля на Господа де ми прати пари, но ще отида да работя и ще си изкарам хляба. Младият момък казва: Отиде и последното, на което разчитах! Какво ще се прави? – Ще работиш!

Като четете Стария Завет, натъквате се на стиха: „Да се кланяш на слънцето". Ако се кланяш на слънцето и не работиш, грешиш. Казано е още да не уповаваш на хората. Това значи: не прави хората божества, та да не изпадаш в изкушение. Обаче, Бог може да ти помогне чрез хората. Не мислете, че човешката любов е като Божията. Според мене, само една любов съществува, но в обикновения човек тя се проявява по един начин, а в добрия и праведния – по друг начин. В цялото Битие съществува една любов. Дето влезе, любовта смекчава и облагородява. Ако те обикне едно животно, то е готово на жертва и на услуга за тебе; ако те обикне една

птичка, и тя е готова на услуги. Когато пророк Илия остана сам в пустинята, гарван му носеше хляб. Обичаше го тоя гарван.

Един българин, в миналата война, останал далеч от своята част, под неприятелските куршуми. Едва успял да се скрие в една пещера, дето прекарал три деня, лишен от парче хляб. Дошло му на ума да се обърне към Бога, макар, че не вярвал в Него. Той казал: Господи, покажи ми по някакъв начин, че съществуваш. Не се минало много време, една костена жаба се приближила до пещерата, оставила хляба, който носела в устата си, и продължила своя път. Една костена жаба го накарала да повярва в Бога. Ако тя върши Божията воля, защо човек да не я върши?

Сега всички се страхуват де не падне отнякъде някоя бомба, да не ви бомбардират. Когато изхвърляте бомби от устата си, не се страхувате. Една такава бомба може да скара 10–20 души. Да скараш няколко души само с една дума, това не е ли бомба? Това не е ли поражение? Казваш за някого: Не вярвай на тоя човек, той е голям лъжец. Това не е ли бомба? Не говори зад гърба на човека. Ако искаш да му кажеш нещо, бъди смел, кажи му го в очите. Първо се помоли на Господа да го просвети; после му кажи, каквото си намислил. Кажи му: Не искам де говоря лошо за тебе пред другите. Казвам ти направо, че това, което вършиш, не е добро.

Казвам на всички: Блажени сте, ако познавате пътищата Господни. Днес всички хора са поставени на изпит, сами да разберат, доколко познават Господните пътища. Досега бомбардираха София няколко пъти. Три пъти бях в града, един път не Витоша и един път вън от града. Ако българите бяха ме послушали, София нямаше да пострада. Не казвам, че мене трябва да слушат – Господа трябва да слушат, да приложат учението на Христа. Да оставим настрана това, което аз говоря. Приложете това, което Христос е говорил. Ако българите, англичаните, русите, германците, италианците бяха приложили Христовото учение, нищо лошо нямаше да им се случи. Божието Слово, преди две хиляди години и сега, е едно и също. Във всички времена и епохи Божието Слово е еднакво ценно. Божествените неща никога не губят цената си. Колкото ценни са били едно време, толкова ценни са и сега. Едно време Божественото е било пъпка, сега е цвят, след време ще бъде зрял плод. Не е въпрос за греховете на хората. Аз говоря за живия Бог – Бог на любовта. Зная, че Той е единственият, Който обича грешниците. Казано е в Писанието: „Бог не съизволява в смъртта на грешника"»

Сега, пред ужаса на бомбите, всички хора са готови да жертвуват. Страхът ги прави щедри. Човек трябва да бъде еднакъв и в лошите, и в добрите времена. Обещае ли нещо, трябва да го изпълни. Трябва ли да приличате

на оня циганин, който извадил няколко косерчета от едно гнездо и, като се явила буря, уплашил се и обещал да си раздели косерчетата с Бога. С това той искал да омилостиви Бога, да не го накаже. Като престанала бурята, той слязъл от дървото и казал: Господи, защо ти са косерчета? Жена нямаш, циганчета нямаш, нека всички косерчета останат за мене.

Доброто, което сте обещали да направите, изпълнете го без отлагане. Всяка добра мисъл и всяко добро чувство, колкото и да са малки, приложете ги. Така ще имате една опитност, която никой не може да ви даде. Пророците, като помагаха на хората, минаха през големи изпитания, но придобиха големи опитности. Никой не може да мине но пътя, през който пророците са минали. Обикновеният човек греши и не забелязва, че е направил погрешка. Когато пророкът сгреши, той изпитва голямо страдание. Христос казва: „Ако кажа, че не познавам Господа, ще бъда подобен на вас. Аз Го познавам и волята Му изпълнявам".

Първата задача на човека е да изпълни Божията воля по любов, а не по закон. Много неща изпълняват хората, но по закон, Кой човек не е правил милостиня? Кой не се е женил? Това не е Божествено. Младият момък се жени, защото намерил красива, богата и здрава мома, която ще му роди няколко здрави и красиви деца. Това е користолюбие. Ако мъжът не носи нищо в къщи, жената започва да се сърди, недоволна е. Изкуство е, при това положение, тя да не каже нито дума, да счита, че това е в реда на нещата и да го приема като гост, да го изпраща като гост. Коя жена постъпва така? Тя се чуди, какво да мисли за него и казва: Аз съм разочарована от мъжа си, повече нещо очаквах от него. Не очаквайте хората да правят по-голямо добро от вас. Бъдете в доброто първи, а в злото – последни. Това е правило, което трябва да спазвате. Не обичайте вашите идоли, вашите фалшиви мисли и чувства. Откажете се от тях, както се отказвате от фалшиви монети. Възлюбете духа си, душата си, ума си и сърцето си. Любете Бога, Който се проявява във вашия дух, във вашата душа, във вашия ум и във вашето сърце. Изпълнявайте волята Му без никакво раздвояване в себе си.

Бъдете внимателни едни към други, без да се стремите да угаждате на човешкото. Мнозина угаждат на хората и така изоставят работата си. Дойде някой при тебе, иска да си поговорите, но ти трябва да отидеш на нивата. Кажи на госта си: Хайде да отидем на нивата. Ще вървим и ще говорим. – Не може така, остани да си поприказваме. – Работата не чака. Друг отива на Витоша; някой го спира, иска да го върне назад, да му каже нещо. Кажи: Тръгнал съм за Витоша и не мога да се върна. – Страх ли те е да се върнеш? – Не ме е страх, но днес Господ минава през Витоша, искам да Го видя. Бог минава само за момент, не се спира. Достатъчно е да Го

зърна, да почувствувам Неговата благост и любов – повече не ми трябва. Казват някои, че Бог праща бомбите да възпитават хората. Това е заблуждение. Оня, който убива и разрушава, не е Бог. Оня, Който лекува, помага и повдига, е Бог. Оня, който лъже и заблуждава, е един. Оня, Който всякога говори истината, е друг. Единственият, Който обича, е Бог. Единственият, Който дава живот, знание и свобода, е Бог. Дето минава Той, душата усеща наслада и готовност за всякакви жертви. Следователно, угаждайте и на хората, но не се отказвайте от Божественото.

Един петел намерил едно парче сирене. Взел го с клюна си, качил се на едно дърво и, в момента, когато се готвил да го изяде, под дървото минала една лисица. Тя погледнала към петела и казала: Петльо, много си красив! Райска птица си. Какъв ли е гласът ти? Попей малко, да те чуя. Поласкан от думите й, петелът отворил устата си и изкукуригал. Сиренето паднало на земята. Лисицата се навела, изяла сиренето и казала на петела: Много хубаво пееш. – Хубаво пея, но сиренето отиде в твоята уста. Петелът научил един урок. На другата година той пак намерил парче сирене. Качил се на едно дърво да си го хапне. Лисицата го видяла, похвалила го за хубавия му глас, но той първо изял сиренето и после изкукуригал. Лисицата казала : Тая година не пееш толкова хубаво, както миналата.

Казвам: Първо изпълнете Божията воля, а после угаждайте на хората. Когато свършим работата за Господа, тогава можем да седим, да пеем и да се разговаряме. Първо изяжте сиренето, т. е. изпълнете Божията воля. Първо изпратете Божествената мисъл в света, между хората, а после кажете: Сега съм на ваше разположение. Каквото искате, ще направя.

Да изпълним първо Божията моля, а после волята на хората,

11-то Утринно Слово от Учителя, държано
на 26 декември, 5. ч. с. 1943 г.
София.– Изгрев.

1943_12_29 Малкото добро

МАЛКОТО ДОБРО

Упражнение за дишане, с движение на ръцете.

Изпейте песента: „Запали се огънят на огнището.“

Сега, като ви наблюдавам, виждам, че на всички липсва нещо. Например, салонът не е отоплен, както трябва. Значи, на всички липсва топлина. Едни от вас живеете на Изгрева; станете, облечете се и веднага сте в салона. Други идат от града, вървят по три-четири километра. Те са като пътуващи чиновници, на които се плаща километраж. Какво ви липсва още? Прилагане на новите идеи. Всички говорите за новите идеи, но като станете на 50 – 60 години, казвате: Какви бяхме едно време, какви сме сега! Една сестра ми казваше: Как мога да си върна онова, което имах на младини? – Каквото си имала някога, сега не се връща. Може ли водата, която е изтекла, да се върне назад? Миналото не се връща назад. Дръжте се за настоящето, което иде от Бога, а не за миналото. Миналото или ще се върне или не. Благодарете, че е минало. Разчитайте на онова, което сега иде. – Какво беше едно време! – И едно време беше като сега. Едно време имаше повече сняг, сега – по-малко. Едно време хората бяха по-мирни, сега се бият. Едно време, като убият един човек, косата настръхваше от ужас. Сега убиват стотици хиляди хора, но им се вижда малко и казват: Още повече трябва да се избият.

Човек страда от три неща: от своя ум, от своето сърце и от своята сила. Мозъкът, чрез който се изявява умът, е динамото в човека. Някога в динамото се събира много енергия, с която човек мъчно се справя. Докато се разпредели тая енергия, той страда. Тя причинява пакости, както излишната пара в парния котел. Ако енергията не може да се използва разумно, тя може да пръсне парния котел.

Човек страда и от сърцето си. То е огнището на неговия живот. Човек снове цял ден нагоре-надолу, да нареди живота си и така постоянно кладе огъня на огнището. Дойде ден, краката не държат, ръцете не работят, нервите се разстройват и човек казва: Не зная какво ще се прави. – Много просто, човек трябва да се обнови, да научи закона на освобождаването. Не можеш да се обновиш, ако не разбереш това, което умът ти носи, сърцето ти носи и силата ти носи. Старият е недоволен от старостта си; недоволен е още, че хората не го почитат. Не е лошо почитанието, но кого почитат? Богатия почитат за богатството му, учения – за знанието, силния – за силата, музиканта – за изкуството му да свири, шивача – за занаята му. Какъвто и

да си, на каквато възраст да си, все трябва да допринесеш нещо на света.

Често хората се спъват от злото и питат защо е допуснато. Отговорът е много прост: щом е допуснато доброто и злото трябва да се допусне; щом се допусне злото и доброто трябва да се допусне. Ако не се допусне злото, и доброто не може да се допусне; ако не се допусне доброто, и злото не може да се допусне. Доброто и злото са неразривно свързани. Може ли тогава да искате свят без добро и без зло? Доброто е закон на едното, на единното, на единството, а злото – закон на множеството. Следователно, ако дворът ви е пълен с овце, патици, кокошки, говеда, може ли да бъде чист? Дето е множеството, там не може да се очаква никаква чистота. Тоя двор ще бъде съвършено нечист.

И в човешкия организъм има милиарди душички, със свои определени желания. Мозъкът, сърцето, дробовете, стомахът представят група душички – всяка група със свои желания и стремежи. Човек минава за господар, всъщност, той е в зависимост от това множество душички. Ако господарят им не ги слуша, те се събират заедно и решават да го детронират. Те казват: Не искаме господар, който не ни слуша. – Какво ще правиш? Заповядвал ли си на милиарди души? Като се съберат и гласуват против тебе, щеш не щеш, ще се подчиниш на решението им. Имаш цигулка с четири струни. Щом се развали времето, струните се разслабват и ти трябва отново да ги настройваш. Иначе, създава се дисонанс между тях и не можеш да свириш. Някога струните са лоши, пак не можеш да свириш. Някога цигулката се пукне, пак не можеш да свириш. Ако с една цигулка мъчно се справяш, какво остава с човешкия организъм, който е толкова сложен и деликатен инструмент.

Сегашният човек не познава още законите на своята мисъл и на своето сърце. Ето защо, той се натъква на различни мисли и чувства, с които не знае как да се справи. Например, някой е жаден, едва понася жаждата. Праща едного да му донесе вода. Докато му донесат вода, той се дразни, нервира се, на всички се сърди. – Какво трябва да направи? – Да отиде сам да си донесе вода. На себе си човек не се сърди. Гладен си. Пращаш някого да ти купи хляб. Тоя човек е готов да ти услужи, отива за хляб, но не разбира качеството на хляба и купува недоброкачествен, лошо омесен хляб. Взимаш хляба, пак се сърдиш. Защо се сърдиш? Човекът не разбира от качеството на хляба. Не ставайте господари. Не се сърдете за нищо и никакво. Ти имаш само четири струни и не можеш да ги управляваш. Някой път натиснеш струната „ре“ и тя, вместо да издаде чист, приятен тон, кресне. Друг път кресне „ла“, трети път – „ми“, четвърти път – „сол“. Ти трябва да знаеш как да пипаш, за да излизат чисти, приятни тонове. Понякога и умът ни не се подчинява. Ти бутнеш някъде, да се прояви

вярата, но нещо друго кресне в тебе. Бутнеш милосърдието, но не си го напипал добре. Вместо да бутнеш милосърдието, което е отпред на челото, ти бутнеш отзад на главата, дето е огънят и произлиза пожар. Щом бутнеш огъня, всичко пламва. Ти се чудиш, отде излезе тоя огън.

Казвате за някого: Тоя човек не е милосърден. – Много естествено, милосърдието не е развито у него. Той трябва да дружи с милосърдни хора, да му предадат от своето милосърдие. Ако вярата ти е слаба, ще дружиш с вярващи; ако не си справедлив, ще дружиш със справедливи хора; ако си невежа, ще дружиш с учени, те ще ти предадат от своето знание. Ако не си религиозен, дружи с религиозни хора, те ще ти предадат нещо хубаво от себе си. Религиозният, в прав смисъл на думата, се отличава по това, че има уважение и зачитане към всичко живо. Той не е в състояние да стъпче даже една мравка. В тоя смисъл, колцина от вас сте религиозни? Религиозността на сегашните хора трае едва една хилядна част от секундата. За какво мислят останалото време? Те мислят за романи, за пари, за дрехи, за къщи, но най-малко мислят за нещо духовно. Кой мисли за евангелието на Йоана? Кога мислите за духовното или за Божествените прояви? Когато съдбата ви стегне, започвате да мислите за Бога, за Христа – искате помощ. Това е реалното положение, в което се намират повечето хора.

И тъй, дойдете ли до Божествения свят, вие трябва да работите. Ако не работите, ще фалирате. Казваш: Аз не искам да мисля. Там е погрешката. Без мисъл не можеш да се повдигнеш. – Не искам да чувствам. Не искам да обичам, дотегна ми да обичам хората. – Там е твоята погрешка. Ще обичаш, за да помогнеш първо на себе си. Не е достатъчно само да говориш за любовта, но трябва да я приложиш. Не е достатъчно само да слушате моите беседи, но трябва да прилагате. Без прилагане човек не може да се повдигне. Не е достатъчно само да пеете в хор – трябва да се хармонизирате. Без хармония никакъв хор не може да съществува. Ако всеки пее, както разбира, нищо не излиза. Не е безразлично, как ще пишете буквите. Например, пишете буквата „*Л*“ заострена. Това показва, колко сте сприхави. Ако я напишете по-широко, нито печелите, нито губите. Ако я напишете още по-широко, развивате мекота в себе си и ставате по-разумни.

Ще ви разкажа един истински пример от живота на двама млади. Една млада мома от село Николаевка, Варненско, се оженила за млад, красив момък. И двамата се обичали. Тя била млада, неопитна домакиня. Един ден сготвила кокошка, направила кашица от нея. Като седнали да обядват, мъжът вкусил от яденето, но останал недоволен, не го харесал. Вместо да изкаже недоволството си, той сграбчил тенджерата с яденето и го излял

върху главата на своята възлюбена. Защо направил това и той не знае. После осъзнал погрешката си, но не могъл да си обясни защо постъпил така. Обаче младата жена взела поука от неговата постъпка. От тоя момент тя започнала да готви добре, станала отлична домакиня. Това е единствен случай, който зная, мъжът да излее яденето върху главата на своята възлюбена. Тя казваше: Да не дава Господ на никого такава опитност!

Пазете се от постъпки, за които не можете да си дадете отчет. Погледнеш някого накриво, без да знаеш защо. Кажеш на някого една горчива дума, без да знаеш защо. Стиснеш ръката на някого, не знаеш защо я стискаш. Отговорът е прост: стискаш ръката му повече, отколкото трябва, защото искаш да вземеш нещо от него. Казваш: Дай ми нещо от себе си. Ако не стиснеш ръката на човека здраво, нищо не искаш от него.

Днес всички живеем в усилни времена. Дошло е време хората да ликвидират със старите си сметки, да плащат старите си дългове. Целият свят преживява страшна психоза. Всички народи са във военно положение. Хиляди хора се избиват дневно и никой никого не съди. След всичко това хората философстват защо Бог е допуснал това положение. Когато децата в един дом не слушат баща си и всички наред – големи и малки, се бият помежду си, какво прави той? С малките деца лесно се справя. Взима пръчицата и прилага закона на общо основание. Как ще се справи с големите? Питате защо страдат хората. Казвам: Хората страдат за миналите си погрешки. Обещаеш на някого да дадеш пари назаем, но нямаш, а той те държи отговорен. Той казва: Ти обеща да ми дадеш хиляда лева назаем. Имаш или нямаш, не искам да зная; от другаде ще намериш, но ще ми дадеш. Погрешката ти е в това, че си обещал. Ти трябваше да кажеш: Сега не мога да ти дам; ако се нареди някак, ще ти услужа. Това значи: Посял съм нивата си; ако роди хубаво жито, ще ти дам; ако не роди, нищо не мога да ти дам.

Сегашните хора страдат от празни обещания. Много обещават, малко изпълняват. Религиозните, за да обърнат близките си към Бога, обещават им, че ще влязат в рая, ще отидат при Бога и всичките им работи ще се наредят добре. Всъщност, животът е един. Той не се дели на религиозен и на светски. Важно е, че животът трябва да се постави на здрава основа. Тая основа, на която днес е поставен, не може да издържа на голямото знание, към което човечеството се стреми. Благодарение на това, хората са несправедливи към себе си, към ближните си и към Бога. Всеки изисква от себе си повече, отколкото може да направи и поради това се измъчва. Така измъчва ближните си и роптае против Бога. Дойде някой при мене и ми казва: Ти не ме обичаш. – Какво иска да каже с това? Според мене, здравият не се нуждае от обич, той трябва да обича. Ако искаш първо тебе

да обичат, а после ти да обичаш, болен си; ако първо ти обичаш, а после тебе обичат, здрав човек си. Ако си болен, здравият ще те обича. Ако си невежа, ученият ще те просвети. Какво ще дадеш ти в замяна на просветата, която си получил? Вие плащате за осветлението, от което се ползвате. Знаете ли, колко се плаща? Никой не се интересува от това. Някой ви услужил нещо, вие пак не се интересувате да разберете колко мисли, колко чувства, колко енергия е иждивил той. Не е лесно да обичаш някого както трябва.

Казвам: За да обичаш един човек, ти трябва да се нагодиш спрямо слънцето така, че да снемеш от неговата енергия. Първо ще възприемеш енергия от периферията на слънцето, т. е. от неговата аура, а после ще проникнеш навътре, да вземеш от енергията на неговия център. Знаете ли как се взима енергия от периферията и от центъра на слънцето? За това е нужен специален апарат. Лъчите, които излизат от периферията на слънцето, произвеждат един ефект; лъчите, които идат от центъра на слънцето, произвеждат друг ефект. Получените лъчи се превръщат в мисли и чувства. Да обичаш, това значи да влезеш във връзка със слънцето и да приемеш лъчи от него. Някой ми иска портокал. Портокалите растат в топлите, в тропическите страни. Аз живея в умерения пояс, не мога да му доставя портокал. Ако обичам тоя човек, трябва да пиша в тропическите места, оттам да ми изпратят портокали. Друг иска банан. Казва ми: Покажи, че ме обичаш. И за банани ще пиша в тропическите страни. Както виждате, не е лесно да изявя чувствата си към човека. Трябва да вляза във връзка с ония възвишени места, дето виреят тия чувства. Вие мислите, че хубавите мисли и чувства идат от земята. Не е така, те идат от слънцето. Всеки човек има в центъра на мозъка си едно слънце, което отговаря на нашето физическо слънце. Между тия две слънца има известно отношение. Малкото слънце, което е в човешкия мозък, приема енергия от голямото слънце и я предава на човека във вид на мисли и чувства. – Отде иде физичната сила? – Тя иде от земята.

Сега ви говоря непроверени неща. Вие с право може да кажете: Голямото слънце познаваме; какво ни носи то, знаем. Обаче, какво нещо е малкото слънце в нашия мозък, не знаем. – Това е така, защото вие нямате представа какво нещо е човешката душа. Тялото на човека е видимата, материалната обвивка, която всички познавате. Какво е душата, не знаете. Обаче, вие нямате ясна представа даже и за видимия човек. Ако погледнете един светия с окото на ясновидеца, ще видите, че той не е толкова малък, както изглежда. Той излъчва от себе си цветна аура, която обхваща километри пространство. Физичният човек е малка ядка всред голямата аура, която го обикаля.

Човек има трояко проявление. Първата проява е тая в Божествения свят – големият човек; средната проява е човекът, който живее между ангелите и най-после иде малкият, физичният човек, който живее между хората. Вие познавате най-добре малкия човек на земята. Отсега нататък ще изучавате човека между ангелите и човека в Божествения свят. Като не разбирате троякото естество на човека, вие, малките човеци се месите в работата на големия човек, давате му съвети какво трябва да прави. Казвате му: Ако не ни слушаш и ние няма да ти служим. Вие се бунтувате, казвате, че не искате да мислите, да чувствате, да работите. Питате го: Не сме ли свободни да се проявяваме, както разбираме? – Не сте свободни – тихо ви отговаря големият човек. Питам: Живели ли сте един ден без любов, да знаете, какво нещо е любовта? Такова ще бъде вашето положение, ако големият човек ви напусне. Това е все едно да ви лишат само за една минута от въздух или от светлина. Само така ще почувствате какво значи липса на любов. Какво прави оня, който в един момент изгубва милиона, който е вложил в банката и на който е разчитал?

Вчера ходихме на разходка до Витоша. Колкото по-нагоре се качвахме, снегът ставаше по-дълбок, достигна до 25 – 30 см дълбочина. Питат ме защо ходя там. Искам да използвам чистия въздух. Извървяхме около 20 км път, отиване и връщане, но чистият въздух заслужава да го посетим. Движението е мъчно, мускулите се уморяват, защото краката се хлъзгат по снега. Качихме се горе, изморени, потни, салонът – полянката, не е отоплена, но всички се преоблякохме. Накладохме огън, пихме гореща вода. Всеки от нас изпи най-малко по един литър вода. На отиване се поизмъчихме, но връщането беше отлично – никаква умора.

Същият закон действа и в живота. На младини човек се качва нагоре, на старини слиза надолу. На младини приема енергия, а на старини се ползва от тая енергия. Като погледна от планината към София, чувствам ада, в който хората живеят. Всички са настръхнали, всеки бяга дето очите му видят. Навсякъде ужас! Аз се разговарям с Господа. Той пита всекиго: Де бяхте досега? Защо не ме слушахте? Защо не изпълнихте волята ми? Толкова години вече ви говоря, вие затваряте ушите си, нищо не искате да знаете. Сега и аз ви питам: Какво ще отговорите на Господа? Щом не можете да отговорите, бомбата пада върху вас. Колко българи има убити досега? Руснаци, англичани, германци са убити милиони и милиони, а българите мислят, че така ще мине, нищо няма да ги засегне. Няма да ги избегне съдбата. Като влезеш в банята, телякът ще дойде да те търка. Важно е да е майстор, да те измие добре, без да охлузи кожата ти. Не е лошо, че ще те съдят, но дано съдията не охлузи кожата ти. Днес ще ти наложат големи наказания за малки погрешки. Има случаи, когато за големи погрешки налагат малки наказания. Ако днес продадеш един чифт

чорапи по-скъпо, отколкото трябва, веднага те съдят. Ако на бойното поле убиеш десет души, ще те възнаградят, ще ти дадат кръст за храброст. Грехът и злото са черната борса; доброто е бялата борса. В бялата борса цените са естествени. Там едно кило масло струва 50 лв., а на черна борса – 700 лв. Едно време килограм масло струваше два лева и половина златни. Колко са сега тия пари? Да оставим настрана ония неща, които не дават никакъв резултат. Богат си бил, богатството ти изчезнало; учен си бил, знанието ти изчезнало; добър си бил, добротата ти изчезнала. Ние не разчитаме на неща, които изчезват. Това показва, че нито богатството, нито знанието, нито добротата ти са били истински.

Аз ходя вече 35 дена на Витоша, всеки ден извървявам по 18 – 20 км. Питате ме защо ходя. Калявам волята си. Не е лесно всеки ден да вървиш по 18 – 20 км., да се върнеш уморен и на другия ден пак да тръгнеш. С това аз давам пример на хората и казвам: Ако всеки ден не извървявате до Господа по 18 км. и не се връщате назад, не можете да станете човеци. Ще отивате при Господа и ще се връщате, докато разрешите въпросите си. Освен Бог, никой друг не може да разреши въпросите ви. Любовта се разрешава по закона на любовта. Мъдростта се разрешава по закона на мъдростта. Истината се разрешава по закона на истината. Правдата се разрешава по закона на правдата. Свободата се придобива по закона на свободата. – Защо трябва да ходим при Господа? Колко пъти трябва да отиваме при Господа? – С едно отиване въпросите не се разрешават. Всеки ден, още със ставането си от сън, ще отиваш при Господа и ще видиш какви са отношенията ти към Него. Ако отидете в невидимия свят, между ангелите, такива, каквито сте, мислите ли, че ще ви приемат? Ще приемете ли във вашия чист, добре нареден апартамент човек с нечисти дрехи и кален? Той трябва първо да се окъпе и преоблече с чисти дрехи и тогава да влезе във вашия дом. Вие трябва да се изчистите от външната нечистота. После ще се изчистите и от вътрешната си нечистота. Вчера, като отивахме на планината, с нас дойдоха две кучета – едното овчарско, другото – птичар. Второто куче вървя до едно място добре, но после започна да крета, да изостава назад. – Защо? – Между пръстите му влязъл сняг, полепил се по космите и то не може да върви. Един брат се спря, хвана двата му крака, изчисти снега и то тръгна добре. Кучето благодари, че влизат в положението му. Дето е чистотата, там движенията са свободни.

Едно се иска от човека: да си набави нужното количество топлина и светлина. Ако топлината му не е достатъчна, той се свива, не е разположен; ако светлината му не е достатъчна, той не може да мисли добре, пак е неразположен. Щом светлината и топлината му не са достатъчни, той няма сила, не е деятелен. Такъв човек е пасивен, от нищо не се интересува. Той лесно заболява.

Човек трябва да се кали, да издържа на всички условия. Какво правят с войниците? Веднага ли ги пращат на бойното поле? Новобранците се упражняват дълго време, докато се калят и след това ги поставят на тежка работа. Ония от религиозните, които не разбират законите на живота, искат изведнъж да оправят света. Първо те трябва да знаят как да манипулират с пушката, как да поставят мерника на оръдието и след това да влизат в сражения. Погрешката не се заключава в това, че ядеш. Да ядеш, това е благословение. Важно е да не преяждаш и да не си недояждаш. Който яде умерено, той се благославя. Който преяжда и не си доямда, той се наказва. Всички блага идат чрез яденето. Да мисли човек, това е Божие благословение. Да изнасилваш ума си, да мислиш повече, отколкото трябва или да не мислиш достатъчно, това причинява пакости. Когато умът работи, колкото трябва, човек изпитва радост, мир. Това го прави търпелив. Той спокойно очаква плода на онова, което е посял. Като вкуси от тоя плод, той се радва и раздава на ближните си. Това значи, да си помагат хората взаимно, както една система на друга, както лявата ръка на дясната и дясната на лявата.

От всички хора се иска търпение, да дочакат времето, което е определено за всеки едного. Например, аз съм започнал отдавна да свиря на цигулка, но окръжаващите не гледаха добре на това. Те намираха, че цигулката е циганска работа. При това положение, аз не бързах, а нямаше и учители, които да свирят и преподават добре. Аз имах търпение да дочакам някой учител. Най-после намерих един чех, много музикален, със силна музикална памет. Като отивах при него, той никога не ме изпитваше. Аз сядах на стол, той взимаше цигулката и през всичкото време ми свиреше. Аз бях негова публика, а той ми свиреше. Благодарение на неговото свирене и аз се научих да свиря. Като дохождаха други ученици, той ги изпитваше, дразнеше се и гледаше по-скоро да ги изпрати. Ако ученикът свиреше фалшиво, той махаше с ръце, запушваше ушите си и излизаше вън. Той беше Венерин тип. Не обичаше да вика, да кряска, но като му мине, отново влизаше при ученика и му показваше как трябва да свири. Като изпратеше всичките си ученици, влизах аз и той веднага започваше да свири. Аз сядах на един стол и с удоволствие слушах и се учех от неговото хубаво свирене.

И тъй, когато разумният свят ви свири, не искайте вие да свирите. Седнете и слушайте внимателно как ви свирят. Разумният свят предава уроци и изпитва недаровитите ученици. На даровитите само свирят. – Какво свирят? – Симфонията на любовта. Вие слушате тая симфония и се учите. Рядко може да срещнеш човек на Божията Любов. Рядко може да срещнеш човек на Божията Мъдрост. Рядко може да срещнеш човек на

Божията Истина. Това са редки събития. Да благодарим, че сме срещнали такива хора.

Откажете се от непотребното знание в живота. Срещнал си десетина души, които са те лъгали. Казваш: Зная какво нещо е лъжата. Имам опитност. – Защо ти е това знание? Откажи се от него. Това не е знание, но изпитание. Да срещнеш десетина души, които са проявили любовта си, разбирам, все ще научиш нещо от тях. Какво ще научиш от лъжците, които са те обрали? Да срещнеш десетина души на свободата, разбирам, научил си нещо от тях. Но какво си научил от десетина души, които само са те ограничавали? Не се заблуждавайте от фалшивите придобивки. Истинска придобивка е, когато срещнеш един човек на любовта, на мъдростта и на истината. Тона значи, да придобиеш нещо, без да искаш. Това е ангел, изпратен на земята да помага на хората. Добрият човек е ангел, служител на Бога. Под „ангел“ разбирам човек, който служи на Бога с любов, със знание и със свобода. Той е път, истина и живот за всички ония, на които помага. Христос беше един от тия, които слизат на земята да помагат. Той донесе Божието благословение, но хората Го обраха и най-после разпнаха.

В една притча Христос описва какво Му предстои да мине. Той казва: „Един господар имал лозе, което работили наемници. Господарят пратил слугите си да видят как работят лозето. Наемниците хванали слугите, набили ги и ги върнали назад. Господарят решил да изпрати сина си, дано наемниците се засрамят от него. Обаче, те решили да убият сина му, да остане лозето за тях.“ С това наемниците намислили да ограбят богатството на господаря. Казвали си: „Синът няма да оправи света, поне ние да го оправим.“

Разказва се, че 30 души имали да дължат на един господар, който бил крайно сприхав. Един след друг длъжниците се изреждали пред господаря с молба да прости дълга им или да го отложи за известен срок. Недоволен от тях, той набивал всичките и ги изпращал да си отиват. Като дошъл редът на последния, той се приближил до господаря и казал: Господарю, ти би 29 души. Вярвам, че от бой ръката ти отслабна. Пощади поне мене. Господарят се смилил и му отговорил: Понеже ти единствен се погрижи за мене, за моята ръка, иди си у дома без бой. Напразно бих тия 29 души. Освен че нищо не получих, но изразходвах толкова енергия.

Това, което се разказва в приказките, става и в живота. Някой ти дължи десет хиляди лева. Ти го даваш под съд, изхарчиш четири-пет хиляди лева за разноски и в края на краищата нищо не взимаш. Знайте, че когато биете някого, вие изразходвате излишно енергия. Когато критикувате някого, петните ума и сърцето си, напразно губите енергията си. Ако някой те

обере, кажи си: Благодаря, че малко ме обраха. Напълнил си едно шише вода от извора. Дойде някой, изпие водата. Трябва ли да го гониш, да му се сърдиш? Вземи шишето, иди отново на извора и си донеси прясна вода. Като отидеш до извора и се върнеш, ти ще спечелиш повече, отколкото да се сърдиш и гневиш.

Христос казва: „Не съдете, за да не бъдете съдени." – Да не съдим хората! – Кога? – Когато Господ е при нас. Когато Бог не е при нас, можем да се съдим. Дойде ли Той между нас, никаква съдба не се позволява. – Тоя човек има да ми дава. – Щом Господ е между вас, никой нищо няма да ви дава. Напусне ли ви Господ, всеки ви дължи. Има случаи, когато човек е отговорен за нещо. – Кога? – Когато доброволно поеме тая отговорност. Когато приема писмата, пощаджията е отговорен за тях. Всеки иска да знае, предадено ли е писмото му. Ако писмото се предава направо от даден човек на получателя, никой не носи отговорност. Същото се отнася и до мисълта. Когато една мисъл се предава направо от един човек на друг, няма нужда от пощаджия. Обичаш някого, чувството ти се предава направо. Мисли и чувства, които се предават чрез пощаджия, са сенки. Всичко, което се предава направо, е реално. Ако направо носиш благословението, ти си изпратен от Бога. Ако предаваш благословението чрез писмо, запис или друг някакъв документ, ти носиш неговата сянка. Ще кажете, че пренасянето на нещата чрез проводници е човешко. Така е, човешко е; ние не трябва да се отказваме от него, но да знаем, че е човешко. Тялото е човешкото проявление, сърцето е ангелското проявление, а умът – Божественото проявление. Докато сме на земята, умът и сърцето ни трябва да бъдат свързани с нашето тяло.

Днес всички хора са отегчени от едно тежко състояние. Днес се избиват милиони хора. Това внася психична отрова в атмосферата. Всеки търси изход, как да се освободи от тая отрова. Какво трябва да направиш, след като си ял? Ще пиеш една чаша вода, за да се смели по-добре храната. – Колко време след ядене се пие вода? – Половин или един час най-малко. Ще се нахраниш, ще пиеш вода и няма да се тревожиш за утрешния ден. Ако мишката зърне котка, има право да се тревожи, защото котката непременно ще я изяде. Обаче, попадне ли между светии, мишката няма да се тревожи, тя знае, че светията никога няма да тури капан да я лови. Той ще ѝ отвори вратата и ще каже: Излез вън да се разходиш. Веднъж видях как един американец се разхождаше с една катеричка. Той вървеше по улицата с нея. По едно време тя се качи на рамото му, скри се под палтото му, започна да си играе с него. Той я пусне на земята и тя тръгне наред с него. После пак се качва на рамото му. Той я управлява, а тя го слуша. Само една опитомена катеричка видях в живота си, именно тая на американеца. Другите катерички се катерят по дърветата и като видят

човек, скриват се. Те се страхуват от човека, да не одере кожата им. Обаче катеричката на американеца беше вън от тая опасност. В неговото лице тя виждаше пълна закрила. Тя си казваше: Намерих безопасното място. Намерих живо дърво, на което свободно се качвам, от нищо незастрашена. Той я гали, храни, добре се обхожда с нея. Сигурно тя си има специално апартаментче при него. Питам: Ако и вие, като тая катеричка, се разхождате с любовта, какво ще бъде вашето положение?

Интересен е животът на животните, интересни са техните прояви – трябва да ги изучавате. При един наш приятел дошло едно куче отнякъде, не иска да си отиде. Той оставил едно малко апартаментче – малка къщичка на разположение на кучето, но то не влиза в нея. Чуди се братът какво да направи. Един ден му дошло на ума да разшири това апартаментче. Направи го по-голямо, постла го мекичко и го остави в двора, когато пожелае кучето, да си влезе. Наистина, кучето разбра удобството. Погледна вътре, хареса му и си влезе. За да приютиш една добра мисъл, едно добро чувство и една добра постъпка в себе си, непременно трябва да им приготвиш удобно място. Ако това не направите, никакво добро не ви очаква. Всяко живо същество се нуждае от нещо специално. Умореният пътник се нуждае от почивка или от някакво превозно средство. Гладният се нуждае от хляб. Мнозина са ме угощавали, но няма да забравя угощението на един от познатите. То беше пропито с любов. Не е лесно да нагостиш човека както трябва. Следователно, ако в живота си направиш само едно добро както трябва, това е достатъчно. В света няма две неща, само едно има – само едно ядене. Доброто иде от едното. Първата хапка определи яденето. Ако си доволен от първата хапка, яденето е добро. Важни са първата мисъл, първото чувство. Говорите за първата любов. Тая любов носи всичките блага, затова е Божествена. Тя определя хода на човешкия живот. Ако тя посети човека, всичко му върви, както казва българската поговорка „по мед и масло“. Тогава целият живот на човека се осмисля.

Сега аз ви говоря, за да държите съзнанието си будно, да не изпуснете оня момент, който определя вашето бъдеще. Ако умът, сърцето и душата ви не са готови за новото, бъдещето ви няма да бъде светло. Сега очаквате мира. Ако любовта, мъдростта и истината не вземат участие в мира, не може да се говори за никаква свобода. Ако животът, знанието и свободата не вземат участие в мира, това не е истински мир. Животът на човека е създаден за нещо ценно, а не за поддържане на паразити. Паразитите трябва да излязат вън, да пасат трева, а не да лазят по главите на хората. Паразитите трябва да станат овце, да дават вълна и мляко. Днес те само взимат, без да дават нещо. Нас трябва да ни интересуват хората на любовта, на мъдростта и на истината. Нас трябва да ни интересуват хората на живота, знанието и

свободата. Нас трябва да ни интересуват хората на движението, на учението и на работата. Това са хората, които трябва да срещнем в своя живот. Девет категории хора трябва да срещнем. С един крак човек не може да ходи, два крака му са нужни.

Днес, колкото хора срещате, всички са недоволни. Един е недоволен, че е болен; друг, че няма превозно средство, с което да се движи. Ще каже някой, че е доволен. Доволството с думи не се изказва, трябва да се приложи. Наблюдавам как братя и сестри от града посещават редовно събранията. Те стават рано и вървят пеш два-три километра, без да кажат нещо, без да роптаят. Нищо не им давам, да ги залъгвам; нищо не им обещавам, но те, въпреки всичко, редовно идват. Това е доволство. Аз виждам добрата черта в тях. Момък срещне една мома, докарва се пред нея. Като вижда това поведение, тя му казва: Тъй както се проявяваш, ние не можем да живеем добре. Ти трябва да имаш светъл ум, да те обичат хората; трябва да имаш добро сърце, да те обичат хората; да имаш добри постъпки, да те обичат хората. Ако всички хора те обичат и аз ще те обичам. Трябва ли момъкът да е недоволен, че е срещнал тая мома? Той трябва да благодари, че я срещнал. Когато момата срещне момъка, тя трябва да му каже три неща: Ако е болен, да му каже да стане; ако не обича да работи, да му каже да разчита само на себе си, на никакви превозни средства и да почне да работи; ако е здрав, да изпълнява Божията воля. Като говорите на хората за изпълняване Божията воля, те ще ви питат, какво нещо е Божията воля.

В древността, един християнин гладиатор отишъл да проповядва за Христа. Понеже обичал да се бори и да събаря хората на земята, като му възразявали нещо, той сграбчвал тоя-оня за врата, тръшкал го на земята и го питал: Ще обичаш ли Господа, или не? Ако Го обичаш, ще те пусна на свобода; ако не, още ще те мачкам. Лека проповед! Според мене, никой няма право да убива хората. Никой няма право да дава свобода на езика си, да казва лоши думи. Никой няма право да праща лоши мисли. Никой няма право да отправя лоши желания. Никой не е свободен да вдига ръката си, да бие. Който си позволи едно от тия неща, той не е културен човек. Да живеем при Бога и заради Него, да не си позволяваме нито една лоша мисъл, нито едно лошо чувство, нито една лоша постъпка! Какво са допринесли лошите мисли, чувства и желания? Добрите мисли, чувства и постъпки носят всички блага в живота.

Какво искате сега? Всеки да каже какво иска в тоя момент. Искайте такова добро, което всеки може да го направи – даже и мухата. Ако отидеш при един извор, и той да е в сила да направи едно добро. Ако искаш едно добро от дървото, от камъка, и те могат да го направят. И слънцето, и

въздухът, и цветята могат да направят едно добро. Такова добро искайте. Помислете върху доброто, което искате, то да бъде най-малкото. Едно малко добро всеки може да направи. Вие не сте успявали в желанията си, защото всякога сте искали големи неща, вършели сте големи, велики неща. Всички препятствия в живота ви са идвали, само защото сте искали големи, грандиозни работи. Отсега нататък ще искате малки работи. Ева искаше да стане голяма, като Бога. И Адам искаше същото. Всеки казва: Искам да стана големец, виден човек. Сегашните мъже и жени са все големи хора.

Помнете: Не искайте от хората това, което и вие не може да им дадете. Аз ви казвам това, което постоянно изисквам от себе си. Не говоря на теория само. Един човек ми даде нещо, погледна го и казвам: Това има човекът, това ми дава. Ако ми даде една ябълка, погледна я, благодаря и за нея. Една круша ми даде, пак благодаря. Едно камъче ми даде, пак благодаря. Погледна към камъчето, казвам си: Колко души са стъпвали върху него, но то си мълчи, не роптае. Малкото изворче може да ми даде повече нещо от голямата река. Тя минава, шуми, нищо не дава. Мухата е малка, но понякога и тя върши работа. Въпреки това, дето кацне мухата, всички я пъдят. На носа ти кацне, пъдиш я; на челото ти кацне, пъдиш я. Тя не се обижда, продължава работата си. Като се изпотиш, тя кацва по лицето ти, изяжда всички микроби, които се намират в потта. Аз често се разговарям с мухите. Виждам, че мухата е музикална. Като свиря, тя кацва на цигулката и слуша.

Радвайте се на всичко, което имате, което Бог ви е дал. Ще кажете, че хората са груби, обиждат ви. Някой брат ви казал една обидна дума. Не се обиждайте. Извикайте тоя брат в дома си, дайте му едно угощение. Ще се сърдите ли на големия музикант, че ви казал една строга дума? Той чува, че не взимате вярно тоновете и ви обръща внимание на това. Ако не е строг към вас, ще взимате неверни, фалшиви тонове, а с това ще пречите първо на себе си. Мисълта, чувствата, постъпките ни трябва да бъдат музикални. Ние трябва да внесем музиката като вътрешен подтик, като първо и необходимо условие за работа. Умът, сърцето и душата са готови за музика. Това значи прилагане на новата музика. Тя се възприема и предава само чрез ума, чрез сърцето и чрез душата. Като знаете това, пейте за ума, пейте за сърцето, пейте за душата.

Музика, говор има в птиците, но трябва да ги разбирате. Кукувицата не казва „куку“, но „туку“. Тя иска да каже: Страдам от главата си. Наистина, кукувицата не си прави сама гнездо, но търси готово гнездо, да снесе яйцата си и повече нищо не мисли. Тя съзнава, че не е грижлива майка, но не може още да се изправи. Това означава нейното „туку“. Казвам: Всяка

майка, която не отглежда сама своите деца, но ги оставя другите да ги отглеждат, е кукувица. Голяма е кукувицата, но оставя яйцата си на малките птички, те да ги измътват.

Сега, с колко години искате да се подмладите? Коя възраст ви е най-приятна? Ще кажете, че 14 годишната възраст е приятна. Числото 14 е число на жертва; 15 е число, при което злото се разколебава; 16 е число, при което основите на злото се събарят. Числото 18 е несретно. Числото 19 е благоприятно за българите. То работи за тях. Те не знаят това. Българинът обича числата 3, 6 и 9, защото и тия числа работят за него. Той се спира и на числото две, затова впряга два вола, два коня. Ако има три коня, единия оставя в запас, а двата впряга. Като българи, пожелайте да станете на 19 години. Числото 19 означава заключение на една Божествена епоха. Единицата е Божествено начало, а деветорката – най-умната дъщеря или най-умният син на Бога. Като приемете числото 19, пожелавам ви да бъдете най-умните дъщери и най-умните синове на Бога, за да вършите Неговата воля, както Той желае.

Тая беседа излезе малко дългичка. – Защо? – Защото всичките ви работи са дълги. Ако вие скъсявате нещата и аз ще ги скъсявам. Ако вие говорите дълго и аз ще говоря дълго. Говорете колкото може по-късо. Скъсявайте нещата. Нека всичко в света бъде по-късо. Това е най-малкото добро, което може да се направи. Яжте толкова, колкото трябва – ни повече, ни по-малко. Пестете времето, пестете енергията. Това изисква законът на икономиката.

13. Лекция от Учителя, държана
на 29 декември 1943 г.,
София. – Изгрев

1943_12_31 За добро

ЗА ДОБРО

Упражнение за дишане с движение на ръцете.

Представете си, че ви дадат задача, да оправите света. Как ще го оправите? Ако влезете вечер в тъмна стая, какво ще искате? Слънцето е залязло вече. Лунно осветление няма. Лампа няма. От какво се нуждаете в случая? – От светлина. – Де е мястото на светлината в човека? – Главата, т. е. мозъкът. Ако времето е студено, вие се нуждаете от топлина. Де е мястото на топлината в човека? – Слънчевият възел. Обикновено, младите страдат от недоимък на светлина и топлина. Често ви срещам с измръзнали ръце и крака, с измръзнали носове. Това е причина за неразположението ви. Казваш: Неразположен съм. – Защо си неразположен? Ако е зима, оплакваш се, че нямаш здрави обувки и топла дреха; ако е лято, оплакваш се, че нямаш хубави дрехи, че шапката ти е стара. Отиваш на екскурзия, недоволен си, че нямаш топъл хляб и хубави закуски. Малко хора са доволни.

Какво се иска от човека, за да бъде доволен? Казвате, че някой се стопил от страдания. Мислите ли, че е лошо да се топят нещата? Какъв щеше да бъде животът, ако снегът и ледът не се топяха? Какво щеше да бъде, ако нещата не се топяха? Туриш захар в устата си – не се топи. Щом не се топи, не можеш да усетиш вкуса й. Туриш хляб в устата си, не омеква, не можеш да го дъвчеш. Не е лошо, че нещата се топят, но да става навреме. Не е добре, когато се топят не навреме. Няма по-голямо благо от това, всяко нещо да става навреме.

Казвате: Човек не трябва да страда. Не е така. Да страда, но навреме. Какво означава страданието? Някой страда, защото ял мъчносмилаема храна. Тая храна трябва да се извади от стомаха. Докато не излезе вън, човек ще се мъчи. В случая, изваждането разрешава въпроса. Имате следните изваждания:

5 – 6 5

или -

6 - 5 6

В първия случай, числата са наредени едно до друго, а във втория случай – едно под друго. Има ли разлика между двете изваждания? – Има.

Разликата е повече в органичния, отколкото в механичния живот. При второто действие вадим 6 от 5. Значи, по-голямото число се вади от по-малкото. Затова то трябва да вика някого на помощ, да му помогне. Когато изваждането става на равно място, по-лесно се извършва. Друг е въпросът, когато вадиш от кладенец. Не е все едно, дали ще вадиш нещо с дясната си ръка от десния джоб, или с дясната си ръка от левия джоб. Не е все едно, дали ябълките са по-близо, или по-далеч от печката. По-близките са по-топли от по-далечните. Не е все едно, дали ябълките са били на юг, или на север. Тия, които са били изложени на юг, съдържат повече енергия от ония, които са зрели на север. Какъв човек е оня, който обича истината, а няма любов в себе си? Той обича истината и свободата за себе си, но не и за своя ближен. Изкуство е да обичаш истината и свободата, колкото за себе си, толкова и за другите. Това значи свободен човек.

Какво ще кажете, ако напиша, че 3 = 1 или 1 = 3? Ще кажете, че тия равенства не са верни. Обаче, взимате три големи ябълки, претегляте ги и виждате, че тежат един килограм. Значи, трите ябълки се равняват на един килограм, или един килограм е равен на три ябълки. Ако пътуваш, по-добре е да изваждаш, да олекне товарът ти; ако седиш на едно място, по-добре да събираш.

Казваш: Имам една идея. – Щом имаш една идея, трябва да я приложиш. В Божествения свят не можеш да задържиш дълго време една идея, без да я приложиш. В органичния свят идеите се складират, чакат времето си да се проявят. В Божествения свят, обаче, идеите не се складират. Дойде ли една Божествена идея в ума ти, трябва да я приложиш. Хората страдат от неприлагане на Божествените идеи. Имаш едно семе – посей го. Ако не го посееш, нищо не печелиш. Да посееш едно семе, това значи, да се сдружиш с него. Какво означава дружбата и какво – приятелството? Дружбата е нещо материално, външно, а приятелството – вътрешен, интимен процес. С приятеля ти си готов да споделиш всичките си идеи. И животните дружат, водят колективен живот.

Какво се иска от човека в дружбата? – Предвидливост. Представи си, че те оставят да се справиш с десет едногодишни добри, кротки деца. Като безпомощни, те плачат, искат помощ от тебе. След това ще те оставят да се справиш с десет немирни, палави 12-годишни деца. Те не плачат, не се нуждаят от тебе, но ти трябва да следиш за тях. Кое от двете положения ще избереш: да се занимаваш с малките деца, или с големите? И в единия, и в другия случай трябва да бъдеш предвидлив, да знаеш, как да се справиш с тях. Ще кажеш, че добрите деца, макар и малки, са за предпочитане пред големите и немирни деца. – Това е един от начините за разрешаване на въпросите. От Божествено гледище, има десет начина за

разрешаване на въпросите. Там нещата са строго определени. От човешко гледище, има хиляди начини за разрешаване на въпросите. Понеже в човешкия свят начините са много, човек се обърква, не знае, как да постъпва. Тук нещата не са така строго определени, както в Божествения свят.

Много идеи възникват в човешкия ум, но човек трябва да прави избор, коя мисъл отговаря на дадения ден. За всеки ден е определена специална мисъл. За 365 деня са определени 365 различни мисли. Ако отидете на северния полюс, дето денят и нощта продължават по шест месеца, колко мисли ще имате там? Знаете ли, кога е понеделник, вторник, сряда и т. н.? Там няма седмични дни, не се вижда изгрев и залез на слънцето, както в умерения пояс. На северния и на южния полюс няма градини, ливади и полянки. Там всичко е покрито със сняг и лед.

Каква беше основната мисъл на миналата лекция? – Реалност и сенки. Според мене, реалността е плътна, а сянката рядка, прозрачна. Дървото можеш да пипнеш, но сянката му не можеш. Тя само се вижда и усеща. Като седнеш под сянка, веднага я усещаш. Това е сянката на физичния свят. – Как се познава сянката в умствения свят? – По същия начин. Щом си под сянка, светлината се намалява. Като излезеш от сянката, светлината се увеличава. Ако нямаш ясна представа за една идея, ти си в сянка. Щом ти светне в ума, идеята става ясна, и ти излизаш вече от сянката. Щом излезеш от сянката на умствения свят, ти влизаш в реалността на живота.

Казваш: Не ми са ясни тия идеи. – В сянка си. Щом излезеш от сянката, идеите стават ясни. Когато се сближават много, хората попадат в сенките си. Като знаете това, пазете се от сенките. Гледай, отде изгрява слънцето на човека, там да застанеш, но на такова разстояние, че да не му закриваш слънцето. Не отнемай светлината на човека, необходима за ума и сърцето му. Отнемеш ли светлината му, ти разваляш отношенията си с него. Добра обхода е нужна между хората. Тя е първото условие при възпитанието и самовъзпитанието. Един ден се качвам по стълбата и не забелязвам, че на едно от стъпалата лежи котка. Настъпих я, но тя измяука толкова силно, че аз веднага вдигнах крака си. Тя избяга долу и не се яви няколко деня – обиди се. В мяукането имаше протест, негодуване. Тя искаше да каже: Каква е тая обхода? Не виждаш ли, че котка лежи тук? След два - три деня дойде при мене, забравила обидата.

Казано е: "Да се не смущава сърцето ви." Човек се натъква на много неразрешени задачи, които го смущават. Някога той се смущава от вятъра, който духа. – Защо се смущава? – Има нещо неустойчиво в него. Той ходи с два крака, но краката му са неустойчиви. Много упражнения трябва да

прави, докато се възстанови равновесието му и придобие нужната устойчивост. Като ходи, човек трябва да държи тялото си право, по перпендикуляра на живота. Ако измени тая посока, той непременно ще падне на лицето си, на гърба си, наляво или надясно. Който не мисли и не чувства право, той пада. Вървиш по улицата и си мислиш: Защо приятелят ми не живее, както трябва? – Това не е твоя работа. Ако продължаваш още да мислиш за приятеля си, ще паднеш или на лицето си, или на гърба си, или наляво, или надясно. Това са четири начина, по които можеш да разрешиш тоя въпрос. Ако паднеш на лицето си, ще го разрешиш по материален начин; ако паднеш на гърба си, ще го разрешиш духовно; ако паднеш на дясната страна, ще го разрешиш с ума си и най-после, ако паднеш на лявата страна, ще го разрешиш със сърцето си. Хората падат по различни начини, но не взимат урок от това – задачите им остават неразрешени.

Като ученици, вие трябва да се пазите от материалните работи. Например, изискваш от приятеля си външно внимание. Това е материално нещо. Остави приятеля си свободен, да се проявява, както иска. Не му поставяй правила, как да се проявява. Правилата развалят приятелството. Не давай урок на ябълката, как да расте и какви плодове да ражда. Посади ябълката и я остави да расте свободно. – Киселица ще излезе. – Това не е твоя работа. Ти не можеш да измениш нейното естество. Поглеждаш дрехите си и казваш: Лоши са дрехите ми, стари, избелели. Поглеждаш обувките си, казваш: Стари, скъсани са моите обувки. – Прав си, днес обувките и дрехите ти са стари и окъсани, но първоначално бяха здрави, хубави. Като ги носи няколко години, разбира се, че ще се скъсат. Вие ги скъсахте. По същия начин вие разваляте своите мисли и чувства и се чудите, защо приятелят ви се изменил към вас. Не изисквайте от приятеля си това, което не може да ви даде. Не му казвайте, как трябва да постъпва, нито го коригирайте. Оставете го свободен, да се проявява, както той разбира. Бъдете и вие свободни. Човек е създаден музикално. Който проявява тая музикалност, знае, как да поставя ръката си, как да свири. Ако професорът измени естествения начин на работа в човека, всичко ще се развали. Природата е дала на всеки човек специфичен начин на работа. По-хубав начин от тоя не съществува. Следва ли пътя на природата, цигуларят знае, как да държи цигулката и лъка. Само при това положение лъкът се движи свободно, и тоновете излизат чисти.

Срещате един познат и казвате: Тоя човек не ме погледна добре. – Как трябва да те гледа? Какъв е ъгълът на доброто гледане? – Една хилядна от секундата. Как ще измериш тоя ъгъл? Щом казваш, че някой не те погледнал добре, това показва, че имаш някакъв уред в себе си, с който измерваш ъгъла на добрия поглед. Ето защо, като срещнеш някой човек,

тури в ума си мисълта: Ще погледна тоя човек хубаво, както трябва. Кажеш ли си, че ще го погледнеш, както ти попадне, ти правиш разлика между хората. Какво прави войникът? Като срещне офицер, той застава прав, с вдигната глава и поздравява. Колкото е по-изправен, толкова по-добре за него.

Един американски епископ имал навик да държи главата си наклонена наляво. Всички свещеници от неговата епархия му подражавали – наклонявали главата си наляво. Това е лош навик. Обикновено, недоволният прави така. Други наклоняват главата си надясно. Когато житният клас узрее, навежда се надолу. Докато узрее, той е изправен. И счупеният клас е наведен надолу, но има разлика между узрелия и счупения клас. На пръстите на човешката ръка има едно чувствително място, което трябва да се пази, да не огрубее. Когато това място се поставя на струните, тонът излиза чист и ясен. Добре е човек да бъде чувствителен, но да не се увлича, да възприема лошите работи. Когато се ръкуваш, палецът трябва да бъде в такова положение, че да образува перпендикуляр с оста на земята и слънцето. Това ръкуване е хубаво и топло. При ръкуването става обмяна на енергиите между ония, които се ръкуват. Тая обмяна трябва да бъде правилна. Природата е щедра. Това изисква тя от всички хора. Следователно, като се ръкуваш, ще даваш щедро от благата, които носиш в себе си. Природата е точна. Тя не дава нито капка повече, нито капка по-малко. Тя не обича нито крайно щедрите, нито крайно скържавите. Следователно, не можеш да кажеш, че ще се ръкуваш, както и да е. Не, ще се ръкуваш по всички правила на ръкуването, и двамата да останете доволни. Добрият живот изисква точност във всичко.

(Учителят свири на цигулката и пее). "Ти си болен, ти си болен. Стани, стани, и за болестта, що те мъчи, не мисли. Стани, напред върви. Здравето е реалност, а болестта – сянка на живота." Днес едни хора страдат от недоимък, а други – от изобилие. Днес хората воюват. – Защо? – Защото не знаят, как да използват излишната енергия в себе си, събрана от векове. Ако преди войната кажеха на някого, че трябва да се жертва за Бога, той не би се съгласил. Сега, обаче, хората се жертват, без да искат. Милиони хора умират на бойното поле. Казват: Жертви са нужни, за да се извоюва свободата. – Свобода чрез жертви не се придобива. Ако някой ме зароби, свобода ли е това? Да освободиш заробения е едно; да заробиш свободния е друго. Ако не спъваш човека със своите разбирания, ти си свободен. Само свободният може да даде свобода на своя ближен. – Докога хората ще се ограничават? – Докато пороят тече. Щом изтече мътната вода, пороят престава да тече. Трябва да дойде нов дъжд, отново да потече. – Защо се образува пороят?– Защото са изсечени горите, няма дървета, които да задържат водата. Ако местността е засята с дървета, пороите щяха да се

намалят.

Понеже добрите мисли и чувства в човека са изсечени, и в него се образуват пороци. Те са причина за лошия живот, който създаде войната. Всички катаклизми в човешкия живот се дължат на изопачените мисли и чувства на човека, на неговите неестествени желания. Двама души могат да бъдат приятели, докато са проводници на Божественото начало. Те могат да бъдат приятели, когато имат три допирни точки: на физичния, в духовния и в Божествения свят. Ако имат само една допирна точка – на физичния свят, те са другари, или съжители.

Дайте път на Божественото в себе си. Не противодействайте на добрите потици и желания в себе си. През ума ви минава една светла мисъл – дайте й път. Срещнеш един човек. Нещо ти казва да го поздравиш. Поздрави го. Срещнеш друг, нещо ти казва да му кажеш няколко думи. И непознат да ти е, кажи му няколко добри думи. Вървиш по улицата, нещо ти казва да минеш наляво или надясно. Както ти казват, така направи. Когато минаваш от дясната страна на човека, ти даваш повече и взимаш повече. Когато минаваш от лявата му страна, даваш по-малко и взимаш по-малко. Ставаш от леглото си, и нещо ти казва да стъпиш на земята с левия крак. Обаче, ти стъпваш с десния. И това не е лошо, но в първия случай ще дадеш повече и ще вземеш повече. Ставаш от леглото си, и нещо ти казва да стъпиш на земята с десния крак. Обаче, ти стъпваш с левия. И това не е лошо, но в първия случай ще дадеш по-малко и ще вземеш по-малко. Не е безразлично, с кой крак първо стъпваш и излизаш на работа. Някое дете, като стане сутрин от сън, навежда главата си, вдигне задницата си нагоре и започне да плаче. – Защо плаче? – Причината за плача му е малка, но трябва да се намери начин да се укроти. Достатъчно е да му се даде една ябълка или круша, за да престане да плаче.

Често и вие, като това дете, ставате сутрин с наведена глава, вдигнете нагоре задницата си и се чудите, защо работата не ви върви. Така постъпвате и в умствения свят. Детето плаче, защото мисли, че майка му няма да му даде ябълка. То се заблуждава, мисли, че като плаче, ще получи ябълка. Обаче, майката иде с пръчица, понашари го малко, и то млъква. Това не е методично, но оправя работата. Покажи на детето един-два ореха, една ябълка или круша, и противоречието му ще изчезне. Плодът представя една идея. Вложи тая идея в ума на човека, за да се изправят работите му. Колко струва един плод или едно бонбонче? Ако не му дадеш бонбончето, ще изразходваш повече енергия, докато го убедиш да не плаче.

Дай ход на своите естествени желания! Те не препятстват на никого. Бъди

свободен в движенията си. При всяко свободно движение човек изразходва по-малко енергия, отколкото при ония, лишени от свобода. Да спуснеш ръцете си надолу е по-лесно, отколкото да ги държиш свити под ъгъл. Пръстите на ръцете също трябва да бъдат свободни. Те са проводници на природните енергии. Чрез ръцете и краката става правилна обмяна между енергиите на физичния, духовния и умствения свят. Човек трябва да бъде образец! Като ходи, като се движи или стои, той трябва да бъде пример на красиви, естествени движения, както и на красива стойка. Лицето му трябва да изразява интелигентност и доброта, да излъчва светлина и топлина.

Освободете се от старите навици и предразсъдъци. Казваш: Остарях, не мога без бастун. Той не трябва да те спъва, но да бъде магическа тояжка за тебе. Бастунът е мярка. Когато нося бастун, с него аз меря нещата. Горната извита част на бастуна показва, че при всички условия на живота трябва да бъда гъвкав, да се приспособявам. Като свиваш и разпущаш пръстите на ръцете си, това показва, че трябва да бъдеш пластичен. Долната част на пръста, при основата, има отношение към физичния свят. Средната става има отношение към духовния свят, а крайната – към умствения свят. Ето защо, ако искате да се самовъзпитавате правилно, гледайте на природата, като на разумно същество. Всичко, каквото тя е създала, е добро и за добро. Разбирайте я добре и прилагайте нейните методи. Вярвайте, че всичко в природата е разумно. Паднал си – за добро е. – Защо си паднал? – Защото не си спазил природните методи. Ако носиш някакво противоречие в себе си, непременно ще паднеш. Всяко падане е резултат на противоречие между ума и сърцето. Когато има противоречие между ума и духа, човек пада. Когато има противоречие между сърцето и душата, човек пада. Има три вида падане: физично, духовно и умствено. В падането могат да се явят малки отклонения, но, в края на краищата, те се подават на един вътрешен дисонанс в човека. Като се махне дисонанса, възстановява се равновесието. Ако природата не оправяше и не оправя работите ни, и до днес още щяхме да бъдем в ада. Затова, като паднеш някъде, кажи си: За добро е. Като изправяш една грешка, кажи си: За добро е.

Носиш един чувал, пълен с жито, сто килограма тежък. На чувала има една малка дупчица, от която, отвреме-навреме, падат по няколко зрънца. Ти мислиш, че това е загуба, а всъщност, не е. Вън е студен, зимен ден, земята е покрита със сняг. Малки птиченца виждат зрънцата и задоволяват глада си с тях. Те благодарят на Бога за зрънцата. За добро е, че има дупчица на чувала. Носиш едно шише с вода, от което, при движението, се изливат няколко капки. Не съжалявай, че си изгубил малко вода. Кажи си: За добро е. Те са паднали върху сухата трева и са я оросили. Вървиш сърдит, недоволен, с мрачно лице, готвиш се да се караш с някого. Както

вървиш, спънеш се и паднеш. – За добро е. С падането ти се отказваш от желанието да се караш. Като пада, човек изправя нещо в себе си. И като става, пак се изправя. Природата действа по два начина върху нас: Като падаме, тя взима нещо от нас; като ставаме, тя ни дава нещо. Като паднеш, ще излееш водата; като станеш, ще отидеш на извора да напълниш шишето с вода. От гледището на природата и падането, и ставането е за добро. При известни условия е добре да не паднеш; при известни условия е добре да паднеш. Когато падаме е за добро; и когато не падаме, пак е за добро. Ако си на бойното поле, добре е да се скриеш в някой окоп, докато мине голямата стрелба.

Помнете: Всичко, каквото става в разумната природа, е за добро. Хората се бият, за добро е. Гладуват – за добро е. Обичат се и се мразят – за добро е. Боледуват – за добро е. Оздравяват – за добро е. Тази е истинската философия. Като дойде до нея, човек влиза в съгласие с разумната природа и разбира величието на Бога. Казваш: Гладен съм. – За добро е. Друг някой е сит. Когато ти бъдеш сит, той ще бъде гладен. Когато ти си беден, друг някой е богат. Щом той обеднее, ти забогатяваш. Всичко, каквото става в живота, е на място. Когато грешният става праведен, а праведният – грешен, и това е на място. Кое е по-добре: да бъдат ръцете ти чисти и да нямаш хляб, или да оцапаш ръцете си, но да омесиш хляб?

Следователно, не питай, защо съществуват доброто и злото. За момента, и доброто е на място, и злото е на място. Паднал си – за добро е. За момента е за добро, а не за цялата вечност. Доброто и злото са извън времето; те са само за момента. Каквото става в тоя момент е за добро. Следният момент носи друго нещо. Огънят гори само за един момент от вечността. Цяла вечност няма да гори. Вечна е само любовта. Вечна е само мъдростта. Вечна е само истината. Всичко останало е относително. Относителните неща са проекции, т. е. сенки на реалността.

Помни: Всичко, което става в света, е за добро. То става, за да се запознаем с любовта, да се запознаем с мъдростта, да се запознаем с истината. Всичко в света става, за да се запознаем с живота, със знанието и със свободата. Ако не разберем отношенията между всички живи същества, не можем да познаем истината, не можем да придобием свободата.

Всичко, което става в целокупния живот, е за добро.

Изпейте песента "Аз мога да любя".

Посаждате едно семе – за добро е. То израства – за добро е. Цъфти – за добро е. Завързва – за добро е. Узрява и опитвате вкуса. Кажете: За добро

е!

- Само светлият път на мъдростта води към истината.
- В истината е скрит животът.

13. Лекция от Учителя, държана
на 31 декември, 1943 г.
София. – Изгрев.